

Δαίμονες του Ουρανού

Το Παιχνίδι των Ράζλερ
Τόμος 6ος

Κώστας
Βουλαζέρης

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/koualanara>

ISBN: 978-618-5031-06-0

ISBN(set): 978-618-5031-00-8

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) <<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Βιβλίο Ενδέκατο
Ο Ουρανολίθινος Θρόνος

Κεφάλαιο 1 Εχθροί Ολόγυρα

Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ εξακολουθούσε να στέκεται μπροστά από το παράθυρο, κοιτάζοντας κάτω, το δρόμο όπου η σύζυγός του, Έπαρχος-Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν, υποτίθεται πως θα εμφανιζόταν, μαζί με τους εχθρούς. Οι πρώτες αχτίδες του πρωινού φωτός έπεφταν τώρα στη Νουάλβορ, και εκείνη δεν είχε ακόμα εμφανιστεί...

Κάτι κακό της συνέβη... κάτι πολύ κακό...

Ο Ζάρναβ πίεσε τη γροθιά και το μέτωπό του επάνω στον τοίχο. *Της είχα πει να μην πάει! Της το είχα πει!*

Ήταν, τουλάχιστον, ο Άνγκεδβαρ καλά; Είχε η Φερνάλβιν καταφέρει το σκοπό της; Είχε ελευθερώσει το γιο τους από τα χέρια αυτών των καθαρμάτων; Ο Ζάρναβ το ήλπιζε –το ήλπιζε όσο τίποτα στον κόσμο· γιατί έτσι η θυσία της συζύγου του δε θα πήγαινε χαμένη.

Ήταν, όμως, η Φερνάλβιν νεκρή; Την είχαν σκοτώσει, ή την είχαν φυλακίσει κι αυτήν; Μονάχα ένας άνθρωπος –αν μπορούσε κανείς να τον αποκαλέσει άνθρωπο– είχε την υπερφυσική ικανότητα ν'απαντήσει σ'ετούτη την ερώτηση· και ο Ζάρναβ τον απεχθανόταν. Διότι, εν μέρει, εξαιτίας του είχαν συμβεί όλ'αυτά.

Συμφώνησες, Φανλαγκόθ! Συμφώνησες να πάει να τους συναντήσει! Και τώρα πού είσαι; Κάπου κρυμμένος, ως συνήθως...

Τη νύχτα, όταν ο Ζάρναβ έβλεπε πως η σύζυγός του δεν επέστρεφε, ήταν έτοιμος να επισκεφτεί τον καταραμένο μάντη, στον Πύργο των Ξένων· η Λιόλα, όμως, τον είχε συγκρατήσει.

«Περίμενε, θείε!» του είχε πει, μοιάζοντας σχεδόν εκνευρισμένη μαζί του, σα να μη μπορούσε να κατανοήσει την ανησυχία του! «Μην είσαι βιαστικός. Θα υπάρξει λόγος που καθυστέρησε η Φερνάλβιν. Είμαι βέβαιη ότι θα έρθει.»

Δεν είχε έρθει, όμως. Ήταν τώρα πρωί και δεν είχε έρθει.

Και είμαι ο μόνος που ακόμα στέκεται εδώ και την περιμένει, σκέφτηκε ο Ζάρναβ, σηκώνοντας το κεφάλι του από τον τοίχο και κοι-

τώντας μέσα στο δωμάτιο. *Ο μόνος, πέραν από μερικούς βαλλιστροφόρους στρατιώτες...*

Φανλαγκόθ... έχουμε πολλά να πούμε εμείς οι δύο!

Σφίγγοντας τις γροθιές του, εγκατέλειψε το δωμάτιο. Διέσχισε το δαιδαλώδες Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων και πήγε στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, όπου, εκτός από τους φρουρούς και κάποιους υπηρέτες, βρίσκονταν μόνο η Λιόλα και ο Νόρβορ, καθισμένοι σ' ένα ξύλινο τραπέζι. Ο καθένας είχε μπροστά του μια κούπα καφέ, ενώ ανάμεσά τους υπήρχε μια πιατέλα με κουλουράκια κι άλλα ελαφριά γλυκίσματα. Τα πρόσωπά τους έδειχναν την αϋπνία και την ανησυχία τους. Τα μάτια τους ήταν γεμάτα με ενοχή, καθώς στράφηκαν στον θείο τους.

Κι οι δυο καταλάβαιναν πως η Φερνάλβιν δεν είχε παρουσιαστεί ακόμα· ήταν φανερό, από την οργισμένη όψη του Ζάρναβ. Αν η Έπαρχος είχε εμφανιστεί, τότε εκεί θα μπορούσαν να δουν μονάχα ανακούφιση.

Ο Νόρβορ ένιωθε ένα μεγάλο κενό στο στομάχι του, το οποίο κενό είχε πεινασμένες διαθέσεις· έμοιαζε να θέλει να ρουφήξει όλο το υπόλοιπό του σώμα, να το κάνει να χαθεί. Ο νεαρός Πρίγκιπας είχε τη δυσοίωνη αίσθηση ότι ο Οίκος των Γάθνιν καταστρεφόταν· το ένα μετά το άλλο, τα μέλη της βασιλικής οικογένειας σκοτώνονταν – όπως ο πατέρας του, ο Βασιλιάς Άργκελ–, κακοποιούνταν ανεπανόρθωτα – όπως η θεία Νιρκένα–, ή χάνονταν – όπως η Φερνάλβιν, η οποία, βέβαια, ανήκε στους Γάθνιν μόνο εξ αγχιστείας, αλλά κανείς δεν έπαυε να τη θεωρεί πολύ στενό συγγενή, και όλοι την αγαπούσαν.

Η Λιόλα, σε αντίθεση με τον αδελφό της, δεν είχε τις σκέψεις της στραμμένες στα του Οίκου τους γενικότερα, αλλά στα του Ζάρναβ και του Φανλαγκόθ ειδικότερα. Ανησυχούσε για το τι μπορεί να έκανε ο θεός της, ύστερα από αυτό που είχε συμβεί. Και το γεγονός ότι εκείνη ήταν τώρα Βασίλισσα σήμαινε ότι θα έπρεπε να τον συγκρατήσει, αν και γνώριζε πως είχε το δικίο του. *Πατέρα, γιατί έπρεπε να πεθάνεις και να μ' αφήσεις με όλ' αυτά τα προβλήματα;...*

«Θέλω να τον δω, τώρα!» δήλωσε ο Ζάρναβ, σταματώντας αντίκρου της Λιόλα και του Νόρβορ. «Αλυσοδεμένο!»

«Θεΐε, σε παρακαλώ...» είπε η Βασίλισσα, χωρίς να χρειάζεται να ρωτήσει σε ποιον αναφερόταν ο Ζάρναβ· και εκείνη και ο αδελφός της καταλάβαιναν.

«Συμφώνησε να στείλουμε τη Φερνάλβιν μέσα σ'αυτά τα καθάρματα, ενώ γνώριζε!»

«Δεν γνώριζε—»

«Δεν γνώριζε; Τότε, τι μάντης είναι;» φώναξε ο Ζάρναβ.

«Όπως κι εκείνος μας εξήγησε, και όπως κι εγώ η ίδια ξέρω, από τις παλιές μου εμπειρίες μαζί του, ο Φανλαγκόθ δεν μπορεί να προβλέψει τα πάντα. Υποθέτει ότι τα πράγματα θα ακολουθήσουν τον πιο πιθανό δρόμο· αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι δεν μπορούν να συμβούν και απρόοπτα –λιγότερο πιθανές καταστάσεις.»

«Δε σε καταλαβαίνω! Μιλάς σαν αυτόν!»

«Αν ηρεμούσες και καθόσουν, θα με καταλάβαινες.»

Ο Ζάρναβ δεν κάθισε· ούτε φάνηκε να ηρεμεί. «Γιατί τον υπερασπίζεσαι, Λιόλα; Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος;»

«Δεν τον υπερασπίζομαι· απλά, σου λέω την αλήθεια.»

«Θα τον καλέσεις εδώ, ή θα πάω να τον βρω στο δωμάτιό του;»

«Θα τον καλέσω,» είπε η Λιόλα, και πρόσταξε έναν φρουρό να ειδοποιήσει τον Ράζλερ.

Ο Ζάρναβ, τότε, κάθισε, και μια υπηρέτρια τού πρόσφερε μια κούπα καφέ.

«Μην κάνεις φασαρία τώρα,» του είπε η Λιόλα. «Σε παρακαλώ, θεΐε. Δε θα βγει τίποτα έτσι. Επιπλέον, ο Φανλαγκόθ θα μπορεί να μας εξηγήσει τι ακριβώς συνέβη και δεν εμφανίστηκε η Φερνάλβιν.»

«Το ξέρω.» Ο Ζάρναβ ήπια μια γουλιά απ'τον καφέ του, νιώθοντας το ξερό του στόμα να υγραίνεται. «Γιαυτό ήθελα να τον δω και χτες βράδυ...» Της έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα.

«Δε θα είχε διαφορά,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ποτέ δεν υποχωρεί από τις απόψεις της, ακριβώς όπως κι ο Άργκελ, σκέφτηκε ο Ζάρναβ, κουνώντας σιωπηλά το κεφάλι. Κι οι δυο τους τόσο ξεροκέφαλοι...

Κι έτσι, περίμεναν να έρθει ο Ράζλερ.

Η Λιόλα έπινε τον καφέ της ήρεμα, προσπαθώντας να διατηρεί την ψυχραιμία της, γιατί, αν η Βασίλισσα δε διατηρούσε την ψυχραιμία της, τότε όλα θα κατέρρεαν, αργά ή γρήγορα, πίστευε.

Ο Ζάρναβ ήταν εκνευρισμένος, καθώς περίμενε τον Φανλαγκόθ, και δεν ήξερε αν ο εκνευρισμός του προερχόταν από την αδημονία του να έρθει ο Ράζλερ και να του πει τι είχε συμβεί στη Φερνάλβιν, ή από την οργή του προς τον μάντη, ο οποίος είχε συναινέσει να τη στείλουν στο στόμα του δράκου.

Αποκλείεται να την έχουν σκοτώσει, σκεφτόταν ο Νόρβορ. Δεν τους συμφέρει ο θάνατός της. Θα την κράτησαν αιχμάλωτη, μαζί με τον Άνγκεδβαρ. Ίσως, μάλιστα, να προσπαθήσουν να μας εκβιάσουν, τώρα που τους έχουν και τους δύο...

Ένας στρατιώτης μπήκε, βιαστικά, στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου. «Βασίλισσά μου!» είπε, υποκλινόμενος. «Οι εχθροί μας είναι έξω απ'το παλάτι. Έχει συγκεντρωθεί στρατός. Σας ζητούν ν'ανοίξετε τις πύλες και να παραδοθείτε.»

Η Λιόλα αισθάνθηκε να μουδιάζει, αλλά σηκώθηκε όρθια, όπως επίσης κι ο Νόρβορ και ο Ζάρναβ. «Μπορείς να τους πεις ότι ο Οίκος των Γάθνιν δεν πρόκειται να παραδοθεί,» αποκρίθηκε.

Και σχεδόν συγχρόνως, ο αδελφός της ρώτησε: «Ανέφεραν καθόλου την Έπαρχο Φερνάλβιν και τον Άρχοντα Άνγκεδβαρ;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου,» είπε ο στρατιώτης.

«Πόσοι είναι;» θέλησε να μάθει η Λιόλα.

«Δεν έχουμε ακριβή εκτίμηση, Μεγαλειοτάτη. Αλλά μπορείτε να δείτε τους μαχητές τους από οποιοδήποτε παράθυρο του παλατιού. Μας έχουν περιτριγυρίσει.»

Η Λιόλα διέσχισε την τεράστια αίθουσα, με τον Νόρβορ και τον Ζάρναβ στο κατόπι της, και έφτασε μπροστά σ'ένα παράθυρο. Από κάτω της, ατένισε τους στρατιώτες της Αδελφότητας της Ελευθερίας να συγκεντρώνονται σαν τα μυρμήγκια, από κάθε δρόμο κι από κάθε σοκάκι. Η Οδός των Μεγαλειωδών Σκιών ήταν γεμάτη από δαύτους, κι εκτός από τους ανθρώπους, κάρα έμοιαζαν να έρχονται... ή, όχι κάρα· πολιορκητικές μηχανές. *Σκοπεύουν να ρίξουν το παλάτι και να μας αφανίσουν...*

Ανάμεσα στους πολεμιστές, οι οποίοι πρέπει να ήταν στρατιώτες από τα φρουραρχεία της πόλης, η Λιόλα μπορούσε να δει και μερικούς έφιππους σημαιοφόρους, που πάνω στα λάβαρά τους είχαν κεντημένο ένα καινούργιο σύμβολο: μια σιδερένια γροθιά μέσα σ'έναν

πορφυρό ρόμβο. Το έμβλημα της Αδελφότητας της Ελευθερίας, σίγουρα.

Και πόσοι είναι οι μαχητές τους; Η Λιόλα προσπάθησε να τους υπολογίσει, με το βλέμμα. *Δύο χιλιάδες; Τρεις;* Το παλάτι μπορούσε να αμυνθεί· μπορούσε να κρατήσει. Δεν ήταν εύκολο κανείς να εισβάλει στους λαβυρινθώδεις Δεκαεννέα Πύργους.

«Μα τους θεούς...!» μουρμούρισε ο Νόρβορ, πλάι της. «Θα προλάβει ο θείος Ήλμον να έρθει, Λιόλα;»

«Θα προλάβει,» αποκρίθηκε εκείνη, αν και δεν αισθανόταν και τόσο βέβαιη. «Δε θα ηττηθούμε έτσι απλά.» Στράφηκε στον στρατιώτη που της είχε φέρει τα νέα, ο οποίος στεκόταν μερικά βήματα πιο πίσω. «Ο Αρχιστράτηγος Φέλναθαρ έχει ειδοποιηθεί;»

«Νομίζω, Μεγαλειοτάτη. Κάποιος πρέπει να τον ειδοποίησε...»

«Βρες τον,» πρόσταξε η Λιόλα, «και πες του ότι διατάζω επίθεση από τα παράθυρα και τα μπαλκόνια. Με βέλη, φωτιά, και ό,τι άλλο έχουμε. Διατάζω να χτυπήσουμε τον εχθρό, προτού μας χτυπήσει εκείνος.»

»Οι δράκαρχοι έχουν ειδοποιηθεί;»

«Δεν ξέρω, Βασίλισσά μου.»

«Να τους ειδοποιήσετε κι αυτούς, αμέσως.»

«Μάλιστα.» Ο στρατιώτης υποκλίθηκε και έφυγε.

Η Φερνάλβιν στεκόταν στις επάλξεις του Βόρειου Φρουραρχείου και κοίταζε το στρατό που συγκεντρωνόταν από κάτω, περιτριγυρίζοντας το οικοδόμημα. Οι άνθρωποι που έβλεπε φορούσαν πανοπλίες και κράνη και κουβαλούσαν όπλα και ασπίδες, μα δεν ήταν όλοι τους στρατιώτες. Η Έπαρχος το καταλάβαινε από τον τρόπο με τον οποίο κινούνταν, άτακτα, σαν όχλος. Κατά πάσα πιθανότητα, επρόκειτο για ανθρώπους από τη Δυτική Περιφέρεια, ανθρώπους αυτού του Χεριού, που ήταν και Αρχιερέας του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ εκεί. Η Φερνάλβιν ποτέ δε θα έστελνε τέτοιου είδους «πολεμιστές» να πολιορκήσουν ούτε μια καλύβα, γιατί μονάχα με μία μέθοδο θα μπορούσαν να το καταφέρουν: με το πλήθος τους. Οι υπερασπιστές θα σκότωναν και θα σκότωναν και θα σκότωναν τόσους πολλούς, που, στο τέλος, αναπόφευκτα, θα κουράζονταν και οι υπόλοιποι θα

τους κατέκλυζαν και θα τους κατέσφαζαν. *Το Χέρι δεν πρέπει να σέβεται καθόλου εκείνους που το υπηρετούν.*

«Έπαρχε,» είπε ο Διοικητής Έντιμρ, που στεκόταν πλάι της, «το ξέρω ότι, έχοντας στο πλευρό μου μία από τις καλύτερες στρατηγούς του Βασιλείου, δε θα έπρεπε να φοβάμαι, αλλά, δυστυχώς, φοβάμαι... Φοβάμαι ότι δε θα μπορέσουμε να κρατήσουμε.»

Η Φερνάλβιν κούνησε το κρανοφόρο της κεφάλι. «Θα μπορέσουμε. Δεν είναι εκεί το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι στα *τρόφιμα* που διαθέτουμε εδώ μέσα. Για πόσες ημέρες πιστεύεις ότι θα μας φτάσουν;»

«Λίγες...» παραδέχτηκε ο Έντιμρ. «Το φρουραρχείο δεν είναι σχεδιασμένο για πολιορκίες. Δέκα ημέρες, ίσως, αν κάνουμε μικρή κατανάλωση.»

«Τότε, θα κάνουμε όσο πιο μικρή κατανάλωση μπορούμε.»

«Έπαρχε,» ρώτησε, διστακτικά, ο Έντιμρ, «πείτε μου ειλικρινά: θεωρείτε ότι υπάρχει ελπίδα; Εννοώ, γενικότερα.»

«Ναι,» είπε η Φερνάλβιν, «υπάρχει. Και είναι ο Ζάνμελ. Υποσχέθηκε ότι θα μας βοηθήσει.»

Ο Έντιμρ ένευσε, αλλά η όψη του –την οποία η Έπαρχος μπορούσε να δει με τις άκριες των ματιών της, καθώς είχε το βλέμμα της στραμμένο στους εχθρούς– φανέρωνε πως δεν εμπιστευόταν και τόσο τον δολοφόνο.

«Να προσφέρω μια συμβουλή, αν μου επιτρέπετε;»

Η Φερνάλβιν και όλοι όσοι στέκονταν γύρω της –ο Έντιμρ, η Ζιάθραλ, ο Άνγκεδβαρ, η Ηλφίρα, και η Κάρλα– στράφηκαν, για να δουν τον Νάδμαρ, τον ξάδελφο του Επόπτη, να πλησιάζει. Ήταν ντυμένος για μάχη, με έναν προσωπικό συνδυασμό πανοπλίας, όπλων, και ρούχων. Στον κορμό του φορούσε αλυσιδωτό θώρακα, αλλά τα χέρια του ήταν γυμνά, εκτός από ένα ζευγάρι μαύρα, πέσινα περικάρπια. Στους βραχίονές του ήταν δεμένα θηκάρια με ξιφίδια. Το κάτω μέρος του σώματός του κάλυπτε ένα καφετί, δερμάτινο παντελόνι, κι επάνω στις ψηλές του μπότες ήταν δεμένες φοιιδωτές περικνημίδες. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος και πολλά ξιφίδια και μικρά βέλη. Το κράνος του δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια ατσάλινη περικεφαλαία, με σκληρά δερμάτινα τμήματα στη δεξιά κι αριστερή μεριά του προσώπου.

Η Φερνάλβιν αχνομεϊδίασε, σκεπτόμενη: *Να ένας άνθρωπος που επιβάλλει την προσωπική προτίμηση στον εξοπλισμό του.* Στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ είχε συναντήσει τέτοιους τύπους· ήταν οι πολεμιστές που, αν τους έντυνες σαν τους υπόλοιπους στρατιώτες, μάχονταν από άσχημα έως απαίσια. Αν, όμως, τους άφηνες να εξοπλιστούν όπως εκείνοι ήθελαν, μάχονταν όσο δέκα άλλοι. Στην αρχή, δεν το γνώριζε αυτό, και δεν επέτρεπε σε κανέναν μέσα στο στρατό της να εξοπλίζεται διαφορετικά από τους υπόλοιπους· αλλά, μετά, το έμαθε, κι άρχισε να χρησιμοποιεί τους... διαφορετικούς της στρατιώτες εκεί όπου μπορούσαν να της φανούν περισσότερο χρήσιμοι. Τους ονομάτιζε «ειδικές μονάδες», ασφαλώς, γιατί μέσα σ'ένα στρατεύμα πρέπει πάντοτε να υπάρχει πειθαρχεία· δε θα ήταν καλό για τη φήμη της –ούτε για το ηθικό των πολεμιστών της– να διαδοθεί ότι άφηνε τον καθένα να κάνει ό,τι ήθελε.

«Σ'ακούμε,» είπε η Φερνάλβιν στον Νάδμαρ.

«Το Χέρι νομίζω ότι θα βάλει τους μαχητές του να μας επιτεθούν υπογείως, δηλαδή από τους υπονόμους. Αυτοί που έχουν συγκεντρωθεί απέξω» –έκανε μια χειρονομία προς τους εν λόγω στρατιώτες– «δεν είναι παρά ένας αντιπερισπασμός. Θα πρότεινα, λοιπόν, να φρουρούμε όλα εκείνα τα σημεία όπου μπορεί κάποιος να μπει στο φρουραρχείο μέσω των υπονόμων.»

«Δεν υπάρχουν τόσο μεγάλα ανοίγματα,» είπε ο Έντιμρ.

«Δε χρειάζεται να υπάρχουν. Οι εχθροί μας θα σκάσουν και θα βγάλουν τις πλάκες από τη θέση τους,» εξήγησε ο Νάδμαρ.

«Μάλιστα,» είπε η Φερνάλβιν. «Πρέπει, λοιπόν, να προφυλάξουμε όλα τα μέρη κάτω από τα οποία περνάει ο υπόνομος.»

Ο Νάδμαρ κατένευσε.

«Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.»

Μια φωνή αντήχησε από την Οδό Κάρων: «*Διοικητή Έντιμρ! Έπαρχε Φερνάλβιν!*»

Γνωρίζουν, λοιπόν, ότι είμαι εδώ, σκέφτηκε η Κεντροφύλαξ της Έριγκ, καθώς έστρεφε τη ματιά της στον άντρα που είχε φωνάξει. Είδε έναν ιππέα, ντυμένο στα μαύρα, ο οποίος φορούσε προσωπίο... ένα προσωπίο που έμοιαζε με κρανίο (!). *Τι γελοιότητες είν'αυτές; Σε τι αποσκοπεί; Να μας τρομάξει;*

«Παραδοθείτε!» συνέχισε ο καβαλάρης. «Παραδοθείτε και δε θα πάθετε κακό! Σας έχουμε περικυκλώσει· κανένας από εσάς δεν μπορεί να βγει και κανένας δεν μπορεί να μπει στο Βόρειο Φρουραρχείο! Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε, μέχρι να πεθάνετε της πείνας!»

Έχει δίκιο σ' αυτό, έπρεπε να παραδεχτεί η Φερνάλβιν. Ο εχθρός δε βιαζόταν. Είχε καθαρά το πάνω χέρι. Ή έτσι νόμιζε...

«Παραδοθείτε! Γλιτώστε από την αχρείαστη οδύνη!»

...γιατί δεν ήξερε τα σχέδια του Ζάνμελ... του Ζάνμελ και των συμμάχων του, όποιοι κι αν ήταν αυτοί.

«Ανοίξτε την πύλη του φρουραρχείου και βγείτε ήσυχα!»

Ο Έντιμρ ύψωσε τη βαλλίστρα του και έριξε. Το βέλος πέτυχε έναν στρατιώτη στον αριστερό ώμο, κι εκείνος κατέρρευσε, ουρλιάζοντας. Αμέσως, οι τοξότες του εχθρού άρχισαν να βάλουν κατά του Επόπτη, της Φερνάλβιν, και των υπόλοιπων, που γονάτισαν πίσω απ' τις επάλξεις.

«Αυτό δεν ήταν αναγκαίο,» είπε η Έπαρχος στον Έντιμρ.

«Όπως επιθυμείτε!» φώναξε ο καβαλάρης. «Πόλεμο θα έχετε! Αλλά να ξέρετε πως, όταν ετούτη η πολιορκία τελειώσει, όλοι σας θα εκτελεστείτε!» Στράφηκε και έφυγε, καλπάζοντας.

«Καλύτερα να πάμε μέσα,» είπε η Φερνάλβιν, «και να φροντίσουμε για τη φρούρηση των σημείων που πρότεινε ο Νάδμαρ.»

Ο Έντιμρ κατένευσε, και κατέβηκαν τις πέτρινες σκάλες.

Η όψη του Ζάρναβ είχε αλλάξει, όταν είδε τον στρατό έξω από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων: από άγρια είχε γίνει ανήσυχη· τώρα, όμως, καθώς αντίκριζε τον Φανλαγκόθ να μπαίνει στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, μαζί με τον βοηθό του, Σέρκιλ, η όψη του Πρίγκιπα πήρε ξανά την αρχική της αγριάδα.

«Πού βρίσκεται η σύζυγός μου, Ράζλερ;» απαίτησε ο Ζάρναβ.

«Είναι ασφαλής.»

«Ασφαλής; Έπρεπε να μας είχες προειδοποιήσει γι' αυτό—!»

«Πρίγκιπα Ζάρναβ, σας είχα πει πως τίποτα δεν είναι βέβαιο, όταν φτάνει κανείς σε σταυροδρόμια, δε σας το είχα πει; Θα ήθελες τώρα να μάθεις πού βρίσκεται η Έπαρχος Φερνάλβιν, ή όχι;»

Ο Ζάρναβ στεκόταν μπροστά απ'τον Ουρανολίθινο Θρόνο, όπου καθόταν η Λιόλα, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της και κοιτάζοντας τους συμβούλους, τους αξιωματούχους, και τους ευγενείς που είχαν συγκεντρωθεί και που συγκεντρώνονταν στην αίθουσα. Ο Νόρβορ ήταν καθισμένος στα δεξιά του θείου του, σε μια πολυθρόνα, και συζητούσε με την Ασριτέλα, τη μεγάλη κόρη του Έπαρχου Άρδαν, της Μπένριγκ.

«Δε χρειάζεται ερώτηση γι'αυτό,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ στον Φανλαγκόθ. «Πού είναι η Φερνάλβιν;»

«Στο Βόρειο Φρουραρχείο, το οποίο, μάλιστα, έχει εξεγερθεί κατά της εξέγερσης.»

«Πότε έγινε αυτό;» παρενέβη η Λιόλα.

«Πριν από δύο ημέρες,» εξήγησε ο Φανλαγκόθ. «Σας το είχα πει ότι αθέατες δυνάμεις δουλεύουν υπέρ σας...»

«Και πώς βρέθηκε η Φερνάλβιν στο Βόρειο Φρουραρχείο;» ρώτησε ο Ζάρναβ.

«Κάποιος ο οποίος είναι με το μέρος σας την παρακολουθούσε, καθώς ερχόταν σε επαφή με τους εχθρούς σας. Τους είδε να την πηγαίνουν προς τη βόρεια πύλη και τους ακολούθησε. Εκεί οι μισοί στάματσαν και είπαν στη Φερνάλβιν να περιμένει· οι άλλοι μισοί έφυγαν, για να φέρουν τον Άνγκεδβαρ και την πολεμίστρια Ηλφίρα. Ο άνθρωπος που είναι με το μέρος σας περίμενε και, όταν τους είδε να επιστρέφουν, έπραξε... ασύνετα, ας το πούμε, θέλοντας να σκοτώσει κάποια πρόσωπα. Επιτέθηκε, και μια σύντομη συμπλοκή ακολούθησε, ύστερα από την οποία η Φερνάλβιν και οι υπόλοιποι αναγκάστηκαν να βρουν καταφύγιο στο Βόρειο Φρουραρχείο. Είστε τυχεροί που κατάφερα να τα μάθω όλ'αυτά, γιατί η επιρροή του αδελφού μου, Νουτκάλι, έχει αυξηθεί πολύ σε τούτα τα μέρη, και οι δυνάμεις του μου στέκονται εμπόδιο· θολώνουν το χρονικό πλέγμα, όπως η ομίχλη θολώνει έναν ήδη μπερδεμένο δασότοπο.»

«Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος που μας βοηθά;» ρώτησε η Λιόλα. «Αυτός που είναι με το μέρος μας. Τον γνωρίζουμε;»

«Τον γνωρίζετε,» είπε ο Φανλαγκόθ, «αν και με άλλο όνομα. Τότε, λεγόταν Νεκρομένων.»

«Ο *Νεκρομένων*;» έκανε, έκπληκτη, η Πριγκίπισσα Νιρκένα, η οποία καθόταν κοντά στον Ουρανολίθινο Θρόνο, σιωπηλή, προσπα-

θώντας να καταπολεμήσει τον πόνο μέσα στο κεφάλι της και να επικεντρωθεί στη συζήτηση. «Πού βρισκόταν τόσο καιρό;»

«Αυτό δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε ο Φανλαγκόθ. «Σημασία έχει ότι τώρα σας υποστηρίζει.»

«Μόνος του;» απόρησε η Λιόλα. «Δεν έχει καμία άλλη βοήθεια;»

«Έχει,» ένευσε ο Ράζερ. «έχει βοήθεια. Αλλά δεν μπορώ να δω καθαρά τους συμμάχους του.»

Ο Ζάρναβ είχε καθίσει τώρα σε μια καρέκλα. Το γεγονός ότι η Φερνάλβιν κι ο Άνγκεδβαρ ήταν, προς το παρόν, ασφαλείς είχε καταλαγιάσει την ανησυχία του, καθώς και το θυμό του κατά του Φανλαγκόθ. Δεν είναι νεκροί, ούτε αιχμάλωτοι των εχθρών μας. Κι αυτό ήταν πάρα, μα πάρα, πολύ σημαντικό για εκείνον. Όλα τα υπόλοιπα που είχε πει ο Ράζερ, σχετικά με τον Νεκρομέμονα και τους άλλους συμμάχους, ο Ζάρναβ τα είχε ακούσει σαν μέσα σε όνειρο, μη δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή.

Καθώς, όμως, ο ένας του φόβος καταλάγιαζε, ένας δεύτερος γεννιόταν: Για πόσο θα ήταν η σύζυγος και ο γιος του ασφαλείς στο Βόρειο Φρουραρχείο; Οι εξεγερθέντες θα τους επιτίθονταν από παντού!

«Φανλαγκόθ,» είπε, διακόπτοντας τη συζήτηση του Ράζερ με τους άλλους, «πρέπει να χρησιμοποιήσεις τον ουρανόλιθο, για να φέρεις τη Φερνάλβιν και τον Άνγκεδβαρ εδώ.»

«Θα μας χρειαστεί η δύναμη του ουρανόλιθου για άλλους λόγους, Πρίγκιπα Ζάρναβ,» αντιγύρισε εκείνος. «Όπως για να αντιμετωπίσουμε το στρατό που έχει συγκεντρωθεί γύρω από το παλάτι.»

«Μπορείς να διώξεις το στρατό, με τη μαγεία σου;» ρώτησε ο Νόρβορ, συνοφρυωμένος. Είχε πάψει να συζητά με την Ασριτέλα και είχε στρέψει τη ματιά του στον Ράζερ.

«Μπορώ να τους τρομάξω,» εξήγησε ο Φανλαγκόθ. «Είμαι βέβαιος πως η αντίδρασή τους θα είναι, μάλλον... σπασμωδική, όταν δουν φωτιά να πέφτει από τον ουρανό.»

«Ελπίζω να μην κάψεις και την πόλη...» είπε η Λιόλα.

«Ορισμένες ζημιές, αναμφίβολα, θα γίνουν. Αλλά αυτό είναι τώρα που σε απασχολεί, Βασίλισσα Λιόλα, ή να κερδίσεις χρόνο; Οι καταπέλτες τους έχουν ήδη αρχίσει να χτυπάνε τους Δεκαεννέα Πύρ-

γους.» Ήταν αλήθεια, και δε χρειαζόταν να είναι κανείς μάντης για να το καταλάβει· όλοι τους μπορούσαν ν'ακούσουν τους κρότους.

Η Φάσμα, που είχε πρόσφατα ζήσει και την πολιορκία της Έριγκ, είχε χωθεί στην αγκαλιά του πατέρα της, κλείνοντας τ'αφτιά της με τις μικρές της γροθιές. Ο Δάρβαν αντιλαμβανόταν ότι ο θόρυβος δεν ήταν τόσο δυνατός όπως στην Έριγκ, μα η κόρη του πλέον τρόμαζε με το παραμικρό· εκείνες οι εφιαλτικές ημέρες την είχαν σημαδέψει για μια ζωή. *Και όχι μόνο τη Φάσμα, συλλογίστηκε. Όλους μας. Αλλά, οι μεγαλύτεροι μπορούμε και το αντιμετωπίζουμε πιο ψύχραιμα.*

Η Ζιάθραλ που να είναι τώρα, αλήθεια; Ευτυχώς που δε βρίσκεται στην πόλη· δεν της χρειαζόταν να ζήσει κι αυτή άλλη μία πολιορκία.

«Θα κάνεις, λοιπόν, ό,τι είναι να κάνεις;» ρώτησε η Λιόλα τον Φανλαγκόθ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, με κάποιο δισταγμό. Το χέρι του πήγε μέσα στο σάκο με τα ουρανολίθινα θραύσματα, τον οποίο είχε συνέχεια κρεμασμένο επάνω του.

Αναρωτιέται αν η επιλογή του είναι συνετή, σκέφτηκε η Λιόλα. Ο ουρανολίθος είναι κάτι το εξαιρετικά σπάνιο, και ο Φανλαγκόθ δε σκοπεύει να τον εξαντλήσει όλο μέσα σ'ένα χρόνο. Θέλει να τον κρατήσει για δεκαετίες· για αιώνες, ίσως. Η πάλη του, με τον αδελφό του και τον πατέρα του, δε θα τελειώσει σύντομα. Καταστρέφουν την Κουαλανάρα με το... «παιχνίδι» τους, οι μπάσταρδοι! Αισθάνθηκε ξαφνική οργή να τη γεμίζει, και κατάλαβε τον θείο της απόλυτα, ετούτη τη στιγμή. Δε μπορώ, όμως, να εναντιωθώ στους Ράζερ· ειδικά τώρα. Τώρα ο Φανλαγκόθ μάς είναι απαραίτητος για να νικήσουμε –ή ίσως απλά για να επιβιώσουμε.

«Θέλω να με οδηγήσετε σ'ένα ψηλό παράθυρο, πάνω από την κεντρική πύλη του παλατιού,» είπε ο Ράζερ.

«Εύκολο,» αποκρίθηκε η Λιόλα, καθώς σηκωνόταν από το θρόνο και κατέβαινε τα σκαλοπάτια του βήθρου. Το μακρύ, μεταξωτό της φόρεμα σερνόταν πίσω της, και το Στέμμα του Νόρβηλ –το Στέμμα των Χρυσών Κυμάτων, όπως το ονόμαζαν– γυάλιζε πάνω στο ξανθό της κεφάλι.

«Επιθυμείς να έρθεις μαζί μου, Βασίλισσα Λιόλα;» ρώτησε ο Φανλαγκόθ.

«Ναι.»

«Θα έρθω κι εγώ,» δήλωσε ο Νόρβωρ, και σηκώθηκε. Η Ασριτέλα σηκώθηκε, επίσης, και τον ακολούθησε, καθώς εκείνος πλησίαζε την αδελφή του. Ο πατέρας της, ο Άρχων Άρδαν, της έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα, αλλά αυτή έκανε πως δεν το πρόσεξε. Όλο το παλάτι είχε παρατηρήσει ότι, τον τελευταίο καιρό, η μεγάλη κόρη του Έπαρχου της Μπέντριγκ είχε γίνει σκιά του Πρίγκιπα, και αρκετές κακόγνωμες φήμες είχαν απλωθεί. Η Σαντάνρα είχε προειδοποιήσει τον Νόρβωρ γι' αυτό, αλλά εκείνος έκρινε ότι ήταν ζήτημα ελάσσονος σημασίας, συγκριτικά με τα όσα περνούσε ο Οίκος του ετούτες τις δύσκολες ημέρες.

«Θα είναι ασφαλές, Φανλαγκόθ;» ρώτησε ο Ζάρναβ, κοιτάζοντας επιφυλακτικά τον Ράζερ.

«Για τους εχθρούς μας, πιστεύω και εύχομαι πως όχι, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Και για τους φίλους μας;»

«Δε νομίζεις, φυσικά, πως θα έκανα κακό στη Βασίλισσα Λιόλα και στον Πρίγκιπα Νόρβωρ...»

«Αν το κάνεις,» είπε ο Ζάρναβ, απειλητικά, «θα έχεις ξεπεράσει το όριο των όσων *μπορείς* να κάνεις και να εξακολουθούμε να μιλάμε πολιτισμένα...»

Η Λιόλα αγριοκοίταξε τον θείο της. *Τα ίδια αρχίσαμε πάλι!*

«Βασίλισσά μου,» είπε ένας διοικητής της παλατιανής φρουράς των Δεκαεννέα Πύργων, «θα επιθυμούσατε να σας συνοδέψουν και κάποιοι πολεμιστές μου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε θα υπάρξει πρόβλημα.

»Φανλαγκόθ, έλα μαζί μου,» είπε, ξεκινώντας να βαδίζει και περνώντας ανάμεσα από τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος στο κέντρο της απέραντης Αίθουσας του Ουρανολίθινου Θρόνου.

Ο Ράζερ την ακολούθησε, όπως επίσης ο Νόρβωρ, η Ασριτέλα, και –φυσικά– ο Σέρκιλ ο πειρατής, ο οποίος δεν άφηνε ποτέ το πλευρό του αφέντη του.

Η Βασίλισσα του Νόρβηλ τούς οδήγησε μέσα σε στριφτούς διαδρόμους και πάνω σε γυριστές σκάλες, ανεβάζοντάς τους σ' ένα δωμάτιο το οποίο, όταν ήταν παιδί, χρησιμοποιούσε για ν' απομονώνεται, επειδή ήταν μικρό, είχε ωραία θέα της πόλης, και κανείς δεν ερχόταν

εδώ πλέον. Τώρα, καθώς άνοιγε την πόρτα, η Λιόλα αισθάνθηκε τις αναμνήσεις να την πλημμυρίζουν, κι ένα λεπτό μειδίαμα παιχνίδισε στα χείλη της.

Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, και το διέσχισε, για να πλησιάσει το κλειστό παράθυρο και να χαράξει τα πατζούρια. Απéξω, ατένισε τους πολιορκητές των Δεκαενnéα Πύργων, συναθροισμένους σαν τα ποντίκια. Ένας καταπέλτης έριχνε, εκείνη τη στιγμή, και η Βασίλισσα είδε τη σφαίρα του να κοπανά πάνω σ'έναν απ'τους πύργους του παλατιού της, εκτοξεύοντας κομμάτια πέτρας, αλλά μην προκαλώντας μεγάλη ζημιά. *Θα χρειαστούν πολύ καιρό, αν σχεδιάζουν να μας καταστρέψουν κατ'αυτό τον τρόπο. Οι Δεκαενnéα Πύργοι έχουν αντέξει αιώνες κι αιώνες· δεν πέφτουν έτσι. Και τα μηχανήματα των εχθρών μας δε φαίνεται νάναι και τα καλύτερα.*

«Παραμέρισε, Βασίλισσα Λιόλα,» είπε ο Φανλαγκόθ. «Και οι άλλοι μείνετε πίσω.»

Η Λιόλα υπάκουσε, και ο Ράζλερ ζύγωσε το παράθυρο, ανοίγοντας διάπλατα τα πατζούρια. Τράβηξε ένα ουρανόλιθινο κομμάτι μέσα από το σάκο του και το κράτησε με το δεξί χέρι.

Εκεί όπου στέκεται είναι επικίνδυνο να τον χτυπήσει κανένας τοξότης, σκέφτηκε ο Νόρβορ. Όμως, προτού καλά-καλά ολοκληρώσει τη σκέψη του, είδε φως να τυλίγει τον Ράζλερ· τόσο δυνατό φως που, ύστερα από λίγο, ο Πρίγκιπας δεν μπορούσε να τον κοιτάζει. Ούτε η Λιόλα, ούτε η Ασριτέλα, ούτε ο Σέρκιλ. Έστρεψαν όλοι τα πρόσωπά τους στο πάτωμα, έκλεισαν τα βλέφαρα, και έβαλαν τα χέρια μπροστά τους, για ν'αντέξουν την ακτινοβολία.

Κάτω από τους Δεκαενnéα Πύργους, όμως, οι πολιορκητές ύψωσαν το βλέμμα τους, καθώς το πανίσχυρο φως τούς τράβηξε την προσοχή.

«Τι είν'αυτό;» φώναξε κάποιος.

«Μοιάζει με... με τη λάμψη των θεών!» ψέλλισε ένας άλλος.

«Οι Γάθιν μάς έχουν ετ'μάσει κάποιο κόλπο,» είπε ένας διοικητής.

«Όχι!» Ένας στρατιώτης στένεψε τα μάτια του, προσπαθώντας να διακρίνει τι κρυβόταν μέσα στην ακτινοβολία. «Ένας άθρωπος είναι κει. Ένας άθρωπος!»

Τότε, ο «άθρωπος» μίλησε, με φωνή που τους φάνηκε τόσο δυνατή όσο και το φως του:

«ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΕΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ ΤΩΝ ΔΕΚΑΕΝΝΕΑ ΠΥΡΓΩΝ, ΣΚΟΡΠΙΣΤΕΙΤΕ! ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΣΑΣ ΕΔΩ, ΕΞΟΡΓΙΖΕΤΕ ΑΠΑΝΤΕΣ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΑΝΡΑΛ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ· ΔΙΟΤΙ ΕΚΕΙΝΟΣ ΗΤΑΝ ΠΟΥ ΠΡΟΣΕΦΕΡΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΟ ΘΡΟΝΟ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΤΩΝ ΓΑΘΝΙΝ!

»ΣΚΟΡΠΙΣΤΕΙΤΕ, ΑΛΛΩΣ ΟΙ ΑΙΘΕΡΕΣ ΘΑ ΒΡΕΞΟΥΝ ΦΩΤΙΑ!»

Και οι πολιορκητές έπαψαν να πιστεύουν ότι η περιλάμπρη μορφή που ατένιζαν ήταν άνθρωπος· γιατί, τελειώνοντας τα λόγια του, ύψωσε το αριστερό χέρι και κρότος ήρθε από τον ανήλιαγο ουρανό, σαν χίλιες καταιγίδες να είχαν, αναπάντεχα, ξεσπάσει. Οι πολεμιστές κοίταξαν ψηλά και είδαν φλόγες να πέφτουν. Αμέσως, πανικός τους κυριέυσε και έτρεξαν, άτακτα, προς τυχαίες κατευθύνσεις, προσπαθώντας να πάνε μακριά, όσο πιο μακριά μπορούσαν απ'το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

Οι πύρινες σφαίρες προσέκρουσαν στο έδαφος, προκαλώντας εκρήξεις, καταστρέφοντας πολιορκητικές μηχανές, ανατινάζοντας ανθρώπους, και βάζοντας φωτιά σε σώματα και οικοδομήματα.

Η φλογερή καταιγίδα δεν κράτησε για πολύ, αλλά ο τρόμος που προκάλεσε ρίζωσε.

Ο Φανλαγκόθ έκλεισε τα πατζούρια του παραθύρου και η ακτινοβολία έσβησε από γύρω του. Το δωμάτιο τυλίχτηκε πάλι στο σκοτάδι, το οποίο η Λιόλα, ο Νόρβορ, η Ασριτέλα, και ο Σέρκιλ βρήκαν ανακουφιστικό για τα μάτια τους.

Η Βασίλισσα άναψε ένα κερί, το οποίο ήξερε πού βρισκόταν (όπως επίσης και το τσακμάκι πλάι του) παρότι είχε χρόνια να έρθει εδώ. «Τι συνέβη;» ρώτησε. Είχε ακούσει μονάχα τα ουρλιαχτά και τις εκρήξεις· δεν είχε δει τίποτα: δεν μπορούσε να δει.

«Νομίζω ότι το σχέδιό μας πέτυχε,» είπε ο Φανλαγκόθ, ανοίγοντας τη δεξιά του γροθιά κι αφήνοντας τη σκόνη που είχε μείνει απ'το ουρανολίθινο κομμάτι να πέσει. «Αλλά με βαρύ κόστος,» πρόσθεσε, μουντά.

Κεφάλαιο 2

Το Σύμβολο στο Χιτώνιο

Τα νέα δεν άργησαν να απλωθούν σ' όλη την πόλη, σαν ορμητικός ποταμός. Ξεκινώντας από τους πολιορκητές γύρω απ' το παλάτι, που είδαν το θαύμα, μεταφέρθηκαν σ' ολόκληρη την Περιφέρεια Παλατιών (οι περισσότεροι από τους κατοίκους της οποίας είχαν ατενίσει τις φωτιές εξ αποστάσεως), στον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ (όπου οι ιερείς απόρησαν με τούτο όσο είχαν απορήσει και με την εξαφάνιση του ήλιου, πριν από δέκα περίπου ημέρες), στην Κεντρική Περιφέρεια και στην αγορά, στη Βόρεια Περιφέρεια και στους πολιορκητές του Βόρειου Φρουραρχείου (οι οποίοι ταραχτήκαν από τα όσα άκουσαν), στην Πύλη του Γλάρου και, μετά απ' αυτήν, στη Νότια Περιφέρεια και στο λιμάνι, και, τέλος, στη Δυτική Περιφέρεια (όπου το Χέρι πληροφορήθηκε το γεγονός και κατάλαβε αμέσως ότι ετούτη πρέπει να ήταν δουλειά των Ράζλερ· αλλά ποιος ευθυνόταν; ο Φανλαγκόθ, που ήταν δηλωμένος εχθρός του, ή ο Νουτκάλι, που ίσως να τον είχε προδώσει;).

Ο Έπαρχος Κάβμαρ καθόταν σ' ένα σκιερό σημείο του *Χαριτωμένου Χορευτή*, όταν άκουσε για το θαύμα. Είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο, και στο μικρό τραπέζι εμπρός του βρισκόταν μια κούπα ζεστό, αρωματικό τσάι. Φορούσε την κάπα του και είχε την κουκούλα σηκωμένη, για να κρατά το πρόσωπό του κρυμμένο, αφού κατάσκοποι του Λώντιρ τριγύριζαν παντού, ετούτες τις ημέρες. Στο στόμα του είχε μια ξύλινη, κοντή πίπα, την οποία κάπνιζε νωχελικά.

Η τραπεζαρία του πανδοχείου γέμισε φωνές και κινήσεις, όταν τα νέα έφτασαν. Ο Κάβμαρ, στην αρχή, δεν κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, αλλά, μετά από λίγο, κρυφάκουσε αρκετά για να μπορεί να βγάλει νόημα. *Ο Φανλαγκόθ, σκέφτηκε. Ο Φανλαγκόθ πρέπει να το έκανε αυτό, χρησιμοποιώντας κάποιον από τους Γάθινι. Αλλά τον παραξένευε το γεγονός ότι ο Ράζλερ είχε ξοδέψει τόση ουρανολίθινη ισχύ έτσι εύκολα. Από την άλλη, βέβαια, ίσως να είχε γι' αυτόν μεγάλη σημασία να κρατήσει το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων και τον*

Ουρανολίθινο Θρόνο, γιατί, αν τα έχανε, τότε θα τα αποκτούσε ο Νουτκάλι.

Όπως και νάχει, τούτη η κατάσταση μάς βολεύει ιδιαίτερα, νομίζω. Μπορεί να κάνει το σχέδιό μας περισσότερο αποτελεσματικό. Οι ίδιοι οι θεοί μπορούν να είναι μαζί μας...

Ο Ζάνμελ έπρεπε να μάθει τα νέα· κι επιπλέον, ο Κάβμαρ πίστευε πως ήταν πλέον ώρα να τον ξυπνήσει. Ο δολοφόνος είχε πέσει για ύπνο σαν νεκρός, χτες βράδυ, και, σίγουρα, χρειαζόταν να αναπληρώσει τις δυνάμεις του, όμως ο χρόνος κυλούσε, και όφειλαν, σιγά-σιγά, να βάζουν το σχέδιό τους σε εφαρμογή. Ο Έπαρχος σηκώθηκε από το τραπέζι και, βαδίζοντας κοντά στον τοίχο του πανδοχείου – για ν'αποφύγει τον υπερενθουσιασμένο κόσμο στο κέντρο της τραπεζαρίας–, ανέβηκε τη σκάλα και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο του Ζάνμελ.

Χτύπησε την πόρτα συνθηματικά, όπως είχαν συμφωνήσει.

Η Αϊλρέηκ άνοιξε στο ελάχιστο, κοιτάζοντας από τη χαραμάδα. «Έπαρχε...»

«Να περάσω;»

«Περάστε.» Άνοιξε περισσότερο την πόρτα, αλλά όχι τελείως. «Ο Ζάνμελ κοιμάται, βέβαια. Να τον ξυπνήσω;»

Ο Κάβμαρ μπήκε στο δωμάτιο, και η Αϊλρέηκ έκλεισε πίσω του. Ο δολοφόνος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, με τα μάτια κλειστά. Γύρω από τον τραυματισμένο του ώμο ένας επίδεσμος ήταν περασμένος. Χτες βράδυ, είχε κάνει πολύ πυρετό· δεν ήταν καθόλου καλά. Ο Έπαρχος ευχόταν μόνο να μπορούσε σήμερα να ξεκινήσει τη δουλειά τους.

«Πώς είναι;» ρώτησε την Αϊλρέηκ.

«Καλύτερα,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ, αιφνιδιάζοντάς τους και τους δύο. Τα μάτια του εξακολουθούσαν να είναι κλειστά. «Αν και το στόμα μου είναι ξερό σαν περγαμνή.»

«Χαίρομαι που το ακούω,» είπε ο Κάβμαρ, καθίζοντας σε μια καρέκλα και βγάζοντας την κουκούλα του. «Το ότι είσαι καλύτερα, όχι το ότι αισθάνεσαι το στόμα σου ξερό σαν περγαμνή.»

«Ήμουν βέβαιος πως θα χαιρόσουν, Έπαρχε...»

Η Αϊλρέηκ κάθισε στο κρεβάτι, δίπλα στο δολοφόνο.

«Από πού αρχίζουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Ζάνμελ, συνεχίζοντας να έχει τα μάτια κλειστά.

«Νομίζεις ότι μπορείς;» είπε ο Κάβμαρ, που δεν ήθελε να έχουν παταγώδη αποτυχία από την πρώτη τους κιάλα προσπάθεια.

«Ναι.»

Είσαι, όμως, τρελός, σκέφτηκε ο Έπαρχος, και το έχεις αποδείξει. Είναι πραγματικό αυτό το «ναι»; Σημαίνει «ναι, μπορώ», ή «ναι, θέλω να το ριφοκινδυνέψω»; Ή, «ναι, δε μ'ενδιαφέρει για τη ζωή μου, έτσι κι αλλιώς»; Εκείνο που ο δολοφόνος είχε κάνει την προηγούμενη νύχτα ήταν άκρως παράτολμο. Δεν είχαν σχεδιάσει να επιτεθεί στους εξεγερθέντες. Ούτε ο Φανλαγκόθ τού το είχε ζητήσει αυτό (ή, τουλάχιστον, ο Ζάνμελ δεν είχε πει στον Κάβμαρ ότι ο Ράζλερ τού το είχε ζητήσει)· του είχε ζητήσει, μόνο, να προστατέψει την Έπαρχο Φερνάλβιν και να περιμένει να την πάρει ως το παλάτι. Ο Ζάνμελ είχε δράσει κατά βούληση, επειδή νόμιζε ότι είχε δει μια «ευκαιρία». Αναμφίβολα, ο Φανλαγκόθ θα ήταν πολύ θυμωμένος. Ή ίσως και να το περίμενε. Άλλωστε, δεν προέβλεπε το μέλλον; Ωστόσο, ήταν και το άλλο...

Όσο πιο απρόβλεπτος είναι κανείς, τόσο δυσκολότερο είναι να «δούμε» τις κινήσεις του, είχε πει ο Νουτκάλι στον Κάβμαρ· και ο Ζάνμελ ήταν, σίγουρα, απρόβλεπτος.

Αλλά όλα αυτά δεν είχαν άμεση σημασία. Σημασία είχε να μπορεί ο Έπαρχος να τον εμπιστευτεί, για να φέρει σε πέρας το σχέδιό του.

«Τι σκέφτεσαι;» τον ρώτησε ο δολοφόνος, παρατηρώντας ότι ο Κάβμαρ δεν είχε μιλήσει για κάμποση ώρα.

«Αν επέλεξα σωστά, όσον αφορά τον πρώτο μας στόχο.» Δεν έχω άλλον, όμως, για να κάνει τη δουλειά μου. Ο Ζάνμελ είναι ο μόνος, άρα πρέπει να βασιστώ επάνω του, θέλοντας και μη.

«Ποιος είναι;»

«Ένας σχετικά μικρός ευγενής, ο Σέλναρ ε Φίνγκωρ.»

«Πού μένει;» Ο Ζάνμελ εξακολουθούσε να έχει τα μάτια κλειστά.

«Στην Περιφέρεια Παλατιών, δυτικά του Καθεδρικού Ναού του Βάνραλ. Θα σου ετοιμάσω έναν πρόχειρο χάρτη.»

«Όχι,» είπε ο Ζάνμελ· «θα πάω να ρίξω μια ματιά ο ίδιος. Οι χάρτες ποτέ δε με βολεύουν· είναι μόνο η μισή αλήθεια για ένα μέρος.»

«Όπως επιθυμείς.»

Ο δολοφόνος άνοιξε τα μάτια και πήρε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι.

«Θα πας τώρα;» τον ρώτησε η Αϊλρέηκ.

Εκείνος ένευσε.

«Δε σου είπα για το θαύμα, ακόμα,» είπε ο Κάβμαρ.

«Ποιο θαύμα;» Ο Ζάνμελ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και βάδισε μες στο δωμάτιο, για να ξεμουδιάσει.

Ο Κάβμαρ τού μετέφερε όσα είχε ακούσει στην τραπεζαρία.

«Ο Φανλαγκόθ,» είπε ο Ζάνμελ, καθώς ντυνόταν.

Ο Κάβμαρ ένευσε. «Και η παρέμβασή του αυτή μας βοηθάει εξαιρετικά, όπως καταλαβαίνεις.»

«Ίσως να φταίει που αισθάνομαι σαν μεθυσμένος, Έπαρχε, αλλά, όχι, δεν καταλαβαίνω.»

«Οι δολοφονίες, όπως είπαμε, θα γίνουν προκειμένου να τρομάξουμε τους υπόλοιπους εξεγερθέντες και να τους εκβιάσουμε. Κι αυτό που έκανε ο Φανλαγκόθ μάς διευκολύνει, γιατί ο φόβος θα έχει ήδη πιάσει ρίζες μέσα τους. Επιπλέον, μπορούμε να πουλήσουμε το παραμύθι ότι είμαστε απεσταλμένοι των θέων.»

«Θα πρέπει κάποιος νάναι πολύ ηλίθιος, για να το πιστέψει αυτό.» Ο Ζάνμελ κάθισε στην τελευταία καρέκλα μέσα στο δωμάτιο, κι άρχισε ν'ακονίζει ένα του ξιφίδιο που είχε στομώσει.

«Όχι ύστερα από όσα είδαν όλοι τους,» διαφώνησε ο Κάβμαρ. «Φωτιά έπεσε από τον ουρανό. Εσύ δε θα είχες τρομοκρατηθεί;»

«Γνωρίζοντας για τους Ράζλερ και τον ουρανόλιθο, όχι. Ή, μάλλον, ναι· γιατί ο ουρανόλιθος από μόνος του, και οι ίδιοι οι Ράζλερ, είναι αρκετά τρομακτικοί. Αλλά, σίγουρα, δε θα πίστευα ότι πρόκειται για θεϊκή παρέμβαση.»

«Οι περισσότεροι από τους εξεγερθέντες, όμως, δεν γνωρίζουν τίποτα για τον Φανλαγκόθ και τη φαμίλια του, ούτε για τις δυνάμεις του ουρανόλιθου.»

«Το Χέρι δεν τους έχει ενημερώσει;»

«Απ'όσο ξέρω, όχι.»

«Θα μπορούσε να το κάνει τώρα...»

«Τώρα;» γέλασε ο Κάβμαρ. «Τώρα ποιος θα τον πιστέψει; Θα νομίσουν ότι απλά προσπαθεί να τους καθησυχάσει.» Ακούμπησε τους αγκώνες στα γόνατά του και τεντώθηκε προς το μέρος του δολοφό-

νου. «Ζάνμελ, η διάσπαση των εχθρών μας έχει ήδη αρχίσει, και ήρθε η στιγμή να συμβάλουμε, με δραστικό τρόπο.»

Τελικά, τα πράγματα αποδείχτηκαν δυσκολότερα απ'ό,τι πίστευε η Ρικέλθη. Η Έπαρχος Λαθέμη, παρότι προσπαθούσε να καταλάβει αν η Αρχόντισσα της Έριγκ ήξερε για την προδοσία της κατά του Στέμματος, ήταν πολύ επιφυλακτική και δεν άφηνε τίποτα να της ξεγλιστρήσει σχετικά με τα σχέδια των συνωμοτών. Όσο για τον σύζυγό της, αυτός δεν έβγαζε λαλιά· ακόμα κι όταν η Ρικέλθη τού μιλούσε, της αποκρινόταν μονάχα με κάνα νεύμα, μούγκρισμα, ή κοφτή πρόταση –ένα «ναι, φυσικά» ή ένα σκέτο «όχι».

«Αρχοντα Φάντραν,» του είπε εκείνη, το μεσημέρι, που σταμάτησαν σ'έναν οικισμό, στο πλάι του δρόμου, για να ξεκουραστούν και να γευματίσουν, «μην ανησυχείτε· δεν είμαι πλέον θυμωμένη μαζί σας. Αντιλαμβάνομαι ότι το γεγονός στον Υπόλοφο δεν ήταν παρά μια ατυχής συγκυρία. Συμβαίνουν αυτά.» Χαμογέλασε, φιλικά, και ήπια μια γουλιά απ'το νερό της.

«Ναι,» απάντησε ο Φάντραν. «Ωστόσο, έχετε τη συνγνώμη μου.»

Η Λαθέμη έμοιαζε να του έχει σφίξει τα λουριά· η Ρικέλθη θα ορκιζόταν ότι μπορούσε να δει το λουρί από το χέρι της ως το λαιμό του. Κάθε φορά που εκείνος άνοιγε το στόμα του να μιλήσει, η Έπαρχος είχε τη ματιά της καρφωμένη επάνω του, σαν γερακίνα. Και δεν τον άφηνε να πίνει ποτά· έπινε κι εκείνος νερό, όπως η Ρικέλθη, και όπως όλοι μέσα στη συνοδεία της Αρχόντισσας της Βένεριγκ. Η Λαθέμη, προφανώς, δεν ήθελε, με τίποτα, να ξανασυμβούν αυτά που είχαν συμβεί στον Υπόλοφο... *επειδή φοβάται εμένα. Φοβάται ότι θα προσπαθούσα να εκμεταλλευτώ την κατάσταση, σε περίπτωση που, τελικά, γνωρίζω πως είναι με τους συνωμότες. Και, φυσικά, έχει δίκιο· ακριβώς αυτό θα έκανα.*

Η φήμη μου έχει απλωθεί σ'όλο το Βασίλειο· κι άμα η φήμη σου δεν είναι καλή, σου προκαλεί προβλήματα...

«Θα το φανταζόσασταν ποτέ, Αρχόντισσά μου,» είπε η Ρικέλθη στη Λαθέμη, καθώς αναπαύονταν γύρω από τη φωτιά τους, «ότι ο Έπαρχος Μόλραν, της Σέλριγκ, είναι προδότης;»

«Δε μιλάτε σοβαρά, ασφαλώς!» έκανε, δήθεν έκπληκτη, εκείνη.
Αρκετά καλή προσποίηση, πρέπει να παραδεχτώ.

«Σοβαρότατα μιλάω. Χρηματοδοτούσε τον Μόρντεναρ.»

«Πώς το γνωρίζετε;»

«Είχε προστάξει να μην πειράζουν την κόρη του, Ζιάθραλ: τη νύφη μου, δηλαδή.»

«Α, μάλιστα...» είπε η Λαθέμη. «Περίεργο, πάντως. Ίσως να πρόκειται για παρεξήγηση.»

«Δεν το νομίζω. Ο ίδιος ο γιος μου άκουσε τον Μόρντεναρ να προστάζει τους μαχητές του να μην την πειράζουν.»

«Ο Δάρβαν;»

Η Ρικέλθη ένευσε.

«Δεν είναι παντρεμένος με τη Ζιάθραλ;»

«Ναι.»

«Και η Ζιάθραλ είναι με τους προδότες, πιστεύετε;»

«Έχω κάποιες υποψίες,» παραδέχτηκε η Ρικέλθη, καθώς ένας στρατιώτης γέμιζε πάλι την κούπα της με νερό, «αλλά δεν είμαι βέβαιη. Το ερευνώ ακόμα· κι όταν ερευνώ κάτι, πάντα ανακαλύπτω την αλήθεια.»

«Ναι, έτσι έχω ακούσει...»

Κι ακόμα αναρωτιέσαι αν ξέρω για σένα... «Η Ζιάθραλ, όμως, είναι το λιγότερο. Αν, όντως, έχει συμμαχήσει με τους εχθρούς μας, θα φροντίσω γι'αυτήν. Εκείνο που με βάζει σε σκέψεις είναι ποιοι χρηματοδοτούσαν τον Μόρντεναρ. Δεν μπορεί ο Μόλραν να έδινε όλα τα χρήματα· θα ήταν ασύμφορο. Υποπτεύομαι τον Κάβμαρ, της Νέλβορ, για συνεργό. Και δεν είμαι μόνο εγώ που έχω αυτή την υποψία...»

«Τον Έπαρχο Κάβμαρ;» έκανε –πάλι, δήθεν έκπληκτη– η Λαθέμη. «Μα, αυτό είναι αστείο, Αρχόντισσά μου. Ο Έπαρχος είναι σύζυγος της Πριγκίπισσας Νιρκένα, κι απ'ό,τι ξέρω, είναι πολύ ταιριαστό ζευγάρι.»

Εμένα μου λες... σκέφτηκε η Ρικέλθη· και η κουβέντα της με την Έπαρχο της Βένερικ συνεχίστηκε σ'αυτό το ύφος, χωρίς η Αρχόντισσα της Έρικ να καταφέρει να εκμαιεύσει κάτι το σημαντικό, ή κάτι που ως τώρα αγνοούσε.

Αργότερα, όμως, καθώς συλλογιζόταν τα λόγια της Λαθέμης (μπας και προσέξει τίποτα που της είχε διαφύγει πριν), συμπέρανε ότι η Έπαρχος είχε, τελικά, δίκιο για τον Κάβμαρ και τη Νιρκένα. *Είναι, όντως, «ταιριαστό ζευγάρι». Μοιάζουν. Κι οι δυο μηχανορραφούν το ίδιο, ασχέτως αν οι σκοποί τους διαφέρουν πολύ.*

Το βράδυ, η Ρικέλθη και η Λαθέμη σταμάτησαν σ'ένα πανδοχείο. Η συνοδεία τους, κυριολεκτικά, περικύκλωσε το μικρό οικοδόμημα, και ο ιδιοκτήτης πανικοβλήθηκε, βλέποντάς τους. Ζήτησε χίλιες συγνώμες που δεν ήταν έτοιμος και έκανε άλλες τόσες υποκλίσεις, ενώ υποσχέθηκε ότι θα φρόντιζε να τους φιλοξενήσει όσο καλύτερα μπορούσε. Η Λαθέμη τού είπε να μην ανησυχεί –εξάλλου, δεν τον είχε ειδοποιήσει κανένας για την άφιξή τους– και του έδωσε παραπάνω χρήματα απ'ό,τι του αναλογούσαν.

Η Ρικέλθη έφαγε στην τραπεζαρία, μαζί με τους υπόλοιπους, χωρίς να ανοίξει καμία ιδιαίτερη κουβέντα. Αισθανόταν μουνδιασμένη από τη σέλα και δεν είχε όρεξη· επιπλέον, δεν έβλεπε να καταλήγει πουθενά με την Έπαρχο της Βένεριγκ. Ίσως θα έπρεπε ν'αλλάξει τη στρατηγική της... Αν κατάφερνε, κάπως, να μεθύσει τον Φάντραν.... Αλλά, έτσι όπως τον φρουρούσε η Λαθέμη, δεν της φαινόταν εφικτό. *Τέλος πάντων. Στη Νουάλβορ θα τα πούμε περισσότερο...*

Την επόμενη ημέρα, έφυγαν από το πανδοχείο και συνέχισαν νότια. Δεν πήγαν, όμως, και πολύ μακριά. Καθώς ταξίδευαν επάνω στη μεγάλη, κεντρική δημοσιά του Νόρβηλ, είδαν καβαλάρηδες –στρατιώτες του Βασιλείου, κατά τα φαινόμενα– να έρχονται από Ανατολή, Δύση, και Νότο, καλπάζοντας καταπάνω τους.

Τι σημαίνει τούτο; αναρωτήθηκε η Ρικέλθη, σφίγγοντας τα ηνία του αλόγου της μέσα στο αριστερό, γαντοφορεμένο της χέρι.

Ο Έζβαρ τής έριξε ένα έντονα, ερωτηματικά βλέμμα.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της, σα ναλέγε: *Δεν ξέρω.*

Ο Έζβαρ έβγαλε το τόξο του απ'την πλάτη και πέρασε ένα βέλος στη χορδή.

«Τι κάνεις εκεί;» εξεπλάγη η Ρικέλθη.

«Μοιάζουν να έρχονται για να μας...»

Προτού τελειώσει τα λόγια του, οι καλπάζοντες καβαλάρηδες –οι οποίοι βρίσκονταν πλέον σχετικά κοντά τους– τράβηξαν σπαθιά ή έθεσαν οριζοντίως δόρατα, ενώ, συγχρόνως, ύψωναν ασπίδες.

«...επιτεθούν.»

Ο Έπαρχος Άλισβαρ ε Όσριν ξεσπάθωσε, καθώς το ίδιο έκανε κι ο διοικητής της συνοδείας της Λαθέμης, ο οποίος –όπως είχε πια μάθει η Ρικέλθη– ονομαζόταν Σαμόλθιρ.

«Προστατέψτε την Έπαρχο!» φώναξε.

«Τι συμβαίνει;» Ετούτη ήταν η φωνή του Φάντραν, από το παράθυρο της άμαξας, που σταματούσε, καθώς ο οδηγός τραβούσε τα ηνία των αλόγων. «Ποιοι είν' αυτοί;»

Κανείς δεν πρόλαβε να του απαντήσει, γιατί τότε οι επιτιθέμενοι καβαλάρηδες έπεσαν επάνω τους.

Ο Έζβαρ είχε ήδη εξαπολύσει δύο βέλη, που και τα δύο είχαν βρει το στόχο τους, σωριάζοντας τους εχθρούς από τις σέλες. «Μείνε πίσω μου, Ρικέλθη!» είπε, τραβώντας το σπαθί του. «Μην κάνεις καμία ανοησία!»

Η Ρικέλθη τον αγριοκοίταξε –πώς τολμούσε να της μιλά έτσι, μπροστά σε τόσους στρατιώτες!–, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Γύρω της έβλεπε ένα χάος να έχει αρχινήσει. Οι επιτιθέμενοι καβαλάρηδες είχαν πέσει σαν πύρινη λαίλαπα πάνω στη συνοδεία της και στη συνοδεία της Λαθέμης, χτυπώντας τους πάντες, προσπαθώντας να τους σκοτώσουν όλους.

Ποιοι είναι; απόρησε η Ρικέλθη. *Δεν μπορεί νάναι στρατιώτες του Βασιλείου!* Κοίταξε τα χιτώνια που φορούσαν πάνω από τις αρματωσιές τους και είδε ότι είχαν ένα σύμβολο κεντημένο: μια σιδερένια γροθιά, κλεισμένη μέσα σ'έναν πορφυρό ρόμβο.

Τα μάτια της έμειναν, για λίγο, καρφωμένα σ' αυτό το παράξενο έμβλημα, προσπαθώντας να θυμηθεί μήπως το είχε ξαναδεί κάπου... Μετά, όμως, είδε το έμβλημα να πλησιάζει, γρήγορα –ο ιππέας ερχόταν προς το μέρος της!

«Έζβαρ!» φώναξε η Ρικέλθη.

Εκείνος στράφηκε, κι απέκρουσε το ξίφος του καβαλάρη, το οποίο –ήταν φανερό– πήγαινε για το κεφάλι της Αρχόντισσας της Έριγκ.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε η Ρικέλθη. «Ποιοι είστε;»

Ο εχθρός δεν αποκρίθηκε· αντάλλαξε μονάχα μερικές ακόμα σπαθιές με τον Έζβαρ.

Και η Ρικέλθη είδε άλλον έναν να έρχεται, βαστώντας δόρυ, το οποίο –ήταν κι αυτό φανερό– πήγαινε επίσης για το κεφάλι της.

Ω θεοί!

Ο Έζβαρ ήταν απασχολημένος με τον πρώτο ιππέα· δεν μπορούσε να γυρίσει, για ν'αντιμετωπίσει κι ετούτον.

Ω θεοί!

Η αιχμή του δόρατος γυάλιζε στο πρωινό φως του ανήλιαγου ουρανού. Δε φαινόταν να έχει χύσει άλλο αίμα· *θα είμαι το πρώτο του θύμα*, παρατήρησε η Ρικέλθη, απορώντας με το τι πράγμα είχε περάσει απ'το νου της μια τέτοια στιγμή.

Ο χρόνος έμοιαζε να έχει σταματήσει· ή, αν όχι *σταματήσει*, τότε σίγουρα να κινείται πολύ, πολύ αργά. Η Αρχόντισσα είχε, ξαφνικά, πλήρη αντίληψη των πάντων: έβλεπε τα μάτια του εχθρού, που την ατένιζαν αμείλικτα μέσα από τη σχισμάδα του κράνους του· άκουγε τη βαριά αναπνοή των αλόγων, τις κραυγές των πολεμιστών, την κλαγγή του ατσαλιού· μύριζε τον ιδρώτα ζώων και ανθρώπων· μύριζε τον δικό της ιδρώτα και τον αισθανόταν να κυλά από το κεφάλι προς το λαιμό της, σχηματίζοντας ρυάκια.

Και η αιχμή του δόρατος γυάλιζε...

Ο δρόμος διαφυγής άστραψε μέσα στο νου της Ρικέλθης, όπως ένας καθαρός κρύσταλλος αστράφτει στο φως.

Ο καβαλάρης ερχόταν από τα δεξιά της. Το δικό της άλογο δεν κινείτο, αυτή τη στιγμή. Και εκείνη επέτρεψε στον εαυτό της να γλιστρήσει από τη σέλα, προς τ'αριστερά, προς τη μεριά του μη τραυματισμένου της χεριού.

Ο χρόνος άρχισε πάλι να κυλά κανονικά.

Το έδαφος τη χτύπησε δυνατά. Τράνταξε όλα της τα κόκαλα, και η Ρικέλθη άκουσε τον εαυτό της να κραυγάζει· τον άκουσε σαν να ήταν κάποιος άλλος.

Η σκιά του ιππέα πέρασε από πάνω της.

«*Ρικέλθη!*» Ο Έζβαρ.

«Καλά είμαι!» του φώναξε, προσπαθώντας να σηκωθεί.

Κατάφερε να πάρει γονατιστή θέση και κοίταξε γύρω της, λαχναρισμένη. Ο Έζβαρ απέκρουσε ακόμα ένα χτύπημα του εχθρού και, μετά, τον σπάθιζε στο κεφάλι. Το σπαθί του κουδούνισε ηχηρά πάνω στο κράνος του ιππέα, κι εκείνος έπεσε απ'τη σέλα.

Ένας βρόντος από τα δεξιά... ένας βρόντος που δυνάμωνε, που πλησίαζε—

Η Ρικέλθη στράφηκε, κι αντίκρισε τον καβαλάρη που είχε επιχειρήσει να τη σκοτώσει με το δόρυ. Τώρα, είχε αλλάξει όπλο· κρατούσε ένα σπαθί και σκόπευε να τη θερίσει σαν στάχυ, ενώ εκείνη δεν είχε ακόμα σηκωθεί από το έδαφος.

Η Αρχόντισσα πέρασε, γρήγορα, το αριστερό χέρι μέσα στο φόρεμά της, για να τραβήξει ένα από τα στιλέτα που φώλιαζαν εκεί—

Δεν προλαβαίνω!

Κάτι χτύπησε τον υπέα από τα πλάγια, σωριάζοντάς τον στη γη. Το σπαθί έφυγε από το χέρι του, έκανε μερικές στροφές στον αέρα, και έπεσε λίγα μέτρα αριστερά της Ρικέλθης.

Ο Φάντραν ζύγωσε, για να πάρει το ξιφίδιό του απ'το λαιμό του νεκρού. «Αρχόντισσα Ρικέλθη,» είπε, «αυτό ελπίζω να το θεωρήσεις ως συγγνώμη για όσα συνέβησαν στον Υπόλοφο.»

Γαμώ τις Πέντε Ουρές του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! σκέφτηκε εκείνη, καθώς ορθωνόταν. *Δεν το πιστεύω ότι πρέπει να χρωστάω τη ζωή μου σ'αυτόν τον κόπανο!*

Οι υπεείς της —οι άχρηστοι! οι τρισάθλιοι!— δεν έμοιαζαν να μπορούν ν'αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τους εχθρικούς καβαλάρηδες· και τώρα, δύο από αυτούς —δύο!— είχαν περάσει την άμυνα και ζύγωναν την άμαξά της.

Η Λαθέμη τράβηξε το ξίφος της και στράφηκε, για να δει τι έκανε ο Φάντραν. Ο σύζυγός της, όμως, δεν ήταν εκεί· είχε βγει απ'την άλλη πόρτα, ο κρετίνος! Πού είχε πάει;

«Χίλιες κατάρες επάνω στο άχρηστο τομάρι του...!» σφύριξε η Έπαρχος κάτω απ'την ανάσα της, καθώς οι υπεείς ξεκαβαλίκευαν κι ο ένας απ'τους δύο άνοιγε την πόρτα της άμαξάς της.

Η Λαθέμη τον σπάθισε στον ώμο, τρυπώντας την πανοπλία του και κάνοντάς τον να παραπατήσει, όπισθεν, μουγκρίζοντας. Ο άλλος πέρασε μπροστά απ'τον σύντροφό του, με την ασπίδα υψωμένη, και πάτησε στο εσωτερικό της άμαξας, με το ένα πόδι, προσπαθώντας να μπει.

Η Λαθέμη αντιλαμβανόταν ότι αποκλείεται να κατάφερνε να τον χτυπήσει στον κορμό, στο κεφάλι, ή στα χέρια, έτσι όπως ερχόταν· αλλά μπορούσε να τον χτυπήσει στο πόδι, το οποίο είχε βάλει μέσα

στο όχημά της. Έτσι, τον σπάθισε εκεί, τρυπώντας την μπότα του και καρφώνοντάς τον στον αστράγαλο. Ο άντρας ούρλιαξε και σωριάστηκε στη γη, ενώ ο άλλος –ο τραυματισμένος στον ώμο– ορμούσε, γρυλίζοντας και κραδαίνοντας επικίνδυνα το ξίφος του.

Η Λαθέμη απέκρουσε τη λεπίδα, όμως ο αντίπαλός της, από την ορμή του και μόνο, την έσπρωξε πίσω, ρίχνοντάς την πάνω στον έναν καναπέ.

Πού στου Σάλ'γκρεμ'ρωθ τα Λαρύγγια ήταν ο Φάντραν; Πού στου Σάλ'γκρεμ'ρωθ τα Λαρύγγια ήταν κάποιος να τη βοηθήσει;

Δεν μπορεί να πεθάνω εδώ –είναι αδύνατον! Έχω το σημάδι! Θα γίνω Βασίλισσα' μου το έχουν προφητέψει!

Ξεθηκάρωσε το ξιφίδιο από τη μπότα της και το διασταύρωσε με το σπαθί της, καθώς το ξίφος του αντιπάλου ερχόταν καταπάνω της. Οι τρεις λεπίδες μπλέχτηκαν, και η Λαθέμη, καθώς είχε το πόδι της μισοσηκωμένο, κλώτσησε τον πολεμιστή, σπρώχνοντάς τον. Η πλάτη του κοπάνησε στο οπίσθιο μέρος της άμαξας, ενώ η Έπαρχος έβλεπε, με τις άκριες των ματιών της, έναν ακόμα να πλησιάζει· κι αυτός ερχόταν από την άλλη πόρτα, από εκείνη όπου είχε φύγει ο Φάντραν –ο καταραμένος! που την είχε αφήσει εδώ να πεθάνει! –ο μπάσταρδος!

Ένα βέλος σφύριξε δίπλα απ'το κεφάλι της, και η Λαθέμη αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται, γιατί νόμιζε ότι την είχε στόχο και είχε αστοχήσει. Μετά, όμως, το είδε καρφωμένο στο στήθος του άντρα αντίκρυ της –του πολεμιστή που είχε κοπανήσει στο οπίσθιο μέρος της άμαξας– και δεν μπόρεσε παρά ν'αναρωτηθεί: μήπως το βλήμα είχε έρθει από κάποιον σύμμαχο;

Ο στρατιώτης που ήταν απ έξω άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Στο δεξί χέρι βαστούσε έναν κοντό, δίστομο πέλεκυ· στ'αριστερό μια στρογγυλή ασπίδα. Και ήταν γυναίκα, παρατήρησε η Λαθέμη, καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ και ετοίμαζε τα όπλα της.

«Κοπελιά! Έχω κάτι για σένα!» είπε μια γνώριμη φωνή.

Η πολεμίστρια με τον πέλεκυ στράφηκε, αιφνιδιασμένη, και το στροβιλιζόμενο ξιφίδιο, που είχε εκτοξευτεί προτού εκείνη γυρίσει, τη βρήκε στα δεξιά πλευρά.

Η Λαθέμη σπάθισε τη γυναίκα στην πλάτη, κι εκείνη σωριάστηκε, μπρούμυτα, έξω απ'την άμαξα. Πίσω της, αποκαλύφτηκε ο Φάντραν.

«Πολυαγαπημένη μου!» είπε, υψώνοντας το ξίφος του σε χαιρετισμό.

«Θα σε γδάρω ζωντανό!...» μούγκρισε η Λαθέμη. Ύστερα, άκουσε πίσω της έναν θόρυβο και στράφηκε.

Ο χτυπημένος στο πόδι άντρας είχε, κάπως, καταφέρει να σηκωθεί και, κρατώντας, με το αριστερό χέρι, το πλαίσιο της πόρτας, είχε μπει στην άμαξα. Το σπαθί του ερχόταν καταπάνω στην Έπαρχο.

Η Λαθέμη, στη θέση όπου βρισκόταν, προλάβαινε να κάνει μονάχα ένα πράγμα: να αμυνθεί με το ξιφίδιό της. Και το έκανε: προσπάθησε να παρεμβάλει τη μικρή της λεπίδα στο δρόμο της μεγαλύτερης του επίδοξου φονιά της.

Το όπλο της έσπασε...

...και το σπαθί συνέχισε.

Είχε, όμως, χάσει την πορεία του· είχε πάρει κλίση προς τα κάτω· έτσι, έσχιζε τη φούστα της Λαθέμης, πέρασε ανάμεσα απ'τα πόδια της, έσχιζε πάλι τη φούστα από την πίσω μεριά, και καρφώθηκε στο ξύλο της άμαξας.

Τα μάτια της Επάρχου γούρλωσαν, μοιάζοντας με δύο μεγάλα οπάλια. Ωστόσο, δεν τα έχασε· το ξίφος της κινήθηκε αμέσως, και καρφώθηκε κάτω απ'το σαγόνι του πολεμιστή. Ο άντρας έβγαλε έναν λαρυγγισμό και το χέρι του γλίστρησε απ'τη λαβή του όπλου του. Η Λαθέμη τράβηξε πίσω το σπαθί της, κι εκείνος παραπάτησε και σωριάστηκε.

Η Έπαρχος έπασε το μανίκι του ξίφους που ήταν καρφωμένο στο ξύλο της άμαξας και το ξεκάρφωσε, ελευθερώνοντας τη φούστα της.

«Μπείτε μέσα! Μέσα!»

Ποιος;

Η Λαθέμη είδε τον Έζβαρ να πλησιάζει, βαστώντας ένα τόξο στα χέρια του και προτρέποντας τον σύζυγό της να μπει στην άμαξα. Η Αρχόντισσα Ρικέλθη έτρεχε δίπλα του, βαστώντας το δρακοκέφαλο ραβδί της. Τα μαλλιά της ήταν ανακατωμένα και το πρόσωπό της χλομό και αγριεμένο. *Κι εγώ στα ίδια χάλια θα είμαι*, υπέθεσε η Έπαρχος.

Ο Φάντραν αποφάσισε ν'ακολουθήσει τη συμβουλή του ερημίτη, και η Λαθέμη τού έκανε χώρο, για να περάσει. *Αν του το έλεγα εγώ, δε θα το έκανε! Πάντα έτσι είναι!*

«Έπαρχε!» είπε ο Έζβαρ, ζυγώνοντας μαζί με τη Ρικέλθη. «Πρέπει να προφυλαχτούμε. Οι φρουροί σας πολέμησαν σκληρά, αλλά οι περισσότεροι είναι νεκροί, κι ακόμα παραμένουν εχθροί. Ευτυχώς, δεν είναι πολλοί, όμως. Δείτε. Μπορούμε να τα καταφέρουμε!»

Η Λαθέμη ένευσε. «Ναι,» είπε, νιώθοντας το λαιμό της σφιγμένο. *Δεν είναι η μοίρα μου να πεθάνω εδώ! Δεν είναι!*

Η Ρικέλθη μπήκε στην άμαξα.

Ο Έζβαρ στράφηκε και εξαπέλυσε ένα βέλος κατά ενός ιππέα. Τον χτύπησε, σωριάζοντάς τον.

«Εσύ σκότωσες τον άντρα που μου είχε επιτεθεί;» ρώτησε η Λαθέμη.

«Ναι.» Ο Έζβαρ εξαπέλυσε άλλο ένα βέλος, κι αυτό αστόχησε.

Η Ρικέλθη, όμως, παρατήρησε ότι η φαρέτρα του δεν ήταν ακόμα άδεια. Είχε ξοδέψει μόνο τα μισά του βέλη. Αυτό την καθησυχάζε, για κάποιο λόγο.

Κοίταξε έξω από την άμαξα, προς όλες τις μεριές, για να δει τι γινόταν, και διαπίστωσε ότι ο Έζβαρ είχε δίκιο στην εκτίμησή του: Ελάχιστοι ιππείς απέμεναν κι από τις δύο πλευρές. Πού ήταν ο Έλαρχος Άλισβαρ, όμως; Η Ρικέλθη δεν μπορούσε να τον εντοπίσει. Είχε σκοτωθεί;

Πώς... πώς αποδεκατίστηκαν έτσι όλοι τους; Τόσο γρήγορα... Ήταν σαν να τους είχε πιάσει λύσσα.

Οι λίγοι εναπομείναντες καβαλάρηδες της Λαθέμης υποχώρησαν προς την άμαξα, για να προστατέψουν την Αρχόντισσά τους. Οι εχθροί τους ακολούθησαν. Ήταν περισσότεροι, πρόσεξε τώρα η Ρικέλθη, αλλά όχι πολύ περισσότεροι. Πάντως, δεν έμοιαζαν πρόθυμοι να τα παρατήσουν. Οι απώλειες είχαν έρθει τόσο γρήγορα και τόσο... τόσο *συγχρόνως*... που οι πολεμιστές δε φαινόταν να προσέχουν το γεγονός ότι οι δικοί τους έπεφταν, αλλά μόνο ότι οι αντίπαλοι σκοτώνονταν, ότι οι αντίπαλοι λιγόστευαν.

Ο Έζβαρ έριξε άλλο ένα βέλος, καθώς ανέβαινε στην άμαξα.

Ο οδηγός του οχήματος –που ήταν ακόμα ζωντανός και κρατούσε τα άλογα γερά από τα ηνία, για να μην αφηνιάσουν (και τα είχε καταφέρει πολύ καλά, μέχρι στιγμής)– είπε στη Λαθέμη: «Έπαρχε, θα προσπαθήσω να περάσω ανάμεσά τους! Αλλιώς θα μας κυκλώσουνε!» Ο συνοδηγός είχε την ασπίδα του υψωμένη (πάνω στην οποία

ήταν καρφωμένα τρία εχθρικά βλήματα) και το ξίφος του τραβηγμένο, έτοιμος ν'αποκρούσει όποια τυχόν επίθεση. Στον μηρό του ήταν ήδη μπηγμένο ένα βέλος. Έτριξε τα δόντια για ν'αντιστέκεται στον πόνο.

«Όχι!» πετάχτηκε ο Έζβαρ, προτού προλάβει ν'απαντήσει η Λαθέμη.

«Δε ρώτησα εσένα!» μούγκρισε ο οδηγός, καθώς τ'άλογά του χρεμέτιζαν, δυνατά, και οι εχθροί συγκρούονταν με τους λιγοστούς ιππείς της Επάρχου.

«Ναι,» είπε η Λαθέμη. «Κάντο!»

«Αρχόντισσά μου—» άρχισε ο Έζβαρ, αλλά η ορμή με την οποία ξεκίνησε η άμαξα τον έριξε πίσω. Τα άλογα έμοιαζαν να εξαπολύουν όλη την ενέργεια (και το φόβο) που τόση ώρα κρατούσαν μέσα τους.

«Χάι! Χάι! Χάι!» φώναζε ο οδηγός, μαστιγώνοντάς τα.

Δύο εχθρικοί καβαλάρηδες τούς ακολούθησαν. Ο ένας ήρθε από τα δεξιά, ο άλλος από τ'αριστερά. Ο συνοδηγός ύψωσε την ασπίδα του, για ν'αποκρούσει, αλλά δε φάνηκε αρκετά γρήγορος· ο αντίπαλός του τον σπάθισε στο κεφάλι, ρίχνοντάς τον από τη θέση του. Ο άλλος ιππέας είχε πάει για τον οδηγό, ο οποίος προσπάθησε να κάνει τ'άλογα να τρέξουν περισσότερο, για να του ξεφύγει.

Ο Έζβαρ επιχείρησε να τεντώσει το τόξο του και να σημαδέψει, μα ήταν αδύνατον μέσα στην άμαξα και ειδικά ενόσω αυτή έτρεχε έτσι.

Ο Φάντραν εκτόξευσε ένα ξιφίδιο, αλλά αστόχησε τον καβαλάρη, ο οποίος πέρασε τον οδηγό από σπαθί, τρυπώντας του τα πλευρά.

Μετά, η άμαξα έχασε την πορεία της.

Τα αφηνιασμένα άλογα βγήκαν απ'την κεντρική δημοσιά κι άρχισαν να τρέχουν πάνω σε μια μικρή πεδιάδα, στα δυτικά.

«Θα σκοτωθούμε!» ούρλιαξε η Λαθέμη, έχοντας πέσει ανάμεσα στους δύο καναπέδες και παλεύοντας να σηκωθεί.

Ο Φάντραν πετάχτηκε πάνω στον μπροστινό καναπέ κι έβγαλε το μισό του σώμα απ'το παράθυρο. Άπλωσε τα χέρια του και κατάφερε ν'αρπάξει τα χαλινάρια, τραβώντας τα, με δύναμη. «Σταματήστε!» μούγκρισε στα άλογα, σα να μπορούσαν να τον καταλάβουν. «Σταματήστε! Σταματήστε!»

Η Ρικέλθη είδε από το πίσω παράθυρο ότι οι δύο καβαλάρηδες, τους οποίους είχαν προς στιγμή προσπεράσει, πλησίαζαν πάλι. «Έζβαρ,» είπε, «έρχονται.»

«Σας το έλεγα να μην το κάνουμε αυτό!...» γρύλισε εκείνος, καθώς τραβούσε το σπαθί του. «Άρχοντα Φάντραν!» φώναξε. «Κόψε τον ζυγό! Άσε τα άλογα να φύγουν!» Του έδωσε το ξίφος, και ο Φάντραν άρχισε αμέσως να κοπανά το χοντρό ξύλο, ενώ, με το άλλο χέρι, βασιτούσε τα γκέμια. Στο τέλος του πεδινού τόπου που διέσχιζαν μπορούσε να δει ότι βρισκόταν ένα δάσος, κι αν έφταναν εκεί όσο τα άλογα ακόμα τους τραβούσαν, θα την είχαν άσχημα.

«Είναι κοντά πάλι!» είπε η Ρικέλθη, που, σε αντίθεση με τον Φάντραν, κοίταζε πίσω.

Η Λαθέμη είχε τώρα σηκωθεί και ήταν γαντζωμένη πάνω στον οπίσθιο καναπέ, όπως και η Αρχόντισσα της Έριγκ. «Ας ζυγώσουν κι άλλο και θα τους δώσουμε ένα μάθημα που δε θα το ξεχάσουν!» γρύλισε μέσα από σφιγμένα δόντια.

«Ζηλεύω την ψυχραιμία σου, Έπαρχε...» είπε η Ρικέλθη· αλλά τα λόγια της ήταν σαρκαστικά, γιατί καταλάβαινε ότι η Λαθέμη ήταν πανικόβλητη.

Οι ιππείς ζύγωσαν, όπως και πριν, ο ένας από δεξιά κι ο άλλος από αριστερά, μα δεν επιτέθηκαν στους επιβάτες· προσπάθησαν να φτάσουν τον καινούργιο οδηγό, ο οποίος προεξείχε από τη μέση κι επάνω από το εσωτερικό της άμαξας και κοπανούσε, σα μανιασμένος, τον ζυγό του οχήματος.

Η Λαθέμη άνοιξε τη μία πόρτα. Με το αριστερό χέρι κρατήθηκε από το πλαίσιο και με το δεξί σπάθισε κατά του ενός καβαλάρη. Εκείνος απέκρουσε.

Ο Έζβαρ πήρε το δρακοκέφαλο μαστούνι της Ρικέλθης, έβγαλε τη λεπίδα από μέσα του και άνοιξε τη δεύτερη πόρτα της άμαξας, αντιγράφοντας τη στρατηγική της Επάρχου. Θα ήταν δύσκολο να σκοτώσουν τους ιππείς έτσι, αλλά, τουλάχιστον, θα εξαγόραζαν χρόνο για τον Φάντραν.

Η Ρικέλθη έβγαλε το κεφάλι της από το πίσω παράθυρο του οχήματος, τραβώντας, συγχρόνως, ένα σπιλέτο απ' το φόρεμά της. Εστίασε το βλέμμα της στον καβαλάρη που πολεμούσε ο Έζβαρ και εκτόξευ-

σε τη λεπίδα καταπάνω του. Το όπλο βρήκε τον εχθρό στον ώμο, χωρίς να τρυπήσει την αρματωσιά του.

Και τότε, ο Φάντρان φώναξε: «*Κρατηθείτε!*»

Η Ρικέλθη έβαλε αμέσως το κεφάλι της στο εσωτερικό της άμαξας, και είπε στη Λαθέμη και στον Έζβαρ: «Κλείστε τις πόρτες!»

«*Κρατηθείτε!*» φώναξε, για δεύτερη φορά, ο Φάντρان.

Οι πόρτες έκλεισαν.

Ένα ηχηρό ΚΡΑΚ! ακούστηκε, και η άμαξα ελευθερώθηκε από τ'άλογα, αρχίζοντας να χάνει ταχύτητα.

Ο Φάντρان τραβήχτηκε μέσα.

Το όχημα συνέχισε να κυλά, μέχρι που συνάντησε τον κορμό ενός δέντρου. Ευτυχώς, η πρόσκρουση δεν ήταν πολύ άσχημη· οι επιβάτες του απλά τραντάχτηκαν και σωριάστηκαν· κανένας δε χτύπησε.

Η Ρικέλθη πήρε γονατιστή θέση και κρυφοκοίταξε έξω απ'τη σταματημένη άμαξα. Οι καβαλάρηδες με το σύμβολο της σιδερένιας γροθιάς και του πορφυρού ρόμβου τούς περίμεναν, ξεσπαθωμένοι.

Ο Έζβαρ μάζεψε όσα βέλη του είχαν πέσει και τα έβαλε πάλι στη φαρέτρα του. Ύστερα, άνοιξε την πόρτα της άμαξας και βγήκε, με το τόξο του ανά χείρας.

Οι ιππείς ύψωσαν τις ασπίδες τους, περιμένοντας.

Ο Φάντρان βγήκε, επίσης, τραβώντας το σπαθί του· το ίδιο κι η Λαθέμη.

Η Ρικέλθη προτίμησε να μείνει μέσα· αρκετά είχε υποστεί σήμερα.

Ο Έζβαρ πέρασε ένα βέλος στη χορδή του τόξου του, σημάδεψε έναν από τους εχθρούς –οι οποίοι βρίσκονταν αρκετές δεκάδες μέτρα μακριά–, και έριξε.

Το βλήμα καρφώθηκε στην ασπίδα του καβαλάρη, και εκείνος κι ο σύντροφός του κάλπασαν καταπάνω στον τοξότη, την Έλαρχο της Βένεριγκ, και το σύζυγό της.

Η Λαθέμη απέκρουσε μια σπαθιά· έχασε την ισορροπία της κι έπεσε στο χορτάρι. *Να πάρει! Τα πόδια μου δε με κρατάνε!* σκέφτηκε.

Ο Φάντρان απέφυγε τη λεπίδα του άλλου καβαλάρη και τον σπάθισε, πετυχαίνοντάς τον στα πλευρά. Ο άντρας έπεσε απ'το άλογό του. Ο Έζβαρ τον ζύγωσε, γρήγορα, και, πατώντας τον με το ένα πόδι, τον χτύπησε, με την άκρια του τόξου του, στο λαιμό.

Ο Φάντραν πήγε κοντά στη Λαθέμη και τη βοήθησε να σηκωθεί, καθώς ο άλλος καβαλάρης τούς κοίταζε εξ αποστάσεως, χωρίς να εφορμά.

«Έλα!» του φώναξε ο Έπαρχος. «Έλα, πανάθλιε κανάγια!»

Ο ιππέας έστρεψε το άλογό του και έφυγε, καλπάζοντας.

«Χα!» είπε ο Φάντραν. «Τον τρώμαξα, αγάπη μου.»

«Είσαι ανώμαλος!» αποκρίθηκε η Λαθέμη, και μετά, φίλησε το μάγουλό του. «Αλλά δεν είναι καλό που φεύγει,» πρόσθεσε.

«Γιατί;» συνοφρυώθηκε ο Φάντραν.

«Διότι θα ειδοποιήσει αυτούς που τον έστειλαν...» είπε η Λαθέμη, με σκοτεινή έκφραση.

«Οι οποίοι είναι ποιοι;» ρώτησε η Ρικέλθη, που είχε ακούσει τα τελευταία λόγια της Επάρχου, καθώς έβγαινε από την άμαξα και ζύγωνε αυτήν και το σύζυγό της.

«Δεν ξέρω,» απάντησε η Λαθέμη.

«Πρόσεξες το έμβλημά τους;» είπε η Ρικέλθη.

Η Λαθέμη ένευσε. «Μια σιδερένια γροθιά μέσα σε πορφυρό ρόμβο. Το έχεις ξαναδεί;»

«Όχι.»

Κεφάλαιο 3

Οδοιπορία και Προσευχή

Ο Έζβαρ πίεσε την κάτω άκρη του τόξου του στο έδαφος και στηρίχτηκε πάνω στο ηγέμαχο όπλο. Το πρόσωπό του ήταν προβληματισμένο, καθώς τα μάτια του κοίταζαν τη γη.

Η Ρικέλθη γνώριζε αυτή την όψη. «Τι είναι;»

«Απλώς... αναρωτιέμαι,» αποκρίθηκε εκείνος, υψώνοντας το βλέμμα του, για να την κοιτάξει. Μερικές τούφες των μακριών, λευκών του μαλλιών, οι οποίες είχαν λυθεί από την κοτσίδα πίσω απ'το κεφάλι του, ανέμιζαν στο ελαφρό αεράκι που ερχόταν από το Νότο. «Προς τα πού οφείλουμε τώρα να κατευθυνθούμε; Από πού ήρθαν οι εχθροί μας; Πώς ήξεραν ότι βρισκόμασταν εδώ και μας έστησαν ενέδρα; Πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν άγνωστοι μαχητές μέσα στο Νόρβηλ; Πώς είναι δυνατόν αυτοί οι μαχητές να επιτίθενται τόσο ανοιχτά, επί της κεντρικής δημοσίας; Πώς είναι δυνατόν η όλη τους ενδυμασία –πέραν του συμβόλου στο χιτώνιό τους– να μοιάζει τόσο με την ενδυμασία των πολεμιστών του Βασιλείου; Και πώς είναι δυνατόν να μην τους έχει εντοπίσει κάποια από τις φρουρές που περιπολούν ετούτα τα εδάφη;»

Η Λαθέμη κατένευσε. «Εκφράζεις απόλυτα τις ανησυχίες μου.»

«Τι υποθέτετε, Έπαρχε;» ρώτησε ο Έζβαρ, παύοντας να στηρίζεται στο τόξο του και κρατώντας το στο χέρι, οριζόντια.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Λαθέμη, αν και η Ρικέλθη νόμιζε πως η Αρχόντισσα της Βένεριγκ έκρυβε κάτι.

Πώς θα μάθουμε τι έχεις στο μυαλό σου; Ίσως το προτιμότερο θα ήταν να πάμε στο πιο κοντινό φυλάκιο...»

Η Λαθέμη την κοίταξε αβέβαια.

Αχά! Όστε φοβάσαι αυτό που φοβάμαι κι εγώ. «Φοβάσαι ότι έχει γίνει κάποια αλλαγή εξουσίας;»

Η Έπαρχος έμεινε σιωπηλή. Αλλά η Ρικέλθη περίμενε, επίμονα, την απόκρισή της, ενώ, με την άκρια των ματιών της, κοίταζε τον Φάντραν, ο οποίος έμοιαζε ανήσυχος: δάγκωνε το κάτω του χείλος και έριχνε το βάρος του μια στο ένα πόδι και μια στο άλλο. Βέβαια, αυ-

τές οι αντιδράσεις δε θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ασυνήθιστες, ύστερα από όσα είχαν συμβεί και λαμβάνοντας υπόψη ότι οι εχθροί τους πιθανώς να επέστρεφαν σύντομα και, μάλιστα, με ενισχύσεις.

«Δεν ξέρω,» είπε, τελικά, η Λαθέμη, με φωνή ξερή, σχεδόν πνιχτή.

«Ίσως θα έπρεπε να το ερευνήσουμε,» πρότεινε ο Έζβαρ. «Αν έχει, όντως, γίνει αλλαγή εξουσίας, τότε οι σημαίες που θα ανεμίζουν πάνω στα φυλάκια θα είναι διαφορετικές. Θα έχουν αυτό το καινούργιο σύμβολο: τη σιδερένια γροθιά μέσα στον πορφυρό ρόμβο.

»Πού είναι το κοντινότερο φυλάκιο;» ρώτησε τη Ρικέλθη, γνωρίζοντας ότι η Αρχόντισσα της Έριγκ ήξερε καλά ετούτο το δρόμο, από την Έριγκ ως τη Νουάλβορ.

«Πίσω μας. Αλλά δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα να πλησιάσουμε· γιατί, αν μας κυνηγάνε—»

«Δεν εννοούσα να πλησιάσουμε. Εννοούσα να πλησιάσω. Κανείς δε θα με δει, και θα επιστρέψω σε σας.»

Η Ρικέλθη κούνησε το κεφάλι και είπε, κατηγορηματικά: «Όχι.»

«Δε συμφέρει να μείνουμε εδώ και να σε περιμένουμε,» πρόσθεσε η Λαθέμη. «Για την ακρίβεια, κακώς καθόμαστε και μιλάμε. Θα έπρεπε ήδη να έχουμε φύγει.»

Ο Φάντραν ένευσε, εμφατικά. «Πάμε. Πρέπει να μας χάσουν.»

«Το ερώτημα είναι προς τα πού;» είπε η Ρικέλθη. «Προς τη Νουάλβορ;»

«Αυτό δε θα ήταν το πιο φρόνιμο;» αποκρίθηκε η Λαθέμη.

«Ρικέλθη,» είπε ο Έζβαρ, «το γεγονός ότι μας είχαν στήσει ενέδρα πιο πριν δε σημαίνει ότι γνωρίζουν τα πρόσωπά μας. Ήξεραν για τη συνοδεία μας, νομίζω. Πηγαίνετε, λοιπόν, εσείς νότια—όχι από την κεντρική δημοσιά, βέβαια— και θα σας βρω στο δρόμο.»

«Έζβαρ—!» άρχισε η Ρικέλθη.

«Δεν έχεις την παραμικρή περιέργεια να μάθεις αν έγινε αλλαγή εξουσίας; Δε θες να το μάθεις *προτού* φτάσεις στη Νουάλβορ; Γιατί, αν έγινε εδώ η αλλαγή, σίγουρα δεν ξεκίνησε από εδώ· από την πρωτεύουσα ξεκίνησε.»

«Υπάρχει κι άλλο φυλάκιο, παρακάτω,» του είπε η Ρικέλθη. «Η κεντρική δημοσιά είναι γεμάτη με φυλάκια, Έζβαρ! Κάθε δέκα, είκοσι χιλιόμετρα υπάρχει και ένα. Πίστευα ότι *εσύ* θα το ήξερες αυτό.»

«Δεν ασχολούμαι τόσο με πολιτικά και στρατιωτικά ζητήματα,» εξήγησε εκείνος. Και μετά, ένευσε. «Εντάξει, έχεις δίκιο. Θα προσπαθήσω να πλησιάσω το επόμενο φυλάκιο.»

«Δεν ξεκινάμε τώρα;» είπε ανυπόμονα ο Φάντραν.

Μάζευαν από την άμαξα ό,τι πράγματα πίστευαν ότι θα τους φαινονταν χρήσιμα και πορεύτηκαν νότια, αφού, πρώτα, μπήκαν στο δάσος, μετά από προτροπή του Έζβαρ. Οι κορμοί και οι φυλλωσιές θα τους έκρυβαν από τους κυνηγούς τους.

«Αρχόντισσα Ρικέλθη,» ρώτησε η Λαθέμη, «πόσο μακριά είμαστε από τη Νουάλβορ; Πόσο καιρό θα κάνουμε να φτάσουμε, οδοιπορώντας;»

«Δυο μέρες· ίσως πιο λίγο, ίσως πιο πολύ.»

«Δεν έχουμε τρόφιμα μαζί μας,» τόνισε η Έπαρχος. «Τα τρόφιμά μας ήταν στην άλλη άμαξα.»

«Αυτή βγήκε απ'το δρόμο στην αρχή της συμπλοκής,» είπε ο Έζβαρ. «Την είδα. Τ'άλογα είχαν αφηνιάσει.»

«Τότε,» υπέθεσε η Ρικέλθη, «ίσως να τη συναντήσουμε.»

Ο Έζβαρ κούνησε το κεφάλι. «Βγήκε απ'την ανατολική μεριά του δρόμου· εμείς είμαστε δυτικά.»

Σκατά...! σκέφτηκε η Ρικέλθη.

«Μπορώ, όμως, να κυνηγήσω,» είπε ο Έζβαρ. «Και πόσιμο νερό, σίγουρα, δε θα δυσκολευτούμε να βρούμε. Οι εχθροί μας με απασχολούν πολύ περισσότερο από το τι θα φάμε.»

«Κατάλαβα ακριβώς πού είμαστε,» δήλωσε η Ρικέλθη, ακουμπώντας το δεξί, επιδεμένο της χέρι στον κορμό ενός δέντρου και στηριζόμενη, με το αριστερό, στο δρακοκέφαλο ραβδί της, για να πάρει μερικές ανάσες.

Οι άλλοι σταμάτησαν πλάι της. Ήταν μεσημέρι και, μέχρι στιγμής, κανένας δεν τους είχε κυνηγήσει, ή δεν είχε καταφέρει να τους βρει. Καθώς προχωρούσαν, ο Έζβαρ φρόντιζε να καλύπτει τα ίχνη τους, όσο καλύτερα μπορούσε. Η όψη του τώρα φαινόταν πολύ πιο κουρασμένη απ'των υπόλοιπων: βαθιά ρυτιδωμένη και γηρασμένη, τόσο γηρασμένη, παρατηρούσε η Ρικέλθη. *Και δεν είναι παρά τρία χρόνια μεγαλύτερός μου, συλλογίστηκε. Δεν πιστεύω κι εγώ να δείχνω έτσι!*

«Υπάρχει κάποιος λόγος που το λες αυτό;» τη ρώτησε ο Έζβαρ, βλέποντας ότι τον κοίταζε καλά-καλά.

Η Ρικέλθη βλεφάρισε, και κατένευσε. «Ναι. Το φυλάκιο πρέπει να είναι από κεί.» Έδειξε ανατολικά.

Οι συνοδοιπόροι της στράφηκαν, μα το μόνο που μπορούσαν να δουν ήταν δέντρα· καμία σημαία δε φαινόταν να κυματίζει, κανένας πύργος να ορθώνεται.

«Είσαι σίγουρη, Αρχόντισσα Ρικέλθη;» είπε ο Φάντραν.

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Αυτό το μικρό βουνό...» Τώρα έδειξε δυτικά, και όλοι μπόρεσαν να δουν, καθαρά, το απόκρημνο, ξερό όρος στο οποίο αναφερόταν. «Ακριβώς στην ίδια ευθεία μ' αυτό είναι το φυλάκιο. Δεν είναι πολύ μεγάλο, έτσι δε φαίνεται από εδώ.»

«Θα πρότεινα να κάνουμε μια στάση σε τούτο το σημείο,» είπε η Λαθέμη, και κάθισε σ' έναν τυλιγμένο στη βλάστηση βράχο, ξεφυσώντας. Η κίνησή της έμοιαζε να μετατρέπει το *Θα πρότεινα σε Προστάζω* να.

Η Ρικέλθη, ωστόσο, δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει μαζί της. «Ναι, μια στάση...» Κάθισε κι εκείνη, σ' έναν άλλο βράχο.

«Όσο ξεκουράζεστε,» είπε ο Έζβαρ, «εγώ θα πάω στο φυλάκιο—»

«Χρειάζεσαι κι εσύ ξεκούραση,» τον διέκοψε η Ρικέλθη. *Δε βλέπεις τι χάλια έχεις, άνθρωπέ μου; Δεν αισθάνεσαι τι χάλια έχεις; Κάτσε, να συνέλθεις!*

«Η Αρχόντισσα έχει δίκιο, φίλε μου,» συμφώνησε ο Φάντραν. «Θα πάω εγώ, και θα επιστρέψω γρήγορα.»

Η Λαθέμη άνοιξε το στόμα της, για να μιλήσει, αλλά, προτού προλάβει ν' αρθρώσει κουβέντα, ο Έπαρχος της είχε ήδη απομακρυνθεί. Εκείνη αναστέναξε, κλείνοντας το στόμα.

Ο Έζβαρ κάθισε, οκλαδόν, κάτω από ένα δέντρο.

Η Ρικέλθη έβγαλε το φλασκό από τη μέση της και ήπια μια μεγάλη γουλιά κρύο νερό. Ήταν τόσο αναζωογονητικό! Τα πόδια της, ωστόσο, πονούσαν σαν να τα δάγκωναν δέκα διάολοι, κι αυτόν τον πόνο το νερό δεν μπορούσε να τον καταπραΰνει.

Η Λαθέμη είχε άλλο πρόβλημα: πεινούσε. Και δε δίστασε να το ανακοινώσει.

«Μπορούμε να στήσουμε κάποιο δόκανο, Αρχόντισσά μου,» της είπε ο Έζβαρ· «αλλά θα χρειαστεί να περιμένουμε.»

«Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο,» τόνισε η Ρικέλθη. «Καλύτερα να φάμε το βράδυ, ή το απόγευμα, παρά να μας βρουν.»

Η Λαθέμη στραβομουτσούνιασε από τα λόγια της Αρχόντισσας της Έριγκ, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Κατά βάθος, συμφωνούσε με τη Ρικέλθη, μα, επίσης, *πεινούσε*. Σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της, σαν αυτό να μπορούσε να κάνει την κοιλιά της να πάψει να διαμαρτύρεται.

Το βλέμμα της στράφηκε στ'ανατολικά, περιμένοντας τον Φάντραν να φανεί από στιγμή σε στιγμή. Δεν έπρεπε να είχε πάει στο φυλάκιο· ήταν πολύ επικίνδυνο. Και η Λαθέμη δεν τον εμπιστευόταν· τον είχε ικανό για οποιαδήποτε ανοησία μπορεί κανείς να φανταστεί.

«Πόσο μακριά είναι το φυλάκιο, Αρχόντισσα Ρικέλθη;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω ακριβώς. Αλλά δεν πρέπει νάναι και πολύ μακριά. Πόσο έχουμε απομακρυνθεί από τη δημοσιά, Έζβαρ;»

«Δυο-τρία χιλιόμετρα.»

«Επομένως, κάνα χιλιόμετρο μακριά θα είναι το φυλάκιο, Έπαρχε.»

Η Λαθέμη σώπασε, εξακολουθώντας να έχει τη ματιά της στραμμένη ανατολικά.

Όταν είδε τον Φάντραν να ξεπροβάλλει ανάμεσα από τους κορμούς των δέντρων και τις φυλλωσιές, χαμογέλασε κι αισθάνθηκε ένα βάρος να φεύγει από μέσα της. Ό,τι αντιπαραθέσεις κι αν είχε μαζί του, ήταν ο πατέρας των παιδιών της, και τον αγαπούσε.

«Έχει γίνει,» ανακοίνωσε ο Έπαρχος, πλησιάζοντας.

«Δε σε είδε κανένας!» του είπε η Λαθέμη.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι· είμαι σίγουρος.»

«Ποιο πράγμα έχει γίνει;» ρώτησε η Ρικέλθη, αν και υποπτευόταν για τι μιλούσε ο Φάντραν.

«Η αλλαγή, Αρχόντισσά μου. Η σημαία που κυματίζει στο φυλάκιο έχει κεντημένη επάνω της μια σιδερένια γροθιά μέσα σε πορφυρό ρόμβο.» Κάθισε σε μια πέτρα, αντίκρυ της.

«Αναγνωρίζεις αυτό το σύμβολο;» τον ρώτησε η Ρικέλθη, κοιτάζοντάς τον καταπρόσωπο. *Αν πεις ψέματα, θα το καταλάβω!* Πρέπει να το καταλάβω.

Ο Φάντραν κούνησε ξανά το κεφάλι· έμοιαζε να αισθάνεται πολύ κουρασμένος για να μιλήσει.

«Είσαι σίγουρος;» επέμεινε η Ρικέλθη.

«Ναι, Αρχόντισσα Ρικέλθη· είμαι σίγουρος.»

«Από πού κι ως πού να το αναγνωρίζει;» είπε η Λαθέμη, αγριοκοιτάζοντας τη Ρικέλθη. «Ούτε εσύ το αναγνωρίζεις, ούτε εγώ.»

Κι οι δυο μου φαίνεται ότι λένε αλήθεια. Αλλά η Έπαρχος κάτι κρύβει· δε μου το βγάζεις απ'το μυαλό. «Είπα, μήπως...» Κοίταξε άλλου. Υποπτεύεται ότι οι σύμμαχοί της –οι άλλοι συνωμότες– την πρόδωσαν. Αυτό πρέπει να είναι· δεν μπορεί νάναι κάτι διαφορετικό.

Αλλά, αν ίσχυε τούτο, τότε... τότε ο Οίκος των Γάθριν πρέπει να είχε πέσει και οι εχθροί του να είχαν αρπάξει την εξουσία. Δεν μπορεί να συνέβαινε αυτό! Δεν μπορεί!

Η Ρικέλθη είχε φύγει μόνο για λίγες ημέρες από τη Νουάλβορ, και.... Ακόμα δεν είχε γίνει η κηδεία του Βασιληά Άργκελ, για όνομα του Βάνραλ!

Και ο Δάρβαν, η Φάλμα, κι ο Χάφναρ βρίσκονταν στην πρωτεύουσα, στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων... Η Ρικέλθη ξεροκατάπιε. Τα παιδιά της, και η εγγονή της, ίσως να ήταν όλοι τους νεκροί!... ή φυλακισμένοι –μακάρι να ήταν φυλακισμένοι! Τουλάχιστον, θα είχε μια ελπίδα· θα μπορούσε να διαπραγματευτεί, για να τους σώσει...

Η σκέψη της άλλαξε κατεύθυνση, και η Ρικέλθη αναρωτήθηκε γιατί οι συνωμότες να είχαν προδώσει τη Λαθέμη. Ποιος ο λόγος; Τίποτα δε γινόταν τυχαία σε τέτοιου είδους πολιτικά παιχνίδια...

Μα, βέβαια! Τι αφελής που είμαι. Ο Κάβμαρ. Μοιάζει για άνθρωπος που θα επιθυμούσε να μοιραστεί την εξουσία του; Αυτός τα σχεδίασε όλα. Ήθελε να βγάλει τη Λαθέμη από τη μέση· και, μάλλον, θα έβγαζε και τον Μόρντεναρ, αν εκείνος ακόμα ζούσε.

Η Έπαρχος της Βένεριγκ δεν ήταν, όμως, η μόνη συνεργός που απέμεινε. Ο Κάβμαρ θα έπρεπε να δολοφονήσει και τον Μόλραν, για να έχει τον πλήρη έλεγχο. Και ο Μόλραν δεν είχε φτάσει στη Νουάλβορ, όσο εγώ ήμουν εκεί. Δες να τον έχει ήδη ξεπαστρέψει;

Η Ρικέλθη έριξε ένα βλέμμα στη Λαθέμη και παρατήρησε πως κι εκείνη ήταν βαθιά συλλογισμένη. Αναμφίβολα, σκεφτόταν τα ίδια πράγματα: αναρωπιόταν ποιος την είχε προδώσει· και, δεν μπορεί, πρέπει το μυαλό της να πήγαινε, πρώτα, στον Κάβμαρ. Ο Κάβμαρ ήταν επικίνδυνος: ε-π-ι-κ-ί-ν-δ-υ-ν-ο-ς. Θα νόμιζες ότι η λέξη βρισκόταν χαραγμένη στο μέτωπό του.

«Η μάνητα του Βάνραλ έχει στραφεί εναντίον μας!»

«Είμαστε καταδικασμένοι σε ήττα!»

«Η θεϊκή φωτιά θα μας κάψει όλους! Ίσως ακόμα κι εδώ να κινδυνεύουμε...»

Ο Λώντιρ στεκόταν σ'ένα υπερυψωμένο επίπεδο, στον σηκό του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Φορούσε το κερασφόρο του διάδημα και τα άμφια του Αρχιερέα. Από κάτω του ένα μικρό πλήθος ήταν συγκεντρωμένο. Η όψη του Λώντιρ ήταν αγριεμένη, τα χείλη του σφιγμένα, τα μάτια του στενεμένα.

Θεϊκή φωτιά, έλεγαν! Αυτή δεν ήταν «θεϊκή φωτιά»· ήταν φωτιά των καταραμένων Ράζερ! *Ουρανολίθινη* φωτιά. Ποιος, όμως, την είχε εκτοξεύσει; Ο Φανλαγκόθ, ή ο Νουτκάλι; Ο πρώτος ήταν δηλωμένος εχθρός του Λώντιρ, ενώ για τον δεύτερο είχε αμφιβολίες. Θα μπορούσε να ήταν σύμμαχος –άλλωστε, μέχρι στιγμής, τον είχε βοηθήσει–, αλλά θα μπορούσε να ήταν και εχθρός –είχε πάψει πλέον να επικοινωνεί μαζί του.

«Να φύγουμε απ'την πόλη, λέω εγώ!» Η φωνή μιας γυναίκας ξεχώρισε από τη βαβούρα. «Δε γίνεται να τα βάλουμε με τους θεούς!» Ο Λώντιρ την αναγνώριζε, φυσικά, όπως αναγνώριζε κι όλους τους υπόλοιπους· τους ήξερε έναν προς έναν. Ήταν οι άνθρωποι με τους οποίους ερχόταν σε επαφή, για να επηρεάζει την κατάσταση μέσα στη Νουάλβορ· και, όταν το κακό έγινε, άπαντες είχαν συγκεντρωθεί εδώ, στο Ναό και στον Αρχιερέα τους. Όλοι αυτοί οι ευγενείς, οι στρατιωτικοί, και οι έμποροι δεν είχαν πάει στο Ναό του Βάνραλ, αλλά στου Σάλ'γκρεμ'ρωθ· δεν ήταν ειρωνικό; Πίστευαν πως ο θεός που υποτίθεται ότι τους προφύλασσε επιθυμούσε τώρα να τους αφανίσει, ενώ ο θεός που χρησιμοποιούσαν το όνομά του μονάχα σε κατάρες, ή που έμπαιναν στην οικία του για να γλεντήσουν και να οργιάσουν με τρόπους που αλλού θα θεωρούνταν «άπρεποι» και «ξεδιάντροποι», θα τους έσωζε από την καταστροφή.

«Υπάρχει κι η περίπτωση να πρόκειται για κάποιο κόλπο,» είπε ο Βάκναν ο Μαυραγορίτης.

«Επιτέλους, ένας άνθρωπος μιλάει σωστά!» φώναξε ο Λώντιρ, για ν'ακουστεί πάνω από την οχλοβοή. «*Φυσικά* και πρόκειται για κόλ-

πο! Κόλπο των Γάθιν, για να μας τρομοκρατήσουν και να μας διαιρέσουν!»

«Πανιερότατε,» διαφώνησε ένας στρατιωτικός, «τις είδα τις φλόγες ο ίδιος, και είδα και τον άγγελο που στεκόταν στο παράθυρο. Λαμποκοπούσε, Πανιερότατε, ο άγγελος λαμποκοπούσε! Και, όταν σήκωσε το χέρι του, η φωτιά έπεσε από τον ουρανό!»

«Ανόητε!» γρύλισε ο Λώντιρ. «Η φωτιά δεν πέφτει από τον ουρανό!»

«Ο ουρανόλιθος έπεσε, κάποτε, από τον ουρανό!» τόνισε μια γυναίκα: η ίδια που είχε μιλήσει και πριν, προτρέποντας να φύγουν από την πόλη: μια κατώτερη ευγενής.

«Έτσι λένε!» αντιγύρισε ο Λώντιρ. «Έτσι λένε. Και μπορεί, όντως, να έπεσε· μπορεί να είναι αλήθεια. Αλλά, πραγματικά, δεν υπάρχει καμία σύνδεση—»

«Πώς δεν υπάρχει;» ακούστηκε μια φωνή.

«Θα με διακόπτετε συνεχώς;» φώναξε ο Αρχιερέας, στρέφοντας το φλογισμένο βλέμμα του στον άντρα. «Γιατί ήρθατε εδώ, αν δε θέλετε τη συμβουλή μου;»

Ο άντρας απέφυγε τη ματιά του Λώντιρ. «Με συγχωρείτε, Πανιερότατε...» μουρμούρισε.

«Η φωτιά που είδατε σήμερα ήταν κόλπο των Γάθιν,» είπε ο Αρχιερέας. «Δεν ήταν θεϊκή παρέμβαση. Αν ήταν, θα το ήξερα. Οι εχθροί μας έστησαν μια απάτη, κι όλοι σας την πιστέψατε!»

«Με συγχωρείτε, Πανιερότατε,» είπε ο στρατιωτικός που, όπως είχε υποστηρίξει, ήταν εκεί, έξω από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, όταν συνέβη το περιστατικό, «αλλά με τι κόλπο είναι δυνατόν η φωτιά να έπεσε από τ—;»

«Με τι κόλπο;» απόρησε ο Λώντιρ. «Η λέξη καταπέλτης σου θυμίζει κάτι;»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι. «Δεν ήταν καταπέλτης. Δεν έμεινε πίσω καμία σφαίρα. Ήταν καθαρή φωτιά· σκέτη φωτιά. Δεν ήταν τίποτα το φυσιο—»

«Η επιπολαιότητά σου με τρομάζει!» φώναξε ο Λώντιρ, εξαγριωμένος. «Οι Γάθιν έχουν ένα σωρό αλχημιστές και μυστικιστές στις υπηρεσίες τους. Έχουν ακόμα και δράκαρχους! Πιστεύεις ότι δε θα μπορούσαν να φτιάξουν ένα υλικό που, κατά την πρόσκρουση, δια-

λύεται, ούτως ώστε να μένει μόνο... σκέτη φωτιά;» μιμήθηκε τη φωνή του στρατιωτικού.

«Ίσως, Πανιερότατε...» παραδέχτηκε εκείνος. «Ωστόσο, θα μπορούσα να συνεχίσω;»

«Θα μπορούσες,» απάντησε ο Λώντιρ, αλλά το βλέμμα του έμοιαζε δολοφονικό. *Χίλιες κατάρες επάνω στους Ράζλερ!* σκεφτόταν. *Με βάζουν σε ατελείωτους μελάδες με την άσκοπη ανάμιξή τους στις δουλειές μου!*

«Το φως πώς έγινε, Πανιερότατε; Το φως που τύλιγε τον άγγελο;»

«Δεν ήταν άγγελος! Ήταν ένας άνθρωπος των Γάθιν!»

«Αυτόνανε, έστω...»

«Η απάντησή μου θα είναι απλή,» είπε ο Λώντιρ: «Δεν γνωρίζω ακριβώς. Αλλά δεν το θεωρώ και κανένα θαύμα. Όπως εξήγησα, οι εχθροί μας έχουν ένα σωρό αλχημιστές και μυστικιστές στη δούλεψή τους· θα μπορούσαν εύκολα να δημιουργήσουν ένα τέτοιο αποτέλεσμα. Δεν έχετε ακούσει για σκόνες που, όταν τις ρίχνει κανείς επάνω του, το ηλιακό φως αντανακλάται πολύ έντονα;»

Οι άνθρωποι από κάτω του έμειναν, για λίγο, σιωπηλοί, σα να συλλογίζονταν αυτά που τους είχε πει. Έπειτα, ο στρατιωτικός που είχε μιλήσει και πριν ρώτησε: «Τους πολεμιστές μας, όμως, πώς θα τους πείσουμε να επιστρέψουν στο παλάτι; Ακόμα κι αν, όντως, δεν πρόκειται για θαύμα, εκείνοι έχουν τρομάξει...»

«Δε χρειάζεται ν'αρχίσετε σήμερα πάλι την πολιορκία,» αποκρίθηκε ο Αρχιερέας. «Ωστόσο, φροντίστε να κρατήσετε τις θέσεις σας γύρω από το παλάτι. Κανένας δεν μπαίνει και κανένας δε βγαίνει από τους Δεκαεννέα Πύργους.»

«Ασφαλώς, Πανιερότατε. Ισχύει.»

«Θες να πεις πως έχετε ήδη φροντίσει γι'αυτό;»

«Ναι.»

«Ωραία. Ίσως, τελικά, να μην είστε τόσο δεισιδαίμονες όσο νόμιζα.» Ύψωσε το χέρι του προς το τερατόμορφο άγαλμα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. «Ο Κύριός μας ευφραίνεται από τούτο, γιατί απεχθάνεται τους δεισιδαίμονες ανθρώπους.

»Τώρα,» είπε, «αισθάνομαι την ανάγκη να προσευχηθώ. Εσείς, όμως,» δυνάμωσε τη φωνή του, «μπορείτε να μείνετε. Όλες οι υπηρεσίες του Ναού βρίσκονται στη διάθεσή σας.» Χτύπησε τα χέρια

του, και μια κουρτίνα παραμερίστηκε, για να βγει μια σειρά από υπηρέτες, οι οποίοι μετέφεραν δίσκους με μεθυστικά ποτά και γλυκίσματα.

Ο Λώντιρ μπήκε στα προσωπικά του διαμερίσματα και στάθηκε μπροστά στο άγαλμα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ που βρισκόταν στο κέντρο του προσευχηταρίου, περιστοιχισμένο από ψηλούς δαυλούς. Δεν ήταν όπως αυτό στον σηκό· είχε τελείως διαφορετική εμφάνιση. Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, εξάλλου, ήταν ο Άρχων της Πολυμορφίας· δε διέθετε μία όψη, αλλά άπειρες. Και το πλάσμα που αντίκριζε τώρα ο Λώντιρ ήταν τρία πλάσματα, ενωμένα: δύο γυναίκες και ένας άντρας, περιπλεγμένοι έτσι ώστε να σχηματίζουν ένα ενιαίο σώμα. Η μία γυναίκα είχε φίδια αντί για μαλλιά. Της άλλης τα μαλλιά ήταν μακριά ως το πάτωμα, και το πρόσωπό της αόμματο· στο λαιμό της βράγχια διακρίνονταν· από το στόμα της έβγαινε μια αφύσικα μακριά γλώσσα. Ο άντρας, που ξεπρόβαλλε ανάμεσα από τις δύο γυναίκες, χαμογελούσε σαρδόνια, και γύρω από τα μάτια του φύτρωναν μικρά κέρατα· το κεφάλι του ήταν άτριχο, όπως και το πηγούνι του· εμπρός του ορθωνόταν ένας στητός φαλλός.

Ο Λώντιρ γονάτισε μπροστά στο άγαλμα, το οποίο δεν ήταν λαξεμένο τυχαία· ο Αρχιερέας είχε, κάποτε, δει αυτή την προσωποποίηση του Κυρίου του. Όταν βρισκόταν κοντά στο θάνατο, την είχε δει, και είχε επιστρέψει, δυνατότερος από πριν.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή και έβρεχε. Αστραπές έσχιζαν, συχνά-πυκνά, τους μαύρους ουρανούς. Ο Λώντιρ έτρεχε μέσα στη Δυτική Περιφέρεια, κυνηγημένος από τους ανθρώπους του Βάκναν του Μαυραγορίτη (ναι, του ανθρώπου που τώρα τον υπηρετούσε· δεν ήταν παράξενο έτσι όπως τα έφερνε η Μοίρα;). Ήθελαν να τον πιάσουν και να τον χώσουν στο Πνιχτήριο, αλλά, μάλλον, δε θα τους πείραζε όπου κι αν πνιγόταν· γιατί, όταν τον τραυμάτισαν, με μια τσεκουριά στα πλευρά (ακόμα είχε το σημάδι), τον πέταξαν στον ποταμό Σάλερεκ, δίπλα απ'τον οποίο είχαν βρεθεί.

Το παγερό νερό τύλιξε τον Λώντιρ, κι εκείνη τη στιγμή ήταν βέβαιος πως, αν δεν πέθαινε από πνιγμό, θα πέθαινε από το ψύχος, ή από

την αιμορραγία. Αποκλείεται, πάντως, να γλίστωνε. Έτσι, άφησε το ρεύμα να τον παρασύρει.

Αλλά μέσα στο σκοτάδι νόμισε πως, φευγαλέα, είδε μια μορφή να ανασαλεύει· μια μορφή εφιαλτική, με πολλά χέρια και πόδια, και κεφάλια, και κέρατα, και ουρές. Στο μυαλό του ήρθε ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, του οποίου το άγαλμα είχε δει στο Ναό, στη Δυτική Περιφέρεια (που, τότε, δεν ήταν τόσο μεγάλος όσο τώρα, ούτε είχε την ίδια επιρροή).

Ο Λώντιρ θα γελούσε, αν μπορούσε –αν το νερό δεν έμπαινε στο στόμα και στα ρουθούνια του, αν δεν γέμιζε τα πνευμόνια του. Τι ελεεινή ειρωνεία! Θα πέθαινε, και το πνεύμα του θα το έπαιρνε ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, ο χειρότερος των θεών: ένας θεός τον οποίο ο Λώντιρ θεωρούσε άχρηστο κι απορούσε γιατί υπήρχαν άνθρωποι που επισκέπτονταν το Ναό του. Εκείνος πίστευε στον Σνάρκαλ τον Πολυμήχανο, που με τη βοήθειά του όποιος ήταν ευφυής μπορούσε να ξεχωρίσει, να καταφέρει ό,τι επιθυμούσε στη ζωή.

Τώρα, όμως, ο Σνάρκαλ δεν φώτιζε το νου του, για να βρει έναν τρόπο να γλιτώσει απ'τον πνιγμό. Τον άφηγε στο αδυσώπητο ποτάμι, και στα Στόματα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.

Αλλά ο ίδιος ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ δε φαινόταν να θέλει το πνεύμα του...

Καθώς ήταν μισολιπόθυμος, ο Λώντιρ αισθάνθηκε χέρια και πόδια να τον τυλίγουν, ενώ δόντια δάγκωναν, παιχνιδιάρικα, τ'αφτί του και μια γλώσσα τον έγλειφε: μια γλώσσα υπερβολικά μακριά, η οποία έφτανε μέχρι το σαγόني του, μέχρι το άλλο του αφτί. Στην πλάτη του, ένιωθε ένα γυναικείο σώμα να πιέζεται.

Έχω παραισθήσεις, ήταν η πρώτη του σκέψη.

Μετά, όμως, το πλάσμα που τον είχε αρπάξει τον τράβηξε έξω απ'το νερό. Ο Λώντιρ άνοιξε το στόμα του διάπλατα, προσπαθώντας ν'ανασάνει... μάταια. Τα πνευμόνια του είχαν γεμίσει! Θα έσκαγε! Άρχισε να βήχει.

Σώσε με! ικέτεψε το γυναικόμορφο πλάσμα. *Σώσε με!* Κι αυτό τον έβγαλε στην ξηρά, επάνω σε άμμο και πέτρες. Τον γύρισε μπρούμυτα και τον κοπάνησε την πλάτη, ξανά και ξανά. Το τραύμα στα πλευρά του τον λόγχισε με πόνο, αλλά το νερό πετάχτηκε έξω απ'τα πνευμόνια του, και ο Λώντιρ πήρε βαθιές ανάσες.

Η μακριά γλώσσα έγλειψε το πλάι του προσώπου του. Εκείνος γύρισε ανάσκελα, για να κοιτάξει, και, αποσβολωμένος, είδε να βρίσκεται από πάνω του μια καλλονή, με μαύρα, μακριά μαλλιά που έπεφταν σαν μανδύας γύρω της. Το πρόσωπό της δεν είχε μάτια, και μια γλώσσα αφύσικου μήκους ξεπρόβαλλε από το στόμα της. Ο ουρανός πίσω της είχε ένα αλλόκοτο βαθυκόκκινο χρώμα. Ο άνεμος ακουγόταν να βουίζει πολύ δυνατά, και μαζί του έφερνε το τρίξιμο των ξύλων κάποιας φωτιάς, κάποιας πολύ μεγάλης φωτιάς.

Ονειρεύομαι, σκέφτηκε ο Λώντιρ, ή είμαι νεκρός...

«Απέθαντος...» ψιθύρισε μια φωνή, δεξιά του, και, γυρίζοντας, είδε ένα αντρικό πρόσωπο να τον κοιτάζει: ένα πρόσωπο με μικρά κέρατα γύρω από τα μάτια και ένα σαρδόνιο μειδίαμα στα χείλη. Πώς γυάλιζαν τα δόντια του!

«Απέθαντος...» Μια άλλη φωνή, από τ'αριστερά. Ο Λώντιρ στράφηκε πάλι τόσο γρήγορα που άκουσε τον αυχένα του να τρίζει, και είδε ένα άλλο πρόσωπο, γυναικείο και πλαισιωμένο από φίδια που σφύριζαν.

Λιποθυμία τού ήρθε, και τα πάντα φάνηκαν να σκοτεινιάζουν γύρω του.

Η αόματη γυναίκα γέλασε, δυνατά, και έσκυψε, φέρνοντας το πρόσωπό της κοντά στο δικό του· η μακριά της γλώσσα ήταν τώρα μαζεμένη μέσα στο στόμα της. «Απέθαντος...» του ψιθύρισε.

Και μετά, ο Λώντιρ έχασε τις αισθήσεις του.

Όταν συνήλθε, βρισκόταν κάτω από τη Λιμανογέφυρα. Ο ποταμός δεν τον είχε παρασύρει στη θάλασσα, αλλά τον είχε αφήσει σε μια χωμάτινη νησίδα, πλάι στην όχθη.

Το τραύμα του τον έκαιγε. Ο Λώντιρ ανασηκώθηκε και κοίταξε τα πλευρά του. Διαπίστωσε ότι τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα, αλλά η πληγή, περιέργως, είχε κάνει εφελκίδα και δεν έμοιαζε μολυσμένη. *Δεν έβλεπα παραισθήσεις*, συνειδητοποίησε.

«Απέθαντος...» ψιθύρισε. «Απέθαντος...» Και γέλασε.

Από τότε, όλα άρχισαν να πηγαίνουν εξαιρετικά καλά στη ζωή του, σαν κάποιος θεός να τον είχε αγγίξει. Και δεν αμφέβαλλε για το ποιός θεός ήταν. Πάντως, σίγουρα όχι ο Σνάρκαλ...

«Σάλ'γκρεμ'ρωθ, Άρχοντά μου,» είπε, επί του παρόντος, ο Αρχιερέας, καθώς βρισκόταν γονατισμένος ενώπιον του τριπλού αγάλματος,

«χρειάζομαι ξανά την καθοδήγησή σου. Ο Ράζερ ήταν αναξιόπιστος, τελικά· και οι ακόλουθοι κι οι συνεργάτες μου είναι λιγόψυχοι, και ο πανικός εύκολα τούς καταλαμβάνει. Στη δική σου, και μόνο, δύναμη μπορώ να βασίζομαι...»

Έτσι, προσευχήθηκε για ώρες· μα κανένα όραμα δεν είδε, ούτε καμία φωνή άκουσε, ούτε ο νου τους καθάρισε από τις μπερδεμένες σκέψεις. Απογοητευμένος, σηκώθηκε από τη γονατιστή του θέση και πήγε στο υπνοδωμάτιό του. Στον τοίχο, πίσω απ'το μεγάλο κρεβάτι, βρισκόταν καρφωμένο το κρανίο του προηγούμενου Αρχιερέα του Ναού. Επάνω στο στρώμα δύο ημίγυμνες ιέρειες περίμεναν τον Λώντιρ. Στον δεξή αστράγαλο της μίας και στον αριστερό αστράγαλο της άλλης υπήρχε ένας αργυρός κρίκος, και μια επίσης αργυρή αλυσίδα ένωνε τους δύο κρίκους.

Ο Λώντιρ ξάπλωσε ανάμεσα στις γυναίκες και κοιμήθηκε. Ξαφνικά, μια τρομερή υπνηλία τον είχε καταλάβει.

Οι ιέρειες –που, απ'τα χαμόγελα στα πρόσωπά τους κι απ'τις κινήσεις των ματιών τους, ήταν φανερό ότι βρίσκονταν υπό την επήρεια κάποιας ναρκωτικής ή, τουλάχιστον, μεθυστικής ουσίας– τον έγδυσαν διεξοδικά και άρχισαν να του κάνουν μαλάξεις, καθώς κοιμόταν.

Κεφάλαιο 4

Ένας Θάνατος, ένα Όνειρο, μια Ευθεία Συζήτηση, και μια Σκοτεινή Συνάντηση

Ο Σέλναρ ε Φίνγκωρ ήταν αγγειογράφος και ο αδελφός του, ο Σίλφαρ, αγγειοπλάστης. Ο δεύτερος έφτιαχνε ανθοδοχεία, πιθάρια, αμφορείς, καράφες, φρουτιέρες, πιατέλες, και ο πρώτος τα γέμιζε με μαγευτικά σχέδια. Είχε αναπτύξει μια δική του τεχνοτροπία· δε ζωγράφιζε γνωστές μορφές και σχήματα – κάστρα, άλογα, πολεμιστές, ξίφη, ψάρια, γάτες, πτηνά–, αλλά φιγούρες από τη φαντασία του, οι οποίες άλλες φορές θύμιζαν κάτι πραγματικό άλλες όχι. Ωστόσο, ο Σέλναρ επιδίωκε συμμετρία στα έργα του, γιατί θεωρούσε ότι τα πάντα στο σύμπαν, οσοδήποτε απίστευτα ή παράξενα, είναι συμμετρικά στην τέλεια μορφή τους.

Απόψε, είχε κανονίσει μια συγκέντρωση στον κήπο της οικίας Φίνγκωρ, για την επίδειξη ορισμένων από τα τελευταία αγγεία του αδελφού του τα οποία είχε αγγειογραφήσει. Λόγω των απροσδόκητων γεγονότων το πρωί –της «θεϊκής παρέμβασης», δηλαδή, μπροστά στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων–, φοβόταν ότι πιθανώς η συγκέντρωσή του να μην είχε κόσμο, γιατί ήταν πολύ πιθανό οι καλεσμένοι του να έμεναν στα σπίτια τους, συζητώντας για το πού οδηγείτο το Βασίλειο, για το πώς είχαν εξοργίσει τους θεούς, και για το τι θα έκαναν στο μέλλον. Ωστόσο, τελικά, δεν είχαν μείνει στα σπίτια τους· είχαν έρθει.

Και ο Σέλναρ το θεωρούσε απόλυτα λογικό. Εξάλλου, είχε ακούσει τα λόγια του Αρχιερέα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, στη Δυτική Περιφέρεια, του άντρα που ονομαζόταν Απέθαντος, και τα είχε πιστέψει. Ο Οίκος των Γάθνιν, αναμφίβολα, είχε προσπαθήσει να τους ξεγελάσει όλους –να τους τρομοκρατήσει– με κάποιο φτηνό αλχημικό κόλπο. Οι πύρινες σφαίρες πρέπει να είχαν εκτοξευτεί από καταπέλτες, κρυμμένους ανάμεσα στους Δεκαεννέα Πύργους· σε κάποιον από τους κρε-

μαστούς κήπους, ίσως. Έτσι, οι φλόγες έμοιαζαν να έρχονται «από τον ουρανό». Και η λάμψη που τύλιγε τον άντρα ο οποίος μιλούσε, κι αυτή, το δίχως άλλο, τεχνητή ήταν· τα ρούχα του θα ήταν αλειμμένα με κάποια ουσία που αντανakλούσε το φως με εξαιρετική ένταση.

Δεν μπορούσε να είχε συμβεί τίποτε άλλο. Ο Σέλναρ απορούσε γιατί οι πολεμιστές της Αδελφότητας της Ελευθερίας είχαν τρομάξει τόσο. Ήταν μισθοφόροι ή δεν ήταν; Δεν πληρώνονταν για να κάνουν ετούτη τη δουλειά; Αν ένα γελοίο κόλπο τούς τρομοκρατούσε έτσι, τότε αλίμονο!... Αλίμονο!...

Επιπλέον, αγνοούσαν το αληθινό θαύμα. Ο Ουρανολίθινος Θρόνος είχε συρρικνωθεί: όλοι το έλεγαν. Οι ίδιοι οι ιερείς του Βάνραλ το επιβεβαίωναν, και γνωμοδοτούσαν πως αυτό σήμαινε ότι ο Επουράνιος Άρχων είχε στρέψει την εύνοιά του μακριά από τον Οίκο των Γάθνιν. Ήταν ώρα για αλλαγή. Ήταν ώρα για μια τελείως καινούργια μορφή εξουσίας να δημιουργηθεί! Μια μορφή εξουσίας όπου κυρίαρχο ρόλο θα είχαν το εμπόριο και οι τέχνες. Ο Σέλναρ επιθυμούσε πολύ την επίτευξη αυτής της νέας τάξης πραγμάτων, γιατί ήταν πεπεισμένος πως το έργο του θ'αναγνωριζόταν σ'όλα τα πλάτη και τα μήκη της Κουαλανάρα.

Η αποψινή άφιξη των καλεσμένων του αποτελούσε μια απόδειξη αυτής του της πεποίθησης: Παρά τα όσα συνέβαιναν, είχαν έρθει εδώ, για να δουν τα δημιουργήματά του. Αισθανόταν πολύ ικανοποιημένος, καθώς τους χαιρετούσε έναν-έναν, χαμογελώντας ευγενικά.

Ο Ζάνμελ βρισκόταν ξαπλωμένος στην οροφή της οικίας Φίνγκωρ και κοίταζε από κάτω, τον κήπο. Δεν είχε κανένα απολύτως πρόβλημα να εντοπίσει το στόχο του· ο Έπαρχος Κάβμαρ τον είχε περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια: Ένας τύπος γύρω στα τριάντα, λιγνός, με μακρύ πρόσωπο. Έχει καστανά μαλλιά, ούτε πολύ σκούρα ούτε πολύ ανοιχτά, και μούσι και μουστάκι, άψογα χτενισμένα. Ντύνεται, συνήθως, με ρούχα φανταχτερά, και είναι αριστερόχειρας. Στο δεξί του χέρι φορά, σχεδόν πάντα, ένα δαχτυλίδι με μεγάλο ρουμπίνι· είναι δώρο της γυναίκας του.

Ο Ζάνμελ είχε τα μάτια του καρφωμένα στον άντρα που χαιρετούσε –με το αριστερό χέρι– τους καλεσμένους του. Τον περίμενε να βγει από τη σκιά του δέντρου, για να είναι σίγουρος πως θα τον σκοτώ-

σει. Όχι, βέβαια, πως κι εκεί όπου στεκόταν η βολή ήταν εξαιρετικά δύσκολη· αλλά ο Ζάνμελ δε ρίσκαρε ποτέ σε τέτοια ζητήματα.

Κρατώντας τη βαλλίστρα του με τα δύο χέρια, έκανε υπομονή. Το όπλο αυτό του το είχε αγοράσει ο Ράνιρ, γιατί, με τις μικρές χειροβαλλίστρες, δε θα μπορούσε να στοχεύσει από μεγάλη απόσταση· η εμβέλειά τους ήταν, δυστυχώς, περιορισμένη, και ο Ζάνμελ – ύστερα από τον τραυματισμό του – θεωρούσε πως δε βρισκόταν σε κατάσταση για να πλησιάσει. Ο πανδοχέας του *Χαριτωμένου Χορευτή* είχε, αρχικά, διαφωνήσει: «Μη με μπλέκετε εμένανε τόσο πολύ, ρε σεις! Συμφώνησα να σας κρύψω, αλλ' αυτό κάπως παραπάει, να πούμε...» Ο Κάβμαρ, όμως, είχε καταφέρει να τον πείσει. Ο Ζάνμελ δε θυμόταν τι ακριβώς είχε πει, αλλά ήταν κάτι σχετικό με την ασφάλεια του Βασιλείου και της πόλης, και την ευγνωμοσύνη του Οίκου των Γάθιν. Ο Έπαρχος χρησιμοποιούσε το λόγο του όπως ένας επικίνδυνος ξιφομάχος χρησιμοποιεί το σπαθί του, όφειλε να παρατηρήσει ο δολοφόνος.

Ο Σέλναρ, έχοντας χαιρετήσει και τον τελευταίο καλεσμένο, απομακρύνθηκε από τη σκιά του δέντρου και βάδισε προς τον μπουφέ, για να πάρει ένα μακρύποδο ποτήρι με κάποιο ποτό.

Εδώ είναι ό,τι πρέπει, σκέφτηκε ο Ζάνμελ, και πάτησε τη σκανδάλη.

Το βέλος έσχισε τον αέρα και διαπέρασε το λαιμό του ευγενή.

Ο δολοφόνος χάθηκε μες στη νύχτα.

Ο Σέλναρ σωριάστηκε πάνω στον μπουφέ. Αίμα είχε γεμίσει το φατναχτερό του πουκάμισο, καθώς και το πρόσωπό του. Από το λαιμό του προεξείχε το στέλεχος ενός βέλους, η αιχμή του οποίου είχε βγει από το πλάι του λαιμού του ευγενή. Επάνω στο φονικό βλήμα ήταν περασμένη μια περγαμινή, επίσης βουτηγμένη στο αίμα.

Ουρλιαχτά και φωνές αντήχησαν μέσα στον κήπο. Ορισμένοι έτρεξαν κοντά στον Σέλναρ· άλλοι διπλώθηκαν, ξερνώντας· άλλοι μπήκαν στο εσωτερικό της οικίας, φοβούμενοι ότι θα τους τόξευαν κι αυτούς, αν έμεναν έξω· άλλοι άρχισαν να φωνάζουν «Έναν θεραπευτή! Έναν θεραπευτή!»· άλλοι καλούσαν τους φρουρούς. Η σύζυγος του Σέλναρ έκλαιγε και ωρυόταν.

Η Βανρίλια ε Σέντριν, η οποία ήταν επίσης καλεσμένη σ'ετούτη τη συγκέντρωση, κοίταξε ολόγυρα, προσπαθώντας να εντοπίσει τον

δολοφόνο. Δε φοβόταν μήπως τη σκότωνε, γιατί αντιλαμβανόταν πως αυτός που είχε ρίξει το βέλος είχε έρθει για να δολοφονήσει έναν άνθρωπο: τον Σέλναρ. Δε θα έμενε για να τον πιάσουν· θα έφευγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Το *γρήγορα*, όμως, δε σήμαινε τίποτα για τη Βανρίλια, η οποία κατείχε την Τηλεμεταφορά. Έτσι, τα μάτια της έφαχναν το σκοτάδι, για κάποια παράξενη κίνηση. Ωστόσο, δεν είδε καμία. Ο δολοφόνος πρέπει να είχε ήδη φύγει.

Το όλο περιστατικό τής θύμιζε αυτό που είχε συμβεί κοντά στη βόρεια πύλη, όταν είχαν φέρει την Έπαρχο Φερνάλβιν και το γιο της εκεί. Ο άνθρωπος που τους είχε επιτεθεί είχε χτυπήσει τους φρουρούς τους από ψηλά, με βέλη, και, μετά, είχε πέσει σαν αγριόγατος ανάμεσά τους... Θα μπορούσε να ήταν ο ίδιος και τώρα;

Η Βανρίλια πλησίασε τον Σέλναρ, καθώς ένας θεραπευτής έφτανε, τελικά, κοντά του και τον εξέταζε.

«Λυπάμαι,» είπε ο άντρας· «είναι νεκρός.»

Η Κάηνα –η σύζυγος του Σέλναρ– άρχισε να χτυπιέται πάνω στο μπουφέ και να ουρλιάζει. Ο Σίλφαρ προσπαθούσε, μάταια, να την ηρεμήσει.

«Θεραπευτή,» είπε η Βανρίλια, «βγάλε την περγαμηνή από το βέλος.»

Ο άντρας υπάκουσε και την ξετύλιξε, κοιτάζοντας το περιεχόμενό της. Τα μάτια του γούρλωσαν, και τα χέρια του φάνηκαν να τρέμουν.

Η Βανρίλια πήρε το μήνυμα απ'τον θεραπευτή, και διάβασε τα μεγάλα καλλιγραφικά γράμματα:

*Ο Επουράνιος Άρχων δεν γνωρίζει έλεος
αλλά γνωρίζει δικαιοσύνη*

Τι αηδίες είν'αυτές; συλλογίστηκε η Βανρίλια, αν κι αισθάνθηκε τους παλμούς της ν'αυξάνονται. *Ποιος ανώμαλος έστησε τούτη τη φάρσα;*

«Τι γράφει, Βανρίλια;» ρώτησε ο Σίλφαρ, έχοντας αφήσει την Κάηνα στους λυγμούς της, αφού έβλεπε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη γαληνέψει.

Η Βανρίλια τού έδωσε την αιματοβαμμένη περγαμηνή.

Πετάω

Πάνω από τη Νουάλβορ.

Οι φτερούγες μου είναι δυνατές κι ακούραστες. Ο άνεμος είναι ο σύμμαχός μου.

Δεκαεννέα φίδια σαλεύουν στην Περιφέρεια Παλατιών, αλλά δεν αισθάνομαι να τα φοβάμαι· τα πλησιάζω.

Το φεγγάρι μου χαμογελά.

Το ένα από τα φίδια ανοίγει το στόμα του, και κοιτάζω μέσα, για να δω ένα ψηλό κάθισμα, καμωμένο από γαλαζόγκριζη πέτρα. Ο Ουρανολίθινος Θρόνος, και γύρω του κάνει βόλτες μια μορφή ντυμένη στα μαύρα και κουκουλωμένη· τα μάτια της, όμως, γυαλίζουν με φως εκτυφλωτικό. Είμαι ο Θεός της Νουάλβορ! λέει, στρέφοντας το κεφάλι προς το μέρος μου.

Τρομάζω, και φεύγω, πετώντας δυτικά.

Πώς θα πολεμήσω έναν θεό;

Το φεγγάρι μου χαμογελά. Θα σου δείξω, αποκρίνεται, και χάνεται στη Δύση. Το ακολουθώ και βρίσκομαι στο εσωτερικό του Ναού του Κυρίου μου. Καθώς προσγειώνομαι στον σηκό, μαζεύοντας τις φτερούγες μου στην πλάτη, βλέπω τους πιστούς μου ακόλουθους κατατρομαγμένους· ακούω τις φωνές τους: φωνές πανικού και διαμαρτυρίας. Έχουν άπαντες στρέψει τα βλέμματά τους σε μένα, για καθοδήγηση.

Τους προστάζω να συναχτούν έξω από το Ναό και θα τους δώσω την απάντηση που ζητούν. Τους προστάζω να φέρουν και τους μαχητές τους. Όσο πιο πολλούς τόσο το καλύτερο.

Μετά, πετάω και φτάνω σ'ένα δυτικό σπίτι, όπου μιλώ μ'έναν γκριζο σκύλο. Τον ρωτάω, κι εκείνος απαντά.

Το σημάδι κάνει την εμφάνισή του.

Φωτιά από τον ουρανό.

Φως από ανθρώπινο σώμα—

Ο Λώντιρ ξύπνησε και ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Ήξερε τώρα τι έπρεπε να κάνει. Ο Κύριός του του είχε μιλήσει.

Γέλασε, τρομάζοντας τις ιέρειες που κοιμόνταν εκατέρωθέν του.

Ο Ζάνμελ μπήκε στο δωμάτιο και κρέμασε τη βαλλίστρα του στον τοίχο.

«Είναι νεκρός,» δήλωσε.

Και ο Κάβμαρ δεν αισθανόταν πως έπρεπε να ρωτήσει «Είσαι σίγουρος;» ή τίποτα παρόμοιο. Γιατί ο δολοφόνος ήταν σίγουρος· φαινόταν καθαρά, στο πρόσωπό του. Ο στόχος είχε εξολοθρευτεί.

Ο Έπαρχος της Νέλβορ γέλασε. «Ζάνμελ! Αυτό οφείλουμε να το γιορτάσουμε.» Γέμισε τρία ποτήρια με κρασί, καθώς καθόταν στο ξύλινο τραπέζι.

Η Αϊλρέγκ, που βρισκόταν καθισμένη αντίκρυ του, ήταν αμίλητη, και δεν έμοιαζε να μοιράζεται τον ενθουσιασμό του.

Ο Ζάνμελ ζύγωσε το τραπέζι, πήρε ένα ποτήρι, και το ύψωσε, υπομειδιώντας. «Καλή αρχή, Έπαρχε,» είπε.

Ο Κάβμαρ ορθώθηκε, και τσούγκρισαν.

Ήπιαν.

«Υπάρχει τίποτα που θεωρείς ενδιαφέρον να μου αναφέρεις;» ρώτησε ο Έπαρχος.

«Τίποτα σπουδαίο, πέραν από το γεγονός ότι η δουλειά ήταν εξαιρετικά εύκολη. Βλέπεις, ο στόχος μου είχε κάνει κάποια δεξίωση απόψε, στον κήπο της οικίας του.»

«Πολύ βολικό,» σχολίασε ο Κάβμαρ. «Μακάρι και οι επόμενες δολοφονίες να είναι το ίδιο βολικές.» Άφησε το ποτήρι του στο τραπέζι και ξετύλιξε ένα κομμάτι χαρτί, πάνω στο οποίο υπήρχε ένας κατάλογος ονομάτων. Πήρε την πένα του από το μελανοδοχείο και έσβησε το ένα από αυτά: ~~Σέλναρ-ε-Φάγκωρ~~.

«Δεν ξέρω αν είναι καλή ιδέα ν'ανάψουμε φωτιά,» είπε ο Έζβαρ, κοιτάζοντας το σκοτάδι, έξω από τη ρηχή σπηλιά, όπου εκείνος κι οι σύντροφοί του είχαν σταματήσει για το βράδυ.

«Προτείνεις να τα φάμε ωμά;» απόρησε η Λαθέμη, αναφερόμενη στα δύο ψαρόνια που είχαν πιάσει.

«Δεν τρώγονται ωμά, Αρχόντισσά μου...»

«Δηλαδή, προτείνεις να μη φάμε καθόλου.»

«Αν ανάψουμε φωτιά, οι άνθρωποι που μας αναζητούν ίσως να τη δουν και να έρθουν,» εξήγησε ο Έζβαρ.

«Συμφωνώ,» είπε η Ρικέλθη, παρότι κι εκείνη αισθανόταν την κοιλιά της να διαμαρτύρεται. Πριν από μερικές ώρες, προτού ο ήλιος δύσει –ή, μάλλον, προτού το φως χαθεί από τον κόσμο–, ο Έζβαρ είχε ανεβεί σ'ένα ύψωμα και είχε παρατηρήσει ότι καβαλάρηδες έκαναν πάνω-κάτω στη δημοσιά, και ορισμένοι, μάλιστα, έβγαιναν απ'αυτήν, πηγαίνοντας ανατολικά ή δυτικά της. Έτσι, η Ρικέλθη δεν ήθελε να το ρισκοκινδυνέψει. *Γιατί μπορεί να μην ξέρουν τα πρόσωπά μας (όχι όλοι τους, τουλάχιστον –ο ιππέας που τους είχε κυνηγήσει μέχρι τη διάλυση της άμαξάς τους και που είχε υποχωρήσει μετά, σίγουρα, θα τα θυμόταν), αλλά, κατά πάσα πιθανότητα, θα μας φυλακίσουν προκειμένου να «μάθουν την αλήθεια».*

Η Λαθέμη αναστέναξε, μα δε μίλησε.

Η Ρικέλθη συνέχισε τους συλλογισμούς: *Αν, όμως, βγούμε από τούτες τις ερημιές και αρχίσουμε να βαδίζουμε, ένας-ένας, σαν απλοί ταξιδιώτες, τότε θα μας συλλάβουν; Θα περιμένουν μια ομάδα, όχι μοναχικούς ανθρώπους...*

Αλλά, και πάλι, άξιζε να το ρισκοκινδυνέψουν;

Επιπλέον, –τώρα της πέρασε αυτό από το μυαλό– υπήρχε ένα πολύ βασικό πρόβλημα, αν ήθελαν να παριστάνουν τους απλούς ταξιδιώτες: Δεν είχαν μαζί τους τρόφιμα και σάκους. Ποιος ταξίδευε χωρίς εφόδια; Θα φαινόταν ύποπτο, εκτός αν οι στρατιώτες με το σύμβολο της σιδερένιας γροθιάς και του πορφυρού ρόμβου ήταν τελείως ηλίθιοι. *Αλλά οι στρατιώτες είναι τελείως ηλίθιοι μόνο στα παραμύθια: οπότε, όχι, δε μας συμφέρει αυτή η τακτική.*

Και ήταν και κάτι ακόμα (ένα-ένα μού έρχονται τα σφάλματα λογικής!): Δε θα ήταν ύποπτη η ξαφνική εμφάνιση μερικών ταξιδιωτών μες στη μέση της δημοσιάς; Φυσιολογικά, οι καβαλάρηδες θα έπρεπε να τους έχουν συναντήσει και πιο πριν, πιο βόρεια...

Επομένως, καλά καθόμαστε εδώ, σκέφτηκε η Ρικέλθη, τυλίγοντας τα χέρια γύρω απ'τα γόνατά της και τρέμοντας λιγάκι από το νυχτερινό ψύχος.

Και, όσο καθόμαστε, θα έβλαπτε να ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα; Λοξοκοίταξε τη Λαθέμη. Θα έβλαπτε να μιλήσουμε ευθέως για την κατάσταση;

«Έπαρχε,» είπε, «γνωρίζεις πολλά παραπάνω απ'όσα μας λες.»

«Τι εννοείς, Αρχόντισσα Ρικέλθη;»

«Σε ποιον ανήκει το σύμβολο με τη σιδερένια γροθιά και τον πορφυρό ρόμβο; Σε ποιον υποθέτεις ότι ανήκει;»

«Δεν μπορώ να υποθέσω.»

«Μπορείς. Το ξέρω ότι μπορείς· το ξέρω ότι είσαι με τους συνωμότες κατά του Στέμματος.»

Ο Έζβαρ τοιτώθηκε δίπλα στη Ρικέλθη, έτοιμος να τραβήξει όπλο αν χρειαζόταν, γιατί αντιλαμβανόταν ότι η απόκριση της Επάρχου σε τούτο ίσως να ήταν... σπασμωδική.

Δεν ήταν, όμως.

«Δεν καταλαβαίνω τι λες.»

Η Ρικέλθη την πίεσε. «Καταλαβαίνεις πολύ καλά. Ο Μόλραν, ο Κάβμαρ, κι εσύ είστε όλοι κατά του Οίκου των Γάθιν. Εσείς χρηματοδοτούσατε τον Μόρντεναρ.»

«Πρόσεξε καλά πού εκτοξεύεις τις κατηγορίες σου, Αρχόντισσα Ρικέλθη!» Τα μάτια της Λαθέμης γυάλισαν μες στο ημίφως.

Ο Φάντραν είχε μισοτραβήξει το σπαθί του.

Ο Έζβαρ μισοτράβηξε το δικό του σπαθί.

«Δε χρειάζεται να φτάσουμε σε άκρα,» είπε η Ρικέλθη. «Οι σύμμαχοί σου, εξάλλου, φαίνεται πως σ'έχουν προδώσει, Λαθέμη. Άρπαξαν την εξουσία στη Νουάλβορ κι επιχείρησαν να σε σκοτώσουν. Προφανώς, σε κάποιον ανάμεσά σας δεν του αρέσει να μοιράζεται... ή, μήπως, σε κανέναν σας δεν αρέσει αυτό;»

«Τι θέλεις, Αρχόντισσα Ρικέλθη;» ρώτησε, χαμηλόφωνα, η Λαθέμη.

«Να παραδεχτείς ότι είσαι με τους συνωμότες, κατά πρώτον.»

«Δε χρειάζεται να παραδεχτώ τίποτα· φαίνεται πως τα ανακαλύπτεις όλα από μόνη σου.» Σαρκασμός –τον οποίο η Ρικέλθη, όμως, επέλεξε να κάνει πως δεν διέκρινε.

«Θέλω, επίσης, να μου πεις ό,τι ξέρεις για την κατάσταση. Τι ακριβώς συνέβη στη Νουάλβορ; Σε ποιον ανήκει το σύμβολο με τη σιδερένια γροθιά;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Λαθέμη. «Κι αυτή είναι η αλήθεια, Ρικέλθη. Δεν – ξέρω. Ούτε τι συνέβη στη Νουάλβορ, ούτε σε ποιον ανήκει το σύμβολο.»

«Δεν είχατε συμφωνήσει κάποια πράγματα, οι τρεις σας;»

«Η συμφωνία ήταν...» Η Λαθέμη κοίταξε το έδαφος· πήρε μια βαθιά ανάσα. Ύψωσε πάλι το βλέμμα και κοίταξε τη Ρικέλθη, κατα πρόσωπο. «Η συμφωνία ήταν ότι θα συγκεντρωνόμασταν στη Νουάλβορ, για τη βασιλική κηδεία, και μετά θα κάναμε την όποια κίνησή μας.»

«Τι κίνηση; Πώς σκοπεύατε να πάρετε την εξουσία από τους Γάθνιν;»

Η Λαθέμη έμεινε σιωπηλή.

«Προστατεύεις τους ανθρώπους που προσπάθησαν να σε σκοτώσουν, Έπαρχε; Αναρωτιέσαι αν έγινε κάποιο λάθος και σου επιτέθηκαν;» Η Ρικέλθη κάγχασε. «Τέτοια λάθη δε γίνονται. Οι καρβαλάρηδες περίμεναν τη συνοδεία σου να περάσει. Ήξεραν ότι θα ερχόσουν, και δεν ήθελαν να φτάσεις ποτέ στη Νουάλβορ.»

«Ναι, έτσι πρέπει να είναι...» παραδέχτηκε η Λαθέμη, με ξερή φωνή.

«Πώς σκοπεύατε να ρίξετε τους Γάθνιν;» επέμεινε η Ρικέλθη.

«Εσύ πώς νομίζεις; Είχαμε ανθρώπους με το μέρος μας: ευγενείς, στρατιωτικούς, εμπόρους. Τους είχαμε πληρώσει ή τους είχαμε δώσει υποσχέσεις, ή και τα δύο. Και, όταν ερχόταν η κατάλληλη στιγμή, θα ξεσηκώνονταν κατά του παλατιού.»

«Και δε θα υπήρχε αντίσταση;»

Η Λαθέμη κούνησε το κεφάλι. «Η αντίσταση θα ήταν πολύ μικρή, Αρχόντισσα Ρικέλθη. Είχαμε επηρεάσει σχεδόν τους πάντες. Η Δυτική Περιφέρεια ήταν ολόκληρη δική μας· ο Έπαρχος Κάβμαρ έχει έναν άνθρωπό του εκεί, έναν πολύ ισχυρό άνθρωπο, με μεγάλη επιρροή. Το Χέρι του Επάρχου τον λένε όσοι τον γνωρίζουν, και έχω ακούσει ότι είναι και Αρχιερέας του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Αλλά δε θα δρούσε μόνος του, βέβαια· οι επόπτες σ'όλες τις περιφέρειες θα άλλαζαν –οι προηγούμενοι, και όσοι αποφάσιζαν να τους υποστηρίξουν, θα φυλακίζονταν...»

«Κι όλα τούτα κάτω απ'τη μύτη των Δεκαεννέα Πύργων...» μουρμούρισε η Ρικέλθη, ενθουσιωμένη αυτά που της είχε πει η Πριγκίπισσα Νιρκένα, ότι το κατασκοπευτικό δίκτυο των Γάθνιν είχε γίνει κομμάτια. *Ο Φανλαγκόθ έπρεπε να είχε φροντίσει για την άμυνά μας, χίλιες κατάρες επάνω στο άχρηστο τομάρι του! Τι αναξιόπιστος που είναι! Αλλά σου λέει κι άλλα κάνει! Χειρότερος από εμένα...*

«Και τι νομίζεις ότι έχει συμβεί τώρα, Έπαρχε;» ρώτησε η Ρικέλθη. «Νομίζεις ότι το σχέδιό σας τέθηκε σε εφαρμογή προτού φτάσεις στην πρωτεύουσα;»

«Ναι... τι άλλο μπορώ να υποθέσω;»

«Και το σύμβολο;»

«Το σύμβολο είναι κάτι που με παραξενεύει πολύ, Αρχόντισσα Ρικέλθη. Αδυνατώ να φανταστώ σε ποιον μπορεί να ανήκει.»

Η Ρικέλθη κοίταξε το σκοτάδι, έξω απ'τη σπηλιά τους. *Γιατί πάντα πρέπει να υπάρχει κάτι άγνωστο και μυστηριώδες;*

«Τι προτείνεις να κάνουμε, όταν φτάσουμε στη Νουάλβोर;» ρώτησε τη Λαθέμη.

«Δεν ξέρω. Ίσως θα ήταν καλύτερα να φύγουμε, να μην πάμε εκεί...»

Δεν μπορώ να φύγω, σκέφτηκε η Ρικέλθη, εξακολουθώντας να κοιτάζει το σκοτάδι. *Πρέπει να μάθω τι έχει γίνει στους Δεκαεννέα Πύργους. Πρέπει να μάθω αν τα παιδιά μου είναι ζωντανά.*

«Εσύ τι λες;» ρώτησε η Λαθέμη.

«Θα φτάσω στη Νουάλβोर, ό,τι κι αν γίνει. Εξάλλου, δεν είμαστε μακριά πλέον· ως το αυριανό μεσημέρι, πρέπει να βρισκόμαστε εκεί.»

«Σκοπεύεις να μπει;»

«Ναι. Εσύ πού θα πας; Θα περάσεις τον ποταμό Σάλερεκ και θα βγεις στους βάλτους Όρντλαχ; Ή θα ταξιδέψεις βόρεια, όπου μας αναζητούν;»

«Υπάρχει κι η ανατολική κατεύθυνση, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

«Προς τη Ρίλβोर; Έχεις διασυνδέσεις εκεί;»

«Προτείνεις να μπω στο στόμα του δράκου, καλύτερα;» είπε η Λαθέμη.

«Οι φύλακες της πύλης δε θα ξέρουν ότι είσαι εσύ, και δε νομίζω να σε σταματήσουν.»

«Εκτός αν σταματούν τους πάντες, λόγω της αλλαγής.»

«Αν συμβαίνει αυτό, θα το ανακαλύψουμε,» είπε η Ρικέλθη. «Θα κοιτάξουμε προτού πλησιάσουμε.»

«Θα έρθω μαζί σου μέχρι εκεί, Αρχόντισσα Ρικέλθη,» αποκρίθηκε η Λαθέμη. «Μέχρι το σημείο απ'το οποίο θα μπορούμε να κοιτάξουμε

την πύλη. Αλλά δε σου υπόσχομαι ότι θα μπω και στην πόλη. Δε σκοπεύω ν' αυτοκτονήσω.»

Υπάρχουν άλλοι, όμως, που σκοπεύουν να σε αυτοκτονήσουν... σκέφτηκε η Ρικέλθη.

Και τότε ήταν που ο Έζβαρ είπε, ξαφνικά: «Σας! Κάποιος έρχεται προς το μέρος μας!»

Έχοντας περάσει τα Ενρεβήλια σύνορα και έχοντας μπει στο Νόρβηλ, ο Ταχυπομπός Φάλμορ δε σταμάτησε στη Ρίλβορ καθόλου· προσπέρασε την πόλη-λιμάνι και συνέχισε πάνω στη δημοσιά, κατευθυνόμενος στη Νουάλβορ. Το βράδυ έκανε στάση σε μια κωμόπολη, για να ξεκουραστεί. Έκλεισε δωμάτιο σ' ένα πανδοχείο και, προτού πέσει για ύπνο, κάθισε στην τραπεζαρία να φάει. Εκεί, άκουσε τα δυσάρεστα μαντάτα: Ο Οίκος των Γάθνιν είχε χάσει την εξουσία· μία οργάνωση που ονομαζόταν Αδελφότητα της Ελευθερίας διοικούσε τώρα το Βασίλειο. Ποια ακριβώς ήταν τα μέλη αυτής της οργάνωσης, κανείς δεν ήξερε· άλλος έλεγε το ένα, άλλος το άλλο. Δεν πρέπει να ήταν και πολύς καιρός που τα νέα είχαν φτάσει την κωμόπολη· ο Φάλμορ μπορούσε να το καταλάβει τούτο από τον τρόπο με τον οποίο τα συζητούσαν οι ντόπιοι: από τη διάχυτη αβεβαιότητα και το φόβο.

Τι κάνω τώρα; σκέφτηκε. *Τι πρέπει να κάνω;* Την απάντηση την ήξερε: Έπρεπε να μεταφέρει το μήνυμα του Πρίγκιπα Ήλμον στην αδελφή του, Πριγκίπισσα Νιρκένα –αυτή ήταν η αποστολή του. Και ένας βασιλικός ταχυπομπός προσπαθούσε πάση θυσία να μεταφέρει ένα μήνυμα, εκτός αν η μεταφορά ήταν αδύνατη. *Πρέπει να πάω στη Νουάλβορ. Όποιοι κι αν είναι οι αρχηγοί της Αδελφότητας της Ελευθερίας, δε θα μου επιτρέψουν να παραδώσω μια επιστολή στους αιχμαλώτους τους;*

Υποθέτοντας πάντα ότι ήταν αιχμάλωτοι και όχι νεκροί...

Αλλά δεν είχε νόημα να το σκέφτεται αυτό τώρα. Αν ήταν νεκροί, θα επέστρεφε στη Φίρθμας.

Καθώς έτρωγε, παρατήρησε ότι κάποιοι από τους ντόπιους τον κοίταζαν. Αναμφίβολα, είχαν δει τον πορφυρόχρυσο μανδύα του και ήξεραν ότι ήταν βασιλικός ταχυπομπός. Ο Φάλμορ δεν τους έδωσε

σημασία· τελείωσε το φαγητό του, πλήρωσε, κι ανέβηκε στο δωμάτιο που είχε νοικιάσει για τη νύχτα.

Το πρωί, ξεκίνησε για τη Νουάλβορ, τρέχοντας επάνω στη λιθόστρωτη παραθαλάσσια δημοσιά. Προτού έρθει το μεσημέρι, όμως, συνάντησε τους καβαλάρηδες. Αρχικά, δε φοβήθηκε· δε νόμιζε ότι θα του έκαναν κακό, όποιοι κι αν ήταν. Και δεν πρόσεξε το έμβλημα στα χιτώνιά τους –τη σιδερένια γροθιά μέσα στον πορφυρό ρόμβο.

«Ταχυπομπέ!» του φώναξε ένας. «Σταμάτα!»

Ο Φάλμορ, που τους είχε προσπεράσει, λόγω της Ταχύτητας, στάματησε πάνω σ'έναν βράχο. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Συλλαμβάνεσαι.»

«Για ποιο λόγο;»

«Γιατί είσαι βασιλικός ταχυπομπός του Οίκου των Γάθιν. Ρίξε κάτω τα όπλα σου και έλα μαζί μας, ήσυχα.»

Ο Φάλμορ γύρισε απ'την άλλη και, επικαλούμενος την Ταχύτητα, έτρεξε σαν τον άνεμο.

«*ΠΙΑΣΤΕ ΤΟΝ!*» γκάριξε ο καβαλάρης πίσω του, και δυνατός καλπασμός τον ακολούθησε.

Έτσι, τον καταδίωκαν όλη την ημέρα. Οι πρώτοι καβαλάρηδες ειδοποίησαν άλλους, οι άλλοι ακόμα περισσότερους, και πάει λέγοντας, μέχρι που ο Φάλμορ είχε την εντύπωση ότι πρέπει, σίγουρα, ολάκερος ο στρατός αυτής της Αδελφότητας της Ελευθερίας να βρισκόταν στο κατόπι του. Προσπάθησε να τους κρυφτεί πίσω από λόφους, μέσα σε δεντρόφυτες περιοχές, και σε προφανή σημεία όπου, λογικά, κάποιος δε θα έψαχνε, αλλά εκείνοι συνεχώς τον κυνηγούσαν, χίλιες κατάρες επάνω τους!

Έπρεπε να είχα βγάλει το μανδύα μου, τελικά, σκεφτόταν, καθώς απέφευγε την καταδίωξη τους και καθώς, σταδιακά, κουραζόταν ολοένα και περισσότερο από τη χρήση της Ταχύτητας. Οι μπάσταρδοι, αιχμαλωτίζουν όλους τους ταχυπομπούς! Τώρα πλέον τον είχε βγάλει το μανδύα· αλλά τώρα ήταν αργά...

Όταν βράδιασε, η καταδίωξη τον είχε οδηγήσει βόρεια της Νουάλβορ και δυτικά της κεντρικής δημοσιάς του Νόρβηλ, οπότε κρύφτηκε μέσα σε κάτι κατάφυτα μέρη... και οι διώκτες του, για μία φορά, επιτέλους, τον έχασαν.

Ο Φάλμορ πήρε βαθιές ανάσες, και έκανε να τραβήξει έναν σπόρο χίλντρον από το σακούλι στη ζώνη του· όμως σταμάτησε τον εαυτό του. Σήμερα, είχε πάρει περισσότερους απ'ό,τι συνήθιζε, προκειμένου ν'αντέξει σ'ετούτο τον αγώνα δρόμου όπου τον κυνηγούσαν από κάθε κατεύθυνση· δε θα του έκανε καλό να πάρει κι άλλον, διότι ήταν γνωστό πως είχαν παρενέργειες, σε περίπτωση κατάχρησης. Έτσι, κάθισε στο έδαφος, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'ένα δέντρο, για να ξεκουραστεί.

Αισθάνθηκε τα μάτια του να κλείνουν, ακούσια... μετά, όμως, άνοιξαν αμέσως, καθώς άκουσε καλπασμό.

Όχι! Δεν μπορεί *πάλι* να τον είχαν βρει! Ο Βάνραλ ο ίδιος πρέπει πλέον να τον λυπόταν...

Ωστόσο, δε θα βασιζόταν στη λύπηση ενός θεού και μόνο. Σηκώθηκε από την καθιστή του θέση και πάτησε στις ταλαιπωρημένες του μπότες (οι οποίες είχαν σχεδόν σκίσει), λυγίζοντας τα γόνατα. Το βλέμμα του στράφηκε προς τα εκεί απ'όπου είχε έρθει ο θόρυβος, και, ανάμεσα από τα δέντρα, ο Φάλμορ ατένισε ιππείς να καλπάζουν πάνω στην κεντρική δημοσιά του Νόρβηλ, φέροντας δαυλούς. *Χτενίζουν την περιοχή, για μένα. Τι κάθομαι εδώ, ο ηλίθιος; Πρέπει να πάω πιο βαθιά.*

Περίμενε οι ιππείς να περάσουν κι ευθύς ορθώθηκε, βαδίζοντας μέσα στη βλάστηση –ή, μάλλον, παραπατώντας. Την Ταχύτητα, φυσικά, δεν τη χρησιμοποίησε· εκτός του ότι δε συνέφερε να τη χρησιμοποιείς σε ένα τόσο πυκνό από δέντρα μέρος (υπήρχε πιθανότητα να κοπανήσεις πάνω σε κανέναν κορμό), ο Φάλμορ ένιωθε ότι δεν είχε *δυνάμεις* για να την επικαλεστεί. Θα λιποθυμούσε, αν το επιχειρούσε. Έτσι, οδοιπόρησε όπως θα οδοιπορούσε κάθε άλλος Ωθράγκος χωρίς το Χάρισμα και πολύ, πολύ ταλαιπωρημένος.

Η ησυχία που απλωνόταν γύρω του ήταν εφιαλτική. Νόμιζε ότι θα τον καταβρόχθιζε. Σ'ορισμένες στιγμές, καθάριζε το λαιμό του μόνο και μόνο για ν'ακούσει κάποιον άλλο ήχο πέραν της λαχανιασμένης του ανάσας. Από τότε που είχε εξαφανιστεί ο ήλιος (και το φεγγάρι μαζί του), είχε επικρατήσει τούτη η αφύσικη γαλήνη, και στην ύπαιθρο ήταν πολύ χειρότερη απ'ό,τι στις πόλεις. Στην ύπαιθρο, σου δημιουργούσε την εντύπωση ότι ήθελε να σε *εξαφανίσει*, να σε κάνει ένα μ'αυτήν. Ο Φάλμορ το ήξερε πως ετούτη η σκέψη έμοιαζε παρα-

νοϊκή, μα έτσι αισθανόταν, κι απ'τον εαυτό του, τουλάχιστον, δε θα το έκρυβε.

Όταν σ'άφτια του ήρθαν ανθρώπινες φωνές, η καρδιά του αναπήδησε κάτω απ'το ιδρωμένο του στήθος· γιατί, κατά πρώτον, οι φωνές ακούγονταν πολύ πιο δυνατά μέσα στην παράξενη ησυχία· κατά δεύτερον, πίστεψε, προς στιγμή, ότι ήταν φωνές στοιχειών ή φαντασμάτων (τα τρελά που πιστεύει κανείς όταν περιπλανιέται μόνος στις ερημιές)· και, κατά τρίτον, *κάποιοι άνθρωποι βρίσκονταν εδώ πέρα, μες στη μέση του πουθενά!*

Ποιοι μπορεί να ήταν;

Ο Φάλμορ βάδισε προς το μέρος τους, με επιφύλαξη.

Στην αρχή, δεν καταλάβαινε τι έλεγαν, αλλά, καθώς πλησίαζε, τα λόγια μιας γυναίκας ήχησαν ξεκάθαρα σ'άφτια του: «Μέχρι το σημείο απ'το οποίο θα μπορούμε να κοιτάξουμε την πύλη. Αλλά δε σου υπόσχομαι ότι θα μπω και στην πόλη. Δε σκοπεύω ν'αυτοκτονήσω.»

Τότε, κάποιος άλλος μίλησε, πιο σιγανά· άντρας ήταν, νόμιζε ο ταχυπομπός, μα δε μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγε.

Ο Φάλμορ σταμάτησε να βαδίζει και προσπάθησε να διακρίνει τις φιγούρες που κρύβονταν μες στο σκοτάδι μιας σπηλιάς. Η μία απ'αυτές βγήκε, και κάτι γυάλισε στην ασθενική αστροφεγγιά. *Κρατάει τόξο, και με σημαδεύει!*

«Μην κινείσαι,» απείλησε ο τοξότης.

«Δε χρειάζεται να φοβάστε,» είπε ο Φάλμορ, υψώνοντας τα χέρια.

«Δε θέλω το κακό σας.»

«Ποιος είσαι;» Μια γυναικεία φωνή, αλλά όχι αυτή που είχε μιλήσει πιο πριν.

«Βασιλικός ταχυπομπός είμαι. Φάλμορ ονομάζομαι. Με κυνηγούσαν.»

Το τόξο κατέβηκε, και η γυναίκα είπε: «Φαίνεται πως βρισκόμαστε στην ίδια... *δυστυχή* κατάσταση, ταχυπομπέ. Πλησίασε.»

Κεφάλαιο 5

Προαιώνιες Σήραγγες

Ο Νίσαρελ είχε δίκιο: το πέρασμα κάπου «σκάλωνε». Όταν ο Χάφναρ, ο Πάρνορ, και η Ταλίνα πέρασαν τον τοίχο που είχαν ανατινάξει με δρακοφωτιά και έστριψαν στο διάδρομο, βρήκαν τις σκάλες που έδειχνε ο χάρτης τους και τις ακολούθησαν. Ύστερα από μερικά μέτρα καθόδου, έφτασαν σ'ένα επίπεδο απ'όπου η σκάλα έπρεπε να συνεχίζει, αλλά προς διαφορετική κατεύθυνση· αυτό, όμως, ήταν αδύνατον, γιατί σ'εκείνο ακριβώς το σημείο η σκάλα εξαφανιζόταν. Ο χάρτης τους την έδειχνε, φυσικά, μα τα μάτια τους δεν την έβλεπαν.

«Την έχουν κλείσει,» είπε ο Πάρνορ.

«Ίσως αν ανατινάξαμε πάλι—» άρχισε ο Χάφναρ.

«Εδώ μέσα; Θα πέσουν τα πάντα στο κεφάλι μας!»

Ο Χάφναρ κοίταξε τον στενό χώρο στον οποίο βρίσκονταν. Παρατήρησε πως δεν υπήρχε περιθώριο, για να υποχωρήσουν και να ρίξουν δρακοφωτιά από ασφαλή απόσταση, γιατί αμέσως πίσω τους άρχιζαν οι πέτρινες σκάλες. «Ναι,» αναστέναξε· «δε μας συμφέρει. Ταλίνα, δος μου το χάρτη.»

Η ποιήτρια τού τον έδωσε, κι εκείνος τον κοίταξε διεξοδικά, στο φως της λάμπας. Δε φαινόταν να υπήρχε διέξοδος από κάποιο άλλο σημείο.

«Δεν κάνουμε τίποτα εδώ,» είπε ο Χάφναρ. «Ας επιστρέψουμε, να δούμε τι έχουν ανακαλύψει ο Νίσαρελ κι οι άλλοι.»

Τίποτα δεν είχαν ανακαλύψει κι αυτοί, πέραν από μερικά περάσματα που έβγαζαν σε αδιέξοδο. Ο Χάφναρ, όμως, ζήτησε να δει το χάρτη ο οποίος έμοιαζε με τον δικό του. Ο Νίσαρελ τού έδωσε το βιβλίο όπου τον είχε βρει, και ο δράκαρχος, παίρνοντας τη *Σρ'άερ* από τα λουριά, αποσύρθηκε στα προσωπικά του διαμερίσματα, για να μελετήσει και να συγκρίνει τα δύο παλιά διαγράμματα του πύργου.

Η πόρτα του χτύπησε, διακόπτοντάς τον.

«Ποιος είναι;»

Η πόρτα άνοιξε, και η Ταλίνα μπήκε στο δωμάτιο.

Ο Χάφναρ φόρεσε τη μαύρη, δερμάτινή του μάσκα. Η ποιήτρια δεν πρόλαβε να δει το πρόσωπό του, καθώς ήταν μισοκρυμμένο στις σκιές.

Η *Σρ'άερ*, η οποία βρισκόταν κάτω απ'το γραφείο του αφέντη της, έβγαλε το κεφάλι και κοίταξε την Ταλίνα με στενεμένα μάτια. Το βλέμμα αυτό τρόμαξε την ποιήτρια.

«...Ενοχλώ;» ρώτησε. «Με συγχωρείς.»

«Όχι, Ταλίνα,» είπε ο Χάφναρ, στρέφοντας τη μασκοφόρο του όψη προς το μέρος της, «δεν ενοχλείς καθόλου. Τι θα ήθελες;»

«Σκέφτηκα ότι ίσως χρειάζοσυν βοήθεια, με τους χάρτες...»

«Χρειάζομαι. Πέρασε.»

Η *Σρ'άερ* σύριξε: ένας ήχος που έμοιαζε με το όνομά της. Ο Χάφναρ τής χάιδεψε το κεφάλι· εκείνη φάνηκε να ηρεμεί, και αποτραβήχτηκε πάλι κάτω απ'το γραφείο. Η Ταλίνα, όμως, νόμιζε ότι μπορούσε να δει τα γυαλιστερά μάτια της δράκαινας να την παρατηρούν μέσα απ'το σκοτάδι.

Έκλεισε την πόρτα και πλησίασε.

Ο Χάφναρ σηκώθηκε, για να της φέρει μια καρέκλα.

«Ευχαριστώ,» είπε η Ταλίνα, καθίζοντας. «Τι ψάχνεις, λοιπόν;»

«Για την ώρα, είμαι απλά μπερδεμένος. Αλλά προσπαθώ να καταλάβω αν το πέραςμα όπου βαδίσαμε μπορεί να συναντιέται με κάποιο από τα περάσματα στο χάρτη του Νίσαρελ –κάποιο που υπάρχει ακόμα, έστω κι αν πρέπει ν'ανατινάξουμε κανέναν τοίχο για να φτάσουμε σ'αυτό.»

«Το φαντάστηκα ότι θα έπαχνες για κάτι τέτοιο,» είπε η Ταλίνα· «έτσι, προτού έρθω, έκανα μια μικρή έρευνα στη βιβλιοθήκη, ενώ δεν ήταν κανείς άλλος εκεί, και πήρα τούτα εδώ.» Έβγαλε τον μικρό της σάκο απ'τον ώμο της και τράβηξε μια κυλινδρική θήκη.

«Τι είναι;»

«Χάρτες του πύργου, όπως είναι σήμερα.» Άνοιξε τη θήκη και τους τράβηξε έξω. «Ελπίζω να μην παρεξηγηθεί κανένας, που τους πήρα χωρίς να ρωτήσω.»

«Δε νομίζω να υπάρχει πρόβλημα. Αλλά δεν ξέρω σε τι θα μας χρειαστούν...» Ξετύλιξε τον έναν από τους τρεις χάρτες, κρατώντας τον ανοιχτό εμπρός του, με τα δύο χέρια.

«Έχουν κενά,» εξήγησε η Ταλίνα. «Βλέπεις εδώ;» Έδειξε ένα σημείο γεμάτο με σταυρωτές γραμμές. «Γιατί το έχουν έτσι;»

«Μάλλον, είναι από τα μέρη του πύργου που δε χρησιμοποιούνται πλέον,» απάντησε ο Χάφναρ. «Υπάρχουν πολλά τέτοια. Λες να μπορέσουμε να κάνουμε κάποιον παραλληλισμό;»

«Γιατί όχι; Ίσως ορισμένα από τα περάσματα που δείχνουν οι παλιοί χάρτες να υφίστανται ακόμα, αλλά να είναι στα διαγραμμένα σημεία— *Ααα!*» έκανε, ξαφνιασμένη, καθώς αισθάνθηκε κάτι ν'αρπάζει τη φούστα της. Τραβήχτηκε πίσω και σηκώθηκε από την καρέκλα της. Η άκρη της φούστας της σχίστηκε, μένοντας στα δόντια της *Σρ'άερ*.

Ο Χάφναρ αγριοκοίταξε τη δράκαινα που ξεπρόβαλλε κάτω απ'το γραφείο. «Τι κάνεις εκεί;» μούγκρισε, πιάνοντάς τη από τα λουριά και τραβώντας την έξω. «Βγες.»

Η *Σρ'άερ* υπάκουσε, αφήνοντας το κομμάτι ύφασμα από τα δόντια της και σερνόμενη μέσα στο δωμάτιο.

«Με συγχωρείς, Ταλίνα,» είπε ο Χάφναρ. «Από τότε που ο ήλιος χάθηκε, όλοι τους φέρονται παράξενα.»

«Οι δράκοι;»

Ο Χάφναρ ένευσε.

Η Ταλίνα κάθισε πάλι, ρίχνοντας στη *Σρ'άερ* ένα επιφυλακτικό βλέμμα, πάνω απ'τον ώμο της.

«Μη φοβάσαι, δε σε πειράζει.»

«Τι έλεγα πριν... πριν με διακόψει;»

«Για τα διαγραμμένα σημεία,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ: «ότι μπορεί ορισμένα από τα παλιά περάσματα να είναι εκεί.»

«Α, ναι. Το αποκλείεις;»

Ο δράκαρχος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αλλά ας συγκρίνουμε τους χάρτες, για να κάνουμε υποθέσεις πάνω σε κάποια βάση.»

Ορθώθηκαν και άπλωσαν τα χαρτιά και τις περγαμηνές στο ξύλινο γραφείο. Η λάμπα —το μοναδικό φως τουωματίου— δε χωρούσε πλέον εδώ· ο Χάφναρ τη σήκωσε και την ακούμπησε στο περβάζι του παραθύρου, δίπλα. Απέξω, ο ουρανός ήταν σκοτεινός και η θάλασσα φαινόταν ανήσυχη. Ένα νυχτοπούλι ήρθε και κάθισε έξω απ'το τζάμι, χτυπώντας το μία φορά, με το ράμφος του, σαν να ήθελε να ανακοινώσει την άφιξή του.

Ο Χάφναρ επέστρεψε στο γραφείο και στους χάρτες, κι άρχισε να κάνει, μαζί με την Ταλίνα, συγκρίσεις των περασμάτων, των δωματίων, και της όλης μορφής του Πύργου των Δράκων. Η ποιήτρια κρατούσε σημειώσεις επάνω σε μια περγαμηνή. Η *Σρ'άερ* είχε ζαρώσει σε μια γωνία του δωματίου και τους παρατηρούσε, συλλογισμένα, ενώ κι οι δυο έμοιαζαν να την έχουν ξεχάσει.

Μετά από αρκετή ώρα, έφτασαν σε κάποια συμπεράσματα. Οι πιθανοί δρόμοι που μπορούσαν ν'ακολουθήσουν –οι *πιο* πιθανοί, τουλάχιστον– ήταν τρεις, και θα τους δοκίμαζαν αύριο, γιατί τώρα πια πρέπει να ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Η Ταλίνα άφησε τις σημειώσεις της πάνω στους απλωμένους χάρτες. «Λοιπόν,» είπε, «ώρα να πηγαίνω στο δωμάτιό μου. Καληνύχτα, Χάφναρ.»

«Καληνύχτα.»

Η Ταλίνα πλησίασε το δράκαρχο και φίλησε, βιαστικά, το μασκοφόρο μάγουλό του. Ύστερα, στράφηκε, για να φύγει... αλλά δεν το έκανε· σταμάτησε και τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο. «Χάφναρ,» είπε, «κάποια στιγμή, θα ήθελα πολύ να δω το πρόσωπό σου...»

Σιγή ακολούθησε· ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν το ελαφρύ σούρσιμο της ουράς της *Σρ'άερ* επάνω στο πάτωμα.

«Ταλίνα... πίστεψέ με, δε θα το ήθελες.» Η φωνή του Χάφναρ ήταν ξερή και αργή.

«Είμαι ποιήτρια,» είπε εκείνη· «δε βλέπω τον κόσμο με τα ίδια μάτια που τον βλέπουν οι άλλοι.»

Ο Χάφναρ κούνησε το κεφάλι του, αρνητικά, δίχως να μιλήσει.

«Τότε...» η Ταλίνα πλησίασε τη λάμπα στο παράθυρο και την έσβησε, τυλίγοντας το δωμάτιο στο σκοτάδι, «θα ήθελα ν'αγγίξω το πρόσωπό σου.» Βάδισε προς τον Χάφναρ και στάθηκε εμπρός του, υψώνοντας, επιφυλακτικά, τα χέρια της στους ώμους του. «Χωρίς τη μάσκα...» ψιθύρισε. «Το φως είναι που μας κάνει να βλέπουμε τα πράγματα μ'έναν συγκεκριμένο τρόπο· το σκοτάδι αλλάζει τα πάντα...»

Ο Χάφναρ αισθάνθηκε την αναπνοή του να γίνεται πιο γρήγορη. Έπιασε την άκρια της δερμάτινης του μάσκας, με το δεξί χέρι. Δίστασε. Την τράβηξε προς τα πάνω, αποκαλύπτοντας την καμένη του

όψη. Ή, μάλλον, όχι, είπε στον εαυτό του, δεν την αποκάλυπτε· υπήρχε το πέπλο του σκοταδιού. *Το σκοτάδι αλλάζει τα πάντα...*

Η Ταλίνα άγγιξε, αργά αλλά διεξοδικά, το πρόσωπό του, και με τα δύο χέρια. Αισθάνθηκε την παραμόρφωση στην αριστερή μεριά, όμως κατάλαβε ότι η δεξιά μεριά δεν πρέπει να ήταν το ίδιο παραμορφωμένη.

Ο Χάφναρ έπιασε τους καρπούς της, σα να ήθελε να σταματήσει τις κινήσεις των χεριών της επάνω του, μα δεν άσκησε καμία δύναμη, και, καθώς το δεξί της χέρι περνούσε από τα χείλη του, φίλησε ανάλαφρα την παλάμη της.

Δάκρυα έτρεξαν στα μάγουλα της Ταλίνα, και γυάλισαν στην αστροφεγγιά που έμπαινε από το τζάμι του παραθύρου. Ο Χάφναρ τα πρόσεξε και σκέφτηκε: *Με λυπάται... Είναι αηδιαστικό.* Και ήταν έτοιμος να την απομακρύνει. Πήρε τα χέρια του από τους καρπούς της και τα έβαλε στους ώμους της, αλλά, προτού την απωθήσει, η Ταλίνα τεντώθηκε και κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του. Τα χέρια του Χάφναρ γλίστρησαν προς τα κάτω, στην πλάτη, στη μέση της... Δεν ήθελε να την απομακρύνει πλέον. Τα δάχτυλά της μπλέχτηκαν στα μαλλιά του. Όχι, δεν ήθελε να την απομακρύνει καθόλου· την έσφιξε κοντά του, ανταποδίδοντας το φιλή της.

Το σκοτάδι των διαμερισμάτων του δράκαρχου τούς καταβρόχθισε, και η νύχτα ήταν γλυκιά και μεθυστική...

Το πρωί, η Ταλίνα κοιμόταν μπρούμυτα στο μεγάλο κρεβάτι... και μετά, δεν ήξερε τι ήταν ακριβώς εκείνο που την ξύπνησε. Μάλλον, κανένας θόρυβος, αλλά όχι δυνατός. Επίσης, είχε την αίσθηση ότι κάποιος βρισκόταν δίπλα της· ο Χάφναρ, αναμφίβολα... κοιμισμένος. Η Ταλίνα ένιωσε τον πειρασμό να γυρίσει και να κοιτάξει το πρόσωπό του. Ωστόσο, αυτό θα ήταν αγενές, αν εκείνος δεν το ήθελε. Θα ήταν πολύ αγ—

Κάτι *σύρθηκε* πλάι στα πόδια της!

Η Ταλίνα στράφηκε αμέσως, γυρίζοντας ανάσκελα. Αντίκρισε τη *Σράερ* να τη ζυγώνει, για να σταθεί από πάνω της. Τα νυχάτα πόδια της δράκαινας έσχιζαν τα σεντόνια· τα μάτια της ατένιζαν επίμονα το πρόσωπο της ποιήτριας· τα δόντια της ήταν γυμνωμένα, και η φιδίσια γλώσσα της προεξείχε.

«...Χαφ... Χαφν...» Η Ταλίνα νόμιζε ότι ο λαιμός της είχε κλείσει. Το βλέμμα της *Σρ'άερ* την παρέλυε. Ένας ανείπωτος φόβος την είχε κυριεύσει. Αισθανόταν την καυτή ανάσα της δράκαινας πάνω στο πρόσωπό της.

«*Σρ'άερ!*» Ο Χάφναρ στεκόταν στην είσοδο του υπνοδωματίου, έκπληκτος.

Η δράκαινα στράφηκε να τον κοιτάξει, και κατέβηκε απ'το κρεβάτι. Ο αφέντης της της χάιδεψε το κεφάλι και την έπιασε απ'τη μουσούδα. «Τι κάνεις εκεί; Γιατί τρομάζεις την Ταλίνα;»

Η *Σρ'άερ* τον ατένισε μ'ένα παραπονιάρικο βλέμμα, και ο Χάφναρ κατάλαβε... *Έπρεπε να το περιμένω*, συλλογίστηκε. Η δράκαινα πάντα κοιμόταν μαζί του· ανέβαινε στο κρεβάτι του όποτε ήθελε, κατέβαινε όποτε ήθελε. Η αποψινή βραδιά, μάλλον, της είχε κακοφανεί. *Έπρεπε να το περιμένω...*

Η *Σρ'άερ* έβγαλε τη γλώσσα της και του έγλειψε το χέρι.

«Ο ήλιος,» εξήγησε ο Χάφναρ στην Ταλίνα. «Σου είπα, τους έχει αναστατώσει όλους.»

«Ίσως να έχουν γίνει επικίνδυνοι,» είπε εκείνη, έχοντας ξαναβρεί τη φωνή της και τυλίξει το σεντόνι γύρω της. «Νόμιζα ότι... Χάφναρ, νόμιζα ότι θα με σκότωνε.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο δράκαρχος, «δε θα σε πείραζε. Το ξέρει πως, αν σε πείραζε, δε θα μπορούσα ποτέ να τη συγχωρήσω.» Χάιδεψε το κεφάλι της δράκαινας. «Έτσι δεν είναι, *Σρ'άερ*;» ρώτησε, κοιτάζοντάς την κατάματα μέσα από τη μαύρη του μάσκα. Εκείνη έγλειψε πάλι το χέρι του κι έτριψε τη μουσούδα της στα πλευρά του.

«Μπορείς να τη βγάλεις έξω, για να ντυθώ;» ζήτησε η Ταλίνα.

«Φυσικά.» Ο Χάφναρ βγήκε απ'το δωμάτιο, μαζί με τη *Σρ'άερ*.

Την υπόλοιπη ημέρα την αφιέρωσαν στην αναζήτηση των τριών πιθανών δρόμων που είχαν εντοπίσει. Προτού ξεκινήσουν, βέβαια, ανέφεραν τις υποθέσεις τους και στους άλλους, και ζήτησαν την άποψή τους.

«Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα,» είπε ο Κέλσοναρ. «Ψάξτε όπου νομίζετε.»

«Ο Φανλαγκόθ δε μας έχει επισκεφτεί καθόλου,» παρατήρησε η Φερλιάλα. «Ίσως θα ήταν συνετό να τον ειδοποιήσουμε. Θα μπ—»

Κάποιος ακούστηκε να καλεί τους δράκαρχους μέσα από τις σκάλες και τις γαλαρίες του πύργου.

«Ανέβα!» του φώναξε ο Κέλσοναρ. «Περιμένεις εμείς να κατεβούμε, *υπηρέτη*;» Η φωνή του αντήχησε οργισμένη, και ο *Σ'άαρν* έβγαλε ένα δυνατό σύριγμα, στον ίδιο τόνο.

Ο νεαρός ανέβηκε, κοιτάζοντας με γουρλωμένα μάτια γύρω του. Προφανώς, δεν είχε ξαναμπει τόσο βαθιά μέσα στον Πύργο των Δράκων, και τα πάντα τον γέμιζαν με δέος.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε ο Κέλσοναρ, στεκόμενος ανάμεσα στους υπόλοιπους δράκαρχους. Φορούσε το στέμμα του στο κεφάλι.

Ο υπηρέτης έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Άρχοντές μου, η Βασίλισσα Λιόλα επιθυμεί να σας ενημερώσει ότι ένας στρατός έχει συγκεντρωθεί γύρω από το παλάτι, με σκοπό την πολιορκία.»

Οι δράκαρχοι πήγαν σ'ένα παράθυρο και κοίταξαν κάτω, για να διαπιστώσουν ότι, πράγματι, ο νεαρός δεν έλεγε ψέματα.

«Τι άλλο σου είπε η Βασίλισσα;» ρώτησε ο Νίσαρελ.

«Τίποτ'άλλο, Άρχοντά μου.»

«Πολύ καλά· πήγαινε.»

Ο υπηρέτης έφυγε, βιαστικά.

«Δρακαδελφέ,» είπε ο Κέλσοναρ στον Νίσαρελ, «νομίζω ότι κάποιος από εμάς θα έπρεπε να πάει στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου.» Όταν έλεγε κάποιος, βέβαια, ήταν ξεκάθαρο ποιον εννοούσε.

Ο Νίσαρελ ένευσε. «Πηγαίνω.» Και τούτη ήταν από τις λίγες φορές που δε διαφωνούσε με τον Κέλσοναρ. Επίσης, ήταν από τις λίγες φορές που ο Κέλσοναρ προτιμούσε να στείλει τον Νίσαρελ να μιλήσει στη Βασίλισσα και στους ευγενείς της, αντί να το κάνει ο ίδιος. Ο Χάφναρ αισθάνθηκε παραξενεμένος από αυτό· κατά κάποιο τρόπο, τον τρόμαζε η σκέψη ότι μπορεί, κάποτε, οι δύο δράκαρχοι ν'άρχιζαν να τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους. Ήταν σα να βλέπεις τον αετό να τα πηγαίνει καλά με το κοράκι –αφύσικο.

«Ας πιάσουμε δουλειά, λοιπόν,» είπε ο Αρχιδράκαρχος, καθώς ο Νίσαρελ έβγαине από την αίθουσα. «Μην καθυστερούμε άλλο. Όσο πιο γρήγορα βρούμε την έξοδο, τόσο το καλύτερο –ειδικά τώρα, με το στρατό που έχει συγκεντρωθεί έξω απ'το παλάτι.»

Έτσι, ο Χάφναρ, η Ταλίνα, και ο Πάρνορ άρχισαν να ψάχνουν για τους τρεις πιθανούς δρόμους, ενώ ο Κέλσοναρ και η Φερλιάλα έψαξαν για άλλα μέρη. Κάποια στιγμή, κατά τη διάρκεια της έρευνάς τους, δυνατές φωνές και κρότοι ακούστηκαν έξω απ'το παλάτι, μα κανείς δεν πήγε σε παράθυρο, για να δει τι γινόταν, γιατί όλοι τους βρίσκονταν σε σκοτεινά σημεία και δεν ήθελαν ν'αφήσουν τη δουλειά τους. Εξάλλου, αυτοί οι θόρυβοι, μάλλον, υποδήλωναν ότι η πολιορκία είχε ξεκινήσει για τα καλά.

Όταν ο Νίσαρελ επέστρεψε, ο Χάφναρ, η Ταλίνα, και ο Πάρνορ είχαν αποκλείσει τον πρώτο από τους τρεις πιθανούς δρόμους και σκέφτονταν ν'αρχίσουν να ψάχνουν για τον δεύτερο. Αυτά, όμως, που τους είπε ο δράκαρχος τούς έκαναν να σταματήσουν, για λίγο:

«Ο Φανλαγκόθ χρησιμοποίησε τον ουρανόλιθο και έριξε φωτιά απ'τον ουρανό, καταπάνω στους εχθρούς μας. Η πολιορκία έχει, προς το παρόν, διαλυθεί, και μερικά οικοδομήματα της πόλης έχουν πυρποληθεί.»

«Ο Φανλαγκόθ φαίνεται πως μπορεί να κάνει ό,τι θέλει,» σχολίασε η Φερλιάλα, «ενώ, συγχρόνως, ό,τι δεν θέλει δεν μπορεί να το κάνει. Εμάς ακόμα δεν έχει έρθει να μας βοηθήσει στην έρευνά μας. Του μίλησες γι'αυτό, Νίσαρελ;»

Ο δράκαρχος ένευσε.

«Και τι σου είπε;» ρώτησε ο Κέλσοναρ.

«Ότι οι δυνάμεις του είναι εξαντλημένες, και ότι θα επικοινωνήσει μαζί μας όταν εκείνος πιστεύει ότι η στιγμή είναι κατάλληλη.»

«Υπάρχει κάτι το περίεργο επάνω του...» είπε η Φερλιάλα.

«Αυτό είναι βέβαιο,» συμφώνησε ο Νίσαρελ. «Αλλά δεν μπορούμε και να κάνουμε τίποτα για να το αλλάξουμε.»

«Για την ώρα, εκείνο που θα πρότεινα να κάνουμε είναι ένα διάλειμμα για φαγητό,» είπε ο Πάρνορ.

«Καλή ιδέα,» ένευσε ο Χάφναρ.

Οι δράκαρχοι διέκοψαν, προσωρινά, την έρευνά τους και τη συνέχισαν μετά από το γεύμα.

Ο δεύτερος πιθανός δρόμος της Ταλίνα και του Χάφναρ ταλαιπώρησε αρκετά τους δυο τους και τον Πάρνορ, καθώς ήταν δύσκολο να διασταυρώσουν την τρισδιάστατη πραγματικότητα του πύργου με τη δισδιάστατη πραγματικότητα των χαρτών. Τελικά, όμως, συμπέ-

ραναν πού πρέπει να ξεκινούσε ένα πολύ βασικό πέρασμα... και βρέθηκαν μπροστά σ'έναν τοίχο.

«Να τον ανατινάξουμε,» πρότεινε ο Χάφναρ.

Ο Πάρνορ, ως συνήθως, φάνηκε διστακτικός. «Είσαι σίγουρος ότι εξακολουθούμε να είμαστε στον Πύργο των Δράκων και όχι σε κάποιον από τους διπλανούς;»

«Σίγουρος όχι, αλλά έτσι πιστεύω. Επιπλέον, τι σημασία έχει; Αν το πέρασμα βρίσκεται από πίσω....»

«Το πρόβλημα είναι ότι ο χάρτης σου λέει πως το πέρασμα που ψάχνουμε είναι στον Πύργο των Δράκων. Επομένως, αν δεν είμαστε στον Πύργο των Δράκων, αλλά σε κάποιον διπλανό πύργο, τότε θα προκαλέσουμε άσκοπη ζημιά.»

«Σου είπα: πιστεύω ότι είμαστε στον Πύργο των Δράκων.»

Ο Πάρνορ ανασήκωσε τους ώμους. «Ας το ανατινάξουμε...»

«Ταλίνα, απομακρύνσου. Πιο πολύ από την προηγούμενη φορά.»

Η ποιήτρια ένευσε και υπάκουσε.

Οι δράκαρχοι πήραν όση περισσότερη απόσταση μπορούσαν από το στόχο τους, καβάλησαν τους δράκους τους, τους έπιασαν από τα κέρατα, και τους έβαλαν να εκτοξεύσουν δρακοφωτιά. Το πέρασμα γέμισε με βουητό και θερμότητα, και πέτρες ακούστηκαν να σπάνε. Θραύσματα πετάχτηκαν. Ο Χάφναρ κι ο Πάρνορ αναγκάστηκαν να γονατίσουν και να προφυλαχτούν, με τα χέρια τους. Ύστερα, υποχώρησαν στο σημείο όπου βρισκόταν η Ταλίνα: δηλαδή, σ'ένα στενόχωρο «δωμάτιο» ανάμεσα στους διαδρόμους και στις σκάλες πίσω από τους τοίχους του πύργου. Η σκόνη, όμως, είχε αρχίσει να έρχεται κι εδώ.

«Πάμε έξω,» είπε ο Χάφναρ, «και θα επιστρέψουμε αργότερα, όταν θα έχει καθαρίσει.»

Ανέβηκαν στην Αίθουσα των Δράκων και κάθισαν να ξεκουραστούν. Ο Κέλσοναρ ήταν εκεί και έπινε τσάι, με το πρόσωπό του κρυμμένο στις σκιές της κουκούλας του. Ο Σ'άαρν ήταν κουλουριασμένος στα πόδια του· έμοιαζε να κοιμάται, αν και η ουρά του σάλευε, ανήσυχα.

«Βρήκατε τίποτα ενδιαφέρον;» ρώτησε ο Αρχιδράκαρχος, βλέποντας τους δύο δράκαρχους και την Ταλίνα γεμάτους σκόνη και μουντζούρα.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Ανατινάξαμε άλλον έναν τοίχο και περιμένουμε τώρα να καθαρίσει η θολούρα.»

«Να προσέχετε μ'αυτές τις ανατινάξεις,» τους προειδοποίησε ο Κέλσοναρ. «Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει.»

«Θα προσέχουμε,» υποσχέθηκε ο Πάρνορ.

«Εσείς βρήκατε τίποτα;» ρώτησε ο Χάφναρ τον Αρχιδράκαρχο.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος.

Όταν το σκοτάδι της νύχτας είχε αρχίσει να πέφτει, ο Χάφναρ, ο Πάρνορ, και η Ταλίνα επέστρεψαν στον τοίχο που είχαν ανατινάξει, κι από πίσω του, στο φως της λάμπας που η ποιήτρια κρατούσε, είδαν... κι άλλες πέτρες.

«Η οι υπολογισμοί μας ήταν λάθος,» είπε ο Πάρνορ, «ή το πέρασμα είναι ολόκληρο κλεισμένο, όχι μονάχα η αρχή του.»

«Μία επιλογή μάς μένει, λοιπόν...» είπε η Ταλίνα.

Ο Χάφναρ ένευσε. «Πάμε να μιλήσουμε στους υπόλοιπους.»

Ανέβηκαν ξανά στην Αίθουσα των Δράκων και κάλεσαν εκεί τους άλλους τρεις δράκαρχους.

«Τι έγινε, τελικά;» ρώτησε ο Κέλσοναρ.

«Υπήρχαν κι άλλες πέτρες από πίσω,» εξήγησε ο Χάφναρ. «Το πέρασμα, μάλλον, είναι γεμάτο απ'αυτές. Κι έτσι, μας μένει μονάχα ένας δρόμος, τον οποίο είχαμε αφήσει για το τέλος, διότι απαιτεί λιγάκι... σκάψιμο.»

«Τι εννοείς;»

«Το πέρασμα βρίσκεται κάτω από εδώ.» Ο Χάφναρ έδειξε το πάτωμα. «Κάτω από την Αίθουσα των Δράκων.»

Ο Κέλσοναρ κούνησε το κεφάλι. «Αποκλείεται. Υπάρχει άλλη αίθουσα κάτω από την Αίθουσα των Δράκων.»

«Και ανάμεσα στις δύο αίθουσες τι υπάρχει;»

«Νομίζεις ότι υπάρχει αρκετός χώρος για ένα πέρασμα;» απόρησε η Φερλιάλα.

«Ναι. Αν αρχίσετε να κατεβαίνετε τις σκάλες, θα διαπιστώσετε ότι θα μπορούσε να ήταν κάτι εκεί, ανάμεσα στους ορόφους: κάτι που, μετά, το έκλεισαν, για κάποιο λόγο.»

Ο Νίσαρελ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Και τι πρέπει να γίνει;»

«Να βγάλουμε δυο πλάκες από εδώ και να σκάψουμε. Έχουμε τα κατάλληλα εργαλεία;»

«Νομίζω πως, ναι, έχουμε εργαλεία στην αποθήκη. Πολλά από αυτά, όμως, ίσως να είναι άχρηστα, λόγω—»

«Δεν ταιριάζει στους δράκαρχους να σκάβουν, σαν εργάτες!» τον διέκοψε ο Κέλσοναρ. «Ειδοποιήστε τους υπηρέτες του παλατιού.»

Κανέννας δε μίλησε, για μερικές στιγμές.

Ο Αρχιδράκαρχος έσπασε τη σιγή: «Δρακαδελφέ Πάρνορ, πήγαινε να τους ειδοποιήσεις.»

Εκείνος κατένευσε, κι έφυγε από την Αίθουσα των Δράκων.

«Καθίστε,» είπε ο Κέλσοναρ, παίρνοντας πρώτος θέση στο τραπέζι, ενώ ο Σ'άαρν πήγαινε να πει νερό σε μια απ'τις πηγές του δωματίου.

Οι δράκαρχοι κάθισαν και περίμεναν, μέχρι που ο Πάρνορ επέστρεψε, μαζί με τρεις υπηρέτες, οι οποίοι μετέφεραν εργαλεία και έμοιαζαν να βαδίζουν με το ζόρι. Τα μάτια τους ατένιζαν με δέος το περιβάλλον —όπως και τα μάτια του προηγούμενου υπηρέτη που είχε έρθει το πρωί—, ενώ προσπαθούσαν ν'αποφεύγουν να κοιτάζουν τους δράκους. Προσποιούνταν πως τα επικίνδυνα, φλογοβόλα ερπετά δεν υπήρχαν. Ίσως φοβόνταν πως, αν τα παρατηρούσαν πολύ, μπορεί να τραβούσαν την προσοχή τους.

Ο Κέλσοναρ ορθώθηκε. «Δρακαδελφέ Χάφναρ, πού πρέπει να σκάψουν;»

Ο Χάφναρ κοίταξε το σχεδιάγραμμα που είχε φτιάξει η Ταλίνα χτες βράδυ. Σηκώθηκε κι εκείνος και έδειξε από τη μια άκρη της αίθουσας ως την άλλη. «Σε οποιοδήποτε σημείο αυτής της ευθείας.»

«Στη μέση του δωματίου, δηλαδή,» είπε ο Κέλσοναρ.

«Ναι.»

«Κάντε το,» πρόσταξε ο Αρχιδράκαρχος τους υπηρέτες. «Σκάψτε εκεί.» Έδειξε ένα τυχαίο σημείο.

«Θα βγάλετε δύο πλάκες,» πρόσθεσε ο Χάφναρ, «όχι παραπάνω.»

«Μάλιστα, Άρχοντές μου,» είπε ένας από τους υπηρέτες, και έπιασαν δουλειά, ενώ οι δράκαρχοι τους παρακολουθούσαν.

Οι πλάκες βγήκαν με αρκετή δυσκολία, σαν να ήταν ζωντανές και ν'αρνούνταν να μετακινηθούν από τις θέσεις τους, ύστερα από τόσους αιώνες κατοχής του συγκεκριμένου σημείου. Και, όταν έπεσαν στο πλάι, ο γδούπος τους ακούστηκε όπως το οργισμένο μούγκρισμα

ενός ξαφνικά εκθρονισμένου, αρχαίου μονάρχη. Από κάτω τους, υπήρχε χώμα και πέτρα, και οι υπηρέτες ξεκίνησαν να σκάβουν. Η δυσκολία δεν ήταν μικρότερη από αυτή της μετάθεσης των πλακών· αν μη τι άλλο, καθώς ο Χάφναρ παρακολουθούσε, θα έλεγε ότι ήταν περισσότερη.

Κατά κάποιο τρόπο, ετούτο που έκαναν του φαινόταν ιεροσυλία. Το πάτωμα της Αίθουσας των Δράκων είχε κρατήσει για εκατοντάδες και εκατοντάδες χρόνια. Είχε γνωρίσει τα πόδια πάμπολλων δράκαρχων και τις ουρές πάμπολλων δράκων. *Ελπίζω, τουλάχιστον, οι υπολογισμοί μας να μην είναι λανθασμένοι, κι όλα τούτα ν'αξίζουν τον κόπο.*

Τα μεσάνυχτα πέρασαν (σύμφωνα με ό,τι έλεγε η κλεψύδρα στο κέντρο του τραπεζιού) και οι υπηρέτες εξακολουθούσαν να εργάζονται. Ο Χάφναρ αισθάνθηκε απογοητευμένος και αναρωτήθηκε αν θα ήταν καλύτερα να τους πρόσταζε να σταματήσουν, όταν ένας απ'αυτούς είπε, ξέπνοα: «Άρχοντές μου, συναντήσαμε κάποια πλάκα. Πρέπει να τη σπάσουμε, για να πάμε παρακάτω...»

Ο Κέλσοναρ στράφηκε στον Χάφναρ. «Να τη σπάσουν;»

«Αφού ξεκινήσαμε αυτή τη δουλειά, ας την τελειώσουμε.»

«Στη χειρότερη περίπτωση,» είπε ο Νίσαρελ, «θα δημιουργηθεί ένα άνοιγμα που θα οδηγεί στην από κάτω αίθουσα.»

«Δεν το νομίζω,» διαφώνησε η Φερλιάλα. «Αν, σπάζοντας την πλάκα, φτάσουν κάπου, τότε σίγουρα αυτό το μέρος δεν θα είναι η από κάτω αίθουσα. Η από κάτω αίθουσα δεν είναι τόσο κοντά.»

Ο Νίσαρελ φάνηκε συλλογισμένος. «Πρέπει να έχεις δίκιο.»

Ο Χάφναρ αισθάνθηκε το ηθικό του να αναπτρώνεται. *Τελικά, η δουλειά δε θα πάει χαμένη. Και μακάρι το πέρασμα να μας οδηγήσει κάπου...*

«Συνεχίστε,» πρόσταξε ο Κέλσοναρ τους υπηρέτες.

Ο ένας απ'αυτούς, ο οποίος βρισκόταν μέσα στο λάκκο που είχε ανοιχτεί, άρχισε να χτυπά την πλάκα. Ο θόρυβος αντηχούσε, ρυθμικά, σ'όλο τον Πύργο των Δράκων... αλλά ύστερα ένα ισχυρό *κραακ* ακούστηκε, και ο υπηρέτης ούρλιαξε, καθώς έπεφτε και χανόταν απ'τα μάτια των υπολοίπων. Το σώμα του κοπάνησε κάπου, προκαλώντας πάταγο.

Οι δράκαρχοι πετάχτηκαν όρθιοι και περιτριγύρισαν το άνοιγμα, κοιτάζοντας κάτω, το σκοτάδι.

«Είσαι καλά;» φώναξε ο Πάρνор. «Μας ακούς;» Η φωνή του έκανε ηχώ.

«Το πόδι μου!» αποκρίθηκε ο υπηρέτης. «Χτύπησα το πόδι μου!»

«Κατέβα,» είπε ο Κέλσοναρ σ'έναν απ'τους άλλους δύο υπηρέτες. «Με προσοχή.»

«Να κατεβάσουμε μια λάμπα, πρώτα!» πρότεινε η Ταλίνα.

Ο Κέλσοναρ ένευσε. «Ναι, καλή ιδέα, ποιήτρια.»

Ο Νίσαρελ έφερε μια λάμπα, την έδεσε στην άκρη ενός νήματος, και την κατέβασε, αργά. Το σκοτάδι διαλύθηκε, αποκαλύπτοντας ένα πέρασμα και τον υπηρέτη, ο οποίος βρισκόταν στο πάτωμα και κρατούσε, με τα δύο χέρια, το δεξί του γόνατο. Η τσάπα του ήταν πεσμένη παραδίπλα.

«Δεν είναι πολύ βαθιά,» παρατήρησε ο Χάφναρ. «Δύο μέτρα· τρία στη χειρότερη περίπτωση.»

«Αν σου ρίξουμε ένα σχοινί, μπορείς να σκαρφαλώσεις;» ρώτησε η Φερλιάλα τον υπηρέτη.

«Μπορείς να το δέσεις γύρω απ'τη μέση σου;» πρόσθεσε ο Πάρνор. «Και θα σε τραβήξουμε εμείς.»

«Μπορώ, Άρχοντά μου.»

Ο Νίσαρελ έδωσε το νήμα της λάμπας στον Πάρνор κι έφυγε από την Αίθουσα των Δράκων. Όταν επέστρεψε, είχε μαζί του ένα σχοινί, το οποίο έριξε μέσα στο άνοιγμα. Ο χτυπημένος υπηρέτης το έδεσε γύρω απ'τη μέση του, και οι άλλοι δύο, όπως επίσης και ο Νίσαρελ, έπασαν την επάνω άκρη, τραβώντας. Σε λίγο, τον είχαν βγάλει από το θαμμένο πέρασμα.

«Κάνετε καλή δουλειά,» είπε ο Κέλσοναρ στους υπηρέτες. «Σας ευχαριστούμε. Πηγαίνετε τώρα τον τραυματία σ'έναν θεραπευτή· δε σας χρειαζόμαστε άλλο.»

Εκείνοι υποκλίθηκαν και έφυγαν.

«Κρατήστε το σχοινί,» είπε ο Χάφναρ στους δράκαρχους. «Θα κατεβώ.»

Ο Νίσαρελ και η Φερλιάλα το κράτησαν, και ο δράκαρχος κατέβηκε. Η Σρ'άερ τον ακολούθησε χωρίς δυσκολία, γαντζώνοντας τα νύχια της στις πέτρες.

«Θα κατεβώ κι εγώ,» είπε η Ταλίνα, και κράτησαν το σχοινί και για εκείνη.

Ο Χάφναρ είχε ήδη σηκώσει τη λάμπα από κάτω, την είχε λύσει από το νήμα, και φώτιζε το σκοτάδι γύρω του. Το πέρασμα ήταν ανοιχτό κι από τις δύο μεριές. «Έχεις το χάρτη;» ρώτησε την ποιήτρια.

«Ναι,» απάντησε εκείνη, τραβώντας τον από τη ζώνη της.

«Προς τα πού πρέπει να πάμε;»

«Θέλετε να κατεβώ κι εγώ;» ρώτησε ο Πάρνορ από ψηλά.

«Δεν είναι απαραίτητο,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ. «Είναι ήδη πολύ στενά εδώ μέσα. Ίσα που χωράμε. Έχω την εντύπωση πως, κάποτε, αυτό το πέρασμα πρέπει να ήταν μεγαλύτερο, αλλά, ύστερα, με τις αλλαγές που έγιναν στον πύργο, οι μηχανικοί αναγκάστηκαν να το στενέψουν.»

«Μάλλον, κανένας δε σκόπευε να το ξαναχρησιμοποιήσει, έτσι κι αλλιώς,» είπε ο Νίσαρελ. «Ερευνήστε το κι επιστρέψτε να μας αναφέρετε τι βρήκατε. Θα περιμένουμε.»

Ο Χάφναρ ένευσε.

«Νομίζω ότι πρέπει να πάμε από εκεί.» Η Ταλίνα έδειξε.

Η ατμόσφαιρα του περάσματος γινόταν ολοένα και πιο αποπνιχτική, καθώς προχωρούσαν· ο αέρας που έμπαινε εδώ κάτω ήταν ελάχιστος, και το σκοτάδι απόλυτο. Το φως της λάμπας του Χάφναρ πρέπει να ήταν κάτι το σχεδόν πρωτόγνωρο για ετούτες τις πέτρες, όπως θα μπορούσε να θεωρηθεί «πρωτόγνωρο» το ηλιακό φως για κάποιον άνθρωπο που είναι κλεισμένος σ'ένα ανήλιαγο μπουντρούμι για πενήντα χρόνια.

Όταν συνάντησαν σκάλες, η Ταλίνα αναφώνησε: «Ναι! Ακριβώς όπως το δείχνει ο χάρτης!»

Ο Χάφναρ άρχισε να κατεβαίνει πρώτος, με τη *Σρ'άερ* πίσω του· η ποιήτρια ακολούθησε, προσέχοντας πού πατούσε. Τα σκαλοπάτια γλιστρούσαν.

Φτάνοντας κάτω, ο δράκαρχος φώτισε προς όλες τις κατευθύνσεις, για να δει ότι βρίσκονταν σε μια διακλάδωση. «Τι λέει ο χάρτης;» ρώτησε.

Η Ταλίνα τον κράτησε ανοιχτό εμπρός της (τον είχε μαζέψει, καθώς κατέβαινε τη σκάλα) και κοίταξε. «Εδώ, δεν υπάρχει ετούτη η με-

ριά.» Έδειξε, με τον αντίχειρα, το αριστερό παρακλάδι. «Μάλλον, από την άλλη πρέπει να πάμε.»

Προχώρησαν δεξιά, και διαπίστωσαν ότι, σ' αυτό το σημείο, το πέ-
ρασμα στένυνε ακόμα περισσότερο. Έπρεπε να βαδίζουν σκυφτοί.

«Δε μ' αρέσει ετούτο το μέρος καθόλου,» μουρμούρισε η Ταλίνα.
«Με κάνει να αισθάνομαι κλειστοφοβική, αν και δεν είμαι. Νομίζω
ότι δε μπορώ ν' αναπνεύσω, Χάφναρ.»

«Δεν οφείλεται στην κλειστοφοβία αυτό,» αποκρίθηκε ο δράκαρ-
χος. «Ο αέρας φτάνει εδώ με μεγάλη δυσκολία. Και είναι καλύτερα
να μη μιλάς, όταν δεν υπάρχει πολύς αέρας. Ελπίζω παρακάτω ο
χώρος νάναι λίγο πιο ανοιχτός.»

Η επόμενη σκάλα που συνάντησαν έμοιαζε πιο επικίνδυνη από την
προηγούμενη, αλλά ο Χάφναρ ήταν βέβαιος ότι υπήρχε στο χάρτη,
έτσι δε ρώτησε την Ταλίνα· άρχισε αμέσως να κατεβαίνει. *Κι αν θυ-
μάμαι καλά, σκέφτηκε, μετά από εδώ, πρέπει να φτάσουμε κάτω,
στα υπόγεια μέρη...*

Τα σκαλοπάτια άργησαν να τελειώσουν· φάνηκε και στους δύο ότι
κράτησαν για μια αιωνιότητα. Ακόμα κι η Σρ' άερ έδειχνε νευρική,
καθώς κοίταζε τους τοίχους δεξιά κι αριστερά και έβγαζε τη γλώσσα
της.

Η Ταλίνα ανέπνευσε πιο ελεύθερα, όταν πέρασε το τελευταίο σκα-
λοπάτι και πάτησε στο χώμα. Τα πνευμόνια της ήταν σαν, ξαφνικά,
να άνοιξαν, αν και δε νόμιζε ότι ο αέρας είχε αυξηθεί στο ελάχιστο.
Ή ίσως και να έχει αυξηθεί λίγο, όμως... Πραγματικά, δεν μπορούσε
να είναι βέβαιη, γιατί η δυσφορία που ένιωθε αντιλαμβανόταν ότι
ήταν εν μέρει ψυχολογική εν μέρει αναπνευστική.

«Ταλίνα,» είπε ο Χάφναρ. «Πατάμε σε χώμα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Και;»

«Δεν πρέπει να είμαστε πλέον μέσα στον πύργο, αλλά κάτω από
την πόλη.»

Η Ταλίνα άνοιξε το χάρτη της. «Ναι... Αν έχουμε πάρει το σωστό
δρόμο, κι αν το διάγραμμα τούτο είναι σωστό, ναι, είμαστε κάτω από
την πόλη.» Χαμογέλασε. «Τα καταφέραμε, Χάφναρ.»

Εκείνος ένευσε.

Η Ταλίνα φίλησε το μάγουλό του, πάνω από τη δερμάτινη μάσκα.

«Να επιστρέψουμε τώρα, ή να συνεχίσουμε;» είπε ο Χάφναρ.

«Δε θα ήθελα να ξαναβρεθώ αμέσως στα περάσματα που διασχίσαμε.»

«Ούτε κι εγώ. Ας δούμε, λοιπόν, πού μας βγάζει αυτό το πέραςμα.»

Προχώρησαν κατά μήκος της σήραγγας, και ο Χάφναρ άκουσε τον ήχο του νερού από τ'αριστερά τους.

«Πρέπει να είμαστε δίπλα στους υπονόμους,» είπε.

«Πιστεύεις ότι θα οδηγηθούμε στον *υπόνομο*;» Η Ταλίνα αηδίαζε και μόνο στη σκέψη.

«Όχι απαραίτητα. Αλλά θα μάθουμε σύντομα.»

Το φως της λάμπας του Χάφναρ αποκάλυψε, σε λίγο, μια ξύλινη πόρτα, φαγωμένη από τα χρόνια. Οι μεντεσέδες της ήταν σκουριασμένοι. Ίσα που κρατιόταν ακόμα όρθια, και μια αμπάρα την έκλεινε.

Ο δράκαρχος έκανε να σηκώσει την αμπάρα κι αυτή διαλύθηκε στα χέρια του· και η ίδια η πόρτα κατέρρευσε. Τα κομμάτια της έπεσαν, το ένα μετά το άλλο. Το ξύλο ήταν όλο διαβρωμένο από μέσα, και το δυνατό τράβηγμα της αμπάρας τού είχε δώσει τη χαριστική βολή.

Πίσω από την πόρτα, αποκαλύφτηκε ένας τοίχος, χτισμένος από γκρίζες πέτρες. Ο Χάφναρ τον άγγιξε, με προσοχή, και μετά, επιχείρησε να τον σπρώξει, αλλά εκείνος δε σωριάστηκε· ούτε καν κουνήθηκε.

«Σκέφτεσαι να τον ανατινάξεις;» ρώτησε η Ταλίνα, βλέποντας τον δράκαρχο διστακτικό.

Ο Χάφναρ ένευσε.

«Δεν ξέρουμε τι είναι από την άλλη μεριά, όμως...»

«Ναι, αυτό με συγκρατεί κι εμένα. Πάντως, πρέπει να τον γκρεμίσουμε οπωσδήποτε... αλλά καλό θα ήταν να μην κάνουμε πολύ θόρυβο.»

«Να επιστρέψουμε στους άλλους;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, «να δούμε τι έχουν να πουν κι αυτοί, και να ξεκουραστούμε κιόλας. Σε λίγες ώρες θα είναι πρωί, αν δε λαθεύω.»

Κεφάλαιο 6

Κρυφή Είσοδος

Πρωί-πρωί, ο Λώντιρ πρόσταξε δεκαπέντε ναοφύλακες να τον συνοδέψουν και βγήκε απ'το Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, φορώντας το κρανιοειδές προσωπίο του.

Στο όνειρό του, είχε δει να πετά πάνω από τη Δυτική Περιφέρεια και να φτάνει σ'ένα σπίτι όπου τον περίμενε ένας γκριζος σκύλος, για να του δώσει τις απαντήσεις που ζητούσε. Και, στην πραγματικότητα, υπήρχε μονάχα ένας Γκριζος Σκύλος σε τούτα τα μέρη: ο πασίγνωστος μάγος... ο οποίος ακόμα δίσταζε να δηλώσει, επισήμως, την υποταγή του στον Αρχιερέα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Ωστόσο, τώρα θα τον βοηθούσε· το όνειρο το είχε πει. Κι εξάλλου, αν αποκρινόταν αρνητικά, θα το μετάνιωνε...

Ο Απέθαντος, σύντομα, έφτασε έξω από το μικρό, ισόγειο σπίτι του Γκριζου Σκύλου. Σήκωσε τη γαντοφορεμένη του γροθιά και χτύπησε την πόρτα, δύο φορές, δυνατά.

«Μάγε!» φώναξε. «Μάγε!»

Βήματα ακούστηκαν από το εσωτερικό, και η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας το άγριο πρόσωπο με τα γκριζα μαλλιά και τα γκριζα μούσια το οποίο ο Λώντιρ περίμενε να δει, και το οποίο είχε προσδώσει στον κάτοχό του το παρωνύμιο Γκριζος Σκύλος.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Λώντιρ.

Ο μάγος ρουθούνισε. «Φαντάσου τη θέση μου, φίλε μου,» είπε. «Ακούω χτύπους στην πόρτα μου, μες στα χαράματα, σηκώνομαι απ'τον καναπέ μου, αφήνοντας το ζεστό μου τσάι, και πηγαίνω ν'ανοίξω. Ανοίγω και βλέπω μια νεκροκεφαλή να με κοιτάζει μέσα από μια κουκούλα και να μου λέει 'Καλημέρα, φίλε μου'.»

«Δεν είπα 'φίλε μου',» τόνισε, καυστικά, ο Λώντιρ.

Ο Γκριζος Σκύλος ρουθούνισε πάλι. «Τι θέλεις;»

«Να περάσω, για αρχή.»

«Πέρνα.» Ο μάγος παραμέρισε από την είσοδο, και ο Απέθαντος μπήκε, μαζί με δύο του φρουρούς. Βρέθηκε στο γνωστό συμπαθητικό σαλόνι του Γκριζου Σκύλου, το οποίο δε θα μπορούσε κανείς εύ-

κολα να υποθέσει ότι υπήρχε μέσα σε μια καλύβα σαν κι αυτήν. Ο περίεργος πίνακας που δεν καταλάβαινες τι ακριβώς έδειχνε εξακολουθούσε να κρέμεται στον τοίχο, όπως ο Λώντιρ θυμόταν από παλιά.

Έβγαλε το προσωπίο του και είπε: «Έχεις ακούσει γι'αυτά που έγιναν έξω απ'το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων;»

«Για το θαύμα μιλάς, φίλε μου; Ναι, τόχω ακούσει. Ποιος δεν τόχει, ε; Κάθισε, παρεμπιπτόντως· μη στέκεσαι.»

Ο Λώντιρ πήρε θέση στην πολυθρόνα πλάι στο τζάκι, κρατώντας το κρανιοειδές προσωπίο στα χέρια του. «Ωραία, γιατί γι'αυτό θέλω να συζητήσουμε.»

Ο Γκριζος Σκύλος κάθισε αντίκρυ του, ενώ οι φρουροί του Αρχιερέα παρέμειναν όρθιοι.

«Βλέπεις, πιστεύω ότι δεν ήταν θαύμα,» συνέχισε ο Λώντιρ, καθώς ο μάγος *ρουφούσε* –κάνοντας και τον ανάλογο, δυνατό ήχο– μια γουλιά από την κούπα με το τσάι του. «Πιστεύω ότι ήταν αλχημιστικό κόλπο.»

Ο Γκριζος Σκύλος έτριψε τα γκρίζα του μούσια. «Θα μπορούσε νά-ναι...»

«Χαίρομαι που το πιστεύεις κι εσύ,» είπε ο Λώντιρ, «γιατί θέλω να το αντιγράψεις.»

Ο Γκριζος Σκύλος τον κοίταξε με μια γελοία έκφραση στο πρόσωπό του. «Το ξαναεπαναλαμβάνεις άλλη μια φορά αυτό;»

«Νομίζω ότι με κατάλαβες πλήρως με την *πρώτη* φορά.»

«Ενδιαφέρον, φίλε μου.» Ο μάγος ακούμπησε την πλάτη του, αναπαυτικό, στον καναπέ. *Ρούφηξε* μια γουλιά τσάι, συνοφρυωμένος. «Χμμ...»

«Συνέχισε· μη ντρέπεσαι.»

«Τι ακριβώς θέλεις;»

«Θέλω μία πύρινη σφαίρα να έρθει από τον ουρανό, ενώ ένας άνθρωπος θα στέκεται στο Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ και θα λάμπει σαν 'απεσταλμένος των θεών'.»

«Θα χρειαστώ έναν καταπέλτη, κατ'αρχήν,» είπε ο Γκριζος Σκύλος. «Και δεν έχω καταπέλτες εδώ μέσα, όπως καταλαβαίνεις, φίλε μου.»

«Δε μας απασχολεί τούτο· θα σ'εφοδιάσω μ'όσους καταπέλτες τραβάει η ψυχή σου. Μπορείς να αντιγράψεις το κόλπο;»

Ο Γκρίζος Σκύλος ρούφηξε μια γουλιά από το τσάι του. «Ναι, φίλε μου, νομίζω ότι μπορώ.»

Ο Κύριός μου μίλησε σωστά, σκέφτηκε ο Λώντιρ. Δοξασμένες να είναι οι Πέντε Ουρές του.

Το μεσημέρι, η Αρχόντισσα Ρικέλθη και οι υπόλοιποι έφτασαν σε τέτοια απόσταση από τη Νουάλβορ ώστε να μπορούν ν'ατενίσουν τη βόρεια της πύλη. Οι πέντε τους βρίσκονταν κοντά στις όχθες του ποταμού Σάλερεκ, επάνω σ'ένα δεντρόφυτο ύψωμα· από κάτω τους ήταν ένας συνοικισμός ψαράδων και πιο πέρα κάτι σπίτια καλλιεργητών και χωράφια. Στη λιθόστρωτη δημοσιά περιφέρονταν μερικοί στρατιώτες, μα δεν έμοιαζαν να κάνουν διεξοδική έρευνα.

«Μάλλον, δεν περίμεναν ότι θα έρθουμε προς τα εδώ,» είπε ο Φάντραν. «Ή, τουλάχιστον, δεν περίμεναν ότι θα έχουμε φτάσει ακόμα.»

Ο Έζβαρ ένευσε. «Υποθέτω πως θα ψάχνουν τα μέρη γύρω από το σημείο όπου μας έστησαν ενέδρα.»

Η Ρικέλθη έβαλε το χέρι πάνω από τα μάτια της και κοίταξε τα τείχη της πρωτεύουσας του Νόρβηλ. «Δε βλέπω να γίνεται κανένας έλεγχος στην πύλη,» είπε. «Τι λες, λοιπόν, Έπαρχε; Θα έρθεις μαζί μας; Η Νουάλβορ είναι το καλύτερο μέρος για να φας.» Η Λαθέμη είχε διαμαρτυρηθεί δύο φορές από το πρωί ότι έπρεπε –επιτέλους– να φάνε κάτι, αν δεν ήθελαν να πεθάνουν της πείνας· ο Έζβαρ, όμως, εξακολουθούσε να είναι επιφυλακτικός σχετικά με το άναμμα φωτιάς, και οι υπόλοιποι συμφωνούσαν μαζί του.

«Στη Νουάλβορ, υπάρχει ο κίνδυνος να φάνε εμένα.»

«Οι φρουροί αποκλείεται να ξέρουν τα πρόσωπά μας,» της είπε ο Φάντραν.

«Το δικό μου πρόσωπο, όμως, ίσως να το ξέρουν,» τόνισε ο Φάλμορ. «Με κυνηγούσε ολόκληρη η φρουρά, προτού καταφέρω να τους ξεφύγω, και, λογικά, θα υποθέτουν πως, καθότι ταχυπομπός, θα έρθω στην πρωτεύουσα· έτσι, μάλλον, θα έχουν δώσει την περιγραφή μου στους φρουρούς της πύλης.»

Η Ρικέλθη ένευσε. «Ναι. Θα ήταν ασφαλέστερο για σένα να μείνεις στα περίχωρα της Νουάλβορ, ή και να φύγεις από δώ. Θα σου πρό-

τεινα να πας στην Έριγκ, στο παλάτι, και να πεις ότι ζήτησα να σε φιλοξενήσουν.»

«Έχω, όμως, να παραδώσω ένα μήνυμα, Αρχόντισσά μου, στην Πριγκίπισσα Νιρκένα.» Χτες βράδυ, ο Φάλμορ τούς είχε διηγηθεί την ιστορία του: τι είχε συμβεί στο Ένρεβηλ, και ότι τώρα εκεί διοικούσαν ο Πρίγκιπας Ήλμον και η νέα Βασίλισσα Θάρνιν.

«Θα το παραδώσω εγώ, ταχυπομπέ,» δήλωσε η Ρικέλθη.

«Δεσμεύεστε, Αρχόντισσά μου;»

«Τ'ορκίζομαι στον Ταχυβάμονα Ζικαράθορ. Θα κάνω το παν για να λάβει η Πριγκίπισσα Νιρκένα το μήνυμα.»

«Πολύ καλά.» Δεν υπήρχε ταχυπομπός που να μη σέβεται έναν όρκο στον Ζικαράθορ. «Αυτή είναι η επιστολή.» Ο Φάλμορ έβγαλε μια κυλινδρική θήκη από τη μέση του και την έδωσε στη Ρικέλθη.

«Δε θα το μετανιώσεις,» είπε η Αρχόντισσα. «Πήγαινε τώρα στην Έριγκ. Εκεί θα βρεις ασφάλεια.»

«Μπορεί να νομίσουν ότι τους λέω ψέματα...»

«Τι εννοείς;»

«Πώς θα αποδείξω ότι, όντως, με στείλατε εσείς στο παλάτι;»

«Οι ταχυπομποί πάντοτε βρίσκουν φιλοξενία στο παλάτι της Έριγκ,» είπε η Ρικέλθη. «Αλλά, αν υπάρξει κάποιο πρόβλημα, δείξε αυτό.» Του έδωσε το κοκάλινο κομπολόι της. «Οι περισσότεροι υπηρέτες θα το αναγνωρίσουν ως δικό μου.»

Ο Φάλμορ υποκλίθηκε. «Αρχόντισσά μου, είμαι υπόχρεος.»

«Δε θα έπρεπε, ταχυπομπέ. Υπηρετείς το Βασίλειο καλά, και οι άρχοντές του σου οφείλουν σεβασμό,» είπε η Ρικέλθη. Ύστερα, στράφηκε στη Λαθέμη. «Έπαρχε, θα έρθεις μαζί μας, ή όχι;»

Εκείνη δίστασε. Δεν της άρεσε η ιδέα ότι θα πήγαινε μέσα στο στόμα του δράκου, όπου και η ανάσα είναι φλογερή και τα δόντια πολλά κι επικίνδυνα. Ωστόσο, όφειλε να λάβει υπόψη της και κάτι άλλο: οι εχθροί της –οι άνθρωποι που την είχαν προδώσει– δύσκολα θα σκέφτονταν ότι είχε έρθει εδώ, για να βρει ασφάλεια. *Κι επιπλέον, το πεπρωμένο μου δεν είναι να πεθάνω ή να φυλακιστώ, αλλά να βασιλέψω. Έχω το σημάδι επάνω μου, και μου το έχουν προφητέψει.*

«Εντάξει, Αρχόντισσα Ρικέλθη,» αποκρίθηκε, «θα έρθω. Αλλά ελπίζω το φαγητό να είναι καλό, γιατί πεθαίνω της πείνας.»

Η Ρικέλθη μειδίασε, και είπε: «Θα περάσουμε την πύλη δύο-δύο, όχι και οι τέσσερις μαζί. Εγώ θα πάω με τον Άρχοντα Φάντραν, αν κι εκείνος το επιθυμεί, κι εσύ με τον Έξβαρ—»

«Γιατί;»

«Διότι υπάρχει μια μικρή πιθανότητα οι οδοφύλακες που μας κυνήγησαν να έχουν ειδοποιήσει τους φύλακες της πύλης για εσένα και το σύζυγό σου, δίνοντάς τους μια πρόχειρη περιγραφή—»

«Μα, οι οδοφύλακες δε με ξέρουν,» τόνισε η Λαθέμη.

«Ο ιππέας που έφυγε σε είχε δει,» της θύμισε η Ρικέλθη, «και εσένα και τον Φάντραν. Άρα, μια *πρόχειρη*, όπως είπα, περιγραφή *μπορεί* να έχει δώσει. Κι αν το έχει κάνει, οι φρουροί της πύλης θα σε περιμένουν να πλησιάσεις μαζί με το σύζυγό σου. Πλησιάζοντας, όμως, μαζί με τον Έξβαρ —έναν άντρα που δεν είναι ούτε καν στην ίδια ηλικία με τον Άρχοντα Φάντραν—, δε θα σε υποπτευτούν καθόλου.»

«Η Αρχόντισσα Ρικέλθη μιλάει λογικά,» συμφώνησε ο Φάντραν. «Κι επίσης, εγώ θα πρότεινα ν'αφήσουμε τα όπλα μας εδώ —να τα θάψουμε κάπου. Το τόξο του κύριου Έξβαρ, ειδικά, είναι κάτι που εύκολα μπορεί να αποτελέσει σημάδι.»

Ο ερημίτης του Δρακοδάσους ένευσε. «Έχετε δίκιο, Άρχοντά μου. Αν έχει γίνει αλλαγή εξουσίας, όπως πιστεύουμε, τότε μπορεί να μας σταματήσουν, βλέποντας μεγάλα όπλα επάνω μας. Καλό θα ήταν να κρατήσουμε μόνο κανένα ξιφίδιο.»

«Ακριβώς εκεί ήθελα να καταλήξω κι εγώ,» ένευσε ο Φάντραν.

«Κι αν χρειαστούμε μεγαλύτερο όπλο, έχουμε πάντα αυτό,» είπε ο Έξβαρ, χτυπώντας, με την κλείδωση του δείκτη του δεξιού του χεριού, το δρακοκέφαλο ραβδί της Ρικέλθης, μέσα στο οποίο κρυβόταν μια πολύ επικίνδυνη λεπίδα.

Ο Φάντραν έλυσε το θηκαρωμένο του σπαθί και το έριξε στο έδαφος. Η Λαθέμη έκανε το ίδιο, όπως επίσης και ο Έξβαρ. Όταν όλα τους τα όπλα βρίσκονταν καταγής —εκτός από ένα ξιφίδιο που είχε κρατήσει ο καθένας επάνω του, κι εκτός από τα σπιλέτα που φώλιαζαν μέσα στο φόρεμα της Ρικέλθης—, ο ερημίτης έσκαψε δύο ρηχούς λάκκους, με τα χέρια, και τα έθαψε.

«Θα περάσουμε την πύλη με διαφορά μίας ώρας,» είπε η Αρχόντισσα της Έριγκ στη Λαθέμη.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η Έπαρχος. «Και πώς θα υπολογίσουμε αυτή τη μία ώρα, χωρίς ήλιο στον ουρανό;»

«Θα την υπολογίσω εγώ, Αρχόντισσά μου· μην ανησυχείτε,» είπε ο Έζβαρ.

«Πολύ καλά.»

«Άρχοντα Φάντραν,» είπε η Ρικέλθη, «καιρός να ξεκινήσουμε.»

«Καλή τύχη, Αρχόντισσά μου,» ευχήθηκε ο Φάλμορ. «Ο Ζικαράθορ και ο Βάνραλ μαζί σας.»

«Ευχαριστούμε, ταχυπομπέ. Και μαζί μ'εμένα.»

«Μέσα στην πόλη, πού θα συναντηθούμε;» ρώτησε η Λαθέμη.

«Σωστά,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη· «δεν το αποφασίσαμε αυτό.» Φάνηκε σκεπτική.

«Θα πρότεινα στον *Χαριτωμένο Χορευτή*,» είπε ο Έζβαρ. «Είναι αρκετά μεγάλο πανδοχείο και με πολύ κόσμο, πράγμα που δε νομίζω να έχει αλλάξει, όποιος κι αν άρχει τώρα στη Νουάλβορ.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Ρικέλθη, «θα συναντηθούμε εκεί.»

Ο Φάντραν φίλησε το μάγουλο της Λαθέμης κι άρχισε να κατεβαίνει το ύψωμα, πηγαίνοντας προς τον συνοικισμό των ψαράδων. Η Αρχόντισσα της Έριγκ τον ακολούθησε, και είπε: «Μη βιάζεσαι.»

Εκείνος βάδισε με πιο αργό ρυθμό. «Έχω μια ιδέα,» δήλωσε. «Μπορείς να παριστάνεις την άρρωστη θεία μου, στηριζόμενη σ'αυτό το μπαστούνι.»

«Γιατί;» ρώτησε η Ρικέλθη.

Ο Φάντραν ανασήκωσε τους ώμους. «Υποθέτω ότι θα είναι πιο ασφαλές. Αν τύχει να μας κάνουν ερωτήσεις, θα τους πω ότι σε πηγαίνω σε κάποιο θεραπευτή.»

Χμμ, σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Ίσως να μην είναι και τόσο κακή ιδέα.* Αυτή η «μεταμφίηση» μπορούσε να φανεί χρήσιμη και για άλλους λόγους πέραν του να περάσουν την πύλη. Μπορούσε να αποπροσανατολίσει τους κατασκόπους της νέας εξουσίας· γιατί η Ρικέλθη μέσα στη Νουάλβορ θα έπαυε πλέον να είναι «η άρρωστη θεία», κι αν οι κατάσκοποι τύχαινε, για κάποιο λόγο, να τη βάλουν στο μάτι, δε θα μπορούσαν να καταλάβουν για πόσο καιρό βρισκόταν στην πόλη, αφού από τους φρουρούς της πύλης η μόνη πληροφορία που θα έπαιρναν θα ήταν πως μια άρρωστη γυναίκα και ο ανιψιός της είχαν

έρθει ένα μεσημέρι. *Ποτέ δε βλέπτει να μπερδεύεις τους εχθρούς σου όσο το δυνατόν περισσότερο.*

Έτσι, όταν πλησίασαν τη βόρεια πύλη της Νουάλβορ, η Ρικέλθη κούτσαινε και στηριζόταν, σκυμμένη, στο μπαστούνι της, έχοντας καλύψει ολόκληρη τη δρακοκεφαλή του με την παλάμη της (γιατί κι αυτή μπορούσε ν'αποτελέσει σημάδι) κι έχοντας το δεξί, τραυματισμένο της χέρι κρυμμένο στο εσωτερικό της κάπας της. Η κουκούλα της, φυσικά, ήταν σηκωμένη, και η Αρχόντισσα έβηχε, πού και πού. Ο Φάντραν βάδιζε πλάι της, υποβαστάζοντάς την.

Οι φρουροί της πύλης δεν τους έριξαν τίποτα περισσότερο από μια φευγαλέα ματιά. Ίσως, μάλιστα, να φοβήθηκαν να τους ζυγώσουν, λόγω της προσποιητής αρρώστιας της Ρικέλθης.

Ο Έπαρχος Κάβμαρ καθόταν στην τραπεζαρία του *Χαριτωμένου Χορευτή* και κάπνιζε, ήρεμα, την πίπα του. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο στη σκιά της κουκούλας του. Η κάπα που φορούσε σήμερα ήταν διαφορετική από αυτή που φορούσε χτες, κι επίσης, ο Έπαρχος καθόταν σε διαφορετική γωνία του δωματίου. Έτσι, αν κάποιος τον είχε παρατηρήσει την προηγούμενη φορά – κάποιος κατάσκοπος του Χεριού, δηλαδή – και τον ξαναπαρατηρούσε και τώρα, θα νόμιζε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν άλλος ταξιδιώτης, που είχε σταματήσει για να ξεκουραστεί.

Ο Κάβμαρ σήκωσε την κούπα του και ήπιε μια γουλιά καφέ. Προτού, όμως, αφήσει το ρόφημα πάλι στο τραπέζι, είδε δύο ανθρώπους να μπαίνουν στο πανδοχείο: δύο ανθρώπους που του τράβηξαν την προσοχή: μία γυναίκα η οποία περπατούσε σκυφτή και στηριζόταν σ'ένα μπαστούνι, κι έναν άντρα. Κι οι δυο κάτι τού θύμιζαν. *Τους έχω ξαναδεί;* Τους παρατήρησε, καθώς κάθονταν σ'ένα τραπέζι, και πρόσεξε ότι στο πάνω άκρο του μπαστουνιού υπήρχε μια σκαλιστή δρακοκεφαλή· επίσης, το δεξί χέρι της γυναίκας ήταν επιδεμένο, σαν τα τέσσερα δάχτυλα να είχαν σπάσει.

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη!

Για δεξ... Ο Κάβμαρ ρούφηξε καπνό, βάζοντας την πίπα του στο στόμα. *Κι ο άλλος μαζί της, ποιος είναι;* Ο τύπος τού είχε την πλάτη

γυρισμένη και φορούσε και κουκούλα, έτσι ο Έπαρχος δεν μπορούσε να διακρίνει καθόλου τα χαρακτηριστικά του.

Ας περιμένουμε...

Μια σερβιτόρα πλησίασε το τραπέζι της Ρικέλθης και του άγνωστου άντρα, κι αυτοί παράγγειλαν. Σε λίγο, το φαγητό τους ήρθε και ξεκίνησαν να τρώνε, νωχελικά.

*Γιατί μου δίνουν την εντύπωση ότι περιμένουν κάποιον; σκέφτηκε ο Κάβμαρ· και, όπως αποδείχτηκε, δεν είχε άδικο: Μετά από καμια ώρα, άλλοι δύο ταξιδιώτες μπήκαν στον *Χαριτωμένο Χορευτή*, έριξαν μια ματιά τριγύρω, σα να έψαχναν για κάτι, και, έπειτα, πήγαν στο τραπέζι της Αρχόντισσας της Έριγκ. Ο Έπαρχος τούς παρατηρούσε κι αυτούς, και εύκολα διέκρινε ότι η μία ήταν γυναίκα και ότι ο άλλος είχε λευκά γένια. *Ποιοι είναι, όμως;**

Η γυναίκα στράφηκε, για να καθίσει, και τότε ο Κάβμαρ είδε το πρόσωπό της μέσα απ' την κουκούλα. *Η Λαθέμη! Μόνη, χωρίς στρατιωτική συνοδεία... Τι μπορεί να σημαίνει αυτό;*

Ο Κάβμαρ άρχισε να σκέφτεται, συνδυάζοντας μέσα στο μυαλό του τα στοιχεία που είχε, σαν να προσπαθούσε να λύσει έναν Μιρλίμιο κύβο. Και δεν άργησε να φτάσει σ' ένα συμπέρασμα: Ο Λώντιρ πρέπει να είχε στήσει ενέδρα στην Έπαρχο της Βένεριγκ, καθώς εκείνη ερχόταν προς την πρωτεύουσα. Εξάλλου, γνώριζε ότι πλησίαζε· ήξερε πως όλοι οι σύμμαχοι κατά των Γάθιν θα συγκεντρώνονταν εδώ. *Και φυσικό είναι να επιθυμεί να μας ξεπαστρέψει. Φυσικό είναι να έχει δώσει διαταγή στους στρατιώτες του να μας σκοτώσουν εν όψει. Η Λαθέμη, όμως, φαίνεται πως ξέφυγε απ' τα νύχια του, όπως κι εγώ.*

Και η Ρικέλθη; Αυτή πρέπει να είχε συναντήσει την Έπαρχο στο δρόμο· δεν εξηγείτο αλλιώς. Παράξενο, όμως, που είχαν έρθει στη Νουάλβορ, γνωρίζοντας πως εδώ ήταν το στόμα του δράκου— Αλήθεια, τι ακριβώς γνώριζαν; Γνώριζαν για την προδοσία του Λώντιρ; Αποκλείεται. Η Λαθέμη, σίγουρα, θα νόμιζε ότι ο Κάβμαρ ή ο Μόλ-ραν, ή και οι δύο, την είχαν προδώσει.

Αλλά, και πάλι, γιατί να έρθει στην πρωτεύουσα, μέσα σε τόσο κίνδυνο; *Καλό θα ήταν να μάθουμε...*

Η σερβιτόρα επέστρεψε, φέρνοντας το φαγητό που είχαν παραγγείλει η Λαθέμη και ο Έζβαρ. Η Έπαρχος έπεσε, κατευθείαν, επάνω στο κρέας, λιμασμένη.

«Έχω ένα μήνυμα για σας,» είπε η σερβιτόρα στη Ρικέλθη.

«Για εμένα;» παραξενεύτηκε η Αρχόντισσα της Έριγκ. «Πρέπει να κάνεις κάποιο λάθος.»

«Όχι, δεν το νομίζω. Μου ζήτησαν να το παραδώσω στην κυρία με το χτυπημένο χέρι.» Άφησε ένα μικρό κομμάτι χαρτί επάνω στο τραπέζι.

«Ποιος σ'το έδωσε;»

«Δεν ξέρω, δε ρώτησα.» Η κοπέλα στράφηκε και έφυγε, προτού η Ρικέλθη προλάβει να ρωτήσει τίποτε άλλο.

Η Λαθέμη είχε σταματήσει να καταβροχθίζει το φαγητό της. Έμοιαζε κεραυνόπληκτη. «Μας κατάλαβαν;» σφύριξε. «Ρικέλθη, σ'το έλεγα ότι—!»

Η Αρχόντισσα της Έριγκ ύψωσε το καλό της χέρι. «Μη βιάζεσαι. Να δούμε, πρώτα,» είπε, προσπαθώντας ν'ακουστεί ψύχραιμη, αν και δεν αισθανόταν έτσι· γιατί, δίχως αμφιβολία, κάποιος τους είχε καταλάβει.

Σήκωσε το χαρτί από το τραπέζι και το γύρισε απ'την ανάποδη, για να το διαβάσει.

Καλησπέρα, Αρχόντισσα Ρικέλθη. Σας είδα να μπαίνετε στο πανδοχείο μαζί με την Έπαρχο Λαθέμη. Μην ανησυχείτε· δεν είμαι εχθρός. Σας περιμένω, για να συζητήσουμε. Μιλήστε με τον πανδοχέα Ράνιρ, κι εκείνος θα σας οδηγήσει σ'έναν ιδιαίτερο χώρο, όπου θα μπορούμε να έχουμε την ησυχία μας. Σε περίπτωση που δε γνωρίζετε τον Ράνιρ, κοιτάξτε στο μπαρ· είναι ο άντρας με το φτερωτό, πλατύγυρο καπέλο.

Η Ρικέλθη έστρεψε το βλέμμα της στο μπαρ και, όντως, τον είδε.

«Τι γράφει;» ρώτησε η Λαθέμη. «Τι γράφει;»

Η Ρικέλθη τής έδωσε το χαρτί· εκείνη το διάβασε και το έδωσε στον Φάντραν. «Αμέσως μας αντιλήφτηκαν!» είπε, αγριοκοιτάζοντας την Αρχόντισσα της Έριγκ.

«Δε γνωρίζουμε ότι είναι οι εχθροί μας, Έπαρχε.»

«Εγώ λέω να φύγουμε, όσο έχουμε καιρό!» Η Λαθέμη έκανε να σηκωθεί, αλλά ο Φάντραν την άρπαξε απ'τον αγκώνα και την κράτησε κάτω. Η Έπαρχος έμοιαζε έτοιμη να τον δαγκώσει.

«Αν μας έχουν καταλάβει οι εχθροί μας,» της είπε εκείνος, «τότε αποκλείεται να μας αφήσουν να φύγουμε από το πανδοχείο. Θα μας βγάλουν απο δώ αλυσοδεμένους, ή νεκρούς.»

«Σ'ευχαριστώ, αγάπη μου· αυτό με καθησυχάζει τόσο πολύ...»

«Μην πανικοβάλλεστε, Έπαρχε,» είπε ο Έζβαρ, που τώρα είχε κι αυτός διαβάσει το μήνυμα. «Δε νομίζω ότι είναι οι εχθροί μας. Αν ήταν, γιατί να μας καλέσουν να συζητήσουμε μαζί τους; Θα έστελναν εδώ τη φρουρά, για να μας συλλάβει.»

«Ας πάμε να μιλήσουμε σ'αυτόν τον Ράνιρ,» είπε η Ρικέλθη.

«Όχι,» διαφώνησε η Λαθέμη. «Ας φάμε πρώτα. Άμα είναι να μας πιάσουν, καλύτερα να είμαστε φαγωμένοι.»

Ο Φάντραν μειδίασε.

Η Ρικέλθη κατένευσε.

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, σηκώθηκε από τη θέση της και πλησίασε το μπαρ.

«Ο Ράνιρ;» ρώτησε τον άντρα που στεκόταν εκεί.

«Μάλιστα, κυρία.»

«Μας περιμένει κάποιος, και μας είπε ότι εσείς...»

«Ναι, γνωρίζω. Πρέπει, όμως, να έρθετε όλοι μαζί μου.»

«Εντάξει.» Η Ρικέλθη έκανε νόημα στους συντρόφους της να πλησιάσουν, κι εκείνοι υπάκουσαν.

«Μη φοβάστε,» τους είπε ο Ράνιρ, κλείνοντας το μάτι, «δεν κινδυνεύετε. Ακολουθήστε με.» Άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα του πανδοχείου.

Η Ρικέλθη, η Λαθέμη, ο Έζβαρ, και ο Φάντραν τον πήραν στο κατόπι, φτάνοντας στον πρώτο όροφο του *Χαριτωμένου Χορευτή*, όπου ο Ράνιρ ξεκλείδωσε μια πόρτα και τους άφησε να περάσουν σ'ένα δωμάτιο. Στο κέντρο του χώρου ήταν ένα τραπέζι και στη γωνία ένα τζακι, σβηστό. Τα πατζούρια του μοναδικού παραθύρου ήταν κλειστά. Μια αναμμένη λάμπα κρεμόταν από το ταβάνι.

«Εδώ δεν είναι κανένας,» παρατήρησε η Ρικέλθη.

«Θα έρθουν αμέσως,» υποσχέθηκε ο πανδοχέας. «Καθίστε.» Έκλεισε την πόρτα, αλλά δεν την κλείδωσε. *Καλό σημάδι αυτό, σκέ-*

φτηκε η Αρχόντισσα της Έριγκ. *Αν ήθελαν να μας παγιδέψουν, σίγουρα, θα κλείδωναν.*

Η Ρικέλθη κάθισε, και οι υπόλοιποι ακολούθησαν το παράδειγμά της. Η Λαθέμη φαινόταν νευρική· έμπλεκε και ξέμπλεκε τα δάχτυλά της επάνω στο τραπέζι.

Η πόρτα άνοιξε και ένας άντρας μπήκε. Ένας άντρας που η Ρικέλθη γνώριζε.

«Νεκρόμεμον...;» ψέλλισε, έκπληκτη.

Τον δολοφόνο ακολούθησε ένας άλλος, κουκουλοφόρος, ο οποίος έκλεισε την πόρτα.

«Ζάνμελ, Αρχόντισσα Ρικέλθη. Να με λες Ζάνμελ, παρακαλώ.»

Η Ρικέλθη σηκώθηκε, αργά, από τη θέση της. «Ζάνμελ...» Υπέθετε ότι αυτό ήταν το όνομα που ο δολοφόνος είχε επιλέξει για τον εαυτό του, ύστερα από το χαμό του νεκραδελφού του –*το χαμό για τον οποίο εγώ ευθύνομαι.* «Χαίρομαι που είσαι καλά... Και...» *Και με συγχωρείς.*

«Χαίρομαι κι εγώ που είσαι καλά, Αρχόντισσα Ρικέλθη.»

Το βλέμμα της Ρικέλθης πήγε στον κουκουλοφόρο άντρα, ο οποίος τώρα κατέβαζε την κουκούλα του, αποκαλύπτοντας το πρόσωπό του.

Η Λαθέμη κι ο Φάντραν πετάχτηκαν όρθιοι· ο Έζβαρ σηκώθηκε πιο ήρεμα.

Η Ρικέλθη έβαλε το χέρι μέσα στο φόρεμά της, ψάχνοντας για ένα στιλέτο.

«Δε χρειάζονται όπλα, Αρχόντισσα Ρικέλθη,» είπε ο Κάβμαρ. «Όπως σου τόνισα, δεν είμαι εχθρός. Μπορείτε να καθίσετε—»

«*Προσπάθησες να μας δολοφονήσεις!*» σφύριξε η Λαθέμη, τραβώντας το ξιφίδιό της.

«Όχι εγώ· ο Λώντιρ.»

«Ποιος είναι ο Λώντιρ;» ρώτησε ο Φάντραν.

«Καθίστε,» επέμεινε ο Κάβμαρ, «και θα συζητήσουμε.»

Κεφάλαιο 7

Μια Αιθέρια Παρουσία στο Παλάτι

Την πρώτη νύχτα του ταξιδιού του, ο Βάνμιρ στεκόταν στην πλώρη της *Ταραλάνης* και κοίταζε τον ουρανό, ενώ οι συλλογισμοί του βάραιναν το κεφάλι του. Ο αέρας παρέσερνε την κάπα του, κάνοντάς τη ν'αγκαλιάζει το σώμα του και να κυματίζει σα σημαία.

Ο Καπετάνιος Πολύμαχος πλησίασε και στάθηκε πλάι του, ακουμπώντας στην κουπαστή. «Οι αστερισμοί έχουν αλλάξει· το παρατηρείς;»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Ναι, το έχω παρατηρήσει.»

«Από τότε που χάθηκε ο ήλιος. Ορισμένοι λένε πως είναι σημάδι ότι έρχεται το τέλος του κόσμου· τι πιστεύεις εσύ, Ωθράγκος;» Ο Πολύμαχος έβαλε το τσιμπούκι του στο στόμα και το άναψε, προφυλάσσοντάς το, με το χέρι, από τον άνεμο.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, παραμερίζοντας τα μαλλιά απ'το μέτωπό του. «Μπορεί και να έρχεται, Καπετάνιε.» *Αν δεν καταφέρω να ελευθερώσω τη Ρικνάβαθ από τους Μετουσιωμένους, τότε, ναι, σίγουρα θα έρθει...*

«Αηδίες, με το συμπάθιο,» είπε ο Πολύμαχος. «Κάποιο παράξενο φαινόμενο θα είναι, λέω εγώ.» Φύσηξε καπνό. «Κάποιο φαινόμενο που παρουσιάζεται μια φορά στα τόσες εκατοντάδες χρόνια, έτσι κανένας δεν το θυμάται κι όλοι έχουν τρομοκρατηθεί. Το μεγαλύτερο πρόβλημα μ'αυτές τις αλλαγές στον ουρανό, φίλε μου, ξέρεις ποιο είναι –για μας τους ναυτικούς, τουλάχιστον; Δυσκολευόμαστε να προσανατολιστούμε. Τ'αστέρια, βλέπεις, είναι οι σύντροφοί μας σ'όλα τα ταξίδια. Είναι τόσο χρήσιμα όσο κι ο χάρτης μας.»

Ο Βάνμιρ ανησύχησε από τούτο. «Θες να πεις ότι ίσως να έχουμε χάσει την πορεία μας, Καπετάνιε;» *Δεν πρέπει ν'αργήσω! Πρέπει να προλάβω τον Φανλαγκόθ στη Νουάλβορ!*

«Μπα, όχι· μην ταραζέσαι,» αποκρίθηκε ο Πολύμαχος. «Υπάρχουν ακόμα τρόποι να προσανατολίζεται κανείς. Στις Νήσους Λάβηθ, για

παράδειγμα, το ένα κομμάτι γης είναι κοντά σ'άλλο, έτσι εύκολα βρίσκεις το δρόμο σου.»

«Και μετά από τις Νήσους Λάβηθ;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Δεν είμαστε πια στις Νήσους Λάβηθ, Καπετάνιε, ή μήπως είμαστε;»

Ο Πολύμαχος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είμαστε. Αλλά σου λέω: μην ανησυχείς. Άμα υπήρχε κίνδυνος, θα σ'το επισήμαινα. Έχεις πληρώσει πολύ καλά, για να σου κρύβω πράγματα,» του έκλεισε το μάτι. «Βλέπεις εκείνο το σημάδι στον ουρανό;» Ύψωσε το δεξί χέρι, για να δείξει.

Ο Βάνμιρ κοίταξε και διέκρινε έναν φωτεινό δίσκο, γύρω απ'τον οποίο μια ακτινοβολία έμοιαζε να περιστρέφεται. Κάτι του θύμιζε... Τι; Α, ναι! Του θύμιζε τα σχήματα που δημιουργούνται στην επιφάνεια ενός χρωματιστού υγρού, όταν βάλεις μια κουτάλα μέσα του και κάνεις περιστροφές: στη μέση φαίνεται να υπάρχει ένας δίσκος και, γύρω-γύρω, ένα ρεύμα που τον περιστοιχίζει. *Μια δίνη. Το αστέρι που δείχνει ο Πολύμαχος μοιάζει με δίνη.* Ποτέ παλιότερα ο Βάνμιρ δεν είχε παρατηρήσει κάτι παρόμοιο στον ουρανό.

Ένευσε. «Το βλέπω.»

«Αυτό το αστέρι βρίσκεται βορειοανατολικά,» είπε ο Πολύμαχος, «με απόκλιση τριάντα μοιρών από το Βορρά.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Το μέτρησα, φυσικά, όσο ήμουν στη Ναλκούθ. Προσέλαβα έναν αστρονόμο, για να μου κάνει τη δουλειά. Γιατί καταλάβαινα πως, χωρίς να γνωρίζω τίποτα για τους καινούργιους αστερισμούς, θα κοπανούσα τα καράβια μου στα βράχια, που λέει ο λόγος.»

«Είσαι έξυπνος άνθρωπος, Καπετάνιε,» είπε ο Βάνμιρ.

«Σ'ευχαριστώ, Ωθράγκος. Το παλεύω,» αποκρίθηκε ο Πολύμαχος, ρουφώντας καπνό.

Ο Βάνμιρ έπαψε ν'ανησυχεί ότι θα έχαναν το δρόμο τους: ήταν βέβαιος πως η *Ταραλάνη* θα έφτανε στη Νουάλβορ χωρίς κανένα πρόβλημα. Έτσι, ο νους του στράφηκε πάλι στα άλλα του προβλήματα: στον εντοπισμό των Ράζερ, στο κλείσιμο του ανοίγματος στην Οντονγκόκι, και στην απελευθέρωση της Ρικνάβαθ από τους Μετουσιωμένους.

Το μεσημέρι της τρίτης ημέρας, η *Ταραλάνη* έφτασε στη Νουάλβορ και άραξε σε μια από τις αποβάθρες. Ο Βάνμιρ, ο Μάηραν, η Εύψυχη, και οι Ρογκάνες φρουροί της χαιρέτησαν τον Πολύμαχο και κατέβηκαν από το πλοίο.

«Θα πας να βρεις αυτή τη Βανρίλια ε Σέντριν τώρα;» ρώτησε ο Άρχοντας του Ράλτον τη Μιρλίμια.

«Ναι,» ένευσε εκείνη, «Βανρίλια ε Σέντριν. Γεια σου, Βάνμιρ. Ευχαριστεί.» Η Εύψυχη τού έδωσε το χέρι της, κι αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία. Ύστερα, η Μιρλίμια κι οι δύο Ρογκάνες απομακρύνθηκαν, βαδίζοντας προς την Πύλη του Γλάρου.

«Η πόλη μου φαίνεται ήσυχη, Άρχοντά μου, αν σκεφτεί κανείς αυτά που μας είπε η Ρικνάβαθ,» παρατήρησε ο Μάηραν, κοιτάζοντας γύρω του. Η Καρμώζ τούς είχε ενημερώσει για την εξέγερση, καθώς έρχονταν, και τους είχε τονίσει ότι δύσκολα θα έμπαιναν στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, όπου ήταν ο Φανλαγκόθ.

«Τα φαινόμενα απατούν, Μάηραν,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Η ήρεμη όψη μπορεί να κρύβει έναν πολύ οργισμένο νου, και η ήρεμη πόλη μπορεί να κρύβει μεγάλη αναταραχή στην καρδιά της.»

—*Βάνμιρ; Μάηραν;*—Η φωνή της Ρικνάβαθ αντήχησε μέσα στο μυαλό τους—*Μ'ακούτε;*—

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, και ρώτησε: «Προς τα πού προτείνεις να πάμε; Πώς θα μπούμε στο παλάτι;»

—*Θα πρέπει να το ερευνήσω. Εσείς πού θα είστε, εν τω μεταξύ; Δε θέλω να ψάχνω ολόκληρη την πόλη, για να σας βρω—*

«Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν, «θα πρότεινα το πανδοχείο ‘Οι Καραβόγατοι’. Απ’ό,τι ξέρω, δεν είναι μακριά απο δώ, κι έχω ακούσει ότι είναι αρκετά αξιοπρεπές.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Πάμε εκεί. Ρικνάβαθ, ακολούθησέ μας, για να δεις πού βρίσκεται, και, μετά, φύγε.»

Ο Μάηραν ξεκίνησε να βαδίζει και ο ακρίτης τον πήρε στο κατόπι, ενώ, συγχρόνως, μπορούσε να αισθανθεί την Καρμώζ κοντά του· οι τρίχες του ορθώνονταν σαν από ένα αλλόκοτο κύμα θερμού αέρα. *Η παρουσία της γίνεται αισθητή, αν έχεις το νου σου σ’αυτήν, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Αν, όμως, δεν έχεις ιδέα ότι μπορεί κάτι αόρατο να σε παρακολουθεί, δεν καταλαβαίνεις τίποτα.*

Αναρωτιέμαι αν ο Φανλαγκόθ θα μπορεί να την αντιληφτεί. Το τέχνασμα των Μετουσιωμένων υποτίθεται ότι θα μείωνε τις δυνάμεις των Ράζερ, σταδιακά, όχι ότι θα τις εξάλειφε αυτομάτως. Όσο πιο πολύ Αρχέτοπος γινόταν η Κουαλανάρα, τόσο περισσότερο εκείνοι θα έχαναν την επαφή τους με την Πρωτοπλασματική Μάζα που τους είχε μεταλλάξει. Επομένως, ίσως ακόμα να έχουν αρκετές δυνάμεις, ώστε να μπορούν να καταλάβουν την παρουσία της Ρικνάβαθ, όταν αυτή βρίσκεται κοντά τους. Θα πρέπει να την προειδοποιήσω.

Ο Μάηραν σταμάτησε στην Οδό Κάρων και κοίταξε ολόγυρά του.

«Τα μπέρδεψες;» τον ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Όχι, όχι. Εκεί πρέπει νάναι.» Έδειξε μια πάροδο, και βάδισε προς αυτήν. Ο ακρίτης τον ακολούθησε, και βρέθηκε σ'έναν μικρό δρόμο, με καταστήματα δεξιά κι αριστερά. Το πανδοχείο, όμως, για το οποίο είχε μιλήσει ο Μάηραν δεν υπήρχε πουθενά. Τουλάχιστον, ο Βάνμιρ δεν έβλεπε καμία ταμπέλα που να γράφει *ΟΙ ΚΑΡΑΒΟΓΑΤΟΙ*.

«Δεν είναι εδώ,» είπε.

«Ναι... Κάποιο λάθος έχω κάνει,» παραδέχτηκε ο Μάηραν. Πλησί-ασε μια γυναίκα, η οποία έμπλεκε δίχτυα, καθισμένη σε κάτι πέτρινα σκαλοπάτια ανάμεσα σε δύο οικοδομήματα. «Ψάχνω για τους *Κα-ραβόγατους*,» της είπε.

«Στον από κάτω δρόμο,» απάντησε εκείνη, δείχνοντας απέναντι.

«Ευχαριστώ.»

Ο Μάηραν και ο Βάνμιρ διέσχισαν ένα σοκάκι και βρέθηκαν σ'έναν άλλο δρόμο, που δεν είχε τόσα πολλά καταστήματα όσα ο προηγούμενος, αλλά ανάμεσα σ'αυτά που υπήρχαν παρεμβάλλονταν και πολλές κατοικίες. Οι δύο Ωθράγκος είδαν μια πινακίδα να προεξέχει από έναν τοίχο, κι επάνω της έγραφε: *ΟΙ ΚΑΡΑΒΟΓΑΤΟΙ*.

«Το βρήκαμε,» είπε ο Μάηραν, και προχώρησε προς τα εκεί.

«Ρικνάβαθ, μη φύγεις από τώρα,» ζήτησε ο Βάνμιρ, που ακόμα έ-νιωθε την παρουσία της Καρμώζ κοντά του.

—*Γιατί;*—

«Θέλω να σου πω να προσέχεις τον Φανλαγκόθ. Ίσως ακόμα να μπορεί να σ'εντοπίσει.»

—*Μα, δεν έχουν χάσει τις μαντικές τους ικανότητες;*—

«Ναι, ή έτσι υποθέτω τουλάχιστον. Αλλά δεν έχουν χάσει και όλες τους τις δυνάμεις,» εξήγησε ο Βάνμιρ, καθώς έφταναν μπροστά από

την πόρτα των *Καραβόγατων* και ο Μάηραν την άνοιγε, για να μπουν στην τραπεζαρία, όπου ήταν συγκεντρωμένος πολύς κόσμος, τρώγοντας, πίνοντας, και μιλώντας. Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε την κοιλιά του να γουργουρίζει, από τις μυρωδιές που πλημμύρισαν τα ρουθούνια του. «Επιπλέον, Ρικνάβαθ, εγώ το καταλαβαίνω όταν είσαι κοντά.»

—*Τι θες να πεις; Πώς το καταλαβαίνεις;—*

Ο Μάηραν, προπορευόμενος, πήγε σ'ένα τραπέζι και κάθισε. Ο Βάνμιρ τον ακολούθησε και κάθισε κι εκείνος.

Είπε στη Ρικνάβαθ, χρησιμοποιώντας το μυαλό του κι όχι το στόμα του—*Το νιώθω. Δεν μπορώ να σου εξηγήσω πώς ακριβώς, αλλά το νιώθω, σαν ένα ρεύμα θερμού αέρα, το οποίο κάνει τις τρίχες μου να ορθώνονται. Και υποθέτω πως, αφού εγώ μπορώ να σε αισθανθώ, το ίδιο θα μπορεί κι ο Φανλαγκόθ—*

—*Βάνμιρ, μήπως είναι η ιδέα σου, επειδή ξέρεις ότι είμαι κοντά;—*

—*Έτσι έλεγα κι εγώ στην αρχή, αλλά όχι, δεν είναι αυτό. Τώρα πλέον που σε έχω συνηθίσει —που έχω συνηθίσει την αόρατή σου παρουσία—, μπορώ να καταλάβω πότε είσαι δίπλα μου και πότε όχι—*

—*Ο Φανλαγκόθ δε με έχει συνηθίσει—*

—*Ο Φανλαγκόθ, όμως, διαθέτει πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις από εμένα· και ακόμα και τώρα, μ'αυτό που έκαναν οι Μετουσιωμένοι, δε θα είναι τελείως ανίσχυρος. Μπορεί να μην έχει την ικανότητα να προβλέπει το μέλλον, μα εσένα ίσως να έχει την ικανότητα να σε αντληφτεί. Οπότε, να προσέχεις—*

—*Θα προσέχω· το υπόσχομαι. Πηγαίνω τώρα, εντάξει;—*

—*Εντάξει—*

Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε το θερμό κύμα να φεύγει, παύοντας να ανασηκώνει τις τρίχες του.

Η Ρικνάβαθ υψώθηκε προς το ταβάνι της τραπεζαρίας, πέρασε από μέσα του, και βγήκε σ'ένα δωμάτιο όπου ένας χοντρός άντρας κοιμόταν, ροχαλίζοντας· πέρασε από το ταβάνι του δωματίου και βγήκε σ'ένα άλλο δωμάτιο, άδειο· πέρασε κι από αυτού το ταβάνι και βγήκε από το πανδοχείο «*Οι Καραβόγατοι*», κοιτάζοντας το λιμάνι της Νουάλμπορ από ψηλά. Η μετακίνηση μέσα από αντικείμενα, τοίχους,

και πλάσματα δεν την παραξένευε πλέον· της φαινόταν, αν μη τι άλλο, φυσιολογική. *Αν ποτέ γυρίσω στο σώμα μου, θα μου κατοφανεί το πόσο θα με περιορίζει στις κινήσεις...*

Έστρεψε το βλέμμα της βορειοανατολικά, στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. Έπρεπε να βρει ένα πέρασμα, ώστε ο Βάνμιρ να εισβάλει και να συναντήσει τον Φανλαγκόθ. Αυτή ήταν η πρώτη της προτεραιότητα. Τότε, όμως, θυμήθηκε και τους Έξωθεν, οι οποίοι ακολουθούσαν την *Ταραλάνη*. Ο Βάνμιρ δεν της είχε πει τίποτα γι'αυτούς· δεν της είχε ζητήσει να δει πού βρίσκονταν. Τους είχε, άραγε, ξεχάσει, μέσα στα άλλα πράγματα που σκεφτόταν, ή αισθανόταν βέβαιος ότι δεν μπορούσαν να τον βλάψουν εκεί όπου ήταν;

Η Ρικνάβαθ αναρωτήθηκε αν θα ήταν καλή ιδέα να ερευνήσει τις αποβάθρες για τους Απρόσωπους, προτού πάει στο παλάτι. Αλλά το απέρριψε, τελικά, γιατί θα έχανε χρόνο. Πέταξε πάνω από το τείχος που χώριζε το λιμάνι από την υπόλοιπη πόλη και κατευθύνθηκε προς τους Δεκαεννέα Πύργους. Από κάτω της, ατένισε το σπίτι του δαιμονολόγου Ερφάνιρ, όπου εκείνη κι ο Βάνμιρ είχαν, κάποτε, πάει την Πριγκίπισσα Λιόλα, για να αποτινάξουν την επιρροή του Φανλαγκόθ από πάνω της... *και την επιρροή του Άνκαραζ πάνω από εμένα*, συλλογίστηκε η Ρικνάβαθ, ανατριχιάζοντας και μόνο στη σκέψη ότι, τότε, υπηρετούσε τον Άρχοντα του Αίματος. *(Ανατριχιάζοντας; Αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν να αισθάνεται ότι ανατρίχιαζε, από τη στιγμή που δεν είχε σώμα! Τελικά, όλα περνάνε πρώτα από το νου...)*

Μετά από το σπίτι του Ερφάνιρ, είδε τον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ, και ήρθαν κι άλλες αναμνήσεις στο νου της: Θυμήθηκε που εκείνη, ο Βάνμιρ, η Αρχόντισσα Ρικέλθη, και ο Έζβαρ ο ερημίτης του Δρακοδάσους είχαν επισκεφτεί ετούτο το μέρος, προκειμένου να πάρουν τα ουρανολίθινα θραύσματα. *Ο Φανλαγκόθ μάς είχε στείλει... Τι παράξενα που κινείται ο κόσμος... Πρώτα, ήμασταν εχθροί του Φανλαγκόθ, έπειτα σύμμαχοί του, και τώρα πάλι εχθροί.*

Γύρω από τους Δεκαεννέα Πύργους κανείς δεν περνούσε· μονάχα μερικές περιπολίες υπήρχαν, και οι στρατιώτες είχαν στους χιτώνες τους το έμβλημα με τη σιδερένια γροθιά και τον πορφυρό ρόμβο –το σύμβολο αυτών που είχαν επαναστατήσει κατά του Οίκου των Γάθιν. Δεν ήταν, όμως, μόνο οι περιπολίες που φρουρούσαν το μέρος· η Ρικνάβαθ είδε ανθρώπους με βαλλίστρες να είναι ακροβολισμένοι

σε στέγες, ή να στέκονται πίσω από παράθυρα, ή επάνω σε μπαλκόνια, ενώ τα δωμάτια ορισμένων οικοδομημάτων ήταν γεμάτα με μαχαιροβγάλτες, ορισμένοι απ'τους οποίους παραφυλούσαν, όσο οι άλλοι έπαιζαν τυχερά παιχνίδια, έτρωγαν, έπιναν, ή ερωτοτροπούσαν με πόρνες. Ωστόσο, εκείνο που έκανε εντύπωση στη Ρικνάβαθ ήταν ότι κάποια σπίτια ήταν καμένα, σαν ξαφνική πυρκαγιά να είχε πιάσει. Πώς μπορεί να είχε συμβεί αυτό; Κατά λάθος; ή οι Γάθιν είχαν εκτοξεύσει πυρίνα βλήματα από τους Δεκαεννέα Πύργους;

Άφησε πίσω της την πόλη και μπήκε στο παλάτι, περνώντας μέσα από τους τοίχους του σαν να μην υπήρχαν και αναζητώντας την Αιθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου. Παρά την άυλη κατάσταση στην οποία βρισκόταν, μπλέχτηκε στις σκάλες, στους διαδρόμους, και στα δωμάτια και δυσκολεύτηκε να φτάσει στον προορισμό της.

Οι δράκαρχοι άργησαν να ξυπνήσουν, καθότι χτες άργησαν και να κοιμηθούν. Περίμεναν, άγρυπνοι, την επιστροφή του Χάφναρ και της Ταλίνα από την αναζήτησή τους· κι αυτοί, όταν επέστρεψαν, τους είπαν τι είχαν βρει και ρώτησαν αν θα έπρεπε να ανατινάξουν τον τοίχο που τους έκλεινε την έξοδο. Ο Κέλσοναρ, όμως, αποκρίθηκε πως ήταν αργά και, καλύτερα, να το συζητούσαν το πρωί. Ο Νίσαρελ συμφώνησε και πρότεινε να μιλήσουν στη Βασίλισσα για το θέμα, προτού επιχειρήσουν οτιδήποτε. Ο Αρχιδράκαρχος μούγκρισε μονάχα, ακούγοντάς το αυτό, γιατί δεν του άρεσε, γενικά, οι δράκαρχοι να υποτάσσονται στην εξουσία και να ενεργούν ως πiónια της Βασιλικής Οικογένειας.

Ωστόσο, πρέπει να μπορεί να καταλάβει ότι, ετούτη τη φορά, χρειάζεται να μιλήσουμε στη Βασίλισσα Λιόλα, σκέφτηκε ο Χάφναρ, καθώς κατευθυνόταν στα διαμερίσματά του. Η απόφαση είναι πολύ σημαντική, για να την πάρουμε μόνοι μας. Ένα λάθος και ίσως οι εχθροί μας να εισβάλουν στο παλάτι από τη δίοδο που σκοπεύαμε να χρησιμοποιήσουμε προς όφελός μας...

Μετά, όμως, δεν είχε δύναμη για περισσότερες σκέψεις· ξάπλωσε στο μεγάλο του κρεβάτι και κοιμήθηκε. Η Ταλίνα ξάπλωσε από την άλλη μεριά του κρεβατιού, και κοιμήθηκε κι εκείνη το ίδιο γρήγορα

με τον Χάφναρ. Η Σρ'άερ σκαρφάλωσε πάνω στο στρώμα και κουλουριάστηκε στα πόδια του αφέντη της.

Το πρωί (ή, μάλλον, μεσημέρι πλησίαζε), οι δράκαρχοι συναθροίστηκαν στην Αίθουσα των Δράκων, και ο Χάφναρ τούς ρώτησε τι πίστευαν ότι έπρεπε να κάνουν.

«Εγώ λέω να μην ανατινάξουμε τον τοίχο,» είπε η Φερλιάλα, «αλλά να κατεβάσουμε ανθρώπους για να τον διαλύσουν με όσο το δυνατόν λιγότερη φασαρία. Εφόσον δε γνωρίζουμε πού βγάζει το πέραςμα το οποίο ανακαλύψατε, οφείλουμε να είμαστε προσεκτικοί.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Νίσαρελ. «Αλλά, όπως είπα και χτες, καλύτερα να μιλήσουμε, πρώτα, στη Βασίλισσα Λιόλα. Δεν είναι δυνατόν να κάνουμε του κεφαλιού μας σ'αυτή την περίπτωση. Έτσι, Κέλσοναρ;» Στράφηκε στον Αρχιδράκαρχο, ατενίζοντάς τον έντονα.

«Σε τι χρωστάω τούτο το βλέμμα, δρακαδελφέ Νίσαρελ;» ρώτησε εκείνος· η φωνή του ερχόταν, ως συνήθως, βραχνή μέσα απ'την κουκούλα του.

«Θέλω να ξέρω αν ο Δρακοβασιληάς μας συμφωνεί...»

«Δε μ'aréσει ο ειρωνικός σου τόνος, Νίσαρελ,» είπε ο Κέλσοναρ, και ο Σ'άαρν σφύριξε, αγριεμένος· το κεφάλι του ξεπρόβαλε πάνω απ'τον ώμο του Αρχιδράκαρχου.

«Δε νομίζω ότι είναι η κατάλληλη ώρα γι'αυτά,» τους διέκοψε η Φερλιάλα. «Θα πάμε να μιλήσουμε στη Βασίλισσα, ή όχι;»

«Θα πάμε,» είπε ο Κέλσοναρ και σηκώθηκε απ'τη θέση του. «Εγώ και ο δρακαδελφός Χάφναρ.»

Πήραν τους δράκους τους από τα λουριά και βγήκαν από τον Πύργο των Δράκων, κατευθυνόμενοι στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου. Στο δρόμο, οι φρουροί και οι υπηρέτες τούς απέφευγαν όπου τους συναντούσαν, και πολλές φορές μουρμουρητά ακούγονταν από πίσω τους. Όταν έφτασαν στον προορισμό τους, οι στρατιώτες που στέκονταν εκατέρωθεν της μεγάλης, διπλής πόρτας δεν τους σταμάτησαν, για να τους κάνουν ερωτήσεις· τους άφησαν να περάσουν, ελεύθερα.

Η Λιόλα, που καθόταν στον Ουρανολίθινο Θρόνο, είδε τους δύο δράκαρχους να μπαίνουν, και παρατήρησε το Στέμμα των Δράκων στο κεφάλι του Κέλσοναρ. Ο άνθρωπος είχε ψευδαισθήσεις μεγαλείου, κατά τη γνώμη της, αλλά αυτό δεν την ενοχλούσε· ας είχε όσες

ψευδαισθήσεις ήθελε, αρκεί να μην προκαλούσε προβλήματα στο Βασίλειο και αρκεί να φαινόταν χρήσιμος σ' αυτό και στον Οίκο των Γάθνιν. *Οι δράκαρχοι δεν είναι ανάμεσα σ' εκείνους που μας πρόδωσαν. Είναι πιστοί σε μας.*

Οι συζητήσεις μέσα στη βασιλική αίθουσα έπαψαν, καθώς όλων τα μάτια στράφηκαν στους δράκαρχους, οι οποίοι βάδισαν ανάμεσά τους, για να σταθούν στο κέντρο του απέραντου δωματίου, αντίκρου της Βασίλισσας του Νόρβηλ.

«Δρακοντικές Μεγαλειότητες,» χαιρέτησε η Λιόλα, γνωρίζοντας ότι αυτό θα κολάκευε τον Κέλσονα, «τι σας φέρνει εδώ;»

«Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνος, επίσημα, «έχουμε να σας μιλήσουμε για κάτι που είμαστε βέβαιοι πως θα σας ενδιαφέρει. Ο δρακαδελφός Χάφναρ θα σας τα πει καλύτερα, μιας και εκείνος είναι που έκανε αυτή την ανακάλυψη.»

Η Λιόλα εστίασε το βλέμμα της στον μασκοφόρο δράκαρχο, τον γιο της Αρχόντισσας Ρικέλθης. Αυτός άρχισε να της διηγείται, εν συντομία, την έρευνά του...

...και, όταν βρισκόταν στα μέσα της διήγησης, η Ρικνάβαθ έφτασε στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, μπαίνοντας από το πάτωμα, άυλη και αθέατη.

Επιτέλους, βρήκα άκρη μέσα σε τούτο το λαβύρινθο! σκέφτηκε, και έριξε μια ματιά ολόγυρα, ψάχνοντας να δει μήπως ο Φανλαγκόθ ήταν εδώ. Τον βρήκε· ο Ράζερ καθόταν σε μια ξύλινη καρέκλα, και πλάι του στεκόταν ο άντρας που πάντα τον συνόδευε στο εσωτερικό του παλατιού –η Ρικνάβαθ δεν ήξερε τ' όνομά του· δεν είχε ακούσει κανέναν να το λέει.

Παρατήρησε τον Φανλαγκόθ, για να καταλάβει αν την είχε προσέξει, και είδε ότι ο Ράζερ έδειχνε μεν κάπως ανήσυχος, σαν κάτι να είχε μυριστεί, μα το βλέμμα του δεν ήταν στραμμένο επάνω της. *Ωραία· δεν ξέρει ότι είμαι εδώ.*

Ο Χάφναρ, εν τω μεταξύ, ολοκλήρωνε τη διήγησή του, λέγοντας στη Βασίλισσα του Νόρβηλ για το υπόγειο πέρασμα που εκείνος και η Ταλίνα είχαν ανακαλύψει και το οποίο βρισκόταν παράλληλα των υπονόμων της πόλης, καταλήγοντας σε μια πόρτα. Η πόρτα, όταν επιχείρησαν να την ανοίξουν, διαλύθηκε, καθώς το ξύλο ήταν υπερβολικά φαγωμένο, και πίσω της αποκαλύφτηκε ένας πέτρινος τοί-

χος. Το όλο ζήτημα, επομένως, ήταν αν έπρεπε να καταστρέψουν αυτό τον τοίχο. Τι νόμιζε η Μεγαλειοτάτη;

«Το πέρασμα που βρήκατε,» είπε η Λιόλα, «μοιάζει καλός δρόμος διαφυγής. Φοβάμαι, όμως, μην το γνωρίζει ήδη ο Νουτκάλι...» Κοίταξε τον Φανλαγκόθ, ερωτηματικά.

Ο Ράζερ φάνηκε συλλογισμένος.

Αναρωτιέμαι τι θ'απαντήσει σ'ετούτο, τώρα που δεν έχει μαντικές ικανότητες, σκέφτηκε η Ρικνάβαθ.

«Νομίζω πως όχι,» είπε, τελικά, ο Φανλαγκόθ.

«Δεν είσαι σίγουρος;» Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ ήταν που ρώτησε· ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, που πάντα αμφισβητούσε τον Ράζερ, όπως όλοι (εκτός από τη Ρικνάβαθ) γνώριζαν.

«Όχι. Ο αδελφός μου με πολεμάει με εξαιρετική... λύσσα μέσα στη Νουάλβορ. Πόσες φορές πρέπει να το επαναλάβω τούτο;» Τα μάτια του Φανλαγκόθ γυάλισαν, οργισμένα.

Η Λιόλα έριξε ένα έντονο βλέμμα στο θείο της, το οποίο έλεγε καθαρά: *Σε ικετεύω: σταμάτα, τώρα!*

«Πώς θεωρείτε, λοιπόν, ότι οφείλουμε να πράξουμε, Βασίλισσα Λιόλα;» ρώτησε ο Κέλσοναρ.

«Εξαρτάται...» είπε η Λιόλα. «Εξαρτάται από το πού βγάζει το πέρασμα το οποίο ανακαλύψατε. Μπορείτε να το βρείτε αυτό;»

Ο Κέλσοναρ κοίταξε τον Χάφναρ, κι εκείνος απάντησε: «Θα είναι δύσκολο, Βασίλισσά μου. Οι χάρτες όπου είδαμε το πέρασμα είναι παμπάλαιοι. Ωστόσο, αν μετρήσουμε το μήκος του και υπολογίσουμε... τότε, ναι, ίσως καταφέρουμε να δούμε, περίπου, πού βγάζει.»

Μπορώ να σας πω εγώ πού βγάζει, ήθελε να τους πληροφορήσει η Ρικνάβαθ· μα δε μίλησε, γιατί ο Φανλαγκόθ βρισκόταν μέσα στην αίθουσα και γιατί απλά δεν ήξερε πώς θα εκλάμβαναν την παρέμβασή της. Θα πανικοβάλλονταν, υπέθετε, κι εκείνη πώς θα τους έπειθε ότι έλεγε αλήθεια και ότι δεν ήθελε το κακό τους; Μπορεί να νόμιζαν πως ήταν ο Νουτκάλι και προσπαθούσε να τους κοροϊδέψει...

«Μετρήστε το,» αποκρίθηκε στον Χάφναρ η Λιόλα. «Αλλά μη σπάσετε τον τοίχο, μέχρι να είμαστε σίγουροι. Καλύτερα οι εχθροί μας να μη μάθουν γι'αυτή τη σήραγγα.»

«Αν μάθουν, θα μας επιτεθούν από εκεί,» είπε ο Νόρβορ.

«Όχι,» διαφώνησε η Λιόλα, κουνώντας το κεφάλι, «δεν το νομίζω. Γιατί ο χώρος είναι στενός –σωστά, Δράκαρχε Χάφναρ;» –ο Χάφναρ ένευσε– «και μπορούμε εύκολα να τον ανατινάξουμε, με δρακοφωτιά, και να τους θάψουμε. Εκείνο που με απασχολεί εμένα είναι άλλο: Πιστεύω ότι η σήραγγα πιθανώς να μας φανεί χρήσιμη για να βγάλουμε ανθρώπους μας, *κρυφά*, από το παλάτι.» Και πρόσθεσε νοερά: *Άμα γνωρίζαμε για τούτο το πέρασμα από πριν, ο Ρόλμαρ δε θα χρειαζόταν να χρησιμοποιήσει την Τηλεμεταφορά, για να φύγει και να πάει στο Ένρεβηλ... κι ανησυχώ τόσο γι'αυτόν.* «Αν, όμως, η Αδελφότητα της Ελευθερίας μάθει για την ύπαρξη της σήραγγας, τότε θα χάσουμε, κατευθείαν, αυτή τη δυνατότητα, καθότι η έξοδος θα φρουρείται νυχθημερόν, όπως και το παλάτι.»

«Θα ξεκινήσουμε, λοιπόν, τη μέτρηση και θα σας ειδοποιήσουμε μόλις έχουμε καταλήξει σε ένα μέγεθος, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Χάφναρ.

Η Λιόλα κατένευσε.

«Δε θα ήταν, όμως, αυτό πιο ταιριαστό να το κάνουν οι υπηρέτες του παλατιού, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Κέλσοναρ, με οξύ τόνο στη βραχνή του φωνή. «Η δουλειά των δράκαρχων δεν είναι να μετράνε το μήκος υπόγειων περασμάτων. Αναμφίβολα, θα συμφωνείτε...»

Δεν έχει κι άδικο, σκέφτηκε η Λιόλα. Η δουλειά των δράκαρχων, πράγματι, δεν είναι να μετράνε το μήκος υπόγειων περασμάτων... ούτε να ψάχνουν για υπόγεια περάσματα. Ωστόσο, ο τρόπος του είναι τόσο υπεροπτικός· είναι σα να λέει: «Θα μας πεις ΕΜΑΣ να κάνουμε τούτη τη βρομοδουλειά, αγάριστη Βασίλισσα; Πώς ΤΟΛΜΑΣ!» Αλλά η Λιόλα δεν το θεώρησε σκόπιμο να απαντήσει σε ανάλογο τόνο στον Κέλσοναρ. Το παλάτι της βρισκόταν υπό πολιορκία, η πρωτεύουσά της σε αναταραχή, και το Βασίλειό της ήταν τραυματισμένο· έπρεπε να εκτιμά τους λιγοστούς της συμμάχους.

«Συμφωνώ, Δρακοβασιλή Κέλσοναρ,» αποκρίθηκε. «Δεν εννοούσα, ασφαλώς, ότι εσείς οι ίδιοι θα μετρήσετε τη σήραγγα. Οι υπηρέτες των Δεκαεννέα Πύργων βρίσκονται στη διάθεσή σας.»

«Αυτό είναι, αληθινά, πρωτότυπο, Βασίλισσά μου,» είπε ο Κέλσοναρ, μ'ένα κοφτό, βραχνό γέλιο, το οποίο ο Χάφναρ θεώρησε μάλλον αγενές· ο Αρχιδράκαρχος το παρατραβούσε... «Και μας αρέσουν τα πρωτότυπα πράγματα. Οι δράκαρχοι αναγνωρίζουν την εκτίμηση

που τους δείχνετε.» *Τούτο την έφτιαξε, κάπως, την κατάσταση, παρατήρησε ο Χάφναρ.*

Η Βασίλισσα Λιόλα έκανε νόημα σ'έναν από τους υπηρέτες της αίθουσας να πλησιάσει το θρόνο, και τον πρόσταξε να στείλει τρεις άλλους στον Πύργο των Δράκων, προκειμένου να μετρήσουν το μήκος της υπόγειας σήραγγας. Εκείνος υποκλίθηκε και έσπευσε να εκτελέσει τη διαταγή της.

Ο Κέλσοναρ και ο Χάφναρ χαιρέτησαν τη Βασίλισσα και βγήκαν από την Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, μαζί με τους δράκους τους.

Η Ρικνάβαθ, σκεπτόμενη πως πιθανώς αυτή η υπόγεια σήραγγα να ήταν ένας πολύ καλός τρόπος για να μπει ο Βάνμιρ στους Δεκαεννέα Πύργους, ακολούθησε τους δύο δράκαρχους. Και, καθώς βρισκόταν κοντά τους, παρατήρησε ότι οι δράκοι τους κάτι είχαν καταλάβει: έστρεφαν τα κεφάλια προς το μέρος της και έμοιαζαν να οσμίζονται τον αέρα. *Είμαι ορατή γι'αυτούς; Με αντιλαμβάνονται, με κάποιο τρόπο;*

«Τι είναι, *Σρ'άερ*»;» είπε ο Χάφναρ, βλέποντας ότι η δράκαινά του κοίταζε πίσω, πού και πού. «Τι σ'απασχολεί τώρα»;

Εκείνη έπαψε να προχωρεί και σφύριξε κάτι στον *Σ'άαρν*, ο οποίος έπαψε να προχωρεί επίσης.

«Τι πρόβλημα υπάρχει»;» μούγκρισε ο Κέλσοναρ.

Η *Σρ'άερ* στράφηκε πίσω και έκανε μερικά δειλά βήματα, πλησιάζοντας τη Ρικνάβαθ, που ήταν αόρατη για τους δύο δράκαρχους. Ο *Σ'άαρν* ακολούθησε τη δράκαινα. Εκείνη ύψωσε τα νύχια της και έγδαρε τον αέρα, εκεί ακριβώς όπου θα βρισκόταν η Καρμώζ, αν είχε σώμα.

Ναι, σκέφτηκε η Ρικνάβαθ, *με αντιλαμβάνονται, και με μεγάλη ακρίβεια!* Υποχώρησε μέσα στο διάδρομο, απομακρυνόμενη από τα ερεπτά.

Οι δράκοι κοίταξαν γύρω-γύρω, και σφύριξαν κάτι ακατανόητο ο ένας στον άλλο.

«Η εξαφάνιση του ήλιου τούς έχει τρελάνει,» είπε ο Χάφναρ στον Κέλσοναρ. «Ή, ίσως, αυτή η σιγαλιά...»

Ο Αρχιδράκαρχος ένευσε. «Ναι, η σιγαλιά είναι πολύ τρομακτική.» Έπιασε τον *Σ'άαρν* από τα λουριά κι άρχισε να τον τραβά πίσω του· εκείνος δεν έφερε αντίσταση.

Ο Χάφναρ έπραξε παρόμοια με τη *Σρ'άερ*, και ούτε εκείνη έφερε αντίσταση.

Η Ρικνάβαθ ακολούθησε, από απόσταση. Οι δράκαρχοι την οδήγησαν σ'ένα μέρος γεμάτο με λαξεύματα δράκων και, τελικά, σε μια μεγάλη αίθουσα, η οποία στηριζόταν σε τέσσερις κολόνες, είχε δύο μεγάλα τζάκια και έξι πηγές νερού, και στο πάτωμά της υπήρχε ένα –προφανώς πρόσφατο– άνοιγμα. Λίγο πιο πίσω από το άνοιγμα ήταν ένα μεγάλο, στρογγυλό, ξύλινο τραπέζι, όπου κάθονταν τέσσερις άνθρωποι. Οι δύο από αυτούς –η ξανθιά γυναίκα με τη μισή ασημένια μάσκα και ο μελαχρινός μονόχειρας άντρας που στο άλλο χέρι φορούσε γάντι με σιδερένιες φάλαγγες– έμοιαζαν για δράκαρχοι· οι άλλοι δύο –ο σωματώδης, ξανθός άντρας και η γυναίκα με τα σγουρά, μαύρα, μακριά μαλλιά– δεν έμοιαζαν. Μέσα στο δωμάτιο, τρεις δράκοι γυρόφερναν: ο ένας απ'αυτούς έπινε νερό σε μια από τις πηγές· οι άλλοι δύο πάλευαν, παιχνιδιάρικα. Η Ρικνάβαθ έβρισκε το παιχνίδι τους διασκεδαστικό –ένα μπουρδούκλωμα ουρών, λαιμών, και σωμάτων.

«Η Βασίλισσα Λιόλα,» είπε ο Κέλσοναρ, «θα στείλει υπηρέτες, για να μετρήσουν το υπόγειο πέρασμα, ώστε να καταλάβουμε πού, περίπου, μέσα στην πόλη βγάζει.»

«Πότε θα τους στείλει;» ρώτησε η Φερλιάλα.

«Σε λίγο θα είναι εδώ.» Ο Κέλσοναρ κάθισε σε μια από τις θέσεις του τραπέζιού, βγάζοντας το Στέμμα των Δράκων κι αποθέτοντάς το εμπρός του. Ο *Σ'άαρν* όρμησε στον *Κρ'άασκ* και τη *Σί'ερν*, που πάλευαν στο πάτωμα. Ο *Σρ'έεεν*, που έπινε νερό σε μια από τις πηγές, τους έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα και έβγαλε ένα διαπεραστικό σύριγμα. Η *Σρ'άερ* (που, τώρα πλέον, ο Χάφναρ δεν την κρατούσε από τα λουριά, καθώς κι αυτός είχε καθίσει σε μια απ'τις καρέκλες του τραπέζιού) τον ζύγωσε, χτυπώντας τον, με την ουρά της, στα πλευρά. Τα μάτια του *Σρ'έεεν* στένεψαν και σύριξε ακόμα πιο διαπεραστικά. Η *Σρ'άερ* έμοιαζε να χαμογελά, και του έδειξε τη γλώσσα της· ύστερα, η όψη της σοβάρεψε, και τον πλησίασε, συνωμοτικά.

Εκείνος έφερε το κεφάλι του κοντά στο δικό της, και φάνηκαν να επικοινωνούν.

Μετά, άφησαν τη θέση τους πλάι στην πηγή κι άρχισαν να περιφέρονται μέσα στα δωμάτιο. Τα μάτια τους κοιτούσαν ολόγυρα, σαν να έψαχναν για κάτι.

Εμένα ψάχνουν, συνειδητοποίησε η Ρικνάβαθ, βλέποντας τα δύο ερπετά να τη ζυγώνουν. *Πώς με καταλαβαίνουν, τα τρισκατάρατα; Πέταξε, και «στάθηκε»* σε μια γωνία της οροφής της αίθουσας. Οι δράκοι την έχασαν πάλι.

«Κάτι τους ανησυχεί,» παρατήρησε η Φερλιάλα, κοιτάζοντας τη *Σρ'άερ* και τον *Σρ'έεεν*.

«Η εξαφάνιση του ήλιου φταίει,» είπε ο Χάφναρ, «κι αυτή η αλλόκοτη σιγαλιά.» *Η οποία, πρόσθεσε νοερά, μοιάζει τόσο με τη σιγαλιά των Αρχέτοπων. Αναρωτιέμαι, έχει βρει η μητέρα τον πατέρα; Τον έχει ρωτήσει τι μπορεί να σημαίνουν όλα τούτα;*

Βήματα ακούστηκαν έξω από την αίθουσα, και τρεις υπηρέτες παρουσιάστηκαν στο κατώφλι· οι δύο ήταν αυτοί που είχαν έρθει και χτες βράδυ. Υποκλίθηκαν όλοι μπροστά στους δράκαρχους, και ένας είπε: «Αρχοντές μου. Είμαστε εδώ για να μετρήσουμε τη σήραγγα· έχουμε φέρει νήμα μαζί μας.»

«Ακολουθήστε με,» αποκρίθηκε ο Χάφναρ, καθώς σηκωνόταν από τη θέση του.

Η Ταλίνα άναψε μια λάμπα και του την έδωσε. «Να έρθω κι εγώ;»

«Όχι· θυμάμαι το δρόμο. Κι εσύ, *Σρ'άερ*,» είπε στη δράκαινά του, γνωρίζοντας πως οι υπηρέτες θα αισθάνονταν φοβισμένοι κοντά της, «μείνε εδώ. Δε θ'αργήσω να επιστρέψω.»

Η *Σρ'άερ* σύριξε, και σύρθηκε προς την πηγή όπου πριν από λίγο έπνε νερό ο *Σρ'έεεν*.

Ο Νίσαρελ έριξε ένα σχοινί μέσα στο άνοιγμα του πατώματος, και εκείνος κι ο Πάρνορ το κράτησαν, καθώς ο Χάφναρ και οι υπηρέτες κατέβαιναν στο σκοτάδι.

Η Ρικνάβαθ ακολούθησε τον μασκοφόρο δράκαρχο και τους τρεις άντρες, οι οποίοι άρχισαν να διασχίζουν στενόχωρα περάσματα και να κατεβαίνουν σκάλες. Οι υπηρέτες ήταν τρομοκρατημένοι, αν έκρινε από τις εκφράσεις των προσώπων τους κι από τα διασταλμένα τους μάτια· πράγμα το οποίο δεν θεωρούσε καθόλου παράξενο, βέ-

βαια. *Κι εγώ το ίδιο τρομοκρατημένη θα ήμουν, αν βρισκόμουν κανονικά, με το σώμα μου, εδώ μέσα, συλλογίστηκε. Το μέρος πρέπει νάναι πολύ κλειστοφοβικό. Στην αιθέρια κατάστασή της, όμως, δεν αισθανόταν τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από ενδιαφέρον για το πού θα την οδηγούσε ο δράκαρχος με τη λάμπα.*

«Εδώ είναι η σήραγγα που πρέπει να μετρήσετε,» είπε στους υπηρέτες ο Χάφναρ, όταν, κατεβαίνοντας τη μακριά σκάλα, έφτασαν κάτω από το έδαφος.

«Πού βρίσκεται το τέλος, Άρχοντά μου;»

«Στο βάθος.» Ο Χάφναρ έδειξε το σκοτάδι, με μια αδιάφορη κίνηση. «Ευθεία εμπρός· δεν έχει διακλαδώσεις. Θα επιστρέψω, για να σας οδηγήσω επάνω. Πόση ώρα θα χρειαστείτε;»

«Εξαρτάται από το πόσο μακριά είναι το πέρας της σήραγγας.»

«Ελάτε, να δείτε,» είπε ο Χάφναρ, βαδίζοντας.

Οι υπηρέτες τον ακολούθησαν, και το ίδιο κι η Ρικνάβαθ.

«Νερό...» παρατήρησε ένας απ'αυτούς, αφουγκραζόμενος.

«Ναι,» ένευσε ο Χάφναρ. «Δίπλα μας πρέπει νάναι οι υπόνομοι. Αλλά μην ανησυχείτε γι'αυτό· δε θα χρειαστεί να πάτε εκεί.»

Οι υπηρέτες δεν έδειχναν τώρα τόσο ταραγμένοι όσο πριν· ωστόσο, η Ρικνάβαθ μπορούσε ν'ακούσει τις αναπνοές τους πολύ δυνατές μέσα στην ησυχία, και, όταν πήγαινε ακόμα πιο κοντά τους, μπορούσε να νιώσει τις καρδιές τους να χτυπάνε με γρήγορο ρυθμό.

«Εδώ, τελειώνει η σήραγγα,» είπε ο Χάφναρ, καθώς έφτασαν μπροστά από την κατεστραμμένη πόρτα και τον τοίχο πίσω της. «Σε πόση ώρα, λοιπόν, θέλετε να επιστρέψω;»

«Σε καμια ώρα, Άρχοντά μου. Πιστεύω θα το έχουμε μετρήσει ως τότε,» αποκρίθηκε ο υπηρέτης, ανάβοντας τη δική του λάμπα.

«Εντάξει,» είπε ο δράκαρχος, «σε μια ώρα θα είμαι εδώ.» Και έφυγε.

Η Ρικνάβαθ πέρασε μέσα από τον τοίχο στο τέλος της σήραγγας, και βρέθηκε σ'ένα μέρος όπου κυριαρχούσαν το σκοτάδι και η σιγαλιά. Και, όταν δεν μπορείς ούτε να δεις ούτε να ακούσεις, δύο πράγματα σου μένουν να κάνεις, για να αντιληφτείς το περιβάλλον σου: να αγγίξεις ή να μυρίσεις. Η Ρικνάβαθ, όμως, δεν είχε ικανότητα όσφρησης ή αφής στην αιθερική της κατάσταση, έτσι ήταν τελείως

χαμένη. Προχώρησε λίγο και, ύστερα, υψώθηκε, βγαίνοντας σε μια τραπεζαρία με κάμποσο κόσμο.

Πανδοχείο, σκέφτηκε. Μάλιστα... Η σήραγγα, λοιπόν, βγάζει στο κελάρι κάποιου πανδοχείου.

Πήγε προς την εξώπορτα, την ώρα που αυτή άνοιγε και δύο ταξιδιώτες έμπαιναν. Πέρασε από μέσα τους, σαν να μην υπήρχαν (ή σαν εκείνη να μην υπήρχε), και βρέθηκε σ'έναν δρόμο της Νουάλ-βορ. Έστρεψε το βλέμμα της στο πανδοχείο και κοίταξε την πινακίδα του. Ο ΓΛΑΡΟΣ, έγραφε.

Ωρα να μιλήσω με τον Βάνμυρ.

Κεφάλαιο 8

Δύσκολη Επικοινωνία

Τα ψητά καβούρια είχαν τελειώσει, όταν η Ρικνάβαθ ήρθε. Ο Βάνμιρ την αισθάνθηκε σαν ένα θερμό κύμα αέρα που έκανε τις τρίχες του ν' ανασηκωθούν.

— Έμαθα κάτι ενδιαφέρον—

Ο Μάηραν αναπήδησε, αιφνιδιασμένος, επάνω στην καρέκλα του, καθώς ήταν έτοιμος να πει μια γουλιά κρασί.

«Τι;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

Η Ρικνάβαθ τούς είπε για την υπόγεια σήραγγα που είχαν βρει οι δράκαρχοι, και τους τόνισε πως δίσταζαν να την ανοίξουν γιατί φοβόνταν ότι μπορεί οι εχθροί τους να μάθαιναν γι' αυτήν. Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν πρέπει να υπήρχε κίνδυνος, αφού το πέρασμα έβγαζε στο κελάρι του πανδοχείου «Ο Γλάρος», το οποίο βρισκόταν κοντά στην Πύλη του Γλάρου, από τη βόρεια μεριά του τείχους.

«Δεν το ξέρεις ότι δεν υπάρχει κίνδυνος, Ρικνάβαθ,» είπε ο Βάνμιρ. «Γιατί οι εχθροί των Γάθιν μπορεί να έχουν κατασκόπους τους μέσα στο πανδοχείο, και όταν ακουστεί θόρυβος από το κελάρι....»

— *Τσως να έχεις δίκιο, αλλά τι σκοπεύεις να κάνεις; Αυτή η υπόγεια σήραγγα εμένα μου φαίνεται καλός τρόπος για να μπεις στο παλάτι—*

«Ναι, το ξέρω. Έτσι μου φαίνεται κι εμένα. Όμως αναρωτιέμαι πώς θα καταφέρω να φτάσω σ' αυτήν.»

— *Θέλεις να σε οδηγήσω στον Γλάρο;—*

«Ναι· αυτή θα ήταν καλή ιδέα, για αρχή.»

— *Επίσης, Βάνμιρ, πρέπει να σε προειδοποιήσω ότι οι Έξωθεν βρίσκονται κοντά—*

«Οι Έξωθεν;» έκανε ο Μάηραν, προτού η Ρικνάβαθ τελειώσει τα λόγια της. Τα μάτια του κοίταξαν προς όλες τις κατευθύνσεις, μέσα στην τραπεζαρία των Καραβόγατων.

— *Όχι, όχι—* είπε η Καρμώζ— *δεν είναι εδώ. Είναι έξω από το πανδοχείο, κρυμμένοι σ' ένα σοκάκι—*

«Διστάζουν να μας επιτεθούν,» είπε ο Βάνμιρ. «Δεν είναι τόσο δυνατόι όσο στους Αρχέτοπους, και εμείς γνωρίζουμε το μυστικό τους.» Άγγιξε τον καθρέφτη που βρισκόταν στην καρέκλα, πλάι του, και ορθώθηκε.

«Φεύγουμε, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Μάηραν.

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Ναι.» Σήκωσε την κουκούλα της κάπας του και πήρε τον καθρέφτη στο χέρι.

Ο Μάηραν σηκώθηκε επίσης, και βγήκαν από τους *Καραβόγατους*.

«Σε ποιο σοκάκι κρύβονται;» θέλησε να μάθει ο Βάνμιρ.

—*Δεξιά σου. Το δεύτερο ύστερα από το σπίτι με την κόκκινη πόρτα—*

«Αχά, το είδα. Δε θα περάσουμε από εκεί, λοιπόν.»

«Συνετή απόφαση, Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν.

«Είμαι συνετός άνθρωπος, κατά βάθος,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, καθώς κατευθύνονταν προς την Οδό Κάρων. «Το παράξενο είναι πως ελάχιστος κόσμος το παραδέχεται.»

Ύστερα, άλλαξε θέμα: «Ρικνάβαθ, μπορείς να μιλήσεις στην Πριγκίπισσα Λιόλα;»

—*Βασίλισσα Λιόλα. Ο πατέρας της είναι νεκρός—*

«Ναι, το ξέχασα. Μπορείς, όμως, να της μιλήσεις;»

—*Αν το θελήσω, ναι. Αλλά τι να της πω;—*

«Για τη σήραγγα, φυσικά.»

—*Βάνμιρ, φοβάμαι ότι δε θα με πιστέψει. Θα νομίσει πως είμαι ο Νουτκάλι και προσπαθώ να την κοροϊδέσω. Δεν ξέρει ότι οι Ράζλερ έχουν χάσει τις δυνάμεις τους—*

«Δοκίμασε. Τι έχεις να χάσεις;»

Η Ρικνάβαθ δεν αποκρίθηκε· ο Βάνμιρ, όμως, νόμιζε ότι η σιωπή της μιλούσε για κάποιο φόβο. Τι φοβόταν; Τον Φανλαγκόθ; Ή, μήπως, δεν εμπιστευόταν τον εαυτό της;

«Γιατί διστάζεις;» τη ρώτησε.

—*Θα τα κάνω χειρότερα...—*

«Χειρότερα απ'ό,τι είναι;»

—*Ναι, Βάνμιρ, πολύ χειρότερα. Σκέψου ότι η Λιόλα μπορεί να τρομάξει μ'εμένα και ν'αποφασίσει να μην ανοίξει ποτέ τη σήραγγα. Και τότε, θα είναι αδύνατο να μπεις στο παλάτι—*

«Μα, αν δεν της μιλήσεις,» διαφώνησε εκείνος, «τότε πάλι ίσως να είναι αδύνατο να μπω στο παλάτι, Ρικνάβαθ! Δε θα την ανοίξουν τη σήραγγα, φοβούμενοι ότι βγάζει σε κάποιο σημείο που ελέγχουν οι εχθροί τους... πράγμα το οποίο μπορεί να ισχύει, βέβαια.»

«Ναι, Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν, «μπορεί να ισχύει· όμως, αφού η σήραγγα βρίσκεται στο κελάρι, αν κάποιος διαλύσει τον τοίχο με επιφύλαξη και χωρίς να κάνει φασαρία, δε θα γίνει αρκετός σαματάς ώστε να τραβήξει την προσοχή κανενός. Έτσι, θα μπορούμε στο παλάτι, και οι εχθροί των Γάθνιν, ακόμα κι αν αργότερα μάθουν την ύπαρξη του περάσματος, αμφιβάλλω ότι θα επιχειρήσουν να εισβάλουν από εκεί, γιατί οι αμυνόμενοι θα μπορούν εύκολα να τους απωθήσουν. Τα στενά μέρη δεν ενδείκνυνται για να επιτίθεται.»

Παρ'όλη την έλλειψη φαντασίας του, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, ο Μάηραν είναι καλός στρατιωτικός, και μιλάει σωστά, στη συγκεκριμένη περίπτωση. «Ναι,» είπε, «όντως... Λοιπόν, Ρικνάβαθ, θα ήθελα να μιλήσεις στη Βασίλισσα Λιόλα, να της ζητήσεις ν'ανοίξει το πέρασμα για μένα.»

Η Καρμώζ ακούστηκε ν'αναστενάζει—*Φοβάμαι ότι δε θα πετύχει...*—

«Ακόμα και να μην πετύχει,» είπε ο Βάνμιρ, καθώς πλησίαζαν τη μεγάλη Πύλη του Γλάρου, «αξίζει τον κόπο να προσπαθήσεις. Έχε εμπιστοσύνη στον εαυτό σου, Ρικνάβαθ!»

—*Καλά... αλλά μην πεις ότι δε σε προειδοποίησα—*

Ο Βάνμιρ μειδίασε. «Δε θα το πω.»

—*Θέλεις να πάω τώρα;—*

«Μισό λεπτό. Πρέπει να μου πεις ακόμα δύο πράγματα... ή, μάλλον, τρία,» πρόσθεσε, καθώς είχαν φτάσει στην Πύλη του Γλάρου. «Κατ'αρχήν, από εδώ όπου βρισκόμαστε, προς τα πού πηγαίνουμε για το πανδοχείο;»

—*Στρίψτε δεξιά, στον δεύτερο δρόμο που θα δείτε—*

«Εντάξει. Δεύτερη ερώτηση: Οι Έξωθεν μάς ακολουθούν;»

—*Πάω να κοιτάξω—*Ο Βάνμιρ αισθάνθηκε την παρουσία της να φεύγει.

Σε λίγο, επέστρεψε και είπε—*Ναι. Βρίσκονται στο κατόπι σας—*

«Χίλιες κατάρες επάνω τους...» μουρμούρισε ο ακρίτης, κάτω απ'την ανάσα του. «Τρίτη και τελευταία ερώτηση, Ρικνάβαθ: Ο Φανλαγκόθ νομίζεις ότι μπορεί να σε αντιληφτεί;»

—Ναι, νομίζω πως ναι. Αλλά, μάλλον, πρέπει να είμαι αρκετά κοντά του, για να το κάνει. Όταν βρισκόμουν στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, ήταν κι αυτός εκεί, και τον παρατήρησα, για να δω αν είχες δίκιο που με προειδοποίησες. Ο Ράζερ έμοιαζε να έχει καταλάβει κάτι... έμοιαζε σαν κάτι να τον ενοχλεί στον αέρα· πού και πού, κοίταζε γύρω-γύρω. Μα, δεν εστίασε ποτέ το βλέμμα του επάνω μου. Δε με αντιλήφτηκε· δεν ήξερε ότι ήμουν εκεί—Και ρώτησε—Να πάω τώρα στο παλάτι;—

«Ναι,» απάντησε ο Βάνμιρ. «Προσπάθησε να βρεις την κατάλληλη στιγμή, για να μιλήσεις στη Λιόλα.»

—Δεν είμαι καλή σ'αυτά τα πράγματα...—

—Είσαι καλύτερη απ'ό,τι πιστεύεις—της είπε ο ακρίτης, νοητικά. Και αισθάνθηκε την παρουσία της να έρχεται ακόμα πιο κοντά του. Για μια στιγμή, νόμισε ότι το μάγουλο της Ρικνάβαθ τρίφτηκε επάνω στο δικό του —ή, μήπως, ήταν τα χείλη της;—, και μετά, η Καρμώζ έφυγε. Ο θερμός αέρας τον εγκατέλειψε και οι τρίχες του έπαψαν να ορθώνονται.

«Απο δώ, Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν, αγγίζοντας τον ώμο του Βάνμιρ. «Απο δώ δεν είπε η Ρικνάβαθ; Ο δεύτερος δρόμος δεξιά.»

«Ναι, σωστά. Κάτι σκεφτόμουν...»

Έστριψαν, και βρέθηκαν σε μια πλακόστρωτη οδό με αρκετό κόσμο. Δεξιά κι αριστερά τους βρίσκονταν κατοικίες και καταστήματα, και το πανδοχείο «Ο Γλάρος» ξεχώριζε εύκολα ανάμεσά τους. Η ξύλινη πινακίδα του ήταν λαξεμένη σε σχήμα γλάρου με τα φτερά ανοιχτά.

«Κάπου εδώ πρέπει να βγάζει,» είπε ο Νίσαρελ. Το δάχτυλό του διέγραψε ένα μικρό ημικύκλιο πάνω στο χάρτη της Νουάλβορ: ένα ημικύκλιο κοντά στην Πύλη του Γλάρου, νότια της Αγοράς.

Οι παλατιανοί υπηρέτες είχαν μετρήσει την υπόγεια σήραγγα και είχαν αναφέρει το μήκος της στους δράκαρχους· έτσι τώρα αυτοί βρίσκονταν συγκεντρωμένοι γύρω από το στρογγυλό, ξύλινο τραπέζι

στην Αίθουσα των Δράκων και έκαναν υπολογισμούς. Εκτός από το χάρτη τους, είχαν εμπρός τους και διάφορα φαγητά και ποτά, γιατί ήταν μεσημέρι και όλοι τους πεινούσαν. Οι δράκοι γευματίζουν λίγο παραπέρα, χωρισμένοι σε δύο ομάδες, η πρώτη εκ των οποίων απαρτιζόταν από τη Σρ'άερ και τον Σρ'έεν, και η δεύτερη από τον Κρ'άασκ, τη Σί'ερν, και τον Σ'άαρν.

«Το εδώ σου, δρακαδελφέ, είναι πολύ γενικό,» είπε ο Πάρνορ στον Νίσαρελ, και δάγκωσε ένα κομμάτι μηλόπιτας.

«Μας δίνει, όμως, κάποια στοιχεία,» τόνισε η Φερλιάλα. «Κατ'αρχήν, αποκλείεται η σήραγγα να βγάζει σε οικία ευγενή, ναό, ή φρουραρχείο. Κατά πάσα πιθανότητα, βγάζει σε σπίτι ή κατάσταση.»

Ο Κέλσοναρ ένευσε. «Αυτό σκέφτομαι κι εγώ.» Ήπια μια γουλιά μπίρα από την κούπα του.

«Αν γνωρίζαμε την ακριβή κλίση του περάσματος,» είπε ο Χάφναρ, «θα μπορούσαμε να υπολογίσουμε και ακριβώς σε ποιο σημείο τελειώνει.»

«Δεν υπάρχει κανένας χάρτης που να δείχνει το πέρασμα σ'όλο του το μήκος;» ρώτησε η Ταλίνα.

«Οι χάρτες που έχουμε ψάξει,» αποκρίθηκε ο Νίσαρελ, «τελειώνουν εκεί όπου αρχίζει το πέρασμα. Προφανώς, δεν ενδιέφερε τον σχεδιαστή να χαρτογραφήσει κάτι εκτός παλατιού.»

«Μπορεί, όμως, να βρούμε κάποιο χάρτη που να δείχνει και το παλάτι και την πόλη,» είπε ο Κέλσοναρ. «Ακόμα κι αν η δική μας βιβλιοθήκη δεν έχει έναν τέτοιο χάρτη, σίγουρα θα τον έχει ο Πύργος της Γνώσης.»

«Ο Πύργος της Γνώσης είναι τεράστιος,» είπε η Φερλιάλα· «θα καθυστερήσουμε.»

«Θα βρούμε, όμως, εκείνο που ζητάμε,» τόνισε ο Χάφναρ.

Βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν, και η συζήτηση των δράκαρων διακόπηκε. Κάποιος βάδιζε μέσα στον Πύργο των Δράκων.

«Είναι ενοχλητικό, δεν είναι;» είπε ο Κέλσοναρ.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Νίσαρελ.

«Εννοώ το να μπαίνει και να βγαίνει εδώ πέρα όποιος θέλει! Κανονικά, θα έπρεπε να είχαμε φρουρούς, όπως τις παλιές ημέρες.»

«Θα το σκεφτούμε κάποια άλλη στιγμή...» είπε η Φερλιάλα.

Τα βήματα ακούγονταν τώρα από πολύ κοντά, και μια μορφή φάνηκε στο κατώφλι της Αίθουσας των Δράκων: η μορφή της Βασίλισσας Λιόλα, ντυμένη με μακρύ, σκούρο-μενεξεδί φόρεμα και πορφυρό μανδύα. Στο κεφάλι της δεν ήταν το Στέμμα του Νόρβηλ, και τα μακριά, σγουρά, ξανθά της μαλλιά ήταν δεμένα αλογοουρά.

Οι δράκαρχοι σηκώθηκαν από τις θέσεις τους.

«Καθίστε,» τους είπε η Λιόλα. «Με συγχωρείτε που έρχομαι απρόσκλητη. Οι υπηρέτες με ενημέρωσαν ότι η μέτρηση του υπόγειου περάσματος τελείωσε, και ήμουν περίεργη να μάθω τα συμπεράσματα στα οποία έχετε φτάσει.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Νίσαρελ. «Περάστε. Γευματίστε μαζί μας, αν θέλετε.»

Η Λιόλα πήρε θέση στο τραπέζι, και οι δράκαρχοι κάθισαν. «Θα το ήθελα πολύ,» είπε, «γιατί δεν έχω φάει τίποτα από το πρωί και πεθαίνω της πείνας.» Πήρε ένα κομμάτι μηλόπιτα και το δάγκωσε.

«Το πέραςμα τελειώνει κάπου εδώ, Βασίλισσά μου,» την πληροφόρησε ο Νίσαρελ, δείχνοντας το ίδιο μέρος που είχε δείξει και πριν, επάνω στο χάρτη της πρωτεύουσας. «Ωστόσο, δε γνωρίζουμε το ακριβές σημείο.»

Η Λιόλα κοίταξε την περιοχή. *Νότια της Αγοράς και βόρεια της Πύλης του Γλάρου*, σκέφτηκε. *Λογικά, δε θα είναι πολύ επικίνδυνο να το ανοίξουμε...* «Πείτε μου κάτι,» ζήτησε, στρεφόμενη στον Χάφναρ και την Ταλίνα: «όπως διασχιζατε τη σήραγγα, είχατε την εντύπωση ότι κάπου *ανέβαινε*;»

Ο δράκαρχος κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. «Όχι.» Και η ποιήτρια συμφώνησε, μ'ένα νεύμα.

«Γιατί ρωτάτε, Βασίλισσά μου;» θέλησε να μάθει η Φερλιάλα.

«Διότι αναρωτιέμαι αν το πέραςμα τελειώνει κάτω ή πάνω από το έδαφος.»

«Νομίζω ότι θα ήταν ασφαλές να υποθέσουμε ότι τελειώνει κάτω,» είπε ο Χάφναρ.

«Επομένως, πρέπει να βγάζει σε κάποιο υπόγειο, σωστά; Σε αποθήκη ή κελάρι...»

—*Βασίλισσα Λιόλα...*—Η Λιόλα έπαψε να δίνει προσοχή στα λόγια των δράκαρχων, καθώς μια γυναικεία φωνή αντήχησε μέσα στο νου της, όπως παλιότερα είχε αντηχήσει, πολλές φορές, η φωνή της

«Λιάμνερ Κρωθ»—Γνωρίζω πού τελειώνει η σήραγγα. Γνωρίζω ακριβώς πού τελειώνει—

—Ποια είσαι;—

«Μεγαλειοτάτη;» είπε ο Νίσαρελ. «Είστε καλά;»

«Μισό λεπτό,» αποκρίθηκε η Λιόλα. «Σκέφτομαι κάτι. Με συγχωρείτε.»

Οι δράκαρχοι την κοίταξαν παραξενεμένα, αλλά δε μίλησαν.

—Ποια είσαι; Απάντησέ μου!—

—Η Ρικνάβαθ είμαι—

—Αποκλείεται να είσαι η Ρικνάβαθ!—

—Όχι, Βασίλισσα Λιόλα· η Ρικνάβαθ είμαι. Σου λέω την αλήθεια. Έχουν συμβεί πολλά πράγματα τα οποία... τα οποία θα ήταν καλύτερα να σου τα πει ο Βάνμιρ από κοντά—

—Ο Βάνμιρ; Πού είναι ο Βάνμιρ τώρα;—

—Στη Νουάλβορ, και προσπαθεί να μπει στο παλάτι. Είναι πολύ σημαντικό να μπει στο παλάτι, και μπορεί να το καταφέρει μόνο μέσω της σήραγγας που έχουν ανακαλύψει οι δράκαρχοι. Πρέπει να την ανοίξετε—

Η Λιόλα δεν πίστευε, φυσικά, ότι αυτή ήταν η Ρικνάβαθ. Η Καρμώζ ήταν προφήτισσα, μπορούσε να προβλέπει τα μελλούμενα, μα δεν είχε τηλεπαθητικές δυνάμεις. Τέτοιες δυνάμεις είχαν μόνο οι Ράζλερ.

—Με θεωρείς τόσο ανόητη, Νουτκάλι;—είπε η Βασίλισσα του Νόρβηλ—Τόσο ανόητη ώστε να πέσω σ'ετούτη την παγίδα;—

—Όχι! Δεν είμαι ο Νουτκάλι· είμαι η Ρικνάβαθ, και σου λέω την αλήθεια. Ο Βάνμιρ είναι στη Νουάλβορ και θέλει να μπει στο παλάτι. Έχει αναλάβει μια πολύ σημαντική αποστολή!—

—Γνωρίζω ότι οι Ράζλερ μπορείτε ν'αλλάζετε τη φωνή σας—

—Μα, δεν είμαι Ράζλερ! Είμαι η Ρικνάβαθ! Σε παρακαλώ, Βασίλισσα Λιόλα, ο Βάνμιρ πρέπει να μπει στο παλάτι—

—Γιατί; Τι «σημαντική αποστολή» έχει αναλάβει;—Αναμφίβολα, ο Νουτκάλι θα της έδινε μια απάντηση· θα τα είχε σκεφτεί όλα. Η Λιόλα δεν ευελπιστούσε να τον φέρει σε δύσκολη θέση με την ερώτησή της, ωστόσο είχε την περιέργεια ν'ακούσει την απόκρισή του.

—Να σκοτώσει τον Φανλαγκόθ—

—Να σκοτώσει τον Φανλαγκόθ;—Η Βασίλισσα ήθελε γελάσει—Ο Βάνμιρ υπηρετεί τον Φανλαγκόθ. Γιατί να θέλει να τον σκοτώσει;—

—Θέλει να σκοτώσει όλους τους Ράζερ! Κοίτα, Βασίλισσα Λιόλα, η κατάσταση είναι πολύ μπερδεμένη, για να σου την εξηγήσω τώρα. Όμως, για να καταλάβεις κάποια πράγματα, ο Βάνμιρ είναι που έκανε τον ήλιο να εξαφανιστεί, προκειμένου να χάσουν ο Νουτκάλι, ο Φανλαγκόθ, και ο Λιζναγκάρ τις δυνάμεις τους. Κι εγώ τον βοήθησα—

Τι ήταν αυτές οι τρέλες που έλεγε; Είχε παραφρονήσει ο Νουτκάλι; Όχι, αποκλείεται· ήταν ήδη πολύ παράφρων, για να έχει παραφρονήσει κι άλλο. Προσπαθεί να με μπερδέψει με ασυναρτησίες, ώστε να κάνω, τελικά, το θέλημά του...

—Ακόμα δε με πιστεύεις, Βασίλισσα Λιόλα;—

—Φυσικά και όχι—

—Ο κόσμος μετατρέπεται σε Αρχέτοπο—εξήγησε η φωνή—γιαυτό χάθηκε ο ήλιος. Και μέσα στους Αρχέτοπους οι Ράζερ χάνουν τις μαντικές τους δυνάμεις. Ο Βάνμιρ έχει τώρα την ευκαιρία να τους σκοτώσει—

—Σταμάτα, Νουτκάλι!—Η Λιόλα είχε αρχίσει να εξοργίζεται—Καταλαβαίνω τι προσπαθείς να κάνεις—

—ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ, ΑΝΟΗΤΗ ΩΘΡΑΓΚΙ! Η ΡΙΚΝΑΒΑΘ ΕΙΜΑΙ!—

Η Λιόλα κοπάνησε τη γροθιά της στο τραπέζι, και ορθώθηκε.

«Τι συμβαίνει, Βασίλισσα Λιόλα;» τη ρώτησε ο Κέλσοναρ.

«Τι έχετε, Μεγαλειοτάτη;» είπε ο Νίσαρελ.

«Με συγχωρείτε,» αποκρίθηκε η Λιόλα, αντιλαμβανόμενη πώς πρέπει να την έβλεπαν —σαν τρελή θα με βλέπουν! «Πρέπει να πηγαίνω. Θα επιστρέψω.» Στράφηκε και έφυγε από την αίθουσα.

—Σε παρακαλώ! Άκουσε τι σου λέω: ο Βάνμιρ είναι στην πόλη και πρέπει να μπει στο παλάτι—

—Παράτα τα, Νουτκάλι! Σε αγνωώ!—αντιγύρισε η Λιόλα, κατεβαίνοντας, βιαστικά, τις σκάλες και βγαίνοντας από τον Πύργο των Δράκων.

Η φωνή έπαψε· η Βασίλισσα, όμως, συνέχισε να βαδίζει το ίδιο γρήγορα όσο πριν. Σκόπευε να επισκεφτεί τον Φανλαγκόθ και να του μιλήσει γι' αυτό που είχε συμβεί. Μάλλον, βέβαια, εκείνος θα το ήξερε ήδη, αλλά η Λιόλα πίστευε ότι ήταν καλύτερα να σιγουρευτεί.

Εξάλλου, ο Ράζερ είχε πει ότι, ετούτο τον καιρό, ο αδελφός του τον πολεμούσε σκληρά μέσα στη Νουάλβορ και προσπαθούσε να του κρύβει πράγματα.

Φτάνοντας στον Πύργο των Ξένων, η Βασίλισσα του Νόρβηλ χτύπησε την πόρτα του Φανλαγκόθ και εκείνος άνοιξε. Τα γεμάτα μυστήριο μάτια του ατένισαν το πρόσωπό της με περιέργεια.

«Βασίλισσα Λιόλα,» είπε, παραμερίζοντας από το κατώφλι. «Σε τι οφείλω ετούτη την επίσκεψη;»

Δεν ξέρει, λοιπόν, σκέφτηκε εκείνη, μπαίνοντας. Μα τι ξέρει, τέλος πάντων, τώρα τελευταία; Της έδινε την εντύπωση ότι οι δυνάμεις του είχαν εξασθενήσει. Ωστόσο, είχε αποκαλύψει πού βρισκόταν η Φερνάλβιν, καθώς και τι είχε συμβεί το βράδυ που η Έπαρχος-Κεντροφύλαξ είχε επιχειρήσει να σώσει το γιο της· και είχε διώξει και τους πολιορκητές από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. *Η συμπεριφορά του, όμως, εξακολουθεί να είναι... αλλόκοτη. Αλλά τότε η συμπεριφορά του Φανλαγκόθ δεν ήταν αλλόκοτη; Μπορεί να φταίει και η εξαφάνιση του ήλιου...* Κι αμέσως, θυμήθηκε αυτά που είχε πει η «Ρικνάβαθ»–

«Μου φαίνεσαι προβληματισμένη,» διέκοψε τους συλλογισμούς της ο Ράζερ.

Η Λιόλα κάθισε στην πολυθρόνα του δωματίου. Αντίκρυ της βρισκόταν ένα τραπέζι, στρωμένο με φαγητό· ο Φανλαγκόθ έτρωγε, προτού έρθει εκείνη. «Ο αδελφός σου... μου μίλησε.»

Ο Ράζερ στάθηκε εμπρός της, στενεύοντας τα μάτια. «Ο Νουτκάλι; Είσαι σίγουρη;»

«Δεν μπορεί να ήταν κανείς άλλος. Αν και, βέβαια, δε μου είπε το πραγματικό του όνομα. Υποστήριξε ότι ήταν η Ρικνάβαθ των Καρμώζ–»

«Η Ρικνάβαθ;» Προς στιγμή, ο Φανλαγκόθ φάνηκε έκπληκτος· ίσως... ίσως και τρομαγμένος, παρατήρησε η Λιόλα. Ύστερα, όμως, γέλασε. «Ο Νουτκάλι είναι αστείος! Τι σου είπε;»

«Μου ζήτησε ν'ανοίξω τη σήραγγα –αυτή που ανακάλυψαν οι δράκαρχοι–, ώστε ν'αφήσω τον Βάνμιρ να μπει. Είπε ότι ο Βάνμιρ βρίσκεται στη Νουάλβορ· αληθεύει τούτο, Φανλαγκόθ;»

Ο Ράζερ κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Είσαι σίγουρος; Μήπως ο Νουτκάλι σου τον κρύβει;»

«Όχι, Βασίλισσα Λιόλα! Αν ο Βάνμιρ ήταν εδώ, θα το ήξερα,» είπε ο Φανλαγκόθ, σχεδόν εκνευρισμένος. Έκανε μια βόλτα μέσα στο δωμάτιο, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος. Ο μαύρος του χιτώνας σερνόταν πίσω του. Το Μάτι του Κυκλώνα κρεμόταν από τη μέση του. «Τι άλλα σου είπε ο τρισκατάρατος αδελφός μου;»

«Μου είπε κάποια πράγματα που μου φάνηκαν τελείως παράξενα...» *Γιατί δείχνεις τόσο ανήσυχος, Φανλαγκόθ; Τι συμβαίνει; Τι φοβάσαι; Πιστεύεις ότι ο Νουτκάλι έχει στήσει κάποια πλεκτάνη που δεν κατάφερες να προβλέψεις;*

«Δηλαδή;» Ο Ράζλερ σταμάτησε να βηματίζει και την ατένισε έντονα.

«Είπε ότι ο Βάνμιρ πρέπει, οπωσδήποτε, να μπει στο παλάτι, γιατί έχει αναλάβει μια πολύ σημαντική αποστολή: να σκοτώσει εσένα.»

«Να σκοτώσει εμένα;...»

Η Λιόλα ένευσε.

Ο Φανλαγκόθ έριξε το κεφάλι πίσω. «Χα-χα-χα-χα-χα!...» Μετά, ατένισε πάλι ευθέως τη Βασίλισσα του Νόρβηλ, μ'ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη. «Ο αδελφός μου είναι, πράγματι, αστείος... Σου εξήγησε κιόλας γιατί ο Βάνμιρ θέλει να με... σκοτώσει;»

Η Ρικνάβαθ είχε ακολουθήσει τη Βασίλισσα ως εδώ, και παρακολουθούσε την κουβέντα της με τον Ράζλερ, τρομοκρατημένη. *Τα έκανα μαντάρα! σκεφτόταν. Τα έκανα μαντάρα, τελείως! Και ήξερε ότι έπρεπε να επέμβει, για να σώσει την κατάσταση όσο μπορούσε. Έτσι, μίλησε στη Λιόλα, και μόνο στη Λιόλα, προτού εκείνη προλάβει ν'απαντήσει στον Φανλαγκόθ:*

—Όχι! Μην του πεις! Μην είσαι ανόητη! Δεν ξέρει τίποτα!—

Η Βασίλισσα άγγιξε τους βραχίονες της πολυθρόνας της και τσιτώθηκε.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Φανλαγκόθ. «Σου μιλά ξανά, έτσι;»

«...Ναι.»

*—Μην του απαντάς!—*βρυχήθηκε η Ρικνάβαθ—*Δεν είμαι ο Νουτκάλι, Λιόλα!—*

Το βλέμμα του Φανλαγκόθ έγινε απλανές, σαν να κοιτούσε πέρα από τη Βασίλισσα του Νόρβηλ.

Με βλέπει! παρατήρησε η Ρικνάβαθ. *Με βλέπει!*

Τα μάτια του Ράζερ γούρλωσαν, και το χέρι του πήγε στη μέση του, στο Μάτι του Κυκλώνα.

Η Λιόλα ορθώθηκε, τρομαγμένη. «Τι γίνεται, Φανλαγκόθ; Τι πας να κάνεις;»

Ο Φανλαγκόθ τράβηξε το λευκό του σκήπτρο, και φώναξε: «Απομακρύνσου, Νουτκάλι! Σε προειδοποιώ! Απομακρύνσου!»

—*Βασίλισσα Λιόλα!*—φώναξε η Ρικνάβαθ, και η φωνή της αντήχησε στο δωμάτιο, φέρνοντάς μαζί της δυνατό, κρύο αέρα, που παρέσυρε φύλλα χαρτιού από το γραφείο και ανασήκωσε το σεντόνι του κρεβατιού, ενώ έκανε τις κουρτίνες στο παράθυρο ν'ανεμίσουν—*Μην τον εμπιστεύεσαι! Ό,τι σου είπα ήταν αλήθεια!*—

«Φύγε *ΤΩΡΑ*, Νουτκάλι, όσο έχεις καιρό!» γρύλισε ο Φανλαγκόθ, υψώνοντας το σκήπτρο του και δείχνοντας τη Ρικνάβαθ.

Με βλέπει! Με βλέπει, πεντακάθαρα!—Οι ώρες σου είναι μετρημένες, Φανλαγκόθ!—αντιγύρισε η Καρμώζ—*Δε θα τους κοροϊδεύεις για πάντα!*—Και έφυγε, γιατί φοβόταν τι μπορεί να έκανε ο Ράζερ με το Μάτι του Κυκλώνα· δεν ήθελε να καταλήξει κι εκείνη παγιδευμένη, όπως είχε, κάποτε, καταλήξει ο Ρόλμαρ.

Ο Φανλαγκόθ κατέβασε το λευκό του σκήπτρο.

«Τον έδιωξες;» ρώτησε η Λιόλα.

«Ναι, κι ελπίζω να μην επιστρέψει. Τι άλλο σου είπε; Σου είπε τίποτ'άλλο;»

Η Βασίλισσα έγλειψε τα χείλη της, με δισταγμό. Η γυναικεία φωνή αντηχούσε και πάλι μέσα στο κεφάλι της: *Δεν είμαι ο Νουτκάλι! Μην του πεις! Δεν ξέρει τίποτα!*

«Σου είπε ή δεν σου είπε;» επέμεινε ο Φανλαγκόθ.

Ο Νουτκάλι ήταν, συλλογίστηκε η Λιόλα. Αδύνατον να ήταν η Ρικνάβαθ. Οι Ράζερ έχουν τη δύναμη ν'αλλάζουν τη φωνή τους, και η Καρμώζ ποτέ δεν μπορούσε να μιλά στο μυαλό κάποιου. «Μου είπε τρελά πράγματα... ότι ο Βάνμιρ έκανε τον ήλιο να χαθεί, και ότι εκείνη —η Ρικνάβαθ— τον βοήθησε... και ότι ο κόσμος έγινε Αρχέτοπος, για να μην μπορείτε εσείς —εσύ, ο αδελφός σου, κι ο πατέρας σου— να χρησιμοποιείτε τις μαντικές σας ικανότητες. Κι έτσι τώρα ο Βάνμιρ έρχεται να σε σκοτώσει, χωρίς να το ξέρεις. Επομένως, πρέπει ν'ανοίξω την υπόγεια σήραγγα, για να μπει στο παλάτι.»

«Αντιλαμβάνεσαι, φυσικά, ότι όλα τούτα είναι παραμύθια...» είπε ο Φανλαγκόθ. «Σε πληροφορώ πως δεν έχω χάσει καθόλου τις μαντικές μου ικανότητες. Αν τις είχα χάσει, πώς θα ήξερα πού είναι η Έπαρχος Φερνάλβιν;»

Η Λιόλα ένευσε. «Δεν είπα ότι πίστευα τα λόγια του Νουτκάλι.»

«Και πολύ καλά έκανες, γιατί είναι ψεύτης. Είναι από τους καλύτερους ψεύτες, ο αδελφός μου. Από τους καλύτερους απατεώνες που θα συναντήσεις ποτέ.»

«Αν με ξαναεπισκεφτεί η φωνή του;» ρώτησε η Λιόλα.

«Αγνόησέ τον· θα φύγει. Όπως κι εγώ, δεν έχει χρόνο για χάσιμο. Εκατοντάδες πράγματα συμβαίνουν στην Κουαλανάρα· εκατοντάδες πράγματα που πρέπει, διαρκώς, να παρακολουθούμε.»

«Σχετικά με την υπόγεια σήραγγα... τι να κάνουμε;»

«Να μην την ανοίξετε,» προειδοποίησε ο Φανλαγκόθ. «Ο Νουτκάλι έχει, προφανώς, στήσει κάποια παγίδα.

»Τώρα, Βασίλισσα Λιόλα, άφησέ με, σε παρακαλώ. Έχω πολλά να σκεφτώ.»

«Το καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε εκείνη, και ζύγωσε την πόρτα. «Να με κρατάς ενήμερη, όμως, για ό,τι πιστεύεις πως μπορεί να αφορά εμένα ή το Βασίλειό μου.»

Ο Φανλαγκόθ ένευσε, και η Βασίλισσα του Νόρβηλ έφυγε απ'το δωμάτιό του.

Όταν ήταν μόνος, ο Ράζλερ πλησίασε το σάκο με τα ουρανολίθινα θραύσματα, ο οποίος βρισκόταν πλάι στο κρεβάτι. Έσκυψε και τον σήκωσε, αποθέτοντάς τον επάνω στο στρώμα. Τον άνοιξε και κοίταξε μέσα. Άλλα τέσσερα κομμάτια τού έμεναν.

Τι σπατάλη πολύτιμης ισχύος...

Μπορούσε, όμως, να αναβάλει αυτό που σκεφτόταν;

Κεφάλαιο 9 Λογομαχία

Ωωω, Βάνμιρ, σ'το είχα πει! Δεν έπρεπε να της μιλήσω! Δεν έπρεπε!—

«Στάσου λίγο, Ρικνάβαθ. Τι έγινε; Πες μου, πρώτα, τι έγινε!» ζήτησε ο ακρίτης, καθώς στεκόταν στη μέση του δίκλινου δωματίου που εκείνος κι ο Μάηραν είχαν κλείσει στον Γλάρο.

—*Αυτό που φοβόμουν έγινε! Η Λιόλα νόμισε ότι ήμουν ο Νουτκάλι, και... και τα πράγματα χειροτέρεψαν— Ποιος;*—Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε μια άλλη παρουσία πίσω της, και στράφηκε, για να δει μια άυλη μορφή να γλιστρά μέσα από τον τοίχο του δωματίου —μια μορφή που ούτε ο Βάνμιρ ούτε ο Μάηραν μπορούσαν ν'αντικρίσουν. Το πλάσμα έμοιαζε με τα φαντάσματα του χιονιού, για τα οποία η Καρμώζ είχε ακούσει σε θρύλους και υπέθετε ότι ήταν μόνο αυτό: θρύλοι. Η φιγούρα που ατένιζε τώρα, όμως, ήταν πέρα για πέρα αληθινή και θα μπορούσε να είναι ένα τέτοιο φάντασμα, καθώς ήταν ανθρωπόμορφη αλλά ρευστή, συγχρόνως, και ημιδιαφανής. Τα χαρακτηριστικά της μπερδεύονταν, και ήταν αδύνατον να διακρίνεις πού βρισκόταν το στόμα, η μύτη, ή τα μάτια της· όπως επίσης ήταν αδύνατον να διακρίνεις αν φορούσε ρούχα ή όχι.

—*Βάνμιρ!*—Η φωνή που αντήχησε στο δωμάτιο δεν ήταν της Ρικνάβαθ, αλλά —ο ακρίτης την αναγνώρισε αμέσως— του Φανλαγκόθ—*Καταραμένη προδότη! Τι έκανες;*—Δυνατός αέρας είχε σηκωθεί.

Ο Μάηραν τράβηξε το σπαθί του, κοιτάζοντας τριγύρω, με γουρλωμένα μάτια. «Ποιος είναι, Άρχοντά μου;»

«Ο Φανλαγκόθ.»

«Μα...;»

—*Απάντησέ μου!*—απαίτησε ο Ράζλερ—*Τι έκανες;*—

«Ρικνάβαθ;» είπε ο Βάνμιρ. «Είσαι εδώ;» Αναρωτιόταν μήπως ο Φανλαγκόθ την είχε βλάψει, με κάποιο τρόπο· όμως, ευτυχώς, η ανησυχία του αποδείχτηκε αβάσιμη, γιατί εκείνη απάντησε:

—*Ναι, εδώ είμαι!*—Η φωνή της έτρεμε· ήταν πολύ φοβισμένη.

—Βάνμιρ!—γρύλισε ο Φανλαγκόθ—Σε εμπιστεύτηκα, σου υποσχέθηκα τόσα πολλά, κι εσύ έτσι με ξεπληρώνεις; Θα μετανιώσεις γι' αυτό, σ' το υπόσχομαι!—

«Πώς είναι δυνατόν να βρίσκεσαι εδώ;» αποκρίθηκε ο ακρίτης. «Χρησιμοποιείς τον ουρανόλιθο;»

—Εκτός αν κάνεις κάτι για να διορθώσεις το λάθος σου...—συνέχισε ο Ράζλερ.

«Χρησιμοποιείς τον ουρανόλιθο, έτσι δεν είναι; Σπαταλάς τον ουρανόλιθο, για να έρθεις εδώ και να μιλήσουμε—»

—Σιωπή!—βρυχήθηκε ο Φανλαγκόθ—Διαθέτω δυνάμεις για τις οποίες δεν έχεις ιδέα, άθλιε Ωθράγκος!—

«Δε σε πιστεύω,» αποκρίθηκε απλά ο Βάνμιρ. «Σε φαντάζομαι τώρα να κάθεται σε μια πολυθρόνα, μ' ένα ουρανόλιθινο κομμάτι στα χέρια... ένα κομμάτι που, σιγά-σιγά, συρρικνώνεται...»

—Άκουσέ με προσεκτικά: Όπως είπα, είμαι πρόθυμος να σου δώσω μία ευκαιρία να μετανοήσεις—

«Δε με απασχολεί να μετανοήσω, Φανλαγκόθ. Έρχομαι για να σε σκοτώσω.»

—Μην είσαι ανόητος! Ξέχασες όσα έχω να σε διδάξω; Σκότωσε τον Νουτκάλι και τον Λιζναγκάρ, και μετά, το παιχνίδι θα λήξει και θα κυβερνήσουμε μαζί. Θα σε κάνω σπουδαίο, Βάνμιρ, και θα σε μάθω πράγματα που κανείς θνητός δε γνωρίζει—

Ήταν δελεαστικό. Ήταν πολύ δελεαστικό. Αλλά, αν υπέκυπτε τώρα στην πρόταση του Φανλαγκόθ, τότε όλο το ταξίδι στους Αρχέτοπους και η θυσία της Ρικνάβαθ θα είχαν γίνει χωρίς λόγο... Επιπλέον, οι Ράζλερ ήταν μια επιδημία που μάστιζε την Κουαλανάρα· οι κάτοικοι των Αρχέτοπων τού το είχαν τονίσει αυτό. Μακροχρόνια, θα κατέστρεφαν τον κόσμο, και από την καταστροφή του οι Αρχέτοποι θα έπεφταν στο χέρι του Οφθαλμού που περίμενε, λαίμαργα, απέξω και είχε στείλει εδώ τους Απρόσωπους, για να προωθήσει το σχέδιό του. Και δεν ήταν μόνο αυτό: οι Ράζλερ, μέχρι να καταστρέψουν την Κουαλανάρα, θα κατέστρεφαν και τις ζωές τόσων και τόσων ανθρώπων...

Αν, όμως, ο Νουτκάλι και ο Λιζναγκάρ πεθάνουν, ψιθύρισε μια φωνή μέσα στο νου του, αν μόνο ο Φανλαγκόθ μείνει... η διαμάχη τους δε θα υφίσταται πια.

Θα ήθελε, όμως, να παραδώσει ολόκληρο τον κόσμο σε έναν και μοναδικό κυρίαρχο; Και ποιος του εγγυάτο πως ο Φανλαγκόθ, χωρίς να το γνωρίζει, δε θα εκπλήρωνε, στο τέλος, το σχέδιο του Οφθαλμού; Οι Μετουσιωμένοι είχαν πει ότι οι Ράζερ έβλεπαν έως μια συγκεκριμένη απόσταση στο μέλλον· δεν μπορούσαν να προβλέπουν τα πάντα· έτσι, έπεφταν στην παγίδα του Οφθαλμού, του οποίου το βλέμμα έφτανε μακρύτερα. Ο Βάνμιρ, βέβαια, μάλλον δε θα ζούσε για να δει την εποχή που η Κουαλανάρα θα καταστρεφόταν· και, κατά πάσα πιθανότητα, ούτε τα παιδιά του, ούτε τα παιδιά των παιδιών του, ούτε τα τρισέγγονά του δε θα ζούσαν ως τότε. Ωστόσο, αυτό δε σήμαινε τίποτα. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να κοιτά τη ζωή μόνο βραχυπρόθεσμα.

Ο κόσμος είναι ένας τεράστιος ιστός...

«Είσαι πiónι, Φανλαγκόθ,» είπε ο Βάνμιρ, «δίχως να το ξέρεις.»

Ο Ράζερ γέλασε—*Και θεωρείς ότι εσύ είσαι εκείνος που παίρνει τις αποφάσεις; Έχεις παρα—*

«Όχι, δεν το νομίζω αυτό. Δεν παίζεις το δικό μου παιχνίδι. Ούτε το δικό σου παιχνίδι —το δικό σου και της οικογένειάς σου. Ούτε το παιχνίδι των κατοίκων των Αρχέτοπων. Αλλά το παιχνίδι μιας ακόμα ανώτερης δύναμης. Της δύναμης που δημιούργησε και εσένα και τον Νουτκάλι και τον Λιζναγκάρ.»

—Τι προσπαθείς να πεις; Ότι υπηρετούμε την Πρωτοπλασματική Μάζα; Η Πρωτοπλασμ—

«Όχι. Η Πρωτοπλασματική Μάζα είναι άνους· το γνωρίζω. Όχι, δεν παίζετε το δικό της παιχνίδι· παίζετε το παιχνίδι μιας οντότητας έξω από την Κουαλανάρα: μιας οντότητας την οποία, μέχρι στιγμής, μπορούμε ν'αντιληφτούμε μονάχα ως έναν τεράστιο Οφθαλμό, και η οποία έχει στείλει τους υπηρέτες της στους Αρχέτοπους.»

—Δεν ξέρεις τι λες, Ωθράγκος...—αντιγύρισε ο Φανλαγκόθ, αλλά ο Βάνμιρ θα ορκιζόταν ότι η φωνή του ακουγόταν φοβισμένη.

«Άκουσέ με καλά, Φανλαγκόθ, για να μάθεις γιατί πρέπει να πεθάνεις—»

—Δε θα πεθάνω από εσένα, προδότη της εμπιστοσύνης μου!—γρύλισε ο Ράζερ—*Τόλμησε να με ζυγώσεις και θα σε κάνω σάχη!*—

Ο Βάνμιρ συνέχισε, αγνοώντας τον: «Ο Οφθαλμός είναι που δημιούργησε το άνοιγμα στην Οντον'γκόκι. Έβαλε ιδέες στο μυαλό ενός Ράζλερ, τον οδήγησε σε ένα λάθος, κι έτσι η Πρωτοπλασματική Μάζα εισέβαλε στην ήπειρό σας. Η ίδια η αιωνιότητα εισέβαλε στο παρόν· ο κύκλος έσπασε, και εσείς δημιουργηθήκατε. Επειδή ο Οφθαλμός γνώριζε πως, με τη δημιουργία σας, η καταστροφή της Κουαλανάρα θα άρχιζε. Στο τέλος, θα διαλύσετε τον κόσμο, Φανλαγκόθ, με το παιχνίδι σας. Θα φτάσετε σε τέτοιο σημείο, που η ίδια η Πρωτοπλασματική Μάζα θα κομματιαστεί, και οι πολύτιμοι λίθοι που συγκρατεί εντός της –οι Αρχέτοποι– θα πέσουν στα χέρια της οντότητας που περιμένει απέξω.»

—Τι περίεργο παραμύθι... Ποιος σ'το είπε; Πιστεύεις ότι είμαστε τόσο ανόητοι, ώστε να φέρουμε την καταστροφή της Κουαλανάρα; Είσαι τρελός, Βάνμιρ! Δεν ξέρω πού πήγες και τι έκανες μέσα στους Αρχέτοπους, αλλά έχεις τρελαθεί. Και δε θ'αφήσω έναν τρελό να με νικήσει!—

«Δε βλέπεις τόσο μακριά όσο νομίζεις,» του είπε ο Βάνμιρ. Η φωνή του ήταν χαμηλή, αλλά έμοιαζε όπως την καταιγίδα που είναι έτοιμη να ξεσπάσει.

—Και βλέπεις εσύ;—

«Ο Οφθαλμός, ηλίθιε!» φώναξε ο Βάνμιρ. «Αυτός βλέπει πιο μακριά!»

—Ο ηλίθιος είσαι εσύ, Βάνμιρ! Θυμάσαι τι σου είχα πει στους βάλτους Βενέβριαμ; Θυμάσαι που σου είχα μιλήσει για τη Λιάμνερ-Κρώθ και τη Ναζ-Λορ –ότι κάποτε ήταν ενωμένες, ως μία ήπειρος; Θυμάσαι τα λόγια μου για τις δευτερογενείς φυλές; Θυμήσου τα όλα αυτά και, μετά, πες μου αν βλέπω αρκετά μακριά ή όχι!—

«Μιλάς για το παρελθόν, Φανλαγκόθ. Βλέπεις τόσο μακριά και στο μέλλον; Ο Οφθαλμός βλέπει!»

—Σε έχουν εξαπατήσει! Οι κάτοικοι των Αρχέτοπων σε χρησιμοποιούν εναντίον μου, γιατί απεχθάνονται εμένα και το είδος μου! Απεχθάνονται αυτό που συμβαίνει στην Οντον'γκόκι· φοβούνται μην επηρεάσει τα πολύτιμά τους βασιλεία! Διόρθωσε το λάθος σου όσο έχεις καιρό. Σε προειδοποιώ: Έτσι όπως τα έχεις καταφέρει, η Κουαλανάρα μετατρέπεται σε Αρχέτοπο, και κάθε ζωή επάνω της θα πεθάνει!—

«Το ξέρω. Αλλά ήταν ο μόνος τρόπος—»

—*Τότε, είσαι πραγματικά τρελός...*—

«Οι Μετουσιωμένοι θα σταματήσουν τη μετάλλαξη του κόσμου, όταν η δουλειά μου τελειώσει.»

—*Τι θα κάνουν; Θα σταματήσουν;*—Ο Φανλαγκόθ γέλασε—*Οι Μετουσιωμένοι το επιθυμούσαν αυτό εδώ και εκατομμύρια χρόνια! Συνελθε, Βάνμιρ, και βοήθησέ με να διορθώσουμε το λάθος σου. Δεν είναι —ακόμα— πολύ αργά. Και δε θα σου κρατήσω κακία· σ'το υπόσχομαι—*

«Βρίσκομαι στη Νουάλβορ για να σε σκοτώσω. Αυτή είναι η αποστολή μου, και θα τη φέρω εις πέρας.»

—*Πολύ καλά. Θα πρέπει, λοιπόν, να ξέρω ότι έχω να αντιμετωπίσω έναν παράφρονα, και θα τον αντιμετωπίσω ανάλογα—*

Ο αέρας μέσα στο δωμάτιο έπαψε να φυσά· ο Φανλαγκόθ είχε φύγει.

Ο Βάνμιρ κάθισε στο κρεβάτι, ακουμπώντας τους πήχεις στα γόνατά του. Η όψη του έδειχνε κουρασμένη.

Ο Μάηραν θηκάρωσε το σπαθί του και κάθισε κι εκείνος αντίκρυ του Άρχοντα του Ράλτον.

—*Εγώ φταίω, Βάνμιρ· με συγχωρείς—*είπε η Ρικνάβαθ.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, «δε φταις εσύ.» Αναστέναξε. «Εγώ σου ζήτησα να πας.»

—*Τι σκέφτεσαι τώρα; Αναρωτιέσαι μήπως ο Φανλαγκόθ έχει δίκιο;*—

Ο Βάνμιρ ξάπλωσε, ανάσκελα. «Έχω αποφασίσει τι πρέπει να κάνω, Ρικνάβαθ, κι αυτό δεν το αλλάζω. Όσο για το αν ο Ράτζερ έχει δίκιο, ναι, έχει, εν μέρει, δίκιο. Οι Μετουσιωμένοι δε νομίζω ότι θα σ'αφήσουν από τα χέρια τους, τώρα που σε έχουν· θα προσπαθήσουν να σε κρατήσουν, ώσπου ολόκληρη η Κουαλανάρα να μετατραπεί σε Αρχέτοπος.»

«Και δε μπορούμε να τους εμποδίσουμε, Άρχοντά μου;» ρώτησε, ανήσυχα, ο Μάηραν.

«Θα δειξει...»

«Δεν πρέπει να είστε τόσο αδιάφορος γι'αυτό!»

Ο Βάνμιρ τον αγριοκοίταξε. «Δεν είμαι αδιάφορος, Μάηραν. Έχω, όμως, βάλει τα πράγματα σε μια σειρά. Και, πρώτα απ'όλα, οφείλω

να σκοτώσω τους Ράζλερ. Μετά... μετά, υπάρχει εκείνο το άνοιγμα στην Οντογκόκι, που θα πρέπει να κλείσει, οπωσδήποτε. Και μετά, έρχονται οι Μετουσιωμένοι...

»Ρικνάβαθ, δε μου λες: πώς τους αισθάνεσαι; Εννοώ, τους νιώθεις, κάπως, να σε κρατάνε; Νιώθεις τα δεσμά τους επάνω σου; Νιώθεις ότι θα μπορούσες, ίσως, να τα σπάσεις;»

—Δεν αισθάνομαι τίποτα τέτοιο. Τίποτα. Δεν έχω καμία αντίληψη του σώματός μου—

«Στους Αρχέτοπους μπορείς να διεισδύσεις;»

—Ναι—

«Γιατί δεν πας να κοιτάξεις τι γίνεται στα μέρη των Μετουσιωμένων; Ίσως να δεις το ίδιο σου το σώμα, και ίσως αυτό να σου δώσει κάποια –γενική, τουλάχιστον– ιδέα για το πώς θα ήταν δυνατόν να τους ξεφύγεις.»

—Οι Αρχέτοποι είναι πολύ μπερδεμένοι, Βάνμιρ—εξήγησε η Ρικνάβαθ—Δεν είναι απλά ένας χάρτης, πάνω απ'τον οποίο πετάς, όπως είναι η υπόλοιπη Κουαλανάρα. Οι Αρχέτοποι βρίσκονται μέσα στον κόσμο, και ο ένας μέσα στον άλλο, ή δίπλα στον άλλο, ή παράλληλα στον άλλο... Είναι, είναι σαν... Δεν μπορώ να το περιγράψω. Δε γίνεται να βρω λόγια ή παραδείγματα, για να το περιγράψω—

«Δηλαδή, είναι δύσκολο να βρεις τα μέρη των Μετουσιωμένων;»

—Ναι, αρκετά δύσκολο—

«Πρέπει να προσπαθήσεις, όμως.»

—Θα ήθελες να το κάνω τώρα;—

«Όχι, όχι τώρα. Τώρα, ένα πράγμα μόνο πρέπει να μας απασχολεί: Πώς να εισβάλω στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.»

—Εγώ, γι'αρχή, θα σου πρότεινα ν'αλλάξεις πανδοχείο. Δεν είναι καλό ο Ράζλερ να ξέρει πού είσαι—

«Σωστά.» Ο Βάνμιρ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. «Μάηραν, φεύγουμε.»

«Γρήγορος είστε στις αποφάσεις σας, Αρχοντά μου...»

«Υπάρχει πρόβλημα;»

«Ένα αστείο έκανα.»

Αλλά όχι και τόσο καλό, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, μαζεύοντας τα πράγματα του κι ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου.

«Πού θα πάμε τώρα;» ρώτησε ο Μάηραν, καθώς βάδιζαν στον μικρό διάδρομο.

«Έχεις κανένα άλλο πανδοχείο κατά νου;»

«Ναι, τον *Χαριτωμένο Χορευτή*.»

Κατέβηκαν τη σκάλα του *Γλάρου* και έφτασαν στην τραπεζαρία.

«Πάμε εκεί, τότε,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. *Σήμερα, θα κάνουμε βόλτα όλα τα πανδοχεία της Νουάλβορ!...* συλλογίστηκε, εκνευρισμένος. Αντιλαμβανόταν, όμως, ότι, στην πραγματικότητα, ο εκνευρισμός του δεν προερχόταν από το γεγονός ότι άλλαζαν συνεχώς πανδοχείο, αλλά από τη λογομαχία του με τον Φανλαγκόθ και από το αδιέξοδο στο οποίο, αυτή τη στιγμή, βρισκόταν. Δεν υπήρχε φανερός τρόπος για να εισβάλει στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων...

Ο Βάνμιρ πέρασε ανάμεσα από τους πελάτες του *Χαριτωμένου Χορευτή*, χωρίς να κοιτάξει κανέναν. Στάθηκε μπροστά από τον πάγκο του πανδοχέα και ζήτησε ένα δίκλινο δωμάτιο για τον εαυτό του και τον Μάηραν. Ο άντρας με το πλατύγυρο, φτερωτό καπέλο τού έδωσε ένα κλειδί και πήρε τα χρήματά του, ευχαριστώντας τον και ευχόμενος καλή διαμονή. Ρώτησε, επίσης, μήπως οι κύριοι θα ήθελαν κάτι για φαγητό, αλλά ο Βάνμιρ αποκρίθηκε αρνητικά.

Ανέβηκε τις σκάλες και, βρίσκοντας το δωμάτιό του, ξεκλείδωσε και μπήκε. Ο Μάηραν έκλεισε την πόρτα και, ύστερα, κρέμασε την κάπα του στην κρεμάστρα.

—*Βάνμιρ*—είπε η Ρικνάβαθ—*να επιστρέψω στο παλάτι, να ψάξω για εισόδους;—*

Εκείνος κάθισε στο κρεβάτι. «Δεν ξέρω...»

—*Θες να μάθεις ποιο είναι, κατά τη γνώμη μου, το δυσκολότερο;—*

«Ποιο;»

—*Να περάσεις από τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω από τους Δεκαεννέα Πύργους—*

«Αν χρησιμοποιούσα την Ταχύτητα, πιστεύεις ότι θα τα κατάφερνα;»

—*Αν οι ένοικοι του παλατιού γνώριζαν ότι θα ερχόσουν, ναι, γιατί θα είχαν ανοιχτή την πύλη. Έτσι, όμως, όπως έχουν τα πράγματα,*

είναι αυτοκτονία. Πριν προλάβεις να φωνάξεις ή να χτυπήσεις, για να σου ανοίξουν, οι εχθροί των Γάθριν θα σ'έχουν τοξέψει—

Ο Μάηραν είχε σταθεί μπροστά στο παράθυρο του δωματίου, κοιτάζοντας έξω, και τώρα είπε: «Άρχοντά μου, νομίζω ότι έχω μια ιδέα. Ίσως να μην είναι καλή... αλλά αυτό εσείς θα το κρίνετε, φυσικά.»

«Πες μου, Μάηραν,» αποκρίθηκε, κουρασμένα, ο Βάνμιρ.

«Ορισμένοι πύργοι του παλατιού βρίσκονται κοντά στα τείχη της πόλης. Δείτε και μόνος σας, αν θέλετε.» Έδειξε.

Ο Βάνμιρ σηκώθηκε, για να κοιτάξει.

«Θα μπορούσατε ν'ανεβείτε στα τείχη και, χρησιμοποιώντας την Τηλεμεταφορά, να φτάσετε σε κάποιον εξώστη του παλατιού, ή να περάσετε μέσα από κάποιο ανοιχτό παράθυρο.»

«Θεωρητικά, θα μπορούσα. Αλλά—»

«Ναι, ξέρω, ίσως να μην είναι εύκολο ν'ανεβείτε στα τείχη.»

Ο Βάνμιρ ένευσε.

Ο Μάηραν έμεινε σιωπηλός, εξακολουθώντας να κοιτάζει έξω απ'το παράθυρο.

«Έχεις κάποιο σχέδιο;» τον ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Όχι. Αλλά νομίζω πως εσείς, Άρχοντά μου, αν προσπαθήσετε, θα καταφέρετε να εκπονήσετε ένα.»

Ο ακρίτης γέλασε. «Μάηραν, έχεις πολύ μεγάλη ιδέα για τις ικανότητές μου.»

«Γνωρίζω ότι είστε, αν μη τι άλλο... πολυμήχανος άνθρωπος, Άρχοντά μου.»

—Αυτό ξαναπές το—συμφώνησε η Ρικνάβαθ.

«Να πάτε κι οι δυο να πνιγείτε!» είπε ο Βάνμιρ, μειδώντας. «Με κάνετε να ντρέπομαι.»

Τώρα ήταν η σειρά του Μάηραν να γελάσει, ενώ, συγχρόνως, και το γέλιο της Ρικνάβαθ αντηχούσε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Βάνμιρ κοίταξε τα τείχη της πόλης, έξω απ'το παράθυρο.

Κεφάλαιο 10

Νυχτερινοί Εισβολείς

Τη νύχτα, ο Ζάνμελ ανέλαβε τον επόμενο στόχο του: τον ευγενή που ονομαζόταν Θόρβαν ε Κάσμεγκωρ, ο οποίος είχε συνεννοηθεί με τον Χανραμάρ, προκειμένου ο τελευταίος να ρίξει τον Επόπτη Έντιμρ από την εξουσία και να πάρει τον έλεγχο του Βόρειου Φρουραρχείου της Νουάλβορ. Όλα αυτά, βέβαια, δεν είχαν σημασία για το δολοφόνο· ο Θόρβαν ήταν απλά ένα ακόμα θύμα για εκείνον. Αυτό που είχε σημασία ήταν ότι ο οίκος των Κάσμεγκωρ ήταν σαφώς καλύτερα φυλαγμένος από τον οίκο των Φίνγκωρ, καθώς οι Κάσμεγκωρ ήταν παλιά οικογένεια ευγενών και είχαν περισσότερα χρήματα, τα οποία χρησιμοποιούσαν για να προφυλάσσουν τους εαυτούς τους από απειλές. Επίσης, ο Ζάνμελ υποπτευόταν ότι ίσως ο θάνατος του Σέλναρ ε Φίνγκωρ να τους είχε τρομοκρατήσει και τώρα να φυλάγονταν καλύτερα από πριν. Ό,τι κι αν συνέβαινε, όμως, το ζητούμενο ήταν ότι έπρεπε να περάσει από τους φρουρούς τους.

Πράγμα το οποίο κατόρθωσε, αν και με κάποια δυσκολία. Για έναν νεκρενοικημένο δολοφόνο, βέβαια, αυτοί οι φύλακες δε θα ήταν τίποτα· θα μπορούσε κανείς να τους παρομοιάσει με σκυλιά χωρίς μύτη και χωρίς αφτιά, και χωρίς μάτια, ίσως. Για έναν απλό αλλά καλά εκπαιδευμένο δολοφόνο, όμως, οι φρουροί ήταν ένα προκλητικό εμπόδιο.

Για τον Ζάνμελ ήταν και κάτι παραπάνω: μια ευκαιρία να δοκιμάσει τις δυνάμεις του και να ανακτήσει την αυτοπεποίθησή του. Τον εξέπλητταν τα πράγματα που μπορούσε να καταφέρει χωρίς τη βοήθεια του νεκραδελφού του. Και τώρα μόνο, που είχε χάσει τον Χέντραμ και είχε περάσει κάμποσος καιρός από τον χαμό του, καταλάβαινε τι *εξάρτηση* ήταν να είσαι νεκρενοικημένος, και, αληθινά, δεν ήξερε αν θα ήθελε να επιστρέψει σ'αυτή την κατάσταση. Ναι, ήταν μεγάλη υπόθεση να έχεις έναν νεκραδελφό στο πλευρό σου, μα καταντούσες να βασίζεσαι πιο πολύ σ'εκείνον παρά στις δικές σου, προσωπικές δυνάμεις. Και ο Ζάνμελ αντιλαμβανόταν, μέρα με τη

μέρα, νύχτα με τη νύχτα, ότι οι προσωπικές του δυνάμεις ήταν περισσότερες απ'ό,τι πίστευε όταν είχε, αρχικά, χάσει τον Χέντραμ.

Το οίκημα του Θόρβαν βρισκόταν στη βορειοανατολική μεριά της μεγάλης αυλής, και ο Ζάνμελ κατευθύνθηκε προς τα εκεί, κινούμενος μέσα στις σκιές των δέντρων και των φυλλωμάτων. Συγχρόνως, αναρωτιόταν πώς ο Έπαρχος Κάβμαρ γνώριζε τόσα πολλά για τους ευγενείς της Νουάλβορ. Μάλλον, θα είχε επισκεφτεί το οίκημα του Θόρβαν σε κάποια δεξίωση· δεν εξηγείτο αλλιώς. Ή ίσως και να εξηγείτο. Ο Κάβμαρ δεν ήταν άνθρωπος που του έλειπαν οι κατάσκοποι, οι πληροφοριοδότες, ή οι διασυνδέσεις. Βέβαια, ένας από τους πιο βασικούς του κατασκόπους –ο άντρας που, μάλιστα, ονομαζόταν το Χέρι του Επάρχου μέσα στη Νουάλβορ– τον είχε προδώσει· αλλά αυτό ήταν ένα άλλο θέμα. Και ίσως να αποδείκνυε πως όποιος μπλέκεται σε αραχνοϊστούς οφείλει να περιμένει και μερικά δαγκώματα αραχνών, μικρότερων ή μεγαλύτερων –κι ορισμένα απ'αυτά τα δαγκώματα πιθανώς να είναι δηλητηριώδη...

Ο Ζάνμελ έφτασε πλάι στο οίκημα, και τράβηξε τη μία από τις δύο μικρές του βαλλίστρες. Βρισκόμενος με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο, κοίταξε μέσα από ένα υαλόφραγμα. Το δωμάτιο πίσω από το κρύσταλλο φαινόταν ελαφρώς διαστρεβλωμένο, μα ο δολοφόνος μπορούσε να καταλάβει ότι επρόκειτο για το κεντρικό σαλόνι του σπιτιού, και ότι κανένας άνθρωπος δε βρισκόταν τώρα εκεί. Το πρόβλημα ήταν πως το υαλόφραγμα δεν άνοιγε, έτσι έπρεπε να μπει από αλλού.

Προχώρησε, αργά, εξακολουθώντας να είναι κοντά στον τοίχο, και έστριψε σε μια γωνία. Η ματιά του έπεσε σ'ένα παράθυρο. Τα πατζούρια ήταν κλειστά, αλλά όχι ερμητικά· σχεδόν κουφωτά. Υπήρχε ένα άνοιγμα δύο-τριών εκατοστών ανάμεσά τους, κι από εκεί ο Ζάνμελ μπορούσε να δει το μάνταλο που τα συγκρατούσε. Τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μπότα του, το πέρασε μέσα από τη χαραμάδα, και σήκωσε, με προσοχή, τη σιδερένια ράβδο. Θόρυβος δεν ακούστηκε, πέραν από ένα σιγανό *χρουκ*, καθώς το μάνταλο τρίφτηκε στο ξύλινο πατζούρι.

Το τζάμι από πίσω ήταν, ευτυχώς, ανοιχτό (προφανώς, για να αερίζεται το δωμάτιο), έτσι ο Ζάνμελ παραμέρισε τα πατζούρια και μπήκε στο άδειο σαλόνι. Ο χώρος ήταν πολυτελώς διακοσμημένος, με

πίνακες, χαλιά, καναπέδες, ένα πέτρινο τζάκι, και άλλα αντικείμενα, μεγάλα και μικρά, στα οποία ο δολοφόνος δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία. Δεν τον απασχολούσαν τα πράγματα· οι άνθρωποι τον απασχολούσαν.

Ανέβηκε, αθόρυβα, τη σκάλα, που, όπως του είχε πει ο Κάβμαρ (και όπως ήταν λογικό, άλλωστε), οδηγούσε στις κρεβατοκάμαρες. Σταμάτησε στο δωμάτιο με το τραπέζι, το οποίο ήταν, ουσιαστικά, ένα μικρό σαλόνι. Η σκάλα συνέχιζε, οδηγώντας στην οροφή του χτιρίου, αλλά ο Ζάνμελ δεν ήθελε να πάει εκεί. Δεξιά του βρίσκονταν δύο πόρτες, και αριστερά άλλες δύο. Ο Έπαρχος της Νέλβορ τον είχε πληροφορήσει ότι η πόρτα επάνω αριστερά ήταν η πόρτα του υπνοδωματίου του στόχου του· έτσι, ο δολοφόνος την πλησίασε κι ακούμπησε τ'αφτί του στο ξύλο της. Από μέσα ερχόταν μονάχα ένα απαλό ροχαλητό. Ο Ζάνμελ έσκυψε και κοίταξε από την κλειδαρότρυπα. Είδε ένα κρεβάτι και μια λάμπα κρεμασμένη πλάι του. Δύο άνθρωποι κοιμόνταν: ο στόχος και η σύζυγός του. Αν και ο δολοφόνος δεν μπορούσε να δει τα πρόσωπά τους, υπέθετε πως ήταν αυτοί.

Θηκάρωσε τη χειροβαλλίστρα του και τράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα του. Άνοιξε την πόρτα και, ακροπατώντας, μπήκε στο δωμάτιο. Καθώς πλησίαζε το κρεβάτι, παρατήρησε τους κοιμώμενους. Εμπιστευόταν, φυσικά, τον Κάβμαρ· δεν πίστευε ότι ο Έπαρχος τού είχε δώσει εσφαλμένες πληροφορίες σχετικά με τη θέση του υπνοδωματίου, αλλά ποτέ δεν έβλαπτε κανείς να είναι προσεκτικός. Ο Ζάνμελ δεν επιθυμούσε να σκοτώσει τον λάθος άνθρωπο· ή κάνεις τη δουλειά σου σωστά ή δεν την κάνεις.

Ο άντρας ήταν ξαπλωμένος στην αριστερή μεριά του κρεβατιού και γυρισμένος στο πλάι, με την πλάτη του στραμμένη στη σύζυγό του. Διέθετε μαύρα μαλλιά που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν, και σε ορισμένα σημεία, μάλιστα, όπως στον κρόταφο που μπορούσε να δει ο Ζάνμελ, ήταν τελείως λευκά. Στο κέντρο του κεφαλιού του τα μαλλιά αραιώναν, και μια φαλάκρα σχηματιζόταν. Το πρόσωπό του ήταν ξυρισμένο. Αυτός είναι: ο στόχος μου. Ακριβώς όπως τον περιέγραψε ο Έπαρχος.

Η γυναίκα ήταν ξαπλωμένη στη δεξιά μεριά, ανάσκελα. Τα μακριά της μαλλιά απλώνονταν γύρω απ'το κεφάλι της, και ήταν τόσο έντονα ξανθά που πρέπει, οπωσδήποτε, να τα είχε βάψει. Αν έκρινε κα-

νείς από την όψη της, μάλλον, δεν είχε μεγάλη διαφορά ηλικίας από τον άντρα της.

Ο δολοφόνος ζύγωσε το στόχο του και τον κάρφωσε κάτω απ' το πηγούνι, αφήνοντας το ξιφίδιό του εκεί. Ο Θόρβαν τραντάχτηκε, καθώς αίμα πεταγόταν παντού γύρω· όμως δεν μπορούσε να βγάλει κανέναν ήχο, πέραν από ένα πνιχτό *Γκραγκκκχ!*...

Η σύζυγός του ξύπνησε. Ο Ζάνμελ, φυσικά, το περίμενε αυτό, και ήταν έτοιμος· είχε ήδη απλώσει το χέρι του, και άρπαξε τη γυναίκα από στόμα, κρατώντας τη γερά, ενώ εκείνη έσκουζε και κλοτσούσε τον αέρα. Το άλλο χέρι του δολοφόνου πήγε στον αυχένα της, και την έσφιξε, δυνατά, κάνοντάς τη να χάσει, τελικά, τις αισθήσεις της.

Ο Ζάνμελ τράβηξε το ξιφίδιό του από το πηγούνι του στόχου του –ο οποίος ήταν πλέον νεκρός–, το σκούπισε στο σεντόνι του κρεβατιού, και το θηκάρωσε πάλι στη μπότα του. Ύστερα, πήρε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί από το εσωτερικό της τουνίκας του και το πέταξε πάνω στον Θόρβαν.

Όταν, το πρωί, οι Κάσμεγκωρ θα διάβαζαν το μήνυμα, θα έβλεπαν ότι έγραφε:

*Ο Επουράνιος Άρχων δεν γνωρίζει έλεος
αλλά γνωρίζει δικαιοσύνη*

Περίπου την ίδια ώρα που ο Ζάνμελ σκότωνε τον Θόρβαν ο Κάσμεγκωρ, ένας άλλος άνθρωπος πέθαινε. Ένας στρατιώτης του Κεντρικού Φρουραρχείου ο οποίος φυλούσε σκοπιά στην αγορά.

Ο νεαρός –γιατί, από την εμφάνισή του, αποκλείεται να ήταν πάνω από δεκαεφτά χρονών– έβλεπε μια περιπολία τεσσάρων φρουρών να περνά από μπροστά του και, ύστερα, να χάνεται από το βλέμμα του, στρίβοντας· και, μόλις η περιπολία χάθηκε, ένας κουκουλοφόρος άντρας εμφανίστηκε αντίκρυ του. Δεν ήρθε, δεν πλησίασε: *εμφανίστηκε*. Ο στρατιώτης τρόμαξε, γιατί είχε ακούσει ιστορίες για φαντάσματα και δαιμονικά, που τριγύριζαν τούτες τις νυχτερινές ώρες στην πόλη. Η γλώσσα του ξεράθηκε. Έγλειψε τα χείλη του, για να καταφέρει να μιλήσει, να ρωτήσει «Τι θέλετε, κύριε;» μα, προτού

προλάβει ν'αρθρώσει λέξη, κάποιος τον άρπαξε από πίσω, βουλώνοντάς του το στόμα, με μια τραχιά, δυνατή παλάμη. Και τότε, το κουκουλοφόρο δαιμόνιο τον κάρφωσε στην κοιλιά, δύο φορές, τρυπώντας την πανοπλία του.

Ο νεαρός φρουρός έπαψε να σπαρταρά, και ο Μάηραν τον τράβηξε μέσα στο σοκάκι, αφήνοντάς τον να σωριαστεί. Ο Βάνμιρ ακολούθησε τον ξανθομάλλη πολεμιστή και, σκουπίζοντας το ξιφίδιό του, το θηκάρωσε.

«Δεν έπρεπε να τον είχατε καρφώσει στην κοιλιά, Άρχοντά μου. Το αίμα θα φανεί.»

«Δε θα το προσέξουν μέσα στη νύχτα. Βγάλτου την πανοπλία και το χιτώνιο.»

Ο Μάηραν υπάκουσε, και ο Βάνμιρ τον βοήθησε. Όταν είχαν τελειώσει να γδύνουν τον δύσμοιρο στρατιώτη, ο ακρίτης φόρεσε την πανοπλία και το χιτώνιο που έφερε το σύμβολο της σιδερένιας γροθιάς και του πορφυρού ρόμβου.

Ο Μάηραν κοίταξε τον Βάνμιρ καταπρόσωπο και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Άρχοντά μου, καλή τύχη,» είπε, δίνοντάς του το χέρι.

Αντάλλαξαν μια δυνατή χειραψία.

«Σ'ευχαριστώ, Μάηραν. Για όλα.»

«Το καθήκον μου έκανα,» αποκρίθηκε εκείνος, μ'ένα χαμόγελο. Και μετά, είπε, υψώνοντας το βλέμμα του πάνω απ'το κεφάλι του ακρίτη: «Ρικνάβαθ, να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά· να τον προσέχεις.»

—*Μην ανησυχείς γι'αυτό, Μάηραν—*

Ο Βάνμιρ βγήκε απ'το σοκάκι και διέσχισε την αγορά, πηγαίνοντας προς το εσωτερικό τείχος της Νουάλβορ. Σκόπευε να πλησιάσει την πέτρινη σκάλα που βρισκόταν πιο κοντά στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων: αυτή μετά από τον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ. Προτού, όμως, φτάσει εκεί, η Ρικνάβαθ τον προειδοποίησε—*Οι Έξωθεν σ'ακολουθούν!—*

—*Πού βρίσκονται ακριβώς;—*

—*Πίσω σου—*

—*Τότε, πρέπει να κάνω κάτι για να με χάσουν. Έχε το νου σου στις περιπολίες και στους φρουρούς, Ρικνάβαθ—*είπε ο Βάνμιρ, και, χρη-

σιμοποιώντας την Ταχύτητα, έτρεξε μέσα στα νυχτερινά στενορύμια της Νουάλβορ, κάνοντας ζικ-ζακ στις γωνίες.

—*Σε έχουν χάσει*—τον πληροφόρησε, σε λίγο, η Καρμώζ, κι εκείνος σταμάτησε, ξεκινώντας να βαδίζει πάλι με τον κανονικό του ρυθμό—*Προσπαθούν να σε οσμιστούν, όμως, οπότε μην καθυστερείς*—

Ο Βάνμιρ πέρασε δίπλα από τον ψηλό Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ και πλησίασε την πέτρινη σκάλα του εσωτερικού τείχους. Στην αρχή της στεκόταν ένας φρουρός, ο οποίος τον ρώτησε: «Πού πας;»

Την ίδια στιγμή, η Ρικνάβαθ είπε—*Έρχονται οι Απρόσωποι· βιάσου!*—

«Έχω βάρδια,» απάντησε ο Βάνμιρ, ανεβαίνοντας. Ο στρατιώτης δεν έφερε αντίρρηση.

Ο ακρίτης έφτασε στην κορυφή του τείχους και προχώρησε ανατολικά. Δεξιά κι αριστερά του υπήρχαν σκοποί. *Θα πρέπει να ενεργήσω γρήγορα, γιατί, αν αρχίσω να κάνω πέρα-δώθε, θα τραβήξω την προσοχή τους και θα καταλάβουν ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει με μένα.*

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει το συλλογισμό του και κατάλαβε ότι, τελικά, αποκλείεται να ήταν εκείνος που θα τους τραβούσε την προσοχή. Κάτω από το τείχος και πίσω του —μάλλον, από την πέτρινη σκάλα όπου είχε ανεβεί— μια κραυγή ακούστηκε. Μια κραυγή πόνου.

Οι φρουροί στις επάλξεις στράφηκαν αμέσως, και έτρεξαν για να δουν τι γινόταν.

—*Οι Έξωθεν*—είπε η Ρικνάβαθ—*Σκότωσαν το στρατιώτη στη σκάλα*—

—*Ναι, το κατάλαβα...*—Ο Βάνμιρ αισθανόταν εξαιρετικά αγχωμένος. Ένιωθε σαν να βρισκόταν σ'ένα δωμάτιο όπου οι δύο αντικρινοί τοίχοι πλησιάζουν ο ένας τον άλλο —και, μάλιστα, με ταχύ ρυθμό.

Αλλά δεν είναι έτσι, είπε στον εαυτό του. *Δεν είναι καθόλου έτσι. Είσαι δίπλα στον προορισμό σου...*

Στάθηκε στη βόρεια μεριά του τείχους κι ατένισε το παλάτι, που τώρα δεν ήταν και πολύ μακριά· για την ακρίβεια, ένας από τους πύργους του βρισκόταν πολύ κοντά. Στον αντικρινό εξώστη, όμως, στέκονταν δύο πάνοπλοι φύλακες. Αναμφίβολα, οι Γάθινι θα είχαν αυξήσει τις σκοπιές στο μέγιστο, μ'αυτά που συνέβαιναν στην πόλη.

Ενώ πίσω του ακουγόταν σαματάς –ήχος από όπλα και αγριεμένες ανθρώπινες φωνές–, ο Βάνμιρ ανέβηκε σε μία από τις επάλξεις. Εστίασε το βλέμμα του στον εξώστη κι επικαλέστηκε την Ταχύτητα. Αισθάνθηκε τα νεύρα του να τσιτώνονται. Ο κόσμος συρρικνώθηκε· έγινε μονάχα το σημείο που ο ακρίτης ατένιζε. Τα νεύρα του τσιτώθηκαν ακόμα περισσότερο· η ισχύς του Χαρίσματος των Ωθράγκος τον φόρτιζε.

Τηλεμεταφορά!

Ο Βάνμιρ άφησε τη συσσωρευμένη ενέργεια να εξαπολυθεί. Η Κουαλανάρα διαλύθηκε γύρω του...

...το Κοσμικό Χρώμα επικράτησε...

...η Κουαλανάρα αναδημιουργήθηκε· και τώρα, ο Βάνμιρ στεκόταν στον εξώστη του πύργου.

Οι φύλακες –ένας άντρας και μια γυναίκα, παρατήρησε, βρισκόμενος πλέον κοντά τους– στράφηκαν στο μέρος του, αιφνιδιασμένοι.

«Φίλος!» είπε αμέσως, υψώνοντας τα χέρια του, για να δείξει ότι δεν κρατούσε όπλο. «Είμαι φίλος. Ηρεμήστε.»

Η γυναίκα συνοφρυώθηκε. «Φοράς το έμβλημά τους...»

«Για να μπορέσω ν'ανεβώ στο τείχος και να τηλεμεταφερθώ εδώ. Δε βλέπετε το αίμα επάνω στο χιτώνιό μου; Σκότωσα έναν φρουρό, ώστε να πάρω τα ρούχα του.»

«Τι είσαι;» είπε ο άντρας. «Ταχυπομπός;»

«Κατά κάποιο τρόπο. Έχω νέα για τη Βασίλισσα Λιόλα. Πρέπει να της μιλήσω· είναι επείγον.»

«Θα πάρουμε τα όπλα σου, πρώτα,» είπε η γυναίκα.

«Δεν έχω πρόβλημα.»

Ο άντρας τον απόπλισε και, ύστερα, άνοιξε μια πόρτα και φώναξε έναν άλλο φρουρό, λέγοντάς του να οδηγήσει τον ταχυπομπό στη Βασίλισσα Λιόλα.

«Βγάλε, όμως, το χιτώνιό σου,» είπε η πολεμίστρια στον Βάνμιρ, πριν φύγει. «Δεν είναι συνετό να φέρεις το έμβλημα των εχθρών μας εδώ μέσα.»

Ο ακρίτης υπάκουσε, βγάζοντας το χιτώνιο και ρίχνοντάς το πάνω στα όπλα του, που βρίσκονταν στο δάπεδο του εξώστη. Έπειτα, ακολούθησε τον άλλο φρουρό στο εσωτερικό των Δεκαεννέα Πύργων. Τα δαιδαλώδη περάσματα τυλίχτηκαν σαν φίδια γύρω του, αποπρο-

σανατολίζοντάς τον. Τελικά, ο οδηγός του τον πήγε σε μια γέφυρα, η οποία ένωνε δύο πύργους και την οποία διέσχισαν.

«Είμαστε μακριά ακόμα;» ρώτησε ο Βάνμιρ, που φοβόταν μη συναντήσει τον Φαναλαγκόθ προτού μιλήσει με τη Λιόλα.

«Όχι,» απάντησε ο φρουρός. «Αυτός είναι ο Βασιλικός Πύργος.»

Η Λιόλα καθόταν και διάβαζε, μπροστά σ'ένα ξύλινο αναλόγιο. Δε μπορούσε, όμως, να συγκεντρωθεί· ο νους της πήγαινε, συνεχώς, στον Ρόλμαρ, στην υπόγεια σήραγγα που είχαν ανακαλύψει οι δράκαραχοι, στη φωνή του Νουτκάλι που της είχε μιλήσει, και στον Φαναλαγκόθ· και μετά, ξανά από την αρχή. Κύκλοι σκέψεων, από τους οποίους δε νόμιζε ότι θα κατάφερνε να ξεφύγει. Τελικά, παράτησε το βιβλίο, ήπιε μια κούπα ζεστό γάλα (για να καλμάρει τα νεύρα της), και έπεσε για ύπνο. Στην αρχή, όπως το περίμενε, δεν μπορούσε να κοιμηθεί –γύριζε μια απο δώ μια απο κεί, ανακατώνοντας τα σκεπάσματά της–, αλλά, ύστερα από κάποια ώρα, τα βλέφαρά της βάρυναν και βρέθηκε σε μια ληθαργική κατάσταση, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου–

–από την οποία την επανέφερε ένας δυνατός χτύπος στην εξώπορτα των διαμερισμάτων της, και μια αντρική φωνή: «Βασίλισσά μου! Με συγχωρείτε, Βασίλισσά μου, αλλά είναι επείγον.»

Η Λιόλα σηκώθηκε, παραμερίζοντας τα μαλλιά απ'το πρόσωπό της. Τύλιξε μια ρόμπα γύρω απ'το γαλανό της νυχτικό και βγήκε στο καθιστικό των διαμερισμάτων της. «Περάστε,» φώναξε.

Η πόρτα άνοιξε και ένας φρουρός μπήκε, υποκλινόμενος. «Μεγαλειοτάτη, χίλια συγγνώμη, αλλά ο κύριος–»

Η Λιόλα γούρλωσε τα μάτια, καθώς ο κουκουλοφόρος άντρας έβγαλε την κουκούλα του. «*Βάνμιρ...!*»

«Τον περιμένετε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο φρουρός.

«Περίπου...» αποκρίθηκε η Λιόλα. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο στρατιώτης ξαναυποκλίθηκε και έφυγε, κλείνοντας την πόρτα.

«Βάνμιρ...» είπε πάλι η Λιόλα, κοιτάζοντάς τον από πάνω ως κάτω, σα να ήθελε να βεβαιωθεί ότι ήταν όντως αυτός κι όχι κάποια ψευδαίσθηση του φωτός.

«Καλησπέρα, Λιόλα,» αποκρίθηκε ο ακρίτης.

«Βρισκόσουν, τελικά, στην πόλη... Βάνμιρ, μια φωνή μου μίλησε και—»

«Σου έλεγε αλήθεια.»

«Θεοί!» Η Λιόλα κάθισε σε μια πολυθρόνα, γιατί νόμιζε ότι είχε αρχίσει να ζαλίζεται. Πώς ήταν δυνατόν η φωνή να έλεγε αλήθεια; Η φωνή υποστήριζε ότι ο Φανλαγκόθ είχε χάσει τις μαντικές του ικανότητες!

«Θα ήθελες να σου εξηγήσω;»

«Ασφαλώς και θα ήθελα, Βάνμιρ. Σε παρακαλώ, κάθισε· πες μου τι συμβαίνει.»

Ο Αρχοντας του Ράλτον πήρε θέση κοντά της και άρχισε να της διηγείται όσα είχαν περάσει εκείνος, ο Μάηραν, και η Ρικνάβαθ, από τότε που μπήκαν στους Αρχέτοπους. Η Λιόλα —που, ανέκαθεν, ασχολείτο με τον μυστικισμό και με όλα τα απόκρυφα θέματα, τα οποία τη γοήτευαν από κοριτσάκι— άκουγε μαγεμένη, και έπρεπε να παραδεχτεί πως, παρότι αυτά που της έλεγε ο Βάνμιρ έμοιαζαν τελείως —μα τελείως— παράλογα, ήταν, ταυτοχρόνως, απολύτως λογικά· είχαν τη δική τους, εσωτερική λογική.

«Πού βρίσκεται τώρα, ο Φανλαγκόθ;» ρώτησε ο ακρίτης, όταν τελείωσε.

«Στην Αίθουσα του Ουρανόλιθινου Θρόνου,» είπε η Λιόλα. «Υποστήριξε ότι ήθελε να μείνει εκεί απόψε, για να διαλογιστεί· και ζήτησε κανείς να μην τον ενοχλήσει.»

«Αντιλαμβάνεσαι, φυσικά, ποιος είναι ο *πραγματικός* λόγος, έτσι;»

Η Βασίλισσα ένευσε. «Επιθυμεί να βρίσκεται κοντά στη μεγαλύτερη ποσότητα ουρανόλιθου που υπάρχει μέσα στο παλάτι, γιατί φοβάται ότι θα έρθεις να τον σκοτώσεις.»

«Ακριβώς.»

«Τι προτείνεις να κάνουμε; Όσο έχει πλάι του το πέτρωμα, ο Φανλαγκόθ είναι πανίσχυρος. Μπορεί να μας προκαλέσει μεγάλη ζημιά.»

«Πρέπει να τον απομακρύνουμε από εκεί,» είπε ο Βάνμιρ.

«Πώς; Να στείλω τους φρουρούς του παλατιού, για να τον συλλάβουν;»

«Νομίζεις ότι θα τον προλάβουν απ'το να προκαλέσει σπασμωδική καταστροφή;»

Η Λιόλα κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

«Πόσες είσοδοι υπάρχουν στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου;» ρώτησε ο Βάνμυρ.

«Μία.»

«Μία;»

«Ναι,» είπε η Λιόλα. «Η αίθουσα πάνει σχεδόν όλη την περιφέρεια του πύργου.»

«Παράθυρα, όμως, υπάρχουν.»

«Ναι, υπάρχουν...»

«Και είναι όλα κλειστά;»

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε η Λιόλα. «Σίγουρα, ορισμένα θα είναι ανοιχτά, για να μπαίνει αέρας.»

«Και υπάρχουν εξώστες ή παράθυρα άλλων πύργων που να βλέπουν στα ανοιχτά παράθυρα της αίθουσας;»

«Φυσικά. Δε θα δυσκολευτούμε να βρούμε κάτι τέτοιο. Στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων είσαι, Βάνμυρ...»

Ο ακρίτης ένευσε.

«Τι έχεις, λοιπόν, στο μυαλό σου; Να τηλεμεταφερθείς μέσα;»

«Ναι, και να κρυφτώ ανάμεσα στα έπιπλα της αίθουσας. Έτσι, θα πλησιάσω τον Ουρανολίθινο Θρόνο πρώτος, ώστε να σταματήσω τον Φανλαγκόθ απ'το να τον αγγίξει.»

«Τα ουρανολίθινα θραύσματα, όμως, τα κουβαλά μαζί του συνεχώς,» είπε η Λιόλα.

Ο Βάνμυρ ύψωσε τα χέρια. «Γι'αυτό δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα.»

«Και σκοπεύεις να πας μόνος στην αίθουσα;»

Εκείνος ένευσε ξανά.

«Όχι, Βάνμυρ,» διαφώνησε η Λιόλα. «υπάρχει και καλύτερος τρόπος.»

Ο ακρίτης ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Θα τηλεμεταφερθείς μέσα στην αίθουσα, θα κρυφτείς ανάμεσα στα έπιπλα και στις σκιές της, όπως είπες, και θα πλησιάσεις τον Ουρανολίθινο Θρόνο. Συγχρόνως, όμως, εγώ και αρκετοί στρατιώτες θα βρισκόμαστε απέξω, και, όταν είσαι κοντά στο θρόνο, η Ρικνάβαθ θα μας ειδοποιήσει και θα μπορούμε κι εμείς. Συμφωνείς;»

—Εγώ συμφωνώ—είπε η Καρμώζ—Είναι ασφαλέστερο, Βάνμυρ—

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Άρχοντας του Ράλτον. «Θα κινηθούμε όπως προτείνεις, Λιόλα.»

Κεφάλαιο 11

Σύγκρουση Μπροστά από τον Ουρανολίθινο Θρόνο

Προτού βάλουν το σχέδιό τους σε εφαρμογή, ο Βάνμιρ και η Λιόλα έστειλαν τη Ρικνάβαθ στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, για να δει ποια από τα παράθυρα ήταν ανοιχτά και, γενικότερα, πώς ήταν η κατάσταση εκεί.

Όταν επέστρεψε, είπε—*Τα παράθυρα είναι κλειστά· όλα. Στο δωμάτιο δεν υπάρχει κανένας, εκτός από τον Φανλαγκόθ κι έναν άλλο άντρα—*

«Ποιος είναι αυτός ο άλλος άντρας;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

—*Δεν ξέρω. Ένας ξανθός τύπος, με γένια—*

«Ο Σέρκιλ,» είπε η Λιόλα, «ο πειρατής που ο Ράζερ έφερε μαζί του από τη Νήσο Άγκρεμ. Τον ακολουθεί παντού.»

«Ρικνάβαθ, σίγουρα όλα τα παράθυρα είναι κλειστά;»

—*Ναι. Έκανα τον κύκλο, και τα κοίταξα ένα-ένα—*

«Ο Φανλαγκόθ φαίνεται, λοιπόν, πως είχε προβλέψει τι θα σκεφτόμουν. Αλλά, Λιόλα, η αίθουσα ήταν άδεια, όταν τον άφησες εκεί;»

Η Βασίλισσα ένευσε. «Μου ζήτησε να μείνει μόνος, για να διαλογιστεί.»

«Μάλιστα...» Ο Βάνμιρ δάγκωσε το κάτω του χέιλος. «Δεν μπορούμε έτσι να βάλουμε σ'εφαρμογή το σχέδιο μας...»

Η Λιόλα αναστέναξε. «Αυτό παρατηρώ κι εγώ.»

«Ρικνάβαθ, πού βρίσκεται ο Φανλαγκόθ μέσα στην αίθουσα;»

—*Είναι καθισμένος στον Ουρανολίθινο Θρόνο—*

«Κι αυτός ο Σέρκιλ;»

—*Στέκεται λίγο πιο πέρα. Μπροστά από το βάθρο—*

«Χμ...»

«Τι σκέφτεσαι, Βάνμιρ;» θέλησε να μάθει η Λιόλα, ακουμπώντας το σαγόνι στο δεξί της χέρι.

«Θα τον συναντήσω μόνος—»

«Μην είσαι ανόητος.»

—*Βάνμιρ, έχει δίκιο!*—

«Αν μπω στην αίθουσα μαζί με φρουρούς του παλατιού, τότε ο Φανλαγκόθ θα χρησιμοποιήσει τον ουρανόλιθο για να τηλεμεταφέρει τον εαυτό του και τον θρόνο μακριά από εδώ.»

«Πόσο μακριά;» έθεσε το ερώτημα η Λιόλα.

«Δεν έχει σημασία πόσο μακριά. Σημασία έχει ότι θα τον χάσουμε πάλι· και ο χρόνος μας είναι περιορισμένος —η Κουαλανάρα μετατρέπεται σε Αρχέτοπο, όσο καθυστερούμε.»

«Πότε θα ολοκληρωθεί αυτή η μεταμόρφωση;»

«Δεν ξέρω ακριβώς, αλλά υποθέτω ότι θα χρειαστούν κάποιοι μήνες.»

«Και δε θα βρεις τον Φανλαγκόθ ως τότε;»

«Αν γνωρίζει ότι τον κυνηγάω, θα κρυφτεί καλύτερα. Κι επιπλέον, τώρα τον έχω στο χέρι μου· δε θα τον αφήσω να φύγει!»

«Κατανοητό,» είπε η Λιόλα· «αλλά ποιος μας εγγυάται πως, όταν μπεις στην αίθουσα μόνος, δε θα τηλεμεταφερθεί μακριά, ούτως ή άλλως;»

«Κανείς. Όμως πιστεύω πως δε θα το κάνει, εκτός αν βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση. Πρώτα, θα προσπαθήσει να με σκοτώσει.»

—*Και θα τα καταφέρει, Βάνμιρ! Έχει τον ουρανόλιθο κοντά του· δεν μπορείς να του αντισταθείς!*—

«Έχω ένα σχέδιο.»

Η Λιόλα συνοφρυώθηκε. «Τι σχέδιο;»

Η Λιόλα και η Ρικνάβαθ δε συμφώνησαν απόλυτα με το σχέδιο του —για την ακρίβεια, δε συμφώνησαν καθόλου—, αλλά εκείνος δεν το βρήκε συνετό να το ακυρώσει. Εξάλλου, δεν είχαν κάτι καλύτερο να του προτείνουν, και ο Φανλαγκόθ *έπρεπε* να πεθάνει. Έτσι, τώρα ο Βάνμιρ πλησίαζε την Αίθουσα του Ουρανόλιθινου Θρόνου, με το σπαθί του ξεθηκαρωμένο και έχοντας βγάλει την πανοπλία του νεαρού φρουρού που είχε σκοτώσει στην πόλη· ήξερε ότι το βάρος της περισσότερης θα τον παρακώλυε, στη συγκεκριμένη σύγκρουση, παρά θα τον βοηθούσε.

Εκατέρωθεν της μεγάλης, διπλής πόρτας της βασιλικής αίθουσας στέκονταν δύο πολεμιστές, οι οποίοι αγριοκοίταξαν τον Βάνμιρ, καθώς εκείνος τους ζύγωσε με το ξίφος του γυμνολέπιδου.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε ο ένας.

«Διαταγή από τη Βασίλισσα Λιόλα, να εγκαταλείψετε το πόστο σας,» αποκρίθηκε ο ακρίτης, και τους έδωσε ένα κομμάτι χαρτί, με τη βασιλική σφραγίδα επάνω. Εκείνοι το κοίταξαν παραξευμεμένοι, αλλά δεν μπορούσαν να φέρουν αντίρρηση· αποχώρησαν, αφήνοντας τον Βάνμιρ μόνο.

Ο Άρχοντας του Ράλτον πήρε μια βαθιά ανάσα, και επικαλέστηκε την Ταχύτητα. Η ισχύς τον φόρτισε, τα νεύρα του τεντώθηκαν, η περιφερειακή του όραση θόλωσε. Ύψωσε τα χέρια του και, χωρίς ν'απελευθερώσει την ενέργεια –πράγμα όχι εύκολο· χρειάστηκε αρκετό αυτοέλεγχο, καθώς είχε συγκεντρώσει πολλή δύναμη εντός του–, έσπρωξε τη διπλή πόρτα της αίθουσας, ανοίγοντάς την, μ'έναν κρότο.

Ο Φανλαγκόθ ήταν εκεί όπου είχε πει η Ρικνάβαθ, καθισμένος στο θρόνο· αλλά, μόλις είδε τον Βάνμυρ, έκανε να σηκωθεί, λέγοντας τ'όνομά του. Εκείνος δεν περίμενε ο Ράζλερ να ολοκληρώσει την κίνησή του: έχοντας το βλέμμα του εστιασμένο στον προορισμένο του, χρησιμοποίησε την Τηλεμεταφορά.

Το Κοσμικό Χρώμα επικράτησε για μια στιγμιαία αιωνιότητα και, ύστερα, το απέραντο δωμάτιο αναδημιουργήθηκε γύρω από τον Βάνμυρ· αλλά ο ακρίτης τώρα βρισκόταν πίσω από τον Ουρανολίθινο Θρόνο.

Ὁ Φανλαγκόθ, πάραυτα, στράφηκε στο μέρος του, σαν κάποιος να του είχε φωνάξει. Μάλλον, διατηρούσε ακόμα ένα μέρος της μαντικής του δύναμης· ένα μέρος που τον προειδοποιούσε για τον κίνδυνο γύρω του.

Ο Βάνμιν, όμως, ο οποίος σκόπευε να πιάσει τον εχθρό του απροετοίμαστο, είχε ήδη στρέψει το ξίφος του κατά του Ράτζερ, κι εκείνος δεν πρόλαβε ν'αποφύγει τη λεπίδα. Τη δέχτηκε στο πλάι του κεφαλιού, και σωριάστηκε, με μια κραυγή, κατακυλώντας πάνω στα σκαλοπάτια του βήθρου.

«ΑΑΑΑΑΑΑΑαάααααααρρ!» αντήχησε μια άλλη φωνή από δίπλα, και ο Βάνμυρ είδε, με τις άκριες των ματιών του, τον Σέρκιλ να έρχε-

ται καταπάνω του, ξεσπαθωμένος. Αλλά ο ακρίτης δεν είχε χρόνο γι' αυτόν, γιατί έβλεπε ότι ο Φανλαγκόθ δεν είχε χάσει τις αισθήσεις του –αν και το πρόσωπό του είχε γεμίσει αίμα–, και ο σάκος με τα ουρανόλιθινα θραύσματα κρεμόταν από τον ώμο του, καθώς ο Ράζλερ προσπαθούσε, ζαλισμένος, να σηκωθεί. Η σπαθιά του Βάνμιρ θα έπρεπε, κανονικά, να τον είχε σκοτώσει, ή να τον είχε αναισθητοποιήσει, τουλάχιστον· μα ο Φανλαγκόθ δεν ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος: η Πρωτοπλασματική Μάζα, που τον είχε μεταλλάξει, του είχε προσδώσει δυνάμεις υπεράνθρωπες.

Ο Άρχοντας του Ράλτον πήδησε πάνω απ' το θρόνο, επικαλούμενος την Ταχύτητα κι αγνοώντας τον ερχόμενο Σέρκιλ. Έπρεπε να ρισκινδυνέψει να δεχτεί την επίθεση του πειρατή, προκειμένου να προλάβει τον Ράζλερ απ' το να χρησιμοποιήσει τον ουρανόλιθο. Ευτυχώς γι' αυτόν ο Σέρκιλ δεν είχε συνηθίσει ν' αντιμετωπίζει ανθρώπους που χρησιμοποιούσαν την Ταχύτητα. Το απότομο τρέξιμο του Βάνμιρ τον αιφνιδίασε, και δεν πρόλαβε να σπαθίσει, ενώ ο ακρίτης περνούσε από πλάι του και έφτανε τον Φανλαγκόθ, αρπάζοντας το λουρί του σάκου του και τραβώντας το. Ο Ράζλερ προσπάθησε να τον εμποδίσει, και το κομμάτι δέρμα σχίστηκε ανάμεσά τους· ο σάκος τινάχτηκε στον αέρα και τα ουρανόλιθινα θραύσματα εκτοξεύτηκαν τριγύρω.

Ο Βάνμιρ είδε –πάλι, με τις άκριες των ματιών του– τον Σέρκιλ να έρχεται καταπάνω του, και τώρα δεν μπορούσε να τον αποφύγει. Το σπαθί του πειρατή σφύριξε προς το μέρος του· ο ακρίτης πλαγιοπάτησε, και η λεπίδα αστόχησε. Το ξίφος του Βάνμιρ, όμως, βρήκε το στόχο του, τρυπώντας τον αντίπαλό του στα πλευρά. Ο Σέρκιλ άρπαξε τη λάμα, με το αριστερό χέρι, σα να ήθελε να την τραβήξει έξω· τα δόντια του έτριζαν και τα μάτια του είχαν διασταλθεί. Ο Βάνμιρ τον βοήθησε, τραβώντας εκείνος το σπαθί του από τη σάρκα του πειρατή και κλοτσώντας τον πέρα, όπου και σωριάστηκε.

Ο Φανλαγκόθ, όμως, δεν ήταν πλέον δίπλα στον Άρχοντα του Ράλτον. Είχε σηκωθεί και είχε πάει παραπέρα, υψώνοντας το Μάτι του Κυκλώνα προς το μέρος του Βάνμιρ.

Όχι! Ο ακρίτης χίμησε και χτύπησε το λευκό σκήπτρο, με το σπαθί του, παραμερίζοντάς το, αλλά μην καταφέρνοντας να το πετάξει απ' το χέρι του Φανλαγκόθ ή να το σπάσει. Ο Ράζλερ οπισθοχώρησε,

προσπαθώντας πάλι να στρέψει τον γυαλιστερό λίθο στην άκρη του σκήπτρου προς τον Βάνμιρ. Ο ακρίτης, αυτή τη φορά, άρπαξε το Μάτι του Κυκλώνα, με το ελεύθερό του χέρι, γυρίζοντάς το στην οροφή της αίθουσας.

Ο Φανλαγκόθ έτριξε τα δόντια, καθώς άρχισαν να παλεύουν για το σκήπτρο. Ο Βάνμιρ θα περίμενε ο Ράζερ να ήταν εξασθενημένος από τη σπαθιά που είχε δεχτεί στο κεφάλι, όμως εκείνος έμοιαζε να έχει *περισσότερη* δύναμη από τον Ωθράγκος! Και, όταν έπιασε το Μάτι του Κυκλώνα και με το δεύτερο χέρι, ο Βάνμιρ αισθάνθηκε ότι θα έχανε πολύ γρήγορα τον αγώνα, εκτός αν κι αυτός έκανε το ίδιο. Έτσι, άφησε το ξίφος του να πέσει και άρπαξε το σκήπτρο και με το δεξί του χέρι.

«Δε σου αξίζει τίποτα λιγότερο απ'ό,τι έπαθε ο αδελφός σου, όταν τόλμησε να μου εναντιωθεί!» γρύλισε ο Φανλαγκόθ. Τα μάτια του γυάλιζαν από οργή, και, καθώς η όψη του ήταν γεμάτη με αίμα, φάνταζε σαν δαίμονας βγαλμένος από εφιάλητη.

Το σκήπτρο γλιστρούσε απ'τα δάχτυλα του Βάνμιρ. *Δεν έχει νόημα να του αντιστέκομαι έτσι... Άλλο τρόπο πρέπει να βρω...* Πήρε το ένα του χέρι από το Μάτι του Κυκλώνα και τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη του, μπήγοντάς το, με μια σπασμωδική κίνηση, στα πλευρά του Φανλαγκόθ. Το χτύπημα ήταν άτεχνο, επιπόλαιο, και απερίσκεπτο – όπως θα το χαρακτήριζε ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ, ο πατέρας του Βάνμιρ–, καθώς ο ακρίτης δεν είχε ούτε καν σημαδέψει –δε νόμιζε πως είχε το *χρόνο* για να σημαδέψει– το λευκό σκήπτρο θα του γλιστρούσε απ'το άλλο χέρι, εκτός αν δρούσε *αμέσως*–, αλλά ο Ράζερ τινάχτηκε όπισθεν, μουγκρίζοντας, και το Μάτι του Κυκλώνα εκτοξεύτηκε παραδίπλα, φεύγοντας απ'τη λαβή και των δυο τους.

Δεν ήταν, όμως, μόνο το σκήπτρο που έφυγε απ'τη λαβή του Βάνμιρ, αλλά και το όπλο που είχε χρησιμοποιήσει για να καρφώσει τον Φανλαγκόθ. Ο Ράζερ έπιασε το μανίκι του ξιφιδίου και το τράβηξε από το σώμα του, καθώς ο ακρίτης τον κοιτούσε εξαντλημένος, νιώθοντας τα χέρια του να τρέμουν από τη σύντομή τους πάλη. Ωστόσο, ο Φανλαγκόθ δεν είχε πρόθεση να επιτεθεί στον εχθρό του με ατσάλι· το βλέμμα του στράφηκε στα δεξιά του, όπου βρισκόταν ένα ουρανολίθινο θραύσμα.

Έτρεξε και το άρπαξε, γελώντας.

Δέκα χιλιάδες κατάρες...! σκέφτηκε ο Βάνμιρ.

«Τώρα, Βάνμιρ,» γρύλισε ο Φανλαγκόθ, «θα μάθεις πώς αντιμετωπίζω τους τρελούς –ειδικά αυτούς που μ'έχουν προδώσει!» Ύψωσε το ελεύθερό του χέρι και φωτιά δημιουργήθηκε εκεί. Το τραύμα στα πλευρά του δεν έμοιαζε να τον ενοχλεί.

Ο Βάνμιρ επικαλέστηκε την Ταχύτητα, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και τηλεμεταφέρθηκε προς το πρώτο σημείο που είδε.

Ένα διάπυρο βέλος εξαπολύθηκε από τη χούφτα του Φανλαγκόθ, πέρασε από το μέρος όπου στεκόταν ο ακρίτης πριν από μια στιγμή, και χτύπησε μια από τις κολόνες της αίθουσας, τραντάζοντάς την και κάνοντας κομμάτια πέτρες να εκτοξευτούν.

«Πού πηγαίνεις, προδότη;» κραύγασε ο Ράζερ. «*Ήρθε η ώρα να ΨΗΘΕΙΣ!*»

«Εδώ είμαι, Φανλαγκόθ,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, ξεπροβάλλοντας πίσω από μια άλλη κολόνα, στην αντικρινή μεριά της αίθουσας. *Θα ξοδέψεις όλο σου τον ουρανόλιθο για να με πετύχεις;*

Ο Φανλαγκόθ τον ατένισε με στενεμένα μάτια, και το θραύσμα στο χέρι του γυάλισε με γαλαζόγκριζη ισχύ.

Ο Βάνμιρ επικαλέστηκε την Ταχύτητα, αλλά ο Ράζερ δεν εκτόξευε κανένα πύρινο βλήμα εναντίον του· πήρε ο ίδιος φωτιά. Το δέρμα του φάνηκε να μετατρέπεται σε φλόγες, και τα ρούχα του κάηκαν. Το ουρανολίθινο κομμάτι στο χέρι του διαλύθηκε.

Ο Φανλαγκόθ έτρεξε καταπάνω στον ακρίτη, ο οποίος, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα, έτρεξε επίσης, για ν'απομακρυνθεί από τις μετακινούμενες φλόγες.

«Έλα στην αγκαλιά μου, Βάνμιρ! Έλα στην αγκαλιά του αφέντη σου!» ούρλιαξε ο Ράζερ, που έμοιαζε να έχει μετατραπεί σε ζωντανή φωτιά.

Ο Βάνμιρ δε σκόπευε ν'ανταποκριθεί στο αίτημά του, έτσι συνέχισε να τρέχει. Οι δυο τους άρχισαν να διαγράφουν την περιφέρεια της τεράστιας αίθουσας, ανατρέποντας αντικείμενα και έπιπλα, και πυρπολώνοντας οτιδήποτε εύφλεκτο στο πέρασμά τους. Η κατάσταση ίσως να ήταν αστεία, αν δεν ήταν τόσο, μα τόσο, τρομακτική.

Τι μου θυμίζει αυτό;... Τι μου θυμίζει;... σκέφτηκε ο Βάνμιρ, λαχνασμένος –περισσότερο από τον τρόμο, παρά από το τρέξιμο, αν και η Ταχύτητα είχε αρχίσει πλέον να τον καταβάλλει, τόσες φορές

που την είχε επικαλεστεί απόψε— και θυμούμενος τη νύχτα που εκείνος, η Ρικνάβαθ, ο Φανλαγκόθ/Λιόλα, και ο Νεκρομένων ο δολοφόνος είχαν συναντηθεί εδώ και τα πάντα είχαν αρπάξει φωτιά, όπως και τώρα.

«Δεν μπορείς να τρέχεις για πάντα, Ωθράγκος!» ούρλιαξε ο Ράτζερ, ξέφρενος.

Ο Βάνμιρ, όμως, τον είχε πια αφήσει πολύ πίσω, και πήδησε πάνω στον Ουρανολίθινο Θρόνο, παύοντας να χρησιμοποιεί την Ταχύτητα.

Ο Φανλαγκόθ ξεπρόβαλε μέσα από τις φλόγες, γελώντας. Ο ακρίτης τον παρατήρησε: *το δέρμα του, το σώμα του, φαίνεται να υπάρχουν κάτω από τη φωτιά που τον τυλίγει*. Τράβηξε απότομα ένα ξιφίδιο από τη μπότα του και το εκτόξευσε καταπάνω στον Ράζλερ. Εκείνος, καθώς ήταν αποπροσανατολισμένος και κουρασμένος από το κυνηγητό, δεν πρόλαβε να τ'αποφύγει. Το δέχτηκε στον ώμο, και παραπάτησε, μουγκρίζοντας.

*Εξακολουθείς, λοιπόν, να είσαι θνητός κάτω απ'αυτές τις τρισκατά-
ρατες φλόγες, ελεεινό καθίκι! σκέφτηκε ο Βάνμιρ και, πηδώντας από
τον Ουρανολίθινο Θρόνο, έτρεξε προς τον εχθρό του. Άρπαξε το ξι-
φος του από κάτω και το ύψωσε, εφορμώντας. Η πολεμική κραυγή
των ακριτών γλίστρησε, μανιασμένα, απ'τα χείλη του:*

«Ράαααααλτοooooooooooooooooον!»

Ο Φανλαγκόθ τράβηξε το ξιφίδιο απ'τον ώμο του και στράφηκε στον Βάνμυρ, την ώρα που εκείνος τον έφτανε. Το σπαθί του Ωθράγκος κατέβηκε, κάθετα, για να τον κόψει στα δύο, αλλά εκείνος έκανε όπισθεν, και η λεπίδα τον χάραξε στο στήθος, χωρίς να τον τρυπήσει βαθιά.

Ὁ Ράζερ συσπειρώθηκε, ατενίζοντας τον αντίμαχό του με προσοχή.

«Θες να μου ορμήσεις, Φανλαγκόθ;» γρύλισε ο Βάνμιρ, περιμένοντας την κίνησή του. «Όρμα μου! Το ατσάλι μου σε περιμένει, μπασταρδεμένο μετάλλαγμα της Πρωτοπλασματικής Μάζας!»

«Όχι,» σφύριξε ο Ράζλερ· «έχω καλύτερους τρόπους για να σε αντιμετωπίσω...» Και πήδησε προς ένα από τα ουρανόλιθινα θραύσματα που βρισκόταν τυλιγμένο στις φλόγες.

Ο Βάνμιρ έτρεξε να τον προλάβει.

Ο Φανλαγκόθ έπεσε μπρούμυτα, και το χέρι του απλώθηκε, για να πιάσει το κομμάτι—

Το ξίφος του Βάνμιρ τού διαπέρασε τα πλευρά.

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡΡΝΝ!» Η κραυγή του Ράζλερ αντήχησε στην άδεια, φλεγόμενη Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, αλλά η γροθιά του έκλεισε γύρω απ'το πολύτιμο θραύσμα. Και ο Βάνμιρ τώρα καταλάβαινε ότι ο εχθρός του θα κοιτούσε ή να θεραπεύσει το σώμα του ή να φύγει.

Τράβηξε το σπαθί του έξω απ'τον Φανλαγκόθ, ενώ, συγχρόνως, παρατηρούσε κάτι που του έκανε εντύπωση: το τραύμα στο κεφάλι του Ράζλερ είχε ήδη αρχίσει να γιατρεύεται (!). *Από τι είναι φτιαγμένοι, ο Μαύρος Άνεμος να τους πάρει; Από τι είναι φτιαγμένοι;*

Το ουρανολίθινο κομμάτι άστραψε μέσα στη χούφτα του Φανλαγκόθ, και μια ακτινοβολία τον τυλίξε.

«*Ας δούμε αν ξαναφυτρώνουν και τα χέρια σας!*» φώναξε ο Βάνμιρ και, κατεβάζοντας το σπαθί του πάνω στον καρπό του Ράζλερ —τον καρπό του χεριού που κρατούσε τον ουρανόλιθο—, τον ακρωτηρίασε.

Το ουρλιαχτό του Φανλαγκόθ τράνταξε την αίθουσα, και η ακτινοβολία έπαψε να τον τυλίγει.

Ο Βάνμιρ κλότσησε τον Ράζλερ στα τραυματισμένα του πλευρά, κι εκείνος διπλώθηκε. Αλλά ακόμα ζούσε.

«*Βάνμιρ!...*» έκρωξε. «*Οι Μετουσιωμένοι! Αυτοί είν'οι εχθροί σου...!*»

Ο Άρχοντας του Ράλτον τον σπάθισε στο κεφάλι, ξανά και ξανά και ξανά, μέχρι που ο Φανλαγκόθ έπαψε να ουρλιάζει και να κινείται.

Ήταν νεκρός.

Κεφάλαιο 12

Κάποιος Πέθανε. . .

Πρέπει να είναι νεκρός. Δεν μπορεί να ζει ακόμα!

Ο Βάνμιρ κοιτούσε το ακίνητο σώμα του Φανλαγκόθ, καθώς οι φλόγες που ο ίδιος ο Ράζλερ είχε δημιουργήσει χόρευαν επάνω του. Το κεφάλι του ήταν σπασμένο από τις απανωτές σπαθιές του Ωθράγκος· το κρανίο φαινόταν να έχει τσακιστεί, να έχει κάνει λακούβα. Αλλά ήταν νεκρός; Ο Βάνμιρ δεν τολμούσε ν'απομακρυνθεί, από φόβο μήπως ο εχθρός του πεταγόταν πάλι επάνω, αναγεννημένος από κάποια ανόσια δύναμη: από τη δύναμη της Πρωτοπλασματικής Μάζας.

Μετά, όμως, είδε τις φλόγες να σβήνουν από το καταχτυπημένο κορμί του Φανλαγκόθ, σαν η πηγή ενέργειας που της έτρεφε –η ζωτική ενέργεια του Ράζλερ;– να είχε πεθάνει. Και το μαύρο δέρμα του μάντη σχίστηκε, κάνοντας ρωγμές, που συναντιόνταν και διακλαδίζονταν, κι από τις οποίες αίμα κυλούσε. Ο Βάνμιρ δεν είχε ποτέ ξανά δει κάτι τέτοιο να συμβαίνει σε νεκρό, και, ξαφνιασμένος κι αηδιασμένος, αισθάνθηκε τα σωθικά του να αναποδογυρίζουν· στράφηκε, διπλώθηκε, και ξέρασε. Από τι σκατά ήταν φτιαγμένοι οι Ράζλερ, τελικά; Ούτε να πεθάνουν φυσιολογικά δεν μπορούσαν, οι δαιμονισμένοι!

—*Βάνμιρ!*—Η φωνή της Ρικνάβαθ—*Φύγε απ'την αίθουσα, Βάνμιρ! Τα πάντα φλέγονται! δε βλέπεις;—*

Ο ακρίτης ορθώθηκε, σκουπίζοντας το στόμα του, με το πίσω του μανικιού του. «Ήθελα να βεβαιωθώ ότι είναι νεκρός,» μουρμούρισε.

«*Βάνμιρ!*» Αυτή η φωνή δεν ήταν της Ρικνάβαθ, αλλά της Λιόλα. Ο Άρχοντας του Ράλτον γύρισε κι αντίκρισε την κόρη του μακαρίτη Βασιλιά Άργκελ στην ανοιχτή είσοδο της Αίθουσας του Ουρανολίθινου Θρόνου. Επικέντρωσε το βλέμμα του πλάι της και, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα –ήταν, πραγματικά, εξουθενωμένος από όλα όσα είχαν συμβεί· εξαντλημένος σχεδόν σε σημείο λιποθυμίας–, επικαλέστηκε το Χάρισμα, αφήνοντάς το να φορτίσει το σώμα του, να το

γεμίσει με την ενέργειά του... Και μετά, ο Βάνμιρ απελευθέρωσε την ενέργεια, για να τηλεμεταφερθεί.

Η Λιόλα τον είδε να εξαφανίζεται από το κέντρο της αίθουσας, όπου ήταν περιστοιχισμένος από φωτιές, και να εμφανίζεται δίπλα της, παραπατώντας και στηριζόμενος στον τοίχο. Βρομούσε από τον ιδρώτα, το αίμα, και τον εμετό.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε, περνώντας το χέρι του στους ώμους της, για να τον βοηθήσει.

«Τι κάνεις εδώ, Λιόλα;» είπε, κουρασμένα, ο Βάνμιρ.

«Βρισκόμουν κοντά στην αίθουσα, σε περίπτωση που χρειάζονται κάτι,» εξήγησε εκείνη. «Είναι νεκρός;»

«Ναι,» ένευσε ο Βάνμιρ, «έτσι νομίζω.» Τώρα που η αναμέτρησή του με τον Φαναγκόθ είχε τελειώσει και που το σώμα του είχε αποφορτιστεί, νόμιζε ότι μετά δυσκολίας μπορούσε να στέκεται.

Η Λιόλα στράφηκε στους στρατιώτες και τους υπηρέτες που είχε πάρει μαζί της, προτού έρθει εδώ, και είπε στους δεύτερους: «Οδηγήστε τον Άρχοντα Βάνμιρ στον Πύργο των Ξένων, και φροντίστε να ετοιμαστεί ένα λουτρό γ'αυτόν και να του δοθούν καινούργια ρούχα και ό,τι άλλο ζητήσει.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ένας υπηρέτης. «Μπορείτε να βαδίσετε, Άρχοντά μου;» ρώτησε τον Βάνμιρ, «ή θέλετε να σας βοηθήσουμε.»

Εκείνος έκανε μια αρνητική χειρονομία. «Θα βαδίσω.» Πήρε το χέρι του από τους ώμους της Λιόλα και περπάτησε, για να βεβαιωθεί ότι, όντως, μπορούσε.

«Ακολουθήστε μας, τότε,» είπε ο υπηρέτης.

Ο Βάνμιρ τούς ακολούθησε, ενώ πίσω του άκουγε τη Λιόλα να λέει στους στρατιώτες: «Φέρτε νερό. Η βασιλική αίθουσα έχει πάρει φωτιά· τι κάθεστε;» Οι πολεμιστές έσπευσαν να υπακούσουν, περνώντας, βιαστικά, μπροστά από τον Άρχοντα του Ράλτον και τους υπηρέτες.

Ο Βάνμιρ, νομίζοντας ότι βάδιζε μέσα σε όνειρο, οδηγήθηκε στον Πύργο των Ξένων και σε ένα δωμάτιο, όπου του ετοίμασαν το λουτρό, όπως είχε ζητήσει η Λιόλα, και του έδωσαν καινούργια ρούχα.

«Θα θέλατε κάτι άλλο, Άρχοντά μου;» τον ρώτησε ο υπηρέτης που είχε μιλήσει και με τη Βασίλισσα· τουλάχιστον, ο Βάνμιρ νόμιζε ότι

ήταν αυτός, γιατί, μέσα στην κούρασή του, θα μπορούσε να κάνει και λάθος.

«Όχι,» απάντησε. «Τίποτα.»

«Φαγητό; Ποτό;»

«...Ναι.»

«Προτιμάτε κάτι ιδιαίτερο;»

«Οτιδήποτε. Πεινάω.» Κάθισε, βαριά, σε μια πολυθρόνα, η οποία έτριξε.

Οι υπηρέτες τού ετοίμασαν το λουτρό· έπειτα, υποκλίθηκαν και έφυγαν από το δωμάτιο. Ο Βάνμιρ σηκώθηκε από την πολυθρόνα και πήγε στο μπάνιο, όπου γδύθηκε και βυθίστηκε στο ζεστό νερό και στη σαπουνάδα.

Ο ύπνος τον πήρε, και ξύπνησε όταν οι υπηρέτες ξαναήρθαν και χτύπησαν την πόρτα του λουτρού, για ν'ανακοινώσουν ότι το φαγητό του ήταν εδώ. «Ευχαριστώ,» τους είπε ο Βάνμιρ. «Μπορείτε να πηγαίνετε.» Και, ακούγοντάς τους να φεύγουν, κοιμήθηκε πάλι.

Όταν οι στρατιώτες έσβησαν τις φλόγες, η Λιόλα μπήκε στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, ακούγοντας στάχτες και καμένα θραύσματα να τρίζουν κάτω από τις μπότες της. Στον αέρα απλωνόταν η μυρωδιά του καψίματος. Η Βασίλισσα, όμως, αδιαφορούσε για τις ζημιές που είχαν γίνει στο μεγάλο δωμάτιο –αυτές μπορούσαν εύκολα να επιδιορθωθούν–· το βλέμμα της ήταν στραμμένο στ'απομεινάρια του Φανλαγκόθ. Ο Ράζλερ ήταν νεκρός πέραν πάσης αμφιβολίας: το σώμα του είχε τραύματα από λεπίδες, καθώς και ρωγμές, που η Λιόλα αδυνατούσε να καταλάβει από τι είχαν προκληθεί, όμως έμοιαζαν μ'εκείνες που δημιουργούνται στη γη ύστερα από έναν καταστροφικό σεισμό, σαν αυτούς που η Βασίλισσα είχε διαβάσει μόνο σε βιβλία· το κεφάλι του ήταν τσακισμένο, παραμορφωμένο από απανωτά χτυπήματα· το δεξί του χέρι ήταν ακρωτηριασμένο στο σημείο του καρπού, και το κομμένο απομεινάρι βρισκόταν κοντά σ'ένα ουρανολίθινο θραύσμα, με τα δάχτυλα ακόμα να το σφίγγουν.

Ο Σέρκιλ ο πειρατής βρισκόταν λίγο παραπέρα, νεκρός κι αυτός, αλλά μόνο από ένα τραύμα στα πλευρά. Ο Φανλαγκόθ πρέπει να εί-

χε αντέξει πολύ περισσότερο από τον υπηρέτη του· υπερφυσικά, υπεράνθρωπα περισσότερο. Όχι, βέβαια, πως η Λιόλα δεν το περίμενε τούτο από τον Ράζλερ...

Αναστέναξε. *Τελείωσε, λοιπόν. Είναι νεκρός. Δεν υπάρχει πλέον.* Κατά κάποιο τρόπο, δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ο ένας από τους Ράζλερ που τυραννούσαν την Κουαλανάρα είχε πεθάνει· δε θα εκμεταλλευόταν άλλες καταστάσεις, δε θα χρησιμοποιούσε άλλους ανθρώπους. Και, παρότι ο Φανλαγκόθ είχε βοηθήσει εκείνη και τους Γάθνιν, η Λιόλα δεν μπορούσε να πει ότι λυπόταν στο ελάχιστο για τον θάνατό του, γιατί δεν τους είχε βοηθήσει παρά για να προωθήσει τους δικούς του σκοπούς, και γιατί την ίδια την είχε εξαπατήσει τρεις φορές, μία παριστάνοντας τη Λιάμνερ Κρωθ, μία όταν χάθηκε ο ήλιος και ζήτησε να τον συνοδέψουν στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, και μία πριν από μερικές ώρες, όταν υποστήριξε ότι η Ρικνάβαθ δεν ήταν η Ρικνάβαθ αλλά ο Νουτκάλι.

Ένα πράγμα, όμως, παραξένευε τη Λιόλα: *Αφού είχε χάσει τις μαγικές του ικανότητες, πώς ήξερε τι απέγινε η Φερνάλβιν; Χρησιμοποίησε τον ουρανόλιθο, για να το μάθει; Ή, μήπως, ήταν ψέματα αυτά που μας είπε; Μήπως η Έπαρχος είναι νεκρή;*

Καλύτερα να μην εκμυστηρευτώ αυτή μου την υποψία στον θείο Ζάρναβ...

Αλλά μετά, ετούτες οι σκέψεις διαλύθηκαν σαν καπνός από το μυαλό της, καθώς το βλέμμα της σταμάτησε στο λευκό σκήπτρο που ήταν πεσμένο τυχαία μέσα στην αίθουσα: το Μάτι του Κυκλώνα, το επικίνδυνο αντικείμενο που είχε παγιδεύσει την ψυχή του Ρόλμαρ σ'έναν γκριζο κόσμο και είχε αφήσει το σώμα του σε στάση.

Η Λιόλα το πλησίασε με προσοχή, βαδίζοντας αργά, σα να φοβόταν ότι μπορεί, λόγω κάποιας παρενέργειας, να λειτουργούσε από μόνο του και να παγίδευε και τη δική της ψυχή. Ωστόσο, φτάνοντας κοντά του, είδε πως δεν της φαινόταν ως τίποτα περισσότερο από ένα λευκό, κοντό ραβδί μ'έναν γυαλιστερό λίθο στην κορυφή του.

Αν το αγγίξω;...

Η Λιόλα έσκυψε και άπλωσε το χέρι της. Τα δάχτυλά της ακούμπησαν, διστακτικά, το λείο στέλεχος του Ματιού του Κυκλώνα. Η Βασίλισσα κράτησε την αναπνοή της, για λίγο, απλώνοντας τις αισθήσεις της. Δεν αισθάνθηκε, όμως, τίποτα το ενοχλητικό· τίποτα που να την

προειδοποιεί για κίνδυνο. Το χέρι της έκλεισε γύρω από το λευκό σκήπτρο. Πάλι τίποτα δεν αισθάνθηκε, τίποτα ανησυχητικό· έτσι, το σήκωσε από το δάπεδο και το κράτησε εμπρός της, κοιτάζοντάς το με προσοχή, αλλά έτοιμη να το πετάξει, σε περίπτωση που νόμιζε ότι πήγαινε να την επηρεάσει κάπως.

Θα μπορούσα, άραγε, να το χειριστώ, όπως το χειριζόταν ο Φανλαγκόθ; Ή πρέπει να έχει κανείς υπεράνθρωπες δυνάμεις για να το κάνει αυτό;

Θα ήταν ενδιαφέρον να μάθει. Πέρασε το Μάτι του Κυκλώνα στη ζώνη της και κοίταξε τριγύρω, στο πάτωμα, για τα ουρανολίθινα θραύσματα. Είδε πως τρία είχαν απομείνει, και πρόσταξε τους υπηρέτες που είχαν συγκεντρωθεί στην αίθουσα να τα μαζέψουν, να τα βάλουν σ'έναν σάκο, και να της τα δώσουν. Εκείνοι υπάκουσαν, έτσι, σε λίγο, η Λιόλα τα είχε κρεμασμένα στον ώμο της και έφυγε από το πυρπολημένο δωμάτιο, κατευθυνόμενη προς τον Βασιλικό Πύργο και τα διαμερίσματά της.

Ένα χέρι ακούμπησε τον ώμο του. «Πρίγκιπά μου;»

Τα μάτια του Νόρβορ άνοιξαν και, στο φως της φωτιάς του τζακιού, αντίκρισαν τη Σαντάνρα να στέκεται πάνω απ'το κρεβάτι του.

«Με συγχωρείτε που σας ξυπνάω, Πρίγκιπά μου, αλλά έχω σημαντικά νέα. Πολύ σημαντικά.»

Ο Νόρβορ ανακάθισε, παραμερίζοντας τα καστανόξανθα μαλλιά απ'το μέτωπό του. «Πες μου.»

«Η Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου έπασε φωτιά—»

«Πότε;»

«Πριν από λίγο· αλλά μην ανησυχείτε: οι στρατιώτες έσβησαν τις φλόγες. Η αδελφή σας, η Βασίλισσα, ήταν εκεί. Επίσης, απ'ό,τι άκουσα, ο μάγος είναι νεκρός.»

Ο Νόρβορ συνοφρυώθηκε. «Ο Φανλαγκόθ;»

Η Σαντάνρα ένευσε. «Και ο υπηρέτης του, ο Σέρκιλ.»

«Νεκρός κι αυτός;»

«Ναι.»

«Ποιος τους σκότωσε;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Όλα τούτα τα έμαθα από τους υπηρέτες που πήγαν να καθαρίσουν την αίθουσα.»

Ο Νόρβωρ σηκώθηκε από το κρεβάτι κι άρχισε να ντύνεται. Η Σαντάνρα τον βοήθησε. «Πού θα πάτε, Πρίγκιπά μου, αν επιτρέπεται;» ρώτησε.

«Να μιλήσω με τη Λιόλα. Είπες ότι ήταν εκεί, σωστά;»

«Ναι, έτσι άκουσα.»

Ο Νόρβωρ τελείωσε με το ντύσιμό του, πέρασε το θηκαρωμένο του σπαθί στη ζώνη του, και την έδεσε γύρω απ'τη μέση του. Για καλό και για κακό· ποτέ δε βλάπτει να είναι κανείς οπλισμένος...

«Τι θα θέλατε από εμένα, Πρίγκιπά μου;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο, Σαντάνρα. Κάνε ό,τι νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Νόρβωρ, διασχίζοντας τα διαμερίσματά του κι ανοίγοντας την εξώπορτα.

Η Λιόλα είχε μόλις φτάσει στα δικά της διαμερίσματα, όταν η πόρτα της χτύπησε και ακούστηκε η φωνή του αδελφού της.

«Πέρασε,» του είπε, και ο Νόρβωρ μπήκε στο καθιστικό, αντικρίζοντας τη Βασίλισσα να στέκεται στο κέντρο του δωματίου, ντυμένη με μαύρη τουνίκα, μπλε παντελόνι, και μελανές μπότες. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα ξιφίδιο και ένα λευκό σκήπτρο –το *Μάτι του Κυκλώνα*, μα τους θεούς! Στον ώμο της ήταν περασμένος ένας σάκος που θα μπορούσε –και έχω μια υποψία ότι έτσι είναι– να περιέχει τα ουρανολίθινα κομμάτια. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της.

«Λιόλα,» είπε ο Νόρβωρ, κλείνοντας την πόρτα. «Τι έγινε στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου;»

«Πώς το έμαθες;» ρώτησε εκείνη, βγάζοντας το σάκο από τον ώμο της κι αφήνοντάς τον πάνω στον καναπέ.

«Τι σημασία έχει αυτό; Το έμαθα.»

Τι μου κρύβεις, αδελφούλη; σκέφτηκε η Λιόλα. *Και –πιο σημαντικό– γιατί μου το κρύβεις;* «Ο Φανλαγκόθ είναι νεκρός.»

«Το άκουσα.»

«Φαίνεται, λοιπόν, πως τα ξέρεις όλα,» είπε η Λιόλα, κάπως ενοχλημένη. Έλυσε τα μαλλιά της και τ'άφησε ν'απλωθούν στους ώμους της. «Τι ήρθες να μάθεις, τότε;»

«Μόνο αυτά τα δύο πράγματα ξέρω,» αντιγύρισε ο Νόρβορ: «ότι ο Φανλαγκόθ είναι νεκρός και ότι η αίθουσα πήρε φωτιά. Γιατί είσαι τόσο εκνευρισμένη;»

Τωσως να έχει δίκιο. Είμαι εκνευρισμένη, δεν είμαι; «Κάθισε,» του πρότεινε. «Αν θες να μάθεις τι συνέβη, έχεις πολλά ν'ακούσεις.» Έτσι κι αλλιώς, δε φαίνεται πως θα κοιμηθούμε απόψε...

Ο Νόρβορ πήρε θέση στον καναπέ.

«Θέλεις καφέ;»

«Όχι ιδιαίτερα.»

«Εγώ, όμως, θέλω,» είπε η Λιόλα.

«Τότε, θέλω κι εγώ.»

Η Λιόλα μειδίασε. «Εντάξει.» Τράβηξε το λευκό σκήπτρο από τη μέση της και το άφησε πάνω στο τραπέζακι μπροστά από τον καναπέ. «Μην το πειράξεις αυτό,» τόνισε στον αδελφό της.

«Είναι επικίνδυνο;»

«Νομίζεις ότι δεν είναι;»

Ο Νόρβορ ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρω γω; Τόση ώρα το είχες επάνω σου...»

«Δεν έχει σημασία αυτό,» αποκρίθηκε η Λιόλα. Κλότσησε τις μπότες της και βάδισε, ξυπόλυτη, προς μια πόρτα. «Θες κριθάρι στον καφέ;»

«Δεν έχουμε υπηρέτες εδώ μέσα;»

«Έχουν μπόλικη δουλειά απόψε· και δε βλέπεις να χρησιμοποιείς και τα χεράκια σου, πού και πού. Θες κριθάρι ή όχι;»

«Όχι.»

«Ζάχαρη;»

«Λίγη.»

Ο Ζάνμελ μπήκε στο δωμάτιό του, στον *Χαριτωμένο Χορευτή*. Ο Κάβμαρ και η Αϊλρέηκ τον περίμεναν, όπως και την προηγούμενη φορά.

«Νεκρός,» δήλωσε ο δολοφόνος.

Ο Έπαρχος χαμογέλασε. Ξεδίπλωσε το χαρτί του, πήρε την πένα από το μελανοδοχείο, και διέγραψε το όνομα Θόρβαν ε Κάσμεγκωρ. «Πώς ήταν τα πράγματα;»

«Τι εννοείς;» Ο Ζάνμελ άρχισε να ξεθηκαρώνει τα όπλα του και να τ'ακουμπά στο ξύλινο τραπέζι.

«Δυσκολεύτηκες;»

«Ναι. Αλλά δεν ήταν κάτι που δε μπορούσα ν'αντιμετωπίσω. Έχω, πάντως, την εντύπωση ότι αυτός ο στόχος φυλαγόταν καλύτερα από τον προηγούμενο.»

«Φυσικό δεν είναι;» παρενέβη η Αϊλρέηκ. «Όσο πληθαίνουν οι νεκροί, τόσο πιο προσεκτικοί θα γίνονται οι ζωντανοί.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Κάβμαρ. «Ωστόσο, οι Κάσμεγκωρ πάντοτε είχαν πολλούς φρουρούς, άρα το γεγονόςός δε με εκπλήττει.»

«Δηλαδή, πιστεύετε, Έπαρχε, πως αποκλείεται να φοβήθηκαν;» ρώτησε η Αϊλρέηκ.

Ο Κάβμαρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν αποκλείεται. Και, όπως είλες κι εσύ, όσο πληθαίνουν οι νεκροί, τόσο πιο προσεκτικοί θα γίνονται οι ζωντανοί.

»Αυτό, Ζάνμελ, σημαίνει πως οι επιχειρήσεις θα είναι, σταδιακά, και επικινδυνότερες, η μία κατόπιν της άλλης.»

«Πόσους θα σκοτώσουμε ακόμα, προτού αρχίσουμε να εκβιάζουμε τους υπόλοιπους;»

«Άλλον έναν,» είπε ο Κάβμαρ. «Άλλον έναν προτού αρχίσουν οι εκβιασμοί. Ωστόσο, οι δολοφονίες δε θα πάψουν· γιατί, αν πάψουν, οι εχθροί μας θα χαλαρώσουν, και δεν το θέλουμε αυτό.»

«Ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ θα κινήσει ουρανό και γη για να μας βρει,» είπε η Αϊλρέηκ, με κάποιο φόβο στη φωνή της. «Για πόσο θα καταφέρουμε να του κρυβόμαστε;»

«Για όσο χρειαστεί. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή.» Τα μάτια του Κάβμαρ γυάλιζαν, καθώς μιλούσε· και ο Ζάνμελ αναγνώριζε αυτή τη γυαλάδα: ήταν η φλογερή επιθυμία της εκδίκησης. Ο Έπαρχος, ακόμα κι αν πίστευε ότι *μπορούσε* να φύγει εύκολα από τη Νουάλβορ, δε θα το έκανε· ήθελε να ξεπληρώσει το Χέρι για την προδοσία του – ήθελε να το ξεπληρώσει πλήρως.

«Σε ακολούθησε κανένας, Ζάνμελ, καθώς ερχόσουν εδώ;» ρώτησε η Αϊλρέηκ.

«Ευτυχώς, όχι,» απάντησε ο δολοφόνος. Και ρώτησε τον Έπαρχο: «Με την Αρχόντισσα Ρικέλθη και τους άλλους τι γίνεται;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο. Στα δωμάτια που τους έδωσε ο Ράνιρ είναι.»

«Πιστεύεις ότι μπορεί να μας προδώσουν;» Ο Ζάνμελ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

Ο Κάβμαρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Η Ρικέλθη θέλει να βοηθήσει τους δικούς της, που βρίσκονται στους Δεκαεννέα Πύργους, και η Λαθέμη ακόμα νομίζει ότι το πεπρωμένο της είναι να γίνει Βασίλισσα του Νόρβηλ.» Γέλασε.

Ο Ζάνμελ δεν κατάλαβε αυτό το τελευταίο. *Το πεπρωμένο της;*

Ο Κάβμαρ παρατήρησε την απορία στα μάτια του δολοφόνου. «Θα σας πω κάτι που δεν ξέρει πολύς κόσμος. Αλλά δε θέλω να το πείτε πουθενά.» Κοίταξε μια την Αϊλρέηκ μια τον Ζάνμελ.

«Τ'ορκίζομαι στη Μεγάλη Θεά, Έπαρχε,» δήλωσε η Νότια Ρουζβάνη.

Ο δολοφόνος απλά ένευσε.

«Η Αρχόντισσα Λαθέμη έχει ένα γενετήσιο σημάδι επάνω της, το οποίο, όταν ήταν μικρή, την παραξένεψε· έτσι, επισκέφτηκε μια μάγισσα, που της είπε ότι η μοίρα της είναι, κάποτε, να βασιλέψει.»

«Κι εσύ πώς το...;» Ο Ζάνμελ σταμάτησε να μιλά, σκύβοντας το κεφάλι και τρίβοντας τον δεξί του κρόταφο.

«Τι έχεις;» ρώτησε η Αϊλρέηκ, συνοφρυωμένη.

Εκείνος ύψωσε πάλι το κεφάλι, βλεφαρίζοντας. «Δεν ξέρω... Κάτι ένιωσα.»

«Είσαι κουρασμένος—»

«Όχι, δεν είν' αυτό. Κάτι... κάτι...» *Κάτι χάθηκε*, σκέφτηκε. Του είχε γεννηθεί η εντύπωση πως κάτι χάθηκε. Μήπως είχε απλά θυμηθεί το νεκραδελφό του; Όχι· όχι, δεν ήταν αυτό. Ο Χέντραμ δεν είχε καν περάσει απ' το νου του. Το παράξενο συναίσθημα είχε έρθει από το πουθενά. Τώρα, όμως, είχε φύγει, και ο Ζάνμελ ένιωθε εντάξει... αν και νόμιζε —κι ετούτο ήταν ακόμα πιο παράξενο από το αρχικό του συναίσθημα— ότι κάποιος είχε κόψει ένα νήμα από πάνω του. «Τέλος πάντων. Δεν είναι τίποτα. Ζαλίστηκα λιγάκι.»

«Θα κοιμηθείς και θα σου περάσει,» είπε ο Κάβμαρ.

«Ήδη μου έχει περάσει,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ. «Ήταν κάτι που ήρθε κι έφυγε.»

«Τι ήθελες να με ρωτήσεις;»

«Α, ναι... Πώς τα έμαθες εσύ όλα αυτά για την Αρχόντισσα Λαθέμη, Έπαρχε;»

«Από τους κατασκόπους μου, φυσικά· από πού αλλού;»

«Τη θεωρείς επικίνδυνη;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Αρκετά,» είπε ο Κάβμαρ. «Αν της δοθεί η ευκαιρία να καθίσει στο θρόνο, δε θα διστάσει καθόλου να το κάνει. Εξάλλου... είναι το πεπρωμένο της.» Σηκώθηκε από την καρέκλα. «Για την ώρα, όμως, δε μας ενοχλεί. Όποιος θέλει να πολεμήσει τον Λώντιρ είναι φίλος μου.» Βάδισε ως την πόρτα. «Καληνύχτα, Ζάνμελ. Αϊλρέηκ.»

«Καληνύχτα, Έπαρχε,» αποκρίθηκε η Νότια Ρουζβάνη, και ο Κάβμαρ έφυγε.

Η Αϊλρέηκ πήγε και κάθισε δίπλα στον Ζάνμελ, αγγίζοντας το χέρι του. «Είσαι καλά;»

«Ναι· δεν ήταν τίποτα αυτό που ένιωσα.» *Αν και ήταν πολύ παράξενο...* πρόσθεσε νοερά. Ξάπλωσε, ανάσκελα, κι αισθάνθηκε κάτι να κινείται από κάτω του.

«Πρόσεχε!» τον προειδοποίησε η Αϊλρέηκ.

Ο Ζάνμελ ανακάθισε, και είδε τα σκεπάσματα του κρεβατιού να ανασαλεύουν. Τα σήκωσε και τράβηξε από μέσα την *κάχελ'κικ*, κρατώντας την από το κατώτατο σημείο του κεφαλιού της, ώστε να μη μπορεί να τον δαγκώσει (όχι πως πίστευε ότι θα τον δάγκωνε· νόμιζε ότι τον είχε πλέον συνηθίσει, και ότι διαισθανόταν πως η αφέντρα της τον συμπαθούσε).

Στράφηκε στην Αϊλρέηκ, προτείνοντας της το φίδι. «Κάτι ξέχασες.»

Η Ρουζβάνη γέλασε, και πήρε την *κάχελ'κικ* στο δεξί χέρι, όπου εκείνη τυλίχτηκε στον πήχη της κυράς της.

Κάποιος είχε πεθάνει.

Δεν ήταν όνειρο, όχι ακριβώς. Ήταν μια ιδέα: κάτι που πέρασε σαν αστραπή από το νου· κάτι που ήδη γνώριζε, μα δεν είχε ακόμα συνειδητοποιήσει.

Και ήταν η πρώτη φορά που τρόμαζε από μια τέτοια αποκάλυψη, από έναν θάνατο, ύστερα από τόσους που είχε δει και ύστερα από τόσους που είχε ο ίδιος προκαλέσει.

Ο Ζάνμελ τινάχτηκε πάνω, βγάζοντας μια άναρθρη κραυγή.

Χχχχχχχχχχχχ! άκουσε από δίπλα, και στράφηκε αμέσως για να δει την *κάχελ'κικ* ορθωμένη.

Τα μάτια της Αϊλρέηκ είχαν, επίσης, ανοίξει. «Τι είναι, αγάπη μου;» ρώτησε. «Ονειρευόσουν;» Ανασηκώθηκε και φίλησε τον δεξή, τραυματισμένο του ώμο, δίπλα από τον επίδεσμο.

«Όχι...» είπε ο Ζάνμελ, νιώθοντας μπερδεμένος.

«Όχι; Τότε, τι σε ξύπνησε;»

«Δεν ξέρω... Νομίζω ότι... κάποιος πέθανε.» Αισθανόταν το στόμα του ξερό.

«Τι εννοείς, κάποιος πέθανε;»

«Δεν ξέρω,» είπε ξανά ο Ζάνμελ. «Αυτή την αίσθηση έχω.»

Η Αϊλρέηκ αναστέναξε, σιγανά. «Έλα, ξάπλωσε. Έχουν συμβεί πολλά τούτες τις μέρες· κι εγώ νιώθω άνω-κάτω.»

Ο Ζάνμελ ξάπλωσε, αλλά σκέφτηκε: *Όχι, δεν είναι αυτό. Έχω δει και χειρότερα πράγματα. Δεν είναι αυτό... Κάτι άλλο είναι.*

Κάποιος πέθανε.

Αλλά πώς το κατάλαβα;

Κεφάλαιο 13

Δεύτερο Θαύμα

Ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ είχε προσκαλέσει όλους τους συνδέσμους του, όλους τους ανθρώπους –ευγενείς, στρατιωτικούς, εμπόρους– που συγκεντρώνονταν στο Ναό, και τους είχε ζητήσει να προσκαλέσουν κι εκείνοι τους δικούς τους συνδέσμους: αυτούς που έκαναν το θέλημά τους μέσα στη φρουρά της πόλης, καθώς και άλλους γόνους ευγενικών οικογενειών ή πραματευτές. Επίσης, τους είχε επισημάνει να φέρουν και αρκετούς στρατιώτες, ειδικά από εκείνους που είχαν πολιορκήσει το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, προτού απομακρυνθούν έντρομοι από εκεί, λόγω της «θεϊκής παρέμβασης».

Έτσι τώρα, καθώς ξημέρωνε και το πρωινό φως σταδιακά αυξανόταν, κατερχόμενο από τον ανήλιαγο ουρανό, ένα μεγάλο πλήθος βρισκόταν συγκεντρωμένο μπροστά από το Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, στη Δυτική Περιφέρεια της Νουάλβορ. Κανείς τους δεν ήξερε τον ακριβή λόγο για τον οποίο ήταν όλοι τους εδώ· το μόνο που ήξεραν ήταν ότι ο Αρχιερέας το είχε ζητήσει, κι επειδή άπαντες σέβονταν τον Αρχιερέα και τον θεωρούσαν άτομο μεγάλης επιρροής και άξιο της εκτίμησής τους –και ευνοούμενο του ίδιου του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, επιπλέον–, είχαν έρθει. Καθώς συζητούσαν αναμεταξύ τους, μεγάλο σούσουρο είχε σηκωθεί έξω από το Ναό. Ο ένας ρωτούσε τον άλλο τι μπορεί να συνέβαινε. Γιατί τους είχαν φέρει εδώ, αφού οι πόρτες της Οικίας του Οχτακέρατου Άρχοντα ήταν κλειστές; Μήπως, τελικά, επρόκειτο για κάποια φάρσα; Τι ήθελε να δείξει ο Αρχιερέας –ο άνθρωπος που ονομαζόταν Απέθαντος– μ'ετούτο;

Ένα παράθυρο άνοιξε, ψηλά στο Ναό, και μια μορφή παρουσιάστηκε, λουσμένη στο φως. Η ακτινοβολία της ήταν τόσο δυνατή, που με δυσκολία μπορούσε κανείς να την κοιτάξει. Το πλήθος έπαψε να μурμουρίζει· το σούσουρο πέθανε, όπως ένα φίδι που μια λόγχη το τρυπά, ξαφνικά, στο κεφάλι. Άπαντες ατένιζαν την περιλαμπρή μορφή, χάσκοντας. Και τότε, εκείνη βροντοφώναξε:

«ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΛΑ, ΚΑΙ ΕΙΔΕ ΤΗ ΔΕΙΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΩΝ ΤΟΥ, ΚΙ ΕΞΟΡΓΙΣΤΗΚΕ Μ'ΑΥΤΗΝ. Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΤΩΡΑ ΘΑ ΠΕΣΕΙ ΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΟΛΩΝ ΣΑΣ!»

Μια πύρινη σφαίρα ήρθε από τον ουρανό, χτυπώντας ένα οικοδόμημα με μεγάλο πάταγο και πυρπολώντας το. Ουρλιαχτά ακούστηκαν από το πλήθος, το οποίο είχε πανικοβληθεί. Ορισμένοι γύρισαν και έκαναν να τρέξουν, να φύγουν, αλλά η φωνή της περιλάμπρης μορφής τους σταμάτησε:

«ΜΗΝ ΤΟΛΜΗΣΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΕΙΤΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ, ΔΙΟΤΙ Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΘΑ ΔΕΚΑΠΛΑΣΙΑΣΤΕΙ, ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΦΩΤΙΑ ΘΑ ΠΕΣΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΕΣ!

»ΓΟΝΑΤΙΣΤΕ, ΑΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ!»

Κάποιοι γονάτισαν αμέσως· κάποιοι άλλοι φάνηκαν διστακτικοί αλλά, τελικά, έπεσαν κι αυτοί στα γόνατα· κάποιοι αρνήθηκαν να υπακούσουν, αν και έτρεμαν· κάποιοι βρίσκονταν στα πρόθυρα της λιποθυμίας· κάποιοι συνέχιζαν να τρέχουν...

Η περιλάμπρη φιγούρα στο παράθυρο σήκωσε ένα αντικείμενο, και με τα δύο χέρια, μα κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει τι ακριβώς ήταν. Επρόκειτο, μήπως, για κάποιο όπλο; Κάτι που θα πετούσε επάνω τους και θα τους σκότωνε; Ίσως αυτοί που είχαν τρέξει να ήταν συνετοί!

Ο απεσταλμένος του θεού ύψωσε το αντικείμενο πάνω απ'το κεφάλι του και φάνηκε να το αναποδογυρίζει. Νερό τον έλουσε, και η λάμψη του έσβησε... και όλοι είδαν ότι αυτό που κρατούσε δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας κουβάς.

Ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ γέλασε, και το γέλιο του αντήχησε στους δρόμους γύρω από το Ναό. Αφήνοντας τον κουβά να πέσει από το παράθυρο και να χτυπήσει, καμπανίζοντας, στο πλακόστρωτο, φώναξε:

«Ο ΥΨΙΣΤΟΣ ΑΡΧΩΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙ ΟΤΙ ΣΑΣ ΕΚΑΝΕ ΕΝΑ ΑΣΤΕΙΟ!» Και ξέσπασε πάλι σε γέλιο.

Μουρμουρητά άρχισαν αμέσως ν'ακούγονται από κάτω, καθώς και μερικές οργισμένες φωνές.

Ο Λώντιρ, στάζοντας νερό, ακούμπησε τα χέρια του στο περβάζι, και είπε, ώστε να τον ακούσουν όλοι: «Δείτε, λοιπόν, πόσο εύκολο είναι κανείς να σας κοροϊδέψει μ'ένα γελοίο κόλλο! Ποιος ανάμεσά σας εξακολουθεί να πιστεύει ότι αυτό που συνέβη στους Δεκαεννέα Πύργους ήταν θαύμα;»

Σιγή πλάκωσε.

«Αν ήταν θαύμα,» φώναξε ο Αρχιερέας, «τότε μη φοβάστε, γιατί κι εγώ μπορώ να κάνω τέτοια 'θαύματα'!»

Και αποσύρθηκε από το παράθυρο, κλείνοντας και τα δύο πατζούρια.

Οι πόρτες του Ναού άνοιξαν, για όσους πιστούς επιθυμούσαν να εισέλθουν.

Ο Λώντιρ κατέβηκε τις σκάλες και πήγε στα διαμερίσματά του. Η ιέρεια που ονομαζόταν Ζιάθραλ τού έδωσε μια πετσέτα. Εκείνος έβγαλε τα μουσκεμένα του ρούχα και σκουπίστηκε, στεγνώνοντας τον εαυτό του. Ο κουβάς με το νερό ήταν αναγκαίος, για να φύγει η σκόνη του Γκρίζου Σκύλου από πάνω του: η σκόνη που έκανε το φως να αντανακλάται με τόσο μεγάλη δύναμη ώστε ο Αρχιερέας να λάμπει σαν «απεσταλμένος των θεών».

Η Ιέρεια Ζιάθραλ τού έφερε καινούργια ρούχα και τον βοήθησε να τα φορέσει, ενώ εκείνος στεκόταν μπροστά από έναν μεγάλο, αργυρό καθρέφτη που στο πλαίσιο του είχε λαξεμένες μορφές ψαριών και ερπετών, μπερδεμένες αναμεταξύ τους, και στην κορφή του βρισκόταν ένα ορθάνοιχτο μάτι. Ο Λώντιρ ήταν τώρα ντυμένος με βαθυγάλαζο πουκάμισο, αμάνικο, μαύρο πανωφόρι, μαύρο παντελόνι και ζώνη, και έναν πορφυρό μανδύα. Στα πόδια του δένονταν κοντές, δερμάτινες μπότες. Από τη μέση του κρεμόταν ένα ξιφίδιο μέσα σε σκαλιστό θηκάρι.

«Το τέχνασμά μου λειτουργήσε άψογα, μου φαίνεται...»

Ο Λώντιρ είδε, από τον καθρέφτη, τον Γκρίζο Σκύλο να μπαίνει στο δωμάτιο. «Είναι αγένεια να μη χτυπάς την πόρτα, μάγε.»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ήταν κλειδωμένη.»

Η Ζιάθραλ άρχισε να χτενίζει τα μαλλιά του Λώντιρ, ενώ εκείνος εξακολουθούσε να είναι στραμμένος στον καθρέφτη, και μέσα από

το κρύσταλλο παρατήρησε ότι τα μάτια του Γκριζου Σκύλου περιεργάζονταν την ιέρεια, από τα κορακίσια, σγουρά της μαλλιά στη λεπτή της μέση, που το αραχνοῦφαντο της πέπλο άφηνε να φαίνεται, στους τουρλωτούς της μηρούς, στις γυμνασμένες της γάμπες, στα αργυροβαμμένα νύχια των ποδιών της...

«Ζιάθραλ,» είπε ο Λώντιρ, «θα αφιερώσεις μια νύχτα στον φίλο μας το μάγο; Θα του προσφέρεις τα δώρα του Πολύμορφου Άρχοντα;»

«Εάν το επιθυμεί ο Πανιερότατος,» αποκρίθηκε η ιέρεια.

Ο Γκριζος Σκύλος καθάρισε το λαιμό του. «Μπορείς να κρατήσεις τις γυναίκες του Ναού για τον εαυτό σου. Είμαι πολύ γέρος για τα... δώρα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.»

Ο Λώντιρ γέλασε, στρεφόμενος στον μάγο και γυρίζοντας την πλάτη στον καθρέφτη –η Ζιάθραλ είχε τελειώσει με το χτένισμα των βρεγμένων μαλλιών του. «Ανοησίες!» είπε, εὐθυμα, ο Αρχιερέας. «Τα δώρα του Κυρίου μου προσφέρονται, απλόχερα, στους πάντες—»

Η εξώπορτα χτύπησε, και μια φωνή ακούστηκε: «Φέρνω νέα, Πανιερότατε.»

«Πέρνα.»

Ένας από τους φύλακες του Ναού μπήκε. Υποκλίθηκε και είπε: «Ο Άρχοντας Θόρβαν ε Κάσμεγκωρ είναι νεκρός, κι επάνω του βρέθηκε τούτο το μήνυμα—»

«—το οποίο γράφει *‘Ο Επουράνιος Άρχων δεν γνωρίζει έλεος αλλά γνωρίζει δικαιοσύνη’*;»

«Μάλιστα, Πανιερότατε...» αποκρίθηκε, κάπως μαζεμένα, ο πολέμισθης, γιατί τα μάτια του Λώντιρ έμοιαζαν ήδη να έχουν αρχίσει να πιάνουν φωτιά και, μόλις άκουσε αυτή τη θετική απάντηση του φρουρού, οι γροθιές του σφίχτηκαν και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ζάρωσαν.

«Ο δολοφόνος δεν πιάστηκε;» γρύλισε.

«Όχι, Πανιερότατε—»

«Ούτε τον είδε κανένας; Ούτε κανένας ξέρει πού *μπορεί* να πήγε; Ούτε κανένας τον ακολούθησε, ως ένα σημείο, τουλάχιστον;» Ο φρουρός κουνούσε το κεφάλι σε κάθε ερώτηση του Αρχιερέα. «*Είστε*

τελείως κρετίνοι;» φώναξε ο Λώντιρ. «Δώσε μου το μήνυμα!» Άπλωσε το χέρι.

Ο πολεμιστής τού το έδωσε, λέγοντας: «Οι Κάσμεγκωρ ζητούν τη συμβουλή σας, Πανιερότατε. Τι πρέπει να κάνουν;»

«Πώς έγινε ο φόνος;»

«Ο Άρχοντας Θόρβαν δολοφονήθηκε στο κρεβάτι του, από μαχαιριά στο σαγόνι –η λεπίδα πέρασε από το σαγόνι και χτύπησε τον εγκέφαλο. Η σύζυγος του Άρχοντα είδε μια σκοτεινή –αντρική, νομίζει– μορφή, αλλά, προτού προλάβει να φωνάξει, ο άγνωστος τής έκλεισε το στόμα και την έκανε να χάσει τις αισθήσεις της.»

«Τότε,» είπε ο Λώντιρ, ενώ τα μάτια του στένευαν, «η μόνη συμβουλή που έχω να δώσω στους Κάσμεγκωρ είναι να φρουρούν καλύτερα την ίδια τους την οικία! Δεν καταλαβαίνω τι περιμένουν από εμένα –να χτυπήσω τα δάχτυλά μου και να πιαστεί ο δολοφόνος;»

Ο πολεμιστής του Ναού δεν απάντησε.

Ο Αρχιερέας κούνησε το κεφάλι και άνοιξε το μήνυμα. *Ναι, σκέφτηκε, ο ίδιος γραφικός χαρακτήρας, όπως και την προηγούμενη φορά... Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι αυτά είναι τα γράμματα του Έπαρχου Κάβμαρ, αν και έχει προσπαθήσει να τα αλλάξει πολύ· είναι πιο καλλιγραφικά, πιο... περίεργα. Σαν να έρχονται από κάποιον «απεσταλμένο των θεών»...*

Αν νομίζουν ότι οι θεοί θα τους σώσουν, είναι γελασμένοι!

«Μπορείς να πηγαίνεις,» είπε ο Λώντιρ στον φρουρό του, κι εκείνος υποκλίθηκε και έφυγε. «Κι εσύ, μάγε· πήγαινε.»

Ο Γκρίζος Σκύλος αποχώρησε, αμίλητος και, φυσικά, δίχως να υποκλιθεί· ποτέ δεν υποκλινόταν.

Κάβμαρ... πού κρύβεσαι; σκέφτηκε ο Λώντιρ. Πού έχεις καταχωνιαστεί; Και ποιος σε βοηθάει; Έσφιξε το μήνυμα μέσα στη γροθιά του. Θα σε βρω, όπου κι αν είσαι. Θα γυρίσω την πόλη ανάποδα, όπως ένα μπαούλο, και θα την αδειάσω στα πόδια μου! Κι όταν σε δω εκεί, ανάμεσα στ'άλλα σκουπίδια που θα έχουν πέσει, θα σε πατήσω –και θα σε λιώσω!

Τη νύχτα, η Ρικνάβαθ τον είχε ξυπνήσει—*Βάνμυρ! Σήκω! Μην κοιμάσαι στο λουτρό· θα πνιγείς—*

Τα μάτια του άνοιξαν και βλεφάρισε. «Ε;...»

—*Θα πιγείς*—επανάλαβε η Καρμώζ—*Πήγαινε να κοιμηθείς στο κρεβάτι σου*—

Ο Βάνμιρ μούγκρισε, έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του, και είπε: «ΡΙΚΝΆΒΑΘ, είσαι η μαμά μου;» Αλλά βγήκε από το λουτρό και τύλιξε μια ρόμπα γύρω του. Πήγε στο κρεβάτι και ξάπλωσε μπρούμυτα, όπου τον πήρε πάλι ο ύπνος...

...μέχρι το πρωί, που ένας χτύπος στην πόρτα του και μια φωνή — δεν κατάλαβε ακριβώς τι έλεγε— τον ξύπνησαν.

«Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Ο πατέρας σας, ο Άρχων-Φύλαξ Άραντιρ, Άρχοντά μου, και η μητέρα σας επιθυμούν να σας επισκεφτούν,» αποκρίθηκε μια γυναίκα. «Να τους πω να έρθουν;»

Ο Βάνμιρ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Οι γονείς του; Στους Δεκαεννέα Πύργους; Τι έκαναν εδώ; «Ναι, πες τους να έρθουν σε λίγο. Θέλω να ντυθώ, πρώτα.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Βήματα ακούστηκαν ν'απομακρύνονται.

Ο Βάνμιρ φόρεσε τα καινούργια ρούχα που του είχαν φέρει οι υπηρέτες χτες βράδυ: λευκό πουκάμισο και μπλε πανωφόρι και παντελόνι. Ύστερα, έριξε μια ματιά έξω απ'το παράθυρό του, προς τη θάλασσα, αναλογιζόμενος πόσα είχε περάσει ώσπου να φτάσει εδώ... *Και εξακολουθώ να φοβάμαι να συναντήσω τον πατέρα μου, συνειδητοποίησε, παραξενεμένος με τον ίδιο του τον εαυτό. Ή, μάλλον, δεν είναι φόβος· όχι ακριβώς. Είναι, ίσως, δισταγμός. Ή μπορεί απλά να ντρέπομαι για ό,τι έχω κάνει...*

Η πόρτα χτύπησε.

«Περάστε,» είπε ο Βάνμιρ, στρεφόμενος και βλέποντας τον Άρχοντα Άραντιρ να μπαίνει, με το ξύλινό του πόδι να κάνει έναν ρυθμικό ήχο στο πέτρινο πάτωμα.

«Καλημέρα, πατέρα.»

Ο Άραντιρ έκλεισε την πόρτα, ενώ τα γαλανά του μάτια ήταν καρφωμένα στο γιο του. «Βάνμιρ...» είπε, κι ένα χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό του. «Βάνμιρ.»

Ο Βάνμιρ δεν ήξερε τι ν'αποκριθεί. Υπήρχαν τόσα πολλά αντικρουόμενα συναισθήματα εντός του, και δεν είχε την παραμικρή ι-

δέα πώς θα αντιδρούσε ο πατέρας του σ'ό,τι κι αν έλεγε. Η εμπειρία του τον είχε διδάξει ότι ο Άραντιρ πάντοτε αντιδρούσε αρνητικά...

Ο Βάνμιρ έσμιξε τα χείλη, κοίταξε το πάτωμα· μετά, ατένισε πάλι τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον και είπε: «Καταλαβαίνω ότι είναι λογικό να με έχεις μισήσει, πατέρα... Κι εγώ το ίδιο, υποθέτω, θα έ-νιωθα... κι ακόμα και τώρα, πολλές φορές μισώ τον εαυτό μου για ό,τι συνέβη... Ίσως να ήταν λάθος... Σίγουρα, δεν ήθελα να σου κάνω κακό· δεν ήταν αυτός ο σκοπός μου. Ήθελα να βοηθήσω, όπως μπο-ρούσα.»

Ο Άραντιρ ύψωσε το χέρι του, σαν για να διακόψει τα λόγια του γιου του. «Τα κατάφερες. Μην αναιρείς τόσο εύκολα τις αποφάσεις σου.» Τα γαλανά μάτια εξακολουθούσαν να τον κοιτάζουν, έντονα και διαπεραστικά. «Η απόφασή σου έσωσε, πράγματι, το Ράλτον· κι απ'ό,τι μαθαίνω, έχεις κάνει και πολλά άλλα από τότε.» Δίστασε λίγο να συνεχίσει, και ο Βάνμιρ αντιλήφτηκε ότι ο πατέρας του αισθανό-ταν το ίδιο αμήχανα μ'εκείνον· αλλά, τελικά, ο Άραντιρ είπε: «Είναι, ξέρεις, δύσκολο να παραδεχτούμε ορισμένα πράγματα... Αρχικά, όταν με έβγαλαν από το μέρος όπου με είχες κλειδώσει, και έφυγα από το Ράλτον για να σε αναζητήσω, δεν ήξερα τι θα έκανα, αν σε έβρισκα. Ίσως και να σε είχα σκοτώσει. Μετά, πέρασε χρόνος... σκέφτηκα περισσότερα. Τώρα, δε νομίζω ότι έχω τη διάθεση για αί-μα. Κι εξάλλου, όπως σου είπα, τα κατάφερες· έσωσες το Ράλτον από την απειλή. Δεν είμαι βέβαιος πως θα τα κατάφερνα το ίδιο κα-λά, δεδομένων των περιστάσεων.

»Αλλά σε προειδοποιώ, γιε μου, αν με ξαναπροδώσεις στο μέλλον, δεν ξέρω πόσο η λογική μου θα συγκρατήσει το χέρι μου.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Καταλαβαίνω...»

«Για την ώρα, θέλω απλά να σε αγκαλιάσω.» Ο Άραντιρ πλησίασε και τον έσφιξε στην αγκαλιά του –μια ενέργεια που έπιασε τον Βάν-μιρ απροετοίμαστο. Ο πατέρας του δεν ήταν άνθρωπος που έδειχνε τόσο συναισθηματισμό· ήταν πιο πιθανό να σε γρονθοκοπήσει απ'το να σε φιλήσει –πολύ πιο πιθανό.

Ο Βάνμιρ γέλασε, καθώς κρατούσε τον Άραντιρ από τους ώμους και κοίταζε το πρόσωπό του. «Χαίρομαι,» είπε. «Χαίρομαι, αληθινά.»

«Είσαι καλύτερος αγωνιστής απ'ό,τι πίστευα, Βάνμιρ,» παραδέ-χτηκε ο Άραντιρ. «Σκληρότερος από τις πέτρες.»

Εκείνος μειδίασε, πλατιά. «Ελπίζω πως όχι. Γιατί αυτό θα ήταν τρομακτικό.»

«Η μητέρα σου θέλει να σε δει,» είπε ο Άραντιρ. «Και ο Άσιλθαρ, επίσης. Να τους φωνάξω να μπουν;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Αλλά πες μου πρώτα, τι κάνετε εδώ, στους Δεκαεννέα Πύργους;»

«Δεν ξέρεις; Ήρθαμε για την κηδεία του Βασιληά Άργκελ. Προτού όμως γίνει η κηδεία, αρχίσανε όλ' αυτά, με την εξέγερση...» Το γαλανό βλέμμα του Άραντιρ σκιάστηκε· ανησυχία ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. «Παγιδευτήκαμε στο παλάτι, όπως και πολλοί άλλοι καλεσμένοι. Και ο Ρόλμαρ... Σου είπαν ότι ήρθε ο Ρόλμαρ; Ήρθε μαζί με τη Βασίλισσα Λιόλα και τον μαυρόδερμο μάγο που τώρα μου λένε ότι σκότωσες.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Ναι, το γνωρίζω.»

«Ο Ρόλμαρ ήρθε και έφυγε,» συνέχισε ο Άραντιρ, με ανησυχία στη φωνή του. «Έφυγε πολύ γρήγορα. Πήγε στο Ένρεβηλ, για να ζητήσει βοήθεια από τον Πρίγκιπα Ήλμον που έχει ξεσηκώσει το λαό εκεί κατά του Τυράννου, του Βασιληά Σάρναλ.»

«Θα ήθελα να μάθω περισσότερο γι' αυτό...»

«Θα μάθεις. Αλλά να φωνάξω τώρα τη μητέρα σου και τον Άσιλθαρ;»

Ο Βάνμιρ κατένευσε, και ο Άραντιρ πλησίασε την πόρτα, για να την ανοίξει.

Ο Κάβμαρ κρυβόταν στη σοφίτα του *Χαριτωμένου Χορευτή* τις περισσότερες ώρες της ημέρας, όμως ήθελε να βγαίνει και κάπου-κάπου, γιατί θα έσκαγε εκεί μέσα. Έτσι, τα πρωινά και τα μεσημέρια το είχε καθιερώσει να κάθεται σε κάποιο σκοτεινό μέρος της τραπεζαρίας –με διαφορετική κάπα κάθε φορά και έχοντας την κουκούλα του στο κεφάλι, ώστε να τον περνάνε για περαστικό, για ταξιδιώτη– και να τρώει ή να καπνίζει, ή και τα δύο.

Σήμερα, ανακάλυψε πόσο επικίνδυνη μπορούσε να γίνει αυτή του η συνήθεια.

Η εξώπορτα του *Χαριτωμένου Χορευτή* άνοιξε και φρουροί μπήκαν, φορώντας χιτώνια με το έμβλημα της Αδελφότητας της Ελευ-

θερίας πάνω από τις πανοπλίες του. Ο Ράνιρ, που στεκόταν πίσω από το μπαρ και μιλούσε με κάποιον, αιφνιδιάστηκε απ'την εισβολή. Φόρεσε το πλατύγυρο, φτερωτό καπέλο του και, καθώς άπαντες στρέφονταν για να κοιτάξουν τους στρατιώτες, εκείνος τους πλησίασε.

«Συμβαίνει κάτι, παλικάρι μου;» ρώτησε τον άντρα που φαινόταν για διοικητής τους. «Θέλετε κάποιον να κάτσετε;»

«Όχι,» του απάντησε εκείνος. «Βρισκόμαστε εν ώρα υπηρεσίας, κι ήρθαμε να κάνουμε έναν τυπικό έλεγχο. Κάνε στη μπάντα, πανδοχέα.»

Τυπικό έλεγχο... σκέφτηκε ο Κάβμαρ. *Υποπτο ακούγεται.* Σηκώθηκε από τη θέση του και πλησίασε τη σκάλα του πανδοχείου, ανεβαίνοντάς την, ενώ πίσω του άκουγε τον Ράνιρ να λέει:

«Τι έλεγχο; Τρέχει τίποτα;»

«Ψάχνουμε για έναν άνθρωπο. Έναν εγκληματία.»

Η τραπεζαρία άρχισε να βουίζει από τα μουρμουρητά.

«Τρομάζεις τους πελάτες μου—»

Ο Κάβμαρ δεν άκουσε άλλα, καθώς έφτανε στον πρώτο όροφο του πανδοχείου, αλλά σκέφτηκε: *Ο Ράνιρ προσπαθεί να εξαγοράσει χρόνο για μένα.* Συνέχισε ν'ανεβαίνει, γρήγορα, ώσπου βρέθηκε στον τρίτο όροφο και χτύπησε, δυνατά, την πόρτα του Ζάνμελ.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Αϊλρέηκ από μέσα.

«Εγώ.»

Η πόρτα άνοιξε, και ο Κάβμαρ είπε: «Ελάτε μαζί μου. Και εσύ και ο Ζάνμελ. Τώρα.»

Η Νότια Ρουζβάνη και ο δολοφόνος, που έμοιαζαν να κοιμόνταν πριν από λίγο, ντύθηκαν βιαστικά και βγήκαν στον διάδρομο. Ο Κάβμαρ έριξε μια ματιά τριγύρω, για να βεβαιωθεί ότι κανένας δεν τους παρακολουθούσε, και τους οδήγησε στο αποθηκάκι του Ράνιρ.

«Τι συμβαίνει, Έπαρχε;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Θα σου πω μετά. Τα όπλα σου τα μάζεψες από το δωμάτιο;»

«Όχι. Γιατ—;»

«Μάζεψέ τα, γρήγορα.»

Ο Ζάνμελ υπάκουσε, και επέστρεψε κοντά στον Κάβμαρ και την Αϊλρέηκ. Ο πρώτος άνοιξε το αποθηκάκι και την κρυφή είσοδο μέσα του, και σκαρφάλωσε τη σκάλα η οποία οδηγούσε στη σοφίτα. Ο δο-

λοφόνος και η Νότια Ρουζβάνη τον ακολούθησαν· ο Ζάνμελ, που ανέβηκε τελευταίος, έκλεισε και τις πόρτες.

«Ανοίξτε! Φρουρά!»

Η Ρικέλθη ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και ατένισε τον Έζβαρ, με γουρλωμένα μάτια. Εκείνος καθόταν παραδίπλα, σε μια καρέκλα, έχοντας ξυπνήσει πριν από λίγο και διαβάζοντας το βιβλίο *«Αρχετοπικές Περιπλανήσεις και Παρατηρήσεις Πάσης Φύσεως Περί των Αρχέτοπων»* του Βόραθνογκ του Βράχου. Τώρα, όμως, δεν κοιτούσε τον τόμο στα χέρια του· το βλέμμα του είχε στραφεί στην πόρτα...

...η οποία χτύπησε πάλι. «Φρουρά! Ανοίξτε!»

«Έζβαρ!» ψιθύρισε, έντονα, η Ρικέλθη.

Εκείνος ορθώθηκε, και κοίταξε έξω απ'το παράθυρο. Από κάτω, είδε πως φρουροί ήταν συγκεντρωμένοι. «Αν ήρθαν για μας, δε νομίζω ότι μπορούμε να τους ξεφύγουμε. Ψυχραιμία.»

Εύκολο να το λες, δύσκολο να το πράττεις, σκέφτηκε η Ρικέλθη. Άπλωσε το μη-τραυματισμό της χέρι, τράβηξε ένα σπιλέτο από το φόρεμά της –που ήταν ριγμένο δίπλα στο κρεβάτι–, και το έκρυψε κάτω απ'τα σκελάσματα.

«Ανοίξτε! Σας προειδοποιούμε!» Ο στρατιώτης κοπανούσε την πόρτα δυνατότερα.

Ο Έζβαρ την άνοιξε. «Τι συμβαίνει;» απαίτησε, άγρια.

«Ένας τυπικός έλεγχος, κύριε,» εξήγησε ο άντρας. «Παραμερίστε, παρακαλώ.»

Ο Έζβαρ οπισθοχώρησε, αφήνοντας τον φρουρό να μπει και να κοιτάξει μέσα στο δωμάτιο.

«Τι ψάχνετε;» ρώτησε η Ρικέλθη, καταλαβαίνοντας πως δεν έψαχναν για εκείνη, γιατί, αν συνέβαινε αυτό, το βλέμμα του στρατιώτη δε θα την προσπερνούσε έτσι γρήγορα. *Κι επιπλέον, πώς να ξέρουν ότι βρίσκομαι στην πόλη;*

«Έναν εγκληματία, κυρία,» απάντησε ο φρουρός, και άνοιξε την ντουλάπα του δωματίου. Διαπιστώνοντας ότι κανένας δεν ήταν κρυμμένος μέσα, την έκλεισε. Κοίταξε κάτω απ'το κρεβάτι, αλλά ούτε εκεί, φυσικά, βρήκε κανέναν να κρύβεται.

«Τι εγκληματία;»

«Ίσως να τον έχετε δει. Αν ναι, θα μας βοηθήσετε ιδιαίτερα, και η φρουρά θα σας ανταμείψει, ασφαλώς. Πρόκειται για έναν άντρα γύρω στα πενήντα, με ξανθά μαλλιά και γένια –μάλλον βαμμένα– και γαλαζόγκριζα μάτια.»

Ο Έπαρχος Κάβμαρ! σκέφτηκε η Ρικέλθη. Αναζητούν τον Έπαρχο Κάβμαρ! Κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν τον έχω δει, λυπάμαι...»

«Καλή σας ημέρα, και μας συγχωρείτε για την ενόχληση,» είπε ο στρατιώτης, και έφυγε.

Ο Έζβαρ έκλεισε, και η Ρικέλθη τού έκανε νόημα να πλησιάσει το κρεβάτι. Εκείνος υπάκουσε.

«Κατάλαβες για ποιον ψάχνουν;» του ψιθύρισε η Αρχόντισσα.

«Νομίζω πως ναι.»

Η Ρικέλθη αναστέναξε. «Ευτυχώς, δεν έχουν ιδέα για μας ή τη Λα-θέμη.»

Αφού ερεύνησαν όλο το πανδοχείο, από τον τρίτο όροφο ως το υπογέιο, οι φρουροί συγκεντρώθηκαν στην τραπεζαρία.

«Τι έγινε, μάγκες; Σχολάσαμε;» είπε ο Ράνιρ.

«Όλα εντάξει, πανδοχεία,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των στρατιωτών. «Να έχεις, όμως, κατά νου την περιγραφή που σου είπα. Άμα τον δεις, έλα να μας ειδοποιήσεις. Θα πληρωθείς καλά.»

«Μη φοβάσαι, αδελφέ· θα τόχω υπόψη.»

Οι φρουροί έφυγαν από τον *Χαριτωμένο Χορευτή*.

Στα τσακίδια, σκέφτηκε ο Ράνιρ.

«Άρχοντά μου, η Βασίλισσα θέλει να σας δει στα διαμερίσματά της,» είπε ο υπηρέτης.

«Τώρα;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Εντάξει. Αλλά περίμενε λίγο απέξω, γιατί χρειάζομαι κάποιον να με οδηγήσει ως εκεί.»

«Ασφαλώς.»

Ο Βάνμιρ στράφηκε στην οικογένειά του. «Η Λιόλα με ζητά, για κάποιο λόγο.»

«Μη διστάζεις,» του είπε ο Άραντιρ. «Δεν πρόκειται να εξαφανιστούμε· εδώ θα είμαστε, στους Δεκαεννέα Πύργους, θέλοντας και μη.»

Ο Βάνμιρ ένευσε, χαμογελώντας, και βγήκε απ'το δωμάτιο. Ο υπηρέτης, όπως είχε υποσχεθεί, τον περίμενε απέξω, και, κάνοντάς του ένα ευγενικό νόημα, ξεκίνησε να βαδίζει. Ο ακρίτης τον πήρε στο κατόπι.

—*Να συνεχίσω την αναζήτησή μου για τους άλλους δύο Ράζλερ;—* ρώτησε η Ρικνάβαθ, καθοδόν.

—*Ναι. Κι επίσης, δεσ πού βρίσκονται οι Έξωθεν—*

—*Αυτό ίσως να μην είναι εύκολο. Μπορεί να κρύβονται παντού μέσα στην πόλη—*

—*Μπορεί, όμως, και οι φρουροί του εσωτερικού τείχους να τους σκότωσαν—*

—*Δεν τους σκότωσαν, Βάνμιρ—*

—*Τους είδες να φεύγουν;—*

—*Ναι. Οι στρατιώτες τούς απώθησαν, αν και πολλοί απ'αυτούς σκοτώθηκαν στη συμπλοκή—*

—*Οι Απρόσωποι τραυματίστηκαν;—* ρώτησε ο Βάνμιρ.

—*Ναι, και οι δύο. Ωστόσο, πιστεύω ότι είχαν καλές πιθανότητες να υπερισχύσουν, αν προσπαθούσαν· αλλά, μάλλον, δε θέλησαν να συνεχίσουν τον αγώνα, γιατί κατάλαβαν ότι σε είχαν πια χάσει—*

—*Προς τα πού κατευθύνθηκαν;—*

—*Δεν τους ακολούθησα. Πήγα μαζί σου, στη Βασίλισσα Λιόλα—*

—*Μάλιστα...—*είπε, σκεπτικά, ο Βάνμιρ—*Λοιπόν· άσε τους Έξωθεν καλύτερα. Δε νομίζω ότι μπορούν να με πλησιάσουν εδώ όπου βρίσκομαι, έτσι κι αλλιώς. Επικεντρώσου στην εύρεση των Ράζλερ. Και μην ξεχάσεις να περάσεις κι από τους Αρχέτοπους, για να δεις σε τι κατάσταση είναι το σώμα σου και αν μπορείς να ξεφύγεις από τους Μετουσιωμένους, σε περίπτωση που το θελήσεις—*

Η παρουσία της Ρικνάβαθ τον εγκατέλειψε. Ο λαβύρινθος των Δεκαεννέα Πύργων δεν είχε, όμως, φτάσει ακόμα στο τέλος του. Ο υπηρέτης συνέχιζε να οδηγεί τον Βάνμιρ μέσα στο δαιδαλώδες παλάτι, και οι σκέψεις του ακρίτη άρχισαν να πηγαίνουν από το ένα πρό-

βλημα στο άλλο: σκεφτόταν τον Νουτκάλι και τον Λιζναγκάρ (πού είχαν κρυφτεί; πού μπορεί να είχαν κρυφτεί;), το άνοιγμα στην Οντονγκόκι (πώς θα το έκλεινε; πώς θα έδωχνε την Πρωτοπλασματική Μάζα από την ήπειρο;), τον Οφθαλμό-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα και τους Απρόσωπους (ποιοι ήταν πραγματικά; τι εμπόδια μπορούσαν να ρίξουν στο δρόμο του;), τους Μετουσιωμένους (πώς θα τους αποτίναζε από τη Ρικνάβαθ; πώς θα απέτρεπε τη μεταμόρφωση ολόκληρης της Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο;).

Ο υπηρέτης σταμάτησε μπροστά από μια πόρτα και χτύπησε. «Μεγαλειοτάτη;» είπε, δυνατά. «Ο Άρχοντας Βάνμιρ βρίσκεται εδώ.»

Η πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας τη Λιόλα, ντυμένη μ'ένα φαρδύ, γαλάζιο φόρεμα και με τα μαλλιά της λυτά. «Καλημέρα, Βάνμιρ,» είπε. «Πώς κοιμήθηκες;»

«Σαν νεκρός,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Λιόλα μειδίασε. «Έλα, πέρασε.» Στον υπηρέτη έκανε νόημα να φύγει, κι αυτός υποκλίθηκε κι αποχώρησε.

Ο Βάνμιρ μπήκε στο καθιστικό.

«Έλα να σου δείξω τι έχω,» είπε η Λιόλα, και τον οδήγησε στο γραφείο της, όπου βρισκόταν ακουμπισμένο το Μάτι του Κυκλώνα. Το λευκό σκήπτρο γυάλιζε στο φως που έμπαινε από το παράθυρο, και ο λίθος στην κορυφή του γυάλιζε ακόμα περισσότερο. Η Βασίλισσα το άγγιξε, με τις άκριες των δαχτύλων, σα να δίσταζε να φέρει το χέρι της σε πλήρη επαφή μαζί του. «Τι γνωρίζεις γι'αυτό;»

Ο Βάνμιρ στάθηκε αντίκρυ της. «Ό,τι γνωρίζεις κι εσύ, υποθέτω...» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Γνωρίζεις πώς θα μπορούσαμε να το χρησιμοποιήσουμε;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Βάνμιρ. «Ξέρεις εσύ;» *Το Μάτι του Κυκλώνα είναι πολύ επικίνδυνο, Λιόλα· ίσως θα ήταν καλύτερα να το αφήσεις ήσυχο...*

«Ήλπιζα ότι εσύ θα ήξερες· ότι ο Φανλαγκόθ θα σου είχε αναφέρει κάτι, αφού ήσουν πιο αγαπητός σ'αυτόν από εμένα.»

Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι. «Δεν μου είχε πει τίποτα, και δεν τον είχα ρωτήσει ποτέ. Τι νιώθεις όταν το αγγίζεις;»

Η Λιόλα σήκωσε το σκήπτρο. «Τίποτα.» Το πρότεινε σ'εκείνον.

Ο Βάνμιρ το πήρε στο δεξί χέρι. Ούτε κι αυτός αισθανόταν κάτι. «Ίσως να είναι από τα πράγματα που πρέπει να διαθέτεις υπεράνθρωπες δυνάμεις για να τα χρησιμοποιήσεις, όπως ο ουρανόλιθος.»

«Είσαι βέβαιος γι' αυτό, Βάνμιρ;» είπε η Λιόλα, προβληματισμένη. «Μπορεί κι εμείς να έχουμε τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουμε τον ουρανόλιθο, με κάποιο τρόπο. Ο Φανλαγκόθ, βέβαια, ακόμα κι αν ήξερε τον τρόπο αυτό, ποτέ δε θα μας τον φανέρωνε, για ευνόητους λόγους...»

«Χμ, ναι, έτσι είναι. Ωστόσο, σε κανένα βιβλίο δεν έχω διαβάσει για μεθόδους χρήσης του ουρανόλιθου.» Άφησε το Μάτι του Κυκλώνα πάνω στο γραφείο και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Ούτε κι εγώ,» παραδέχτηκε η Λιόλα, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Αλλά αυτό δε σημαίνει τίποτα. Φαντάσου τι όπλο θα είχαμε στα χέρια μας, Βάνμιρ, έτσι και καταφέρναμε να χρησιμοποιήσουμε τον ουρανόλιθο ή το Μάτι του Κυκλώνα, ή και τα δύο! Κατ' αρχήν, θα μπορούσαμε να εντοπίσουμε τους υπόλοιπους Ράτζερ, δε θα μπορούσαμε; Θα *μαντεύαμε* τη θέση τους.»

Ο Βάνμιρ το συλλογίστηκε. «Τη *Βίβλο της Μαντείας* την έχεις διαβάσει;»

Η Λιόλα ένευσε, ακουμπώντας τη ράχη της στο περβάζι του παραθύρου. «Λέει τίποτα για τον ουρανόλιθο; Δε νομίζω...»

«Δε λέει τίποτα γι' αυτόν, αλλά μου έδωσες μια ιδέα. Όταν οι Ποιμένες της Στέπας έρχονταν να πολιορκήσουν το Κάστρο Ράλτον, μαζί με το Μεγάλο Θηρίο τους και τη Ρικνάβαθ, είχα κάνει μια μαντεία, όπως τη διάβασα στη *Βίβλο*— Ή, μάλλον, για να λέμε τα πράγματα σωστά, έμαθα για τον ερχομό των Ποιμένων *μέσω* της μαντείας που έκανα. Την όλη ιστορία με τους υποχθόνιους *ριβογκάμι* τη θυμάσαι;»

«Όχι καλά στο περίπου.»

«Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία. Πάντως, αυτοί ήταν που, έμμεσα, με παρακίνησαν να κάνω, τότε, τη μαντεία, γιατί ήθελα να μάθω από πού έρχονταν τα δύο τέρατα που τους κυνηγούσαν. Τελικά, έμαθα ότι ήταν παιδιά του Μεγάλου Θηρίου, το οποίο είχε αντιμετωπίσει ο πατέρας μου πριν από χρόνια.»

«Τι σχέση έχουν τούτα με το τωρινό μας πρόβλημα;»

«Σκέφτομαι να χρησιμοποιήσω μαντεία, για να βρω τους άλλους δύο Ράζερ. Το θρόνο μαντείας μου τον είχα αφήσει εδώ, στο παλάτι, αν θυμάμαι καλά...»

Η Λιόλα έννευσε. «Ναι, εδώ είναι.»

Η εξώπορτα των διαμερισμάτων χτύπησε. «Μεγαλειοτάτη! Επείγοντα νέα!»

Η Βασίλισσα του Νόρβηλ πήγε ν'ανοίξει. Ο Βάνμιρ βάδισε ως την πόρτα του γραφείου και κοίταξε από εκεί.

Ένας στρατιώτης ανέφερε στη Λιόλα: «Οι εχθροί μας επέστρεψαν, Βασίλισσά μου. Ο στρατός τους έρχεται από την Οδό Μεγαλειωδών Σκιών, για να πολιορκήσει το παλάτι.»

Υπέροχα... συλλογίστηκε η Λιόλα. Ποιος θα κάνει «θαύμα» τώρα για να τους διώξει;

Κεφάλαιο 14

Συνάντηση

Ο Φεν'τρούτακ Μαρ σταμάτησε να τρέχει μέσα στα χιονισμένα βουνά, και στράφηκε πίσω του, στους δύο Απρόσωπους που τον κυνηγούσαν.

«Άσε με κάτω!» κλαψούρισε ο Νάνος, που βρισκόταν στον ώμο του. «Άσε τον καλό σου υπηρέτη κάτω!...»

«Βούλωστο. Κάνεις τα πράγματα χειρότερα για τον εαυτό σου.»

Ο Φεν'τρούτακ, στεκόμενος στην πλαγιά, περίμενε τους Έξωθεν να τον πλησιάσουν και να σταματήσουν εμπρός του.

—*φΕν'ΤρΟύΤαΚ μΑρ*—είπε ο ένας απ'αυτούς—*ΠρΕπΕι Να ΜιΛήΣοΥμε*—

«Και τι έχουμε να πούμε; Ποιοι είστε;»

—*ΕίΜαΣτΕ Με Το ΜέρΟΣ σου*—είπε ο άλλος Απρόσωπος. Και των δύο οι φωνές έμοιαζαν να έρχονται από μεγάλο βάθος και διαστρεβλωμένες, σαν να περνούσαν από έναν μακρύ, στριφτό αγωγό.

«Γιατί;»

—*Θα Σε ΒοΗΘΗΣουΜε Να ΝικήΣεις ΤοΥς ΜεΤοΥσιΩμεΝοΥς*—

«Και σας ρωτώ: *Γιατί*;» μούγκρισε ο Φεν'τρούτακ, οργισμένος που δεν του απαντούσαν, αλλά έλεγαν τα δικά τους.

—*ΚοΙνΟ σΥμφέΡοΝ*—

«Τι ακριβώς ζητάτε; Ποιος σας έχει στείλει εδώ;»

—*δΕν ΕίΜαΣτΕ αΥτΟ που ΒλεπΕιΣ*—

—*ΕίΜαΣτΕ από ΜαΚρΙά*—

«Το δεύτερο το είχα καταλάβει... και το πρώτο το υποψιαζόμουν. Αλλά εξακολουθείτε να μην απαντάτε στις ερωτήσεις μου!»

—*τι ΘΕΛΕιΣ να απΑντΗΣουΜε*;—

«Τι ζητάτε εδώ —αυτό θέλω να μου πείτε!»

—*Η κΥΡΑ μΑς ΜΑΣ έΣτΕιλε*—

«*Γιατί*;» Τα λόγια τους είχαν αρχίσει να γίνονται τόσο ενοχλητικά! Και ο τρόπος που μιλούσαν ήταν ακόμα ενοχλητικότερος. «Και ποια είναι η Κυρά σας;»

—*δΕν ΕίΝαι ΕΔώ ΣτΗν ΚοΥαΛαΝάΡα*—

«Ναι, το αντιλαμβάνομαι!» γρύλισε ο Φεν'τρούτακ.

—*Επιθυμείς το κακό των ΜετοΥσιωμένων ή Όχι;*—

«Γιατί με ρωτάτε; Φαίνεται πως με γνωρίζετε καλύτερα απ'ό,τι σας γνωρίζω εγώ!»

—*η Επικοινωνία μας είναι ελεεινή...*—

«Αυτό είναι βέβαιο.»

—*Θα έχεις τη βοήθειά μας κατά των ΜετοΥσιωμένων. Δεν είναι αρκετό;*—

Κεφάλαιο 15

Οκτάγωνη Ψυχή

Ο Βάνμιρ έτρωγε μεσημεριανό στα βασιλικά διαμερίσματα, μαζί με τη Λιόλα. Συγχρόνως, όμως, είχε στο δεξί του γόνατο στηριγμένη τη *Βίβλο της Μαντείας* και διάβαζε, για να ξαναθυμηθεί τι ακριβώς είχε κάνει εκείνη τη μέρα στο Κάστρο Ράλτον και να μπορέσει να το επαναλάβει, προκειμένου να εντοπίσει τον Νουτκάλι και τον Λιζναγκάρ. Τελικά, συμπέρανε πως δεν είχε νόημα καν να προσπαθήσει. Έκλεισε το δερματόδετο βιβλίο και το πέταξε σε μια πολυθρόνα, παραδίπλα.

«Δε γίνεται τίποτα,» είπε.

«Γιατί;» ρώτησε η Λιόλα, καθισμένη αντίκρυ του. «Τι διάβασες;» Σήκωσε το κρασοπότηρό της και ήπια μια μικρή γουλιά κρασί.

Ένας βροντερός γδούπος αντήχησε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. Κάποια από τις πολιορκητικές μηχανές του εχθρού το είχε χτυπήσει.

«Κάτι που είχα ξεχάσει... και απορώ, μάλιστα, πώς το είχα ξεχάσει.» Ο Βάνμιρ έκοψε ένα κομμάτι από το ψητό κρέας στο πιάτο του και το μάζησε. Κατάπιε και είπε: «Για να γίνει η μαντεία, πρέπει να έχω πρόσβαση στην Πρωτοπλασματική Μάζα. Όμως δε νομίζω αυτό να είναι εφικτό, ύστερα απ'ό,τι έχουν κάνει οι Μετουσιωμένοι.»

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος; Ίσως να καταφέρεις να έρθεις σε επαφή.»

Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αν μπορούσα να το κάνω εγώ, θα μπορούσαν να το κάνουν και οι Ράζερ. Μην ξεχνάς ότι τις δυνάμεις τους τις αντλούν από την Πρωτοπλασματική Μάζα, και οι Αρχέτοποι είναι, κατά κάποιο τρόπο, η αντίθετη... η αντίθετη μορφή ύπαρξης από αυτήν. Η Μάζα κινείται διαρκώς, οι Αρχέτοποι είναι στάσιμοι. Ο χρόνος δεν κυλάει εκεί, Λιόλα· *σέρνεται*.»

«Και τώρα σέρνεται κι εδώ;»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Ναι. Οι Αρχέτοποι δεν βρίσκονται μέσα στο χωροχρονικό συνεχές της Πρωτοπλασματικής Μάζας.»

«Ο κόσμος μας, όμως, δεν έχει μετατραπεί ακόμα σε Αρχέτοπο· έτσι δεν είπες;»

«Η μεταμόρφωση έχει αρχίσει· απλά, δεν έχει ολοκληρωθεί. Και, υποθέτω, τα βασικά πράγματα γίνονται γρηγορότερα. Για παράδειγμα, χάνουμε επαφή με την Πρωτοπλασματική Μάζα, γιατί, αν εξακολουθούσαμε να είχαμε επαφή, τότε η μεταμόρφωση ποτέ δε θα ολοκληρωνόταν. Πρέπει, λοιπόν, πρώτα να δημιουργηθούν τα τείχη που θα αποκόψουν την πρόσβαση στη Μάζα.»

«Λογικό ακούγεται...»

Ο Βάνμιρ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Επομένως, αφού δεν μπορώ να κάνω τη μαντεία, είμαι τελείως άχρηστος στο παλάτι. Δεν έχει νόημα να κάθομαι άλλο εδώ· δε θα βρω έτσι τους Ράτζερ.»

Η Λιόλα συνοφρυώθηκε. «Σκοπεύεις να φύγεις;»

«Το σκέφτομαι.»

«Περίμενε, τουλάχιστον, τη Ρικνάβαθ να επιστρέψει και να σου πει πού βρίσκεται ο επόμενός σου στόχος.»

Ο Βάνμιρ σταύρωσε τα χέρια εμπρός του. «Δεν ξέρω, Λιόλα.» Αναστέναξε. «Κι εν τω μεταξύ;»

«Εν τω μεταξύ, μπορείς να μας βοηθήσεις να καθυστερήσουμε τους εχθρούς μας. Έχω ακούσει ότι οι εφευρέσεις σου είναι... καταλυτικές.»

«Ορισμένοι θα τις αποκαλούσαν *αυτοκαταστροφικές*.»

Η Λιόλα γέλασε. «Είμαι πρόθυμη να το ριψοκινδυνέψω, για να παραιμείνουν οι Δεκαεννέα Πύργοι όρθιοι.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, μ'ένα κατεργάρικο μειδίαμα, «αλλά μην πεις ότι δε σε προειδοποίησα, Βασίλισσα του Νόρβηλ.»

«Τι είχες κάνει στο Ράλτον, για ν'αντιμετωπίσεις τους Ποιμένες της Στέπας;»

«Δε θέλεις να μάθεις...»

«Βάνμιρ, μιλάω σοβαρά.»

«Θα το πίστευες ότι χρησιμοποίησα εξαγριωμένα, κερασφόρα πρόβατα;»

«Κερασφόρα πρόβατα...» είπε η Λιόλα.

«Ναι, καθώς επίσης και υαλόβομβες.»

«Τι είναι οι υαλόβομβες; Μπορείς να τις φτιάξεις εδώ;»

«Εξαρτάται από τα υλικά που έχεις,» είπε ο Βάνμιρ, και της εξήγησε τι ήταν η συγκεκριμένη του εφεύρεση.

Η Ρικνάβαθ καταδύθηκε στο πολυεπίπεδο και πολυδιάστατο σύμπαν των Αρχέτοπων, που βρισκόταν στο κέντρο της Κουαλανάρα, και προσπάθησε να φτάσει στα μέρη των Μετουσιωμένων. Πέρασε πάνω από ατελείωτα δάση αφύσικης γαλήνης, πάνω από μια κρυσταλλένια λίμνη όπου μονάχα ένα ψάρι κολυμπούσε (και το οποίο πρέπει, σίγουρα, να ήταν κάτοικος των Αρχέτοπων, με πολύ περισσότερη ευφυΐα από ό,τι ένα κανονικό ψάρι), μέσα από μια σκοτεινή σήραγγα, ανάμεσα από δύο χιονισμένες βουνοκορφές, πάνω από άλλα (ή μήπως ήταν τα ίδια;) ατελείωτα δάση, πάνω από βαλτότοπους, πάνω από μια έρημο... μα δε μπορούσε να βρει πουθενά τα μέρη των Μετουσιωμένων.

Απελπίστηκε. Άδिका χρονοτριβώ, σκέφτηκε. *Θα μπορούσα τώρα να ψάχνω για τους Ράζλερ. Μακάρι, βέβαια, να ήξερα και πού έπρεπε να ψάξω...* Ο αδελφός και ο πατέρας του Φανλαγκόθ μπορούσαν να είναι οπουδήποτε. Ο πρώτος βρισκόταν, αρχικά, στο Νούφρεκ της Λιάμνερ-Κρωθ, αλλά, μετά από την εξαφάνιση του ήλιου, μάλλον είχε τρομάξει και είχε αναζητήσει ασφάλεια κάπου άλλου· πού, όμως; *Πού;* Η Ρικνάβαθ δεν είχε την παραμικρή ιδέα.

Και ο Λιζναγκάρ; Αυτός ήταν στα δικά της μέρη, στη Βόρεια Βάλγκριθμωρ, στην Αυτοκρατορία των Καρμώζ· μα, μόλις εξαφανίστηκε ο ήλιος, έφυγε, όπως ο Νουτκάλι. Θα μπορούσαν να είχαν πάει στο ίδιο μέρος;

Στην Οντον'γκόκι, ίσως; Μονάχα η καταραμένη ήπειρος του Νότου της ερχόταν στο μυαλό. *Μα, αν είναι στην Οντον'γκόκι, αποκλείεται να τους εντοπίσω ποτέ, ανάμεσα σ'όλα τα υπόλοιπα διαρκώς μεταλλασσόμενα τερατουργήματα. Και ο Βάνμιρ ποτέ δε θα μπορέσει να πάει εκεί, ώστε να τους σκοτώσει.*

Άρα, αφού οι Ράζλερ ήταν τόσο ασφαλείς στην ήπειρό τους, λογικά, σ'αυτήν δε θα έτρεχαν να κρυφτούν;

Απόγνωση, ξανά.

Μην τα χάνεις, Ρικνάβαθ, πρόσταξε τον εαυτό της. Θυμήσου ότι αυτοί δε σκέφτονται όπως εσύ. Δεν ξέρουν, κατ'αρχήν, τι έχει συμβεί

στον κόσμο· δεν ξέρουν ούτε τι έχουν κάνει οι Μετουσιωμένοι ούτε ότι ο Βάνμιρ τούς κυνηγά. Και ίσως να προσπαθούν να βρουν μια λύση...

Μια λύση; Η Ρικνάβαθ δεν το είχε ξανασκεφτεί τούτο. Κι όμως, έβγαζε νόημα. Ο Νουτκάλι κι ο Λιζναγκάρ μπορεί να προσπαθούσαν να βρουν τρόπο για να επαναφέρουν την Κουαλανάρα στην κανονική της κατάσταση. Κι αν ίσχυε τούτο, τότε θα έπρεπε, πρώτα, να μάθουν για τους Μετουσιωμένους, κι έπειτα... τι; Να τους σκοτώσουν; Να παρεμποδίσουν το έργο τους; Πώς;

Κι ο Βάνμιρ αυτό θέλει, στο τέλος: να τους σταματήσει. Γιατί πιστεύει ότι δε θα ελευθερώσουν τον κόσμο, όταν οι Ράζλερ είναι νεκροί. Αρα, αν μάθαινα πώς σκοπεύει ο Νουτκάλι ή ο Λιζναγκάρ να τους νικήσει, θα μπορούσα να εξηγήσω τον τρόπο στον Βάνμιρ— Αλλά πρέπει, πρώτα, να βρω τους Ράζλερ...

Η Ρικνάβαθ συνειδητοποίησε ότι είχε σταματήσει πάνω από την αρχετοπική έρημο, χαμένη στους συλλογισμούς της. Χωρίς να κάνει τίποτα. Καλύτερα να συνεχίσω την αναζήτησή μου γι'αυτό που ήρθα, ή να φύγω.

Στα μέρη των Μετουσιωμένων... πώς θα έφτανε εκεί; Θυμήθηκε κάτι που είχε πει ο Σάηρεντιλ και οι άλλοι κάτοικοι των Αρχέτοπων: ότι οι Μετουσιωμένοι κατοικούσαν στην Καρδιά του Κόσμου.

Στην Καρδιά του Κόσμου...

Κάτω;

Στο κέντρο;

Η Ρικνάβαθ προσπάθησε να προσανατολιστεί, και ύστερα, βούτηξε μέσα στις άμμους της ερήμου, κατεβαίνοντας, κατεβαίνοντας, κατεβαίνοντας, περνώντας από πολλούς Αρχέτοπους, κι αγνοώντας τους όλους, αναζητώντας την Καρδιά του Κόσμου, στο βάθος των πάντων.

Σε κάποια στιγμή, νόμισε ότι είδε τον Αετό, μα δε σταμάτησε για να του μιλήσει· πήγαινε τόσο γρήγορα που τον προσπέρασε, προτού προλάβει καν να συνειδητοποιήσει την παρουσία του.

Όταν φτάσω στην Καρδιά, πώς θα την αναγνωρίσω;

Αλλά, όταν έφτασε —πράγμα που δεν άργησε να γίνει—, την αναγνώρισε αμέσως. Γιατί, μέσα στους απέραντους δασότοπους, είδε ένα σημείο απ'όπου πανίσχυρο φως προερχόταν, φως σχεδόν όμοιο

με του ήλιου. Η Ρικνάβαθ, όμως, διαπίστωσε ότι δεν την τύφλωνε – μάλλον, επειδή, στην άυλή της κατάσταση, δεν είχε μάτια για να ερεθιστούν. Πλησίασε το φως και παρατήρησε ότι εντός του βρισκόταν λουσμένο το σώμα της, με τα χέρια τεντωμένα δεξιά κι αριστερά και τα πόδια ενωμένα. Τα μαύρα του μαλλιά φούσκωναν γύρω του, σαν στέμμα, και τραύματα δεν είχε.

Αντισταμβάνονται οι Μετουσιωμένοι ότι βρίσκομαι πλάι τους; αναρωτήθηκε η Ρικνάβαθ. Ή η δουλειά τους τους κρατά τόσο απορροφημένους που δεν έχουν καταλάβει τίποτα;

Ζύγωσε το σώμα της. Το κοίταξε από κοντά. Αν μπορούσε να αισθανθεί, θα αισθανόταν την ίδια της την αναπνοή πάνω στο πρόσωπό της. Ρίγησε (παραξενεμένη, γι'ακόμα μια φορά, πώς ήταν δυνατόν να ριγεί σε αυτή την άυλη κατάσταση)· ήταν τρομακτικό να κοιτάξεις τον εαυτό σου από έξω...

Και τώρα σκεφτόταν να διεισδύσει μέσα, το οποίο ήταν ακόμα πιο τρομακτικό. Αλλά άξιζε να το κάνει και οι Μετουσιωμένοι δε φαινόταν να έχουν καταλάβει τίποτα για την παρουσία της.

Η Ρικνάβαθ βυθίστηκε στο σώμα της, και είδε ζωτικά όργανα, ιστούς, και κόκαλα, όπως και στα σώματα των άλλων ανθρώπων. Ύστερα, όμως, βυθίστηκε ακόμα περισσότερο, στο μέρος που αποκαλούσε 'βασίλειο της ψυχής'... κι εκεί δεν είδε τίποτα το οποίο έμοιαζε μ'αυτό που έχουν οι άλλοι άνθρωποι. Εκθαμβωτικό φως πλημμύριζε τα πάντα, προερχόμενο από ένα συγκεκριμένο σημείο στο βάθος, ένα σημείο που έμοιαζε με οκτάγωνο.

Στους άλλους ανθρώπους, το οκτάγωνο ήταν κύκλος, και μέσα του υπήρχε μια μικρή ποσότητα κοσμικής ισχύος: η ψυχή, υπέθετε η Ρικνάβαθ. Γύρω από την ψυχή, απλωνόταν ένα άπειρο, σκοτεινό κενό, που, όμως, φωτιζόταν, κάπου-κάπου, από ξαφνικές λάμπεις, σαν αστραπές, –εκπορευόμενες από τον φωτεινό κύκλο– ή από αργοκίνητες λωρίδες ιριδίζοντος φωτός –οι οποίες πάλι από τον φωτεινό κύκλο εκπορευόνταν.

Οι Μετουσιωμένοι, λοιπόν, έχουν εισβάλει εκεί όπου, κανονικά, έπρεπε να βρίσκεται το φως της ψυχής μου... Κατάλαβε τι είχε συμβεί: Είχαν διώξει την ψυχή της από το οκτάγωνο –που στους άλλους ανθρώπους ήταν κύκλος– και είχαν θρονιαστεί εκεί, σφετεριστές ενός ξένου χώρου... Αλλά η ψυχή της πού ήταν τώρα; Μα βέβαια! η

ψυχή της ήταν η άυλη υπόσταση που περιφερόταν στην Κουαλανάρα.

Και τι κάνουν οι Μετουσιωμένοι; Η Ρικνάβαθ παρατήρησε πιο προσεκτικά, και είδε ότι από τις γωνίες του οκταγώνου φωτεινές ακτίνες εξαπολύονταν, κάνοντας το συγκεκριμένο σημείο να μοιάζει με άστρο, αν το κοίταζε κανείς έχοντας αυτό κατά νου. Από εκεί επηρεάζουν την Κουαλανάρα; Από εκεί τη μεταμορφώνουν σε Αρχέτοπο;

Και γιατί το φως της ψυχής μου κατοικεί σε οκτάγωνο, ενώ των άλλων ανθρώπων σε κύκλο; Από τούτο πρέπει να εξαρτιόταν η ιδιομορφία της, συνειδητοποίησε η Ρικνάβαθ. Γιαυτό ήταν τόσο ανοιχτή σε κοσμικές ενέργειες· γιαυτό μπορούσε να χειριστεί τη δύναμη του ουρανόλιθου· γιαυτό όλοι οι θεοί την επιθυμούσαν για ιερείά τους· γιαυτό έβλεπε οράματα... γιαυτό οι πάντες ήθελαν να τη χρησιμοποιήσουν για τους δικούς τους σκοπούς.

Θα μπορούσα, άραγε, να αποτινάξω τους Μετουσιωμένους από το οκτάγωνο και να κυριαρχήσω πάλι στο σώμα μου; Δύσκολο να απαντήσει τώρα. Της έμοιαζε ότι ήταν από τα πράγματα που έπρεπε να τα δοκιμάσεις για να μάθεις· και δεν τολμούσε να δοκιμάσει –όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Εγκατέλειψε την Καρδιά του Κόσμου, επιστρέφοντας στην Κουαλανάρα και στην αναζήτησή της για τους Ράζερ.

Η Ταμάλθα ε'Ονζριν καθόταν στη βιβλιοθήκη της οικίας της και διάβαζε μια περγαμηνή που της είχαν φέρει από τη Λιάμνερ-Κρωθ. Το κείμενο ήταν γραμμένο από τις ιέρειες της Μεγάλης Θεάς και μιλούσε για τη φύση των οφθαλμών, για τις ασθένειες που μπορούσαν να τους προσβάλουν, και για τις θεραπείες αυτών των ασθενειών. Τα περισσότερα η Ταμάλθα τα γνώριζε ήδη, αλλά είχε, μέχρι στιγμής, ανακαλύψει και δύο πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, για να εμπλουτίσει τις γνώσεις της.

Η φυσιολογία του ανθρώπου πάντοτε την γοήτευε, έτσι ασχολείτο μ'αυτήν από μικρή ηλικία. Μεγαλώνοντας, είχε διδαχτεί την τέχνη του θεραπευτή, αλλά δε θεωρούσε τον εαυτό της μια απλή θεραπεύτρια· ήξερε πράγματα και λεπτομέρειες άγνωστα στους περισσότε-

ρους θεραπευτές. Όλοι οι Όνζριν τη δική της πόρτα χτυπούσαν, όποτε είχαν κάποιο πρόβλημα.

Βέβαια, το πρόβλημα που είχαν τις δύο τελευταίες ημέρες η Ταμάλθα δεν μπορούσε να τους το λύσει. Δεν υπάρχει φάρμακο ή μέθοδος που να εξαφανίζει τον φόβο· και η οικογένειά της φοβόταν: φοβόταν ότι η οργάνωση –γιατί, σίγουρα, περί διαβολικής οργάνωσης επρόκειτο– που είχε σκοτώσει τον Σέλναρ ε Φίνγκωρ, και ακόμα και τον Θόρβαν ε Κάσμεγκωρ, ίσως να σκότωνε και κάποιον απ'αυτούς. Η Ταμάλθα, ασφαλώς, δεν το πολυπίστευε. Γιατί κάποιος να χτυπούσε τους Όνζριν; Γιατί να χτυπούσε τους Όνζριν, όταν υπήρχαν πολύ πιο δυνατοί οίκοι, με σαφώς μεγαλύτερη επιρροή και περισσότερα χρήματα; Οι Όνζριν απλά είχαν δηλώσει σύμμαχοι της Αδελφότητας της Ελευθερίας, βλέποντας ότι αυτό τους συνέφερε περισσότερο· δεν ήταν βασικοί παίκτες σ'ετούτο το παιχνίδι. Ωστόσο, ο σύζυγος της Ταμάλθα είχε επιμείνει να διπλασιάσουν τις φρουρές στο σπίτι τους –να δώσουν κι άλλο χρυσάφι, δηλαδή, από το λιγοστό που δέχεται–, και οι φρουρές είχαν διπλασιαστεί.

Πάνοπλοι πολεμιστές περιφέρονταν γύρω από την οικία.

Αυτό, όμως, δεν απέτρεψε τον Ζάνμελ απ'το να εισβάλει. Σκότωσε έναν φύλακα –αναγκαίο κακό· δε νόμιζε ότι μπορούσε να το αποφύγει–, άνοιξε ένα παράθυρο, και μπήκε σ'ένα σκοτεινό γραφείο. Βαδίζοντας αιλουροειδώς, εξερεύνησε το σπίτι μέσα στα μεσάνυχτα, ενώ ησυχία επικρατούσε παντού... και, τελικά, εντόπισε το στόχο του. Χαράζοντας την πόρτα της βιβλιοθήκης, στον τρίτο όροφο της οικίας, είδε την Ταμάλθα να κάθεται και να διαβάζει μια περγαμηνή στο φως της λάμπας που κρεμόταν από το ταβάνι.

Το θύμα του Ζάνμελ ήταν μια τριανταπεντάρα γυναίκα, με μακριά καστανά μαλλιά που τώρα είχε δεμένα κότσο. Στη μύτη της στηριζόταν ένα ζευγάρι γυαλιά, που ο αργυρός σκελετός τους γυάλιζε. Φορούσε μια κίτρινη ρόμπα πάνω από ένα λευκό νυχτικό. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο, και το αριστερό, που πατούσε στο ξύλινο δάπεδο, καλυπτόταν από μια βαθυγάλαξη, γούνινη παντόφλα· το δεξί, που κρεμόταν στον αέρα, κάνοντας αργά πέρα-δώθε, ήταν γυμνό και η δική του παντόφλα βρισκόταν πεσμένη παραδίπλα.

Δυστυχώς, η Ταμάλθα δεν είχε γυρισμένη την πλάτη στον Ζάνμελ· αν ο δολοφόνος έμπαινε, θα τον έβλεπε αμέσως. Έτσι, εκείνος ξεθηκάρωσε τη μία χειροβαλλίστρα του και σήκωσε την ασφάλεια.

Άνοιξε την πόρτα και βάδισε μέσα στο δωμάτιο.

Η Ταμάλθα ύψωσε το βλέμμα, και τα μάτια της γούρλωσαν. Το στόμα της σχημάτισε ένα Ο, αλλά, προτού προλάβει να φωνάξει, το βέλος του δολοφόνου είχε εκτοξευτεί, πετυχαίνοντάς τη ανάμεσα στα φρύδια και σκοτώνοντάς την ακαριαία.

Ο Ζάνμελ πλησίασε τη νεκρή γυναίκα και επάνω στο βλήμα που ήταν καρφωμένο στο κεφάλι της πέρασε ένα κομμάτι χαρτί με το συνηθισμένο μήνυμα. Έστερα, έφυγε από την οικία των Όνζριν.

Κεφάλαιο 16

Εκβιασμός

Μαθαίνοντας και για την τρίτη δολοφονία, ο Λώντιρ εξοργίστηκε. Όχι μόνο οι άνθρωποί του –φρουροί και κατάσκοποι, έμποροι και απατεώνες, ευγενείς και ζητιάνοι– δεν είχαν εντοπίσει τον Έπαρχο Κάβμαρ, ύστερα από μια ολόκληρη ημέρα ολικού αναποδογυρίσματος της πόλης, μα οι φόνοι φαινόταν να συνεχίζονται σαν να μη συνέβαινε απολύτως τίποτα! Λες, τελικά, ο δολοφόνος να μην είχε καμία σχέση με τον Έπαρχο; Λες κάποιοι από τους συμμάχους του Λώντιρ να μηχανορραφούσαν εναντίον του; Λες ο Νουτκάλι να έπαιζε μαζί του;

Ό,τι κι αν είναι, δε θα ηττηθώ! σκέφτηκε, τσαλακώνοντας το μήνυμα που είχε βρεθεί πάνω στο κουφάρι της Ταμάλθα ε Όνζριν και πετώντας το στις φλόγες του τζακιού. *Πρακτικά, έχω νικήσει! Μονάχα το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων εξακολουθεί να μου αντιστέκεται... κι αυτοί οι ηλίθιοι στο Βόρειο Φρουρραρχείο. Αλλά δεν ανησυχώ για δαύτους· θα παραδοθούν, τελικά, ή θα πεθάνουν της πείνας, σαν ποντίκια φυλακισμένα σ'ένα πέτρινο δωμάτιο! Κι ακόμα και οι Δεκαεννέα Πύργοι, κι αυτοί δεν μπορεί να κρατήσουν για πάντα. Θα τους γκρεμίσω όλους, πέτρα-πέτρα, άμα χρειαστεί!*

Το πρόβλημα, όμως, δεν ήταν η φανερή αντίσταση, αλλά η κρυφή: ο δολοφόνος, ή οι δολοφόνοι– όποιος, τέλος πάντων, ευθυνόταν για τους φόνους! Κάποιος κρυβόταν κάτω απ'τη μύτη του Λώντιρ, μέσα στην ίδια του την πόλη, και μηχανορραφούσε εναντίον του –ενώ εκείνος δεν μπορούσε να τον βρει.

Αδύνατον! Αν είναι καταχωνιασμένος στη Νουάλβορ, θα τον εντοπίσω! συλλογίστηκε, αρχίζοντας να αντιλαμβάνεται ότι είχε δημιουργήσει ένα χάος που είχε ξεφύγει από τον έλεγχό του.

Οργάνωση! Αυτή ήταν η λύση. Το καθεστώς που οραματιζόταν είχε ανάγκη από περισσότερη οργάνωση. Τώρα, όμως, δεν προλάβαινε να οργανώσει τίποτα. Πρώτα, έπρεπε να εξολοθρευτούν οι εχθροί.

Και σαν να μην έφταναν οι δολοφονίες ή το γεγονός ότι ο Κάβμαρ είχε δραπετεύσει και δολοπλοκούσε τώρα εναντίον του· σαν να μην

έφταναν όλα τούτα, οι στρατιώτες της φρουράς είχαν αρχίσει να φοβούνται τόσο πολύ που έβλεπαν δαιμόνια, τελώνια, και στοιχειά! Προχτές το βράδυ, κάποιοι στο εσωτερικό τείχος δέχτηκαν επίθεση από (όπως υποστήριξαν) δύο σκοτεινούς δαίμονες: δύο πλάσματα που η μορφή τους άλλαζε και δεν μπορούσες να τους δεις καλά για να τους χτυπήσεις... Ανοησίες! Τα πτώματα, όμως, ήταν αληθινά: στρατιώτες είχαν πεθάνει σ' αυτή τη συμπλοκή, όπως είχαν τονίσει οι κατάσκοποι του Λώντιρ. Επομένως, τι μπορεί να είχε συμβεί; Μήπως ήταν κι ετούτη άλλη μια κίνηση των εχθρών του, για να προκαλέσουν πανικό ανάμεσα στη φρουρά; Αν συνεχίζονταν αυτές οι εμφανίσεις «δαιμόνων», ο Λώντιρ θα μάθαινε...

Αλλά, για την ώρα, είχε πάλι προστάξει τους ανθρώπους του να ερευνήσουν την πόλη για τον Έπαρχο της Νέλβορ· γιατί διαισθανόταν πως, αν τον έβρισκε και τον αιχμαλώτιζε, τα περισσότερα από τα προβλήματά του θα λύνονταν.

Και, ενώ ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ συλλογιζόταν όλα τούτα στα άδυτα του Ναού της Δυτικής Περιφέρειας, ο Κάβμαρ βρισκόταν στον *Χαριτωμένο Χορευτή*, στο δωμάτιο της Αρχόντισσας Ρικέλθης, και μαζί μ' αυτήν, την Έπαρχο Λαθέμη, και τον Άρχοντα Φάντραν, σχεδίαζαν την επόμενη τους κίνηση, τη δεύτερη φάση του σχεδίου τους: τον εκβιασμό των προσώπων-κλειδιών που θα έπρεπε να πάρουν με το μέρος τους, για να διασπάσουν τις δυνάμεις του Λώντιρ και να τον χτυπήσουν εκ των έσω.

Ο Ζάνμελ και η Αϊλρέηκ ήταν, επίσης, στο δωμάτιο. Ο δολοφόνος είχε την πλάτη του ακουμπισμένη σε μια γωνία και τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του, παρακολουθώντας τους τέσσερις ευγενείς να συζητούν γύρω από ένα μικρό, ξύλινο τραπέζι, ενώ μερικά χαρτιά, ένα μελανοδοχείο, και μια πένα βρίσκονταν ανάμεσά τους. Η Νότια Ρουζβάνη στεκόταν μπροστά από το παράθυρο, κοιτάζοντας έξω απ' το πανδοχείο, τους δρόμους της πόλης, για να προειδοποιήσει τον Έπαρχο Κάβμαρ και τους υπόλοιπους, σε περίπτωση που η φρουρά ζύγωνε ξανά.

Ο Έζβαρ, ο ερημίτης του Δρακοδάσους, καθόταν αντίκρυ του Ζάνμελ, φτιάχνοντας τη χορδή του τόξου που είχε αγοράσει από την αγορά της Νουάλβορ. Έμοιαζε να μη δίνει σημασία στην κουβέντα των δολοπλόκων μισό μέτρο παραδίπλα, αλλά ο δολοφόνος μπορού-

σε να καταλάβει ότι τ'αφτιά του ήταν τεντωμένα και παρακολουθούσε τα πάντα. Και το ίδιο αντιλαμβανόταν κι η Ρικέλθη· ήταν βέβαιη πως ο Έζβαρ άκουγε πολύ καλά τι έλεγαν και το επεξεργαζόταν στο μυαλό του, μα δε μιλούσε, μη θεωρώντας τον εαυτό του αρκετά «εξειδικευμένο» σ'αυτά τα ζητήματα. *Ωστόσο, αναμφίβολα, θα μου πει την άποψή του όταν είμαστε μόνοι*, σκέφτηκε η Αρχόντισσα της Έριγκ, ρίχνοντάς του μια λοξή ματιά και ξαναστρέφοντας, μετά, την προσοχή της στον Κάβμαρ. Ο Έπαρχος της Νέλβορ ήταν ένα ελεεινό κάθαρμα (ή, τουλάχιστον, ένα ελεεινό κάθαρμα που δε βρισκόταν στο δικό της στρατόπεδο –κι αυτό ήταν, κυρίως, που την ενοχλούσε), μα, στη συγκεκριμένη περίπτωση, αποτελούσε έναν καλό σύμμαχο. Γιατί ποιος θα ήταν καλύτερος να βοηθήσει στην κατατρόπωση αυτού του Λώντιρ από έναν άνθρωπο που, παλιότερα, είχε συνεργαστεί μαζί του, ή από έναν άνθρωπο που ο Αρχιερέας είχε προδώσει κι εκείνος επιθυμούσε εκδίκηση; *Η εκδίκηση είναι, πάντοτε, ισχυρό κίνητρο –η Φερνάλβιν παραλίγο να με σκοτώσει, στέλνοντας τον Νεκρομένονα εναντίον μου. Ήμουν υπερβολικά τυχερή που επιβίωσα από αυτό το περιστατικό!*

Η Λαθέμη, δυστυχώς, δεν είχε και πολλά να προσφέρει στη συζήτηση· κατοικώντας εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά από τη Νουάλβορ, γνώριζε ελάχιστα για τους ανθρώπους εδώ. Και ο Φάντραν τα ίδια: καταγόταν από το Κάστρο Όρκτον, που βρισκόταν στην άκρη του κόσμου, μπροστά από τις ατελείωτες Στέπες. Ήταν ευφάνταστος και τολμηρός άνθρωπος (αυτό και η Ρικέλθη και ο Κάβμαρ μπορούσαν να το διακρίνουν), μα δεν ήξερε τίποτα σχετικά με τους ευγενείς της πρωτεύουσας, ή τους εμπόρους που σύχναζαν εδώ, ή τους στρατιωτικούς. Γι'αυτόν όλα τούτα ήταν τόσο μπλεγμένα όσο οι Ουρές του Σάλ'γκρεμ'ρωθ· αλλά δε δισταζε να λέει, συνεχώς, τη γνώμη του και να τους ενοχλεί, διασπώντας τον ειρμό των σκέψεών τους. Η Ρικέλθη ήθελε, ορισμένες φορές, να τον κλοτσήσει· σκεπτόμενη, όμως, ότι της είχε σώσει τη ζωή, όταν οι μαχητές της Αδελφότητας της Ελευθερίας τούς επιτέθηκαν, συγκρατούσε τον εαυτό της. Ο Κάβμαρ δεν ήταν τόσο υπομονετικός: Ύστερα από μια μωρολογία του Φάντραν –η οποία ίσως να ήταν αστεία υπό άλλες συνθήκες–, κοπάνησε τη γροθιά του στο τραπέζι και είπε στον σύζυγο της Λαθέμης: «Να κρατάς τις απόψεις σου για τον εαυτό σου –εκτός αν ξέρεις για

τι πράγμα μιλάς!» Ο Φάντραν φάνηκε να θυμώνει και να είναι έτοιμος ν'αποκριθεί, αλλά η Έπαρχος της Βένεριγκ τον κάρφωσε με το βλέμμα της και τον κλότσησε κάτω απ'το τραπέζι· οπότε, εκείνος είπε μονάχα: «Συνεχίστε· να μη σας διακόπτω...» Υπήρχε, φυσικά, σαρकाσμός στα λόγια του, όμως όλοι προτίμησαν να τον αγνοήσουν.

Ο σχεδιασμός της δεύτερης φάσης του σχεδίου τους τελείωσε ως το μεσημέρι, και τότε ο Κάβμαρ στράφηκε στον Ζάνμελ. «Θέλω να παραδώσεις μηνύματα σε δύο ανθρώπους,» τον πληροφορήσε. «Πρόκειται για τα δύο άτομα που εγώ κι η Αρχόντισσα Ρικέλθη θα προσπαθήσουμε το βράδυ να φέρουμε με το μέρος μας.»

Ο δολοφόνος ένευσε, ενθυμούμενος τα δύο άλλα μηνύματα που είχε μαζί του –αυτά της Επάρχου Φερνάλβιν και της Αρχόντισσας Ζιάθραλ–, τα οποία δεν είχε καταφέρει ακόμα να παραδώσει, αφού ήταν αδύνατον να ζυγώσει τους Δεκαεννέα Πύργους. Μία λύση μόνο υπήρχε: να μεταμφιεστεί φρουρός και να ανεβεί στο τείχος· αλλά και πάλι θα ήταν δύσκολο να εκτοξεύσει, με τη βαλλίστρα του, δύο βέλη. Οι άλλοι φύλακες θα τον ρωτούσαν γιατί είχε ρίξει δίχως λόγο... Αν, βέβαια, είχε τον Χέντραμ μαζί του· αν ήταν ακόμα νεκρονοικημένος....

Ο Κάβμαρ έδωσε στον Ζάνμελ δύο τυλιγμένα κομμάτια χαρτί, λέγοντάς του σε ποιους έπρεπε να τα πάει. «Δε χρειάζεται, ασφαλώς, να πλησιάσεις· στείλτα από απόσταση, με τη βαλλίστρα. Και μη σκοτώσεις κανέναν· δε θέλουμε νεκρούς ετούτη τη φορά.»

Ο δολοφόνος ένευσε ξανά. «Πότε πρέπει να παραδοθούν;»

«Το συντομότερο δυνατό.»

Ο Ζάνμελ πλησίασε την πόρτα του δωματίου, και η Αϊλρέηκ είπε: «Να πηγαίνω κι εγώ, Έπαρχε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ. «Η συζήτησή μας τελείωσε, έτσι κι αλλιώς· θα επιστρέψουμε όλοι στα δωμάτιά μας.» Κοίταξε τη Λαθέμη και τον Φάντραν. «Βγείτε μετά από τον Ζάνμελ και την Αϊλρέηκ, μην τυχόν και κινήσουμε υποψίες.» Εκείνοι δεν έφεραν αντίρρηση.

Ο δολοφόνος και η Νότια Ρουζβάνη έφυγαν από το δωμάτιο και, ύστερα από λίγο, η Κυρά της Βένεριγκ και ο σύζυγός της τους ακολούθησαν.

«Αρχόντισσα Ρικέλθη, θα ήθελα να μιλήσουμε ιδιαιτέρως,» είπε ο Κάβμαρ.

Το είχα καταλάβει, σκέφτηκε εκείνη· αλλιώς, δε θα τους έδιωχνες όλους πριν από εσένα. «Ιδιαίτερώς είμαστε...»

Ο Έπαρχος λοξοκοίταξε τον Έζβαρ.

«Τον εμπιστεύομαι με τη ζωή μου,» τόνισε η Ρικέλθη.

Ας είναι, συλλογίστηκε ο Κάβμαρ, και είπε: «Τι νομίζεις για την Έπαρχο Λαθέμη;»

Η Ρικέλθη ύψωσε το δεξί φρύδι. «Θα έπρεπε να νομίζω κάτι συγκεκριμένο;»

Ο Κάβμαρ δε μίλησε, εξακολουθώντας να περιμένει μια απάντηση.

«Νομίζω ότι θύμωσε που αρνηθήκαμε να τη συμπεριλάβουμε στην... ενεργό δράση του σχεδίου μας. Ωστόσο, πρέπει να καταλαβαίνει ότι, λόγω της άγνοιάς της για τη Νουάλβορ, θα ήταν επικίνδυνο αυτή ή ο Φάντραν να μιλήσουν στα άτομα που θέλουμε να φέρουμε με το μέρος μας.»

«Συμφωνώ. Αλλά δεν εννοώ μονάχα τούτο, Ρικέλθη· εννοώ κάτι περισσότερο...» Ο Κάβμαρ περιεργάστηκε το πρόσωπό της.

«Τι περισσότερο; Δεν την εμπιστεύομαι, αν εννοείς αυτό. Όμως ούτε εσένα εμπιστεύομαι, και το ξέρεις.»

«Εμένα θα έπρεπε να μ'εμπιστευέσαι—»

«Αλήθεια;»

«Δεν έχω τίποτα να χάσω,» είπε ο Κάβμαρ. «Είτε νικήσουμε τον Λώντιρ είτε όχι, εγώ ηττημένος είμαι. Όταν τούτη η περιπέτεια φτάσει στο τέλος της, θα πρέπει να εγκαταλείψω το Νόρβηλ. Δε νομίζω ότι οι Γάθνιν, έχοντας πάλι την εξουσία στα χέρια τους, θα με συγχωρήσουν και θ'αγκαλιαστούμε όλοι μαζί, υποσχόμενοι να οδηγήσουμε το Βασίλειο σ'ένα λαμπρό μέλλον.» Γέλασε, ξερά. «Όχι, θα κηρύξουν τον πόλεμο στη Νέλβορ, αν μείνω. Θα ζητήσουν από τις Παλαιές Οικογένειες να με παραδώσουν, κι αυτές θα υπακούσουν — είμαι βέβαιος—, καθότι δε θα μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο· όλο το Νόρβηλ θα είναι στραμμένο εναντίον τους. Ίσως να μπορούσαν να με προστατέψουν, αν η προσβολή μου κατά του Οίκου των Γάθνιν ήταν μικρή· αλλά δεν είναι. Προσπάθησα να πάρω τον Ουρανολίθινο Θρόνο —εσχάτη προδοσία.» *Και επιχείρησα να δηλητηριάσω τη Νιρκένα, πρόσθεσε νοερά. Γι'αυτό οι Γάθνιν είναι ικανοί να με κυνηγήσουν ως τα πέρατα της Κουαλανάρα. Γιατί πρόκειται για πιο προ-*

σωπική προσβολή από την προσπάθειά μου να σφετεριστώ την εξουσία... πολύ πιο προσωπική.

«Ένας απελπισμένος άνθρωπος δεν είναι πάντοτε και αξιόπιστος,» είπε η Ρικέλθη. «Ωστόσο, είμαι πεπεισμένη ότι επιθυμείς, πάση θυσία, να καταστρέψεις το Χέρι που σε πρόδωσε. Τα χέρια είναι επικίνδυνα, όταν αποκτούν δικό τους μυαλό και πάνε να σου βγάλουν τα μάτια.»

Ο Κάβμαρ μειδίασε. «Δε λες τίποτα, Αρχόντισσα Ρικέλθη...!»

«Γιατί, όμως, με ρώτησες για τη Λαθέμη;»

«Δεν έχεις ακούσει για το σημάδι της, έτσι;»

Η Ρικέλθη συνοφρυώθηκε. «Ποιο σημάδι;»

«Έχει ένα γενετήσιο σημάδι επάνω της, το οποίο μια μάντισσα τής είπε πως σημαίνει ότι, κάποτε, θα βασιλέψει στο Νόρβηλ.»

«Με κοροϊδεύεις...»

«Φυσικά και όχι. Πώς νομίζεις ότι κατάφερα να φέρω τη Λαθέμη με το μέρος μου; Γνωρίζοντας για το σημάδι, της πρότεινα μια συμμαχία κατά των Γάθιν, την οποία δεν μπορούσε να αρνηθεί, καθώς πίστευε ότι, ύστερα απ'όσα θα συνέβαιναν, εκείνη θα καθόταν στον Ουρανολίθινο Θρόνο.»

«Η Λαθέμη ξέρει πως ξέρεις για το σημάδι της και για την προφητεία;»

Ο Κάβμαρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Δεν τα λέει σε κανέναν αυτά. Ο σύζυγός της, ωστόσο, υποθέτω πως πρέπει να τα γνωρίζει· αλλά ελάχιστοι άλλοι, πέραν εκείνου.»

Η Ρικέλθη γέλασε. «Προφητείες!... Πώς πιστεύει σ'αυτές τις-;» Αλλά σταμάτησε τα λόγια της, γιατί θυμήθηκε τα οράματα της Ρικνάβαθ των Καρμώζ, καθώς και τημαντεία που είχε κάνει ο Βάνμιρ, για να προβλέψει τον ερχομό του στρατού των Ποιμένων της Στέπας. Τους Ράζλερ πια άστους· ήταν, σαφώς, ξεχωριστή περίπτωση...

Ο Κάβμαρ την κοίταξε ερωτηματικά.

«Σκέφτηκα κάτι,» εξήγησε εκείνη.

«Τους Ράζλερ;»

Η Ρικέλθη ένευσε. «Και αυτούς.»

«Μη φοβάσαι· η προφητεία για τη Λαθέμη δεν είναι αληθινή.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Μου το είπε ο Νουτκάλι.»

«Κι εμπιστεύεσαι τον Νουτκάλι;» απόρησε η Ρικέλθη.

«Όχι. Όμως έχω μάθει κάτι απ'αυτόν: ότι το μέλλον ποτέ δεν είναι προκαθορισμένο. Υπάρχουν... *νήματα* που οδηγούν προς συγκεκριμένες κατευθύνσεις, και τα νήματα μπορούν πάντα ν'αλλάξουν θέση. Αυτό κάνουν κι οι Ράζερ: αλλάζουν θέσεις στα νήματα. Στρέφουν το μέλλον, και τον κόσμο, προς τα εκεί όπου επιθυμούν.»

«Αλλά δε βλέπω να έχει βγει τίποτα καλό από τούτο.»

«Δε μπορώ παρά να συμφωνήσω...»

Θα διαφωνούσες, όμως, αν κέρδιζες αυτή τη μάχη, σκέφτηκε η Ρικέλθη. «Αφού, λοιπόν, θεωρείς ότι το μέλλον δεν είναι προκαθορισμένο, γιατί ανησυχείς για τη Λαθέμη;»

«Γιατί η Λαθέμη πιστεύει, πραγματικά, ότι το πεπρωμένο της είναι να βασιλέψει, και θα προσπαθήσει να καθίσει στο Θρόνο του Νόρβηλ.»

«Δεν έχει ελπίδες—»

«Καλύτερα να βεβαιωθείς γι'αυτό,» της τόνισε ο Κάβμαρ.

«Προτείνεις να τη σκοτώσουμε;»

«Όταν έρθει η ώρα να χτυπήσουμε τον Λώντιρ, μεγάλη αναταραχή θα επικρατήσει στη Νουάλβορ· και, μέσα σε τέτοιες αναταραχές, πολλά συμβαίνουν. Να το έχεις υπόψη σου. Εσένα σ'ενδιαφέρει περισσότερο απ'ό,τι εμένα· εγώ δε θα είμαι εδώ, όταν τελειώσει αυτή η ιστορία.» Σηκώθηκε όρθιος. «Πηγαίνω τώρα. Το βράδυ θα κινηθούμε όπως κανονίσαμε.»

Η Ρικέλθη ένευσε, και ο Κάβμαρ έφυγε από το δωμάτιο.

«Αυτός ο άνθρωπος,» είπε ο Έζβαρ, «με κάνει ν'ανατριχιάζω. Δεν πίστευα ότι στις πόλεις υπάρχουν τόσο επικίνδυνα φίδια...»

Η Ρικέλθη μειδίασε. «Έλα τώρα, Έζβαρ· γνωρίζεις εμένα πολλά χρόνια...»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο ερημίτης. Τώρα, είχε το τόξο του ακουμπισμένο στα γόνατα, και κοίταζε την Αρχόντισσα από την αντικρινή μεριά του δωματίου —η οποία δεν ήταν και πολύ μακριά.

«Ξέρεις τι εκτιμώ σ'εσένα;»

«Τι;»

«Ότι πάντα μιλάς ευθέως.»

«Μα, κι εσύ το έχεις αυτό, Ρικέλθη.»

«Τώρα ψεύδεσαι.»

«Σε μένα, τουλάχιστον, πάντα ευθέως μιλάς.»

«Σε σένα. Όχι σε άλλους.» *Ακόμα και στα παιδιά μου έχω πει ψέματα, κατά καιρούς, σκέφτηκε, καθώς σηκωνόταν από τη θέση της, για να ξεπιαστεί. Αλλά ήταν αναγκαίο. Κι επιπλέον, τώρα δεν είναι η ώρα ν'αναρωτιέμαι για τις μεθόδους μου!*

«Πεινάς, Έζβαρ; Να κατεβούμε για φαγητό;»

«Ο Κάβμαρ θέλει να με εκτοπίσει,» είπε η Λαθέμη, όταν εκείνη κι ο Φάντραν μπήκαν στο δωμάτιό τους.

«Γιατί, τότε, συμφωνούσες μαζί του;»

«Γιατί δεν γνωρίζουμε τίποτα για την πόλη! Κι αυτό είναι μεγάλο μειονέκτημα...» Η Λαθέμη κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. «Τι γίνεται αν ο Κάβμαρ επιχειρήσει να μας σκοτώσει;»

«Δεν έχει λόγο να το κάνει,» είπε ο Φάντραν, που στεκόταν ακόμα όρθιος.

«Δεν έχει,» αντιγύρισε, ειρωνικά, η Λαθέμη. «Ξέρεις τι νομίζω εγώ; Ότι, μέσα στην αναστάτωση που θα επικρατήσει, θα προσπαθήσει να πάρει την εξουσία.»

Ο Φάντραν ρουθούνισε. «Αποκλείεται· δεν έχει τέτοια δύναμη. Θέλει μονάχα να πάρει εκδίκηση από τον άνθρωπο που τον πρόδωσε. Και μετά, θα φύγει από το Νόρβηλ. Έχοντας προδώσει τους Γάθιν, δεν μπορεί να μείνει άλλο εδώ.»

«Το ίδιο ισχύει και για μας,» του θύμισε η Λαθέμη, με σκοτεινή όψη στο πρόσωπό της. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο στο πάτωμα.

«Όχι,» διαφώνησε ο Φάντραν. «Μπορούμε πάντα να κάνουμε κάποια συμφωνία με τους Γάθιν—»

«Και ο Κάβμαρ δεν μπορεί;» είπε απότομα η Λαθέμη, υψώνοντας τη ματιά της, για να τον ατενίσει.

«Δε θα το δεχτούν. Είναι σύζυγος της Πριγκίπισσας Νιρκένα, και την πρόδωσε· αυτός κανόνισε τα πάντα μέσα στη Νουάλβορ. Η προδοσία του, σίγουρα, θα φαίνεται πιο άσχημη στα μάτια τους από τη δική μας. Εμείς ερχόμαστε από μακριά, από το Βορρά· θα δεχτούν να κάνουν συμφωνία μαζί μας.»

«Μα, δε θέλω να κάνουν συμφωνία μαζί μας!» έτριξε τα δόντια η Λαθέμη. «Το πεπρωμένο μου είναι να βασιλέψω στο Νόρβηλ! Και κάτσε κάτω! Δε μπορώ να τεντώνω το λαιμό μου για να σε βλέπω!»

Ο Φάντραν κάθισε πλάι της. «Ίσως εκείνη η μάντισσα να έκανε λάθος...»

«Δεν έκανε λάθος! Το σημάδι είναι επάνω μου,» τόνισε η Λαθέμη. «Είναι επάνω μου.» Και, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί γι' αυτό, ξεκούμπωσε το φόρεμά της και το κατέβασε ως τη μέση, μαζί με το μεσοφόρι της.

«Θεοί!» έκανε ο Φάντραν. «Δεν υπάρχει πλέον!»

«Τι!» Η Λαθέμη λύγισε το λαιμό της, για να κοιτάξει την πίσω μεριά των αριστερών της πλευρών. Το σημάδι ήταν εκεί· δεν είχε φύγει. Ήταν εκεί. Εκεί. Όπως πάντα. Μια καμπύλη που έμοιαζε με στέμμα, και κάτω από την καμπύλη ένα σχήμα το οποίο θύμιζε δύο ενωμένα φτερά.

«Πώς τολμάς να με τρομάζεις έτσι!» σφύριξε η Λαθέμη στον Φάντραν, κι έκανε να τον χαστουκίσει.

Εκείνος έπιασε το χέρι της. «Σκέψου και την περίπτωση ότι μπορεί νάναι τυχαίο,» της τόνισε.

«Το σημάδι μου; Τυχαίο;»

«Ναι· γιατί όχι, Λαθέμη; Επειδή μια παλαβή μάντισσα σου είπε ότι σημαίνει κάτι; Η Φαρλεσία είναι τρελή· όλοι στη Βένεριγκ το ξέρουν!»

«Δεν είναι τρελή!» αντιγύρισε η Λαθέμη, τραβώντας το χέρι της πίσω, γιατί ο Φάντραν δεν το είχε αφήσει ακόμα. «Έτσι νομίζουν, επειδή βλέπει οράματα.»

«Πόσες από τις προβλέψεις της έχουν βγει αληθινές; Μια φορά τη ρώτησα αν θα είχε καλοκαιρία στο κυνήγι, κι εκείνη μου έδωσε θετική απάντηση, αλλά, όταν φύγαμε από την πόλη, έβρεξε.»

«Ναι, 'ντάξει, μου τις έχεις ξαναπεί αυτές τις ανοησίες! Συμπτωματικό ήταν. Κι εξάλλου, δεν είναι μετεωρολόγος. Και το σημάδι μου είναι... είναι τόσο φανερό.» Το κοίταξε ξανά, αγγίζοντάς το με το δάχτυλό της. «Μια κορόνα και δύο φτερά.»

«Έχεις και πιο σημαντικά πράγματα επάνω σου...» είπε ο Φάντραν. Το ένα του χέρι άγγιξε τα δεξιά της πλευρά και το άλλο τον ώμο της,

και, προτού εκείνη προλάβει να φέρει αντίρρηση, την ξάπλωσε στο κρεβάτι κι έσκυψε, για να φιλήσει τα στήθη της.

«Άσε τις αηδίες!» Η Λαθέμη τον απομάκρυνε, τραβώντας τον από τα μαλλιά.

«Θεωρείς τα κάλλη σου ‘αηδ–;» Το χαστούκι της έκανε τ’αφτί του να βουίξει.

«Θεωρώ παράξενο το ότι με θυμάσαι όποτε με δεις *γυμνή*, ενώ τον υπόλοιπο καιρό διασκεδάζεις μ’όποια τσουλά βρεις μπροστά σου!» είπε η Λαθέμη, σηκώνοντας το μεσοφόρι και το φόρεμά της.

«Δεν είναι έτσι...» είπε ο Φάντραν, κρατώντας τ’αφτί του.

«Δεν ... *είναι* ... *έτσι*;» Τα μάτια της γυάλισαν, επικίνδυνα.

«...Ίσως και να έχει κάποια βάση αυτό που λες...»

«Και τώρα,» συνέχισε η Λαθέμη, «τώρα που σου μιλάω για το σημαντικότερο θέμα της ζωής μου, εσύ το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να κοιτάς το *στήθος* μου;»

«Το λες σα να προσπάθησα να σε μαχαιρώσω!» μούγκρισε ο Φάντραν, και σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού, πηγαίνοντας στην κρεμάστρα, για να πάρει την κάπα του και να τη ρίξει στους ώμους.

«Πού πας;»

«Να πάρω καθαρό αέρα–»

«Ναι,» είπε η Λαθέμη, «και να βρεις και καμια τσουλά, να ξεδώσεις επάνω της, το δίχως άλλο!»

«Οι περισσότερες ‘*τσούλες*’ μου φέρονται καλύτερα, και δεν έχουν αυταπάτες ότι θα βασιλέψουν–»

Η Λαθέμη πετάχτηκε πάνω, για να τον χαστουκίσει. Εκείνος έπιασε πάλι το χέρι της· και ύστερα, έπιασε και τ’άλλο της χέρι, καθώς κι αυτό πήγε να τον χαστουκίσει. Το γόνατό της αστόχησε για μερικούς πόντους τα αχαμνά του, χτυπώντας τον στο μηρό. Ο Φάντραν την έσπρωξε πίσω, ρίχνοντάς την στο κρεβάτι· και, σφίγγοντας τους καρπούς της, κατάφερε, μετά από μια σύντομη πάλη, να την ακινητοποιήσει.

«Άσε με!» σφύριξε η Λαθέμη. «Θα φωνάξω, και θ’ακουστεί η φασαρία, και...» Το πρόσωπό της συσπάστηκε. «Γιατί θες πάντα να με ντροπιάζεις έτσι, ο Σάλ’γκρεμ’ρωθ να σε πνίξει;» Δάκρυα κύλησαν

στα μάγουλά της· δεν μπορούσε να τα συγκρατήσει. «Σ’αγαπώ, και θάπρεπε να με λατρεύεις, αλλά ποτέ... ποτέ δεν... ποτέ...»

Ο Φάντραν άφησε τους καρπούς. «Ποτέ δε με άφησες να σε λατρέψω, Λαθέμη.» Σηκώθηκε από πάνω της και κάθισε παραδίπλα.

«Όχι... λες ψέματα... δεν είναι έτσι...» Σκούπισε τα μάγουλά της, με την ανάστροφη του δεξιού της χεριού, και ανασηκώθηκε. «Εσύ πάντα με αγνοείς!»

Την κοίταξε πάνω απ’τον ώμο του. «Δε σε αγνοώ.»

«Με αγνοείς! Πριν από λίγο, σου μιλούσα για το σημάδι, κι εσύ κοιτούσες το στήθος μου! Τόση σημασία έχουν τα λόγια μου για σένα;»

«Τα λόγια σου έχουν σημασία για μένα, όπως και όλα τ’άλλα που έχεις: το πρόσωπό σου, τα χέρια σου, το στήθος σου—»

«Δεν καταλαβαίνεις...» αναστέναξε η Λαθέμη.

«Εντάξει, θέλεις να συζητήσουμε; Ας συζητήσουμε!» είπε ο Φάντραν, και ξάπλωσε, ανάσκελα, στο κρεβάτι. «Ας συζητήσουμε.»

Η Λαθέμη αναστέναξε πάλι, κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

Εκείνος έτριψε τον βραχίονά της. «Τι θέλεις να πούμε;»

«Τίποτα...» μουρμούρισε η Λαθέμη.

Ο Οίκος των Φίνγκωρ είχε πένθος, ύστερα από τη δολοφονία του Σέλναρ. Ωστόσο, όλοι τους αισθάνονταν και μια παράξενου είδους ανακούφιση: την ανακούφιση ότι η σκιά του θανάτου πέρασε από πάνω τους, και είχε πάει να μαζέψει άλλων τις ψυχές· εκείνους, μάλλον, δε θα τους ξαναενοχλούσε, όπως έδειχναν τα πράγματα.

Έτσι, ο Σίλφαρ, ο αδελφός του Σέλναρ, κατατρόμαξε όταν δέχτηκε την επιστολή. Είχε πάρει το μεσημεριανό του και είχε βγει στο εργαστήρι του, στον κήπο, για ν’ασχοληθεί με την τέχνη του, την αγγειοπλαστική. Τελείωνε ένα πιθάρι που αν ο Σέλναρ ζούσε θα έκανε όμορφα σχέδια επάνω του, της τεχνοτροπίας που μονάχα εκείνος μπορούσε να κάνει –η σκέψη τούτη μελαγχολούσε τον Σίλφαρ. Όμως ξέχασε τη μελαγχολία του, όταν ένα βέλος εκτοξεύτηκε και καρφώθηκε στον τοίχο, πλάι απ’το κεφάλι του. Τα μάτια του γούρλωσαν, η αναπνοή του κόπηκε, και παραλίγο να κατουρήσει το πα-

ντελόني του. Είχε επιστρέψει ο δολοφόνος; Και είχε αστοχήσει, ετούτη τη φορά;

Από απόσταση, άκουσε φωνές. Οι φρουροί της οικίας πρέπει να είχαν εντοπίσει τον κακοποιό!

Ο Σίλφαρ αμέσως κρύφτηκε πίσω απ'το ημιτελές πιθάρι, με τα χέρια του γεμάτα πηλό. Αν εκτοξευόταν άλλο βέλος, δεν μπορούσε να τον πετύχει εδώ.

Αφουγκράστηκε, προσπαθώντας να καταλάβει τι συνέβαινε, αλλά το μόνο που μπορούσε να καταλάβει ήταν ότι οι φρουροί φώναζαν. Τελικά, βήματα ήρθαν προς το εργαστήρι του, μαζί με τον ελαφρύ κουδουνιστό ήχο αρματωσιάς. Ο Σίλφαρ κοίταξε από την άκρη του πιθαριού και είδε έναν από τους φύλακες της οικίας Φίνγκωρ.

«Άρχοντά μου,» είπε ο άντρας. «Ήρθα να δω αν είστε καλά.»

Ο Σίλφαρ ορθώθηκε, με επιφύλαξη. «Καλά είμαι.» Κοίταξε το βέλος στον τοίχο και, για πρώτη φορά, παρατήρησε ότι είχε ένα κομμάτι χαρτί τυλιγμένο επάνω του. «Τον πιάσατε;»

«Δυστυχώς όχι, Άρχοντά μου. Μας ξέφυγε.»

«Άνθρωπος ήταν;» ρώτησε ο Σίλφαρ, γιατί είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν φήμες ότι ο δολοφόνος ήταν δαίμονας, όπως αυτοί που λεγόταν πως είχαν επιτεθεί σε μερικούς στρατιώτες, στην ανατολική μεριά του εσωτερικού τείχους της Νουάλβορ.

«Λογικά, ναι, Άρχοντά μου...»

Ο Σίλφαρ ξετύλιξε το χαρτί από το βέλος. «Είδατε το πρόσωπό του;»

«Όχι· ήταν κουκουλωμένος, κι έφυγε γρήγορα, προτού προλάβουμε να τον ακολουθήσουμε. Ωστόσο, πρέπει να κάνουμε αρκετή φασαρία, ώστε να τραβήξουμε την προσοχή κατασκόπων· και μπορεί αυτοί να τον βρουν. Όποιος κι αν είναι, θα έχει ένα μέρος για να ξεκουράζεται, κι εκεί θα τον πιάσουν.»

(Οι κατάσκοποι του Χεριού είχαν, πράγματι, ειδοποιηθεί από την φασαρία, καθώς βρίσκονταν σε πλήρη ετοιμότητα τις τρεις τελευταίες ημέρες που γίνονταν οι φόνοι· και είχαν πάρει τον Ζάνμελ στο κατόπι, μέσα στα ήσυχα στενωρύμια της Περιφέρειας Παλατιών. Ήταν δύο και έρχονταν από διαφορετικές μεριές, ώστε, αν ο δολοφόνος δει τον έναν, να μη δει και τον άλλο. Το σχέδιό τους δούλεψε,

γιατί ο Ζάνμελ, όντως, πρόσεξε μόνο τον ένα, και τον σκότωσε πίσω από τον Καθεδρικό Ναό του Βάνραλ.

Μετά, όμως, δεν πήγε στον *Χαριτωμένο Χορευτή*, γιατί είχε ακόμα ένα μήνυμα να παραδώσει, σ'έναν έμπορο. Έτσι, ο κατάσκοπος τον παρακολούθησε να κατευθύνεται στην Πύλη του Γλάρου, να πλησιάζει ένα σπίτι, και να εκτοξεύει ένα βέλος μέσα απ'το παράθυρο, καρφώνοντάς το στο κέντρο ενός τραπεζιού. Κατά την επιστροφή, ο Ζάνμελ αντιλήφθηκε τον άνθρωπο του Λώντιρ και τον σκότωσε μες στη μέση της Οδού Κάρων, γυρίζοντας απότομα προς το μέρος του και ρίχνοντάς του με μια χειροβαλλίστρα. Οι φρουροί αμέσως μαζεύτηκαν, μα δεν κατάφεραν να πιάσουν τον δολοφόνο· οι πανοπλίες κι οι ασπίδες τους τους έκαναν πολύ αργοκίνητους για τον Ζάνμελ.)

Ο Σίλφαρ κράτησε το χαρτί ανοιχτό μπροστά του, και, καθώς το διάβαζε, τα μάτια του γούρλωσαν και τρομοκρατήθηκε.

Μην πεις σε κανέναν γι'αυτό το μήνυμα, γιατί θα πεθάνεις όπως ο αδελφός σου.

Μόλις αρχίσει να σκοτεινιάζει, θα πας στο πανδοχείο «Οι Καραβόγατοι», στο λιμάνι. Μόνος. Αν διαπιστώσουμε ότι έχεις έστω και έναν άλλο μαζί σου –που θα το διαπιστώσουμε, αν ισχύει, να είσαι βέβαιος–, μεγάλο κακό θα βρει εσένα και την οικογένειά σου.

Αν κάνεις ό,τι σου λέμε, να ξέρεις ότι δεν έχουμε καμία έχθρα μ'εσένα ή με τους Φίνγκωρ.

Ο Σίλφαρ αποφάσισε πως θα ήταν συνετό να κάνει ό,τι του έλεγαν. Έτσι, όταν το φως άρχισε να χάνεται, σταδιακά, από τον ανήλιαγο ουρανό, βγήκε από την οικία Φίνγκωρ για να πάει έναν «περίπατο». Έφτασε στην Οδό Κάρων, όπου εμπορεύματα μεταφέρονταν προς την αγορά, πέρασε την Πύλη του Γλάρου, και, βρισκόμενος πλέον στο λιμάνι, δε δυσκολεύτηκε να εντοπίσει το πανδοχείο «Οι Καραβόγατοι», το οποίο δεν είχε ποτέ παλιότερα επισκεφτεί. Μπαίνοντας στην τραπεζαρία, ήταν σχεδόν βέβαιος ότι μια συμμορία από μαχαιροβγάλτες θα τον περίμενε, όμως δεν είδε τίποτα το ασυνήθιστο. Ψαράδες, ταξιδιώτες, και έμποροι κάθονταν στα τραπέζια, τρώγο-

ντας, πίνοντας, και συζητώντας. Το γέλιο ενός κοιλαρά ναυτικού α-
ντηχούσε κάθε τόσο μέσα σ'όλο το δωμάτιο.

Ο Σίλφαρ κάθισε, υπομονετικά, κοιτάζοντας τριγύρω και λέγοντας στον εαυτό του ότι αποκλείεται να τον είχαν φέρει εδώ για να τον σκοτώσουν· αν ήθελαν να τον σκοτώσουν, θα το είχαν ήδη κάνει. Κι αν μπορούσε, με την παρουσία του σε τούτο το πανδοχείο, να εξασφαλίσει την ασφάλεια της οικογένειάς του, τότε αυτό ήταν καλό, σωστά; Μάλλον, οι αποστολείς του μηνύματος ζητούσαν να κάνουν κάποια συμφωνία μαζί του. Τι συμφωνία, όμως; Σύντομα θα μάθαινε...

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη είχε δει τον Σίλφαρ να μπαίνει στην τραπεζαρία των *Καραβόγατων*, αλλά δεν είχε σηκωθεί από το τραπέζι της, για να τον συναντήσει. Περίμενε τον Έζβαρ να έρθει, πρώτα, και να της πει ότι κανένας δεν ακολουθούσε τον ευγενή.

Ο ερμηίτης άνοιξε την εξώπορτα και βάδισε προς το μέρος της Αρχόντισσας της Έριγκ, καθίζοντας στο τραπέζι της. «Όλα εντάξει, νομίζω.»

Η Ρικέλθη σηκώθηκε, διέσχισε την τραπεζαρία, και κάθισε στο τραπέζι του Σίλφαρ.

«Ο Άρχοντας Σίλφαρ ε Φίνγκωρ;» ρώτησε μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας της. Δεν ήθελε, φυσικά, να δει ο ευγενής το πρόσωπό της. Αν και δεν ήταν καθόλου βέβαιο ότι θα την αναγνώριζε, είχαν αποφασίσει με τον Κάβμαρ να διατηρήσουν ένα μυστήριο, όσον αφορά το ποια και το πόσα ήταν τα μέλη της οργάνωσής τους. Έτσι, εκτός από την κουκούλα της, η Ρικέλθη φορούσε και μια απλή, μαύρη μάσκα, η οποία κάλυπτε το επάνω μέρος του προσώπου της –σαν τις μάσκες που φορούσαν στην Εορτή της Αποκρύψεως, προς τιμή της Πάνσοφης Βιρκάνθα, τη σκοτεινότερη νύχτα του χειμώνα. *Φέτος, δεν καταφέραμε να τη γιορτάσουμε στην Έριγκ, μ'όλα αυτά που συνέβησαν*, είχε σκεφτεί η Ρικέλθη, όταν φορούσε τη μάσκα της, στο δωμάτιό της στον *Χαριτωμένο Χορευτή*. Χίλιες κατάρες στην ψυχή του Μόρντεναρ· η Εορτή της Αποκρύψεως ήταν από τις αγαπημένες της γιορτές.

Ο Σίλφαρ ένευσε. «Ναι, εγώ είμαι.»

«Χαιρόμαστε που ήρθες, Άρχοντά μου,» είπε η Ρικέλθη. «Έχουμε μια πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση για εσένα...»

«Εκείνο που θέλω είναι να μην ενοχλήσετε άλλο την οικογένειά μου.»

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς γι' αυτό. Ο πόλεμός μας δεν είναι με τους Φίνγκωρ, αλλά με την Αδελφότητα της Ελευθερίας και τον Αρχιερέα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.»

«Εντάξει,» είπε ο Σίλφαρ, ξεροκαταπίνοντας, «αλλά τι ζητάτε από εμένα;»

«Τη συνεργασία σου.»

«Επάνω σε τι;»

Μια σερβιτόρα πλησίασε το τραπέζι. «Θα πάρετε κάτι;»

«Δύο μπίρες,» είπε η Ρικέλθη, και η κοπέλα έφυγε. «Άρχοντά μου, αν δεν κάνω λάθος, οι Φίνγκωρ έχουν κάποιες διασυνδέσεις στη φρουρά της Νουάλβορ.»

«Λίγες, σας διαβεβαιώνω!»

«Το γνωρίζω ήδη. Νομίζεις ότι δε θα ήξερα κάτι τέτοιο, προτού έρθω να μιλήσω μαζί σου;»

«Ασφαλώς. Με συγχωρείτε.»

«Χρειαζόμαστε τις διασυνδέσεις του Οίκου σου. Θέλουμε, εν ολίγοις, να είμαστε βέβαιοι ότι θα κινητοποιήσεις αυτούς τους ανθρώπους όταν σ' το ζητήσουμε.»

«Να τους κινητοποιήσω για ποιο σκοπό;» Ο Σίλφαρ είχε πλέον ηρεμήσει κάπως. Το βλέμμα του είχε γίνει πιο σταθερό, και δεν τραυλίζε στο ελάχιστο· ένας συνωμοτικός τόνος χρωμάτιζε στη φωνή του.

«Για να χτυπήσουν όσους είναι ακόμα πιστοί στην Αδελφότητα της Ελευθερίας.»

Ο Σίλφαρ συνοφρυώθηκε. «Όσους είναι *ακόμα* πιστοί;»

Η σερβιτόρα επέστρεψε, φέροντας τις μπίρες στο τραπέζι· η Ρικέλθη την πλήρωσε κι εκείνη έφυγε.

«Ναι, Άρχοντά μου, είναι πολλοί αυτοί που έχουν στραφεί κατά της Αδελφότητας και του Αρχιερέα. Πώς αλλιώς νομίζεις ότι θα γίνονταν οι δολοφονίες; Ένας άνθρωπος θα τις έκανε;» Γέλασε, κοφτά.

«Δηλαδή, πόσοι παραμένουν πιστοί στην Αδελφότητα και πόσοι είναι μαζί σας; Και εσείς ποιοι είστε;»

«Δεν μπορούμε να σου αποκαλύψουμε τόσα πολλά. Όπως καταλαβαίνεις, πρέπει να υπάρχει μια μυστικότητα. Πάντως, να ξέρεις ότι είμαστε αρκετοί για να χτυπήσουμε ανοιχτά τους εχθρούς μας και να

έχουμε καλές πιθανότητες νίκης. Όμως αυτό δε μας αρκεί· θέλουμε να είμαστε *σίγουροι* για τη νίκη μας. Έτσι, χρειαζόμαστε όλες τις δυνάμεις που μπορούμε να συγκεντρώσουμε. Χρειαζόμαστε ακόμα και τις διασυνδέσεις του Οίκου των Φίνγκωρ.»

Ο Σίλφαρ ήπια μια γουλιά μπίρα και έγλειψε τα χείλη, νευρικά. «Καταλαβαίνω.»

«Μπορούμε, λοιπόν, να βασιστούμε σ'εσένα;»

«Εάν η οικογένειά μου θα είναι ασφαλής—»

«Η οικογένειά σου θα είναι ασφαλής μέχρι να μας προδώσεις.»

«Δε θα σας προδώσω.»

«Καλώς,» είπε η Ρικέλθη. «Αυτό θέλαμε ν'ακούσουμε. Επίσης, να έχεις υπόψη πως δεν πρέπει να μιλήσεις σε κανέναν για όσα συζητήσαμε εδώ.»

«Ούτε στους άλλους Φίνγκωρ;»

«Προπάντων σ'αυτούς.»

«Εντάξει, αλλά να κάνω μια ερώτηση;»

Η Ρικέλθη ένυσε, ενώ αισθανόταν να δελεάζεται από τη μπίρα μπροστά της. Σίγουρα, μια γουλιά δε θα την πείραζε... Μετά, όμως, ο Σίλφαρ μίλησε και οι σκέψεις της στράφηκαν αλλού· το ποτό ξεχάστηκε, όπως *έπρεπε* να ξεχαστεί.

«Πώς θα σας υπηρετήσω, όταν δε γνωρίζω ποιοι είναι οι σύμμαχοί μου; Θέλω να πω... δε θα ήταν καλό να με ενημερώσετε ποιοι άλλοι είναι με το μέρος σας, ώστε να έχω κάποια επαφή;»

«Όχι,» είπε η Ρικέλθη, «αυτό δεν είναι καθόλου απαραίτητο. Φρόντισε μονάχα να χρηματοδοτήσεις επαρκώς τις διασυνδέσεις σου και να τις έχεις σε ετοιμότητα, και, όταν έρθει ο καιρός για δράση, θα ειδοποιηθείς.»

Ο Σίλφαρ ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως νομίζετε· εγώ δεν έχω τίποτα να χάσω από τούτο. Εκείνο που, βασικά, θέλω είναι ο Οίκος μου να είναι ασφαλής από τους δολοφόνους σας.»

«Το είπαμε αυτό, δεν το είπαμε; Μείνε πιστός σ'εμάς και εσύ κι οι δικοί σου θα ζήσετε με τα βουνά.»

Η Αρχόντισσα Ρικέλθη επέστρεψε στον *Χαριτωμένο Χορευτή* και συνάντησε τον Έπαρχο Κάβμαρ στη σοφίτα του.

«Πώς πήγε η συνάντησή σου;» τον ρώτησε.

«Καλύτερα απ'ό,τι περίμενα. Η δική σου;»

«Εξαίσια.»

«Ωραία. Ας ανταλλάξουμε εμπειρίες,» είπε ο Κάβμαρ, καθώς ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα στο κρεβάτι του, με μια κούπα τσάι στα χέρια. Τα μάτια του κοίταζαν έξω απ'τα παράθυρα της σοφίτας, που, όπως είχε ανακαλύψει, ήταν ένα πολύ καλό παρατηρητήριο των γύρω δρόμων.

«Δεν κατεβαίνεις στο δωμάτιό μου; Θα με πιάσει η μέση μου εδώ μέσα.» Ο χώρος ήταν *φρικότα* χαμηλοτάβανος, έκρινε η Αρχόντισσα.

«Γερνάς, Ρικέλθη—»

«Πώς τολμάς, παλιάνθρωπε! Μια ηλικία είμαστε,» είπε εκείνη, και κάθισε οκλαδόν δίπλα απ'το κρεβάτι.

«Το ξέρεις πως αυτό δεν ισχύει· αν δε λαθεύω, μου ρίχνεις τρία ολόκληρα χρόνια!» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, υπομειδώντας.

«Άε στο Στόμα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ!» είπε η Ρικέλθη, κάνοντας μια ημικυκλική χειρονομία προς τη μεριά του. «Πανάθλιε κανάγια!...»

«Τσάι;» Ο Κάβμαρ ύψωσε τη σκεπαστή καράφα που του είχε φέρει ο Ράνιρ.

«Ναι.»

Ο Έπαρχος γέμισε μια κούπα (είχε ζητήσει δύο από τον πανδοχέα, γιατί γνώριζε ότι, αργά ή γρήγορα, η Ρικέλθη θα ερχόταν) και της την έδωσε.

Εκείνη ήπιε. «Λοιπόν. Πες μου για τη συνάντησή σου.»

Κεφάλαιο 17

Οι Κρυμμένες Δυνάμεις Παρατάσσονται

Οι πέντε ημέρες που ακολούθησαν ήταν πέντε ημέρες συνεχούς ανησυχίας και σχεδιασμού για όλους μέσα στη Νουάλβορ.

Οι συνωμότες που κρύβονταν στον *Χαριτωμένο Χορευτή* έπρεπε να υποστούν άλλες δύο έρευνες από τους στρατιώτες της φρουράς. Ο Έπαρχος Κάβμαρ βρισκόταν διαρκώς στη σοφίτα του και ο Ζάνμελ είχε τα όπλα του κρυμμένα κάτω από το στρώμα του κρεβατιού του, επειδή, αν κάποιος έκανε έρευνα στο δωμάτιο και έβρισκε μικρές βαλλίστρες και παρόμοια σύνεργα δολοφόνου, αναμφίβολα, θα τον συλλάμβαναν. Στην τραπεζαρία κατέβαινε περισσότερο ο Έζβαρ, που δεν ήταν και τόσο πιθανό κάποιος να τον αναγνωρίσει. Η Λαθέμη και ο Φάντραν έμεναν, κατά κύριο λόγο, κλεισμένοι στο δωμάτιό τους, γιατί τα νέα ότι είχαν γλιτώσει από την ενέδρα της Αδελφότητας της Ελευθερίας πρέπει να είχαν φτάσει στον Λώντιρ, και δεν αποκλείεται να έπαχνε και γι' αυτούς· έτσι, όποτε η φρουρά έκανε έρευνα στον *Χαριτωμένο Χορευτή*, έτρεμαν μήπως κάποιος τους αναγνωρίσει. Την τελευταία φορά, μάλιστα, κρύφτηκαν στη σοφίτα, μαζί με τον Κάβμαρ, και η Κυρά της Βένεριγκ ρώτησε πότε, επιτέλους, θα έβαζαν το σχέδιό τους σε εφαρμογή. Δεν υπήρχε άλλος χρόνος για χάσιμο· αν δεν δρούσαν σύντομα, στο τέλος θα τους έβρισκαν! «Ο καιρός ζυγώνει,» της απάντησε ο Κάβμαρ, και την επομένη –αντιλαμβανόμενος κι εκείνος ότι, όντως, δεν υπήρχε άλλος χρόνος για χάσιμο– δήλωσε πως ήταν ώρα να επικοινωνήσουν με τις διασυνδέσεις τους, ώστε να ξεκινήσει η επίθεση.

Στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, ο Βάνμιρ είχε καταφέρει να κατασκευάσει υαλόβομβες με τα υλικά που υπήρχαν, και οι καταπέλτες τις εκτόξευαν κατά των πολιορκητών, μαζί με ό,τι άλλα βλήματα είχαν στη διάθεσή τους. Οι πολιορκητές, βέβαια, απαντούσαν με ανάλογο τρόπο, και σε έναν από τους εξωτερικούς πύργους είχαν

δημιουργηθεί βαθιές κι επικίνδυνες ρωγμές. Η Βασίλισσα Λιόλα πρόσταξε την άμεση εκκένωσή του, ώστε να μην είναι άνθρωποι μέσα σ'αυτόν, σε περίπτωση που γκρεμιζόταν ολόκληρος ή κάποιο τμήμα του. Οι δράκαρχοι δήλωσαν πως ήταν έτοιμοι να αναλάβουν δράση, όποτε η Μεγαλειοτάτη το επιθυμούσε, και πρότειναν να βγουν από τη σήραγγα που είχαν εντοπίσει και να επιτεθούν στους πολιορκητές από τα νώτα. Η Λιόλα, όμως, ήταν διστακτική· αποκρινόταν πως όφειλαν να περιμένουν. Ρώτησε τους ταχυπομπούς της αν ο Ρόλμαρ πρέπει, λογικά, να είχε φτάσει πλέον στην πρωτεύουσα του Ένρεβηλ, και εκείνοι της απάντησαν θετικά: ναι, αν όλα είχαν πάει καλά, θα είχε παραδώσει το μήνυμά του, εδώ και κάποιες ημέρες.

Ο Βάνμιρ, όποτε δεν ασχολείτο με τις υαλόβομβες (που, δηλαδή, δε χρειαζόταν να πολυασχολείται μ'αυτές, αφότου έδειξε στους μηχανικούς του παλατιού πώς να τις κατασκευάζουν), αναρωτιόταν σχετικά με τους δύο εναπομείναντες Ράζερ, τους Μετουσιωμένους, τους Έξωθεν και τον Οφθαλμό, και το άνοιγμα στην Οντον'γκόκι. Ζήτησε από τη Λιόλα να του δώσει πλήρη πρόσβαση στον Πύργο της Γνώσης, για τις έρευνές του, και εκείνη τού την έδωσε, δίχως τον παραμικρό δισταγμό. Επίσης, ο Βάνμιρ μίλησε με τους αστρονόμους των Δεκαεννέα Πύργων και δανείστηκε ένα τηλεσκόπιο για να ατενίζει τους καινούργιους αστερισμούς της Κουαλανάρα· είχε ένα προαίσθημα ότι ίσως αυτό να τον βοηθούσε να φτάσει σε κάποιες λύσεις. Τον είχε παραξενέψει ιδιαίτερα εκείνο το άστρο που του είχε δείξει ο Καπετάν Πολύμαχος, το οποίο βρισκόταν βορειοανατολικά και έμοιαζε με δίνη. Ρώτησε τους αστρονόμους γι'αυτό, αλλά του απάντησαν πως δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν. «Σας φαίνεται για κανονικό αστέρι;» είπε ο Βάνμιρ. «Έχετε ξαναδεί, παλιότερα, κάτι τέτοιο;» Εκείνοι κούνησαν τα κεφάλια τους αρνητικά. Όχι, δεν τους φαινόταν για κανονικό αστέρι, ούτε ποτέ παλιότερα είχαν δει τίποτα παρόμοιο.

Η Ρικνάβαθ επισκέφτηκε τον Βάνμιρ τρεις φορές, αλλά πάντα με απογοητευτικά νέα σχετικά με τους Ράζερ· δεν είχε ακόμα βρει ούτε τον Νουτκάλι ούτε τον Λιζναγκάρ. Ωστόσο, μίλησε στον ακρίτη γι'αυτό που είχε δει στην Καρδιά του Κόσμου· του εξήγησε πως η ψυχή των άλλων ανθρώπων κατοικούσε μέσα σ'ένα κυκλικό σχήμα,

ενώ η δική της σ'ένα οκτάγωνο, και μέσα σ'αυτό το οκτάγωνο βρίσκονταν τώρα οι Μετουσιωμένοι—*Και το οκτάγωνο, αν το κοιτάξεις μ'έναν συγκεκριμένο τρόπο (μη με ρωτάς τι εννοώ, λέγοντας «συγκεκριμένο τρόπο»· ούτε εγώ δεν ξέρω τι εννοώ), μοιάζει με αστέρι—*

«Αστέρι; Σαν κι αυτό, Ρικνάβαθ;» Ήταν βράδυ, και η Δίνη (όπως είχε ονομάσει ο Βάνμιρ το παράξενο άστρο) φαινόταν καθαρά στον ουρανό· έτσι, υψώνοντας το χέρι του, την έδειξε στην Καρμώζ.

—*Όχι, δε μοιάζει καθόλου—*

Μια ιδέα τού ήρθε. «Ρικνάβαθ, μπορείς να πας στον ουρανό; Μπορείς να πλησιάσεις τ'αστέρια;»

—*Ίσως· δεν το έχω προσπαθήσει—*

«Μπορείς να το προσπαθήσεις, και να μου πεις τι είναι αυτό το συγκεκριμένο άστρο;»

—*Θα δοκιμάσω—*υποσχέθηκε η Ρικνάβαθ, και πέταξε προς τον ουρανό, ολοένα και πιο ψηλά, μέχρι που αισθάνθηκε ότι έφτασε στα όριά της. Αισθάνθηκε ότι ο ουράνιο θόλος τής έφερνε αντίσταση, σαν να επρόκειτο για μια γυάλα που την έκλεινε μέσα· και είχε την εντύπωση πως, αν επιχειρούσε να διαπεράσει τη γυάλα, κι αν τα κατάφερνε, τότε θα έβγαινε σ'ένα σύμπαν όπου η ψυχή της θα ήταν τόσο ασύμβατη με τον περιβάλλοντα χώρο, που δε θα μπορούσε να επιβιώσει.

Τα αστέρια, καθώς τα κοίταζε τώρα από το ανώτατο σημείο της Κουαλανάρα όπου βρισκόταν, της έμοιαζαν με αντανakλάσεις πάνω σε κρύσταλλο. Σαν ο ουρανός να ήταν καθρέφτης... *Καθρέφτης;...* Αυτή η λέξη δεν μπορούσε παρά να της φέρει στο μυαλό τους Έξωθεν, οι οποίοι ήταν —κατά τα φαινόμενα— αντικατοπτρισμοί από κάποιον άλλο κόσμο. *Όπως και τα αστέρια...*

Προσπάθησε να εισβάλει σ'ένα άστρο, αλλά γλίστρησε από μέσα του, σαν να ήταν ανύπαρκτο. *Δεν είναι τίποτα· η σκιά μιας σκιάς.* Μετά, όμως, ζύγωσε τη Δίνη, και διαπίστωσε ότι αυτή δεν ήταν σκιά· ήταν πραγματική, και τρομακτική. Ήταν ένας οφθαλμός, ένας πελώριος οφθαλμός: ο Οφθαλμός-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα. Και η Ρικνάβαθ έβλεπε μέσα από αυτόν, λες και επρόκειτο για σήραγγα, με τοιχώματα λευκού, περιστρεφόμενου υγρού. Έτσι, κοίταξε και προσπάθησε να διακρίνει, και της δόθηκε η εντύπωση ότι υπήρχε

μια τρομερή διαφορά μεγέθους από το ένα πέρας της σήραγγας στο άλλο. Η αντικρινή μεριά φάνταζε πολύ μεγαλύτερη, παρότι βρισκόταν πιο μακριά –κάτι που η λογική υποδείκνυε ότι δεν όφειλε να συμβαίνει. Η Ρικνάβαθ, όμως, εστίασε το βλέμμα της και είδε ότι στο τέλος της σήραγγας υπήρχε ένα δωμάτιο από γκρίζες πέτρες. Καθρέφτες κρέμονταν στους τοίχους του, και ανθρώπινες μορφές αιωρούνταν σε ορισμένα σημεία ανάμεσα στα κάτοπτρα –σημεία που η Καρμώζ υπέθετε ότι δεν ήταν τυχαία. Ωστόσο, μία φιγούρα δεν αιωρείτο, παρά βηματίζει. Τα μάτια της στράφηκαν στη Ρικνάβαθ, και το πρόσωπό της ήταν τόσο *ΤΕΡΑΣΤΙΟ* που, σύντομα, εκείνη μπορούσε να δει μονάχα ένα μάτι: τον Οφθαλμό... ο οποίος κάλυψε τη Δίνη. Η Δίνη ήταν τώρα ο Οφθαλμός, και ο Οφθαλμός ήταν η Δίνη.

Το μάτι είχε κάτι το γυναικείο, νόμιζε η Ρικνάβαθ· αλλά δεν κάθισε για να το διαπιστώσει. Τρομοκρατημένη από αυτό το διαπεραστικό βλέμμα, έφυγε, προτού της συμβεί τίποτα κακό, όπως στην ήπειρο Οντονγκόκι. Επέστρεψε στον Βάνμιρ και του είπε όλα όσα είχε δει.

«Ποιοι ήταν οι αιωρούμενοι άνθρωποι, Ρικνάβαθ; Μπορεί να ήταν οι Έξωθεν; Οι Απρόσωποι;»

—Ναι, αυτό πιστεύω κι εγώ—

Ο Βάνμιρ βυθίστηκε σε ακόμα περισσότερες σκέψεις από πριν. Η πολιορκία γύρω από τους Δεκαεννέα Πύργους δεν ήταν παρά μια μικρή ενόχληση γι'αυτόν· κάτι που συνέβαινε κάπου αλλού, μακριά, και δεν τον αφορούσε.

Εν τω μεταξύ, στο Φρουραρχείο της Βόρειας Περιφέρειας της Νουάλβορ, οι υπερασπιστές είχαν πιο άμεσες έγνοιες, καθώς, μέρα με τη μέρα, έβλεπαν τα τρόφιμά τους να τελειώνουν. Οι εχθροί δεν είχαν κάνει ούτε μία έφοδο εναντίον τους, και ο φόβος του Νάδμαρ, ξαδέλφου του Ελόπτη Έντιμρ, ότι ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ μπορεί να έστελνε τους ανθρώπους του να επιτεθούν από τους υπονόμους, αποδείχτηκε αβάσιμος. Η Αδελφότητα της Ελευθερίας δε σκόπευε να χαραμίσει κανέναν από τους μαχητές της· «θα μας αφήσουν να πεθάνουμε της πείνας, σαν τα ποντίκια,» είπε ο Έντιμρ, «εκτός αν παραδοθούμε.»

«Ίσως, τελικά, θα ήταν συνετό να παραδοθούμε...» μουρμούρισε η Ζιάθραλ, μια νύχτα, που εκείνη, η Φερνάλβιν, ο Έντιμρ, και ο Άν-

γκεδβαρ βρίσκονταν στην τραπεζαρία του φρουραρχείου, τρώγοντας μερικές μπουκιές από τα λιγοστά τους τρόφιμα.

«Ο Ζάνμελ μάς είπε να κρατήσουμε,» διαφώνησε η Έπαρχος της Έριγκ. «Κάτι συμβαίνει μέσα στην πόλη.»

«Εγώ δε βλέπω να συμβαίνει τίποτα,» είπε η Ζιάθραλ, «κι εμείς ψοφάμε της πείνας.»

«Θ'αντέξουμε όσο μπορούμε ν'αντέξουμε,» είπε ο Έντιμρ, «και μετά, αν φτάσουμε στο απροχώρητο....» Αναστέναξε.

Πλησίαζαν να φτάσουν στο απροχώρητο –στο σημείο πέραν του οποίου δε θα είχαν απολύτως τίποτα να φάνε–, όταν ο Έπαρχος Κάβμαρ έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιό του.

Ο Ζάνμελ, η Ρικέλθη, και ο Έζβαρ πήγαν μέσα στο δειλινό να κινητοποιήσουν τις διασυνδέσεις που είχαν αποκτήσει τις τελευταίες ημέρες. Όλοι τους φορούσαν μάσκες που κάλυπταν το πάνω μέρος του προσώπου, καθώς και κουκούλες. Επισκέφτηκαν τους συνδέσμούς στα σπίτια τους, χωρίς να ανησυχούν ότι μπορεί να τους έστηναν παγίδα, γιατί, αν δεν είχαν καταφέρει να επηρεάσουν αρκετά αυτούς τους ανθρώπους ώστε να τους φοβούνται, τότε το σχέδιό τους, αναμφίβολα, θα αποτύχαινε. Έτσι, καθώς οι σκιές πύκνωναν, οι τρεις τους χτύπησαν πόρτες και ζήτησαν να μιλήσουν με τον τάδε κύριο ή την τάδε κυρία, κι αφότου μετέφεραν το προφορικό μήνυμα που είχαν να μεταφέρουν, αποχώρησαν, για να επισκεφτούν άλλους. Οι μισοί από τους ανθρώπους του Χεριού βρίσκονταν τώρα στο δικό τους χέρι· και κατά συνέπεια, και οι μισοί από τους μαχητές της Αδελφότητας της Ελευθερίας θα υπηρετούσαν τους δικούς τους σκοπούς.

Την αυγή της επόμενης ημέρας, η επίθεση ξεκίνησε.

Κεφάλαιο 18

Εξέγερση Κατά της Εξέγερσης

Δεν μπορούσε να κοιμηθεί, κυρίως γιατί η κοιλιά της γουργούριζε. *Πεινούσε*. Ήθελε οπωσδήποτε κάτι να φάει· αλλά τι να φας, όταν τα τρόφιμα σου έχουν τελειώσει και βρίσκεσαι περικυκλωμένη από εκατοντάδες εχθρούς, έτοιμους να σε βιάσουν και να σε κομματιάσουν; Ωστόσο, ύπνος αποκλείεται να την έπαιρνε απόψε, όσο κι αν το προσπαθούσε.

Ήταν βλακεία που επιλέξαμε, τελικά, να αντισταθούμε, σκέφτηκε η Ζιάθραλ, καθώς κατέβαινε στην τραπεζαρία του στρατώνα, παραπατώντας στα σκαλοπάτια. Στη μέση της κρεμόταν το Θαλάσσιο Εύρημα, κι εκείνη έσφιγγε τη λαβή του, με το αριστερό χέρι· ήταν ίσως η μόνη παρηγοριά που της είχε απομείνει. Βέβαια, γνώριζε πολύ καλά πως ένα ξίφος δε θα την έσωζε από τούτη την άθλια κατάσταση, ούτε θα της έδινε πίσω τη Φάλμα και τον Δάρβαν. *Τι να κάνω; Τι να κάνω;*

Βάνραλ, Επουράνιε Άρχοντα, το ξέρω ότι ποτέ δεν ήμουν πιστή, αλλά—

Οι συλλογισμοί της διακόπηκαν, καθώς, φτάνοντας στην τραπεζαρία, διαπίστωσε πως δεν ήταν η μόνη που βρισκόταν εδώ. Περίμενε να βρει το μέρος άδειο μέσα στα άγρια μεσάνυχτα, μα μια σκιερή μορφή καθόταν δίπλα απ' τις φλόγες του τζακιού· και, όταν η Ζιάθραλ μπήκε, η άλλη γυναίκα πήρε το βλέμμα της απ' τη φωτιά και στράφηκε, για να την κοιτάξει.

«Φερνάλβιν...»

Η Κεντροφύλαξ του Βασιλείου χαμογέλασε, μελαγχολικά. «Δε σε βρίσκει ύπνος κι εσένα;»

«Πεινάω, βασικά,» είπε η Ζιάθραλ, στεκόμενη στη μέση του μεγάλου δωματίου, ανάμεσα στις σκιές.

Το χαμόγελο της Φερνάλβιν πλάτυνε, αλλά εξακολούθησε να είναι μελαγχολικό. «Έλα, κάθισε.»

Η Ζιάθραλ ζύγωσε, και πήρε θέση πλάι στην Έπαρχο, επάνω στο πέτρινο πεζούλι, μπροστά απ' το τζάκι. Η ανδραδέλφη της πάντοτε

την τρώμαζε. Ήταν τόσο δυνατή και αρχοντική γυναίκα... μια βασίλισσα του πολέμου. Η Ζιάθραλ ένιωθε μικρή και ασήμαντη πλάι της. Και η Ρικέλη της προκαλούσε δέος, αλλά όχι *αυτού* του είδους το δέος. Η πεθερά της ήταν μια επικίνδυνη, μαύρη γάτα που βάδιζε, αθέατη, τη νύχτα, με τα νύχια της ποτισμένα στο δηλητήριο· η Φερνάλβιν έμοιαζε με άγρια ορεσίβια τίγρη, που η οργή της μπορούσε να φέρει ξαφνική και ολοκληρωτική καταστροφή. *Κι εγώ... εγώ είμαι μια λιλιπούτεια γάτα του καναπέ· το νιαούρισμά μου κάνει τα ποντίκια να γελάνε.*

Τις μισούσε και τις δύο γι' αυτό, και την πεθερά της και την ανδραδέλφη της. Και, όταν είχε κλέψει τον Πρίγκιπα Ζάρναβ από τη δεύτερη, όταν τον είχε παρασύρει στο κρεβάτι της, είχε αισθανθεί καλά –*Ορίστε, Φερνάλβιν! εγώ μπορώ να ικανοποιήσω τον άντρα σου καλύτερα από εσένα· πολύ, πολύ καλύτερα*–, προτού τα πράγματα αρχίσουν να περιπλέκονται, βέβαια...

Τώρα, αισθανόταν ενοχές· αισθανόταν ότι δεν έπρεπε να είχε κάνει ό,τι είχε κάνει· γιατί, σε λίγες μέρες (ή ακόμα και σε λίγες ώρες!), ίσως να πέθαιναν, και εκείνη και η Φερνάλβιν. Ήθελε να ζητήσει συγγνώμη, αλλά δεν το τολμούσε. Η Έπαρχος δε γνώριζε τίποτα για τη σχέση της Ζιάθραλ με τον Ζάρναβ· και πώς θ'αντιδρούσε αν το μάθαινε;... Η Ζιάθραλ ρίγησε. Δε θα το απέκλειε η ανδραδέλφη της να την άρπαζε από τα μαλλιά και να έβαζε το πρόσωπό της μέσα στη φωτιά του τζακιού.

«Ζιάθραλ–»

Η φωνή της Φερνάλβιν την τρώμαζε· έκανε απότομα πίσω, τα μάτια της τρεμόπαιξαν.

«Σε διέκοψα από κάτι που σκεφτόσουν;»

«Όχι,» είπε η Ζιάθραλ, «όχι.»

«Μπορώ να έχω το ξίφος σου;» Η Φερνάλβιν άπλωσε το δεξί χέρι, με την παλάμη ανοιχτή. «Για μερικές στιγμές μονάχα.»

Η Ζιάθραλ το ξεθηκάρωσε και της το έδωσε.

Η Έπαρχος το κράτησε, με τα δύο χέρια, εμπρός της· οι φλόγες του τζακιού αντανakλούνταν επάνω στη λεπίδα, κάνοντάς τη να μοιάζει εξωπραγματική, μαγική... σαν κάτι σπαθιά για τα οποία η Ζιάθραλ είχε διαβάσει, μικρή, σε παραμύθια: σπαθιά καμωμένα από φωτιά, που τα χειρίζονταν γενναίοι και έντιμοι πολεμιστές, οι οποίοι νοιά-

«Αν φύγουμε από εδώ...»

«Θα φύγουμε.»

Η Ζιάθραλ κοίταξε το πάτωμα. *Πού τη βρίσκει τόση αυτοπεποίθηση;*

«Ζιάθραλ,» είπε η Φερνάλβιν, μεταξύ αστείου και σοβαρού, «αν ήσουν στρατιώτης μου, στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, θα σε πλάκωνα στο ξύλο για ανυπακοή.»

Εκείνη την κοίταξε με έκπληξη. *Τι λέει—!*

«Γιατί θα έριχνες το ηθικό των υπόλοιπων πολεμιστών, με τον τρόπο σου,» εξήγησε η Φερνάλβιν, ακουμπώντας το Εύρημα στα γόνατά της και χαϊδεύοντας το μήκος της λεπίδας του, σαν να ήταν εραστής.

«Έχεις δίκιο· είμαι απελπιστική...»

«Όχι.» Η Φερνάλβιν ακούμπησε το δεξί της χέρι στον ώμο της Ζιάθραλ. «Έχω δει και χειρότερα.»

Εκείνη γέλασε· και άρχισαν να μιλάνε για μικροπράγματα, μέχρι την αυγή. Η Ζιάθραλ είπε στην Έπαρχο πόσο φοβόταν ότι δε θα ξανάβλεπε ποτέ την κόρη της ή τον Δάρβαν· είχε φτάσει ως εδώ και δεν μπορούσε να πάει ως το παλάτι, για να τους συναντήσει. Και η Φερνάλβιν είπε στη νύφη της πως αισθανόταν άσχημα που ο Ζάρναβ δεν ήξερε τίποτα για το πού βρισκόταν και τι της είχε συμβεί· θα είχε μελαγχολήσει από την ανησυχία του. Μακάρι ο Νεκρομένων— ο Ζάνμελ, διόρθωσε τον εαυτό της, να είχε καταφέρει να του παραδώσει το μήνυμά της. Κι επίσης, είπε ότι θα ευχόταν ο Άνγκεδβαρ να μην ήταν εδώ μαζί της, στο φρουραρχείο, αποκλεισμένος από τους εχθρούς· καλύτερα να βρισκόταν έξω από τη Νουάλβορ, μακριά απ'τον κίνδυνο... «Αν και, κανονικά, δε θα έπρεπε να σκέφτομαι έτσι, Ζιάθραλ. Ο γιος μου είναι μεγάλος, και άξιος πολεμιστής· το έχει αποδείξει.»

«Θα πρέπει να είσαι περήφανη γι'αυτόν...»

Η Φερνάλβιν μειδίασε. «Είμαι.»

Τότε, καθώς είχε έρθει η αυγή, φασαρία ακούστηκε από τους δρόμους της Νουάλβορ και, ύστερα, από τους διαδρόμους του φρουραρχείου. Οι δύο γυναίκες σηκώθηκαν από τη θέση τους πλάι στο τζάκι κι έτρεξαν να μάθουν τι συνέβαινε.

«Κάποιοι επιτίθενται στους εχθρούς μας, Αρχόντισσά μου!» είπε ένας στρατιώτης στη Φερνάλβιν.

Η Ζιάθραλ και η Έπαρχος ανέβηκαν στις επάλξεις, κι από κάτω τους είδαν πως ο άντρας έλεγε αλήθεια: όντως, κάποιοι επιτίθονταν στους πολιορκητές· κάποιοι μέσα από την πόλη. Είχαν πέσει στα νώτα και στα πλευρά τους και τους χτυπούσαν. Η Φερνάλβιν, όμως, όφειλε να παρατηρήσει ότι οι επιτιθέμενοι έμοιαζαν πολύ στην εμφάνιση με τους πολιορκητές· ήταν ντυμένοι σαν μέλη της φρουράς της Νουάλβορ. *Πώς είναι δυνατόν; Υπήρξε διαμάχη ανάμεσά τους; –Ό,τι κι αν είναι, εμείς μπορούμε να επωφεληθούμε από τούτο!*

«Πού είναι ο Διοικητής Έντιμρ; Φωνάξτε τον Διοικητή Έντιμρ! Ήρθε η ώρα να βγούμε από του φρουραρχείο!»

«Φερνάλβιν,» είπε η Ζιάθραλ, πιάνοντας τον πήχη της Επάρχου, «μπορεί αυτό να είναι που έλεγε ο Ζάνμελ! Μπορεί αυτό να είναι που περιμέναμε!»

«Πιθανώς.»

«Μεγαλειοτάτη!» είπε ο στρατιώτης. «Οι εχθροί μας δέχονται επίθεση!»

Η Λιόλα, που είχε μόλις ξυπνήσει και η αλήθεια ήταν πως παραπατούσε, γιατί χτες είχε κοιμηθεί αργά, ρώτησε: «Ποιος πρόσταξε να τους επιτεθούμε;»

«Όχι, Βασίλισσά μου, δεν τους επιτιθέμεθα εμείς. Κάποιοι άλλοι τους επιτίθενται.»

«Μέσα από την πόλη;»

«Μάλιστα.»

«Ετοιμάστε τον στρατό του παλατιού,» πρόσταξε η Λιόλα.

«Για έξοδο, Μεγαλειοτάτη;»

«Ναι,» είπε η Λιόλα. «Για πιθανή έξοδο.»

Ο στρατιώτης υποκλίθηκε, βιαστικά, και έφυγε.

Η Λιόλα, τυλίγοντας σφιχτά τη ρόμπα γύρω της, βγήκε σ'ένα μπαλκόνι και έστρεψε το βλέμμα της στους πολιορκητές των Δεκαεννέα Πύργων. Χάος επικρατούσε ανάμεσά τους· κάποιοι, πράγματι, τους επιτίθονταν απ'όλες τις μεριές. Και έμοιαζε να τους έχουν πιάσει απροετοίμαστους.

Προδοσία, σκέφτηκε η Λιόλα. *Τους πρόδωσαν!* Γέλασε. Όταν οι εχθροί σκοτώνονται αναμεταξύ τους, τότε είναι η κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσεις. Η Βασίλισσα του Νόρβηλ δεν ήξερε πολλά για την τέχνη του πολέμου –σίγουρα, όχι τόσα όσα η Κεντροφύλαξ Φερνάλβιν ή ο Αρχιστράτηγος Φέλναθαρ–, αλλά αυτό το *ήξερε*.

Μπήκε πάλι στα διαμερίσματά της κι άρχισε να ετοιμάζεται, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Η οδομαχία ήταν άγρια στην Οδό Κάρων και σ'όλη την αγορά. Ο Ζάνμελ, ο Κάβμαρ, ο Έζβαρ, η Ρικέλθη (που επέμενε να έρθει, παρότι οι άλλοι της πρότειναν να μείνει πίσω, γιατί το χέρι της ήταν χτυπημένο και γιατί δεν ήταν εξασκημένη στις πολεμικές τέχνες), η Λαθέμη, και ο Φάντραν περνούσαν με προσοχή, μη θέλοντας να εμπλακούν σε καμία από τις συμπλοκές. Γύρω τους εμπορεύματα ανατρέπονταν· έμποροι προσπαθούσαν να κρυφτούν πίσω από κασόνια ή βαρέλια· τυχαίοι άνθρωποι χτυπιόνταν και έπεφταν αιμόφυρτοι στο πλακόστρωτο, όπου οι πιο άτυχοι απ'αυτούς ποδοπατούνταν· ρυάκια αίματος κυλούσαν στις άκριες των δρόμων· οι πολίτες κλειδαμπαρώνονταν στα σπίτια τους, αν και αυτό, σε ορισμένες περιπτώσεις, δεν αποδεικνυόταν αρκετή ασφάλεια, καθώς αφηνιασμένοι φρουροί κλοτσούσαν τις πόρτες, για να εισβάλουν και να βιάσουν ή να ληστέψουν· κραυγές πολέμου ή πόνου αντηχούσαν παντού, μαζί με γδούπους και την κλαγγή των όπλων.

«Για όνομα των θεών...» μουρμούρισε η Ρικέλθη. «Τι είναι αυτό που προκαλέσαμε;...»

«Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσαμε να κάνουμε,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ. «Η εναλλακτική ήταν ν'αφήσουμε τον Λώντιρ να νικήσει.»

«Η Νουάλβορ, όμως...» είπε η Ρικέλθη, αλλά δε συνέχισε, παρά μόνο μέσα στο μυαλό της: *Πότε θα συνέλθει η Νουάλβορ από τούτο το χτύπημα;* Και μετά, θυμήθηκε: *Ο Κάβμαρ είναι Έπαρχος της Νέλβορ· ίσως να χαίρεται, επειδή η πόλη του θα είναι συγκριτικά ισχυρότερη από την πρωτεύουσα, ύστερα από τούτη την καταστροφή...* *Αλλά τι νόημα μπορεί να έχει γι'αυτόν τώρα; Ο Κάβμαρ θα πρέπει να φύγει απ'το Βασίλειο, όταν όλα τελειώσουν...* *Ή, μήπως, σχεδιάζει κάτι άλλο;* Τα μάτια της λοξοκοίταξαν τον Έπαρχο.

Η Φερνάλβιν ήταν ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά και κράνος, και κρατούσε ξίφος και ασπίδα. Δεξιά της στεκόταν ο γιος της, Άνγκεδβαρ, κι αριστερά της η πολεμίστρια Ηλφίρα, κι οι δυο τους παρόμοια εξοπλισμένοι. Οι φρουροί του Επόπτη Έντιμρ, και ο ίδιος ο Επόπτης, βρίσκονταν γύρω από την Έπαρχο της Έριγκ. Αντίκρυσαν τους ήταν η κεντρική είσοδος του φρουραρχείου. Στο τέλος, του σχηματισμού βρίσκονταν η Ζιάθραλ και η Κάρλα· η πρώτη το μετά-νιωνε τώρα, που είχε δώσει το Εύρημα στην ανδραδέλφη της: θα αισθανόταν πολύ καλύτερα αν είχε ανά χείρας το σπαθί του πατέρα της, αντί για ένα άλλο ξίφος.

«Είναι όλοι εδώ;» ρώτησε η Φερνάλβιν.

Ο Έντιμρ κατένευσε. «Όλοι, Αρχόντισσά μου.»

«Τότε, ας αρχίσει η επίθεση!» Η Έπαρχος έκανε νόημα ν'ανοίξουν την πύλη της εισόδου, και η πύλη άνοιξε.

Οι υπερασπιστές εξόρμησαν από το Βόρειο Φρουραρχείο της Νουάλβορ, πέφτοντας πάνω στους πολιορκητές τους.

«*Νόρβηλ!*» φώναξε η Φερνάλβιν, σπαθίζοντας έναν εχθρό στο κεφάλι και τσακίζοντας το κράνος του. «*ΝΟΡΒΗΛ!*»

Οι πολεμιστές της μιμήθηκαν την πολεμική της κραυγή, σπέρνοντας τρόμο στις καρδιές των παγιδευμένων αντιπάλων τους: *Νόρβηλ! Νόρβηλ! Νόοοοορβηηηηηηηηηηηλ!*

Η Λιόλα μπήκε στην Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, αρματωμένη για μάχη, και οι περισσότεροι θα ορκίζονταν ότι ετούτη ήταν η μοναδική φορά που την είχαν δει ντυμένη έτσι, με τόσο ατσάλι επάνω της.

«Βασιλίσσά μου. Διατάξτε,» είπε ο Αρχιστράτηγος Φέλναθαρ, που κι εκείνος φορούσε την αρματωσιά του, όπως κι οι πιο πολλοί ευγενείς που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στη βασιλική αίθουσα.

«Δρακοβασιληά Κέλσοναρ.» Η Λιόλα έστρεψε το βλέμμα της στους δράκους.

«Μάλιστα, Βασίλισσα Λιόλα,» αποκρίθηκε εκείνος, με βραχνή φωνή, μέσα απ'το κράνος του που έμοιαζε με κεφαλή δράκου.

«Ήρθε η ώρα να χρησιμοποιήσετε το πέρασμα. Βγείτε από εκεί και χτυπήστε τους εχθρούς μας.»

«Μετά χαράς.»

Οι δράκαρχοι αποχώρησαν από την αίθουσα, ενώ βλέμματα τούς ακολουθούσαν.

«Βασίλισσά μου,» είπε πάλι ο Φέλναθαρ. «Διατάξτε.» Υπήρχε κάποια ανυπομονησία στη φωνή του, σα να βιαζόταν να επιτεθεί.

«Θα περιμένουμε λίγο,» αποκρίθηκε η Λιόλα, «για να δώσουμε χρόνο στους δράκαρχους να βγουν, και μετά, θα κάνουμε έξοδο. Να είναι όλος ο στρατός του παλατιού σε ετοιμότητα.»

«Είναι ήδη, Μεγαλειοτάτη.»

Η ομάδα του Έπαρχου Κάβμαρ άφησε πίσω της την αγορά, διέσχιζε την Κεντρική Περιφέρεια, και έφτασε κοντά στον ποταμό Σάλερεκ. Σε τούτες τις περιοχές της πόλης δεν γίνονταν και τόσες οδομαχίες όπως στις προηγούμενες που είχαν περάσει· και, από το σημείο όπου τώρα στέκονταν, μπορούσαν να δουν ότι στην αντικρινή μεριά της Κάτω Γέφυρας βρίσκονταν συγκεντρωμένοι πολεμιστές του Λώντιρ: φρουροί της Δυτικής Περιφέρειας (τους διοικητές των οποίων οι διασυνδέσεις του Κάβμαρ και της Ρικέλθης αδυνατούσαν να επηρεάσουν, γιατί αυτούς τους έλεγχε όλους ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ) και απατεώνες και μαχαιροβγάλτες.

«Δε νομίζω ότι θα μπορέσουμε να περάσουμε από τούτους,» είπε ο Φάντραν. «Όχι χωρίς επιπλέον βοήθεια, τουλάχιστον.»

«Αν, όμως, σκοτώσουμε τον Λώντιρ, θα κόψουμε το κεφάλι του φιδιού,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, στενεύοντας τα μάτια, καθώς ατένιζε τους γεφυροφύλακες.

«Ίσως,» είπε ο Φάντραν. «Αλλά δε γίνεται να τον σκοτώσουμε, όταν δεν μπορούμε να τον πλησιάσουμε!»

Ο Κάβμαρ γρύλισε, όπως το θηρίο που του αρπάζουν τη λεία από τα δόντια. «Πάμε στην Πάνω Γέφυρα,» πρότεινε.

«Κι εκεί τα ίδια θα είναι,» είπε ο Ζάνμελ. «Όπως και στη Λιμανογέφυρα. Θα μπορούσα, όμως, να βουτήξω στο ποτάμι και να κολυπήσω απέναντι...»

«Όχι. Ο Λώντιρ είναι και δικός μου!» διαφώνησε ο Κάβμαρ. «Θέλω να τον δώ να πεθαίνει!»

«Επιπλέον, ίσως σκοπευτές να φυλάνε τις όχθες,» είπε η Ρικέλθη στον Ζάνμελ. «Μπορεί να σε τοξέψουν, προτού καν βγεις από το νερό. Δε συμφέρει αυτό το σχέδιο. Καλύτερα να κατευθυνθούμε στο Βόρειο Φρουραρχείο. Τώρα που η πολιορκία θα διαλυθεί εκεί, το μέρος θα είναι ασφαλές.»

«Αποκλείεται να πάω εκεί,» δήλωσε ο Κάβμαρ. «Ξεχνάς ότι έχω μια μικρή *αντιδικία* με τους Γάθνιν;»

Η κεντρική πύλη του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων σηκώθηκε, και πολεμιστές εξήλθαν, έφιπποι και πεζή, επιτιθέμενοι στους πολιορκητές, οι οποίοι βρίσκονταν ήδη μπλεγμένοι σε μάχη με τους απρόσμενους εχθρούς τους.

Η Λιόλα, ο Φέλναθαρ, ο Νόρβορ, και η Ασριτέλα οδηγούσαν το κέντρο των μαχητών τους, ενώ ο Ζάρναβ, η Μιάνη, και ο Δάρβαν ηγούνταν της δεξιάς πτέρυγας, και ο Άρδαν, ο Άραντιρ, ο Άσιλθαρ, και ο Βάνμιρ της αριστερής.

Οι πολιορκητές του παλατιού βρέθηκαν κλεισμένοι ανάμεσα στον στρατό της Βασίλισσας και στους ανθρώπους που τους είχαν προδώσει. Το ηθικό τους δεν άργησε να συμπαραλιαστεί, και πολλοί απ'αυτούς άρχισαν να πετάνε τα όπλα τους και να φωνάζουν *Παραδίνομαι! Παραδίνομαι!*

Στο Βόρειο Φρουραρχείο, οι μαχητές της Αδελφότητας της Ελευθερίας δεν παραδόθηκαν τόσο γρήγορα· πολέμησαν σκληρά, αλλά, στο τέλος, πέταξαν κι αυτοί τα όπλα, καθώς βρίσκονταν περικυκλωμένοι από αντιπάλους.

«Αφοπλίστε τους αιχμαλώτους!» πρόσταξε ο Ελόπτης Έντιμρ τους φρουρούς του. «Οδηγήστε τους στα κελιά!»

Η Φερνάλβιν, όμως, δεν είχε το βλέμμα της στραμμένο στους ηττημένους πολεμιστές, αλλά στους απρόσμενους συμμάχους που είχαν έρθει για να λύσουν την πολιορκία. Κοίταξε τους ανθρώπους που

βρίσκονταν στις πρώτες γραμμές τους, ψάχνοντας για τον Ζάνμελ, ψάχνοντας για κάποιο γνωστό πρόσωπο... αλλά τίποτα.

«Ποιος είναι ο διοικητής σας;» τους ρώτησε, μεγαλόφωνα.

Τρεις άντρες και μία γυναίκα ξεχώρισαν από τους υπόλοιπους. Όλοι είχαν βγάλει τα κράνη τους και τα κρατούσαν παραμάσκαλα, εκτός από έναν· η προσωπίδα του, όμως, ήταν σηκωμένη, και η Φερνάλβιν έβλεπε πώς ούτε αυτόν τον γνώριζε.

«Δεν υπάρχει κάποιος ανώτερος;» απόρησε η Έπαρχος, καθώς οι τέσσερις έρχονταν να σταθούν εμπρός της.

«Εσύ ποια είσαι;» τη ρώτησε ο άντρας με το κράνος.

«Η Φερνάλβιν ε Νίλγκωρ, Έπαρχος-Κεντροφύλαξ της Έριγκ.»

«Αρχόντισσά μου...» Ο πολεμιστής έκανε μια σύντομη υπόκλιση, και οι άλλοι τρεις τον μιμήθηκαν.

«Δεν υπάρχει κάποιος ανώτερος από εσάς;» επανέλαβα την ερώτησή της η Φερνάλβιν.

Ο πολεμιστής έβγαλε το κράνος του. «Όχι ακριβώς. Μας πρόσταξαν όλους να έρθουμε εδώ και να χτυπήσουμε τους πολιορκητές.»

«Ποιος σας πρόσταξε;» είπε η Φερνάλβιν, καθώς η Ζιάθραλ ερχόταν να σταθεί πλάι της.

Ο πολεμιστής δίστασε να μιλήσει· ένας από τους άλλους, όμως, αποκρίθηκε, καθαρίζοντας το λαιμό του: «Αρχόντισσά μου, αυτό που κάναμε δεν ήταν ακριβώς... ξέρετε... μέσα στα κανονικά πλαίσια. Πληρωθήκαμε καλά.»

«Και δε γνωρίζαμε ότι η έκταση της επίθεσης θα ήταν τόσο μεγάλη,» είπε η διοικήτρια, «αν και το υποπτευόμασταν. Λογικά, δε θα μας έστελναν να χτυπήσουμε τους πολιορκητές του Βόρειου Φρουραρχείου, αν κάποιος δεν ετοίμαζε ολική αντίσταση.»

«Ποιος είναι αυτός ο κάποιος;» θέλησε να μάθει η Ζιάθραλ.

«Δε γνωρίζω,» είπε η διοικήτρια, και οι άλλοι τρεις διοικητές κούνησαν τα κεφάλια τους.

«Μα, δε γίνεται να καταφέρουμε να τον πλησιάσουμε!» είπε η Ρικέλη στον Κάβμαρ.

Ο Έπαρχος αναστέναξε και κοίταξε τριγύρω, σα να περίμενε να του έρθει έμπνευση από τον ουρανό. Και ίσως να του ήρθε, γιατί είπε,

δείχνοντας: «Το τείχος! Το εσωτερικό τείχος! Αν ανεβούμε εκεί, μπορούμε να περάσουμε πάνω απ'τον ποταμό και να βγούμε στη Δυτική Περιφέρεια.»

«Δε θα είναι εύκολο,» τόνισε η Λαθέμη. «Θα υπάρχουν κι εκεί φρουροί.»

«Αν θέλεις, μπορείς πάντα να επιστρέψεις στο πανδοχείο,» αντιγύρισε ο Κάβμαρ. «Σε αναγκάσαμε να έρθεις εδώ;»

«Δε θ'αφήσω μόνους τους συντρόφους μου,» είπε η Λαθέμη, ενώ σκεφτόταν: *Δε σ'εμπιστεύομαι αρκετά για να σ'αφήσω μόνο, Κάβμαρ. Με απέκλεισες από τις διασυνδέσεις που δημιουργήσατε με τη Ρικέλθη, αλλά δε θα μ'αποκλείσεις κι από την τελική φάση του σχεδίου.* Επιπλέον, ήθελε κι εκείνη να βεβαιωθεί ότι ο Λώντιρ θα πέθαινε. Δεν τον γνώριζε καθόλου αυτόν τον άνθρωπο που ονόμαζαν Απέθαντος και ήταν Αρχιερέας του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ στη Δυτική Περιφέρεια, μα, απ'ό,τι είχε ακούσει, καταλάβαινε ότι ήταν άξιος φόβου· και τέτοιους ανθρώπους καλύτερα κανείς να τους ξεπαστρεύει, το συντομότερο δυνατό.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, υπομειδιώντας ειρωνικά, «το ήξερα ότι, κατά βάθος, είσαι υπερβολικά έντιμη γυναίκα, Λαθέμη. Αλλά ας μη χάνουμε άλλο χρόνο. Τι λες κι εσύ, Ζάνμελ;» Τον ενδιέφερε πραγματικά η γνώμη του δολοφόνου, γιατί... *καλύτερο άνθρωπο στο να σκοτώνει, να διεισδύει, και να εξαφανίζεται δεν ξέρω.*

Ο Ζάνμελ ένευσε. «Συμφωνώ, Έπαρχε.»

Κατευθύνθηκαν νότια και έφτασαν στη σκάλα του εσωτερικού τείχους, η οποία βρισκόταν δίπλα στον Σάλερεκ και δίπλα στην τοξοειδή γέφυρα που σχημάτιζε το τείχος πάνω από τον ποταμό. Αυτή η γέφυρα –που ήταν ψηλότερη από όλες τις άλλες γέφυρες της Νουάλβορ, φυσικά– βρισκόταν νότια της Κάτω Γέφυρας και βόρεια της Λιμανογέφυρας, και χρησιμοποιείτο μόνο από τη φρουρά.

Την πέτρινη σκάλα φρουρούσαν δύο μαχητές, στεκόμενοι στην κορυφή της. Οι επάλξεις, όμως, ήταν σχεδόν άδειες, καθότι οι περισσότεροι στρατιώτες πρέπει να είχαν κατεβεί στους δρόμους της πόλης, προσπαθώντας να αντιμετωπίσουν την κατάσταση που ήταν εκτός ελέγχου.

Ο Κάβμαρ και οι σύντροφοί του σταμάτησαν σ'ένα σοκάκι, ατενίζοντας τους φρουρούς που όφειλαν να ξεπαστρέψουν για ν'ανεβούν στο εσωτερικό τείχος.

«Θα τους φροντίσω εγώ,» είπε ο Έζβαρ, βγάζοντας το τόξο του και περνώντας ένα βέλος. Τέντωσε τη χορδή και ύψωσε το τηλέμαχο όπλο, σημαδεύοντας.

Ο ένας από τους δύο στρατιώτες τον πρόσεξε, και τον έδειξε, ξαφνιασμένος. Προτού προλάβει, όμως, να υψώσει την ασπίδα του, ο Έζβαρ έβαλε, και το βέλος του τρύπησε το στήθος του άντρα, σωριάζοντάς τον.

Ο άλλος σήκωσε την ασπίδα του, βγάζοντας μια προειδοποιητική κραυγή προς όποιον τον άκουγε.

«Ανεβείτε!» φώναξε ο Έζβαρ στους συντρόφους του, κι εξαπέλυσε άλλο ένα βέλος, πετυχαίνοντας τον πολεμιστή στην κνήμη.

Ο Ζάνμελ έτρεξε, ξεσπαθώνοντας, ενώ ο Κάβμαρ, ο Φάντραν, η Λαθέμη, και, τελευταία, η Ρικέλθη τον ακολουθούσαν. Ο στρατιώτης του τείχους είχε αναγκαστεί να γονατίσει, από το τραύμα στο πόδι του· προσπάθησε, όμως, να σηκωθεί και ν'αντιμετωπίσει το δολοφόνο. Το ξίφος του πήγε για την κοιλιά του Ζάνμελ· εκείνος απέκρουσε και κλότσησε τον αντίπαλό του κατακέφαλα, αναισθητοποιώντας τον.

Ο Έζβαρ έτρεξε ν'ανεβεί κι αυτός στο τείχος.

Ο Κάβμαρ έστρεψε το βλέμμα του στη γέφυρα, και ατένισε δύο στρατιώτες να πλησιάζουν. «Εχθροί από εκεί!» προειδοποίησε.

«Και από εκεί!» είπε η Λαθέμη, δείχνοντας από την άλλη μεριά, ανατολικά.

Ο Έπαρχος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, για να δει ότι άλλοι δύο έρχονταν. «Αυτοί, όμως, δεν έχουν βαλλίστρες.»

«Πέστε κάτω, για όνομα των θεών!» φώναξε ο Φάντραν, καθώς οι στρατιώτες για τους οποίους είχε προειδοποιήσει ο Κάβμαρ σταματούσαν στη μέση της γέφυρας, υψώνοντας τα τηλέμαχά τους όπλα.

Η Λαθέμη άρπαξε την ασπίδα του ενός νεκρού στρατιώτη και κρύφτηκε από πίσω. Η Ρικέλθη γονάτισε πλάι στις επάλξεις, κολλώντας στις κρύες πέτρες. Ο Ζάνμελ λύγισε τα γόνατα, έτοιμος να πεταχτεί προς όπου τον συνέφερε. Ο Φάντραν καλύφτηκε δίπλα στη σύζυγό

του. Ο Κάβμαρ πήρε την ασπίδα του άλλου στρατιώτη, τη στιγμή που τα βέλη εκτοξεύονταν.

Το πρώτο βλήμα αστόχησε το κεφάλι του Ζάνμελ για μερικά εκατοστά. Το δεύτερο χτύπησε στις επάλξεις, ακριβώς πάνω από το κεφάλι της Ρικέλθης.

Οι βαλλιστροφόροι άρχισαν, πάραυτα, να οπλίζουν, ενώ οι άλλοι δύο στρατιώτες, που έρχονταν από τα ανατολικά, εφορμούσαν, κραυγάζοντας.

Ο ένας σωριάστηκε, μ' ένα βέλος του Έζβαρ καρφωμένο επάνω του· ο ερημίτης είχε μόλις ανεβεί τη σκάλα.

Ο Ζάνμελ συνάντησε τον άλλο φρουρό, αποκρούοντας το χτύπημά του και καρφώνοντάς τον στο λαιμό, με το ξιφίδιο σ' αριστερό του χέρι.

Ο Κάβμαρ γονάτισε μπροστά απ' τη Ρικέλθη, για να την προστατέψει με την ασπίδα του. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στους στρατιώτες επάνω στη γέφυρα, οι οποίοι όπλιζαν τις βαλλίστρες τους σαν να είχαν γεννηθεί για να κάνουν αυτή την καταραμένη δουλειά.

Ο Ζάνμελ έπεσε στο πάτωμα, καθώς τα εχθρικά βέλη εκτοξεύονταν· ο Έζβαρ έσκυψε, χρησιμοποιώντας τα τοιχώματα της σκάλας για κάλυψη. Το πρώτο βλήμα, που πήγαινε για τον ερημίτη, εξοστρακίστηκε στις πέτρες· το δεύτερο καρφώθηκε στην ασπίδα του Κάβμαρ.

«Μη φοβάστε!» είπε ο Έζβαρ. «Τους έχω. Τα όπλα τους είναι πολύ αργά στην όπλιση.» Ορθώθηκε, περνώντας ένα βέλος στη χορδή του τόξου του και εκτοξεύοντάς το. Πέτυχε τον έναν βαλλιστροφόρο στον ώμο, σωριάζοντάς τον, και ο άλλος αναγκάστηκε να γονατίσει και να καλυφτεί.

«Την ασπίδα σου, Έπαρχε!» είπε ο Ζάνμελ. Ο Κάβμαρ τού την έδωσε, και ο δολοφόνος εφόρμησε καταπάνω στον φρουρό, υψώνοντας το ξίφος του. Εκείνος δεν είχε προλάβει να οπλίσει τη βαλλίστρα· τη σήκωσε και προσπάθησε να τη φέρει στο κεφάλι του Ζάνμελ, ο οποίος την απέκρουσε, με την ασπίδα του, και κάρφωσε τον άντρα στα σωθικά.

«Ελάτε!» φώναξε στους συντρόφους του, και γύρισε, για να σπαθίσει στο λαιμό τον στρατιώτη που ο Έζβαρ είχε τραυματίσει στον ώμο και που τώρα είχε αρχίσει να σηκώνεται.

Ο Κάβμαρ πρώτος και μετά οι υπόλοιποι, ακολούθησαν τον Ζάνμελ, καθώς εκείνος διέσχιζε την πέτρινη γέφυρα. Ο αέρας ήταν δυνατός εδώ πάνω, και από κάτω τους τα νερά του Σάλερεκ βούιζαν.

Ο δολοφόνος έφτασε στη δυτική μεριά του τείχους και κοίταξε κάτω, για να δει έναν στρατιώτη να φεύγει ολοταχώς, ενώ δύο άλλοι – μια γυναίκα κι ένας άντρας– ανέβαιναν την πέτρινη σκάλα. Ο πολέμιστές βαστούσε ασπίδα και κοντό δόρυ, ενώ η πολεμίστρια είχε στα χέρια της μια οπλισμένη βαλλίστρα.

Ο Ζάνμελ στάθηκε στην άκρη του τείχους, δίχως να υψώσει τη δική του ασπίδα. Κι εκείνο που περίμενε συνέβη: η γυναίκα έβαλε καταπάνω του. Ο δολοφόνος, πανέτοιμος για την επίθεση, σήκωσε στιγμιαία την ασπίδα και το βέλος καρφώθηκε εκεί.

Έτρεξε στη σκάλα, κι απέκρουσε το δόρυ του προπορευόμενου στρατιώτη, με το σπαθί του, παραμερίζοντάς το και κλοτσώντας. Ο άντρας παρενέβαλε την ασπίδα του στο δρόμο του μποτοφορεμένου ποδιού του Ζάνμελ, αλλά αυτό δε σταμάτησε το δολοφόνο από το να πετύχει εκείνο που ήθελε: η κλοτσιά έσπρωξε τον στρατιώτη, κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του και να κατακυλήσει στα σκαλοπάτια, παίρνοντας και την πολεμίστρια μαζί του.

Ο Κάβμαρ και οι υπόλοιποι βρίσκονταν πίσω από τον Ζάνμελ, και τον ακολούθησαν, καθώς εκείνος κατέβαινε, γρήγορα, τη σκάλα· γιατί οι δύο στρατιώτες, παρότι είχαν σωριαστεί, δεν είχαν χάσει τις αισθήσεις τους: προσπαθούσαν να ορθωθούν, δυσκολευόμενοι κάπως από τις πανοπλίες που φορούσαν.

Ο Ζάνμελ πήδησε τα τελευταία σκαλοπάτια και προσγειώθηκε εμπρός τους, σπαθίζοντας τη γυναίκα στο κεφάλι. Το κράνος της δεν έσπασε, αλλά αίμα πετάχτηκε απ'το πρόσωπό της και, πέφτοντας, δεν ξανασηκώθηκε. Ο άλλος πολεμιστής τράβηξε το σπαθί του, κι έκανε να έρθει απ'τα πλάγια στον δολοφόνο–

Ένα ξιφίδιο καρφώθηκε στο στήθος του, και σωριάστηκε.

Ο Φάντραν κατέβηκε τη σκάλα και τράβηξε το όπλο του από το σώμα του νεκρού. «Καλύτερα να είμαστε πιο διακριτικοί στο μέλλον,» τόνισε. «Τώρα θ'αρχίσουν να μας κυνηγάνε.»

Ο Ζάνμελ ένευσε. «Απο δώ,» είπε, και οδήγησε τους συντρόφους του σ'ένα σοκάκι. Είχε περάσει αρκετό καιρό στη Δυτική Περιφέρεια και ήξερε καλά ετούτα τα μέρη· όχι άριστα, αλλά καλά.

Η Πριγκίπισσα Νιρκένα ατένιζε τη μάχη από ένα παράθυρο των Δεκαεννέα Πύργων, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει και πολλά. Τα πάντα της φαίνονταν γκριζα και μπερδεμένα· οι αντιμαχόμενοι πολεμιστές δεν ήταν παρά μια σκουρόχρωμη θάλασσα από κάτω της, γεμάτη ταραχή και φωνές. Φωνές που τρυπούσαν το κεφάλι της Νιρκένα, χειροτερεύοντάς τον φρικτό της πονοκέφαλο.

«Τι συμβαίνει, Ακάρθα;» ρώτησε τη σύζυγο του αδελφού της, η οποία στεκόταν πλάι της, μαζί με τον Πρίγκιπα Δάτμιν. «Πες μου, τι συμβαίνει;»

«Νομίζω ότι νικάμε... εύκολα, μάλιστα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Η Λιόλα πολεμάει μαζί με τους καβαλάρηδες της πρώτης γραμμής, Νιρκένα! Δεν έπρεπε να το κάνει αυτό· μπορεί να τη χτυπήσουν!... Και μου είχε υποσχεθεί ότι θα πρόσεχε...» Αναστέναξε. «Ποτέ δεν την κατάλαβα την κόρη μου, Νιρκένα.»

Ούτε εκείνη εσένα, νομίζω, σκέφτηκε η Πριγκίπισσα, αλλά δε μίλησε.

«Εσύ δεν ανησυχείς για τη Μιάνη;»

«Όχι· ξέρω ότι μπορεί να φροντίζει τον εαυτό της. Έχω βεβαιωθεί γι' αυτό, από όταν ήταν μικρή,» είπε η Νιρκένα. Ωστόσο, παρότι ήταν σίγουρη ότι η κόρη της γνώριζε καλά την τέχνη του πολέμου – πολύ καλύτερα από εκείνη, αναμφίβολα· η Πριγκίπισσα δε θεωρούσε τον εαυτό της πολεμίστρια, στο ελάχιστο–, έπρεπε να παραδεχτεί, τουλάχιστον σιωπηλά, ότι, ναι, αισθανόταν κάποια ανησυχία... η οποία ίσως και να προερχόταν από το γεγονός ότι δεν μπορούσε να δει καθαρά τι γινόταν εκεί κάτω· ή ίσως να προερχόταν απλά από τον δαιμονισμένο πονοκέφαλό της.

«Οι δράκαρχοι!» είπε, ξαφνικά, η Ακάρθα. «Λίγο αργά έφτασαν, ασφαλώς· μάλλον, δε χρειάζεται και τόσο η βοήθειά τους...»

«Έχει τελειώσει η μάχη;» απόρησε η Νιρκένα. «Από τώρα;»

«Ναι. Οι πολιορκητές παραδίνονται. Εξάλλου, ήταν καταδικασμένοι από την αρχή...»

«Πώς είναι δυνατόν να μην υπάρχει ανώτερος ανάμεσά σας;» έκανε ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, αγριοκοιτάζοντας τους διοικητές των μαχητών που τους είχαν βοηθήσει να νικήσουν τους πολιορκητές. «Πώς ήρθατε εδώ;»

«Μας διέταξαν, Άρχοντά μου,» απάντησε μια γυναίκα. «Πληρωθήκαμε γι' αυτό. Αλλά δεν ξέραμε για τους υπόλοιπους.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Λιόλα, που ήταν η μόνη έφιππη ανάμεσα στους ανθρώπους που την περιστοίχιζαν. «Δεν ξέρατε ότι όλοι θα συγκεντρωθείτε εδώ, για να χτυπήσετε τους πολιορκητές του παλατιού;»

«Γνωρίζαμε ότι θα ήταν κι άλλοι, Αρχόντισσά μου,» είπε ένας διοικητής, που ήταν αμφίβολο αν είχε καταλάβει ότι απευθυνόταν στη Βασίλισσα του Νόρβηλ. «μας το είχαν τονίσει ότι δε θάμασταν μόνοι· μα δε γνωρίζαμε *ποιοι* θα ήταν στο πλευρό μας.»

«Ποιος σας πρόσταξε να έρθετε; Ποιος σας πλήρωσε;» απαίτησε ο Ζάρναβ.

Οι διοικητές αλληλοκοιτάχτηκαν, διστακτικά.

«Γιατί μας κρύβετε τους ανώτερους σας;» τους πίεσε ο Ζάρναβ, αγριεμένος.

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείτε,» τους διαβεβαίωσε η Λιόλα. «Είμαι η Λιόλα, θυγατέρα του Βασιλιά Άργκελ ε Γάθνιν και τώρα, με το θάνατό του, Βασίλισσα όλου του Νόρβηλ. Σας υπόσχομαι ότι δεν πρόκειται να κάνω κακό στους ανθρώπους που με βοήθησαν να διαλύσω την πολιορκία γύρω απ' το παλάτι μου. Θα έπρεπε να είμαι παράφρων για να το κάνω αυτό!»

Οι διοικητές είπαν τρία ονόματα ευγενών, και τα δύο η Λιόλα τα αναγνώρισε: ανήκαν σε μέλη της Αδελφότητας της Ελευθερίας (!)· τα είχε διαβάσει στις επιστολές που έστελναν στους Δεκαεννέα Πύργους.

«Αποφάσισαν, ξαφνικά, να συμμαχήσουν μαζί μας;» αναρωτήθηκε ο Νόρβορ, που κι εκείνος είχε αναγνωρίσει τα ονόματα.

«Ίσως να πρόκειται για κάποιο κόλπο,» υπέθεσε ο Ζάρναβ.

«Αν πρόκειται για κόλπο,» είπε ο Δάρβαν, «τότε δεν μπορώ να καταλάβω ποιο είναι αυτό.»

«Ό,τι κι αν συμβαίνει,» τόνισε η Λιόλα, «μας βολεύει.» Και ρώτησε τους διοικητές: «Δε σας είπαν γιατί έπρεπε να επιτεθείτε στους πολιорκητές του παλατιού;»

«Όχι, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκαν μερικοί από αυτούς, ενώ άλλοι κούνησαν τα κεφάλια.

«Πρέπει να έχουν κάποια διαμάχη αναμεταξύ τους, τα μέλη της Αδελφότητας,» μουρμούρισε ο Ζάρναβ.

«Επομένως, τώρα είναι η ευκαιρία να τους κατατροπώσουμε,» είπε η Λιόλα, έχοντας τη φωνή της χαμηλή. Και στους διοικητές και τους μαχητές των διοικητών φώναξε, υψώνοντας το ξίφος της: «Θα κυνηγήσω τους ανθρώπους που πρόδωσαν τον Οίκο των Γάθνιν και το Βασίλειό μου! Σε όσους με ακολουθήσουν υπόσχομαι λάφυρα από τις οικίες των προδοτών και χρυσάφι από εμένα, ως ανταμοιβή!»

Πολλοί από τους πολεμιστές ζητωκραύγασαν –ορισμένοι φώναξαν *Χαίρε, Βασίλισσα Λιόλα! ή Ζήτω η Βασίλισσα της Νουάλβορ!*– και οι διοικητές φάνηκαν ευχαριστημένοι.

«Βασίλισσά μου,» είπε ο Δάρβαν, «δε θα το έκρινα συνετό να επιτεθούμε και στους ευγενείς που αποφάσισαν να εναντιωθούν στην Αδελφότητα.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε η Λιόλα. «Δεν πρότεινα κάτι τέτοιο, έτσι κι αλλιώς. Των υπόλοιπων, όμως, οι περιουσίες θα δημευτούν και οι ίδιοι θα εξοριστούν από το Βασίλειο, ή θα εκτελεστούν.»

«Σίγουρα, θα υπάρχουν κι άλλοι με το μέρος μας, πέραν από αυτούς που ανέφεραν οι διοικητές,» είπε ο Δάρβαν. «Ολόκληρη η πόλη είναι ανάστατη.»

«Δε θα δυσκολευτούμε να μάθουμε ποιοι είναι οι φίλοι μας και ποι οι οι εχθροί μας.»

«Λιόλα, εγώ θα ήθελα να κατευθυνθώ στο Βόρειο Φρουραρχείο, να μάθω αν η Φερνάλβιν βρίσκεται, όντως, εκεί. Ίσως να χρειάζεται τη βοήθειά μου,» είπε ο Ζάρναβ.

«Θα έρθω μαζί σου,» προθυμοποιήθηκε ο Δάρβαν, και ο Πρίγκιπας-Έπαρχος της Έρικκ ένευσε, συμφωνώντας.

«Κι εγώ,» δήλωσε η Μιάνη.

«Εντάξει,» είπε η Λιόλα. «Πάρτε ιππείς και στρατιώτες και πηγαίνετε. Εν τω μεταξύ, εγώ κι οι υπόλοιποι θα επισκεφτούμε τις οικίες των ευγενών της Αδελφότητας της Ελευθερίας, να μάθουμε ποιοι

είναι υπέρ και ποιοι κατά μας, και να τους αντιμετωπίσουμε ανάλογα.

»Αρχιστράτηγε,» πρόσθεσε, στρεφόμενη στον Φέλναθαρ, «φρόντισε να μείνουν και αρκετοί πολεμιστές στο παλάτι, ώστε να προσφέρουν προστασία στη μητέρα μου, στην Πριγκίπισσα Νιρκένα, και στους άλλους στους Δεκαεννέα Πύργους, σε περίπτωση που υπάρξει ανάγκη –αν και, για να πω την αλήθεια, δεν πιστεύω ότι θα υπάρξει.»

Ο Φέλναθαρ έκλινε το κεφάλι, και πήγε να δώσει διαταγές στους μαχητές του.

«Αποκλείεται αυτοί να έρχονται τυχαία από δώ,» είπε ο Κάβμαρ, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, στους έξι οπλισμένους φρουρούς οι οποίοι είχαν μόλις στρίψει τη γωνία.

«Όχι, καθόλου τυχαία,» συμφώνησε ο Ζάνμελ, καθώς διέσχιζαν έναν στενό δρόμο, δεξιά κι αριστερά του οποίου υπήρχαν σφαγεία που ανέδιδαν μια αποπνιχτική οσμή.

Η Λαθέμη, που είχε βάλει ένα μαντήλι μπροστά στο πρόσωπό της, είπε: «Δεν έπρεπε νάχαμε αφήσει τις άλλες ασπίδες!» Ο Ζάνμελ τούς είχε προτρέψει να πετάξουν τις ασπίδες τους, για να μη δίνουν στόχο· γιατί μια ομάδα που κουβαλούσε ασπίδες της φρουράς, σίγουρα, θα τραβούσε την προσοχή· θα ήταν, είχε πει ο δολοφόνος, σαν να φώναζαν στους εχθρούς τους *Εδώ είμαστε! Ελάτε!* Να, όμως, που αυτοί τούς είχαν βρει ούτως ή άλλως... Η Λαθέμη, βέβαια, είχε επιμείνει να κρατήσει τη δική της ασπίδα, έχοντας την κρυμμένη μέσα στην κάπα της.

«Δε θα ήταν καλό για μας να εμπλακούμε σε μάχη,» είπε ο Έζβαρ· «η φασαρία θα προσελκύσει περισσότερους.»

«Αυτοί, πάντως,» πρόσθεσε η Ρικέλθη, κοιτώντας κι εκείνη πάνω απ'τον ώμο της, «δε φαίνεται να βιάζονται να μας πιάσουν· δεν τρέχουν.»

«Πράγμα το οποίο μπορεί να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα,» είπε ο Ζάνμελ: «έρχονται κι άλλοι, από την αντικρινή μεριά.»

«Σκατά...» υποτονθόρυσε η Ρικέλθη.

«Ποοοοοοοοοο!» ακούστηκε ένα εσπευσμένο σύριγμα από τα δεξιά τους, και, πάραυτα, όλοι τους στράφηκαν, για να δουν μια κουκουλοφόρο μορφή να τους κάνει νόημα μέσα από ένα κρεοπωλείο.

«Έχουμε συμμάχους εδώ μέσα;» απόρησε η Λαθέμη, καθώς σταματούσαν.

«Κανέναν που γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ. «Ωστόσο, καλό θα ήταν να ακολουθήσουμε τον απρόσμενό μας φίλο.» Και βάδισε προς το κρεοπωλείο.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Οι φρουροί πίσω τους φώναξαν, αλλά εκείνοι τούς αγνόησαν.

Η κουκουλοφόρος μορφή παραμέρισε, για να περάσουν ο Ζάνμελ και οι σύντροφοί του. Το δωμάτιο όπου βρέθηκαν δε φωτιζόταν καλά, αλλά, από το λιγοστό φως που έμπαινε, μπορούσαν να δουν ότι κομμάτια κρέατος και αίματα υπήρχαν πάνω σε πάγκους, καθώς και στο πάτωμα, ενώ άλλα κομμάτια κρέμονταν από τσιγκέλια.

Ο μυστηριώδης αρωγός τους έκλεισε την πόρτα, την αμπάρωσε, και είπε: «Ακολουθήστε με,» πηγαίνοντας σε μια ξύλινη σκάλα, στην αντικρινή, δεξιά γωνία του χώρου. Η φωνή του –τώρα όλοι μπορούσαν να το καταλάβουν– ήταν γυναικεία.

Ο Ζάνμελ τον πήρε στο κατόπι, ξεθηκαρώνοντας ένα ξιφίδιο.

«Μη φοβάστε,» είπε η γυναίκα, ανεβαίνοντας τη σκάλα κι ανοίγοντας μια καταπακτή. «Σας βοηθάω να ξεφύγετε, αν δεν τόχετε ακόμα προσέξει.»

Τι μου θυμίζει η φωνή της; αναρωτήθηκε ο Ζάνμελ, καθώς την ακολουθούσε, βγαίνοντας στη στέγη του οικοδομήματος.

Η γυναίκα οδήγησε τους συντρόφους πάνω από μια πέτρινη καμάρα και, έπειτα, σε μια καθοδική σκάλα και σ'έναν δρόμο που ο δολοφόνος αναγνώριζε.

«Ποια είσαι;» ρώτησε, πιάνοντας τον ώμο της και περιστρέφοντάς την.

«...Ζάνμελ!» σφύριξε εκείνη· το όνομά του έμοιαζε με κατάρα, καθώς έβγαινε από τα χείλη της.

«Αμάντριν,» είπε ο δολοφόνος, υπομειδιώντας μέσα στη σκιά της κουκούλας του. «Πώς είναι ο Βασιλιάς;»

«Τη γνωρίζεις αυτή τη γυναίκα;» απόρησε ο Κάβμαρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ· «μα δεν ξέρω αν, τελικά, κάναμε καλά που την ακολουθήσαμε—»

«Τι!» σφύριξε η Λαθέμη. «Μας οδή—;»

«Τ'αφεντικό μου θέλει να σας μιλήσει,» είπε η Αμάντριν. «Και για σένα, Ζάνμελ, πρέπει να πω ότι είχ' ανησυχήσει, όταν χάθηκες. Νόμιζε ότ' οι ρουφιάνοι του Χεριού σε μαγκώσανε σε καμια κλεισούρα.»

«Θα έπρεπε νάναι πολύ τυχεροί για να το πετύχουν αυτό, ή εγώ πολύ άτυχος.»

Η Αμάντριν ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. Στράφηκε απ'την άλλη, νεύοντάς τους ν'ακολουθήσουν.

Ο Ζάνμελ έκανε να προχωρήσει, αλλά η Λαθέμη τον διέκοψε: «Θα πάμε εκεί όπου—;»

«Δεν υπάρχει φόβος,» της είπε εκείνος. «Εξάλλου, τώρα μπλέξαμε· δε θα μας αφήσουν να φύγουμε απο δώ. Αλλά ίσως να είναι και καλύτερα από το αν μας στρίμωχναν οι φρουροί. Ίσως ο Βασιληάς να αποδειχτεί, τελικά, με το μέρος μας,» πρόσθεσε, καθώς βάδιζε.

«Ποιος είναι αυτός ο Βασιληάς;» ρώτησε η Ρικέλθη, πηγαίνοντας πλάι στον Ζάνμελ.

«Μαζί τον είχαμε δει, κάποτε,» της θύμισε ο δολοφόνος. «Μας είχε συστηθεί ως Άργκελ ο Βασιληάς.»

Ο κοντός, ευτραφής άντρας ήρθε στο μυαλό της Ρικέλθης. «Και τι σχέση έχεις εσύ με δαύτον;»

«Μου πρόσφερε δουλειά, τότε· και μετά, όταν συνήλθα από την απώλεια του Χέντραμ, αποφάσισα να τη δεχτώ.»

«Ναι,» ένευσε ο Κάβμαρ, «μου έχεις μιλήσει εν συντομία γι'αυτόν. Του είχες υποσχεθεί ότι θα σκότωνες το Χέρι, αλλά, ύστερα, ο Άργκελ συμμάχησε με τον Λώντιρ...»

Η Αμάντριν άνοιξε μια πόρτα και τους έκανε νόημα να περάσουν· έτσι, μπήκαν σ'ένα δωμάτιο με τραπέζι αλλά όχι καρέκλες. Πάτωμα δεν υπήρχε· πατούσαν στο χώμα, και η οροφή είχε μπόλικες τρύπες.

«Περιμένετε εδώ,» είπε η Αμάντριν. «Μην προσπαθήσετε να φύγετε· δε θα σας αφήσουν.» Έκλεισε την πόρτα, φεύγοντας.

«Ο Βασιληάς, δηλαδή, είναι σύμμαχος του ανθρώπου που πηγαίνουμε να σκοτώσουμε!» είπε η Λαθέμη, συνεχίζοντας την κουβέντα από εκεί όπου την είχε αφήσει ο Κάβμαρ.

«Δε νομίζω, όμως, ότι σκόπευε ποτέ να παραμείνει πιστός σ'αυτόν, ό,τι κι αν συνέβαινε,» τόνισε ο Ζάνμελ.

«Και τι σημαίνει τούτο; Σημαίνει ότι θα μας βοηθήσει;»

«Αν ήθελε να εξυπηρετήσει το Χέρι, δε θα μας έφερνε εδώ. Θα επέτρεπε στους φρουρούς να μας πιάσουν· και όχι μόνο αυτό, αλλά, αν έμοιαζε πως καταφέρναμε να τους ξεφύγουμε, θα μας εμπόδιζε.»

«Ο Ζάνμελ μιλάει λογικά,» είπε η Ρικέλθη στη Λαθέμη, η οποία έμεινε σιωπηλή.

«Ας είμαστε, όμως, σε ετοιμότητα, για καλό και για κακό,» πρότεινε ο Φάντραν.

«Αυτό εξυπακούεται,» είπε ο Κάβμαρ, καθίζοντας πάνω στο τραπέζι και κάνοντας το χώμα να τρίζει κάτω από τα πόδια του επίπλου.

Σε λίγο, η Λαθέμη ρώτησε: «Γιατί έχουν αυτό το μπαούλο εκεί πέρα;»

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο Ζάνμελ, «και δε μας αφορά.»

Η Έπαρχος άφησε την ασπίδα της πάνω στο τραπέζι και πλησίασε το μπαούλο, ανοίγοντάς το με το πόδι. «*Ουγκχ!*» έκανε, βάζοντας το μαντήλι μπροστά στο στόμα της. «Είναι *τρελοί* εδώ πέρα;»

Το μπαούλο ήταν γεμάτο με σκοτωμένους ποντικούς.

«Οι τροφικές προτιμήσεις ορισμένων ανθρώπων είναι, πραγματικά, αξιοπερίεργες,» σχολίασε ο Κάβμαρ.

Η Λαθέμη έκλεισε το μπαούλο, με το πόδι, κι απομακρύνθηκε.

Η πόρτα άνοιξε, και η Αμάντριν είπε: «Ζάνμελ, τ'αφεντικό θέλει να σου μιλήσει. Άσε τα όπλα σου εδώ και έλα.»

Ο δολοφόνος αυτοαφοπλίστηκε. «Με τους συντρόφους μου τι θα γίνει;»

«Θα περιμένουν εδώ.»

Ο Ζάνμελ βγήκε απ'το δωμάτιο και η Αμάντριν έκλεισε πάλι την πόρτα. Μια ομάδα αντρών τον περίμενε στο δρόμο, κι ένας απ'αυτούς τον έψαξε για όπλα, αλλά δε βρήκε τίποτα. Έτσι, τον οδήγησαν στον πάνω όροφο ενός αξιοπρεπούς (σε σχέση με τα υπόλοιπα της Δυτικής Περιφέρειας) οικοδομήματος, όπου ο Άργκελ ο Βασιλιάς τον περίμενε, καθισμένος σε μια πολυθρόνα.

«Χα-χα-χα! Χα! Για κοίτα, ο Ζάνμελ!» είπε. «Πού γυρόφερνες, βρε αδελφέ;»

Ο δολοφόνος πήρε θέση αντίκρυ του· οι φρουροί που τον είχαν φέρει εδώ δεν έφυγαν. «Είχα δουλειές που δεν αναβάλλονταν.»

«Φαντάζομαι, φαντάζομαι... Χε-χε, ναι...» Ο Άργκελ σούφρωσε τα φρύδια. «Τι σε ξαναφέρνει εδώ, λοιπόν;»

«Δουλειές, επίσης.»

«Αντισταβάνεσαι, βέβαια, ότι δε μ'αρέσει οι άνθρωποι μου να την κάνουν απροειδοποίητα, χμ;»

«Λογικό είναι.»

«Συμφωνούμε, τότε!» μειδίασε ο Άργκελ· αλλά υπήρχε κάτι επικίνδυνο στο μειδιάμά του, που αποκάλυπτε δύο σειρές από κιτρινισμένα δόντια, με τρύπες εδώ κι εκεί.

«Σ'ενδιαφέρει να μάθεις γιατί επέστρεψα;»

«Οι άνθρωποι του Χεριού σε κυνηγάνε. Ναι, θα μ'ενδιέφερε πολύ.»

«Οι άνθρωποι του Χεριού; Εσύ δεν υπηρετείς πλέον το Χέρι;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Σχετικό είναι αυτό,» αποκρίθηκε ο Άργκελ, υψώνοντας ένα φρύδι. «Σχετικό. Χε-χε-χε-χε...!»

«Επέστρεψα για να ολοκληρώσω τη δουλειά που είχα αφήσει στη μέση,» δήλωσε ο Ζάνμελ, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο.

Τα μάτια του Άργκελ στένεψαν. «Για να τον σκοτώσεις.»

«Ναι.»

«Και έφερές και παρέα;»

Ο Ζάνμελ ένευσε.

«Είναι τόσο καλοί όσο εσύ;»

«Όχι.»

«Είσαι ελικορινής,» είπε ο Άργκελ, υψώνοντας τον δείκτη του δεξιού χεριού. «Πραγματικά ενάρετος! Χα-χα-χα-χα! Χα!»

«Γνωρίζεις τι γίνεται έξω από τη Δυτική Περιφέρεια αυτή τη στιγμή;»

«Κάτι έχουν πάρει τ'αφτιά μου, γιαυτό δε σας παρέδωσα στο Χέρι. Η Αδελφότητα έχει... εσωτερικά προβλήματα, χμ; Οι Γάθνιν τούς επηρέασαν, υποθέτω. Έτσι είναι;»

«Ναι. Ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ έχει χάσει τη δύναμή του. Σύντομα, ο βασιλικός στρατός θα είναι εδώ, στη Δυτική Περιφέρεια, για να τσακίσει και τους τελευταίους ανθρώπους που υπηρετούν τον Απέθαντο.»

«Χμμμ...» έκανε ο Άργκελ, τρίβοντας το σαρκώδες του σαγόνι και σουφρώνοντας τα χείλη.

«Ωστόσο, όσοι πάψουν εγκαίρως να τον υπηρετούν θα έχουν καλύτερη μοίρα· ίσως και πολύ καλύτερη.»

«Για στάσου, γιατί μου το παίζεις περίεργος τώρα. Τι ακριβώς θες να μου πεις; Είσαι κατάσκοπος των Γάθιν, κατά βάθος; Ήσουν από την αρχή –από τότε που ήρθες σε μένα;»

«Κατά βάθος, ναι.»

«Έπρεπε να τόχα καταλάβει ότι ήσουν ή πολύ τρελός ή πολύ επιτήδειος, για νάσαι κανονικός... και ήσουν και πολύ καλός στη δουλειά σου: σίγουρα, όχι άνθρωπος του δρόμου. Τέλος πάντων, πού θες να καταλήξεις;»

«Στο ότι δε σε συμφέρει να μας σκοτώσεις ή να μας παραδώσεις στο Χέρι. Αντιθέτως, σε συμφέρει υπερβολικά να μας βοηθήσεις να φτάσουμε στο Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ και να σκοτώσουμε τον Αρχιέρεα.»

«Χμμμ, ναι... Και τι είπαμε πως θα κερδίσω απ'όλα τούτα;»

«Εκτός απ'το γεγονός ότι δε θα θεωρηθείς σύμμαχος του Χεριού;»

«Ναι.»

«Οι Γάθιν, αναμφίβολα, θ'ακούσουν μερικά καλά λόγια για το άτομό σου... αν και μπορεί να μην τους αρέσει το ότι αποκαλείς τον εαυτό σου 'Βασιληά' –ειδικά αφού το όνομά σου είναι Άργκελ.»

«Αυτό αλλάζει! Εκεί θα τα χαλάσουμε; Χε-χε-χε-χε... Έχω, όμως, μια απορία,» πρόσθεσε, παίρνοντας σοβαρό ύφος: «Τι γίνεται άμα η... επανάσταση των Γάθιν αποτύχει;»

«Δεν μπορεί να αποτύχει.»

«Μεγάλη μπουκιά φάε, μεγάλο λόγο μην πεις! Χα-χα-χα!»

«Επιμένω,» είπε ο Ζάνμελ.

Ο Άργκελ έμπλεξε τα παχιά δάχτυλα των χεριών του αναμεταξύ τους. «Σε εννοώ.»

«Και ποια είναι η απάντησή σου;»

«Θα το σκεφτώ...»

«Δεν υπάρχει χρόνος για σκέψη. Πρέπει να πάμε στο Ναό το συντομότερο δυνατό.»

«Το γοργόν και χάριν έχει, ε; Χα-χα! Χα! Χμμμ... Καλώς, λοιπόν. Σας συμπαθώ.»

«Θα έχουμε τη βοήθειά σου, για να φτάσουμε στο Ναό;»

Ο Άργκελ ένευσε. «Μέχρις εκεί και όχι παραπέρα.»

«Αυτό είναι που μας χρειάζεται. Αν και δε θα λέγαμε όχι σε λίγη επιπλέον βοήθεια...»

Ο Βασιληάς ύψωσε το ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Οι Γάθνιν θα το εκτιμήσουν,» δήλωσε ο Ζάνμελ.

«Ζητάς να σου πασάρω τίποτα παλικάρια μου;»

«Δε θάταν κακό...»

«Χμμμ...» Ο Άργκελ έτριψε το μάγουλό του. «Γιατί αισθάνομαι ότι έχεις βάλει το χέρι σου μέσα στο βρακί μου;»

«Πού να ξέρω; Εσύ πρέπει να ξέρεις καλύτερα από μένα. Τα χέρια μου είναι και τα δύο εδώ,» είπε ο Ζάνμελ, υψώνοντάς τα.

«Α-χα-χα-χα! Χωρατατζή...!» Τα κιτρινισμένα δόντια του γυάλισαν στο φως της λάμπας. «Έστω, φίλε μου! Έστω... Θα έχεις τη συμπαράστασή μου, γιατί η καρδιά μου σ'έχει συμπαθήσει, κατά βάση· χε-χε...»

«Ωραία,» είπε ο Ζάνμελ. «Μπορώ να επιστρέψω στους συντρόφους μου τώρα;»

«Σαφώς, σαφώς. Κι εντός ολίγου, η Αμάντριν θάρθει να σας βρει· έχει καλώς;»

Ο Ζάνμελ ένευσε, καθώς σηκωνόταν από τη θέση του. «Χάρηκα που τα ξαναείπαμε, Άργκελ.»

«Η χαρά ήταν όλη δικιά μου!» αποκρίθηκε, εύθυμα, ο Βασιληάς. Ύψωσε ένα ποτήρι κρασί προς τον δολοφόνο, και ήπιε.

Ένας φρουρός άνοιξε την πόρτα, και ο Ζάνμελ βγήκε απ'το δωμάτιο και από το σπίτι, επιστρέφοντας στο ρημαγμένο οικοδόμημα όπου βρίσκονταν ο Έπαρχος Κάβμαρ και οι υπόλοιποι.

«Ωχ,» είπε η Λαθέμη. «Το βλέπω στην όψη σου: κάτι κακό συνέβη.»

«Αντιθέτως,» διαφώνησε ο δολοφόνος, «κάτι καλό συνέβη. Τουλάχιστον, φαίνεται καλό...»

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Κάβμαρ.

«Ο Άργκελ είναι πρόθυμος να μας βοηθήσει, καθώς βλέπει ότι τα πράγματα είναι άσχημα στην πόλη, και του τόνισα ότι οι Γάθνιν, σίγουρα, θα νικήσουν ετούτο τον αγώνα. Προτιμά, λοιπόν, να είναι με τους νικητές, παρά με τους ηττημένους.»

«Έξυπνος άνθρωπος,» σχολίασε ο Κάβμαρ, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του.

«Θα μας οδηγήσει ως τον Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, κρυφά από τους ανθρώπους του Λώντιρ, και, μάλιστα, θα μας προσφέρει και μερικούς από τους πολεμιστές του.»

«Πόσους;» ρώτησε ο Φάντραν.

«Δεν ξέρω. Αλλά, υποθέτω, θα είναι αρκετοί.»

«Δεν τον εμπιστεύομαι,» δήλωσε η Λαθέμη. «Με τίποτα δεν τον εμπιστεύομαι!»

«Και λοιπόν;» είπε ο Κάβμαρ, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Τι μπορείς να κάνεις γι' αυτό;»

«Τίποτα...» παραδέχτηκε εκείνη, μισογρυλίζοντας.

Η πόρτα άνοιξε, διακόπτοντάς τους.

«Ελάτε,» είπε η Αμάντριν. «Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε.»

Κεφάλαιο 19

Ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ

Φτάνοντας στο Βόρειο Φρουραρχείο, ο Δάρβαν περίμενε να δει πολλά πράγματα, αλλά εκείνο που, σίγουρα, δεν περίμενε να δει ήταν τη Ζιάθραλ να έρχεται προς το μέρος του.

Πώς είχε καταλήξει εδώ; Είχε μπει στην πόλη προτού αρχίσει η εξέγερση της Αδελφότητας της Ελευθερίας, ή μετά;

Κατέβηκε απ'το άλογό του και την αγκάλιασε, γελώντας, ενώ εκείνη γέμιζε το πρόσωπό του με φιλία.

«Πώς είναι η Φάλμα;» τον ρώτησε. «Είναι καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Δάρβαν, «καλά. Εσύ πώς βρέθηκες εδώ;»

«Δεν πήρες το μήνυμά μου;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Ποιο μήνυμα;»

«Δε θα κατάφερε ο Ζάνμελ να το παραδώσει...»

«Ποιος είναι ο Ζάνμελ;»

«Έχω πολλά να σου πω. Έλα.» Τον τράβηξε από το χέρι, προς το φρουραρχείο και προς τη Φερνάλβιν, τον Άνγκεδβαρ, την Ηλφίρα, τον Ζάρναβ, και τη Μιάνη. Ο Πρίγκιπας φαινόταν το ίδιο χαρούμενος με τον Δάρβαν, που έβλεπε την οικογένειά του ζωντανή και καλά.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Έπαρχος της Έριγκ το σύζυγό της. «Ποιος διοικεί αυτούς τους στρατιώτες; Βρισκόμασταν υπό πολιορκία, μέχρι που ήρθαν. Εσείς κανονίσατε να γίνει τούτη η προδοσία μέσα στην Αδελφότητα της Ελευθερίας;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ, «δεν είχαμε ιδέα.»

«Τότε,» είπε η Φερνάλβιν στη Ζιάθραλ, «οι σύμμαχοι του Ζάνμελ πρέπει να τα κανόνισαν.»

«Ποιος είναι, επιτέλους, αυτός ο Ζάνμελ;» θέλησε να μάθει ο Δάρβαν.

«Ο άνθρωπος που ως τώρα γνωρίζαμε ως Νεκρομένων.»

«Ζει, δηλαδή;»

Η Φερνάλβιν ένευσε. «Και έχει κάποιους συμμάχους, οι οποίοι είναι εχθροί της Αδελφότητας της Ελευθερίας.»

«Νόμιζα ότι εμείς ήμασταν οι μόνοι εχθροί της Αδελφότητας,» είπε ο Δάρβαν.

«Προφανώς, υπάρχουν κι άλλοι,» είπε ο Ζάρναβ. «Φερνάλβιν, οι στρατιώτες που έλυσαν τη δική μας πολιορκία, στους Δεκαεννέα Πύργους, μας είπαν μερικά ονόματα ανθρώπων που τους πλήρωσαν για να επιτεθούν, και όλα ήταν από μέλη της Αδελφότητας – μέλη τα οποία ήταν γραμμένα στις επιστολές που μας έστελναν στο παλάτι.»

«Έγινε διαίρεση, για κάποιο λόγο,» είπε η Μιάνη. «Αλλά αναρωτιέμαι ποιος θα μπορούσε να είναι ο λόγος αυτός. Έτσι όπως βλέπω την κατάσταση, μονάχα ένα σύνολο ανθρώπων επωφελείται: εμείς, ο Οίκος των Γάθιν. Δεν μπορεί οι εχθροί της Αδελφότητας να μην καταλαβαίνουν πως, με τις ενέργειές τους, ουσιαστικά, μας παραδίδουν την πόλη...»

Καλπασμός γέμισε την Οδό Οπληφόρων, καθώς η έφιππη συνοδεία της Βασίλισσας κατευθυνόταν στην Οικία Σέντριν, στο ύψωμα με τις φτελιές όπου κατέληγε ο δρόμος. Μαζί με τη Λιόλα, βρίσκονταν ο Βάνμιρ και ο Άρχοντας Άρδαν, της Μπέντριγκ· οι υπόλοιποι άρχοντες και οι δράκαρχοι είχαν πάει να βρουν άλλους προδότες του Βασιλείου και να τους συλλάβουν.

«Περικυκλώστε το σπίτι!» πρόσταξε η Λιόλα τους ιππείς της, κι εκείνοι απλώθηκαν γύρω από την οικία.

Ο φρουρός στην πόρτα του κήπου ταραχτήκε, βλέποντάς τους, και τους έστρεψε την πλάτη, πηγαίνοντας προς το εσωτερικό του σπιτιού.

«Μείνε εκεί πού είσαι!» του φώναξε η Λιόλα, τραβώντας τα ηνία του αλόγου της, καθώς έφτανε μπροστά από την Οικία Σέντριν. Ο άντρας την αγνόησε.

Ένας ιππέας ύψωσε τη βαλλίστρα του, για να του ρίξει, αλλά η Βασίλισσα τον σταμάτησε, μ'ένα ύψωμα του χεριού, και κατέβηκε απ'το άλογό της. «Δε θα χρειαστεί αυτό. Μπορούμε να μπούμε και χωρίς τη βοήθεια του θυροφύλακα.» Άνοιξε την πόρτα του κήπου, και οι συνοδοί της, που είχαν επίσης αφιππεύσει, την ακολούθησαν μέσα.

Ο Βάνμιρ τράβηξε το σπαθί του, και άκουσε κι άλλους να ξεθηκάρωνουν τα όπλα τους.

«Έχε το νου σου,» του είπε η Λιόλα· «η Βανρίλια κέρδισε τους περσινούς Αγώνες Ταχυδρομίας, κι εσύ είσαι ο μόνος ανάμεσά μας που κατέχει την Ταχύτητα.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Δεν το είχα ακούσει,» παραδέχτηκε.

«Δε με παραξενεύει,» αποκρίθηκε η Λιόλα, υπομειδώντας. Ο αδελφός του Ρόλμαρ ήταν πάντοτε στον κόσμο του. Η Πριγκίπισσα δεν τον συμπαθούσε παλιά, αλλά τελευταία είχε ανακαλύψει ότι είχαν πολλά κοινά. *Ο Βάνμιρ είναι ακριβώς όπως θα μπορούσα να είμαι σε μια άλλη ζωή· σε μια ζωή που η μελέτη των απόκρυφων και των μυστηρίων με είχε απορροφήσει πολύ περισσότερο. Αν κάποιος άνθρωπος σ'όλο το Νόρβηλ άξιζε τον τίτλο «μάγος», αυτός ήταν ο Βάνμιρ· η Λιόλα δεν αμφέβαλλε καθόλου για τούτο.*

Πλησίασαν την κεντρική είσοδο της οικίας και την άνοιξαν, μπαίνοντας σ'ένα μεγάλο σαλόνι, στολισμένο πλούσια, με πίνακες, αγάλματα, πανάκριβα χαλιά, και έπιπλα.

«Αρχόντισσα Βανρίλια!» φώναξε η Λιόλα, γιατί ο χώρος ήταν άδειος. «*Αρχόντισσα Βανρίλια!*»

Στην κορυφή της σκάλας που ήταν στρωμένη με πράσινο χαλί μια μελαχρινή γυναίκα παρουσιάστηκε, ντυμένη με μακρύ, γαλανό φόρεμα. Η όψη της Βανρίλια ε Σέντριν ήταν κάτωχρη. Αλλά δε φαινόταν πρόθυμη να χρησιμοποιήσει την Ταχύτητα για να φύγει, αλλιώς έπρεπε ως τώρα να το είχε κάνει. Και η Λιόλα συνειδητοποιούσε το λόγο: ο πλούτος που είχε συγκεντρώσει ήταν περιώνυμος· πώς θα τον άφηνε; τι θα έκανε, όταν η κεντρική εξουσία του Βασιλείου την καταδίωκε; Μάλλον, βρισκόταν εδώ για να κλείσει κάποια συμφωνία.

«Είμαι η Βασίλισσα Λιόλα,» είπε η Λιόλα, «νόμιμη κληρονόμος του Ουρανολίθινου Θρόνου, και έχω έρθει για να σας συλλάβω, Αρχόντισσά μου, για εσχάτη προδοσία.»

«Αυτό δε θα ήταν συνετό, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Βανρίλια· «έχω πολλά να προσφέρω στο Νόρβηλ, και ο δεσμός μου με την Αδελφότητα της Ελευθερίας είναι πολύ λεπτός και ασθενής...»

«Ναι, φαντάζομαι,» είπε η Λιόλα· «όπως ήταν και με τον Οίκο των Γάθιν.»

«Δεν μπορούσα να πάω ενάντια στο ρεύμα, Βασίλισσά μου· θα με σκότωναν.»

«Ήταν δική σου η επιλογή, τότε.

»Συλλάβετέ την,» πρόσταξε η Λιόλα τους στρατιώτες της.

Δύο αρματωμένοι άντρες άρχισαν ν'ανεβαίνουν τη σκάλα.

Η Βανρίλια εστίασε το βλέμμα της σ'ένα ανοιχτό παράθυρο του σαλονιού, και ο Βάνμιρ παρατήρησε το σώμα της να τοιτώνεται μέσα από το γαλανό φόρεμά της. *Επικαλείται την Ταχύτητα, για να τηλεμεταφερθεί!* Η Λιόλα δεν του είχε πει ότι η Αρχόντισσα Σέντριν ήταν τόσο καλή· ελάχιστοι άνθρωποι μπορούσαν να χειριστούν την Τηλεμεταφορά.

Ο Βάνμιρ αμφέβαλλε αν οι στρατιώτες που ανέβαιναν τη σκάλα είχαν καταλάβει τι προσπαθούσε να κάνει η Βανρίλια· δεν επιτάχυναν καθόλου το βήμα τους. Εκείνος, όμως, ήξερε πώς μπορούσε να σταματήσει άμεσα την Αρχόντισσα. Χρησιμοποιώντας τη δική του Ταχύτητα, έτρεξε στο παράθυρο, και το έκλεισε—

—την ίδια στιγμή που η Βανρίλια εξαφανιζόταν από τη θέση της, στην κορυφή της σκάλας—

Η Λιόλα βλεφάρισε, ξαφνιασμένη, και οι στρατιώτες που πήγαιναν να συλλάβουν την Αρχόντισσα Σέντριν αναφώνησαν—

Κρύσταλλο ακούστηκε να σπάει.

Όλοι στράφηκαν.

Ο Βάνμιρ στεκόταν δίπλα από το σπασμένο παράθυρο, και έξω, στον κήπο, ήταν σωριασμένη μια αιμόφυρτη φιγούρα, ντυμένη με γαλανό φόρεμα.

«Μα τον Ζικαράθορ!...» έκανε η Λιόλα. «Βάνμιρ... Προσπάθησε να χρησιμοποιήσει Ταχύτητα, έτσι;»

Ο ακρίτης ένευσε. «Τηλεμεταφορά.» Άνοιξε το σπασμένο παράθυρο και, πεδώντας πάνω από το περβάζι, βγήκε στον κήπο. Πλησίασε τη Βανρίλια, που ήταν πεσμένη μπρούμυτα, και γονάτισε πλάι της, γυρίζοντάς την ανάσκελα. Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο με αίμα και κρύσταλλα· ένα από τα κρύσταλλα είχε μπηχτεί, σαν λεπίδα, στο δεξί της μάτι. Το αριστερό της μάτι ήταν, επίσης, κατεστραμμένο από το χτύπημα. Ο λαιμός της είχε σκιστεί. Ο Βάνμιρ έπιασε το σφυγμό της και διαπίστωσε ότι η γυναίκα ήταν νεκρή.

Ορθώθηκε, στρεφόμενος στη Λιόλα, που στεκόταν πίσω από το παράθυρο. «Δε θα χρειαστεί να τη συλλάβουμε,» της είπε.

Η πόρτα του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ ήταν ανοιχτή και πολεμιστές και μαντατοφόροι έμπαιναν και έβγαιναν. Εκατέρωθεν της στέκονταν δύο φρουροί με αρματωσιές τις οποίες ο Ζάνμελ θεωρούσε γελοίες: είχαν επάνω τους κέρατα και σκαλίσματα, και ακόμα και δυο μικρά φτερά στην πλάτη. Αποκλείεται άνθρωπος να μπορούσε να πολεμήσει, φορώντας αυτά τα πράγματα.

«Δεν υπάρχει άλλη είσοδος;» ρώτησε η Λαθέμη, καθώς εκείνη, οι σύντροφοί της, και οχτώ πολεμιστές του Άργκελ του Βασιληά (συμπεριλαμβανομένης της Αμάντριν, η οποία είχε δηλώσει πως θα τους συνόδευε μόνο και δε θα μπλεκόταν σε καμία σύγκρουση) βρίσκονταν σ'ένα σοκάκι, αντίκρυ του Ναού.

«Όχι,» απάντησε ο Ζάνμελ. «Αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να μπει κανείς.»

«Δεν είναι δυνατόν,» κούνησε το κεφάλι η Λαθέμη. «Όλοι οι ναοί—»

«Ετούτος ο Ναός δεν είναι σαν όλους τους ναούς,» τόνισε ο Ζάνμελ. «Πίστεψέ με, Έπαρχε, έχω προσπαθήσει να εισβάλω και παλιότερα. Δεν υπάρχει άλλη είσοδος.»

«Ας μπούμε από εδώ, λοιπόν,» είπε η Ρικέλθη, και ξεθηκάρωσε το λεπίδι μέσα απ'το δρακοκέφαλο μπαστούνι της, κρατώντας το με το αριστερό της χέρι, που δεν ήταν επιδεμένο.

«Θα σου πρότεινα να μείνεις πίσω,» της ψιθύρισε ο Έζβαρ, «αλλά το ξέρω ότι δε θα το κάνεις: γιαυτό προσπάθησε, τουλάχιστον, να είσαι κοντά μου.»

Η Ρικέλθη αναποδογύρισε τα μάτια. *Τι νομίζει ότι είναι; Μπαμπάς μου;*

«Έπαρχε;» Ο Ζάνμελ στράφηκε στον Κάβμαρ, μ'ένα ερωτηματικό βλέμμα.

«Για να σκοτώσουμε τον Λώντιρ δεν ήρθαμε;» αποκρίθηκε εκείνος. «Η ώρα έφτασε.» Στο χέρι του βαστούσε, ξεθηκαρωμένο, το σπαθί του.

«Περιμένετε να φύγουν κι αυτοί!» προειδοποίησε η Αμάντριν, καθώς μια ομάδα οπλισμένων μαχητών φαινόταν να έρχεται από το εσωτερικό του Ναού.

Ο Ζάνμελ ένευσε, και κοιτούσε τους πολεμιστές καθώς περνούσαν τη μεγάλη πόρτα, έβγαιναν στο δρόμο, και βάδιζαν βιαστικά, μέχρι να χαθούν πίσω από μια γωνία.

«Οι άνθρωποί σου,» είπε στην Αμάντριν, «θα επιτεθούν στους φρουρούς της εισόδου.» Τράβηξε τις μικρές βαλλίστρες του. «*Τώρα.*»

Η Αμάντριν έκανε νόημα στους μαχητές του Άργκελ να εφορμήσουν, κι εκείνοι υψάκουσαν. Καθώς η ομάδα του Έπαρχου Κάβμαρ έβγαινε στον κεντρικό δρόμο μπροστά απ'το Ναό, την ακολούθησαν· διαιρέθηκαν, οι μισοί δεξιά κι οι μισοί αριστερά της, και επιτέθηκαν στους φρουρούς της εισόδου, πάνοντάς τους απροετοίμαστους, σωριάζοντάς τους, και κοπανώντας τους, με τσεκούρια, ρόπαλα, και ξίφη.

Ο Ζάνμελ μπήκε πρώτος στην Οικία του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, αντικρίζοντας στο τέλος του μικρού διαδρόμου δύο άλλους φρουρούς, όπως και τότε που είχε πρωτοέρθει εδώ. Οι άντρες φάνηκαν ξαφνιασμένοι, βλέποντάς τον, κι εκείνος ύψωσε τις χειροβαλλίστρες του και έριξε, πετυχαίνοντας τον έναν στο στήθος και τον άλλο στο στομάχι. Ο πρώτος σωριάστηκε, ανάσκελα· ο δεύτερος διπλώθηκε. Ο δολοφόνος πέρασε ανάμεσά τους, ακολουθούμενος από τους συντρόφους του.

Και βρέθηκε στη μεγάλη αίθουσα του Ναού, στο κέντρο της οποίας ορθωνόταν το τερατόμορφο άγαλμα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, και δίπλα στο άγαλμα στέκονταν δύο άντρες: ο ένας ήταν ο Λώντιρ, φορώντας το κρανίοσχημο προσωπίο του Απέθαντου· ο άλλος ήταν κάποιος που κάτι θυμίζει στον Ζάνμελ—

Τον θυμήθηκε! Ο μεγαλόσωμος ιερέας που είχε δει στην τελετή· αυτός με το λαξευτό μπαστούνι και το κερασφόρο διάδημα· αυτός που είχε βγάλει τη δυνατή φωνή «*ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!*» Τα μαλλιά του ήταν καστανά και μακριά, και δεμένα αλογοουρά, όπως και τότε. Το κερασφόρο διάδημα ήταν, επίσης, στο κεφάλι του, και φορούσε το μακρύ, μαύρο ράσο με τα στριφτά κεντήματα. Δεν είχε, όμως, μαζί του το μπαστούνι του, αλλά ένα μεγάλο ξίφος, το οποίο

κρατούσε ανάστροφα, ακουμπώντας τα χέρια του στο ξύλινο, δερματοτυλιγμένο μανίκι.

Αντικρίζοντάς τον έτσι, ο Ζάνμελ κατάλαβε και κάτι ακόμα· κάτι που δεν είχε συνειδητοποιήσει την προηγούμενη φορά: Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν Ωθράγκος· ήταν Ρογκάνος.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο Απέθαντος. «Ποιοι είστε εσείς;»

Ο Ζάνμελ έβγαλε την κουκούλα της κάπας του, και οι σύντροφοί του τον μιμήθηκαν.

«*KABMAP!*» βροντοφώναξε ο Αρχιερέας, και η οργισμένη του φωνή αντήχησε μέσα στην αίθουσα και στο Ναό. «*Σκοτώστε τον!*» πρόσταξε τους φρουρούς που βρίσκονταν στο μεγάλο δωμάτιο. «*Σκοτώστε τους όλους!*»

Ο Έζβαρ πρόλαβε να εκτοξεύσει ένα βέλος, προτού οι εχθροί πέσουν επάνω τους· και δεν αστόχησε: διαπέρασε το στήθος ενός, σκοτώνοντάς τον.

«*Λώντιρ!*» κραύγασε ο Κάβμαρ, αποκρούοντας μια σπαθιά και σχίζοντας την κοιλιά της γυναίκας που του είχε επιτεθεί. «Σ' το είχα πει ότι θα πληρώσεις!»

«Θα με συγχωρήσεις που δεν το θυμάμαι, Έλαρχε!» αντιγύρισε το Χέρι. «Σε είχα για νεκρό!»

Οι πολεμιστές του Άργκελ του Βασιληά εισέβαλαν στην αίθουσα, επιτιθέμενοι στους ναοφύλακες.

Ο Ζάνμελ είχε πετάξει τις χειροβαλλίστρες του και είχε τραβήξει ξίφος και ξιφίδιο, για ν'αντιμετωπίσει τους εχθρούς του, αποκρούοντας με τη μεγάλη λεπίδα και σπαθίζοντας με τη μικρή.

Ο Έζβαρ είχε, επίσης, αφήσει το τόξο του και ξεθηκαρώσει το δικό του ξίφος, αντιμετωπίζοντας όποιον του επιτιθόταν, ενώ προσπαθούσε να έχει τη Ρικέλθη πίσω του.

Η Λαθέμη και ο Φάντραν μάχονταν πλάτη-πλάτη, βαστώντας κι οι δύο τα σπαθιά τους δίπλα.

Ο Αρχιερέας και ο Ρογκάνος άρχισαν ν'απομακρύνονται, πηγαίνοντας προς το βάθος της αίθουσας.

«*ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ, ΛΩΝΤΙΡ!*» φώναξε ο Κάβμαρ. «*ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ!*» Χτύπησε έναν αντίπαλο στο πρόσωπο, κι έτρεξε, για να προλάβει τον Απέθαντο.

Ο Λώντιρ τράβηξε μια χειροβαλλίστρα μέσα από τα ράσα του. Την ύψωσε, σημάδεψε, και πάτησε τη σκανδάλη. Ο Έπαρχος, με το που τον είδε να σηκώνει το τηλέμαχο όπλο, έπεσε στο πλάι, κυλώντας στο πάτωμα, και το βέλος αστόχησε.

Ένας πολεμιστής ήρθε πάνω από τον Κάβμαρ, υψώνοντας το σπαθί του· αλλά δεν πρόλαβε να το κατεβάσει, καθώς ο Ζάνμελ πετάχτηκε πίσω του και τον κάρφωσε, και με τα δύο του όπλα, στην πλάτη.

«Πρόσεχε, Έπαρχε,» είπε ο δολοφόνος. «Θα τον προλάβουμε· δεν μπορεί να μας ξεφύγει τώρα.»

Ο Κάβμαρ σηκώθηκε, παρατηρώντας ότι οι λιγοστοί φρουροί της αίθουσας που είχαν απομείνει αποκλείεται να νικούσαν.

Τότε, όμως, κάτι απρόσμενο συνέβη.

Ένας πανίσχυρος βρυχηθμός έσεισε το μεγάλο δωμάτιο. Ο Κάβμαρ κι ο Ζάνμελ, και όλοι οι άλλοι, αισθάνθηκαν το κεφάλι τους να τριζει, τα πόδια τους να λύνονται, τα σωθικά τους ν'αναποδογυρίζουν. Και σωριάστηκαν στα χέρια και στα γόνατα.

Με τις άκριες των ματιών του, ο Έπαρχος είδε ότι την τρομερή φωνή είχε βγάλει ο ιερέας που βρισκόταν στο τέλος της αίθουσας, μαζί με τον Λώντιρ. *Ένας Ρογκάνος!* σκέφτηκε, καθώς πάσχιζε να μη λιποθυμήσει. *Ένας Ρογκάνος με το Χάρισμα της Κραυγής! Τι κάνει εδώ, στη Βάλγκριθμωρ, ένας τέτοιος άνθρωπος;*

«Έπαρχε...!» έκρωξε ο Ζάνμελ· ο βρυχηθμός είχε τελειώσει, αλλά ένα δυνατό βουητό εξακολουθούσε να γεμίζει τ'αφτιά του δολοφόνου, όπως και ο χώρος εξακολουθούσε να κλυδωνίζεται γύρω του –ή, μάλλον, εκείνος νόμιζε ότι το δωμάτιο κλυδωνιζόταν· οι αισθήσεις του είχαν τρελαθεί! «Τι...;»

«Ο Ρογκάνος!» αποκρίθηκε ο Κάβμαρ, ο οποίος ίσα που είχε ακούσει τον Ζάνμελ. «Έχει την Κραυγή, ο μπάσταρδος!...» Υψώνοντας το βλέμμα του, είδε τον Λώντιρ να στηρίζει τον μεγαλόσωμο ιερέα, καθώς οι δυο τους έφευγαν από την αίθουσα. *Κουράστηκε από τη χρήση του Χαρίσματός του· δε θα μπορεί να το ξαναχρησιμοποιήσει σύντομα. Τώρα είναι η ευκαιρία μας!* Ο Κάβμαρ στηρίχτηκε στο σπαθί του και, τρίζοντας τα δόντια –προσπαθώντας να αγνοήσει το βουητό στ'αφτιά του και τον χώρο που ταλαντευόταν γύρω του–, ορθώθηκε.

«Έπαρχε!» μούγκρισε ο Ζάνμελ. «Περίμενε!» Και σηκώθηκε κι εκείνος, πιάνοντας μια κολόνα του Ναού. «Περίμενε!» Στράφηκε, να

κοιτάξει τους συντρόφους του: ο Έζβαρ βρισκόταν στα τέσσερα πάνω από τη Ρικέλθη, η οποία φαινόταν να έχει χάσει τις αισθήσεις της· ο Φάντραν σερνόταν στο πάτωμα, προσπαθώντας να φτάσει το σπαθί του· η Λαθέμη ήταν στα γόνατα, κρατώντας, με τα δύο χέρια, το κεφάλι, ενώ τα χείλη της συσπώνταν (ο Ζάνμελ, φυσικά, δεν μπορούσε ν'ακούσει αν έβγαζαν κάποιον ήχο)· οι πολεμιστές του Άργκελ του Βασιληά και οι ναοφύλακες βρίσκονταν σωριασμένοι στο δάπεδο, άλλοι λιπόθυμοι άλλοι πασχίζοντας να σηκωθούν. Αυτός ο Ρογκάνος πρέπει να είναι πολύ ισχυρός στο Χάρισμα της φυλής του, σκέφτηκε ο δολοφόνος. Αλλά, βέβαια, δεν ήξερε και πολλούς άλλους Ρογκάνους με το Χάρισμα, για να τον συγκρίνει· για την ακρίβεια, δεν ήξερε κανέναν.

«Θα ξεφύγουν!» γρύλισε ο Κάβμαρ. «Μην καθυστερείς!» Ο Ζάνμελ είδε ότι αίμα έτρεχε απ'το αριστερό ρουθούνι του Έπαρχου.

Παίρνοντας το ξιφίδιο του από κάτω (το σπαθί του το κρατούσε· δεν του είχε πέσει), τον ακολούθησε, καθώς εκείνος άρχιζε να βαδίζει προς τη μεριά της αίθουσας απ'όπου ο Ατέθαντος και ο Ρογκάνος είχαν βγει.

Ο Ζάνμελ και ο Κάβμαρ παραμέρισαν μια κουρτίνα και μπήκαν στον διάδρομο πίσω της, ο οποίος φωτιζόταν από δαυλούς και τελείωνε σε μια διακλάδωση.

«Χίλιες κατάρεις!» μουρμούρισε ο Κάβμαρ. «Μ'αυτό το δαιμονισμένο βούισμα δεν μπορούμε ν'αφουγκραστούμε, ν'ακούσουμε τα βήματά τους...» Ωστόσο, έτρεξε, προσπαθώντας να μη ζαλιστεί και πέσει. Μονάχα η διακλάδωση υπήρχε για να φύγουν οι εχθροί του· ή δεξιά θα είχαν πάει ή αριστερά. Θα τους έβλεπε, αν βιαζόταν.

Ο Ζάνμελ –που δεν είχε καταλάβει τι μουρμούρισε ο Έπαρχος, αν και είδε τα χείλη του να κινούνται– τον ακολούθησε, καταπόδας. *Το έδαφος ταρακουνιέται από κάτω μας, μα τους θεούς!* σκέφτηκε. *Πώς θα αντιμετωπίσουμε τον Λώντιρ σ'αυτά τα χάλια;* Ωστόσο, έπρεπε να παραδεχτεί πως, καθώς ο χρόνος κυλούσε, θα ήταν ολοένα και καλύτερα· ήδη νόμιζε ότι αισθανόταν πιο καλά από πριν. Μπορεί το Χάρισμα του Ρογκάνου να ήταν δυνατό, μα τα αποτελέσματά του δεν πρέπει να διαρκούσαν για πολύ... *Το πρόβλημα είναι ότι εμείς δεν ξέρουμε πόσο καιρό έχουμε στη διάθεσή μας...*

Ο Κάβμαρ, φτάνοντας στη διακλάδωση, κοίταξε δεξιά κι αριστερά –κι από τα δεξιά είδε μια σκιά! Ο Αλέθαντος κι ο Ρογκάνος πρέπει μόλις να είχαν στρίψει. Τους κυνήγησε, στρίβοντας κι εκείνος.

Αντίκρισε έναν διάδρομο που τελείωνε σε μια στριφτή, πέτρινη σκάλα, την οποία πλησίαζαν ο Λώντιρ και ο μεγαλόσωμος ιερέας του· ο δεύτερος πήγαινε σχετικά αργά, σα να ζαλιζόταν. Αριστερά υπήρχαν δύο πόρτες που, καθώς ο Κάβμαρ έστριβε, άνοιγαν, για να βγουν ρασοφόροι άντρες και γυναίκες. Στα χέρια τους κρατούσαν ό,τι πιο εκκεντρικό μαχαίρι και ξιφίδιο μπορούσε κανείς να φανταστεί: με στριφτή λεπίδα· με λεπίδα που άνοιγε εκατέρωθεν, σαν λουλούδι· με λεπίδα και στα δύο άκρα· με πριονοειδή λεπίδα. Τα κεφάλια των ανθρώπων που βαστούσαν αυτά τα παράξενα όπλα ήταν κουρεμένα με εξίσου παράξενους τρόπους, και βαμμένα με διάφορα χρώματα.

Ιερείς και δόκιμοι, σκέφτηκε ο Κάβμαρ, καθώς ο Ζάνμελ ερχόταν στο πλευρό του.

«Παραμερίστε!» πρόσταξε ο δολοφόνος, και σπάθισε έναν, χτυπώντας τον στο σαγόνι κι εκτοξεύοντας αίμα στο ταβάνι.

«Θάνατος!» σύριξαν πολλοί από τους ρασοφόρους, και χίμησαν καταπάνω στον Ζάνμελ και στον Κάβμαρ. Δεν μπορούσαν, όμως, να τους κυκλώσουν, γιατί ο διάδρομος ήταν στενός.

Ο Έπαρχος άρχισε να σπαθίζει σαν λυσσασμένος. Ο δολοφόνος δεν περίμενε ότι ο σύντροφός του θα πολεμούσε έτσι, αλλά, βέβαια, δεν τον είχε δει και ποτέ ξανά να πολεμά.

Οι ρασοφόροι προσπαθούσαν να τους πλησιάσουν και να τους σκοτώσουν, με τα μαχαίρια και τα ξιφίδιά τους, όμως αυτό ήταν δύσκολο, καθώς οι λεπίδες των αντιπάλων τους ήταν μακρύτερες και τους χτυπούσαν προτού μπορέσουν να φτάσουν σε κατάλληλη απόσταση ώστε να επιτεθούν. Επιπλέον, η πολεμική εκπαίδευση των ρασοφόρων ήταν σχεδόν ανύπαρκτη, έκρινε ο Ζάνμελ. *Ο Λώντιρ τούς έστειλε εναντίον μας μόνο και μόνο για να μας καθυστερήσει, κι αυτοί είναι αρκετά φανατικοί ώστε να έρχονται και να πεθαίνουν!*

«Πίσω, ανόητοι!» φώναξε ο Κάβμαρ, που κι εκείνος στο ίδιο σύμπέρασμα με τον Ζάνμελ είχε φτάσει. «Πίσω! –θα σας σκοτώσουμε όλους!» Το σπαθί του ήταν αιματοβαμμένο ως τη λαβή και τα ρούχα του πιτσιλισμένα απ' το αίμα, το περισσότερο από το οποίο ήταν των

εχθρών του· ωστόσο, δύο μαχαιριές τον είχαν πετύχει, η μία στον αριστερό πήχη κι η άλλη στα δεξιά πλευρά· αλλά τα τραύματα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από γρατσουνιές· δεν είχε αφήσει κανέναν να τον πλησιάσει αρκετά, ώστε να *μπήξει* τη λεπίδα του.

Και τώρα, οι ιερείς και οι δόκιμοι (ούτε ο Κάβμαρ ούτε ο Ζάνμελ μπορούσε να διακρίνει ποιοι *ακριβώς* ήταν ιερείς και ποιοι δόκιμοι· όλοι ίδιοι τους έμοιαζαν, και το ίδιο τρελού), καθώς άκουσαν τη φωνή του Έπαρχου, φάνηκε να συνειδητοποιούν την κατάσταση, να βλέπουν, επιτέλους, τα κουφάρια που συγκεντρώνονταν στο πέτρινο πάτωμα, να προσέχουν το αίμα που είχε πιτσιλίσει τους τοίχους και το ταβάνι, και να πανικοβάλλονται, να τρομοκρατούνται, συμπεραίνοντας ότι ήταν αδύνατο να κατατροπώσουν τους εχθρούς τους, όπως, αναμφίβολα, τους είχε ζητήσει ο Αρχιερέας τους. Έτσι, ορισμένοι απ'αυτούς στράφηκαν και μπήκαν στις ανοιχτές πόρτες, ουρλιάζοντας· και ύστερα, οι υπόλοιποι μιμήθηκαν το παράδειγμά τους. Οι πόρτες έκλεισαν και αμπαρώθηκαν. Ο Κάβμαρ και ο Ζάνμελ *άκουσαν* τις αμπάρες να πέφτουν· τα αποτελέσματα της Κραυγής του Ρογκάνου είχαν αρχίσει να περνάνε.

Ο Έπαρχος πήγε στη στριφτή, πέτρινη σκάλα κι άρχισε ν'ανεβαίνει.

Ο Λώντιρ βρισκόταν επάνω, με την πλάτη στον τοίχο, και περίμενε τους εχθρούς του. Το ξίφος του ήταν υψωμένο πάνω απ'τον ώμο του, τ'αφτιά του τεντωμένα, τα μάτια του καρφωμένα στη σκιά που έπεφτε στα σκαλοπάτια. Αντιλαμβανόταν ότι, τώρα που ο Κάβμαρ και ο Νεκρομένων είχαν δεχτεί την Κραυγή του Άγκμαρολ, οι αισθήσεις τους θα ήταν θολωμένες, και προπάντων η ακοή τους· έτσι, το μόνο που όφειλε εκείνος να κάνει ήταν να μην τον δουν –η σκιά του να πέφτει από την άλλη μεριά–, και ο πρώτος που θα ζύγωνε θα πέθαινε...

Ο Έπαρχος, σκέφτηκε, στενεύοντας τα μάτια κάτω από την κρανιόσχημη μάσκα του, ο Έπαρχος *προπορεύεται*. Ω ναι, θα το φχαριστηθώ πολύ αυτό...

Έλα, Κάβμαρ... έλα στο σκαλοπάτι που θέλω...

Η δεξιά μπότα του Έπαρχου πάτησε στο σκαλοπάτι –και το ξίφος του Λώντιρ κατέβηκε.

Ο Κάβμαρ, όμως, δεν ήταν τελείως απροετοίμαστος γι' αυτό. Το περίμενε ότι ο Αρχιερέας πιθανώς να κρυβόταν επάνω, για να τον σκοτώσει· έτσι, είχε το σπαθί του μισοϋψωμένο, και το παρενέβαλε στο δρόμο της λεπίδας του Λώντιρ, παραμερίζοντάς την και κάνοντάς την ν' αστοχήσει την καρδιά του και να σχίσει το στήθος του διαγώνια. Η τουνίκα του κουρελιάστηκε και αίμα την έβαψε. Ο Κάβμαρ έχασε την ισορροπία του και έπεσε όπισθεν, προς τον Ζάνμελ, ο οποίος έκανε στο πλάι και στήριξε τον Έπαρχο, με το αριστερό του χέρι.

«Κρατήσου,» του είπε, και ανέβηκε εκείνος πρώτος, για να συναντήσει τον Λώντιρ, που βρισκόταν στην κορυφή της σκάλας.

«Δολοφόνε,» γρύλισε εκείνος, «δεν περίμενα να σε δω εδώ –όχι ύστερα από το θάνατο του νεκραδελφού σου–»

«Νόμιζες ότι αυτό θα τελείωνε έτσι;» αντιγύρισε ο Ζάνμελ, ζυγώνοντας με επιφύλαξη· οι αισθήσεις του ήταν ακόμα θολωμένες από την Κραυγή του Ρογκάνου, και ο Αρχιερέας, σίγουρα, δεν ήταν ανεκπαίδευτος όπως οι ρασοφόροι τους οποίους είχε στείλει στο θάνατό τους. «*Η ζωή σου είναι δική μου, Λώντιρ!*»

«Γελοίο!» φώναξε εκείνος. «Είμαι ήδη νεκρός· δεν μπορείς να με σκοτώσεις! Δεν μπορείς να σκοτώσεις τον Απέθαντο!» Και σπάθισε καρφωτά τον Ζάνμελ, ο οποίος απέκρουσε και τα ξίφη τους διασταυρώθηκαν. Ο Λώντιρ έσπρωξε, κι ο δολοφόνος αισθάνθηκε τα πόδια του να είναι έτοιμα να φύγουν από το σκαλοπάτι. Κατέβασε το ξιφίδιό του πάνω στη λεπίδα του σπαθιού του Αρχιερέα, παραμερίζοντάς την.

Ο Λώντιρ πήδησε πίσω, καθώς ο Ζάνμελ έφτανε στην κορυφή της στριφτής σκάλας. «Εσύ σκότωνες τους ανθρώπους μου;» γρύλισε. «*Εσύ;*»

«Εγώ,» είπε ο δολοφόνος. Ο Αρχιερέας βρισκόταν στα δεξιά του, ενώ στ' αριστερά του ήταν ο Ρογκάνος, βαστώντας το μεγάλο του σπαθί δίλαβα· τα δόντια του ήταν σφιγμένα και γυάλιζαν στο αλλόκοτο πράσινο φως του δαυλού που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο.

«Είσαι καλύτερος απ' ό,τι πίστευα. Ο Νουτκάλι έπρεπε να με είχε προειδοποιήσει για σένα!»

«Τι κρίμα που δε σε προειδοποίησε· πιθανώς, σε βαρέθηκε. Ήρθε η ώρα να πας να συναντήσεις τον θεό σου με τις πολλές ουρές.» Ο Ζάνμελ έφυγε από το κεφαλόσκαλο, βηματίζοντας πάνω στο πλακόστρωτο πάτωμα του μικρού δωματίου όπου είχε βρεθεί. Ο Κάβμαρ ανέβηκε πίσω του· το στέρνο του είχε μια μακριά, διαγώνια χαρακιά και η τουνίκα του ήταν ποτισμένη στο αίμα, αλλά η φωτιά στα μάτια του Έπαρχου εξακολουθούσε να είναι το ίδιο εκδικητική και μανιασμένη όπως πριν.

«Προσπαθήστε όσο θέλετε,» σφύριξε ο Αρχιερέας μέσα απ'το προσωπείο του Αλέθαντου· «*δεν μπορώ να πεθάνω!*»

«Σκοπεύουμε να προσπαθήσουμε *πολύ*, Λώντιρ,» είπε ο Κάβμαρ.

Ο Αλέθαντος κοίταξε τον Ρογκάνο ιερέα. «Άγκμαρολ!»

Εκείνος ένευσε και επιτέθηκε στον Ζάνμελ, διαγράφοντας με το σπαθί του ένα επικίνδυνο ημικύκλιο. Ο δολοφόνος διασταύρωσε τα όπλα του, αποκρούοντας τη βαριά λεπίδα· η ορμή της, όμως, τον έκανε να παραπατήσει και να πέσει ανάσκελα. Την ίδια στιγμή, ο Λώντιρ ορμούσε στον Κάβμαρ, γρυλίζοντας: «Τώρα, Έπαρχε, θα τελειώσω το έργο που άρχισα!»

Τα σπαθιά τους μπλέχτηκαν και ο Κάβμαρ προσπάθησε να γρονθοκοπήσει τον αντίπαλό του στην κοιλιά, αλλά ο Αρχιερέας απομακρύνθηκε εγκαίρως, πλαγιοπατώντας... και οι λεπίδες τους χωρίστηκαν πάλι.

Ο Ζάνμελ κύλησε στο πάτωμα, και το σπαθί του Άγκμαρολ χτύπησε τις πλάκες, μ'ένα δυνατό καμπάνισμα. Ο δολοφόνος πάτησε στα μποτοφορεμένα του πόδια, με μια ευέλικτη κίνηση, και σπάθισε τον Ρογκάνο, σχίζοντας το ράσο του και τραυματίζοντάς τον στα πλευρά.

Πράσινες σπίθες πετάχτηκαν τριγύρω, καθώς ο Κάβμαρ αστόχησε τον Λώντιρ, πετυχαίνοντας τον δαυλό στον τοίχο.

«Σ'το είπα, Έπαρχε –*δεν μπορώ να πεθάνω!*» ούρλιαξε ο Αρχιερέας. Έσκυψε κι επιτέθηκε καρφωτά· κι αν δεν υπήρχαν οι πράσινες σπίθες απλωμένες στο χώρο, θα είχε διαπεράσει τον αντίμαχό του· όμως πέτυχε μόνο τον αέρα, τυφλωμένος από τις λάμπεις καθώς ήταν.

Ο Κάβμαρ σπάθισε, χτυπώντας το προσωπίο του Λώντιρ, το οποίο έσπασε κατά το ήμισυ, αλλά το πρόσωπο από πίσω δεν τραυματίστηκε.

«AAAAAAAAAAAAaaaaaarrrr!» γκάριξε ο Ρογκάνος, και ο Ζάνμελ είχε την εντύπωση πως ο αντίπαλός του πρέπει να χρησιμοποίησε το Χάρισμα που ονομαζόταν Κραυγή, γιατί αισθάνθηκε μια αόρατη δύναμη να χτυπά το κεφάλι του, να κάνει όλα του τα νεύρα να κλονίζονται. Ωστόσο, η τωρινή φωνή του Άγκμαρολ δεν ήταν τόσο έντονη όσο αυτή στην κεντρική αίθουσα του Ναού· ο ιερέας, καθώς μάλλον εξουθενωμένος από εκείνη την Κραυγή που τους είχε σωριάσει όλους, δεν μπορούσε να βγάλει άλλη μία αντίστοιχης ισχύος.

Ταυτόχρονα, το μεγάλο σπαθί ερχόταν προς τον Ζάνμελ, παρότι ο χειριστής του παραπατούσε από την κόπωση κι από το τραύμα στα πλευρά του. Ο δολοφόνος τ'απέφυγε, σκύβοντας, αλλά η πλάτη του κοπάνησε στον πέτρινο τοίχο του δωματίου, ενώ το κεφάλι του βούιζε.

Εν τω μεταξύ, ο Λώντιντ και ο Κάβμαρ ξιφομαχούσαν κοντά στη στριφτή σκάλα, και το πόδι του Έπαρχου γλίστρησε στο κεφαλόσκαλο, κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του και αναγκάζοντάς τον ν'απλώσει τ'αριστερό χέρι, για να πιαστεί από κάπου –πράγμα που έδωσε την ευκαιρία στον Αρχιερέα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ να τον καρφώσει στα πλευρά και να τον κλοτηήσει, στέλνοντάς τον να κατακυλήσει στα πέτρινα σκαλοπάτια.

Ο Ζάνμελ το είδε αυτό να συμβαίνει, καθώς ο Άγκμαρολ τον ζύγωνε, υψώνοντας το σπαθί του πάνω απ'τον δεξή ώμο. Ο Ρογκάνος ήταν στα όρια της λιποθυμίας, παρατηρούσε ο δολοφόνος –*αν είναι να κάνω κάτι, πρέπει να το κάνω γρήγορα· μετά, θα μου επιτεθούν και οι δύο.* Καθώς η εχθρική λεπίδα κατέβαινε προς το κεφάλι του, ο Ζάνμελ έσκυψε και κινήθηκε εμπρός, μπήγοντας το ξιφίδιό του στο διάφραγμα του ιερέα και σπρώχνοντάς τον πίσω. Ο Άγκμαρολ σωριάστηκε, και το μεγάλο σπαθί έφυγε απ'τα χέρια του, όπως και το ξιφίδιο είχε φύγει απ'τα χέρια του δολοφόνου και προεξείχε τώρα από το σώμα του Ρογκάνου.

«Μόλις σκότωσες έναν εξόριστο πρίγκιπα της Ναζ-Λορ,» είπε ο Λώντιρ, κοιτάζοντας τον Ζάνμελ μέσα από τη σπασμένη του μάσκα. Το προσωπείο ήταν κομμένο διαγωνίως, έτσι που μόνο το αριστερό

μάτι και μάγουλο του Αρχιερέα φαίνονταν· το υπόλοιπό του πρόσωπο έμοιαζε με κρανίο. Μισός νεκρός μισός ζωντανός.

«Αν ήταν πρίγκιπας, καλά θα έκανε να είχε μείνει στο βασίλειό του,» αποκρίθηκε ο δολοφόνος, ξέπνοα. «Τώρα, έχω άλλον έναν να σκοτώσω.»

«Ο εργοδότης σου είναι νεκρός!» σφύριξε ο Λώντιρ. «Ζύγωσε και σε περιμένει η ίδια μοίρα. Εγώ δεν μπορώ να πεθάνω!»

«Είμαι, τότε, περίεργος να μάθω τι θα συμβεί όταν έχω το σπαθί μου στα σωθικά σου,» είπε ο Ζάνμελ, και επιτέθηκε.

Ο Έζβαρ, που η ακοή του είχε πια καθαρίσει κάπως, ακολουθούσε τους ήχους της μάχης. Ο Κάβμαρ και ο Ζάνμελ είχαν φύγει μόνοι τους, και πίστευε ότι, μάλλον, θα χρειάζονταν κάποια βοήθεια· έτσι, είχε ζητήσει από τον Φάντραν και τη Λαθέμη να φυλάνε τη Ρικέλθη –η οποία είχε λιποθυμήσει από την Κραυγή του Ρογκάνου– και είχε τρέξει προς τη μεριά όπου πήγαν ο Έπαρχος κι ο δολοφόνος. Τώρα, καθώς έστριβε σε μια γωνία –απο δώ πρέπει να ακουγόταν η φασαρία· δεν μπορεί να έκανε λάθος–, είδε έναν διάδρομο γεμάτο κουφάρια και αίματα. Ανάμεσα στους νεκρούς, όμως, δεν ήταν οι σύντροφοί του.

Ιερείς, σκέφτηκε, παρατηρώντας τα ράσα, τις παράξενες κομμώσεις, και τα αλλόκοτα όπλα. *Ιερείς του Σάλγκρεμ'ρωθ*.

Στο τέλος του διαδρόμου υπήρχε μια στριφτή, πέτρινη σκάλα... Ναι, από εκεί ερχόταν ο θόρυβος· αλλά από επάνω ή από κάτω; Τ'αφτιά του βούιζαν· δεν ήταν σίγουρος. Πλησίασε–

Κάποιος κατρακύλησε πάνω στα σκαλοπάτια και κατέληξε εμπρός του. Η τουνίκα του ήταν κουρελιασμένη και ποτισμένη στο αίμα· μια διαγώνια χαρακιά υπήρχε στο στέρνο του, μα, κυρίως, φαινόταν να αιμορραγεί από μια πληγή στα πλευρά.

«Έπαρχε!» Ο Έζβαρ γονάτισε στο ένα πόδι πλάι του.

Ο Κάβμαρ έπιασε τον ώμο του ερημίτη, αιματοβάφοντάς τον. «Βιάσου!... Ο Ζάνμελ...! Σκοτώστε τον Λώντιρ! –Ανέβα!»

Ο Λώντιρ άκουσε βήματα να έρχονται από τη σκάλα. Όχι! Δεν μπορεί ο τρισκατάρατος ο Έπαρχος ν'ανέβαινε! Δεν μπορεί ο δαιμονισμένος να είχε σηκωθεί και ν'ανέβαινε πάλι, εκατό χιλιάδες κάρτες στη μαύρη του ψυχή!

Ο Αρχιερέας προσπάθησε ν'απομακρυνθεί από τη σκάλα, ενώ αντιμετώπιζε τον δολοφόνο που, παλιά, όταν ήταν νεκρονοικημένος, ονομαζόταν Νεκρομένων. Τι διάολος με σπαθί ήταν κι αυτός! Ύστερα από την Κραυγή που είχε δεχτεί, ύστερα από τη συμπλοκή με τους ιερείς και τους δόκιμους του Ναού, ύστερα από τη δεύτερη, ασθενέστερη Κραυγή του Άγκμαρολ, ύστερα από τη μονομαχία με τον ίδιο τον Ρογκάνο ιερέα, ακόμα άντεχε, και πολεμούσε δύο φορές καλύτερα από τον Έπαρχο Κάβμαρ! Ο Λώντιρ φοβόταν ότι ο δολοφόνος μπορεί να εκπλήρωνε την υπόσχεσή του, και να του έμπηγε το σπαθί του στα σωθικά.

Και τώρα που ανέβαινε και κάποιος άλλος, είτε ήταν ο Κάβμαρ είτε όχι—

Πρέπει να φύγω!

Ο Λώντιρ σπάθισε τον δαυλό με την πράσινη φωτιά, απλώνοντας ξανά σπίθες σ'όλο το δωμάτιο...

Ο Ζάνμελ πετάχτηκε πίσω, καλύπτοντας το πρόσωπό του, με το αριστερό χέρι. Ο Αρχιερέας πρέπει να είχε τρελαθεί! Ή, μάλλον, όχι· ήταν απλά πονηρός, συμπέρανε ο δολοφόνος: προσπαθούσε να υποχωρήσει.

Είδε τον Λώντιρ ν'ανοίγει μια πόρτα και να φεύγει, κλείνοντάς την πίσω του.

Ο Έζβαρ ανέβηκε στο κεφαλόσκαλο.

Ούτε που τον άκουσα! σκέφτηκε ο Ζάνμελ. *Τ'αφτιά μου δεν είναι καλά, μ'όλες αυτές τις κωλοΚραυγές!...*

«Πού είναι ο Έπαρχος;» ρώτησε.

«Κάτω, άσχημα τραυματισμένος. Μου ζήτησε να έρθω, να σε βοηθήσω να σκοτώσεις τον Λώντιρ.»

Ο Ζάνμελ έτρεξε στην πόρτα απ'την οποία είχε βγει ο Αρχιερέας, και την άνοιξε. «Πήγαινε στον Έπαρχο!» προέτρεψε τον Έζβαρ, αρχίζοντας να καταδιώκει τον Αλέθαντο.

Ο Λώντιρ, έχοντας φτάσει στο ψηλότερο σημείο του Ναού, άνοιξε ένα από τα λιγοστά παράθυρα που υπήρχαν στο χτίριο –το παράθυρο απ’το οποίο είχε κάνει το «θαύμα» του, με τη βοήθεια του Γκρίζου Σκύλου.

Ο Ζάνμελ ερχόταν, με το αιματοβαμμένο του ξίφος στο χέρι. «Τι θα κάνεις τώρα, *Απέθαντε;*» του φώναξε. «Θα πηδήξεις;»

Ο Λώντιρ ανέβηκε στο περβάζι. «Με καταλαβαίνεις, δολοφόνε!» γέλασε. «Αντίο!» Και έδωσε σάλτο.

Ο Ζάνμελ τον είδε να πετάγεται σε μια οροφή που δε βρισκόταν και πολύ μακριά απ’το Ναό. Εύκολο άλμα. Ανέβηκε κι εκείνος στο περβάζι και πήδησε.

Τα μποτοφορεμένα του πόδια πάτησαν στη στέγη, και οι πέτρες της τραντάχτηκαν από κάτω του. Ετοιμόρροπο ήταν το καταραμένο το οικοδόμημα...

Ο Λώντιρ είδε ότι ο δολοφόνος τον καταδίωκε και έτρεξε πάλι, πηδώντας σ’άλλη οροφή. «Δεν το βάζεις ποτέ κάτω;» του φώναξε.

«Θα σε σκοτώσω, Λώντιρ! Το είπα ότι θα σε σκοτώσω!» αποκρίθηκε ο Ζάνμελ, στο κατόπι του.

«Έλα, τότε! Έλα εκεί που θα πάω, αν σ’αρέσει!» γέλασε ο Αρχιερέας. Τα άλματά του, από το ένα ρημαγμένο χτίριο της Δυτικής Περιφέρειας στο άλλο, τον οδηγούσαν ανατολικά.

Με πηγαίνει στην Πάνω Γέφυρα, όπου βρίσκονται συγκεντρωμένοι οι πολεμιστές του! συνειδητοποίησε ο Ζάνμελ. *Όχι, δεν μπορώ να τον αφήσω!* Τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του (άλλο ένα θα του έμενε μετά απ’αυτό) και το εκτοξεύει, γνωρίζοντας ότι η βολή ήταν υπερβολικά αβέβαιη.

Το όπλο, ωστόσο, πέτυχε την αριστερή ωμοπλάτη του Λώντιρ, κι εκείνος κραύγασε. Άφησε το σπαθί του να πέσει και πέρασε το δεξί του χέρι κάτω από την αριστερή του μασκάλη, για να πιάσει το μανίκι του ξιφιδίου και να ξεκαρφώσει τη λεπίδα από πάνω του.

Ο Ζάνμελ δεν έχασε ούτε στιγμή· τώρα θα τον προλάβει! Βρέθηκε στην ίδια οροφή με τον Λώντιρ, μόλις εκείνος είχε τραβήξει το ξιφίδιο από το σώμα του. Ο Αρχιερέας ύψωσε το όπλο και το πέταξε, πανικόβλητα, καταπάνω στον δολοφόνο, αστοχώντας τελείως.

Ο Ζάνμελ χίμησε στον Λώντιρ, αλλά αυτός απέφυγε τη σπαθιά και πήδησε στην κοντινότερη οροφή –βόρεια. *Ωραία! Τον έβγαλα από*

την ανατολική του πορεία, σκέφτηκε ο δολοφόνος, ακολουθώντας τον. Και δεν πρόλαβε να πάρει και το ξίφος του από κάτω...

Σπάθισε πάλι. Χτύπησε μια καμινάδα, αλλά όχι τον Λώντιρ, ο οποίος προσπάθησε να πάει ανατολικά, κάνοντας ένα παράτολμο άλμα και πετυχαίνοντάς το. Ο Ζάνμελ τον μιμήθηκε.

Ο Αρχιερέας πήδησε βόρεια ξανά, γιατί το επόμενο ανατολικό χτίριο ήταν ψηλότερο από αυτό στο οποίο βρίσκονταν οι δυο τους τώρα. Ο Ζάνμελ τον ακολούθησε. Ο Λώντιρ πήγε στην ανατολική μεριά του μεγάλου οικοδομήματος που είχαν φτάσει –το οποίο, μάλλον, ήταν αποθήκη– και ετοιμάστηκε να πηδήσει απέναντι –άλλο ένα παράτολμο άλμα.

Ο Ζάνμελ τον σπάθισε στα πλευρά, και ο Αρχιερέας ούρλιαξε, στρεφόμενος στον δολοφόνο· δεν έπεσε, όμως. Έχει λυσσάξει, σκέφτηκε ο Ζάνμελ, και του επιτέθηκε ξανά. Αλλά ήταν κι εκείνος κουρασμένος, έτσι ο Λώντιρ σταμάτησε τη σπαθιά του, χτυπώντας τον στον καρπό και γρονθοκοπώντας τον στην κοιλιά. Ύστερα, στράφηκε ανατολικά και πήδησε. Το άλμα του τον πήγε σ'ένα οικοδόμημα επικίνδυνα πλάι στον ποταμό.

Πώς έχει ακόμα δυνάμεις; απόρησε ο Ζάνμελ, τρίζοντας τα δόντια και πηδώντας ξοπίσω του. Ήταν αλήθεια, τελικά, ότι ήταν Απέθαντος; Όχι, δεν μπορεί να ήταν αλήθεια! *Θα βάλω, πρώτα, το ξίφος μου στα σωθικά του και, μετά, θα πω ότι δεν πεθαίνει!* Σπάθισε, πετυχαίνοντας τον Αρχιερέα στο γοφό. Εκείνος παραπάτησε, και βρέθηκε στην άκρη του χτιρίου. Το βλέμμα του στράφηκε στον ποταμό, από κάτω. Έβηξε, φτύνοντας αίμα.

«...Δολοφόνε!» έκρωξε. «Δεν μπορείς να με σκοτώσεις!» Και βούτηξε στον Σάλερεκ.

Αδύνατον να επιζήσει και απ'αυτό! σκέφτηκε ο Ζάνμελ, ξέπνοος και κατάκοπος.

Παρατήρησε τον ποταμό, αλλά δεν είδε ούτε το κεφάλι του Λώντιρ να βγαίνει στην επιφάνεια του νερού (σε περίπτωση που ήταν ζωντανός και ήθελε ν'αναπνεύσει) ούτε το σώμα του (σε περίπτωση που ήταν νεκρός και η άνωση τον έσπρωχνε). Όχι, εκείνο που είδε ήταν κάτι το παράξενο, κάτι ίσως το τρομακτικό.

Στο σημείο όπου έπεσε ο Αρχιερέας, ένας δίσκος αίματος δημιουργήθηκε και, μετά, συρρικνώθηκε, σαν να αναδιπλωνόταν προς το κέντρο, μέχρι που τίποτα δεν έμεινε από αυτόν.

Το νερό του ποταμού ήταν παγωμένο, και τον τραβούσε κάτω... κάτω... κάτω...

Τα μέλη του είχαν παραλύσει, σκοτάδι είχε τυλίξει τον κόσμο...

Μετά, κάτι ακούμπησε στην πλάτη του, δύο χέρια τυλίχτηκαν γύρω του. Και είχε την εντύπωση ότι ένα γυναικείο σώμα σφιγγόταν επάνω του. Μια εξωπραγματικά μακριά γλώσσα έγλειψε το μάγουλό του.

Σάλ'γκρεμ'ρωθ, Κύριέ μου... πού βρίσκομαι;

Το πρόσωπο ενός άντρα φάνηκε. Μικρά κέρατα περιστοιχίζαν τα μάτια του, και τα χείλη του χαμογελούσαν σαρδόνια.

Είμαι νεκρός;

Κεφάλαιο 20

Επίλυση

Ο Ζάνμελ κατέβηκε από την οροφή του οικοδομήματος και πλησίασε την όχθη του ποταμού, ψάχνοντας για κάποιο ίχνος του Λώντιρ μέσα στο νερό· όμως δεν είδε τίποτα, θαρρείς κι ο Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ είχε εξαφανιστεί. Ούτε αίμα δεν είχε αφήσει πίσω του. Ένα απόκοσμο συναίσθημα τρόμου γέμισε τον Ζάνμελ. *Είναι, τελικά, απέθαντος, όπως λέγανε; Θα το ανακαλύψουμε σύντομα, υποθέτω...*

Θηκάρωσε το σπαθί του και άρχισε να κατευθύνεται νότια, διασχίζοντας τους κακοδιατηρημένους δρόμους της Δυτικής Περιφέρειας. Δεν πρόφτασε, όμως, να βαδίζει πολύ και άκουσε κραυγές, από τη μεριά της Πάνω Γέφυρας, όπου και πλησίαζε. Επιτάχυνε το βήμα του και έφτασε σε μια γωνία απ'την οποία μπορούσε, άνετα, να κοιτάξει τι συνέβαινε. Γύρω του ορισμένοι είχαν χαράξει παραθυρόφυλλα και πόρτες, και κοιτούσαν κι αυτοί, από τις χαραμάδες· γιατί το θέαμα ήταν κάτι που δεν έβλεπες κάθε μέρα, και πόσο μάλλον στη Δυτική Περιφέρεια της Νουάλβορ.

Στη μέση της Πάνω Γέφυρας βρίσκονταν οι δράκαρχοι και οι δράκοι τους, καθώς και μερικοί ασπιδοφόροι με λίγα βέλη καρφωμένα στις ασπίδες τους. Οι πολεμιστές που φυλούσαν τη γέφυρα είχαν τραπεί σε άτακτη φυγή, φρενήρεις και ουρλιάζοντας.

Χα-χα-χα-χα· πράγματι, ένα θέαμα που δεν το βλέπεις συχνά! σκέφτηκε ο Ζάνμελ, υπομειδώντας· και έστριψε τη γωνία πίσω από την οποία κρυβόταν, για να ζυγώσει, αργοβαδίζοντας, το δυτικό άκρο της γέφυρας.

Εν τω μεταξύ, οι δράκαρχοι και οι ασπιδοφόροι τους ζύγωναν το ίδιο σημείο, προχωρώντας με προσοχή πάνω στη γέφυρα, γιατί ήταν γνωστό πως γλιστρούσε σαν ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ να την είχε φτύσει.

«Ποιος είσαι;» φώναξε ένας από τους δράκαρχους, με βραχνή φωνή. Στο κεφάλι του φορούσε ένα αργυρό στέμμα, λαξεμένο με πολλές μορφές περιπλεγμένων δράκων, ο ένας εκ των οποίων ύψωνε το

λαιμό του, κρατώντας ανάμεσα στα σαγόνια του ένα φανταχτερό ρουμπίνι.

«Άρχοντα Χάφναρ,» είπε ο Ζάνμελ, «δε με αναγνωρίζεις;»

Ο Χάφναρ πέρασε μπροστά από τον Κέλσοναρ και ζύγωσε τον δολοφόνο. «Ο Νεκρομένων...» είπε. «Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;»

«Είχα μια αποστολή, την οποία πιστεύω και εύχομαι πως έχω ολοκληρώσει. Τώρα, αν θέλετε, Άρχοντές μου, θα πρότεινα να με ακολουθήσετε. Στο Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ βρίσκονται κάποιοι οι οποίοι πιθανώς να χρειάζονται τη βοήθειά σας. Ανάμεσά τους είναι και η μητέρα σου, Χάφναρ.»

«Η μητέρα μου; Ελπίζω να έχεις μια πολύ καλή εξήγηση γι'αυτό, δολοφόνε.»

«Μη φοβάσαι, οι εξηγήσεις μου θα σε υπερκαλύψουν,» είπε ο Ζάνμελ. «Αλλά ας βιαστούμε, καλύτερα.»

Όταν ο Έζβαρ κατέβηκε τη στριφτή, πέτρινη σκάλα, βρήκε τον Κάβμαρ στα όρια του θανάτου.

«Πού...;» έκρωξε ο Έπαρχος, βήχοντας και φτύνοντας αίμα. «Ο Ζάνμελ;...»

«Κυνηγά τον Λώντιρ,» εξήγησε ο Έζβαρ, γονατίζοντας δίπλα του. «Μου ζήτησε να σας βοηθήσω, Άρχοντά μου.» Αν και, απ'ό,τι καταλάβαινε, ο πνεύμονας του Κάβμαρ είχε τραυματιστεί και ήταν, επομένως, καταδικασμένος...

«...Όχι.» Ο Έπαρχος έτριξε τα δόντια του, που ήταν βαμμένα κόκκινα από το αίμα. «Είμαι νεκρός... δε βλέπεις; Έπρεπε να τον—» Έβηξε· το σώμα του συσπάστηκε.

«Στηριχτείτε επάνω μου, Άρχοντά μου,» είπε ο Έζβαρ, προσπαθώντας να βάλει το χέρι του Κάβμαρ στους ώμους του.

Ο Έπαρχος, όμως, ύψωσε το άλλο του χέρι, και έδειξε· δε φαινόταν να μπορεί να μιλήσει —ο βήχας τον εμπόδιζε.

Ο Έζβαρ έστρεψε το κεφάλι, αιφνιδιασμένος, και είδε ρασοφόρους άντρες και γυναίκες να βγαίνουν από τις πόρτες του διαδρόμου, κρατώντας μαχαίρια και ξιφίδια διαφόρων σχημάτων. Ω όχι...

Ένας όρμησε καταπάνω στον ερημίτη, με μια δυνατή κραυγή. Εκείνος τον κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί, και τράβηξε το σπαθί του, ενώ άφηγε τον Κάβμαρ να πέσει στο πάτωμα.

Οι υπόλοιποι ρασοφόροι χίμησαν, τσιρίζοντας και γρυλίζοντας, σαν ζώα. Ο Έζβαρ σπάθισε έναν στο πρόσωπο, χτύπησε έναν άλλο στο στήθος, αλλά ένας τρίτος έπεσε στα πόδια του και τύλιξε τα χέρια του γύρω από τα γόνατα του ερημίτη. Εκείνος άπλωσε το ελεύθερό του χέρι και πιάστηκε από την κουπαστή της σκάλας πίσω του, για να μη σωριαστεί. Ωστόσο, δεν έπαψε να μάχεται· το ξίφος του μπήχτηκε σ'ένα στέρνο.

«Αφήστε τον γέρο, ρε κόπανοι! Εμείς δε σας κάνουμε;» αντήχησε μια αντρική φωνή μες στον διάδρομο, και ο Έζβαρ γέλασε, άθελά του, καθώς, υψώνοντας το βλέμμα, είδε τον Φάντραν και τη Λαθέμη να ορμούν στους ρασοφόρους, σπαθίζοντας δεξιά κι αριστερά, γεμίζοντας το χώρο με περισσότερα κουφάρια και αίμα. Μετά, όμως, σκέφτηκε τη Ρικέλθη. Την είχαν αφήσει στη μεγάλη αίθουσα; Μόνη; Ήταν τρελοί;

Ένα ξιφίδιο μπήχτηκε στον μηρό του, και ο Έζβαρ μούγκρισε. Το σπαθί του ήταν ακόμα παγιδευμένο στο στέρνο του εχθρού που είχε καρφώσει, έτσι το άφησε και γρονθοκόπησε στο σαγόνι τη γυναίκα που τον είχε τραυματίσει. Ύστερα, τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη του και το έμπηξε στο μάτι του άντρα ο οποίος του αγκάλιαζε τα γόνατα. Ο ρασοφόρος ούρλιαξε και πετάχτηκε πίσω. Η γονατιά του Έζβαρ τον βρήκε στη μύτη, αναισθητοποιώντας τον, με το πρόσωπό του καταματωμένο.

Κανένας εχθρός δεν ήταν όρθιος πλέον· ο ερημίτης μπορούσε να δει αντίκρυ του τον Φάντραν και τη Λαθέμη, χωρίς εμπόδια ανάμεσά τους. *Μα τους θεούς, σκέφτηκε, πρέπει να έχουν συγκεντρωθεί πάνω από είκοσι πτώματα εδώ μέσα.* Η οσμή ήταν αποπνιχτική.

«Έλαρχε,» είπε, σκύβοντας, «κρατηθείτε επάνω μου....» Αλλά η φωνή του έχασε τη δύναμή της, γιατί είδε πως ο Κάβμαρ ήταν, μάλλον, νεκρός· δεν έμοιαζε ν'αναπνέει.

«Βοηθήστε με να τον σηκώσουμε,» ζήτησε από τη Λαθέμη και τον Φάντραν. Ο δεύτερος πλησίασε και, θηκαρώνοντας το σπαθί του, πέρασε τα χέρια του κάτω απ'τις μασκάλες του Έπαρχου, ενώ ο Έζβαρ έπιασε τους αστραγάλους του.

«Ζει;» ρώτησε η Λαθέμη.

«Δε νομίζω,» είπε ο Έζβαρ, «αλλά δεν είμαι και σίγουρος. Τη Ρικέλθη πού την αφήσατε;»

«Στην αίθουσα,» απάντησε ο Φάντραν. «Δεν είναι κανένας εκεί, δεν υπάρχει κίνδυνος.»

Πάνσοφη Βιρκάνθα, είναι τρελοί! συλλογίστηκε ο Έζβαρ.

«Πού είναι ο Ζάνμελ;» ρώτησε η Λαθέμη, καθώς έβγαιναν από τον γεμάτο κουφάρια διάδρομο.

«Δεν ξέρω· έφυγε, κυνηγώντας τον Λώντιρ.»

Μεταφέροντας τον Κάβμαρ ανάμεσά τους, ο Έζβαρ και ο Φάντραν επέστρεψαν στη μεγάλη αίθουσα του Ναού, ακολουθούμενοι από τη Λαθέμη, και από έξω άκουσαν φασαρία, σαν πολλοί άνθρωποι να φώναζαν μαζί, πανικόβλητα.

«Τι είναι πάλι τούτο;» μουρμούρισε ο ερημίτης, κάτω απ'την ανάσα του. Αφήνοντας τα πόδια του Κάβμαρ, έβγαλε το τόξο του απ'την πλάτη και πέρασε ένα βέλος. Το βλέμμα του, όμως, δεν πήγε στην πύλη του Ναού, αλλά ερευνήσε, πρώτα, τον χώρο για τη Ρικέλθη, και την είδε να βρίσκεται ξαπλωμένη κάτω απ'το τερατόμορφο άγαλμα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.

Πολεμιστές μπήκαν από την κεντρική είσοδο της μεγάλης αίθουσας. Κρατούσαν όλοι τους όπλα, αγχέμαχα και τηλέμαχα, αλλά οι όψεις τους ήταν κάτωχρες.

«Πανιερότατε!» φώναξε ένας. «Πανιερότατε!»

«Ποιοι είστε εσείς;» είπε ένας άλλος, δείχνοντας τον Έζβαρ, τη Λαθέμη, και τον Φάντραν.

«Σύμμαχοι του Αρχιερέα σας!» απάντησε αμέσως η Έπαρχος της Βένεριγκ. «Τι συμβαίνει;»

«Οι δράκαρχοι είναι στην Πάνω Γέφυρα, και έρχονται! Φωνάξτε τον Πανιερότατο! Θα ξέρει πώς να τους αντιμετωπίσουμε!»

«Δε γνωρίζουμε πού είναι,» είπε η Λαθέμη.

«Τι έγινε εδώ μέσα;» ρώτησε μία πολεμίστρια, κοιτάζοντας τα πτώματα στην αίθουσα. «Σας επιτέθηκαν;»

«Κλείστε την πόρτα, ανόητοι!» πρόσταξε ο Φάντραν. «Θέλετε να μπουν οι δράκαρχοι εδώ; Κλείστε την και ανεβείτε επάνω. Ο Αρχιερέας εκεί πρέπει να είναι, και ίσως να σας χρειάζεται!»

«Να μας χρειάζεται; Τι θες να πεις;» ρώτησε ο πολεμιστής που είχε μιλήσει πρώτος.

«Μην αργείτε!» φώναξε ο Φάντραν.

Ένας τους έκλεισε την είσοδο του Ναού και την αμπάρωσε, και μετά, όλοι οι πολεμιστές έτρεξαν προς το βάθος της αίθουσας.

«Δεν έπρεπε να το κάνετε αυτό, Άρχοντά μου,» είπε ο Έζβαρ. «Θα βρουν τον Ζάνμελ εκεί πάνω.»

«Αν δεν το έκανα, θα καταλάβαιναν ότι τους λέγαμε ψέματα,» αντιγύρισε ο Φάντραν.

Ο Έζβαρ κούνησε το κεφάλι και, επιστρέφοντας το βλέρος του στη φαρέτρα, πήγε στην είσοδο του Ναού και την άνοιξε πάλι. Και, στεκόμενος εκεί, ατένισε τους δράκαρχους να έρχονται, μαζί με τον Ζάνμελ (!). Πώς βγήκε;

Στο βάθος του δρόμου, ο Έζβαρ μπορούσε να δει μια πυρκαγιά σ'ένα οικοδόμημα. Μάλλον, κάποιοι είχαν προσπαθήσει να σταματήσουν την πορεία των δράκαρχων, και είχαν ανακαλύψει πόσο επικίνδυνη ήταν η δρακοφωτιά.

Τι χτυπήματα ήταν αυτά; Σαν βήματα, αλλά ήταν βήματα;

Το κεφάλι της ακόμα βουίζε...

Στην πλάτη της, κάτι κρύο· κρύα πέτρα...

Θυμήθηκε, και τα βλέφαρά της άνοιξαν. Από πάνω της, ορθωνόταν ένα πανύψηλο τέρας, γεμάτο με κέρατα και ουρές.

Ούρλιαξε.

«Μητέρα!» Κάποιος γονάτισε πλάι της. «Ηρέμησε, μητέρα. Όλα τελείωσαν· είμαστε εδώ.»

Και η Ρικέλθη βρέθηκε στην αγκαλιά του γιου της. Το μασκοφόρο πρόσωπο του Χάφναρ την κοιτούσε από κοντά. Αλλά εκείνη πήρε τα μάτια της από αυτόν και τα έστρεψε πάλι στο τέρας... το οποίο, τώρα το καταλάβαινε, δεν ήταν αληθινό παρά ένα άγαλμα: το άγαλμα στο κέντρο της αίθουσας του Ναού του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.

«...Πού...;» ψέλλισε. «Χάφναρ...;» Κοίταξε το γιο της, για να βεβαιωθεί ότι ήταν αυτός. «Δεν ήσουν μαζί μας...»

«Μπορείς να σηκωθείς, μητέρα;»

«Ναι, έτσι νομίζω.» Η Ρικέλθη ορθώθηκε, με λίγη βοήθεια από τον Χάφναρ. Κοίταξε γύρω της, για να δει τον Έζβαρ, τον Φάντραν, τη Λαθέμη, τον Ζάνμελ, τους άλλους δράκαρχους... «Πού... πού είναι ο Έπαρχος;» ρώτησε τον δολοφόνο.

Εκείνος στράφηκε στον Έζβαρ, ο οποίος αποκρίθηκε: «Πολύ φοβάμαι πως είναι νεκρός.»

«Δε σου είπα να τον—;»

«Ο πνεύμονάς του είχε τρυπηθεί· δεν μπορούσα να κάνω τίποτα.»

«Είσαι βέβαιος ότι δεν ζει;» ρώτησε ο Ζάνμελ. «Πού είναι τώρα;»

«Εκεί.» Ο Έζβαρ έδειξε, και ο δολοφόνος πλησίασε τον Έπαρχο, γονατίζοντας δίπλα του.

«Ποιος είναι αυτός;» θέλησε να μάθει ο Νίσαρελ.

«Ο Έπαρχος Κάβμαρ,» απάντησε η Ρικέλθη.

«Ο Έπαρχος Κάβμαρ;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι. Θα σας εξηγήσουμε τι συνέβη.»

Ο Ζάνμελ ορθώθηκε. «Δεν έχει σφυγμό,» δήλωσε. «Είναι νεκρός.» Και, παρότι δεν συμπαθούσε τον Έπαρχο, έπιασε τον εαυτό του να αισθάνεται κάποια λύπη για το θάνατό του. Εξάλλου, είχαν περάσει πολλά μαζί, οι δυο τους. Είχαν γλιτώσει από πολλούς κινδύνους· είχαν βάλει σε εφαρμογή, και φέρει σε επιτυχία, ένα σωρό σχέδια...

Έσκυψε και έκλεισε τα μάτια του νεκρού. *Αντίο, Έπαρχε Κάβμαρ. Είθε οι θεοί να σε κρίνουν με δικαιοσύνη.*

«Τι έγινε με τον Λώντιρ, Ζάνμελ;» ρώτησε ο Έζβαρ, διακόπτοντας τον δολοφόνο από τον σιωπηλό του αποχαιρετισμό.

«Έπεσε στον ποταμό.»

«Και;» είπε ο Έζβαρ. «Είναι νεκρός;»

Ο Ζάνμελ ορθώθηκε. «Δεν ήταν φυσιολογικό αυτό που συνέβη—»

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται από το βάθος της αίθουσας – βιαστικά βήματα.

«Οι πολεμιστές του Λώντιρ!» είπε η Λαθέμη.

Οι δράκαρχοι καβάλησαν τους δράκους τους, πιάνοντάς τους από τα κέρατα.

Οι μαχητές παρουσιάστηκαν, και σταμάτησαν απότομα, καθώς αντίκρισαν αυτό το θέαμα. «Η πύλη!» φώναξε κάποιος. «*Ήταν κλειστή!*»

«Παραδοθείτε,» είπε, βραχνά, ο Κέλσοναρ, «αλλιώς θα καείτε.» Ο ήρεμος τόνος στη φωνή του προκάλεσε μια αίσθηση παγωνιάς στις ράχες όλων μέσα στην αίθουσα· ακόμα και στις ράχες των υπόλοιπων δράκαρχων. Όσο για τους πολεμιστές του Λώντιρ, αυτοί δεν αισθάνθηκαν απλώς μια παγωνιά να τους διαπερνά· αισθάνθηκαν μια παγωνιά να τους *παραλύει* και να τους γεμίζει τρόμο. Ο ένας κατόπιν του άλλου, έριξαν τα όπλα τους στο πέτρινο δάπεδο.

«Έξω απ'το πανδοχείο μου!» φώναξε ο Ράνιρ, δείχνοντας την είσοδο της τραπεζαρίας, απ'την οποία οι τέσσερις στρατιώτες είχαν μόλις μπει, με φανερές διαθέσεις να προκαλέσουν φασαρία· ήδη είχαν κλοτσήσει την πόρτα για να την ανοίξουν, είχαν ανατρέψει ένα τραπέζι, και ο ένας από δαύτους ζύγωνε τώρα μια σερβιτόρα, με μεγάλες δρασκειλιές. «*ΕΞΩ!*»

«Πρόσεχε τα λόγια σου, ταβερνιάρη!» αντιγύρισε ο άντρας, αρπάζοντας τη σερβιτόρα απ'το μπράτσο και τραβώντας την κοντά του. «Μιλάς στη *ΦΡΟΥΡΑ!* Σκάσε και φρόντισε να μας διασκεδάσεις –με ό,τι έχει τούτο το μπουρδέλο!»

«Και κανείς δε φεύγει,» πρόσθεσε ένας άλλος, κλείνοντας την εξώπορτα και τραβώντας το σύρτη. «Θα κάνουμε *διεξοδικό έλεγχο!*»

«Μπίρα, ταβερνιάρη!» είπε ένας τρίτος, κλοτσώντας μια καρέκλα. «Μπίρα –τσακίσου!»

Ο Μάηραν καθόταν σε μια γωνία της τραπεζαρίας και τα παρακολουθούσε όλα τούτα, ενώ ένιωθε το θυμό να βράζει μέσα του. Βλέποντας, όμως, ότι οι στρατιώτες υπεραριθμούσαν τέσσερις προς έναν σε σχέση μ'εκείνον, συγκρατούσε τον εαυτό του. Το δεξί του χέρι έσφιξε το μανίκι του θηκαρωμένου του ξίφους.

«Δεν είμαι 'ταβερνιάρης',» γρύλισε ο Ράνιρ, «και σας είπα να βγείτε *έξω!*»

«Θες, λοιπόν, νάχεις φασαρίες με τη φρουρά, παλιάτσο;» Ο στρατιώτης που είχε αρπάξει τη σερβιτόρα τής έστριψε το χέρι και την κόλλησε, μπρούμυτα, πάνω σ'ένα τραπέζι. «Κάν'τη δουλειά σου και όλα θα παν' καλά!»

Ο Ράνιρ σήκωσε μια οπλισμένη βαλλίστρα που έκρυβε κάτω από τον πάγκο του μπαρ. Σημάδεψε και έριξε στον άντρα, βρίσκοντάς

τον στο στήθος και σωριάζοντάς τον. «Το πανδοχείο μου είναι το πανδοχείο μου, κι όποιος διαφωνεί μ'αυτό θα πάει να βρει το άδίκό του με τους θεούς!»

«Θα φτύσεις αίμα για τούτο, λεχρίτη!» γρύλισε ένας στρατιώτης, καθώς κι οι τρεις τους χιμούσαν στον Ράνιρ, ξεσπαθωμένοι.

Ο Μάηραν έκρινε ότι τώρα όφειλε να δράσει. Σηκώθηκε όρθιος, ανατρέποντας το τραπέζι του και τραβώντας το ξίφος του. Οι φρουροί, αρχικά, δεν τον αντιλήφθηκαν, γιατί, γενικότερα, επικρατούσε πανικός ανάμεσα στους λιγοστούς πελάτες της τραπεζαρίας· όταν, όμως, σπάθισε έναν από τους στρατιώτες στην πλάτη, δεν μπόρεσαν παρά να τον προσέξουν. Ο χτυπημένος έχασε την ισορροπία του, γρυλίζοντας «*Ποιος καριόλ-;*» και ύστερα, σώπασε, καθώς συνάντησε το πάτωμα. Η αρματωσιά του κουδούνισε, δυνατά.

«*Βρομόσκυλο!*» γκάριξε ο ένας από τους δύο εναπομείναντες φρουρούς, και επιτέθηκε στον Μάηραν, ο οποίος απέκρουσε τη σπαθιά και αντεπιτέθηκε· το λεπίδι του βρήκε τον άντρα στον μηρό, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Ο Ράνιρ σήκωσε μια καρέκλα και την κοπάνησε στο κεφάλι του στρατιώτη, σωριάζοντάς τον, αλλά όχι αναισθητοποιώντας τον· το κράνος του τον είχε γλιτώσει.

Ο άλλος φρουρός επιχείρησε να χτυπήσει τον Μάηραν στο κεφάλι, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το ξίφος του· εκείνος, όμως, έσκυψε και πισωπάτησε. Ύψωσε το δικό του σπαθί και περίμενε την κίνηση του αντίμαχού του. Ο στρατιώτης τού επιτέθηκε, κραυγάζοντας. Ο Μάηραν απέφυγε το χτύπημά του –το οποίο ήταν κάθετο και η λεπίδα μπήχτηκε σε μια καρέκλα– και τον σπάθισε στο κεφάλι, στέλνοντάς τον σ'ένα τραπέζι, που ανατράπηκε, μαζί μ'όλα τα φαγητά και τα ποτά επάνω του –οι τρεις άντρες που έτρωγαν εκεί είχαν προ πολλού απομακρυνθεί και πλησιάζει τον νότιο τοίχο του πανδοχείου, πηγαίνοντας αργά προς το παράθυρο, μήπως και κατορθώσουν να φύγουν.

Ο πολεμιστής τον οποίο ο Ράνιρ είχε χτυπήσει με την καρέκλα σηκώθηκε στο ένα γόνατο, στηριζόμενος στο σπαθί του. Ο πανδοχέας αμέσως τον κλότσησε κατάμουτρα, κάνοντάς τον να χάσει τις αισθήσεις του αυτή τη φορά.

Στράφηκε στον Μάηραν και είπε, ανασηκώνοντας την άκρη του πλατύγυρου καπέλου του: «Νάσαι καλά, ρε φίλε· φχαριστώ.»

«Δεν κάνει τίποτα, πανδοχέα,» απάντησε εκείνος. «Υποχρέωσή μου.»

«Δε θα τόλεγα, μάγκα μου· το συνετό θα ήτανε να τη σκαπουλάρεις, μόλις έβλεπες την ευκαιρία. Έχει τσαμπέ φαΐ και κρεβάτι για ένα μήνα, όποτε γουστάρεις. Τώρα, θα σου έκανε κόπο να με βοηθήσεις να τους βγάλω απο δώ μέσα; Απ'την πίσω πόρτα, καλύτερα.»

Ο Μάηραν σκούπισε το σπαθί του στο χιτώνιο ενός φρουρού και το θηκάρωσε. «Ευχαρίστως, φίλε μου.»

Ο ήχος οπλών ακούστηκε επάνω στο πλακόστρωτο, έξω απ'το πανδοχείο. Ιππείς ζύγωναν.

«Γαμώ τα Οκτώ Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ!» μούγκρισε ο Ράνιρ κάτω απ'την ανάσα του, και ζύγωσε τον πάγκο του μπαρ, για να οπλίσει τη βαλλίστρα του. «Φυλάξου, αδελφέ. Έλα εδώ κοντά.»

Μια πελάτισσα άρχισε να ουρλιάζει και να οδύρεται.

«Μην τα παίζουμε!» φώναξε ο Ράνιρ. «Η κατάσταση είναι, κατά βάθος, υπό έλεγχο, να πούμε...»

Κάποιος προσπάθησε ν'ανοίξει την πόρτα, από την έξω μεριά, αλλά δεν τα κατάφερε, καθώς ήταν αμπαρωμένη.

«Ανοίξτε! Εν ονόματι της Βασίλισσας Λιόλα ε Γάθνιν, ανοίξτε!» είπε μια αντρική φωνή.

«Μην ανησυχείς, πανδοχέα· δε θα υπάρξουν άλλα προβλήματα,» διαβεβαίωσε ο Μάηραν τον Ράνιρ, και άνοιξε την πόρτα.

Ο Βάνμιρ μπήκε στην τραπεζαρία. «Το περίμενα ότι θα σ'έβρισκα εδώ, Μάηραν,» είπε, «μα δεν περίμενα ότι εσύ θα μου άνοιγες κιάλας.» Μειδίασε.

«Προθυμοποιήθηκα να βοηθήσω τον πανδοχέα, Άρχοντά μου,» εξήγησε ο Μάηραν, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Μερικοί αχρείοι εισέβαλαν, με εγκληματικές και άνομες διαθέσεις.» Έδειξε, με το βλέμμα του, τους τέσσερις ακίνδυνους πλέον φρουρούς, ή ό,τι είχε απομείνει απ'αυτούς.

«Αχά...» είπε ο Βάνμιρ. «Θα έπρεπε, όμως, να είσαι προσεκτικότερος· έκανες την τραπεζαρία του ανθρώπου άνω-κάτω...»

«Άρχοντά μου!»

«Αστειευόμουν, προφανώς, Μάηραν.»

«Α...» είπε εκείνος, και γέλασε. «Κάνετε, πάντως, περίεργα αστεία, Άρχοντά μου.»

«Δεν έχεις δει τα αληθινά περίεργα αστεία μου, Μάηραν.»

«Και θα προτιμούσα να μην τα δω,» μειδίασε ο πολεμιστής.

Μια φωνή ακούστηκε πίσω απ'τον Βάνμυρ: «Μη φοβάστε· δεν είμαι εδώ για να προκαλέσω πρόβλημα. Μια φίλη μου βρίσκεται στο πανδοχείο, και θέλω να μάθω αν είναι καλά.»

Ο ακρίτης στράφηκε, για δει ότι οι στρατιώτες του (οι στρατιώτες που του είχε δώσει η Λιόλα, όταν εκείνος της είπε ότι ήθελε να πάει στον *Χαριτωμένο Χορευτή*, για να συναντήσει τον Μάηραν) εμπόδιζαν έναν άντρα απ'το να πλησιάσει· και ο άντρας αυτός δεν του ήταν άγνωστος.

«Αφήστε τον,» πρόσταξε. «Αφήστε τον.»

Ο δολοφόνος πλησίασε. «Ο Άρχοντας Βάνμυρ, σωστά;»

«Άκουσα ότι σε είχαν χάσει, Νεκρόμενον...»

«Με είχαν χάσει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και θα σε παρακαλούσα να με αποκαλείς Ζάνμελ από εδώ και στο εξής. Το όνομα Νεκρομένων δεν το χρησιμοποιώ πλέον –και δε θα το χρησιμοποιήσω ποτέ ξανά. Τώρα, θα μπορούσα να περάσω;»

Ο Βάνμυρ παραμέρισε, και ο δολοφόνος μπήκε, λέγοντας: «Ίσως θα ήθελες να πας στο Βόρειο Φρουραρχείο, Άρχοντά μου· είναι πολύς κόσμος τώρα συγκεντρωμένος εκεί: οι δράκαρχοι, η Έπαρχος Φερνάβιν, η Αρχόντισσα Ρικέλθη...»

«Στάσου λίγο!»

Ο Ζάνμελ σταμάτησε να βαδίζει.

«Πώς τα ξέρεις όλα αυτά; Τι ακριβώς...;»

«Θα τα μάθεις σύντομα,» είπε ο δολοφόνος. «Αν θέλεις να με περιμένεις, μπορούμε να πάμε μαζί στο φρουραρχείο. Θα πάρω μια φίλη μου, από επάνω, και θα κατεβώ αμέσως.»

Ο Βάνμυρ ένευσε. «Θα περιμένω, Νε– Ζάνμελ.»

Σε λίγο, ο δολοφόνος επέστρεψε, μαζί με μία μαυρόδερμη γυναίκα, η οποία είχε ένα φίδι τυλιγμένο στο χέρι της.

«Να σου γνωρίσω, Άρχοντα Βάνμυρ, την Αϊλρέηκ. Νότια Ρουζβάνη, εμπόρισσα.»

«Χαίρω,» είπε ο ακρίτης.

«Παρομοίως, Άρχοντά μου.»

«Είναι δηλητηριώδες το φίδι;» ρώτησε ο Βάνμυρ, κοιτάζοντας με περιέργεια το ερπετό στο χέρι της μαυρόδερμης γυναίκας.

Εκείνη χαμογέλασε. «Δε χρειάζεται να φοβάστε την *κάχελ'κικ*, Άρχοντά μου.»

«*Κάχελ'κικ*, είπες; Όχι, δε ρωτάω γι'αυτό –δε ρωτάω επειδή φοβάμαι μη με τιμητήσει. Απλά, μόλις άκουσα ότι είσαι Νότια Ρουζβάνη, το σκέφτηκα ότι το φίδι θα είναι από τη Νότια Λιάμνερ-Κρωθ, και τώρα που είπες *κάχελ'κικ*... έχω ακούσει κάτι γι'αυτά τα φίδια–»

Ο Μάηραν καθάρισε το λαιμό του. «Ίσως θα έπρεπε να πηγαίνουμε στο Βόρειο Φρουραρχείο, Άρχοντά μου, κι αυτά μπορείτε να τα πείτε μετά με την κυρία.»

«Ναι, μάλλον...» αποκρίθηκε ο Βάνμιν, αν και έμοιαζε ενοχλημένος που ο πολεμιστής τον είχε διακόψει. «Πάμε στο φρουραρχείο.»

Καθώς έβγαιναν απ'τον *Χαριτωμένο Χορευτή*, ο Ζάνμελ χαιρέτησε τον Ράνιν, μ'ένα ύψωμα του χεριού. «Σ'ευχαριστούμε και πάλι, πανδοχέα.»

«Τίποτα, ρε. Ξαναπέρνα, να τα πούμε· θέλω να μάθω όλα τα σχετικά κουτσομπολιά.» Έκλεισε το μάτι. «Με πιάνεις;»

Ο Ζάνμελ γέλασε. «Το υπόσχομαι.»

«Είπες ότι η Αρχόντισσα Ρικέλθη είναι στο φρουραρχείο;» ρώτησε ο Βάνμιν τον δολοφόνο, ενώ βάδιζαν στο δρόμο, περιστοιχισμένοι από τους δέκα στρατιώτες που η Λιόλα είχε παραχωρήσει στον ακρίτη του Ράλτον.

«Ναι.»

«Πώς βρέθηκε εκεί; Νόμιζα ότι ήταν εκτός πόλης.»

«Θα σου πει η ίδια.»

Μέχρι το βράδυ, τα περισσότερα μέλη της Αδελφότητας της Ελευθερίας είχαν συλληφθεί. Ορισμένοι, όπως ήταν αναμενόμενο, κατάφεραν να ξεγλιστρήσουν, είτε από το λιμάνι είτε από τις πύλες· ορισμένοι –υπέθετε η Λιόλα– γλίτωσαν γιατί ο Οίκος των Γάθιν δεν είχε κανένα στοιχείο γι'αυτούς και δεν τους ήξερε (ωστόσο, με τις ανακρίσεις των υπολοίπων, ίσως να αποκαλυπτόταν κάτι, στο τέλος)· και ορισμένοι –δύο, για την ακρίβεια– σκοτώθηκαν, προτιμώντας να επιτεθούν στους βασιλικούς στρατιώτες.

Η Λιόλα συνάντησε τον Ζάνμελ και τη Ρικέλθη, κι αυτοί την ενημέρωσαν σχετικά με όλα όσα είχαν συμβεί πίσω από τις σκιές, προκει-

μένου να χάσει ο Λώντιρ τη δύναμή του. Ποτέ δεν περίμενε ότι θα χρωστούσε τη νίκη της στον Έπαρχο Κάβμαρ· ήταν τόσο *ειρωνικό*! Η Βασίλισσα νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει το γέλιο του εξ αγχιστείας θείου της από τον κόσμο των νεκρών. Αναμφίβολα, κι εκείνος θα το έβρισκε πολύ *ειρωνικό*. *Αναρωτιέμαι πώς θα το δει η θεία Νιρκένα...* σκέφτηκε η Λιόλα, όταν, το βράδυ, πήγαινε προς το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. Η Νιρκένα, όμως, το μόνο που έκανε ήταν να χαμογελάσει αχνά, χωρίς να πει τίποτα. Περίεργο. Η Λιόλα θα περίμενε να καταραστεί, που δεν είχε την ηθική ικανοποιήσει να εκτελέσει τον σύζυγό της η ίδια για ό,τι είχε διαπράξει. *Από την άλλη, όμως, η θεία ποτέ δεν ήταν απότομη. Ίσως να βλέπει περισσότερη ειρωνεία σε όλα τούτα απ'ό,τι εγώ...*

Όταν οι εξηγήσεις και οι εξιστορήσεις τελείωσαν, η Βασίλισσα του Νόρβηλ ένιωθε το κεφάλι της *φουσκωμένο* και, πραγματικά, το μόνο που επιθυμούσε ήταν να πάει στο υπνοδωμάτιό της και να κοιμηθεί. Ωστόσο, είχε ένα ακόμα πολύ σημαντικό θέμα να επιλύσει.

«Έπαρχε Λαθέμη,» είπε, καθισμένη στον Ουρανολίθινο Θρόνο. «Έπαρχε Φάντραν. Πλησιάστε.»

Η Κυρά της Βένεριγκ και ο σύζυγός της ζύγωσαν, για να σταθούν κάτω από το βάθρο. Εκείνος έμοιαζε σφιγμένος και το βλέμμα του ήταν ανήσυχο –ασταθές. Εκείνη, όμως, δεν έδειχνε να φοβάται, και στα μάτια της η Λιόλα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κάποιο μυστικό, κάποιο κρυμμένο όπλο. *Σα να ξέρει κάτι που εγώ αγνοώ...*

«Συμμετείχατε στον συνασπισμό κατά του Στέμματος,» είπε η Βασίλισσα. «Χρηματοδοτήσατε τον Μόρντεναρ...»

«Όχι μόνοι μας, Μεγαλειοτάτη,» τόνισε ο Φάντραν.

«Οι συνεργάτες σας είναι νεκροί· μόνο εσείς ζείτε. Αλλά, επειδή, εν τέλει, *βοηθήσατε* τον Οίκο των Γάθνιν να υπερισχύσει, είμαι πρόθυμη να σας αφήσω να ζήσετε κι άλλο, διατηρώντας την εξουσία σας στην Βένεριγκ. Ωστόσο, να γνωρίζετε ότι θα σας παρακολουθώ, πολύ στενά. Εύχομαι, εφεξής, να γίνετε οι πιστότεροι των υπηκόων μου.»

«Δε χρειάζεται να φοβάστε, Βασίλισσα Λιόλα,» αποκρίθηκε η Λαθέμη. «Έχουμε ήδη μετανοήσει για την προδοσία μας, και σκοπεύουμε να σας το αποδείξουμε, με έργα.»

«Χαίρομαι που το ακούω, Αρχόντισσά μου. Μπορείτε να πηγαίνετε· οι υπηρέτες του παλατιού θα σας φιλοξενήσουν στον Πύργο των Ξένων.»

Η Λαθέμη και ο Φάντραν υποκλίθηκαν και αποχώρησαν.

Αμέσως μόλις είχαν φύγει, η Ρικέλθη ζήτησε να μιλήσει στη Βασίλισσα ιδιαιτέρως· έτσι, η Λιόλα κατέβηκε απ'τον Ουρανολίθινο Θρόνο και ακολούθησε την Αρχόντισσα της Έριγκ σ'ένα απομακρυσμένο σημείο της απέραντης αίθουσας.

Η Ρικέλθη κάθισε σε μια ξύλινη πολυθρόνα με μεγάλο μαξιλάρι στον πάτο και στην πλάτη, και η Βασίλισσα κάθισε αντίκρυ της σ'ένα παρόμοιο κάθισμα.

«Πρέπει να μάθεις κάτι σημαντικό για τη Λαθέμη: κάτι που μου αποκάλυψε ο Έπαρχος Κάβμαρ, όταν κρυβόμασταν στον *Χαριτωμένο Χορευτή*.»

Το μυστικό της Κυράς της Βένεριγκ; Αυτό που εκείνη γνωρίζει κι εγώ αγνοώ; σκέφτηκε η Λιόλα, και ανασήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Έχει ένα γενετήσιο σημάδι επάνω της, και μια μάντισσα τής είπε πως αυτό το σημάδι προφητεύει ότι, κάποτε, θα βασιλέψει.»

Η Λιόλα συνοφρυώθηκε. «Και η Λαθέμη πιστεύει σ'αυτή την προφητεία;»

«Ναι. Εξαιτίας της προφητείας ο Κάβμαρ κατάφερε να την πείσει να μπει στη συμμαχία του. Φυσικά, εκείνη δεν ήξερε ότι ο θεός σου γνώριζε για το σημάδι της· δεν το αποκαλύπτει παρά σε ελάχιστους –οι κατάσκοποί του ήταν που ξετρύπωσαν αυτή την πληροφορία.»

«Δηλαδή, η Λαθέμη νόμιζε ότι, μετά απ'όσα συνέβαιναν, *εκείνη* θα βασιλέυε στο Νόρβηλ;»

Η Ρικέλθη ένευσε.

Η Λιόλα γέλασε. «Αποκλείεται ο Κάβμαρ να την άφηνε.»

«Εννοείται· θα τη δολοφονούσε. Να την προσέχεις, πάντως, γιατί ακόμα πιστεύει στην προφητεία.»

«Θα το έχω υπόψη μου,» είπε η Λιόλα, σοβαρά.

«Τώρα, αν δε με χρειάζεσαι τίποτε άλλο, θα ήθελα να αποσυρθώ. Είμαι πτώμα, κι αυτές τις ημέρες βρισκόμασταν, συνεχώς, σε υπερένταση.»

«Φαντάζομαι. Και σας ευχαριστώ.»

«Όταν μπεις στο χορό, χορεύεις,» μειδίασε η Ρικέλθη, καθώς σηκώνονταν. «Δεν μπορούσαμε να κάνουμε πίσω.»

Η Βασίλισσα την αγκάλιασε, κι εκείνη αποχώρησε από την Αίθουσα του Ουρανολίθινου Θρόνου, μαζί με τον Έζβαρ.

Μάλιστα... σκέφτηκε η Λιόλα, καθώς βηματίζει προς το κέντρο του τεράστιου δωματίου. Γενετήσιο σημάδι και προφητεία... Ίσως, τελικά, να πρέπει να τη δολοφονήσω, όπως θα έκανε ο Κάβμαρ.

Αλλά όχι τώρα. Τώρα, οφείλω να συνεφέρω το Βασίλειό μου από όσα έρασε... και να κάνω, επιτέλους, την κηδεία του πατέρα μου.

Αλήθεια, τι θα έλεγε ο Βασιληάς Άργκελ, αν ήταν ακόμα ζωντανός; Θα ήταν περήφανος για εκείνη και τον Νόρβορ; Ή θα τους αποκαλούσε ανόητους, που δεν είχαν σταματήσει τα σχέδια του Κάβμαρ από πιο νωρίς, προτού προκληθεί όλη τούτη η καταστροφή;

Η Λιόλα παρατήρησε ότι οι περισσότεροι είχαν αρχίσει να φεύγουν από την αίθουσα του θρόνου, έτσι κι εκείνη αποχώρησε, προτρέποντας και τους υπόλοιπους να αποχωρήσουν. Είχαν άπαντες φτάσει στα όρια των δυνάμεών τους, σήμερα· χρειαζόνταν ανάπαυση.

Η Βασίλισσα πήγε στα διαμερίσματά της, αναρωτούμενη τι να γινόταν ο Ρόλμαρ. Είχε φτάσει στο Ένρεβηλ; Είχε παραδώσει το μήνυμα στον θείο Ήλμον; Η Ρικέλθη είχε πει ότι συνάντησε τον Ταχυπομπό Φάλμορ στο δρόμο και ότι εκείνος την πληροφόρησε πως η επανάσταση κατά του Τυράννου είχε πετύχει, αλλά ο Τύραννος δεν ήταν νεκρός· είχε εξαφανιστεί. Ωστόσο, αφού ο Σάρναλ είχε ηττηθεί, τα πράγματα πρέπει να ήταν καλύτερα στο γειτονικό Βασίλειο· ο Ρόλμαρ θα έφτανε με περισσότερη ασφάλεια στην πρωτεύουσα.

Η Ρικέλθη είχε, επίσης, δώσει ένα μήνυμα στην Πριγκίπισσα Νιρκένα: ένα μήνυμα από τον Ήλμον. Τι να έγραφε, άραγε; *Η θεία θα μπορεί να το διαβάσει; Βλέπει για να το διαβάσει; Τέλος πάντων... υποθέτω πως, αν δεν μπορεί, θα ζητήσει τη βοήθειά μας.*

Η Λιόλα δεν άντεχε να σκέφτεται άλλο· το κεφάλι της ήταν βαρύ και το σώμα της το ίδιο. Γδύθηκε, βιαστικά, και ξάπλωσε στο μεγάλο κρεβάτι του υπνοδωματίου της, ενώ η φωτιά του τζακιού έκανε τα ξύλα να τρίζουν. Κοιμήθηκε, προτού καλά-καλά αισθανθεί το στρώμα από κάτω της.

Την επομένη, λίγες ώρες πριν το μεσημέρι, ο Έζβαρ επισκέφτηκε την Πριγκίπισσα Νιρκένα στα διαμερίσματά της. Εκείνη ξαφνιασθηκε όταν άκουσε ποιος ήταν που χτυπούσε την πόρτα της. Τι μπορεί να ήθελε ο Ερημίτης του Δρακοδάσους από εκείνη;

«Υψηλοτάτη, μήπως ενοχλώ;»

«Όχι, καθόλου,» είπε η Νιρκένα, αφήνοντας επάνω στο γραφείο το μήνυμα που προσπαθούσε να διαβάσει. Επρόκειτο για την επιστολή του αδελφού της, Ήλμον. Δεν την είχε ανοίξει χτες, γιατί ήξερε ότι, μες στη νύχτα, αποκλείεται να κατάφερνε να καταλάβει λέξη· την είχε αφήσει για το πρωί, που θα είχε περισσότερο φως. Ωστόσο, και πάλι δυσκολευόταν υπερβολικά· η όρασή της ήταν θολή και διαστρεβλωμένη, και το κεφάλι της την πέθαινε. Αχ, να περνούσε, τουλάχιστον, αυτός ο διαολεμένος πονοκέφαλος!...

«Πριγκίπισσά μου,» είπε ο Έζβαρ, κάνοντας μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, «θα μπω απευθείας στο λόγο της επίσκεψής μου, αν μου επιτρέπετε.»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας όλη της την προσοχή εστιασμένη επάνω του, προκειμένου να καταλαβαίνει τι έλεγε.

«Πιστεύω ότι έχω ένα βοτάνι που μπορεί να σας βοηθήσει...»

«Να με... βοηθήσει;»

«Να βοηθήσει τον οργανισμό σας να καταπολεμήσει τα αποτελέσματα του δηλητηρίου.» (Η Νιρκένα αισθάνθηκε ένα κύμα ελπίδας να τη διαπερνά. Υπήρχε κάτι τέτοιο; Θα ήταν σαν θαύμα!) «Φοβάμαι, βέβαια, πως ορισμένες βλάβες είναι ανεπανόρθωτες. Ωστόσο, ίσως καταστείλει τον πόνο. Ίσως ακόμα και να ξεθολώσει, κάπως, την όρασή σας.»

Η Νιρκένα ξεροκατάπιε. Μακάρι να ήταν αλήθεια! «Κύριε Έζβαρ, θα σας πλήρωνα δέκα χιλιάδες διπλές κορόνες για ένα τέτοιο φάρμακο.»

«Δε χρειάζομαι πληρωμή, Αρχόντισσά μου,» είπε ο ερημίτης. «Το έχω ήδη έτοιμο, καθώς φαντάστηκα ότι θα θέλατε να δοκιμάσετε.» Πλησίασε και άφησε επάνω στο γραφείο της μια κούπα, η οποία ανέδιδε μια οξεία μυρωδιά που της θύμιζε δυόσμο και υάκινθο, συγχρόνως.

«Πόσο πρέπει να πω;»

«Όλο.»

Η Νιρκένα σήκωσε την κούπα και με τα δύο χέρια.

«Οφείλω, βέβαια, να σας προειδοποιήσω ότι είναι πικρό,» είπε ο Έζβαρ.

Και ήταν όντως πικρό, πάρα πολύ πικρό· αλλά η Πριγκίπισσα δε δίστασε καθόλου: το ήπие μονομιάς, και έγλειψε τα χείλη, σα να μην ήθελε να της ξεφύγει ούτε σταγόνα.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε στον Έζβαρ, επιστρέφοντάς του την κούπα. «Πότε θα...;»

«Αν λειτουργήσει, θα λειτουργήσει ως το βράδυ, ή ως το πρωί.»

«Και μετά, θα πρέπει να το πίνω τακτικά;»

Ο Έζβαρ ένευσε. «Μία κούπα κάθε ημέρα. Θα σας εξηγήσω πώς να το φτιάχνετε· μην ανησυχείτε.»

Η πρόβλεψη του ερημίτη αποδείχτηκε σωστή. Όταν η νύχτα έπεσε στη Νουάλβορ, η Νιρκένα άρχισε να νιώθει καλύτερα. Ο πονοκέφαλός της μειώθηκε, αισθητά, αν και η όρασή της δε βελτιώθηκε.

Εν τω μεταξύ, η Πριγκίπισσα είχε δώσει στη Λιόλα την επιστολή του Ήλμον, για να της τη διαβάσει, και είδαν ότι το μήνυμα δεν έγραφε και πολύ περισσότερα πράγματα από όσα είχε αναφέρει ο Ταχυπομπός Φάλμορ στην Αρχόντισσα Ρικέλθη: μιλούσε για την κατάσταση στο Ένρεβηλ και έλεγε πόσο λυπόταν ο γράφων για το θάνατο του Άργκελ, και ότι ήξερε πόσο περισσότερο απ'όλους πρέπει να λυπόταν η Νιρκένα για τον θάνατο του αδελφού της.

Όχι, δεν ξέρεις, Ήλμον· δεν ξέρεις... συλλογίστηκε η Πριγκίπισσα, καθώς δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. *Δεν μπορείς να ξέρεις.*

Η Λιόλα παραξενεύτηκε από αυτή τη συγκεκριμένη αναφορά του θείου της. Γιατί πίστευε ο Ήλμον ότι η Νιρκένα πρέπει να λυπόταν περισσότερο από την υπόλοιπη οικογένεια; *Ήταν, βέβαια, πάντα πάρα πολύ κοντά στον πατέρα, μα πώς μπορεί ο θεός να υπονοεί ότι κι εγώ δε λυπάμαι αρκετά για τον θάνατό του; Ή ο Νόρβορ, ή ο Δάτμιν, ή η μαμά; Ή ο θεός Ζάρναβ;*

Τέλος πάντων. Δεν τον γνώριζε καλά τον Ήλμον, έτσι κι αλλιώς. Ανέκαθεν, εξαφανισμένος ήταν· ποιος ξέρει τι είχε στο μυαλό του...

Βιβλίο Δωδέκατο
Η Εκλεκτή

Κεφάλαιο 1

Λυκοπαρμένη

Ο Κένκορ τούς συνάντησε στον διάδρομο, μπροστά από τα βασιλικά διαμερίσματα. Οι λάμπες δεξιά κι αριστερά φωτίζουν την ανησυχία στο πρόσωπό του, μα δεν κατάφερναν να κάνουν την όψη του να φαίνεται λιγότερο ωχρή.

«Δόξα τη Θεά,» είπε. «Είσαι ζωντανή.»

Η Νίθρα ήταν στα χέρια του Άλαντμιν. Είχε μπορέσει να φτάσει ως το παλάτι, χρησιμοποιώντας το εβένινο ραβδί της για στήριξη, μα, ύστερα, οι δυνάμεις της την είχαν εγκαταλείψει· οπότε, ο Αρχικατάσκοπος είχε παραδώσει τη λιπόθυμη Πάρνα σ'έναν φρουρό, προστάζοντάς τον να την πάει σ'ένα απ'τα κελιά, και είχε σηκώσει τη Βασίλισσα στην αγκαλιά του, διασχίζοντας, γρήγορα, τους διαδρόμους του παλατιού και κατευθυνόμενος προς τα διαμερίσματά της.

«Φώναξε έναν θεραπευτή,» είπε ο Άλαντμιν στον Κένκορ, περνώντας από δίπλα του.

«Είναι τραυματισμένη;» ρώτησε εκείνος.

«Δεν είμαι τραυματισμένη,» μουρμούρισε η Νίθρα, σα να παραμιλούσε· «ο ώμος μου πονάει.» Αισθανόταν να ζαλίζεται· το κεφάλι της ήταν τόσο ελαφρύ... Καλύτερα ο Άλαντμιν να την άφηνε να περπατήσει· της προκαλούσε ίλιγγο, έτσι όπως τη μετέφερε.

Ο Κένκορ άνοιξε την εξώπορτα των βασιλικών διαμερισμάτων, λέγοντας: «Θα φέρω έναν θεραπευτή.»

Ο Άλαντμιν πέρασε το κατώφλι και πήγε τη Νίθρα στο υπνοδωμάτιο, αποθέτοντάς την στο μεγάλο κρεβάτι.

«...Ο ώμος μου...» μουρμούρισε πάλι εκείνη.

Η Πάρνα είχε προστάξει τη Νίθρα να βάλει τα χέρια της πίσω από την πλάτη, για να της δέσει τους καρπούς, και ο Άλαντμιν έβλεπε ότι αυτή η κίνηση μόνο καλό δεν είχε κάνει στον τραυματισμένο ώμο της Βασίλισσας. Η πληγή είχε ανοίξει ξανά, και αίμα φαινόταν να έχει μουσκέψει την τουνίκα της.

«Σήκω λίγο,» της είπε. «Σήκω.» Και, καθώς εκείνη υπάκουσε, προσπάθησε να της βγάλει τη μουσκεμένη τουνίκα.

«...Όχι! Ο ώμος μου –πονάει, Άλαντμιν!...»

«Αιμορραγείς,» εξήγησε εκείνος. «Πρέπει να το βγάλεις αυτό.»

Η Νίθρα δεν έφερε άλλη αντίρρηση, αφήνοντάς τον να της βγάλει την τουνίκα και το μεσοφόρι της. Η εφελκίδα της πληγής είχε σπάσει και αίμα είχε γεμίσει τον ώμο της· σε μερικά σημεία είχε ξεραθεί, σε άλλα ακόμα κυλούσε. Ο Άλαντμιν έφερε ένα μαντήλι, μουσκεμένο με κρύο νερό, και έκανε να πλύνει το τραύμα–

«Αα! Μη!» Η Νίθρα τον έσπρωξε, με το αριστερό της χέρι. «Άστο, Άλαντμιν –πονάω, σου λέω!» Ρυάκια ιδρώτα διέσχιζαν το πρόσωπό της, και από τον τρόπο που τα μάτια της τον κοίταζαν, ο Άλαντμιν καταλάβαινε ότι η Νίθρα δεν είχε πλήρη συνείδηση του τι συνέβαινε.

Ευτυχώς, τότε ο Κένκορ μπήκε στο υπνοδωμάτιο, μαζί με μια θεραπεύτρια –αυτή που είχε ξαναπεριποιηθεί τα τραύματα της Βασίλισσας.

«Άρχοντά μου,» είπε η γυναίκα, βλέποντας τον Άλαντμιν να σηκώνεται από τη θέση του δίπλα στη Νίθρα. «Τι συμβαίνει;»

«Η πληγή άνοιξε,» εξήγησε εκείνος, «από μια κίνηση του ώμου. Έφερε το χέρι της πίσω απ’την πλάτη, απότομα.»

Η θεραπεύτρια κάθισε εκεί όπου πριν καθόταν ο Άλαντμιν και πήρε το μουσκεμένο μαντήλι, για να πλύνει το τραύμα. Η Νίθρα την έσπρωξε, ζητώντας της να φύγει και να την αφήσει ήσυχη. Εκείνη έβγαλε μια σκόνη από το σάκο της, την έτριψε στα δάχτυλά της, και έβαλε τη Βασίλισσα να τη μυρίσει· οπότε, η Νίθρα έπεσε σε μια αδρανή κατάσταση, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, και μονάχα μουρμούριζε. Οι αισθήσεις της είχαν θολώσει: τους έβλεπε όλους σαν σκιές κάτω απ’το νερό· τους άκουγε σαν μέσα από ένα βαθύ πηγάδι· και ένιωθε τον πόνο στον ώμο της πολύ απόμακρο, λες και δεν ήταν δικός της αλλά κάποιας άλλης.

Η θεραπεύτρια έπλυνε το τραύμα της Βασίλισσας, του έβαλε βότανα, και το επέδεσε. Σηκώθηκε και είπε στον Άλαντμιν: «Αφήστε την τώρα να κοιμηθεί, Άρχοντά μου.»

Εκείνος ένευσε.

«Αν δε με χρειάζεστε τίποτε άλλο....»

«Μπορείς να πηγαίνεις,» είπε ο Αρχικατάσκοπος, και η θεραπεύτρια έφυγε.

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Κένκορ τον Άλαντμιν.
«Κάθισε· θα σου πω.»

Έτρεχε μέσα στο σκοτεινιασμένο δάσος, νιώθοντας την καρδιά της να βροντοχτυπά... ή, μήπως, ήταν ο ώμος της, ο δεξής της ώμος, που βροντοχτυπούσε; Είχε αλλάξει θέση η καρδιά της; Το φως που πλημμύριζε το μέρος ήταν ένα αλλόκοτο αντιφέγγισμα, όχι αυτό των άστρων ή του φεγγαριού, αλλά μια μενεξεδιά ακτινοβολία, προερχόμενη από παντού.

Όπως από παντού έρχονταν και τ'αλυχήματα των λύκων.

Κι εκείνη έτρεχε, για να τους ξεφύγει, παρότι ήξερε πως δεν ήταν αυτοί που θα έπρεπε να φοβάται περισσότερο, αλλά η γυναίκα που δεν ήταν λύκος, η οποία κρατούσε ένα επικίνδυνο τόξο στα χέρια της και τα μάτια της γυάλιζαν με ενθουσιασμό, ενώ τα χαρακτηριστικά του προσώπου της πρόδιδαν ψυχρή αποφασιστικότητα.

Ναι, η Νίθρα την είχε δει μερικές φορές (πόσες, δεν μπορούσε να θυμηθεί) ανάμεσα στα δέντρα και στις φυλλωσιές. Αλλά η κυνηγός πάντοτε χανόταν, μέσα στη γαλήνη, σαν η ίδια η σιγαλιά να την καταβρόχθιζε.

Και η λύκαινα βρισκόταν τώρα στο κατόπι της Νίθρα, η οποία αισθανόταν τα πόδια της πληγιασμένα απ'τα αγκάθια του δάσους, και ιδιαίτερα την ενοχλούσε η δεξιά της κνήμη, μ'ένα επίμονο κέντρισμα, ενώ ένα φίδι είχε τυλιχτεί γύρω της. Το φίδι! Πρέπει να την τσιμπούσε!

Η Νίθρα σταμάτησε να τρέχει, για να κοιτάξει κάτω. Συγχρόνως, όμως, στράφηκε, για να μην πέσει η λύκαινα στην πλάτη της· μα το άγριο θηρίο είχε ήδη σαλτάρει και βρισκόταν στον αέρα, πέφτοντας καταπάνω της, σωριάζοντάς την ανάσκελα και πλακώνοντάς την.

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ!» Η Νίθρα άρχισε να κλοτσά και να γρονθοκοπεί, παλεύοντας να πετάξει τη λύκαινα από πάνω της.

Τα σκεπάσματά της έπεσαν στο χαλί.

Ο Άλαντμιν, που είχε αποκοιμηθεί στο ανάκλιντρο παραδίπλα, ξύπνησε, για να δει τη Νίθρα ανασηκωμένη επάνω στο κρεβάτι. Τα πορφυρά της μαλλιά έπεφταν ανακατωμένα στο πρόσωπό της, και

βαριανάσαινε. Το αριστερό της χέρι πήγε στον επίδεσμο, στη δεξιά της κνήμη. Ήταν γυμνή. Ο Άλαντμιν σηκώθηκε από το ανάκλιτρο, πήρε τη ρόμπα της από την κρεμάστρα, και την έριξε στους ώμους της. Κάθισε πλάι της και την αγκάλιασε· η Νίθρα ακούμπησε το κεφάλι της κοντά στο λαιμό του.

«Νόμιζα ότι ένα φίδι είχε τυλιχτεί γύρω απ'το πόδι μου,» ψιθύρισε.

Ο Άλαντμιν φίλησε το μέτωπό της. «Κυκλοφορούν πολλά φίδια σ'ετούτο το Βασίλειο, Νίθρα,» είπε, «αλλά δε θ'άφηνα κανένα να τυλιχτεί στο πόδι σου.»

Η Νίθρα μειδίασε· γέλασε κοφτά. «Άλαντμιν, σ'αγαπώ.» Ύψωσε το βλέμμα της, για να τον κοιτάξει· το αριστερό της χέρι χάραιψε το μάγουλό του, τα χείλη της φίλησαν τα χείλη του. Μετά, ρώτησε: «Τι έγινε αφότου γυρίσαμε στο παλάτι; Δε θυμάμαι τίποτα. Μόνο σαν όνειρο... και ύστερα, νόμιζα ότι χάθηκα σ'ένα δάσος, ένα επικίνδυνο δάσος· αυτό σίγουρα ήταν όνειρο.»

«Η Πάρνα μεταφέρθηκε στα μπουντρούμια,» είπε ο Άλαντμιν, «και μια θεραπεύτρια περιποιήθηκε το τραύμα στον ώμο σου, που είχε πάλι ανοίξει.»

Η Νίθρα αναστέναξε και προσπάθησε να περάσει τα χέρια της μέσα στα μανίκια της ρόμπας. Το αριστερό μπήκε εύκολα, αλλά το δεξί— «Μεγάλη Θεά!» έτριξε τα δόντια. «Δεν μπορώ να το σηκώσω.»

Ο Άλαντμιν τη βοήθησε και, ύστερα, της έφερε τον πάνινο βρόχο. Εκείνη τον κρέμασε από το λαιμό της και ακούμπησε το χέρι της στο κύρτωμά του· ο πόνος στον δεξή της ώμο μειώθηκε κάπως. Η Νίθρα ανέπνευσε πιο ελεύθερα.

«Θέλεις να σου φέρουν τίποτα να φας;» τη ρώτησε ο Άλαντμιν.

Η Νίθρα αναστέναξε. «Δεν έχω όρεξη για φαγητό, αλλά, υποθέτω, πρέπει να φάω κάτι. Και πρέπει να κάνω κι ένα μπάνιο, και να μιλήσω και με την Πάρνα.»

«Όλα με τη σειρά τους. Σήκω πρώτα.» Ο Άλαντμιν τής έδωσε το χέρι του, αλλά εκείνη δεν το χρειαζόταν· σηκώθηκε σχετικά άνετα.

Οι υπηρέτες ετοίμασαν το λουτρό για τη Βασιλίσσά τους, γεμίζοντας τη λεκάνη με ζεστό νερό, σαπούνι, και αρωματικά έλαια· και, καθώς εκείνη πλενόταν, της έφεραν πρόγευμα: καρύδια, μέλι, γάλα, φρεσκοψημένο ψωμί, και βούτυρο. Η Νίθρα τελείωσε το μπάνιο της, σκουπίστηκε με το ένα χέρι, φόρεσε καθαρά εσώρουχα και ρόμπα,

και βγήκε, για να καθίσει στο τραπέζι που την περίμενε. Ο Άλαντμιν τής έκανε παρέα καθώς έτρωγε· ο ίδιος, όμως, δεν έφαγε πολύ και, γενικά, έμοιαζε σκεπτικός. Η Νίθρα, αντιθέτως, ανακάλυψε ότι είχε περισσότερη όρεξη απ'ό,τι, αρχικά, νόμιζε· καταβρόχθισε σχεδόν τα πάντα που βρίσκονταν απλωμένο εμπρός της και έγλειψε τα δάχτυλά της από το βούτυρο και το μέλι.

«Θέλω να μιλήσω με την Πάρνα τώρα,» είπε, πίνοντας τις τελευταίες γουλιές γάλατος από την αργυρή της κούπα.

«Θα κατεβώ στα μπουντρούμια,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, «να δω σε τι κατάσταση βρίσκεται.»

Η Πάρνα είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου, αλλά, ξυπνώντας μέσα σ'ένα σκοτεινό, υπόγειο κελί, μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Η Νίθρα και ο Άλαντμιν την είχαν μεταφέρει σε κάποια μπουντρούμια. *Απορώ γιατί δε με σκότωσαν. Τι θέλουν από εμένα; Πληροφορίες; Πληροφορίες για το πώς να εντοπίσουν και να ξεπαστρέψουν τους Λυκολάτρες; Δεν πρόκειται να μιλήσω! Όσο και να προσπαθήσουν, δεν πρόκειται να μιλήσω! Και θα σπάσω τα ίδια μου τ'αφτιά, προτού αφήσω τη Νίθρα να χρησιμοποιήσει τα Χαρίσματά της επάνω μου!*

Εκείνο, όμως, που δεν μπορούσε ακόμα να καταλάβει ήταν πώς το σχέδιό της είχε αποτύχει. Πώς ο καταραμένος ο Άλαντμιν είχε καταφέρει να λυθεί; Πώς; Ήταν βέβαιη πως είχε δέσει τα σχοινιά στα χέρια και στα πόδια του πολύ καλά, και εκείνος δεν είχε καμία λεπίδα κρυμμένη επάνω του –τον είχε ψάξει!

Η Πάρνα έκανε πέρα-δώθε μέσα στο κελί, καθώς όλα τούτα βασάνιζαν το μυαλό της· τελικά, όμως, κάθισε σε μια γωνιά και περίμενε, έχοντας ακουμπισμένους τους πήχεις στα γόνατά της. Αργά ή γρήγορα, κάποιος θα ερχόταν να της μιλήσει, αλλιώς δε θα την είχαν κρατήσει ζωντανή.

Έσφιξε τη δεξιά της γροθιά. *Νίθρα, ελεεινή, τρισάθλια σκύλα, έπρεπε να σε είχα σκοτώσει αμέσως! Έτσι, τουλάχιστον, ακόμα κι αν ο Άλαντμιν με αιχμαλώτιζε στο τέλος, θα είχα πάρει την εκδίκησή μου· θα είχα εκδικηθεί για τον Δόλβερν!*

Δόλβεριν... ω, Δόλβεριν... Να πεθάνεις έτσι! Και να μην καταφέρω ούτε καν να αποδώσω δικαιοσύνη για το φόνο σου...

Δεν ήξερε τι ώρα ήταν, όταν άκουσε βήματα να πλησιάζουν το κελί της. Ύψωσε το βλέμμα της, χωρίς να σηκωθεί. Στο καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας φάνηκε το πρόσωπο του Άλαντμιν.

«Πώς είσαι, Πάρνα;» ρώτησε.

Εκείνη έμεινε σιωπηλή.

«Η Νίθρα θέλει να σου μιλήσει.»

Η Πάρνα διατήρησε τη σιωπή της για μερικές στιγμές, αλλά, μετά, αποκρίθηκε: «Πες της να πάει να γαμηθεί.»

«Αυτό δε θα ήταν και τόσο ευγενικό να το πω στη Βασίλισσα του Νούφρεκ.»

Η Πάρνα δε μίλησε.

«Την έχεις παρεξηγήσει. Δε συμβαίνει αυτό που πιστεύεις. Η Νίθρα δεν σκότωσε τον Δόλβεριν.»

Το βλέμμα που του έριξε ήταν γεμάτο μίσος. «Είσαι συνεργός της· ό,τι κι αν πεις, δεν έχει σημασία για μένα. Μιλάς σαν να μιλάς σε τοίχο.»

«Είσαι τόσο βέβαιη ότι η Νίθρα είναι δολοφόνος, που αρνείσαι καν ν'ακούσεις τι έχουν οι άλλοι να σου πουν; Την είδες η ίδια να σκοτώνει τον Δόλβεριν;»

Η Πάρνα δε μίλησε.

«Ούτε εσύ την είδες ούτε κανένας άλλος,» είπε ο Άλαντμιν. «Επομένως, τι σε κάνει τόσο σίγουρη ότι η Νίθρα τον σκότωσε; Πες μου, Πάρνα! –τι σε κάνει τόσο σίγουρη;»

Η Λύκαρχος σηκώθηκε, απότομα. «Τα ψέματά της φτάνουν! Άλλα είπε στον Θόρενλор, άλλα στη μητέρα μου, άλλα στον Έπαρχο Τάκμιν! Και είναι προφανές ότι σχεδίαζε από την αρχή να καθίσει στο θρόνο. Ήθελε να εκδικηθεί την Καλβάρθα κι όλη της την οικογένεια, επειδή την εξόρισαν από το Νούφρεκ!»

«Την Καλβάρθα, ναι. Με τον Δόλβεριν, όμως, δεν είχε ποτέ τίποτα. Τον Δόλβεριν πάντα τον αγαπούσε, και τον θεωρούσε άξιο να διοικήσει–»

«Αλλά θεωρούσε τον εαυτό της καλύτερο, ε;»

«Όχι. Άκουσέ με και μην–»

«Ποιο από τα ψέματά της να πιστέψω, Άλαντμιν;»

«Να πιστέψεις αυτά που είπε στον Θόρενλορ, γιατί ήταν αλήθεια,» τόνισε ο Αρχικατάσκοπος.

Η Πάρνα γέλασε. «Ναι... αυτά που τώρα σας συμφέρει.»

Ο Άλαντμιν κούνησε το κεφάλι. «Αυτή είναι η αλήθεια, Πάρνα. Η αλήθεια.»

«Και γιατί δεν είπε και στη μητέρα μου την αλήθεια; Γιατί δεν της είπε ότι ο Δόλβερν είναι νεκρός; Γιατί, μάλιστα, είπε, συγκεκριμένα, πως ο Δόλβερν θα ήταν καλή επιλογή για να καθίσει στο θρόνο;»

«Γιατί το πιστεύει!»

«Μα ήταν νεκρός, όταν το είπε αυτό! Γιατί το είπε, Άλαντμιν; Γιατί;»

«Έλα να τη ρωτήσεις η ίδια.»

«Καλό αστείο, αλλά δε σκοπεύω να την αφήσω να χρησιμοποιήσει την Πειθώ της επάνω μου.»

«Τόσο ισχυρογνώμων που είσαι στο συγκεκριμένο θέμα, δε νομίζω ότι καμία Πειθώ θα μπορούσε να σε μεταστρέψει,» είπε ο Άλαντμιν.

«Οπότε, μην ανησυχείς· είσαι ασφαλής.»

Η Πάρνα ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά, και κάθισε πάλι στη γωνία του κελιού.

«Η Νίθρα δεν σκότωσε τον Δόλβερν· τα Κτήνη των Βάλτων τον σκότωσαν. Ο Νουτκάλι τον σκότωσε.»

«Τότε, γιατί είπε ψέματα στη μάνα μου, Άλαντμιν;» φώναξε η Πάρνα.

«Διότι δεν της είχε αναφέρει τίποτα για τον Φανλαγκόθ και τον Νουτκάλι· είχε πει ότι είναι Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ.»

«Άλλο ένα ψέμα!» σφύριξε η Πάρνα.

«Αναγκαίο, όμως.»

«Όλοι έτσι δε λένε;»

«Ναι, γιαυτό πρέπει κανείς να μπορεί να κρίνει,» τόνισε ο Άλαντμιν.

«Οι επιτηδευμένες σου προσβολές δε με θίγουν. Φύγε από μπροστά μου, προδότη!»

Ο Άλαντμιν αναστέναξε. «Λυπάμαι που το λέω αυτό, Πάρνα, αλλά ή θα έρθεις μαζί μου με το καλό ή με τη βία.»

Εκείνη δεν αποκρίθηκε.

«Όπως επιθυμείς.» Το πρόσωπο του Αρχικατάσκοπου χάθηκε από το καγκελωτό παραθυράκι.

Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε και τρεις στρατιώτες μπήκαν, επιχειρώντας ν'αρπάξουν την Πάρνα και να τη βγάλουν από το κελί. Εκείνη πάλεψε να τους ξεφύγει, αλλά τη χτύπησαν, με ξύλινα ρόπαλα, και τη σώριασαν στο πέτρινο πάτωμα. Το ελαφρύ τραύμα στο πλάι του κεφαλιού της (το οποίο της είχε προκαλέσει ο Άλαντμιν, όταν πάλεψαν μέσα στο σιδηρουργείο) άνοιξε ξανά. Οι στρατιώτες τράβηξαν τα χέρια της πίσω απ'την πλάτη και της πέρασαν αλυσίδα, ενώ εκείνη τους έβριζε με τις χειρότερες βρισιές που γνώριζε. Ένας τους την κλότσησε, άγρια, στην πλάτη, και η Πάρνα γρύλισε, νιώθοντας όλο της το σώμα να παραλύει· σωριάστηκε πάλι στο δάπεδο, το μάγουλό της άγγιξε μια κρύα πλάκα.

«Τι κάνεις, εσύ εκεί;» φώναξε, εξαγριωμένος, ο Άλαντμιν, από κάπου όπου η Λύκαρχος δεν μπορούσε να τον δει. «*Ζώο!* Δε σας είπα, όχι άσκοπα χτυπήματα; Είσαι *κουφός*, στρατιώτη;»

«Με συγχωρείτε, Άρχοντά μου...» μουρμούρισε μια τραχιά φωνή.

«Φύγε από δώ!» γρύλισε ο Άλαντμιν. «*Εξαφανίσου!* Θα συζητήσουμε το θέμα μετά.»

Η Πάρνα είδε ένα ζευγάρι μπότες να φεύγουν.

«Οι άλλοι δύο, σηκώστε την σαν άνθρωποι και οδηγήστε την στα διαμερίσματα της Βασίλισσας. Κουνηθείτε!»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε κάποιος, και η Πάρνα αισθάνθηκε χέρια να την τραβάνε από την αλυσίδα της. Ορθώθηκε μετά δυσκολίας, νιώθοντας ακόμα την πλάτη της μουδιασμένη· οι στρατιώτες, όμως, δεν την πίεσαν: την άφησαν να σηκωθεί με την ησυχία της. Και ύστερα, την έβγαλαν από το κελί, ενώ εκείνη παραπατούσε. Τον Άλαντμιν δεν τον είδε πουθενά· πρέπει να ήταν κάπου πίσω της.

Η Πάρνα δεν τους έφερε αντίσταση, καθώς την οδήγησαν επάνω σε σκάλες και μέσα σε διαδρόμους. Με τις άκριες των ματιών της, έβλεπε φρουρούς και υπηρέτες να την παρατηρούν, και, αν έκρινε από τις όψεις τους, μάλλον τους τρόμαζε τους περισσότερους.

Τα μάτια της, όμως, δεν κοίταζαν μονάχα αυτούς, αλλά και τα ξιφίδια που κρέμονταν από τις ζώνες των στρατιωτών οι οποίοι τη συνό-

δευαν. Αν κατάφερνε ν'αρπάξει ένα από αυτά και να το μπήξει στο στήθος της Νίθρα, όταν ήταν κοντά της....

Μια πόρτα άνοιξε και οι στρατιώτες την έσπρωξαν μέσα σ'ένα μεγάλο καθιστικό, πολυτελώς στολισμένο, όπως θα περίμενε κανείς στα βασιλικά διαμερίσματα. Αντίκρυ της Λυκολάτρισσας, η Βασίλισσα του Νούφρεκ καθόταν σε μια πολυθρόνα, με το δεξί της χέρι περασμένο μέσα σ'έναν πάνινο βρόχο ο οποίος κρεμόταν από το λαιμό της. Φορούσε ένα μακρύ, μεταξωτό, μπλε φόρεμα, και τα πορφυρά της μαλλιά έπεφταν λυτά στους ώμους της· μια κοκάλινη χτένα τα κρατούσε μακριά από το μέτωπό της.

Τα χέρια της Πάρνα βρίσκονταν αλυσοδεμένα πίσω από την πλάτη της, αλλά η αλυσίδα ήταν αρκετά μακριά, είχε διαπιστώσει η Λύκαρχος: έτσι, αν έστριβε τον κορμό της προς τα δεξιά ή προς τ'αριστερά, μπορούσε να χειριστεί όπλο, έστω και αδέξια. Και άξιζε μια προσπάθεια, για να σκοτώσει αυτή την ψυχρή φόνισσα.

Άρπαξε το ξιφίδιο του στρατιώτη που βρισκόταν δεξιά της –και που, επί του παρόντος, έκανε υπόκλιση μπροστά στη σκύλα– και έτρεξε καταπάνω στη Νίθρα. Η αλυσίδα της ξέφυγε από το χέρι του ξαφνιασμένου άντρα που την κρατούσε χαλαρά καθώς υποκλινόταν.

«Όχι!» αντήχησε η φωνή του Άλαντμιν.

Η Νίθρα ύψωσε το αριστερό της χέρι και είπε: «*Πίσω, Πάρνα! Πίσω!*»

Και η Πάρνα αισθάνθηκε το ίδιο της το σώμα να *αντιδρά*, να αρνείται να υπακούσει στη θέλησή της –και να πετάγεται πίσω, όπως είχε προστάξει η Βασίλισσα.

Οι στρατιώτες έπεσαν αμέσως επάνω στη Λύκαρχο, χτυπώντας τη με τα ρόπαλά τους και προσπαθώντας να πάρουν το ξιφίδιο απ'το χέρι της.

«*Ανφρακιανοί μπάσταρδοι!*» ούρλιαξε η Πάρνα, σπαθίζοντας τον έναν στα τυφλά. «*Θα σας σκοτώσω και τους δύο!*»

«Άσε το όπλο σου να πέσει, Πάρνα! Άσε το όπλο σου να πέσει!» Η φωνή της Νίθρα ήχησε σαν τη φωνή της ίδιας της Λιάμνερ Κρωθ μέσα στο δωμάτιο, και η Λυκολάτริσσα υπάκουσε, παρά τη θέλησή της. Το ουρλιαχτό που βγήκε από τα χείλη της ήταν θηριώδες· η οργή την είχε τυφλώσει.

«Βγείτε απ'το δωμάτιο,» πρόσταξε η Νίθρα τους στρατιώτες. Εκείνοι δίστασαν, αλλά η Βασίλισσα επανέλαβε την προσταγή της. Οι δύο άντρες έφυγαν, και ο Άλαντμιν μπήκε, με το σπαθί του γυμνολέπιδο.

«Σε έφερα εδώ για να συζητήσουμε, Πάρνα,» είπε, «αλλιώς θα σε είχαμε ήδη σκοτώσει.»

«Δεν έχω τίποτα να πω μαζί σας!» γρύλισε η Λυκολάτρισσα, και τα μάτια της ήταν κατακόκκινα, καθώς ατένιζαν τη Νίθρα· τα δόντια της έτριζαν, οι φλέβες χτυπούσαν στον κρόταφό της, και ο λαιμός της ήταν σφιγμένος.

Μοιάζει, σκέφτηκε η Βασίλισσα, σαν τους Λυκοπαρμένους, για τους οποίους λένε οι ιέρειες της Μεγάλης Θεάς –τους ανθρώπους που τους έχει καταλάβει ο Λύκος τόσο πολύ, ώστε ν'αρχίσουν να μεταμορφώνονται οι ίδιοι σε λύκους. Η Νίθρα, φυσικά, δεν πίστευε αυτές τις προκαταλήψεις –υπήρχαν μονάχα για να τρομάζουν τον απλό λαό, και να τον κρατάνε στην Ιερά Οδό της Θεάς–, αλλά όφειλε να παρατηρήσει ότι, αν κάποιος θρησκόληπτος ατένιζε τη γυναίκα εμπρός της, σίγουρα για Λυκοπαρμένη θα την περνούσε.

«Πάρνα...» είπε η Βασίλισσα.

«Φόνισσα,» γρύλισε η Πάρνα. «Αν το άχρηστο τομάρι σου έχει την παραμικρή αξιοπρέπεια, διάλεξε όπλο κι ας λύσουμε εδώ και τώρα τη διαφορά μας!»

«Δυστυχώς, θα πρέπει να αρνηθώ,» αποκρίθηκε η Νίθρα, προσπαθώντας να κρατήσει την ψυχραιμία της και να απαντήσει με ήρεμο και ευγενικό τρόπο. «Φοβάμαι ότι δεν είμαι ξιφομάχος–»

«Μα δε χρειάζεται να είσαι ξιφομάχος· μπορώ να σε σκοτώσω και με τα ίδια μου τα χέρια, αν έτσι το προτιμάς!» Η αλυσίδα της Πάρνα κροτάλισε πίσω της, καθώς οι γροθιές της σφίχτηκαν και παρουσιάστηκαν δίπλα στα πλευρά της.

«Κι επιπλέον,» συνέχισε η Νίθρα, σαν η Λύκαρχος να μην την είχε διακόψει, «δεν έχουμε καμία διαφορά να λύσουμε. Δεν σκότωσα τον Δόλβεριν, και... και με προσβάλλει το γεγονός ότι τολμάς να λες ότι εγώ τον σκότωσα!» φώναξε. «Δε με προσβάλλουν οι άδειες κι ανούσιες βρισιές σου, Πάρνα, αλλά αυτό –αυτό με προσβάλλει!»

«Ωραία, τότε! Λύσε με και προσπάθησε να με σκοτώσεις με όποιο όπλο θέλεις. Αλλά μη χρησιμοποιείς τα σιχαμένα Χαρίσματά σου επάνω μου –δε θα σε ωφελήσουν, φόνισσα!»

Η Νίθρα ορθώθηκε. «Ανόητη Λυκολάτρισσα, αν ήθελα να σε σκοτώσω, δε θα χρειαζόμουν όπλα!» Και, επικαλούμενη το Κοσμικό Κέλευσμα, πρόσταξε: «Λύσου απ'τη μέση της και τυλίξω γύρω απ'το λαιμό της.»

Η Πάρνα είδε τη ζώνη της να λύνεται, να πετάγεται επάνω, σαν να είχε ξαφνικά αποκτήσει δική της ζωή και βούληση, και να αρχίζει να την πνίγει. Αισθάνθηκε το λάρυγγά της να συνθλίβεται από μια υπερφυσική δύναμη, και έκρωξε άναρθρα, προσπαθώντας μάταια να ξεφύγει.

«Μην την πνίξεις,» είπε η Νίθρα, και η ζώνη χαλάρωσε.

Η Πάρνα διπλώθηκε, βήχοντας σπασμωδικά· και, όταν μπόρεσε, είπε: «Είναι λάθος... είναι λάθος, φόνισσα, που μ'αφήνεις να ζήσω. Κάθε στιγμή που ζω... έχω μια ευκαιρία ακόμα να σε σκοτώσω.»

Η Νίθρα κάθισε πάλι στην πολυθρόνα της. «Δε θ'ακούσεις τι έχω να πω;»

«Η Πειθώ σου–»

«Δε θα χρησιμοποιήσω Πειθώ επάνω σου.»

«Κι εγώ πού το ξέρω;»

«Θα πρέπει να μ'εμπιστευτείς–»

Η Πάρνα γέλασε, ξερά. «Ναι, φόνισσα...»

«–αλλά, ακόμα κι αν ήθελα να χρησιμοποιήσω Πειθώ πάνω σ'ένα αγρίμι σαν κι εσένα, δε νομίζω ότι θα πετύχαινα και πολλά, στην κατάσταση που βρίσκεσαι. Η Πειθώ επηρεάζει τους λογικούς, όχι τους αλλόφρονες.»

«Δεν πιστεύω ούτε μία –ούτε μία!– λέξη που βγαίνει από το στόμα σου.»

«Πάρνα,» είπε ο Άλαντμιν, «θα σε ρωτήσω πάλι: Γιατί είσαι τόσο πεπεισμένη ότι η Νίθρα σκότωσε τον Δόλβεριν;»

«Σου είπα!» Τα μάτια της γυάλισαν, καθώς στράφηκε να τον κοιτάξει.

«Μου είπες ότι η Νίθρα είπε άλλα στον Θόρενλор, άλλα στην Αρχόντισσα Ομάλθα, και άλλα στον Έπαρχο Τάκμιν. Αυτό δεν αποδει-

κνύει ότι σκότωσε τον Δόλβεριν· ή, αν το αποδεικνύει, πώς το αποδεικνύει;»

«Στη μητέρα μου, είπε ότι είναι ζωντανός! Δεν είμαι τόσο ηλίθια, Άλαντμιν· δεν μπορείς να με μπερδέψεις, λέγοντάς μου τα ίδια πράγματα!»

«Πάρνα,» είπε η Νίθρα, «δεν είπα στη μητέρα σου ότι είναι ζωντανός.»

«Ψεύτρα!»

«Της είπα, νομίζω, ότι θα ήταν καλή επιλογή για το θρόνο—»

«Ενώ τον είχες ήδη δολοφονήσει!»

«Δεν τον είχα δολοφονήσει,» επέμεινε η Νίθρα. «Η αλήθεια είναι αυτά που είπα στον Θόρενλορ—»

«Στον Θόρενλορ, που μετά τον πρόδωσες, στέλνοντας στρατό εναντίον του!»

«Δεν τον έστειλα εγώ· ο Τάκμιν τον έστειλε· και δυστυχώς, τότε, δεν μπορούσα να τον αποτρέψω. Τώρα, όμως, έχω ανακαλέσει τους συγκεκριμένους μαχητές και, καθώς μιλάμε, προελαύνουν προς την Έρλεν. Θα τους δεις όταν έρθουν· ή μπορείς, αν θες, να ρωτήσεις τους Λυκολάτρες.»

«Λες και θα μ'αφήσεις να φύγω...»

«Δε σκοπεύω να σε κρατήσω εδώ. Δε σε θέλω εχθρό μου, Πάρνα· ούτε εσένα ούτε τους Λυκολάτρες. Κι αυτό, αν μ'άκουγαν οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ να το λέω, θα με αποκαλούσαν αντίθετη, θα με αφορίζαν, και θα φρόντιζαν για την εκθρόνισή μου.»

«Και τι θέλεις; Να σε λυπηθώ;»

«Δε χρειάζομαι τη λύπησή σου· εκείνο που χρειάζομαι είναι να καταλάβεις ότι δε σκότωσα τον Δόλβεριν, και να λήξει ετούτη η γελοία υπόθεση! Έχω σημαντικότερα προβλήματα στο κεφάλι μου. Ο Βασιλιάς Σιλγκερομ του Άνφρακ, σύντομα, θα βρίσκεται μέσα στα σύνορα του Νούφρεκ —αν δεν βρίσκεται ήδη.»

«Με συγχωρείς που σε αποσπώ από τα σημαντικά σου προβλήματα,» είπε ειρωνικά η Πάρνα, στενεύοντας τα μάτια, «αλλά αισθάνομαι ολίγον εξοργισμένη από τους φόνους σου... Σκότωσέ με, και τελείωνε μαζί μου!»

«Γιατί είσαι έτσι προκατειλημμένη προς εμένα; Δε σου απέδειξα ότι δεν είμαι εναντίον των Λυκολατρών; Δεν σου είπα ότι έχω προ-

στάξει το στράτευμα του Τάκμιν να υποχωρήσει; Και, για τελευταία φορά, Πάρνα... *δεν σκότωσα τον Πρίγκιπα Δόλβερν.* Με προσβάλλει το γεγονός ότι πιστεύεις κάτι τέτοιο. Τον είδα να πεθαίνει από τα Κτήνη των Βάλτων, και ορκίστηκα να εκδικηθώ για το θάνατό του.»

«Και τι έκανες;»

«Έδωξα τον Νουτκάλι από το Νούφρεκ. Βλέπεις τον ψευδοπροφήτη πουθενά στο Βασίλειό μου; Αν τον δεις, ειδοποίησέ με, για να τον κυνηγήσω σαν σκύλο.»

Η Πάρνα έμεινε σιωπηλή, κοιτάζοντας το χαλί. Μήπως είχε παρεξηγήσει τη Νίθρα; Μήπως, τελικά, δεν είχε σκοτώσει εκείνη τον Δόλβερν;

Είπε ότι πρόσταξε τους στρατιώτες να υποχωρήσουν... το έχει κάνει, άραγε; Μπορώ να το μάθω, αν πάω εκεί. Αν με αφήσει ελεύθερη. Θα με αφήσει, αναρωτιέμαι, ή είναι όλο λόγια;

Αλλά, αν δε σκόπευε να την αφήσει, γιατί να έμπαινε στον κόπο να προσπαθεί να την πείσει ότι δε σκότωσε τον Δόλβερν; Δε θα ήταν πιο απλό να τη δολοφονήσει κι αυτήν, όπως τον Πρίγκιπα; Εκτός αν ήθελε να την κρατήσει φυλακισμένη... Γιατί, όμως; Αν η Ομάλθα μάθαινε –και κάποτε, αναμφίβολα, θα το μάθαινε– ότι η Βασίλισσα κρατούσε την κόρη της στα μουντρούμια, αυτό θα διέλυε το Νούφρεκ· δεν ήταν κανείς να παίζει με την Έπαρχο της Βόλγκρεν: όλοι το ήξεραν τούτο, ακόμα κι η Νίθρα.

Δες, λοιπόν, να έχω άδικο;

Η Πάρνα ύψωσε το βλέμμα της, για να κοιτάξει τη Βασίλισσα. «Θα με ελευθερώσεις; Θέλω να διαπιστώσω μόνη μου αν, όντως, απέσυρες τους στρατιώτες του Τάκμιν από τα δάση.»

Η Νίθρα παρατήρησε –*επιτέλους*– λογική στα μάτια της Λύκαρχου· η οργή της έμοιαζε να την έχει εγκαταλείψει. «Θα σε ελευθερώσω.»

Τως να πρόκειται για κόλπο, συλλογίστηκε η Πάρνα, καθώς καχυποψία γέμιζε το βλέμμα της. Αλλά, αν είναι κόλπο, θα το ανακαλύψω. Θα δούμε ποια είναι η πιο έξυπνη, Νίθρα...

«Και...» πρόσθεσε η Βασίλισσα, «θα το σκεφτείς, τουλάχιστον, ότι *μπορεί να μη σκότωσα τον Δόλβερν;*»

«Το έχω ήδη σκεφτεί.»

Κάτι είναι κι αυτό, παρατήρησε η Νίθρα.

Κεφάλαιο 2

Για την Προστασία της Βόλγκρεν

Το μεσημέρι, οι κατάσκοποι της της ανέφεραν κάτι ανησυχητικό: ένας Ανφρακιανός στρατός τριάντα χιλιάδων μαχητών (σύμφωνα με τους υπολογισμούς τους) προέλαυνε προς τη Βόλγκρεν. Πόσο μακριά βρισκόταν; ρώτησε αμέσως η Ομάλθα, αν και αντιλαμβανόταν ότι δεν κινδύνευε από το στράτευμα, αφού η πόλη της ήταν υπό την κατοχή των δυνάμεων του Έπαρχου Τάκμιν.

«Σε τρεις-τέσσερις ημέρες πρέπει, λογικά, να είναι εδώ, Αρχόντισσά μου,» απάντησε ο κατάσκοπος.

Η Ομάλθα αναρωτήθηκε αν ο Διοικητής Βάθλιν –ένας Ανφρακιανός άντρας, ανώτατος αρχηγός των δυνάμεων του Έπαρχου Τάκμιν στη Βόλγκρεν– γνώριζε για το ερχόμενο φουσατό. Αν δε γνώριζε, πάντως, η Αρχόντισσα δεν σκόπευε να τον ενημερώσει για τίποτα· θα το μάθαινε όταν ήταν η ώρα να το μάθει.

Και ούτε κανένας άλλος ήταν ανάγκη να το ξέρει ακόμα. Μονάχα στο σύζυγό της το ανέφερε, όταν αποσύρθηκαν στα διαμερίσματά τους, μετά από το μεσημεριανό γεύμα.

Ο Κένκορ καθόταν σε μια πολυθρόνα, μπροστά απ'το παράθυρο, έχοντας το πόδι του ριγμένο επάνω στον δεξή, ξύλινο βραχίονα του καθίσματος, και καπνίζοντας αρωματικό καπνό απ'τη μακριά του πίπα, που ήταν λαξευμένη στο σχήμα λυκοκεφαλής. «Νέα από τη Νίθρα ακόμα δεν έχουμε,» παρατήρησε, έχοντας ακούσει ό,τι είχε να του πει η Έπαρχος.

Η Ομάλθα διέσχισε το δωμάτιο, κρατώντας ένα ποτήρι με νερωμένο κρασί στα χέρια, και κάθισε στο πέτρινο περβάζι του παραθύρου. «Εννοείς αν πήρε τον έλεγχο του Βασιλείου...»

Ο Κένκορ ένευσε. «Απ'αυτό θα εξαρτηθεί αν πρέπει ν'ανησυχήσουμε για το ερχόμενο στράτευμα. Γιατί, αν η Νίθρα έχει πάρει τον έλεγχο, τότε θα πρέπει να το αποκρούσουμε. Αν, όμως, ο Τάκμιν είναι ακόμα Βασιλιάς, τότε δε χρειάζεται να κάνουμε τίποτα, εφόσον οι δυνάμεις κατοχής του βρίσκονται στην πόλη μας.»

«Κατ'αρχήν, δεν είμαστε βέβαιοι ότι η Έρλεν έχει πέσει. Ίσως η Καλβάρθα να εξακολουθεί να κάθεται στο θρόνο.»

«Πραγματικά, το πιστεύεις αυτό, με τις δυνάμεις που διαθέτει η Νίθρα;»

Η Ομάλθα δίστασε λίγο· μετά, είπε: «Όχι,» και ήπια μια γουλιά κρασί.

Ο Κένκορ άλλαξε θέμα. «Η Πάρνα χάθηκε πάλι.»

«Το ξέρω,» είπε η Ομάλθα. «Δεν την καταλαβαίνω καθόλου πια, Κένκορ. Φοβάμαι ότι κάτι της συμβαίνει.»

«Πάντοτε ήταν περίεργη.»

«Ναι, αλλά...» Η Ομάλθα κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Κάτι με ενοχλεί.» Κοίταξε έξω απ'το παράθυρο. «Ίσως νάναι κι αυτός ο ανήλιαγος ουρανός...»

Το απόγευμα, ενώ σκοτεινίαζε, ένας υπέας έφτασε στη Βόλγκρεν, δηλώνοντας ότι ερχόταν από την Έρλεν και ότι έφερνε σημαντικά μαντάτα για την Έπαρχο Ομάλθα αλλά και για τον Γενικό Διοικητή Βάθλιν. Έτσι, η Κυρά της Πόλης των Μύθων και ο αρχηγός των δυνάμεων κατοχής συνάντησαν τον αγγελιαφόρο στη μεγάλη αίθουσα του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος.

«Αρχόντισσά μου,» είπε εκείνος, υποκλινόμενος μπροστά στην Ομάλθα που καθόταν στο Θρόνο του Δάσους· και: «Άρχοντά μου,» υποκλινόμενος στον Διοικητή Βάθλιν, ο οποίος στεκόταν δίπλα απ'το θρόνο. «Οφείλω, αρχικά, να σας ενημερώσω ότι ο Έπαρχος Τάκμιν Άνραλεν, της Σάλγκρινεβ, είναι νεκρός, και Βασίλισσα του Νούφρεκ είναι η Νίθρα Ρίνκιλ. Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν Κόβρεν την υποστηρίζει, και σας προστάζει, Διοικητή Βάθλιν, να πράξετε το ίδιο. Επίσης, σας ζητά να επιτρέψετε στους μαχητές της Βόλγκρεν να ξαναοπλιστούν. Ο στρατός σας εδώ δεν είναι πλέον δύναμη κατοχής, αλλά αποτελεί μέρος του Νουφρεκιανού στρατεύματος.»

«Όπως προστάζει ο Στρατάρχης,» αποκρίθηκε ο Βάθλιν, αλλά η Ομάλθα μπορούσε να δει την έκπληξη στο πρόσωπό του. Αναμφίβολα, ο διοικητής αναρωτιόταν πώς ήταν ποτέ δυνατόν ο Στρατάρχης Ρέλγκριν να είχε παραδώσει την εξουσία στη Νίθρα, ύστερα από το θάνατο του Τάκμιν. *Αλλά κι εγώ αναρωτιέμαι. Ακόμα και με το Χά-*

ρισμα της Πειθούς, κάτι τέτοιο πρέπει να ήταν εξαιρετικά δύσκολο. Από την άλλη, βέβαια, η Νίθρα είναι Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς... και όσα πράττει το αποδεικνύουν. Η Ομάλθα αισθανόταν εντυπωσιασμένη. Γνώριζε ότι ορισμένες από τις ιέρειες μπορούσαν να έρθουν σε επαφή με τη Μεγάλη Μητέρα, καθώς επίσης και όλες οι Ιερές Αναζητήτριες, αλλά Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ δεν είχε δει ποτέ στη ζωή της. Είχε ακούσει ότι υπήρχαν μονάχα σε θρύλους· αλλά, τελικά, φαίνεται πως κάθε θρύλος κρύβει και τη δική του αλήθεια...

«Επίσης,» συνέχισε ο αγγελιαφόρος, με επίσημο τόνο και ύφος, «η Βασίλισσα Νίθρα προστάζει όλες τις πρώην δυνάμεις κατοχής, καθώς και πέντε χιλιάδες από τους μαχητές της Βόλγκρεν, να κατευθυνθούν στην Έρλεν.»

Όχι! σκέφτηκε η Ομάλθα, αλλά δεν άφησε το ξάφνιασμα να φανεί στο πρόσωπό της. *Αν στείλουμε τόσους μαχητές στην πρωτεύουσα, δε θα μπορούσε να αμυνθούμε κατά του ερχόμενου Ανφρακιανού στρατού. Η Νίθρα, μάλλον, δε γνωρίζει πόσο κοντά μας είναι ο εχθρός.*

«Μαντατοφόρε,» είπε η Έπαρχος, «αυτό που ζητά η Βασίλισσα είναι αδύνατο.»

«Δε σας καταλαβαίνω, Αρχόντισσά μου...»

«Το μεσημέρι, πληροφορήθηκα ότι ένα Ανφρακιανό στράτευμα τριάντα χιλιάδων μαχητών πλησιάζει τη Βόλγκρεν.» Μουρμουρητά άρχισαν ν'αντηχούν στην αίθουσα του θρόνου. «Αν στείλω στην Έρλεν δέκα χιλιάδες στρατιώτες –υπολογίζοντας και τις πρώην δυνάμεις κατοχής–, τότε οι πέντε χιλιάδες που θ'απομείνουν εδώ θα είναι ανίκανες να υπερασπιστούν την πόλη και τα εδάφη μου.»

«Θα επιθυμούσατε να μεταφέρω κάποιο μήνυμα στη Βασίλισσα, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο αγγελιαφόρος, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ομάλθα· «θα πάω στην Έρλεν αυτοπροσώπως. Πότε φεύγεις, μαντατοφόρε;»

«Αύριο, με την αυγή, Αρχόντισσά μου.»

«Θα συνταξιδέψουμε, λοιπόν.» Στρεφόμενη σ'έναν από τους υπηρέτες της, είπε: «Συνοδέψτε τον αγγελιαφόρο στον ξενώνα και φροντίστε για την πρόπευση φιλοξενία του.»

Ο υπηρέτης υποκλίθηκε, και εκείνος κι ο μαντατοφόρος της Βασίλισσας βγήκαν από τη μεγάλη αίθουσα. Ο Διοικητής Βάθλιν τούς μιμήθηκε, καθώς ο Κένκορ, ο Σέλφελιν, και η Τάλρυ πλησίαζαν την καθισμένη στο Θρόνο του Δάσους Έπαρχο της Βόλγκρεν.

«Γιατί δε μας το είχες πει αυτό, μητέρα;» ρώτησε ο δεύτερος. Ο γιος της πάντα ήθελε να τα γνωρίζει όλα. Ήταν το πρώτο της παιδί και επίσημός της διάδοχος, και έπαιρνε αυτό το ρόλο πολύ σοβαρά.

«Ποιο πράγμα;»

«Μιλάω για τον ερχόμενο Ανφρακιανό στρατό.»

«Θα το μαθαίνετε, αργά ή γρήγορα,» αποκρίθηκε η Ομάλθα. «Και, αν ο Τάκμιν εξακολουθούσε να είναι Βασιληάς, δε θα είχε μεγάλη σημασία. Τώρα, όμως, το καθεστώς άλλαξε...»

«Μητέρα,» είπε η Τάλρυ, «αφού ο προδότης είναι νεκρός, δε θα έπρεπε, κανονικά, η Καλβάρθα να κάθεται πάλι στο θρόνο;»

«Κανονικά, ναι.»

«Δηλαδή, η Νίθρα είναι επίσης προδότρια!» είπε, έντονα, η Τάλρυ, σαν όλοι, εκτός από εκείνη, να το είχαν παραβλέψει τούτο.

«Κατά κάποιο τρόπο...»

«Και θα την υποστηρίξεις; Θα υποστηρίξεις μια προδότρια;»

«Θα είναι, αναμφίβολα, καλύτερη από την Καλβάρθα.»

«Μα, μητέρα—!» έκανε η Τάλρυ.

«Σιωπή,» τη διέκοψε η Ομάλθα. «Δε θα μου υποδείξει η κόρη μου πώς να διοικήσω.»

Η Τάλρυ κοκκίνισε, από μια μίξη προσβολής και θυμού.

«Ξέρεις τι με παραξενεύει εμένα, Ομάλθα;» είπε ο Κένκορ. «Η υπόθεση με τον Δόλβερν. Όταν η Νίθρα ήταν εδώ, θυμάσαι τι μας είπε; Ότι πιστεύει πως ο Δόλβερν θα ήταν καλός για να καθίσει στον Θρόνο του Αετού.»

Η Ομάλθα ένευσε, καταλαβαίνοντας τι προβλημάτιζε το σύζυγό της. «Το θυμάμαι.»

«Τι έγινε, ξαφνικά; Έπαψε να είναι αρκετά καλός για να βασιλέψει;»

«Φαίνεται πως η Νίθρα σχεδίαζε περισσότερα απ'όσα μας αποκάλυψε,» είπε η Ομάλθα. «Ή ίσως ο Δόλβερν να σκοτώθηκε, στην πολιορκία.»

«Ίσως.»

«Ναι, κι εγώ το αμφιβάλλω. Και γιαυτό θα πάω στην Έρλεν: όχι μόνο για να εξηγήσω, προσωπικά, την κατάσταση μας στη Νίθρα, αλλά και για να μάθω τι έχει συμβεί στην πρωτεύουσα, από πρώτο χέρι.»

«Και, όταν φτάσει εδώ το Ανφρακιανό φουσάτο, μάλλον θα λείπεις,» είπε ο Σέλφελιν.

«Θα υπάρχουν, όμως, αρκετές δυνάμεις στην πόλη, ώστε να την προφυλάξουν για καιρό· και, επιστρέφοντας, θα έχω στο πλευρό μου το στρατό της Βασίλισσας. Πιστεύω ότι μπορείτε να κρατήσετε τη Βόλγκρεν ως τότε.»

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς γι' αυτό, μητέρα.»

«Εγώ ανησυχώ, πάντως,» δήλωσε η Τάλρυ.

«Εσύ πάντα ανησυχείς,» της είπε ο Σέλφελιν.

Η Τάλρυ ήταν έτοιμη ν' απαντήσει, αλλά η Ομάλθα τούς διέκοψε: «Αρκετά. Πρέπει να ετοιμαστώ για το ταξίδι.» Σηκώθηκε απ' το Θρόνο του Δάσους.

«Ποιος θα σε συνοδέψει;» τη ρώτησε ο Σέλφελιν.

«Θα πάρω μαζί μου δύο σωματοφύλακες. Δε νομίζω ότι θα χρειαστώ περισσότερη προστασία.»

«Η Νίθρα Ρίνκιλ με τρομάζει,» είπε ο Κένκορ, βηματίζοντας μέσα στο υπνοδωμάτιο, ενώ η Ομάλθα ετοίμαζε το σάκο της, για το ταξίδι στην Έρλεν. Δε θα έπαιρνε μαζί της άχρηστα πράγματα· μόνο τα απαραίτητα: μια αλλαξιά ταξιδιωτικά ρούχα για παν ενδεχόμενο, τρεις αλλαξιές εσώρουχα, ένα επίσημο φόρεμα, για να παρουσιαστεί στην Αυλή της Βασίλισσας, ένα φιαλίδιο με διακριτικό άρωμα, μερικά κοσμήματα, και ένα ξιφίδιο κι ένα ξίφος, μήπως και υπήρχε ανάγκη να υπερασπιστεί τον εαυτό της. Φαγητό θα κανόνιζαν να πάρουν οι σωματοφύλακές της.

«Κι εμένα,» αποκρίθηκε η Ομάλθα. «Αλλά είμαι βέβαιη πως κάπου θέλεις να καταλήξεις...»

«Αν σκότωσε τον Δόλβερν, προκειμένου να αποκτήσει το θρόνο, ή αν έχει φυλακίσει αυτόν, την Καλβάρθα, και τον Μέριλεβ, δε θα ήταν φρόνιμο να της εναντιωθείς. Ούτε καν να υπονοήσεις ότι θα μπορούσες να της εναντιωθείς.»

«Νομίζεις ότι θα με δολοφονήσει, αν το κάνω;»

«Είμαι σχεδόν σίγουρος.»

«Μην ανησυχείς,» είπε η Ομάλθα· «δε θα της εναντιωθώ.» Στράφηκε να τον κοιτάξει. «Αν διοικεί καλά, Κένκορ, αυτό μου αρκεί. Ύστερα από το θάνατο της Σιγκέλθα, το Βασίλειο πηγαίνει απ'το κακό στο χειρότερο· φτάσαμε στο σημείο να κινδυνεύουμε να υποταχθούμε στους Ανφρακιανούς. Η Καλβάρθα δεν ήταν ικανή Βασίλισσα· η Νίθρα θα είναι καλύτερη· και ανήκει στον Οίκο των Ρίνκιλ, μην ξεχνάς.»

«Δεν το ξεχνάω· αλλά, αφού κάθισε στο θρόνο εξοστρακίζοντας όλους τους άλλους διαδόχους, αργά ή γρήγορα, θα έχουμε πρόβλημα, γιατί κάποιιοι θα προσπαθήσουν να την εκθρονίσουν. Πάντα υπάρχουν άνθρωποι που εποφθαλμιούν το στέμμα· πόσο μάλλον όταν ο μονάρχης δεν είναι νόμιμος διάδοχος.»

«Η Νίθρα είναι Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ.»

«Εύχομαι αυτό να μπορεί να τους συγκρατήσει.»

«Έχει θεϊκές δυνάμεις, Κένκορ,» είπε η Ομάλθα, «και το έχει αποδείξει. Εγώ πιστεύω πως, αν η Θεά πορεύεται στο πλευρό της, είναι αδύνατον να χάσει το θρόνο. Και θα κυβερνήσει καλά.»

Ο σύζυγός της δεν αποκρίθηκε· κάθισε δίπλα στο τζάκι και άναψε τη πίπα του.

Η Ομάλθα έβαλε τα τελευταία πράγματα στο σάκο της και τον έκλεισε. Πέρασε ένα ξίφος κι ένα ξιφίδιο σε μια μαύρη, πλατιά ζώνη και την κρέμασε στην κρεμάστρα, δίπλα στη ντουλάπα. Ύστερα, πλησίασε τον Κένκορ, πλάι στη φωτιά, και στάθηκε από πάνω του, λέγοντας: «Μην ανησυχείς τόσο. Αν κάτι πάει στραβά, θα βρούμε τρόπο να το αντιμετωπίσουμε... όπως πάντα.»

Ο Κένκορ έτριψε την κνήμη της πάνω απ'το νυχτικό. «Άμα είσαι καλά, δεν ανησυχώ για τίποτα.» Έβγαλε το τσιμπούκι του απ'το στόμα, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

Η Ομάλθα κάθισε κοντά του. «Δώσε μου ένα φιλή, προτού φύγω.»

Ο Κένκορ άφησε τη λυκόσχημη πίπα του παραδίπλα· πέρασε το δεξί του χέρι πίσω απ'το λαιμό της και, φέρνοντας το πρόσωπό της μπροστά στο δικό του, τα χείλη τους συναντήθηκαν. Προτού χωρίσουν, η Ομάλθα βρισκόταν ξαπλωμένη ανάσκελα, στο χαλί πλάι στο τζάκι, και εκείνος ήταν από πάνω της.

«Είπα, ένα φιλή,» τον πείραξε, τσιμπώντας τα πλευρά του.

«Το φιλή είναι υποκειμενικός όρος, αγάπη μου. Αυτό είναι φιλή.» Φίλησε τα χείλη της, πεταχτά. «Αλλά κι αυτό φιλή είναι.» Τη φίλησε, πιο έντονα και πιο χρονοβόρα· η γλώσσα του έπαιξε με τη δική της.

«Το δεύτερο είναι καλύτερο από το πρώτο,» σχολίασε η Ομάλθα και, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω του, τον τράβηξε ακόμα πιο κοντά της.

Αργότερα, κοιμήθηκαν πλάι στη φωτιά του τζακιού, σκεπασμένοι με την κουβέρτα που ο Κένκορ έφερε από το κρεβάτι. Ο γαλήνιος ύπνος τους, όμως, δεν κράτησε για πολύ, γιατί κάποιος χτύπησε την εξώπορτα των διαμερισμάτων, ζητώντας την Αρχόντισσα της Βόλγκρεν.

Τι είναι πάλι αυτό; αναρωτήθηκε η Ομάλθα, καθώς γλιστρούσε έξω απ'την κουβέρτα και φορούσε, βιαστικά, το νυχτικό και τη ρόμπα της. Βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο και διέσχισε το καθιστικό. Άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε έναν υπηρέτη.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε· και πρέπει, από την όψη της, να φαινόταν ότι ήταν ενοχλημένη, γιατί ο άντρας θέλησε αμέσως να δικαιολογηθεί.

«Με συγχωρείτε που σας ανησυχώ τέτοια ώρα, Αρχόντισσά μου. Δε θα το έκανα αν δε μου έλεγαν ότι είναι επείγον. Ένας στρατός έχει φτάσει στην πόλη, ερχόμενος από την Ήανβαν.»

Η Ομάλθα συνοφρυώθηκε. «Από την Ήανβαν;» Τι σχέση είχε η Ήανβαν, η οποία βρισκόταν, κυριολεκτικά, στην άλλη άκρη του Νούφρεκ;

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου. Λένε ότι είναι εδώ για να ενισχύσουν τον Αρχιστράτηγο Σάνλον κατά του προδότη Έπαρχου Τάκμιν. Τουλάχιστον, αυτές τις διαταγές έχουν...»

Λίγο αργά έφτασαν, σκέφτηκε η Ομάλθα. Αλλά, βέβαια, η Ήανβαν βρισκόταν μακριά, άρα τούτο δεν ήταν παράλογο. Κι εξάλλου, η πολιορκία θα μπορούσε να είχε κρατήσει ως τώρα, αν η Νίθρα δεν είχε παρέμβει.

Πριν από περίπου δέκα ημέρες, άλλος ένας στρατός είχε έρθει στη Βόλγκρεν, δηλώνοντας πως ήταν εδώ για να βοηθήσει κατά του Τάκμιν –ένας στρατός από την Άζλεντεν· πέντε χιλιάδες μαχητές. Η Ομάλθα είχε προστάξει τον διοικητή αυτού του φουσαάτου να επι-

στρέψει στην πόλη του, γιατί η δική της πόλη είχε ήδη κατακτηθεί, όπως θα μπορούσε να δει από τις σημαίες που κυμάτιζαν στα τείχη της. Ο άντρας της είχε ρίξει ένα βλέμμα που υποδήλωνε ότι, μάλλον, αναρωτιόταν αν η Έπαρχος της Βόλγκρεν ήταν προδότρια του Βασιλείου, σε συμμαχία με τον Έπαρχο Τάκμιν. Ωστόσο, δεν έφερε αντίρρηση, φυσικά, και την επόμενη ημέρα αποχώρησε.

Ετούτη τη φορά, όμως, δε με συμφέρει να διώξω το φουσάτο... «Θα κατεβώ στην αίθουσα του θρόνου, για να μιλήσω με τον αρχηγό του στρατεύματος,» είπε στον υπηρέτη. «Ζήτησέ του να με περιμένει εκεί.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ομάλθα έκλεισε την πόρτα και στράφηκε στο εσωτερικό των διαμερισμάτων της, για να δει τον Κένκορ να στέκεται στο κατώφλι του υπνοδωματίου.

«Περισσότεροι πολεμιστές για την προστασία της Βόλγκρεν;» της είπε.

Η Ομάλθα μειδίασε. «Πρέπει να διαβάζεις το μυαλό μου.»

Το Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος ήταν ήσυχο, καθώς η Ομάλθα βάδιζε μέσα στους διαδρόμους, ντυμένη μ'ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, με σχίσμο στη δεξιά κνήμη και φαρδιά μανίκια με κρόσσια. Στ'αφτιά της γυάλιζαν αργυρά σκουλαρίκια στο σχήμα ημισελήνων, και τα γκρίζα της μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα και πιασμένα μ'ένα ξύλινο πιαστράκι πίσω απ'το κεφάλι της. Δε θα κατέβαινε στην αίθουσα του θρόνου με το νυχτικό της, ασφαλώς· όφειλε να διατηρεί μια εικόνα για τον εαυτό της. Το παρουσιαστικό είναι η μισή δύναμη ενός άρχοντα.

Οι φρουροί στην είσοδο έκλιναν τα κεφάλια, καθώς η Έπαρχος της Βόλγκρεν πέρασε ανάμεσά τους, μπαίνοντας στη μεγάλη αίθουσα. Στο κέντρο του δωματίου στεκόταν ένας ψηλόλιγνος άντρας, ο οποίος αμέσως στράφηκε στο μέρος της μόλις άκουσε τα βήματά της. Ήταν μελαχρινός, με μακριά μαλλιά και γένι, και ντυμένος στρατιωτικά, με πανοπλία και χιτώνιο.

«Η Αρχόντισσα Ομάλθα Λάνσεν!» ανακοίνωσε, μεγαλόφωνα, ένας από τους φρουρούς.

Ο άγνωστος άντρας υποκλίθηκε, έχοντας το δεξί χέρι στη μέση.
«Αρχόντισσά μου.»

«Χαίρετε, κύριε...»

«Άρυμεβ,» συστήθηκε ο πολεμιστής. «Στρατηγός του στρατεύματος από την Ήανβαν. Ήρθαμε, Αρχόντισσά μου, προκειμένου να σας ενισχύσουμε κατά των δυνάμεων του Επάρχου Τάκμιν, αλλά, καθώς βλέπουμε, η κατάσταση έχει αλλάξει δραματικά.»

«Ναι, κύριε Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Ομάλθα, «έχει αλλάξει. Παρακαλώ, όμως, καθίστε.» Έδειξε το τραπέζι, με μια ευγενική χειρονομία, ενώ, συγχρόνως, παρατηρούσε ότι το κράνος του άντρα ήταν ήδη ακουμπισμένο εκεί και μια κούπα βρισκόταν πλάι του. «Θα θέλατε οι υπηρέτες μου να σας φέρουν κάτι;»

«Όχι, όχι· ευχαριστώ, Αρχόντισσά μου. Μου έχουν φέρει κρασί,» είπε ο Άρυμεβ, και κάθισε εκεί όπου –υπέθετε η Ομάλθα– καθόταν και πριν.

Η Έπαρχος της Βόλγκρεν πήρε θέση κοντά του. «Ο Έπαρχος Τάκμιν είναι νεκρός,» τον πληροφόρησε, «και η Βασίλισσα Νίθρα Ρίνκιλ κάθεται στο Θρόνο του Αετού. Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν, ο οποίος μέχρι πρότινος υπηρετούσε τον Τάκμιν τώρα υπηρετεί εκείνη· γιατί η Βασίλισσα Νίθρα δεν είναι μια τυχαία γυναίκα, θα πρέπει να ξέρετε, κύριε Στρατηγέ: είναι Εκλεκτή της Λιάμινερ Κρωθ.»

«Ιέρεια, Αρχόντισσά μου; Νόμιζα ότι οι ιέρειες απαγορεύεται να έχουν, συγχρόνως, και πολιτικά αξιώματα.»

«Όχι, δεν είναι ιέρεια· είναι κάτι τελείως διαφορετικό, και ανώτερο, υποθέτω.»

Ο Άρυμεβ ήπιε μια γουλιά κρασί, μοιάζοντας συλλογισμένος.

«Έχω, όμως, ένα πρόβλημα, κύριε Στρατηγέ, στο οποίο ελπίζω να με βοηθήσετε.»

«Θα κάνω ό,τι δύναμαι, Αρχόντισσά μου. Ωστόσο, αυτό εξαρτάται και από τη φύση του προβλήματός σας· οι διαταγές μου ήταν σαφείς όταν ήρθα εδώ, και τώρα που δεν υφίσταται πλέον εχθρός....»

«Εχθρός υφίσταται,» τον διαβεβαίωσε η Ομάλθα· «αυτό είναι και το πρόβλημά μου.»

Ο Άρυμεβ ύψωσε το δεξί του φρύδι, ερωτηματικά. «Τι εχθρός;»

«Ένα Ανφρακιανό φουστάτο τριάντα χιλιάδων μαχητών βρίσκεται μερικές ημέρες μακριά της Βόλγκρεν. Η Βασίλισσα Νίθρα, μη γνω-

ρίζοντάς το αυτό, ζήτησε να στείλω στην πρωτεύουσα δέκα χιλιάδες μαχητές. Προφανώς, αν το πράξω, θα αφήσω την πόλη μου απροστάτευτη: εύκολη βορά για τους Ανφρακιανούς. Έτσι, αύριο κιάλας φεύγω για την Έρλεν, ώστε να μιλήσω προσωπικά με τη Βασίλισσα. Από εσάς, κύριε Στρατηγέ, θα ήθελα να μείνετε εδώ μέχρι να επιστρέψω, και να βοηθήσετε στην προστασία της πόλης, αν υπάρξει ανάγκη.»

«Πόσοι είναι οι πολεμιστές σας, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Άρυμεβ.

«Δεκαπέντε χιλιάδες, αυτή τη στιγμή.»

«Με τους δικούς μου, θα είναι είκοσι. Αν οι Ανφρακιανοί αριθμούν τριάντα χιλιάδες, αποκλείεται να πάρουν τη Βόλγκρεν. Φτάνει να μη μείνουμε για πολύ καιρό κλεισμένοι πίσω απ'τα τείχη και αρχίσουν τα παράπλευρα προβλήματα, όπως ασθένειες και έλλειψη τροφίμων.»

«Μην ανησυχείτε γι'αυτό· δε σκοπεύω ν'αργήσω. Όταν επιστρέψω, θα έχω στρατό στο πλευρό μου.»

«Πολύ καλά,» είπε ο Άρυμεβ· «συμφωνώ να μείνω στην πόλη σας, Αρχόντισσά μου.»

«Έχετε τις ευχαριστίες μου.» Η Ομάλθα σηκώθηκε όρθια, δίνοντάς του το χέρι της.

Ο Άρυμεβ σηκώθηκε επίσης, και αντάλλαξαν μια σύντομη αλλά δυνατή χειραψία. «Η Λιάμνερ Κρωθ μαζί σας, Αρχόντισσά μου. Και με συγχωρείτε που σας σήκωσα μια τέτοια ώρα· είχα έρθει βιαστικά. Πρόσταξα τους μαχητές μου να μην κατασκηνώσουν απόψε, αφού βρισκόμασταν τόσο κοντά στη Βόλγκρεν και η βοήθειά μας ίσως να ήταν κρίσιμη.»

«Είστε πολύ πιστός στο καθήκον σας, κύριε Στρατηγέ. Δε θα υπήρχε κανένα πρόβλημα, όποια ώρα κι αν ερχόσασταν στο παλάτι μου.»

Η Ομάλθα επέστρεψε στα διαμερίσματά της και βρήκε τον Κένκορ καθισμένο πάλι κοντά στη φωτιά.

«Η άμυνα της πόλης μας μόλις βελτιώθηκε κατά πέντε χιλιάδες πολεμιστές,» τον πληροφόρησε, βγάζοντας τα παπούτσια της.

«Δεν έφερε καμία αντίρρηση ο Στρατηγός;»

«Όχι· ήταν πολύ συνεργάσιμος. Αλλά τώρα νομίζω ότι πρέπει να κοιμηθώ λίγο· η αυγή δεν είναι μακριά.»

Κεφάλαιο 3

Επιστροφή στα Σιωπηλά Δάση των Λύκων

Ο μικρός της γιος, Νίτβοριν, δήλωσε το πρωί ότι ήθελε να έρθει μαζί της στην Έρλεν, και η Ομάλθα δεν του το αρνήθηκε. Θα ήταν καλύτερα στην πρωτεύουσα, υπέθετε, απ'ό,τι εδώ, όπου σύντομα θα έφτανε το φουσατό των Ανφρακιανών· κι επιπλέον, ο Νίτβοριν είχε ήδη ετοιμαστεί. Όταν η Έπαρχος τον συνάντησε στην αίθουσα του θρόνου, φορούσε ταξιδιωτικά ρούχα και είχε ένα σάκο περασμένο στον ώμο, ενώ από τη ζώνη του κρεμόταν ένα λαξευτό ξιφίδιο.

«Εντάξει,» του είπε η Ομάλθα, «έλα. Αλλά δε θα κάνεις του κεφαλιού σου· θα ρωτάς πρώτα.»

«Ναι,» απάντησε εκείνος, μοιάζοντας ενοχλημένος από τον τρόπο της μητέρας του. *Και ίσως να έχει δίκιο, σκέφτηκε εκείνη· δεν είναι τόσο μικρός πλέον. Έχει κλείσει τα δεκαπέντε, και δε μου έχει δώσει ποτέ λόγο για να πιστεύω ότι κάνει του κεφαλιού του... σε αντίθεση με την Πάρνα, η οποία έχει σχεδόν τα διπλάσιά του χρόνια! Πού είναι αυτή η κοπέλα;*

Η Ομάλθα έσκυψε και φίλησε το μάγουλο του Νίτβοριν. Ύστερα, χαιρέτησε τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς της και βγήκε στον κήπο του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος, πηγαίνοντας στον στάβλο, όπου την περίμεναν ο αγγελιαφόρος της Βασίλισσας και οι δύο σωματοφύλακές της.

«Καλημέρα, Αρχόντισσά μου,» είπε ο πρώτος, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Το άλογό σας είναι έτοιμο, Αρχόντισσά μου,» είπε ένας σταβλίτης, τραβώντας το ζώο από τα γκέμια.

Η Ομάλθα χάιδεψε τη μακριά, μαύρη χαίτη του και αποκρίθηκε: «Ετοίμασε άλλο ένα άλογο για το γιο μου.»

Σε λίγο, οι πέντε τους βγήκαν έφιπποι από τον κήπο του παλατιού, διέσχισαν τις κεντρικές οδούς της πόλης, και πέρασαν την ανατολική

πύλη και τη γέφυρα του Δασοπόταμου, συναντώντας τη δημοσιά και ακολουθώντας την μέσα από τα δάση. Ως το τέλος της ημέρας, είχαν βγει από την Επαρχία της Βόλγκρεν και βρεθεί στην Επαρχία της Έρλεν. Κατασκηνώσαν παράπλευρα του λιθόστρωτου δρόμου, ανάβοντας φωτιές και στήνοντας σκηνές. Δεν απείχαν πλέον παρά άλλης μίας ημέρας ιππασία από την πρωτεύουσα του Νούφρεκ.

Πριν από δύο ώρες, είχαν περάσει δίπλα από έναν χωματόδρομο, κάθετο στη δημοσιά, τον οποίο η Αρχόντισσα Ομάλθα δεν είχε ούτε καν προσέξει. Αυτόν το δρόμο, όμως, η κόρη της, Πάρνα, είχε ακολουθήσει το πρωί, καβάλα στο άλογο που της έδωσε η Βασίλισσα Νίθρα όταν την άφησε να φύγει από την Έρλεν. Και τώρα, είχε φτάσει στα δάση της Βόλγκρεν και, χρησιμοποιώντας τις γνώσεις της ως Λυκομύστης, ακολουθούσε τα Σημάδια που την καθοδηγούσαν. Ταξίδευε εδώ με τρόπους που ένας όχι μυημένος ήταν αδύνατον να ταξιδέψει. Ωστόσο, η νύχτα είχε πλέον πέσει και η Πάρνα έπρεπε να ξεκουραστεί, Λυκομύστης ή μη. Επίσης, το άλογό της χρειαζόταν ανάπαυση.

Κατέβηκε από τη ράχη του ζώου και ήταν έτοιμη να του λύσει τη σέλα, όταν άκουσε θόρυβο, τον οποίο απόρησε πώς δεν είχε ακούσει από πριν. *Πρέπει να ήμουν πολύ βουτηγμένη στις σκέψεις μου. Κακό αυτό, αν τύχει να παρουσιαστεί κίνδυνος.* Η Πάρνα έδεσε το άλογό της σ'ένα κλαρί και αφουγκράστηκε.

Φωνές πολλών ανθρώπων. Σίγουρα, όχι Λυκολατρών· οι Λυκολάτρες δε θα έκαναν τέτοια φασαρία. Στρατιώτες, μάλλον.

Η Νίθρα μου είπε ψέματα! Οι πολεμιστές του Τάκμιν δεν έχουν φύγει. Αλλά, τότε, γιατί να με στείλει εδώ; Μήπως με παρακολουθεί κάποιος; Η Πάρνα τράβηξε τα Δόντια του Λύκου από τη μέση της (ο Άλαντμιν τής τα είχε επιστρέψει, προτού εγκαταλείψει την Έρλεν) και περιστράφηκε, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, προσεκτικά, μέσα στις σκιές και πίσω απ'τις φυλλωσιές. Η γαλήνη που επικρατούσε ετούτες τις ημέρες την ξάφνιασε γι'ακόμα μια φορά... και δεν πρόσεξε τίποτα να χαλάει αυτή τη γαλήνη. *Όχι, δε με ακολουθούν...* Τι συνέβαινε, τότε;

Θηκάρωσε τα Δόντια και κατευθύνθηκε, αθόρυβα, προς τη μεριά απ'όπου έρχονταν οι φωνές, προχωρώντας σκυφτή και προσπαθώντας να καλύπτεται πίσω απ'τη βλάστηση. Λίγο παρακάτω, ατένισε

φωτιές και σταμάτησε. Γύρω από τις φωτιές, στρατιώτες βρίσκονταν κατασκηνωμένοι. Η Πάρνα ήταν σε ψηλότερο επίπεδο εδάφους απ'αυτούς. Έπεσε στα τέσσερα, πίσω από έναν θάμνο, παρατηρώντας τους. Δεν πρέπει να ήταν περισσότεροι από πεντακόσιοι στο σύνολό τους. Είχαν δύο σημαίες καρφωμένες στο χώμα, αλλά δεν κυμάτιζαν, γιατί δεν είχε αέρα απόψε, έτσι το έμβλημα επάνω τους δε φαινόταν· η Πάρνα, όμως, δεν είχε καμία αμφιβολία ότι ήταν το έμβλημα του Έπαρχου Τάκμιν.

Η Νίθρα μού είπε ψέματα. Γιατί;

Άκουσε ένα βήμα πίσω της, και στράφηκε, ξεθηκαρώνοντας ένα Δόντι του Λύκου.

«Ποια είσαι;» σφύριξε ένας άντρας, έχοντας το τόξο του τεντωμένο. Δεν μπορεί να ήταν από το στρατό του Τάκμιν.

Η Πάρνα κατέβασε την κουκούλα της κάπας της και τον ζύγωσε.

Εκείνος την αναγνώρισε. «Λύκαρχε Πάρνα...» είπε, ξαφνιασμένος και κατεβάζοντας το όπλο του.

«Ποιοι είναι αυτοί οι στρατιώτες;» τον ρώτησε η Πάρνα, θηκαρώνοντας το Δόντι στη ζώνη της.

«Μαχητές του Έπαρχου Τάκμιν· νόμιζα ότι θα το ήξερες.»

«Δεν έχουν φύγει;»

«Γιατί να έχουν φύγει;» απόρησε ο άντρας. «Έχουν βαλθεί να μας ξεπαστρέψουν όλους!» Τώρα, υπήρχε οργή στη φωνή του. «Κινούνται με προσοχή μέσα στα δάση, Λύκαρχε, γιατί μας φοβούνται, αλλά δεν μπορούμε να τους απωθήσουμε· είναι πάρα πολλοί. Ακόμα και με τη βοήθεια που έχουμε από άλλα άντρα λύκων, δεν είναι δυνατόν να τους εμποδίζουμε για πάντα.»

Γιατί η Νίθρα μού είπε ψέματα; «Τους έχετε προκαλέσει απώλειες;»

Ο άντρας ένευσε. «Πολλές. Αλλά αυτό δεν κάνει τα πράγματα ευκολότερα για μας· απλά, κάνει εκείνους πιο επιφυλακτικούς.»

«Ο Λύκαρχος Θόρενλор είναι καλά;»

«Ναι.»

«Πού βρίσκεται τώρα;»

«Στο άντρο του. Πηγαίνεις να τον συναντήσεις;»

«Ναι,» είπε η Πάρνα, κι άρχισε να βαδίζει προς τα εκεί όπου είχε αφήσει το άλογό της.

Ο άντρας την ακολούθησε. «Θα ήθελες, Λύκαρχε, να μείνω κοντά σου, σε περίπτωση που αρχίσεις να γίνεσαι σκιά;»

«Τι πράγμα;» Η Πάρνα τον κοίταξε παραξενεμένη πάνω απ'τον ώμο της.

«Υπάρχουν άνθρωποι που χάνονται στον ύπνο τους. Εξαφανίζονται. Γίνονται σκιές. Αν, όμως, κάποιος προλάβει και τους ξυπνήσει, τότε σώζονται. Δεν ξέρουμε γιατί συμβαίνει αυτό, αλλά σ'το ορκίζομαι, Λύκαρχε, δεν το βγάζω απ'το μυαλό μου. Ίσως οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ να έχουν ρίξει κάποια διαβολική κατάρρα επάνω μας...»

Η Πάρνα θυμήθηκε κάτι που της είχε πει ο Λύκαρχος Σάρενλιν, την τελευταία φορά που τον είχε συναντήσει: «Ένας από τους Λυκολάτρες μου κοιμόταν, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'ένα δέντρο, και άρχισε να χάνεται, να γίνεται σκιά, μέχρι που ένας άλλος τον σκούνησε και τον ξύπνησε.»

«Σε πιστεύω. Το έχω ξανακούσει. Αλλά, όχι, δε νομίζω ότι οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ έχουν ρίξει κατάρρα επάνω μας.»

«Τι νομίζεις, τότε, Λύκαρχε;» ρώτησε ο άντρας, καθώς έφταναν κοντά στο άλογο της Πάρνα.

Ο Σάρενλιν είπε πως φταίει η εξαφάνιση του ήλιου... «Δεν είμαι βέβαιη, αλλά τον τελευταίο καιρό ο κόσμος... έχει αλλάξει. Δεν το νιώθεις; Ο ήλιος δεν είναι πλέον στον ουρανό, ούτε το φεγγάρι, κι αυτή η αφύσικη γαλήνη» –κοίταξε τριγύρω, τους κορμούς, τις φυλλωσιές, το σκοτάδι– «κυριαρχεί σ'όλη την ύπαιθρο. Ναι, στην ύπαιθρο περισσότερο απ'ό,τι στις πόλεις...»

Ο άντρας δεν αποκρίθηκε· έμοιαζε φοβισμένος. Αναμφίβολα, αισθανόταν κι εκείνος ότι κάτι είχε αλλάξει. Κάτι ριζικό, στην ίδια τη φύση του κόσμου.

Η Πάρνα έβγαλε τη σέλα του αλόγου της, για να το ξεκουράσει, και, ύστερα, κάθισε κάτω από ένα δέντρο, σηκώνοντας την κουκούλα της στο κεφάλι και τυλίγοντας την κάπα γύρω της.

«Θα σας φρουρούμε, Λύκαρχε,» της είπε ο άντρας. «Υπάρχουν κι άλλοι εδώ, εκτός από εμένα.» Και, μ'ετούτα τα λόγια, χάθηκε μέσα στη σιγαλιά των δασών.

Η Πάρνα έδωξε απ'το νου της όλες τις σκέψεις και κοιμήθηκε. Ωστόσο, ακόμα και καθώς κοιμόταν, μία από αυτές τις σκέψεις διαρ-

κώς επέστρεφε, σαν επίμονο κουνούπι που πλησιάζει ξανά και ξανά για να τραφεί, όσες φορές κι αν το απομακρύνεις: *Μου είπε ψέματα η Νίθρα*; Αλλά η σκέψη δεν ερχόταν έτσι, με ευθύ τρόπο, παρά με πλάγιο, μέσα από όνειρα, στα οποία η Πάρνα αντικρίζε το πρόσωπο της Νίθρα και νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει τους συλλογισμούς της –ότι είχε σκοτώσει τον Δόλβερν και είχε ευχαριστηθεί σκοτώνοντάς τον, ότι ήθελε να καταστρέψει τους Λυκολάτρες, ότι τους κορόιδευε όλους και εκείνοι ήταν τόσο ηλίθιοι, τόσο αφελείς, που κανένας δεν μπορούσε να ξεφύγει από την παγίδα της. Ή, η Πάρνα άκουγε τη Νίθρα να της ψιθυρίζει μέσα στο σκοτάδι, να της υπόσχεται πως θα διώξει τους στρατιώτες από τα δάση, πως θα βοηθήσει τους Λυκολάτρες, ενώ η Λύκαρχος γνώριζε ότι όλα τούτα ήταν ψέματα, ψέματα· μα, για κάποιο λόγο, δεν μπορούσε να αντιδράσει.

Το πρωί, ξύπνησε χωρίς κανένας να τη σκουντήσει ή να της μιλήσει. Άνοιξε τα μάτια και σηκώθηκε από τη θέση της δίπλα στο δέντρο. Τεντώθηκε, για να ξεπιαστεί, και σέλωσε το αλόγό της, λύνοντάς το από το κλαρί όπου το είχε δέσει.

«Λύκαρχε.» Η Πάρνα άκουσε τα βήματα ενός Λυκολάτρη· η φωνή, όμως, δεν ήταν ίδια μ'εκείνου που της είχε μιλήσει χτες.

«Ναι.» Στράφηκε να τον αντικρίσει, καθώς καβαλίκευε το αλόγό της.

«Ο στρατός του Έπαρχου φεύγει. Υποχωρεί.»

«Ολόκληρος;»

«Οι μονάδες που μπορούμε να δούμε, τουλάχιστον.»

Μήπως, τελικά, η Νίθρα είπε αλήθεια; Η Πάρνα αισθάνθηκε οργισμένη. *Δεν μπορώ να ξεχωρίσω την αλήθεια και το ψέμα πλέον!* Όλα έχουν μπλεχτεί τόσο πολύ! Χτύπησε τα πλευρά του αλόγου της, με τα μποτοφορεμένα της πόδια, και, δίχως άλλη κουβέντα στον Λυκολάτρη που την είχε ενημερώσει για την υποχώρηση, άρχισε να ταξιθεύει προς το άντρο του Θόρενλор.

Ακολουθώντας τα μονοπάτια, έφτασε στον προορισμό της πριν από το μεσημέρι. Το μέρος ήταν ένα σύμπλεγμα δέντρων, που όμοιό του η Πάρνα δεν είχε αντικρίσει πουθενά αλλού στο Νούφρεκ. Τα κλωνάρια, οι κορμοί, και οι φυλλωσιές έφτιαχναν κάτι που έμοιαζε με ανθρώπινο οικοδόμημα: με μικρό παλάτι, γεμάτο περάσματα και εξώστες.

Καθώς αφίππευε, είδε ότι ο Θόρενλор στεκόταν κοντά στην είσοδο, μιλώντας σε μια Λυκολάτρισσα, η οποία ένευσε και έφυγε, τρέχοντας... περνώντας δίπλα από την Πάρνα, που άφησε το άλογό της και διέσχισε τον φυτικό διάδρομο, ζυγώνοντας τον μυητή της στη θρησκεία του Λύκου. Έβγαλε την κουκούλα της, αποκαλύπτοντας το πρόσωπό της.

Το χαμόγελο του Θόρενλор ήταν *τεράστιο*, και ο Λύκαρχος την αγκάλιασε, γελώντας. «Είσαι ζωντανή!» αναφώνησε, και τη φίλησε στα χείλη. «Σήμερα φαίνεται πως είναι η μέρα όλων των καλών μαγνιάτων! Το πρωί, έμαθα ότι οι δυνάμεις του Έπαρχου Τάκμιν υποχωρούν, Πάρνα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, νεύοντας, «κι εγώ το έμαθα, καθώς ερχόμουν. Και το ίδιο μου είχε πει κι η Νίθρα: ότι τους πρόσταξε να φύγουν από τα εδάφη σας.»

«Η Νίθρα; Πώς...; Πού συνάντησες τη Νίθρα; Και, κατ'αρχήν, τι έγινε με τη μονομαχία σου με την Τέμμιθα; Είναι νεκρή, έτσι;»

«Ναι, είναι νεκρή. Πάμε να καθίσουμε, και θα σου τα πω όλα.» Αισθανόταν όπως παλιά, όταν ο Θόρενλор ήταν μυητής και εραστής της. Τότε, οι μέρες ήταν πιο ξέγνοιαστες, και το αίσθημα της συντροφικότητας ισχυρότερο –για εκείνη, τουλάχιστον. Τώρα, πολλά είχαν αλλάξει... και τον τελευταίο καιρό ακόμα κι ο ίδιος ο κόσμος μεταλλασσόταν, σαν να είχε βαρεθεί πια να κινείται, να είχε γεράσει, και να είχε αποφασίσει να γαληνέψει, να ρίξει μια βαριά σιωπή παντού γύρω του.

Ο Θόρενλор οδήγησε την Πάρνα πάνω σ'ένα μεγάλο δέντρο, όπου μπορούσε κανείς ν'ανεβεί εύκολα, σχεδόν όπως θ'ανέβαινε στη ράμπα ενός πλοίου. Εκείνος κάθισε με την πλάτη ακουμπισμένη στον κορμό και τα πόδια του τεντωμένα πάνω σ'ένα κλαδί· εκείνη καβάλησε ένα άλλο κλαδί, πλάι του, σταυρώνοντας τα πόδια της στον αστράγαλο και στηριζόμενη στις παλάμες της. Ο Θόρενλор τής έδωσε ένα μήλο και η Πάρνα το δάγκωσε, ξεκινώντας να του διηγείται όλα όσα της είχαν συμβεί από τότε που προκάλεσε την Τέμμιθα σε μονομαχία.

«Ίσως η Νίθρα να λέει αλήθεια,» είπε ο Λύκαρχος, όταν άκουσε την ιστορία της. «Οι στρατιώτες, όντως, υποχωρούν· και, όταν εγώ

είχα μιλήσει μαζί της, μου φάνηκε ότι λυπόταν αληθινά για το θάνατο του Δόλβεριν.»

«Έλα τώρα, Θόρενλор· είναι Ομιλήτρια: μπορεί να προσποιηθεί ευκολότερα από οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο!»

«Έχεις δίκιο, αλλά και πάλι δεν μπορούμε να την κατηγορήσουμε δίχως να είμαστε βέβαιοι. Πιστεύεις ότι θα ήταν σωστό;»

Ο Θόρενλор είχε αρχίσει να της μιλά με το γνωστό δασκαλίστικο ύφος του –το ύφος που η Πάρνα δε συμπαθούσε. Αναστέναξε, και του είπε: «Δεν ξέρω...»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε εκείνος, «πότε άλλοτε νομίζεις ότι ο μονάρχης του Νούφρεκ ήταν με το μέρος μας; Κανένας δεν είχε υποστηρίξει τους Λυκολάτρες.»

«Ούτε η Νίθρα θα μας υποστηρίξει ανοιχτά· θα το δεις.»

«Δεν πιστεύω, όμως, και να οργανώσει διωγμούς εναντίον μας.»

«Θα το κάνει το ιερατείο,» είπε η Πάρνα.

«Το ιερατείο πάντοτε το κάνει.»

«Είσαι με τη Νίθρα, λοιπόν;»

«Δε βλέπω λόγο να είμαι κατά της,» είπε ο Θόρενλор. «Βλέπεις εσύ, Πάρνα; Ξέχνα, για λίγο, ότι μπορεί να σκότωσε τον Δόλβεριν. Βλέπεις κανένα λόγο να είμαστε κατά της;»

Σωστά, σκέφτηκε η Λύκαρχος· αν δεν είχα αυτή την υποψία, ότι τον δολοφόνησε, δε θα υπήρχε λόγος να είμαι κατά της... «Όχι,» παραδέχτηκε. «Αλλά, μέχρι να βεβαιωθώ ότι δεν τον σκότωσε, ποτέ δε θα την εμπιστευτώ. Εξάλλου, μην ξεχνάς πως, αν και δε στρέφεται εναντίον μας, δεν λατρεύει το Λύκο. Λατρεύει τη Λιάμνερ Κρωθ, και δηλώνει Εκλεκτή της. Εν ολίγοις, υποστηρίζει το ιερατείο της Θεάς και όλα τα κακά που ενυπάρχουν εκεί.»

«Είναι βασίλισσα του Νούφρεκ, Πάρνα...»

«Αναρωτιέμαι πότε θα εμφανιστεί ένας μονάρχης που θα υποστηρίξει ανοιχτά τη θρησκεία του Λύκου. Πιστεύεις ότι αυτή η ημέρα θα έρθει κάποτε, Θόρενλор;»

«Μόνο όταν το ιερατείο της Λιάμνερ Κρωθ χάσει τη δύναμή του και οι ακόλουθοι του Λύκου πολλαπλασιαστούν.»

«Μιλάς σαν τους εναρμονισμένους αναμένοντες,» παρατήρησε η Πάρνα.

Ο Θόρενλор μειδίασε. «Όχι,» διαφώνησε, «γιατί δεν είπα ότι πρέπει κιόλας να *περιμένουμε* μέχρι να συμβούν αυτά. Μπορούμε πάντα να δραστηριοποιηθούμε, για να επισπεύσουμε τα γεγονότα. Και, με τη Νίθρα στο θρόνο, έχουμε μεγάλο πλεονέκτημα.» Έβγαλε ένα μήλο από το σάκο του και το δάγκωσε.

Κεφάλαιο 4 Μαύρες Σκέψεις

Ο Ανιχνευτής σταμάτησε το άλογό του μπροστά στο Βασιλιά. «Μια συνοδεία μάς πλησιάζει, Μεγαλειότατε. Φέρουν τη σημαία του Νούφρεκ.»

«Τον αετό με το στέμμα στα νύχια;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Ο Τάκμιν δε θα είχε στις σημαίες του το παλιό έμβλημα του Νούφρεκ, σκέφτηκε ο Βασιλιάς Σίλγκερομ, κάνοντας νόημα στο στράτευμά του, που προέλαυνε επί της μεγάλης δημοσιάς, να σταματήσει.

«Πόσο μεγάλη είναι η συνοδεία;» ρώτησε τον ανιχνευτή.

«Μία άμαξα και δώδεκα καβαλάρηδες.»

«Αιχμαλωτίστε τους,» πρόσταξε ο Σίλγκερομ τη Στρατηγό Ερνάλυ, η οποία ίππευε πλάι του, ντυμένη με πανοπλία και κάπα, όπως κι εκείνος. Το κράνος της κρεμόταν από τη σέλα του αλόγου της και τα μαύρα, σγουρά της μαλλιά, που ήταν κομμένα αρκετά εκατοστά πάνω απ'τον ώμο, ανέμιζαν στο σιγανό, απογευματινό αεράκι. Το σταδιακά μειούμενο φως του ανήλιαγου ουρανού έκανε την ουλή στο δεξί της μάγουλο να μοιάζει πιο βαθιά και σκοτεινή. Ήταν βετεράνος, η Στρατηγός Ερνάλυ· είχε πολεμήσει κατά των μαυρόδερμων λαών της Χρ'νταλ, και εμπλακεί σε κάμποσες αψιμαχίες κατά των Ερνεφήκιων και των ανθρώπων της ερήμου. Ο Σίλγκερομ την εμπιστευόταν με τη ζωή του και με τη σταθερότητα του Βασιλείου του, και την αγαπούσε περισσότερο από τη σύζυγό του, Βασίλισσα Ρυάνκα, η οποία ήξερε για τη σχέση του Βασιλιά με τη Στρατηγό, αλλά δε θύμωνε μαζί του, όποια γυναίκα κι αν έπαιρνε στο κρεβάτι του· γιατί κι εκείνη, φυσικά, είχε τους δικούς της εραστές, που ο Σίλγκερομ γνώριζε.

Η Ερνάλυ ένευσε και μετέφερε τη διαταγή του μονάρχη στους διοικητές της. Εκατό ιππείς εγκατέλειψαν το υπόλοιπο στράτευμα και κάλπασαν επάνω στη δημοσιά, ενώ ο Βασιλιάς του Άνφρακ και η Στρατηγός του περίμεναν. Σε λίγο, κραυγές ακούστηκαν από από-

σταση· αλλά, δυστυχώς, από ετούτο το σημείο όπου βρισκόταν ο Σίλγκερομ δεν υπήρχε ορατότητα, για να δει τι συνέβαινε· ευχόταν, μόνο, οι μαχητές του να μην είχαν επιτεθεί στη συνοδεία: δεν ήθελε νεκρούς. Αφουγκράστηκε, προσπαθώντας ν'ακούσει τον ήχο του ατσαλιού, μα αυτός δεν ήρθε στ'αφτιά του, και οι φωνές, σύντομα, έπαψαν. *Τους αιχμαλώτισαν δίχως φασαρίες.*

Οι ιππείς επέστρεψαν, φέρνοντας μαζί τους τη συνοδεία, η οποία ήταν ακριβώς όπως την είχε περιγράψει ο ανιχνευτής: μία άμαξα και δώδεκα καβαλάρηδες.

«Ποιος βρίσκεται στην άμαξα;» ρώτησε ο Σίλγκερομ τον διοικητή των ιππέων, ο οποίος ζύγωσε αυτόν και την Ερνάλυ.

«Ο Έπαρχος Τάκμιν, Μεγαλειότητα. Νεκρός.»

Ο Σίλγκερομ έσφιξε τη λαβή της σέλας του. *Ο Τάκμιν; Νεκρός;*

«Έτσι μας είπαν, Άρχοντά μου,» πρόσθεσε, βιαστικά, ο διοικητής, βλέποντας το αγριεμένο πρόσωπο του Βασιληά του. Όταν ο Σίλγκερομ θύμωνε, τα γαλανά του μάτια έμοιαζαν με δύο λίμνες φλεγόμενου νερού, και το γενειοφόρο του πρόσωπο μετατρέποταν από αυτό ενός ήρεμου, στωικού ανθρώπου σ'αυτό ενός ξανθού δαίμονα-εκδικητή της Θεάς, σαν εκείνους που έλεγαν οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ ότι έρχονταν από τα υπόγεια βάθη της ηπείρου για να τιωρήσουν τους απίστους και τους βλάσφημους.

«Η άμαξα,» είπε ο Σίλγκερομ, «να έρθει κοντά μου.»

Ο ιππέας έκλινε το κεφάλι κι απομακρύνθηκε, δίνοντας μια διαταγή. Η άμαξα πέρασε ανάμεσα από τους καβαλάρηδες και ζύγωσε τον Βασιληά του Άνφρακ· ο οδηγός της –ένας λιγνός, νευρώδης άντρας, με κοντά, μαύρα μαλλιά και καπέλο– έδειχνε φοβισμένος.

«Ποιον μεταφέρεις;» τον ρώτησε ο Σίλγκερομ.

«Τη σορό του Έπαρχου Τάκμιν Άνραλεν, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Βασιληάς αφίππευσε. «Δείξτε μου.»

«Βρίσκεται σε κατάσταση σήψης, Άρχοντά μου. Έχουν, βέβαια, οι ιέρειες προσπ–»

«Δείξτε μου.»

«Όπως επιθυμείτε.» Ο οδηγός κατέβηκε από τη θέση του και άνοιξε την πόρτα της άμαξας, αποκαλύπτοντας ένα ξύλινο φέρετρο στο εσωτερικό.

Ο Σίλγκερομ μπήκε και σήκωσε το σκέπασμα, κοιτάζοντας μέσα, τον νεκρό. Το πρόσωπο ήταν διαστρεβλωμένο από τα φαρμάκια των ιερειών της Θανής, αλλά ο Βασιλιάς το αναγνώριζε. Ήταν, πέραν πάσης αμφιβολίας, ο άντρας στον οποίο είχε Ορκιστεί η κόρη του.

Έκλεισε το φέρετρο και βγήκε από την άμαξα. «Πού πηγαίνεις, οδηγέ;» ρώτησε.

«Στη Σάλγκρινεβ, Άρχοντά μου, για να παραδώσω τη σορό στην Έπαρχο Φόλνα, τη σύζυγο τ—»

«Ποιος σε πρόσταξε;»

«Η Βασίλισσα Νίθρα, Άρχοντά μου.»

Τα μάτια του Σίλγκερομ στένεψαν. «Ποια είναι η Βασίλισσα Νίθρα;»

«Η νέα Βασίλισσα του Νούφρεκ—»

«Πώς σκοτώθηκε ο Τάκμιν και πώς έγινε Βασίλισσα αυτή η Νίθρα;» απάτησε ο Σίλγκερομ.

«Εμ, έγινε μάχη, Άρχοντά μου, στην Έρλεν, και—»

Ο Σίλγκερομ ύψωσε το χέρι του, σταματώντας τον. «Περίμενε.» Στράφηκε στη Στρατηγό Ερνάλυ. «Στρατοπεδεύστε.»

«Μάλιστα, Βασιλιά μου,» ένευσε εκείνη, και κατέβηκε απ'τη σέλα του αλόγου της, κάνοντας νόημα στους στρατιώτες και φωνάζοντας.

«Θα μείνεις μαζί μας απόψε, οδηγέ,» είπε ο Σίλγκερομ στον άντρα με το καπέλο. «Ελπίζω να μην έχεις πρόβλημα με την παρέα μας.»

«Κανένα απολύτως, Μεγαλειότατε!» αποκρίθηκε εκείνος, μοιάζοντας τώρα να έχει συνειδητοποιήσει ότι μιλούσε στον Μονάρχη του Άνφρακ. Στην αρχή, δεν πρέπει να το είχε καταλάβει, αλλά, μετά, άκουσε την Ερνάλυ να λέει *Βασιλιά μου* και, έχοντας δει και το έμβλημα στις σημαίες του στρατεύματος, έκανε αμέσως τον παραλληλισμό.

Ο Σίλγκερομ τον χτύπησε στον ώμο, με το γαντοφορεμένο του χέρι. «Καλώς. Πώς είναι τ'όνομά σου;»

«Βάνκελιν, Άρχοντά μου.»

«Απόψε, θα δειπνήσεις με το Βασιλιά του Άνφρακ, Βάνκελιν.»

«Μεγάλη μου τιμή, Άρχοντά μου.» Ο άντρας έβγαλε το καπέλο του και έκανε μια βαθιά υπόκλιση.

Το δείπνο ετοιμάστηκε στη σκηνή του Σίλγκερομ, και γύρω απ'το τραπέζι κάθισαν ο Βασιλιάς του Άνφρακ, η Στρατηγός Ερνάλυ, η

Ιέρεια Ναρμάλθα, αφιερωμένη στη Βασίλισσα του Πολέμου και στην Θεά-Ευγενή, ο Ομιλητής Ωάρθιν, και, ασφαλώς, ο Βάνκελιν, που τους κοίταζε όλους με μάτια διασταλμένα και φανερή συστολή στο πρόσωπό του.

«Μίλησέ μας, λοιπόν, για το θάνατο του Έπαρχου Τάκμιν και για την καινούργια Βασίλισσα, φίλε μου,» τον προέτρεψε ο Σίλγκερομ. «Πεθαίνουμε για νέα.»

«Ο Έπαρχος σκοτώθηκε στην πολιορκία της Έρλεν, Μεγαλειότατε,» απάντησε ο Βάνκελιν. Σήκωσε το κρασποπότηρό του, μ'ένα χέρι που έτρεμε ελαφρώς, και ήπιε. «Δηλαδή, όταν είχε παρθεί το παλάτι. Μέσα στο παλάτι τον σκότωσαν, και η Βασίλισσα Νίθρα έγινε Βασίλισσα.»

Η Βασίλισσα Νίθρα έγινε Βασίλισσα, σκέφτηκε ο Σίλγκερομ. Αυτός ο άνθρωπος, σίγουρα, δεν πρέπει να έχει πολύ Ρουζβάνικο αίμα εντός του... Του έλειπε μια στοιχειώδη ευφράδεια λόγου, για Ρουζβά- νος. «Γιατί; Ποια είναι η Νίθρα;»

Ο Βάνκελιν καθάρισε το λαιμό του. «Είναι Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς, Μεγαλειότατε. Έριξε τις πύλες της Έρλεν, με τη φωνή της...»

Ο Σίλγκερομ κοίταξε την Ιέρεια Ναρμάλθα, ερωτηματικά. Εκείνη είπε: «Μάλλον, πρόκειται για κάποια απατεώνισσα, Βασιληά μου. Τελικά, το Νούφρεκ, όντως, χρειάζεται μια καλύτερη εξουσία, αν συμβαίνουν τέτοια πράγματα.»

«Ποιος την όρισε Έκλεκτή, φίλε μου;» ρώτησε ο Ωάρθιν τον Βάνκελιν. «Το ιερατείο;»

«Όχι, Άρχοντά μου. Ή, μάλλον, θα έπρεπε να πω, δεν ξέρω ακριβώς. Όμως οι ιέρειες την αποδέχονται. Η Νίθρα κάνει θαύματα!»

Η Ιέρεια Ναρμάλθα μειδίασε, ειρωνικά. «Τι είδους θαύματα;»

«Έριξε τις πύλες της Έρλεν, με τη φωνή της!» επανέλαβε ο Βάνκελιν. «Και έχει κάνει κι άλλα θαύματα, λένε. Λένε ότι μπορεί, με τη φωνή της, να κάνει οτιδήποτε· είναι ευλογημένη από τη Θεά.»

Ο Σίλγκερομ και οι σύμβουλοί του αλληλοκοιτάχτηκαν, παραξενε- μένοι από αυτά που άκουγαν.

«Ο Στρατάρχης Ρέλγκριν Κόβρεν είναι νεκρός, όπως κι ο Έπαρχος;» θέλησε να μάθει ο Βασιληάς.

«Όχι, Μεγαλειότατε· ζει.»

«Και τι κάνει για όλα τούτα; Έχει αρχίσει να υποχωρεί προς τη Σάλγκρινεβ;»

«Όχι· υποστηρίζει τη Βασίλισσα Νίθρα. Ο στρατός του διασφάλισε την εξουσία της στην Έρλεν, όταν ο Έπαρχος σκοτώθηκε.»

Ο στρατός μου, θέλεις να πεις! μούγκρισε εντός του ο Σίλγκερομ. Οι μισθοφόροι ήταν δικοί του· εκείνος τους είχε πληρώσει... και τώρα υπηρετούσαν μια «Εκλεκτή» Νίθρα, η οποία ήταν εναντίον του!

«Για ποιο λόγο συμάχησε με τη Βασίλισσα Νίθρα; Τι του υποσχέθηκε;» ρώτησε ο Ωάρθιν. Και ο Σίλγκερομ ήταν βέβαιος ότι ο Ομιλητής χρησιμοποιούσε την Πειθώ του επάνω στον Βάνκελιν, σε περίπτωση που εκείνος έλεγε ψέματα... αν και ο Βασιλιάς δεν πίστευε, πραγματικά, ότι θα τους έλεγε ψέματα, έτσι φοβισμένος όπως έμοιαζε.

«Είναι Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς. Δε χρειαζόταν να του υποσχεθεί κάτι. Η Βασίλισσα Νίθρα είναι ιερό πρόσωπο—»

«Η Αρχιέρεια της Έρλεν τι λέει για τη Νίθρα;» ρώτησε η Ναρμάλθα.

«Δεν ξέρω ακριβώς, Σεβασμιότατη, αλλά την αποδέχεται, όπως και όλο το ιερατείο.»

«Το βέβαιο, Βασιλιά μου,» είπε η Ερνάλυ, «είναι ότι, αφού το Νούφρεκ έχει καινούργια εξουσία και αφού ο στρατός του Στρατάρχη Ρέλγκριν έχει στραφεί εναντίον μας, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε την ανατολική μας προέλαση με μόνο τριάντα χιλιάδες μαχητές. Θα μας συνθλίβουν.»

Ο Σίλγκερομ ένευσε. Οι τριάντα χιλιάδες μαχητές του υποτίθεται ότι θα ενίσχυαν τους πολεμιστές του Τάκμιν, όχι ότι θα τους αντιμετώπιζαν! «Και πώς προτείνεις να κινηθούμε;»

«Να καλέσουμε ενισχύσεις και να υποχωρήσουμε στη Σάλγκρινεβ, που είναι δικό μας έδαφος.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Σίλγκερομ. Και στράφηκε στον Βάνκελιν. «Η συνοδεία σου θα έρθει μαζί μας.»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε.»

Ο Ρέλγκριν την είχε επισκεφτεί στα διαμερίσματά της, για να δει πώς ήταν και να μάθει αν ήθελε την άποψή του επάνω σε κάποιο

στρατιωτικό θέμα, ή αν ήθελε να συζητήσουν κάτι άλλο, ή αν ήθελε... οτιδήποτε· θα έκανε *οτιδήποτε* για εκείνη, είπε, όπως έλεγε συνήθως. Και η Νίθρα μπορούσε να διακρίνει την αγάπη, τη λατρεία, και τον πόθο αναμιγμένα στο βλέμμα και στη φωνή του. Μια Ομιλήτρια ήταν εκπαιδευμένη να βλέπει τέτοια πράγματα τόσο εύκολα όσο ένας παρατηρητής βλέπει ένα εχθρικό στράτευμα να διασχίζει μια ανοιχτή πεδιάδα· και στην περίπτωση του Ρέλγκριν, τα πράγματα ήταν ακόμα πιο απλά.

Πόσο, όμως, μπορώ να εξακολουθήσω να του αρνούμαι τον εαυτό μου; Η Νίθρα ήξερε –μέρος της εκπαίδευσής της ως Ομιλήτρια ήταν κι αυτό– ότι η αγάπη είναι ένα πολύ ισχυρό συναίσθημα. Κάποιος που αγαπά δύσκολα επηρεάζεται από την Πειθώ· δύσκολα, λοιπόν, θα κατόρθωνε κανείς να πείσει τον Ρέλγκριν να στραφεί εναντίον της, τώρα που τη λάτρευε. Ωστόσο, το μίσος είναι ένα επίσης ισχυρό συναίσθημα· και η αγάπη, η ανεκπλήρωτη αγάπη, μπορεί εύκολα να μετατραπεί σε μίσος. Υπήρχαν πολλές τέτοιες περιπτώσεις, για τις οποίες η Νίθρα είχε διαβάσει· ακόμα και παραδείγματα από την Ιστορία υπήρχαν: προδοσίες μοναρχών και αρχόντων, λόγω αγάπης μεταλλαγμένης σε μίσος. Και ένας άνθρωπος που μισεί είναι το ίδιο δύσκολο να επηρεαστεί από την Πειθώ, όσο ένας άνθρωπος που αγαπά. Αν ο Ρέλγκριν στρεφόταν εναντίον της, δε θα κατάφερνε να τον μεταστρέψει.

Δεν πρέπει να περάσω τη διαχωριστική γραμμή. Και νόμιζε ότι την πλησίαζε. Μπορούσε σχεδόν να τη δει, σαν υπαρκτό σύννορο, εμπρός της. *Θα με μισήσει, αν εξακολουθήσω να τον απομακρύνω. Θα θεωρήσει ότι, τελικά, εκείνον χρησιμοποιώ, και όχι τον Άλαντμιν, όπως του είχα πει...*

Η Νίθρα είχε στραφεί στο παράθυρο, καθώς ετούτες οι σκέψεις περνούσαν από το νου της. Το βλέμμα της είχε χαθεί στη νυχτερινή Έρλεν, η οποία έμοιαζε άλλη πόλη ύστερα από το σκοτεινιάσμα του ανήλιαγου ουρανού· έμοιαζε να χάνεται μες στο σκοτάδι, να χάνεται στο άπειρο, ενώ μικρές φωτεινές τρύπες έσχιζαν τυχαία σημεία ενός μεγάλου, μελανού αλλά αραχνοϋφαντού πέπλου... τυχαία σημεία, ή ίσως όχι και τόσο τυχαία· μια συμμετρία διακρινόταν μέσα στην τυχαιότητά τους.

Ο Ρέλγκριν ήρθε πίσω της, παραμερίζοντας τα πορφυρά της μαλλιά και φιλώντας το λαιμό της. Το χέρι του τύλιξε τη μέση της.

Η Νίθρα έβλεπε τη γραμμή πολύ, πολύ κοντά. Και το άγγιγμά του δεν της ήταν δυσάρεστο· από την αρχή, δεν της ήταν καθόλου δυσάρεστο. Ωστόσο, ο Άλαντμιν... Ο Άλαντμιν θα μάθαινε τι είχε συμβεί ανάμεσα σ' εκείνη και τον Ρέλγκριν – όλα όσα συνέβαιναν στο παλάτι και στην Έρλεν τα μάθαινε· τίποτα δεν του ξέφευγε– και θα εξοργιζόταν... *Πρέπει, όμως, να καταλάβει ότι δε γίνεται αλλιώς...*

Ο Ρέλγκριν την έσφιγγε τώρα επάνω του· τη φιλούσε πιο παθιασμένα· τα χέρια του ξεκούμπωναν τα κουμπιά του φορέματός της. Η Νίθρα αισθανόταν να ζαλίζεται· το σώμα της ούρλιαζε να απαλλαγεί από το φορτίο των ρούχων και ν' αφεθεί στο άγγιγμά του.

Ο Άλαντμιν δεν πρέπει νάναι τόσο ζηλιάρης! Είναι υπερβολικός! Κτητικός, ορισμένες φορές. Δε θα είμαι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία βασίλισσα με δύο ή περισσότερους εραστές. Και δεν μπορώ να απομακρύνω τον Ρέλγκριν· δεν γίνεται!

Στράφηκε μέσα στην αγκαλιά του και τον φίλησε στα χείλη. Το σώμα της εφάρμοζε τέλεια επάνω στο δικό του. Τα ρούχα τους μαζεύτηκαν σ' ένα σωρό γύρω απ' τα πόδια τους, και η Νίθρα τράβηξε τον Ρέλγκριν στο μεγάλο κρεβάτι του υπνοδωματίου, καβαλώντας τον σαν άλογο, με το αριστερό της χέρι σφιγμένο στα μαλλιά του, καθώς τα χείλη και η γλώσσα του σέρνονταν στα στήθη και στο λαιμό της...

Όταν κατέρρευσαν, ιδρωμένοι και λαχανιασμένοι, στο στρώμα, ο Ρέλγκριν διέτρεξε τα δάχτυλά του στην πλάτη της, και της ζήτησε κι άλλο...

«Ο Αρχιστράτηγος Ρέλγκριν δεν είναι στο δωμάτιό του, ξέρεις...» είπε η Αρτλάνα στον Άλαντμιν, συναντώντας τον έξω απ' το γραφείο του, όπου, σκόπιμα, τον περίμενε.

«Τι θες να πεις;» απόρησε ο Αρχικατάσκοπος. Ξεκλείδωσε την πόρτα και μπήκε, περνώντας δίπλα από την Ομιλήτρια.

«Έχεις δουλειά;» ρώτησε η Αρτλάνα, κάνοντας μερικά βήματα πίσω του, χωρίς να απομακρυνθεί πολύ από το κατώφλι. Το γραφείο ημιφωτιζόταν από τη φωτιά του τζακιού· ορισμένα μπρούντζινα και αργυρά αντικείμενα γυάλιζαν. Το παράθυρο ήταν μισόκλειστο.

«Πάντα έχω δουλειά, Αρτλάνα. Αλλά υποθέτω πως είσαι εδώ για κάποιο λόγο.»

«Α, δεν είναι τίποτα το σπουδαίο...» αποκρίθηκε εκείνη, μορφάζοντας, δήθεν αδιάφορα. «Απλά, ο Ρέλγκριν πήγε στα βασιλικά διαμερίσματα, πριν από κάποιες ώρες, κι ακόμα να φύγει... και πρέπει να- να περασμένα μεσάνυχτα –αν και, βέβαια, έτσι όπως έχει χαθεί το φεγγάρι απ’τον ουρανό, είναι δύσκολο κανείς να υπολογίσει την ώρα –ειδικά το βράδυ–, οπότε ίσως να κάνω και λάθος.» Χαμογέλασε και βγήκε, κλείνοντας την πόρτα.

...Ο Ρέλγκριν πήγε στα βασιλικά διαμερίσματα, πριν από κάποιες ώρες, κι ακόμα να φύγει...

Μάλλον, θα είχαν πράγματα να πουν, εκείνος κι η Νίθρα...

Ο Άλαντμιν κάθισε στην πολυθρόνα, πίσω απ’το γραφείο του, νιώθοντας λιγάκι ζαλισμένος.

...Ο Ρέλγκριν πήγε στα βασιλικά διαμερίσματα, πριν από κάποιες ώρες, κι ακόμα να φύγει...

Ο Άλαντμιν ήξερε τι ήθελε ο Ρέλγκριν... αλλά η Νίθρα κι εγώ συμφωνήσαμε ότι θα τον χρησιμοποιήσει μόνο, για να έχουμε το στρατό με το μέρος μας. Μετά, θα τον σκοτώσουμε.

Δεν μπορεί να είχε αλλάξει γνώμη.

...Ο Ρέλγκριν πήγε στα βασιλικά διαμερίσματα, πριν από κάποιες ώρες, κι ακόμα να φύγει...

Ή με περνά για τόσο ανόητο, που δε θα το μάθω; Όχι, σίγουρα όχι. Η Νίθρα γνώριζε ότι ο Άλαντμιν θα το μάθαινε–

Πώς, όμως, θα το μάθαινε, αν δε βρισκόταν ο ίδιος στα διαμερίσματά της; Οι κατάσκοποί του θα του έλεγαν ότι ο Ρέλγκριν έμεινε μαζί της όλο το βράδυ–

...Ο Ρέλγκριν πήγε στα βασιλικά διαμερίσματα, πριν από κάποιες ώρες, κι ακόμα να φύγει...

Η Αρτλάνα, όμως, δεν ήταν κατάσκοπός του!

Αλλά τι σημασία είχε αυτό; Αν ο Ρέλγκριν ήταν εκεί...

Αν είναι εκεί, μπορώ να το μάθω πολύ εύκολα, μα τα Δόντια του Λύκου!

Σηκώθηκε απ’την πολυθρόνα και βγήκε απ’το γραφείο του, ανεβαίνοντας τις σκάλες του παλατιού και πηγαίνοντας στα βασιλικά διαμερίσματα. Οι φρουροί στις γωνίες του διαδρόμου δεν τον σταμάτη-

σαν· όλοι ήξεραν ότι ο Αρχικατάσκοπος ήταν έμπιστος άνθρωπος της Βασίλισσας. Έτσι, ο Άλαντμιν άνοιξε την εξώπορτα και μπήκε στο καθιστικό. Τα μάτια του κοίταξαν το χώρο και είδε ότι μπροστά από το παράθυρο ένα μάτσο ρούχα ήταν στοιβαγμένα. Πλησίασε, παρατηρώντας ότι τα ρούχα δεν ήταν μόνο γυναικεία, αλλά και αντρικά.

Η Αρτλάνα είχε πει αλήθεια.

Ο Άλαντμιν αισθάνθηκε έναν καυτό θυμό να τον καταλαμβάνει. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να καμάρει τον εαυτό του. Όταν πίστευε ότι ήταν αρκετά ήρεμος, άνοιξε πάλι τα βλέφαρα και βάδισε προς το υπνοδωμάτιο, του οποίου η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Στάθηκε στο κατώφλι και κοίταξε μέσα. Πίσω από τις κουρτίνες του μεγάλου κρεβατιού είδε δύο ξαπλωμένους ανθρώπους, μα ήταν αδύνατον να διακρίνει τα χαρακτηριστικά τους στο ημίφως.

Παραμέρισε, αθόρυβα, την πόρτα και πλησίασε. Άπλωσε το χέρι, αργά, και άγγιξε την κουρτίνα, τραβώντας την.

Ο Ρέλγκριν κοιμόταν μπρούμυτα, μπροστά του, και η Νίθρα κοιμόταν ανάσκελα, παραδίπλα· το πρόσωπό της ήταν στραμμένο από την άλλη και τα μαλλιά της ανακατωμένα· το δεξί της χέρι δεν ήταν περασμένο στον πάνινο βρόχο. Ήταν γυμνή, εκτός από μερικά κοσμήματα: τρία δαχτυλίδια, που γυάλιζαν στα δάχτυλά της, και ένα περικάρπιο στον αριστερό καρπό.

Ένα ψυχρό αεράκι μπήκε από το χαραγμένο παράθυρο, κάνοντας τις κουρτίνες ν'ανασαλέψουν και χτυπώντας το πρόσωπο του Άλαντμιν όπως το παγωμένο νερό λούζει το νεοσφυρηλατημένο μέταλλο.

Το χέρι του πήγε στη λαβή του ξιφιδίου στη ζώνη του. Το τράβηξε, χωρίς να κάνει περισσότερο θόρυβο από ένα ελαφρύ *χρρρρρρ*, καθώς η λεπίδα έβγαине απ'το θηκάρι. Ο Ρέλγκριν δεν τον είχε αντιληφτεί στο ελάχιστο· ο Άλαντμιν μπορούσε εύκολα να τον σκοτώσει, σχίζοντάς του το λαιμό. Και μετά, μπορούσε να σκοτώσει ακόμα και τη Νίθρα, αν κινιόταν γρήγορα, προτού εκείνη συνέλθει και προλάβει να χρησιμοποιήσει τα Χαρίσματά της.

Έσφιξε το μανίκι του ξιφιδίου, υψώνοντάς το πάνω από τον κοιμισμένο Αρχιστράτηγο.

Αντιδράς σπασμωδικά, του είπε μια φωνή. Και είχε δίκιο. Τι θα γινόταν αν σκότωνε τον Ρέλγκριν; Ποιος θα τον αντικαθιστούσε; Ποι-

ος θα έπαιρνε τα ηνία του στρατού; Όχι, δεν μπορώ να τον σκοτώσω· πρέπει να έχω, πρώτα, έτοιμο τον αντικαταστάτη του...

Θηκάρωσε πάλι το ξιφίδιό του, κοιτάζοντας τη Νίθρα. Γιατί το έκανε αυτό; Ήταν αλήθεια, τελικά, όσα του είχες πει, τότε; Ο Άλαντμιν δεν είχε ξεχάσει τα λόγια της: «Τον χρησιμοποιώ μονάχα, επειδή το δίκτυό του απλώνεται σ'όλο το Βασίλειο.»

Είναι αλήθεια;

Στράφηκε και έφυγε από τα βασιλικά διαμερίσματα.

Επιστρέφοντας στο γραφείο του, βρήκε την Αρτλάνα να κάθεται στην πολυθρόνα, μ'ένα ποτήρι κρασί στο δεξί χέρι κι ένα αχνό, στραβό μειδίαμα στο πρόσωπό της.

«Δεν είχα δίκιο;» τον ρώτησε.

«Πώς– πώς μπήκες εδώ μέσα;» απαίτησε ο Άλαντμιν.

Η Αρτλάνα ανασήκωσε τους ώμους. «Η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη... Αλλά μη φοβάσαι, δεν ψαχούλεψα το μέρος· όχι πολύ,» γέλασε.

Ο Άλαντμιν τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη του και το εκτόξευε, με μια τάχιστη κίνηση του καρπού. Η λεπίδα στριφογύρισε στον αέρα και μπήχτηκε στην πλάτη της πολυθρόνας, δίπλα απ'το κεφάλι της Ομιλήτριας.

Τα μάτια της Αρτλάνα γούρλωσαν, καθώς κοίταζαν, με τις άκριες, το όπλο που είχε καρφωθεί μερικά εκατοστά δεξιά από το μάγουλό της. Το ποτήρι με το κρασί γλίστρησε απ'το χέρι της, σπάζοντας στο πάτωμα. Για λίγο, η Ομιλήτρια φαινόταν να έχει χάσει τη λαλιά της· αλλά ύστερα ορθώθηκε, απότομα, και γρύλισε: «Αυτό είναι το ευχαριστώ για την πληροφορία μου, Αρχικατάσκοπε;» Πέταξε μια περγαμηνή από το γραφείο.

«Βγες έξω, Αρτλάνα!» σφύριξε ο Άλαντμιν, δείχνοντας την πόρτα.

«Τι συνέβη; Ανακάλυψες, ξαφνικά, ότι η πολυαγαπημένη σου Νίθρα δεν–»

«Βγες – έξω,» επανέλαβε εκείνος.

Η Αρτλάνα πήρε μια βαθιά ανάσα και βάδισε προς το μέρος του. «Αν τύχει να θελήσεις ποτέ τη βοήθειά μου, ξέρεις πού να με βρεις,» είπε, και, περνώντας από δίπλα του, έφυγε, κλείνοντας την πόρτα.

Ο Άλαντμιν αναστέναξε. Πλησίασε την πολυθρόνα, τράβηξε το ξιφίδιό του από την πλάτη της, και κάθισε, τυλιγμένος σε μαύρες σκέψεις.

Κεφάλαιο 5

Αγάπη και Μίσος

Ο Άλαντμιν δεν κοιμήθηκε εκείνο τη νύχτα· ο ύπνος τον πήρε όταν ήταν πλέον αυγή. Τότε, όμως, η πόρτα του γραφείου του χτύπησε, εσπευσμένα, και μια αντρική φωνή ακούστηκε:

«Άρχοντά μου; Είστε μέσα; Φέρνω σημαντικά νέα!»

Τα μάτια του Άλαντμιν άνοιξαν και σηκώθηκε από την πολυθρόνα, νιώθοντας πιασμένος. Γέμισε ένα ποτήρι νερό, από την καράφα στο τραπέζακι δίπλα, και ήπιε.

Η πόρτα χτύπησε πάλι. «Άρχοντά μου; Είστε μέσα;»

«Ναι. Πέρασε.»

Ένας άντρας μπήκε –κατάσκοπός του από τα δυτικά του Νούφρεκ, και Λυκολάτρης, επίσης. «Με συγχωρείτε που σας ανησυχώ τόσο νωρίς, Άρχοντά μου, αλλά ήρθα στην Έρλεν όσο πιο γρήγορα μπορούσα, γιατί τα νέα μου είναι επείγοντα και σημαντικά. Ένα Ανφρακιανό στράτευμα έχει εισβάλει και προελαύνει ανατολικά. Το εντόπισα μερικές δεκάδες χιλιόμετρα έξω από τη Σάλγκρινεβ.»

Ο πόλεμος είχε αρχίσει, λοιπόν. «Πόσο μεγάλο είναι;»

«Τριάντα χιλιάδες, τους υπολογίζω, Άρχοντά μου.»

Τριάντα χιλιάδες, σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Αδύνατον να μας νικήσουν. Θα τους τσακίσουμε, αν τολμήσουν να πλησιάσουν την Έρλεν. Ήπιε νερό. Ωστόσο, η Βόλγκρεν είναι στο δρόμο τους, και θα την πολιορκήσουν. Αλλά όχι για πολύ.

«Δε μου λες,» ρώτησε τον κατάσκοπο, «από πού πέρασαν για να εισβάλουν στο Νούφρεκ; Από τη Σάλγκρινεβ, κανονικά;»

«Ναι· από πού αλλού θα μπορούσαν να περάσουν;»

Από τη σήραγγα, κάτω από τον ποταμό Τάρφαν. Αυτή ήταν μια πληροφορία που ο Άλαντμιν είχε μάθει από τους πολεμιστές του στρατού του Τάκμιν. Οι περισσότεροι ήταν Ανφρακιανοί και ένα μεγάλο μέρος τους είχε μπει στο Νούφρεκ από αυτή τη σήραγγα, ώστε να μην τους αντιληφτεί η Βασίλισσα, ενώ οι υπόλοιποι είχαν μπει κανονικά, από τη Σάλγκρινεβ, προκειμένου να «αντιμετωπίσουν

τους ληστές που είχαν συγκεντρωθεί, τελευταία, στην Επαρχία του Τάκμιν». Η σήραγγα ήταν ένα τρομακτικό μέρος, σύμφωνα με τα λόγια των στρατιωτών· τα τοιχώματά της ήταν πλινθόκτιστα και είχαν επάνω λαξεύματα ασυνήθιστης τεχνοτροπίας και ανέγνωρες γραφές. Ορισμένοι ψιθύριζαν πως επρόκειτο για κατοικία υποχθόνιων δαιμόνων· ο Άλαντμιν, όμως, υπέθετε ότι δεν ήταν τίποτα παραπάνω από τα απομεινάρια κάποιου αρχαίου πολιτισμού. Αλλά τον παραξένευε το πώς ο Τάκμιν είχε καταφέρει να μάθει για τη σήραγγα, και κατέληγε ότι πιθανώς ο Νουτκάλι να του την είχε δείξει.

«Θέλετε τίποτε άλλο από εμένα, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο κατάσκοπος, βλέποντας τον Άλαντμιν συλλογισμένο.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο άντρας γύρισε και έκανε να φύγει.

«Ή, μάλλον, στάσου. Θέλω να πας πάλι δυτικά και να παρακολουθήσεις τις κινήσεις του Ανφρακιανού στρατεύματος.»

«Θα το έκανα ούτως ή άλλως, Άρχοντά μου.»

«Καλώς. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο κατάσκοπος έφυγε.

Ο Άλαντμιν τελείωσε το νερό του και άφησε το ποτήρι δίπλα στην καράφα. «Πόλεμος...» μουρμούρισε. *Τώρα χρειαζόμαστε τους πολεμιστές σου, Ρέλγκριν, περισσότερο από ποτέ. Μα δε χρειαζόμαστε κι εσένα τον ίδιο. Όχι, φίλε μου, εσένα μπορούμε εύκολα να σε αντικαταστήσουμε. Και νομίζω πως έχω τον κατάλληλο άνθρωπο για να πάρει τη θέση σου...*

«Βλέπω εφιάλτες μ'αυτόν τον παλαβό που έχω μπλέξει!» μούγκρισε ο Φένταρ, καθώς σηκώνόταν από το κρεβάτι και βάδιζε μέσα στο δωμάτιο, περνώντας το χέρι του μέσα απ'τα μαλλιά του και ξεφυσώντας. Ο Διοικητής Αίθριν, ο δάσκαλός του στην τεχνική Αντιπειθούς, του είχε πει ότι, αυτή τη φορά, το μάθημά τους θα άρχιζε τα μεσάνυχτα, έτσι ο Φένταρ τον είχε συναντήσει τότε, και εκείνος τον είχε κρατήσει ξύπνιο σχεδόν μέχρι την αυγή, λέγοντάς του, πραγματικά, ασυναρτησίες –ο άνθρωπος ήταν, σίγουρα, τρελός! Όταν, όμως, το μάθημα τους –που μονάχα ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ θ'αποκαλούσε κάτι τέτοιο «μάθημα»!– τελείωσε, ο Αίθριν είπε στον Φένταρ ότι τα πήγαι-

νε καλά· βελτιωνόταν, λέει, αλλά ήθελε ακόμα προσπάθεια. *Πώς σκατά «βελτιώνομαι», δεν το έχω καταλάβει!*

Επιστρέφοντας στο δωμάτιό του, βρήκε τη Χρυσοδάκτυλη να κοιμάται στο μεγάλο κρεβάτι και έπεσε για ύπνο δίπλα της, πιστεύοντας ότι δεν τον είχε καταλάβει. Εκείνη, όμως, μουρμούρισε «Γεια,» και χώθηκε στην αγκαλιά του. *Πολλά ζητάω, να μη με καταλάβει η Χρυσοδάκτυλη, σκέφτηκε ο Φένταρ· αυτή θα καταλάβαινε και μια γάτα, αν ερχόταν στο κρεβάτι της.* Μετά, κοιμήθηκε...

...προτού ξυπνήσει από έναν έντονο εφιάλτη, όπου κυριαρχούσε ο Αίθριν και οι ασυναρτησίες που έλεγε.

«Τι είναι;» ρώτησε η Χρυσοδάκτυλη, στηριζόμενη στους αγκώνες.

Ο Φένταρ ζύγωσε τη φρουτιέρα, πήρε ένα κεράσι, και το δάγκωσε. «Τίποτα· απλά παραφρονώ.»

«Τι σου κάνει πια αυτός ο άνθρωπος;» μειδίασε η Χρυσοδάκτυλη.

«Γελάς; Ο τύπος δεν είναι με τα καλά του.» Ο Φένταρ έφαγε άλλο ένα κεράσι.

«Τι ακριβώς σου μαθαίνει;»

«Την τεχνική Αντιπειθούς –πώς να μην επηρεάζομαι από την Πειθώ των Ρουζβάνων.»

«Ναι, το ξέρω αυτό. Εννοώ, πώς γίνεται το μάθημα, τι σου λέει.»

«Κατ'αρχήν,» εξήγησε ο Φένταρ, «αυτό απαγορεύεται να σ'το πω. Είναι παράνομο. Ο Διοικητής Σάβμιν, που είχε μάθει στη Βασίλισσα Καλβάρθα να αντιστέκεται στην Πειθώ, θα εκτελεστεί, μόλις το προστάξει η Νίθρα· και *πρέπει* να το προστάξει, αργά ή γρήγορα. Ακόμα κι ένας μονάρχης δεν μπορεί να παραβεί αυτό το νόμο.

»Αλλά, τέλος πάντων, Χρυσοδάκτυλη, και να ήθελα να σου πω τι ακριβώς μαθαίνω, δε θα μπορούσα. Δεν έχω καταλάβει τίποτα. Μην ξεχνάς ότι δεν κάνω μαθήματα παρά μερικές ημέρες, και, σύμφωνα μ'ό,τι λέει ο δάσκαλος της παραφροσύνης, χρειάζονται τουλάχιστον έξι μήνες για να μάθει κανείς τα βασικά. Επιπλέον, εγώ είμαι Ωθράγκος, πράγμα το οποίο με κάνει... χμ... δοκιμαστικό είδος, ας πούμε. Οι πολεμιστές της Βασιλικής Φρουράς είναι, κανονικά, όλοι Ρουζβάνοι.» Ο Φένταρ έφαγε ένα κεράσι.

Η Χρυσοδάκτυλη χασμουρήθηκε. «Καταλαβαίνω...»

Η εξώπορτα χτύπησε, διακριτικά αλλά έντονα.

«Ποιος είναι τέτοια ώρα;» μόρφασε ο Φένταρ, και βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο, για ν'ανοίξει.

«Αρχικατάσκοπε,» είπε, βλέποντας τον Άλαντμιν στον κατώφλι του. «Ούτε εσύ φαίνεται να κοιμήθηκες καλά.» Ο Ρουζβάνος είχε μαύρους κύκλους στα μάτια και η όψη του έδειχνε κουρασμένη.

«Μπορούμε να μιλήσουμε για κάτι σημαντικό;»

«Πόσο σημαντικό; Έχω τα χάλια μου σήμερα. Ο Αίθριν με κράτησε όλη τη νύχτα ξύπνιο· το κεφάλι μου είναι έτοιμο να εκραγεί και νομίζω ότι στο κρανίο μου πρέπει, σίγουρα, να υπάρχουν ρωγμές. Πέρασε, ωστόσο.» Παραμέρισε από το κατώφλι, ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα.

Ο Άλαντμιν μπήκε, και ο Φένταρ έκλεισε.

«Είμαστε μόνοι εδώ μέσα;» ρώτησε ο Αρχικατάσκοπος.

«Όχι,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, βγαίνοντας απ'το υπνοδωμάτιο, ντυμένη με μια ρόμπα.

Η Μιρλίμια, σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Ίσως να μου φανεί χρήσιμη, για να σκοτώσω τον Ρέλγκριν... ή ίσως όχι. Το ζητούμενο είναι, μπορώ να τους εμπιστευτώ και τους δύο μ'ετούτο το μυστικό;

«Να φύγω;» ρώτησε η Χρυσοδάκτυλη.

Ο Άλαντμιν δίστασε λίγο, αλλά μετά είπε: «Όχι, μείνε.»

«Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν, Αρχικατάσκοπε;» θέλησε να μάθει ο Φένταρ, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Κάθισε κιόλας, άμα θες.»

Ο Άλαντμιν δεν κάθισε, παρά βημάτισε κι εκείνος, πηγαίνοντας να σταθεί δίπλα από το σβηστό τζάκι. «Φένταρ,» είπε, «πώς θα σου φαινόταν να αναλάβεις τη διοίκηση του στρατού του Ρέλγκριν;»

Να αναλάβω τη διοίκηση του στρατού;... Αστειεύεται; Υποθετική είναι η ερώτηση;»

«Καθόλου,» απάντησε ο Άλαντμιν. «Ο Αρχιστράτηγος Ρέλγκριν πρέπει να πεθάνει· αυτό είναι αποφασισμένο από καιρό. Αλλά θέλουμε, πρώτα, να βρούμε έναν άνθρωπο άξιο της εμπιστοσύνης μας, ώστε να τον αντικαταστήσει. Και εσύ, Φένταρ, νομίζω ότι έχεις πολλούς... θαυμαστές ανάμεσα στο στράτευμα. Έχω ακούσει να σε αποκαλούν 'ήρωα', ή να λένε ότι είσαι ο καλύτερος διοικητής που έχουν γνωρίσει, ακόμα και οι παλαίμαχοι.» Κι αυτό ήταν αλήθεια· δεν το έλεγε μόνο και μόνο για να κολακέψει τον Ωθράγκος: πραγματικά,

τα είχε ακούσει τούτα. Γιαυτό κιόλας έκρινε ότι ο Φένταρ θα ήταν καλή επιλογή για να πάρει τη θέση του Ρέλγκριν. «Τι λες, λοιπόν;»

«Πότε θα σκοτώσετε τον Αρχιστράτηγο;»

«Όταν έρθει η ώρα,» είπε ο Άλαντμιν. «Εκείνο που θέλω να ξέρω είναι αν είσαι πρόθυμος...»

Ο Φένταρ έσμιξε τα χείλη, διστακτικός. «Κατ'αρχήν,» αποκρίθηκε, «αυτό... αυτό δε μου αρέσει γενικότερα. Δε θα δολοφονούσα έναν συμπολεμιστή, για να πάρω τη θέση του. Το ξέρω ότι ο Αρχιστράτηγος δε με συμπαθεί –εύκολα το διακρίνει κανείς αυτό–, αλλά και πάλι, Άλαντμιν, αγωνιστήκαμε μαζί στην πολιορκία της Έρλεν.»

«Δε θα σου ζητηθεί να τον δολοφονήσεις, Φένταρ. Ο Ρέλγκριν θα πεθάνει με κάποιον 'παράξενο τρόπο', κι εσύ θα αναλάβεις τη διοίκηση του στρατεύματος. Η Βασίλισσα θα σε υποστηρίξει, καθότι σε εμπιστεύεται, και οι στρατιώτες δε θα φέρουν αντίρρηση, αφού σε θεωρούν ήρωα και καλό διοικητή.»

Ο Φένταρ αναστέναξε. «Έχω ορκιστεί να υπηρετώ τη Νίθρα τώρα. Αν αυτή είναι η επιθυμία της...»

«Όχι έτσι, φίλε μου,» είπε ο Άλαντμιν. «Δε θέλουμε να το κάνεις... με μισή καρδιά. Θέλουμε να το κάνεις καλά.»

«Μην ανησυχείς γι'αυτό, Αρχικατάσκοπε· μπορώ να διοικήσω έναν στρατό.»

Ο Άλαντμιν ένευσε. «Το ξέρω. Το έχω δει.»

«Ποιος θα σκοτώσει τον Ρέλγκριν;» ρώτησε ο Φένταρ.

«Η Χρυσοδάκτυλη, ίσως. Μπορείς να το αναλάβεις, Χρυσοδάκτυλη;»

«Μπορώ,» αποκρίθηκε η Μιρλίμια δολοφόνος, που είχε μισοξαπλώσει στο ανάκλιντρο και ατένιζε καρτερικά τους δύο άντρες.

Ο Φένταρ τής έριξε ένα βλέμμα που έμοιαζε να λέει ότι απορούσε πώς ήταν δυνατόν να απαντά έτσι, απλά και σχεδόν αδιάφορα.

«Ωραία,» είπε ο Άλαντμιν. «Αλλά όσα συζητήσαμε θα τα ξεχάσετε, προς το παρόν. Δε θα μιλήσετε σε κανέναν γι'αυτά. Ούτε καν στη Νίθρα· ούτε σε μένα. Σε κανέναν. Όταν έρθει η ώρα να δράσουμε, θα σας ειδοποιήσω.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Φένταρ, και η Χρυσοδάκτυλη κατένευσε.

«Καλή σας ημέρα,» τους χαιρέτησε ο Άλαντμιν, και έφυγε.

Ο Φένταρ αναστέναξε πάλι.

«Τι είναι; Γιατί κάνεις έτσι; Σου χαρίζουν χρυσάφι και το ψάχνεις για χαρακιές;» απόρησε η Χρυσοδάκτυλη.

«Ένας άνθρωπος θα δολοφονηθεί, για να πάρω το χρυσάφι μου!» αντιγύρισε εκείνος.

Η Μιρλίμια γέλασε. «Φένταρ, έχουν δολοφονηθεί δεκάδες – εκατοντάδες– άνθρωποι για να πάρεις το χρυσάφι σου. Τώρα σε πείραξε;»

«Μιλάς για μάχες! Οι μάχες είναι άλλο πράγμα–»

«Αλήθεια; Τι διαφορά έχουν;»

«Πολεμάς τον άλλο πρόσωπο με πρόσωπο–!»

«Έλα τώρα, Φένταρ· το ξέρεις ότι δεν είναι έτσι. Πόσες φορές έχεις στήσει παγίδα στους εχθρούς σου;»

«Μα, είναι μάχη. Πόλεμος.»

«Και στον πόλεμο δεν πειράζει όταν σκοτώνεις εκατοντάδες ανθρώπους, αλλά πειράζει όταν σκοτώσεις έναν;»

Ο Φένταρ κούνησε το κεφάλι. «Δεν καταλαβαίνεις...!»

«Προφανώς, όχι.»

Η Νίθρα στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη, και η Αλλάρνα τη βοήθουσε να ντυθεί και να χτενιστεί, ώστε να μην κουράζει τον τραυματισμένο της ώμο. Η Ωθράγκι είχε, τελικά, δεχτεί τη θέση στο υπηρετικό προσωπικό του παλατιού την οποία της είχε προτείνει η Βασίλισσα του Νούφρεκ, και δεν έμοιαζε καθόλου δυσανεκτή με την απόφασή της.

Η Νίθρα είχε ξυπνήσει πριν από την αυγή, μην ξέροντας τι ακριβώς ήταν αυτό που την είχε κάνει ν'ανοίξει τα μάτια της και νιώθοντας ένα πολύ άσχημο συναίσθημα να την κυριεύει· νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί μια βαριά, απειλητική σκιά να πέφτει επάνω της, ενώ κοιμόταν. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και έκλεισε το χαραγμένο παράθυρο, καθώς μια ψύχρα ερχόταν από εκεί. Ύστερα, έριξε μια ρόμπα επάνω της και ξύπνησε τον Ρέλγκριν, λέγοντάς του πως θα ήταν καλύτερα να φύγει, γιατί, αν ο Άλαντμιν μάθαινε–

«Δε με νοιάζει για τον Άλαντμιν!» είχε πει εκείνος, διακόπτοντάς την και τυλίγοντας τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της, για να την τραβήξει κοντά του. «Θα τον σκοτώσω, αν τολμήσει να κάνει οτιδή–

ποτε.» Φίλησε το αριστερό της στήθος, μέσα από το άνοιγμα της ρόμπας της.

«Όχι, Ρέλγκριν,» τόνισε η Νίθρα, χρησιμοποιώντας την Πειθώ· «δεν πρέπει να τον σκοτώσεις. Τον χρειάζομαι. Μου είναι απαραίτητος στη διοίκηση του Βασιλείου μου. Τώρα, σε παρακαλώ, πήγαινε· μη μου προκαλείς πρόβλημα, πολυαγαπημένε μου.» Πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στις παλάμες της και γέμισε τα χείλη του μ'ένα δυνατό φιλή.

Ο Ρέλγκριν, ευτυχώς, δεν έφερε άλλη αντίρρηση. Ντύθηκε και έφυγε· κι αν έκρινε η Νίθρα από την όψη και το βλέμμα του, δεν ήταν διόλου δυσαρεστημένος.

Το έχει μάθει ο Άλαντμιν; αναρωτιόταν τώρα η Βασίλισσα του Νούφρεκ, καθώς η Αλλάρνα χτένιζε τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά. *Έχει μάθει τι συνέβη χτες βράδυ;* Αν το είχε μάθει, όμως, δε θα ερχόταν εδώ, στα διαμερίσματά της, εξοργισμένος;

Ίσως και όχι, κατέληξε η Νίθρα. Ο θυμός δεν είναι πάντοτε ένα συναίσθημα που κανείς εξωτερικεύει άμεσα· και ιδιαίτερα ο έντονος θυμός. Επομένως, ο Άλαντμιν μπορεί να ήξερε για εκείνη και τον Ρέλγκριν, αλλά να σώπαινε, κάνοντας μαύρες σκέψεις και σχεδιάζοντας... *πώς να τον σκοτώσει...* *Ίσως, πώς να σκοτώσει κι εμένα.* Αλλά θα έφτανε ως εκεί; Θα έφτανε στο σημείο να προσπαθήσει να σκοτώσει κι εκείνη; *Δε μ'αγαπά;* Η αγάπη μπορεί να μεταλλαχτεί σε μίσος, το γνώριζε καλά τούτο· όχι, όμως, η αγάπη του Άλαντμιν. Ο Άλαντμιν– Σταμάτησε τις σκέψεις της, που είχαν αρχίσει να κυλάνε σαν σπασμένος τροχός στην πλαγιά ενός λόφου. *Το θεωρώ δεδομένο. Το θεωρώ δεδομένο ότι με αγαπά. Λάθος μου.* Ήταν λάθος οτιδήποτε θεωρούσε κανείς δεδομένο· το ήξερε καλά και αυτό. Γιατί έπεφτε στην παγίδα; Γιατί ήταν τόσο δύσκολη η αντικειμενική κριτική του εαυτού της;

Καλύτερα να του μιλήσω, να του πω τι συνέβη. Ακόμα κι αν δεν το έχει μάθει –που θα το μάθει, αργά ή γρήγορα–, καλύτερα να του το πω. Θα την καταλάβαινε· πρέπει να την καταλάβαινε.

Είσαι πρόθυμη να χρησιμοποιήσεις Πειθώ επάνω του; ρώτησε μια μικρή φωνή μέσα στο μυαλό της.

Όχι, απάντησε η Νίθρα, *όχι, ποτέ. Ποτέ δε θα χρησιμοποιούσα Πειθώ επάνω στον Άλαντμιν.*

Τη χρησιμοποίησες, όμως, επάνω στον Ρέλγκριν. Νομίζεις ότι ο Ρέλγκριν σ'αγαπά λιγότερο;

Αυτό είναι διαφορετικό!

Ποια η διαφορά;

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι, φεύγοντας μπροστά απ'τον καθρέφτη (νόμιζε ότι το ίδιο της το είδωλο ήταν που της έκανε τούτες τις ηλίθιες ερωτήσεις!) και λέγοντας στην Αλλάρνα: «Εντάξει, φτάνει! Δε χρειάζονται άλλο χτένισμα. Θέλω να μ—» ...*να μου φωνάξεις τον Άλαντμιν, σκεφτόταν να πει, αλλά δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει, γιατί η εξώπορτα των διαμερισμάτων της ακούστηκε να χτυπά.*

Αυτός είναι, συλλογίστηκε η Νίθρα, νιώθοντας τους χτύπους της καρδιάς της, ξαφνικά, να πολλαπλασιάζονται. —Σταμάτα, ανόητη! Ηρέμησε!

«Ν'ανοίξω;» ρώτησε, διστακτικά, η Αλλάρνα.

Η Νίθρα, πολύ μουδιασμένη για να μιλήσει, ένευσε.

Η Αλλάρνα πήγε στην εξώπορτα και άνοιξε.

«Καλημέρα. Είναι μέσα η Βασίλισσα Νίθρα;» ρώτησε μια γυναίκα κεία φωνή. «Η Έπαρχος Ομάλθα, της Βόλγκρεν, βρίσκεται στο παλάτι, και επιθυμεί να της μιλήσει.»

Η Νίθρα πλησίασε αμέσως, για να δει μια πολεμίστρια να στέκεται στο κατώφλι.

«Μεγαλειοτάτη,» είπε η γυναίκα, υποκλινόμενη. «Η Έπαρχος Ομάλθα—»

«Το άκουσα,» τη διέκοψε η Νίθρα. «Πού είναι; Στην αίθουσα του θρόνου;»

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου. Λέει ότι θέλει να σας μιλήσει για κάτι επείγον.»

«Απατησέ της ότι κατεβαίνω αμέσως.»

Η πολεμίστρια υποκλίθηκε ξανά, και έφυγε.

Η Νίθρα κάθισε σε μια καρέκλα, και η Αλλάρνα τη βοήθησε να δέσει τα παπούτσια της. Ύστερα, έριξε τον κατακόκκινο μανδύα στους ώμους της Βασίλισσας, περνώντας τα πορφυρά της μαλλιά από πάνω. Η Νίθρα κούμπωσε μόνη της την αγκράφα, και δέχτηκε το εβένινο μπαστούνι από την Αλλάρνα, αν και δεν το χρειαζόταν και τόσο πολύ πλέον.

Κατέβηκε στην αίθουσα του θρόνου, αναρωτούμενη τι μπορεί να ήθελε η Έπαρχος της Βόλγκρεν στο παλάτι. Μήπως η Πάρνα, που ήταν κόρη της, της είχε πει πράγματα τα οποία την είχαν στρέψει εναντίον της Βασίλισσας; *Της είπε ότι σκότωσα τον Δόλβερν; Η σκύλα! Αν της είπε αυτό το πράγμα—! Όχι, Νίθρα, διατήρησε την ψυχραιμία σου. Ακόμα κι έτσι να είναι, πρέπει να σκέφτεσαι καθαρά. Μπορείς να λύσεις την παρεξήγηση.*

Φτάνοντας στο μεγάλο δωμάτιο, είδε ότι η Αρχόντισσα Ομάλθα την περίμενε, καθισμένη σε μια πολυθρόνα. Ένα αγόρι ήταν δίπλα της, το οποίο η Νίθρα δεν έκανε πάνω από δεκαπέντε ή δεκάξι χρονών.

Η Έπαρχος της Βόλγκρεν σηκώθηκε, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση στη Βασίλισσα και δίνοντάς της το χέρι. «Καλημέρα, Νίθρα,» είπε.

Η Νίθρα έσφιξε το χέρι της Επάρχου, αποκρινόμενη: «Καλημέρα, Αρχόντισσα Ομάλθα. Τι σας φέρνει εδώ;»

«Τα νέα για την καινούργια Βασίλισσα,» αποκρίθηκε εκείνη, «και όχι μόνο. Αλλά να σου συστήσω: Από εδώ ο μικρότερός μου γιος, Νίτβοριν.»

Ο Νίτβοριν υποκλίθηκε. «Μεγαλειοτάτη.»

«Χαίρω πολύ, Νίτβοριν,» είπε η Νίθρα. «Παρακαλώ, καθίστε.»

Η Ομάλθα και ο γιος της κάθισαν, και εκείνη πήρε θέση αντίκρυ τους.

«Δε φανταζόμουν ότι ο θρόνος ήταν ο στόχος σου, Νίθρα,» είπε η Έπαρχος. «Στη Βόλγκρεν, διαφορετική εντύπωση μου είχες δώσει.»

Σαν να της έχει μιλήσει η Πάρνα... σκέφτηκε η Νίθρα· αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει και πολλά από την όψη της Ομάλθα: ήταν πολύ φυλαγμένη. «Οι περιστάσεις με ανάγκασαν, Αρχόντισσά μου. Αλλά μην αμφιβάλλετε ότι έχω μόνο καλό στο νου μου για το Βασίλειο.»

«Τι απέγιναν η Καλβάρθα και η οικογένειά της;»

«Η Καλβάρθα είναι αιχμάλωτη μου. Ο πατέρας της, ο Άρχων Κάμρεβ, είναι φιλοξενούμενος εδώ, στο παλάτι· και το εννοώ, φιλοξενούμενος, όχι φυλακισμένος. Ο Μέριλεβ είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι επιθυμεί, και ο Δόλβερν... Τι έχετε ακούσει για τον Δόλβερν, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε η Νίθρα, φορτίζοντας τα λόγια της με λίγη Πειθώ, διακριτικά.

«Τίποτα. Θα έπρεπε να είχα ακούσει κάτι συγκεκριμένο;»

Τελικά, η Πάρνα, μάλλον, δεν της έχει μιλήσει, σκέφτηκε η Νίθρα, νιώθοντας ένα βάρος να φεύγει από πάνω της. «Ο Πρίγκιπας Δόλβερνιν έμαθα ότι πήγε στους βάλτους Βένεβριαμ, κι από τότε, δεν έχει επιστρέψει.»

«Πιστεύεις ότι είναι νεκρός;»

«Εύχομαι πως όχι.»

«Αν ζει, είσαι πρόθυμη να παραδώσεις την εξουσία του Νούφρεκ σ'αυτόν;»

«Ασφαλώς. Πάντοτε θεωρούσα ότι ο *Δόλβερνιν* έπρεπε να είναι Βασίλης σ'ετούτη τη χώρα.»

«Και ο Μέριλεβ; Γιατί δεν του παραδίδεις την εξουσία;»

«Τον Μέριλεβ, για να είμαι ειλικρινής, Αρχόντισσά μου,» είπε η Νίθρα, «δεν τον εμπιστεύομαι. Η Μεγάλη Θεά μου ανέθεσε να *θεραπεύσω* το Βασίλειό μας, και δε νομίζω ότι είναι ικανός να με βοηθήσει σ'αυτή την αποστολή.»

«Μάλιστα...» είπε η Ομάλθα. «Εύχομαι να κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς, Βασίλισσά μου, και τη δική μου υποστήριξη θα την έχεις. Πότε θα γίνει η στέψη σου;»

«Σήμερα σκεφτόμουν να ξεκινήσω τις προετοιμασίες: να στείλω επιστολές στους έπαρχους του Νούφρεκ και όλα τα σχετικά.» *Υπάρχουν, όμως, και σημαντικότερα προβλήματα που με βασανίζουν.* «Ωστόσο, έχω κι άλλα στο μυαλό μου. Το Άνφρακ, σύντομα, θα εκστρατεύσει εναντίον μας, Αρχόντισσά μου. Ο Έπαρχος Τάκμιν είχε καλέσει ενισχύσεις— Ξέρετε κάτι γι'αυτό;» ρώτησε, παρατηρώντας την έκφραση στο πρόσωπο της Ομάλθα.

«Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είμαι εδώ, Νίθρα,» εξήγησε η Κυρά της Βόλγκρεν. «Και θα σε παρακαλούσα να μου μιλάς στον ενικό, Βασίλισσά μου. Αν έπρεπε κάποιος να μιλάει στον πληθυντικό, είμαι εγώ, και με συγχωρείς αν φάνηκα αγενής.»

«Όχι, δεν το θεωρώ αγένεια... Ομάλθα,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Μίλησέ μου για το λόγο του ταξιδιού σου.»

«Οι κατάσκοποί μου μου ανέφεραν ότι ένα Ανφρακιανό φουσατό τριάντα χιλιάδων μαχητών βρίσκεται μερικές ημέρες δρόμο από την πόλη μου. Και σχεδόν μόλις το έμαθα αυτό, έφτασε ο αγγελιαφόρος σου και μου ζήτησε να στείλω τους μαχητές μου στην Έρλεν. Γνωρί-

ζοντας, όμως, για τους ερχόμενους Ανφρακιανούς, δεν μπορούσα να το κάνω αυτό, Βασίλισσά μου, καθότι θα άφηνα το λαό μου απροστάτευτο. Έτσι, λοιπόν, ήρθα να σε ενημερώσω, προσωπικά, πως αδυνατώ να εκτελέσω τη διαταγή σου, και να σου ζητήσω βοήθεια, για να πολεμήσω τον εχθρό.»

Ο Άλαντμιν πώς δεν έχει μάθει ακόμα ότι ο Ανφρακιανός στρατός εισέβαλε στο Βασίλειο; «Φυσικά και η Βόλγκρεν θα έχει τη βοήθειά μου,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Τα στρατεύματα του Νούφρεκ ήδη συγκεντρώνονται στην Έρλεν, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τον Βασιληά Σίλγκερομ.»

«Χαίρομαι που το ακούω.»

«Η Βόλγκρεν πόσο μπορεί να κρατήσει;»

«Αυτή τη στιγμή, έχω είκοσι χιλιάδες υπερασπιστές πίσω από τα τείχη, επομένως θεωρώ ότι μπορούμε να κρατήσουμε για αρκετό καιρό· τουλάχιστον, μέχρι να αρχίσουν τα παράπλευρα προβλήματα της πολιορκίας: έλλειψη τροφίμων, ασθένειες, και τα συναφή.»

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς γ' αυτά· δε θ' αργήσουμε τόσο. Εν τω μεταξύ, μπορείτε, εσύ κι ο γιος σου, να μείνετε στο παλάτι μου, όσο επιθυμείτε· εκτός αν θέλετε να επιστρέψετε στη Βόλγκρεν, ασφαλώς.»

«Δε νομίζω ότι προλαβαίνουμε, προτού ξεκινήσει η πολιορκία,» είπε η Ομάλθα.

«Πολύ καλά, τότε. Θεωρήστε το παλάτι μου δικό σας.» Η Νίθρα σηκώθηκε από τη θέση της. «Πρέπει να πηγαίνω τώρα, Αρχόντισσά μου. Θα σας δω πάλι αργότερα.»

Η Ομάλθα και ο Νίτβοριν σηκώθηκαν, επίσης, και η πρώτη είπε: «Σ' ευχαριστώ, Βασίλισσα Νίθρα.»

Η Νίθρα πλησίασε έναν από τους υπηρέτες της αίθουσας του θρόνου και πρόσταξε: «Βρες τον Αρχικατάσκοπο Άλαντμιν και πες του να έρθει στα διαμερίσματά μου. Το συντομότερο δυνατό.»

Η Νίθρα έκανε πέρα-δώθε, καθώς περίμενε. Έφτανε ως το αναμμένο τζάκι και, μετά, πήγαινε στο μισάνοιχτο παράθυρο· έπειτα, στον πίνακα, στο ανάκλιντρο, στην πόρτα· στο τζάκι, στο παράθυρο, στον πίνακα, στο ανάκλιντρο....

Στο μυαλό της προετοίμαζε τα λόγια της, στην περίπτωση που (πρώτον) ο Άλαντμιν είχε μάθει γι' αυτό που συνέβη με τον Ρέλγκριν και (δεύτερον) στην περίπτωση που δεν το είχε μάθει. Στην πρώτη περίπτωση, η Νίθρα δε θα προσπαθούσε να του το φέρει με πλάγιο τρόπο και τέτοιες ανοησίες· θα προσπαθούσε να τον κάνει να καταλάβει τους λόγους της. Στη δεύτερη περίπτωση, θα έπρεπε, αρχικά, να μαλακώσει την οργή. Και σε *καμία* περίπτωση, δε σκόπευε να χρησιμοποιήσει Πειθώ. Ήθελε ο Άλαντμιν να την εμπιστευτεί πραγματικά, όχι να τον ξεγελάσει.

Η εξώπορτα, τελικά, άνοιξε και ο Αρχικατάσκοπος μπήκε. Ήταν καλοντυμένος, με γκριζό, υφασμάτινο παντελόνι, μαύρο, δερμάτινο πανωφόρι, λευκό πουκάμισο, και φαρδιά, πέτσινη ζώνη, από την οποία κρεμόταν ένα στολισμένο ξιφίδιο. Αλλά η όψη του Άλαντμιν ήταν κουρασμένη, σαν να μην είχε κοιμηθεί, και το βλέμμα του, όταν στράφηκε στη Νίθρα, δεν μπορούσε να κρύψει την οργή του. Εκείνη νόμιζε ότι δύο μυτερά βέλη είχαν, ξαφνικά, εκτοξευτεί καταπάνω της.

Ωστόσο, ο Αρχικατάσκοπος δεν είπε τίποτα πέραν από: «Με ζήτησες, Νίθρα...»

Ξέρει τα πάντα. «Άλαντμιν... ήθελα να σου μιλήσω.»

«Κι εγώ.»

«Μάλλον, πρόκειται για το ίδιο θέμα...»

«Όχι, δε νομίζω. Ήθελα να σε ενημερώσω ότι οι κατάσκοποί μου μου είπαν ότι ένα Ανφρακιανό στράτευμα τριάντα χιλιάδων μαχητών έχει περάσει τα σύνορα και προελαύνει ανατολικά.»

«Το γνωρίζω. Μόλις μου το ανέφερε η Αρχόντισσα Ομάλθα, της Βόλγκρεν, η οποία ήρθε στο παλάτι. Άστο αυτό, όμως, Άλαντμιν. Άκουσε με, για λίγο, σε παρακαλώ. Ξέρω πως ξέρεις τι έγινε χτες βράδυ με τον Ρέλγκριν—» *Ω Μεγάλη Θεά, τα μάτια του!* Ποτέ ξανά δεν την είχαν κοιτάξει έτσι. «Και το ήξερα ότι θα μάθαινες, αλλά, πίστεψέ με —δεν γινόταν αλλιώς—»

«Δε γινόταν αλλιώς;» σφύριξε ο Άλαντμιν.

«Δεν είναι ηλίθιος, Άλαντμιν. Ο Ρέλγκριν δεν είναι ηλίθιος, και χρειαζόμαστε το στρατό του—»

«Και έπρεπε να *κοιμηθείς* μαζί του, για να διασφαλίσεις—!» φώναξε εκείνος.

«Δεν είναι δυνατόν να παίζω για πάντα! Θα καταλάβαινε ότι κάτι παράξενο συμβαίνει, ύστερα από όσα του είχα πει. Θα καταλάβαινε ότι τον χρησιμοποιούσα, και τότε θα χάναμε το στράτευμα—»

«Είσαι Ομιλήτρια, Νίθρα· μη μου λες αυτές τις βλακείες! Μπορούσες, με κάποιο τρόπο, να τον—»

«Σταμάτα να είσαι τόσο ζηλιάρης! Μου υποσχέθηκες ότι θα σταματήσεις αυτό το πράγμα—»

«Δεν ήξερα, τότε, ότι σκόπευες να πλαгиάσεις μαζί του. Και μόνο που το σκέφτομαι...!» γρύλισε.

Η Νίθρα έσφιξε το πανωφόρι του μέσα στις γροθιές της. «Αμφιβάλλεις ότι σ'αγαπώ;»

«Ναι.» Ο Άλαντμιν την έσπρωξε, απομακρύνοντάς την.

Η Νίθρα παραπάτησε, μα δεν έπεσε. «Ανόητε!» φώναξε. «Τότε, γιατί δε χρησιμοποιώ Πειθώ επάνω σου; Άμα πιστεύεις ότι σε κοροϊδεύω, τότε πες μου —γιατί δε χρησιμοποιώ Πειθώ;» Δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της.

«Ίσως και να το κάνεις· πού να ξέρω;»

«Πώς μπορείς να το υποθέτεις αυτό; Ύστερα από όλα όσα... Πώς μπορείς να το υποθέτεις αυτό, Άλαντμιν; Ακόμα και τη ζωή μου έχω ριψοκινδυνεύει για σένα! Όταν η Πάρνα με φώναξε, απειλώντας ότι θα σε σκοτώσει, ήρθα. Πώς μπορείς...;» Του έστρεψε την πλάτη, νιώθοντας τα δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. Τα χέρια της σφίχτηκαν επάνω στη ζώνη της. Είχε τρελαθεί ο Άλαντμιν; Δεν καταλάβαινε τίποτα;

Τον άκουσε ν'αναστενάζει και να βηματίζει, αργά, μέσα στο δωμάτιο. Η Νίθρα δεν κινήθηκε· έκλεισε μόνο τα μάτια, προσπαθώντας να ανασυγκροτήσει τον εαυτό της. Ο Άλαντμιν τη ζύγωσε από πίσω κι αγκάλιασε τους ώμους της· εκείνη μπορούσε να αισθανθεί το σώμα του χαλαρωμένο, σαν η ένταση να είχε φύγει από μέσα του.

Της ψιθύρισε: «Με συγχωρείς. Δεν αμφισβητώ ότι μ'αγαπάς, Νίθρα...» Το σώμα του σφίχτηκε ξανά. «Δεν μπορώ, όμως, να ξέρω ότι αυτός ο άνθρωπος μοιράζεται το κρεβάτι σου.»

«Δε θα το έκανα για να σε πληγώσω, Άλαντμιν. Ήταν αναγκαίο...» Αλλά όχι κι απόλυτα δυσάρεστο, έτσι; σφύριξε μια λεπτή φωνή μέσα στο μυαλό της. Η Νίθρα την έδιωξε βίαια, όπως κανείς θα κλοτσούσε καταπρόσωπο ένα κοντό, δαιμονικό πλάσμα.

«Δεν τον χρειαζόμαστε πλέον,» είπε ο Άλαντμιν· «θα τον σκοτώσω.»

Η Νίθρα στράφηκε, για να τον κοιτάξει. «Όχι! Τι λες τώρα; Δε γίνεται να τον σκοτώσεις! Ο στρατός του— Θα... θα επικρατήσει χάος. Ο Ρέλγκριν πιστεύει σε μένα, και τους προστάζει· όταν πεθάν—»

«Υπάρχει άνθρωπος για να τον αντικαταστήσει,» τόνισε ο Άλαντμιν. «Πολύ ικανός άνθρωπος.»

«Όχι,» επέμεινε η Νίθρα. «Δεν πρέπει να τον σκοτώσεις. Όχι ακόμα.»

«Αν μ'αγαπάς,» ψιθύρισε ο Άλαντμιν, περνώντας τα δάχτυλά του μέσα στα πορφυρά της μαλλιά, «θα μ'αφήσεις να το χειριστώ αυτό το ζήτημα με το δικό μου τρόπο.» Έφερε το πρόσωπό της κοντά στο πρόσωπό του και φίλησε, δυνατά, τα χείλη της.

Η Νίθρα δεν αποτραβήχτηκε, φοβούμενη μήπως την παρεξηγούσε, αν και ήθελε να του απαντήσει, να επιμείνει ότι *αυτό δεν ήταν, σε καμία περίπτωση, σωστό!*

Όταν τα χείλη τους χώρισαν, του είπε, αγγίζοντας το μάγουλό του: «Άλαντμιν, μην τον σκοτώσεις. Θα τον σκοτώσουμε όταν έρθει η ώρα.» Την έθλιβε, και μόνο που το έλεγε τούτο. Ο Ρέλγκριν την αγαπούσε, αληθινά, και ήταν λάθος να πεθάνει γι'αυτό· κανένας δε θα πρέπει να πεθαίνει επειδή αγαπά. Η Νίθρα θα προτιμούσε να τον εξοστρακίσει με κάποιον άλλο τρόπο. Ο Άλαντμιν, ωστόσο... Ο Άλαντμιν...

«Δε μπορώ να ξαναδώ αυτό το σκυλί να μοιράζεται το κρεβάτι σου,» της αποκρίθηκε.

«Θα προκαλέσεις μεγάλο πρόβλημα!» τόνισε η Νίθρα. «Θα καταστρέψεις το Βασίλειο, μ'ετούτα τα καμώματα! Έλα στα συγκαλά σου!»

Ο Άλαντμιν γέλασε. «Δεν καταστρέφονται έτσι τα βασίλεια, αγάπη μου. Και μη φοβάσαι, τα έχω σχεδιάσει όλα. Δε θα υπάρξει κανένα απολύτως πρόβλημα· σ'το υπόσχομαι.» Απομακρύνθηκε, βαδίζοντας προς την εξώπορτα.

Η Νίθρα ήταν έτοιμη να του φωνάξει να περιμένει, για να προσπαθήσει να τον λογικέψει· όμως σταμάτησε τον εαυτό της. *Δε γίνεται τίποτα*, σκέφτηκε, βλέποντάς τον ν'ανοίγει την πόρτα και να βγαίνει, κλείνοντάς την πίσω του. *Τίποτα. Εκτός κι αν ήμουν πρόθυμη να*

χρησιμοποιήσω Πειθώ επάνω του... Είναι τόσο εξοργισμένος που μονάχα ένα πράγμα μπορεί να τον γαληνέψει: ο θάνατος του Ρέλγκριν.

Η Νίθρα κάθισε, βαριά, στο ανάκλιντρο. Πώς είναι δυνατόν να τα θαλάσσωσα τόσο πολύ, και τόσο άσχημα;...

Κεφάλαιο 6

Μια Μυστική Επιχείρηση

Το Ανφρακιανό φουσάτο διέλυε την κατασκήνωσή του, όταν τροχασμός ακούστηκε από τ'ανατολικά.

«Καβαλάρηδες έρχονται, Βασιληά μου,» ανέφερε ένας πολεμιστής στον Σίλγκερομ, ο οποίος στεκόταν έξω απ'τη σκηνή του, καθώς δύο στρατιώτες τη μάζευαν. «Καμία τριανταριά, πάνω κάτω.»

«Μάλιστα...» είπε ο Μονάρχης του Άνφρακ. Ήπιε μια γουλιά γάλα από τη χρυσοποϊκίλη κούπα στο δεξί του χέρι. «Όλο ενδιαφέρουσες συναντήσεις έχουμε, τελευταία, φαίνεται... Αφήστε τους να ζυγώσουν, κι όταν είναι κοντά, σταματήστε τους.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.» Ο στρατιώτης υποκλίθηκε και έφυγε.

«Τι συμβαίνει, Βασιληά μου;» ρώτησε η Ερνάλυ, πλησιάζοντας τον Σίλγκερομ, ντυμένη με την αρματωσιά και την κάπα της, έτοιμη να ξεκινήσει τη δυτική προέλαση.

Ο Σίλγκερομ τής είπε για τους καβαλάρηδες που ζύγωναν.

«Δεν κρατούν σημαία;»

«Όχι.»

«Πιθανώς, τότε, να πρόκειται για τη συνοδεία κάποιου ευγενή,» υπέθεσε η Ερνάλυ.

«Ας πάμε να μάθουμε.» Ο Σίλγκερομ έδωσε την κούπα του σ'έναν υπηρέτη και βάδισε ανατολικά, όπου συγκεντρώνονταν κάμποσοι στρατιώτες του –έφιπποι, πεζοί, και βαλλιστροφόροι– για να εμποδίσουν τους ερχόμενους καβαλάρηδες.

Η Ερνάλυ ακολούθησε το Βασιληά της, ακουμπώντας το αριστερό της χέρι στο μανίκι του θηκαρωμένου της ξίφους.

Οι ιππείς ήταν, όντως, γύρω στους τριάντα, όπως είχε πει ο στρατιώτης στον Σίλγκερομ, και, όταν είδαν το στράτευμα εμπρός τους, τράβηξαν τα χαλινάρια και σταμάτησαν. Για λίγο, κανείς τους δεν κινήθηκε· ύστερα, όμως, ένας ύψωσε το χέρι και έδειξε· και μετά, κάλπασαν όλοι προς το φουσάτο, για να σταματήσουν πάλι μερικά μέτρα απόσταση από τους πολεμιστές του Μονάρχη του Άνφρακ.

«Είμαστε ιέρειες της Μεγάλης Θεάς!» δήλωσε μια έφιππη γυναίκα. «Ποιος ηγείται εδώ;»

«Εγώ,» είπε ο Σίλγκερομ, περνώντας ανάμεσα από τους μαχητές του, με τη Στρατηγό Ερνάλυ στο πλευρό του.

«Βασιλιά μου!» είπε μια άλλη γυναίκα, και εκείνη κι άλλες τρεις – που, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους της συνοδείας τους, δεν ήταν οπλισμένες– αφίπνευσαν.

«Σεβασμιότατη,» χαιρέτησε ο Σίλγκερομ, αναγνωρίζοντας την Ιέρεια Νολβάκρυ, όπως είχε αναγνωρίσει και την Ιέρεια Χοέρνα, η οποία είχε μιλήσει πρώτη.

«Έχουμε να σας ανακοινώσουμε βαρυσήμαντα γεγονότα, Βασιλιά μου,» δήλωσε η Χοέρνα. «Ο Έπαρχος Τάκμιν, πρέπει με μεγάλη μας λύπη να σας πληροφορήσουμε, είναι νεκρός.»

«Το γνωρίζω,» είπε ο Σίλγκερομ. «Έχω και τη σορό του μαζί μου.» Οι ιέρειες τον κοίταξαν ερωτηματικά, κι εκείνος εξήγησε: «Συνάντησα τη συνοδεία που τη μετέφερε στη Σάλγκρινεβ.»

«Για την Εκλεκτή Νίθρα γνωρίζετε, Βασιλιά μου;» ρώτησε η Νολβάκρυ.

«Λίγα πράγματα. Από εσάς περιμένω να μάθω περισσότερα, ωστόσο.»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε. Θα σας ενημερώσουμε γι' αυτή την... ιδιάζουσα περίπτωση.»

«Για πού κατευθύνεστε;» ρώτησε ο Σίλγκερομ. «Κι εσείς στη Σάλγκρινεβ πηγαίνετε;»

«Θα περάσουμε και από εκεί,» είπε η Νολβάκρυ, «αλλά δε θα μείνουμε για πολύ. Προορισμός μας είναι η Βάρλιν και η Ιερά Μητριάρχης.»

«Πρέπει να μάθει για τη Νίθρα,» εξήγησε η Χοέρνα.

«Θεωρείτε πως είναι, πραγματικά, Εκλεκτή;» ρώτησε ο Σίλγκερομ.

«Σίγουρα, έχει Χαρίσματα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Νολβάκρυ. «Την είδαμε, με τα ίδια μας τα μάτια, να τα χρησιμοποιεί, και δε νομίζουμε ότι επρόκειτο για κάποια απάτη.»

«Ωστόσο,» πρόσθεσε η Χοέρνα, «δεν έχουμε ακόμα βεβαιωθεί.»

«Αν και, λογικά, μόνο η Μεγάλη Μητέρα θα μπορούσε να δώσει σε μία θνητή τέτοιες δυνάμεις...» είπε η Νολβάκρυ.

Αν αυτή η Νίθρα είναι, αληθινά, Εκλεκτή, συλλογίστηκε ο Σίλγκερομ, πώς θα αντιδράσει η Ιερά Μητριάρχης; Επί του παρόντος, είχε συμφωνήσει με την εκστρατεία κατά του Νούφρεκ, ώστε το εν λόγω Βασίλειο να διοικηθεί από μια σωστή εξουσία και να καταπολεμηθεί η Λυκολατρία που έδειχνε να έχει ιδιαίτερη άνθιση εκεί, σε τούτους τους καιρούς. Τι θα σκεφτόταν, όμως, τώρα που μια Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς βασίλευε σ'αυτά τα εδάφη; Θα εξακολουθούσε να συναινεί με την κατάκτηση του Νούφρεκ, ή θα πρότεινε στον Σίλγκερομ να σταματήσει την εκστρατεία του, γιατί «η Εκλεκτή ήταν παραπάνω από ικανή να καταπολεμήσει τη Λυκολατρία, εφόσον η ίδια η Λιάμνερ Κρωθ την είχε επιλέξει»; Ο Βασιλιάς του Άνφρακ δεν ήθελε να συμβεί αυτό, καθότι για εκείνον η κατάκτηση του Νούφρεκ δεν αποτελούσε θρησκευτικό ζήτημα, αλλά πολιτικό. Δεν τον ενδιέφερε τι θα γινόταν με τους Λυκολάτρεις –ας λάτρευαν το Λύκο τους όσο ήθελαν, κρυμμένοι στα δάση και στα βουνά· ήταν τρελοί, έτσι κι αλλιώς! Εκείνο που τον ενδιέφερε ήταν τα εδάφη του Νούφρεκ και οι ακτές του, που έβλεπαν στη θάλασσα Νερεν'γκέρ. Ω ναι, είχε πολύ καλή γεωπολιτική θέση το Νούφρεκ, και ο Σίλγκερομ δε σκόπευε να το αφήσει να γλιστρήσει από τα χέρια του, αν μπορούσε να κάνει κάτι για να το κρατήσει. Έτσι, η Νίθρα έπρεπε να πάψει να είναι Εκλεκτή...

Δε μπορώ ν'αφήσω αυτό το πράγμα να συμβεί, σκεφτόταν η Νίθρα, κάνοντας πέρα-δώθε μέσα στα διαμερίσματά της. Ο Ρέλγκριν πρέπει να απομακρυνθεί, αλλά όχι μ'ετούτο τον τρόπο. Πρέπει να τον απομακρύνω αλλιώς...

Κάθισε πίσω απ'το γραφείο της, κοιτάζοντας ένα αγαλματίδιο της Θεάς-Ευγενούς, το οποίο στεκόταν δίπλα απ'το μελανοδοχείο. Τι περιμένω; αναρωτήθηκε. Καμία θεϊκή έμπνευση; Το σίγουρο είναι πως η Λιάμνερ Κρωθ δεν πρόκειται να δώσει σ'εμένα καμία θεϊκή έμπνευση· δεν είμαι πραγματική της Εκλεκτή. Αλλά ακόμα κι αν ήμουν, γιατί η Μεγάλη Μητέρα ν'ασχοληθεί μ'ένα τέτοιο μικροζήτημα; Η Θεά είναι η ήπειρος· σημαντικότερα θέματα βασανίζουν τη συνείδησή της.

Ωραία ώρα βρήκα ν'ασχοληθώ με τη θεολογία!... συλλογίστηκε, ειρωνικά. Έστρεψε πάλι το νου της στον Ρέλγκριν και στο πώς να τον απομακρύνει. Ο Άλαντμιν είπε ότι έχει βρει αντικαταστάτη του. Άραγε, είναι αλήθεια; Φοβόταν πως ίσως, αν έδιωχνε τον Αρχιστράτηγο, το στράτευμα να διαλυόταν· κι αν τούτο συνέβαινε τώρα που οι Ανφρακιανοί είχαν εισβάλει στο Βασίλειό της, τα πράγματα θα ήταν πολύ, πολύ δύσκολα. Με το στρατό του Ρέλγκριν, όμως, υπό τον έλεγχό της, δεν είχε ν'ανησυχεί για πολλά· θα εμπόδιζε εύκολα τους εχθρούς, οι οποίοι δεν ήταν παρά τριάντα χιλιάδες –σαφώς λιγότεροι από τις συνολικές δυνάμεις του Νούφρεκ.

Αλλά μην ξεχνάς, είπε στον εαυτό της, ότι ο Βασιληάς Σίλγκερομ νομίζει πως έχει στείλει αυτούς τους μαχητές ως ενισχύσεις στον Τάκμιν. Μόλις πληροφορηθεί τι έγινε στην Έρλεν, μόλις μάθει ότι εγώ άρχω τώρα, θα ανακαλέσει το φουσάτο του, αφού είναι προφανές ότι δεν μπορεί να τα βάλει μαζί μου. Και μετά, τι θα γίνει; Θα φέρει περισσότερους στρατιώτες στα σύνορά μου, για να χτυπήσει το Νούφρεκ, ή θα προτιμήσει να αφήσει το θέμα να λήξει;

Όχι, δε θα το άφηνε να λήξει. Αποκλείεται. Στο κάτω-κάτω, ο Τάκμιν ήταν Ορκισμένος στη θυγατέρα του, και η Νίθρα τούς είχε στερήσει το Θρόνο του Νούφρεκ· ήταν προσβολή κατά της οικογένειάς του. Θα πρέπει να τον απωθήσω ή με στρατιωτική δύναμη ή μέσω διπλωματίας. Και προτιμούσε, φυσικά, τον δεύτερο τρόπο–

Αλλά όλ'αυτά που σκέφτομαι τώρα δε με βοηθάνε να βρω μια λύση για το ζήτημα του Ρέλγκριν, συνειδητοποίησε· κι αυτό είναι, για την ώρα, που επείγει.

Πρέπει να τον απομακρύνω από την Έρλεν. Πρέπει να τον κάνω να χαθεί.

Το απλούστερο που ερχόταν στο νου της ήταν να βάλει ορισμένους ανθρώπους να τον απαγάγουν και να τον κλειδαμπαρώσουν σε κάποιο κελί, μακριά από την πρωτεύουσα. Και, όταν ετούτη η κρίση έληγε, θα τον ελευθέρωνε πάλι· ή, αν αυτό δε συνέφερε, πιθανώς να τον απέλυνε σε κάποιο γειτονικό βασίλειο· ή– Άστο για τότε! Αυτό μπορεί να αποφασιστεί εύκολα. Το τωρινό, και το σημαντικότερο, πρόβλημα ήταν πώς θα απήγαγε τον Ρέλγκριν και πού θα τον πήγαινε. Ή, μάλλον, για το πού θα τον πήγαινε είχε μια ιδέα· για το πώς θα τον απήγαγε δεν είχε καμία. Δεν ήξερε ποιον να εμπιστευτεί, για

να κάνει ετούτη τη δουλειά. Κανονικά, θα την ανέθετε στον Άλαντμιν, πράγμα το οποίο, όπως είχαν έρθει τα πράγματα, αδυνατούσε να κάνει.

Επιπλέον, ο Άλαντμιν δεν έπρεπε να μάθει πού θα μεταφερόταν ο Ρέλγκριν, γιατί δεν αποκλείεται να προσπαθούσε, ακόμα κι εκεί, να τον σκοτώσει... *αν και ίσως να υπερβάλλω. Πιστεύω ότι του αρκεί ο Ρέλγκριν να είναι μακριά μου.* Τέλος πάντων, καλύτερα θα ήταν ο Άλαντμιν να μη μάθει το σχέδιό της. Άρα, για να κατορθώσει ό,τι είχε στο νου της, έπρεπε να βρει έναν άνθρωπο ο οποίος ήταν, κατά πρώτον, έμπιστος και, κατά δεύτερον, καλός στο να κάνει τη δουλειά του γρήγορα, αποτελεσματικά, και αθόρυβα.

Η Χρυσοδάκτυλη, ίσως... Ναι, η Χρυσοδάκτυλη θα μπορούσε, νομίζω, να το κάνει, και χωρίς βοήθεια από κανέναν άλλο. Κι αν της ζητήσω να μην πει τίποτα στον Άλαντμιν, θα υπακούσει...

Σίγουρα, όμως; Ή, μήπως, θα την πρόδιδε;

Όχι, η δολοφόνος δεν είχε καμία ιδιαίτερη πίστη στον Αρχικατάσκοπο: δεν ήταν κατάσκοπός του, δεν ήταν καν Ρουζβάνη. Η Νίθρα, βέβαια, μπορούσε πάντα να χρησιμοποιήσει και την Πειθώ επάνω της· αλλά η Πειθώ, γενικά, δεν ήταν καλή γι'αυτές τις δουλειές. Δεν ήταν καλή όταν έπρεπε να κάνεις κάτι να *διαρκέσει*. Ήταν καλή για να ξεγελάσεις κάποιον, όπως η Νίθρα είχε ξεγελάσει τον Αρχιστράτηγο Σάνλον, προκειμένου ν'απομακρύνει τα στρατεύματά του από τη Βόλγκρεν. Όχι, φυσικά, πως, και τότε, δεν είχε κάποια επιχειρήματα· τα επιχειρήματα πάντοτε είναι χρήσιμα. Ωστόσο, επρόκειτο, κατά βάση, για κόλπο· δεν αποσκοπούσε να κερδίσει τη μακροχρόνια εμπιστοσύνη του Αρχιστράτηγου.

Αλλά τι σκέφτομαι τώρα; Δεν έχω άλλη επιλογή από τη Χρυσοδάκτυλη. Πρέπει να της μιλήσει... και ό,τι ήθελε προκύψει.

Η Χρυσοδάκτυλη στεκόταν στο παλκόνι, με τα χέρια της ακουμπισμένα στην κουπαστή. Η πλάτη και οι ώμοι της γυάλιζαν από τον ιδρώτα που είχε ποτίσει τον μπεζ στηθόδεσμό της· πρέπει να είχε μόλις επιστρέψει από εξάσκηση, συμπέρανε η Νίθρα, καθώς την πλησίαζε. Η Μιρλίμια φόνισσα φορούσε ένα μαύρο, εφαρμοστό παντελόνι και ένα ζευγάρι μαύρες, μαλακές, δερμάτινες μπότες. Στη

ζώνη της ήταν θηκαρωμένα δύο ξιφίδια. Τα κοντά, ξανθά της μαλλιά ήταν βρεγμένα από τον ιδρώτα κι έμοιαζαν να κολλάνε στο κεφάλι της.

«Βασίλισσά μου,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, χωρίς να γυρίσει, καθώς η Νίθρα πέρασε το κατώφλι της μπαλκονόπορτας.

Η Μιρλίμια είναι σα νάχει μάτια στην πλάτη! ή αφτιά κοφτερότερα από της γάτας... πράγμα το οποίο την κάνει ιδανική για την αποστολή που έχω να της αναθέσω...

Η Νίθρα στάθηκε δίπλα στη Χρυσοδάκτυλη, ακουμπώντας τον αριστερό της αγκώνα στην κουπαστή· το δεξί της χέρι, φυσικά, κρεμόταν από τον πάνινο βρόχο που ήταν περασμένος γύρω από το λαιμό της. «Ωραία θέα από εδώ, ε;» Το μπαλκόνι έβλεπε ανατολικά, προς το λιμάνι και τη θάλασσα Νερεν'γκέρ, η οποία γυάλιζε κάτω από το διάχυτο φως του ανήλιαγου ουρανού. Ένα πλοίο ερχόταν από το Βορρά κι ένα άλλο έφευγε, κατευθυνόμενο ανατολικά. Οι φωνές των γλάρων ήταν δυνατές σήμερα, καθώς τα πουλιά διέγραφαν κύκλους στον αέρα.

«Ναι,» απάντησε η Μιρλίμια, λιγομίλητη όπως πάντα.

«Θέλω να μου κάνεις μια δουλειά, Χρυσοδάκτυλη,» είπε η Νίθρα.

«Τι δουλειά;»

«Μια απαγωγή. Θα απαγάγεις κάποιον και θα τον μεταφέρεις εκεί όπου θα σου πω.»

«Υπάρχουν άνθρωποι ικανότεροι από εμένα γι'αυτού του είδους τις δουλειές,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, παίρνοντας το βλέμμα της από τη θάλασσα και στρέφοντάς το στη Νίθρα.

«Σε εμπιστεύομαι περισσότερο από αυτούς,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα, επικαλούμενη την Πειθώ, «γιατί το θεωρώ πολύ σημαντικό να γίνουν τα πάντα γρήγορα και αθέατα.»

«Ποιον πρέπει ν'απαγάγω;» ρώτησε η Χρυσοδάκτυλη.

«Τον Αρχιστράτηγο Ρέλγκριν.»

Η Μιρλίμια βλεφάρισε, ξαφνιασμένη... αλλά, ίσως, όχι τόσο όσο θα έπρεπε. *Ή, μήπως, κάνω λάθος;*

«Σ'εκπλήσσει τούτο;» Η Νίθρα φόρτισε τα λόγια της με Πειθώ, προκειμένου να κάνει τη Χρυσοδάκτυλη ν'αποκαλύψει όλη την αλήθεια.

«Όχι,» είπε εκείνη. «Αλλά νόμιζα ότι θα τον σκοτώνατε.»

Νόμιζε ότι θα τον σκοτώναμε; Πρέπει να της μίλησε ο Άλαντμιν. «Το σχέδιο άλλαξε· δε θα τον σκοτώσουμε. Θέλω να τον απαγάγεις, και θέλω να το κάνεις χωρίς κανέναν να μάθει τίποτα. Μονάχα εσύ κι εγώ θα ξέρουμε για την υπόθεση.»

Τα μάτια της Χρυσοδάκτυλης στένεψαν, κοιτάζοντας τη Νίθρα με περιέργεια.

Ναι, ο Άλαντμιν πρέπει να της έχει μιλήσει· και τώρα την παραξενεύει το γεγονός ότι της λέω πως μόνο εγώ κι εκείνη οφείλουμε να γνωρίζουμε για την αποστολή της. Η Νίθρα νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει την απορία στο μυαλό της Μιρλίμιας: Και ο Αρχικατάσκοπος Άλαντμιν δεν οφείλει να γνωρίζει;

Ωστόσο, η Χρυσοδάκτυλη ένενυσε καταφατικά.

«Μπορείς να τα καταφέρεις, έτσι;» ρώτησε η Νίθρα.

«Νομίζω. Αλλά δε θα έχω καμία βοήθεια; Από κανέναν;»

«Όχι. Σου είπα, η αποστολή είναι, και πρέπει να παραμείνει, μυστική. Ίσως, βέβαια, να έχεις βοήθεια από εμένα, αν υπάρχει ανάγκη...»

«Το πρόβλημα είναι να τον κουβαλήσω,» εξήγησε η Χρυσοδάκτυλη. «Είναι μεγαλόσωμος άντρας, και θα με δυσκολέψει –πολύ.»

«Έχεις δίκιο σ'αυτό. Δεν μπορείς να τον απαγάγεις υπό την απειλή όπλου, χωρίς να τον αναισθητοποιήσεις;»

«Ίσως και να μπορώ, αλλά δεν έχει νόημα, γιατί δε θα βγούμε, φυσικά, από την κεντρική πύλη του παλατιού, Βασίλισσά μου,» είπε η Χρυσοδάκτυλη. «Θα χρειαστεί να σκαρφαλώσουμε. Κι εκεί περιπλέκονται τα πράγματα· ο αιχμάλωτος ίσως καταφέρει να μου ξεφύγει.»

Η Νίθρα συνοφρυώθηκε, σκεπτική. Ύστερα, είπε: «Τότε, φαίνεται πως η βοήθειά μου είναι απαραίτητη. Αλλά ανάλυσέ μου, πρώτα, τι έχεις στο μυαλό σου; Πώς σκοπεύεις να τον απαγάγεις; Θα εισβάλεις στο δωμάτιό του;»

«Αν εισβάλω στο δωμάτιό του –πράγμα το οποίο γίνεται εύκολα–, θα είναι υπερβολικά δύσκολη η απαγωγή. Το δωμάτιο βρίσκεται ψηλά, και θα πρέπει να τον κατεβάσω από το παράθυρο.»

«Αχά... Ας πούμε ότι έχω λύση γι'αυτό· ας πούμε ότι *μπορείς* να τον κατεβάσεις από το παράθυρο. Τι θα πρέπει να γίνει μετά;»

«Μετά, θα πρέπει να περάσουμε από τον κήπο, δίχως να μας παρατηρήσει κανείς. Δίχως, τουλάχιστον, να παρατηρήσει κανείς ότι έχω τον Αρχιστράτηγο μαζί μου και ότι τον κρατάω παρά τη θέλησή του. Αυτό είναι αρκετά πιο εφικτό από το κατέβασμα. Ωστόσο, υπάρχει μια δυσκολία κι εδώ: ο κήπος του παλατιού είναι καμένος από την πολιορκία. Η βλάστηση θα με βοηθούσε· τώρα, όμως, δεν έχω καμία κάλυψη. Πρέπει να βασιστώ στο ότι, αν κάποιος φρουρός μας δει, θα μας αγνοήσει.»

«Εντάξει,» είπε η Νίθρα. «Ας πούμε ότι το καταφέρνεις κι αυτό· μετά, τι γίνεται;»

«Πολλά ‘ας πούμε’ έχει όλη αυτή η ιστορία, Βασίλισσά μου,» σχολίασε η Χρυσοδάκτυλη· αλλά συνέχισε: «Μετά, θα τον μεταφέρω ως το τείχος του κήπου, και θα πρέπει να σκαρφαλώσουμε... το οποίο πάλι είναι πρόβλημα, ασφαλώς.»

«Ας πούμε ότι περνάς και το τείχος. Μετά;»

«Μετά, θα πρέπει να τον βγάλω από μία από τις πύλες της πόλης, για να τον πάω εκεί όπου θέλετε.»

Η Νίθρα σούφρωσε τα χείλη, καθώς τα επεξεργαζόταν όλα τούτα στο νου της. «Από μία από τις πύλες, ε;»

«Ναι,» ανασήκωσε τους ώμους η Χρυσοδάκτυλη, «εκτός αν έχετε κάποιο πλοίο έτοιμο, οπότε θα μπορούσα να φύγω απ’το λιμάνι.»

Πλοίο... Καλή ιδέα! Η Νίθρα μειδίασε, στραβά.

«Τι είναι;» απόρησε η Μιρλίμια.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Όλα είναι τέλεια. Αυτό το βράδυ ξεκινάμε, Χρυσοδάκτυλη.»

»Αλλά, έχε το νου σου: δεν πρέπει να πεις λέξη για όλα όσα συζητήσαμε. Σε κανέναν. Ούτε στον Φένταρ.»

Η Μιρλίμια την κοίταξε έτσι που το βλέμμα της έμοιαζε να λέει: *Ετούτα τα λόγια κάτι μου θυμίζουν· κάτι πολύ πρόσφατο...*

Και η Νίθρα συλλογίστηκε: *Τελικά, το μυαλό μου δε λειτουργεί και τόσο διαφορετικά από το μυαλό του Άλαντμιν... αν και μέχρι πρότινος δε με θεωρούσα μυστικοπαθή.*

Αλλά, εκτός από αυτό το σχόλιο που υποδηλωνόταν από το βλέμμα της Χρυσοδάκτυλης, υπήρχε και μια ερώτηση εκεί, την οποία η Νίθρα δεν ήταν βέβαιη αν θα έπρεπε να αποκωδικοποιήσει ως *Τα ξέρει*

ο Αρχικατάσκοπος όλα τούτα; ή ως Γιατί να μην πω τίποτα ούτε στον Φένταρ;

Για το πρώτο, η Βασίλισσα σκέφτηκε: Άστη ν'αναρωτιέται· το τι ξέρει ο Άλαντμιν και τι όχι δεν την αφορά. Και για το δεύτερο: Θα πρέπει να μ'εμπιστευτεί. Αν με προδώσει, θα την κάνω να μετανιώσει γι'αυτό...

«Εντάξει, Χρυσοδάκτυλη;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Μιρλίμια. «Μην ανησυχείς, Νίθρα· τίποτα δε θα διαρρεύσει από εμένα.»

Κεφάλαιο 7

Απαγωγή

Τα βήματα της Χρυσοδάκτυλης δεν ακούγονταν μέσα στο διάδρομο, αν και η Μιρλίμια δολοφόνος δε φαινόταν να κάνει καμία προσπάθεια για να βαδίζει αθόρυβα. Αν κάποιος την έβλεπε, θα έλεγε πως έμοιαζε να κάνει τη νυχτερινή της βόλτα. Η ώρα, βέβαια, ήταν λίγο αργά για νυχτερινή βόλτα· πλησίαζαν τα μεσάνυχτα. Η Χρυσοδάκτυλη το γνώριζε αυτό επειδή είχε κοιτάξει ένα μεγάλο, μηχανικό ρολόι (κανένα από τα ηλιακά ρολόγια, φυσικά, δε λειτουργούσε πλέον· όλα έδειχναν την ίδια ώρα: την ώρα που ο ήλιος είχε χαθεί από τον ουρανό) και επειδή είχε πια μάθει κάπως να υπολογίζει το χρόνο σ'ετούτη την ανήλιαγη κατάσταση που βρισκόταν ο κόσμος.

Πλησίασε μια πόρτα, την άνοιξε, και μπήκε στη βιβλιοθήκη του παλατιού. Αφουγκράστηκε, μήπως κανείς άλλος ήταν εδώ, μα δεν άκουσε τον παραμικρό θόρυβο. Έκλεισε και πέρασε ανάμεσα από τα ράφια και τα βιβλία. Η μυρωδιά του χαρτιού και της μελάνης πλημμύριζε το χώρο.

Η Χρυσοδάκτυλη άνοιξε τα πατζούρια ενός παραθύρου και, ύστερα, το τζάμι. Έβγαλε το μισό της σώμα έξω, στον ψυχρό, νυχτερινό αέρα που ερχόταν απ'τη θάλασσα, και κοίταξε επάνω. Το βλέμμα της επικεντρώθηκε σ'ένα άλλο παράθυρο, που βρισκόταν στον αμέσως επόμενο όροφο του παλατιού. *Ο δρόμος είναι εύκολος*, συλλογίστηκε, παρατηρώντας τα πιασίματα που υπήρχαν.

Βγήκε στο περβάζι κι άρχισε να σκαρφαλώνει.

Ο κήπος ήταν καμένος –τα απομεινάρια των φυτών που, παλιά, βασιλεύαν εδώ έτριζαν κάτω από τα μπιτοφορεμένα πόδια της Νίθρα–, αλλά, επίσης, σκοτεινός. Και τούτο το βαθύ σκοτάδι που είχε κυριαρχήσει μετά την εξαφάνιση του ήλιου και της σελήνης ήταν, πραγματικά, χρήσιμο, στη συγκεκριμένη περίπτωση. *Κανένας*

φρουρός δε θα μας παρατηρήσει, εκτός κι αν περνάει από κοντά. Βέβαια, θα έπρεπε να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά· το να είσαι πολύ σίγουρος για τον εαυτό σου είναι ο μόνος βέβαιος τρόπος για ν' αποτύχεις. Η Νίθρα κοίταξε τριγύρω, επιφυλακτικά, μέσα από την κουκούλα της κάπας της. Δεν είδε κανέναν να ζυγώνει. Έγλειψε τα χείλη και έστρεψε τη Ματιά της ψηλά, στο παράθυρο του δωματίου του Ρέλγκριν. Το Χάρισμα της διαπερνούσε εύκολα το σκοτάδι, σαν να επρόκειτο για αραχνοϋφαντο πέπλο, που άνθρωποι και πράγματα βρίσκονταν ή μετακινούνταν πίσω του· έτσι, δε δυσκολεύτηκε να προσέξει τη Χρυσοδάκτυλη, η οποία σκαρφάλωνε πάνω στον τοίχο του παλατιού, ζυγώνοντας το δωμάτιο του Αρχιστράτηγου.

Είναι εντυπωσιακή, σκέφτηκε η Νίθρα, παρατηρώντας τις κινήσεις της. Πολύ εντυπωσιακή. Θα μου φανεί ιδιαίτερα χρήσιμη στη διοίκηση του Βασιλείου μου.

Η Χρυσοδάκτυλη πέρασε ένα λεπτό στιλέτο μέσα στη χαραμάδα του παραθύρου και σήκωσε το μάνταλο. Παραμέρισε το τζάμι και μπήκε στο δωμάτιο όπου κοιμόταν ο Ρέλγκριν, ροχαλίζοντας σιγανά. Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του, και η μορφή του φωτιζόταν από το φως της φωτιάς του τζακιού.

Η Χρυσοδάκτυλη τον πλησίασε. Άπλωσε το χέρι της και του έσφιξε τον ώμο. Ο άντρας ξύπνησε κι ανασηκώθηκε· την ίδια στιγμή, η δολοφόνος κατέβασε τη λαβή του στιλέτου της, με δύναμη, στον κρόταφό του, αναισθητοποιώντας τον.

Θηκάρωσε το όπλο της και τράβηξε τον Ρέλγκριν έξω από τα σκεπάσματα. *Είναι ΒΑΡΥΣ, μα τον Ερποχθόνιο!* Τρίζοντας τα δόντια της, τον έσυρε ως το παράθυρο και κατάφερε να τον σηκώσει και να τον ρίξει πάνω στο περβάζι. *Πρέπει να ζητήσω επιπλέον πληρωμή από τη Νίθρα, σκέφτηκε, για να προσλάβω έναν καλό θεραπευτή για τη μέση μου!...*

Από κάτω, η Νίθρα είδε τη Χρυσοδάκτυλη να βγάζει το μισό σώμα του Ρέλγκριν από το παράθυρο. Το κεφάλι του άντρα έπεφτε, παράλυτα, στο πλάι. *Εντάξει· τώρα μπορώ να τον κατεβάσω.* Επικαλούμενη το Κοσμικό Κέλευσμα, πρόσταξε το σώμα του Αρχιστράτηγου,

με σταθερή αλλά όχι δυνατή φωνή: «Βγες από το παράθυρο και κατέβα, ομαλά, στα πόδια μου.»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή της και αισθάνθηκε το έδαφος να τραντάζεται, ενώ από πάνω άκουσε ένα τόσο δυνατό ΚΡΑΚ! που νόμισε ότι ο ουράνιος θόλος είχε, ξαφνικά, θρυμματιστεί και τα θρύψαλά του θα έπεφταν να την τραυματίσουν. Παράπλητσε, ζαλισμένη, σκόνταψε κι έπεσε στα γόνατα· τα χέρια της κρατούσαν τις πλευρές του κεφαλιού της, που πήγαινε να σπάσει.

«*Νίθρα!*» Η σφυριχτή φωνή της Χρυσοδάκτυλης ήχησε σαν από πολύ, πολύ μακριά.

Η Βασίλισσα έκλεισε τα μάτια και πήρε μια βαθιά ανάσα, παλεύοντας να συνέλθει. Το έδαφος είχε αρχίσει να σταματά να τραντάζεται από κάτω της. Ο ουρανός δε θρυμματιζόταν πλέον. *Μεγάλη Θεά, τι συνέβη; Έγινε, ξαφνικά, η αντίσταση τόσο ισχυρή;*

Όχι, αυτό που είχε νιώσει δεν ήταν η αντίσταση του αλλαγμένου κόσμου, του κόσμου που προσπαθούσε να μοιάσει στους Αρχέτοπους· ήταν μια αντίσταση παρόμοια με εκείνη που είχε αισθανθεί όταν, στην Ήανβαν, είχε επιχειρήσει να Κελεύσει τον ουρανό να βρέξει.

Αλλά τι έκανα τώρα; Αυτό που πήγα να κάνω δεν ήταν τόσο σπουδαίο... Γιατί είχε συμβεί ό,τι είχε συμβεί; Τι διαφορά είχε το σώμα του Ρέλγκριν από οτιδήποτε άλλο είχε ποτέ της Κελεύσει;

Ήταν έμβιο. Ζούσε. Αίμα έτρεχε στις φλέβες του. Ένας οργανισμός λειτουργούσε κάτω από το δέρμα.

Η Νίθρα σηκώθηκε στα πόδια της· τα γόνατά της έτρεμαν ακόμα, αλλά τα αγνόησε, πεισματικά. Ύψωσε το βλέμμα, για να κοιτάξει τη Χρυσοδάκτυλη, στο παράθυρο.

Πρέπει να τον τυλίξει με κάτι. Με κάποιο σεντόνι. Πώς θα της το φωνάξω; Θα τραβήξουμε την προσοχή.

Μια ιδέα τής ήρθε. Μια ιδέα που δεν της άρεσε καθόλου. Αλλά, αφού δεν είχε καμία καλύτερη....

Ζύγωσε τον τοίχο του παλατιού, έλυσε την κάπα της, και την έριξε κάτω, στο έδαφος. Πάτησε πάνω και την Κέλευσε: «Ύψωσέ με ως το παράθυρο που κοιτάζω.»

Το ενισχυμένο ένδυμα τη σήκωσε στον αέρα, και η Νίθρα πήδησε, γρήγορα, μέσα στο υπνοδωμάτιο του Ρέλγκριν, περνώντας δίπλα

απ'τον αναισθητοποιημένο Αρχιστράτηγο και τη Χρυσοδάκτυλη. Την κάπα της την άρπαξε, προτού πέσει.

«Τι έγινε, Νίθρα;» ρώτησε η Μιρλίμια.

«Δε μπορώ να τον κατεβάσω όπως νόμιζα. Τύλιξέ τον σ'ένα σεντόνι.»

Η Χρυσοδάκτυλη υπάκουσε.

«Δέσε το καλά γύρω του, αλλιώς θα πέσει και θα σκοτωθεί.»

Η Μιρλίμια το έδεσε, με τους καλύτερους και ασφαλέστερους κόμπους που ήξερε.

Η Νίθρα πήρε βαθιά ανάσα· το κεφάλι της ακόμα πονούσε. «Ωραιά.» Επικαλέστηκε το Κοσμικό Κέλευσμα, προστάζοντας το σεντόνι: «Κατέβασέ τον, ομαλά, στο έδαφος, κάτω απ'το παράθυρο.»

Ο Ρέλγκριν βγήκε από το παλάτι, αιωρούμενος, και προσγειώθηκε στο χώμα.

«Τι διαφορά—;» έκανε να ρωτήσει η Χρυσοδάκτυλη.

«Άστο αυτό,» τη διέκοψε η Νίθρα. Έριξε την κάπα της στο πάτωμα, πάτησε επάνω της, και την Κέλευσε να την κατεβάσει πλάι στον Αρχιστράτηγο, πράγμα το οποίο έγινε.

Η Χρυσοδάκτυλη κοιτούσε παραξενεμένη, νομίζοντας ότι βρισκόταν μέσα σε κάποιο παραμύθι, σαν αυτά που έλεγαν οι γιαγιάδες. *Η ζωή είναι το πιο μεγάλο και αλλόκοτο παραμύθι, τελικά*, συλλογίστηκε, και βγήκε κι εκείνη απ'το παράθυρο, κατεβαίνοντας με τον παλιό, καλό τρόπο των χεριών και των ποδιών.

Η Νίθρα γονάτισε και φόρεσε την κάπα της. Αισθανόταν όλο της το σώμα να τρέμει από τη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος, και ήξερε ότι θα χρειαζόταν να το χρησιμοποιήσει, τουλάχιστον, άλλη μία φορά.

Η Χρυσοδάκτυλη κατέβηκε πλάι της και έπιασε τον Ρέλγκριν από τις μασκάλες. «Πιάστον τον από τα πόδια,» είπε. «Εκτός άμα σκέφτεσαι να τον μεταφέρουμε με τον δικό σου τρόπο.»

Η Νίθρα έπιασε τα πόδια του Αρχιστράτηγου· ο τραυματισμένο της ώμος την πόνεσε, αλλά καλύτερα αυτό, παρά να σπαταλούσε κι άλλο τις δυνάμεις της· ήταν συνετότερο να τις κρατήσει για μετά, που θα έπρεπε να επικαλεστεί το Κέλευσμα.

Έτσι, κουβαλώντας τον Ρέλγκριν ανάμεσά τους, οι δύο γυναίκες κατευθύνθηκαν προς το τείχος, που βρισκόταν πέρα από τους στά-

βλους. Ο κήπος δεν τους προσέφερε κάλυψη, καμένος καθώς ήταν, αλλά το σκοτάδι ήταν πυκνό και τις βόλευε. Επίσης, η σιγαλιά ήταν τόσο... τόσο δυνατή, θα μπορούσε να πει κάποιος... που, αν κανείς τις πλησίαζε, θα τον άκουγαν.

Όπως και τον άκουσαν.

«Φρουρός!» σφύριξε η Χρυσοδάκτυλη. «Πάμε πίσω από κείνο το κάρο!»

Η Νίθρα υπάκουσε, εμπιστευόμενη τη Μιρλίμια απόλυτα σε τέτοια ζητήματα. Μετέφεραν τον Ρέλγκριν πίσω από το κάρο –το οποίο περιείχε άχυρα– και κρύφτηκαν εκεί, γονατίζοντας.

Η Βασίλισσα του Νούφρεκ προσπαθεί ν'αποφύγει τους ίδιους της τους φρουρούς! σκέφτηκε η Νίθρα, αυτοσαρκαστικά. *Αν ήμουν σαν την Καλβάρθα, θα έπρεπε ν'αρχίσω να μαστιγώνομαι!*

Τα βήματα πλησίασαν πολύ.

«Δε θα μας δει,» ψιθύρισε η Χρυσοδάκτυλη.

Ο φρουρός πέρασε.

Η Νίθρα κοίταξε τη Μιρλίμια, ερωτηματικά.

«Το Προαίσθημα,» εξήγησε εκείνη.

Σωστά...

Ο Ρέλγκριν μούγκρισε.

Η Χρυσοδάκτυλη, πάραυτα, τράβηξε ένα της ξιφίδιο.

Η Νίθρα έσκυψε, πλάι στ'αφτί του, και ψιθύρισε έντονα, χρησιμοποιώντας την Πειθώ: *«Κοιμήσου. Είσαι κουρασμένος και το κρεβάτι είναι μαλακό. Κοιμήσου.»*

Ο Ρέλγκριν κοιμήθηκε.

Η Χρυσοδάκτυλη θηκάρωσε το ξιφίδιο και τον έπιασε από τις μασκάλες, ενώ η Νίθρα από τα πόδια.

Πέρασαν πίσω από το μεγάλο, βασιλικό στάβλο, πατώντας αγριόχορτα· εδώ το μέρος δεν ήταν τόσο καμένο, όπως στα υπόλοιπα σημεία. Έφτασαν κοντά στο τείχος και άφησαν τον Ρέλγκριν στη γη.

Η Νίθρα καθάρισε το λαιμό της και Κέλευσε το σεντόνι: «Ύψωσε τον πάνω από το τείχος και άφησέ τον, μαλακά, από την άλλη μεριά.»

Το σεντόνι την υπάκουσε, ενώ εκείνη αισθανόταν πυρωμένες λόγχοις να περνούν μέσα απ'το κεφάλι της. Η Χρυσοδάκτυλη τη στήριξε, για να μην πέσει.

«Απο δώ και περά μπορώ να συνεχίσω μόνη μου,» της είπε. «Πήγαινε να ξεκουραστείς.»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Θα έρθω. Ίσως να με χρειαστείς.»

Η Χρυσοδάκτυλη σκαρφάλωσε στην κορυφή του τείχους και έδωσε το δεξί της χέρι στη Βασίλισσα. Εκείνη το έπιασε, με το αριστερό της (δεν ήθελε να ζορίσει τον τραυματισμένο της ώμο), και πάτησε γερά στις πέτρες. Δυσκολεύτηκε ν'ανεβεί, αλλά τα κατάφερε και, μαζί με τη Χρυσοδάκτυλη, πήδησε από την άλλη μεριά του τείχους, δίπλα στον Ρέλγκριν.

Η Νίθρα έπιασε τα πόδια του Αρχιστράτηγου και η Μιρλίμια δολοφόνος τις μασκάλες του, και τον τράβηξαν, γρήγορα, μέσα σε μια πάροδο... όπου μια σκοτεινή φιγούρα, τυλιγμένη σε κάπα, τις περίμενε.

«Μοιάζεις έτοιμη να λιποθυμήσεις,» είπε, ατενίζοντας τη Βασίλισσα.

Η Νίθρα ξεφύσησε, αφήνοντας τα πόδια του Ρέλγκριν. «Είμαι έτοιμη να λιποθυμήσω, Κένκορ.»

Ο αδελφός της έπιασε τους αστραγάλους του Αρχιστράτηγου. «Επίστρεψε στο παλάτι,» της είπε.

«Όχι· θα σας συνοδέψω μέχρι το σκάφος, και μετά, θα επιστρέψουμε μαζί.»

Η Χρυσοδάκτυλη και ο Κένκορ άρχισαν να προχωρούν, κατευθυνόμενοι ανατολικά, προς το Βασιλικό Λιμάνι. Η Νίθρα τους ακολουθούσε, βαριανασαιώντας και προσπαθώντας να συνέλθει από τη δοκιμασία που είχε υποστεί. Εκείνο που, κυρίως, της είχε στοιχίσει και που ακόμα δεν είχε ξεπεράσει ήταν το χτύπημα του Κοσμικού Κελεύσματος, όταν πρόσταξε το σώμα του Ρέλγκριν να κατεβεί. *Αν και, κανονικά, θα έπρεπε να είμαι ευγνώμων. Μπορούσα να έχω χάσει τις αισθήσεις μου, σκέφτηκε, ενθυμούμενη τι είχε συμβεί στην Ήανβαν. Κι αν είχα χάσει τις αισθήσεις μου, τότε όλο μου το σχέδιο θ'αποτύχαινε.* Βέβαια, άλλο ήταν το να Κελεύσεις ένα ανθρώπινο σώμα να κατεβεί κι άλλο το να Κελεύσεις τον ουρανό να βρέξει, υπέθετε· οπότε, λογικά, τα παράπλευρα αποτελέσματα δε θα έπρεπε να είναι και τα ίδια. Αφού, όταν είχε επιχειρήσει το δεύτερο, είχε λιποθυμήσει, τότε, επιχειρώντας το πρώτο, το οποίο ήταν σαφώς μικρότερο εγχείρημα, μάλλον δε θα λιποθυμούσε. Ωστόσο, ο κόσμος

είχε αλλάξει, κυριολεκτικά, από τις ημέρες που η Νίθρα βρισκόταν στην Ήανβαν· φαινόταν να προσπαθεί να προσομοιώσει τους Αρχέτοπους· έτσι, ποτέ δεν ξέρεις... Όφειλε να είναι προσεκτική. Έπρεπε *εξαρχής* να είχε πει στη Χρυσοδάκτυλη να τον τυλίξει με σεντόνι! Τέλος πάντων, ό,τι έγινε έγινε...

«Σας είδε κανένας φρουρός;» ρώτησε ο Κένκορ, κοιτάζοντας τη Νίθρα πάνω απ'τον ώμο του. «Σας κυνήγησαν;»

«Όχι,» απάντησε εκείνη.

«Τότε, γιατί δείχνεις τόσο ταλαιπωρημένη;»

«Θα σου εξηγήσω μετά, Κένκορ. Πάντως, δε συνέβη αυτό που νομίζεις. Έκανα μια βλακεία που δεν έπρεπε να είχα κάνει.»

Ο *Κυματόλυκος* ήταν αραγμένος στην αποβάθρα, και ο Σαμόλθιρ τούς περίμενε, καθισμένος στην πλώρη και καπνίζοντας την πίπα του. Η Χρυσοδάκτυλη, ο Κένκορ, και η Νίθρα σταμάτησαν μέσα σ'ένα σκοτεινό δρομάκι, και η τρίτη κοίταξε έξω, το λιμάνι, για να δει αν βρισκόταν καμία περιπολία κοντά. *Η Βασίλισσα του Νούφρεκ*, σκέφτηκε ξανά, *προσπαθεί ν'αποφύγει τους ίδιους της τους φρουρούς!*

Η Ματιά της έπεσε πάνω σε μια τετραμελή, ένοπλη ομάδα που ερχόταν από το βάθος. Έκανε νόημα στους συντρόφους της να μείνουν πίσω, και η Χρυσοδάκτυλη κι ο Κένκορ τράβηξαν τον Ρέλγκριν πιο βαθιά μέσα στις σκιές. Τότε, εκείνος άρχισε πάλι να μουγκρίζει. Η Μιρλίμια τράβηξε ένα ξιφίδιο, αλλά η Νίθρα την πρόλαβε, σκύβοντας και ψιθυρίζοντας, έντονα, στ'αφτί του: «*Κοιμήσου, Ρέλγκριν. Κοιμήσου.*» Η Πειθώ φόρτιζε τα λόγια της, και ο άντρας σώπασε, όπως και την προηγούμενη φορά.

Η Βασίλισσα κοίταξε έξω απ'το στενωρύμι, και είδε τους φρουρούς να πλησιάζουν. Πέρασαν από κάποια απόσταση μπροστά της, δίχως να την παρατηρήσουν, και, έπειτα, έστριψαν αριστερά.

«Τώρα!» είπε η Νίθρα στους συντρόφους της, και βάδισε, βιαστικά, προς τον *Κυματόλυκο*.

Ο Κένκορ και η Χρυσοδάκτυλη την ακολούθησαν, μεταφέροντας τον Ρέλγκριν ανάμεσά τους.

Ο Σαμόλθιρ τούς είδε και σηκώθηκε όρθιος. Η κάπα του ανέμιζε ανάλαφρα στο νυχτερινό αεράκι που παρέσερνε τον καπνό της πίπας του.

Η Νίθρα, ο αδελφός της, και η Μιρλίμια δολοφόνος ανέβηκαν τη ράμπα του πλοίου και βρέθηκαν στο κατάστρωμα, όπου ο Καπετάνιος τούς συνάντησε, μαζί με δύο ναύτες.

«Αφήστε τον στα κοπέλια μου,» είπε στον Κένκορ και στη Χρυσοδάκτυλη, κι εκείνοι απόθεσαν τον Ρέλγκριν στα σανίδια του *Κυματόλυκου*.

«Σ'ευχαριστώ, Καπετάνιε,» είπε η Νίθρα. «Γι'ακόμα μια φορά, με υποχρεώνεις.»

«Ελπίζω η ανταμοιβή μου να εξακολουθεί να με περιμένει, στην επιστροφή,» μειδίασε εκείνος, δαγκώνοντας την πίπα του.

Η Νίθρα δεν είχε προστάξει ακόμα να μεταφέρουν το σεντούκι με το χρυσάφι στον *Κυματόλυκο*, γιατί ο Σαμόλθιρ δε σχεδίαζε να φύγει από τώρα· τον φιλοξενούσε στο παλάτι της, έχοντας την ανταμοιβή του στο θησαυροφυλάκιο, για ασφάλεια, και υποσχόμενη πως θα του την έδινε όταν ήταν να εγκαταλείψει το λιμάνι της Έρλεν για να πάει στη Βάλγκριθμωρ. Τώρα, κανονικά, θα μπορούσε να του παραδώσει τα χρήματα και ο Σαμόλθιρ να φύγει, αφότου μετέφερε τον Ρέλγκριν εκεί όπου η Νίθρα ήθελε. Ωστόσο, η Βασίλισσα είχε προτιμήσει να μη γίνει η παράδοση της ανταμοιβής, γιατί πιθανώς ο Άλαντμιν να μάθαινε γι'αυτό και να παραξενευόταν. Έτσι, είχε πει στον Σαμόλθιρ ότι, λόγω μυστικότητας, έπρεπε να τον πληρώσει μετά. Εκείνος δεν είχε φέρει καμία αντίρρηση.

«Μην ανησυχείς για τίποτα, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε τώρα η Βασίλισσα. «Θα είχες ήδη το χρυσάφι σου, αν αυτό εξαρτιόταν μόνο από εμένα. Αλλά, δυστυχώς, όλα τούτα όφειλαν να γίνουν όσο το δυνατόν πιο κρυφά κι αθόρυβα.»

«Καταλαβαίνω, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Σαμόλθιρ.

«Καλό ταξίδι,» του ευχήθηκε η Νίθρα, δίνοντάς του το αριστερό της χέρι. «Η Θεά μαζί σου.»

«Τυχεροί ήμασταν, θα έλεγα,» παρατήρησε ο Κένκορ, καθώς αυτός κι η αδελφή του επέστρεφαν στο παλάτι, βαδίζοντας μέσα στους δρόμους της Βασιλικής Περιφέρειας πολύ πιο χαλαρά απ'ό,τι βάδιζαν πριν, και νιώθοντας κι οι δύο ένα βάρος να έχει φύγει από πάνω τους.

«Ναι, αρκετά...»

«Τι συνέβη, αλήθεια; Τι 'βλακεία' έκανες;»

«Χρησιμοποίησα το Κοσμικό Κέλευσμα όπως δεν έπρεπε να το είχα χρησιμοποιήσει.»

«Αυτό δε μου λέει και πολλά.»

«Φυσικό είναι,» είπε η Νίθρα.

«Δε θα μου εξηγήσεις λίγο περισσότερο;»

Είμαι, πραγματικά, κουρασμένη για εξηγήσεις, σκέφτηκε· αλλά απάντησε: «Προσπάθησα να προστάξω κάτι που δε γινόταν να προστάξω· κι όταν το προσπαθώ αυτό, αισθάνομαι ότι ολόκληρο το σύμπαν γυρίζει και με χτυπά... και τώρα που ο κόσμος είναι έτσι –που χάθηκε ο ήλιος, δηλαδή–, τα πράγματα είναι ακόμα δυσκολότερα στη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος.»

Ο Κένκορ έδειχνε μπερδεμένος.

Η Νίθρα αναστέναξε. «Άστο. Απλά, θέλω να ξεκουραστώ τώρα. Είμαι χάλια.»

Πλησιάζοντας την κεντρική πύλη του κήπου του παλατιού, η Νίθρα έβγαλε την κουκούλα της κάπας της και πρόσταξε τους φρουρούς ν'ανοίξουν. Εκείνοι, αναγνωρίζοντας τη Βασίλισσά τους, υπάκουσαν.

Ο Άλαντμιν θα μάθει για την επιστροφή μου, σκέφτηκε η Νίθρα, καθώς αυτή κι ο Κένκορ διέσχιζαν τον κήπο, αλλά τώρα πλέον δε μ'ενδιαφέρει. Έχω απομακρύνει τον Ρέλγκριν· η διαμάχη τους έχει τελειώσει. Εύχομαι μόνο να μου είπε αλήθεια ο Άλαντμιν, όταν υποστήριξε ότι έχει κάποιον ικανό άνθρωπο για να πάρει στα χέρια του τη διοίκηση του στρατού. Γιατί, αν δεν έχει... Δε θέλω, καλύτερα, να σκέφτομαι τι θα γίνει, αν δεν έχει.

Κεφάλαιο 8

Η Φυλακή των Κυμάτων

Ο Άλαντμιν μπήκε στα βασιλικά διαμερίσματα, για να βρει τη Νίθρα να τον περιμένει, καθισμένη σε μια πολυθρόνα και ντυμένη μ'ένα μακρύ, μενεξεδί φόρεμα· τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο, και φορούσε μαύρα, δερμάτινα σανδάλια με τακούνι.

Τι έχει να μου πει τώρα; αναρωτήθηκε, στεκόμενος εμπρός της. «Καλημέρα, Βασίλισσά μου,» είπε.

Ο τόνος της φωνής του ήχησε ψυχρός, και η Νίθρα αναστέναξε, σιγανά, γιατί δεν ήταν βέβαιη αν αυτό που θα του έλεγε θα τον χαροποιούσε ή θα τον δυσαρεστούσε. Μάλλον, θα τον δυσαρεστούσε, υπέθετε, γνωρίζοντας πόσο οργισμένος ήταν. Αναμφίβολα, θα προτιμούσε να τακτοποιήσει ο ίδιος το ζήτημα με τον Ρέλγκριν.

«Καλημέρα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε, επίσημα, η Νίθρα. «Επιθυμείτε να πλησιάσετε, για να σας ασπαστώ;»

Ο Άλαντμιν γέλασε, άθελά του. Ζύγωσε και, σκύβοντας, τη φίλησε στα χείλη.

«Κάθισε κοντά μου,» ζήτησε η Νίθρα.

Δεν υπήρχε καρέκλα δίπλα στην πολυθρόνα, έτσι ο Άλαντμιν κάθισε στο χαλί, στα πόδια της, και περίμενε να του πει το λόγο για τον οποίο τον είχε καλέσει εδώ· γιατί, απ'ό,τι μπορούσε να καταλάβει από την έκφρασή της, δεν τον είχε καλέσει μόνο για να τον «ασπαστεί».

«Ο Ρέλγκριν δεν είναι πλέον στο παλάτι,» δήλωσε η Νίθρα.

Ο Άλαντμιν βλεφάρισε, ξαφνιασμένος. *Τι εννοεί; Πού έχει πάει;*

Η Νίθρα είδε την απορία στο βλέμμα του. «Τον απομάκρυνα.»

«Πώς τον απομάκρυνες; Πού τον πήγες; Πότε;»

«Χτες βράδυ.»

Τα μάτια του Άλαντμιν στένεψαν. *Και πώς κανένας μου κατάσκοπος δεν πρόσεξε τίποτα; Μέσα στο ίδιο το παλ—*

«Τα είχα κανονίσει, ώστε να γίνουν τα πάντα με πλήρη μυστικότητα,» εξήγησε η Νίθρα, σαν να μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις

του. «Τον έστειλα μακριά από εδώ, για να μην υπάρξει άλλη διαμάχη μεταξύ σας.»

«Δεν είναι νεκρός, δηλαδή.»

«Όχι.»

«Νίθρα—»

«Δεν το έβρισκα αναγκαίο να πεθάνει—»

«Γιατί; Σ' ενδιαφέρει για τη ζωή του;» απαίτησε ο Άλαντμιν.

«Δεν είναι... δίκαιο.»

Ο Άλαντμιν γέλασε. «Έλα τώρα, Νίθρα· ακούγεσαι σαν ιέρεια!» Ήταν πάλι θυμωμένος, πράγμα φανερό από τη φωνή και το πρόσωπό του.

Τίποτα δεν τον ικανοποιεί! Τι άλλο θέλει; Γιατί ζηλεύει τόσο; «Εσύ γιατί επέμενες η Πάρνα να μείνει ζωντανή;» αντιγύρισε η Νίθρα. «Θα έπρεπε να υποθέσω ότι είσαι ερωτευμένος μαζί της;»

«Παραλογίζεσαι—»

«Ίσως· αλλά κι εσύ το ίδιο κάνεις.» Αναστέναξε. «Δε θέλω άλλο αίμα στα χέρια μου, Άλαντμιν. Αρκετά. Αρκετοί άνθρωποι έχουν σκοτωθεί εξαιτίας μου· αρκετοί έχουν ταλαιπωρηθεί. Θέλω, κάποτε, να τελειώσει αυτός ο φαύλος κύκλος. Θέλω να βασιλέψω όσο καλύτερα μπορώ, όχι όσο χειρότερα μπορώ.»

«Πού είναι τώρα, ο Ρέλγκριν;» ρώτησε ο Άλαντμιν, αλλά η φωνή του είχε μαλακώσει, όπως και η όψη του.

«Φυλακισμένος, και μακριά από εδώ.»

«Σε ποιο μέρος;»

«Αυτό δε θα σου το πω.»

Ο Άλαντμιν ορθώθηκε. «Δε μ' εμπιστεύεσαι αρκετά; Τι φοβάσαι; ότι μπορεί να τον σκοτώσω;»

«Ναι,» απάντησε απλά η Νίθρα.

Ο Άλαντμιν κούνησε το κεφάλι.

«Είναι καλύτερα έτσι. Δεν... δεν μπαίνεις στον πειρασμό.»

«Είσαι Εκλεκτή της Θεάς· υποθέτω, ξέρεις από τέτοια.» Δεν υπήρχε θυμός στη φωνή του.

Η Νίθρα μειδίασε.

Ο Άλαντμιν γονάτισε στο ένα γόνατο εμπρός της. «Τι μέτανοια οφείλω, λοιπόν, να κάνω, Σεβασμιότατη;»

«Πιστεύεις ότι η μετάνοιά σου θα πρέπει να μοιάζει μ'αυτές που επιβάλλει το ιερατείο;» ρώτησε η Νίθρα.

«Εσύ είσαι η Εκλεκτή,» είπε πάλι ο Άλαντμιν· «γνωρίζεις το θέλημα της Θεάς.»

«Η μετάνοια έχει αρκετά βήματα.»

«Ποιο είναι το πρώτο;»

«Ένα φιλή. Εδώ.» Η Νίθρα έδειξε το αριστερό της μάτι.

Ο Άλαντμιν τεντώθηκε και τη φίλησε, καθώς το βλέφαρό της έκλεινε. «Και το δεύτερο βήμα;»

«Άλλο ένα φιλή. Εδώ.» Η Νίθρα έδειξε το σημείο ανάμεσα στα μάτια της.

Ο Άλαντμιν υπάκουσε, με τα χέρια του ν'ακουμπούν στους βραχίονες της πολυθρόνας.

«Εδώ.» Η Νίθρα έδειξε το δεξί της μάτι· και, αφού εκείνος τη φίλησε ξανά, «Εδώ,» ψιθύρισε, κι άγγιξε τα χείλη της. Ο Άλαντμιν έκανε το τέταρτο βήμα της μετάνοιάς του, και ρώτησε: «Το πέμπτο;» Η Νίθρα πέρασε τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού μέσα στα μαλλιά του. «Το τέταρτο βήμα είναι διπλό,» είπε. «Το απαιτεί η Θεά;» ρώτησε ο Άλαντμιν. «Ναι,» απάντησε εκείνη, και τα χείλη του κόλλησαν επάνω στα δικά της. «Το επόμενο βήμα εξακολουθεί να θεωρείται πέμπτο;» είπε ο Άλαντμιν, μετά. «Ασφαλώς, τέκνον μου. Εδώ.» Άγγιξε το κοίλο σημείο του λαιμού της· και, όταν τη φίλησε κι εκεί, είπε: «Εδώ.» Ανάμεσα στα στήθη της, το φόρεμα είχε ένα τριγωνικό άνοιγμα που έμοιαζε με πτηνό που φτερουγίζει, και δύο δάχτυλα της Νίθρα το έδειξαν. Ο Άλαντμιν έσκυψε και φίλησε το εκτεθειμένο δέρμα, ενώ αισθανόταν τα πόδια της να τυλίγονται πίσω από τα λυγισμένα του γόνατα. «Το έβδομο βήμα;» τη ρώτησε. «Εδώ,» του είπε, αγγίζοντας την κοιλιά της. Εκείνος ανταποκρίθηκε. «Το όγδοο;» «Εδώ,» έδειξε το σημείο ανάμεσα στους μηρούς της. Ο Άλαντμιν τη φίλησε, νιώθοντας τη θερμότητα κάτω απ'το φόρεμα και το εσώρουχό της. Έπειτα, ρώτησε, με τη φωνή του βραχνή: «Το ένατο βήμα;»

«Δεν υπάρχει ένατο βήμα.»

Ο Άλαντμιν ύψωσε το βλέμμα, για να την κοιτάξει καταπρόσωπο. «Κι αν αισθάνομαι ιδιαίτερα αμαρτωλός και θέλω να μετανοήσω περισσότερο;»

Η Νίθρα γέλασε. «Δεν μπορείς,» είπε· και, καθώς το ύφος της σοβαρεύει: «Πρέπει να σε ρωτήσω κάτι πολύ σημαντικό.»

Ο Άλαντμιν αισθάνθηκε τα πόδια της να χαλαρώνουν πίσω από τα λυγισμένα του γόνατα. «Τι;»

«Απομάκρυνα τον Ρέλγκριν γιατί μου είπες ότι έχεις κάποιον ικανό άνθρωπο ώστε να αναλάβει τα καθήκοντά του. Ελπίζω αυτό να αληθεύει...»

«Αληθεύει.»

«Ποιος είναι;»

«Ο Φένταρ.»

«Ο Φένταρ; Άλαντμιν—!»

«Μη βιάζεσαι να κρίνεις. Οι περισσότεροι στρατιώτες έχουν τον Φένταρ περί πολλού· τον θεωρούν ήρωα και πολύ καλό διοικητή.»

«Θα τον δεχτούν, όμως, ως Αρχιστράτηγο;» είπε η Νίθρα.

«Πιστεύω πως ναι. Και του έχω μιλήσει ήδη.»

«Τι σου είπε; Συμφώνησε;»

«Με κάποιο δισταγμό, αλλά, ναι, συμφώνησε,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν. «Εσύ δεν τον θεωρείς αρκετά ικανό, Νίθρα;»

«Τον θεωρώ. Δηλαδή, έτσι νομίζω, ότι είναι ικανός. Αλλά εγώ δεν ξέρω και πολλά από στρατιωτικά ζητήματα, Άλαντμιν, οπότε δεν είμαι και ο καλύτερος άνθρωπος για να κρίνω. Πάντως, ότι τον εμπιστεύομαι, τον εμπιστεύομαι... Δεν είναι, όμως, η ικανότητά του που με ανησυχεί, ούτε η αξιοπιστία του. Η αντίδραση των υπόλοιπων στρατιωτικών με ανησυχεί, Άλαντμιν. Ο Φένταρ δεν είναι καν Ρουζβάνος.»

«Επέλεξες, ωστόσο, να τον κάνεις διοικητή της Βασιλικής Φρουράς...»

«Ναι, αλλά αυτή είναι μια κάπως... περιορισμένη θέση. Θέλω να πω ότι δεν διοικεί τόσο πολλούς ανθρώπους, ως διοικητής της Βασιλικής Φρουράς. Ως Αρχιστράτηγος του Βασιλείου, όμως....»

«Αλήθεια, τι θα πεις στο στρατό και στους ευγενείς για την εξαφάνιση του Ρέλγκριν;» θέλησε να μάθει ο Άλαντμιν.

«Ότι τον έστειλα σε κάποια σημαντική και επείγουσα αποστολή, την οποία αδυνατώ να τους αποκαλύψω.»

Ο Άλαντμιν φάνηκε σκεπτικός. «Επομένως,» είπε, «δεν είναι ανάγκη να κάνεις αμέσως τον Φένταρ Αρχιστράτηγο. Μπορείς, για αρ-

χή, να τον κάνεις αντικαταστάτη του Ρέλγκριν, πράγμα το οποίο δε θα προκαλέσει τόσες αντιδράσεις, σωστά;»

Η Νίθρα ένευσε. «Ναι, αυτό θα ήταν συνετότερο. Και, καθώς περνάει ο καιρός, ο αντικαταστάτης θα γίνει μόνιμος, αφού ο Ρέλγκριν θα πάθει κάποιο ‘τραγικό ατύχημα’ στην αποστολή του.»

Τα μάτια του άνοιξαν, και είδαν σκοτάδι.

Το κεφάλι του πονούσε φρικτά. Κάποιος τον είχε χτυπήσει στον κρόταφο.

Πού είμαι;

Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά ανακάλυψε ότι τα χέρια και τα πόδια του ήταν δεμένα.

Μεγάλη Θεά, τι συμβαίνει; Πού είμαι; Πού είμαι; Ο Ρέλγκριν αισθάνθηκε πανικός να τον καταλαμβάνει. Πάλεψε με τα δεσμά του, για να τα σπάσει, μα δεν κατόρθωσε τίποτα, παρά να λαχανιάσει και ο πόνος στο κεφάλι του να δυναμώσει.

Ποιος μου το έκανε αυτό; Κάποιος εισέβαλε στο παλάτι, με χτύπησε, και με απήγαγε...

Και γιατί θυμάμαι τη φωνή της Νίθρα στ’αφτί μου; «Κοιμήσου, Ρέλγκριν. Κοιμήσου.» Όνειρο ήταν; Ονειρευόμουν;

Ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι το μέρος όπου βρισκόταν ταλαντευόταν. *Πώς είναι δυνατόν; Πρέπει να ζαλίζομαι!*

Πάλεψε πάλι με τα δεσμά του, βίαια και αδιαφορώντας για το γεγονός ότι τα σχοινιά δάγκωναν τη σάρκα του, πληγιάζοντάς την. Κανένα αποτέλεσμα, όμως. Κανένα απολύτως. Ήταν πολύ καλά δεμένος.

«Πού είμαι;» ούρλιαξε μέσα στο σκοτάδι. *«Πού είμαι; ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ; ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ; ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ;»*

Φως τον έλουσε, και ο Ρέλγκριν έπαψε να φωνάζει. Έστρεψε το βλέμμα του επάνω, και στένεψε τα μάτια, γιατί η ακτινοβολία τον τύφλωνε. Καθώς η όρασή του καθάριζε, είδε μια τετράγωνη τρύπα και μια σκοτεινή φιγούρα.

«Ποιος είσαι;» απαίτησε. *«Γιατί είμαι εδώ; Τι μέρος είναι αυτό; Λύστε με, Λυκοκαταραμένοι μπάσταρδοι! Λύστε με!»*

Η σκοτεινή φιγούρα γονάτισε και είπε, με αντρική φωνή: «Σε πηγαίνουμε ταξίδι. Μην κάνεις φασαρία, και να θεωρείς τον εαυτό σου τυχερό που δεν είσαι νεκρός.» Η τρύπα έκλεισε.

Ο Ρέλγκριν ούρλιαξε, άναρθρα, και πάλεψε με τα δεσμά του, τρίζοντας τα δόντια. Αίμα έτρεχε από τους καρπούς και τους αστραγάλους του· μπορούσε να το αισθανθεί να κυλά πάνω στο δέρμα του.

Ποιος ευθυνόταν για τούτο; Ποιος ευθυνόταν; Ποιος Λυκοκαταραμένος μπάσταρδος τον είχε απαγάγει;

Ο Άλαντμιν! Αυτός πρέπει να ήταν. Ο Αρχικατάσκοπος. Αποκλείεται να ήταν άλλος. Και, ναι, όλα τούτα θύμιζαν πολύ τις υποχθόνιες, διαβολικές του μεθόδους. Μπορεί, μάλιστα, να είχε συμμαχήσει με την Αρτλάνα, για να φέρει σε πέρας το σχέδιό του.

«Κοιμήσου, Ρέλγκριν. Κοιμήσου.» Ναι, αυτή η φωνή ίσως, τελικά, να μην ήταν της Νίθρα, αλλά δική της. Ίσως να είχε χρησιμοποιήσει την Πειθώ της επάνω του, για να μην ξυπνήσει και ξεφύγει. Τι «ίσως»; –σίγουρα. Σίγουρα, αυτό είχε γίνει.

Θα τους κρεμάσω ανάποδα, και τους δύο, γρύλισε εσωτερικά ο Ρέλγκριν, ώσπου το αίμα να τους πάει στο κεφάλι και να φοφήσουνε σαν τα ποντίκια!

Πήρε καθιστή θέση και σύρθηκε μέσα στον σκοτεινό χώρο όπου βρισκόταν... ο οποίος, μάλλον, ήταν το αμπάρι κάποιου πλοίου. Ο Ρέλγκριν δεν είχε ποτέ ξανά στη ζωή του βρεθεί σε καράβι, έτσι δεν ήξερε σχεδόν τίποτα για τα πλεούμενα. Αν ήταν να ξεφύγει από εδώ, θα έπρεπε να το καταφέρει ανακαλύπτοντας πράγματα που μπορούσαν να τον βοηθήσουν. Και το πρώτο πράγμα που είχε έρθει στο μυαλό του ήταν να εντοπίσει κάποιο σίδερο, για να κόψει τα σχοινιά που τον κρατούσαν δέσμιο.

Συνάντησε κάτι και σταμάτησε. Το αισθανόταν ξύλινο, οπότε υπέθεσε ότι ήταν κιβώτιο. Σύρθηκε επάνω στην επιφάνειά του, ψάχνοντάς το, με τα δεμένα του χέρια, αλλά και με το υπόλοιπό του σώμα (το οποίο, καθότι γυμνό, ένιωθε και το παραμικρό τσίμπημα), μήπως βρει κάποιο μεταλλικό σημείο.

Δε βρήκε κανένα, και καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. Απομακρύνθηκε απ'το κιβώτιο και, σερνόμενος, συνέχισε να ερευνά τον χώρο φυλάκισής του... μέχρι που εξαντλήθηκε και δεν μπορούσε να

σέρνεται άλλο. Κατέρρευσε στα σανίδια, βαριανασαίνοντας και νιώθοντας μουδιασμένος παντού. Ο ύπνος τον πήρε, άθελά του.

Όνειρα δεν είδε, και ο ήχος βημάτων τον ξύπνησε. Άνοιξε τα βλέφαρα κι αντίκρισε δύο φιγούρες να στέκονται από πάνω του: έναν άντρα και μια γυναίκα. Ο άντρας κρατούσε λάμπα. Ο Ρέλγκριν τούς αναγνώριζε και τους δύο.

«*Προδότες!*» γρύλισε, καθώς ανασηκωνόταν. «Όταν αυτό μαθευτεί, η Βασίλισσα Νίθρα θα σας κρεμάσει!»

Η Χρυσοδάκτυλη, που σπάνια ήταν πολύ εκδηλωτική, δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. *Η Νίθρα είναι που σε έστειλε εδώ, ηλίθιε*, σκέφτηκε.

«Εντάξει,» είπε ο Σαμόλθιρ, «αλλά τώρα ήσυχα, μάγκα μου, άμα θες να τα πάμε καλά.» Τράβηξε ένα μαχαίρι από τη ζώνη του και, σκύβοντας, έκοψε τα δεσμά στα πόδια του Ρέλγκριν. «Σήκω πάνω.»

Εκείνος πήρε, αργά, γονατιστή θέση και, ύστερα, επιχείρησε να τιναχτεί καταπάνω στην κοιλιά του Σαμόλθιρ. Το Προαίσθημα, όμως, ειδοποίησε τη Χρυσοδάκτυλη και, προτού καν ο Ρέλγκριν προλάβει να κινηθεί, η Μιρλίμια τον κλότσησε στο στομάχι, κάνοντάς τον να διπλωθεί, βογκώντας.

«Είπαμε,» μούγκρισε ο Σαμόλθιρ, «ήσυχα. Σήκω τώρα, κι ανέβα τη σκάλα της καταπακτής. Άντε, σβέλτα.»

Ο Ρέλγκριν ορθώθηκε και βάδισε, παραπατώντας. «Δε μπορώ ν'ανεβώ με τα χέρια μου δεμένα,» είπε. «Λύστε με.»

«Κάνε μια προσπάθεια πρώτα, γέρο μου!» αποκρίθηκε ο Σαμόλθιρ, κεντρίζοντάς τον στα πλευρά, με το μαχαίρι του.

Ο Ρέλγκριν γρύλισε, αλλά υπάκουσε, και, σύντομα, βρισκόταν επάνω, στο κατάστρωμα, για να δει ότι το φως ήταν δυνατό – εκτυφλωτικό. *Πόσο καιρό ήμουν κλεισμένος εκεί κάτω;* αναρωτήθηκε. *Μία ημέρα; Περισσότερο;* Βλεφάρισε, για να συνηθίσει την ακτινοβολία, και ατένισε μια πετρώδη νησίδα, πάνω στην οποία ήταν χτισμένο ένα γκριζό φρούριο. Το πλοίο κατευθυνόταν προς τα εκεί.

«Πού στο Λύκο με πηγαίνετε;» ρώτησε, νιώθοντας τον σκληρό, ψυχρό θαλασσινό αέρα να μαστιγώνει το γυμνό του σώμα.

«Στο μέρος που βλέπεις,» του απάντησε η Χρυσοδάκτυλη, έχοντας κι εκείνη ανεβεί και σταθεί πίσω του.

«Τι μέρος είναι; Πού *ακριβώς* είμαστε;»

«Φυλακές είναι.»

«Και για πόσο νομίζει ο εργοδότης σου ότι θα μπορέσει να με κρατήσει εκεί;» γρύλισε ο Ρέλγκριν. «Η Νίθρα θα μάθει για τούτη την προδοσία!»

Ο Χρυσοδάκτυλη έμεινε σιωπηλή.

Ο *Κυματόλυκος* πλησίασε την προβλήτα του φρουρίου και αγκυροβόλησε. Δύο στρατιώτες βγήκαν από μια πύλη, ντυμένοι με φολιδωτές αρματωσιές. Στις ζώνες τους είχαν περασμένα εκατέρωθεν ένα ξίφος κι ένα ρόπαλο. Τα χιτώνια που φορούσαν ήταν μαύρα και είχαν ραμμένο επάνω τους, με λευκή κλωστή, ένα κύμα.

Ο Ρέλγκριν κατάλαβε πού βρισκόταν. Η Φυλακή των Κυμάτων ήταν περιώνυμη. Αισθάνθηκε ένα παγερό χέρι να σφίγγει την καρδιά του, γεμίζοντάς τον τρόμο.

Οι ναύτες έριξαν μια ράμπα στην προβλήτα, και ένας έσπρωξε τον Ρέλγκριν, για να βγει. *Ίσως θα ήταν καλύτερα να βουτήξω στη θάλασσα*, σκέφτηκε εκείνος, αν και γνώριζε ότι ετούτα τα νερά ήταν επικίνδυνα· οι ιστορίες που είχε ακούσει έλεγαν πως εδώ υπήρχαν ανθρωποφάγα ψάρια, τα οποία έκοβαν δάχτυλα, αφτιά, γεννητικά όργανα, ακόμα και χέρια ή πόδια ολόκληρα.

Ο Ρέλγκριν διέσχισε τη σανίδα και στάθηκε μπροστά στους δύο φρουρούς. Η Χρυσοδάκτυλη τον ακολούθησε, και είπε: «Σας φέρνω έναν κρατούμενο, αλλά πρέπει να μιλήσω με το διοικητή σας πρώτα.»

«Με ποιου τη διαταγή στέλνεται αυτός ο κρατούμενος εδώ;»

«Είπα, πρέπει να μιλήσω στο διοικητή σας.»

«Ελάτε μαζί μας, τότε.» Οι φρουροί έπιασαν τον Ρέλγκριν από τους βραχίονες κι άρχισαν να βαδίζουν προς το εσωτερικό του φρουρίου. Η Χρυσοδάκτυλη τούς πήρε στο κατόπι.

Οι διάδρομοι της Φυλακής των Κυμάτων φωτίζονταν από δάδες κρεμασμένες στους τοίχους, και δεν υπήρχε καμία άλλη διακόσμηση. Τα πάντα έμοιαζαν ξερά και άχαρα. Οι στρατιώτες ανέβασαν τον Ρέλγκριν πάνω σε μερικές σκάλες και σταμάτησαν μπροστά από μία βαριά, ξύλινη πόρτα. Ένας απ'αυτούς χτύπησε, με τη γροθιά.

«Κύριε διοικητά! Μια κυρία θέλει να σας μιλήσει.»

«Ας περάσει!» ακούστηκε μια φωνή από μέσα.

Ο στρατιώτης άνοιξε, και η Χρυσοδάκτυλη μπήκε σ'ένα ευρύχωρο δωμάτιο, μ'ένα γραφείο στο κέντρο, μια μικρή, παλιά βιβλιοθήκη στα δεξιά, μια πόρτα κι έναν πίνακα στ'αριστερά, και ένα ανοιχτό παράθυρο στο βάθος. Από το ταβάνι κρεμόταν ένα πολύφωτο με οκτώ σβηστά κεριά. Το πάτωμα κάλυπτε ένα χαλί με σκηνές κυνηγιού. Στον αριστερό τοίχο, δίπλα στον πίνακα, βρισκόταν ένα μισοτελειωμένο γλυπτό δελφινιού, και πλάι στο γλυπτό στεκόταν ένας κοντός, μελαχρινός άντρας με αχτένιστα μαλλιά και αξύριστα γένια. Φορούσε λευκό, ποτισμένο στον ιδρώτα πουκάμισο και μαύρο παντελόνι, ενώ ήταν ξυπόλυτος. Στο δεξί χέρι βαστούσε σφυρί και στ'αριστερό καλέμι.

Η τοποθεσία, υποθέτω, εμπνέει τους καλλιτέχνες... συλλογίστηκε η Χρυσοδάκτυλη, καθώς άκουγε την πόρτα να κλείνει πίσω της.

«Καλησπέρα,» είπε ο άντρας, αφήνοντας το καλέμι και το σφυρί σ'ένα τραπεζάκι παραδίπλα. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Φέρνω έναν κρατούμενο,» αποκρίθηκε η Χρυσοδάκτυλη. Τράβηξε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί από τη ζώνη της και το έδωσε στον άντρα. «Με διαταγή της Βασίλισσας Νίθρα.»

Ο διοικητής άνοιξε το χαρτί και το κοίταξε. «Εντάξει...»

«Η Βασίλισσα, όπως αναφέρει και στο έγγραφο που έχετε στα χέρια σας, επιθυμεί να φερθείτε στον κρατούμενο με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Δεν είναι κοινός εγκληματίας· βρίσκεται εδώ για ιδιαίτερους λόγους, τους οποίους η Μεγαλειότητά Της δεν κρίνει σκόπιμο να εξηγήσει. Επίσης, ο κρατούμενος δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να μάθει ότι εκείνη τον έστειλε εδώ.»

Ο διοικητής ένευσε. «Ναι, κανένα πρόβλημα.»

Ο άνθρωπος έμοιαζε λιγάκι αδιάφορος, ή ήταν η ιδέα της; «Τα θυμάστε καλά αυτά που σας είπα, έτσι;»

«Σαφώς. Εξάλλου, τα γράφει κι εδώ,» είπε, υψώνοντας το χαρτί.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Χρυσοδάκτυλη. «Σας χαιρετώ.» Άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

«Πήγαινε να μιλήσεις με το διοικητή σου,» είπε στον έναν από τους στρατιώτες. «Θα σου δώσει ειδικές οδηγίες για τον κρατούμενο.»

Ο άντρας χτύπησε την πόρτα και μπήκε.

Η Χρυσοδάκτυλη έφυγε, αφήνοντας τον Ρέλγκριν μόνο, μαζί με τον φρουρό.

Κεφάλαιο 9

Αντικαταστάτης

Η απουσία του Αρχιστράτηγου Ρέλγκριν έγινε αισθητή, και βαβούρα αρχίνησε ανάμεσα στους στρατιωτικούς της Έρλεν· πιθανές εκδοχές τού τι μπορεί να συνέβαινε ακούγονταν από πολλούς. Ο Άλαντμιν μετέφερε τα νέα στη Νίθρα, όταν βράδιαζε. «Αν σκοπεύεις να τους πεις κάτι, καλύτερα να το κάνεις σύντομα,» της είπε.

«Ειδοποίησε τον Φένταρ, για να μην είναι απροετοίμαστος,» αποκρίθηκε εκείνη. «Και δήλωσε ότι αύριο, το πρωί, η Βασίλισσα θα δεχτεί όλους τους στρατιωτικούς διοικητές στην αίθουσα του θρόνου.»

Η Νίθρα κοιμήθηκε ανήσυχα εκείνη τη νύχτα, και, με την αυγή, μία υπηρέτρια την ξύπνησε, όπως είχε προστάξει.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε η Βασίλισσα στην κοπέλα, καθώς παραμέριζε τα σκεπάσματα και καθόταν στην άκρη του κρεβατιού. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

«Το πρωινό σας σας περιμένει απέξω, Βασίλισσά μου,» την πληροφόρησε η υπηρέτρια, πλησιάζοντας την πόρτα του υπνοδωματίου. «Δε θα θέλατε να σας βοηθήσω να ντυθείτε;»

«Όχι.»

Η κοπέλα έφυγε, και η Νίθρα σηκώθηκε και έκανε την πρωινή της τουαλέτα, χρησιμοποιώντας κυρίως το αριστερό της χέρι και αναρωτούμενη, εκνευρισμένα, πότε αυτό το καταραμένο τραύμα στον δεξή της ώμο θα έπαυε να την ενοχλεί. *Μοιάζει με κάτι πληγές που ακούς σε παραμύθια, οι οποίες ποτέ δεν κλείνουν, γιατί έχουν προκληθεί από κάποιο μαγεμένο λεπίδι!*

Φόρεσε ένα μεταξωτό, μαύρο φόρεμα, περίτεχνα κεντημένο, πέρασε βραχιόλια και δαχτυλίδια στα χέρια της, κρέμασε ένα ζευγάρι μακριά σκουλαρίκια στ'αφτιά της, τα οποία ήταν σκαλισμένα ως μορφές δράκων (και είχαν, φυσικά, έρθει από το Ωθράγκικο Βασίλειο Νόρβηλ –πράγμα που της θύμιζε τον Ρόλμαρ, το Κάστρο Ράλτον, τις ατελείωτες Στέπες, το Δρακοδάσος, τη Νουάλβορ και το Παλάτι των

Δεκαεννέα Πύργων –τι περίοδος της ζωής της κι αυτή!), φόρεσε ένα μπρούντζινο περιδέραιο στο λαιμό, και–

Η εξώπορτα χτύπησε. Η Νίθρα σηκώθηκε και βγήκε από την κρεβατοκάμαρά της. «Ποιος είναι;»

«Η Χρυσοδάκτυλη, Βασίλισσά μου.»

«Πέρασε, Χρυσοδάκτυλη.» *Πολύ νωρίς δε γύρισε;* Μήπως είχε συμβεί κάτι κακό; Μήπως ο Ρέλ–

Η πόρτα άνοιξε και η Μιρλίμια δολοφόνος μπήκε, κλίνοντας το κεφάλι σε χαιρετισμό. «Καλημέρα, Νίθρα.»

«Καλημέρα. Τον μεταφέρατε;»

«Ναι, μην ανησυχείς. Αυτό ήρθα να σου αναφέρω, ότι όλα πήγαν καλά.»

Η Νίθρα δεν είχε καταλάβει, μέχρι στιγμής, ότι κρατούσε την αναπνοή της. «Ωραία.» Κάθισε στο τραπέζι που της είχαν ετοιμάσει οι υπηρέτες. «Έλα να φας μαζί μου, αν θέλεις.»

«Μόλις φτάσαμε,» εξήγησε η Χρυσοδάκτυλη. «Θα προτιμούσα να πάω να κοιμηθώ.»

«Όπως επιθυμείς. Σ'ευχαριστώ ιδιαίτερα, Χρυσοδάκτυλη.»

«Βρίσκομαι στην υπηρεσία σου, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Μιρλίμια και αποχώρησε.

Η Νίθρα τελείωσε το πρωινό της σιωπηλά, αναλογιζόμενη τι θα έλεγε στους στρατιωτικούς διοικητές που θα συγκεντρώνονταν στην αίθουσα του θρόνου. Ή, μάλλον, όχι... όχι τόσο τι θα έλεγε, αλλά πώς θα το έλεγε. Γιατί πάντα το πώς είναι που έχει σημασία.

Ήπие μια τελευταία γουλιά από το γάλα στην κούπα της και βγήκε από τα διαμερίσματά της, παραξενεμένη που ο Άλαντμιν δεν είχε έρθει να της μιλήσει. Κατέβηκε τις σκάλες του παλατιού και έφτασε στη μεγάλη βασιλική αίθουσα, όπου ένα πλήθος ανθρώπων –τους περισσότερους από τους οποίους δε θυμόταν ούτε καν εξ όψεως, παρότι την υπηρετούσαν– την περίμενε. Ο Άλαντμιν, παρατήρησε, ήταν ανάμεσά τους, όπως και ο Φένταρ, ο Αίθριν, και η Αρτλάνα, μαζί μ'έναν άντρα τον οποίο η Νίθρα δε γνώριζε κι αναρωτήθηκε ποιος μπορεί να ήταν.

«Η Αυτής Μεγαλειότης Νίθρα, Βασίλισσα του Νούφρεκ και Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς!» ανακοίνωσε, με δυνατή φωνή, ένας υπηρέτης.

Η Αυτής Μεγαλειότης Νίθρα, σκέφτηκε η Νίθρα. Μου έρχεται να γελάσω, πανάθεμά με... Παρέμεινε, όμως, σοβαρή και αρχοντική, καθώς περνούσε ανάμεσα από τους στρατιωτικούς, οι οποίοι υποκλίνονταν στο πέραςμά της. Ανέβηκε τα σκαλοπάτια του βάθρου στο πέρας της αίθουσας και κάθισε στον πρόχειρο θρόνο ο οποίος είχε αντικαταστήσει τον Θρόνο του Αετού. (Η Νίθρα είχε ήδη δώσει διαταγή να φτιαχτεί ένας καινούργιος Θρόνος του Αετού, και οι καλύτεροι τεχνίτες της Έρλεν δούλευαν πυρετωδώς, για να βγάλουν ό,τι καλύτερο είχε ποτέ βγει από τα χέρια τους.)

«Καλή σας ημέρα,» χαιρέτησε τους παρευρισκόμενους, βλέποντας δεκάδες αντρικά και γυναικεία μάτια να είναι στραμμένα επάνω της. Μπορούσε να διακρίνει βλέμματα συμπάθειας, βλέμματα αντιπάθειας, βλέμματα ερωτηματικά, βλέμματα απαιτητικά, βλέμματα αφοσίωσης, βλέμματα αδιαφορίας... «Αναμφίβολα, όλοι θα επιθυμείτε να μάθετε πού βρίσκετε ο καλός μας Αρχιστράτηγος Ρέλγκριν Κόβρεν... Κατ'αρχήν, συγχωρέστε με που δεν μπόρεσα να σας ενημερώσω νωρίτερα, αλλά έπρεπε να ασχοληθώ με πιο επείγοντα ζητήματα. Τώρα, όμως, που είστε άπαντες συγκεντρωμένοι, μπορώ να σας πω ότι δεν πρέπει να ανησυχείτε για τον Αρχιστράτηγο Ρέλγκριν· η απουσία του δεν οφείλεται σε κάτι δυσάρεστο που του έχει συμβεί, αλλά σε μία αποστολή που έχει αναλάβει για εμένα. Κατά τη διάρκεια της απουσίας του, ο πιστός μου φίλος Φένταρ των Ωθράγκος, που είναι ήδη Διοικητής του Πρώτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς, και τον οποίο γνωρίζω ότι κι εσείς εκτιμάτε, θα αναλάβει τα καθήκοντα Αναπληρωτή Αρχιστράτηγου του Νούφρεκ.»

Μουρμουρητά ακούστηκαν απ'όλη την αίθουσα, καθώς η Νίθρα έκανε μια παύση. Ο Φένταρ είδε πολλούς να τον κοιτάζουν και, μέσα στη βαβούρα, δεν μπορούσε να καταλάβει τις διαθέσεις τους· πάντως, αισθανόταν βέβαιος ότι δεν ήταν απόλυτα φιλικές. Αντιλαμβάνόταν ότι πολλοί θα σκέφτονταν πως είχε πάρει τη θέση μόνο και μόνο επειδή ήταν φίλος της Βασίλισσας προτού γίνει Βασίλισσα. Από την άλλη, όμως, ήξερε ότι επίσης πολλοί τον θεωρούσαν καλό διοικητή, ορισμένοι ακόμα και ήρωα. *Ωστόσο, εξακολουθώ να είμαι Ωθράγκος, όχι Ρουζβάνος. Και ήδη έχουν υποχρεωθεί να ανεχτούν έναν Ωθράγκος ως Διοικητή του Πρώτου Τάγματος της Βασιλικής*

Φρουράς· θα ανεχτούν τον ίδιο Ωθράγκος και ως Αναπληρωτή Αρχιστράτηγο;

«Διοικητή Φένταρ,» είπε η Νίθρα, καθώς ορθωνόταν, «πλησίασε.»

Ο Φένταρ ξεχώρισε μέσα από τους υπόλοιπους στρατιωτικούς και στάθηκε κάτω από το θρόνο. Η πανοπλία του γυάλιζε στο φως που έμπαινε από τα παράθυρα της μεγάλης αίθουσας.

«Τράβηξε το ξίφος σου, Διοικητή Φένταρ, και γονάτισε ενώπιον μου.»

Ο Ωθράγκος ξεσπάθωσε και γονάτισε στο ένα γόνατο, κρατώντας το όπλο οριζοντίως εμπρός του. Υπέθετε ότι έτσι έπρεπε να το κρατήσει, ελπίζοντας να μην έκανε κανένα τραγικό λάθος. Δε γνώριζε τόσο καλά τα έθιμα των Ρουζβάνων.

Τελικά, όμως, αποδείχτηκε ότι δεν διέφεραν και πάρα πολύ από αυτά των Ωθράγκος.

Η Νίθρα –γλιστρώντας το δεξί της χέρι έξω από τον πάνινο βρόχο– πήρε το ξίφος από τον Φένταρ και το ύψωσε πάνω απ'το κεφάλι του, συνεχίζοντας να το κρατά σε οριζόντια θέση. Ο Ωθράγκος μπορούσε να δει τις φλέβες στο αριστερό της χέρι –το οποίο κρατούσε τη λαβή– να είναι τεντωμένες, ενώ το δεξί χέρι ίσα που φαινόταν ν'ακουμπά τη λεπίδα· η Νίθρα δεν ήθελε να πείσει τον τραυματισμένο της ώμο.

«Εν ονόματι της Θεάς-Προστάτιδος, και εν ονόματι της Βασίλισσας του Πολέμου· εν ον–»

«*Βασίλισσά μου!*» Μια οργισμένη φωνή αντήχησε στην αίθουσα. «Αυτό είναι εξωφρενικό, Βασίλισσά μου!» Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της σ'έναν διοικητή, ο οποίος είχε υψώσει το χέρι του και έδειχνε κατηγορηματικά τον Φένταρ. «Αυτός ο άνθρωπος, αν και άξιος μαχητής και διοικητής, απ'όσο έχω ακούσει, *δεν είναι Ρουζβάνος! Είναι αλλογενής!*» Ορισμένοι άλλοι επιφώνησαν, καταφατικά· και ο άντρας συνέχισε: «Δεν είναι πιστός στη Θεά! Δεν είναι παιδί της Θεάς! Δεν μπορεί στο όνομά της–!»

«Δε σου *ΕΠΙΤΡΕΠΩ*, στρατιώτη!» Η φωνή της Νίθρα διέκοψε τα λόγια του, σαν αστραπή. Το αριστερό της χέρι είχε κατεβεί στο πλευρό της και βαστούσε το σπαθί του Φένταρ λες και σκεφτόταν να το χρησιμοποιήσει. «Μπορείς να εκφράσεις την άποψή σου, αλλά δεν μπορείς να διακόπτεις την τελετή και τη Βασίλισσά σου!»

Ορισμένοι επιφώνησαν, καταφατικά.

Σιγή έπεσε για λίγο, και ύστερα, ο διοικητής είπε: «Μεγαλειοτάτη, με συγχωρείτε. Παραφέρθηκα. Θα μπορούσα να μιλήσω; Είμαι βέβαιος πως η διαφωνία δεν είναι μόνο δική μου, αλλά και πολλών άλλων μέσα σ'ετούτη την αίθουσα.»

Ορισμένοι πάλι επιφώνησαν... οδηγώντας τη Νίθρα να πιστέψει ότι μπορεί να το έκαναν κι επίτηδες, για να προκαλέσουν φασαρία!

«Καλώς,» είπε στους συγκεντρωμένους στρατιωτικούς. «Αφού νομίζετε ότι ο Διοικητής Φένταρ δεν μπορεί να χριστεί Αναπληρωτής Αρχιστράτηγος του Βασιλείου στο όνομα της Λιάμνερ Κρωθ, θα χριστεί στο όνομα όποιου θεού επιθυμεί εκείνος, αλλά και στο όνομα της Μεγάλης Θεάς, συγχρόνως, διότι ορκίζεται να προστατέψει το λαό της.»

«Βασίλισσά μου,» είπε μια διοικήτρια, «ίσως θα ήταν συνετότερο να καλέσουμε μία ιέρεια, για να λύσει ετούτο το λεπτό ζήτημα.»

«Είμαι Εκλεκτή της Μεγάλης Μητέρας,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Έχω ακούσει τη φωνή της, και γνωρίζω το θέλημά της!» Όπως επίσης γνωρίζω πως, αν μπλέξουμε με τις ιέρειες, ο Φένταρ ποτέ δε θα γίνει Αναπληρωτής Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ...

Σιγή έπεσε ξανά.

Η Νίθρα περίμενε, αλλά κανείς δε μίλησε· έτσι, καθώς ο Φένταρ εξακολουθούσε να είναι γονατισμένος εμπρός της, τον ρώτησε: «Σε ποιου θεού το όνομα θα επιθυμούσες να ορκιστείς, πέραν από το όνομα της Λιάμνερ Κρωθ;»

«Δεν είμαι πολύ θρήσκος άνθρωπος, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, πράγμα το οποίο ήταν αλήθεια, «αλλά, αν ένας θεός μου ταιριάζει, αυτός είναι, σίγουρα, ο Άνκαραζ, ο Άρχων της Μάχης, και σ'αυτού το όνομα θα ορκιστώ.»

«Πολύ καλά,» είπε η Νίθρα, και ύψωσε πάλι το σπαθί από πάνω του, κρατώντας το οριζοντίως. Με δυνατή φωνή, άρθρωσε: «Εν ονόματι της Θεάς-Προστάτιδος, και εν ονόματι της Βασίλισσας του Πολέμου· εν ονόματι του Βαλγκριθμώριου Θεού Άνκαραζ, Άρχοντα της Μάχης· εν ονόματι του λαού του Νούφρεκ, και εν ονόματι του Θρόνου του Αετού και του Οίκου των Ρίνκιλ, εγώ, η Βασίλισσα Νίθρα Ρίνκιλ, Εκλεκτή της Μεγάλης Μητέρας, σε χρίζω, Φένταρ των Ωθράγκος, Αναπληρωτή Αρχιστράτηγο του Βασιλείου!»

Η Νίθρα έστρεψε το σπαθί σε κάθετη θέση. «Σήκω, Αναπληρωτή Αρχιστράτηγε Φένταρ, και λάβε το ξίφος σου από το χέρι μου.»

Ο Φένταρ ορθώθηκε και πήρε το όπλο. Το θηκάρωσε, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση μπροστά της.

Κατέβηκε απ'το άλογό της και το πήρε από τα χαλινάρια, οδηγώντας το προς την πύλη της Έρλεν. Η μακριά, πράσινη κάπα της ανέμιζε στον βορινό αγέρα, μαζί με τα καστανά μαλλιά της, τα οποία είχε αφήσει λυτά. Ετούτη τη φορά, η Πάρνα ερχόταν στην πρωτεύουσα του Νούφρεκ όχι σαν εκδικήτρια-δολοφόνος, αλλά σαν διαπραγματευτής...

Καθοδόν, είχε συναντήσει μια γνωστή της: τη Θύσρα, μια Λυκολάτρισα που ακολουθούσε τα πιστεύω των εναρμονισμένων αναμενόντων. Ήταν νύχτα και η Πάρνα είχε δει μια φωτιά πάνω σ'έναν λοφίσκο. Ασυνηθιστο. Οι ταξιδιώτες, κανονικά, σταματούσαν στις πλευρές της δημοσίας, όταν δεν μπορούσαν να βρουν κάποιο πανδοχείο για τη νύχτα· επομένως, κατά πάσα πιθανότητα, δεν ήταν ένας απλός ταξιδιώτης σταματημένος εκεί. Η Πάρνα βγήκε από τον κεντρικό δρόμο, κρατώντας το κουρασμένο από την ημέρα άλογό της από τα ηνία και βαδίζοντας ανάμεσα σε πυκνούς, πλατύφυλλους θάμνους. Η ησυχία ήταν εκκωφαντική, καθώς άρχισε ν'ανεβαίνει τον λοφίσκο· ο μόνος ήχος ήταν αυτός των χόρτων που έσπαγαν κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια της και κάτω απ'τις οπλές του ζώου. Ο ουρανός ήταν μαύρος και, για κάποιο λόγο, της θύμιζε καθρέφτη. Οι αστερισμοί, φυσικά, δε βρίσκονταν στις σωστές τους θέσεις· δεν ήταν καν οι ίδιοι αστερισμοί με παλιά.

Φτάνοντας στην κορυφή, αντίκρισε δύο καστανά μάτια να την κοιτάζουν, πλαισιωμένα από ένα μακρύ πρόσωπο, το οποίο, με τη σειρά του, πλαισιωνόταν από μακριά, σγουρά, ξανθά μαλλιά, που επάνω τους μικρά φυτικά φιογκάκια ήταν δεμένα. Η Θύσρα καθόταν οκλαδόν, δίπλα στη φωτιά της, ντυμένη με μια δερμάτινη, καφετιά φούστα κι ένα δερμάτινο, καφετί πανωφόρι, που τα μανίκια του έφταναν ως τους αγκώνες της. Στους καρπούς της φορούσε βραχιόλια από κόκαλα. Πλάι της ήταν ακουμπισμένο ένα τόξο, μια φαρέτρα, και τα σανδάλια της. Στα γόνατά της βρισκόταν το σπαθί της, μισο-

τραβηγμένο από το θηκάρι, γιατί, προφανώς, δεν ήξερε ποιος ερχόταν. Βλέποντας πως ήταν η Πάρνα, θηκάρωσε πάλι το όπλο και χαμογέλασε, λέγοντας τ'όνομά της και χαιρετώντας την με το χαιρετισμό των εναρμονισμένων αναμενόντων: «Ο Λύκος να οδηγεί πάντοτε τα βήματά σου στη φωτιά μου και στην Ειρηνική Οδό.»

«Καλησπέρα, Θύσρα,» αποκρίθηκε η Πάρνα, δένοντας τ'άλογό της σ'ένα χαμόδεντρο και καθίζοντας αντίκρυ της. «Πώς είναι τα πράγματα;»

«Πολύ άσχημα,» είπε εκείνη. «Οι λύκοι μου φέρνουν νέα για στρατούς από τη Δύση, γεμάτους ατσάλι, σίδερο, και φασαρία· ενώ, συγχρόνως, τα μηνύματα στον ουρανό και στο περιβάλλον δεν είναι θετικά. Αισθάνομαι ένα ψύχος, σαν ο κόσμος να παγώνει.» Η Πάρνα την είδε ν'αναριγιά.

«Τι νομίζεις ότι συμβαίνει; Ακόμα κι οι αστερισμοί έχουν αλλάξει...»

Η Θύσρα σήκωσε τους ώμους και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Δεν έχω καταλάβει ακόμα.»

«Το ξέρεις ότι άνθρωποι χάνονται στα λημέρια του Θόρενλορ και του Σάρενλιν;»

«Και όχι μόνο εκεί. Έχω ακούσει γι'αυτή τη... *σκιοποίηση* σχεδόν παντού.»

«Ορισμένοι λένε ότι είναι η κατάρα της Λιάμνερ Κρωθ: η οργή της κατά του Κυρίου μας.»

Η Θύσρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είναι κάτι τελείως διαφορετικό, και δε νομίζω ότι περιορίζεται στη Λιάμνερ-Κρωθ· μου φαίνεται ότι απλώνεται σ'ολάκερη την Κουαλανάρα. Επιπλέον, έχω ακούσει πως ακόμα κι οι ιέρειες της Θεάς είναι ανήσυχες. Αν επρόκειτο για έργο της Κυράς τους, τότε δε θα τις απασχολούσε· θα ήξεραν τι συμβαίνει.»

«Οι περισσότερες είναι τόσο διεφθαρμένες που αμφιβάλλω αν έχουν καμία επαφή με τη Λιάμνερ Κρωθ, Θύσρα.»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ήρεμα εκείνη. «Ωστόσο, υπάρχουν και ιέρειες αληθινές και πιστές στη Θεά. Τις έχω δει, με τα ίδια μου τα μάτια. Και, όταν βγαίνουν στο κυνήγι εναντίον μας, είναι κάτι που οφείλεις να φοβάσαι.»

Αλλά όχι να το αντιμετωπίζεις, σκέφτηκε η Πάρνα, σύμφωνα με την ιδεολογία των εναρμονισμένων αναμενόντων – μια ιδεολογία που εκείνη ποτέ δε θα κατανοούσε. Ωστόσο, δε βρισκόταν εδώ για να διαφωνήσει με τη Θύσρα επάνω στα πιστεύω της.

«Εσύ, Πάρνα, θεωρείς ότι αυτό που συμβαίνει είναι κατάρα της Λιάμνερ Κρωθ;»

«Όχι.»

Η Θύσρα ένευσε, γαλήνια. «Αυτό περίμενα κι εγώ από εσένα. Θα με εντυπωσίαζε αν το θεωρούσες.

»Αλλά, αλήθεια, τι κάνεις σ'ετούτα τα μέρη; Για πού ταξιδεύεις;»

«Για την Έρλεν,» απάντησε η Πάρνα. «Έχω δουλειές εκεί, με τη Βασίλισσα.»

«Με τη Βασίλισσα;» είπε η Θύσρα. «Τελικά, κατόρθωσες με κάποιο τρόπο να με εντυπωσιάσεις, Λύκαρχε της Βόλγκρεν. Η Νίθρα λένε πως είναι Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς· τι δουλειές μπορεί να έχει μια Λυκολάτρισα μαζί της;»

Σκατά Εκλεκτή είναι, σκέφτηκε η Πάρνα, όμως αποκρίθηκε: «Τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται.»

«Ποτέ δεν είναι όπως φαίνονται,» συμφώνησε η Θύσρα. «Αλλά υποθέτω ότι δε θέλεις να συζητήσεις για τις δουλειές σου.» Χαμογέλασε, καλοπροαίρετα. Έβγαλε μια μακριά, ξύλινη πίπα από το σάκο της, τη γέμισε με καπνό, πήρε ένα αναμμένο ξύλο από τη φωτιά, και την άναψε. Κάπου μακριά, ένας λύκος αλύχτησε· η φωνή του αντήχησε πεντακάθαρα μέσα στη γαλήνια νύχτα.

«Όταν ήμουν κοντά στην Έρλεν,» είπε στην Πάρνα, «είδα κάτι ασυνήθιστο στο Ναό της Κυνηγού...»

Η Λύκαρχος συνοφρυώθηκε, χωρίς να μιλήσει. Δε χρειαζόταν να ζητήσει από τη Θύσρα να συνεχίσει· εννοείται πως τα νέα την ενδιέφεραν.

«Αυξημένη κίνηση. Ιέρειες πήγαιναν κι έρχονταν–»

«Αυτό δεν είναι παράξενο.»

«Δεν πήγαιναν στη φύση, για να κυνηγήσουν, το οποίο όντως δεν θα ήταν παράξενο. Πήγαιναν στην πόλη, κάθε λίγο και λιγάκι.»

Ναι, τούτο ήταν πράγματι περίεργο, έπρεπε να παραδεχτεί η Πάρνα. Τι δουλειά είχαν οι ιέρειες της Κυνηγού μέσα στην Έρλεν; Αυτές

έμεναν στο ναό τους και στην ύπαιθρο· πήγαιναν στην πόλη μια στο τόσο, για να εφοδιαστούν και μόνο.

«Σ'έβαλα σε σκέψεις;»

«Οφείλω να πω πως ναι,» ένευσε η Πάρνα.

«Ξέρεις τι θα μπορούσε να σημαίνει αυτό;»

«Όχι. Εσύ; Έχεις κάποια ιδέα;»

Η Θύσρα κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

«Ο Ναός της Κυνηγού είναι, περίπου, μισή λεύγα βόρεια της Έρλεν, σωστά;»

«Σωστά. Σκέφτεσαι να πας από εκεί;»

«Δεν ξέρω... Δεν ξέρω αν θα έπρεπε.» Έγλειψε τα χείλη της, διστακτική, γιατί αυτό που σκόπευε να πει φοβόταν ότι η συνομιλήτριά της δε θα το δεχόταν. «Θα μπορούσες να πλησιάσεις εσύ το Ναό, και να παρακολουθήσεις;»

«Πάρνα...» Η Θύσρα ρούφηξε καπνό και τον άφησε να βγει, αργά, από το στόμα και τα ρουθούνια της. «Δε θα κάνω την κατάσκοπό σου.»

Εναρμονισμένοι αναμένοντες! γρύλισε εντός της η Πάρνα. *Γιατί ζείτε, ρε γαμώτο; Γιατί ζείτε;* «Εντάξει,» αποκρίθηκε, «το καταλαβαίνω.» Αν και, φυσικά, δεν το καταλάβαινε. Για εκείνη, οι εναρμονισμένοι αναμένοντες ήταν τόσο υπερβολικοί όσο και οι ακραίοι Λυκολάτρες.

Τώρα, καθώς η Πάρνα πλησίαζε τη δυτική πύλη της Έρλεν, θυμόταν πάλι τη χτεσινοβραδινή της συζήτηση με τη Θύσρα, και αναρωτιόταν τι μπορεί να συνέβαινε στο Ναό της Κυνηγού. Οι ιέρειες που βρίσκονταν στην υπηρεσία της Θεάς-Κυνηγού απομακρύνονταν από την Οικία τους μόνο για να κυνηγήσουν στην ύπαιθρο... ή και άλλου. Η Πάρνα είχε ακούσει ότι, ορισμένες φορές, αναλάμβαναν αποστολές δολοφονίας. Φυσικά, αυτό δεν ήταν ευρέως γνωστό, γιατί οι ιερωμένες –αυτές οι «άγιες γυναίκες»– υποτίθεται ότι δεν έπρεπε να σκοτώνουν τα παιδιά της Λιάμνερ Κρωθ, εκτός αν είχαν προκαλέσει ύβρη, ή αν ήταν Λυκολάτρες, καθώς οι Λυκολάτρες πάντα προκαλούσαν ύβρη, και μόνο με την ύπαρξή τους. Η Θεά είχε καταραστεί τον Λύκο, και όποιος τον ακολουθούσε ήταν κι αυτός αμέσως καταραμένος. Η Πάρνα απορούσε πώς υπήρχαν κι αυτοί οι λίγοι Λυκολά-

τρεις που υπήρχαν, όταν όλη η ήπειρος ήταν στραμμένη εναντίον τους...

Οι ιέρειες-κυνηγοί, πάντως, είτε το δήλωναν επισήμως είτε όχι, αναλάμβαναν, κάπου-κάπου, και καμία δολοφονία. Ήταν γνωστό σε όσους τα έβιαχναν αυτά τα πράγματα. Και το γεγονός ότι τώρα πηγαινοέρχονταν στην Έρλεν δεν μπορούσε παρά να βάλει στο μυαλό της Πάρνα την υποψία πως αυτές οι κατά τα άλλα άγιες γυναίκες σχεδίαζαν να δολοφονήσουν κάποιον εντός της πρωτεύουσας του Νούφρεκ. Κάποιον ο οποίος δεν ήταν εύκολος στόχος· γιατί, αν ήταν, θα είχαν πάει μία φορά στην πόλη και θα τον είχαν τοξέψει. Επομένως, δυσκολεύονταν να τον φτάσουν, πράγμα το οποίο σήμαινε ότι το πρόσωπο πρέπει να ήταν σημαντικό και καλά φρουρούμενο. Κάποιος από το παλάτι, ίσως...

Ο Άλαντμιν, αναμφίβολα, θα ενδιαφερόταν για τούτη την πληροφορία.

Η Πάρνα είχε πλέον περάσει την πύλη και βάδιζε μέσα στους πνιγμένους στον κόσμο, πρωινούς δρόμους της Έρλεν. Αριστερά της ορθωνόταν ο πανύψηλος Ναός της Προστάτιδας-Θεάς. *Αλήθεια, οι ιέρειες πώς κι έχουν αποδεχτεί τη Νίθρα;* αναρωτήθηκε. *Σίγουρα, θα τις ενοχλεί το γεγονός ότι η Θεά δεν επέλεξε μία από αυτές. Εξάλλου, ποια γυναίκα θα μπορούσε να είναι καλύτερη Εκλεκτή παρά μία η οποία είναι ήδη αφιερωμένη, ψυχή τε και σώματι, στη Μεγάλη Μητέρα;*

Οι στρατιώτες στην Πύλη του Αετού, η οποία έβγαζε στη Βασιλική Περιφέρεια της Έρλεν, τη σταμάτησαν, για να την ελέγξουν. Η Πάρνα δεν αρνήθηκε· είχε κρύψει τα Δόντια του Λύκου κάτω απ' τη σέλα του αλόγου της, και, όπως περίμενε, οι φρουροί δεν τα βρήκαν.

«Πού πηγαίνεις;» τη ρώτησε ένας.

«Στο παλάτι,» απάντησε εκείνη, περνώντας.

Τα βλέμματά τους την ακολούθησαν, καθώς απομακρυνόταν.

Στην πύλη του κήπου του παλατιού, έπρεπε να υποστεί μία από τα ίδια. «Η Βασίλισσα Νίθρα με περιμένει,» είπε στους φύλακες. «Ονομάζομαι Πάρνα. Αρχόντισσα Πάρνα,» τόνισε, για να τους δώσει να καταλάβουν ότι ήταν ευγενής· ωστόσο, δεν πρόσθεσε το όνομα του Οίκου της –Λάνσεν–, γιατί δεν ήθελε να τους ενημερώσει για το ποια ακριβώς ήταν.

Οι στρατιώτες την άφησαν να μπει στον κήπο και ένας σταβλίτης προθυμοποιήθηκε να πάρει το άλογό της. Η Πάρνα τον σταμάτησε. «Θα το φροντίσω εγώ,» δήλωσε, «μέχρι να ειδοποιήσετε τη Βασίλισσα και να μπορεί να με δεχτεί. Είναι ευαίσθητο ζώο.»

«Όπως επιθυμείτε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε το αγόρι, και την οδήγησε στους βασιλικούς στάβλους.

Η Πάρνα φρόντισε το άλογό της μόνη της... και, συγχρόνως, πήρε τα Δόντια από τη σέλα και τα έριξε στο σάκο της, χωρίς κανείς να την προσέξει.

Μια υπηρέτρια την πλησίασε. «Η Μεγαλειοτάτη μπορεί να σας δεχτεί, Αρχόντισσά μου. Θα θέλατε, όμως, πρώτα να σας οδηγήσω στον ξενώνα, όπου μπορείτε να φρεσκαριστείτε, προτού παρουσιαστείτε στην Αυλή;» Δε χρειαζόταν και πολλή διαίσθηση, για να καταλάβει η Πάρνα πως η γυναίκα της έλεγε, με ευγενικό τρόπο, ότι ήταν βρόμικη από το δρόμο.

Και έχει δίκιο, σκέφτηκε η Λύκαρχος, ρίχνοντας μια ματιά στα ρούχα και στις μπότες της. Ένευσε καταφατικά στην υπηρέτρια, και εκείνη την οδήγησε σ'ένα δωμάτιο του ξενώνα του παλατιού.

«Εάν θέλετε καινούργια ρούχα, Αρχόντισσά μου,» είπε, «υπάρχουν στη ντουλάπα. Το λουτρό είναι έτοιμο.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Πάρνα.

Έβγαλε τις μπότες και την ταξιδιωτική της ενδυμασία, και πλύθηκε. Ύστερα, περιποιήθηκε τα τραύματά της (τα περισσότερα από τη Βάπτιση του Αίματος είχαν επουλωθεί, μόνο ένα, στον αριστερό πήχη, ήταν ακόμα ευαίσθητο· και η πληγή στον αριστερό της ώμο, από το βέλος της τώρα νεκρής Τέμμιθα, είχε κλείσει και δεν την ενοχλούσε τόσο πλέον –παραπάνω από δεκαπέντε ημέρες είχαν περάσει, από τότε που την είχε δεχτεί), φόρεσε τα ρούχα που βρήκε στη ντουλάπα (ένα πράσινο φόρεμα το οποίο της ήταν λιγάκι φαρδύ, μια πλατιά ζώνη, έναν λευκό μανδύα, και μαύρα παπούτσια με τακούνι), και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Στο διάδρομο, ένας υπηρέτης τη συνάντησε. «Αρχόντισσά μου, η Βασίλισσα θα σας μιλήσει ιδιαιτέρως.»

Ιδιαιτέρως; Μάλλον, επειδή είμαι Λυκολάτρισσα, δεν μπορεί να με δεχτεί στην αίθουσα του θρόνου. Ένευσε και ακολούθησε τον υπηρέτη, ο οποίος την οδήγησε στα βασιλικά διαμερίσματα, όπου η Νί-

θρα και ο Άλαντμιν την περίμεναν, καθισμένοι σ' ένα ξύλινο τραπέζι. Μόλις την είδαν, σηκώθηκαν και της πρότειναν να καθίσει κι εκείνη. Η Πάρνα πήρε θέση αντίκρυ τους.

«Η μητέρα σου είναι εδώ,» της είπε η Νίθρα.

Η Αρχόντισσα Ομάλθα; Εδώ; «Για ποιο λόγο;»

«Ένα Ανφρακιανό φουσατό τριάντα χιλιάδων μαχητών ζυγώνει τα τείχη της Βόλγκρεν· η μητέρα σου ήρθε στην πρωτεύουσα για να ζητήσει βοήθεια, την οποία και θα της προσφέρω, ασφαλώς.»

«Θα ήθελα να μην τη συναντήσω, αν είναι δυνατόν,» είπε η Πάρνα.

Η Νίθρα ένευσε. «Το φαντάστηκα.

»Αλλά πες μου τώρα, Πάρνα, τι έμαθες από τους Λυκολάτρες; Έχει υποχωρήσει ο στρατός του Τάκμιν από τα δάση τους;»

«Όταν έφτασα, δεν είχε υποχωρήσει ακόμα. Αλλά, με το ξημέρωμα της επόμενης ημέρας, έμαθα ότι η υποχώρηση άρχισε. Οπότε, μου είπες αλήθεια...» Ακόμα, όμως, υπήρχε καχυποψία στη φωνή της – πράγμα το οποίο και η Νίθρα και ο Άλαντμιν μπορούσαν ν' ακούσουν καθαρά.

«Χαίρομαι που το ξεκαθαρίσαμε αυτό,» είπε η Βασίλισσα. «Δε θέλω να έχω τους Λυκολάτρες για εχθρούς μου.»

«Ωστόσο, δεν είναι εύκολο να τους έχεις και φίλους σου,» αποκρίθηκε η Πάρνα.

«Τι εννοείς;»

«Θα στραφεί η Βασίλισσα του Νούφρεκ εναντίον του ιερατείου της Λιάμνερ Κρωθ;»

«Αχά... καταλαβαίνω τι θες να πεις. Ναι, προφανώς, δεν μπορώ να στραφώ εναντίον του ιερατείου, Πάρνα,» αποκρίθηκε η Νίθρα.

«Θα μπορούσες, όμως, να βοηθήσεις τη θρησκεία του Λύκου να αναπτυχθεί... δε θα μπορούσες;» Η Λύκαρχος ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Πού το πηγαίνεις, Πάρνα;» είπε ο Άλαντμιν. «Έχουμε ήδη αρκετές συγκρούσεις με το ιερατείο, και η κατάσταση είναι αποσταθεροποιημένη στο Βασίλειο...»

«Δε ζητώ να αναγνωριστεί επίσημα η θρησκεία του Λύκου.»

«Τι ζητάς, τότε;» ρώτησε η Νίθρα.

«Ζητώ να τη βοηθήσεις να αναπτυχθεί.»

«Το οποίο τι σημαίνει; Το ξέρεις ότι δεν μπορώ να σταματήσω τους διωγμούς που οργανώνει κατά καιρούς το ιερατείο.»

«Το ξέρω αυτό, ναι,» παραδέχτηκε η Πάρνα. «Από την άλλη, βέβαια, σε θεωρούν Εκλεκτή· θα μπορούσες να απαιτήσεις πολλά.»

«Υπάρχουν και όρια. Αν απαιτούσα να πάψουν να κυνηγάνε Λυκολάτρες, θ' άρχιζαν να πιστεύουν ότι 'έχασα τη χάρη της Θεάς'.»

«Ναι, ξέχασα,» είπε η Πάρνα, «έτσι είναι οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ: όταν συμφωνείς μαζί τους, έχεις τη χάρη της Θεάς· όταν διαφωνείς, αυτομάτως τη χάνεις.» Γέλασε, κοφτά και ξερά. «Τέλος πάντων, εγώ δε σου ζητάω κάτι τόσο... επικίνδυνο για τη βασιλεία σου. Ωστόσο, νομίζω ότι χρωστάς κάποια πράγματα στους Λυκολάτρες, και οφείλεις να τους ξεπληρώσεις.»

Δε μ'αρέσει αυτός ο τόπος, σκέφτηκε η Νίθρα. Ούτε αυτά τα οποία υπονοείς, Πάρνα. «Συνέχισε. Τι ακριβώς θέλετε από εμένα;»

«Να μας επιτρέψεις να ιδρύσουμε έναν ναό του Λύκου μέσα στην Έρλεν.»

«Τα έχεις χάσει τελείως!» είπε ο Άλαντμιν, αγριοκοιτάζοντάς την.

Η Πάρνα τού επέστρεψε το άγριο βλέμμα. «Δε ζητησα ο ναός να είναι σε φανερή θέση!» αντιγύρισε. «Εννοείται πως θα είναι κρυφός.»

Η Νίθρα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα. *Αν αρνηθώ, οι Λυκολάτρες θα γίνουν εχθροί μου. Αν, όμως, δεχτώ... Αν δεχτώ...* «Τι έχω να κερδίσω, συμφωνώντας στην ίδρυση αυτού του ναού;»

«Τι θα ήθελες να κερδίσεις;» έθεσε το ερώτημα η Πάρνα· και η Νίθρα παρατήρησε ότι η Λύκαρχος μπορούσε να γίνει διπλωματική, όταν το επιθυμούσε. Δεν ήταν πάντα η λυσσασμένη λύκαινα που είχε αιχμαλωτίσει τον Άλαντμιν και είχε επιχειρήσει να τη σκοτώσει. *Και, όταν είναι διπλωματική, μου δίνει την εντύπωση πως είναι πιο επικίνδυνη...*

«Οι Λυκολάτρες είναι εξαιρετοι για... διακριτικές αποστολές. Έχουν μάθει να καλύπτουν καλά τα ίχνη, να γλιστρούν στις σκιές. Αυτό θα μπορούσε να μου φανεί πολύ χρήσιμο.»

«Δεν είναι αρκετό το κατασκοπευτικό σου δίκτυο;»

«Το κατασκοπευτικό μου δίκτυο δεν εκτείνεται στα δάση ή στα βουνά... εκτός κι αν κάνω λάθος, οπότε ο Άλαντμιν μπορεί να με δι-ορθώσει.»

Ο Αρχικατάσκοπος κούνησε το κεφάλι. «Δεν κάνεις λάθος. Ωστόσο, ήδη έχω επαφές με τους Λυκολάτρες. Ή, μάλλον, εκείνοι έχουν επαφές μαζί μου.»

«Ναι,» είπε η Νίθρα, «ακριβώς. Εκείνο που θα ήθελα, λοιπόν, Πάρνα, είναι να γίνεται το αντίστροφο: ο Άλαντμιν να έχει επαφές μαζί σας, όχι εσείς με αυτόν.»

«Εννοείς να ενσωματωθούμε με το βασιλικό κατασκοπευτικό δίκτυο;»

«Κατά μία έννοια, ναι.»

«Και, όταν αποφασίσεις να μας εξοντώσεις, θα μπορείς να το κάνεις απλά και γρήγορα...»

«Δεν έχω πρόθεση να σας εξοντώσω,» δήλωσε η Νίθρα. «Σας χρειάζομαι, για πολλούς λόγους. Κατά πρώτον, μπορείτε να εντοπίσετε κινήσεις που, πιστεύω, το κατασκοπευτικό δίκτυο του Άλαντμιν δεν μπορεί –κινήσεις μέσα στην ύπαιθρο. Κατά δεύτερον, μπορείτε να φυλάτε τα νώτα μου από εχθρούς, ανάμεσα στους οποίους δεν είναι μόνο ευγενείς, αλλά πιθανώς και άτομα από το ιερατείο της Λιάμνερ Κρωθ τα οποία δε βλέπουν με τόσο καλό μάτι την Εκλεκτή, αν και τη φοβούνται. Κατά τρίτον, οι Λυκολάτρες του Νούφρεκ έχετε επαφές με τους Λυκολάτρες του Άνφρακ, τους Λυκολάτρες του Κάρνακ, και τους Λυκολάτρες του Ερνέφηκ· αυτό με βολεύει, διότι σημαίνει ότι το κατασκοπευτικό μου δίκτυο θα εκτείνεται σ'όλη τη Λιάμνερ-Κρωθ–»

«Στάσου λίγο, Νίθρα, δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τόσο μεγάλα πράγματα. Κατ'αρχήν, για την ώρα, έχω μιλήσει μόνο με τον Θόρενλор, και πιστεύω ότι, ναι, εκείνος θα συμφωνούσε, πιθανώς, να κάνει μια τέτοια συμμαχία μαζί σου· και όχι μόνο ο Θόρενλор, αλλά και άλλοι κεντρώοι Λυκολάτρες. Ωστόσο, υπάρχουν και οι ακραίοι, οι οποίοο αμφιβάλλω ότι θα συμφωνούσαν· γι'αυτούς, αφού είσαι Βασίλισσα του Νούφρεκ και επισήμως υποστηρίζεις το ιερατείο της Λιάμνερ Κρωθ, είσαι εχθρός. Τέλος, είναι και οι εναρμονισμένοι αναμένοντες, που δε λαμβάνουν καμία δράση, αλλά θεωρούν ότι το ιερατείο θα καταστραφεί από μόνο του, εκ των έσω· έτσι, δεν έχουν παρά να περιμένουν την τελική του πτώση. Ούτε αυτοί νομίζω ότι θα είναι πρόθυμοι να κάνουν καμία συμμαχία.»

Η Νίθρα φάνηκε σκεπτική. *Ὡστε είναι διαιρεμένοι και οι Λυκολάτρες...* Κατά κάποιο τρόπο, της θύμιζαν τις ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ, που άλλες λάτρευαν τη Θεά έτσι, άλλες αλλιώς, και όλες διαφωνούσαν μεταξύ τους επάνω σε θεολογικά ζητήματα.

«Δηλαδή, μου λες ότι, αν πάρω το ρίσκο να σας αφήσω να ιδρύσετε ναό του Λύκου μέσα στην πρωτεύουσα μου, το μόνο που θα κερδίσω θα είναι να έχω *ορισμένους* από εσάς ως συμμάχους;» Φορτίζοντας τα λόγια της με Πειθώ, προσπάθησε να κάνει το αίτημα της Πάρνα ν'ακουστεί παράλογο στα ίδια της τ'αφτιά.

«Εμ...» Η κόρη της Αρχόντισσας Ομάλθα τα έχασε, για λίγο, αλλά δεν άργησε να ανασυγκροτηθεί. «Κοίτα, οι κεντρώοι Λυκολάτρες δεν είναι λίγοι· για την ακρίβεια, είναι *περισσότεροι* από τους ακραίους ή τους εναρμονισμένους αναμένοντες. Οπότε, δε θα χάσεις. Και ακόμα και οι ακραίοι μπορεί να εκτιμήσουν αυτή την κίνηση από μέρους σου, αν και δε θα σε αποδεχτούν ποτέ· έτσι είναι τα πιστεύω τους: αφού υποστηρίζεις το ιερατείο, είσαι εχθρός τους. Οι εναρμονισμένοι θα εκλάβουν την ίδρυση του ναού ως ένα σημάδι ότι ο τροχός γυρίζει και η ώρα του Λύκου ζυγώνει.»

Τσως η πρότασή της να έχει ενδιαφέρον, τελικά... συλλογίστηκε η Νίθρα. «Θα το σκεφτώ,» είπε. «Αλλά αφότου λύσω το πρόβλημα με τους Ανφρακιανούς.»

Η Πάρνα ένευσε, κατανοώντας. Και ρώτησε: «Θα ήθελες ένα δείγμα τού τι υπηρεσίες μπορούν να σου προσφέρουν οι Λυκολάτρες;»

Παράξενο αυτό που λέει. «Ναι, θα ήθελα.»

«Ερχόμενη στην Έρλεν, έμαθα ότι η κίνηση από το Ναό της Κυνηγού προς την πρωτεύουσα και από την πρωτεύουσα προς το Ναό της Κυνηγού είναι ασυνήθιστα αυξημένη.»

Η Νίθρα συνοφρυώθηκε. «Ασυνήθιστα αυξημένη;»

«Ναι· οι ιέρειες πηγαινοέρχονται συχνότερα απ'ό,τι συνήθως.»

«Και ποιο είναι το σύνθηres;»

«Το σύνθηres είναι να κάθονται στο Ναό τους και να βγαίνουν μόνο για δύο λόγους: για να κυνηγήσουν στην ύπαιθρο και για να πάνε στην πόλη, ώστε να εφοδιαστούν με ό,τι δεν μπορούν να παράγουν μόνες τους. Όπως καταλαβαίνεις, δεν πηγαίνουν στην πόλη και τόσο συχνά.»

«Μου μοιάζει περίεργο που μια Λυκολάτρισσα γνωρίζει τόσο καλά τέτοια πράγματα...»

«Δε θα έπρεπε,» είπε η Πάρνα. «Οι Λυκολάτρες μαθαίνουν πολλά που είναι άγνωστα σε άλλους.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Και τι μπορεί να σημαίνει το γεγονός ότι έρχονται πιο συχνά στην Έρλεν, τελευταία;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Πάντως, εικάζω ότι σκοπεύουν να δολοφονήσουν κάποιον.»

«Να δολοφονήσουν;»

Η Πάρνα μειδίασε λοξά. «Δεν το ξέρεις, ε; Οι ιέρειες-κυνηγοί δεν κυνηγούν μόνο ζώα, αλλά ορισμένες φορές και ανθρώπους. Σπάνια, φυσικά· και ο περισσότερος κόσμος δε γνωρίζει γι'αυτές τους τις δραστηριότητες.»

Η Νίθρα κοίταξε τον Άλαντμιν, ερωτηματικά. Εκείνος ένευσε. «Είναι αλήθεια,» είπε. «Το κάνουν· αλλά σπάνια, όπως τόνισε κι η Πάρνα.»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση,» συνέχισε η Λυκολάτρισσα, «πρέπει να δυσκολεύονται να φτάσουν στο θήραμά τους· αλλιώς, θα το είχαν σκοτώσει και δε θα πηγαινοέρχονταν. Άρα, το θήραμα είναι καλά προστατευμένο εντός της Έρλεν. Μπορεί να βρίσκεται ακόμα και μέσα στο παλάτι. Μπορεί να είσαι ακόμα κι εσύ, Νίθρα...»

Το βλέμμα του Άλαντμιν σκοτείνιασε, και ο Αρχικατάσκοπος σκέφτηκε: *Ναι, η Πάρνα δεν έχει άδικο... Το ήξερα ότι αυτή η ιστορία με τις ιέρειες δε θα πήγαινε καλά. Η Νίθρα τις έχει εξοργίσει, κι εκείνες δε θα δεχτούν την κοροϊδία καμίας βασίλισσας.*

«Θα πρέπει να το ελέγξουμε,» είπε.

«Γιαυτό σας ενημέρωσα κι εγώ,» ένευσε η Πάρνα.

«Δεν πιστεύω ότι έχουν στόχο εμένα,» δήλωσε η Νίθρα, αν και εντός της πολύ φοβόταν πως ίσως να την είχαν στόχο.

«Καλύτερα να βεβαιωθούμε για το τι συμβαίνει,» τόνισε ο Άλαντμιν.

«Μπορώ να το κοιτάξω εγώ,» προθυμοποιήθηκε η Πάρνα. «Εξάλλου, δε θα επιστρέψω στη Βόλγκρεν, τώρα που ο Ανφρακιανός στρατός πλησιάζει. Ίσως, ώσπου να φτάσω, η πόλη να βρίσκεται υπό πολιορκία.

»Αλήθεια, Νίθρα, τότε θα εκστρατεύσεις κατά των Ανφρακιανών;»

«Μόλις τα στρατεύματά μου έχουν συγκεντρωθεί στην Έρλεν, πράγμα που δε θ'αργήσει να γίνει.»

Η Νίθρα κάλεσε την Αρτλάνα στη βασιλική αίθουσα. Ήθελε να της μιλήσει από πριν, από τότε που έχρισε τον Φένταρ Αναπληρωτή Αρχιστράτηγο του Βασιλείου, μα μια υπηρέτρια είχε έρθει και της είχε ψιθυρίσει πως κάποια Αρχόντισσα Πάρνα ήταν στο παλάτι και επιθυμούσε να τη δει· οπότε, η Βασίλισσα είχε αναβάλει τα σχέδιά της και είχε πάει να συναντήσει τη Λύκαρχο.

Η Αρτλάνα έκανε μια σύντομη υπόκλιση μπροστά στο θρόνο. «Μεγαλειοτάτη.»

«Αρτλάνα,» είπε η Νίθρα, «ένας άντρας βρισκόταν κοντά σου, όταν έκανα τον Φένταρ Αναπληρωτή. Ποιος ήταν; Δεν τον έχω ξαναδεί, και δε μου φάνηκε για στρατιωτικός.»

«Είναι ένας καινούργιος Ομιλητής, Βασίλισσά μου. Ήρθε να με βρει και να μου μιλήσει, για να μπει στο Τάγμα των Βασιλικών Ομιλητών.»

«Πώς τον λένε;»

«Γέμκορ.»

«Ευγενής;»

«Φοβάμαι πως όχι. Ανήκει στην οικογένεια ενός έμπορου, απ'ό,τι μου είπε, και δε γνωρίζει πολλά για το Χάρισμα. Ωστόσο, ξέρει ότι το έχει και επιθυμεί να μπει στο Τάγμα των Βασιλικών Ομιλητών.»

«Θα τον εκπαιδεύσεις;»

«Με μεγάλη μου χαρά,» δήλωσε η Αρτλάνα.

«Με τους παλιούς Ομιλητές τι γίνεται; Έχει κανένας τους επικοινωνήσει με το παλάτι; Θέλω να ξέρουν ότι δεν τους κρατάω κακία επειδή υπηρετούσαν την Καλβάρθα. Είναι καλοδεχούμενοι στο Τάγμα, αν κι οι ίδιοι επιθυμούν να έρθουν.»

«Δύο από αυτούς με συνάντησαν χτες το απόγευμα,» είπε η Αρτλάνα, «και ήθελα να το συζητήσω μαζί σου.»

«Επιθυμούν να επιστρέψουν στο Τάγμα;»

«Ναι.»

«Θα τους δεχτώ σήμερα το απόγευμα. Ποιοι είναι;»

Η Αρτλάνα τής είπε.

«Η Αρχιέρεια δεν μπορεί να ενοχλείται με μικροζητήματα, τέκνον μου. Θα ήταν προτιμότερο να μιλήσεις σε μένα.» Η ιέρεια ήταν μια ψηλή γυναίκα, με μακριά, μαύρα μαλλιά, και ντυμένη με ράσο· στο πρόσωπό της υπήρχε μια ήρεμη έκφραση. Εμπρός της στεκόταν μια ξανθιά γυναίκα, με κομμένα ως τον ώμο, σγουρά μαλλιά· φορούσε λευκό πουκάμισο, μαύρο, δερμάτινο γιλέκο, καφέ παντελόνι, και ομόχρωμες μπότες, ενώ από την πλατιά της ζώνη κρεμόταν ένα θηκαρωμένο ξίφος.

«Πρόκειται για την Εκλεκτή Βασίλισσα Νίθρα, Σεβασμιότατη, και είναι πολύ σημαντικό· η Αρχιέρεια πρέπει να το μάθει.»

Τα λεπτά χείλη της ιέρειας σφίχτηκαν. «Πολύ καλά· θα την ειδοποιήσω. Περίμενε εδώ.»

Η πολεμίστρια έκλινε το κεφάλι, και η ιέρεια έφυγε, αφήνοντάς τη στον σηκό. Μετά από λίγο, επέστρεψε και της έκανε νόημα να την ακολουθήσει· εκείνη υπάκουσε και βρέθηκε, τελικά, σ'ένα μεγάλο δωμάτιο, στο τέλος του οποίου καθόταν μια γηραιά γυναίκα, ντυμένη με άμφια. Τριγύρω ήταν άλλες γυναίκες, που διάβαζαν ή έγγραφαν. Δύο Ιερές Αναζητήτριες στέκονταν στην πόρτα, πάνοπλες και αναδίδοντας μια αύρα δύναμης μόνο με την παρουσία τους.

Η ιέρεια και η πολεμίστρια ζύγωσαν τη γηραιά γυναίκα, και η δεύτερη γονάτισε στο ένα γόνατο.

«Σεβάσμια Μητέρα,» είπε, και φίλησε το δαχτυλίδι της Αρχιέρειας, καθώς εκείνη πρότεινε το χέρι της.

«Η Θεά μαζί σου, τέκνον μου. Πώς ονομάζεσαι, και τι σε φέρνει ενώπιόν μας;»

«Ονομάζομαι Βανκάμυ, Σεβάσμια Μητέρα,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια. «Είμαι διοικήτρια στο στρατό του Στρατάρχη Ρέλγκριν, τον οποίο η Βασίλισσά μας πρόσφατα έκανε Αρχιστράτηγο του Βασιλείου. Και έρχομαι εδώ γιατί το αισθάνθηκα υποχρέωσή μου να σας ενημερώσω πως η Βασίλισσα Νίθρα έχρισε έναν Ωθράγκος, όχι μόνο Διοικητή του Πρώτου Τάγματος της Βασιλικής Φρουράς (πράγμα που έχει συμβεί εδώ και αρκετές ημέρες), αλλά και Αναπληρωτή Αρχιστράτηγο του Βασιλείου, τώρα που ο Άρχοντας Ρέλγκριν λείπει σε αποστολή.»

«Γνωρίζουμε ότι τον έχρισε διοικητή της Βασιλικής Φρουράς, τέκνον μου,» είπε η Αρχιέρεια Σαρφιάνα. «Αλλά για το ότι τον έχρισε Αναπληρωτή Αρχιστράτηγο δεν είχαμε ακούσει τίποτα...»

«Σήμερα συνέβη αυτό, Σεβάσμια Μητέρα,» αποκρίθηκε η Βανκάμυ. «Από χτες, είχαμε αρχίσει ν' ανησυχούμε για την εξαφάνιση του Άρχοντα Ρέλγκριν, έτσι το πρωί μας συγκέντρωσε όλους τους στρατιωτικούς διοικητές στην αίθουσα του θρόνου και μας μίλησε. Μας είπε ότι ο Αρχιστράτηγος βρίσκεται σε αποστολή, στην οποία η ίδια τον έχει στείλει, αλλά δε μας εξήγησε για τι αποστολή πρόκειται. Και μετά, δήλωσε πως ως αντικαταστάτη του ορίζει τον Φένταρ των Ωθράγκος... κι αυτό μας παραξένεψε όλους, Σεβάσμια Μητέρα, διότι, αν και αναγνωρίζουμε ότι είναι καλός και ικανός διοικητής (όπως φάνηκε στην πολιορκία της Έρλεν), δεν είναι ένας από εμάς. Είναι αλλογενής. Και ένας αλλογενής μπορεί, έστω, να είναι διοικητής της Βασιλικής Φρουράς... σε αυτό δεν έφεραν πολλοί αντίρρηση, γιατί πίστευαν ότι του άξιζε, αν κι εγώ, προσωπικά, έχω τους ενδοιασμούς μου... Ωστόσο, ο Φένταρ δεν μπορεί να είναι Αρχιστράτηγος του Βασιλείου και να διοικεί τόσους Ρουζβάνους, ενώ ο ίδιος δεν έχει Ρουζβάνικο αίμα εντός του.

»Επιπλέον, Σεβάσμια Μητέρα,» συνέχισε η Βανκάμυ, καθώς η Σαρφιάνα την άκουγε σιωπηλά, «καθώς η Βασίλισσα Νίθρα είχε αρχίσει να χρίζει τον Φένταρ στο όνομα της Μεγάλης Θεάς, ένας από εμάς έφερε αντίρρηση, λέγοντας ότι αυτό δεν ήταν σωστό. Και ακόμα κι εγώ η ίδια πρότεινα να καλέσουμε μια ιέρεια, για να λύσει ετούτο το ζήτημα. Αλλά η Βασίλισσα αποκρίθηκε πως είναι Εκλεκτή και, επομένως, γνωρίζει το θέλημα της Λιάμνερ Κρωθ. Έτσι, όρκισε τον Φένταρ και στο όνομα της Μεγάλης Θεάς και στο όνομα ενός αλλότριου θεού της Βάλγκριθμωρ, που ονομάζεται Άνκαραζ, Άρχοντας της Μάχης.»

«Αυτά είχες να μας πεις;» ρώτησε η Σαρφιάνα, με γαλήνια όψη.

«Μάλιστα, Σεβάσμια Μητέρα.»

«Έχεις τις ευλογίες μας, και τις ευλογίες της Μεγάλης Μητέρας, τέκνον μου,» είπε η Σαρφιάνα, διαγράφοντας το σημείο της Θεάς μπροστά από το σκυμμένο κεφάλι της πολεμίστριας. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Η Βανκάμυ ορθώθηκε, υποκλίθηκε, και αποχώρησε.

«Αυτή ήταν μεγάλη ύβρη, Σεβάσμια Μητέρα,» είπε η ιέρεια στη Σαρφιάνα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αρχιέρεια, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών της αναμεταξύ τους. «Ναι... Και με κάνει, αληθινά, να αναρωτιέμαι αν, όντως, η Βασίλισσά μας είναι Εκλεκτή και αν, όντως, γνωρίζει το θέλημα της Θεάς.» *Είτε, όμως, είναι Εκλεκτή είτε όχι, σκέφτηκε, θα πεθάνει, μ'ένα βέλος καρφωμένο επάνω της. Οι κυνηγοί δεν αποτυχαίνουν...*

Κεφάλαιο 10

«Ένα μέρος του είναι ακόμα ζωντανό»

Η Πριγκίπισσα Φόλνα περίμενε πώς και πώς να μάθει νέα του Τάκμιν. Κάθε τόσο, ανέβαινε σ'έναν απ'τους εξώστες του παλατιού της Σάλγκρινεβ και κοιτούσε ανατολικά, πιστεύοντας ότι, αργά ή γρήγορα, θα έβλεπε κάποιον αγγελιαφόρο να έρχεται, μεταφέροντας μήνυμα από τον σύζυγό της, σχετικά με το πώς πήγαινε ο πόλεμος.

Ωστόσο, καθώς τώρα στεκόταν πάλι στον πέτρινο εξώστη και το φως στον ουρανό είχε μειωθεί –αυτό το αλλόκοτο φως που ερχόταν από κάποια ακατονόμαστη πηγή στους αιθέρες και το οποίο την τρόμαζε–, είδε να έρχεται κάτι που δεν περίμενε. Ο στρατός του πατέρα της, που είχε περάσει από εδώ πριν από μερικές ημέρες, επέστρεφε.

Γιατί; αναρωτήθηκε, ανήσυχια, η Φόλνα. *Γιατί γυρίζει πίσω;* Υποτίθεται ότι θα πήγαινε να ενισχύσει τον Τάκμιν. Ο Τάκμιν είχε ζητήσει βοήθεια από τον Βασιλιά Σίλγκερομ, γιατί θεωρούσε πως μόνος του δε θα κατάφερνε να θριαμβεύσει· και ο Μονάρχης του Άνφρακ είχε, πάραυτα, ανταποκριθεί στο κάλεσμά του. *Τι τον έκανε να υποχωρήσει;* Η Φόλνα αισθάνθηκε την καρδιά της να σφίγγεται, καθώς ένα κακό, κάκιστο, προαίσθημα τύλιξε την ψυχή της, σαν μελανός μανδύας.

Μεγάλη Θεά, κάνε να μην έχει συμβεί τίποτα άσχημο!

Η Πριγκίπισσα Έπαρχος της Σάλγκρινεβ σήκωσε το μακρύ της φόρεμα και έτρεξε, φεύγοντας από τον εξώστη και κατεβαίνοντας τις σκάλες του παλατιού, πηγαίνοντας στη μεγάλη αίθουσα και ειδοποιώντας τους υπηρέτες ότι ο πατέρας της, ο Βασιλιάς, ερχόταν κι έπρεπε αμέσως να ετοιμάσουν τα πάντα για να τον υποδεχτούν. Η ίδια στάθηκε μπροστά από το τζάκι, αναμένοντας και σφίγγοντας το ύφασμα της φούστας του γκριζου της φορέματος μέσα στις μικρές, δαχτυλιδοστόλιστες γροθιές της.

Ο πατέρας της δεν άργησε να παρουσιαστεί. Μπήκε στη μεγάλη αίθουσα μαζί με αρκετούς άλλους, ανάμεσα στους οποίους η Φόλνα μπορούσε να διακρίνει τη Στρατηγό Ερνάλυ, που πάντοτε βρισκόταν πιστή στο πλευρό του Βασιληά του Άνφρακ, την Ιέρεια Ναρμάλθα, τον Ομιλητή Ωάρθιν, δύο στρατιωτικούς διοικητές που τώρα της διέφευγαν τα ονόματά τους, και τέσσερις ιέρειες κι έξι Ιερές Αναζητήτριες, οι οποίες είχαν ξαναπεράσει από εδώ, πριν από πολλές ημέρες, πηγαίνοντας να βρουν τον Τάκμιν. Είχαν κι αυτές επιστρέψει, λοιπόν; Γιατί; Κάτι κακό θα είχε γίνει... κάτι κακό, πολύ κακό. Η Φόλνα το ένιωθε. Το ήξερε.

«Πατέρα,» είπε, με το στόμα της ξερό, καθώς πλησίαζε τον Σίλγκερομ. «Τι σε φέρνει ξανά στη Σάλγκρινεβ;»

Ο Βασιληάς έκανε νόημα στους υπόλοιπους να μείνουν πίσω και συνάντησε την κόρη του στο κέντρο της μεγάλης αίθουσας. Μπορούσε να δει ότι η όψη της ήταν χλομή, και γνώριζε ότι τα νέα που της έφερνε θα την πλήγωναν αφάνταστα. Η Φόλνα αγαπούσε τον Τάκμιν· δεν ήταν μονάχα ένας πολιτικός γάμος. Και, αν και ο Σίλγκερομ ενδιαφερόταν, κυρίως, για τη γεωπολιτική θέση της Σάλγκρινεβ, είχε χαρεί που η θυγατέρα του βρήκε έναν άνθρωπο με τον οποίο μπορούσε να ταιριάζει: με τον οποίο θα ήταν ευτυχισμένη. *Τα νέα για το θάνατό του θα τη συντρίψουν. Και έχει ήδη καταλάβει ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά· το βλέπω στα μάτια της...*

Ο Σίλγκερομ αγκάλιασε τους ώμους της και την κράτησε κοντά του. «Πρέπει να μιλήσουμε μόνοι,» της ψιθύρισε.

«Γιατί; Τι έγινε;» Τι τρόμος καθρεπτιζόταν στο βλέμμα της! *Υποπτεύεται. Υποπτεύεται ότι είναι νεκρός.*

«Οδηγήσέ με σ'ένα δωμάτιο όπου θα είμαστε μόνοι,» επέμεινε ο Σίλγκερομ.

Η Φόλνα αναστέναξε, συλλογιζόμενη: *Αυτό που φοβόμουν συνέβη. Αυτό που φοβόμουν...* Και δάκρυα άρχισαν να κυλάνε στα μάγουλά της. «Πατέρα, είναι νεκρός;»

«Φόλν—»

«Είναι νεκρός;»

«Φόλνα, πρέπει να μιλήσουμε μόνοι. Σε παρακαλώ· είναι τόσοι άνθρωποι εδώ πέρα.»

Η Πριγκίπισσα κατάπιε δάκρυα, σκούπισε τα μάτια της με την αναστροφή του χεριού της. *Ίσως να μην είναι νεκρός. Ίσως να έχω άδικο. Γιατί είναι τόσο δύσκολο να διαβάσει κανείς την όψη του πατέρα;* Κρατώντας τον Σίλγκερομ από τον πήχη, τον οδήγησε πάνω στις σκάλες του παλατιού, μέχρι που έφτασαν στα διαμερίσματά της.

«Πες μου τώρα τι έγινε. Έλαθε τίποτα ο Τάκμιν;» *Μάλλον, η ανησυχία μου είναι μόνο. Η ανησυχία μου. Και η σκέψη ότι μέσα μου μεγαλώνει το παιδί του... Δεν το ήξερε προτού ο σύζυγός της φύγει από τη Σάλγκρινεβ· δεν το ήξερε ότι ήταν έγκυος, τότε. Το είχε ανακαλύψει λίγες ημέρες μετά, και είχε καταχαρεί. Το Νούφρεκ θα γινόταν δικό τους, και το παιδί τους θα κυβερνούσε ύστερα από εκείνους! Και φοβάμαι πολύ τώρα. Φοβάμαι ότι αυτό δε θα συμβεί. Αλλά η ανησυχία μου είναι μόνο. Η ανησυχία μου— Γιατί, όμως, ο πατέρας αργεί τόσο να μιλήσει;* Συνοφρυώθηκε.

Ο Σίλγκερομ είδε την έκφρασή της και έγλειψε τα ξεραμένα του χείλη. *Θα της κοστίσει, αλλά δεν μπορώ να της το κρύψω, σκέφτηκε· θα είναι ανόητο να της το κρύψω.* Καθάρισε το λαιμό του, και είπε: «Φόλνα, πρέπει να δείξεις θάρρος...»

Τα λόγια του τη χτύπησαν σαν παγωμένο νερό. *Πρέπει να δείξω θάρρος; Όχι, δεν είναι αυτό που νόμιζε. Αποκλείεται να ήταν. Ο πατέρας θα αναφερόταν σε κάτι που για εκείνον ήταν σημαντικό αλλά εκείνη δεν την ένοιαζε και τόσο —όχι όσο ο θάνατος του Τάκμιν, τουλάχιστον. Μάλλον, απέτυχε να πάρει κάποιο οχυρό, ή σκέφτεται ότι ο στρατός του δε θα είναι αρκετός για να κυριεύσει το Νούφρεκ στο χρόνο που υπολόγιζε.*

«Πες μου,» τον προέτρεψε. «Το ξέρεις ότι μπορώ ν'ακούσω το οτιδήποτε.»

Ω, *μα δεν έχει καταλάβει τίποτα ακόμα;* συλλογίστηκε, μελαγχολικά, ο Σίλγκερομ. *Δεν έχει καταλάβει τι πρόκειται να της πω;* Αναστέναξε. *Δεν μπορώ να το καθυστερήσω άλλο· δεν έχει νόημα.* «Φόλνα,» είπε, αργά και μαλακά, «ο Τάκμιν... σκοτώθηκε στη μάχη.»

Τα μάτια της γούρλωσαν, και πισωπάτησε, κουνώντας το κεφάλι. «...Όχι. Όχι, κάνεις λάθος! Πρέπει να κάνεις λάθος!» Τα χέρια της

είχαν πάει στην κοιλιά της· τα δάχτυλά της κέντριζαν τη σάρκα της, κάτω απ'το γκρίζο φόρεμα. «Κάνεις λάθος!»

«Όχι, Φόλνα. Λυπάμαι, δεν κάνω λάθος. Έχω τη σορό του μαζί μου.»

Η Πριγκίπισσα ούρλιαξε, άναρθρα, λυγίζοντας τη μέση και κρύβοντας το πρόσωπό της πίσω από τα χέρια της. Διπλώθηκε, κλαίγοντας με λυγμούς... και ύστερα, έπεσε στο πάτωμα, ξερνώντας. Τώρα, το ένα της χέρι ακουμπούσε στο χαλί και το άλλο έσφιγγε την κοιλιά της.

Ο Σίλγκερομ παρέλυσε. «Μεγάλη Θεά... Φόλνα!» Πήγε από πάνω της, προσπαθώντας να τη σηκώσει, αγκαλιάζοντάς την, κρατώντας τη κοντά του. «Φόλνα μου... σε παρακαλώ. Λυπάμαι.» Αλλά εκείνη έμοιαζε άρρωστη· εξακολουθούσε να βήχει και να φτύνει.

Μεγάλη Θεά, τι έπαθε; σκέφτηκε, πανικόβλητα, ο Βασιλιάς του Άνφρακ· και, αφήνοντας την κόρη του στον καναπέ, έτρεξε στην πόρτα, ανοίγοντάς την και φωνάζοντας τους υπηρέτες. «Φέρτε βοήθεια! Η Πριγκίπισσα Φόλνα δεν είναι καλά! Φέρτε βοήθεια!»

Δύο γυναίκες ήρθαν, βιαστικά, καθώς ο Σίλγκερομ πλησίαζε πάλι την κόρη του, για να διαπιστώσει ότι είχε λιποθυμήσει. «Φροντίστε την,» είπε, με τρεμάμενη φωνή.

Ο Σίλγκερομ καθόταν, αμίλητος, σε μια πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι, κρατώντας μια κούπα κρασί στο δεξί χέρι και πίνοντας καμια γουλιά, πού και πού. Κανείς δεν τολμούσε να τον πλησιάσει· η όψη του τους τρόμαζε. Έτσι, τον άφηναν ήσυχο, να πολεμήσει μόνος την οργή και τον πόνο του.

Μονάχα η Ερνάλυ βρήκε, τελικά, το θάρρος να τον ζυγώσει. Πήγε κοντά του και γονάτισε στο ένα γόνατο, παίρνοντας το αριστερό του χέρι ανάμεσα στα δικά της και φιλώντας το. «Άρχοντά μου,» ψιθύρισε, «θα μπορούσα να κάνω κάτι;»

Το γαλανό βλέμμα του Σίλγκερομ στράφηκε στο μέρος της, και ο Βασιλιάς χάιδεψε το μάγουλό της, ακραγγίζοντάς το. «Όχι, γλυκιά μου, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα τώρα...» Ήπια μια μικρή γουλιά κρασί, και αναστέναξε. «Το περίμενα ότι θα της στοίχιζε. Τον αγα-

πούσε πολύ... Δεν ήθελα να την πληγώσω... Την αγαπώ κι εγώ. Πολύ.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Ερνάλυ, σιγανά. «Αλλά δεν είναι δικό σου το φταίξιμο. Το σχέδιο σου ήταν καλό. Δεν μπορούσες να είχες προβλέψει τον ερχομό αυτής της Νίθρα.»

Μια υπηρέτρια πλησίασε, κάνοντας βαθιά υπόκλιση μπροστά στο Βασιλιά. «Μεγαλειότατε. Η θυγατέρα σας επιθυμεί να σας μιλήσει.»

Ο Σίλγκερομ σηκώθηκε, και η Ερνάλυ ορθώθηκε πλάι του. «Θέλεις να έρθω μαζί σου;» τον ρώτησε. Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά, κι ακολούθησε την υπηρέτρια, η οποία τον οδήγησε στα διαμερίσματα της Πριγκίπισσας Φόλνα και στην κρεβατοκάμαρά της.

Ο Σίλγκερομ είδε την κόρη του ξαπλωμένη κάτω από τα σκεπάσματα. Η όψη της ήταν κάτωχρη και τα μάτια της κοκκινισμένα από το κλάμα. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, σιωπηλός. Εκείνη τον κοίταξε. «Πατέρα,» ψιθύρισε, «πώς πέθανε;»

«Δε γνωρίζω ακριβώς. Αλλά μου είπαν ότι η Βασίλισσα Νίθρα τον σκότωσε.»

«Ποια είναι η Βασίλισσα Νίθρα;» Η Φόλνα τώρα έμοιαζε να έχει αποδεχτεί το θάνατο του Τάκμιν. Αν και η βαθιά της λύπη ήταν φανερή, μπορούσε, τουλάχιστον, να μιλήσει λογικά, χωρίς να κλαίει και να ουρλιάζει.

«Η Βασίλισσα Νίθρα... λένε ότι είναι Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς. Αλλά εγώ δεν είμαι καθόλου βέβαιος γι' αυτό. Ακόμα και οι ιέρειες έχουν τις αμφιβολίες τους.» Και της διηγήθηκε όλα όσα ήξερε· όλα όσα του είχαν πει οι ιερωμένες Νολβάκρυ, Χοέρνα, Μασμάρλυ, και Λαρέσσα.

Η Φόλνα έμεινε άφωνη, ακούγοντάς τα. Αλλά, τελικά, είπε: «Είναι ψεύτρα. *Μάγισσα*. Ίσως να υπηρετεί και τον *Λύκο*. Πρέπει να τη σκοτώσεις, πατέρα! Πρέπει!»

«Η Ιερά Μητριάρχης θ' αποφασίσει για τη μοίρα της,» αποκρίθηκε ο Σίλγκερομ. «Οι ιέρειες πηγαίνουν να της μιλήσουν για το ζήτημα της Νίθρα. Όμως,» πρόσθεσε, και τα μάτια του στένεψαν, «είναι, αναμφίβολα, απειλή, και η ενέργειές της έχουν προσβάλει τον Οίκο μου. Δε θα το ξεχάσω αυτό.» *Ούτε θ' αφήσω ολόκληρη την εκστρατεία κατά του Νούφρεκ να πάει χαμένη!* γρύλισε εντός του.

«Σκότωσέ τη,» επέμεινε η Φόλνα. «Πρέπει να πεθάνει. Και το ίδιο κι αυτός ο *προδότης*, ο Στρατάρχης Ρέλγκριν. Δεν περίμενα τέτοια αχαριστία από μέρος του. Στον Τάκμιν χρωστάει τα πάντα, το κάθαρμα. Τα πάντα.»

Ο Σίλγκερομ δε μίλησε· μονάχα έσμιξε τα χείλη του, σκεπτικός. *Όλο αστάθμητοι παράγοντες. Όλο αστάθμητοι παράγοντες! Πρώτα η εμφάνιση της Νίθρα, μετά η προδοσία του Ρέλγκριν... Πανωλεθρία!*

Αισθάνθηκε τη Φόλνα να σφίγγει τον καρπό του. «Πατέρα, πρέπει να σου πω κάτι σημαντικό...»

Την κοίταξε καταπρόσωπο, περιμένοντας. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα για τι πράγμα μπορεί να μιλούσε.

Η Φόλνα ξεροκατάπιε, αλλά η φωνή της ήταν σταθερή όταν μίλησε. «Είμαι έγκυος το παιδί του Τάκμιν.»

Τα νέα χαροποίησαν τον Σίλγκερομ. *Ο Τάκμιν μπορεί να είναι νεκρός, όμως εξακολουθεί να υπάρχει διάδοχος για το θρόνο, όταν κατακτήσουμε το Νούφρεκ. Η κόρη μου θα είναι τέλεια βασίλισσα.* Χαμογέλασε. «Τότε, ένα μέρος του είναι ακόμα ζωντανό,» είπε.

Η Φόλνα δάκρυσε. «Ναι,» αποκρίθηκε, «ένα μέρος του είναι ακόμα ζωντανό.»

Μετά είπε: «Θα ήθελα να δω τη σορό του, πατέρα.»

«Δεν είναι όπως τον θυμάσαι. Ο θάνατος αλλάζει τους ανθρώπους... Μη χαλάσεις την εικόνα που έχεις γι'αυτόν στο μυαλό σου.» Ο Σίλγκερομ παραμέρισε μια τρίχα από το μέτωπό της. «Το τωρινό του πρόσωπο δεν είναι το πραγματικό του πρόσωπο.»

Η Φόλνα δίστασε για λίγο. Έπειτα, ένευσε. Ο πατέρας της είχε δίκιο. *Καλύτερα να τον έχω στο μυαλό μου όπως ήταν. Άγγιξε την κοιλιά της, κάτω απ'τα σκεπάσματα. Θα είναι μαζί μου για πάντα...*

Ο Σίλγκερομ έκανε βόλτα σ'έναν εξώστη, νιώθοντας τον νυχτερινό αέρα να δροσίζει το ξαναμμένο του πρόσωπο, όταν είδε την Ιέρεια Μασμάρλυ να τον πλησιάζει.

«Καλησπέρα, Μεγαλειότητα,» τον χαιρέτησε. «Θα ήθελα να σας ενημερώσω ότι οι υπόλοιπες ιέρειες κι εγώ θα φύγουμε με την αυγή· έτσι, ίσως να μην μπορέσουμε να σας δούμε. Ήρθα να σας αποχαι-

ρετήσω και να ρωτήσω μήπως υπάρχει κάτι τελευταίο που θα επιθυμούσατε να μας πείτε, πριν από την αναχώρησή μας.»

«Μια ερώτηση θέλω μόνο να κάνω,» είπε ο Σίλγκερομ: «Πιστεύετε ότι, πραγματικά, η Νίθρα είναι Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς; Πιστεύετε ότι η Ιερά Μητριάρχης θα την υποστηρίξει;»

«Αντισταυβάνομαι την ανησυχία σας, Βασιληά μου, αλλά είναι δύσκολο να απαντήσω με σαφή και απόλυτο τρόπο, καθότι κι η ίδια δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Μασμάρλυ, κάνοντας πίσω, νευρικά, τα μακριά, μαύρα μαλλιά της.

Ο Σίλγκερομ αναστέναξε. «Τι πιστεύετε ρώτησα, Σεβασμιότατη, όχι αν είστε σίγουρη. Είναι η Νίθρα Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς;»

Η Μασμάρλυ ανασήκωσε τους ώμους. «Θα μπορούσε... Κοιτάξτε, Βασιληά μου, διαθέτει δυνάμεις, Χαρίσματα που κανένας δεν έχει ξαναδεί. Ποιος άλλος θα μπορούσε να της έχει προσφέρει αυτά τα Χαρίσματα, αν όχι η Μεγάλη Θεά;»

«Αποδεικνύει, όμως, ετούτο ότι είναι και *Εκλεκτή* της; Ίσως η Λιάμνερ Κρωθ να την προίκισε με όλα αυτά, αλλά η Νίθρα να ψεύδεται όταν λέει πως έχει ακούσει τη Θεά να της μιλάει. Επίσης, Σεβασμιότατη,» πρόσθεσε ο Σίλγκερομ, επιθυμώντας να στείρει καχυποψία στη σκέψη της ιέρειας και, κατ'επέκταση, στη σκέψη ολάκερου του ιερατείου, «νομίζετε πως το γεγονός ότι η Νίθρα έχει κάποιες αγνώστες δυνάμεις την καθιστά και πάνω από κάθε άλλη ιέρεια; Πάνω ακόμα και από την Ιερά Μητριάρχη;»

«Ασφαλώς και όχι, Βασιληά μου!» είπε αμέσως η Μασμάρλυ.

Αλλά ο Σίλγκερομ συνέχισε: «Διότι, αν είναι Εκλεκτή, αν η ίδια η Μεγάλη Μητέρα την επέλεξε ανάμεσα σε όλους τους Ρουζβάνους για να κάνει το θέλημά της, τότε αυτό δε σημαίνει πως τη θεωρεί και *ικανότερη* από τους υπόλοιπους γηγενής της ηπείρου; Ικανότερη από κάθε ιερωμένη;»

«Βασιληά μου, υποθέτετε πολλά—»

«Απλώς αναρωτιέμαι τι θα μπορούσε να σημαίνει η εμφάνιση της Νίθρα επί της Λιάμνερ-Κρωθ, Σεβασμιότατη,» τόνισε ο Σίλγκερομ. «Διαφωνείτε ότι αυτό ίσως να είναι το θέλημα της Θεάς;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Μασμάρλυ. «Γνωρίζω μόνο ό,τι είδαν τα μάτια μου, κι αυτό σας το είπα. Η φωνή της Νίθρα έριξε τις πύλες—»

«Ναι, δεν το ξέχασα. Ωστόσο, η μεγάλη δύναμη δε συνεπάγεται πάντοτε και μεγάλη σοφία, σωστά;»

«Σίγουρα, Βασιληά μου.»

«Εγώ θα είμαι πολύ επιφυλακτικός με τη Νίθρα,» δήλωσε ο Σίλγκερομ, στρεφόμενος στην ανατολή, αφήνοντας το βλέμμα του να χαθεί στον σκοτεινό ορίζοντα. «Γιατί δε θα μου φαινόταν παράξενο αν, τελικά, όλα τούτα δεν ήταν παρά ένα κόλπο, ώστε να παραγκωνίσει τις αληθινές ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ και να καθίσει η ίδια στο θρόνο τους.»

«Αυτό θα αποτελούσε μέγιστη ύβρη, Μεγαλειότατε!»

«Ναι, συμφωνώ απόλυτα...» Ο Σίλγκερομ εξακολουθούσε να κοιτάζει ανατολικά, έχοντας ακουμπήσει τους αγκώνες του στην πέτρινη κουπαστή.

Η Μασμάρλυ έμεινε, για λίγο, σιωπηλή· ύστερα είπε: «Σας καληνυχτίζω, Βασιληά μου· και σας αποχαιρετώ, σε περίπτωση που δε σας δούμε αύριο, προτού φύγουμε.»

«Καληνύχτα, Σεβασμιότατη,» αποκρίθηκε ο Σίλγκερομ, και είδε την ιέρεια να αποχωρεί, με την άκρια του ματιού του.

Νίθρα Ρίνκιλ, συλλογίστηκε, αγναντεύοντας πέρα, προς την κατεύθυνση της Έρλεν, η οποία βρισκόταν κάπου πίσω από τα σκοτάδια, και πίσω από τα δάση της Βόλγκρεν, στις ακτές της θάλασσας Νερν'γκέρ, *αναρωτιέμαι πώς να είναι το πρόσωπό σου... Πώς να είναι το πρόσωπο της «Εκλεκτής»...*

Μια βροντή ακούστηκε, και ο Σίλγκερομ παρατήρησε ότι μαύρα σύννεφα είχαν συγκεντρωθεί στον ουρανό. Πήρε τους αγκώνες του από την πέτρινη κουπαστή και μπήκε στο παλάτι, πηγαίνοντας στο δωμάτιό του, καθώς άρχιζε να βρέχει.

Η Ερνάλυ ήταν καθισμένη μπροστά από τη φωτιά του τζακιού, διαβάζοντας ένα δερματόδετο βιβλίο. Μόλις τον είδε να περνά το κατώφλι, έκλεισε τον τόμο και είπε: «Υπέθεσα ότι θα ήθελες παρέα, Βασιληά μου.»

Ο Σίλγκερομ ζύγωσε, καθώς εκείνη σηκωνόταν από την καρέκλα. «Το μυαλό μου, Ερνάλυ, είναι τόσο μπερδεμένο που νομίζω ότι περιπλανιέμαι μέσα στην ομίχλη...» Η βροχή χτυπούσε στο τζάμι του παραθύρου, σαν να ήθελε να τονίσει τα λόγια του. «Πες μου τη γνώ-

μη σου: πώς πρέπει να κινηθούμε τώρα; Πώς θα πάρουμε το Νούφρεκ;»

Η Ερνάλυ άφησε το βιβλίο επάνω στην πολυθρόνα. «Ύστερα από μια τόσο ταραγμένη ημέρα,» είπε, «δε νομίζω ότι θα ήταν συνετό να ταλαιπωρήσεις το νου σου κι άλλο. Ξάπλωσε,» πρότεινε, πάνοντας το χέρι του και οδηγώντας τον προς το ανάκλιντρο. «θα σου τρίψω την πλάτη.»

Ο Σίλγκερομ γδύθηκε και ξάπλωσε. Τα δυνατά, επιδέξια δάχτυλά της άρχισαν να πιέζουν το δέρμα του και να κάνουν τους μύες του να χαλαρώνουν, ως δια μαγείας. Η Ερνάλυ είχε μάθει την τεχνική από κάποιον Νότιο Ρουζβάνο. Τον είχε αιχμαλωτίσει σε μια από τις συγκρούσεις στη Χρ'νταλ, κι εκείνος είχε παζαρέψει για την ελευθερία του, προσφέροντας ως αντάλλαγμα τις γνώσεις του. Δεν ήταν κάτοικος της Χρ'νταλ, είχε πει στην Ερνάλυ, αλλά ερχόταν από τη Θ'Νάβελ και τυχαία είχε βρεθεί μέσα στη συμπλοκή. Η τεχνική που είχε διδάξει στη Στρατηγό δε χρησίμευε μόνο για να χαλαρώνει τους μύες, όπως είχε εξηγήσει εκείνη στο Βασιληά, αλλά μπορούσε να φανεί χρήσιμη και στη μάχη. Δεν ήταν, ωστόσο, εύκολο να τη μάθει κανείς· η ίδια είχε κάνει ένα χρόνο για να τα καταφέρει, και δεν ήξερε παρά τα πολύ βασικά.

Μακάρι αυτή η τεχνική να μπορούσε να χαλαρώσει και το νου, ευχόταν τώρα ο Σίλγκερομ, καθώς οι σκέψεις του δεν έλεγαν να σταματήσουν. Στριφογύριζαν μέσα στο κεφάλι του, ζαλίζοντάς τον και γεμίζοντάς τον με απορίες, στις οποίες αδυνατούσε να δώσει απάντηση.

Κεφάλαιο 11

Άνθη και Λίθοι

Ο Άλαντμιν γέλασε. «Έχεις άγχος,» είπε, κοιτάζοντας τη Νίθρα να βαδίζει μέσα στο καθιστικό, πηγαίνοντας μια απο δώ και μια απο κεί, με μια κούπα νερωμένο κρασί στο αριστερό χέρι. Καθώς περπατούσε, το νυχτικό της αναδευόταν γύρω από το σώμα της. Πού και πού, σήκωνε το άλλο της χέρι, για να παραμερίσει τα πορφυρά μαλλιά της· είχε περάσει πλέον ένα δεκαπενθήμερο από τότε που είχε τραυματιστεί ο ώμος της, και είχε βγάλει τον πάνινο βρόχο.

Σταμάτησε να βηματίζει και ήπιε μια γουλιά από το ποτό της. «Δεν έχω άγχος.»

Ο Άλαντμιν, που ήταν μισοξαπλωμένος στο ανάκλιντρο, μειδίασε. «Έχεις.»

«Δεν έχω!»

«Έχεις.»

«Δεν έχω!» επέμεινε η Νίθρα, και μετά, γέλασε, καταλαβαίνοντας ότι κάνανε σαν παιδάκια... όχι πως αυτό δεν είχε πλάκα, έπρεπε να παραδεχτεί. Πλησίασε τον Άλαντμιν και κάθισε δίπλα του στο ανάκλιντρο. «Γιατί να έχω άγχος; Πέρασα τόσα και τόσα, για να καθίσω στο θρόνο· γιατί να έχω άγχος τώρα, στη στέψη μου;»

Ο Άλαντμιν πήρε την κούπα απ'το χέρι της και ήπιε. «Δεν ξέρω· εσύ πες μου...»

Η Νίθρα έσμιξε τα χείλη. «Μα, δεν έχω άγχος, έτσι κι αλλιώς— Εντάξει! ίσως να έχω. Λίγο. Και ούτε κι εγώ ξέρω γιατί. Είναι χαζό...»

«Φοβάσαι;»

Η Νίθρα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη από την ερώτησή του. «Θα έπρεπε;»

«Μιλάω για τις ιέρειες-κυνηγούς,» εξήγησε ο Άλαντμιν. «Φοβάσαι ότι θα σου επιτεθούν κατά τη διάρκεια της στέψης;»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Και, γενικά, δεν είμαι τόσο σίγουρη όσο εσύ ότι προσπαθούν να με σκοτώσουν. Εκτός...» Σταμάτησε τα λόγια της και κοίταξε, ερευνητικά, το πρόσωπό του. Της έ-

κρυβε κάτι; «Εκτός αν η Πάρνα σου ανέφερε τίποτα που θα έπρεπε να λάβω υπόψη μου...»

«Από τότε που άρχισε να παρακολουθεί το Ναό της Κυνηγού, έχει δει τις ιέρειες να μπαينوβγαίνουν τρεις φορές στην πόλη: μία έρχεται και μία φεύγει, σα ν'αλλάζουν βάρδιες.»

«Πόσες ημέρες τις παρακολουθεί; Έξι; επτά;»

«Επτά, με τη σημερινή. Και είναι παράξενο το γεγονός ότι, μέσα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα, έχουν κάνει τόσες μετακινήσεις.»

«Αυτό δε σημαίνει ότι θέλουν να με σκοτώσουν.»

«Το σίγουρο είναι,» είπε ο Άλαντμιν, «ότι θέλουν να σκοτώσουν κάποιον που βρίσκεται στο παλάτι, γιατί εδώ κοντά τριγυρίζουν περισσότερο. Και ξέρεις ποιο είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα μ'αυτές, έτσι;»

Η Νίθρα σήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Δεν μπορείς να τις συλλάβεις, ούτε να τις σκοτώσεις, χωρίς να προκαλέσεις αφάνταστες αντιδράσεις από όλο το ιερατείο της Λιάμνερ Κρωθ.»

«Δολοφόνοι εκ του ασφαλούς...» σχολίασε η Νίθρα, παίρνοντας την κούπα από τον Άλαντμιν και πίνοντας κρασί.

«Ακριβώς.»

«Στο παλάτι, πάντως, μένουν πάρα πολλοί άνθρωποι· πώς είσαι τόσο βέβαιος ότι εγώ είμαι ο στόχος τους;»

«Ποιος άλλος να είναι, Νίθρα;»

Ανασήκωσε τους ώμους της, δίχως να μιλήσει.

Ο Άλαντμιν πήρε την κούπα και ήπιε. Το κρασί είχε σχεδόν τελειώσει· άλλη μια γουλιά έμενε.

«Εντάξει,» είπε, τελικά, η Νίθρα, «ας πούμε ότι θέλουν να με σκοτώσουν. Γιατί;»

«Η Αρχιέρεια τούς το ζήτησε.» Ο Άλαντμιν ήπιε την τελευταία γουλιά κρασιού και άφησε την κούπα στο χαλί.

«Το ξέρεις αυτό, ή το υποθέτεις;»

«Το υποθέτω, και θεωρώ την υπόθεσή μου λογική. Δεν έπρεπε να τις είχες εξαγριώσει έτσι, εκείνη τη νύχτα.»

Η Νίθρα αχνομειδίασε. Ακόμα θυμόταν τις εκφράσεις στα πρόσωπα των ιερέων, και προπάντων την έκφραση στο πρόσωπο της Αρχιέρειας Σαρφιάνα. «Ίσως,» παραδέχτηκε. «Αλλά όφειλα, κάπως, να

εδραιώσω την εξουσία μου, και είχα δύο επιλογές, Άλαντμιν: ή θα άφηνα το ιερατείο να με ελέγχει ή θα επέβαλα τη δική μου κυριαρχία, ως Εκλεκτή της Θεάς.»

«Μπορούσες να το κάνεις και πιο διακριτικά.»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Δεν μπορούσα. Το ξέρεις ότι θεωρείται αμάρτημα να χρησιμοποιήσεις Πειθώ επάνω στις ιέρειες.»

«Και τα άλλα που τους έκανες δε θεωρούνται αμαρτήματα;»

«Τα άλλα μου Χαρίσματα είναι πρωτόγνωρα, θεόστολτα· δεν τα έχει χρησιμοποιήσει κανένας άλλος μέχρι στιγμής. Και ήταν ο μόνος τρόπος για να τους αποδείξω ότι, πράγματι, είμαι Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ.»

«Τέλος πάντων...»

«Διαφωνείς.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Διαφωνώ,» είπε ο Άλαντμιν.

«Ίσως νάχεις κάποιο δίκιο,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Αλλά ό,τι έγινε έγινε. Δεν ξηγίνεται.»

Ο Άλαντμιν ένευσε.

«Πιστεύεις, λοιπόν, ότι θα πρέπει να έχω καλή φρουρηση στην τελετή της στέψης μου;»

«Αναμφίβολα, και όχι μόνο για τις ιέρειες-κυνηγούς. Υπάρχουν κι άλλοι που σε θέλουν νεκρή, και η αναστάτωση θα τους διευκολύνει. Ολόκληρη περιφορά θα κάνεις· μπορεί να σ'την έχουν στήσει οπουδήποτε.»

«Εγώ φοβάμαι περισσότερο το Ναό,» δήλωσε η Νίθρα. «Εκεί μέσα απαγορεύονται οι φρουροί· ο μονάρχης μπαίνει μόνος του. Και ούτε οι κατάσκοποί σου, υποθέτω, έχουν πρόσβαση...»

«Ναι, δεν έχουν πρόσβαση,» είπε ο Άλαντμιν. «Αλλά δε νομίζω ότι θα επιχειρήσουν να σε σκοτώσουν μες στο Ναό της Προστάτιδας-Θεάς, Νίθρα. Το σκάνδαλο θα ήταν τεράστιο. Αίμα στο εσωτερικό του Ιερού Οίκου της Λιάμνερ Κρωθ; Τι θα έλεγε τούτο για τις ιέρειες; Ότι δεν μπορούν να περιφρουρήσουν αποτελεσματικά το χώρο τους; Ότι σχεδιάζουν φόνους εκεί μέσα;»

«Και πού θεωρείς πιο πιθανό να προσπαθήσουν να με δολοφονήσουν;»

«Όταν θα κάνεις το γύρο της αγοράς. Εκεί μπορούν να κρυφτούν πάνω σε στέγες, μέσα σε σοκάκια, πίσω από παράθυρα...»

«Θα φροντίσεις να έχει γίνει ο κατάλληλος έλεγχος, όμως· σωστά;»

Ο Άλαντμιν ένευσε. «Ασφαλώς, αλλά έχει κι εσύ το νου σου. Η Ματιά σου ίσως να δει κάτι που μου έχει ξεφύγει.»

«Πάλι τα ίδια...» μουρμούρισε η Νίθρα, ενθυμούμενη τους Λεπιδοφόρους Γέρακες να την κυνηγάνε στην Ήανβαν, και μετά στην Άζλεντεν, και μετά στα δάση της Βόλγκρεν, στα λημέρια των Λυκολατρών... *Αλήθεια, δε θα πρέπει να τους έχω κι αυτούς υπόψη μου; αναρρωτήθηκε. Επειδή κατάφερα να τους διώξω μία φορά, τούτο δε σημαίνει πως δε θα ξανάρθουν. Αλλά, αν σκόπευαν να ξανάρθουν, ο Φανλαγκόθ δε θα την ειδοποιούσε; Δε θα της έδινε πάλι τα ονόματα των νεκραδελφών τους, ώστε εκείνη να τους ξαποστείλει;*

Ο Ράζλερ, βέβαια, ήταν σιωπηλός τον τελευταίο καιρό— *Τον τελευταίο καιρό; Όχι μόνο. Για την ακρίβεια, είχε να της μιλήσει πριν από την πολιορκία της Έρλεν. Ή, όχι· πριν από την κατάληψη της Βόλγκρεν. Τελευταία φορά που είχε επικοινωνήσει μαζί της πρέπει να ήταν τότε που της έδωσε τα ονόματα των νεκραδελφών των Λεπιδοφόρων Γεράκων...*

Την είχε εγκαταλείψει;

Τέλος πάντων, δεν τον χρειαζόταν κιόλας. Τα κατάφερνε μια χαρά και μόνη της. Εκτός, φυσικά, κι αν οι νεκρενοικημένοι φονιάδες σχεδίαζαν να ξανάρθουν...

«Τι σ'απασχολεί, Νίθρα;» Η φωνή του Άλαντμιν διέκοψε τους συλλογισμούς της.

«Τίποτα, τίποτα...» αποκρίθηκε, δαγκώνοντας το κάτω της χείλος. Αλλά, μετά, είπε: «Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες.»

Ο Άλαντμιν συνοφρυώθηκε. «Πιστεύεις ότι είναι εδώ;»

«Δεν ξέρω· ο Φανλαγκόθ δε μου έχει πει κάτι. Πάντως, δεν μπορώ παρά ν'αναρωτιέμαι...»

«Κανένas δε θα σε πλησιάσει στην τελετή στέψης,» τόνισε ο Άλαντμιν. «Θα το φροντίσω αυτό.»

«Ξεχνάς πόσο καλοί είναι οι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι. Όταν θέλουν να φτάσουν έναν στόχο, τον φτάνουν.»

«Δεν πιστεύω στα θαύματα. Ό,τι συμβαίνει στην Έρλεν το μαθαίνω, Νίθρα.»

Θα το ανακαλύψουμε αυτό, αύριο, σκέφτηκε εκείνη. Το άγχος της για την τελετή της στέψης είχε μόλις μεγαλώσει. Κακώς, είπε στον

εαυτό της. *Κακώς ανησυχείς. Ο Άλαντμιν έχει δίκιο: τόσοι άνθρωποι θα σε φρουρούνε, και έχεις και τη Ματιά· τίποτα δε θα μπορεί να σ'αγγίξει.*

Σηκώθηκε από την άκρη του ανακλίντρου και βημάτισε, άσκοπα, μέσα στο καθιστικό. *Δε θέλω ν'ανησυχώ γι'αυτές τις αηδίες συνέχει-α, που να πάρει ο Λύκος! Δε θέλω συνέχεια να φοβάμαι ότι κάποιος μπορεί να σχεδιάζει να με δολοφονήσει! Κάτι πρέπει να κάνω για να φέρω σε ισορροπία το Βασίλειό μου.*

Μετά, όμως, αναρωτήθηκε μήπως το να είσαι Βασίλισσα σημαίνει ότι, υποχρεωτικά, πρέπει συνέχεια ν'ανησυχείς για το αν κάποιος σχεδιάζει να σε δολοφονήσει...

«Μη σκέφτεσαι άλλο,» της είπε ο Άλαντμιν. «Κοιμήσου, για να είσαι φρέσκια αύριο.»

Η Νίθρα αποφάσισε ότι αυτό ήταν το καλύτερο που είχε να κάνει, για την ώρα.

Η Τελετή της Στέψης ήταν πνιγμένη σε παλιά έθιμα. Ο αιτών μονάρχης (όπως ονομαζόταν, εθιμοτυπικά, το προς στέψη πρόσωπο) όφειλε να είναι ντυμένος μ'έναν μακρύ χιτώνα ή φόρεμα, λευκό και μεταξωτό, που είχε κεντημένο, με χρυσή κλωστή, το Σημείο της Θεάς στο στήθος και στην πλάτη: έναν κύκλο με μια βούλα στο κέντρο. Τα παπούτσια του αιτούντος μονάρχη έπρεπε να είναι απλά και μαύρα, ενώ απαγορευόταν να φορά κοσμήματα, και τα μαλλιά του όφειλαν να είναι λυτά. Διότι μονάχα ταπεινά μπορούσε κανείς να πλησιάσει τη Λιάμνερ Κρωθ και τις ιερείες της.

Η Νίθρα ντύθηκε ανάλογα και, με τη συνοδεία υπηρετών και στρατιωτών της καινούργιας Βασιλικής Φρουράς, βγήκε απ'το παλάτι, καθισμένη σ'ένα ψηλό, μαύρο άλογο. Οι κεντρικές οδοί της πρωτεύουσας ήταν άδειες από κόσμο, και σιωπηλές. Κανείς δεν έκανε φασαρία· απαγορευόταν. Σύμφωνα με το έθιμο, ο αιτών μονάρχης πήγαινε βουβός στο Ναό και στη Θεά, και όλοι έπρεπε να είναι επίσης βουβοί, ωσάν αβέβαιοι για την ετυμηγορία του ιερατείου. Σε παλιότερα χρόνια, αυτό δεν ήταν προσποιητό: πραγματικά, το ιερατείο είχε τέτοια δύναμη· μπορούσε να μη δεχτεί τον αιτούντα μονάρχη, αλλά να τον διώξει από το Ναό, αρνούμενο να του προσφέρει την

εξουσία. Σε μετέπειτα εποχές, όμως, τούτο είχε πάψει να υφίσταται, με σιωπηλή συμφωνία ανάμεσα στις ιέρειες και στους διοικούντες, καθότι μπορούσε να προκαλέσει τρομερές κοινωνικοπολιτικές αναταραχές στο Βασίλειο. Έτσι, τώρα όλοι ήξεραν ότι το ιερατείο θα αναγνώριζε σίγουρα τον αιτούντα μονάρχη· ωστόσο, το έθιμο ήταν έθιμο, και το τηρούσαν.

Καθώς όδευε προς το Ναό, μαζί με τη συνοδεία της, η Νίθρα έβλεπε τους πολίτες της Έρλεν να την κοιτάζουν από παράθυρα, μπαλκόνια, πόρτες, και παράπλευρους δρόμους. Τα πρόσωπα των περισσότερων χαμογελούσαν και τα μάτια τους γυάλιζαν, γιατί η στέψη ήταν ένα γεγονός που όλοι απολάμβαναν και που δεν το έβλεπαν κάθε μέρα· στοίχημα ήταν αν κάποιος έβλεπε πάνω από δύο ή τρεις στέψεις στη ζωή του. Πάντως, κανένας δε μιλούσε· κανένας δεν έβγαζε άχνα. Σιγαλιά παντού, εκτός από τα βήματα των συνοδών της Νίθρα κι εκτός από τα βήματα των αλόγων τους.

...Σιγαλιά...

Τόσο εκκωφαντική σιγαλιά.

Η Νίθρα την αισθανόταν να πιέζει την ψυχή της, ενώ ο ανήλιαγος ουρανός απλωνόταν εφιαλτικός από πάνω της. Το φως που εξέπεμπε ερχόταν διάχυτο, αλλά πάντοτε από μία και μόνο γωνία, κάνοντας τους ανθρώπους, τα ζώα, και τα αντικείμενα να ρίχνουν τις ίδιες, μεσημεριανές σκιές, είτε ήταν πρωί, είτε μεσημέρι, είτε δειλινό.

...Κι εγώ πηγαίνω στο Ναό, για να με χρίσουν οι ιέρειες, επισήμως, Βασίλισσα του Νούφρεκ...

Ένωσε το σώμα της να τρέμει, ακούσια, για μια στιγμή. *Τι φοβάμαι; Δεν υπάρχει περίπτωση να τολμήσουν να μου αρνηθούν την εξουσία. Όλοι το γνωρίζουν αυτό.*

Καθώς πλησίαζε το Ναό, τα μάτια της δεν ήταν στραμμένα σ' αυτόν, αλλά στα τριγυρινά οικοδομήματα, ψάχνοντας με τη Ματιά, μήπως κάποιος βρισκόταν σκαρφαλωμένος εκεί, σημαδεύοντάς την. Όμως δεν είδε κανέναν επίδοξο δολοφόνο· το μέρος έμοιαζε ασφαλές. Και η Χρυσοδάκτυλη, που ίππευε πλάι της, έδειχνε ήρεμη· το Προαίσθημα δεν την ειδοποιούσε για κακό.

Η συνοδεία σταμάτησε μπροστά από το Ναό της Προστάτιδας Θεάς, και η Νίθρα αφίππευσε και πέρασε την πύλη του περιβόλου, ενώ ένα αεράκι είχε σηκωθεί, κάνοντας τα πορφυρά της μαλλιά

ν'ανεμίζουν πάνω απ'τους ώμους της. Οι φρουροί και οι υπηρέτες της είχαν μείνει πίσω, ασφαλώς, πράγμα που την έκανε να αισθάνεται εκτεθειμένη. Έδωξε το συναίσθημα. *Είμαι η Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς*, σκέφτηκε, σαν να προσπαθούσε να κάνει ακόμα και τον εαυτό της να τον πιστέψει.

Δύο ιέρειες τη συνάντησαν, σιωπηλά, και τη συνόδεψαν στο εσωτερικό του Ναού, δίχως υποκλίσεις ή οποιονδήποτε άλλο χαιρετισμό· η Νίθρα ήταν τώρα, σύμφωνα με το έθιμο, αιτούσα μονάρχης, όχι ακόμα Βασίλισσα του Νούφρεκ. Καθώς οι ιερωμένες την οδηγούσαν, εκείνη συνειδητοποίησε ότι ήξερε πού την πήγαιναν· είχε ξανάρθει εδώ. *Με πάνε στην αίθουσα που είχα βρεθεί και την άλλη φορά, όταν μίλησα με την Αρχιέρεια*. Αυτή την τεράστια αίθουσα, που σ'έκανε να πιστεύεις τον εαυτό σου τόσο μικρό κι ασήμαντο, ενώ οι ιέρειες κάθονταν σε υπερυψωμένες θέσεις.

Οι συνοδοί της Νίθρα τη σταμάτησαν μπροστά από την κλειστή μεγάλη, δίφυλλη πόρτα, εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν, ανέκφραστα, δύο Ιερές Αναζητήτριες.

«Αφαίρεσε την ενδυμασία σου,» πρόσταξε η μία ιέρεια.

Η Νίθρα βλεφάρισε. Η ιερωμένη που είχε έρθει στο παλάτι, για να της πει πώς όφειλε να ετοιμαστεί για την τελετή, δεν της είχε αναφέρει τίποτα τέτοιο. Άνοιξε το στόμα της για να μιλήσει, αλλά αμέσως το έκλεισε, γιατί θυμήθηκε κάτι άλλο που της είχε πει η ιερωμένη: «*Ό,τι κι αν σε προστάξουν, οφείλεις να υπακούσεις, δίχως ερωτήσεις. Αυτός είναι ο Νόμος της Θεάς. Ο αιτών μονάρχης είναι σιωπηλός και υπάκουος, ώσπου να στεφθεί.*»

Η Νίθρα έπιασε το φόρεμά της από τις άκριες και το τράβηξε πάνω απ'το κεφάλι της, αφήνοντάς το να πέσει στο πάτωμα. Ύστερα, έβγαλε τα απλά, δερμάτινά της παπούτσια. Ήταν γυμνή τώρα· ούτε ρούχα ούτε κόσμημα δεν υπήρχαν επάνω της.

Οι Ιερές Αναζητήτριες άνοιξαν τη δίφυλλη θύρα, και η Νίθρα είδε τη μακριά αίθουσα να παρουσιάζεται εμπρός της, γεμάτη με ιέρειες, καθισμένες δεξιά κι αριστερά, σε υπερυψωμένες θέσεις, ενώ η Αρχιέρεια Σαρφιάνα βρισκόταν στο θρόνο της, στο πέρας του δωματίου. Στα γόνατά της ήταν το Στέμμα του Νούφρεκ, το οποίο της είχε δοθεί χτες το μεσημέρι, για καθαγιασμό, όπως υποδείκνυε το έθιμο.

Ένα ρίγος διαπέρασε τη Νίθρα, πατόκορφα, καθώς δεκάδες μάτια είχαν στραφεί επάνω στο γυμνό της σώμα· και, για μια στιγμή, ήθελε να γυρίσει και να φύγει, τρέχοντας. Προχώρησε, όμως, περνώντας το κατώφλι, πατώντας σταθερά στα πόδια της.

Η δίφυλλη πόρτα έκλεισε, με θόρυβο.

Η Νίθρα κράτησε το βλέμμα της επικεντρωμένο στη Σαρφιάνα, στο τέλος της αίθουσας, αν και, με τις άκριες των ματιών της, μπορούσε να δει και τις υπόλοιπες ιέρειες, δεξιά κι αριστερά. Καμία τους δε μιλούσε, ούτε καν η Αρχιέρεια... και η Νίθρα περίμενε, βέβαιη πως το έκαναν επίτηδες. Στο μυαλό της ήρθαν διάφορες φήμες, ότι οι ιέρειες συνευρίσκονταν με ορισμένους βασιληάδες του Νούφρεκ, κατά τη στέψη... ή ακόμα και με βασιλίσσες, κάποιες φορές. Αναμφίβολα, δεν ίσχυαν αυτά τα πράγματα, αλλά η Νίθρα μπορούσε να καταλάβει από πού εκπηγάζαν.

«Πλησίασε, τέκνον μου,» είπε, τελικά, η Αρχιέρεια, καθώς σηκωνόταν από το θρόνο, κρατώντας στα χέρια της το στέμμα.

Η Νίθρα βάδισε προς το μέρος της Σαρφιάνα, κοιτάζοντας, με τη Ματιά, το πρόσωπό της. *Δες πώς με ατενίζει... Με μισεί. Με μισεί θανάσιμα. Θα προτιμούσε να περάσει μια αλυσίδα στο λαιμό μου και να με πνίξει, αντί ν'αποθέσει μια κορόνα στο κεφάλι μου.*

Η Νίθρα βηματίζε, σταθερά και χωρίς βιασύνη προς τον υπερυψωμένο θρόνο. *Σκόνταιψε*, της έλεγαν τα σκληρά μάτια της Σαρφιάνα. *Σκόνταιψε και ντροπιάσου μπροστά μας. Σκόνταιψε και σπάσε το κεφάλι σου!*

Η Νίθρα μειδίασε, αχνά: ένα λεπτό, χλευαστικό μειδίαμα, μόνο για την Αρχιέρεια, το οποίο της αποκρινόταν ότι μπορούσε να πάει να πνιγεί στη θάλασσα Νερεν'γκέρ, ή να πηδηχτεί με τον Λύκο.

«Γονάτισε, τέκνον μου,» είπε η Σαρφιάνα, ήρεμα, παρά το μίσος που καθρεπτιζόταν στην όψη της.

«Αν σου ζητηθεί να γονατίσεις,» είχε πει στη Νίθρα η ιέρεια που της είχε εξηγήσει τι έπρεπε να φορέσει και πώς έπρεπε να φερθεί, «οφείλεις να το κάνεις και με τα δύο γόνατα.» Έτσι τώρα, καθώς εκείνη βρισκόταν πλέον κάτω από το θρόνο της Αρχιέρειας, λύγισε και τα δύο γόνατα και γονάτισε, ακουμπώντας τα χέρια της επάνω τους και σκύβοντας το κεφάλι. Δεν μπορούσε πια να δει την όψη της

Σαρφιάνα, αλλά ήταν βέβαιη πως η ιερωμένη απολάμβανε ετούτη τη στιγμή έκδηλης εξουσίας επί της Βασίλισσας του Νούφρεκ.

Κατέβηκε τα σκαλοπάτια του θρόνου της και στάθηκε μπροστά στη Νίθρα.

«Αν η Αρχιέρεια ζυγώσει και σταθεί μπροστά σου, οφείλεις να σκύψεις και να φιλήσεις τα πόδια της.»

Η Νίθρα έκανε όπως της είχαν πει να κάνει.

«Πώς ονομάζεσαι, τέκνον μου;» ρώτησε η Σαρφιάνα.

«Νίθρα Ρίνκιλ, Σεβάσμια Μητέρα,» αποκρίθηκε, με σταθερή και δυνατή φωνή. *Δε σε φοβάμαι, Σαρφιάνα. Και δε νομίζω ότι αυτός είναι ο κατάλληλος τρόπος για να συμπεριφέρονται οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ σε μια Εκλεκτή. Αλλά θα το παραβλέψω, για τώρα...*

«Προσέρχεσαι αιτώντας το Στέμμα από την Θεά;»

«Μάλιστα, Σεβάσμια Μητέρα.»

«Τι φρονείς ότι σε καθιστά άξια και δικαιωματική ενώπιον της Μεγάλης Μητέρας;»

Πώς τολμάς, θλιβερή σκύλα; Είναι κι αυτό μέρος της τελετής, ή δική σου προσθήκη; Είμαι η Εκλεκτή της! «Το βασιλικό αίμα που κυλά στις φλέβες μου, και η φωνή της Θεάς που αντηχεί σ'αφτιά μου, Σεβάσμια Μητέρα.»

Μουρμουρητά ακούστηκαν δεξιά κι αριστερά της Νίθρα, από τις θέσεις όπου κάθονταν οι ιέρειες, κι εκείνη αισθάνθηκε ένα λόγχισμα δικαίωσης να περνά από μέσα της. Νόμιζε, λοιπόν, η Σαρφιάνα ότι θα την κρατούσε εδώ καμια ώρα, ρωτώντας την βλακειές; Η Νίθρα θα την έκανε να μη θέλει να τη ρωτήσει τίποτε άλλο!

«Η κρίση σου φαίνεται ορθή εις την Μεγάλη Μητέρα,» είπε η Αρχιέρεια, διαδικαστικά· ο τόνος της φωνής της έδινε στη Νίθρα την εντύπωση ότι, όντως, ήθελε τώρα να ξεμπερδεύει. *«Εν ονόματι της Ζωοδότειρας Λιάμνερ Κρωθ, εγώ, η Αρχιέρεια Σαρφιάνα, στέφω σε, Νίθρα Ρίνκιλ, Βασίλισσα του Νούφρεκ!»* Και απόθεσε το στέμμα στο πορφυρό της κεφάλι. *«Σήκω, Μεγαλειότητά,»*

Η Νίθρα ορθώθηκε, αντικρίζοντας τη Σαρφιάνα καταπρόσωπο. Το μίσος εξακολουθούσε να υπάρχει στα μάτια της.

Οι ιέρειες κατέβηκαν από τα ψηλά τους καθίσματα και πλησίασαν. Τρεις απ'αυτές κουβαλούσαν ενδύματα, και η Νίθρα άπλωσε τα χέρια της, αφήνοντάς τες να τη ντύσουν. Της φόρεσαν ένα μακρύ, κα-

τακόκκινο φόρεμα, με χρυσά κρόσσια και σιρίτια· τύλιξαν μια πάνινη, μενεξεδιά ζώνη γύρω από τη μέση της και την έπιασαν με μια ολόχρυση καρφίτσα, λαξευμένη σαν το πρόσωπο της Θεάς, με μικρά ρουμπίνια για μάτια· στα πόδια της έδεσαν μαύρα σανδάλια, από τόσο μαλακό και λείο δέρμα που η Νίθρα το αισθανόταν σαν χάδι επάνω της· στους ώμους της έριξαν έναν βαθυγάλαζο μανδύα σαν τον νυχτερινό ουρανό, με αργυρά άστρα κεντημένα στο μετάξι του· στο λαιμό της πέρασαν ένα πολύτιμο περιδέραιο και στα χέρια της βραχιόλια και δαχτυλίδια· στ'αφτιά της κρέμασαν σκουλαρίκια. Και, καθώς γίνονταν αυτά, μια άλλη ιέρεια έμπλεκε τη μακριά, πορφυρή κόμη της Νίθρα σε πολλές, περίτεχνες πλεξούδες, που ενώνονταν σε μία, μεγάλη και πλατιά.

Τα μάτια της Σαρφιάνα ατένιζαν συνεχώς τη νεόχριστη Βασίλισσα, δίχως να φεύγουν ούτε στιγμή από πάνω της, και εκείνη της επέστρεφε το βλέμμα, λες κι επρόκειτο για μονομαχία ψυχής και πνεύματος.

Όταν το ντύσιμο τελείωσε, η Αρχιέρεια ύψωσε το χέρι της και είπε: «Οι ευλογίες της Θεάς μαζί σου, κόρη μου.»

Η Νίθρα φίλησε το δαχτυλίδι της Σαρφιάνα, αποκρινόμενη: «Ευχαριστώ, Σεβάσμια Μητέρα.»

Η Βασίλισσα του Νούφρεκ βγήκε, στεμμένη, από τον Ναό της Προστάτιδας Θεάς. Οι άνθρωποι της συνοδείας της, που περίμεναν απέξω, ύψωσαν τις γροθιές τους, φωνάζοντας: «*Ζήτω η Βασίλισσα Νίθρα! Ζήτω η Βασίλισσα Νίθρα!*» Και, συγχρόνως, οι πολίτες τριγύρω άρχισαν να πανηγυρίζουν, ενθουσιωδώς.

Σάλπιγγες ήχησαν.

Η Νίθρα ανέβηκε στο μαύρο της άλογο, και η περιφορά της στην πόλη ξεκίνησε. Οι σιωπηλοί δρόμοι είχαν τώρα γεμίσει ζωή, φωνές, κραυγές, αλαλαγμούς, χτυπήματα, και φασαρία. Ο κόσμος έραινε με ποικιλόχρωμα άνθη τη Βασίλισσα, όταν εκείνη περνούσε κάτω από μπαλκόνια και παράθυρα. Η Νίθρα έπιασε μερικά και τα έβαλε στα μαλλιά και στη λαιμόκοψη του φορέματός της, φωνάζοντας «Ευχαριστώ! Ευχαριστώ!» ενώ χαιρετούσε τον κόσμο, υψώνοντας μια το

δεξί της χέρι μια το αριστερό, και χαμογελώντας. «Ευχαριστώ! Η Θεά να είναι μαζί σας! Η Θεά να σας φυλά!»

Πρόσεχε, ανόητη, την προειδοποίησε το υποσυνείδητό της. *Πρόσεχε. Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή για να σε τοξέψουν. Και πλησιάζεις και την αγορά...*

Η Νίθρα συνέχισε να χαιρετά τον κόσμο, αλλά, συγχρόνως, χρησιμοποίησε τη Ματιά της, ψάχνοντας πάνω σε στέγες και μπαλκόνια, πίσω από πόρτες και παράθυρα, μέσα σε σκιερά σοκάκια και οικοδομήματα... αναζητώντας κάποιον με τεντωμένο τόξο ή οπλισμένη βαλλίστρα, που να τη σημαδεύει. Μα δε βρήκε κανέναν.

Το πλακόστρωτο των οδών της Έρλεν είχε σχεδόν κρυφτεί πλέον από τα άνθη που πετούσε ο κόσμος, και η συνοδεία της Νίθρα πατούσε επάνω τους, σαν να επρόκειτο για ένα ατελείωτο χαλί, ενώ η βροχή λουλουδιών δεν έπαυε.

«Ευχαριστώ! Η Θεά να σας ευλογεί! Ευχαριστώ!»

Η συνοδεία μπήκε στην αγορά και ξεκίνησε να κάνει το γύρο. Η Νίθρα τοιτώθηκε, επικεντρώνοντας όλες της τις δυνάμεις στη Ματιά, χωρίς όμως να θέλει να δείξει στο λαό της ότι τον αγνοούσε· εξακολουθούσε να χαιρετά και να φωνάζει και να χαμογελά. Τα μαλλιά, το φόρεμά της, και ο μανδύα της είχαν γεμίσει με άνθη.

«Ευχαριστώ! Ευχαριστώ πολύ! Σας αγαπώ!»

Η συνοδεία πέρασε από τη νότια μεριά της αγοράς και έστριψε, συνεχίζοντας τον κύκλο και διασχίζοντας τώρα την ανατολική μεριά. Η Νίθρα νόμιζε ότι εδώ η βροχή λουλουδιών είχε δυναμώσει.

«*Βασίλισσα Νίθρα!*» άκουγε τον κόσμο να φωνάζει. «*Βασίλισσα Νίθρα! Βασίλισσα Νίθρα!*»

Ύψωσε και τα δύο της χέρια, χαιρετώντας τους όλους.

Η Ματιά της δεν είχε, όμως, πάψει να ερευνά τα πάντα...

...και πρόσεξε έναν άντρα να σηκώνει μια βαριά πέτρα και να την εκσφενδονίζει καταπάνω της.

Η Νίθρα έσκυψε, αγκαλιάζοντας το λαιμό του αλόγου της. Η πέτρα σφύριξε πάνω απ'το κεφάλι της, αλλά δεν την πέτυχε.

Μερικοί στρατιώτες κυνήγησαν τον άντρα, που είχε λιθοβολήσει τη Βασίλισσά. Εκείνος έτρεξε, προσπαθώντας να τους ξεφύγει μέσα στην αγορά, αλλά τον περικύκλωσαν, τον έβαλαν κάτω, κι άρχισαν να τον ξυλοκοπούν, με τα πέρατα των δοράτων τους και με κλοτσιές.

«Όχι!» φώναξε η Νίθρα, πλησιάζοντας έφιππη. «Σταματήστε! Σταματήστε! Αφήστε τον να σηκωθεί.»

Οι στρατιώτες υπάκουσαν, παραμερίζοντας κι επιτρέποντας στον άντρα να πάρει γονατιστή θέση· ήταν πολύ ζαλισμένος για να ορθωθεί. Στο πρόσωπό του υπήρχε αίμα, και είχαν ήδη αρχίσει να σχηματίζονται μώλωπες.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε η Νίθρα.

Ο άντρας δεν τολμούσε να την κοιτάξει κατάματα. «Κάναμορ λέγομαι... Σε παρακαλώ, Βασίλισσά μου, σκότώσέ με γρήγορα.»

Η Νίθρα τον κοίταξε, ερευνητικά. Δεν ήταν μικρός σε ηλικία· πρέπει να ήταν, τουλάχιστον, τριάντα· τριάντα-πέντε, μάλλον, ή τριάντα-έξι. Μεγάλος άνθρωπος. Και δεν έμοιαζε με δολοφόνο. Σίγουρα, όποιος την ήθελε νεκρή δε θα έστελνε έναν απλό πολίτη να τη λιθοβολήσει.

«Γιατί μου πέταξες την πέτρα, Κάναμορ;»

«Οι αδελφές μου είναι νεκρές εξαιτίας σου!» αποκρίθηκε ο άντρας, και το χτυπημένο του πρόσωπο σφίχτηκε, τα δόντια του έτριξαν, μερικά δάκρυα έτρεξαν στα μάγουλά του. «Ήταν κι οι δύο στο στρατό.»

«Μικρότερες από εσένα;»

«Ναι... Αλλά τελείωνε μαζί μου γρήγορα!»

Νομίζει ότι θα τον σκοτώσω. «Έχεις παιδιά;»

«Ναι.»

«Πόσα;»

«Δύο αγόρια κι ένα κορίτσι.»

«Τι δουλειά κάνεις;»

«Επιπλοποιός είμαι, Βασίλισσά μου.»

«Λυπάμαι για τις αδελφές σου, Κάναμορ,» είπε η Νίθρα. «Και σε διαβεβαιώνω πως εσύ και η οικογένειά σου θα αποζημιωθείτε από το παλάτι. Το ξέρω ότι το ασήμι δε φέρνει πίσω τους νεκρούς, αλλά φοβάμαι πως αυτό είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω για να επανορθώσω.»

Ο άντρας την κοιτούσε με δυσπιστία και μάτια γουρλωμένα. Έμοιαζε να έχει χάσει τα λόγια του.

Οι στρατιώτες της φαίνονταν το ίδιο έκπληκτοι. Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη, όμως, αντάλλαξαν ένα βλέμμα, υπομειδώντας.

Η Νίθρα έστρεψε το άλογό της, και η συνοδεία συνέχισε να κάνει τον κύκλο της αγοράς. Η βροχή λουλουδιών και οι ζητωκραυγές, που είχαν για λίγο πάψει, ξανάρχισαν, εντονότερα από πριν. Ο λαός έδειχνε να λατρεύει τη νέα του Βασίλισσα. Αλλά η Νίθρα αναρωτιόταν πόσοι άνθρωποι υπήρχαν ακόμα οι οποίοι έκαναν παρόμοιες σκέψεις με τον Κάναμορ, όμως δεν είχαν τη γενναιότητα να τη λιθοβολήσουν... *Θα φροντίσω να αποζημιωθούν όλοι όσοι έχασαν δικούς τους στην πολιορκία της Έρλεν. Θα τους αποδείξω ότι ενδιαφέρομαι γι'αυτούς.* Ήθελε να γίνει καλή βασίλισσα, που νοιάζεται για το λαό της, και ήλπιζε να το πετύχει, ενώ καταλάβαινε πόσο δύσκολο ήταν... πόσο δύσκολο ήταν να τους κρατάς όλους ευχαριστημένους.

Η συνοδεία της έστριψε κι άρχισε να διασχίζει τη βόρεια μεριά της αγοράς, ενώ ο κόσμος την έραινε με άνθη. Η Ματιά της Νίθρα έπαχνε για δολοφόνους, ενώ τα χέρια της χαιρετούσαν τους πολίτες της Έρλεν και τα χείλη της φώναζαν: «Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ! Η Θεά να σας ευλογεί!» και, κάπου-κάπου, έστελνε φιλιά στη πλήθος.

Η συνοδεία ολοκλήρωσε τον κύκλο της αγοράς και πήρε το μεγάλο δρόμο που οδηγούσε στην Πύλη του Αετού... το δρόμο όπου χάος επικρατούσε. Χάος από άνθη και ζητωκραυγές. Η ένταση ήταν τέτοια που η Νίθρα νόμιζε ότι η απειλητική, αρχετοπική σιγαλιά που είχε πλακώσει την Κουαλανάρα θα θρυμματιζόταν σαν καθρέφτης, και οι φωνές του κόσμου θα έκαναν τον ήλιο να εμφανιστεί πάλι στον ουρανό και να λάμψει όπως δεν είχε λάμψει ποτέ.

Πέρασε κάτω από την αψίδα της Πύλης του Αετού, ενώ σάλπιγγες ανήγγειλαν τον ερχομό της. Το παλάτι δεν ήταν μακριά, και η πύλη του κήπου άνοιξε, για να την υποδεχτεί. Σ'όλο τον πλακόστρωτο δρόμο, στρατιώτες ήταν παρατεταγμένοι, χτυπώντας τα δόρατά τους πάνω στις ασπίδες τους και φωνάζοντας: *«Ζήτω η Βασίλισσα Νίθρα! Ζήτω η Βασίλισσα Νίθρα! Ζήτω η Βασίλισσα Νίθρα!»*

Μπαίνοντας στον κήπο, η Νίθρα αφίππευσε, όπως και όλοι όσοι ήταν έφιπποι μέσα στη συνοδεία της. Ένας υπηρέτης και μια υπηρέτρια υποκλίθηκαν βαθιά εμπρός της και προπορεύτηκαν, οδηγώντας την στο εσωτερικό του παλατιού και αναγγέλλοντας τον ερχομό της μέσα στη βασιλική αίθουσα. Το μεγάλο δωμάτιο ήταν γεμάτο άρχοντες κι αρχόντισσες του Βασιλείου, που παρατάχτηκαν έτσι ώστε να

δημιουργούν ένα διάδρομο ανάμεσά τους, ο οποίος κατέληγε στον Θρόνο του Αετού: τον καινούργιο Θρόνο του Αετού, που έμοιαζε στη Νίθρα ομορφότερος και μεγαλοπρεπέστερος από τον προηγούμενο. Βάδισε κατά μήκος του διαδρόμου που της είχαν φτιάξει οι υπήκοοί της, και εκείνοι άρχισαν να γονατίζουν, ένας-ένας, στο πέρασμά της, ορκιζόμενοι έτσι πίστη και υποταγή στη νέα τους Βασίλισσα... πράγμα που η Νίθρα γνώριζε, βέβαια, πως για αρκετούς από αυτούς ήταν, αναμφίβολα, προσποιητό. Αλλά, εντάξει, ποιος της είχε πει ποτέ ότι όλα τούτα ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα; Ήταν ένα μεγάλο ψέμα, από την αρχή που βγήκε από το παλάτι για να πάει στο Ναό, ως τώρα που επέστρεψε για να καθίσει στο θρόνο. Ήταν ένα έθιμο, μια γιορτή, ένας λόγος για να πανηγυρίσει ο κόσμος και να συγκεντρωθούν οι σημαντικοί άρχοντες κι αρχόντισσες του Βασιλείου. Μετά από κάθε στέψη, το ξεφάντωμα και οι οινοποσίες τράνταζαν, κυριολεκτικά, την Έρλεν για ολόκληρη την υπόλοιπη ημέρα, και πιθανώς και τη νύχτα. Η Κυρά του Τραγουδιού και της Χαράς μοίραζε απλόχερα τη χάρη της σ'όλους τους Ρουζβάνους.

Η Νίθρα ανέβηκε στο βάθρο και κάθισε στο Θρόνο του Αετού. Οι υπήκοοί της ορθώθηκαν, έχοντας τα βλέμματά τους στραμμένα επάνω της.

«Ας αρχίσει η γιορτή!» φώναξε η Βασίλισσα. «Μουσικοί!» Πρόλαβε δεν πρόλαβε να το πει κι εκείνοι ξεκίνησαν να παίζουν, γεμίζοντας τη μεγάλη αίθουσα με μια αρμονική, γλυκιά μελωδία. Η Νίθρα σηκώθηκε από το θρόνο. «Υπηρέτες! Φέρετε φαγητά και ποτά για τους καλεσμένους μου!»

Κεφάλαιο 12

Ξεφάντωμα

Η γιορτή άρχισε στη βασιλική αίθουσα της Έρλεν, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι όλοι οι ισχυροί ευγενείς του Νούφρεκ. Η Νίθρα, καθισμένη στο Θρόνο του Αετού, μπορούσε να δει τον Άρχοντα Ρίζγκιλιν, της Άζλεντεν, μ'εκείνη την τρομακτική гуαλάδα στα μάτια του, ακριβώς όπως τον θυμόταν από τη φορά που είχε επισκεφτεί την πόλη του, μαζί με τον Δόλβεριν· τον Πρίγκιπα Μέριλεβ, τον αδελφό της Καλβάρθα, ντυμένο εκκεντρικά, ως συνήθως· τον Πρίγκιπα (και πρώην-Βασιληά) Κάμρεβ, τον πατέρα της Καλβάρθα, που έμοιαζε κουρασμένος και καθόλου ευδιάθετος, και έβηχε κάπου-κάπου, βασανιζόμενος από τη χρόνια του ασθένεια· την Πριγκίπισσα Έπαρχο Κονθάρα, της Ήανβαν, και τον σύζυγό της, Φένερμιν (που ήταν πολύ όμορφος άντρας για την ηλικία του, όφειλε να παρατηρήσει η Νίθρα, καθώς η Ματιά της αποκάλυπτε ότι ο εν λόγω Άρχοντας πρέπει να ήταν, πάνω-κάτω, συνομήλικος της Κονθάρα –δηλαδή, από σαράντα-έξι ως πενήντα)· τον Πρίγκιπα Νάζρεν και τη σύζυγό του, Φάλα (τους οποίους η Νίθρα ήξερε ότι έπρεπε να προσέχει ιδιαιτέρως, καθότι ο Νάζρεν είχε επιχειρήσει, παλιότερα, ν'αρπάξει το θρόνο, σκοτώνοντας –με «ατύχημα»– τη Σιγκέλθα, και μόνο ο Άλαντμιν τον είχε σταματήσει, έχοντας την ανέλπιστη βοήθεια των Λυκολατρών)· την Έπαρχο Ομάλθα, της Βόλγκρεν, και το σύζυγό της, Κένκορ, ο οποίος είχε έρθει στην πρωτεύουσα μόλις μαθεύτηκε ότι το Ανφρακιανό στράτευμα είχε υποχωρήσει προς τη Δύση (στη Βόλγκρεν είχε αφήσει το γιο του, Σέλφελιν, που ήταν, εξάλλου, νόμιμος διάδοχος του Θρόνου του Δάσους)· την Αρχόντισσα Τάλρυ, κόρη της Ομάλθα, και τον σύζυγό της, Ακενέμιν· τον Νίτβοριν, το μικρότερο παιδί της Επάρχου της Βόλγκρεν, ο οποίος έμοιαζε ενθουσιασμένος με τη στέψη και τη γιορτή· τον εύθυμο και σωματώδη Έπαρχο Χάλρηθιν, της Ένρεκεβ, και τη σύζυγό του, Δαράλβη, που ήταν από το Κάρνακ· τον γερασμένο Έπαρχο Άνεριν, της Λίριανθ, που η σύζυγός του είχε πεθάνει στη γέννα, πριν από τρία χρόνια, κι από τότε δεν είχε ξαναπαντρευτεί·

και φυσικά, η Νίθρα έβλεπε τον πατέρα και τη μητέρα της, Ένκεριν και Νάλα, καθώς και τ'αδέλφια της, Κένκορ και Ζόφρα. Ο αδελφός της την ατένιζε σοβαρά, αλλά με φανερή υπερηφάνεια στο πρόσωπό του· η αδελφή της έδειχνε να μη μπορεί να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό της, όπως ο Νίτβοριν, ο γιος της Ομάλθα. Επίσης, στην αίθουσα βρίσκονταν και πολλοί άλλοι: κατώτεροι άρχοντες, στρατιωτικοί διοικητές, φρουροί, υπηρέτες, γελωτοποιοί, μουσικοί, χορευτές, και θαυματοποιοί. Η ατμόσφαιρα ήταν εύθυμη, και, καθώς το μεγάλο τραπέζι γέμιζε με δεκάδες φαγητά, ποτά, και γλυκίσματα, όσοι είχαν θέση εκεί οδηγιόνταν, ευγενικά, από τους υπηρέτες. Αυτό ήταν το τραπέζι που στην κορυφή του θα καθόταν και η Βασίλισσα· στην αίθουσα, όμως, υπήρχαν άλλα δύο τραπέζια, για τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους, τα οποία δεν υστερούσαν και πολύ στην αφθονία φαγητών και ποτών.

Όταν άπαντες οδηγήθηκαν στις θέσεις τους, δεν κάθισαν, περιμένοντας τη Νίθρα να καθίσει πρώτη, όπως όφειλαν. Εκείνη κατέβηκε απ'το Θρόνο του Αετού και πήρε θέση στην κορυφή του μεγάλου τραπεζιού, προτρέποντας και τους υπόλοιπους να καθίσουν και να ξεκινήσει η γιορτή και το φαγολότι. Τώρα ήταν μεσημέρι, και το ξεφάντωμα θα κρατούσε ως το βράδυ κι ακόμα πιο μετά. Για την ακρίβεια, θα κρατούσε ώσπου άντεχαν ακόμα να στέκονται όρθιοι.

Μελωδίες γέμιζαν τη βασιλική αίθουσα, καθώς οι καλεσμένοι της Βασίλισσας έτρωγαν. Χορευτές χόρευαν στο κέντρο του μεγάλου δωματίου, προσελκύοντας το μάτι με τις αέρινες κινήσεις τους και με τα εντυπωσιακά τους νούμερα, και κάνοντας τους συνδαιτυμόνες να ξεχνούν τα φαγητά και τα ποτά τους, καθώς παρακολουθούσαν, συνεπαρμένοι. Τα σώματα των χορευτών και των χορευτριών ήταν σφιχτά, καλλίγραμμα, και αλειμμένα με έλαια, που τα έκαναν να γυαλίζουν, ενώ ποικιλόχρωμα πέπλα ανέμιζαν γύρω τους. Δύο από τους άντρες ήταν Μιρλίμιοι, παρατήρησε η Νίθρα. Μικρόσωμοι κι αυτοί, σαν τους Ρουζβάνους, μα με χαρακτηριστικά που, αν τα πρόσεχες, ήταν τόσο, μα τόσο, διαφορετικά. Η Ματιά της τους αποκάλυπτε αμέσως σ'εκείνη, αλλά η Βασίλισσα αμφέβαλε ότι κανείς άλλος τους είχε παρατηρήσει, μέσα στον γρήγορο χορό... εκτός ίσως από τη Χρυσοδάκτυλη. Η δολοφόνος είχε τα μάτια της καρφωμένα επάνω τους.

Όταν ο χορός τελείωσε, η μουσική άλλαξε· από έντονη και εύθυμη έγινε χαμηλή και αργόσυρτη, χωρίς κανένα θέαμα να τη συνοδεύει. Και οι συνδαιτυμόνες είχαν την ευκαιρία να μιλήσουν αναμεταξύ τους και να φάνε δίχως να χύνουν τα φαγητά και τα ποτά τους στο τραπεζομάντιλο.

«Υπέροχος χορός, Μεγαλειοτάτη!» είπε ο Έπαρχος Χάλρηθιν, υψώνοντας την κούπα του.

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Νίθρα, υψώνοντας κι εκείνη τη δική της κούπα.

Μετά από μισή ώρα, η μουσική χαμήλωσε ακόμα περισσότερο, και έγινε θρηνητική, μελαγχολική. Η Βασίλισσα απόρησε με την επιλογή των μουσικών, όμως, ύστερα, είδε έναν μαυρόδερμο Ρουζβάνο να πηγαίνει στο κέντρο της αίθουσας, φορώντας μόνο μια φούστα και έχοντας όλο του τον κορμό καλυμμένο με δερματοστιξίες φιδιών και πουλιών. Στο δεξί του χέρι βαστούσε μια γαλάζια σφαίρα και στ'αριστερό μία μελανή, τις οποίες άρχισε να παίζει στον αέρα, διαγράφοντας κύκλους και βαδίζοντας αργά. Τίποτα το αληθινά εντυπωσιακό. Στη συνέχεια, όμως, άφησε τη γαλάζια σφαίρα να πέσει στο πέτρινο πάτωμα και να σπάσει, κι από μέσα της ελευθερώθηκε ένα γαλάζιο πουλί με πορφυρές λωρίδες, το οποίο τιτίβιζε δυνατά. Φωνές θαυμασμού και χειροκροτήματα ήρθαν από τα τραπέζια. Ο Νότιος Ρουζβάνος έριξε και την άλλη του σφαίρα στο πάτωμα και, καθώς έσπασε κι αυτή, ένας μελανός καπνός τύλιξε εκείνον και το πουλί, που δεν είχε προλάβει ν'απομακρυνθεί, και τώρα, βρισκόμενο μέσα στη θολούρα, έμοιαζε ζαλισμένο. Οι συνδαιτυμόνες είδαν τον μαυρόδερμο άντρα ν'αρπάζει το πτηνό στη δεξιά του γροθιά και να εξαφανίζεται στα βάθη του καπνού, ο οποίος, εντός ολίγου, διαλύθηκε, παρουσιάζοντας ξανά τον Νότιο Ρουζβάνο... που τώρα κρατούσε μια πορφυρή σφαίρα στο δεξί του χέρι. Την έπαιξε, για μερικές στιγμές, στον αέρα και, μετά, την έσπασε ανάμεσα στα δάχτυλά του, σαν να ήταν αβγό. Ένα άλλο πουλί ελευθερώθηκε, πορφυρό-πτερο αλλά με γαλάζιες λωρίδες· ή, μήπως, ήταν το προηγούμενο πτηνό και οι χρωματισμοί του είχαν αντιστραφεί; Οι συνδαιτυμόνες φώναζαν, γελούσαν, και χειροκροτούσαν.

Το πουλί άρχισε να πετά μέσα στην αίθουσα, και ο μαυρόδερμος άντρας φώναξε στη Νότια Γλώσσα: «*Χλάμεβ Τσάτμα νότετ λιλ τού-*

κας *φέτβε ξάσμετ!*» Και μετέφρασε, στη Βόρεια Γλώσσα: «Δίνει Τύχη Θεάς σε όποιον πλησιάσει πρώτο!»

Άπαντες παρακολουθούσαν το πτηνό σιωπηλά, καθώς φτερούγιζε ξέφρενα... αλλά αυτό, τελικά, βγήκε από ένα ανοιχτό παράθυρο, και δεν επέστρεψε.

«Δεν είπα ότι τυχερός είναι στο αίθουσα!» δήλωσε ο Νότιος Ρουζβάνος, ανασηκώνοντας τους ώμους, και ορισμένοι από τους καλεσμένους της Βασίλισσας ξέσπασαν σε γέλιο.

Ο θαυμαστοποιός συνέχισε με άλλο ένα κόλλο, τρώγοντας φωτιές και φτύνοντάς τες στον αέρα. Μετά, αποχώρησε και η μουσική δυνάμωσε πάλι. Όταν πέρασε κάποια ώρα, οι χορευτές επέστρεψαν, για να προσελκύσουν τα βλέμματα, όπως και πριν.

Οι ιέρειες ήρθαν το απόγευμα, σύμφωνα με το έθιμο. Όλο το πρωί υποτίθεται πως προσεύχονταν για την καινούργια Βασίλισσα... *Υποτίθεται*. Η Νίθρα ήταν σίγουρη γι' αυτό. Ή, μάλλον, ίσως και να προσεύχονταν ορισμένες... *για το κακό μου*. *Ειδικά η Σαρφιάνα*, σκέφτηκε, καθώς ατένιζε την Αρχιέρεια της Προστάτιδας Θεάς να μπαίνει στην αίθουσα του θρόνου, μαζί με τις άλλες Αρχιέρειες που βρίσκονταν στην Έρλεν – την Αρχιέρεια της Θεάς-Κυνηγού, την Αρχιέρεια της Θεάς-Ευγενούς, την Αρχιέρεια της Βασίλισσας του Πολέμου, την Αρχιέρεια της Θανής, την Αρχιέρεια της Κυράς του Τραγουδιού και της Χαράς– και μαζί με τις ιέρειές τους. Η Αρχιέρεια της Προστάτιδας Θεάς θεωρείτο στο Νούφρεκ ανώτερη από όλες τις υπόλοιπες, έτσι βάδιζε και πρώτη. Η Νίθρα σηκώθηκε, για να τη χαιρετήσει επίσημα· και, όταν ο χαιρετισμός τελείωσε, οι υπηρέτες οδήγησαν τη Σαρφιάνα και τις άλλες ιερωμένες στο τραπέζι που είχε ετοιμαστεί ειδικά γι' αυτές.

Μετά από το φαγοπότι τους, οι ευγενείς ξεκουράστηκαν και άρχισαν να χορεύουν αναμεταξύ τους. Πρώτοι προθυμοποιήθηκαν να σηκωθούν η Αρχόντισσα Ομάλθα και ο Άρχοντας Κένκορ, για να χορέψουν τον Χορό του Μυστηρίου, που ήταν παραδοσιακός στη Βόλγκρεν· έτσι, έφυγαν από την αίθουσα για να ετοιμαστούν. Οι ιέρειες της Λιάμνερ Κρωθ θεωρούσαν τον συγκεκριμένο χορό, ουσιαστικά, Λυκολατρικό έθιμο· πίστευαν ότι οι Λυκολάτρες είχαν, κάπως, καταφέρει να ξεγελάσουν τους ανθρώπους της Βόλγκρεν, ώστε να τουςβάλουν, εν αγνοία τους, να τελούν ένα μυστήριο της λατρείας του

Ακατονόμαστου. Ωστόσο, ο λαός σ'όλη την Επαρχία της Βόλγκρεν αρνείτο να το παραδεχτεί αυτό, κι ακόμα και οι περισσότερες ιέρειες που ήταν από εκείνα τα μέρη διαφωνούσαν. Οπότε, το ιερατείο της Έρλεν δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Η Ομάλθα και ο Κένκορ επέστρεψαν, ντυμένοι με μακριά, μαύρα ράσα και κουκούλες που έκρυβαν τα πρόσωπά τους, ώστε να είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ποιος ήταν ποιος. Μαζί τους ήρθαν μια ντουζίνα χορευτές, κι αυτοί ντυμένοι με μακριά ράσα και κουκούλες, αλλά κόκκινου χρώματος. Οι μουσικοί άρχισαν να παίζουν την κατάλληλη μελωδία, η οποία ήταν αργόσυρτη και μυστηριώδης, με ξαφνικές εξάρσεις, ικανές να τρομάξουν. Παρομοίως, ο Χορός του Μυστηρίου ήταν άλλοτε αργός, άλλοτε γρήγορος, άλλοτε φρενήρης. Η κοκκινοντυμένη ντουζίνα περιτριγύριζε τους μαυροντυμένους πρωταγωνιστές, προσπαθώντας να τους χωρίσει, ενώ εκείνοι αγωνίζονταν να βρουν το δρόμο τους ο ένας προς τον άλλο. Όταν ο χορός ήταν αργός, η Ομάλθα και ο Κένκορ έμοιαζαν χαμένοι σε μια θάλασσα κόκκινων ράσων, κινούμενοι με επιφύλαξη, ψάχνοντας για διεξόδους, καθώς οι αντίπαλοι τους έκλειναν ένα-ένα όλα τα ανοίγματα ανάμεσά τους. Μετά, ο χορός γινόταν γρήγορος – ακολουθώντας το πρόσταγμα της μουσικής– και οι κοκκινοντυμένοι εχθροί στρέφονταν εναντίον των μαυροντυμένων πρωταγωνιστών, με φανερά δολοφονικές διαθέσεις, καθώς έβγαζαν πραγματικά ξιφίδια από τα ρούχα τους και προσπαθούσαν να τους μαχαιρώσουν, ενώ εκείνοι απέφευγαν τις επικίνδυνες λεπίδες με ευέλικτες κινήσεις. (Υπήρχαν περιπτώσεις που άνθρωποι είχαν τραυματιστεί σ'αυτό το στάδιο του χορού, όπως και στο επόμενο.) Όταν ο ρυθμός της μουσικής γινόταν φρενήρης, το ίδιο γινόταν και ο ρυθμός του Χορού του Μυστηρίου: οι κοκκινοντυμένοι αντίπαλοι καταδίωκαν από παντού τους μαυροντυμένους πρωταγωνιστές· ράσα ανέμιζαν ολόγυρα και λεπίδες άστραφταν: ήταν δύσκολο κανείς να παρακολουθήσει τις κινήσεις. Στη Νίθρα, όμως, που είχε τη Ματιά, δεν ξέφευγε ούτε μία· και δεν μπορούσε παρά να θαυμάζει τους χορευτές, καθώς πίστευε πως η ίδια ποτέ δε θα κατάφερνε να χορέψει αυτό το χορό, φοβούμενη ότι κάποιο ξιφίδιο θα την τρυπούσε. Επίσης, είχε ακούσει ότι δεν ήταν καθόλου εύκολο να κρατάς την κουκούλα στο κεφάλι σου, ειδικά κατά το τελευταίο, φρενήρες στάδιο.

Όταν η Ομάλθα και ο Κένκορ τελείωσαν τα τρία στάδια τρεις φορές, συναντήθηκαν ανάμεσα στους κοκκινοντυμένους χορευτές και ένωσαν τα χέρια, οπότε εκείνοι πέταξαν τα ξιφίδια στο δάπεδο και σκόρπισαν, ηττημένοι. Το αρχοντικό ζεύγος της Βόλγκρεν έβγαλε τις μαύρες κουκούλες και υποκλίθηκε, καθώς άπαντες χειροκροτούσαν και ζητωκραύγαζαν. Η Νίθρα μπορούσε να δει τον ιδρώτα που γυάλιζε στο μέτωπο της Ομάλθα και του Κένκορ.

Μετά, ακολούθησαν κι άλλοι χοροί του Νούφρεκ (η Νίθρα χόρευε ένα με τον Άλαντιν, ένα με τον Φένταρ, και ένα –αφού εκείνος επέμενε– με τον Πρίγκιπα Νάζρεν... και έπρεπε να παραδεχτεί ότι αισθανόταν άβολα στην παρουσία του θείου της· είχε την εντύπωση ότι την κοιτούσε στα μάτια ένα πολύ επικίνδυνο φίδι, από εκείνα που κατοικούν στις ζούγκλες της Νότιας Λιάμνερ-Κρωθ και λέγεται ότι μπορούν να σε μαγέψουν και να σε δηλητηριάσουν μόνο με το βλέμμα τους), όμως κανένας δεν ξεπέρασε σε χειροκροτήματα και επευφημίες τον Χορό του Μυστηρίου, ο οποίος ήταν ο εντυπωσιακότερος... μέχρι στιγμής· γιατί, καθώς το βράδυ έπεφτε, η Αρχόντισσα Κονθάρα και ο Άρχοντας Φένερμιν δήλωσαν ότι θα χόρευαν το Χορό του Βάλτου. Αμέσως, ήχησαν μπόλικά χειροκροτήματα και έντονα επιφωνήματα, και το αρχοντικό ζεύγος της Ήανβαν πήγε να ετοιμαστεί, ενώ και οι χορευτές θα ετοιμάζονταν ανάλογα.

Όταν επέστρεψαν στην αίθουσα, η Κονθάρα και ο Φένερμιν ήταν ντυμένοι ελαφριά και ξυπόλυτοι. Φορούσαν κι οι δύο τα ίδια ρούχα: πράσινο, εφαρμοστό παντελόνι και πράσινη, εφαρμοστή τουνίκα χωρίς μανίκια· στη μέση τους δενόταν μια καφετιά ζώνη. Τα μαλλιά τους (κι οι δύο είχαν πλούσια, μακριά μαλλιά, έντονα βαμμένα, αν και της Κονθάρα ήταν καστανά ενώ του Φένερμιν ξανθά) τα είχαν δέσει σφιχτό κότσο πίσω απ'το κεφάλι τους.

Οι χορευτές είχαν χωριστεί σε δύο ομάδες, μία εξαμελή και μία δωδεκαμελή. Αυτοί της εξαμελούς ομάδας βαστούσαν δαυλούς και βρίσκονταν γονατισμένοι στο ένα γόνατο, κατά τη διάρκεια του χορού· ονομάζονταν δαυλοφόροι. Αυτοί της δωδεκαμελούς ομάδας κρατούσαν, ανά δύο, από ένα μελανόχρωμο πέπλο τεντωμένο ανάμεσά τους και λίγα εκατοστά πάνω από το δάπεδο, καθώς είχαν τα γόνατά τους λυγισμένα, αλλά δεν ήταν γονατισμένοι όπως τους άλλους· ονομάζονταν πεπλοφόροι.

Η μουσική, που μεγάλο μέρος της αποτελούσε ο ήχος των τυμπάνων, ήταν γρήγορη και αγχώδης, δίνοντας την αίσθηση ότι κίνδυνος παραμόνευε παντού. Η Κονθάρα και ο Φένερμιν χόρευαν ανάμεσα στα πέπλα και στις φωτιές· άλλοτε συναντιόνταν και άλλοτε χώριζαν, αλλά πάντα είχαν τα πόδια τους στο έδαφος όταν μετακινούνταν. *Γλιστρούσαν* αρμονικά στο πάτωμα, εκτός όταν πηδούσαν πάνω από τα πέπλα ή τις φλόγες· και, όποτε ήθελαν να στραφούν, κρατούσαν το ένα πόδι σταθερό. Οι πεπλοφόροι πότε έστριβαν τα πέπλα τους, σαν να προσπαθούσαν να βάλουν τρικλοποδιά στους πρωταγωνιστές του χορού, πότε τα ύψωναν, σαν να προσπαθούσαν να τους τυλίξουν... μια ψευδαίσθηση, ασφαλώς, αφού όλοι ήξεραν ακριβώς τις κινήσεις που έπρεπε να κάνουν· δεν ήταν αγώνας, αλλά χορός, που προσπαθούσε να δείξει τους κινδύνους των βάλτων Βενέβριαμ, νότια της Ήανβαν, με τρόπο διασκεδαστικό και ενθουσιώδη. Οι δαυλοφόροι δεν ανεβοκατέβαζαν τους δαυλούς τους· τους κρατούσαν σε ένα συγκεκριμένο ύψος, ενώ οι ίδιοι άλλαζαν θέσεις ακριβώς όπως οι πρωταγωνιστές, κρατώντας το ένα τους πόδι σταθερό.

Όταν ο Χορός του Βάλτου τελείωσε, τα χειροκροτήματα, οι ζητωκραυγές, και τα επιφωνήματα έκαναν την Ομάλθα και τον Κένκορ να ζηλέψουν. Η Κονθάρα και ο Φένερμιν υποκλίθηκα τρεις φορές και πήγαν να καθίσουν σε ανάκλιντρα, ενώ υπηρέτες τους έφερναν δροσιστικά ποτά. Η Νίθρα μπορούσε να δει τη λαχανιασμένη τους αναπνοή και τον ιδρώτα να γυαλίζει επάνω τους. Νόμιζε ότι ήταν πιο κουρασμένοι από το αρχοντικό ζεύγος της Βόλγκρεν. Παράξενο, αν σκεφτεί κανείς ότι η Ομάλθα και ο Κένκορ ήταν μεγαλύτεροι απ'αυτούς, κατά μια πενταετία, περίπου. Ίσως, όμως, ο Χορός του Βάλτου να ήταν πιο κουραστικός· σίγουρα, είχε περισσότερα άλματα και δυσκολότερα βήματα, έκρινε η Νίθρα. Ο Χορός του Μυστηρίου δεν είχε κανένα άλμα και τα βήματά του ήταν πιο ελεύθερα· σε ορισμένες στιγμές, η Βασίλισσα θα έπαιρνε όρκο ότι το αρχοντικό ζεύγος της Βόλγκρεν αυτοσχεδίαζε.

Μετά το τέλος των χορών, η μουσική ήταν απαλή και όλοι, ακόμα κι οι ιέρειες, έπιναν σαν να είχαν διασχίσει τις ερήμους της Νότιας Λιάμνερ-Κρωθ. Αναπόφευκτα, μέθυσαν και τα γέλια κι οι φωνές τους αντηχούσαν σ'ολόκληρο το παλάτι μέσα στη νύχτα, ενώ οι γε-

λωτοποιοί περιφέρονταν ξέφρενα στην αίθουσα του θρόνου, κάνοντας ό,τι τους κατέβαινε, πράγμα που έφερνε ακόμα περισσότερα γέλια και φωνές.

Η Νίθρα γελούσε και γελούσε και γελούσε, λέγοντας ανοησίες με τον Άλαντιμιν, τον Φένταρ, τη Χρυσοδάκτυλη, τον Σαμόλθιρ, τον Κένκορ τον αδελφό της, τον Κένκορ τον σύζυγο της Ομάλθα, την ίδια την Ομάλθα, την Κονθάρα (η οποία επέμενε πως, Βασίλισσα ή μη, αν η Νίθρα συνέχιζε να πασπατεύει τον άντρα της, θα την έγδερνε ζωντανή και θα κρεμούσε το τομάρι της πάνω απ'την πύλη της Ήανβαν, όπως οι στρατιώτες της είχαν κάποτε κρεμάσει το τομάρι ενός Κτήνους των Βάλτων –και όλοι, φυσικά, γελούσαν ξέφρενα, ακόμα κι η Κονθάρα, και ακόμα κι η Νίθρα, που, μέσα στο μεθύσι της, αναρωτιόταν τι εννοούσε η θεία της όταν της έλεγε πως «πασπάτευε τον άντρα της»· το είχε κάνει;), και άλλους, των οποίων τα πρόσωπα και τα λόγια μπλέκονταν, δημιουργώντας ένα αμάλγαμα, ένα ηχητικό και οπτικό χάος.

«Οι ιέρειες της Κυράς του Τραγουδιού φταίνε!» φώναξε κάποιος (ο Άλαντιμιν; ήταν ο Άλαντιμιν; αναρωτήθηκε η Νίθρα). «Μας έχουν σίγουρα ρίξει κάτι στα ποτά! Χα-χα-χα-χα-χαχαχαχαχα...!»

Οι υπόλοιποι τού απάντησαν με περισσότερα γέλια.

«Δε γκξέρω,» είπε ο Σαμόλθιρ, «χα-χα-χα-χα, αλλ'αυτό το πράμα είναι καλό!» Ήπιε βαθιά από την κούπα του. «Χαχαχαχα!...»

Κάποια στιγμή, η Νίθρα κοιμήθηκε· ή, μάλλον, έχασε τις αισθήσεις της. Δεν ήξερε ποια ακριβώς ήταν αυτή η στιγμή· δεν ήξερε ούτε καν ποια περίπου ήταν –βράδυ; ξημερώματα; πρωί; μεσημέρι; Δεν είχε ιδέα. Ένας γλυκός λήθαργος την τύλιξε, γεμάτος με παράξενα όνειρα που, αργότερα, δε θυμόταν.

Όταν ξύπνησε, βρισκόταν στην κρεβατοκάμαρά της και το κεφάλι της πονούσε αφόρητα. Ήταν ημίγυμνη και τα σκεπάσματα άνω-κάτω. Συνειδητοποίησε πως ο ήχος μιας πόρτας που έκλεινε την είχε συνεφέρει. Δεν επρόκειτο, όμως, για την πόρτα του υπνοδωματίου· μάλλον, ήταν η εξώπορτα των διαμερισμάτων. Ποιος είχε έρθει;

«Ποιος είναι;» φώναξε η Νίθρα, νομίζοντας ότι η φωνή της ακουγόταν φρικτή... πράγμα το οποίο μπορεί να σήμαινε πως είτε ήταν φρικτή (λόγω της μέθης) είτε κάτι δεν πήγαινε καλά με την ακοή της (λόγω της μέθης).

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Άλαντιν, μπαίνοντας στο δωμάτιο, ντυμένος με τη ρόμπα του.

«Μοιάζεις ξεμέθυστος,» είπε η Νίθρα, κι απ'τον τρόπο που εκείνος ζάρωσε το μέτωπό του, κατάλαβε πως έκανε κάποια προσπάθεια για να κατανοήσει τα λόγια της. Μάλλον, η φωνή της *ήταν* φρικτή, τελικά. Ή, βέβαια, μπορεί να ήταν *και* η φωνή της φρικτή *και* η ακοή της χάλια. Αλλά ήταν αυτό σημαντικό θέμα; Κατά πάσα πιθανότητα... ναι; όχι;

«Δεν είμαι,» είπε ο Άλαντιν. «Δεν είμαι ξεμέθυστος. Ήπια κάτι για να συνέλθω... μια ιέρεια μού το έδωσε. Έπρεπε να μιλήσω σ'έναν κατάσκοπό μου που ήρθε να με βρει. Ο Ανφρακιανός στρατός είναι στη Σάλγκρινεβ, Νίθρα· έχει σταματήσει εκεί. Κι ο Βασιληάς Σίλγκε-ρομ είναι μαζί.»

Η Νίθρα γέλασε, επηρεασμένη ακόμα από τα ποτά. «Αυτό σου είπε ο κατάσκοπός σου;»

«Ναι.»

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα!» Γιατί της φαινόταν τόσο αστείο; «Έλα στο κρεβάτι.» Τέντωσε το χέρι της προς τον Άλαντιν. «Πρέπει να το συζητήσουμε επί... επί μακρόν –χαχαχαχα...»

Κεφάλαιο 13

Ο Στρατός της Βασίλισσας

Κατά το απόγευμα, η Νίθρα συνήλθε από το μεθύσι· και, καθώς το φως περνούσε από τις κουρτίνες του παραθύρου, καθόταν στο κρεβάτι, με μια κούπα εύοσμο καφέ στα χέρια. Τα πορφυρά της μαλλιά ήταν πιασμένα πρόχειρα πίσω απ'το κεφάλι της, με μια ξύλινη φουρκέτα, και το βλέμμα της ήταν στραμμένο στον Άλαντμιν, ο οποίος ντυνόταν μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη.

«Πρέπει να κινηθώ εναντίον του,» δήλωσε η Νίθρα. «Εναντίον του Σίλγκερομ. Είπες ότι κι αυτός είναι με το στρατό, ε;»

Ο Άλαντμιν ένευσε. «Έτσι μου ανέφερε ο κατάσκοπός μου.»

«Με βολεύει...»

Ο Άλαντμιν την ατένισε, μέσα απ'τον καθρέφτη, να κατεβάζει το βλέμμα και να κοιτάζει το σεντόνι που την τύλιγε: ένα σεντόνι γεμάτο με κεντητά λουλούδια που είχαν κεφαλή και στα δύο άκρα και μπλέκονταν αναμεταξύ τους, φτιάχνοντας ποικιλόμορφα σχήματα: ρόμβους, κύκλους, εξάγωνα, οκτάγωνα... Οι γραμμές στο μέτωπο της Νίθρα είχαν ζαρώσει ελαφρώς και τα φρύδια της σμίξει. Ο καφές στα χέρια της έμοιαζε ξεχασμένος. *Τι σκέφτεται; Τι σχεδιάζει;* αναρωτήθηκε ο Άλαντμιν. *Με βολεύει, είπε. Σκοπεύει να σκοτώσει τον Σίλγκερομ; Να τον αιχμαλωτίσει; Να κάνει κάποια συμφωνία μαζί του;* Γνωρίζοντας καλά τη Νίθρα, υπέθετε το τελευταίο. Όλο συμφωνίες ήταν. Και οι πολλές συμφωνίες είναι επικίνδυνες, εκτός αν τις χειρίζεσαι σωστά... την καθεμία ξεχωριστά, και την καθεμία σε σχέση με τις υπόλοιπες. *Μέχρι στιγμής, τα καταφέρνει καλά, όφειλε να παραδεχτεί ο Άλαντμιν. Αλλά, όσο οι συμφωνίες πληθαίνουν....*

Στράφηκε να την κοιτάξει, αφήνοντας το ντύσιμό του μισοτελειωμένο· φορούσε ένα μαύρο, μεταξωτό παντελόνι και ένα λευκό πουκάμισο με τα μισά κουμπιά θηλυκωμένα. Το βλέμμα της Νίθρα υψώθηκε, παρατηρώντας την κίνησή του· τα μυστηριώδη της μάτια γάλισαν στο απογευματινό φως που κατάφερνε να διαπεράσει τις κουρτίνες του υπνοδωματίου. Ο Άλαντμιν πλησίασε κι ακούμπησε

τους πήχεις του στα κάγκελα του κρεβατιού, αντικρίζοντάς την. «Σε βολεύει...» Έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του αναμεταξύ τους. «Πώς;»

Η Νίθρα ήπιε μια γουλιά καφέ. «Δεν έχω αποφασίσει ακόμα,» αποκρίθηκε. «Αλλά θα προσπαθήσω να λύσω ετούτο τον πόλεμο χωρίς άλλες αιματοχυσίες.»

«Ελπίζω ο Σίλγκερομ να σκέφτεται με τον ίδιο τρόπο...»

«Το αμφιβάλλω,» είπε η Νίθρα. «Μάλλον, σκοπεύει να συγκεντρώσει όσο το δυνατόν περισσότερες δυνάμεις του στη Σάλγκρινεβ και να προελάσει μέσα στο Νούφρεκ. Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να βιαστούμε: να φτάσουμε στα δυτικά σύνορα προτού προλάβει να φέρει εκεί τους στρατούς του. Έτσι, θα έχουμε πιθανότητες διαπραγμάτευσης μαζί του.»

«Νομίζεις ότι θα καταφέρουμε να τον τρομάξουμε αρκετά;»

Η Νίθρα μειδίασε πάνω απ'την άκρη της κούπας της. «Δεν ξέρω. Δε νομίζω ότι είναι άνθρωπος που τρομάζει εύκολα. Αλλά, σίγουρα, νομίζω ότι είναι καιροσκοπός και συμφεροντολόγος, το οποίο ίσως να μπορέσω να χρησιμοποιήσω προς όφελός μου. Υποθέτω ότι θέλει το Νούφρεκ, κατά πρώτον, για τα εδάφη του και, κατά δεύτερον, για τις ακτές του στη θάλασσα Νερεν'γκέρ. Τι πιστεύεις για την υπόθεσή μου, Άλαντμιν;» Ήπιε.

«Πρέπει νάναι σωστή.»

«Τα εδάφη του Βασιλείου μου δεν μπορώ να του τα προσφέρω. Για τις ακτές, όμως, ίσως να μπορούσαμε να φτάσουμε σε κάποια συμφωνία...»

Κι άλλη συμφωνία, σκέφτηκε ο Άλαντμιν. Ναι, όπως το είχα φανταστεί.

Η Νίθρα παρατήρησε το κατέβασμα των ματιών του και τη σκιά που έπεσε από το πρόσωπό του, και αναρωτήθηκε: *Γιατί δείχνει ν'ανησυχεί; Έχει κάποια πληροφορία;* «Άλαντμιν;»

Την κοίταξε πάλι. Η όψη του έμοιαζε κουρασμένη.

«Δεν πιστεύεις ότι θα ήταν καλή ιδέα;» τον ρώτησε η Νίθρα.

«Αρκετά καλή, μου φαίνεται.»

«Τι σ'ανησυχεί, τότε, αγάπη μου;»

«Τίποτα το πολύ συγκεκριμένο,» είπε ο Άλαντμιν.

«Αν ξέρεις κάτι που δεν το ξέρω—»

«Αν ήξερα κάτι, θα το ήξερες κι εσύ.» Τα λόγια του ήταν μαλακά αλλά γεμάτα αφοσίωση· η Νίθρα χαμογέλασε άθελά της, νιώθοντας τα μάγουλά της να θερμαίνονται, σαν να έπρεπε να ντρέπεται για κάποιο λόγο. *Μου αξίζει αυτό; Μου αξίζει τόση αφοσίωση από έναν άνθρωπο;* Ο Ρέλγκριν ήρθε στο μυαλό της, ο οποίος τώρα βρισκόταν στη Φυλακή των Κυμάτων. Κι εκείνου η αφοσίωση και η αγάπη του ήταν μεγάλη... Και ο Ρόλμαρ του Ράλτον την είχε αγαπήσει, όταν η Νίθρα ήταν στο Νόρβηλ, και είχε αποφασίσει να τη βοηθήσει. Τι να γινόταν ο Ρόλμαρ τώρα;

Όλα τούτα πέρασαν από το μυαλό της σαν ξαφνική θύελλα, που δεν άργησε να κοπάσει, και που την άφησε μ'ένα κρύο, παγερό συναίσθημα βαθιά μέσα της. Γιατί; Δε θα έπρεπε, κανονικά, να της είχε προκαλέσει ένα ακριβώς αντίθετο συναίσθημα; Γιατί; Φοβόταν; Φοβόταν ότι κάτι θα συνέβαινε και στον Άλαντμιν...

...που τώρα έπαιρνε τα χέρια του από τα κάγκελα του κρεβατιού και την πλησίαζε, για να καθίσει κοντά της.

«Τι θέλεις να γίνει, λοιπόν;» τη ρώτησε. «Ο στρατός του Νούφρεκ είναι καταυλισμένος γύρω από την Έρλεν. Θέλεις να δώσω διαταγή να ξεκινήσει αύριο, προς τη Σάλγκρινεβ;» *Γιατί μοιάζει τόσο μουνδιασμένη;* αναρωτήθηκε, κοιτάζοντάς την. *Σίγουρα, δεν είναι από τη μέθη.* Του φαινόταν ότι, ξαφνικά, η Νίθρα είχε... *ζαρώσει* κάτω απ'το σεντόνι. «Κρυώνεις;»

Εκείνη βλεφάρισε. «Κρυώνω;» Δεν καταλάβαινε τι σχέση είχε αυτό με την προηγούμενή του ερώτηση.

«Απλά, σε είδα... κάπως. Έτσι νόμιζα.»

«Όταν ένας σωστός υπήκοος νομίζει ότι η Βασίλισσά του κρυώνει, δεν πρέπει να κάνει κάτι για να τη ζεστάνει;» τον πείραξε η Νίθρα, μ'ένα στραβό μειδίαμα.

Ο Άλαντμιν σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού και έπιασε το σεντόνι με τα δικάφαλα λουλούδια, τραβώντας το. Η Νίθρα προσπάθησε, προς στιγμή, να τον εμποδίσει, γελώντας, αλλά το ύφασμα γλίστρησε από τα δάχτυλά της και κατέληξε στο πάτωμα. Ο Άλαντμιν, βλέποντάς τη ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της, αισθάνθηκε την επιθυμία να φουντώνει εντός του· η θέα της ήταν πάντοτε μεθυστική για εκείνον. Η Νίθρα πρόλαβε ν'αφήσει την κούπα με τον καφέ στο κομοδίνο, καθώς ο Άλαντμιν έσκυβε, φιλώντας το λαιμό και

τα στήθη της και, μετά, κολλώντας τα χείλη του πάνω στα δικά της, για να διεκδικήσει ένα αργόσυρτο, δυνατό φιλή. *Αισθάνεσαι πιο ζεστά τώρα;* τη ρώτησε· η αναπνοή του ήταν καυτή πάνω στο πρόσωπό της. Και η Νίθρα απάντησε: *Λιγάκι, έχοντας τα δάχτυλά της μπλεγμένα μέσα στα μαλλιά του· μπορείς, όμως, να κάνεις και περισσότερα, πολύ, πολύ περισσότερα.* Ένα γρήγορο φιλή στα χείλη του. *Αλλά, πρώτα, αγάπη μου... δεν μπορώ να το καθυστερήσω άλλο...* και η φωνή της έχασε τη ρευστή, μαλακή χροιά που είχε στον έρωτα... «Πρώτα, πρέπει να προστάξουμε τους στρατούς του Νούφρεκ να αρχίσουν τις προετοιμασίες. Εγώ πρέπει να τους προστάξω, καθώς αύριο θα πάω μαζί τους.»

Ο Άλαντμιν ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στις παλάμες του. «Δεν είναι ανάγκη να πας η ίδια. Ο Φένταρ μπορεί να τους οδηγήσει ως τη Σάλγκρινεβ, και μετά—»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι· θα είναι καλύτερα ν' αρχίσω τις διαπραγματεύσεις με τον Σίλγκερομ το συντομότερο δυνατό. Κι επιπλέον, θυμάσαι τι μου είπες προχτές; Για τον Φένταρ;»

Ο Άλαντμιν γύρισε, καθίζοντας πάλι στην άκρη του κρεβατιού. Θυμόταν. Τις είχε πει ότι πολλοί στρατιωτικοί διοικητές δυσανασχτούσαν για τη θέση που είχε δώσει η Βασίλισσα στον Ωθράγκος. Μάλιστα, ορισμένοι είχαν και το θράσος να ισχυρίζονται πως, αφού η Νίθρα δεν ήταν στεμμένη από τις ιέρειες όταν έχρισε τον Φένταρ Αναπληρωτή Αρχιστράτηγο, δεν ίσχυε το αξίωμα που του είχε προσφέρει, και μπορούσε να αμφισβητηθεί (!). Άλλοι πάλι είχαν αρχίσει ν' αναρωτιούνται, πολύ έντονα, σε τι είδους αποστολή είχε πάει ο Άρχοντας Ρέλγκριν, ώστε να μην έχει επιστρέψει ακόμα· μήπως επρόκειτο για κάποια απάτη;... Ο Άλαντμιν είχε προσπαθήσει να διαλύσει, όσο μπορούσε, αυτές τις φήμες, μα δε νόμιζε ότι είχε καταφέρει να τις εξαλείψει τελείως. Ψέματα· ήταν *σίγουρος* ότι δεν είχε καταφέρει να τις εξαλείψει.

«Φυσικά και θυμάμαι.»

«Χρειάζεται να είμαι με το στρατό, για να τον κρατάω ενωμένο,» είπε η Νίθρα, καθώς έπαιρνε καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι, λυγίζοντας τα γόνατα και διπλώνοντας τα πόδια.

Ο Άλαντμιν ένευσε. «Να προστάξω, λοιπόν, τους διοικητές να συγκεντρωθούν στη βασιλική αίθουσα;»

«Ναι· θα τους μιλήσω προτού δύσει– προτού πέσει το σκοτάδι. Και μετά...» είπε, διατρέχοντας τα χέρια της στους ώμους του και γλιστρώντας τα μέσα στο πουκάμισό του, «μπορείς να ζεστάνεις την παγωμένη μου καρδιά.»

Οι διοικητές ήταν ολίγον εξαντλημένοι από το χτεσινό ξεφάντωμα, αλλά όχι τόσο ώστε να μη μπορούν να κατανοήσουν και να εκτελέσουν τις διαταγές της Βασίλισσάς τους. Η καρδιά της Νίθρα αποδείχτηκε πως δεν ήταν καθόλου παγωμένη, αλλά ο Άλαντμιν και πάλι με χαρά του τη ζέστανε ακόμα περισσότερο. Το πρωί ο ήλιος δε βγήκε από την ανατολή, αλλά ξημέρωσε παρά αυτή τη μικρή λεπτομέρεια...

...και η Νίθρα, ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά (δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να αντέξει βαρύτερη θωράκιση) και πορφυρή κάπα, στάθηκε σ'έναν εξώστη του παλατιού κι ατένισε τους στρατούς της, παρατεταγμένους στα δυτικά των τειχών της Έρλεν. Ήταν μεγαλειώδεις θέαμα, και αριθμούσαν εξήντα χιλιάδες στο σύνολό τους, σύμφωνα με ό,τι της είχαν αναφέρει (η Νίθρα δεν είχε την εμπειρία να υπολογίζει, με το μάτι, τον αριθμό ενός στρατεύματος). Και στη Βόλγκρεν θα στρατολογήσουμε κι άλλους. Είκοσι χιλιάδες ακόμα βρίσκονταν εκεί, και η Βασίλισσα σκόπευε να πάρει μαζί της τουλάχιστον τις δεκαπέντε. *Ενάντια σ'έναν στρατό εβδομήντα-πέντε χιλιάδων μαχητών, το φουσάτο των τριάντα χιλιάδων του Σίλγκερομ θα είναι ανίσχυρο.*

Ωστόσο, η Νίθρα ήξερε ότι το Άνφρακ ήταν μεγάλο βασίλειο, και ο Βασιλιάς του μπορούσε, αν ήθελε, να συγκεντρώσει, συν τω χρόνω, πολύ περισσότερους πολεμιστές απ'ό,τι εκείνη. *Τον συμφέρει, όμως, να χτυπηθεί έτσι μαζί μου; Το όφελος αντισταθμίζει το κόστος; Το ξεπερνάει; Δεν το νομίζω. Και ο Σίλγκερομ μού έχει δώσει την εντύπωση ότι είναι έμπορος, κατά βάθος... Υπολογίζει τα πάντα. Αν θεωρήσει την προσφορά μου επωφελή, θα τη δεχτεί. Πρέπει, επομένως, να τον κάνω να τη θεωρήσει επωφελή. Και ήξερε ότι η Πειθώ, σ'αυτή την περίπτωση, δεν μπορούσε παρά να τη βοηθήσει πλαγίως· τα επιχειρήματά της όφειλαν να είναι ισχυρά από μόνα τους. Ο Σίλγκερομ αποκλείεται να συζητήσει μαζί μου χωρίς Ομιλητή στο πλευ-*

ρό του. Ο Ομιλητής θα προσπαθούσε να λυγίσει τη Νίθρα, ώστε να δεχτεί τους όρους του Βασιληά του, ενώ, συγχρόνως, θα απέκρουε τις δικές της επιθέσεις, όπως ένας επιδέξιος ξιφομάχος, προειδοποιώντας τον Σίλγκερομ για κάθε κίνδυνο. *Πρέπει να νικήσω τον Ανφρακιανό Ομιλητή, όποιος κι αν είναι. Πρέπει οι όροι, κατά βάθος, να ευνοούν εμένα.*

Η Πειθώ, όμως, δεν ήταν το μοναδικό όπλο στη διάθεσή της. Το Κοσμικό Κέλευσμα, που έριχνε πύλες (*Άραγε, μπορώ ακόμα να ρίξω πύλες; Η αντίσταση του κόσμου αυξάνεται σταδιακά, με κάθε ανήλικη ημέρα που περνάει...*), ήταν από μόνο του ένα πλεονέκτημα στις διαπραγματεύσεις – μια χειροπιαστή αλλά, ταυτόχρονα, απόκοσμη απειλή για τον Σίλγκερομ. Η *φήμη* της Νίθρα, που, αναμφίβολα, θα είχε φουσκώσει – όπως τη διαβεβαίωνε και ο Άλαντμιν, από όσα άκουγε – σ’ όλα τα μήκη και τα πλάτη του Νούφρεκ, και ίσως ακόμα παραπέρα, ήταν άλλο ένα πλεονέκτημα. Όπως επίσης πλεονέκτημα ήταν και ο τίτλος της ως Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς, ο οποίος την έθετε πάνω από κάθε έρεια και απαιτούσε σέβας για το πρόσωπό της.

Θα πρέπει να ελέγξω το έδαφος και να δω τι χαρτιά μπορώ να παίξω...

«Νίθρα;»

Στράφηκε, για ν’αντικρίσει τον Φένταρ, ντυμένο με την πανοπλία των διοικητών της Βασιλικής Φρουράς.

«Είσαι έτοιμη να ξεκινήσουμε;»

Η Νίθρα ένευσε. «Πάμε.»

Κατεβαίνοντας τις σκάλες του παλατιού, συνάντησαν τον Άλαντμιν, ο οποίος θα έμενε πίσω. «Χρειάζομαι στην Έρλεν κάποιον που να μπορώ να εμπιστευτώ απόλυτα,» του είχε πει, χτες βράδυ, η Νίθρα, «και ο Κένκορ δεν έχει ούτε την ίδια εμπειρία ούτε την ίδια επιρροή που έχεις εσύ, Άλαντμιν. Μείνε.» Είχε τονίσει την τελευταία λέξη, διότι εκείνος ήταν διστακτικός. Μ’αγαπά πολύ, αλλά αυτό δεν πρέπει να θολώνει την κρίση του. Ο νους του λειτουργεί σαν ένας περίπλοκος αλλά τέλειος μηχανισμός, και πρέπει να συνεχίσει να λειτουργεί έτσι. Τον αγαπώ επειδή είναι έτσι, επειδή είναι ο Άλαντμιν.

Επί του παρόντος, ο Αρχικατάσκοπος έσφιξε το χέρι της και της είπε: «Να προσέχεις. Δε θα είμαι μακριά.»

Η Νίθρα τού έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα. Άλλα λέγαμε χτες—
Ο Άλαντμιν μειδίασε. «Μη φοβάσαι, θα μείνω.»

Η Νίθρα ένευσε, και τον φίλησε. «Θα προσέχω.»

«Έχε τα μάτια σου ανοιχτά, Φένταρ,» είπε ο Άλαντμιν.

«Τα μάτια μου είναι πάντα ανοιχτά,» απάντησε ο Ωθράγκος. «Και η Χρυσοδάκτυλη ποτέ δε χαλαρώνει, έτσι κι αλλιώς.»

Η Νίθρα και ο Φένταρ έφυγαν από το παλάτι, αφήνοντας τον Άλαντμιν μόνο του σε αίθουσες και γαλαρίες που του έμοιαζαν πιο άδειες από ποτέ. Ίσως γι' αυτό να έφταιγε το γεγονός ότι προχτές ο λάκερη η πρωτεύουσα ξεφάντωνε για τη στέψη της νέας Βασίλισσας του Νούφρεκ· ίσως να έφταιγε το ότι η Νίθρα είχε απομακρυνθεί πάλι, λόγω ανάγκης, όπως και την προηγούμενη φορά, που εκείνος έπρεπε να τη στείλει εκτός Νούφρεκ, προκειμένου να γλιτώσει το θάνατο που της ετοίμαζε η Καλβάρθα· ίσως να έφταιγε το ανεξήγητο ρίγος που διέτρεχε τη ράχη του...

Κατευθύνθηκε προς το γραφείο του και, καθοδόν, συνάντησε την Αρχόντισσα Κονθάρα, της Ήανβαν.

«Αρχόντισσά μου,» είπε, «νόμιζα ότι θα ετοιμαζόσασταν να φύγετε.»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, «δε θα φύγω ακόμα. Λέω να μείνω, για κάποιο καιρό, στην Έρλεν. Μέχρι, τουλάχιστον, να τελειώσει η... διένεξη με το Άνφρακ.

»Θα μπορούσα, όμως, να σου μιλήσω ιδιαιτέρως; Ποτέ δεν ξέρεις ποιος ίσως να κρυφακούει...»

«Ελάτε,» είπε ο Άλαντμιν, και μπήκαν στο γραφείο του. «Καθίστε, Αρχόντισσά μου.»

Η Κονθάρα πήρε θέση αντίκρυ στον Αρχικατάσκοπο, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω ότι υποστηρίζω πλήρως τη Βασίλισσα Νίθρα.»

«Δεν το αμφισβήτησα ποτέ, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, αν και η αλήθεια ήταν πως την Κυρά της Ήανβαν δεν την εμπιστευόταν. Με τίποτα δεν μπορούσε να την εμπιστευτεί.

«Δε με εμπιστεύεσαι, όμως,» τόνισε η Κονθάρα, σα να είχε διαβάσει το μυαλό του.

Ωραία, σκέφτηκε ο Άλαντμιν, φαίνεται πως καταλαβαινόμαστε. «Θέλετε να καταλήξετε κάπου;» μόρφασε, απλώνοντας τα χέρια του πάνω απ'τη λεία, ξύλινη επιφάνεια του γραφείου.

«Ναι· στο ότι θα έπρεπε να με εμπιστευέσαι,» είπε η Κονθάρα. «Είμαι πρόθυμη να σε βοηθήσω όπως μπορώ. Να το έχεις υπόψη σου αυτό, Αρχικατάσκοπε.»

«Ευχαριστώ πολύ, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άλαντμιν, τυπικά.

Η Κονθάρα αχνομειδίασε. «Υπάρχουν άνθρωποι που οφείλεις να προσέχεις περισσότερο από εμένα. Εγώ είμαι με το μέρος της Νίθρα· για την ώρα, τουλάχιστον. Πιστεύω πως, έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, είναι η καλύτερη επιλογή για Βασίλισσα. Ορισμένοι άλλοι, όμως, όπως ο αδελφός μου, Νάζρεν, και ο ανιψιός μου, Μέριλεβ, δεν το πιστεύουν· και μπορώ να σε βοηθήσω να τους αντιμετωπίσεις, αν χρειαστεί.»

«Ο Πρίγκιπας Νάζρεν ποτέ δεν πίστευε ότι κανένας είναι άξιος να καθίσει στο θρόνο, εκτός από τον εαυτό του, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Άλαντμιν. «Αυτό μου είναι περισσότερο γνωστό απ'ό,τι νομίζετε. Αλλά, επίσης, έχω ακούσει φήμες... οι κακές γλώσσες, αναμφίβολα... να λένε πως κι εσείς επιθυμούσατε ανέκαθεν τα ηνία του Νούφρεκ.»

Η Κονθάρα γέλασε. «Οι κακές γλώσσες, πράγματι...» Το γέλιο της έσβησε, αλλά στη θέση του έμεινε ένα χαριτωμένο χαμόγελο. «Άλαντμιν, η Νίθρα, σίγουρα, θα σου ανέφερε πόσο... διστακτική ήμουν να αποδεχτώ την εξουσία της, σωστά;» Ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

Ο Αρχικατάσκοπος ανασήκωσε τους ώμους. «Σωστά.»

«Παρ'όλ'αυτά, αποφάσισα ότι με συμφέρει περισσότερο να την υποστηρίξω. Με συμφέρει. Δεν είπα ποτέ πως την υποστηρίζω επειδή επιθυμώ τη ζεστασιά του κρεβατιού της. Όμως αυτό δε με κάνει λιγότερο αξιόπιστη. Να το θυμάσαι, σε περίπτωση που χρειαστείς συμμάχους.» Η Κονθάρα σηκώθηκε από την πολυθρόνα της, και ο Άλαντμιν επίσης, για να τη χαιρετήσει δια χειραψίας. «Θα τα ξαναπούμε, σύντομα.»

Όταν ήταν μόνος, διαλογίστηκε επί των όσων του είχε πει η Κυρά της Ήανβαν· και το ερώτημα που διαρκώς περιστρεφόταν στο μυα-

λό του ήταν: *Μπορώ να την εμπιστευτώ; Η Νίθρα φαίνεται να την εμπιστεύτηκε σ'αρκετά μεγάλο βαθμό...*

Ο Άλαντμιν, βέβαια, θα παρακολουθούσε την Κονθάρα, όσο εκείνη βρισκόταν στην Έρλεν, και θα μάθαινε αν έκανε τίποτα ύποπτες κινήσεις· όμως ένας Ομιλητής θα μπορούσε να καταλάβει πολύ καλύτερα και ευκολότερα τις διαθέσεις της. Γιατί, καμια φορά, ο εχθρός δε χρειάζεται παρά να κάνει μία κίνηση, για να σε χτυπήσει, αποτελεσματικά και τελειωτικά, και το μόνο που μπορεί να προβλέψει αυτή την κίνηση είναι η αποκωδικοποίηση των διαθέσεών του.

Τολμάω να μιλήσω στην Αρτλάννα; Τολμάω να της ζητήσω να... διαβάσει το νου της Κυράς της Ήανβαν; Είναι πιο έμπιστη από την Κονθάρα, ή λιγότερο;

Ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι είχε μπλέξει σ'ένα περίπλοκο δίχτυ...

Η πόρτα χτύπησε. «Άρχοντά μου;» είπε μια αντρική φωνή. «Έχω ένα μήνυμα για σας.»

«Πέρασε.»

Ένας στρατιώτης μπήκε και άφησε ένα τυλιγμένο κομμάτι περγαμνή στο γραφείο του Αρχικατασκόπου.

«Από ποιον είναι;»

«Από μια γυναίκα, Άρχοντά μου. Ήρθε στη δυτική πύλη, μας το έδωσε, και μας ζήτησε να σας το παραδώσουμε. Ύστερα, έφυγε βιαστικά.»

«Σ'ευχαριστώ, στρατιώτη· μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Άλαντμιν ξετύλιξε την περγαμνή, καθώς ο πολεμιστής εγκατέλειπε το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα, ευγενικά.

Οι δύο κυνηγοί έφυγαν, ακολουθώντας το θήραμα. Κι εγώ ακολουθώ αυτές.

II.

Η Πάρνα, όπως το περίμενε.

Άφησε την περγαμνή πάνω στο γραφείο, σκεπτόμενος: *Δε θα έπρεπε να με εκπλήσσει ετούτη η κίνησή τους. Όσο η Νίθρα ταξιδεύει μαζί με το στρατό, θα προσπαθήσουν να βρουν ευκαιρία να την τοξέψουν...*

Ωστόσο, δε χρειάζεται ν' ανησυχώ, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του. Η Πάρνα τις παρακολουθεί, και η Χρυσοδάκτυλη κι ο Φένταρ είναι καλοί φρουροί· έχουν προστατέψει τη Νίθρα από πολλά.

Οι Αναζητήτριες της Κυνηγού, όμως, ήταν πολύ επικίνδυνες. Θα μπορούσε η Πάρνα να τα βάλει με δύο από αυτές; Μάλλον όχι. Και εκείνες θα τόξευαν τη Νίθρα όταν βρίσκονταν άλλοι κοντά της; Μάλλον όχι, επίσης· θα περίμεναν να τη βρουν μόνη, αφύλακτη.

Ο Άλαντιν αισθάνθηκε μια παρόρμηση να φύγει από την Έρλεν, να πάει στη Βασίλισσά του. Αλλά κυριάρχησε επάνω στον εαυτό του. Μπορώ να κάνω κάτι που θα τη βοηθήσει περισσότερο. Έβγαλε ένα χαρτί κι άρχισε να της γράφει ένα μήνυμα. Έτσι, και θα την προειδοποιούσε και θα έμενε εδώ, στην πρωτεύουσα, όπως εκείνη ήθελε, και όπως ήταν φρόνιμο, άλλωστε.

Κεφάλαιο 14

Κυνήγι

Η Νίθρα διάβασε το μήνυμα του Άλαντμιν, καθισμένη στη σέλα του αλόγου της. *Μάλιστα, συλλογίστηκε. Οι Αναζητήτριες της Κυνηγού βρίσκονται στο κατόπι μου.* Η Ματιά της ερεύνησε την ύπαιθρο, βόρεια και νότια της δημοσίας όπου προέλαυνε το φουσατό της· δεν είδε, όμως, κανέναν να την παρακολουθεί. Οι ιέρειες ήξεραν για τα Χαρίσματά της και, μάλλον, θα βρίσκονταν σε σημεία όπου δεν υπήρχε ορατότητα. *Αλλά, όταν είναι να με δολοφονήσουν, τότε θα πρέπει να βγουν από τις τρύπες τους...*

Ενημέρωσε τον Φένταρ και τη Χρυσοδάκτυλη για τις κυνηγούς, αλλά τους ζήτησε να μην προκαλέσουν αναστάτωση ανάμεσα στο στρατό· απλά, να είναι προετοιμασμένοι.

«Πόσο επικίνδυνες θεωρούνται;» ρώτησε ο Ωθράγκος.

«Αρκετά επικίνδυνες,» είπε η Νίθρα. «Δεν ξέρω ακριβώς, δεν τις έχω αντιμετωπίσει ξανά...»

«Αποκλείεται να είναι σαν τους Λεπιδοφόρους Γέρακες,» γνωμοδότησε η Χρυσοδάκτυλη.

«Είσαι σίγουρη;» είπε ο Φένταρ.

«Ναι... εκτός αν είναι κι αυτές νεκρενοικημένοι δολοφόνοι.»

«Όχι,» είπε η Νίθρα, «αν μη τι άλλο, δεν είναι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι. Δε νομίζω να υπάρχουν τέτοιοι στη Λιάμνερ-Κρωθ, έτσι κι αλλιώς.»

Το βράδυ, έστησαν την κατασκήνωσή τους κοντά σε μερικούς λόφους, ενώ ένας δυνατός βόρειος άνεμος φυσούσε, διώχνοντας τη ζέστη της ημέρας και φέρνοντας ξαφνικό ψύχος. Η Νίθρα μπήκε στη σκηνή που της ετοίμασαν και, με τη βοήθεια μιας πολεμίστριας, έβγαλε την αρματωσιά της. Αισθάνθηκε το σώμα της ελεύθερο, έχοντας ξεφορτωθεί το περιττό βάρος· είχε μουδιάσει, υπεϋνοντας όλη την ημέρα μ' αυτά τα μέταλλα επάνω της.

«Θέλετε να σας ετοιμάσουμε ένα λουτρό, Βασίλισσά μου;» ρώτησε η υπηρέτρια που τακτοποιούσε μερικά τελευταία πράγματα στο εσωτερικό της σκηνής.

«Όχι,» απάντησε η Νίθρα. «Μπορείτε να πηγαίνετε.»

Οι δύο κοπέλες υποκλίθηκαν και έφυγαν, καληνυχτίζοντας τη Μεγαλειοτάτη.

Η Νίθρα κλότσησε τις μπότες από τα πόδια της και τεντώθηκε, κοιτάζοντας το στρώμα ανυπόμονα. Ωστόσο, το φαγητό που είχε αποθέσει η υπηρέτρια επάνω στο λυόμενο τραπέζι ήταν εξίσου δελεαστικό... *κι επιπλέον, πρέπει να φάω κάτι, προτού κοιμηθώ.*

Πλησίασε το ανάκλιτρο μπροστά από το γεύμα της, όταν η κουρτίνα της σκηνής παραμερίστηκε και η Χρυσοδάκτυλη παρουσιάστηκε.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η Νίθρα.

Η Μιρλίμια βάδισε μέσα στη σκηνή. «Όχι, αλλά σκέφτηκα να κοιμηθώ εδώ, σε *περίπτωση* που κάτι συμβεί.»

«Εντάξει,» είπε η Νίθρα, καθίζοντας στο ανάκλιτρο. «Έχεις φάει;»

«Όχι. Δε σε πειράζει να φάω μαζί σου...»

«Καθόλου.»

Η Χρυσοδάκτυλη πήρε θέση αντίκρυ της.

«Κάποτε,» είπε η Νίθρα, γεμίζοντας δύο ποτήρια με κρασί, «όταν ήμασταν σ'εκείνο το λημέρι των Λυκολατρών, αφήσαμε μια παρτίδα μισοτελειωμένη.»

«Το θυμάμαι.»

«Θα ήθελες να την τελειώσουμε απόψε;»

«Γιατί όχι;» είπε η Χρυσοδάκτυλη. «Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορείς να με νικήσεις.»

«Αν δε μας διέκοπτε ο Άλαντμιν, θα σε *είχα* νικήσει εκείνη τη φορά.»

Η Μιρλίμια ήπιε μια μικρή γουλιά κρασί και, γεμίζοντας ένα πιάτο με φαγητό, ξεκίνησε να τρώει. «Ελπίζω να μην καταλήξω στην κρεμάλα, αν χάσεις, Μεγαλειοτάτη,» είπε.

Η Νίθρα μειδίασε.

Η Πάρνα κοντοκάθισε, παρακολουθώντας τις δύο Αναζητήτριες μέσα στο σκοτάδι. Οι γυναίκες είχαν κρυφτεί πίσω από έναν χορταριασμένο λόφο, σε σημείο όπου ο στρατός της Βασίλισσας του Νούφρεκ δεν μπορούσε να τις δει, και δεν είχαν ανάψει φωτιές. Βέβαια, η Πάρνα σκεφτόταν ότι, μάλλον, δεν τις απασχολούσε να μην τις προσέξει κάποιος φρουρός· περισσότερο τις απασχολούσε να μην τις προσέξει η Νίθρα, γιατί, σίγουρα, ήξεραν για τη Ματιά της.

Αναρωτιέμαι πώς σκοπεύουν να πλησιάσουν, για να την τοξέψουν... Θα μπορούσαν, ασφαλώς, να πλησιάσουν και χωρίς κανένα ιδιαίτερο σχέδιο. Άλλωστε, κανείς δε θα σταματούσε δύο Ιερές Αναζητήτριες. Ωστόσο, αν αυτές οι Αναζητήτρια σκότωναν, μετά, τη Βασίλισσα, αυτό δεν μπορεί παρά να προκαλούσε μεγάλη αναστάτωση και αντιδράσεις απ'όλους· ακόμα και από τις ιέρειες που βρίσκονταν μέσα στο φουσατό.

Θα περιμένω, και θα δω... σκέφτηκε η Πάρνα, τυλίγοντας την κάπα σφιχτά γύρω της και ξαπλώνοντας πίσω από τους θάμνους. Τις Αναζητήτριες τις κοίταζε από ένα μικρό άνοιγμα ανάμεσα στα φυλλώματα. Η μία απ'αυτές είχε πέσει για να κοιμηθεί, αλλά η άλλη ήταν καθισμένη οκλαδόν, φρουρώντας. *Αν κατάφερνα να τη σκοτώσω γρήγορα, η δεύτερη θα πέθαινε προτού προλάβει να σηκωθεί... Θα καταφέρω, όμως, να τη σκοτώσω γρήγορα;* Η Πάρνα αποφάσισε να το αφήσει για άλλη μέρα.

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε λίγες ώρες, κι από τον ύπνο της την ξύπνησε η φωνή της κυνηγού που είχε φυλάξει την πρώτη σκοπιά. Η Λύκαρχος άνοιξε τα μάτια της και, μέσα στο σκοτάδι, είδε τη μορφή της Αναζητήτριας να σκύβει πάνω από τη σύντροφό της και να την ταρακουνά. Εκείνη πετάχτηκε όρθια και μίλησαν, σε έντονους τόνους. Η Πάρνα κατάφερε ν'ακούσει καθαρά μόνο ένα πράγμα που είπαν: *Γινόσουν σκιά!*

Κατάλαβε, και σκέφτηκε: *Αν εγώ αρχίσω να γίνομαι σκιά, ποιος θα με σώσει;* Το απομάκρυνε από το μυαλό της, γιατί τη γέμιζε με τέτοιο τρόπο που όμοιό του δεν είχε αισθανθεί ποτέ ξανά.

Όσπου να φτάσουν στα σύνορα της Επαρχίας της Βόλγκρεν, η Νίθρα είδε δύο φορές τις Αναζητήτριες. Τη μία φορά, τις διέκρινε βό-

ρεια της δημοσίας, στην πλαγιά ενός λόφου, να παρακολουθούν το στρατό, κρυμμένες πίσω από φυλλωσιές. Την άλλη φορά, τις ατένισε στα νύτια, μέσα σ'ένα μικρό δάσος. Ποτέ, όμως, δεν τις είδε να πλησιάζουν. Προφανώς, δεν είχαν βρει ακόμα τη στιγμή που περίμεναν, για να κινηθούν.

Η Νίθρα παρατήρησε, επίσης, την Πάρνα, η οποία ακολουθούσε τις κυνηγούς, και ανησύχησε για τη Λυκολάτρισσα, παρά τα όσα είχαν συμβεί αναμεταξύ τους· διότι ήξερε πως, αν οι Αναζητήτριες την έβλεπαν, θα την κυνηγούσαν σαν ελάφι, και οι πιθανότητες να μην τη σκοτώσουν, οι πιθανότητες να τους ξεφύγει ή εκείνη να σκοτώσει αυτές— Η Νίθρα δεν ήθελε να σκέφτεται τις πιθανότητες· ήταν πολύ μικρές, έτσι κι αλλιώς.

Έχει θάρρος. Έχει, ίσως, παραπάνω θάρρος απ'ό,τι της χρειάζεται. Σε συγχωρώ, Πάρνα, για ό,τι έκανες εναντίον μου. Με ξεπληρώνεις με τις τωρινές σου πράξεις· με καθιστάς υπόχρεη προς εσένα. Πραγματικά, όμως, δεν έπρεπε να είχες ακολουθήσει τις Αναζητήτριες. Το μήνυμα του Άλαντμιν ήταν αρκετό. Μια προειδοποίηση, μόνο αυτό χρειάζονται. Τι σκοπεύεις να κάνεις; Να τις σκοτώσεις; Πολύ ριψοκίνδυνο...

Τι ωθούσε, άραγε, την Πάρνα σ'αυτό; Σίγουρα, όχι η αγάπη της για τη Νίθρα, ούτε η αφοσίωσή της στο πρόσωπο της Βασίλισσας. Πρέπει να ήταν το μίσος της κατά των ιερειών της Λιάμνερ Κρωθ. Από την άλλη, όμως, η Πάρνα δεν ήταν ανάμεσα στους ακραίους Λυκολάτρες· ασπαζόταν τα πιστεύω των κεντρώων, και οι κεντρώοι — απ'ό,τι είχε καταλάβει η Νίθρα— δεν έκρυβαν τόσο μεγάλη οργή εντός τους· ήταν διπλωματικότεροι.

Παράξενο...

Ωστόσο, αυτό ήταν το λιγότερο που όφειλε να την απασχολεί. Το βασικό της πρόβλημα ήταν πώς να διώξει τις Αναζητήτριες. Ήξερε ότι δεν μπορούσε να στείλει στρατιώτες να τις συλλάβουν, γιατί θα γινόταν σκάνδαλο: Η Βασίλισσα του Νούφρεκ να συλλαμβάνει τις ιερές πολεμίστριες της Μεγάλης Θεάς; Ανήκουστο! Και θα προκαλέσει περισσότερες διενέξεις με το ιερατείο απ'ό,τι ήδη έχω... Οπότε, τι να κάνω;

Μπορούσε να στείλει τη Χρυσοδάκτυλη, για να επιτεθεί στις Αναζητήτριες, μέσα στη νύχτα, αλλά και πάλι δίσταζε. Την εκτιμούσε

πολύ τη Μιρλίμια· φοβόταν μην τη σκοτώσουν, πράγμα το οποίο δε θα ήταν απίθανο. Η Χρυσοδάκτυλη ήταν, αναμφίβολα, καλή, μα και οι Αναζητήτριες δεν πήγαιναν πίσω...

Όχι, σκέφτηκε, καθώς ίππευε μες στο απόγευμα, στην αρχή του φουσάτου της, περιτριγυρισμένη από τη Βασιλική Φρουρά, δε θα τη βάλω σε τέτοιο κίνδυνο, εκτός αν δεν υπάρχει άλλη επιλογή.

Το μεσημέρι, είχαν περάσει τα σύνορα της Επαρχίας της Βόλγκρεν και τα εδάφη που τώρα διέσχιζαν ήταν δασώδη, σκιερά, και μυστηριώδη. Όταν έπεσε η νύχτα, σταμάτησαν νότια της δημοσιάς και καταυλίστηκαν. Η Νίθρα μπορούσε ν'ακούσει τη δυνατή σιγαλιά ετούτων των τόπων, πολλοί απ'τους οποίους βρίσκονταν στα σύνορα των Αρχέτοπων... και, καθώς ολόκληρος ο κόσμος μοιάζει να μεταμορφώνεται σε Αρχέτοπο, είναι φυσικό αυτά τα μέρη να επηρεάζονται πρώτα και πολύ πιο έντονα.

Τι μυστήριο κι ετούτο... Αλλά, όχι, δε θα ασχολιόταν τώρα μ'αυτό· είχε υποσχεθεί στον εαυτό της ότι, πριν απ'όλα, θα φρόντιζε για την ασφάλεια και τη σταθερότητα του Βασιλείου της.

Ωστόσο, η έντονη σιγαλιά την έκανε να βγει απ'τη σκηνή της και να κοιτάξει το στρατόπεδο που την περιέβαλλε, σα να ήθελε να βεβαιωθεί ότι βρισκόταν ακόμα εκεί και δεν είχε, ξαφνικά, εξαφανιστεί μέσα στην ομίχλη, όπως γίνεται στα παραμύθια. *Τα εδάφη της Βόλγκρεν μοιάζουν με άλλο κόσμο*, παρατήρησε η Νίθρα. Πάντοτε έμοιαζαν με άλλο κόσμο, όφειλε να παραδεχτεί, πάντοτε η Επαρχία της Βόλγκρεν ήταν σκοτεινή και μυστηριώδης –ένας ρομαντικός, σχεδόν μυθικός τόπος–, αλλά τώρα πλέον αυτή η αίσθηση είχε δεκαπλασιαστεί. *Με τρομάζει...* Αισθανόταν και η ίδια λιγότερο αληθινή, λιγότερο υπαρκτή...

Καθώς στεκόταν στην είσοδο της σκηνής της, κρατώντας την κουρτίνα παραμερισμένη, το βραδινό αεράκι τη διαπερνούσε γλυκά και στα ρουθούνια της ερχόταν η οσμή των δέντρων και των αγριολούλουδων του δάσους... ενώ σί'αφτιά της ήρθαν βήματα. Κάποιος βάδιζε προς το μέρος της. Η Νίθρα στράφηκε και είδε τη Χρυσοδάκτυλη, η οποία την επισκεπτόταν κάθε νύχτα στη σκηνή της. Η Βασίλισσα μπορούσε πλέον να ορκιστεί ότι ορισμένοι στρατιώτες κοίταζαν παράξενα εκείνη και τη Μιρλίμια, νομίζοντας ότι ήταν ερωμένες.

Η Νίθρα μειδίασε στραβά, ατενίζοντας τώρα τη Χρυσοδάκτυλη. Εκείνη δε ρώτησε γιατί· απλά ζύγωσε και στάθηκε δίπλα της, σιωπηλά.

Η Βασίλισσα έστρεψε τη Ματιά της στα δάση που τους περιέβαλλαν. Κοίταξε ανάμεσα από τις σκηνές του στρατοπέδου, ανάμεσα από κορμούς και φυλλωσιές, μέσα από πυκνές, νυχτερινές σκιές... και είδε κίνηση. Έντονη κίνηση. Κάποιος έτρεχε.

Μια τούφα καστανών μαλλιών...

Ένα βέλος...

...καρφώθηκε σ'ένα δέντρο.

Κι άλλες κινήσεις. Δεν έτρεχε μονάχα ένας. Μονάχα μία. Η Πάρνα. Την καταδίωκαν.

Οι Αναζητήτριες την είδαν!

«Νίθρα;» Η Χρυσοδάκτυλη άγγιξε τον ώμο της, και η Βασίλισσα τινάχτηκε, στρεφόμενη στη Μιρλίμια. «Πού ταξιδεύεις;»

«Η Πάρνα κινδυνεύει!»

Η Χρυσοδάκτυλη συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Πώς το ξέρεις;»

«Την είδα. Από εκεί.» Το βλέμμα της στράφηκε πάλι στα δυτικά.

«Δε φαίνεται τίποτα,» είπε η Μιρλίμια, ακολουθώντας τη ματιά της Ρουζβάνης. «Μόνο σκοτάδι μετά απ'τον καταυλισμό μας. Εγώ, τουλάχιστον, δε βλέπω κάτι άλλο.»

«Εγώ, όμως, είδα. Οι Αναζητήτριες την κυνηγούν, Χρυσοδάκτυλη· είμαι βέβαιη!» ψιθύρισε, έντονα, η Νίθρα.

Η Μιρλίμια έμεινε σιωπηλή, ατενίζοντας τα μυστηριώδη μάτια της Βασίλισσας και αναρωτούμενη πόσο μακριά μπορούσαν να κοιτάξουν. Η Νίθρα την τρόμαζε, κάποιες φορές. Πολλές φορές.

«Πρέπει να τη βοηθήσω.» Η Νίθρα στράφηκε και μπήκε στη σκηνή.

Η Χρυσοδάκτυλη την ακολούθησε. «Τι θα κάνεις;»

«Θα έρθεις μαζί μου, Χρυσοδάκτυλη,» της είπε εκείνη, δένοντας το σπαθί της στη μέση της. «Είσαι ο μόνος άνθρωπος που μπορώ να πάρω μαζί μου.»

«Δεν καταλαβαίνω. Μου φαίνεται παράτολμο.»

Η Νίθρα έριξε την κάπα της στους ώμους και φόρεσε την κουκούλα. «Τι δεν καταλαβαίνεις; Δε γίνεται να βάλω τους στρατιώτες μου να επιτεθούν στις Αναζητήτριες της Μεγάλης Θεάς, προκειμένου να

σώσουν μια Λυκολάτρισσα.» Βγήκε απ'τη σκηνή, και η Χρυσοδάκτυλη την ακολούθησε πάλι. Δε συμφωνούσε με την απόφαση της Νίθρα, και η ανησυχία της δεν ήταν για τον εαυτό της –είχε περάσει από πολλούς κινδύνους, ώστε ν'ανησυχεί τώρα για μια εξόρμηση στα νυχτερινά δάση–, αλλά για τη Βασίλισσα. Ωστόσο, φύσει στωική και λιγομίλητη, δεν έφερε αντίρρηση. *Θα έχει τους λόγους της, συλλογίστηκε, και εύχομαι να είναι καλοί...*

Πάντως, καθώς διέσχιζαν το στρατόπεδο, η Χρυσοδάκτυλη δεν μπορούσε να διώξει από το μυαλό της τη σκέψη ότι η Νίθρα κατευθυνόταν προς την Κοιλιά του Ερποχθόνιου. Αν και ήταν αμφίβολο ότι ο Ερποχθόνιος υπήρχε στη Λιάμνερ-Κρωθ –ήταν Μιρλίμιος δαίμονας–, η παρομοίωση εξακολουθούσε να ισχύει. Οι Ρουζβάνοι, μάλλον, θα έλεγαν ότι η Βασίλισσά τους πήγαινε στο Στόμα του Λύκου. Οι Αναζητήτριες την ήθελαν νεκρή, κι εκείνη, αντί να προσπαθεί να τις αποφύγει, είχε αποφασίσει να τις πλησιάσει...

«Φόρεσε την κουκούλα σου,» είπε η Νίθρα στη Χρυσοδάκτυλη, κι εκείνη υπάκουσε. «Δε θέλω να μας αντιληφτούν οι στρατιώτες μου. Ή, τουλάχιστον, ας μας αντιληφτούν όσο το δυνατόν λιγότεροι.»

Όταν έφτασαν στη δυτική άκρη του στρατοπέδου, οι φρουροί που βρίσκονταν εκεί, βαστώντας βαλλίστρες και δόρατα, τους έριξαν παραξενεμένα βλέμματα, μα κανείς δεν προσπάθησε να τις σταματήσει. Η δουλειά τους ήταν να εμποδίζουν πιθανούς εχθρούς και κατασκόπους από το να *μπαίνουν* στο στρατόπεδο, όχι να εμποδίζουν τους ανθρώπους του στρατοπέδου από το να βγαίνουν.

Η Νίθρα χρησιμοποίησε τη Ματιά, μέσα από τη κουκούλα της. Ή, μάλλον, *εστιάστηκε* στη χρήση της Ματιάς· δεν κοίταξε απλά το δάσος: επικεντρώθηκε στο να παρατηρήσει κάθε λεπτομέρεια, και αισθάνθηκε ότι κι αυτό το Χάρισμα τής απομυζούσε δύναμη, ακριβώς όπως και τα άλλα της Χαρίσματα. Είδε το σκοτάδι να διαλύεται εμπρός της, τις φυλλωσιές να είναι ασήμαντες· το βλέμμα της έμοιαζε να *τρέχει*. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα, το ίδιο και τα μηλίγγια της.

Μια σκιά...

...μιας γυναίκας.

Με τόξο.

Άλλη μία.

Μάτια γυαλίζουν στο σκοτάδι...

Ένα βέλος τραβιέται από μια φαρέτρα–

«Απο δώ, Χρυσοδάκτυλη!» είπε η Νίθρα, βαδίζοντας εσπευσμένα.
«Απο δώ.»

Η Μιρλίμια την ακολούθησε, ξεθηκαρώνοντας ένα ξιφίδιο από τη ζώνη της και τεντώνοντας τις αισθήσεις της, επικαλούμενη το Προαίσθημα.

Η βαθιά σιγαλιά τις κατάπιε, καθώς προχωρούσαν μέσα στα δάση.

Μια κραυγή αντήχησε, και η Νίθρα είδε μια δυνατή λάμψη, σαν ξαφνική φωτιά να πετάχτηκε...

...Και μια λεπίδα: η φωτιά και η λεπίδα, ήταν ένα...

Τα Δόντια του Λύκου!

Άρχισε να τρέχει, παραμερίζοντας τη βλάστηση, και με τα δύο χέρια.

«Όχι!» Η Χρυσοδάκτυλη την άρπαξε απ'τον ώμο. «Θα σ'ακούσουν!»

Σωστά, σκέφτηκε η Νίθρα.

Αλλά πολύ αργά...

Η Ματιά της ταξίδεψε με εξωπραγματική ταχύτητα–

Ένα μακρύ, γυναικείο πρόσωπο στράφηκε.

Τα μάτια στένεψαν, τα χείλη πίεςτηκαν.

Οι Αναζητήτριες δεν είναι τόσο μακριά... Η Ματιά την είχε μπερδέψει· δεν μπορούσε να υπολογίζει καλά την απόσταση.

Τράβηξε το σπαθί της και βάδισε, επιφυλακτικά. «Πρόσεχε, Χρυσοδάκτυλη,» μουρμούρισε.

Εσύ έτρεχες, σκέφτηκε η Μιρλίμια, μα δεν το είπε. «Πού είναι; Τις βλέπεις;» ρώτησε, ψιθυριστά.

Η Νίθρα ύψωσε το χέρι, για να δείξει. «Η μία σκαρφαλώνει σε δέντρο. Ετοιμάζει το τόξο της.»

«Δεν μπορεί να μας σημαδέψει εδώ πού είμαστε... έτσι;»

«Όχι, δε νομίζω.» Ναι, η Ματιά τη πτέρδευε. *Εγώ βλέπω την Αναζητήτρια καθαρά.*

Περπάτησε, με το ξίφος της κατεβασμένο, αλλά σε ετοιμότητα. Δεν είχε καμία σπουδαία ικανότητα ως ξιφομάχος –στη Μιρλίμια δολοφόνο βασιζόταν, σε περίπτωση συμπλοκής–, όμως ποτέ δε βλάπτει κανείς να φυλάγεται.

Καθώς βάδιζαν μέσα στην πυκνή βλάστηση και στο σκοτάδι των Βολγκρένιων δασών, η Χρυσοδάκτυλη άρχισε να νιώθει το Προαίσθημα να την κεντρίζει, φωνάζοντάς της: *Κίνδυνος! Κίνδυνος!* Και μετά: *Επάνω δεξιά!*

Και ο κίνδυνος δεν ήταν για τη Νίθρα.

Η Χρυσοδάκτυλη πετάχτηκε στο πλάι, και το βέλος πέρασε ανάμεσα σ' εκείνη και τη Ρουζβάνη, για να καρφωθεί σ' ένα δέντρο.

«*Ακινητοποιήσέ την!*» Κέλευσε η Νίθρα το δέντρο πάνω στο οποίο ήταν σκαρφαλωμένη η Αναζητήτρια, και είδε τα κλαδιά του φυτού να προσπαθούν να την τυλίξουν. Η γυναίκα, όμως, κατάφερε να πεδήσει μακριά, μ' ένα δυνατό τίναγμα, και να γλιτώσει.

Η Νίθρα παραπάτησε από τη ζάλη που την είχε χτυπήσει, ύστερα από την επίκληση του Κοσμικού Κελεύσματος. Έμπηξε το σπαθί της στο χώμα, για να στηριχτεί.

Και η Αναζητήτρια τράβηξε, αστραπιαία, ένα βέλος από τη φαρέτρα της, το πέρασε στη χορδή, και τη σημάδεψε.

Αλλά αστόχησε, γιατί η Χρυσοδάκτυλη πετάχτηκε πάνω στη Νίθρα, σωριάζοντάς τη μέσα σε κάτι θάμνους.

Η Μιρλίμια ορθώθηκε, πάραυτα, για να δει την Αναζητήτρια να χάνεται στις σκιές, μ' ένα τίναγμα της κάπας της.

«Νίθρα!» σφύριξε. «Πού πάει;»

Η Ρουζβάνη σηκώθηκε, με το ζόρι. Το καταραμένο Κοσμικό Κέλεσμα γινόταν ολοένα και πιο δύσκολο στη χρήση του! Έτριξε τα δόντια. «Τι είπες;» ρώτησε.

«Η Αναζητήτρια έτρεξε από κεί.» Η Χρυσοδάκτυλη έδειξε. «Τη βλέπεις;»

Η Ματιά διαπέρασε σκοτάδι και φυλλωσιές. *Τη βλέπω.* Μια ξανθιά γυναίκα έτρεχε, με το τόξο της στο χέρι. Τα πόδια της έμοιαζαν να κινούνται όπως αυτά μιας ελαφίνας.

«Ναι.» Η Νίθρα άρχισε να την ακολουθεί, τρέχοντας.

Η Χρυσοδάκτυλη έτρεξε πλάι της. «Έχει σταματήσει; Μας σημαδεύει; Πες μου!»

«Όχι· απομακρύνεται.» *Μάλλον, θα μας οδηγήσει στην Πάρνα.*

Η Νίθρα κοίταξε πέρα από την Αναζητήτρια. Το δάσος θόλωσε. Σκιές... ελάχιστη αστροφεγγιά... κηλίδες απόλυτου σκότους... κορμοί... φυλλωσιές... μικρά, νυκτόβια ζωάκια... νυχτοπούλια... Μια το-

ξότριά, μπροστά από μια σπηλιά, στην πλαγιά ενός λοφίσκου. Ακίνητη, αλλά με το τόξο της τεντωμένο. Μέσα στη σπηλιά—

Η Νίθρα σκόνταψε και σωριάστηκε, με μια κραυγή που δεν κατάφερε να συγκρατήσει, καθώς ο νους της ήταν στραμμένος αλλού. Το σπαθί έφυγε απ'το χέρι της.

Η Χρυσοδάκτυλη σταμάτησε απότομα. *Μπορεί και βλέπει δεκάδες μέτρα μακριά, αλλά όχι μισό μέτρο μπροστά της!* γρύλισε από μέσα της η Μιρλίμια, παρατηρώντας πως η Νίθρα είχε μπλεχτεί στις ρίζες ενός μεγάλου δέντρου.

—*Το Προαίσθημα!*

Η Χρυσοδάκτυλη τινάχτηκε παραδίπλα, και το βέλος αστόχησε.

Νυχτοπούλια φτερούγισαν παντού τριγύρω.

Ελαφριά βήματα ακούστηκαν να ζυγώνουν.

Η Νίθρα ύψωσε τη ματιά της και είδε την Αναζητήτρια να έρχεται καταπάνω της, μ'ένα ακόντιο υψωμένο πάνω απ'τον δεξή ώμο.

«*Ρίξτο στον ουρανό!*» Πρόσταξε, νιώθοντας το λαιμό της, συγχρόνως, να πνίγεται από τη χρήση του Χαρίσματός της.

Το ακόντιο εξαπολύθηκε πάνω απ'τα δέντρα, και η Αναζητήτρια σταμάτησε στη μέση της πορείας της, με τα μάτια γουρλωμένα. Αλλά, αμέσως, έβγαλε το τόξο της από την πλάτη.

Η Νίθρα Κέλευσε το όπλο, έχοντας ανασηκωθεί στο ένα γόνατο: «*Έλα στο χέρι μου!*»

Η Αναζητήτρια το κράτησε, και με τις δύο γροθιές, τρίζοντας τα δόντια, καθώς εκείνο προσπαθούσε να φύγει από τη λαβή της.

Η Χρυσοδάκτυλη τη ζύγωσε, κρατώντας δύο ξιφίδια. Τα μπουτοφορεμένα της πόδια έμοιαζαν να μην πατάνε στο έδαφος.

Η κυνηγός άφησε το τόξο —το οποίο πήγε στα χέρια της Νίθρα— κι απέφυγε τις λεπίδες της Μιρλίμιας φόνισσας, κλοτσώντας την στην κοιλιά και χτυπώντας την, με τον αγκώνα, στο πλάι του κεφαλιού.

Αν μπορεί να κάνει ΑΥΤΟ στη Χρυσοδάκτυλη, τότε τα πράγματα είναι χειρότερα απ'ό,τι νόμιζα! σκέφτηκε η Νίθρα.

Η Αναζητήτρια στράφηκε και έτρεξε.

Η Νίθρα σήκωσε το σπαθί της από κάτω και ζύγωσε τη Μιρλίμια, η οποία ορθωνόταν, ζαλισμένη.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

«Ναι,» μούγκρισε η Χρυσοδάκτυλη μέσα από σφιγμένα δόντια. Τα μάτια της φλέγονταν, και η Νίθρα μπορούσε να καταλάβει ότι τώρα είχε πάρει αυτό τον θανατηφόρο αγώνα προσωπικά.

Η Βασίλισσα προχώρησε, ξαναχρησιμοποιώντας τη Ματιά.

...Η Αναζητήτρια έτρεχε. Τώρα που είχε χάσει το τόξο της, μάλλον δε θα επέστρεφε· θα πήγαινε κατευθείαν στη σύντροφό της.
. η οποία δε βρισκόταν πολύ μακριά, αν η Νίθρα υπολόγιζε σωστά την απόσταση (πράγμα αμφίβολο): Στεκόταν, ακόμα, μπροστά από τη σπηλιά, με το τόξο της τεντωμένο· αλλά τώρα πρέπει να είχε ακούσει την άλλη να έρχεται: τα μάτια της κοιτούσαν στο πλάι. Η Νίθρα παρατήρησε ότι η Ματιά της έβλεπε τα πρόσωπα σκοτεινά μέσα στη νύχτα, αλλά τα μάτια τα έβλεπε πάντα πολύ, πολύ καθαρότερα, σα να φωσφόριζαν.

Ποιος βρισκόταν, όμως, μες στη σπηλιά;

Διαπέρασε το πέπλο του σκοταδιού και, ναι, όπως το περίμενε, αντίκρισε την Πάρνα, παγιδευμένη, κρυμμένη πίσω από μια βραχώδη προεξοχή, να κοιτάζει έξω με επιφύλαξη, μην μπορώντας να βγει χωρίς να την τοξέψουν.

Η Λύκαρχος άνοιξε το στόμα της και έβγαλε έναν δυνατό ήχο που έμοιαζε με τ'αλύχτημα λύκου.

Η Αναζητήτρια με το τεντωμένο τόξο φάνηκε ν'ανησυχεί.

Η φίλη της την πλησίασε, μιλώντας της—

Είμαστε κοντά.

Η Νίθρα διέκοψε τη χρήση της Ματιάς και στάθηκε ακίνητη, τεντώνοντας το χέρι, για να προειδοποιήσει τη Χρυσοδάκτυλη. Η Μιρλίμια δεν ξαφνιάστηκε· τα πόδια της έπαψαν να τρέχουν σαν κάποιος να της το είχε πει από πριν.

«Τις βλέπω,» ψιθύρισε.

Ναι, σκέφτηκε η Νίθρα, τώρα ο οποιοσδήποτε μπορεί να τις δει. Καμία φορά, η Ματιά της προκαλούσε σύγχυση όταν μιλούσε με τους άλλους· ιδιαίτερα παλιά, που δεν ήξερε ότι είχε αυτό το Χάρισμα και δεν το είχε αναπτύξει. (—*Εκεί είναι, δεν το βλέπεις; —Μα, τι λες; —Πάμε πιο κοντά. —Α, ναι· έχεις δίκιο. Τι δυνατά μάτια που έχεις, Νίθρα!*)

Οι Αναζητήτριες στράφηκαν στο μέρος τους.

«Κι εκείνες μας βλέπουν,» είπε η Νίθρα στη Χρυσοδάκτυλη, και καλύφθηκαν πίσω από έναν κορμό η καθεμιά.

Η τοξοφόρος Αναζητήτρια άρχισε να τις ζυγώνει, επιφυλακτικά, με το όπλο της τεντωμένο. Η άλλη τράβηξε το σπαθί της και πήγε προς το άνοιγμα της σπηλιάς.

Δεν το περίμενα ότι θα έρχονταν τόσο γρήγορα! σκέφτηκε η Πάρνα. Πριν λίγο, είχε βγάλει τη Φωνή των Λύκων, ελπίζοντας ότι κάποιος Λυκολάτρης θα την άκουγε και θα τη βοηθούσε. Ωστόσο, αμφέβαλλε ότι η βοήθεια θα ερχόταν τόσο γρήγορα· η Φωνή δεν είχε προλάβει να βγει απ'το λαιμό της και η μία από τις Αναζητήτριες είχε στραφεί απ'την άλλη, με το τόξο της τεντωμένο και βαδίζοντας προσεκτικά.

Πρέπει να ήμουν τυχερή· πρέπει κάποιος Λυκολάτρης να περνούσε από εδώ κοντά, συμπέρανε η Πάρνα, καθώς έβλεπε τη δεύτερη Αναζητήτρια να μπαίνει στη σπηλιά, με το σπαθί της γυμνολέπιδο.

Η Λύκαρχος πετάχτηκε έξω απ'την κρυψώνα της και, μ'ένα γρύλισμα, επιτέθηκε, κραδαινοντας τα Δόντια του Λύκου. Οι λεπίδες της συναντήθηκαν με το ξίφος της κυνηγού, και μικρές ανίσχυρες φλόγες πετάχτηκαν τριγύρω· τα όπλα γυάλιζαν στα χέρια της Πάρνα.

«Ωστε η Βασίλισσα έχει συμμαχήσει με τους ακόλουθους του Ακατονόμαστου!» είπε η Αναζητήτρια. «Τώρα είναι φανερό από πού πηγάζουν τα... Χαρίσματά της!»

Δεν έχεις ιδέα, σκέφτηκε η Πάρνα, προσπαθώντας να παραμερίσει το σπαθί της αντιπάλου της, με το ένα Δόντι, και να την καρφώσει, με το άλλο.

Η Αναζητήτρια απέφυγε τη φλογερή λεπίδα που πήγαινε για την κοιλιά της, και έβαλε τρικλοποδιά στην Πάρνα, σωριάζοντάς την.

Η κυνηγός έβαλε κατά της Νίθρα, αστοχώντας το μάτι της για μερικούς πόντους και σχίζοντας το φλοιό του κορμού πίσω απ'τον οποίο ήταν καλυμμένη.

Σκίζες πετάχτηκαν, τυφλώνοντας τη Βασίλισσα, που γρύλισε και διπλώθηκε, αφήνοντας το σπαθί της να πέσει και τρίβοντας τα κλειστά της βλέφαρα.

Η Χρυσοδάκτυλη είδε τι είχε συμβεί, και κατάλαβε ότι, αν η κυνηγός πλησίαζε τώρα τη Νίθρα, στο Νούφρεκ θα έπρεπε να κάνουν, σύντομα, άλλη Τελετή Στέψης. Έτσι, βγήκε απ'την κρυψώνα της, τρέχοντας καταπάνω στην Αναζητήτρια.

Εκείνη, έχοντας ήδη περάσει βέλος στη χορδή του τόξου της (*Τι ταχύτητα έχει μ'αυτό το όπλο!*), έβαλε κατά της Μιρλίμιας. Το Προαίσθημα και μόνο έσωσε τη Χρυσοδάκτυλη· το βέλος πέρασε πλάι απ'το αριστερό της χέρι, και η δολοφόνος χίμησε στην Αναζητήτρια, σπαθίζοντας καρφωτά με τα ξιφιδιά της.

Εκείνη, πετώντας το τόξο της, άρπαξε τους καρπούς της Μιρλίμιας και, με μια σπρωξιά, τη σώριασε ανάσκελα. Η Χρυσοδάκτυλη κύλησε στο πλάι, καθώς η αντίμαχός της ξεσπάθωνε· και, μόλις σηκώθηκε, ξεκίνησαν να ξιφομαχούν.

Η Αναζητήτρια πάτησε την Πάρνα στην κοιλιά, κι εκείνη αισθάνθηκε όλο τον αέρα να φεύγει από μέσα της, καθώς ένας δυνατός πόνος απλωνόταν από το κέντρο του σώματός της προς τα έξω. Ήξερε, όμως, πως, αν δε δρούσε αμέσως, το λεπίδι της αντιπάλου της θα τη λιάνιζε. Έτσι, τα Δόντια του Λύκου κινήθηκαν σχεδόν χωρίς η Πάρνα να σκεφτεί, και σπάθισαν το γόνατο της κυνηγού, προτού εκείνη προλάβει να χτυπήσει τη Λυκολάτρισσα με το ξίφος της.

«Αααααα!» ούρλιαξε, αιφνιδιασμένη, καθώς τα Λυκοευλογημένα όπλα έκαιγαν το παντελόνι και τη σάρκα της. Πετάχτηκε πίσω, παραπετώντας, και κοπάνησε σ'ένα απ'τα πέτρινα τοιχώματα της σπηλιάς.

Η Πάρνα προσπάθησε να σηκωθεί, παρότι ο πόνος ήταν ακόμα δυνατός μέσα της. Προσπάθησε να βάλει τα γόνατά της από κάτω της, να δώσει ώθηση στο κορμί της.

Η Αναζητήτρια ήρθε, κουτσαίνοντας, προς το μέρος της και, υψώνοντας το σπαθί της με τα δύο χέρια, το κατέβασε καταπάνω στη Λύκαρχο. Εκείνη ύψωσε τα Δόντια της, διασταυρωμένα, και το σμάτησε, ενώ φλόγες πετάγονταν.

«Καμία απ' τις σκοτεινές σου μαγείες δε θα σε σώσει, Λυκολάτρισσα!» γρύλισε η κυνηγός, πιέζοντας την Πάρνα, η οποία ένιωθε τα χέρια της να υποχωρούν.

Η Νίθρα άκουγε τη Χρυσοδάκτυλη να μονομαχεί με την Αναζητήτρια· άκουγε τον ήχο που έκαναν οι λεπίδες, καθώς συναντιόνταν ξανά και ξανά. *Κι εγώ κάθομαι εδώ και τρίβω τα μάτια μου!* σκέφτηκε, οργισμένη, και βλεφάρισε, προσπαθώντας να δει, να ξεθολώσει την όρασή της.

Το ένα της χέρι άγγιξε τον κορμό, και η Νίθρα γύρισε, για να κοιτάξει τι γινόταν.

Κάποιος την άρπαξε από πίσω, κλείνοντάς της το στόμα, με μια δυνατή παλάμη.

Μεγάλη Θεά!

Η Νίθρα τον χτύπησε, με τους αγκώνες της, αλλά εκείνος δε χαλάρωσε τη λαβή του· πίεσε το πρόσωπό της ακόμα περισσότερο, κλείνοντάς της τη μύτη μαζί με το στόμα. Τώρα, εκτός από τα δάκρυα που της είχαν φέρει οι σκληθρες, χρώματα άρχιζαν, επίσης, να θολώνουν την όρασή της.

Ο άντρας –πρέπει να ήταν άντρας· έτσι υπέθετε η Νίθρα, τουλάχιστον– την έσπρωξε, ρίχνοντάς τη στο χορτάρι και πέφτοντας επάνω της. Τα χρώματα θόλωσαν τελείως την όρασή της...

...και μετά, μαύρο...

...παντού.

Η προσποίηση της Χρυσοδάκτυλης πέτυχε. Η Αναζητήτρια έκανε ν' αποκρούσει το ξιφίδιό της σε λάθος ύψος, έτσι η Μιρλίμια την κάρφωσε στον δεξή μηρό, κι εκείνη παραπάτησε. Ωστόσο, απέφυγε τ' άλλο όπλο της δολοφόνου, προτού τη χτυπήσει καταπρόσωπο. Σπάθισε ημικυκλικά, αποσκοπώντας ν' απομακρύνει τη Χρυσοδάκτυλη και κατορθώνοντάς το, γιατί εκείνη αναγκάστηκε να πηδήσει όπισθεν, προκειμένου να μη χτυπηθεί από τη μακριά λεπίδα.

Με την άκρια του ματιού της, είδε έναν άντρα να ζυγώνει, έχοντας το τόξο του τεντωμένο.

«Αναζητήτρια!» είπε ο άγνωστος, μοιάζοντας ν'αναγνωρίζει την κυνηγό από την ενδυμασία της: δερμάτινα ρούχα και ένα χιτώνιο από πάνω, στο στήθος του οποίου ήταν κεντημένο ένα τόξο με βέλος περασμένο στη χορδή.

Η Αναζητήτρια στράφηκε –και η βολή του άντρα την πέτυχε στον δεξή ώμο, σωριάζοντάς την.

«Εσύ φώναξες;» ρώτησε ο άγνωστος τη Χρυσοδάκτυλη, περνώντας άλλο ένα βέλος στη χορδή του τόξου του.

Η Μιρλίμια τον κοίταξε παραξενεμένη.

Ο άγνωστος τη σημάδεψε. «Ποια είσαι; Ποιος με φώναξε;» απαίτησε.

Η Χρυσοδάκτυλη αντιλαμβανόταν ότι από τέτοια απόσταση – σχεδόν εξ επαφής– αποκλείεται να κατάφερνε ν'αποφύγει το βέλος του...

Τα χέρια της Πάρνα δε θα κρατούσαν για πολύ· το ξίφος της Αναζητήτριας βρισκόταν ολοένα και πιο κοντά της· μόλις η δύναμή της την εγκατέλειπε, η κόψη του θα έσκιζε τη σάρκα της.

Ο Λύκος, όμως, χρησιμοποιεί όλα τα όπλα που έχει στη διάθεσή του. Όλα. Και τα φυσικά όπλα είναι, ορισμένες φορές, τα καλύτερα.

Η Πάρνα τέντωσε το λαιμό της και δάγκωσε, δυνατά, τον δεξή καρπό της Αναζητήτριας.

Εκείνη ούρλιαξε, όπως πριν –μια φωνή που αποκάλυπτε ανάμικτο πόνο και αιφνιδιασμό–, και τινάχτηκε πίσω. «Λυσσασμένη σκύλα!» σύριξε, σπαθίζοντας τυχαία.

Η Πάρνα έκανε έναν γρήγορο ελιγμό, αποφεύγοντας τη λεπίδα, η οποία χτύπησε τον τοίχο της σπηλιάς, εκτοξεύοντας σπίθες και μικρά πέτρινα θραύσματα.

Η κυνηγός ξανασπάθισε, κάθετα, γρυλίζοντας. Είχε –προς στιγμή, τουλάχιστον– χάσει την ψυχραιμία της, και η Λύκαρχος σκόπευε να το εκμεταλλευτεί αυτό. Καθώς ακόμα βρισκόταν κάτω, απέφυγε το ξίφος της Αναζητήτριας, κυλώντας καταπάνω της και πέφτοντας, με τον ώμο, στα γόνατά της, το ένα εκ των οποίων ήταν ήδη τραυματισμένο.

Όπως η Πάρνα υπολόγιζε, η αντίμαχός της σωριάστηκε.

Και τώρα, είμαστε στο ίδιο επίπεδο... Τα Δόντια του Λύκου γυάλισαν στα χέρια της.

Η Χρυσοδάκτυλη πισωπάτησε ένα βήμα. «Δε σε φώναξα εγώ. Αν είσαι, όμως, Λυκολάτρης, μια φίλη σου κινδυνεύει μέσα στη σπηλιά.»

«Κι εσύ ποια είσαι;» ρώτησε ο άντρας.

«Δεν είμαι εχθρός σου. Αντιμετώπιζα την Αναζητήτρια, δεν το είδες;»

Και, σαν τα λόγια της Μιρλίμιας να την επικαλέστηκαν, η πεσμένη κυνηγός άρχισε να σηκώνεται, παρότι το βέλος του αγνώστου προεξείχε απ'τον δεξή της ώμο. Το αριστερό της χέρι τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μπότα της, αναμφίβολα για να το εκτοξεύσει.

Αλλά δεν πρόλαβε. Άλλο ένα βέλος τη χτύπησε, στο στήθος, και η Αναζητήτρια σωριάστηκε.

Η Πάρνα χίμησε στην Αναζητήτρια, καθώς εκείνη έκανε ν'ανασηκωθεί. Το ένα Δόντι κράτησε το σπαθί της κάτω και το άλλο κατέβηκε προς το στήθος της· η κυνηγός, όμως, έπιασε τον καρπό της Λύκαρχου, σταματώντας το.

«Η φίλη μου είναι πίσω σου!» είπε, ξέπνοα. «Σε σημαδεύει στην πλάτη!»

«Τι διαφορά έχει, τότε; Τουλάχιστον, θα σκοτώσω εσένα!» αντιγύρισε η Πάρνα.

Η Αναζητήτρια σήκωσε τα γόνατά της, προσπαθώντας να αποτινάξει τη Λυκολάτρισσα, αλλά εκείνη δεν την άφησε, κρατώντας την επιδέξια από κάτω της. Ωστόσο, ελάττωσε –επίτηδες– την πίεση που ασκούσε στο σπαθί της Αναζητήτριας, και η αντίμαχός της άρχισε να σηκώνει τη λεπίδα, ενώ τα δύο όπλα εξακολουθούσαν να είναι διασταυρωμένα.

Η Πάρνα κατέβασε απότομα το Δόντι, τρυπώντας τα δεξιά πλευρά της κυνηγού. Το σώμα της Αναζητήτριας συσπάστηκε κι ένα μουγκρητό βγήκε από μέσα της. Η λεπίδα την έκαιγε. Και το μουγκρητό

μετατράπηκε σε διαπεραστικό ουρλιαχτό, όπως και η πρώτη σύσπαστη σε δυνατό σφαδασμό.

Η Πάρνα κατέβασε και το άλλο της Δόντι, καρφώνοντας την Αναζητήτρια στο λαιμό.

Οι σφαδασμοί έπαψαν, και η Λύκαρχος μπορούσε, για λίγο, ν'ακούσει μόνο τη λαχανιασμένη της αναπνοή.

Ύστερα, βήματα αντήχησαν πίσω της.

Η άλλη. Δεν έχω πιθανότητας επιβίωσης τώρα...

Στράφηκε, αργά... για να δει έναν άντρα να στέκεται στην είσοδο της σπηλιάς!

Η βοήθεια που κάλεσα. Η Πάρνα ορθώθηκε και βάδισε προς το μέρος του.

«Λύκαρχε Πάρνα!» είπε εκείνος, αναγνωρίζοντάς την, καθώς βρέθηκε μπροστά του. Ήταν ο Λυκολάτρης τον οποίο είχε συναντήσει πριν από αρκετές ημέρες, όταν κατευθυνόταν στο άντρο του Θόρεν-λορ, για να μάθει αν όντως η Νίθρα είχε προστάξει υποχώρηση των στρατευμάτων της.

Η Χρυσοδάκτυλη, βλέποντας ότι η Πάρνα ήταν ασφαλής και μιλούσε με τον Λυκολάτρη, πήγε να συναντήσει τη Νίθρα, απορώντας γιατί η Βασίλισσα δεν είχε πλησιάσει...

...και την είδε πεσμένη μπρούμυτα, πίσω απ'τον κορμό του δέντρου όπου καλυπτόταν.

Η Μιρλίμια έτρεξε, ανήσυχη, αναρωτούμενη τι είχε συμβεί. Γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα στη Νίθρα και τη γύρισε ανάσκελα· πουθενά, όμως, δεν μπορούσε να δει τραύμα επάνω της. Άγγιξε το λαιμό της και διαπίστωσε ότι είχε σφυγμό· ήταν ζωντανή. Την ταρακούνησε, και τα βλέφαρά της πετάρισαν.

«Χρυσοδάκτυλη!» αναφώνησε η Νίθρα. «Χρυσοδάκτυλη!» Τα χέρια της έσφιξαν τους βραχίονες της Μιρλίμιας. «Τον είδες; Ποιος ήταν; Τον σκότωσες;»

Η Χρυσοδάκτυλη συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας.

Η Νίθρα παραμέρισε τα πορφυρά της μαλλιά απ'το μέτωπό της και ορθώθηκε, κοιτάζοντας τριγύρω. Στο χορτάρι, είδε το κουφάρι μιας Αναζητήτριας –μάλλον, αυτή κατά της οποίας μαχόταν η Χρυσοδά-

κτυλη– και, λίγο παραπέρα, στην είσοδο της σπηλιάς, ατένισε την Πάρνα να μιλά μ'έναν άγνωστο άντρα.

«Ποιος είν'αυτός;»

«Ένας Λυκολάτρης. Εσύ τι έπαθες; Λιποθύμησες;»

Η Νίθρα αγνόησε την ερώτηση, βαδίζοντας προς το μέρος της Πάρνα, η οποία στράφηκε, και το ίδιο κι ο Λυκολάτρης. Τα χέρια του σφίχτηκαν επάνω στο τόξο.

«Εσύ με χτύπησες;» τον ρώτησε η Βασίλισσα.

«Νίθρα!» εξεπλάγη η Πάρνα. «Εσύ είσαι;»

Δεν πρέπει να μπορεί να με διακρίνει καθαρά μες στο σκοτάδι.
«Ναι.»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Νίθρα; Ποια Νίθρα;»

«Η καινούργια Βασίλισσα,» του είπε η Πάρνα· και προς τη Νίθρα:
«Πώς βρέθηκες εδώ;»

«Είδα ότι χρειάζονται βοήθεια, ότι οι Αναζητήτριες σε κυνηγούσαν.»

«Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Λυκολάτρης, «με συγχωρείτε. Δεν ήξερα ότι ήσασταν εσείς, ούτε ότι ήσασταν με το μέρος μας, και δεν ήθελα να το ριψοκινδυνέψω.» Έκανε μια σύντομη υπόκλιση, κατεβάζοντας το κεφάλι.

«Θα πρέπει να αισθάνομαι τυχερή που δε με σκότωσες...» σχολίασε η Νίθρα.

«Δεν ήμουν βέβαιος ότι ήσασταν εχθρός, έτσι θέλησα μόνο να σας αναισθητοποιήσω,» εξήγησε ο άντρας. «Και πάλι, με συγχωρείτε.»

«Η άλλη Αναζητήτρια είναι νεκρή;» ρώτησε η Νίθρα την Πάρνα.

Εκείνη ένευσε, και είπε: «Δεν το περίμενα αυτό από εσένα...»

«Ποιο πράγμα;»

«Να έρθεις να με βοηθήσεις.»

«Εμένα ήθελαν,» αποκρίθηκε η Νίθρα· «επομένως, το σωστό ήταν εγώ να τις αντιμετωπίσω, όχι εσύ, και σίγουρα όχι και τις δύο μαζί. Επιπλέον... γιατί τις ακολούθησες, Πάρνα; Τόσο σημαντικό ήταν για σένα να τις σκοτώσεις;»

«Το θεώρησα αρκετά σημαντικό να σε κρατήσω ζωντανή,» δήλωσε η Λυκολάτρισσα. «Υποστηρίζεις τους ακόλουθους του Λύκου και οι ακόλουθοι του Λύκου υποστηρίζουν εσένα, Βασίλισσα Νίθρα.»

«Η ειδοποίηση που μου έστειλε ο Άλαντμιν ήταν αρκετή· δεν έπρεπε να βάλεις σε κίνδυνο τη ζωή σου. Σ'ευχαριστώ, όμως, Λύκαρχε Πάρνα.» Έτεινε το χέρι της και αντάλλαξαν μια χειραψία.

«Βασίλισσά μου,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, «καλύτερα να επιστρέψουμε στο στρατόπεδο, προτού η απουσία σου γίνει αντιληπτή κι αρχίσουν να σε ψάχνουν.»

«Ναι,» συμφώνησε η Νίθρα, νεύοντας. «Πάρνα, θέλεις να έρθεις μαζί μας;»

Η Λύκαρχος κούνησε το κεφάλι. «Όχι· θα μείνω εδώ για το βράδυ. Θα συναντηθούμε στη Βόλγκρεν, Νίθρα.»

«Στη Βόλγκρεν, τότε,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα και, στρεφόμενη, ακολούθησε τη Χρυσοδάκτυλη μέσα στο νυχτερινό δάσος.

«Μπορείς να μας οδηγήσεις στο στρατόπεδο, έτσι;» είπε η Μιρλίμα, καθώς βάδιζαν. «Δε θα χαθούμε...;»

«Όχι, δε θα χαθούμε. Από εδώ βλέπω τις φωτιές.»

Κεφάλαιο 15

Εξαφανίσεις

Κανέναν δεν είχε παρατηρήσει ακόμα την απουσία της Βασίλισσας. Οι φρουροί που σταμάτησαν τη Νίθρα και τη Χρυσοδάκτυλη εξεπλάγησαν, βλέποντας τα πρόσωπά τους, και υποκλίθηκαν, αφήνοντάς τες να περάσουν. Εκείνες άκουσαν μερικούς ψίθυρους πίσω τους, καθώς απομακρύνονταν, αλλά δεν έδωσαν σημασία. Ήταν φυσικό οι στρατιώτες να παραξενεύονται όταν η μονάρχισσά τους παρουσιάζεται, ξαφνικά, μέσα από τα σκοτεινά δάση, μαζί με τη Μιρλίμια δολοφόνο σύντροφό της.

Επέστρεψαν στη βασιλική σκηνή, έχοντας τις κουκούλες τους στα κεφάλια και τυλιγμένες στις κάπες τους. Όσο λιγότεροι τις έβλεπαν, τόσο το καλύτερο. Κι εκείνοι οι φρουροί που τις είχαν σταματήσει ας διέδιδαν ό,τι φήμες ήθελαν. Σύντομα, οι φήμες θα ξεθύμαιναν, έτσι κι αλλιώς.

Η Νίθρα και η Χρυσοδάκτυλη ξάπλωσαν στα στρώματα της σκηνής και κοιμήθηκαν σαν νεκρές. Το πρωί, η Βασίλισσα ξύπνησε από τους θορύβους του στρατοπέδου, και παρατήρησε πως η Μιρλίμια ήταν ήδη σηκωμένη. Χασμουρήθηκε, σκεπτόμενη ότι ήθελε, οπωσδήποτε, να κάνει ένα μπάνιο· ωστόσο, καλύτερα να περίμενε ώσπου να φτάσουν στη Βόλγκρεν. Εξάλλου, βρίσκονταν πλέον κοντά. Δεν υπήρχε λόγος να καθυστερήσει την αναχώρηση του στρατού.

«Βασίλισσά μου;» ακούστηκε η φωνή του Φένταρ έξω απ'τη σκηνή. «Θα μπορούσα να σου μιλήσω;»

Η Νίθρα σηκώθηκε από το στρώμα της, καθώς η Χρυσοδάκτυλη περίμενε στο κέντρο της σκηνής, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. «Πέρασε, Φένταρ.»

Ο Ωθράγκος παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου και μπήκε. «Καλημέρα, Νίθρα,» είπε. «Να σε απασχολήσω για λίγο;»

Η Νίθρα ένευσε και μισοξάπλωσε στο ανάκλιτρο. Η Χρυσοδάκτυλη παρέμεινε όρθια και σιωπηλή.

Ο Φένταρ άφησε το χρυσό, αετόςχημο κράνος του –το οποίο κρατούσε παραμάσκαλα– στο τραπέζι και κάθισε σε μια καρέκλα. Πήρε

ένα μήλο απ'τη φρουτιέρα και το δάγκωσε. «Ορισμένοι στρατιώτες μας έχουν εξαφανιστεί,» είπε.

Η Νίθρα βλεφάρισε, αλλά δε μίλησε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Μερικοί λένε ότι έγιναν σκιές,» εξήγησε ο Φένταρ. «Άλλοι λένε ότι κάτι διαφορετικό συμβαίνει. Κάποιοι ψιθυρίζουν για μαγεία.»

«Δε βρέθηκε κανένας απ'αυτούς που εξαφανίστηκαν;» ρώτησε η Νίθρα. «Πόσοι έχουν εξαφανιστεί;»

Ο Φένταρ κούνησε το κεφάλι. «Κανένας δε βρέθηκε, όχι. Και δεν είναι πολλοί αυτοί που έχουν εξαφανιστεί. Τέσσερις, μέχρι στιγμής· αλλά και πάλι δε σε παραξενεύει;»

«Πολύ,» παραδέχτηκε η Νίθρα. «Έχει γίνει έρευνα;»

«Κάποιοι στρατιώτες ψάξανε τριγύρω, για ίχνη, μα κανείς δε βρήκε τίποτα. Είναι σαν, κυριολεκτικά, να χάθηκαν από προσώπου γης.»

«Αδύνατον...»

«Έτσι νομίζω κι εγώ,» είπε ο Φένταρ, «αλλά δεν έχω κανένα στοιχείο που να με βοηθάει να μάθω τι έγινε.»

«Πού βρίσκονταν οι εξαφανισθέντες;»

«Ο πρώτος ήταν ένας φρουρός στη νότια μεριά του στρατοπέδου, που τον πήρε ο ύπνος στο πόστο του. Αυτό συνέβη τη δεύτερη ημέρα αφότου φύγαμε από την Έρλεν. Ο δεύτερος είχε κοιμηθεί έξω απ'τη σκηνή του, την τέταρτη ημέρα της προέλασής μας. Ο τρίτος και ο τέταρτος χάθηκαν χτες βράδυ: ένας πολεμιστής και μια πολεμίστρια που είχαν μεθύσει και είχαν κοιμηθεί κοντά στα δάση.»

«Δηλαδή, όλοι εξαφανίστηκαν στον ύπνο τους...»

Ο Φένταρ ένευσε. «Ή, τουλάχιστον, τελευταία φορά που τους είδαν οι άλλοι κοιμόνταν.»

«Και κανένας δεν ήταν μέσα σε σκηνή.»

«Ναι.»

«Θα μπορούσε κάποιος να τους απήγαγε... Αλλά γιατί;»

«Ακριβώς: γιατί; Τέσσερις τυχαίοι στρατιώτες ήταν. Κι επιπλέον, ποιος θα μπορούσε να μπει τόσο εύκολα στο στρατόπεδο και να φύγει;»

«Ένας άνθρωπος εκπαιδευμένος σ'αυτή τη δουλειά,» είπε η Χρυσοδάκτυλη.

«Αλλά, και πάλι, δε βγάζει νόημα,» είπε η Νίθρα.

«Σε δύο περιπτώσεις, λένε ότι τους είδαν να γίνονται σκιές,» την πληροφόρησε ο Φένταρ.

«Τους εξαφανισμένους;»

«Ναι.»

«Ποιες δύο περιπτώσεις;»

«Τις δύο τελευταίες: ο στρατιώτης που κοιμήθηκε έξω απ'τη σκηνή, καθώς και ο πολεμιστής κι η πολεμίστρια που κοιμήθηκαν κοντά στο δάσος.»

«Ποιος τους είδε να γίνονται σκιές;»

«Δυο στρατιώτες, στην περίπτωση του πρώτου, και ένας νυχτερινός φρουρός, στην περίπτωση των άλλων δύο. Βέβαια, μάλλον, ήταν κάποιο παιχνίδισμα του φωτός, υποθέτω... Ωστόσο οι δύο στρατιώτες επιμένουν: είδαν τον τύπο που κοιμήθηκε έξω απ'τη σκηνή να γίνεται σκιά και να ξεθωριάζει, και το πρωί δεν ήταν πια εκεί.»

Η Νίθρα νόμιζε ότι βαθιά μέσα της ήξερε τι συνέβαινε, αλλά δεν μπορούσε να το προσδιορίσει. Δάγκωσε το κάτω της χέιλος.

«Τέλος πάντων.» Ο Φένταρ σηκώθηκε από την καρέκλα, παίρνοντας το μισοφαγωμένο μήλο μαζί του. «Είπα να σε ενημερώσω.»

«Σ'ευχαριστώ, Φένταρ.»

Ο Ωθράγκος έκανε μια σύντομη υπόκλιση και βγήκε από τη σκηνή.

Ο στρατός της Βασίλισσας έφτασε στη Βόλγκρεν λίγο μετά το μεσημέρι, και η Αρχόντισσα Ομάλθα, που ήταν ήδη εκεί, έχοντας έρθει πρώτη με τη συνοδεία της, υποδέχτηκε τη Νίθρα στο Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος. Η Βασίλισσα της είπε ότι θα χρειαζόταν δεκαπέντε χιλιάδες από τους πολεμιστές που βρίσκονταν στην πόλη, και εκείνη δεν έφερε αντίρρηση· τώρα πλέον το Ανφρακιανό φουσάτο είχε υποχωρήσει στη Σάλγκρινεβ, και η Βόλγκρεν δεν κινδύνευε άμεσα.

Υπηρέτες οδήγησαν τη Νίθρα στο δωμάτιο που είχε ετοιμαστεί γι'αυτήν, το οποίο διακοσμούσαν δύο αγάλματα με πανάρχαια όψη. Το ένα απεικόνιζε τη Θεά-Κυνηγό, ντυμένη όπως τις Αναζητήτριές της, με δερμάτινα ρούχα και ένα χιτώνιο που είχε επάνω του κεντημένο το τόξο και το βέλος· μια φαρέτρα ήταν περασμένη στους ώμους της, και ένα τόξο βρισκόταν στα χέρια της. Η Νίθρα ανατρί-

χιασε, συναντώντας τα μάτια της Θεάς· της έμοιαζαν αληθινά, ύστερα από την πρόσφατή της εμπειρία στα νυχτερινά δάση της Βόλγκρεν. Το άλλο άγαλμα απεικόνιζε την Κυρά της Σελήνης: μια καλοσυνάτη έκφραση της Λιάμνερ Κρωθ, ντυμένη με μακρύ πέπλο, η οποία αγκάλιαζε το ολόγιομο φεγγάρι, υπομειδιώντας· το πρόσωπό της, όμως, έδειχνε να φανερώνει πως, παρά την καλοκάγαθη όψη της, η Θεά μπορούσε, ακόμα και σ' αυτή τη μορφή, να οργιστεί εύκολα. Η Κυρά της Σελήνης λατρευόταν κυρίως στη Βόλγκρεν, έτσι η Νίθρα δεν είχε δει πολλά είδωλά της, κι αυτό το κοίταξε με ενδιαφέρον – ενώ, συγχρόνως, προσπαθούσε ν' αποφεύγει να κοιτάζει το άγαλμα της Κυνηγού–, καθώς δύο υπηρέτριες ετοιμάζαν το λουτρό.

Όταν οι κοπέλες έφυγαν, η Νίθρα πλύθηκε και επέστρεψε στην κρεβατοκάμαρα, τυλιγμένη σε μια μακριά πετσέτα... για να δει ότι η Πάρνα την περίμενε εκεί, στεκόμενη δίπλα στο παράθυρο.

«Αυτό το δωμάτιο,» είπε η Λύκαρχος, «μοιάζει με κακόγουστο αστείο.» Έδειξε, με το βλέμμα, το άγαλμα της Κυνηγού.

Η Νίθρα γέλασε. «Ναι, το ίδιο σκέφτηκα κι εγώ.» Πήγε πίσω απ' το παραβάν και ξετύλιξε την πετσέτα από γύρω της, αρχίζοντας να στεγνώνει τα μαλλιά της. «Η μητέρα σου, όμως, δε νομίζω να το έκανε επίτηδες. Δεν ξέρει τίποτα για το... νυχτερινό μας περιστατικό, έτσι;»

«Όχι, δεν ξέρει.»

Η Νίθρα έριξε την πετσέτα πάνω στο παραβάν. «Άλλη φορά, πάντως, θα το εκτιμούσα αν χτυπούσες την πόρτα, προτού μπεις στο δωμάτιό μου.»

«Δεν μπήκα από την πόρτα· απ' το παράθυρο μπήκα.»

Η Νίθρα φόρεσε τα εσώρουχά της. «Το συνηθίζεις αυτό, γενικά;»

«Μόνο όταν επισκέπτομαι βασιλίσσες.»

Η Νίθρα χαμογέλασε, καθώς φορούσε τη ρόμπα της και την έδενε στη μέση με την πάνινη ζώνη. «Δεν ήθελες να ξέρουν ότι ήρθες να μου μιλήσεις; Γιατί;»

«Το προτιμώ έτσι. Έχω περίεργους συγγενείς.»

«Εγώ να δεις.» Ξεμπλέκοντας τα μαλλιά της από τη λαιμόκοψη της ρόμπας της, η Νίθρα βγήκε από το παραβάν.

«Φαντάζομαι· η Καλβάρθα είναι ξαδέλφη σου.» Η Πάρνα είχε μισοξαπλώσει πάνω στο ένα από τα δύο ανάκλιντρα. Φορούσε ένα μα-

κρύ, γκριζό φόρεμα με σχίσιμο στο δεξί πόδι, μαύρα σανδάλια, και δύο δαχτυλίδια στο αριστερό χέρι. Τα καστανά της μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα και πιασμένα με μια ξύλινη χτένα. Η Νίθρα πρώτη φορά την έβλεπε έτσι. *Τώρα θυμίζει άνθρωπο*, όφειλε να παρατηρήσει. *Τις άλλες φορές, θυμίζε αγρίμι.*

Κάθισε στο τραπέζι, όπου ένα πλούσιο γεύμα την περίμενε. «Να σου κάνω μια ερώτηση για ένα περίεργο ζήτημα;»

Η Πάρνα ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Κάνε.»

«Ίσως εσύ, ή κάποιος άλλος Λυκολάτρης, να έχετε παρατηρήσει κάτι. Καθώς ο στρατός μου προέλαυνε προς τη Βόλγκρεν, τέσσερις πολεμιστές εξαφανίστηκαν.» Και της ανέφερε όσα είχε αναφέρει και σ' εκείνη ο Φένταρ.

Προτού η Νίθρα ολοκληρώσει, η Πάρνα την κοιτούσε με τέτοιο τρόπο που έλεγε, καθαρά, ότι καταλάβαινε, ότι *ήξερε*· και, όταν η Βασίλισσα τελείωσε, είπε: «Δεν έχει συμβεί μόνο στο στρατό σου. Παντού συμβαίνει. Μερικοί άνθρωποι που κοιμούνται στην ύπαιθρο γίνονται σκιές και εξαφανίζονται, εκτός αν κάποιος σταματήσει τη σκιοποίησή τους, ταρακουνώντας τους.»

Η Νίθρα συνοφρυώθηκε. «Και πού νομίζεις ότι οφείλεται αυτό;»

«Στην εξαφάνιση του ήλιου: σ' αυτή την αλλαγή που έχει υποστεί ο κόσμος.»

Ναι... σκέφτηκε η Νίθρα, σταματώντας να τρώει. *Τι μας είχε πει ο Αετός, τότε, στους Αρχέτοπους; Δε μας είχε πει να μην κοιμηθούμε εκεί, γιατί μπορεί να χαθούμε; Δες να συμβαίνει το ίδιο κι εδώ; Εξάλλου, η Κουαλανάρα μοιάζει να μεταμορφώνεται σε Αρχέτοπο. Τα σημάδια είναι φανερά.*

«Διαφωνείς;» ρώτησε η Πάρνα.

«Έχεις πάει ποτέ στους Αρχέτοπους;» της είπε η Νίθρα.

«Στους Αρχέτοπους; Έχω ακούσει γ' αυτούς, αλλά δεν έχω πάει. Δεν είμαι καν βέβαιη αν πρόκειται για παραμύθι ή όχι. Πάντως, μερικοί Λυκολάτρες υποστηρίζουν πως έχουν πάει.»

«Τι ξέρεις για τους Αρχέτοπους;»

«Ότι είναι μαγικά μέρη. Μέρη έξω απ' τον κόσμο μας, όπου μπορεί κανείς να χαθεί για πάντα. Αλλά γιατί ρωτάς, Νίθρα;»

«Διότι, αν θυμάσαι, σου είπα πως έχω περάσει από τους Αρχέτοπους. Πήγα εκεί για να ξεφύγω από τους Λεπιδοφόρους Γέρακες, οι οποίοι με κυνηγούσαν, και κατέληξα στα δάση της Βόλγκρεν.»

Η Πάρνα ένευσε. «Ναι, τώρα που το λες, το θυμάμαι. Έχουν, όμως, αυτά καμία σχέση με τη σκιοποίηση, ή με την εξαφάνιση του ήλιου;»

«Ο κόσμος μας, Πάρνα, νομίζω ότι μετατρέπεται σε Αρχέτοπο.»

Η Λύκαρχος την κοίταξε με παραξενεμένο ύφος, που απαιτούσε περισσότερες εξηγήσεις.

«Κατά πρώτον, υπάρχει αυτή η γαλήνη παντού, η οποία μου θυμίζει την απόλυτη γαλήνη των Αρχέτοπων· δεν είναι, βέβαια, τόσο ισχυρή, αλλά πλησιάζει. Κατά δεύτερον, όπως και στους Αρχέτοπους, έτσι κι εδώ δεν υπάρχει ήλιος· το φως κατέρχεται διάχυτο απ'τον ουρανό. Κατά τρίτον, αν κάποιος κοιμηθεί μέσα στους Αρχέτοπους, τότε κινδυνεύει να τον... αφομοιώσουν.»

«Και αυτό πιστεύεις ότι είναι η σκιοποίηση που παθαίνουν ορισμένοι άνθρωποι;»

«Ναι.»

«Δεν είναι, όμως, λογικά όλα αυτά, Νίθρα. Γιατί ο κόσμος μας να μεταμορφώνεται σε Αρχέτοπο; Υπάρχει κάποιος λόγος; Συνέβη κάτι που δεν κατάλαβα;»

«Σίγουρα,» είπε η Βασίλισσα, «συνέβη κάτι που δεν κατάλαβες... ούτε εσύ, ούτε εγώ, ούτε κανέναν άλλος στο Νούφρεκ, τουλάχιστον.»

«Τότε, ίσως κάποιος θα έπρεπε ν'αναζητήσει να μάθει τι έχει συμβεί.»

«Συμφωνώ, και σκοπεύω ν'ασχοληθώ η ίδια με το ζήτημα. Αλλά, πρώτα, πρέπει ν'αντιμετωπίσω τους Ανφρακιανούς. Δεν μπορώ ν'αφήσω το Βασίλειο σε κίνδυνο πολέμου και ν'αρχίσω να κυνηγάω φαντάσματα.»

«Τι θα κάνεις με τον Βασιληά Σίλγκερομ;» θέλησε να μάθει η Πάρνα.

«Θα προσπαθήσω να τον διώξω από τα σύνορά μας, όσο πιο αναιμακτα γίνεται,» αποκρίθηκε η Νίθρα.

Η Πάρνα σηκώθηκε από το ανάκλιτρο, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο.

«Μίλησες στους άλλους Λύκαρχους, για το θέμα που συζητήσαμε στην Έρλεν;» τη ρώτησε η Νίθρα.

«Δεν πρόλαβα,» είπε η Πάρνα, πλησιάζοντας το μισάνοιχτο παράθυρο. «Θα τους μιλήσω, όμως, σύντομα.»

Η Νίθρα την κοίταξε παραξενεμένη. «Θα φύγεις όπως ήρθες;»

«Ναι.» Η Πάρνα έβγαλε τα σανδάλια της και τα κρέμασε στη ζώνη. Άνοιξε το παράθυρο και πάτησε στο περβάζι.

«Σ'ευχαριστώ και πάλι για τη βοήθειά σου,» είπε η Νίθρα.

Η Πάρνα την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο. «Όσο η Βασίλισσα του Νούφρεκ είναι καλή μ'εμάς, θα είμαστε κι εμείς καλοί με τη Βασίλισσα του Νούφρεκ.» Και βγήκε απ'το παράθυρο.

Η Νίθρα σηκώθηκε απ'την καρέκλα της και το πλησίασε, χωρίς βιασύνη, για να δει την Πάρνα να γαντζώνεται επάνω στις πέτρες του Ανακτόρου του Αρχέγονου Σεληνόφωτος και να κινείται σαν αγκυριόγατα. Ετούτο το αρχαίο οικοδόμημα, σίγουρα, ενδεικνυόταν για τέτοιου είδους σκαρφαλώματα, αλλά η Νίθρα υπέθετε πως, έτσι και δεν ήξερες καλά την κάθε εσοχή και προεξοχή, θα κατέληγες, πολύ γρήγορα, στον κήπο από κάτω, με τα πόδια σου σπασμένα. Αναρίγησε, κοιτάζοντας την Πάρνα. Η γυναίκα ήταν παλαβή, αλλά η Βασίλισσα αισθανόταν ότι τη συμπαθούσε, κατά βάθος· κατά πολύ βάθος, ίσως...

Επέστρεψε στο φαγητό της, αναλογιζόμενη τους Αρχέτοπους, την εξαφάνιση του ήλιου, και τη σκιοποίηση –όπως την έλεγε η Πάρνα– των ανθρώπων.

Το βλέμμα της έπεσε πάνω στο άγαλμα της Κυράς της Σελήνης, και σκέφτηκε: *Αναρωτιέμαι τι ερμηνεία δίνουν οι ιέρειες σου στην εξαφάνιση του φεγγαριού. Ίσως θα ήταν ενδιαφέρον να μιλήσω μαζί τους, όταν βρω το χρόνο. Δηλαδή, μετά από τις διαπραγματεύσεις μου με το Βασιλιά Σίλγκερομ.*

Και, αλήθεια, καλύτερα να επικέντρωνε τις σκέψεις της σ'αυτές τις διαπραγματεύσεις, παρά σε υπερκόσμια ζητήματα. Τα τελευταία μπορούσαν να περιμένουν –τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε η Νίθρα– οι Ανφρακιανοί, όμως, αναμφίβολα, θα ήταν ανυπόμονοι να κατακτήσουν το Βασίλειό της. Επιπλέον, ο Σίλγκερομ, μάλλον, δε θα είχε πάει και πολύ καλά την ήττα του, ούτε το γεγονός ότι ο γαμπρός του

ήταν νεκρός. Θα πρέπει να εξαντλήσω τη διπλωματικότητά μου μαζί του.

Ήπие μια γουλιά από το κρασί της.

Ο Άλαντμιν τι να κάνει τώρα, άραγε; Ελπίζω τα πάντα να είναι ήρεμα στην Έρλεν...

Κεφάλαιο 16

Διαπραγματεύσεις

Ο στρατός σταμάτησε ανατολικά της πόλης. Η Νίθρα ακούμπησε τα χέρια στη λαβή της σέλας της, ατενίζοντας τη Σάλγκρινεβ. Η πύλη ήταν κλειστή και οι επάλξεις επανδρωμένες. Δόρατα, κράνη, κι αρματωσιές γυάλιζαν στο πρωινό φως. Σημαίες ανέμιζαν, επιδεικνύοντας το έμβλημα του Άνφρακ (το στέμμα με το γυναικείο χέρι από κάτω του), πράγμα το οποίο ήταν θράσος στα μάτια της Νίθρα. Η Σάλγκρινεβ ήταν πόλη του *δικού της* Βασιλείου· ήταν πόλη του *Νούφρεκ*, όχι του Άνφρακ.

Πίσω από τη Σάλγκρινεβ και πέρα από τον ποταμό Τάρφαν, φαίνονταν στρατοπεδευμένοι πολεμιστές. Η Νίθρα μπορούσε να διακρίνει τις σκηνές τους, τις σημαίες τους, και τους ίδιους. Ορισμένοι είχαν σηκωθεί και κοίταζαν το δικό της στρατό, μιλώντας αναμεταξύ τους και δείχνοντας.

Οι μαχητές του Σίλγκερομ αποκλείεται να ήταν πλέον μόνο τριάντα χιλιάδες, συμπέρανε η Νίθρα. Σίγουρα, είχε καλέσει κι άλλους, μέχρι το φουσάτο της να φτάσει εδώ. *Αναρωτιέμαι πόσοι να είναι τώρα. Θα τολμήσουν να μας επιτεθούν κατά μέτωπο;* Ο Σίλγκερομ είχε ήδη χάσει τόσους μισθοφόρους σ'ετούτο τον πόλεμο: μισθοφόρους που είχε προσφέρει στον Τάκμιν και οι οποίοι είχαν καταλήξει στην υπηρεσία της Νίθρα, με το θάνατο του Έπαρχου και τη συναίνεση του Ρέλγκριν. Πόσους ακόμα μπορούσε ο Βασιληάς του Άνφρακ να τραβήξει από το Βασίλειό του; Πόσο αίμα ακόμα μπορούσε να ρουφήξει από τη χώρα του;

Και πόσο αίμα μπορώ εγώ να ρουφήξω από τη δική μου χώρα; Πόσους πολεμιστές ακόμα μπορώ να καλέσω στην υπηρεσία μου; Το Νούφρεκ, βέβαια, είχε ένα πλεονέκτημα σε σχέση με το Άνφρακ: Παρότι ήταν μικρότερο κράτος, είχε πιο κλειστά σύνορα. Στα βόρεια του βρίσκονταν τα Καρνάκια Όρη, που ήταν δύσβατα, έτσι μια εισβολή από το Κάρνακ δεν ήταν τόσο πιθανή· στα νοτιοανατολικά του ήταν οι βάλτοι Βενέβριαμ και η έρημος· στα νοτιοδυτικά του ορθωνόταν η Ράχη της Θεάς. Ουσιαστικά, μόνο με το Άνφρακ γειτνίαζε

άμεσα, στο κενό ανάμεσα στα Καρνάκια Όρη και στη Ράχη της Θεάς, και το σύνορο ήταν ο ποταμός Τάρφαν, στις όχθες του οποίου βρισκόταν χτισμένη η Σάλγκρινεβ.

Το Άνφρακ, εν αντιθέσει, γειτνίαζε άμεσα με πολλές χώρες. Στα βόρειά του, τα Καρνάκια Όρη τελείωναν δεκάδες λεύγες πριν από την ακτή, αφήνοντας ένα μεγάλο άνοιγμα για το Κάρνακ· στα ανατολικά του, συνόρευε με το Νούφρεκ· στα νοτιοανατολικά, με το Ερνέφηκ· και στα νότια με τη Χρ'νταλ. Το Άνφρακ ήταν περικυκλωμένο από άλλα έθνη, κι έπρεπε να κρατά πολύ ετοιμοπόλεμο στρατό, ώστε να περιφρουρεί τα σύνορά του. Πόσο από αυτό το στρατό μπορούσε ο Σίλγκερομ να στρέψει εναντίον της Νίθρα, δίχως να βάλει σε κίνδυνο το Βασίλειό του; Ή, πόσα χρήματα μπορούσε να ξοδέψει, για να μισθώσει ακόμα περισσότερους μαχητές;

Το Νούφρεκ είναι μικρότερο, αλλά το μέγεθός του δεν αποτελεί μειονέκτημα, φαίνεται.

Ο Σίλγκερομ, όμως, ήταν πολυμήχανος άνθρωπος, είχε ακούσει η Νίθρα. Υπουργός. Και ήθελε πάντα να κερδίζει. Έτσι, δε θ'άφηνε το Νούφρεκ εύκολα από τα χέρια του. *Κι αν είναι να προσπαθήσει κάποια στρατιωτική απάτη, γνωρίζω ποια, μάλλον, θα είναι αυτή.* Ο Άλαντμιν τής είχε μιλήσει για το πέρασμα κάτω από τον ποταμό Τάρφαν, διαμέσου του οποίου έρχονταν οι μισθοφόροι από το Άνφρακ, χωρίς κανένας κατάσκοπος να τους αντιλαμβάνεται. Δε θα μπορούσε ο Σίλγκερομ να χρησιμοποιήσει το ίδιο πέρασμα, προκειμένου να χτυπήσει το στράτευμά της από τα νώτα;

Σήμερα, με την αυγή, λίγο προτού το φουσάτο της αρχίσει να διασχίζει τα τελευταία χιλιόμετρα που το χωρίζαν από τη Σάλγκρινεβ, η Νίθρα είχε προστάξει τους ανιχνευτές της να πάνε βόρεια, για να ελέγξουν το πέρασμα, να δουν αν κάποιος ερχόταν από εκεί.

Ωστόσο, μια αιφνιδιαστική επίθεση από τους μαχητές του Σίλγκερομ δεν ήταν το μόνο πράγμα που όφειλε να προσέξει. Όταν ο αρχηγός των ανιχνευτών έφυγε από τη σκηνή της, ο Φένταρ, που επίσης βρισκόταν εκεί, της είπε πως οι στρατιώτες της ήταν ανήσυχοι. Σχεδόν οι μισοί απ'αυτούς ήταν Ανφρακιανοί και δεν αισθάνονταν καλά που η Νίθρα τούς έφερνε σε τέτοια θέση ώστε να πρέπει να πολεμήσουν συμπατριώτες τους. Ειδικά τώρα, που έλειπε ο Αρχιστράτηγος Ρέλγκριν. *Εμένα, αν και με εκτιμούν για τις ικανότητές*

μου, είπε ο Φένταρ, *δε με εμπιστεύονται*. Επομένως, προειδοποίησε τη Νίθρα ότι δεν απέκλειε την πιθανότητα ανταρσίας.

«Και τι προτείνεις για ν'αποφύγουμε αυτό το δυστυχές ενδεχόμενο;» τον ρώτησε εκείνη.

«Να διαιρέσουμε τους Ανφρακιανούς: να μην είναι οι μονάδες τους η μία κοντά στην άλλη.»

«Έπρεπε να το είχες σκεφτεί από πριν, όμως.»

«Το είχα σκεφτεί, και το έχω πράξει.»

«Κι ακόμα ανησυχείς;»

«Ναι, γιατί, μέσα στο στρατόπεδο, όσο απομονωμένοι κι αν είναι ο ένας από τον άλλο, η επικοινωνία δεν είναι αδύνατη.»

«Μέσα στη μάχη, όμως;» έθεσε το ερώτημα η Νίθρα.

«Μέσα στη μάχη, ναι, δε θα έχουν τη δυνατότητα επικοινωνίας.»

«Ωραία, λοιπόν· φρόντισε κι εκεί να είναι διαιρεμένοι.»

«Θα το φροντίσω,» τη διαβεβαίωσε ο Φένταρ. «Ωστόσο, ξέρεις τι λέγαμε στη Φεν εν Ρωθ; Όλα τα σχέδια είναι άριστα, μέχρι την πρώτη σύγκρουση.»

«Θα προσπαθήσω να μη φτάσουμε σ'αυτή την πρώτη σύγκρουση.»

Και τώρα, καθώς καθόταν στη σέλα του αλόγου της κι ατένιζε την οχυρωμένη Σάλγκρινεβ, θυμόταν πάλι τα λόγια που είχε πει. «Θα προσπαθήσω να μη φτάσουμε σ'αυτή την πρώτη σύγκρουση.» *Πρέπει να το έχω στο μυαλό μου. Δεν είχε έρθει εδώ για να χτυπηθεί με τον Σίλγκερομ, αλλά για να μιλήσει μαζί του.*

Ο στρατός της άρχισε να παρατάσσεται έξω από τη Σάλγκρινεβ, πέρα από το βεληνεκές των πολεμικών μηχανών της πόλης, ενώ η Νίθρα κοίταζε ακόμα τις επάλξεις, περιμένοντας κάποιον να εμφανιστεί, για να μιλήσουν. Ωστόσο, κανένας δε φαινόταν να έρχεται, έτσι έστρεψε το βλέμμα της στα βόρεια, ψάχνοντας να δει αν επέστρεφαν οι ανιχνευτές της. Μα, δεν τους είδε, και σκέφτηκε: *Είναι ακόμα πολύ νωρίς. Αν ο Άλαντμιν μού είπε σωστά τη θέση του υπογείου περάσματος, τότε, μάλλον, κατά το απόγευμα πρέπει να επιστρέψουν. Κι ελπίζω να μπορέσουν να το βρουν (πράγμα που, απ'ό,τι είχε καταλάβει, δεν ήταν και τόσο εύκολο): γιατί, αν δεν μπορέσουν, θα συνεχίσουν να ψάχνουν, και θ'αργήσουν ακόμα περισσότερο.*

Η Νίθρα αναστέναξε και κατέβηκε απ'το άλογό της. Η Χρυσοδάκτυλη, ο Φένταρ, και η Βασιλική Φρουρά τη μιμήθηκαν.

«Στείλτε έναν μαντατοφόρο στη Σάλγκρινεβ,» πρόσταξε η Βασίλισσα, «να πει ότι ζητώ να μιλήσω με τον Βασιληά Σίλγκερομ.»

Σε λίγο, μια ιππεύτρια έφυγε από το παρατεταγμένο στράτευμα του Νούφρεκ, κατευθυνόμενη προς την ανατολική πύλη της Σάλγκρινεβ. Η Νίθρα την παρακολουθούσε από την ξύλινη, σκεπαστή εξέδρα που οι στρατιώτες είχαν φτιάξει γι'αυτήν και τους διοικητές του φουσαάτου της. Την είδε να φτάνει κάτω από τις επάλξεις των ψηλών τειχών της πόλης και να φωνάζει· ο άνεμος, όμως, ήταν αντίθετος και η φωνή της δεν ερχόταν στη Βασίλισσα. Οι υπερασπιστές της Σάλγκρινεβ τής απάντησαν, και η ιππεύτρια επέστρεψε στους Νουφρεκιανούς, ξεκαβαλικεύοντας και πλησιάζοντας την εξέδρα.

Έκανε μια υπόκλιση και είπε: «Μεγαλειοτάτη. Σύντομα, θα λάβετε απάντηση από τον Βασιληά Σίλγκερομ.»

Η Νίθρα ένευσε. «Σ'ευχαριστώ. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Η γυναίκα απομακρύνθηκε.

«Θα δεχόσασταν μια συμβουλή, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Διοικητής Αίθριν.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Μ'ενδιαφέρουν όλες οι συμβουλές που έχει κανείς να μου προσφέρει, κύριε διοικητά.»

«Τότε, θα σας πρότεινα να μην μπειτε, σε καμία περίπτωση, στη Σάλγκρινεβ, ό,τι εγγυήσεις κι αν σας δώσει ο Βασιληάς Σίλγκερομ. Το γνωρίζω πως, κανονικά, όταν ένας Ομιλητής έχει πάει να διαπραγματευτεί με κάποιον, είναι σπίλωση εκείνος να τον κρατήσει αιχμάλωτο ή να τον σκοτώσει· όμως εσείς δεν είστε μονάχα Ομιλήτρια. Είστε η Βασίλισσα του Νούφρεκ, και η Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς... και τον Βασιληά Σίλγκερομ ποτέ δε θα τον εμπιστευόμουν αρκετά, ώστε να σας παραδώσω στα χέρια του. Θα προτιμήσει, νομίζω, να πληγεί η τιμή του, παρά να χάσει ένα τόσο σημαντικό πλεονέκτημα στον πόλεμο με το Βασίλειό μας.»

«Το ιερατείο, όμως, πώς θα δει αυτή του την ενέργεια;» είπε η Νίθρα. «Ίσως το ότι θα αιχμαλωτίσει μια Ομιλήτρια να είναι μόνο ζήτημα τιμής, αλλά το ότι θα αιχμαλωτίσει την Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ τι είναι; Δεν είναι ζήτημα που προσβάλλει την πίστη μας στη Μεγάλη Μητέρα, κύριε διοικητά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αίθριν. «Αλλά...» Φάνηκε διστακτικός, σαν κάτι να πέρασε από το μυαλό του το οποίο προτίμησε να μην εκστομίσει. «Αλλά εγώ εξακολουθώ να προτείνω πως δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να μπειτε στη Σάλγκρινεβ, Μεγαλειοτάτη.»

Γιατί; συλλογίστηκε η Νίθρα, αν και, ουσιαστικά, συμφωνούσε μαζί του. Γιατί το λες αυτό; Τι σκέφτεσαι; Σκέφτεσαι ότι το ιερατείο, η Ιερά Μητριάρχης, μπορεί, τελικά, να μην θεωρήσει προσβολή την αιχμαλωσία μου;

Έμεινε σιωπηλή, αγναντεύοντας τα τείχη της Σάλγκρινεβ.

Ύστερα από κάποια ώρα, η πύλη της πόλης άνοιξε λίγο και ένας ιππέας βγήκε, καλπάζοντας προς το στρατόπεδο. Όταν έφτασε, αφίππευσε και μίλησε με τους στρατιώτες, οι οποίοι τον οδήγησαν στην ξύλινη, σκεπαστή εξέδρα της Νίθρα.

«Βασίλισσα Νίθρα,» είπε ο άντρας, υποκλινόμενος, «σας φέρνω μήνυμα από τον Βασιληά Σίλγκερομ του Άνφρακ. Δηλώνει πως δέχεται να μιλήσει μαζί σας, όταν ο ουρανός αρχίσει να σκοτεινιάζει. Θα σας συναντήσει στη μισή απόσταση από τα τείχη της Σάλγκρινεβ έως το στρατόπεδό σας.»

«Σ'ευχαριστώ, μαντατοφόρε. Πες στο Βασιληά σου πως συμφωνώ.»

Ο άντρας υποκλίθηκε πάλι και έφυγε. Η Νίθρα τον είδε να πηγαίνει στο άλογό του, να το καθαλικεύει, και να καλπάζει προς την πύλη της Σάλγκρινεβ.

«Φένταρ, έλα μαζί μου,» είπε η Βασίλισσα, κατεβαίνοντας από την εξέδρα.

Ο Ωθράγκος την ακολούθησε ως τη σκηνή της, όπου ένα γεύμα την περίμενε. «Τι θα ήθελες, Νίθρα;»

«Να σε ρωτήσω τι συμβαίνει με τις εξαφανίσεις,» αποκρίθηκε εκείνη, παίρνοντας θέση σ'ένα ανάκλιντρο. Τράβηξε μια βεντάλια από το φόρεμά της κι άρχισε να κάνει αέρα. Εκεί, στην εξέδρα, είχε ανάψει. Οι ημέρες είχαν πλέον αρχίσει να γίνονται ζεστές.

«Άλλοι τρεις άνθρωποι χάθηκαν,» ανέφερε ο Φένταρ, δίχως να καθίσει, «κατά την προέλαση μας από τη Βόλγκρεν ως εδώ.»

«Και ο στρατός τι λέει;» ρώτησε η Νίθρα.

«Υπάρχει κάποια ανησυχία, κυρίως στις μονάδες των εξαφανισμένων στρατιωτών, αλλά δε νομίζω ότι είναι κάτι που μπορεί να απο-

σταθεροποιήσει ολόκληρο το στράτευμα. Το φαινόμενο δεν έχει, ευτυχώς, μεγάλη έκταση, και το φουσάτο μας είναι μεγάλο. Μη βλέπεις που εγώ έχω –ελπίζω– μάθει για όλες τις εξαφανίσεις: υπάρχουν άνθρωποι που δεν έχουν ακούσει ούτε για *μία* απ'αυτές.»

«Αχά...» Η Νίθρα σηκώθηκε απ'το ανάκλιντρο, παύοντας να κάνει αέρα στον εαυτό της. Έκλεισε τη βεντάλια, κρύβοντάς τη μέσα στο φόρεμά της, και γέμισε μια κούπα με χυμό ροδάκινου. Ήπιε μια γουλιά.

«Αν πρέπει να έχεις κάτι στο μυαλό σου,» συνέχισε ο Φένταρ, «αυτό είναι το γεγονός ότι βάζεις Ανφρακιανούς να πολεμήσουν Ανφρακιανούς, όπως σου είπα και το πρωί.»

«Δε θα τουςβάλω να πολεμήσουν κανέναν,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Όχι αν περνά απ'το χέρι μου.» Κάθισε στο τραπέζι. «Μείνε να φας μαζί μου, Φένταρ. Φέρε και τη Χρυσοδάκτυλη.» Μειδίασε. «Όπως τον παλιό, καλό καιρό.»

«Τον παλιό, καλό καιρό που μας κυνηγούσαν οι Λεπιδοφόροι Γέρακες, ε;» γέλασε ο Ωθράγκος.

Η Νίθρα τού επέστρεψε το γέλιο. «Ναι,» είπε.

Όταν ο ουρανός άρχισε να σκοτεινιάζει, η πύλη της Σάλγκρινεβ άνοιξε και ο Σίλγκερομ βγήκε, έφιππος, με τη συνοδεία καμίας εικοσάδας επίσης έφιππων στρατιωτών. Σταμάτησαν στη μισή απόσταση από τα τείχη έως το στρατόπεδο, όπως ο Βασιλιάς του Άνφρακ είχε υποσχεθεί.

«Πρέπει να σε φοβάται πολύ, για να φέρνει τόσους μαχητές μαζί του,» είπε ο Φένταρ στη Νίθρα, φορώντας το αετόςχημο κράνος του.

«Σίγουρα, θα έχει ακούσει διάφορους μύθους για τα Χαρίσματά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πάρε κι εσύ είκοσι στρατιώτες της Βασιλικής Φρουράς και πάμε να τον συναντήσουμε.» Ανέβηκε στο άλογό της, μ'ένα ανέμισμα του μαύρου μανδύα της. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, μπλε φόρεμα, μελανές μπότες, και ένα αργυρό περιδέραιο· τίποτα το πολύ φανταχτερό. Τα πορφυρά της μαλλιά ήταν χαλαρά δεμένα πίσω απ'το κεφάλι της.

Ο Φένταρ συγκέντρωσε τους στρατιώτες του και ξεκίνησαν, βγαίνοντας από το στρατόπεδο, για να συναντήσουν τους Ανφρακιανούς που τους περίμεναν.

Η Νίθρα δεν είχε ξαναδεί τον Σίλγκερομ από κοντά, και βρήκε την εμφάνισή του εντυπωσιακή. Ήταν ξανθός, με μούσι και γαλανά μάτια, αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα το ξεχωριστό. Το ξεχωριστό ήταν ο *τρόπος* με τον οποίο ορθωνόταν επάνω στη σέλα του αλόγου του, ο *τρόπος* με τον οποίο κοιτούσε, και ο *τρόπος* με τον οποίο μιλούσε. Ήταν, πέραν πάσης αμφιβολίας, χαρισματικός άνθρωπος, και έξυπνος. Επικίνδυνος αντίπαλος.

«Βασίλισσα Νίθρα,» είπε. «Επιτέλους, σας συναντώ.»

«Καλησπέρα, Βασιλιά Σίλγκερομ,» αποκρίθηκε εκείνη, παρατηρώντας ότι η Πριγκίπισσα Φόλνα βρισκόταν, έφιππη, δίπλα στον πατέρα της και την ατένιζε με βλέμμα παγερό και δολοφονικό. Επίσης δίπλα στον Σίλγκερομ, αλλά από την άλλη μεριά, βρισκόταν ένας ασπρομάλλης άντρας που η Νίθρα δεν αναγνώριζε, όμως υπέθετε ότι ήταν Ομιλητής. «Βλέπω πως έχετε... οικειοποιηθεί την πόλη μου και τα σύνορά μου.»

«Εφόσον η θυγατέρα μου είναι Έπαρχος της Σάλγκρινεβ,» είπε ο Σίλγκερομ, «θα έλεγα πως ετούτη η πόλη είναι και δική μου.»

«Βρίσκεται, ωστόσο, εντός των συνόρων του Βασιλείου μου, και τη θέλω πίσω.»

Ο Σίλγκερομ την ατένισε ερευνητικά, υπομειδώντας. «Βασίλισσά Νίθρα, μη μου πείτε πως ζητήσατε να μιλήσουμε για να μου δηλώσετε το προφανές.»

«Όχι, δε σας κάλεσα γι' αυτό το λόγο. Σας κάλεσα προκειμένου να βρούμε μια λύση σ' ετούτο το ζήτημα, δίχως να χρειαστεί να χυθεί αίμα Νουφρεκιανών και Ανφρακιανών—»

«Λίγο αργά δεν το σκέφτηκες αυτό;» Ήταν η Φόλνα που μίλησε.

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της στην ξανθομάλλα Πριγκίπισσα. «Ελπίζω να μην είναι ακόμα πολύ αργά, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε, ήρεμα.

Η Φόλνα έτριξε τα δόντια, και τα μάτια της γυάλισαν. «Σε προκαλώ σε μονομαχία, Νίθρα Ρίνκιλ,» φώναξε, πάνοντας τη λαβή του ξίφους που κρεμόταν από τη σέλα της, «για το φόνο του συζύγου μου, Τάκμιν Άνραλεν!»

Ο Σίλγκερομ έριξε στην κόρη του ένα οργισμένο, προειδοποιητικό βλέμμα, μα εκείνη μάλλον δεν το είδε, ή δεν έδωσε σημασία· τα δικά της μάτια ήταν καρφωμένα στη Νίθρα.

«Ανακάλεσε, σε παρακαλώ, Πριγκίπισσα Φόλνα,» είπε η Βασίλισσα του Νούφρεκ, χρησιμοποιώντας Πειθώ, «γιατί δεν σκότωσα τον Έπαρχο Τάκμιν.» *Για όνομα της Θεάς, ο μισός πληθυσμός πάνω στη Λιάμνερ-Κρωθ φαίνεται να νομίζει ότι δολοφόνησα κάποιον!*

«Και τι έκανες;» αντιγύρισε η Φόλνα. «Έβαλες άλλους να τον σκοτώσουν;» Τράβηξε το σπαθί της.

Οι φρουροί της Νίθρα τη μιμήθηκαν, και αμέσως και οι φρουροί του Σίλγκερομ.

«Όχι!» είπε η Βασίλισσα του Νούφρεκ, κάνοντας στους πολεμιστές της νόημα να θηκαρώσουν τα όπλα τους.

Ο Σίλγκερομ έκανε παρόμοιο νόημα στους δικούς του.

Άπαντες, κι από τις δύο πλευρές, θηκάρωσαν... εκτός από την Πριγκίπισσα Φόλνα, η οποία είπε: «Η πρόκλησή μου εξακολουθεί να ισχύει!»

«Φόλνα,» μούγκρισε ο Σίλγκερομ. «Δεν είμαστε βάρβαροι. Και τώρα δεν είναι η κατάλληλη στιγμή, έτσι κι αλλιώς!»

Εκείνη, όμως, δε μίλησε. Συνέχισε ν'ατενίζει τη Βασίλισσα του Νούφρεκ με τον ίδιο τρόπο.

Δεν το είχα υπολογίσει αυτό, σκέφτηκε η Νίθρα. *Να πάρει ο Λύκος, πού να το ήξερα;* Και φοβόταν ότι όλη τούτη η κατάσταση θα έστρεφε τη συζήτησή της με τον Σίλγκερομ προς άλλη κατεύθυνση: προς μια κατεύθυνση τελείως διαφορετική από αυτή που επιθυμούσε η Νίθρα.

«Ο Έπαρχος Τάκμιν,» είπε, φορτίζοντας τα λόγια της με Πειθώ (αν και γνώριζε ότι, έτσι οργισμένη όπως ήταν η Φόλνα, λίγο μπορούσε να βοηθήσει το συγκεκριμένο της Χάρισμα), «σκοτώθηκε στη μάχη, μέσα στο βασιλικό παλάτι της Έρλεν. Και, μάλιστα, πέθανε σώζοντάς με από βέβαιο θάνατο.»

«Ψεύδεσαι!» γρύλισε η Φόλνα, και αφίππευσε. «Κατέβα απ'τ'άλογό σου, Βασίλισσα Νίθρα!» φώναξε, δείχνοντάς την, με την αιχμή του ξίφους της. «Σε προκαλώ σε μονομαχία, για το θάνατό του συζύγου μου!»

«Άσε εμένα να την αναλάβω,» ψιθύρισε η Χρυσοδάκτυλη στη Νίθρα.

Εκείνη ύψωσε το χέρι. «Όχι,» είπε στη Μιρλίμια. «Αυτό δεν είναι σωστό. Δεν πρέπει να συμβεί.» Και προς τη Φόλνα, με δυνατότερη φωνή και με τη χρήση της Πειθούς: «Δε σου λέω ψέματα. Ο Έπαρχος Τάκμιν σκοτώθηκε στη μάχη, και όχι από το δικό μου χέρι, ούτε με δική μου διαταγή. Σκοτώθηκε υπερασπίζοντάς με, και τον τιμώ γ' αυτό. Ήταν γενναίος άνθρωπος.»

«*Πώς τολμάς!*» φώναξε η Πριγκίπισσα. «Σου *ΑΠΑΓΟΡΕΥΩ* να μιλάς έτσι για εκείνον! Τώρα, κατέβα απ' το άλογό σου, γιατί, μα τη Βασίλισσα του Πολέμου, θα σε χτυπήσω εκεί όπου βρίσκεσαι!»

Δε γίνεται τίποτα με την Πειθώ, σκέφτηκε η Νίθρα, απογοητευμένα. *Τίποτα απολύτως. Που να δαγκώσει και να ξεσκίσει ο Λύκος, δεν το είχα προβλέψει αυτό! Αλλά πρέπει να βρω μια λύση...* Τράβηξε το σπαθί από τη σέλα του αλόγου της.

«Νίθρα,» της ψιθύρισε, έντονα, η Χρυσοδάκτυλη, «άσε εμένα να το αναλάβω!»

«Έχει δίκιο,» της ψιθύρισε, απ' την άλλη μεριά, ο Φένταρ. «Ονόμασε τη Χρυσοδάκτυλη πρόμαχό σου.»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Νίθρα, «γιατί, τότε, κι ο Σίλγκερομ θα απαιτήσει πρόμαχο για την κόρη του. Αν, όμως, η ίδια η Βασίλισσα του Νούφρεκ δεχτ—»

«Όποιος κι αν είναι, μπορώ να τον αντιμ—» άρχισε η Χρυσοδάκτυλη.

«Δεν είναι εκεί το θέμα!» γρύλισε η Νίθρα. «Δε θέλω να καταλήξω σε πόλεμο· δεν το καταλαβαίνεις; Αφήστε με να το χειριστώ όπως νομίζω!» Κατέβηκε απ' τη σέλα της και πλησίασε την Πριγκίπισσα Φόλνα, η οποία στεκόταν ανάμεσα στις δύο έφιππες ομάδες.

«Κάνεις μεγάλο λάθος,» της είπε, δίχως να χρησιμοποιεί την Πειθώ· έτσι κι αλλιώς, δε φαινόταν να έχει κανένα νόημα. «Δεν σκότωσα τον Τάκμιν.» *Γιατί αισθάνομαι ότι τα έχω ξαναπεί αυτά, με την Πάρνα; Τουλάχιστον, η Λυκολάτρισα ήταν ελαφρώς λογικότερη!*

«Δε με νοιάζει αν τον σκότωσες η ίδια!» φώναξε η Φόλνα. «Πέθανε εξαιτίας σου! Θα σε σκοτώσω!» Και, καθώς άπαντες κρατούσαν την αναπνοή τους και κανείς δε μιλούσε, η Ανφρακιανή Πριγκίπισσα

ύψωσε το ξίφος της δίλαβα κι επιτέθηκε στη Βασίλισσα του Νούφρεκ.

Η Νίθρα σήκωσε το σπαθί της και σταμάτησε τη λεπίδα. Παραπάτησε, αλλά, ευτυχώς, δεν έπεσε.

«Όχι!» φώναξε ο Φένταρ. «*Παραμέριζε* τη λεπίδα· μην την—»

Φωνές διαμαρτυρίας ακούστηκαν απ' την ομάδα του Σίλγκερομ, ζητώντας του να πάψει να μιλά. Ορισμένοι, μάλιστα, τον έβρισαν.

Η Νίθρα στένεψε τα μάτια, παρατηρώντας την Φόλνα να κάνει κύκλο γύρω της, σαν αρπακτικό. *Δε μοιάζει καλύτερη από μένα στην τέχνη του ξίφους, σκέφτηκε, αλλά είναι, σίγουρα, επικίνδυνη. Οργισμένη. Και θέλει να με σκοτώσει.*

Εγώ, όμως, δεν πρέπει να τη σκοτώσω.

Έγλειψε τα χείλη, προετοιμάζοντας τον εαυτό της να χρησιμοποιήσει το Κοσμικό Κέλευσμα. Έπρεπε να το επικαλεστεί χωρίς κανένας να καταλάβει ότι κάτι παράξενο συνέβη...

Η Φόλνα χίμησε, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με τη λεπίδα της, από τ'αριστερά της Νίθρα προς τα δεξιά· ένα χτύπημα που θα την έκοβε απ' τον ώμο ως τα πλευρά, αν εκείνη δεν το απέκρουε, *παραμερίζοντας* το εχθρικό ξίφος, όπως της είχε πει ο Φένταρ. (Ναι, το παραμέρισμα ήταν πολύ καλύτερο από την άλλη μέθοδο που είχε χρησιμοποιήσει. Γιατί κανένας, παλιότερα, δεν της το είχε αναφέρει;)

«*Φύγε απ' τα χέρια της!*» μουρμούρισε πίσω απ' τα δόντια, Κελεύοντας το σπαθί της Πριγκίπισσας.

Το μανίκι του όπλου έφυγε απ' τα χέρια της Φόλνα, με τέτοιο τρόπο που φάνηκε πως η κόρη του Σίλγκερομ έχασε τη λαβή της λόγω της απόκρουσης της Βασίλισσας του Νούφρεκ. Ακόμα κι η ίδια πρέπει να το πίστευε.

Το σπαθί περιστράφηκε στον αέρα και προσγειώθηκε, μ' έναν ντουπ, στο υγρό χρώμα.

Η Φόλνα έτρεξε να το αρπάξει, αλλά η Νίθρα –αγνοώντας τον πόνο στο κεφάλι της, μετά τη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος– την κυνήγησε, αρπάζοντάς την απ' τα μαλλιά και τραβώντας την κάτω. Η Πριγκίπισσα έχασε την ισορροπία της και έπεσε.

«Βασίλισσα Νίθρα!» φώναξε ο Σίλγκερομ.

Η Νίθρα πάτησε τον ώμο της Φόλνα, μην αφήνοντάς τη να σηκωθεί απ'το χώμα και βάζοντας την κόψη του σπαθιού της στο λαιμό της Πριγκίπισσας.

«Βασίλισσα Νίθρα!» φώναξε πάλι ο Σίλγκερομ. «Μη σκοτώσεις την κόρη μου. Σε προειδοποιώ!»

«Δεν είναι αυτός ο σκοπός μου,» αποκρίθηκε εκείνη. Πήρε το μποτοφορεμένο της πόδι από τον ώμο της Πριγκίπισσας και βάδισε προς τη συνοδεία της.

Η Φόλνα σηκώθηκε από το χώμα, με τις γροθιές της σφιγμένες και το πρόσωπό της κατακόκκινο. Έτρεξε στο άλογό της, το καβάλησε, και κάλπασε προς την πύλη της Σάλγκρινεβ, μπαίνοντας στην πόλη.

Η Νίθρα θηκάρωσε το σπαθί της στο θηκάρι της σέλας της και ιππευσε. Ήταν καταϊδρωμένη και τα χέρια της έτρεμαν. Πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να ηρεμήσει τον εαυτό της. Έπρεπε να συνεχίσει τη συζήτησή με τον Σίλγκερομ τώρα... ή, μήπως, να το άφηνε για αύριο; *Όχι. Τώρα είναι καλύτερα. Τώρα που θυμάται πεντακάθαρα ότι δε σκότωσα την κόρη του, ενώ θα ήταν τόσο εύκολο να σπαθίσω το λαιμό της.*

«Είσαι τελείως ανόητη,» της ψιθύρισε ο Φένταρ.

«Σ'ευχαριστώ, Φένταρ,» αντιγύρισε, καυστικά, εκείνη. Πήρε το φλασκί από τη σέλα της και ήπιε μια γουλιά νερό.

«Βασίλισσα Νίθρα,» ρώτησε ο Σίλγκερομ, «θα επιθυμούσατε να συνεχίσουμε τη συζήτησή μας μια άλλη στιγμή;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Τώρα είναι η καλύτερη στιγμή, πιστεύω.»

»Με συγχωρείτε που αναγκάστηκα να μονομαχήσω με τη θυγατέρα σας, αλλά δε μου άφησε πολλά περιθώρια. Πάντως, σας διαβεβαιώνω πως, εξ αρχής, ο σκοπός μου δεν ήταν να τη σκοτώσω.»

«Το εκτιμώ αυτό, Βασίλισσα Νίθρα,» δήλωσε ο Σίλγκερομ. «Για τι θα επιθυμούσατε, λοιπόν, να συζητήσουμε;»

«Για τον πόλεμο, ασφαλώς. Δε θέλω άλλο πόλεμο, και πιστεύω πως μπορούμε να κάνουμε μια συμφωνία που να μας συμφέρει και τους δύο. Να μας συμφέρει περισσότερο από το αν βάζαμε τις χώρες μας να χτυπηθούν και να τραυματιστούν κι άλλο.»

«Τι έχετε να προτείνετε;»

«Γι'αρχή, θα πρότεινα να στήσουμε μια σκηνή εδώ, ώστε να μπορέσουμε να καθίσουμε και να μιλήσουμε με ηρεμία.»

«Με βρίσκετε σύμφωνο.»

Οι στρατιώτες της Νίθρα έστησαν μια μικρή σκηνή, και η Βασίλισσα του Νούφρεκ κι ο Βασιλιάς του Άνφρακ μπήκαν και κάθισαν σε λυόμενες καρέκλες, μ'ένα ξύλινο τραπέζι ανάμεσά τους. Δίπλα στον Σίλγκερομ στέκονταν ο Ομιλητής του –ένας ασπρομάλλης αλλά όχι γηραιός άντρας, τον οποίο ο μονάρχης σύστησε ως Ωάρθιν– και δύο στρατιωτικοί (τη γυναίκα με τα μαύρα, σγουρά μαλλιά τη σύστησε ως Στρατηγό Ερνάλυ, και τον ξανθομάλλη άντρα ως Διοικητή Χάλρομ), ενώ δίπλα στη Νίθρα βρίσκονταν ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη –τους οποίους εκείνη σύστησε ως Αναπληρωτή Αρχιστράτηγο του Βασιλείου της και ως μια φίλη και πιστή πολεμίστρια.

Ένας υπηρέτης έφερε δροσιστικά ποτά σε όλους.

«Αντιλαμβάνομαι ότι επιθυμείτε πρόσβαση στις ανατολικές ακτές του Νούφρεκ,» είπε η Βασίλισσα, χρησιμοποιώντας Πειθώ. «Και είμαι πρόθυμη να σας την προσφέρω.»

Ο Ομιλητής Ωάρθιν έσκυψε και ψιθύρισε κάτι στ'αφτί του Σίλγκερομ, ο οποίος αποκρίθηκε: «Ποια ακριβώς είναι η προσφορά σας;»

«Κατά πρώτον, οι δασμοί θα είναι χαμηλότεροι για τους εμπόρους που έρχονται από το Άνφρακ, ώστε να μπορούν να έχουν ευκολότερη πρόσβαση στα λιμάνια του Νούφρεκ. Κατά δεύτερον, το ένα πέμπτο των εσόδων από τους δασμούς των λιμανιών του Νούφρεκ θα πηγαίνει σ'εσάς. Όπως βλέπετε είμαι πολύ γενναιόδωρη, Βασιλιά Σίλγκερομ,» είπε, φορτίζοντας τα λόγια της με Πειθώ, «έτσι θα ήθελα, ει δυνατόν, και κάποιο αντάλλαγμα από το Άνφρακ, πέραν του ότι δε θα επιτεθεί στο Βασίλειό μου, ασφαλώς...» Είδε τον Ωάρθιν να συνοφρυώνεται, αλλά όχι να σκύβει για να ψιθυρίσει στον μονάρχη του.

«Τι είδους αντάλλαγμα;» ρώτησε ο Σίλγκερομ.

«Κάτι παρόμοιο. Μείωση δασμών και από το μέρος σας, πιθανώς.»

«Μεγαλειότητα,» είπε ο Ωάρθιν, «όταν λέτε πως το Άνφρακ δε θα επιτεθεί στο Νούφρεκ, εννοείτε, επίσης, ότι τα στρατεύματά μας θα πρέπει να αποσυρθούν από τη Σάλγκρινεβ και να σας την παραδώσουν;» Η Νίθρα παρατήρησε πως κι εκείνος φόρτιζε τα λόγια του με Πειθώ, έχοντας αντιληφτεί το σκεπτικό της –ότι προσπαθούσε να

κάνει τον Σίλγκερομ να θεωρήσει δεδομένη την αποχώρηση των στρατευμάτων από τη Σάλγκρινεβ.

Τα μάτια του Βασιληά στένεψαν, καθώς άκουσε τα λόγια του Ομιλητή. «Ναι, αυτό είναι μάλλον σημαντικό, Βασίλισσα Νίθρα,» είπε.

«Η παραμονή αλλότριων στρατευμάτων εντός των συνόρων του Βασιλείου μου είναι προφανές, πιστεύω, πως δεν μπορεί να σημαίνει τίποτε άλλο από πόλεμο...»

«Η θυγατέρα μου είχε Ορκιστεί στον Έπαρχο Τάκμιν και, επομένως, είναι νόμιμη Έπαρχος της Σάλγκρινεβ.»

«Δε διαφωνώ,» είπε η Νίθρα. «Ούτε θέλω να απομακρύνω την Πριγκίπισσα Φόλνα από τη θέση της. Ωστόσο, η Σάλγκρινεβ ανήκει στο *Νούφρεκ*, Βασιληά μου, όχι στο Άνφρακ.»

«Το πού ανήκει μια συνοριακή πόλη μπορεί πάντοτε να αλλάξει εύκολα,» τόνισε ο Ωάρθιν.

«Όχι όταν είναι εδώ και αιώνες ξεκάθαρο ότι ανήκει στο Νούφρεκ!» αντιγύρισε η Νίθρα. «Θα επιθυμούσατε να ανατρέξουμε σε ιστορικές πηγές, κύριε Ωάρθιν;»

Προτού, όμως, απκριθεί ο Ομιλητής, ο Σίλγκερομ είπε: «Βασίλισσα Νίθρα, μετά από όσα έχουν συμβεί, δεν είμαι πρόθυμος να αποσύρω τα στρατεύματά μου από τη Σάλγκρινεβ.»

«Εκείνο που έχει συμβεί, Βασιληά μου, είναι ότι επιχειρήσατε να εισβάλετε στο Νούφρεκ με απάτη.» Χρησιμοποίησε έντονα την Πειθώ της, αλλά και διακριτικά συγχρόνως· μια αρκετά κοπιαστική νοητική δραστηριότητα. *Έπρεπε* να μεταστρέψει τον Σίλγκερομ στο θέμα της Σάλγκρινεβ· ήταν, σίγουρα, το σημαντικότερο θέμα, αν σκόπευε να σταματήσει τον πόλεμο. «Ορκίσατε την κόρη σας, Πριγκίπισσα Φόλνα, στον Έπαρχο Τάκμιν ως βήμα καλής θέλησης. Αλλά, όπως αποδείχτηκε, μόνο βήμα καλής θέλησης δεν ήταν. Συγκεντρώσατε το στρατό σας στην Επαρχία της Σάλγκρινεβ, με προφάσεις και μέσω μιας υπόγειας σήραγγας, για την οποία μην αμφιβάλετε καθόλου πως γνωρίζω. Και, όταν νομίζατε πως είχατε περάσει από τα σύνορα αρκετούς πολεμιστές και πως η ώρα ήταν κατάλληλη, επιτεθήκατε στο Νούφρεκ, που ήταν πλήρως απροετοίμαστο για την εισβολή σας. Το σχέδιό σας, όμως, απέτυχε και ο άνθρωπος που μας πρόδωσε είναι νεκρός: όχι από το δικό μου χέρι, σας διαβεβαιώνω. Και τώρα, αντί εμείς, λόγω των υποχθόνιων τακτικών σας, να είμα-

στε απρόθυμοι να διαπραγματευτούμε μαζί σας, σας προσφέρουμε μια συμφωνία αμοιτέρωθεν συμφέρουσα. Αυτό είναι το δικό μας βήμα καλής θέλησης –και είναι ειλικρινές.»

«Παρουσιάζετε την κατάσταση μονόπλευρα, Βασίλισσα Νίθρα,» είπε ο Ωάρθιν. «Ο Βασιλιάς Σίλγκερομ έχασε τον γαμπρό του σε τούτο τον πόλεμο, καθώς και πολλούς μισθοφόρους του.»

«Γιαυτό προτείνω να μη συνεχιστεί ο πόλεμος: ώστε να μην έχει απώλειες ούτε το Νούφρεκ ούτε το Άνφρακ.» Ο καταραμένος Ομιλητής! Θα προσπαθούσε να διαλύσει κάθε της προσπάθεια; Τόσο πολύ ήθελε αίμα να χυθεί σ’ετούτο τον τόπο;

«Βασίλισσα Νίθρα, είμαι πρόθυμος να δεχτώ τη συμφωνία που προτείνετε,» δήλωσε ο Σίλγκερομ, «αλλά όχι να σας παραδώσω τη Σάλγκρινεβ. Εκεί όπου η κόρη μου κυβερνά είναι και δικό μου Βασίλειο.»

«Έχετε περίεργη αντίληψη του ‘Βασιλείου σας’. Με όλο το σεβασμό, Βασιλιά μου.» Όχι, σκέφτηκε, *μη γίνεσαι εριστική. Δε θα κερδίσεις αυτή τη συζήτηση έτσι.* «Θα καταλαβαίνετε, αναμφίβολα, πως οι Νουφρεκιανοί είναι αδύνατον να δεχτούν Ανφρακιανή κυριαρχία σ’όλη την Επαρχία της Σάλγκρινεβ. Κάτι τέτοιο θα έκλεβε τα μισά εδάφη του βόρειου τμήματος του Νούφρεκ.»

«Με τον πόλεμο, όμως, πόσα εδάφη θα χάσετε;» έθεσε το ερώτημα ο Σίλγκερομ.

«Αν δε λαθεύω, ο πόλεμος θα σας τραυματίσει περισσότερο απ’ό,τι εμάς.»

«Τι σας κάνει να το πιστεύετε αυτό, Βασίλισσά μου;»

«Δεν είμαι αγεωγράφητη, Βασιλιά Σίλγκερομ,» είπε η Νίθρα. «Γνωρίζω πολύ καλά τη γεωπολιτική θέση του Βασιλείου σας. Τα σύνορά σας είναι μεγάλα. Από παντού περιστοιχίζεστε από άλλα έθνη. Αυτό δεν ισχύει για το Νούφρεκ. Εμείς συνορεύουμε άμεσα μονάχα μ’εσάς. Μπορούμε να συγκεντρώσουμε όλες μας τις δυνάμεις εδώ, στην Επαρχία της Σάλγκρινεβ και στα δάση της Βόλγκρεν. Ποτέ δε θα καταφέρετε να περάσετε, ενώ η οικονομία σας θα πλήττεται και θα πλήττεται, με αποτέλεσμα να μην μπορείτε να περιφρουρήσετε τα ανοιχτά σας σύνορα.» Από τον τρόπο που ο Σίλγκερομ την κοίταζε, η Νίθρα καταλάβαινε ότι τα επιχειρήματα και η Πειθώ της είχαν εισχωρήσει βαθιά στο νου του.

Ο Ωάρθιν καθάρισε το λαιμό του. «Ωστόσο, δε θα πρέπει να ξεχνάμε πόσο *μεγαλύτερο* είναι το Άνφρακ από το Νούφρεκ. Περισσότερο από το διπλάσιο.»

Ο Λύκος να σου δαγκώσει τ'αχαμνά, άχρηστε μπάσταρδε! γρύλισε η Νίθρα εντός της.

«Κι επομένως,» κατέληξε ο Ομιλητής, «η οικονομία του είναι σαφώς ισχυρότερη, όπως και τ'αποθέματά του σε οτιδήποτε. Δε θα ήταν φρόνιμο να δείξει ότι φοβάμαι ένα μικρό έθνος, όπως το Νούφρεκ· έτσι δεν είναι, Μεγαλειότατε;»

Ο Σίλγκερομ δεν αποκρίθηκε αμέσως· έμοιαζε συλλογισμένος.

«Τι αποφασίζετε, Βασιλιά μου;» ρώτησε η Νίθρα. «Θα συνεχιστεί ο πόλεμος; Θα χαθούν κι άλλες ζωές; Θα σπαταληθούν κι άλλα χρήματα; Ή όχι;»

«Τολμώ να πω πως υπεραπλουστεύετε την κατάσταση, Μεγαλειότηα,» τόνισε ο Ωάρθιν.

«Δεν είναι δυνατόν, Βασίλισσα Νίθρα,» είπε ο Σίλγκερομ, «να εγκαταλείψω την κόρη μου μέσα σ'ένα Βασίλειο που οι άρχοντες του δολοφόνησαν τον σύζυγό της.»

«Μα, σας διαβεβαίωσα ήδη, ο Έπαρχος Τάκμιν δεν δολοφονήθηκε. Σκοτώθηκε στη μάχη της Έρλεν. Και εγώ, προσωπικά, δεν έχω τίποτα εναντίον της Πριγκίπισσας Φόλνα, αν αποδεχτεί την κυριαρχία μου. Θα την αφήσω να διοικήσει την Επαρχία της Σάλγκρινεβ, όπως κάθε άλλος έπαρχος διοικεί την επαρχία του.» Παρότι η Πειθώ ενίσχυε τα λόγια της, η Νίθρα μπορούσε να δει ότι οι υποσχέσεις της δεν πετύχαιναν να επηρεάσουν τον Σίλγκερομ· το παρατηρούσε στα μάτια του. Και ήξερε γιατί συνέβαινε αυτό: Ο Βασιλιάς του Άνφρακ αμφέβαλλε ότι η Φόλνα θα δεχόταν την κυριαρχία της Νίθρα.

«Όχι,» αποκρίθηκε, σταθερά, «η Σάλγκρινεβ φοβάμαι πως δεν είναι διαπραγματεύσιμη. Η πόλη Σάλγκρινεβ, τουλάχιστον, καθώς και τα περίχωρά της. Η υπόλοιπη επαρχία είναι δική σας.»

Πολύ έξυπνο, Βασιλιά Σίλγκερομ, σκέφτηκε η Νίθρα. «Και πού θα είναι, τότε, τα σύνορα; Μέχρι στιγμής, ήταν ο ποταμός Τάρφαν.»

«Θα τα ορίσουμε τα σύνορα. Δε θα είναι δύσκολο.»

«Η πρόταση του Βασιλιά μου ακούγεται λογική,» είπε ο Ωάρθιν.

Βούλωστο, γελοίο, σκέφτηκε η Νίθρα. *Πραγματικά, πιστεύεις ότι θα επηρεάσεις εμένα με την Πειθώ σου;* «Τέτοιου είδους σύνορα

εύκολα αμφισβητούνται, Βασιληά Σίλγκερομ. Κι επιπλέον, η Σάλγκρινεβ είναι η μεγαλύτερη και ισχυρότερη πόλη ετούτης της Επαρχίας. Αν δεν ανήκει πλέον στο Νούφρεκ, θα πρέπει ή η Επαρχία να ονομαστεί αλλιώς ή η πόλη.»

«Σίγουρα, αυτό δεν είναι κανένα μεγάλο πρόβλημα...» είπε ο Σίλγκερομ.

«Σε συνδυασμό με όλα τα υπόλοιπα, είναι. Η συμφωνία που προτείνω, Βασιληά μου, δε βασίζεται στη διαίρεση του Βασιλείου μου, αλλά στις κοινές, και αμφοτέρωθεν συμφέροντες, υποχωρήσεις.»

«Συμφωνώ με όσα προτείνετε, αλλά η Σάλγκρινεβ δεν είναι για διαπραγμάτευση. Ανήκει στην κόρη μου τώρα, άρα και στο Άνφρακ.»

Πώς μπορώ να του αλλάξω γνώμη; σκέφτηκε η Νίθρα. *Τι μπορώ να του υποσχεθώ που θα τον δελεάσει; Ή... πώς μπορώ να τον απειλήσω;* «Το ιερατείο δε θα δει με καλό μάτι αυτή σας την κίνηση, Βασιληά μου, σας προειδοποιώ. Η Ιερά Μητριάρχης θα διαφωνήσει με την επίθεσή σας κατά του έθνους μου. Είμαι Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς· μην το ξεχνάτε.»

«Θα περιμένω, πρώτα, να μάθω την άποψη της ίδιας της Ιεράς Μητριάρχης,» αποκρίθηκε ο Σίλγκερομ. «Μέχρι στιγμής, δε γνώριζε καν για την ύπαρξή σας...»

«Άκουσα πως κάποιες ιέρειες πήγαν να την ενημερώσουν.»

«Δε μου έχει έρθει, όμως, κανένα νέο ακόμα,» δήλωσε ο Σίλγκερομ. «Δώστε μου τη Σάλγκρινεβ και η συμφωνία μας έκλεισε, Βασίλισσα Νίθρα. Τι λέτε;»

«Δεν μπορώ να το δεχτώ.»

«Τότε, δε νομίζω πως έχουμε κάτι περισσότερο να συζητήσουμε.»

Η Νίθρα αισθάνθηκε τα σωθικά της να σφίγγονται. *Δεν μπορεί! Δεν μπορεί να τελειώσει έτσι! Πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος!* Έπαιξε το τελευταίο της χαρτί. «Δεν ακούσατε τι συνέβη στην Έρλεν και στην Βόλγκρεν, Βασιληά Σίλγκερομ;» ρώτησε, προσπαθώντας να κάνει τα λόγια της πιο απειλητικά, μέσω της Πειθούς. «Δεν ακούσατε για τις πύλες που έπεσαν;» Ναι, είχε ακούσει· η Νίθρα είδε την απάντηση ν'αντανακλάται στα μάτια του: ένας φόβος· ο φόβος των άγνωστων μαγικών δυνάμεων. «Τι σας κάνει να πιστεύετε ότι δε θα συμβεί το ίδιο και στη Σάλγκρινεβ;»

«Οι πύλες και τα τείχη δεν είναι η μόνη προστασία μιας πόλης!» αντιγύρισε, κάπως σπασμωδικά, ο Σίλγκερομ. «Έχω συγκεντρώσει αρκετό στρατό στη Σάλγκρινεβ και πίσω από τον ποταμό Τάρφαν, ώστε να μη φοβάμαι κανενός είδους πολιορκητικό κόλπο.»

Αν δεν ήταν η Πριγκίπισσα Φόλνα μπλεγμένη, θα μπορούσα να τον πείσω, συλλογίστηκε η Νίθρα. Αλλά τώρα είναι διστακτικός μόνο και μόνο επειδή σκέφτεται πως εκείνη ποτέ δε θ'αποδεχτεί την κυριαρχία μου.

«Δεν είναι 'πολιορκητικό κόλπο'· είναι η χάρη της Θεάς.»

Ο Ωάρθιν έσκυψε και ψιθύρισε κάτι στ'αφτί του Σίλγκερομ.

Επίσης, αν δεν ήταν αυτός ο Λυκοκαταραμένος Ομιλητής!...

«Δεν διαπραγματεύομαι τη Σάλγκρινεβ, Βασίλισσα Νίθρα,» δήλωσε ξανά ο Σίλγκερομ. «Η Σάλγκρινεβ –η πόλη Σάλγκρινεβ– μου ανήκει. Αν συμφωνείτε σ'αυτό, τότε δεν έχουμε πόλεμο.»

«Θα τον μετανιώσετε τούτο τον πόλεμο,» είπε η Νίθρα, ήρεμα.

Ο Σίλγκερομ σηκώθηκε από τη θέση του. «Ένας απ'τους δυο μας θα τον μετανιώσει· είμαι βέβαιος.» Της έδωσε το χέρι του, και η Νίθρα, που είχε σηκωθεί επίσης, το έσφιξε. «Σας ευχαριστώ και πάλι που αντιμετωπίσατε όπως αντιμετωπίσατε τη θυγατέρα μου.»

Καλύτερα να την είχα σκοτώσει, τελικά... σκέφτηκε, πικρά, η Βασίλισσα του Νούφρεκ, καθώς ο Σίλγκερομ έφευγε από τη σκηνή, ακολουθούμενος από τον Ομιλητή Ωάρθιν, τη Στρατηγό Ερνάλυ, και τον Διοικητή Χάλρομ.

Απέτυχα.

Απέτυχα πλήρως.

Έκλεισε τα μάτια της, αναστενάζοντας βαριά.

Κεφάλαιο 17

Η Αρχή ενός Πολέμου

εν κατάφερα να αποτρέψω τον πόλεμο. Και το Νούφρεκ θα αιμορραγήσει για την αποτυχία μου.

Έσφιξε τη γροθιά της.

Ένα χέρι άγγιξε τον ώμο της. Το χέρι του Φένταρ.

Η Νίθρα άνοιξε τα βλέφαρα και είπε, νιώθοντας το στόμα της ξερό: «Πάμε.» Δεν είχε τίποτε άλλο να πει. Τα λόγια ήταν περιττά, και ούτε ήθελε ο Φένταρ κι η Χρυσοδάκτυλη ν'αρχίσουν να της λένε *Έκανες ό,τι μπορούσες, Δεν υπήρχε άλλη διέξοδος*, και παρόμοιες αηδίες. Είχε αποτύχει· αυτή ήταν η αλήθεια. Και τώρα έπρεπε να αντιμετωπίσει τις συνέπειες.

Βγήκε απ'τη σκηνή και καβάλησε το άλογό της, ενώ ατένιζε το Βασιληά Σίλγκερομ και τους δικούς του να πηγαίνουν στην πύλη της Σάλγκρινεβ και να μπαίνουν στην πόλη. Η συνοδεία της Νίθρα ετοιμάστηκε γρήγορα και κάλπασαν στο στρατόπεδό τους, καθώς είχε βραδιάσει.

Ένας στρατιώτης υποκλίθηκε μπροστά στη Βασίλισσα, ενώ εκείνη αφίππευε. «Μεγαλειοτάτη, οι ανιχνευτές σας επέστρεψαν, και ο αρχηγός τους επιθυμεί να σας μιλήσει.»

«Να με συναντήσει στη σκηνή μου,» είπε η Νίθρα. Και προς τον Φένταρ: «Δώσε διαταγή να ξεκινήσει η πολιορκία. Φρόντισε τα πάντα όσο καλύτερα μπορείς. Όπως είπαμε.» *Δε θέλω οι Ανφρακιανοί μισθοφόροι να κάνουν ανταρσία*, πρόσθεσε νοερά.

Ο Ωθράγκος φάνηκε πως κατάλαβε τι εννοούσε, και ένευσε.

Η Νίθρα κατευθύνθηκε προς τη σκηνή της, διασχίζοντας βιαστικά το στρατόπεδο. Με τις άκριες των ματιών της, μπορούσε να δει τους στρατιώτες να την κοιτάζουν, και μπορούσε να κατανοήσει ότι είχαν αντιληφτεί πως κάτι δεν πήγε καλά με τις διαπραγματεύσεις.

Μπήκε στη σκηνή της παραμερίζοντας την κουρτίνα. Έλυσε τον μαύρο μανδύα της και τον πέταξε πάνω στο ανάκλιτρο. Ύστερα, κάθισε σε μια καρέκλα και, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών της αναμεταξύ τους, περίμενε τον αρχηγό των ανιχνευτών: έναν ψηλό-

λιγνο, μελαχρινό άντρα με μουστάκι, που ονομαζόταν Γατράμιν... και ο οποίος ήρθε σύντομα.

«Μεγαλειοτάτη,» είπε, υποκλινόμενος. «Δεν υπάρχει κανένα σημάδι του εχθρού από αυτή τη μεριά του ποταμού Τάρφαν.»

«Βρήκατε τη σήραγγα, σωστά;»

«Σαφώς, Βασίλισσά μου.»

«Ελέγξατε το εσωτερικό της;»

«Όχι, εκτός από την αρχή,» εξήγησε ο Γατράμιν. «Και κανένας εχθρός δεν ήταν μέσα.» Η Νίθρα έβλεπε στα μάτια του και άκουγε στον τόνο της φωνής του ότι ο αρχιανιχνευτής δεν αισθανόταν και πολύ άνετα, απαντώντας σ'ετούτη την ερώτηση.

«Γιατί δεν ερευνήσατε *ολόκληρη* τη σήραγγα;»

Ο Γατράμιν βλεφάρισε. Έσφιξε τα χείλη, διστακτικά. «Δεν το θεωρήσαμε απαραίτητο, Βασίλισσά μου.»

«Ποιος είναι ο *πραγματικός* λόγος, κύριε διοικητά;»

«Ο εχθρός, πάντως, δεν βρίσκεται κοντά, Μεγαλειοτάτη. Είμαι πεπεισμένος γι' αυτό.»

«Άλλη ήταν η ερώτησή μου.»

Ο Γατράμιν μετατόπισε το βάρος του από το δεξί πόδι στο αριστερό. «Η αλήθεια είναι πως το μέρος έφερνε άσχημες... εμ... προκαλούσε άσχημες *εντυπώσεις* στο μυαλό των ανιχνευτών μου. Και στο δικό μου μυαλό, οφείλω να παραδεχτώ. Φαινόταν *στοιχειωμένο*.»

Η Νίθρα ύψωσε ένα φρύδι. «Στοιχειωμένο; Κατά ποιο τρόπο;»

«Στους τοίχους υπάρχουν λαξεύματα, Βασίλισσά μου. Διαβολικά λαξεύματα, και κάτι πράγματα που μοιάζουν με γραφή, αλλά που δεν μπορούσε κανένας μας να διαβάσει. Κι εκτός αυτών... Φοβάμαι, Μεγαλειοτάτη, ότι μπορεί να με θεωρήσετε τρελό, όμως σας διαβεβαιώνω πως τούτο δε συνέβη μόνο σε μένα· συνέβη και σ'αρκετούς ανιχνευτές μου...»

«Συνέχισε, κύριε διοικητά,» τον παρότρυνε η Νίθρα, βλέποντάς τον να διστάζει. «Κάθισε κιόλας, αν θέλεις.» Έδειξε την καρέκλα, αντίκρου της.

«Ευχαριστώ, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε εκείνος, καθίζοντας.

«Λοιπόν;»

«Σε κάποιες στιγμές, νομίζαμε ότι ακούγαμε ήχους από τη γη. Βαθιά κάτω από τη γη. Σαν...» Κοίταξε την οροφή της σκηνής, προ-

σπαθώντας να περιγράψει εκείνο που είχε βιώσει. «Σαν μέταλλα να τρίβονταν το ένα πάνω στ' άλλο. Και, όχι, σίγουρα δεν ήταν ο εχθρός. Το θόρυβο δεν τον προκαλούσαν όπλα που ακονίζονται ή συγκρούονται, ή πανοπλίες. Και ούτε ερχόταν συνέχεια. Ερχόταν πού και πού, και χανόταν, ανεξήγητα. Σας μιλώ ειλικρινώς, Βασίλισσά μου.»

«Σε πιστεύω,» τον διαβεβαίωσε η Νίθρα, σκεπτικά. «Έχεις τίποτ' άλλο να μου αναφέρεις;»

«Μονάχα ένα πράγμα: ότι άφησα δύο από τους ανιχνευτές μου κοντά στην είσοδο της σήραγγας, ώστε να μας ειδοποιήσουν, σε περίπτωση που δουν εχθρικά στρατεύματα να έρχονται από αυτή τη μεριά.»

»Α, ναι, και κάτι ακόμα. Καθώς κατευθυνόμασταν προς το πέραςμα, βρήκαμε στο δρόμο μας ένα φυλάκιο δίπλα στον ποταμό Τάρφαν, το οποίο ήταν εγκαταλειμμένο.»

«Είχε γίνει κάποια μάχη εκεί; Το ελέγξατε;»

«Το ελέγξαμε,» αποκρίθηκε ο Γατράμιν, «αλλά, όχι, δεν είχε γίνει καμία μάχη. Οι στρατιώτες, φαίνεται, απλά έφυγαν για να πάνε στην Σάλγκρινεβ, υποθέτω. Πράγμα το οποίο είναι λογικό, αφού, μάλλον, η Έπαρχος Φόλνα θα συγκέντρωσε όλους τους πολεμιστές της πίσω από τα τείχη της πόλης της, γνωρίζοντας πως έρχεστε να την πολεμήσετε. Ωστόσο, σκέφτηκα ότι ίσως να θέλατε να σας το αναφέρω.»

Η Νίθρα ένευσε. «Καλά έκανες. Και, πιστεύω, έχεις δίκιο στην υπόθεσή σου.»

«Με χρειάζεστε τίποτε άλλο, Βασίλισσά μου;»

«Όχι· μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Γατράμιν σηκώθηκε, υποκλίθηκε, και έφυγε από τη σκηνή.

Η Νίθρα ακούμπησε το σαγόνι στη γροθιά της. *Παράξενο μέρος κι αυτή η σήραγγα*, σκέφτηκε. *Ο Άλαντμιν έχει δίκιο, που πιστεύει πως ο Νουτκάλι πρέπει να την έδειξε στον Έπαρχο Τάκμιν. Ίσως θα έπρεπε να την ελέγξω...*

Τώρα, όμως, ήταν πολύ κουρασμένη, και το μόνο που ήθελε ήταν να κοιμηθεί.

Απ'έξω, μπορούσε ν'ακούσει τους στρατιώτες της να συναρμολογούν πολιορκητικές μηχανές, και αναστέναζε. *Πόλεμος. Ο πόλεμος που ήθελα ν'αποφύγω.*

Ο Λύκος να σε κατασπαράξει, Σίλγκερομ! Ο Λύκος να σε κατασπαράξει! Το Νούφρεκ είχε υποφέρει από την προδοσία του Έπαρχου Τάκμιν, και τώρα θα υπέφερε ξανά.

Το Άνφρακ, όμως, ήταν ανοιχτό από παντού γύρω, και η Νίθρα σκόπευε να το χρησιμοποιήσει αυτό προς όφελός της. Το Κάρνακ μπορεί να το χτυπήσει από τα βόρεια, το Ερνέφηκ από τα νοτιοανατολικά, η Χρ'ντάλ από τα νότια. Και τα δύο πρώτα βρίσκονται κοντά μου. Στο Κάρνακ μπορώ να ταξιδέψω πολύ εύκολα, με πλοίο· και το Νούφρεκ πάντοτε είχε καλές σχέσεις με τους Καρνάκιους. Όσο για το Ερνέφηκ, κι εκεί θα πάω. Ετούτη την εποχή, η Ράχη της Θεάς δεν είναι αδιάβατη, όπως το χειμώνα.

Όλα τούτα, όμως, ήταν σχέδια για μια άλλη μέρα.

Η Νίθρα έφαγε λίγο από το φαγητό που οι υπηρέτες είχαν στρώσει στο τραπέζι της και, ύστερα, πήγε για ύπνο...

...όπου όνειρα την τυράννησαν, όνειρα τα οποία, το πρωί, δε θυμόταν...

Ο ήχος που κάνουν οι καταπέλτες όταν χτυπούν τα τείχη την ξύπνησε, και ανακάθισε πάνω στο στρώμα, νιώθοντας τα νεύρα της τσιτωμένα και έναν υποβόσκοντα πόνο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Σηκώθηκε και ντύθηκε. Αγνοώντας το πρωινό που ήταν στρωμένο στο τραπέζι, ήπιε μόνο δυο γουλιές από την κούπα με το γάλα και βγήκε απ'τη σκηνή της.

Η πολιορκία είχε αρχίσει. Ο στρατός της είχε περικυκλώσει τη Σάλγκρινεβ απ'όλη την ανατολική μεριά του ποταμού Τάρφαν, και οι καταπέλτες εκτόξευαν λίθους στα τείχη και στους πύργους της πόλης, τραντάζοντάς τα. Οι υπερασπιστές αντεπιτίθονταν, εκτοξεύοντας κι εκείνοι βλήματα και προσπαθώντας να προκαλέσουν ζημιά στις πολιορκητικές μηχανές των αντιπάλων τους. Ο Ανφρακιανός στρατός που βρισκόταν στην αντίπερα όχθη του ποταμού Τάρφαν κοιτούσε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα· ήταν εκτός βεληνεκούς.

«Φέρτε μου τ'άλογό μου,» πρόσταξε η Νίθρα έναν στρατιώτη· και, όταν το ζώο ήταν εμπρός της, σελωμένο και χαλινωμένο, το καβάλησε και πήγε στο πέρας του στρατοπέδου της, ατενίζοντας την ανατολική πύλη της Σάλγκρινεβ.

Ο Φένταρ και η Χρυσοδάκτυλη στέκονταν στο ίδιο μέρος, κι έστρεψαν τα βλέμματά τους στη Βασίλισσα.

Αλλά δεν ήταν οι μόνοι. Όσοι στρατιώτες βρίσκονταν εκεί κοντά την κοιτούσαν, περιμένοντας να δουν τι θα έκανε. Περιμένοντας να τη δουν να ρίχνει την πύλη της Σάλγκρινεβ, όπως είχε ρίξει την πύλη της Βόλγκρεν και τις πύλες της Έρλεν.

Μπορώ, όμως; αναρωτήθηκε η Νίθρα. Ή η αρχετοπική σιγαλιά θα με εμποδίζει; Επίσης, η πύλη ήταν αρκετά μακριά της, και υπέθετε πως κι αυτό έπαιζε ρόλο. Μάλλον, αν βρισκόταν πιο κοντά, θα μπορούσε να την καταστρέψει ευκολότερα· μα δεν τολμούσε, φυσικά, να πλησιάσει τα τείχη της Σάλγκρινεβ, γιατί θα την τόξευαν.

Κατέβηκε απ'το άλογό της. *Καλύτερα να μην είμαι πάνω στη σέλα, όταν θα το κάνω αυτό.*

Εστίασε τη Ματιά της στην πύλη –φέρνοντάς την έτσι πλασματικά πιο κοντά– και ύψωσε το δεξί χέρι, δείχνοντάς την. Ο μαύρος της μανδύας και το λευκό της φόρεμα ανέμιζαν, μαζί με τα πορφυρά της μαλλιά, καθώς, επικαλούμενη το Κοσμικό Κέλευσμα, πρόσταξε, με δυνατή φωνή: «ΘΡΥΜΜΑΤΙΣΟΥ!»

Η πύλη έτριξε τόσο δυνατά, που ο τριγμός της αντήχησε χιλιόμετρα γύρω από τη Σάλγκρινεβ. Και ύστερα, η μεγάλη πόρτα έσπασε· τα κομμάτια της εκτοξεύτηκαν προς τυχαίες κατευθύνσεις, χτυπώντας τους υπερασπιστές στις επάλξεις. Ένα, μάλιστα, πετάχτηκε αρκετά μακριά ώστε να φτάσει τους πολιορκητές που περικύκλωναν την πόλη, ευτυχώς χωρίς να τραυματίσει κανέναν.

Η Νίθρα αισθάνθηκε σαν ένα άλλο από τα κομμάτια να έφτασε ακόμα πιο μακριά, στο στρατόπεδο και σ'εκείνη, πέφτοντας στο κεφάλι της και ρίχνοντάς τη στα γόνατα. Η αναπνοή της κόπηκε, και νόμιζε ότι το κρανίο της είχε ραγίσει και αιμορραγούσε.

Ο Φένταρ γονάτισε πλάι της, αγκαλιάζοντάς την και σηκώνοντάς την στα πόδια της. Δεν την άφησε, όμως, να σταθεί μόνη, γιατί ήταν φανερό ότι δε μπορούσε· όχι αμέσως, τουλάχιστον.

«Το Κοσμικό Κέλευσμα...» μουρμούρισε η Νίθρα. «Δυσκολεύει...»

Είναι σαν να ήρθε η συντέλεια του κόσμου, σκέφτηκε. Πόλεμος στο Νούφρεκ... ενώ τα πάντα... τα πάντα παγώνουν, και ο ήλιος και το φεγγάρι έχουν χαθεί... χάθηκαν, όπως οι άνθρωποι χάνονται, όταν γίνονται σκιές...

«Μην επιτεθείτε ακόμα στη Σάλγκρινεβ,» είπε στον Φένταρ. «Μην περάσετε την πύλη, εννοώ.»

«Δε θα πρόσταζα έφοδο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Χρειαζόμαστε κι άλλα ανοίγματα. Φαίνεται να έχουν μαζέψει πολύ στρατό εκεί μέσα. Και περιμένουν κι άλλοι πίσω από τον ποταμό.»

Η Νίθρα πήρε μια βαθιά ανάσα, νιώθοντας τα πνευμόνια της, που είχαν σφιχτεί με τη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος, να ανοίγουν. Τα γόνατά της ήταν τώρα πιο δυνατά, και ο πόνος στο κεφάλι της όχι τόσο έντονος.

Έκανε νόημα στη Χρυσοδάκτυλη να πλησιάσει, κι εκείνη ήρθε κοντά.

«Θα πάμε ένα σύντομο ταξίδι,» της είπε η Νίθρα, «μέχρι τη σήραγμα.»

«Αυτή που περνά κάτω απ'τον ποταμό;» απόρησε ο Φένταρ.

«Ναι.»

«Δε σου είπαν οι ανιχνευτές ότι δεν υπάρχει κίνδυνος, για την ώρα;»

«Μου το είπαν, αλλά, επίσης, μου είπαν κι άλλα πράγματα: ότι το μέρος είναι στοιχειωμένο· ότι ακούγονται αλλόκοτοι μεταλλικοί θόρυβοι από τα βάθη της γης, σε ακανόνιστα χρονικά διαστήματα.»

Ο Φένταρ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

«Ό,τι κι αν είναι, νομίζω, αξίζει να ρίξω μια ματιά.»

«Να πάρεις κι άλλους μαζί σου. Εμπιστεύομαι τη Χρυσοδάκτυλη με τη ζωή μου, αλλά ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να τύχει.»

«Συμφωνώ,» είπε η Νίθρα. «Θα έπαιρνα κι άλλους, έτσι κι αλλιώς.»

«Μαχητές της Βασιλικής Φρουράς;»

«Ναι, και τον Διοικητή Αίθριν.»

Ο Φένταρ ένευσε, μοιάζοντας ικανοποιημένος.

«Αλήθεια,» ρώτησε η Νίθρα, «πώς πηγαίνουν τα μαθήματά σου μαζί του;»

«Νομίζω καλύτερα από την αρχή, αλλά όχι και πολύ καλύτερα. Εκείνος θα μπορεί να σου εξηγήσει περισσότερο και πιο αναλυτικά· είμαι σίγουρος.»

«Καταλαβαίνεις πώς χρησιμοποιείται η τεχνική Αντιπειθούς, ή όχι;»

«Μόλις και μετά βίας. Ένα μήνα κάνω μαθήματα, και ο Αίθριν λέει ότι χρειάζεται πολύς περισσότερος χρόνος, ακόμα και για τους Ρουζβάνους.»

Η Νίθρα άρχισε να βαδίζει προς τη σκηνή της και ο Φένταρ την ακολούθησε, υποβαστάζοντάς την. Η Χρυσοδάκτυλη τούς πήρε στο κατόπι, αμίλητη.

«Ειδοποιήστε τον Διοικητή Αίθριν,» είπε η Βασίλισσα σε μια πολεμίστρια, καθώς έφτανε στην είσοδο της σκηνής· «θέλω να του μιλήσω.»

Ο Αίθριν ήρθε, ντυμένος με την πανοπλία του και τον μενεξεδή του μανδύα, που τον αναγνώριζε ως διοικητή της Βασιλικής Φρουράς. Έκανε υπόκλιση μπροστά στη Νίθρα, η οποία ήταν μισοξαπλωμένη στο ανάκλιντρο, και την καλημέρισε.

«Ο στρατός είναι εντυπωσιασμένος μ'εσάς, Βασίλισσά μου,» της είπε. «Και οι έρρειες που μας συνοδεύουν το ίδιο.»

Ελπίζω αυτό να κρατήσει τους στρατιώτες μου ενωμένους, σκέφτηκε η Νίθρα, που ο χειρότερός της φόβος τώρα ήταν να συμβεί εκείνο το οποίο είχε προβλέψει ο Φένταρ: οι Ανφρακιανοί να κάνουν α-νταρσία.

«Η Θεά βρίσκεται με το μέρος μου, κύριε διοικητά. Πες τους να προσεύχονται σ'εκείνη, για να μου προσφέρει τη χάρη της.»

Ο Αίθριν έκλινε το κεφάλι, καταφατικά.

«Θέλω να ετοιμάσεις μια ομάδα μαχητών της Βασιλικής Φρουράς,» του είπε η Νίθρα. «Έξι ανθρώπους, για να έρθουν μαζί μου. Και θέλω κι εσύ να με συνοδέψεις.»

«Πού πηγαίνουμε, Βασίλισσά μου;»

«Στο πέρασμα κάτω από τον ποταμό. Πρέπει να ελέγξω κάτι.»

Ο Αίθριν έκλινε πάλι το κεφάλι και στράφηκε, για να βγει από τη σκηνή.

Η Νίθρα, όμως, τον πρόλαβε. «Α, και ζήτα από έναν απ'τους ανιχνευτές να έρθει κι αυτός. Έχουν ξαναπάει εκεί και ξέρουν το δρόμο.»

«Τι νομίζεις ότι συμβαίνει;» ρώτησε η Χρυσοδάκτυλη, όταν ο Αίθριν είχε φύγει. Η Μιρλίμια ήταν ο μόνος άλλος άνθρωπος στη σκηνή, αλλά η Νίθρα την είχε σχεδόν ξεχάσει, έτσι ήσυχα όπως καθόταν στη γωνία, οκλαδόν, επάνω σε δύο μεγάλα μαξιλάρια. Και το γεγο-

νός ότι είχε τώρα μιλήσει, για να ρωτήσει κάτι, ήταν περίεργο: πολύ αντίθετο στη φύση της.

«Στο πέραςμα, εννοείς;»

Η Χρυσοδάκτυλη ένευσε.

«Στους βάλτους Βένεβριαμ, έβλεπα φαντάσματα,» εξήγησε η Νίθρα, «μέσω της Ματιάς. Ίσως κάτι παρόμοιο να συμβαίνει κι εκεί.»

«Είπες ότι οι ανιχνευτές άκουσαν κάτι, όχι ότι είδαν.»

«Ναι, αλλά εγώ μπορεί και να δω. Αυτοί δεν έχουν τη Ματιά.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Χρυσοδάκτυλη, «ας πούμε, λοιπόν, ότι είναι στοιχειωμένο. Και τι μ'αυτό; Τι σ'ενδιαφέρει;»

«Μπορεί, κάποτε, να μου φανεί χρήσιμο το πέραςμα,» είπε η Νίθρα. «Επιπλέον, θέλω να το δω. Ο Άλαντμιν υποθέτει πως είναι κάτι που ο Νουτκάλι έδειξε στον Τάκμιν, άρα ίσως να έχει κάποια σχέση με τον Ράζερ... Δεν ξέρω. Πάντως, σίγουρα, θα είναι καλό να το ελέγξω. Μπορώ να δω πράγματα που οι άλλοι δεν μπορούν.»

»Εσύ τι υποθέτεις, Χρυσοδάκτυλη; Τι νομίζεις ότι είναι οι μεταλλικοί ήχοι που ακούγονται από τα βάθη της γης;»

«Νομίζω ότι οι ανιχνευτές κάνουν κάποιο λάθος. Μάλλον, οι εχθροί θα ακόνιζαν, εκείνη την ώρα, τα όπλα τους απ'την άλλη άκρη του περάσματος, ή θα συναρμολογούσαν κανένα πολιορκητικό μηχανήμα.»

«Κι όμως,» τόνισε η Νίθρα, «ο Γατράμιν μού είπε ότι είναι βέβαιος πως δεν επρόκειτο για ακόνισμα όπλων, ούτε για το τρίξιμο πανοπλίας.»

Η Χρυσοδάκτυλη ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορεί να έκανε λάθος...»

«Επίσης,» συνέχισε η Νίθρα, «γιατί να συναρμολογούν μια μηχανή πολιορκίας εκεί πέρα; Είναι πολύ μακριά από τη Σάλγκρινεβ. Σε τι θα τους χρειαστεί;»

«Δεν ξέρω. Ίσως θάπρεπε να ρωτήσεις τον Φένταρ γι'αυτό.»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Πιστεύω ότι οι ήχοι από τα βάθη είναι, πραγματικά, κάτι το ασυνήθιστο.»

Η Χρυσοδάκτυλη δε συνέχισε την κουβέντα.

Μια υπηρέτρια παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής και ρώτησε: «Βασίλισσά μου, έμαθα ότι θα φύγετε. Θα θέλατε να σας ετοιμάσουμε κάτι να φάτε, πριν από την αναχώρησή σας;»

Η Νίθρα συνειδητοποίησε ότι η κοιλιά της ήταν άδεια, έτσι αποκρίθηκε στην κοπέλα πως, ναι, ήθελε να της ετοιμάσουν φαγητό για δύο –για εκείνη και τη Χρυσοδάκτυλη.

Κεφάλαιο 18

Η Σήραγγα

Η ομάδα της ήταν έτοιμη. Ο Αίθριν και έξι μαχητές της Βασιλικής Φρουράς (πέντε άντρες και μία γυναίκα) στέκονταν πλάι στα σελωμένα και χαλινωμένα τους άλογα, κρατώντας τα από τα ηνία. Κοντά τους βρισκόταν και μια γυναίκα που, σίγουρα, δεν ήταν από το τάγμα τους· φορούσε πέτσινη πανοπλία, κάπα, και ψηλές μπότες· ένα κοντόσπαθο ήταν περασμένο στη ζώνη της κι ένα τόξο και μια φαρέτρα στους ώμους της· τα μαλλιά της ήταν μαύρα και δεμένα κότσο, και κρατούσε κι εκείνη το άλογό της από τα ηνία. Μάλλον, ήταν ανιχνεύτρια, από αυτούς που βρίσκονταν στην ομάδα του Γατράμιν όταν πήγαν να ερευνήσουν το πέρασμα.

Άπαντες υποκλίθηκαν, καθώς η Βασίλισσα πλησίαζε μαζί με τη Χρυσοδάκτυλη.

«Μπορούμε να ξεκινήσουμε, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Αίθριν, παίρνοντας ένα άλλο άλογο από τα γκέμια και ζυγώνοντας τη Νίθρα.

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκε εκείνη, πίνοντας τη λαβή της σέλας και ανεβαίνοντας.

Η Χρυσοδάκτυλη καβάλησε ένα άλλο άλογο, και οι υπόλοιποι τη μιμήθηκαν.

«Βασίλισσά μου,» είπε η ανιχνεύτρια, «ο Διοικητής Γατράμιν είχε έναν χάρτη της περιοχής, με τη θέση της σήραγγας σημειωμένη επάνω...»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Εγώ του τον έδωσα.» *Και σε μένα τον έδωσε ο Άλαντιν.* Τράβηξε ένα κομμάτι περγαμηνή από τη ζώνη της. «Τον έχω μαζί μου. Αλλά δε θα θυμώσουν να μας οδηγήσεις εκεί, ακόμα και χωρίς το χάρτη;»

«Ίσως,» είπε η ανιχνεύτρια. «Όμως δεν είμαι σίγουρη. Τα μέρη είναι... περίεργα. Υπάρχουν πολλά σημεία που μπορεί κανείς να μπερδευτεί. Ο τόπος είναι γεμάτος λοφίσκους και δάση, με παραπλανητικά περάσματα ανάμεσά τους.»

«Μάλιστα,» είπε η Νίθρα, καθώς ξεκινούσαν να ιππεύουν, βγαίνοντας από το στρατόπεδο και κατευθυνόμενοι βόρεια. «Πώς είναι τ'όνομά σου, ανιχνεύτρια;»

«Δάνμηρα, Βασίλισσά μου.»

Στην αρχή, τα εδάφη όπου ίππευαν ήταν πεδινά και εύφορα, και τα άλογά τους ταξίδευαν γρήγορα, ξεκούραστα και ανεμπόδια. Η Νίθρα, όμως, μπορούσε να δει στον ορίζοντα (και υπέθετε ότι ίσως κι οι άλλοι να μπορούσαν, αλλά με τη Ματιά ποτέ δεν ήταν βέβαιη) σειρές από λόφους και λοφίσκους, καθώς και δασώδεις περιοχές· κι εκεί δε φαινόταν κανένα χωριό ή οικισμός, όπως εδώ, που, στρέφοντας το βλέμμα σου δεξιά ή αριστερά, έβλεπες σπίτια από απόσταση και καπνό να βγαίνει από τις καμινάδες τους. Ανθρώπους, ωστόσο, δεν έβλεπες να τριγυρίζουν έξω. Μάλλον, όλοι οι ντόπιοι είχαν φοβηθεί τους συγκεντρωμένους στρατούς.

Αλλά δε θα έπρεπε να φοβούνται τον δικό μου στρατό, συλλογίστηκε η Νίθρα. Είμαστε εδώ για να προφυλάξουμε το Νούφρεκ, όχι για να το λεηλατήσουμε. Κι όμως, ακόμα και καθώς ετούτες οι σκέψεις περνούσαν από το νου της, ήξερε πως ορισμένες καταστροφές ήταν αναπόφευκτες· κάποιοι από τους στρατιώτες της θα έκαναν αποτρόπαιες πράξεις, ειδικά όταν τα πράγματα με τον εχθρό άρχιζαν ν'αγριεύουν, ή όταν η παραμονή του στρατεύματος σ'ετούτα τα μέρη γινόταν μακροχρόνια. Ο Φένταρ τής είχε μιλήσει, πολλές φορές, γι'αυτούς τους κινδύνους.

Ο πόλεμος φέρνει μονάχα καταστροφή. Έπρεπε να τον είχα αποφύγει. Και τώρα, πρέπει να τον κάνω να τελειώσει γρήγορα. Πόσο γρήγορα, όμως, μπορώ να το καταφέρω αυτό; Όχι αρκετά γρήγορα, ήταν βέβαιη...

Όταν έφτασαν στους λοφότοπους, ο ρυθμός τους μειώθηκε αξιοσημείωτα, καθώς τα άλογά τους δεν μπορούσαν να ταξιδεύουν με την ίδια ταχύτητα. Οι καβαλάρηδες όφειλαν να τα οδηγούν προσεκτικά, αν δεν ήθελαν τα ζώα να σπάσουν κανένα πόδι, πράγμα που θα καθυστέρουσε το ταξίδι πολύ περισσότερο.

Η Νίθρα έδωσε το χάρτη της στη Δάνμηρα, ώστε η ανιχνεύτρια να είναι η οδηγός τους εδώ μέσα, όπου έπρεπε να παραδεχτεί η Βασίλισσα πως τα περάσματα ήταν, όντως, μπερδεμένα και, καθώς η νύχτα έπεφτε, έμοιαζαν να μπερδεύονται ακόμα περισσότερο.

«Δείτε, Μεγαλειοτάτη,» είπε η ανιχνεύτρια, σε μία στιγμή, «το μονοπάτι που ακολουθούμε τώρα είναι ευδιάκριτο. Από εδώ πρέπει να περνούσαν μεγάλες ομάδες ανθρώπων για κάποιον καιρό. Τα κλαδιά είναι κομμένα και η βλάστηση του εδάφους λιγότερο αναπτυγμένη απ'ό,τι τριγύρω.» Η Δάνμηρα έδειχνε, καθώς μιλούσε. «Δεκάδες, ίσως εκατοντάδες, πόδια την έχουν πατήσει. Κι αν προσέξετε, θα δείτε, επίσης, ότι το μονοπάτι διακλαδίζεται σε κάμποσα σημεία. Αλλά, βέβαια, ο χάρτης σας μας οδηγεί από εδώ.»

«Τα μονοπάτια πρέπει να ανοίχτηκαν από τους Ανφρακιανούς πολεμιστές που έφερνε ο Τάκμιν σ'ετούτα τα μέρη,» είπε ο Αίθριν.

Η Νίθρα ένευσε, σιωπηλά.

«Μπορούμε να κινηθούμε λίγο γρηγορότερα εδώ,» είπε η Δάνμηρα. «Όσο παραμένουμε στο μονοπάτι, ο δρόμος μας θα είναι ανεμπόδιστος. Θα σας ειδοποιήσω, όταν είναι να κόψουμε ταχύτητα πάλι.»

Και όντως, όταν ήταν ν'ανεβούν σ'ένα λόφο, τους ειδοποίησε.

«Γιατί πάμε απο δώ;» ρώτησε ο Αίθριν. «Αφήνουμε το μονοπάτι πίσω μας έτσι.»

«Από εδώ μάς δείχνει ο χάρτης, κύριε διοικητά,» αποκρίθηκε η Δάνμηρα, ενώ ανηφόριζαν τη μικρή πλαγιά. «Αμέσως μετά, θα περάσουμε κοντά από ένα χωριό, και θα διασχίσουμε ένα ρέμα, παρακλάδι του ποταμού Τάρφαν.»

Ένας λύκος ακούστηκε ν'αλυχτεί, καθώς τα χρώματα του περιβάλλοντος είχαν αρχίσει να σκουραίνουν.

Φτάνοντας στην κορυφή του λόφου, είδαν από κάτω τους μερικά σπίτια, δίπλα σ'ένα μικρό ποτάμι. Καπνός υψωνόταν από τις καμινάδες ορισμένων. Δέντρα περιέβαλλαν το χωριό, σαν προστατευτικό τείχος.

«Θα πάμε από εκεί.» Η Δάνμηρα έδειξε ένα άνοιγμα ανάμεσα σε δύο λοφίσκους. «Βόρεια.»

Το χωριό πρέπει να ήταν βορειοανατολικά, συμπέρανε η Νίθρα.

Η έφιππη ομάδα κατέβηκε την πλαγιά του λόφου και, διασχίζοντας μια δενδρώδη περιοχή, πέρασε από τη δίοδο που είχε δείξει η Δάνμηρα, για να βρεθεί μπροστά στο ρέμα, το οποίο προερχόταν από τον Τάρφαν και οδηγούσε στο χωριό. Τα άλογα εύκολα έφτασαν

στην αντίπερα όχθη, καθώς το νερό δεν ήταν βαθύ· η Νίθρα υπέθετε ότι δε θα ξεπερνούσε το ύψος των γονάτων της.

«Και τώρα,» είπε η Δάνμηρα, «είμαστε στο τελευταίο σκέλος του ταξιδιού μας. Όταν δούμε την παλιά βελανιδιά, θα στρίψουμε αριστερά. Έχετε τα μάτια σας ανοιχτά... αν και δε νομίζω ότι μπορεί να μου ξεφύγει. Είναι χαρακτηριστική.»

Κουκουβάγιες βρίσκονταν επάνω στη βελανιδιά. Πολλές κουκουβάγιες. Πιασμένες στα τεράστια κλωνάρια της. Κρυμμένες μέσα στις βαθιές της κουφάλες, ώστε να φαίνεται μονάχα η γυαλάδα των ματιών τους. Ολόκληρο το δέντρο έμοιαζε ζωντανό.

Η Ματιά της Νίθρα εντόπισε μια Αρχαιοποική Είσοδο πίσω από τη βελανιδιά. Επίσης, άπαντες παρατήρησαν ότι η σιγαλιά του κόσμου είχε, ξαφνικά, δυναμώσει· και κοίταζαν τριγύρω, ανήσυχα, δίχως να ξέρουν τι ακριβώς ήταν αυτό που τους ενοχλούσε.

Οι κουκουβάγιες ήταν παράξενα σιωπηλές, σκέφτηκε η Νίθρα. Αλλά πρόλαβε δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει το συλλογισμό της και, καθώς η έφιππη ομάδα άφηνε την παλιά, μεγάλη βελανιδιά πίσω της, ένα *κούκου-βάου!* ακούστηκε, σαν τα πτηνά να ήθελαν να τους αποχαιρετήσουν. Η Βασίλισσα αισθάνθηκε το σώμα της να τραντάζεται, ακούσια. Η φωνή ήταν πολύ ξαφνική μέσα στη σχεδόν απόλυτη σιωπή· την είχε τρομάξει.

Μετά, όμως, ηρέμησε, νιώθοντας καλύτερα που απομακρυνόταν από το επιβλητικό δέντρο με τις κουκουβάγιες. Έμοιαζε να έχει κάτι το διαβολικό και το επικίνδυνο.

Ο ουρανός ήταν σκοτεινός και γεμάτος με ανέγνωρους αστερισμούς, όταν η Νίθρα πρόσεξε τα πουλιά που έκαναν κύκλους πάνω από την περιοχή στην οποία εκείνη κι οι σύντροφοί της κατευθύνονταν. Χρησιμοποίησε εντονότερα τη Ματιά και είδε ότι επρόκειτο για κοράκια.

Κοράκια; Συγκεντρωμένα κοράκια; Τι μπορεί να σημαίνει τούτο; αναρωτήθηκε. Ωστόσο, δεν είπε τίποτα τους συντρόφους της· έμεινε σιωπηλή.

«Κοράκια!» είπε, μετά από λίγη ώρα, ο Αίθριν, δείχνοντας τον ουρανό.

Η Δάνμηρα ύψωσε τη ματιά της. «Όχι...» μουρμούρισε.

Η Χρυσοδάκτυλη έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Νίθρα.

«Ναι,» της είπε εκείνη. «Τα είχα δει.»

«Τι συμβαίνει, ανιχνεύτρια;» ρώτησε ο Αίθριν.

«Εκεί είναι οι δύο συνάδελφοί μου,» εξήγησε η Δάνμηρα. «Ο Σάβμιν και ο Ράνσιν, τους οποίους είχαμε αφήσει για να παρακολουθούν τη σήραγγα.»

«Ας το ελέγξουμε,» είπε η Νίθρα, και επιτάχυναν την πορεία των ήδη κουρασμένων τους αλόγων.

Ανέβηκαν στον δεντρόφυτο λόφο, πάνω απ'τον οποίο έκοβαν βόλτες τα κοράκια.

Η Δάνμηρα αφίππευσε, και φώναξε (όχι πολύ δυνατά, από φόβο μην την ακούσει κάποιος που δεν έπρεπε): «Σάβμιν! Ράνσιν!» Τράβηξε το κοντόσπαθό της και παραμέρισε μερικές φυλλωσιές.

Ο Αίθριν ξεσπάθωσε, επίσης, και την ακολούθησε, έφιππος. Η Νίθρα ήταν δίπλα του, με το χέρι της στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν από τη ζώνη της. Οι υπόλοιποι ακολούθησαν, έχοντας τα όπλα τους ανά χείρας· εκτός από τη Χρυσοδάκτυλη, που έμοιαζε ήρεμη αλλά ήταν πανέτοιμη.

Δύο παραμορφωμένα κουφάρια βρίσκονταν στο έδαφος, ανάμεσα στα δέντρα. Κοράκια ήταν επάνω τους, τσιμπολογώντας κομμάτια σάρκας. Μια αποπνικτική αποφορά απλωνόταν.

«Αυτοί είναι...» είπε η Δάνμηρα.

Ο Αίθριν αφίππευσε, πλησιάζοντας τα πτώματα και χτυπώντας τα κοράκια, με το σπαθί του, για να τ'απομακρύνει και να μπορέσει να δει καλύτερα τους νεκρούς. Ένα βέλος ήταν καρφωμένο επάνω στον έναν, και δύο επάνω στον άλλο.

Η Νίθρα κατέβηκε απ'το άλογό της, βλέποντας πως κι όλοι οι υπόλοιποι κατέβαιναν. «Τι κατασκευής είναι τα βέλη;» ρώτησε. «Ανφρακιανής;»

Ο Αίθριν έδωσε μερικά ακόμα κοράκια, με το σπαθί του, και γονάτισε δίπλα από τον πρώτο νεκρό. Άγγιξε τα φτερά του καρφωμένου βέλους και είπε: «Ναι, μάλλον.» Τράβηξε το βλήμα έξω απ'την πληγή, χωρίς δυσκολία, γιατί τα αρπακτικά είχαν ήδη ανοίξει πολύ το τραύμα, με τα ράμφη τους. Σηκώθηκε όρθιος, κοιτάζοντας την κατασκευή του βέλους. «Ναι. Ανφρακιανό, σίγουρα.»

«Δεν υπήρχαν Ανφρακιανοί εδώ, όταν ερευνήσαμε το μέρος,» είπε η Δάνμηρα.

«Τότε, ήρθαν μετά,» αποκρίθηκε ο Αίθριν, πετώντας το βέλος στο έδαφος. «Υποθέτω πως έστειλαν μερικούς ανιχνευτές τους, για να ελέγξουν τα εδάφη από την άλλη μεριά της σήραγγας, και, βρίσκοντας τους δύο δικούς μας, τους σκότωσαν, αιφνιδιαζοντάς τους. Απ'ό,τι βλέπω, δεν πρέπει να έγινε συμπλοκή. Αυτός,» έδειξε τον ανιχνευτή με τα δύο βέλη καρφωμένα επάνω του, «πέθανε αμέσως· δεν πρόλαβε να τραβήξει κανένα του όπλο. Αυτός,» έδειξε τον άλλο, «δεν πέθανε αμέσως –πρόλαβε να ξεθηκαρώσει το σπαθί του, όπως βλέπετε–, μα τον σκότωσαν γρήγορα. Έχει ένα τραύμα –από ξίφος, μου φαίνεται– στην κοιλιά.»

«Υπάρχει περίπτωση οι εχθρικοί ανιχνευτές να βρίσκονται ακόμα εδώ;» ρώτησε η Νίθρα.

«Ναι,» απάντησε ο Αίθριν. «Αλλά ίσως και όχι. Ίσως να επέστρεψαν στους δικούς τους, για να τους ειδοποιήσουν ότι τώρα το έδαφος είναι ελεύθερο και μπορούν να περάσουν.»

«Πότε σκοτώθηκαν αυτοί;»

«Εδώ και καμια μέρα. Μάλλον, χτες βράδυ.»

Η Δάνμηρα κατένευσε, συμφωνώντας.

«Οδηγήσέ με στη σήραγγα,» της είπε η Νίθρα. «Θέλω να δω τι συμβαίνει εκεί. Και καλύτερα να πλησιάσουμε προσεκτικά. Πόσο μακριά είμαστε;»

«Δίπλα είμαστε, Βασίλισσά μου.»

«Ωραία. Θα πάμε πεζοί. Δέστε τ'άλογά σας κάπου εδώ, και ξεκινάμε.»

Τα έδεσαν και ξεκίνησαν, έχοντας όλοι –εκτός από τη Νίθρα και τη Χρυσοδάκτυλη– τα όπλα τους στα χέρια. Ο Αίθριν και οι μαχητές του κρατούσαν ξίφη και ασπίδες· η Δάνμηρα είχε το τόξο της έτοιμο, μ'ένα βέλος περασμένο στη χορδή.

Κατέβηκαν τη δεντρόφυτη πλαγιά και ζύγωσαν το σκοτεινό άνοιγμα που φαινόταν στον αντικρινό λόφο. *Αν είχαν έρθει οι Ανφρακιανοί, δε θα είχαν ανάψει φωτιές;* σκέφτηκε η Νίθρα. *Θα κάθονταν στο σκοτάδι;* Χρησιμοποίησε τη Ματιά, για να διαπεράσει το πέπλο του σκότους, μα δεν είδε κανέναν άνθρωπο να περιμένει κρυμμένος.

«Δεν υπάρχει κίνδυνος μέσα,» είπε στους συντρόφους της.

«Πώς το γνωρίζετε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Αίθριν.

«Το γνωρίζω,» απάντησε εκείνη. «Δεν είναι κανείς κρυμμένος μέσα στη σήραγγα. Ανάψτε καμια λάμπα.»

Ένας στρατιώτης άναψε, καθώς έφταναν στην αρχή του υπόγειου περάσματος. Μια πέτρινη, λαξευτή είσοδος αποκαλύφτηκε. Πίσω της, το έδαφος ήταν στρωμένο με πανάρχαιες πλάκες, ραγισμένες και βρόμικες. Στους τοίχους, μορφές ήταν σκαλισμένες, οι οποίες έδειχναν ανθρώπους, σε διάφορες στάσεις, να ασχολούνται με μηχανήματα. Η Νίθρα διέκρινε τεράστιους τροχούς, αλυσίδες, γρανάζια, κυλίνδρους.

Πήρε τη λάμπα από το στρατιώτη και βάδισε πρώτη.

«Προσέχετε, Βασίλισσά μου,» είπε ο Αίθριν, ακολουθώντας την. «Ποτέ δεν ξέρετε...»

Η Νίθρα ύψωσε τη λάμπα της μπροστά από έναν τοίχο, παρατηρώντας τα λαξεύματα. Ύστερα, έκανε ένα βήμα όπισθεν και είδε ότι στην κορυφή του τοίχου υπήρχε μια ανέγνωρη γραφή. Δεν ήταν ούτε Ρουζβάνικα, ούτε Ωθράγκικα, ούτε καμία άλλη σημερινή γλώσσα.

Ένας υπόκωφος θόρυβος ακούστηκε... από κάτω... από τα βάθη της γης.

Οι μαχητές της Βασιλικής Φρουράς και ο Αίθριν κοκάλωσαν, αφουγκραζόμενοι. Η Δάνμηρα κοίταξε το έδαφος. Η Χρυσοδάκτυλη έμοιαζε ήρεμη.

«Διαισθάνεσαι κίνδυνο;» τη ρώτησε η Νίθρα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι.

Τι είναι αυτό που ακούσαμε, τότε; αναρωτήθηκε η Βασίλισσα· και, κρατώντας τη λάμπα της ψηλά, προχώρησε πιο βαθιά μέσα στο πέραςμα.

Οι σύντροφοί της την ακολούθησαν, σιωπηλά.

Η Ματιά της ερευνούσε κάθε σπιθαμή του μέρος, καθώς η Νίθρα βάδιζε με προσοχή.

Ο θόρυβος ήρθε ακόμα μία φορά από τη γη, και μετά, η Βασίλισσα είδε την είσοδο. Την Αρχετοπική Είσοδο, στην εσοχή ενός μισογκρεμισμένου τμήματος του δεξιού τοιχώματος, όπου τα λαξεύματα ήταν σπασμένα και δεν έβγαζαν νόημα παρά μόνο με τη χρήση της φαντασίας.

Για δεξ...

«Ανάψτε άλλη μια λάμπα,» πρόσταξε, και ένας από τους πολεμιστές υπάκουσε.

«Τι συμβαίνει, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Αίθριν.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Περιμένετε πίσω, μια στιγμή.»

Μπήκε στην εσοχή του μισογκρεμισμένου τοιχώματος. Και ήταν βαθιά εσοχή, παρατήρησε. Πήγαινε, τουλάχιστον, μισό μέτρο μέσα και, μετά, έκανε στροφή.

Η αρχαιοτική σιγαλιά είχε κυριαρχήσει τώρα στο περιβάλλον, και η Νίθρα έγλειψε τα χείλη της, νευρικά. *Πόσο πολύ πιο δυνατή είναι από τη σιωπή που έχει τυλίξει την Κουαλανάρα...*

Έστριψε στη γωνία, τρίβοντας την πλάτη της επάνω στις πέτρες· το μέρος ήταν ιδιαίτερα στενό.

Σταμάτησε, απότομα.

Βρισκόταν στην άκρη ενός χάσματος!

Από κάτω της, μηχανικοί θόρυβοι ακούγονταν –μέταλλα που τρίβονται πάνω σε μέταλλα– και φωνές σε μια άγνωστη γλώσσα. Τα πάντα κρύβονταν από μια αφύσικη ομίχλη, μια θολούρα... την οποία η Νίθρα δε δυσκολεύτηκε, με τη Ματιά της, να διαπεράσει (αν και παρατήρησε ότι ήταν πιο δύσκολο να τη διαπεράσει από την κανονική ομίχλη, ή από το σκοτάδι) και να δει ανθρώπους, ψηλούς και λιγνούς, με δέρμα γκριζό (!), που παρόμοιό του δεν είχε ξαναντικρίσει. Αυτοί οι αλλόκοτοι άνθρωποι περιφέρονταν ανάμεσα σε διάφορα μηχανικά κατασκευάσματα, τα οποία ήταν επίσης πρωτοφανή για τη Βασίλισσα.

Και το πιο παράξενο απ'όλα ήταν ότι ετούτος ο λαός έμενε μέσα σ'έναν *Αρχέτοπο*.

«*Μεγαλειοτάτη;*» ακούστηκε η φωνή του Αίθριν πίσω της.

Η Νίθρα στράφηκε, για να δει τον διοικητή να ζυγώνει, κρατώντας μια λάμπα –αν και, βέβαια, δεν υπήρχε λόγος για λάμπα στον Αρχέτοπο· το μέρος ήταν αυτόφωτο, όπως όλοι οι Αρχέτοποι.

«Δε σας είπα να μείνετε πίσω;»

«Ανησυχήσαμε, Βασίλισσά μου,» εξήγησε ο Αίθριν. Και ρώτησε: «Τι είναι αυτό το μέρος;»

«Πλησίασε,» του έγνεψε η Νίθρα.

Ο Αίθριν ήρθε κοντά της, και αναφώνησε, αντικρίζοντας το χάσμα και τις ομίχλες.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε η Βασίλισσα.

«Δε βλέπω και πολλά. Πάντως, νομίζω ότι μπορώ να διακρίνω ανθρώπινες μορφές να κινούνται εκεί κάτω, και... Μηχανήματα είναι αυτά; Μοιάζουν μ'εκείνα στους τοίχους...»

Η Νίθρα ένευσε. «Ναι, μοιάζουν.»

«Ποιοι μένουν εδώ πέρα;» απόρησε ο Αίθριν. «Ποιοι είναι ποτέ δυνατόν να μένουν εδώ πέρα;»

«Δαίμονες,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Μονάχα δαίμονες μπορεί να μένουν εδώ.» Ήθελε να τον τρομάξει, ώστε να τον κάνει να μην ενδιαφερθεί περισσότερο για τούτο τον Αρχέτοπο. «Πάμε.» Γύρισε απ'την άλλη και προχώρησε μέσα στο στενό πέρασμα.

Ο Αίθριν την ακολούθησε.

Η Χρυσοδάκτυλη και οι υπόλοιποι τούς περίμεναν στη σήραγγα. Η Νίθρα νόμιζε ότι, ξαφνικά, ο κάθε θόρυβος έγινε εκκωφαντικός γύρω της, ύστερα από την απόλυτη σιγαλιά του Αρχέτοπου, η οποία έσπαγε μόνο από το κροτάλισμα των αλλόκοτων μηχανημάτων, πού και πού.

«Υπάρχει κάτι εκεί μέσα, Βασίλισσά μου;» ρώτησε η Δάνμηρα.

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, τίποτα,» είπε. «Ας βγούμε. Θέλω να δω κάτι... κάτι που θα έπρεπε να είχα σκεφτεί από την αρχή.»

Καθώς βάδιζαν, όμως, κατά μήκος του περάσματος, ένα άλλο πράγμα απασχολούσε το νου της: *Ο Νουτκάλι, άραγε, ήξερε γι'αυτό τον Αρχέτοπο; Αν εκείνος είχε πει στον Τάκμιν για την υπόγεια σήραγγα, τότε πρέπει να ήξερε. Δεν μπορεί να του είχε διαφύγει σίγουρα, θα είχε ερευνήσει τα πάντα.*

Και ύστερα, το μυαλό της πήγε αλλού: *Είναι επικίνδυνος αυτός ο γκριζόδερμος λαός με τα μηχανήματα; Βγαίνει ποτέ απο κεί μέσα; Έρχεται ποτέ στην επιφάνεια; Μάλλον, όχι, γιατί, αν ερχόταν, κάποτε θα είχε ακούσει γι'αυτόν, σωστά; Ένας άνθρωπος με γκριζό δέρμα δεν περνά εύκολα απαρατήρητος. Επομένως, δε βγαίνουν ποτέ, υποθέτω. Πώς ζουν, όμως; Τι τρώνε; Από την άλλη, βέβαια, στους Αρχέτοπους ίσχυαν παράξενες συνθήκες. Ο Αετός ίσως να ξέρει για τους γκριζόδερμους...*

Ο Αετός...

Μα, ο Αετός δεν είχε μιλήσει για εκείνους τους Βιρθήλους;

Τι είχε πει;

Η Νίθρα προσπάθησε να φέρει τα λόγια του στο νου της και διαπίστωσε πως, παρότι είχε περάσει καιρός από τότε που είχε συζητήσει μαζί του, τα θυμόταν πολύ καθαρά: *Μια πρωτογενής παρακμασμένη φυλή, η οποία διέφυγε στους Αρχέτοπους, για ν'αποτρέψει τη φυσική της εξαφάνιση, και κατάφερε να ζήσει εδώ.*

Και μετά, είχε πει και κάτι ακόμα, το οποίο είχε παραμείνει χαραγμένο στη μνήμη της Νίθρα: *Χρειάζεται τις εφευρέσεις τους. Για παράδειγμα, χρησιμοποιώντας μία από αυτές, άνοιξε την Πληγή στο σώμα της παλιάς μου φίλης.*

Αναφερόταν στον Νουτκάλι, φυσικά. Ο Νουτκάλι χρειαζόταν τις εφευρέσεις των Βιρθήλων.

Ναι, οι Βιρθήλοι πρέπει να ήταν οι γκριζόδερμοι άνθρωποι που είχε δει η Νίθρα.

Και όλα δένουν. Ο Νουτκάλι ίσως από εδώ να τους γνώρισε, από ετούτη τη σήραγγα. Ή ίσως να βρήκε ετούτη τη σήραγγα μέσω αυτών. Ή – Τέλος πάντων, δεν είχε σημασία. Σημασία είχε ότι ήταν λογικό.

Η ομάδα της βγήκε από το πέραςμα, και η Βασίλισσα ρώτησε τη Δάνμηρα: «Αν ανεβώ στην κορυφή αυτού του λόφου,» –κοιτούσε το λόφο όπου ήταν το άνοιγμα της σήραγγας– «μπορώ να δω την αντίπερα όχθη του Τάρφαν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η ανιχνεύτρια. «Ωστόσο, μέσα στη νύχτα–»

«Αν έχει συγκεντρωθεί στρατός, θα έχουν φωτιές.»

«Εκτός αν θέλουν να κρυφτούν,» τόνισε ο Αίθριν.

«Όπως και νάχει, η Θεά θα μου αποκαλύψει την παρουσία τους,» είπε η Νίθρα, δίνοντας τη λάμπα της σ'έναν πολεμιστή κι αρχίζοντας να σκαρφαλώνει την πλαγιά του λόφου. «Μείνετε κάτω,» πρόσταξε τους συντρόφους της. «Χρυσοδάκτυλη, εσύ έλα.»

Η Μιρλίμια υψάκουσε.

Και έφτασε στην κορυφή πριν από τη Βασίλισσα, καθότι πιο γρήγορη, ευέλικτη, και δυνατή.

Η Νίθρα ήταν λαχανιασμένη όταν στάθηκε πλάι στη Χρυσοδάκτυλη, η οποία είχε ακουμπήσει τον δεξή της ώμο στον κορμό ενός δέντρου και περίμενε.

Στον ποταμό, και πέρα απ'αυτόν, φαινόταν μονάχα σκοτάδι. Πυκνό σκοτάδι.

Η Νίθρα πήρε μερικές βαθιές ανάσες, για να χαλαρώσει, και, ύστερα, επικεντρώθηκε στη χρήση της Ματιάς, τόσο έντονα που είδε τους κυματισμούς του νερού επάνω στην επιφάνεια του Τάρφαν· και, όταν κοίταξε πέρα απ'αυτόν, διέκρινε τα δέντρα στις όχθες του και το χορτάρι... και μετά, ανθρώπους συγκεντρωμένους. Πολεμιστές. Η αστροφεγγιά αντανakλάτο σε πανοπλίες και όπλα. Άλογα ήταν σταβλισμένα πίσω από ένα ξύλινο μαντρί στρατοπέδου. Οι σημαίες ήταν κατεβασμένες και τυλιγμένες γύρω από τα κοντάρια.

Πόσοι είναι; Η Νίθρα προσπάθησε να τους υπολογίσει. Τον τελευταίο καιρό, είχε μάθει να υπολογίζει καλύτερα τον αριθμό των στρατευμάτων.

Δέκα χιλιάδες. Ή είκοσι. Μάλλον.

«Εκεί είναι,» είπε, παύοντας να χρησιμοποιεί τη Ματιά. «Οι Ανφρακιανοί.»

«Πολλοί;» ρώτησε η Χρυσοδάκτυλη.

«Ναι. Στρατός. Δέκα ή είκοσι χιλιάδες, νομίζω.»

«Σκατά. Δε μπορείς να κλείσεις τη σήραγγα, με κάποιο τρόπο;»

«Με το Κοσμικό Κέλευσμα, εννοείς;» είπε η Νίθρα.

Η Χρυσοδάκτυλη ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι.»

Η Νίθρα έσμιξε τα χείλη. «Δεν ξέρω. Φοβάμαι να δοκιμάσω...» παραδέχτηκε. *Ετούτο το μέρος βρίσκεται πολύ κοντά σ'έναν Αρχέτοπο, και στους Αρχέτοπους το Κοσμικό Κέλευσμα δε λειτουργεί. Τι θα μου συμβεί, αν προστάξω τις πέτρες να καταρρεύσουν;*

Ωστόσο, δεν άξιζε να προσπαθήσει;

Άξιζε. Αλλά, κάποια στιγμή, θα το φάω το κεφάλι μου έτσι.

Άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά, και η Χρυσοδάκτυλη την ακολούθησε.

Όταν ήταν κάτω, η Νίθρα είπε: «Ο εχθρός είναι συγκεντρωμένος στην αντίπερα όχθη, χωρίς να έχει αναμμένες φωτιές. Δέκα ή είκοσι χιλιάδες αριθμούν.»

Ο Αίθριν και η Δάνμηρα την κοίταξαν παραξενεμένοι. Πώς τα γνώριζε όλα αυτά η Βασίλισσα, αφού δεν υπήρχαν αναμμένες φωτιές;

Ένας μαχητής της Βασιλικής Φρουράς έκανε το σημείο της Θεάς στον αέρα.

«Θα πρέπει, λοιπόν, να επιστρέψουμε γρήγορα,» είπε ο Αίθριν, «και να ειδοποιήσουμε τον Φένταρ.»

«Ναι,» ένευσε η Νίθρα. «Αλλά απομακρυνθείτε, πρώτα. Χρυσοδάκτυλη, μόνο εσύ μέινε.»

Οι σύντροφοί της υπάκουσαν, πηγαίνοντας στην πλαγιά του αντικρινού λόφου, στην κορυφή του οποίου βρίσκονταν τα κουφάρια των δύο ανιχνευτών.

Η Νίθρα μισοϋψωσε τα χέρια της και επικέντρωσε τη ματιά της στις πέτρες πάνω από την είσοδο της σήραγγας. Πήρε μια βαθιά ανάσα και Κέλευσε: «*Καταρρεύστε!*»

Κάτι αόρατο αντέδρασε σαν δεμένο θηρίο που προσπαθεί κάποιος να το χτυπήσει: γύρισε και κλότσησε τη Νίθρα κατακέφαλα, γρυλίζοντας διαπεραστικά. Εκείνη παραπάτησε και η Χρυσοδάκτυλη την έπιασε, προτού σωριαστεί.

Σκοτάδι άρχισε να μαζεύεται γύρω απ'τη Βασίλισσα, ενώ τα πνευμόνια της είχαν κλείσει. Διπλώθηκε, βήχοντας σπασμωδικά, πασχίζοντας ν'αναπνεύσει αλλά μη μπορώντας.

Και το σκοτάδι πύκνωνε...

Μεγάλη Θεά!

«*Νίθρα!*» Η φωνή της Χρυσοδάκτυλης ακουγόταν λεπτή και *μικρή*, σαν να ερχόταν από μακριά, ή σαν τ'αφτιά της Βασίλισσας να είχαν βουλώσει. «*Νίθρα. Τι έχεις;*»

Η Νίθρα συνέχισε να βήχει. Τα πνευμόνια της... δεν έλεγαν ν'ανοίξουν!

Μεγάλη Θεά, βοήθησέ με!

Τώρα, έβλεπε μόνο σκοτάδι.

Αισθάνθηκε τη Χρυσοδάκτυλη να την αποθέτει στο δροσερό χορτάρι.

«*Τι να κάνω, Νίθρα; Πες μου, τι να κάνω!*»

Δεν υπήρχε αέρας, πουθενά.

...Τι ζέστη...

Άκουσε μια φούσκα νερού να σπάζει, και βούλιαξε στο έρεβος.

Περιστρεφόμενη και περιστρεφόμενη και περιστρεφόμενη...

Κεφάλαιο 19

Σχέδιο Μάχης (Και Αποτελέσματα)

Ακουσε μια φωνή: «Ευπνήστε την, ή κουβαλήστε την. Δε γίνεται αλλιώς.»
Κάποιος βάδισε κοντά της· είδε δύο μμποτοφορεμένα πόδια να την πλησιάζουν.

Μια άλλη φωνή: «Έχει ανοίξει τα μάτια της.»

Τα πόδια γονάτισαν δίπλα της, και η ίδια φωνή ρώτησε: «Είσαι καλά, Νίθρα; Μ'ακούς;»

«...Ναι,» μουρμούρισε εκείνη, και ανασηκώθηκε, για να δει το πρόσωπο της Χρυσοδάκτυλης. Βλεφάρισε, και κοίταξε ολόγυρα. Βλάστηση: δέντρα, θάμνοι, χορτάρι. Ο Αίθριν και οι μαχητές του βρίσκονταν κοντά, το ίδιο και η Δάνμηρα. Ήταν πρωί.

«Βασίλισσά μου,» ο διοικητής της Βασιλικής Φρουράς πλησίασε, βλέποντάς την ξύπνια, «πρέπει να φύγουμε. Να ειδοποιήσουμε τον Φένταρ. Οι Ανφρακιανοί έρχονται. Έχουν ήδη αρχίσει να μπαίνουν στο υπόγειο πέρασμα.»

«Ναι,» μουρμούρισε πάλι η Νίθρα. «Ναι.» Πέρασε το χέρι της στους ώμους της Χρυσοδάκτυλης, κι εκείνη τη βοήθησε να σηκωθεί. Η Βασίλισσα αισθανόταν το σώμα της μουδιασμένο, και το κεφάλι της την πονούσε λιγάκι, αλλά, κατά τα άλλα, ήταν καλά. Νόμιζε ότι μπορούσε, άνετα, να ιππεύσει· και ήταν βέβαιη πως το μούδιασμα κι ο πονοκέφαλος, σύντομα, θα περνούσαν. «Πού είναι το άλογό μου;»

Ένας στρατιώτης το έφερε. Η Νίθρα πιάστηκε απ'τη λαβή της σέλας και ανέβηκε. Ένα αεράκι φύσηξε, δροσιζοντας το μέτωπό της και κάνοντάς την να νιώσει καλύτερα.

«Διοικητή Αίθριν, ξεκινάμε,» είπε. Είχε την εντύπωση πως η φωνή της ακουγόταν πνιχτή, σαν ακόμα τα πνευμόνια της να μην είχαν ανοίξει τελείως, αλλά το αγνόησε.

Ο Αίθριν, οι μαχητές του, η Δάνμηρα, και η Χρυσοδάκτυλη καβαλίκεψαν. Έτσι, κατέβηκαν το λόφο και πήραν το δρόμο της επιστροφής.

«Τι έγινε με τους νεκρούς ανιχνευτές;» ρώτησε η Νίθρα.

«Τους θάψαμε, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Δάνμηρα. «Και προσευχήθηκα γι'αυτούς. Δεν είμαι ιέρεια, αλλά έκανα ό,τι μπορούσα.»

Η Νίθρα ένευσε. «Η Θεά μάς ακούει όλους. Είμαστε όλοι παιδιά της.» *Έχεις αρχίσει να μιλάς σαν τις ιέρειες*, είπε στον εαυτό της. *Καλύτερα να μη σου γίνει συνήθεια.*

Στράφηκε στη Χρυσοδάκτυλη. «Όταν έχασα τις αισθήσεις μου, σε τι κατάσταση βρισκόμουν;»

«Άρχισες ν'αναπνέεις,» απάντησε η Μιρλίμια. «Αλλ'αποφάσισα να μη σε ξυπνήσω· να σ'αφήσω να ξεκουραστείς.»

Και έκανες καλά, σκέφτηκε η Νίθρα. *Χρειαζόμουν ξεκούραση. Το Κοσμικό Κέλευσμα είναι επικίνδυνο, πολύ επικίνδυνο. Αναρωτιέμαι, μάλιστα, αν μπορώ να σκοτωθώ, χρησιμοποιώντας το. Ειδικά τώρα, που ο κόσμος μοιάζει να μετατρέπεται σε Αρχέτοπο.* Ένα ρίγος τη διαπέρασε. Δεν ήθελε να πεθάνει έτσι. Για κάποιο λόγο, αυτός ο θάνατος την τρώμαζε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο...

Όταν έφτασαν στην παλιά βελανιδιά, η Νίθρα παρατήρησε ότι τώρα οι κουκουβάγιες κοιμόνταν. Πίσω, όμως, από το αρχαίο δέντρο εξακολουθούσε να υπάρχει η Αρχετοπική Είσοδος. Η Δάνμηρα οδήγησε την ομάδα προς τα νότια, πηγαίνοντάς τη στο ρέμα που προερχόταν από τον Τάρφαν και, ύστερα, στο πέρασμα ανάμεσα στους δύο λοφίσκους. Δεν έκαναν καμία στάση καθ'όλη τη διάρκεια του σύντομου ταξιδιού τους και, λίγο πριν από το μεσημέρι, έφτασαν ανατολικά της Σάλγκρινεβ και στο Νουφρεκιανό στρατόπεδο.

Η Νίθρα αισθανόταν τώρα το σώμα της να έχει ξεμουδιάσει από τη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος, αλλά να έχει μουδιάσει από το κάθισμα στη σέλα. Ο πονοκέφαλος, ευτυχώς, της είχε περάσει. Κατέβηκε απ'το άλογο και κατευθύνθηκε προς τη σκηνή του Φένταρ, μαζί με τον Αίθριν και τη Χρυσοδάκτυλη.

«Είναι μέσα ο Αρχιστράτηγος;» ρώτησε μία φρουρό.

«Όχι, Μεγαλειότητά. Είναι στην εξέδρα.» Η γυναίκα έδειξε την ξύλινη, σκεπαστή εξέδρα, όπου μία μοναχική φιγούρα στεκόταν, ατενίζοντας δυτικά, την πολιορκία της Σάλγκρινεβ.

Η Νίθρα, ο Αίθριν, και η Χρυσοδάκτυλη πλησίασαν, περνώντας ανάμεσα από τις σκηνές του στρατοπέδου. Ο Φένταρ τούς παρατήρησε και στράφηκε στο μέρος τους.

«Πρέπει να προετοιμαστούμε για επίθεση,» είπε η Βασίλισσα. «Οι Ανφρακιανοί έρχονται από τη σήραγγα.»

«Και οι ανιχνευτές μας εκεί;» απώρησε ο Φένταρ. «Πώς δεν τους είδαν;»

«Είναι νεκροί.»

«Πότε θα βρίσκονται οι εχθροί εδώ, και πόσοι είναι;»

Ο Αίθριν είπε: «Βασίλισσά μου, αν μου επιτρέπετε.» Η Νίθρα ένευσε, κι ο διοικητής συνέχισε: «Υπολογίζω πως αύριο το μεσημέρι θα βρίσκονται εδώ. Επίσης, κοιτάζοντάς τους από την αντίπερα όχθη όπου ήμασταν, πιστεύω ότι αριθμούν γύρω στις είκοσι χιλιάδες.»

«Πρέπει να τους υποδεχτούμε με τον κατάλληλο τρόπο, λοιπόν,» είπε ο Φένταρ.

«Η γνώμη μου είναι πως δε θα επιτεθούν μόνοι τους. Όταν φτάσουν εδώ, θα κάνουν έξοδο και οι υπερασπιστές της Σάλγκρινεβ, μαζί με όλους όσους βλέπουμε να βρίσκονται πίσω από τον ποταμό,» τόνισε ο Αίθριν, δείχνοντας δυτικά.

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Φένταρ. «Δε θα είχαν πιθανότητες νίκης, αν επιτίθονταν μόνοι τους.»

«Πόσο μεγάλος είναι, συνολικά, ο στρατός του Σίλγκερομ, Φένταρ;» ρώτησε η Νίθρα. «Πόσο τον υπολογίζεις;»

«Δεν πρέπει να είναι περισσότεροι από εμάς. Όχι πολύ περισσότεροι, τουλάχιστον. Ίσως, μάλιστα, να είναι και λιγότεροι. Αλλά η ουσία είναι πως δυο-τρεις χιλιάδες πάνω ή κάτω δεν κάνουν τη διαφορά σ'ένα τόσο μεγάλο πεδίο μάχης.»

Ύστερα, πρόσθεσε, αλλάζοντας θέμα και κοιτάζοντας αποκλειστικά και μόνο τη Νίθρα: «Θα πρότεινα να φύγεις, να πας στη Βόλγκρεν, προτού ετούτη η μάχη αρχίσει.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, απορώντας πώς ήταν δυνατόν ο Φένταρ να λέει κάτι τέτοιο. «Δε θ'αφήσω τους στρατιώτες μου τώρα. Τι επίδραση θα έχει στο ηθικό τους, αν με δουν να υποχωρώ;»

«Η σύγκρουση υποθέτω πως θα είναι άγρια,» την προειδοποίησε ο Ωθράγκος. «Και οι Ανφρακιανές μονάδες δεν αποκλείεται να μας προδώσουν, όπως ήδη σου έχω πει.»

«Είχες ένα σχέδιο γι'αυτούς!»

«Ακόμα το έχω. Αλλά κανένα σχέδιο δεν μπορεί να σε βεβαιώσει για τίποτα, Νίθρα. Στο πεδίο της μάχης, τα πάντα είναι πιθανά. Εξακολουθώ να προτείνω πως πρέπει να φύγεις.»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να φύγω, Φένταρ.»

Ο Ωθράγκος σταύρωσε τα χέρια εμπρός του, αναστενάζοντας. «Εντάξει, Μεγαλειοτάτη, αλλά να βρίσκεσαι κοντά στη Χρυσοδάκτυλη, γιατί στα ανοιχτά πεδία μάχης συμβαίνουν τα χειρότερα, κι εδώ πέρα είμαστε σε πεδιάδα. Δεν έχουμε ούτε κάλυψη, ούτε τείχη, ούτε το πλεονέκτημα του ανώτερου εδάφους· τίποτα απ' αυτά. Και καλύτερα ν' αρχίσουμε να εκπονούμε ένα αποτελεσματικό σχέδιο, όσο έχουμε χρόνο.» Στράφηκε, κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της εξέδρας.

Ο Αίθριν τον κοίταζε με τρόπο που έλεγε καθαρά ότι δεν ενέκρινε το ύφος με το οποίο ο Ωθράγκος μιλούσε στη Βασίλισσα. Η Νίθρα, όμως, ήξερε τον Φένταρ, και δεν τον παρεξηγούσε. Επίσης, αντιλαμβανόταν πως, από μια σκοπιά, από τη δική του σκοπιά, είχε δίκιο. Ήταν κάθε άλλο παρά άσχετος από πόλεμο. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν ο ικανότερος στρατιωτικός που βρισκόταν ετούτη τη στιγμή στο στράτευμά της.

Κατέβηκε από την εξέδρα, ακολουθώντας τον προς τη σκηνή του, που ήταν και το στρατηγείο.

Το σχέδιο δεν μπορούσε να είναι περίπλοκο, ούτε τίποτα το πολύ ιδιαίτερο. Όπως τους είπε ο Φένταρ, το πεδίο της μάχης δεν προσφερόταν για κάτι τέτοιο. Ωστόσο, έκανε μια πρόταση την οποία όλοι οι στρατιωτικοί διοικητές αποδέχτηκαν: Πρότεινε το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματος να παραταχθεί μπροστά από την πύλη της Σάλγκρινεβ, σε ημικυκλικό σχηματισμό, ώστε να «αγκαλιάσει» τον εχθρό όταν θα εφορμήσει. Συγχρόνως, το υπόλοιπο στράτευμα θα ήταν συγκεντρωμένο στη θέση του στρατοπέδου· οι τοξότες θα βρίσκονταν στο ανώτερο δυνατό σημείο του εδάφους, επάνω σε εξέδρες, ενώ οι πεζοί και οι ιππείς θα ήταν τριγύρω, σχηματίζοντας έναν δακτύλιο, περισσότερο ενισχυμένο στα βόρεια, απ' όπου θα έρχονταν οι Ανφρακιανοί που είχαν περάσει τη σήραγγα. Ο ημικυκλικός σχηματισμός μπροστά από την πύλη δεν έπρεπε, ωστόσο, να γί-

νει από τώρα, γιατί θα ήταν καλύτερα να πιάσουν τον εχθρό απροετοίμαστο. Έτσι, οι μαχητές που θα συμμετείχαν σ' αυτόν θα συγκεντρώνονταν, για την ώρα, στη δυτική μεριά του δακτυλίου και, μόλις εφορμούσε το φουσατό των είκοσι χιλιάδων από τα βόρεια (ο Φένταρ υπέθετε πως πρώτο αυτό θα επιτίθετο και, τότε, θα γινόταν και η έξοδος από τη Σάλγκρινεβ), θα έβαζαν σε εφαρμογή το σχέδιο. Έπρεπε όλοι οι διοικητές να έχουν ξεκαθαρισμένο στο νου τους πού θα οδηγούσαν τις μονάδες τους· αν γίνονταν λάθη, οι συνέπειες θα ήταν άσχημες. Ο Φένταρ έδειξε επάνω στο χάρτη του τραπεζιού, τονίζοντας στον καθένα ξεχωριστά γιατί του δινόταν η θέση που του δινόταν και τι αναμενόταν από αυτόν και τους μαχητές του.

Το βράδυ, τα πάντα ήταν έτοιμα, αλλά η Νίθρα δεν μπορούσε να κοιμηθεί μέσα στη σκηνή της. Η υπερένταση ήταν μεγάλη. Φοβόταν πως αν τύχαινε να παρακοιμηθεί, οι εχθροί θα έπεφταν επάνω στο στρατό της προτού προλάβει να ξυπνήσει, να σηκωθεί, και να ντυθεί. Ένας εντελώς παράλογος φόβος, ήταν βέβαιη. Ωστόσο, οι περισσότεροι φόβοι είναι, κατά βάθος, παράλογοι – αιτίες για να αγχώνεται κανείς. Η Νίθρα ήπιε λίγο νερωμένο κρασί και προσπάθησε να διώξει τις κακές σκέψεις από το νου της.

Μακάρι ο Άλαντμιν να ήταν εδώ. Να είχε κάποιον άνθρωπο να μιλήσει...

Πώς να είναι, άραγε, τα πράγματα στην Έρλεν; Δεν είχε αυταπάτες· ήξερε ότι η πρωτεύουσα του Νούφρεκ ήταν, ίσως, το ίδιο επικίνδυνη με την επερχόμενη μάχη. Και όσοι μου εναντιώνονται θα έχουν τώρα στρέψει τα βλέμματά τους στο θρόνο... γνωρίζοντας ότι το βασικό τους εμπόδιο είναι ο Άλαντμιν.

Ο Φένταρ είχε δίκιο. Έπρεπε να φύγω, να γυρίσω, όχι στη Βόλγκρεν, αλλά στην Έρλεν–

Ανοησίες! Δε θ' αφήσω το στρατό μου τώρα, πριν από μια τόσο σημαντική σύγκρουση στα ίδια τα σύνορα του Βασιλείου μου. Αυτό θα το έκανε μια βασίλισσα σαν την Καλβάρθα... η οποία, μάλλον, δε θα είχε έρθει καθόλου εδώ· θα καθόταν στην Έρλεν, στέλνοντας μόνο τους στρατιωτικούς της. Αλλά η Καλβάρθα ήταν κάθε άλλο παρά καλή βασίλισσα. Κι εγώ δεν είμαι σαν αυτήν. Εκείνη, εξάλλου, δε χρειάστηκε να κερδίσει το θρόνο της.

Η Νίθρα αναρωτήθηκε αν το όλο κληρονομικό σύστημα ήταν σωστό. Πόσοι άχρηστοι άνθρωποι έπαιρναν έτσι την εξουσία, απλά και μόνο επειδή ήταν τα μεγαλύτερα παιδιά ενός μονάρχη... Σε παλιά ιστορικά βιβλία είχε διαβάσει ότι, πριν από χιλιέτιες, στη Λιάμμενερ-Κρωθ υπήρχε ένα άλλο σύστημα διακυβέρνησης, που ονομαζόταν «δημοκρατία», και οι άρχοντες ήταν αιρετοί. Όμως, είχε επίσης διαβάσει, η δημοκρατία κατέρρευσε γιατί, τελικά, οδήγησε τη χώρα στο χάος: σ'έναν πανηπειρωτικό πόλεμο, ο οποίος προκάλεσε τεράστιες καταστροφές και παραλίγο να αφανίσει ολοσχερώς όλους τους Ρουζβάνους.

Ωστόσο, ίσως να μην έφταιγε το σύστημα. Ίσως απλά να μην έγιναν οι σωστοί χειρισμοί—

Νίθρα, κοιμήσου επιτέλους!

Ήπие κι άλλο κρασί, όχι νερωμένο αυτή τη φορά. Και, τελικά, κοιμήθηκε.

Το πρωί, σηκώθηκε δίχως να την ξυπνήσει κανένας, και ανησύχησε λίγο για το τι ώρα ήταν. Πλησίαζε το μεσημέρι; Παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου της σκηνής της και κοίταξε έξω. Έτσι όπως οι σκιές είχαν παραμείνει σε μία θέση —τη θέση όπου βρίσκονταν όταν χάθηκε ο ήλιος—, ήταν δύσκολο να κρίνεις αμέσως τι ώρα ήταν, όμως η Νίθρα υπέθεσε πως δεν είχε έρθει ακόμα το μεσημέρι, ούτε ήταν πολύ κοντά. Γιατί, αν ήταν, θα έπρεπε να είχε περισσότερη ζέστη και το φως θα έπρεπε να είναι εντονότερο.

Έκλεισε την κουρτίνα της σκηνής και ντύθηκε. Έπειτα, φώναξε μια υπηρέτριά της, για να τη βοηθήσει να φορέσει φολιδωτή αρματωσιά και κράνος, και να δέσει μια ασπίδα στο αριστερό της χέρι, όπως είχε επιμείνει ο Φένταρ. «Αν δεν εξοπλιστείς σωστά για μάχη, θα σε δέσω και θα σε κλειδώσω σ'ένα μπαούλο, ώπου ετούτος ο πόλεμος να τελειώσει!» της είχε πει. Μα, τι νόημα έχει να κουβαλάς ασπίδα, αν δεν ξέρεις πώς να τη χειρίζεσαι! είχε διαφωνήσει η Νίθρα. «Έχει νόημα, γιατί μπορείς να παρεμβάλεις κάτι ανάμεσα σ'ένα και τον εχθρό σου,» είχε απαντήσει ο Φένταρ. «κι απ'ό,τι είδα, όταν ξιφομαχούσες με την Πριγκίπισσα Φόλνα, δεν είσαι τόσο καλή στο ν'αποκρούεις με το σπαθί.»

Πώς τολμούσε να το λέει αυτό; Εξάλλου, η Νίθρα την είχε νικήσει τη Φόλνα, δεν την είχε νικήσει; Ο Αίθριν ίσως να είχε δίκιο: ο Φέ-

νταρ παραήταν θρασύς, ορισμένες φορές. Βέβαια, όταν της τα είπε αυτά, στη σκηνή του βρίσκονταν μόνο οι δυο τους και η Χρυσοδάκτυλη· δεν ήταν κανένας άλλος διοικητής, στρατιώτης, ή υπηρέτης παρών· αλλά και πάλι...

Ντυμένη με όλο της τον εξοπλισμό, η Νίθρα βγήκε απ' τη σκηνή της και ανέβηκε στην ψηλότερη εξέδρα, όπου ήδη στέκονταν ο Φένταρ, η Χρυσοδάκτυλη, ο Αίθριν, και μερικοί άλλοι διοικητές. Άπαντες τη χαιρέτησαν, με μικρές υποκλίσεις, καθώς πλησίασε.

«Κανένα σημάδι του εχθρού;» ρώτησε εκείνη.

«Ένας ανιχνευτής μάς είπε ότι σε λίγο θα βγουν από τους λοφότοπους,» απάντησε ο Φένταρ.

Η Νίθρα κοίταξε τριγύρω, τον δακτύλιο που είχε σχηματίσει ο στρατός της γύρω από εκείνη και τους τοξότες. Ο κύριος όγκος του φουσαάτου βρισκόταν στη δυτική μεριά, έτοιμος να απλωθεί και να ζυγώσει την πύλη της Σάλγκρινεβ. Επίσης, το βόρειο μέρος ήταν σαφώς πιο ενισχυμένο από το ανατολικό ή το νότιο.

Το μεσημέρι πλησίαζε, καθώς οι Νουφρεκιανοί περίμεναν. Κανείς δε μιλούσε, παρά μονάχα χαμηλόφωνα. Η Νίθρα μπορούσε να νιώσει την ένταση στον αέρα. Στις επάλξεις της Σάλγκρινεβ, ο εχθρός έμοιαζε το ίδιο ανήσυχος. Πίσω από τον ποταμό, δεν υπήρχαν πλέον Ανφρακιανοί μαχητές· είχαν όλοι τους περάσει μέσα στην πόλη. *Αναμένουν την άφιξη του βόρειου φουσαάτου...*

Και το βόρειο φουσαάτο ήρθε. Βγαίνοντας από τους λοφότοπους, άρχισε να διασχίζει τα εδάφη προς το στράτευμα των Νουφρεκιανών.

«*Σχηματισμός ψαλίδας!*» φώναξε ο Φένταρ στους διοικητές του, και ο κύριος όγκος του στρατού, που βρισκόταν στα δυτικά, κατευθύνθηκε προς την πύλη της πόλης, ξεκινώντας να απλώνεται, ημικυκλικά.

«*Τοξότες! Σημαδέψατε!*» κραύγασε ένας άλλος διοικητής, και η Νίθρα είδε τόξα να τεντώνονται· άκουσε τις χορδές να τρίζουν και τα βέλη να σέρνονται πάνω στο ξύλο των τηλέμαχων όπλων. Όλοι οι τοξότες ήταν στραμμένοι στα βόρεια, ατενίζοντας το φουσαάτο των είκοσι χιλιάδων που ερχόταν χωρίς να τρέχει, προελαύνοντας σταθερά.

Εν τω μεταξύ, ο «σχηματισμός ψαλίδας» ήταν έτοιμος. Και ο Σίλγκερομ δεν μπορούσε τώρα να αναβάλει την έξοδο. Εκτός αν ήταν πρόθυμος ν'αφήσει τους είκοσι χιλιάδες που ζύγωναν από τα βόρεια να σφαγιαστούν σαν πρόβατα...

Η Νίθρα αντιλήφθηκε ότι τα γαντοφορεμένα της χέρια έσφιγγαν, με δύναμη, την κουπαστή της εξέδρας.

Με μια δυνατή πολεμική κραυγή, που αντήχησε σαν κεραυνός πάνω από το πεδίο της μάχης—

ΑΝΦΡΑΚ! ΑΝΦΡΑΚ! ΑΝΦΡΑΚ!

—οι υπερασπιστές της Σάλγκρινεβ εφόρμησαν, βγαίνοντας από την πύλη και πέφτοντας πάνω στους αναμένοντες Νουφρεκιανούς.

Συγχρόνως, οι βόρειοι επιτιθέμενοι είχαν φτάσει εντός βεληνεκούς των τόξων, και, βγάζοντας κι αυτοί δυνατές πολεμικές κραυγές, εφόρμησαν, ενώ ο γενικός διοικητής των τοξοτών της Νίθρα πρόσταζε: «*ΒΑΛΑΤΕ!*» και ο ουρανός σκοτείνιαζε από τα βέλη. Οι εχθροί δε σταμάτησαν, παρά τις απώλειες που δέχτηκαν. Έπεσαν πάνω στο βόρειο μέρος του δακτυλίου και η αιματηρή σύγκρουση ξεκίνησε.

Ο Φένταρ είχε ήδη φύγει από την εξέδρα και, όπως κι άλλοι διοικητές, ανέβηκε στο άλογό του και κάλπασε δυτικά, προς τους στρατιώτες που αντιμετώπιζαν τους πολεμιστές οι οποίοι είχαν βγει από τη Σάλγκρινεβ.

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της εκεί, ατενίζοντας το μακελειό που είχε αρχινήσει.

Νόμιζε ότι ο σχηματισμός ψαλίδας δε λειτουργούσε τόσο αποτελεσματικά όσο θα έπρεπε. *Είμαι, βέβαια, και άσχετη από τακτικές μάχης. Οπότε, ίσως να κάνω λάθος...*

Ο Φένταρ αντιλήφθηκε από την πρώτη στιγμή —από τη στιγμή που οι Ανφρακιανοί εφόρμησαν από τη Σάλγκρινεβ— ότι ο σχηματισμός ψαλίδας δε θα είχε τόσο καλά αποτελέσματα όσο εξαρχής υπολόγιζε. Ο Σίλγκερομ, ή κάποιος από τους διοικητές του, ήταν πολύ καλός στρατηγός. Είχε προβλέψει το σχέδιο των Νουφρεκιανών, και είχε οργανώσει την επίθεσή του όσο καλύτερα μπορούσε. Είχε βάλει τους

μαχητές να επιτεθούν σε σχηματισμό αντίστροφης ψαλίδας, έτσι που, καθώς ο Φένταρ κοίταζε από την εξέδρα, οι στρατοί φαίνονταν σαν δύο τρίγωνα που το ένα πήγαινε να εφαρμόσει επάνω στο άλλο. Το κέντρο του Σίλγκερομ συγκροτούσε βαρύ ιππικό –κατάφρακτοι καβαλάρηδες, με μεγάλες ασπίδες και λόγχες, τα άτια των οποίων ήταν επίσης πάνοπλα και φορούσαν κράνη με κέρατο ανάμεσα στα μάτια–, ενώ στις πλευρές του φουσάτου βρίσκονταν πολυάριθμες φάλαγγες στρατιωτών, με δόρατα και μεγάλες ασπίδες, χωρίς όμως να έχουν βαριές αρματωσιές.

Το σχέδιο των Ανφρακιανών ήταν πεντακάθαρο στο νου του Φένταρ: Σκόπευαν να *τρυπήσουν* το κέντρο του ημικυκλικού σχηματισμού των Νουφρεκιανών, με το ιππικό τους, ενώ οι φάλαγγες θα συγκρατούσαν τις πλευρές της ψαλίδας από το να κλείσουν γύρω τους: κι αυτό θα το κατάφερναν όχι μονάχα με τις ασπίδες και τα δόρατά τους, αλλά, κυρίως, με τον μεγάλο τους αριθμό. Όσπου οι Νουφρεκιανοί να κατακόψουν τους αντιπάλους τους, το ιππικό θα είχε τσακίσει το κέντρο, διαλύοντας την παράταξη. Ο Βασιλιάς του Άνφρακ είχε πολλούς αναλώσιμους, προφανώς...

Και καθώς αυτά θα συνέβαιναν, πίσω από το σχηματισμό αντίστροφης ψαλίδας του Σίλγκερομ θα ερχόταν ο κύριος όγκος του Ανφρακιανού φουσάτου: το πεζικό, το οποίο ο Φένταρ έβλεπε τώρα να βγαίνει από την πύλη, ενώ εκείνος και αρκετοί άλλοι διοικητές, μαζί με μερικές μονάδες στρατού, έσπευδαν να προσφέρουν ό,τι βοήθεια μπορούσαν.

Ο Σίλγκερομ χαμογελούσε, καθώς στεκόταν στις επάλξεις της Σάλγκρινεβ κι ατένιζε τη μάχη από κάτω. «Ερνάλυ, είσαι ιδιοφυΐα,» είπε. «*Ιδιοφυΐα*, αγαπητή μου.»

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Στρατηγός, από τα δεξιά του.

«Πότε θα κατεβούμε, πατέρα;» ρώτησε η Φόλνα, από τ'αριστερά του. «Θέλω να βρω τη Νίθρα.» Η Πριγκίπισσα ήταν ντυμένη με φοιλιδωτή αρματωσιά και κράνος, και η δεξιά της γροθιά σφιγγόταν επάνω στο μανίκι του ξίφους που κρεμόταν από τη ζώνη της. Ο Σίλγκερομ τής είχε πει να μην έρθει στη μάχη, αλλά εκείνη επέμενε, κι ο

Βασιληάς έβλεπε ότι δεν μπορούσε να της αλλάξει το μυαλό. «Να βρίσκεσαι, όμως, πάντοτε κοντά στους φρουρούς σου,» της είχε τονίσει. «Τη Νίθρα θα την αιχμαλωτίσουμε· μην ανησυχείς γι' αυτό.»

«Υπομονή, παιδί μου,» αποκρίθηκε τώρα ο Σίλγκερομ. «Μόλις περάσει η πρώτη καταιγίδα, θα βγούμε από την πόλη.»

«Αααααααρρρρ!» Ο Φένταρ σπάθισε έναν από τους ιπείς, σχίζοντας την αρματωσιά του στον ώμο και σωριάζοντάς τον στο αιματοβαμμένο χορτάρι. Ωστόσο, ήξερε πως δεν μπορούσε πλέον να κάνει τίποτα για να διατηρήσει το σχηματισμό ψαλίδας, να περικυκλώσει τους Ανφρακιανούς, και να τους συνθλίψει. Το βαρύ ιππικό του Σίλγκερομ είχε ανοίξει την τρύπα που ο μονάρχης επιθυμούσε. Η ψαλίδα είχε σπάσει στα δύο και, ο Φένταρ προέβλεπε, σύντομα θα έσπαγε σε ακόμα περισσότερα κομμάτια. Ετούτη η μάχη θα χωριζόταν σε πολλές μικρότερες. Απόλυτο χάος.

«Σημαιοφόρε!» φώναξε σ'έναν έφιππο, πλησιάζοντάς τον. «Τη σημαία σου! Δος μου τη σημαία!» Εκείνος υπάκουσε, και ο Φένταρ πήρε το κοντάρι στο χέρι που ήταν δεμένη και η ασπίδα του.

«Σε μένα! Σε μένα!» άρχισε να φωνάξει, ιπλεύνοντας μέσα στη μάχη, και αρκετοί στρατιώτες μαζεύτηκαν πίσω του. Ωστόσο, αυτοί δεν ήταν από τους πολεμιστές που βρίσκονταν πριν στο σχηματισμό ψαλίδας· ήταν πολεμιστές από τα δυτικά και τα νότια του κεντρικού δακτυλίου οι οποίοι τον είχαν ακολουθήσει ως εδώ.

«ΣΕ ΜΕΝΑ!» κραύγασε. «Υποχωρήστε! Σε μένα! Συγκεντρωθείτε γύρω μου!»

Τότε, όμως, μια ιλη καβαλάρηδων ελαφρύτερα ντυμένων από τους προηγούμενους έπεσε πάνω σ'εκείνον και τους συμμαχητές του, κι ο Φένταρ δεν είχε πλέον χρόνο να καλεί τους στρατιώτες του στο πλευρό του. Έπρεπε ν'αγωνιστεί· και, πετώντας τη σημαία, το έκανε, επικαλούμενος το όνομα του Άρχοντα της Μάχης ξανά και ξανά, καθώς σπάθιζε τους εχθρούς του: «*Άααανκαααααρααααζ! Άααααν-καααααρααααζ! Άαααανκαααααρααααζ!*»

Δεν μπορεί το σχέδιο του Φένταρ να πήγε καλά, σκέφτηκε η Νίθρα. Δε θα έβλεπα αυτή την εικόνα, αν είχε πάει καλά.

«Χρυσοδάκτυλη,» είπε στη Μιρλίμια, η οποία ήταν η μόνη που είχε μείνει την εξέδρα, εκτός από τον διοικητή των τοξοτών, «θα ηττηθούμε;» Προσπάθησε να κάνει τη φωνή της να μην τρέμει. Αισθανόταν κύριο ιδρώτα να κυλά κάτω απ'την αρματωσιά της.

«Δεν ξέρω. Η μάχη είναι... αμφίρροπη.»

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της στα βόρεια, για να δει ότι κι εκεί η ίδια εικόνα επικρατούσε όπως και στα δυτικά. Μακελειό, σκόνη, και κραυγές.

Οι τοξότες δεν έριχναν πλέον, γιατί δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν τους εχθρούς από τους φίλους.

Η Νίθρα είδε μια μονάδα να ξεμπλέκει από το σύννεφο της σκόνης και να εισβάλει στην καρδιά του δακτυλίου.

«Χτυπήστε τους!» πρόσταξε ο διοικητής των τοξοτών, και βέλη έπεσαν καταπάνω στους εχθρούς, σκοτώνοντας κάμποσους. Οι υπόλοιποι, όμως, χίμησαν στους βόρειους τοξότες, κατακόποντάς τους, καθώς εκείνοι υποχωρούσαν, πανικόβλητοι.

Η Νίθρα είδε ότι μονάδες από την ανατολική μεριά του δακτυλίου –οι οποίες βρίσκονταν, ουσιαστικά, στην εφεδρεία, για να πάνε όπου παρουσιαζόταν ανάγκη– έρχονταν, ολοταχώς, για να συγκεντρωθούν γύρω από την εξέδρα της και να χτυπηθούν με τους επιτιθέμενους Ανφρακιανούς.

Ένας εχθρός επιχείρησε ν'ανεβεί τα λίγα σκαλοπάτια και να πλησιάσει τη Βασίλισσα. Η Χρυσοδάκτυλη τον σκότωσε, εκτοξεύοντας ένα της στιλέτο, το οποίο του καρφώθηκε στο μάτι.

Ένας άλλος επιχείρησε ν'ανεβεί αμέσως μετά απ'αυτόν. Η Χρυσοδάκτυλη τον σκότωσε, με τον ίδιο τρόπο.

Ο Φένταρ έβλεπε ότι δεν μπορούσε πια να επαναφέρει τάξη στο στράτευμα, με καμία δύναμη. Οι μαχητές του είχαν σκορπιστεί από δώ κι από κεί, σε μικρές ομάδες, και πολεμούσαν εναντίον των αντιπάλων, οι οποίοι βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση. Κι αυτό ήταν που έδινε κάποιο θάρρος στον Ωθράγκος: τουλάχιστον, ούτε οι Ανφρακιανοί δεν είχαν τάξη, κι επομένως, ο στρατός του ίσως ακόμα να

μπορούσε να τους νικήσει... και, πιθανώς, να πάρει και τη Σάλγκρινεβ.

Ο ίδιος ο Βασιληάς Σίλγκερομ είχε έρθει στο πεδίο της μάχης, περιτριγυρισμένος από πάνοπλους ιππείς, ένας εκ των οποίων έφερε τη σημαία του Άνφρακ. Η έφιππη ομάδα περιφερόταν δώθε-κειθε, προσπαθώντας να κατορθώσει εκείνο που προσπαθούσε να κατορθώσει κι ο Φένταρ: να οργανώσει το στρατό... και αποτυχαίνοντας εξίσου οικτρά. Η κατάσταση είχε φύγει από τον έλεγχο.

Πώς τα κάναμε τόσο σκατά; αναρωτήθηκε ο Ωθράγκος, αποκρούοντας το χτύπημα ενός ιππέα, με την ασπίδα του, και διαπερνώντας του το στήθος. *Πώς τα κάναμε τόσο σκατά και οι δύο;* Σπάθισε έναν πεζό, περνώντας από δίπλα του.

Η απάντηση ήταν φανερή. Ο Φένταρ είχε εκπονήσει ένα σχέδιο για να συνθλίψει τον Σίλγκερομ, και ο Σίλγκερομ –ή κάποιος από τους στρατηγούς του– είχε προβλέψει αυτό το σχέδιο και είχε εκπονήσει ένα άλλο, για να το αποκρούσει, για να το διαλύσει πλήρως. Έτσι, οι δυνάμεις τους ήταν, περίπου, ίσες, και οι μεν είχαν, ταυτόχρονα, κομματιάσει τις δε.

Σκατά. Τελείως σκατά. Ο Φένταρ είχε δει, κάμποσες φορές, παρόμοιες περιπτώσεις στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Και ποτέ δεν ήταν καλό το αποτέλεσμα.

Για να δούμε, όμως, τι μπορούμε να βγάλουμε από την όλη υπόθεση... σκέφτηκε, εστιάζοντας το βλέμμα του στους ιππείς του Βασιληά Σίλγκερομ, οι οποίοι είχαν εμπλακεί με μερικούς Νουφρεκιανούς πεζούς.

Συγκέντρωσε γύρω του όσους πολεμιστές μπορούσε –πεζούς και ιππείς– και τους οδήγησε καταπάνω στον Μονάρχη του Άνφρακ.

Η Χρυσοδάκτυλη τράβηξε ένα κοντόσπαθο κι ένα ξιφίδιο, και, αποκρούοντας με το δεύτερο το ξίφος της αντίπαλης πολεμίστριας που προσπαθούσε ν'ανεβεί στην εξέδρα, την κάρφωσε, με το πρώτο, στο λαιμό, και την κλότισσε, στέλνοντάς τη να κατρακυλήσει πάνω στα σκαλοπάτια.

Η Νίθρα άκουσε κάποιον να έρχεται από την άλλη μεριά και, στρέφοντας το βλέμμα, είδε δύο στρατιώτες ν'ανεβαίνουν τη δεύτερη

σκάλα της εξέδρας. «Πετάξτε τους κάτω!» Κέλευσε τα σκαλοπάτια, κι οι άντρες σωριάστηκε, φωνάζοντας έκπληκτοι.

Ένα βέλος σφύριξε δίπλα απ'το κεφάλι της.

«Πέσε κάτω!» της φώναξε η Χρυσοδάκτυλη, και η Νίθρα υπάκουσε, καλυπτόμενη πίσω απ'το κοντό, ξύλινο τοίχωμα της εξέδρας.

Η Μιρλίμια γονάτισε πλάι της. «Πρέπει να φύγουμε απο δώ. Δίνουμε στόχο.»

Βήματα ακούστηκαν στη σκάλα. Οι δύο στρατιώτες που η Νίθρα είχε σωριάσει επέστρεφαν, βαδίζοντας γρήγορα.

«Μείνε κάτω,» είπε η Χρυσοδάκτυλη, και πετάχτηκε όρθια, αποφεύγοντας το ξίφος του ενός πολεμιστή και καρφώνοντας το ξιφίδιό της κάτω απ'το σαγόνι του.

–Το Προαίσθημα την ειδοποίησε, και έσκυψε.

Το βέλος που θα πετύχαινε τον ώμο της βρήκε τον εχθρό της στο στήρνο, καθώς εκείνος κατέρρεε.

Ο άλλος πολεμιστής κατέβασε το τσεκούρι του καταπάνω στη Χρυσοδάκτυλη. Το Προαίσθημα την είχε, ασφαλώς, προειδοποιήσει και πάλι, αλλά ο χρόνος δεν ήταν αρκετός. Η λεπίδα τη βρήκε στ'αριστερά πλευρά, σωριάζοντάς την.

«Σκότώσέ τον!» Κέλευσε η Νίθρα τον πέλεκυ του στρατιώτη, και το όπλο έφυγε απ'το χέρι του και τον χτύπησε στο κεφάλι. Ο άντρας κατέρρευσε, αιμόφυρτος και με τα μάτια του ορθάνοιχτα.

Η Νίθρα ζύγωσε τη Χρυσοδάκτυλη, προχωρώντας στα τέσσερα. Η Μιρλίμια δεν ήταν νεκρή, ούτε είχε χάσει τις αισθήσεις της, αλλά το δεξί της χέρι κρατούσε το τραύμα της και τα δόντια της ήταν σφιγμένα.

«Νίθρα,» μούγκρισε. «Φύγε. Όταν βρεις άνοιγμα, φύγε. Μη σκέφτεσαι εμένα.»

«Δε βλέπω κανένα άνοιγμα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Και έχω εμπιστοσύνη στο στρατό μου. Τώρα, έλα πιο απο δώ. Μπορείς να σηκωθείς;»

Η Χρυσοδάκτυλη ανασηκώθηκε και σύρθηκε πιο κοντά στο ξύλινο τείχος της εξέδρας.

Οι πολεμιστές του Φένταρ συγκρούστηκαν με τους ιππείς του Σίλγκερομ, και σαν η συμπλοκή τους να έγινε πόλος έλξης τράβηξε κι άλλες μονάδες από γύρω, Ανφρακιανούς και Νουφρεκιανούς. Ο Φένταρ, σε λίγο, δεν ήξερε ποιους αντιμετώπιζε, και ήταν βέβαιος πως κι οι υπόλοιποι είχαν παρόμοιο πρόβλημα μ'εκείνον. Ήταν λες και η Φεν εν Ρωθ να είχε, ξαφνικά, μεταφερθεί σε τούτο το μέρος. *Ο πόλεμος είναι παντού τα ίδια σκατά. Δεν έχει σημασία που εδώ δε λατρεύουν τον Άνκαραζ, αλλ'αυτή τη Βασίλισσα του Πολέμου, μια έκφανση της Λιάμνερ Κρωθ· όχι, δεν έχει καμία σημασία. Η ίδια θεότητα είναι, κατά βάθος. Η ίδια αιμοδιψής θεότητα.*

«ΑΝΚΑΡΑΑΑΑΖ!» Σπάζοντας το δόρυ ενός πολεμιστή και ποδοπατώντας τον κάτω απ'τις οπλές του αλόγου του, ο Φένταρ προσπάθησε να φτάσει τον Σίλγκερομ, έχοντας το βλέμμα του εστιασμένο πάνω στο Βασιλιά. Σκοτώνοντάς τον, ακόμα κι αν η μάχη χανόταν, το Νούφρεκ, σίγουρα, θα είχε κερδίσει μια πολύ μεγάλη νίκη –ή, τουλάχιστον, θα ήταν μια ικανοποίηση για όσους επιζούσαν από ετούτη την καταραμένη ημέρα.

Το δρόμο του Φένταρ, όμως, έκλεισε μια καβαλάρισσα, ντυμένη με αρθρωτή πανοπλία και κράνος, όπως εκείνος. Στο αριστερό της χέρι βαστούσε ασπίδα και στο δεξί ξίφος, ματοβαμμένο ως τη λαβή. Τα μάτια της κάτι θύμιζαν στον Ωθράγκος, καθώς τα έβλεπε μέσα απ'την σχισμάδα του κράνους της.

«Στρατηγέ Ερνάλυ,» είπε. Την είχε δει δίπλα στον Σίλγκερομ, όταν ο μονάρχης και η Νίθρα είχαν συζητήσει.

«Ο Φένταρ, των Ωθράγκος...» αποκρίθηκε η γυναίκα, αναγνωρίζοντάς τον κι εκείνη. «Δε θα έπρεπε να έχεις τόσο υψηλή θέση μέσα σ'ένα στράτευμα των Ρουζβάνων, αλλογενή μισθοφόρε.»

«Θα προσπαθήσεις να διορθώσεις το λάθος;»

«Μετά χαράς.» Η Ερνάλυ επιτέθηκε, σπιρουνίζοντας το αλόγο της.

Το σπαθί της συνάντησε την ασπίδα του Φένταρ, κι εκείνος προσπάθησε να χτυπήσει την αντίμαχό του στον ώμο, αλλά κατάφερε μόνο να γδάρει την αρματωσιά της· δε βρισκόταν σε κατάλληλη θέση, για να τη σπαθίσει σωστά.

Γύρισε τον ίππο του, τραβώντας τον, δυνατά, από τα χαλινάρια, και αντάλλαξε μερικά ακόμα χτυπήματα μαζί της. Κρατιόταν στη σέλα

της με δεξιοσύνη, παρατήρησε ο Φένταρ· δε θα κατόρθωνε να τη ρίξει απ'το αλόγό της.

«Είσαι καλός, Ωθράγκος,» του είπε η Ερνάλυ. «Αλλά το στράτευμά σου είναι χαμένο. Μπορείς να παραδοθείς και να έρθεις μαζί μας. Θα σε πληρώνουμε το ίδιο όπως και η Νίθρα... κι επιπλέον, στο πλευρό μας δεν θα πεθάνεις.»

Ο Φένταρ γέλασε. «Σ'όλους τους πολέμους που έχω αγωνιστεί, μεγάλους και μικρούς, ποτέ δεν έχω αλλάξει παρατάξεις—»

Η Ερνάλυ σπάθισε. «Τότε, ίσως να έχει έρθει ο καιρός να κάνεις την αρχή!»

Ο Φένταρ απέκρουσε, με το ξίφος του, κι επιχείρησε να τη χτυπήσει με την ασπίδα. «—ούτε σκοπεύω τώρα ν'αρχίσω ν'αλλάζω!»

«Καλά λένε, λοιπόν, πως,» η Ερνάλυ απέκρουσε την ασπίδα του με τη δική της και κρατήθηκε πάλι με δεξιοσύνη στη σέλα της, «οι Ωθράγκος είναι στενόμυαλοι και δυσκίνητοι.»

«Όχι.» Ο Φένταρ τη σπάθισε, ανάστροφα, ξεμπλέκοντας το ξίφος του από το δικό της· η λεπίδα του σύρθηκε από τα δεξιά της πλευρά ως τ'αριστερό της στήθος, σπάζοντας κομμάτια από την πανοπλία της και εκτοξεύοντας αίμα. «Απλά, δεν είμαστε προδότες!»

Η Ερνάλυ κραύγασε, καθώς κρατιόταν, γερά, από τα χαλινάρια του αλόγου της. Το ζώο χρεμέτισε, αγριεμένα, κάνοντας πίσω και κλωτσώντας τον αέρα.

Ο Φένταρ δεν μπορούσε τώρα να ξαναεπιτεθεί, έτσι απομακρύνθηκε, για να μην τον χτυπήσουν οι οπλές, κι έκανε το γύρω της πολεμίστριας.

Εκείνη δεν έπεσε από τη σέλα της, παρότι τραυματισμένη. Το τραύμα της, βέβαια, δεν ήταν βαθύ, αλλά, σίγουρα, ήταν επώδυνο και ξαφνικό, και θα είχε ρίξει μια άλλη ιππεύτρια.

Ο Φένταρ έμπηξε τα τακούνια των μποτών του στα πλευρά του αλόγου του κι εφόρμησε, κραυγάζοντας. Η Ερνάλυ ύψωσε την ασπίδα της και δέχτηκε εκεί όλη την ορμή της επίθεσής του. *Ωραιά!* συλλογίστηκε ο Ωθράγκος. *Ωραιά!* καθώς πίεζε το αλόγό του να συνεχίσει, σπρώχνοντάς το καταπάνω στο δικό της —μια ριποκίνδυνη κίνηση, που θα τρώμαζε και τα δύο ζώα, παρότι εκπαιδευμένα στη μάχη.

Η Ερνάλυ έχασε, αυτή τη φορά, την ισορροπία της κι έπεσε στο χώμα. Ο Φένταρ πάλεψε, για να κρατήσει τον ίππο του υπό έλεγχο, ενώ το άλογο της Ανφρακιανής έφευγε, τρέχοντας.

Η πολεμίστρια έκανε να σηκωθεί—

—και ο Ωθράγκος την έχασε απ’τα μάτια του, καθώς στρατιώτες συγκεντρώθηκαν γύρω του, επιτιθέμενοι με μακριά δόρατα. Ο Φένταρ απέκρουσε ένα, έκοψε ένα άλλο, σπάθισε έναν άντρα στο λαιμό, αποκεφαλίζοντάς τον... και οι δικοί του πολεμιστές ήρθαν στο πλευρό του, πολλαπλασιάζοντας το μακελειό.

Πού είχε πάει ο Βασιλιάς Σίλγκερομ; Τώρα, ο Φένταρ δεν μπορούσε να τον δει πουθενά...

«Μπορούμε να τους προσπεράσουμε, πατέρα! Μπορούμε να φτάσουμε στη Νίθρα!» έλεγε η Φόλνα, καθώς εκείνη, ο Σίλγκερομ, και όσοι ιππείς είχαν απομείνει από τη συνοδεία του υποχωρούσαν προς την πύλη της Σάλγκρινεβ.

«Μην είσαι ανόητη! Το πεδίο της μάχης έχει μετατραπεί σε πεδίο χάους! Αδύνατον να φτάσουμε στο στρατόπεδό τους ζωντανοί. Και μέσα σ’όλο τούτο το σαματά έχασα απ’τα μάτια μου και την Ερνάλυ...»

Ο Σίλγκερομ σταμάτησε το άλογό του, μόλις έφτασαν στην πύλη, και κοίταξε πίσω, ψάχνοντας με το βλέμμα του για τη Στρατηγό. Όχι, σκέφτηκε, δεν μπορεί να τη σκότωσαν. Όχι... Ωστόσο, δεν την έβρισκε. *Η σκόνη της μάχης θα φταίει...*

Η Νίθρα έσχισε ένα κομμάτι απ’το μανδύα της και έδεσε το τραύμα της Χρυσοδάκτυλης όσο καλύτερα ήξερε —δηλαδή, όχι και πολύ καλά· δεν γνώριζε πολλά από ιατρική. Ωστόσο, προς το παρόν, δεν μπορούσε να κάνει τίποτ’άλλο.

Αναρωτήθηκε αν το Κοσμικό Κέλευσμα είχε τη δυνατότητα να κλείνει πληγές, αλλά δεν επιχείρησε να το επικαλεστεί· δεν ήταν ώρα για πειραματισμούς τώρα.

«Πώς αισθάνεσαι;» ρώτησε τη Χρυσοδάκτυλη.

«Τραυματισμένη.»

Η Νίθρα μειδίασε, λεπτά, δίχως να μιλήσει.

Έριξε μια ματιά πάνω απ' την άκρη του ξύλινου τοιχώματος, για να δει πώς πήγαινε η μάχη, ποιος νικούσε. Έτσι, όμως, που ήταν μπλεγμένα τα πράγματα δεν μπορούσε να καταλάβει.

Το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να παραμείνει καλυμμένη εδώ πέρα, περιμένοντας το χαλασμό να τελειώσει. Και μετά, ανάλογα με το ποιος αναδεικνυόταν νικητής, θα έβλεπε πώς θα δρούσε.

Ω, Χρυσοδάκτυλη, γιατί έπρεπε κι εσύ να τραυματιστείς τώρα; σκέφτηκε, κοιτάζοντας το ιδρωμένο πρόσωπο της Μιρλίμιας.

Όταν το σκοτάδι άρχισε να πέφτει, οι συμπλοκές ήταν ολιγάριθμες και σποραδικές. Η πεδιάδα είχε γεμίσει νεκρούς, και το χώμα είχε ποτιστεί από το αίμα. Οι στρατοί και των δύο παρατάξεων είχαν αποδεκατιστεί, χωρίς ούτε ο ένας ούτε ο άλλος να είναι φανερά νικητής. Μοναδικοί νικητές θα μπορούσαν να θεωρηθούν τα αρπακτικά και τα σαρκοφάγα, που ήδη είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται.

Ο Φένταρ νόμιζε ότι οι αναμνήσεις είχαν, με κάποιο μαγικό τρόπο, βγει απ' το κεφάλι του και πάρει υλική υπόσταση. Τόσο αίμα, θάνατος, και καταστροφή μόνο στη Φεν εν Ρωθ...

Παραπατώντας, βάδιζε ανάμεσα στα κουφάρια, μόνος του, προσπαθώντας να μη σκοντάψει. Η αρματωσιά του ήταν κομματιασμένη σε διάφορα σημεία. Το αριστερό του χέρι ήταν τραυματισμένο πάνω απ' τον βραχίονα. Στον δεξή του μηρό είχε καρφωθεί ένα βέλος, το οποίο ο ίδιος είχε τραβήξει έξω, γρυλίζοντας, τρίζοντας τα δόντια, και πληγιάζοντας τα χείλη του. Η μισή του ασπίδα είχε σπάσει. Το αετόσχημο κράνος του το είχε βγάλει και το είχε πετάξει, γιατί δεν άντεχε να το φορά άλλο. Ο μενεξεδής του μανδύας κρεμόταν κουρελιασμένος πίσω του, βρωμισμένος από το χώμα και το αίμα. Το άλογό του το είχαν τρυπήσει με δύο δόρατα, ένα από τα δεξιά κι ένα από τ'αριστερά, και κειτόταν τώρα κάπου στο πεδίο της μάχης· ο Φένταρ δε θυμόταν πού.

«Αυτός είναι!» άκουσε, καθώς παραπατούσε προς το Νουφρεκιανό στρατόπεδο. «Αυτός είναι!»

Στράφηκε και είδε δύο πολεμιστές να ορμούν καταπάνω του. Είχαν ακόμα κουράγιο για μάχη, οι δαιμονισμένοι; Ετούτη η μάχη θα ήταν,

λοιπόν, και η τελευταία τους! σκέφτηκε ο Φένταρ, παίρνοντας πολεμική στάση.

Ο πρώτος εχθρός χίμησε, κατεβάζοντας έναν δίλαβο, μεγάλο πέλεκυ. Το όπλο συνάντησε την ασπίδα του Ωθράγκος, τσακίζοντάς την περισσότερο από πριν. Ωστόσο, σταμάτησε.

Ο δεύτερος εχθρός ήρθε από τα πλάγια, λογχίζοντας, με το δόρυ του. Ο Φένταρ έκανε ένα γρήγορο βήμα για ν'αποφύγει την αιχμή, και το όπλο γλίστρησε πάνω στ'απομεινάρια της αρματωσιάς του. Οπότε, ο Ωθράγκος κατέβασε το ξίφος του, τσακίζοντας το στέλεχος του δόρατος.

Ο πελεκυφόρος ύψωσε το τσεκούρι του πάνω απ'το κεφάλι, γκαρίζοντας. Ο Φένταρ τον κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί και να χάσει το βαρύ όπλο.

Ο άλλος πολεμιστής πέταξε το σπασμένο δόρυ και τράβηξε ένα ξιφίδιο, χιμώντας, σαν αγριόγατος, στον Ωθράγκος. Εκείνος ύψωσε την ασπίδα του κι ο άντρας, κυριολεκτικά, γαντζώθηκε πάνω της κι επιχείρησε να τον καρφώσει καταπρόσωπο. Ο Φένταρ έχασε την ισορροπία του κι έπεσε, ανάσκελα· αλλά αυτό έκανε και τον εχθρό του ν'αστοχήσει. Το ξιφίδιο πέρασε δίπλα απ'το δεξί μάτι του Ωθράγκος και μπήχτηκε σ'ένα κουφάρι. Ο Φένταρ άφησε τη λαβή του σπαθιού του και γρονθοκόπησε τον αντίμαχό του, σπάζοντάς του το σαγόνι και γεμίζοντας την όψη του με αίμα. Ο Ρουζβάνος έπεσε στο πλάι, βογκώντας.

Ο Φένταρ προσπάθησε να σηκωθεί, παίρνοντας γονατιστή θέση. Το τραύμα στον μηρό του τον λόγχισε βαθιά.

Τότε, είδε τον άλλο στρατιώτη να ζυγώνει, έχοντας σηκώσει πάλι το τσεκούρι του πάνω απ'το κεφάλι, με τα δύο χέρια –και μένοντας έτσι ακάλυπτος...

«Ποτέ δε μαθαίνεις;» γρύλισε ο Φένταρ, τραβώντας το ξιφίδιο από τη μπότα του και μπήγοντάς το ανάμεσα στους μηρούς του άντρα, κι επάνω, προς την κοιλιά του, κόβοντας τη βασική αρτηρία εκεί. Ο πολεμιστής σωριάστηκε, σπαρταρώντας σαν ψάρι έξω απ'το νερό.

Ο Φένταρ θηκάρωσε το ξιφίδιό του, πήρε το σπαθί του από κάτω, και ορθώθηκε.

Ο άντρας με το σπασμένο σαγόνι προσπαθούσε να σηκωθεί. Ο Ωθράγκος τον σπάθισε στον αυχένα, αποτελειώνοντάς τον. «Οι Ρου-

ζβάνοι είστε τόσο άχρηστα κορμιά,» μούγκρισε, «που καταλαβαίνω γιατί δε λατρεύετε τον Άνκαραζ. Δε θα σας έπαιρνε ποτέ στις Αιώνιες Στρατιές· θα τον καθυστερούσατε, με τις γκάφες σας!»

Στράφηκε στο στρατόπεδο των Νουφρεκιανών –ή ό,τι είχε απομείνει από αυτό– και βάδισε, αποφασιστικά. Ήθελε να μάθει ό,τι, τουλάχιστον, η Νίθρα ήταν καλά. Η Νίθρα και η Χρυσοδάκτυλη. Πράγμα το οποίο θεωρούσε δύσκολο, μέσα σε τούτο το μακελειό...

Και της το είχα πει. Φύγε, της είχα πει. Φύγε. Της το είχα πει...

Όταν, τελικά, έφτασε στο μέρος όπου οι στρατιώτες είχαν σχηματίσει τον δακτύλιο, είδε ότι ήταν μόνος του. Τελείως μόνος. Περιτριγυρισμένος από τους νεκρούς.

Εικόνες από τη Φεν εν Ρωθ πέρασαν μπροστά απ'τα πνευματικά του μάτια.

Κούνησε το κεφάλι, για να τις διώξει. *Όχι, δεν είμαι στη Φεν εν Ρωθ. Πρέπει να βρω τη Νίθρα, και τη Χρυσοδάκτυλη.*

Από τα δεξιά του άκουσε φωνές. Κάποιοι μιλούσαν, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν· ο αέρας δεν τον βοηθούσε. Προσπάθησε να δει ποιοι ήταν, μα ο κόσμος είχε σκοτεινιάσει. Μονάχα μερικές σκουρόχρωμες φιγούρες κατάφερε να διακρίνει· και μπορούσαν να είναι οποιοιδήποτε, φίλοι ή εχθροί.

Πήγε προς την εξέδρα της Βασίλισσας και φώναξε, νιώθοντας το λαιμό του ξερό: «Νίθρα; Νίθρα;»

Μια σκοτεινή φιγούρα ορθώθηκε. «...Φένταρ...» είπε· η φωνή της δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας ψίθυρος.

Ο Ωθράγκος ανέβηκε τα σκαλοπάτια, και η Νίθρα τον αγκάλιασε, κλαίγοντας. «Είναι νεκρή,» ψέλλισε. «Δε μπορούσα να κάνω τίποτα. Δε μπορούσα... Δοκίμασα και το Κέλευσμα, κι έχασα τις αισθήσεις μου, για κάποια ώρα...»

«Ποια είναι νεκρή; Ποια;» ρώτησε ο Φένταρ, αν και καταλάβαινε κι ένιωθε ένα ψύχος να τον διαπερνά.

«Χαίρομαι τόσο πολύ που εσύ είσαι ζωντανός...»

«Ποια είναι νεκρή, Νίθρα; Ποια είναι νεκρή;» επέμεινε εκείνος.

Η Βασίλισσα τον άφησε απ'την αγκαλιά της κι έκανε μερικά βήματα, σχεδόν παραπατώντας.

Ο Φένταρ είδε ότι κάποιος –δεν μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά του, λόγω του σκοταδιού– ήταν πεσμένος πλάι στο κοντό

τοιχώμα της εξέδρας. Γύρω του υπήρχε αίμα· πολύ αίμα. Πλησίασε και γονάτισε. Κοίταξε το πρόσωπο.

«Όχι!» έκανε, πνιχτά. «Όχι!» Όλη η φόρτιση της μάχης, ο πόνος, και η απόγνωση βγήκαν τώρα από μέσα του, και ο Φένταρ έκλαψε πάνω από το πτώμα της Χρυσοδάκτυλης.

Η Νίθρα κάθισε δίπλα του, μη μπορώντας να στέκεται όρθια. Όταν η Μιρλίμια είχε χτυπηθεί, δεν το περίμενε ότι θα πέθαινε. Νόμιζε ότι ήταν μονάχα ένα τραύμα που, σύντομα, θα έκλεινε. Δεν έκλεισε, όμως. Παρότι η Νίθρα το έδεσε σφιχτά, η αιμορραγία δεν έλεγε να σταματήσει, πράγμα το οποίο διαπίστωσε ύστερα από κάποια ώρα.

«Πρέπει να φέρω έναν θεραπευτή,» είπε στη Χρυσοδάκτυλη.

«Μην κάνεις τέτοια βλακεία!» αποκρίθηκε εκείνη, δαγκώνοντας τα χείλη κι αρπάζοντας τον πήχη της Νίθρα. «Μείνε!... μέχρι να τελειώσει... Θα σε σκοτώσουν, χαζή!»

Και η Νίθρα έμεινε. Όμως δεν μπορούσε να βλέπει τη Χρυσοδάκτυλη να αργοπεθαίνει· δεν μπορούσε να τη βλέπει να αργοπεθαίνει, χωρίς να κάνει τίποτα για να τη βοηθήσει. Έτσι, επικαλέστηκε, μ'όλη την ψυχική της δύναμη, το Κοσμικό Κέλευσμα, και πρόσταξε το τραύμα: «Κλείσε! Κλείσε! Θεραπεύσου!»

Οπότε, ολόκληρο το σύμπαν γύρισε και τη χτύπησε κατακέφαλα. Η Νίθρα αισθάνθηκε το κρανίο της να τρίζει και το μυαλό της να κλυδωνίζεται όπως ένα κακοφτιαγμένο πλοίο μέσα στην καταιγίδα.

Λιποθύμησε και, όταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις της, είδε ότι η νύχτα είχε αρχίσει να πέφτει στο πεδίο της μάχης, και η Χρυσοδάκτυλη ήταν νεκρή.

Αγρύπνησαν, ώσπου ήρθε η αυγή. Κι όταν φως έλουσε το πεδίο της μάχης, δεν άκουγαν πλέον την κλαγγή των όπλων, ούτε τις κραυγές των χτυπημένων ή των μανιασμένων, ούτε τα ποδοβολητά των αλόγων.

Ο Φένταρ πιάστηκε απ'την άκρη του τοιχώματος της εξέδρας και ορθώθηκε. Πλάι του, ορθώθηκε κι η Νίθρα. Και είδαν ότι κάποιοι στρατιώτες έρχονταν προς το μέρος τους... Δικοί μας στρατιώτες, παρατήρησε η Βασίλισσα. Η Ματιά της έβλεπε το έμβλημα στα χιτώνιά τους, παρότι ήταν λερωμένο με αίμα και χώμα. Ο Φένταρ άγ-

γίξε τη λαβή του θηκαρωμένου του ξίφους, αλλά η Νίθρα τού έπιασε το χέρι.

«Δε θα χρειαστεί,» είπε. «Βρες μια σημαία μας. Ύψωσέ την εδώ.»

Ο Ωθράγκος ένευσε. Κατέβηκε απ'την εξέδρα και έψαξε τριγύρω. Δεν άργησε να βρει μια σημαία του Νούφρεκ, μπερδεμένη ανάμεσα στα κουφάρια. Έπιασε το κοντάρι της, με τα δύο χέρια, και την τράβηξε έξω, ελευθερώνοντάς την. Ανέβηκε πάλι στην εξέδρα και τη στερέωσε, αφήνοντάς τη να κυματίσει, μισοκουρελιασμένη, στον αδύναμο αγέρα.

Οι στρατιώτες που είχαν επιζήσει της μάχης συγκεντρώθηκαν, τελικά, μπροστά από τον Φένταρ και τη Νίθρα. Ο Ωθράγκος δεν τους υπολόγιζε πάνω από δέκα χιλιάδες, ενώ η Βασίλισσα καταλάβαινε μόνο ότι ήταν λίγοι. Πάρα πολύ λίγοι, σε σχέση μ'όσους είχε μαζί της φεύγοντας από τη Βόλγκρεν.

Ο Φένταρ είδε την απογοήτευση στο πρόσωπό της και της είπε: «Θα σε κάνει να αισθανθείς καλύτερα, αν σου πω πως κι ο Σίλγκερομ είχε παρόμοιες απώλειες;»

«Όχι,» αποκρίθηκε, ψιθυριστά, η Νίθρα.

Ο Φένταρ στράφηκε στους συγκεντρωμένους πολεμιστές, που ήταν φανερό πως ζητούσαν καθοδήγηση. «Στρατοπεδεύστε όσο καλύτερα μπορείτε,» τους πρόσταξε. «Και κάψτε τους νεκρούς, αλλιώς θα πεθάνουμε όλοι απ'τις αρρώστιες.»

Οι στρατιώτες ξεκίνησαν να κάνουν όπως τους είπε.

Ο Φένταρ κοίταξε τη Νίθρα, που είχε το βλέμμα της καρφωμένο στους νεκρούς, καθώς οι μαχητές του Βασιλείου της τους σήκωναν και τους συγκεντρώναν σε λόφους. Μια ιέρεια της Βασίλισσας του Πολέμου ήταν μαζί τους, αρθρώνοντας μερικές προσευχές για τις ψυχές των πεσόντων.

«Νίθρα, πρέπει τώρα να φύγεις. Δε μπορείς να μείνεις άλλο εδώ...»

Δε γύρισε τη ματιά της στο μέρος του. «Κι εσύ;»

«Θα μείνω, όπως κι ο στρατός πρέπει να μείνει. Άμα υποχωρήσουμε, ο Σίλγκερομ θα θεωρήσει ότι νίκησε, και θα διεκδικήσει όλη την Επαρχία της Σάλγκρινεβ.»

Η Νίθρα αναστέναξε. «Ναι, αλλά... Αλλά τι να κάνω, Φένταρ; Εννοώ...» Τώρα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Εννοώ, πώς να συνεχίσω; Να φέρω κι άλλο στρατό; Και να γίνουν πάλι τα ίδια;»

«Σίγουρα, πρέπει να φέρεις κι άλλο στρατό. Όσο περισσότερο μπορείς. Αν καταφέρεις να συγκεντρώσεις τους μαχητές σου εδώ προτού ο Σίλγκερομ ανασυγκροτηθεί, τότε θα πάρεις την πόλη. Η πύλη είναι πεσμένη και οι πολεμιστές του Άνφρακ χτυπημένοι άσχημα.»

«Το ίδιο δεν ισχύει και για τους δικούς μας;»

«Είπα, να φέρεις καινούργιους μαχητές...»

Καινούργιο αίμα, σκέφτηκε η Νίθρα. *Περισσότερο αίμα...* Μετά, όμως, ένας άλλος συλλογισμός πέρασε απ' το νου της: *Το Άνφρακ έχει ανοιχτά σύνορα. Αυτό πρέπει να εκμεταλλευτώ. Αυτό δεν έλεγα, εξαρχής, ότι θα εκμεταλλευτώ;*

«Θα δω τι μπορώ να κάνω,» είπε. Και πρόσθεσε, διστακτικά: «Για τη Χρυσοδάκτυλη... Θα φροντίσεις εσύ για τη Χρυσοδάκτυλη;»

Ο Φένταρ ένευσε, αμίλητος.

«Θα χρειαστώ ένα άλογο,» είπε η Νίθρα, μετά από λίγο, «για να φύγω.»

«Θα σου βρούμε ένα, και κάποιους να σε συνοδεύουν.»

«Όχι· έχετε ανάγκη όλους τους πολεμιστές που βρίσκονται εδώ. Κι επιπλέον, δε νομίζω κανέναν να με ληστέψει στο δρόμο. Δε μοιάζω για Βασίλισσα σ' αυτά τα χάλια. Θα πάω μέχρι τη Βόλγκρεν μόνη μου, κι εκεί η Αρχόντισσα Ομάλθα, υποθέτω, θα μου δώσει κανέναν-δύο σωματοφύλακες, για να ταξιδέψω προς την Έρλεν.»

«Εντάξει,» είπε ο Φένταρ, και την αγκάλιασε, σφιχτά. «Να προσέχεις πολύ.» Φίλησε το μέτωπό της.

«Κι εσύ.» Η Νίθρα αισθάνθηκε δάκρυα να μαζεύονται στις άκριες των ματιών της.

Το μεσημέρι, έφαγε ό,τι μπόρεσε να βρει από τις προμήθειες του στρατού, ντύθηκε με ταξιδιωτικά ρούχα, και καβάλησε το κουρασμένο άλογο που της έφερε ένας στρατιώτης.

«Είναι το πιο ακμαίο που έχουμε, Βασίλισσά μου,» της είπε. «Τα άλλα είναι ή σε χειρότερη κατάσταση ή κουτσά ή τραυματισμένα.»

Η Νίθρα χάιδεψε τη μακριά, μαύρη χαίτη του ζώου, το οποίο ρουθούνισε, σα να ήθελε να την ευχαριστήσει για το χάδι, ύστερα από την κόλαση που είχε περάσει. «Δεν πειράζει. Αυτός εδώ είναι ό,τι πρέπει, στρατιώτη. Σ' ευχαριστώ.»

Ο άντρας, που η αριστερή μεριά του προσώπου του ήταν τραυματισμένη και ένας επίδεσμος την τύλιγε κρύβοντας το ένα του μάτι, έκανε μια σύντομη υπόκλιση και απομακρύνθηκε.

Η Νίθρα χαιρέτησε τον Φένταρ εξ αποστάσεως, με το ύψωμα του χεριού, και ήπτευσε ανατολικά. Οι οπλές του αλόγου της αντηχούσαν επάνω στη μεγάλη λιθόστρωτη δημοσιά του Νούφρεκ.

Βιβλίο Δέκατο-Τρίτο
Ο Τύραννος

Κεφάλαιο 1

Στη Μεταλλασσόμενη Ήπειρο

Όταν ο ήλιος χάθηκε από τον ουρανό και η αρχετοπική σιγαλιά απλώθηκε στην Κουαλανάρα, το σαυράκι ανακάλυψε, ξαφνικά, ότι δεν μπορούσε πλέον να μεταμορφωθεί, ούτε να χρησιμοποιήσει τη Ματιά του, για να κοιτάξει τις χρονοροές. Τι είχε συμβεί; Τι είχε συμβεί, επάνω που όλα του τα σχέδια πήγαιναν τόσο καλά;

Τρομοκρατήθηκε και έφυγε από το Παλάτι του Βράχου, εγκαταλείποντας τη Βασίλισσα Φέρνταναθ χωρίς καμία εξήγηση. Τρέχοντας μέσα στα χιόνια, κατευθύνθηκε σε μια Αρχετοπική Είσοδο που γνώριζε καλά, ελπίζοντας ότι θα βρισκόταν εκεί και δε θα είχε κι αυτή εξαφανιστεί.

Δεν είχε εξαφανιστεί. Ήταν στο σημείο όπου τη θυμόταν. Μια τρύπα ανάμεσα σε δύο πέτρες, τόσο μικρή που μονάχα ένα εξίσου μικρό πλάσμα θα μπορούσε να περάσει μέσα της. Όπως ένα σαυράκι.

Μπήκε στους Αρχέτοπους και έτρεξε, όχι τυχαία, αλλά γνωρίζοντας αρκετά μονοπάτια. Είχε μελετήσει ετούτα τα μέρη καλύτερα από τους γιους του, πολύ καλύτερα. Αν και, βέβαια, ο Νουτκάλι δεν τα πήγαινε άσχημα, έπρεπε να παραδεχτεί· είχε καταφέρει να κλείσει συμφωνία με τους Βιρθήλους. Πάντοτε πονηρός ήταν, ο Νουτκάλι· κατεργάρης· έξυπνος. Ο Φανλαγκόθ πάλι είχε άλλες ικανότητες. Ο Λιζναγκάρ, όμως, ήταν ο πατέρας τους, και τους ήξερε και τους δύο. Και όχι μόνον αυτό· ήταν και ο Πρώτος Υπηρέτης της Πρωτοπλάσματικής Μάζας, προικισμένος με περισσότερες δυνάμεις, τις οποίες είχε ανακαλύψει πλήρως όταν έφυγε από την Οντον'γκόκι. Αντιλήφτηκε πως, εκεί όπου οι γιοι του δεν μπορούσαν να μεταμορφωθούν, εκείνος μπορούσε· απλά, επειδή δε βρισκόταν σε άμεση επαφή με τη Μάζα, η μεταμόρφωση έπαιρνε περισσότερο χρόνο. Επίσης, αντιλήφτηκε ότι, ενώ εκείνοι μπορούσαν να κρύψουν μονάχα ελάχιστα σημεία μέσα στο μπερδεμένο χωροχρονικό πλέγμα, εκείνος μπορούσε να καλύψει όλα του τα ίχνη. Επομένως, ο νικητής του παιχνιδιού ήταν, εξαρχής, προκαθορισμένος, ασχέτως αν οι γιοι του δεν το ήξε-

ραν. Ο Λιζναγκάρ θα έλεγχε ολόκληρη την Κουαλανάρα, από το Βορρά ως το Νότο, από την Ανατολή ως τη Δύση, και ο Φανλαγκόθ κι ο Νουτκάλι θ'αναγκάζονταν ν'αποδεχτούν την εξουσία του και να παραδεχτούν την ήττα τους.

Κανονικά, έπρεπε να είχαν συμμαχήσει, οι ανόητοι, αν ήθελαν να τον νικήσουν. Το παιχνίδι δεν ήταν δίκαιο γι'αυτούς. Ο Λιζναγκάρ είχε το πλεονέκτημα...

...αλλά, τώρα πια, είχε πάψει να το έχει. Η Κουαλανάρα είχε παγώσει. Οι χρονορροές είχαν εξαφανιστεί, καθώς και η επαφή με την Πρωτοπλασματική Μάζα.

Τουλάχιστον, η Οντον'γκόκι είχε παραμείνει όπως ήταν; Γιατί, αν κι αυτή είχε αλλάξει –ο Λιζναγκάρ ένιωθε τρομοκρατημένος, για πρώτη φορά ύστερα από τη Μετάλλαξή του–, τότε εκείνος θα παρέμενε, για πάντα, παγιδευμένος σε τούτη τη μορφή μικρής σαύρας, έχοντας χάσει όλες του τις δυνάμεις.

Έτρεξε και έτρεξε και έτρεξε μέσα στους Αρχέτοπους, περνώντας μέσα από πυκνόφυλλα δάση, διασχίζοντας γέφυρες που συνδέαν ψηλά βουνά, πηδώντας επάνω σε πέτρες για να αποφύγει βαλτόνερα, τρυπώνοντας σε λαγούμια και βγαίνοντας από την άλλη μεριά... ώσπου βρέθηκε μπροστά στο άνοιγμα, νιώθοντας τα σαυρίσια πόδια του να φλέγονται από την ξέφρενή του πορεία.

Το άνοιγμα οδηγούσε στην Οντον'γκόκι, και εδώ η πραγματικότητα των Αρχέτοπων *διαβρωνόταν*. Η πλήρη ακινησία *τρωγόταν* από την Πρωτοπλασματική Μάζα. Αργά. Τόσο αργά. Αλλά τρωγόταν. Και, στο τέλος, μετά από εκατοντάδες και εκατοντάδες και εκατοντάδες χρόνια, ο ένας κατόπιν του άλλου, οι Αρχέτοποι θα καταστρέφονταν. Όπως όφειλαν να καταστραφούν. Έτσι κι αλλιώς, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από λάθη των αναπλάσεων της Μάζας. Δεν προσέφεραν κάτι στην Κουαλανάρα· ήταν ένα βάρος στα σπλάχνα της. Η Μάζα, όμως... η Μάζα ήταν η Ζωή. Δίχως τη Μάζα τίποτα δεν μπορούσε να υπάρξει. Και η Οντον'γκόκι ήταν η Μάζα –η Ζωή– σ'όλο της το μεγαλείο! Δημιουργία, μετάλλαξη, θάνατος, ανάπλαση. Μια ατελείωτη παλέτα χρωμάτων. Το όνειρο ενός καλλιτέχνη.

Το οποίο ακόμα υπήρχε. Η αρχετοπική αλλαγή της Κουαλανάρα δεν το είχε επηρεάσει.

Το σαυράκι έτρεξε μέσα στο άνοιγμα και βγήκε κάτω από ένα πανύψηλο δέντρο της Οντονγκόκι, το οποίο άγγιζε τον ουρανό, όπου τρεις ήλιοι –ένας πράσινος, τριγωνικός· ένας μαύρος, κυκλικός, τυλιγμένος από στριφτές, οφιοειδείς φλόγες· και ένας ασημένιος, κυβικός, που η επιφάνειά του έκανε ιριδισμούς– φεγγοβολούσαν.

Ο Λιζναγκάρ πήρε την ανθρώπινή του μορφή, και ύψωσε τα χέρια του πάνω απ'το κεφάλι, γελώντας.

Αισθανόταν καλά σε τούτο το περιβάλλον. Αισθανόταν *ελεύθερος*!

Μεταμορφώθηκε σ'ένα πελώριο πτηνό και πέταξε πάνω από μια πυκνή ζούγκλα, γεμάτη ζωντανά δέντρα, τα οποία υποκλίνονταν στο πέρασμά του ή τον χαιρετούσαν. Ο Λιζναγκάρ φύτρωσε δύο πλοκάμια από τις πλευρές του σώματός του και τα χαιρέτησε κι αυτός.

Αφέντη! Αφέντη! Αφέντη! του φώναζαν τα δέντρα. *Καλωσόρισες! Καλωσόρισες! Καλωσόρισες!*

Είσαι ο νικητής του παιχνιδιού, Αφέντη;

Όχι ακόμα, απάντησε ο Λιζναγκάρ. Κάτι συνέβη στον κόσμο. Σαν οι Αρχέτοποι να εξάπλωσαν την επιρροή τους. Τι γνωρίζετε γι'αυτό;

Δεν ήξεραν τίποτα. Δεν καταλάβαιναν για τι πράγμα τούς μιλούσε.

Οικοδομήστε μια πόλη για μένα! πρόσταξε. Και ένα παλάτι στο κέντρο, για να καθίσω.

Τα δέντρα επιμηκύνθηκαν, μπλέχτηκαν αναμεταξύ τους, σχημάτισαν, με τους κορμούς και τα φυλλώματά τους, εκείνο που τους είχε ζητήσει. Ένας βράχος έλιωσε και μετατράπηκε σε θρόνο, στην κορυφή των σκαλοπατιών, μπροστά από το παλάτι. Ο Λιζναγκάρ κατέβηκε απ'τον ουρανό –όπου τώρα ζωντανές φλόγες και ηλεκτρόπτερα χόρευαν– και, παίρνοντας μια μορφή ανάμεσα σε πτηνό και άνθρωπο, κάθισε.

«Ακούστε με!» φώναξε στην άδεια πόλη. «Η Κουαλανάρα έχει υποστεί μια... δυσάρεστη αλλαγή. Νομίζω ότι μεταβάλλεται σε Αρχέτοπο. Αποκόπτεται από την Πρωτοπλασματική Μάζα, τη Μητέρα όλων μας, την ίδια τη Ζωή. Είναι τραγικό, παιδιά μου!

»Ρωτήστε παντού μέσα στην Αυτοκρατορία μου. Ρωτήστε να μάθετε ποιος γνωρίζει τι συμβαίνει. Ρωτήστε να μάθετε ποιος ξέρει την αιτία. Ρωτήστε να μάθετε ποιος μπορεί να μας βρει λύση, ή να μας *καθοδηγήσει* προς μία λύση.»

Μάλιστα, Ύψιστε Άρχοντα. Μάλιστα, Ύψιστε Άρχοντα. Μάλιστα, Ύψιστε Άρχοντα, αποκρίθηκαν η πόλη, η γη, κι ο ουρανός. Οι ζωντανές φλόγες και τα ηλεκτρόπτερα πέταξαν στα πέρατα της Οντονγκόκι. Σκουλήκια ορθώθηκαν, παίρνοντας ανθρώπινες μορφές με πόδια πελεκάνου, και έτρεξαν. Οι πλάκες των οδών πετάχτηκαν επάνω, έγιναν λίθινα ερπετά, και σύρθηκαν προς κάθε κατεύθυνση. Τα δέντρα ψιθύρισαν αναμεταξύ τους, θροϊζοντας.

Δύσκολα τα πράγματα, Αφέντη; ρώτησε ο θρόνος του Λιζναγκάρ.

«Πολύ δύσκολα, φίλε μου...» αποκρίθηκε εκείνος, μελαγχολικά. «Πολύ, πολύ δύσκολα...»

Ύψωσε πάλι τη φωνή του: «Και μάθετε αν οι γιοι μου, ο Νουτκάλι κι ο Φανλαγκόθ, βρίσκονται εδώ. Κι αν βρίσκονται, ζητήστε τους να έρθουν να μιλήσουμε.»

Ο πράσινος ήλιος μεταμορφώθηκε, αργά, καθώς η ώρα περνούσε· από τριγωνικός, έγινε σφαιρικός. Ο μαύρος ήλιος μετατράπηκε σε τέσσερις ομόκεντρους κύκλους. Ο ασημένιος ήλιος πήρε σχήμα Μ.

Και ένα ηλεκτρόπτερο ήρθε να φτερουγίσει μπροστά απ'το θρόνο του Λιζναγκάρ και να ψιθυρίσει στο ξαφνικά τριπλασιασμένο σε μέγεθος αφτί του: «ΞΞΞΞΞΞ-ΞΞΞΞΞ, *Αφέντη! Ήμουν στο Δάσος των Κεράτων, ΞΞΞΞΞΞ-ΞΞΞΞΞ. Πέρασα κοντά από τη Θύρα, και μέσα της είδα έναν πελώριο μάτι, ΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞ! Το μάτι μού ζήτησε να σου πω ότι επιθυμεί να συζητήσετε. Γνωρίζει, λέει, πώς μπορείς να λύσεις το πρόβλημα, ΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞ!*»

«Πώς λέγεται αυτό το μάτι;»

«Δεν είπε, Αφέντη.»

«Ακόμα στη Θύρα βρίσκεται;»

«*Νομίζω, ΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞ...*»

Ο Λιζναγκάρ μίκρυνε, μίκρυνε, μίκρυνε, και έλαμψε. Είχε μεταμορφωθεί κι εκείνος σε ηλεκτρόπτερο. «*Πάμε, ΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞ!*» είπε, και πέταξε.

Τα δύο ηλεκτρόπτερα διέσχισαν τη διαρκώς μεταβαλλόμενη Οντονγκόκι, φτάνοντας στο Δάσος των Κεράτων και στη Θύρα.

Ο Λιζναγκάρ πήρε τη μορφή πελώριου, κερασφόρου βοδιού, με μάτια κατακόκκινα και οργισμένα. «Παρουσιάσου!» φώναξε, βλέποντας μέσα στο άνοιγμα μονάχα τη δίνη.

<<ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΞΑΝΑ;>> είπε η Θύρα.

«Όχι εσύ! Το μάτι. Με πληροφόρησαν ότι ένα μάτι με ζητά.»

Η Θύρα γέλασε, και τα μάτια επάνω στα κέρατα ανοιγόκλεισαν, σπασμωδικά. <<ΕΧΟΥΜΕ ΠΟΛΛΑ ΜΑΤΙΑ ΕΔΩ... ΧΟ-ΧΟ-ΧΟ-ΧΟ!>>

Το βόδι στράφηκε στο ηλεκτρόπτερο. «Δε μου είπες ότι ήταν ένα μάτι μέσα στη Θύρα;»

«ΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞ, ήταν, Αφέντη. Και μου μίλησε. Σε ζήτησε, ΞΞΞΞΞΞΞΞΞΞ!»

Η δίνη σχίστηκε και πίσω της ένας πελώριος οφθαλμός παρουσιάστηκε, γύρω από τον οποίο μαύρες φιγούρες χόρευαν. Ο Λιζναγκάρ δυσκολευόταν να διακρίνει τη μορφή τους, κι αυτό δεν οφειλόταν στο ότι μεταλλάσσονταν, όπως τα πλάσματα της Οντονόγκοκι: όχι, είχαν σταθερή μορφή, απλά εκείνος δεν είχε τη δυνατότητα να τις δει καθαρά, σαν κάτι να παρεμβαλλόταν, κάποιο ακατονόμαστο παραπετάσμα.

«Εσύ με ζήτησες;» Το βόδι μεταμορφώθηκε σε άνθρωπο με δερμάτινα φτερά στην πλάτη. Στο κεφάλι του υπήρχε μια ολόχρυση κορόνα, γεμάτη πολύτιμους λίθους. Το ντύσιμό του ήταν αυτό ενός πανίσχυρου αυτοκράτορα, κι από τη μέση του κρεμόταν ένα μεγάλο σπαθί, με αργυρά πλοκάμια να ανασαλεύουν στον προφυλακτήρα της λαβής του.

ΝΑΙ, ΕΓΩ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΛΙΖΝΑΓΚΑΡ.

«Ποιος είσαι; Από πού έρχεσαι;»

ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΛΕΣ «Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ-ΕΞΩ-ΑΠΟ-ΤΗΝ-ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ», ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ· Ή, ΑΠΛΑ, «Ο ΟΦΘΑΛΜΟΣ». ΚΑΙ ΕΡΧΟΜΑΙ ΑΠΟ ΑΛΛΟΥ. ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΑ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑ.

«Η ανακρίβειά σου, Οφθαλμέ, είναι εντυπωσιακή,» αποκρίθηκε ο Λιζναγκάρ, και στα μάτια του άναψαν πραγματικές φωτιές, ενώ τα πλοκάμια του ξίφους του κινήθηκαν πιο γρήγορα, σαν να είχαν εξοργιστεί.

ΓΝΩΡΙΖΩ ΤΙ ΣΕ ΑΠΑΣΧΟΛΕΙ.

«Και έχεις να προσφέρεις κάποια χρήσιμη πληροφορία;»

ΝΑΙ. ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΠΟΙΟΙ ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ, ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙΣ.

«Και τι ζητάς ως αντάλλαγμα;»

ΤΙΠΟΤΑ.

Τα μάτια του Λιζναγκάρ στένεψαν, το μέτωπό του ζάρωσε. Τα πλοκάμια του ξίφους του τρίφτηκαν αναμεταξύ τους, σαν να απορούσαν.

Το ηλεκτρόπτερο έκανε νευρικά ξξξξξξξξξξ, ξξξξξξξξξξ, ξξξξξξξξξξ στον αέρα, φτερουγίζοντας γύρω απ'το κεφάλι του Αυτοκράτορά του.

ΤΟ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ.

«Μου φαίνεται παράξενος ο αναπάντεχος αλτρουισμός σου, αλλά συνέχισε να μιλάς. Ενδιαφέρομαι ν'ακούσω.»

ΟΙ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΙ ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ Η ΡΙΚΝΑΒΑΘ ΤΩΝ ΚΑΡΜΩΖ. ΜΕΣΩ ΑΥΤΗΣ, ΜΕΤΑΛΛΑΣΣΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ ΣΕ ΑΡΧΕΤΟΠΟ.

Έπρεπε να το είχα φανταστεί, σκέφτηκε ο Λιζναγκάρ. «Και πώς προτείνεις να λύσω το πρόβλημα;»

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΥΣ, ΚΑΙ ΦΕΡΕ ΤΗ ΡΙΚΝΑΒΑΘ ΕΔΩ, ΣΕ ΜΕΝΑ.

«Χα! Άρα, θέλεις κάτι.»

ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ Η ΚΑΡΜΩΖ ΝΑ ΦΥΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΣΑΣ. ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ.

«Όχι για μένα, Οφθαλμέ. Εγώ προβλέπω τον κίνδυνο.»

ΤΟΤΕ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΕΣ ΝΑ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗ, Ω ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗ; Η φωνή ήταν γεμάτη ειρωνεία.

«Δεν προβλέπω τίποτα εκεί όπου δεν έχει πρόσβαση η Πρωτοπλασματική Μάζα. Αλλά μου φαίνεται ότι αυτό ήδη το γνωρίζεις...»

ΠΡΑΓΜΑΤΙ, ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΩ. ΑΛΛΑ, ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΡΟΣΒΑΣΗ Η ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΜΑΤΙΚΗ ΜΑΖΑ, ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΕΚΕΙ ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΙΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ...

«Αυταπατάσαι.»

ΠΟΣΟ ΜΑΚΡΙΑ ΦΤΑΝΕΙ Η ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ, ΛΙΖΝΑΓΚΑΡ;

«Αρκετά μακριά.»

ΝΑΙ, ΤΟ ΞΕΡΩ. ΑΛΛΑ, ΕΧΕ ΜΟΥ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ, Η ΚΑΡΜΩΖ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ, ΜΕ ΤΡΟΠΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΔΙ-ΑΝΟΗΘΕΙΣ. ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΩΣΕ ΤΗ ΣΕ ΜΕΝΑ!

<<ΜΗΝ ΤΟΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΤΗΣ ΘΑ ΣΕ ΞΕΓΕΛΑΣΕΙ!>>

«Σκασμός!» είπε ο Λιζναγκάρ στη Θύρα. Και στον Οφθαλμό: «Δυστυχώς, υπάρχει ένα πρόβλημα: δεν μπορώ να φτάσω στους Μετουσιωμένους. Δεν ξέρω το δρόμο.»

ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ Γ΄ΑΥΤΟ· ΕΝΑΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΜΟΥ ΘΑ ΣΕ ΟΔΗΓΗΣΕΙ, ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΑΠΕΧΘΑΝΕΤΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ.

«Ποιος;»

ΤΙ ΞΕΡΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΦΕΝ΄ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ;

Ο Λιζναγκάρ βλεφάρισε, προσπαθώντας να θυμηθεί. Τον είχε γνωρίσει σε κάποιο ταξίδι του, ελάνω στις χρονορροές; Τον είχε γνωρίσει ταξιδεύοντας στο παρελθόν της Κουαλανάρα;

Ο Οφθαλμός γέλασε. *ΒΛΕΠΕΙΣ; ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ. ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ, ΜΑ ΤΟΣΟ, ΠΑΛΙΑ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΕΝ΄ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ...*

«Εσύ πώς ξέρεις γι' αυτόν;»

ΣΑΣ ΚΟΙΤΑΖΩ ΑΠΟ ΑΛΛΟ ΕΠΙΠΕΔΟ, ΛΙΖΝΑΓΚΑΡ· ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΑΣ. ΑΛΛΑ ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΜΑΣ ΤΩΡΑ: Ο ΦΕΝ΄ΤΡΟΥΤΑΚ ΘΑ ΣΕ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ. ΘΑ ΣΕ ΟΔΗΓΗΣΕΙ Σ' ΑΥΤΟΥΣ, ΚΙ ΕΣΥ ΘΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΣΕΙΣ· ΚΙ ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΣΥΝΕΤΟΣ, ΘΑ ΠΑΡΑΔΩΣΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΜΩΖ ΣΕ ΜΕΝΑ.

«Κι αν δεν είμαι συνετός;»

ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΟΗΤΟΣ, ΘΑ ΤΗΝ ΑΦΗΣΕΙΣ ΝΑ ΖΗΣΕΙ. ΑΝ ΕΙΣΑΙ, ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ, ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΟΣ, ΘΑ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΕΙΣ.

«Πού θα βρω αυτόν τον Φεν'τρουτάκ Μαρ, Οφθαλμέ;» ρώτησε ο Λιζναγκάρ.

Και ο Οφθαλμός-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα τού είπε.

Κεφάλαιο 2

Έλμας

Βρισκόμαστε εδώ μετά από διαταγή της Βασίλισσας Θάρνιν, δικαιωματικής κατόχου του Βασάλτινου Θρόνου. Ορίστε και το πιστοποιητικό μας.»

Ο διοικητής της πύλης πήρε το χαρτί στα σημαδεμένα του χέρια και το ξετύλιξε, σμίγοντας τα φρύδια του και διαβάζοντάς το.

«Ποιος είναι ο Στρατηγός Άσθαν;» ρώτησε. «Εσείς;» Κοίταξε πατόκορφα τον άντρα εμπρός του, ο οποίος ήταν ψηλός –από τους ψηλότερους ανθρώπους που είχε δει ο διοικητής στη ζωή του–, γεροδεμένος, με μαύρα, κοντά μαλλιά και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο. Φορούσε ένα μαύρο, μεταξωτό πανωφόρι με ασημένια κουμπιά, πάνω από λευκό πουκάμισο· ένα μαύρο, δερμάτινο παντελόνι· γυριστές, καφετιές μπότες, που γυάλιζαν, σαν κάποιος να τις είχε πρόσφατα τρίψει· και έναν λευκό μανδύα, πλασιωμένο από χρυσό σιρίτι. Από την πλατιά, καφέ ζώνη του άντρα κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος. Το άλλο του χέρι ήταν μελαχρινό και μυώδες.

«Ναι, εγώ είμαι ο Στρατηγός Άσθαν.»

«Και θα μείνετε εδώ ως Αντιπρόσωπος της νέας Βασίλισσας;»

«Με ρωτάτε πράγματα που ήδη γράφει το πιστοποιητικό μου, κύριε διοικητή;» αντιγύρισε ο Άσθαν, παίρνοντας ενοχλημένη έκφραση. «Παραμερίστε, παρακαλώ. Πρέπει να περάσουμε, ώστε να μιλήσουμε με την Έπαρχο Κερλάνα.»

Ο διοικητής της πύλης του επέστρεψε το χαρτί, δίχως να μιλήσει, κι έγνεψε στους στρατιώτες του να κάνουν χώρο για τον Στρατηγό και τους συνοδούς του. Εκείνοι υπάκουσαν, και η ομάδα, που αποτελείτο από εικοσιπέντε ιπείς, ένα κάρο με έξι υπηρέτες, και τον Άσθαν, μπήκε στην Έλμας, καθώς το απογευματινό φως του ανήλιαγου ουρανού έλουζε την πόλη.

«Θα σας συνοδέψω, φυσικά,» τους είπε ο διοικητής της πύλης, προτού απομακρυνθούν. «Δώστε μου μια στιγμή μόνο, αν έχετε την καλοσύνη.»

«Ασφαλώς, κύριε διοικητά,» αποκρίθηκε, τυπικά, ο Άσθαν, και ο άντρας με τα σημαδεμένα χέρια μπήκε σ'ένα πέτρινο οικοδόμημα.

Η Λερβάρη, που καθόταν δίπλα στον οδηγό της άμαξας, έριξε ένα βλέμμα στον Άσθαν, χαμογελώντας διακριτικά. Ύστερα, η ματιά της πήγε στον Σάρναλ, τον κατάσκοπο που ήταν ντυμένος ιππέας και βρισκόταν κοντά στον Στρατηγό. Ο άνθρωπος αυτός τής φαινόταν πολύ παράξενος, και τον παρατηρούσε σ'όλο το ταξίδι από τη Φίρ-θμας ως εδώ... το οποίο δεν ήταν και μεγάλο, ωστόσο ο Σάρναλ είχε καταφέρει να την εντυπωσιάσει, μέσα σ'αυτό το μικρό χρονικό διάστημα. Και δεν ήταν επειδή έκανε κάτι· ήταν επειδή δεν έκανε τίποτα. Έμοιαζε να ταιριάζει απόλυτα με τους υπόλοιπους στρατιώτες, σαν να είχε ζήσει όλη του τη ζωή σε στρατώνες και σε στρατόπεδα. Σίγουρα, κανείς δε θα σκεφτόταν ότι ήταν κατάσκοπος. Η Λερβάρη αναρωτιόταν αν οι άλλοι στρατιώτες το ήξεραν, καθώς κι οι άλλοι υπηρέτες. Εκείνη, πάντως, δεν τους είχε πει κουβέντα. Έτσι κι αλλιώς, δεν πολυμιλούσε με τους στρατιώτες, και οι υπηρέτες έδειχναν να την αντιπαθούν, επειδή την είχαν δει να μοιράζεται τη σκηνή του Άσθαν, το μοναδικό βράδυ που κατασκήνωσαν στο δρόμο. Θεωρούσαν ότι είχε την «εύνοια του Στρατηγού» και, άρα, δεν ήταν «δική τους». Βέβαια, οι περισσότεροι ήταν καινούργιοι, που η Λερβάρη δεν τους ήξερε, και, κάπως, τους δικαιολογούσε. Ωστόσο, ο ένας ήταν παλιός, κι αυτόν δεν τον δικαιολογούσε, με τίποτα.

Ο Άσθαν αναδεύτηκε επάνω στη σέλα του, καθώς περίμενε τον διοικητή της πύλης να επιστρέψει. Ο άντρας με τα σημαδεμένα χέρια δεν του ενέπνεε εμπιστοσύνη, αλλά δεν πίστευε ότι είχε και κακό στο μυαλό του. Ένας στρατιωτικός ήταν· θα τους πήγαινε στην Αρχόντισσα, όπως όριζε η δουλειά του.

Ο Σάρναλ πλησίασε τον Άσθαν και του ψιθύρισε σ'αφτί: «Στρατηγέ, πες στην υπηρέτριά σου να πάψει να με κοιτάζει έτσι. Θ'αρχίσουν οι πάντες να με υποψιάζονται.»

Ο Άσθαν δεν είχε παρατηρήσει ότι η Λερβάρη κοιτούσε τον κατάσκοπο κάπως, αλλά ένευσε, σιωπηλά.

Ο διοικητής με τα σημαδεμένα χέρια επέστρεψε, έφιππος, και είπε: «Ονομάζομαι Θόρνελ, Στρατηγέ.»

«Χαίρω πολύ, Διοικητή Θόρνελ,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, και ξεκίνησαν να πορεύονται επάνω στην κεντρική οδό, κατευθυνόμενοι ανατολικά.

Ο Άσθαν παρατήρησε πως η Έλμας έμοιαζε με όλες τις άλλες Ενρεβήλιες πόλεις από τις οποίες είχε περάσει, ερχόμενος στη Φίρθμας: Η αρχιτεκτονική των οικοδομημάτων διέφερε από αυτή του Νόρβηλ, αλλά όχι σε μεγάλο βαθμό· ουσιαστικά, είχε περισσότερες γωνίες.

Η κίνηση στο δρόμο ήταν πολλή, αλλά οι άνθρωποι παραμέριζαν για να περάσει η συνοδεία· και, όταν ο Διοικητής Θόρνελ έβλεπε ότι κάποιος δεν παραμέριζε εγκαίρως, άρχιζε να του φωνάζει και να τον απειλεί.

Ύστερα από ένα σημείο, όμως, ο κόσμος αραιώσε αξιοσημείωτα.

Ο Άσθαν έριξε στον Θόρνελ ένα ερωτηματικό βλέμμα, κι εκείνος είπε: «Από εκεί» –έδειξε πίσω, με τον αντίχειρά του– «είναι οι αγορές. Πάντα γίνεται χαλασμός.»

Ο Άσθαν κοίταξε πάνω από τον ώμο του. Δεν μπορούσε να δει καμία αγορά. Οπότε, μάλλον, ο διοικητής θα εννοούσε ότι οι αγορές ήταν κάπου κοντά... *Τέλος πάντων, θα ρωτήσω τη Λερβάρη, μετά.*

Έστρεψε το βλέμμα του μπροστά, στον κεντρικό δρόμο που εκείνος και η συνοδεία του διέσχιζαν χωρίς να καθυστερούνται από το πλήθος. Και, σύντομα, είδε τη γέφυρα και τον ποταμό Λάηνηλ.

Η γέφυρα ήταν πέτρινη και φρουρούμενη. Ο Διοικητής Θόρνελ μίλησε με τους φρουρούς και εκείνοι άφησαν τη συνοδεία να περάσει, και να φτάσει σ'ένα νησί στη μέση του ποταμού, το οποίο ήταν τόσο γεμάτο με χτίρια, ώστε δεν υπήρχαν δρόμοι ανάμεσά τους· ωστόσο, ο Άσθαν μπορούσε να δει σκάλες (πέτρινες και σχοινένιες) και γέφυρες, για να μετακινείται ο κόσμος από το ένα οικοδόμημα στο άλλο. *Ποντικότρυπες, μα τον Βάνραλ!* σκέφτηκε, απορώντας τι είχε κάνει τους κατοίκους να ζουν εκεί μέσα. Τόσο σημαντικό ήταν ετούτο το νησάκι, ώστε να συγκεντρώνει όλους αυτούς;

(Το σημείωσε στο μυαλό του, για να ρωτήσει τη Λερβάρη, αργότερα.)

Μονάχα ένας δρόμος φαινόταν εδώ: αυτός που η συνοδεία του ακολουθούσε και ο οποίος οδηγούσε στην πέρα άκρη του νησιού, όπου πάλι υπήρχε γέφυρα και φρουροί. Όπως και πριν, ο Θόρνελ τούς μίλησε, και άφησαν την ομάδα να περάσει. Οπότε, ο Άσθαν εί-

δε το παλάτι της Έλμας να ορθώνεται πάνω από τα υπόλοιπα οικοδομήματα, στα νοτιοανατολικά.

Διασχίζοντας την κεντρική οδό της πόλης, ο Νορβήλιος Στρατηγός και η συνοδεία του έφτασαν σ'ένα σημείο όπου ο δρόμος έστριβε και όπου φρουροί στέκονταν, πίσω από μια καγκελόπορτα που έμοιαζε εξαιρετικά βαριά και ισχυρή.

«Ο Στρατηγός Άσθαν,» είπε ο Θόρνελ, δείχνοντάς τον, με μια κόσμια χειρονομία, «βρίσκεται εδώ ως Αντιπρόσωπος της Βασίλισσας Θάρνιν, και επιθυμεί να μιλήσει με την Αρχόντισσα Κερλάνα.»

«Θα ειδοποιήσουμε την Αρχόντισσα,» αποκρίθηκε ένας στρατιώτης, καθώς άνοιγαν τη βαριά καγκελόπορτα. «Εν τω μεταξύ, μπορείτε να ξεκουραστείτε στο στρατώνα, Στρατηγέ.»

Ο Άσθαν και η συνοδεία του μπήκαν σ'έναν μικρό δρόμο, που εκατέρωθέν του βρίσκονταν στρατώνες και στο τέλος του ήταν η πύλη του παλατιού, ψηλή, βαριά (σαφώς βαρύτερη από την καγκελόπορτα), σιδερένια, και συμπαγής, με λαξεύματα επάνω.

Μια γυναίκα βγήκε απ'τον δυτικό στρατώνα, για να τους υποδεχτεί. «Χαίρετε, Στρατηγέ Άσθαν,» είπε, καθώς εκείνος αφίππευε. «Ελάτε μαζί μου. Αφήστε τ'άλογά σας και το κάρο σας στους ιπποκόμους μας.»

Την ακολούθησαν στο εσωτερικό του στρατώνα, και κάθισαν σ'ένα μεγάλο, ξύλινο τραπέζι, όπου οι υπηρέτες τούς προσέφεραν φαγητό.

«Η Αρχόντισσα δε θ'αργήσει να σας δεχτεί,» τους διαβεβαίωσε η γυναίκα που τους είχε φέρει εδώ.

Ο Άσθαν δεν είχε όρεξη για φαγητό, αλλά έφαγε μερικές κουταλιές από τη σούπα του, για να μην προσβάλει τους οικοδεσπότες.

Σύντομα, ένας υπηρέτης, ντυμένος με μακρύ, ανοιχτό χιτώνα, λευκό πουκάμισο, και μαύρο παντελόνι, μπήκε στο δωμάτιο και υποκλίθηκε μπροστά στον Άσθαν, λέγοντας: «Άρχοντά μου, η Αρχόντισσα Κερλάνα προσκαλεί εσάς και τη συνοδεία σας στο παλάτι.»

Η βαριά, λαξευτή πύλη ήταν τώρα ανοιχτή και πίσω της φαινόταν μια μεγάλη αίθουσα με κολόνες, όπου υπηρέτες συνάντησαν τον Άσθαν και τους συνοδούς του, και προθυμοποιήθηκαν να τους οδηγήσουν στον ξενώνα.

«Άρχοντά μου,» είπε στον Στρατηγό ο υπηρέτης με τον ανοιχτό χιτώνα –ένας πεννηντάρης άντρας, που, σίγουρα, ήταν ανώτερος των

υπόλοιπων υπηρετών εδώ μέσα, «θα επιθυμούσατε να δείτε αμέσως την Αρχόντισσα, ή θα προτιμούσατε να σας οδηγήσω στο δωμάτιό σας, πρώτα, ώστε να φρεσκαριστείτε;»

«Θα δω την Αρχόντισσα,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Ωστόσο, μπορείτε να οδηγήσετε τη Λερβάρη στο δωμάτιό μου,» πρόσθεσε, ακουμπώντας το χέρι του στους ώμους της υπηρέτριας, «κι εκείνη θα φροντίσει για τα υπόλοιπα.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου,» έκλινε το κεφάλι ο υπηρέτης. «Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ.» Και προπορεύτηκε, ακολουθούμενος από τον Άσθαν.

Διέσχισαν ένα σύντομο διάδρομο, ανέβηκαν μια πλατιά σκάλα στρωμένη με χαλί, και μπήκαν σε μια αίθουσα, μεγαλύτερη από την προηγούμενη. Στο πέρας της βρισκόταν ένας θρόνος, τόσο φαρδύς που θύμιζε Ρουζβάνικο ανάκλιντρο. Ήταν καμωμένος από πέτρα, αλλά γεμάτος μαξιλάρια, ενώ μεταξωτά υφάσματα τον κάλυπταν. Επάνω στα μαξιλάρια καθόταν μια γυναίκα, σε μισοξαπλωτή θέση, με το ένα πόδι στο πάτωμα και το άλλο στο θρόνο. Ήταν μελαχρινή, με δύο μακριές λευκές τούφες εκατέρωθεν του λεπτού της προσώπου. Τα μάτια της, όμως, ήταν πράσινα κι έμοιαζαν να έχουν μια χρυσαφιά απόχρωση μέσα τους. Φορούσε ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, με πολλές πτυχές, κι απ'το λαιμό της κρεμόταν ένα αργυρό περιδέραιο, γεμάτο λαξευτούς δράκους –κατά πάσα πιθανότητα, Νορβήλιο. Ένα ξιφίδιο κρεμόταν από τη χαλαρά δεμένη ζώνη της, η οποία είχε ένα μικρό ρουμπίνι στην αγκράφα.

Ο Άσθαν πλησίασε το θρόνο κι έκανε μια σύντομη υπόκλιση, αγνοώντας τους άλλους ανθρώπους που βρίσκονταν δεξιά κι αριστερά στη μεγάλη αίθουσα. Δεν τους έριξε παρά μια φευγαλέα ματιά· η παρουσία της Αρχόντισσας Κερλάνα είχε κάτι το ανεξήγητα μαγνητικό, που τραβούσε το βλέμμα όπως, μέσα στη νύχτα, η φωτιά τραβά τα έντομα.

«Ο Στρατηγός Άσθαν;» ρώτησε η γυναίκα, με φωνή μουσική αλλά σταθερή συγχρόνως, η οποία θύμιζε στον Άσθαν φωνή αιοδού. «Αντιπρόσωπος της Βασίλισσας Θάρνιν;»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, βρίσκοντας την ίδια του τη φωνή, ξαφνικά, πολύ τραχιά στ'αφτιά του, αντιαισθητι-

κή. «Έχω διαταγή από την Μεγαλειοτάτη να παραμείνω στην πόλη σας, ωσότου το Βασίλειο τεθεί πλήρως υπό την νέα εξουσία.»

Η Κερλάνα αχνομειδίασε, σαν να είχε ακούσει κάτι το ελαφρώς αστείο, και πήρε καθιστή θέση επάνω στο θρόνο της. «Είστε ευπρόσδεκτος, Στρατηγέ Άσθαν. Θα είναι χαρά μας να σας φιλοξενήσουμε για όσο χρειαστεί· όπως θα είναι, επίσης, χαρά μας να προσφέρουμε ό,τι βοήθεια δυνάμεθα στη Βασίλισσα Θάρνιν.»

«Η Μεγαλειοτάτη εκτιμά την αφοσίωσή σας, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άσθαν.

«Έχω πολλές ερωτήσεις να σας κάνω, Στρατηγέ,» είπε η Κερλάνα, «ωστόσο καταλαβαίνω ότι θα είστε κουρασμένος από το ταξίδι σας και θα θέλετε να αναπαυθείτε. Μπορούμε να συζητήσουμε περισσότερο το πρωί, που και εσείς και εγώ θα είμαστε ξεκούραστοι.»

«Όπως επιθυμείτε.» Ο Άσθαν έκλινε το κεφάλι.

«Ο κύριος Χάσνελ θα σας οδηγήσει στο δωμάτιο σας,» είπε η Κερλάνα, κοιτάζοντας τον πενηντάρη υπηρέτη. «Κι αν εκεί υπάρχει κάτι που σας δυσχεραίνει, παρακαλώ, ενημερώστε με αμέσως και θα φροντίσω γι' αυτό.»

«Ευχαριστώ πολύ, Αρχόντισσά μου. Δεν πιστεύω να υπάρξει κάποιο πρόβλημα, αλλά, εάν υπάρξει, θα σας ενημερώσω.»

Η Λερβάρη μπήκε στο δωμάτιο.

«Θα είναι ικανοποιημένος ο Στρατηγός;» ρώτησε η υπηρέτρια που την είχε φέρει εδώ.

Το δωμάτιο ήταν μεγαλύτερο από εκείνο που είχε ο Άσθαν στον στρατώνα της Φίρθμας, πολύ μεγαλύτερο, με δύο παράθυρα στον τοίχο, ένα μεγάλο κρεβάτι στο κέντρο, ένα πέτρινο τζάκι απέναντι από το κρεβάτι, μια μικρή πόρτα που, μάλλον, έβγαζε στο λουτρό και στο αποχωρητήριο, ένα πολύφωτο με δώδεκα κεριά, μια ταπετσαρία με σκηνή κυνηγιού, και έναν ψηλό καθρέφτη. Ένα λεπτό, γκριζό χαλί κάλυπτε το πάτωμα.

«Ναι, έτσι νομίζω,» αποκρίθηκε η Λερβάρη, που δεν έβλεπε κάποιο λόγο γιατί να μην ήταν ικανοποιημένος.

Η υπηρέτρια έκανε νόημα στους άλλους υπηρέτες να φέρουν τα πράγματα μέσα, κι εκείνοι υπάκουσαν.

«Ν'ανάψω το τζάκι;» ρώτησε τη Λερβάρη.

Η Λερβάρη κατένευσε, γιατί η νύχτα ήταν ψυχρή· ένας κρύος άνεμος ερχόταν από βόρεια, από τα βουνά.

Η υπηρέτρια άναψε φωτιά και είπε: «Θα ήθελε κάτι άλλο ο Στρατηγός, ή θα φροντίσεις εσύ για τα υπόλοιπα;»

«Θα φροντίσω εγώ,» αποκρίθηκε η Λερβάρη. «Φαγητό μόνο να φέρετε.»

«Ασφαλώς.»

Οι υπηρέτες που άφησαν το μπαούλο με τα ρούχα δίπλα στο κρεβάτι είχαν ήδη φύγει, και τώρα έφυγε και η υπηρέτρια που είχε ανάψει το τζάκι.

Η Λερβάρη, μένοντας μόνη, έκανε το γύρο του δωματίου, σα να ήθελε να το συνηθίσει. Έσπρωξε την πλευρική πόρτα και είδε ότι, όπως το περίμενε, οδηγούσε σε δύο άλλα μικρότερα δωμάτια, ένα αποχωρητήριο κι ένα λουτρό. Έπιασε το σωλήνα που ξεπρόβαλλε από τον τοίχο, για να δει αν είχε ζεστό νερό. Είχε, έτσι άνοιξε τη βρύση κι ετοίμασε το μπάνιο. Έπειτα, επέστρεψε στο δωμάτιο κι άρχισε να βγάζει τα ρούχα από το μπαούλο και να τα κρεμά στη ντουλάπα, η οποία βρισκόταν δίπλα στην ταπετσαρία.

Εν τω μεταξύ, το φαγητό ήρθε και, μετά από το φαγητό, ο Άσθαν. Η Λερβάρη δε μίλησε· δεν ήξερε τι ακριβώς να πει. Να τον ρωτούσε πώς είχε πάει η συνάντησή του με την Αρχόντισσα; Μα, δεν ήταν αυτή η θέση της...

Ο Άσθαν έβγαλε το μανδύα του και τον κρέμασε. «Ο Σάρναλ μού ζήτησε να μην τον κοιτάς όπως τον κοιτάς.»

«Μα... δεν...»

«Απλά μου το ανέφερε· αυτό είναι όλο.»

Η Λερβάρη ένευσε.

Ο Άσθαν την πλησίασε και ψιθύρισε στ'αφτί της: «Ίσως να μας παρακολουθούν εδώ μέσα, οπότε να προσέχεις τι λες, εντάξει;»

«Εντάξει, Άρχοντά μου.»

«Είπαμε, όχι άλλα Άρχοντα μου'.»

Η Λερβάρη ένευσε.

«Δε μου λες,» ρώτησε ο Άσθαν, ψιθυριστά, «πρόσεξες τίποτα παράξενο σε τούτο το δωμάτιο; Κανένα μέρος απ'όπου κάποιος ίσως να μας κατασκοπεύει;»

Η Λερβάρη ανασήκωσε τους ώμους. «Όχι.»

Ο Άσθαν έριξε μια ματιά τριγύρω. *Ο Σάρναλ θα μπορεί να μας πει αν υπάρχει...* σκέφτηκε.

«Έχω έτοιμο το λουτρό,» τον πληροφόρησε η Λερβάρη.

«Ωραία. Θέλω να σου κάνω και μερικές ερωτήσεις, συγχρόνως. Έλα.»

Η Λερβάρη τον ακολούθησε στο μπάνιο.

Ο Άσθαν γδύθηκε και γλίστρησε μέσα στη σαπουνάδα.

«Θέλω να σε ρωτήσω μερικά πράγματα για την Έλμας,» είπε.

«Έχω φύγει χρόνια από εδώ—»

«Ναι, μου το έχεις πει.»

«Δεν ξέρω λεπτομέρειες.»

«Μην ανησυχείς, δε χρειάζομαι λεπτομέρειες. Όταν ο Διοικητής Θόρνελ μου είπε ότι βρισκόμασταν κοντά στις αγορές, σε ποιες αγορές αναφερόταν;»

«Στην Άνω και στην Κάτω Αγορά,» εξήγησε η Λερβάρη, μοιάζοντας ευχαριστημένη που ήξερε την απάντηση· ένα χαμόγελο διακρινόταν στις γωνίες του στόματός της. «Το σημείο που περάσαμε είναι ακριβώς ανάμεσα στις δύο. Η Άνω Αγορά βρίσκεται βόρεια της Οδού Γεφυρών —Οδός Γεφυρών ονομάζεται ο κεντρικός δρόμος που διασχίσαμε— και η Κάτω Αγορά νότια της.»

«Και το νησί; Τι είναι το νησί;» ρώτησε ο Άσθαν, καθώς έτριβε τους ώμους του, μ'ένα σφουγγάρι.

Η Λερβάρη τού πήρε το σφουγγάρι και τον έτριψε εκείνη. «Ονομάζεται Σιθ-Έλμας, και είναι πανάρχαιο. Στα παλιά τα χρόνια, βέβαια, είχε άλλο όνομα, που αυτό δεν το θυμάμαι. *Σιθ-Έλμας* σημαίνει 'στο μέσο της Έλμας', στην αρχαία γλώσσα.»

«Γιατί είναι τόσο πυκνοκατοικημένο; Το ένα σπίτι είναι πάνω στ'άλλο. Και η αρχιτεκτονική των σπιτιών νομίζω ότι είναι διαφορετική απ'ό,τι στην υπόλοιπη πόλη.»

«Φυσικό είναι, γιατί, όπως σου είπα, το νησί είναι πολύ παλιό. Δηλαδή, άνθρωποι έμεναν εκεί από πολύ παλιά. Από προτού χτιστεί η Έλμας. Τα σπίτια είναι από εκείνο τον καιρό, κι επειδή το νησί είναι μικρό, ήταν χτισμένα το ένα πάνω στ'άλλο.»

«...Ίσως να ήταν και θέμα άμυνας,» είπε, σκεπτικά, ο Άσθαν.

«Θέμα άμυνας;»

«Δύσκολο να κατακτηθεί ένα τέτοιο μέρος. Αλλά, τώρα πλέον, γιατί υπάρχει;»

«Γίνεται εμπόριο,» εξήγησε η Λερβάρη. «Πολλοί έμποροι έχουν τις αποθήκες τους εκεί, ή τα καταστήματά τους. Επίσης, στη Σιθ-Έλμας υπάρχει και το *Πανδοχείου του Ποταμού*, που είναι πασίγνωστο, και τραβάει πολύ κόσμο.»

«Εγώ δεν το ξέρω.»

«Επειδή δεν είσαι από τούτα τα μέρη. Το *Πανδοχείου του Ποταμού* θεωρείται από τα καλύτερα στο Ένρεβηλ. Πολλοί πιστεύουν ότι έχει κι ένα συγκεκριμένο... χμμμ, ύφος, όπως είναι φτιαγμένο μέσα στα σπίτια της Σιθ-Έλμας.

»Υπάρχουν και διάφοροι θρύλοι για θησαυρούς,» πρόσθεσε, μ'ένα κοφτό γέλιο, η Λερβάρη, «ξεχασμένους μέσα σε κάποιο υπόγειο, ή θαμμένους ανάμεσα στα σπίτια.

»Α, και επίσης νομίζω πως έχω ακούσει ότι υπάρχει κάποιο ανακριτήριο εκεί...»

«Ανακριτήριο;» Ο Άσθαν την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. «Του Τυράννου;»

Η Λερβάρη ένευσε. «Αλλά δεν ξέρω πού είναι. Το έχω μόνο ακουστά. Ίσως να μην είναι τίποτα περισσότερο από μια φήμη.»

Ο Άσθαν στράφηκε πάλι μπροστά. «Οι φήμες είναι, συνήθως, παραφουσκωμένες, αλλά πάντοτε εμπεριέχουν αλήθεια... Αναρωτιέμαι αν υπάρχει ακόμα αυτό το ανακριτήριο.»

Η Λερβάρη δε μίλησε.

«Έχει προβλήτες στη Σιθ-Έλμας;» τη ρώτησε ο Άσθαν, ύστερα από λίγο.

«Ναι, έτσι ξέρω. Δεν έχω, όμως, ποτέ πάει η ίδια. Οι έμποροι τις χρησιμοποιούν, για να μεταφέρονται από το νησί στις αποβάθρες της πόλης και να φέρνουν εμπορεύματα. Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί ίσως να θέλω να πάω εκεί με βάρκα, χωρίς να περάσω από τη γέφυρα.»

«Ωστε να ερευνήσεις για το ανακριτήριο;»

«Ναι. Ή εγώ ή ο Σάρναλ.» Και στράφηκε να την κοιτάξει. «Μην τυχόν και σου ξεφύγει τίποτα γι'αυτό.»

«Φυσικά και όχι, Άρχοντά μου!»

Ο Άσθαν γύρισε απ'την άλλη. «Εξακολουθεί, πάντως, να με παρα-
ξενεύει αυτό το μέρος... Γιατί ένας έμπορος να στήσει το μαγαζί του
εκεί και όχι στην αγορά;»

«Λεπτομέρειες δεν ξέρω· έφυγα μικρή από εδώ... Λένε, όμως, ότι
στα καταστήματα της Σιθ'Έλμας βρίσκεις πράγματα που δε βρί-
σκεις αλλού.»

«Τι πράγματα;»

«Δεν ξέρω.»

«Μου φαίνεται ότι θα κάνω αύριο μια βόλτα στο νησί,» είπε ο Ά-
σθαν. «Η ίδια του η ύπαρξη είναι ύποπτη.»

Κεφάλαιο 3

Αίσθηση Δέους

 ιάβαζε την επιστολή του Άρχοντα Νάρφαν, της Σάργκμον, όταν ένας άντρας μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του στρατώνα, ντυμένος σαν ανιχνευτής.

Ο Ήλμον πήρε τα μάτια του από τα γράμματα και κοίταξε τον νεόφερτο.

«Πρίγκιπά μου!» είπε εκείνος, υποκλινόμενος. Και ύστερα, παρατηρώντας τη Θάρνιν στη δεξιά μεριά του τραπεζιού: «Μεγαλειοτάτη,» την προσφώνησε, κάνοντας και σ' αυτήν μια υπόκλιση, καθώς και στους υπόλοιπους που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στο τραπέζι –τη Στρατηγό Βασθέφιν, τον Υποστράτηγο Λύβνιρ, και τους ιερείς Χάρναλιρ και Άντολβαρ. «Άρχοντές μου.

»Λαμβάνω την τιμή να σας αναφέρω ότι βρισκόμαστε στα ίχνη του Τυράννου.»

Κεραυνός εν αιθρία ήταν τα λόγια του. Σιγή απλώθηκε στο δωμάτιο. Ο Ήλμον, που διάβαζε την επιστολή όρθιος, την άφησε να πέσει κι ακούμπησε τις γροθιές του στο ξύλο του τραπεζιού, στηριζόμενος επάνω τους. Τα μάτια του γυάλισαν.

«Συνέχισε, ανιχνευτή!» προέτρεψε τον άντρα. «Πού βρίσκεται ο Σάρναλ;»

Εκείνος καθάρισε το λαιμό του. «Σας είπα, Υψηλότατε, πως είμαστε στα ίχνη του, όχι πως γνωρίζουμε πού βρίσκεται.»

Η γυαλάδα χάθηκε απ' τα μάτια του Μαύρου Πρίγκιπα, και μια σκιά πέρασε από το πρόσωπό του. Κάθισε. «Εντάξει. Πες μας τι ξέρετε ως τώρα.»

«Ο Τυράννος και η συνοδεία του κατευθύνθηκαν βόρεια, μέσα στα βουνά,» ανέφερε ο ανιχνευτής. «Η περιοχή που διέσχισαν είναι βραχώδης και ξερή, επομένως τα ίχνη που άφησαν δύσκολα μπορεί να τα βρει κανείς· κι αν δεν ήταν τόσο μεγάλη ομάδα, ούτε εμείς θα τα είχαμε εντοπίσει. Ωστόσο, τα εντοπίσαμε και τα ακολουθήσαμε· μετ'εμποδίων, οφείλω να ομολογήσω. Μέχρι στιγμής, μας έχουν οδηγήσει στον ποταμό Λάηνηλ, όπου ο Τυράννος, απ' ό,τι καταλαβαί-

νουμε, χρησιμοποίησε έναν συγκεκριμένο φυσικό πόρο για να περάσει. Πρέπει να γνωρίζει αυτά τα εδάφη καλά, ή να έχει μαζί του κάποιον που τα γνωρίζει.»

«Και μετά;»

«Για την ώρα, αυτές τις πληροφορίες έχουμε, Πρίγκιπά μου. Αλλά συνεχίζουμε να τον ακολουθούμε.»

«Έφυγε κανένας από τη συνοδεία του Τυράννου;» ρώτησε ο Ήλμον. «Βρήκατε ίχνη που να κατευθύνονται νότια, προς την Έλμας;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο ανιχνευτής. «Αλλά αυτό δε σημαίνει πως δε συνέβη κάτι τέτοιο, Υψηλότητα. Τα ίχνη ενός, δύο, ή τριών ανθρώπων θα ήταν υπερβολικά δύσκολο να εντοπιστούν στα συγκεκριμένα εδάφη.»

«Μάλιστα...» μουρμούρισε ο Ήλμον, σκεπτικός· και ύστερα, είπε στον ανιχνευτή: «Συνεχίστε την έρευνά σας, και ενημερώστε με, μόλις μάθετε περισσότερα.»

Ο άντρας υποκλίθηκε και έφυγε.

«Νόμιζα ότι τον είχαμε χάσει,» είπε η Θάρνιν. «Αλλά φαίνεται πως, τελικά, έχουμε καλύτερους ανιχνευτές απ'ό,τι πίστευα.»

Ο Ήλμον ένευσε. «Και η αρχική μας υπόθεση αποδεικνύεται σωστή: ο Σάρναλ κατευθύνεται ανατολικά, για να συγκεντρώσει τις δυνάμεις του.»

«Αναρωτιέμαι αν πιστεύει πως, εκτός από όσους άρχοντες μπορεί να συσπειρώσει, θα έχει και βοήθεια από το Σάρενθαλ. Γιατί, λογικά, θα του χρειαστεί. Εμείς έχουμε το Νόρβηλ με το μέρος μας, που είναι αξιοσημείωτη δύναμη· άρα, ο Σάρναλ θα έχει ανάγκη την υποστήριξη ενός εξίσου ισχυρού έθνους.»

«Θα είναι, όμως, πρόθυμο το Σάρενθαλ να στραφεί εναντίον του Νόρβηλ;» έθεσε το ερώτημα η Στρατηγός Βασθέφιν.

Ο Ήλμον ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και το σαγόνι του στη γροθιά του, καθώς θυμόταν ότι η Λιόλα, η κόρη του Άργκελ, είχε αρνηθεί να παντρευτεί τον γιο της Ταράθελ, μιας Σαρενθάλιας μεγαλεμπόρισσας. *Κι αυτό ίσως να φάνηκε προσβλητικό στο Σάρενθαλ. Ίσως να φάνηκε ότι το Νόρβηλ τού γύρισε την πλάτη, αντί να συμμαχήσει μαζί του...*

«Έχεις δίκιο,» έλεγε, εν τω μεταξύ, η Θάρνιν στη Βασθέφιν. «Η απόφαση δε θα είναι εύκολη. Επιπλέον, αν το Σάρενθαλ κάνει μια

τέτοια κίνηση, τι αντίκτυπο θα έχει αυτό για τη φήμη του ανάμεσα στους υπόλοιπους Ωθράγκος; Θα γίνει γνωστό ότι υποστηρίζει έναν τύραννο, έναν σφετεριστή.»

«Ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος, όμως...» είπε ο Ήλμον, με σκοτεινό ύφος.

Η Θάρνιν ύψωσε ένα της φρύδι. «Ξέρεις κάτι που δεν ξέρουμε;»

«Όχι ακριβώς. Αλλά φοβάμαι. Ίσως θα ήταν φρόνιμο ένας δικός μας αντιπρόσωπος να ταξιδέψει στη Σαρενθία...» *Αλλά ποιος; σκέφτηκε. Εγώ δε μπορώ να φύγω από το Ένρεβηλ τώρα. Ούτε η Θάρνιν. Και ποιον άλλο να εμπιστευτώ;*

«Ποιον προτείνεις;» ρώτησε η Βασίλισσα.

Ναι, η αναπόφευκτη ερώτηση: Ποιον; «Δεν είμαι βέβαιος, ακόμα.» Ποιον;

«Θα μπορούσα να πάω εγώ, Πρίγκιπά μου,» δήλωσε ο Άντολβαρ.

Χα! Καλό τ'αστείο σου, Σεβασμιότατε, αλλά δε θέλουμε πόλεμο τώρα. Ειρήνη θέλουμε με τους Σαρενθάλιους. «Χρειάζομαι έναν διπλωμάτη,» είπε ο Ήλμον, «όχι έναν ιερέα.»

«Δεν έχουμε και πολλούς διπλωμάτες ανάμεσα στους επαναστάτες...» παρατήρησε η Θάρνιν, κοιτάζοντας την επιφάνεια του τραπεζιού και δαγκώνοντας το κάτω της χείλος.

«Έχουμε!» είπε ο Ήλμον, σαν ξαφνικά να θυμήθηκε κάτι. «Φυσικά και έχουμε. Όχι πολλούς, σίγουρα, αλλά έναν. Ελπίζω μονάχα να δεχτεί.» Ύψωσε την επιστολή που κρατούσε, την επιστολή από τη Σάργκμον.

«Ο Άρχοντας Νάρφαν;» απώρησε η Θάρνιν. Ο Νάρφαν είχε, κατά καιρούς, βοηθήσει την Επανάσταση, και ποτέ δεν την είχε κυνηγήσει μέσα στην πόλη του, αλλά ο άνθρωπος ήταν, κατά βάση, καιροσκοπός και κερδοσκόπος. Η καινούργια Βασίλισσα δεν πίστευε ότι μπορούσαν να του εμπιστευτούν μια τόσο λεπτή αποστολή.

Ωστόσο, ο Ήλμον δε διαφώνησε μαζί της. «Όχι, δεν αναφέρομαι σ'αυτόν. Αναφέρομαι στη Φινκάλη.»

«Μα, η Φινκάλη δεν είναι διπλωμάτισσα.»

«Γνωρίζει, όμως, αρκετά από διπλωματία, θα έλεγα. Τόσο καιρό στηρίζει την Επανάσταση χωρίς ο σύζυγός της να γνωρίζει τίποτα. Και έχει κάνει δεκάδες δουλειές για εμάς μέσα στη Σάργκμον.»

«Ναι, αλλά ποτέ δεν βγήκε από την πόλη,» τόνισε η Θάρνιν.

«Πάντα υπάρχει πρώτη φορά για όλα...»

Η Βασίλισσα κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω να το δεχτεί. Τι θα πει στο σύζυγό της; Πώς θα το κρύψει αυτό; Δεν είναι κάτι μικρό, όπως τα άλλα που έχει κάνει για μας.»

«Δε θα χρειαστεί να το κρύψει,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Τώρα θα υπηρετήσει την επίσημη εξουσία, ως πρέσβειρα. Κι αν ο σύζυγός της διαφωνεί, τότε είναι προδότης του Βασιλείου, σωστά;» Τα μάτια του Πρίγκιπα στένεψαν, όπως στένευαν όταν είχε στο μυαλό του να ξε-παστρέψει κάποιον.

«Και πάλι,» επέμεινε η Θάρνιν, «θα της προκαλέσουμε πρόβλημα.»

«*Πρόβλημα*; Εμείς έχουμε μεγαλύτερο πρόβλημα, Βασίλισσά μου,» είπε ο Ήλμον. «Ποιον άλλο θα στείλουμε στο Σάρενθαλ; Ποιον καλύτερο;»

Η Θάρνιν δίστασε ν'απαντήσει, προσπαθώντας να σκεφτεί κάποιον... αλλά μη βρίσκοντας κανέναν. «Εντάξει,» αναστέναξε. «Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Όμως εξακολουθεί να μη μ'αρέσει. Κι επιπλέον, δεν είμαι απόλυτα βέβαιη για τη Φινκάλη. Δεν γνωρίζει το Σάρενθαλ· ούτε καν τη Σαρενθία, την πρωτεύουσα.»

«Γιαυτό θα στείλω τον Γάμηρ μαζί της,» είπε ο Ήλμον.

«Ο Γάμηρ ξέρει τη *Φίρθμας*.»

«Θα μάθει και τη Σαρενθία. Είναι αλήτης.»

Η Θάρνιν μειδίασε. «Ένας *εξάιρετος* αλήτης.»

«Ο άνθρωπος που σε βοηθά να κόψεις Αφτιά δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο,» συμφώνησε ο Ήλμον, μειδώντας κι εκείνος. Κι οι δυο τους τον συμπαθούσαν τον Γάμηρ.

«Ελπίζω να μην είναι πολύ νωρίς, Άρχοντά μου,» είπε η υπηρέτρια που στεκόταν στο κατώφλι. «Η Αρχόντισσα Κερλάνα σάς προσκαλεί να πάρετε πρωινό μαζί της, σε μία ώρα.»

«Ευχαριστώ την Αρχόντισσα,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Πες της ότι θα είμαι εκεί.»

Η υπηρέτρια υποκλίθηκε και έφυγε.

Ο Άσθαν έκλεισε, αργά, την πόρτα. *Πρωινό...* σκέφτηκε. Βαριόταν ανυπόφορα να πάρει πρωινό μαζί με την Αρχόντισσα— Ή, μάλλον, όχι· δεν ήταν καλό να λέει ψέματα στον εαυτό του. Φοβόταν. Η Κερ-

λάνα τού προκαλούσε ένα παράξενο συναίσθημα: κάτι που παλιότερα δεν είχε νιώσει. Φόβο και θαυμασμό μαζί. Δέος. Ναι, δέος, θα μπορούσε μονάχα να το αποκαλέσει.

Αλλά γιατί του προκαλούσε αυτό το συναίσθημα; Γιατί; Ο Άσθαν δεν μπορούσε να προσδιορίσει την προέλευσή του. Απλά υπήρχε. Κι ετούτο το έκανε ακόμα χειρότερο. *Κακώς με έστειλε ο Πρίγκιπας Ήλμον εδώ. Δεν κάνω για κατάσκοπος.* Αλλά, βέβαια, είχε και τον Σάρναλ μαζί, κι ο Σάρναλ ήταν, αναμφίβολα, καλός στη δουλειά του.

Το πρόβλημα, όμως, ήταν πως εκείνος έπρεπε να μιλά με την Αρχόντισσα της Έλμας, όχι ο Σάρναλ.

Ο Άσθαν κούνησε το κεφάλι του, προσπαθώντας να διώξει τις μαύρες σκέψεις. Ίσως να μην ήταν τίποτα παραπάνω από μια πρώτη εντύπωση. Κι επιπλέον, δε φοβόταν και πολλούς ανθρώπους· γιατί τώρα να φοβάται την Κερλάνα;

Είμαι αγχωμένος, και φέρομαι ανόητα, σκέφτηκε.

Στράφηκε στο μεγάλο κρεβάτι του δωματίου, που στο άκρο του κοιμόταν η Λερβάρη, ντυμένη με το μακρύ νυχτικό της και τυλιγμένη με το σεντόνι. Δεν είχε ξυπνήσει από τον χτύπο στην πόρτα, γιατί ήταν ελαφρύς και διακριτικός. Ο Άσθαν, όμως, τον είχε ακούσει, καθώς οι αισθήσεις του πάντα βρίσκονταν σε εγρήγορση· ένας πολεμιστής δεν πρέπει ποτέ να πιάνεται απροετοίμαστος. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό... ήταν και κάτι άλλο: Ετούτο το μέρος, ετούτο το παλάτι, δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Και ακόμα δεν ήξερε αν κάποιος παρακολουθούσε το δωμάτιό του...

Αν με παρακολουθούν, ας προσπαθήσω, τουλάχιστον, να μη δείχνω ότι τους υποψιάζομαι.

Χωρίς ιδιαίτερη βιασύνη, πλύθηκε και ξυρίστηκε. Στάθηκε μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη και ντύθηκε. Η Λερβάρη δεν είχε ακόμα ξυπνήσει, κι εκείνος αποφάσισε να μην την ανησυχήσει· πρέπει να ήταν πολύ κουρασμένη. Φόρεσε τις μπότες του, ζώστηκε το σπαθί του, και έφυγε.

Στο διάδρομο, η υπηρέτρια που είχε έρθει και πριν τον συνάντησε και τον οδήγησε στο δωμάτιο όπου η Αρχόντισσα Κερλάνα έπαιρνε το πρωινό της. Αλλά η Έπαρχος δεν ήταν μόνη, όπως περίμενε ο Άσθαν· μαζί της βρισκόταν άλλη μία γυναίκα και δύο άντρες.

Ἄπαντες σηκώθηκαν, μόλις μπήκε ο Αντιπρόσωπος της καινούργιας Βασίλισσας του Ἐνρεβηλ.

«Καλημέρα, Στρατηγέ,» χαιρέτησε η Κερλάνα. «Ἦταν ὅλα εντάξει με το δωμάτιό σας;» Σήμερα, ἦταν ντυμένη μ'ένα ἔξωμο, πράσινο φόρεμα, ἀλλὰ στο λαιμό της εξακολουθοῦσε να κρέμεται το αργυρὸ περιδέραιο με τους λαξευτοὺς δράκους.

«Καλημέρα σας, Ἀρχόντισσά μου. Δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα με το δωμάτιο, ὅπως και περίμενα ὅτι δε θα υπήρχε.»

«Να σας συστήσω,» εἶπε η Κερλάνα. «Ἀπὸ ἐδῶ, ο σύζυγός μου, Ἐρκβερ.» Κοίταξε ἓναν γκριζομάλλη ἄντρα με γένια, ο ὁποῖος ἑμοιαζε να εἶναι πολλὰ χρόνια μεγαλύτερός της.

«Χαίρω πολὺ, Ἀρχοντά μου,» εἶπε ὁ Ἄσθαν.

«Παρομοίως,» ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, με φωνὴ βραχνή, σαν να τον πονοῦσε ο λαιμός του.

«Ἀπὸ ἐδῶ,» σύστησε η Κερλάνα, «η Ἀρχιέρεια του Βάνραλ, Μιάρβη.» Κοίταξε μια μελαχρινὴ γυναῖκα, που εἶχε τα μαλλιά της κότσο και φοροῦσε λευκὸ χιτῶνα και γαλανὸ μανδύα, ὅπως ὅλοι οὖν κληρικοὶ του Ἀρχοντα των Ουρανῶν.

Δεν το ἤξερα πως το ιερατεῖο ἔχει τόση δύναμη στην Ἑλμας, ὥστε η Ἀρχιέρεια να βρίσκεται κοντὰ στην Ἀρχόντισσα της πόλης, σκέφτηκε ὁ Ἄσθαν, παραξενεμένος. Συνήθως, οὖν ιερεῖς του Βάνραλ δεν μπλέκονταν με την πολιτικὴ ἐξουσία.

«Σεβασμιότατη...» Ἐκλινε το κεφάλι προς το μέρος της.

«Καλῶς ορίσατε, Στρατηγέ.»

«Ἐμένα πάντα τελευταῖο μ'ἀφήνεις, ξαδέλφη!» εἶπε, παραπονιάρικα, ἓνας ξανθὸς ἄντρας με μακριὰ μαλλιά, ἐνῶ ἓνα μειδίαμα παιχνίδιζε στα σαρκῶδη του χεῖλη.

«Και ἀπο δῶ, Στρατηγέ,» σύστησε η Κερλάνα, «ὁ ξάδελφός μου, Σάβελαν.»

«Χαίρω πολὺ, κύριε,» εἶπε ὁ Ἄσθαν.

«Χαίρω κι ἐγώ. Και τώρα μπορούμε ὅλοι να καθίσουμε, υποθέτω!» Δεν το εἶπε με ἐκνευρισμένο τόνο, ἢ προσβλητικό, ἀλλὰ εὐθυμα, σχεδὸν χωρατεύοντας.

Ὁ Ἄσθαν (που ὀφείλε να αναρωτηθεῖ μήπως ὁ ξάδελφος της Ἀρχόντισσας ἦταν ὀλίγο ελαφρόμυαλος) γέλασε ευγενικά κι ἀποκρίθηκε:

«Μα, ασφαλώς. Θα αισθανόμουν άσχημα αν εξαιτίας μου στεκόσασταν.»

«Μη δίνετε σημασία στον ξάδελφό μου, Στρατηγέ,» είπε η Κερλάνα, καθώς κάθονταν. «Πάντα έτσι είναι.»

«Δε μ'ενοχλεί, Αρχόντισσά μου. Και σας ευχαριστώ πολύ για την πρόσκληση. Απ'ό,τι βλέπω...» έριξε μια επισταμένη ματιά στο τραπέζι, «το πρωινό σας είναι παραπάνω από πλούσιο.»

«Σας είχα πει από χτες ότι επιθυμούσα να συζητήσουμε,» αποκρίθηκε η Κερλάνα, καθώς δύο υπηρέτριες γέμιζαν τα πιάτα και τα ποτήρια τους. Ο Άσθαν παρατήρησε ότι κανείς δεν είχε φάει μπουκιά ως τώρα τον περίμεναν. Ακόμα και στο πιάτο του Σάβελαν δε φαινόταν να υπάρχει ούτε ένα ψίχουλο.

«Με μεγάλη μου χαρά θα συζητήσω μαζί σας, Αρχόντισσά μου. Εξάλλου, γι'αυτό με έστειλε εδώ η Βασίλισσα.» Σήμερα, η Κερλάνα δεν του έμοιαζε ούτε τόσο τρομακτική, ούτε τόσο μυστηριώδης, ούτε τόσο μεγαλοπρεπής. Ήταν μια κανονική γυναίκα. Δεν του προκαλούσε δέος. Τελικά, η κούρασή του πρέπει να ήταν, χτες. Η κούραση μετά από το ταξίδι· και, πιθανώς, η αγωνία του για την πρώτη συνάντηση με την Αρχόντισσα της Έλμας. «Για τι θα θέλατε, λοιπόν, να μιλήσουμε;»

«Κατ'αρχήν, θα ήθελα να μάθω τι συνέβη στη Φίρθμας. Έχω ακούσει φήμες, μα είμαι βέβαιη πως εσείς θα μπορείτε να με ενημερώσετε καλύτερα.»

«Δεν υπάρχουν και τόσο πολλά πράγματα να σας πω,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, δοκιμάζοντας λίγο από το γάλα του. «Η Επανάσταση κατόρθωσε να εκθρονίσει τον Τύραννο, με ένα, ομολογουμένως, πολύ ευφυές σχέδιο του Πρίγκιπα Ήλμον· και τώρα, η Βασίλισσα Θάρνιν κάθεται στο Βασάλτινο Θρόνο.»

«Ο Σάρναλ είναι νεκρός;»

Με ρωτάει αν είναι νεκρός... Ξέρει ή δεν ξέρει; Ο Άσθαν προσπάθησε να διαβάσει την έκφρασή της... και απέτυχε, οικτρά. Μια σκιά του χτεσινού δέους επέστρεψε. Καθάρισε το λαιμό του. «Το ελπίζουμε, Αρχόντισσά μου. Αλλά δεν είναι βέβαιο.»

«Δεν έχετε δει το πτώμα του, δηλαδή;» Αυτή την ερώτηση την έκανε μια βραχνή φωνή, και ο Άσθαν –που παρατήρησε ότι είχε πάλι το

βλέμμα του επικεντρωμένο στην Κερλάνα και, άθελά του, αγνοούσε τους άλλους— στράφηκε, για ν'αντικρίσει τον σύζυγό της, Έρκβερ.

«Όχι, δεν έχουμε δει το πτώμα του, Άρχοντά μου. Ωστόσο, ψάχνουμε γι'αυτόν· αν είναι ζωντανός, θα τον βρούμε.»

«Μην είστε τόσο σίγουρος, αγαπητέ,» είπε ο Σάβελαν. «Ο Σάρναλ—»

«Σάβελαν!» σφύριξε η Κερλάνα στον ξάδελφό της, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«—έχει κατασκόπους του παντού. Τα Αφτιά του Τυράννου —όπως τα λένε— είναι πανίσχυρος εχθρός. Και θα φροντίσουν να επιστρέψει ο αφέντης τους στο Βασάλτινο Θρόνο—»

«Σάβελαν!» φώναξε η Κερλάνα. «Αυτό είναι απρεπές!»

«Κύριε Σάβελαν,» τόνισε ο Άσθαν, «γνωρίζουμε για τα Αφτιά και, μην αμφιβάλλετε, έχουμε λάβει τα μέτρα μας. Διαθέτουμε κι εμείς τους δικούς μας κατασκόπους—»

«Δεν καταλαβαίνετε, όμως, Στρατηγέ, σε πόσο δύσκολη θέση βρίσκομαστε *εμείς*,» πετάχτηκε ο ξάδελφος της Αρχόντισσας της Έλμας. «Κι όταν λέω 'εμείς', εννοώ τους ευγενείς και το στρατό του Βασιλείου—»

«Σάβελαν, λέω, *αρκετά!*» Η Κερλάνα ορθώθηκε απότομα, σχεδόν ανατρέποντας την καρέκλα της.

«*Φοβόμαστε*, Στρατηγέ. Και δικαιολογημένα. Γιατί, άμα ο Τύραννος επιστρέψει, *εμείς* θα υποφέρουμε. Με καταλαβαίνετε;» Και ήπιε μια μεγάλη γουλιά από το χυμό φράουλας που είχε εμπρός του, σαν το στόμα του να είχε ξεραθεί.

«Καταλαβαίνω πλήρως,» τον διαβεβαίωσε ο Άσθαν. «Καταλαβαίνω ότι βρίσκεστε σε δύσκολη και επικίνδυνη θέση.»

Η Κερλάνα κάθισε πάλι, αναστενάζοντας. «Αγνοήστε, παρακαλώ, τον ξάδελφό μου, Στρατηγέ. Είναι αγενής, και ίσως δε θα έπρεπε να του είχα επιτρέψει καν να έρθει στο πρωινό.»

«Όχι, όχι,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Όπως είπα, καταλαβαίνω αυτά που λέει ο ξάδελφός σας· και είμαι βέβαιος πως κι εσείς θα νιώθετε παρόμοια μ'εκείνον, Αρχόντισσά μου—»

«Δε σκοπεύω να προδώσω τη νέα Βασίλισσα, Στρατηγέ.»

«Δεν ήθελα να υπονοήσω κάτι τέτοιο.» Ο Άσθαν αισθανόταν σαν να είχε, ξαφνικά, μπερδευτεί μέσα σ'ένα ήδη μπερδεμένο νήμα.

«Εννοώ ότι είναι λογικό να ανησυχείτε. Ωστόσο, δε θα έπρεπε να φοβάστε. Ο Σάρναλ δεν πρόκειται να επιστρέψει στην εξουσία.»

Ο Σάβελαν ρουθούνισε, χονδροειδώς. «Θα χρειαστούμε αποδείξεις γι' αυτό.»

«Θα έχετε αποδείξεις. Θα δείτε ότι η Βασίλισσα θα θέσει υπό τον έλεγχό της όλο το Ένρεβηλ, και ο Σάρναλ, σε περίπτωση που δεν βρεθεί και κρεμαστεί, θα διωχτεί... αν και δε νομίζω ότι κανένα βασιλείο των Ωθράγκος θα είναι πρόθυμο να του προσφέρει προστασία. Εσείς τι λέτε;»

Ο Έρκβερ έστριψε τα γένια του ανάμεσα στον δείκτη και στον μέσο του δεξιού του χεριού. «Έχετε δίκιο, Άρχοντά μου· ωστόσο, σκεφτείτε πως μπορεί να πλεύσει νότια, στη Λιάμνερ-Κρωθ ή στη Ναζ-Λορ.»

«Άμα πάει εκεί, καλά ξεκουμπίδια!» κάγχασε ο Σάβελαν. «Έχω ακούσει πως οι πιο άγριοι Ρογκάνοι τρώνε καρδιές, ενώ ορισμένες ιέρειες των Ρουζβάνων ευνούχισαν τους άντρες και—»

Η Κερλάνα χτύπησε τη γροθιά της πάνω στο τραπέζι. «*Σταμάτα, επιτέλους!*

»Αλλιώς,» πρόσθεσε, «θα μ'αναγκάσεις να σου ζητήσω να αποχωρήσεις.»

Ο ξάδελφός της δε μίλησε, τρώγοντας μια τάρτα.

«Ο Σάβελαν θα μπορούσε να γίνει επαγγελματίας γελωτοποιός, αν το επιθυμούσε, Στρατηγέ,» είπε η Κερλάνα.

Ο ξάδελφός της έβηξε, και ήπια μια γουλιά από το χυμό φράουλάς του.

Ο Άσθαν προσπάθησε να συγκρατήσει το γέλιο του. Πήρε κι εκείνος μια τάρτα από το πιάτο του και τη δάγκωσε. Το γλυκό της περιεχόμενο γέμισε το στόμα του.

«Ο Πρίγκιπας Ήλμον,» είπε ο Έρκβερ, «είναι Νορβήλιος, σωστά; Αδελφός του Βασιλιά Άργκελ;»

«Ναι.» Ο Άσθαν αρκέστηκε σ' αυτή τη μονολεκτική απάντηση, μη θέλοντας ακόμα να τους πληροφορήσει ότι ο Άργκελ ήταν νεκρός.

«Επομένως, θα έχουμε βοήθεια κι από το Νόρβηλ, σωστά; Βοήθεια για ν'αντιμετωπίσουμε τον Σάρναλ.»

«Σαφώς. Ο Πρίγκιπας Ήλμον έχει ήδη φροντίσει γι' αυτό.» Ο Άσθαν προσπάθησε να δει αν τούτο τούς χαροποίησε ή τους δυσαρέ-

στησε, αλλά πάλι δεν μπορούσε να κρίνει. Και απόρησε που, παρότι η Αρχιερεία Μιάρβη ήταν στο τραπέζι, δεν είχε μιλήσει καθόλου· έτρωγε μόνο, αργά και με μικρές μπουκιές, ακούγοντας.

«Ξέρεις, Στρατηγέ,» πετάχτηκε ο Σάβελαν, «υπάρχουν κι άνθρωποι που λένε πως το Ένρεβηλ θα καταλήξει υποτελής στο Νόρβηλ, μετά από τούτη την υπόθεση...»

«Κάθε άλλο,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Η Βασίλισσα Θάρνιν, που είναι δικαιωματική κληρονόμος του θρόνου, θα συνεχίσει να διοικεί μόνη της.»

«Δεν εννοούσα ακριβώς αυτό. Κι εξάλλου, υπάρχουν κι άλλοι 'δικαιωματικοί κληρονόμοι'.»

«Δε σας καταλαβαίνω, κύριε...»

«Δεν πρέπει να είσαι Ένρεβήλιος, Στρατηγέ.»

«Ομολογώ πως δεν είμαι.»

«Νορβήλιος, τότε;»

«Ναι.»

«Ο Οίκος της μακαρίτισσας Βασίλισσας Κυρκάνα, οι Σίντρακμεθ, είναι μεγάλη φάρα,» είπε ο Σάβελαν. «Κι ο Σάρναλ δεν τους ξεπάστρεψε όλους, όταν ανέβηκε στην εξουσία. Δεν μπορούσε να τους ξεπαστρέψει όλους. Μείνανε διάφοροι απο δώ κι απο κεί, στο Βασίλειο ή πέρα από τα σύνορά του. Δεύτερα ξαδέλφια, κυρίως. Όπως η Θάρνιν. Ίσως ορισμένοι απ'αυτούς να μην αποδεχτούν την εξουσία της.»

«Τι να σας πω, κύριε; Δεν ξέρω πού θέλετε να καταλήξετε.»

«Σας είπα, Στρατηγέ,» είπε η Κερλάνα, «αγνοήστε τον ξάδελφό μου. Συχνά, παραφέρεται...» Έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα στον Σάβελαν, ο οποίος σώπασε πάλι.

Και, για μερικές μπουκιές, σιγή έπεσε γύρω από το τραπέζι, σαν ο ξάδελφος της Αρχόντισσας να ήταν που έδινε όλη τη ζωντάνια.

Τελικά, η Κερλάνα ρώτησε: «Γιατί σας έστειλε εδώ η Βασίλισσα, Στρατηγέ; Έχει λόγο να μας εμπιστευεται λιγότερο από οποιονδήποτε άλλο μέσα στο Ένρεβηλ;»

Η ευθύτητα της ερώτησής της αιφνιδίασε τον Άσθαν, ο οποίος διίστασε προτού μιλήσει. Δεν έπρεπε να πει τώρα καμια ανοησία. «Όχι, Αρχόντισσά μου. Ο ρόλος μου εδώ είναι τυπικός. Και είμαι βέβαιος πως η Μεγαλειοτάτη θα έχει στείλει αντιπροσώπους της και σε

άλλες πόλεις.» Το άφησε ασαφές αν όντως ίσχυε ή αν ήταν απλά μια δική του υπόθεση. *Είμαι βέβαιος* δε σημαίνει *Αυτό που λέω ισχύει*, σωστά;

«Δε θα γίνει, δηλαδή, κάποιος έλεγχος στην Έλμας;»

«Θα γίνουν έλεγχοι, αλλά όχι τίποτα το σπουδαίο. Εγώ και οι στρατιώτες μου θα κάνουμε μερικές βόλτες στην πόλη, για να δούμε αν όλα είναι εντάξει.

»Εκείνο που θα ήθελα να σας ρωτήσω, όμως, Αρχόντισσά μου, είναι το εξής: Υπάρχει κάποιο ανακριτήριο εδώ;»

«Φυσικά, αλλά είναι άδειο. Μόλις οι ανακριτές έμαθαν ότι ο Σάρναλ ηττήθηκε, αποχώρησαν, προτού οι φρουροί μου προλάβουν να τους συλλάβουν.»

Ο Άσθαν αναρωτήθηκε αν οι φρουροί έκαναν καμία προσπάθεια να τους συλλάβουν... «Και πού βρίσκεται το εγκαταλειμμένο ανακριτήριο;» ρώτησε, και ήπιε μια γουλιά γάλα.

«Στη Σιθ-Έλμας,» απάντησε η Κερλάννα, «το νησί στη μέση του ποταμού.»

«Ναι, το είδα το νησί, ερχόμενος προς το παλάτι. Μου φάνηκε παράξενο.»

«Τα οικοδομήματά του είναι πολύ παλιά, Στρατηγέ. Πανάρχαια. Και θεωρούνται διατηρητέα από τις αρχές της Έλμας.»

«Ενδιαφέρον,» είπε ο Άσθαν. Και ρώτησε: «Θα μπορούσε κάποιος άνθρωπος σας να με οδηγήσει στο ανακριτήριο;»

«Θα σας οδηγήσω εγώ η ίδια, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Κερλάννα.

«Αρχόντισσά μου, αυτό δεν είναι απαραίτητο...»

«Επιμένω.» Ένα βαθύ χαμόγελο χάραξε το πρόσωπό της, και ο Άσθαν ένιωσε πάλι εκείνη την αίσθηση δέους να επιστρέφει.

Κεφάλαιο 4

Συναρπαστικές Έρευνες

Ανησύχησα,» είπε η Λερβάρη.
«Δε σου είπαν ότι είχα κατεβεί να πάρω πρωινό με την Αρχόντισσα;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Μου το είπαν, μετά...» Έκλεισε το στόμα της και δε συνέχισε. *Δεν έχω δικαίωμα να μιλάω έτσι, σκέφτηκε. Δεν είναι αυτή η θέση μου. Είμαι η υπηρέτριά του, όχι η γυναίκα του. Ωστόσο, αισθανόταν τόσο κοντά του... πιο κοντά απ'ό,τι είχε αισθανθεί με κανέναν άλλο άνθρωπο. Ήταν ένα ζεστό αλλά, συγχρόνως, παράξενο συναισθημα. Νιώθει κι εκείνος το ίδιο;*

Ο Άσθαν δε φάνηκε να πρόσεξε ότι η Λερβάρη έκανε ερωτήσεις που δεν έπρεπε να κάνει. Έριξε τον μανδύα του στους ώμους και τον έδεσε, κοιτάζοντας τον εαυτό του στον καθρέφτη. «Μπορείς να ειδοποιήσεις τους στρατιώτες μου;» της ζήτησε. «Πες τους ότι θα βγούμε για περιπολία αμέσως, και να με περιμένουν έξω από την πύλη του παλατιού. Αλλά όχι όλοι,» τόνισε, προτού η Λερβάρη φύγει. «Έξι μόνο. Κι ανάμεσά τους να είναι οπωσδήποτε κι ο Σάρναλ.»

Πού θα πάτε; σκέφτηκε να ρωτήσει εκείνη, αλλά πάλι έκλεισε το στόμα της. «Μάλιστα, Άρχοντ- Άσθαν,» είπε (γιατί ο Στρατηγός της είχε ζητήσει να μην τον αποκαλεί «Άρχοντά μου», όταν ήταν οι δυο τους) και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Πήγε στα διαμερίσματα που είχαν παραχωρηθεί στους στρατιώτες και τους βρήκε συγκεντρωμένους στο καθιστικό, ανάμεσα στα υπνοδωμάτια.

«Καλημέρα,» είπε. «Ο Στρατηγός προστάζει έξι από εσάς να συγκεντρωθείτε έξω απ'το παλάτι και να τον περιμένετε.»

Ορισμένοι τής έριξαν εχθρικά βλέμματα, σα να μην τη συμπαθούσαν καθόλου. Μα, τι τους είχε κάνει; Είχε πει κάτι που δεν έπρεπε;

Η Λερβάρη πλησίασε τον Σάρναλ, που έπινε το τσάι του καθισμένος σε μια γωνία του δωματίου, κοντά σ'έναν άλλο στρατιώτη. Η υπηρέτρια έσκυψε και του ψιθύρισε στ'αφτί: «Ο Στρατηγός θέλει να είσαι κι εσύ μαζί, οπωσδήποτε.»

Εκείνος ένευσε και σηκώθηκε.

Η Λερβάρη επέστρεψε στο δωμάτιο του Άσθαν και του ανέφερε ότι είχε φροντίσει για το θέμα.

«Θα πάμε στη Σιθ-Έλμας,» της είπε ο Στρατηγός, «να ελέγξουμε τι γίνεται με το ανακριτήριο εκεί. Θα είναι κι η Αρχόντισσα μαζί μας.» (Γιατί μου τα λέει αυτά; αναρωτήθηκε η Λερβάρη.) «Αν θέλεις, μπορείς να έρθεις.»

«Ε-εγώ;»

«Εκτός αν μιλάω στον καθρέφτη,» μειδίασε ο Άσθαν.

Η Λερβάρη ένευσε. «Θα έρθω.»

Γιατί μοιάζει τόσο νευρική; σκέφτηκε ο Άσθαν. Την έχει επηρεάσει κι αυτήν το μέρος; Είδε, μήπως, κάποιον να την παρακολουθεί, όσο έλειπα; «Πάμε, τότε.» Ακούμπησε το χέρι του στους ώμους της και βάδισαν προς την πόρτα. Προτού φτάσουν, έσκυψε και της ψιθύρισε: «Είδες τίποτα ύποπτο όσο έλειπα;»

Τα μάτια της γούρλωσαν, προς στιγμή. «Όχι. Γιατί;»

«Απλά αναρωτιόμουν.»

Η Λερβάρη άνοιξε την πόρτα και τον άφησε να περάσει. Κατέβηκαν τις σκάλες του παλατιού και βγήκαν από την κεντρική πύλη. Έξω, τους περίμενε η Αρχόντισσα Κερλάνα, έφιππη επάνω σ'ένα μαύρο άλογο. Δύο φρουροί ήταν εκατέρωθέν της, και στο πλευρό της βρισκόταν ο ξάδελφός της, Σάβελαν –όλοι τους έφιπποι, επίσης. Οι στρατιώτες του Άσθαν δεν είχαν φτάσει ακόμα.

«Θα ξεκινήσουμε, Στρατηγέ;» ρώτησε η Κερλάνα.

«Μισό λεπτό, αν έχετε την καλοσύνη, Αρχόντισσά μου, μέχρι να έρθουν οι άνθρωποί μου.»

«Ασφαλώς.»

Ένας ιπποκόμος πλησίασε, φέρνοντας στον Άσθαν το άλογό του, το οποίο εκείνος καβάλησε κι έδωσε το χέρι του στη Λερβάρη, για ν'ανεβεί πίσω του.

«Πόσοι θα είναι οι άνθρωποί σας;» ρώτησε η Κερλάνα.

«Έξι.»

«Ιπποκόμε, ετοίμασε έξι από τα άλογα της ομάδας του Άρχοντα Άσθαν.»

Το αγόρι υποκλίθηκε, μουρμουρίζοντας κάτι που κανείς δεν άκουσε, και έφυγε, βιαστικά.

«Τι νομίζεις ότι θα βρεις, Στρατηγέ, στο ανακριτήριο;» ρώτησε ο Σάβελαν. «Τίποτα κρυμμένα Αφτιά; Ή τίποτα στοιχεία που θα σε οδηγήσουν σε κρυμμένα Αφτιά;»

Γιατί έφερε η Αρχόντισσα κι αυτόν τον κρετίνο μαζί της; μούγκρισε εσωτερικά ο Άσθαν. «Ο έλεγχος είναι τυπικός, κύριε. Κι αν καταφέρουμε να βρούμε και κάποιο στοιχείο, ακόμα καλύτερα.»

Ο Σάβελαν δεν αποκρίθηκε· σιώπησε, για μια φορά.

Δόξα τοις θεοίς, σκέφτηκε ο Άσθαν, και περιέμενε τους στρατιώτες, οι οποίοι δεν άργησαν να έρθουν, με τον Σάρναλ μέσα στην εξάδα, όπως είχε προστάξει.

«Θα κάνουμε μια έρευνα,» τους ενημέρωσε ο Στρατηγός, «στο ανακριτήριο του νησιού Σιθ-Έλμας.»

«Θα γίνουν συλλήψεις;» ρώτησε η μοναδική πολεμίστρια της ομάδας.

«Όχι· το μέρος είναι εγκαταλειμμένο.» Και προς την Κερλάνα: «Αρχόντισσά μου, οδηγήστε μας, παρακαλώ.»

Οι υποκόμοι έφεραν τα άλογα των στρατιωτών του Άσθαν και, όταν όλοι ήταν έφιπποι, βγήκαν στην Οδό Γεφυρών, έστριψαν δυτικά, και, χωρίς να καθυστερήσουν πουθενά, έφτασαν στην Σιθ-Έλμας, περνώντας πάνω απ'τον ποταμό Λάηνηλ.

«Φυλάτε τ'άλογά μας,» πρόσταξε η Κερλάνα τους στρατιώτες της γέφυρας, καθώς αφίπλευε. «Απο δώ και πέρα, Στρατηγέ, θα πρέπει να πάμε με τα πόδια. Όπως βλέπετε, οι... δρόμοι είναι στενοί.»

Στην πραγματικότητα, δε φαίνονταν να υπάρχουν δρόμοι, παρά μόνο δίοδοι, σκάλες, και γέφυρες που ένωναν τα οικοδομήματα. Το μέρος έκανε τον Άσθαν ν'ανατριχιάζει· έμοιαζε απόκοσμο.

Η Κερλάνα προπορεύτηκε, μαζί με τους φρουρούς της και τον Σάβελαν, και ο Στρατηγός, η Λερβάρη, κι οι μαχητές του ακολούθησαν. Ανέβηκαν μια πέτρινη σκάλα και μπήκαν σ'ένα αρκετά μεγάλο χτίριο, το εσωτερικό του οποίου ήταν κοινόχρηστο. Στο κέντρο του πετρόχτιστου χώρου ήταν ένα σιντριβάνι. Στο βάθος και αριστερά υπήρχαν σκάλες· σε άλλα σημεία υπήρχαν πόρτες. Μέσα από ένα παράθυρο, ο Άσθαν μπορούσε να δει ένα κατάστημα που έμοιαζε με βιβλιοπωλείο ή μαγαζί βοτανολόγου.

«Έχει εμπόρους εδώ;» ρώτησε την Κερλάνα, αν και ήξερε πως είχε εμπόρους· η Λερβάρη τού το είχε πει, χτες.

Η Αρχόντισσα της Έλμας τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, καθώς βάδιζε προς μία από τις σκάλες. «Ναι. Φέρνουνπραμάτεια από τα βόρεια, από τη Νίζβερ.»

Ο Άσθαν πήγε πλάι της, για να μπορούν να μιλάνε ευκολότερα. «Τη Νίζβερ; Της Φεν εν Ρωθ;»

«Φυσικά. Ο ποταμός Λάηνγηλ είναι παρακλάδι του ποταμού Μάρνελ, Στρατηγέ.»

«Υπάρχουν, δηλαδή, νεκρομάντες εδώ;»

«Νεκρομάντες, μυστικιστές, ερευνητές... Πολλών ειδών άνθρωποι έρχονται από τη Νίζβερ, και πολλών ειδών αντικείμενα και ουσίες.» Το αχνό της μειδίαμα έκανε τον Άσθαν ν'αναρωτηθεί αν η Κερλάνα γνώριζε κάτι παραπάνω απ'όσα έλεγε. Και γι'ακόμα μια φορά, καθώς μιλούσε μαζί της, αισθανόταν παγιδευμένος από την παρουσία της, σαν όλοι οι άλλοι να είχαν εξαφανιστεί και μονάχα εκείνη να υπήρχε.

Η Λερβάρη, που βάδιζε πίσω από τον Στρατηγό και την Αρχόντισσα, είχε ξαφνικά θυμώσει. Η Κερλάνα της φαινόταν επικίνδυνη γυναίκα, τόσο επικίνδυνη... Και ήταν γοητευτική, δεν ήταν γοητευτική; Και όμορφη. Και πλούσια, με καλούς τρόπους και ωραίο ντύσιμο. Και πνευματώδης. Όχι σαν εμένα... Ζήλευε; Όχι, αποκλείεται. Δεν ήταν η θέση της να ζηλεύει—

«Ποιο είναι τ'όνομά σου, όμορφη κοπελίτσα;» ρώτησε μια φωνή δίπλα της, και η Λερβάρη στράφηκε, ξαφνιασμένη, για να δει τον ξανθό τύπο με τα μακριά μαλλιά, ο οποίος συνόδευε την Κερλάνα και είχε μιλήσει με τον Άσθαν προτού ξεκινήσουν.

Τι μπορεί να ήθελε από εκείνη; «Εμ... Λερβάρη, Άρχοντά μου,» του είπε, καθώς έφταναν στην κορυφή της σκάλας και βρίσκονταν στην οροφή του οικοδομήματος, όπου ο αέρας φυσούσε δυνατότερα.

«Εγώ είμαι ο Σάβελαν, ξάδελφος της Αρχόντισσας Κερλάνα. Χάρηκα για τη γνωριμία. Τι κάνεις, όμως, εδώ; Σίγουρα, δεν είσαι φρουρός!» Γέλασε.

Η ομάδα πλησίασε μια γέφυρα φτιαγμένη από σχοινί και ξύλο, η οποία έτριξε με τρόπο τρομαχτικό, όταν ο Άσθαν πάτησε το μποτοφορεμένο του πόδι επάνω της.

«Όχι όλοι μαζί,» είπε η Κερλάνα, κοιτάζοντας πίσω. «Τρεις-τρεις.»

Πρώτοι πέρασαν εκείνη, ο Άσθαν, και ένας φρουρός της.

Και, καθώς περνούσαν, ο Σάβελαν ρώτησε τη Λερβάρη: «Τι κάνεις εδώ, λοιπόν;»

«Είμαι... Βοηθάω, κύριε.»

«Σε τι πράγμα, αν επιτρέπεται;»

«Είμαι προσωπική υπηρέτρια του Στρατηγού, κύριε. Μου ζήτησε να έρθω.»

«Μάλιστα, καταλαβαίνω. Ας περάσουμε.» Πήρε το χέρι της μέσα στο δικό του και την τράβηξε, ευγενικά, προς τη γέφυρα.

Ο Σάρναλ τούς ακολούθησε· η Λερβάρη δεν πρόλαβε να αντιληφτεί για πότε ο κατάσκοπος είχε παρουσιαστεί πλάι της.

«Χα-χα-χα! Λατρεύω κάτι τέτοια μέρη!» είπε ο Σάβελαν, καθώς διέσχιζαν το κατασκευάσμα ξύλου και σχοινιού, που έτριζε κάτω απ'τα πόδια τους. «Σε κάνουν να νιώθεις πραγματικά ζωντανός, έτσι όπως κρέμεσαι πάνω απ'το κενό, ξέροντας ότι μπορεί από στιγμή σε στιγμή να πέσεις, αν παραπατήσεις.»

Τρελός είναι; σκέφτηκε η Λερβάρη, θέλοντας να πάρει το χέρι της από το δικό του. Την τρώμαζε.

Επάνω στην αντικρινή οροφή ήταν χτισμένο ένα άλλο σπίτι. Το επίπεδο στο οποίο τώρα στέκονταν ο Άσθαν, η Κερλάνα, και ο φρουρός της δεν ήταν παρά μια προεξοχή δύο μέτρων, σαν εξώστης χωρίς κάγκελα ή τοίχωμα. Η Λερβάρη, ο Σάβελαν, και ο Σάρναλ δεν άργησαν να φτάσουν δίπλα τους.

«Μην τρομάζεις τον κόσμο,» είπε η Κερλάνα στον ξάδελφό της, αυστηρά.

Εκείνος γέλασε. «Αστειευόμουν.»

«Ο Σάβελαν είναι ριψοκίνδυνος άνθρωπος, αγαπητή μου,» χαμογέλασε στη Λερβάρη η Αρχόντισσα της Έλμας.

Ο Άσθαν, εν τω μεταξύ, κοιτούσε το οικοδόμημα πίσω τους, το οποίο έμοιαζε με αποθήκη, αλλά στο ξύλο της πόρτας του είχε χαραγμένα σύμβολα που εκείνος δεν είχε ξαναδεί στη ζωή του· πρέπει, όμως, να ήταν μυστικιστικά, υπέθετε. Και αναρωτιόταν: *Βρίσκονται εδώ για να μην αφήνουν κάτι (κάποιο πνεύμα;) να μπει, ή για να μην αφήνουν κάτι να βγει;* Νεκρομάντες... Δεν το περίμενε ότι τέτοιοι αποκρουστικοί άνθρωποι θα μαζεύονταν στην Έλμας.

Περίμεναν, μέχρι που να περάσουν και οι υπόλοιποι στρατιώτες της ομάδας τους, και ύστερα, η Κερλάνα τούς οδήγησε κατά μήκος

του εξώστη, στρίβοντας σε μια γωνία και πηγαίνοντας τους σε μια άλλη γέφυρα, η οποία ήταν –ευτυχώς, σκέφτηκε η Λερβάρη– πέτρινη και σταθερή.

Από κάτω τους γινόταν κάποια συναλλαγή και άνθρωποι μιλούσαν. Ο Άσθαν έριξε μια ματιά, προσπαθώντας να καταλάβει τι πουλιόταν, μα δεν τα κατάφερε.

«Αναρωτιέστε, Στρατηγέ, αν είναι νεκρομάντες της Φεν εν Ρωθ;» του είπε η Κερλάνα.

«Οφείλω να ομολογήσω πως ναι. Είναι;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί.»

Πέρασαν από ένα πέτρινο υπόστεγο, κάτω από το οποίο βρίσκονταν τρεις έμποροι με τους πάγκους τους. Ο πρώτος πουλούσε γυάλινα μπιχλιμπίδια (σφαίρες, σφαιρίδια, κυλίνδρους, κύβους, πυραμίδες, οκτάπλευρα)· ο δεύτερος είχε απλωμένα εμπρός του κρανία διαφόρων πλασμάτων (ζώων, πουλιών, ανθρώπων, ακόμα και ψαριών)· και ο τρίτος έδινε –*αν είναι δυνατόν!* σκέφτηκε ο Άσθαν– τρίχες, μακριές και κοντές, μπλεγμένες σε ομόχρωμες ή ανομοιόχρωμες πλεξούδες. Πληρώνεις για να τα πάρεις αυτά τα πράγματα;

Κατέβηκαν μια σκάλα, μπαίνοντας πάλι σ'ένα κοινόχρηστο οίκημα. Ανέβηκαν μια άλλη σκάλα και βάδισαν πάνω σ'ένα πέτρινο μπαλκόνι. Ο Άσθαν άρχισε ν'αναρωτιέται πότε θα έφταναν στο ανακριτήριο... άρχισε ν'αναρωτιέται μήπως η Αρχόντισσα τον οδηγούσε σε κάποια παγίδα... αλλά, τότε, έφτασαν.

Η Κερλάνα σταμάτησε μπροστά σ'ένα χτίριο που βρισκόταν στην άκρη του νησιού. «Εδώ είμαστε.» Έσπρωξε την πόρτα, ανοίγοντάς την.

«Νόμιζα ότι θα ήταν κλειδωμένα.» Ο Άσθαν τράβηξε το ξίφος του.

«Μην ανησυχείτε, Στρατηγέ· δεν είναι κανένας μέσα. Το έχω ερευνήσει το εσωτερικό,» είπε η Κερλάνα, μπαίνοντας.

«Πριν από πόσο καιρό;»

«Μόλις έμαθα ότι η Βασίλισσα Θάρνιν πήρε την εξουσία. Το ήξερα ότι οι ανακριτές θα έφευγαν άρον-άρον.»

«Και δε βρήκατε κανένα σημάδι για το πού πήγαν;»

«Κανένα απολύτως.»

Οι στρατιώτες του Άσθαν συγκεντρώθηκαν στο πρώτο δωμάτιο του ανακριτηρίου, κι εκείνος τους είπε: «Θα ερευνήσουμε το μέρος διε-

ξοδικά, και μετά θα έρθουμε πάλι εδώ. Χωριστείτε σε ομάδες των δύο. Λερβάρη, θα βοηθήσεις κι εσύ.»

Η κοπέλα ένευσε.

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο Άσθαν, «φοβάμαι πως θα πρέπει να ζητήσω από εσάς, τον κύριο Σάβελαν, και τους φρουρούς σας να παραμείνετε εδώ. Για τυπικούς λόγους.»

«Ασφαλώς, Στρατηγέ.»

Ο Σάρναλ είχε ήδη πλησιάσει τον Άσθαν, και ξεκίνησαν την έρευνά τους μαζί. Η Λερβάρη πήγε με την πολεμίστρια της ομάδας.

«Αυτό συμβαίνει τελευταία φορά, Στρατηγέ,» είπε ο κατάσκοπος. «Όπως σου είχα τονίσει και πριν φύγουμε, εγώ παίρνω τις αποφάσεις. Εσύ είσαι το πρόσωπο· εγώ είμαι το μυαλό πίσω από το πρόσωπο.»

«Αναφέρεσαι στο γεγονός ότι σε κάλεσα;» ρώτησε ο Άσθαν, καθώς άνοιγε μια πόρτα και έμπαιναν σ'ένα γραφείο, που πρέπει να ανήκε στον διοικητή του ανακριτήριου.

«Ναι. Η τελευταία φορά, Στρατηγέ.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Άσθαν. «Νόμιζα ότι θα ήθελες να έρθεις...»

«Ήθελα,» τον διαβεβαίωσε ο Σάρναλ, «αλλ'αυτό δεν έχει καμία σημασία. Είμαι σαφής;»

«Απόλυτα.» Ο Άσθαν άνοιξε μια ντουλάπα, βρίσκοντάς την άδεια.

«Άστο, δεν έχει νόημα να ψάχνουμε έτσι. Αφού σ'το είπε κι η ίδια η Αρχόντισσα: το έχουν ήδη καθαρίσει το μέρος. Δε θα βρούμε τίποτα.»

«Μπορεί να ξέχασαν κάτι.»

«Δε με κατάλαβες, Στρατηγέ· εννοώ ότι η Κερλάνα και οι δικοί της το καθάρισαν το μέρος.»

«Το θεωρείς βέβαιο ότι κρύβουν τους ανθρώπους του Τυράννου;»

«Είναι πασιφανές,» είπε ο Σάρναλ. «Επομένως, εκείνο για το οποίο πρέπει να ψάξουμε είναι τι λάθη ίσως να έκανε η Αρχόντισσα... αν και δε μου φαίνεται για άνθρωπος που κάνει λάθη.» Άνοιξε τα συρτάρια του γραφείου, τα οποία ήταν όλα άδεια. Άνοιξε ένα μπουφό· άδειο κι αυτό. «Άδεια... τα πάντα άδεια, Στρατηγέ. Και είμαι σίγουρος πως τούτο δε συμβαίνει μονάχα εδώ.»

«Πού εδώ;»

«Σ' αυτό το δωμάτιο. Όλο το ανακριτήριο θα είναι άδειο· θα δεις.»

Πήγαν αλλού, στα διαμερίσματα των ανακριτών, και αποδείχτηκε ότι ο κατάσκοπος είχε δίκιο. Δεν υπήρχε το παραμικρό· τα πάντα είχαν κάνει φτερά.

«Μονάχα *μία* πιθανότητα υπάρχει να βρίσκεται κανένα στοιχείο ακόμα εδώ,» είπε ο Σάρναλ, «αλλά τρέχα γύρευε...»

Ο Άσθαν τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Αν οι ανακριτές είχαν κάποια προσωπική κρυψώνα (κάποιο σανίδι στο πάτωμα, για παράδειγμα, που από κάτω του να βρίσκεται μια θυρίδα), και η Κερλάνα δεν ήξερε γι' αυτήν, τότε ό,τι κι αν είναι εκεί μέσα δε θα το έχει μαζέψει.»

Έφυγαν κι από τα διαμερίσματα των ανακριτών και στο δρόμο τους συνάντησαν δύο στρατιώτες, οι οποίοι τους ανέφεραν πως κι αυτοί είχαν βρει τα πάντα άδεια.

«Πάμε και στα υπόγεια,» είπε ο Σάρναλ στον Άσθαν, καθώς κατέβαιναν τις σκάλες. «Αλλά είμαι βέβαιος ότι χάνουμε το χρόνο μας.»

Στα κελιά, συνάντησαν τη Λερβάρη και την πολεμίστρια, που ερευνούσαν μαζί.

«Τι βρήκατε;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Τίποτα, Στρατηγέ. Δεν υπάρχει τίποτα εδώ κάτω,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια.

«Ούτε επάνω υπάρχει τίποτα,» της είπε ο Σάρναλ.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, χωρίς να μιλήσει.

Ο Άσθαν και ο κατάσκοπος άνοιξαν την πόρτα της αίθουσας βασανιστηρίων και μπήκαν σ' έναν χώρο γεμάτο με μηχανές φτιαγμένες για να τυραννούν το σώμα και να λυγίζουν το πνεύμα.

«Κάτι είναι μέσα στο σιδηρούν πέπλο,» παρατήρησε ο Σάρναλ.

Ο Άσθαν κοίταξε τον όρθιο μεταλλικό κύλινδρο που στηριζόταν στον τοίχο. Γνώριζε πώς λειτουργούσε: οι βασανιστές έκλειναν το θύμα τους στο εσωτερικό και περνούσαν μεγάλα καρφιά από τις οπές που υπήρχαν σ' όλο το μήκος του σιδηρού πέπλου. Ορισμένες φορές, μάλιστα, έριχναν στον βασανιζόμενο και βραστό λάδι, από το άνοιγμα επάνω, ή άλλα υγρά, κόπρανα, ούρα, ή έντομα.

«Ντάξει,» είπε, «δε χρειάζεται να το ανοίξουμε.» Μέσα από τα ανοίγματα για τα μάτια, ο Άσθαν μπορούσε να δει ότι ένας νεκρός είχε μείνει μέσα στο σιδηρούν πέπλο.

«Έλα τώρα, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ· «σίγουρα, έχεις δει και χειρότερα θεάματα. Κι επιπλέον, αμφιβάλλω ότι τον άφησαν εκεί κατά τύχη...» Πλησίασε τον σιδερένιο κύλινδρο και, τραβώντας τα μάνταλα, τον άνοιξε.

Ένας ανθρώπινος σκελετός έπεσε, χτυπώντας στο πέτρινο πάτωμα και σπάζοντας. Έντομα πετάχτηκαν από πάνω του. Μέσα στο στόμα του υπήρχε ένα κομμάτι περγαμηνής.

Ο Σάρναλ το έβγαλε και το διάβασε. Ύστερα, το έδωσε στον Άσθαν. Το μήνυμα έγραφε: *Ένας ακόμα χειρότερος θάνατος περιμένει τον Μαύρο Πρίγκιπα και τα σκυλιά του.*

«Τι σου έλεγα, Στρατηγέ;»

«Τι μου έλεγες;»

«Η Αρχόντισσα τα κανόνισε αυτά.»

Ο Άσθαν βλεφάρισε, αβέβαια. *Πώς είσαι τόσο σίγουρος, πανάθεμά σε;*

«Οι ανακριτές,» εξήγησε ο Σάρναλ, «θα έφυγαν εσπευσμένα από τούτο το μέρος, μόλις μάθανε ότι ο Βασιλιάς τους ηττήθηκε. Σίγα μην κάθισαν να μας αφήσουν και μήνυμα. Επιπλέον...» Άπλωσε το χέρι του προς την περγαμηνή. «Μου επιτρέπεις, Στρατηγέ;» Ο Άσθαν τού την έδωσε. «Ναι, όπως το περίμενα,» είπε ο Σάρναλ, τριβοντας το δάχτυλό του επάνω της. «Το μελάνι δεν είναι παλιό. Χτες βράδυ γράφτηκε το μήνυμα, νομίζω.»

Ο Άσθαν πέρασε τους αντίχειρές του στη ζώνη του. «Μάλιστα... Και πώς προτείνεις να κινηθούμε;»

«Κάνε σα να μη συνέβη τίποτα,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ, βάζοντας την περγαμηνή μέσα στα ρούχα του. «Και μην της μιλήσεις γι' αυτό το μήνυμα. Δε χρειάζεται· θα το μάθει ότι το βρήκαμε.»

«Ποιος, όμως, είναι ο σκοπός της;» έθεσε το ερώτημα ο Άσθαν. «Πιστεύει ότι θα μας τρομάξει και θα φύγουμε;»

«Μια προειδοποίηση είναι: Μην ψάχνετε πολύ, γιατί ιδού η μοίρα που σας περιμένει. Ώστόσο, ίσως και να λαθεύω· ίσως να έχει κάτι άλλο, πιο περίπλοκο στο μυαλό της. Θα πρέπει να το σκεφτώ.»

Έφυγαν από τον θάλαμο βασανιστηρίων και ανέβηκαν στο ισόγειο του ανακριτηρίου, όπου είχαν συγκεντρωθεί και οι υπόλοιποι.

«Τι βρήκατε;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Τίποτα, Στρατηγέ,» ανέφερε ένας. «Τα πήραν όλα, προτού φύγουν.»

Ο Σάβελαν στράφηκε στον Άσθαν. «Σου τόχα πει, δε σου τόχα πει; Δεν πρόκειται να βρεις στοιχεία· ξέρουν πώς να καλύπτουν τα ίχνη τους. Γιαντό τους φοβάμαι. Ο Σάρναλ δεν είναι τυχαίο που κατάφερε να κρατήσει το Βασίλειο τόσα χρόνια υπό την κυριαρχία του.»

«Τελικά, όμως, το έχασε, κύριε,» αποκρίθηκε ο Στρατηγός. «Και, παρότι δε βρήκαμε τίποτα, δε θα έλεγα πως η έρευνά μας πήγε χαμένη.» Αλλά δεν εξήγησε περισσότερο· θέλησε να τους αφήσει ν'αναρωτιούνται. Είπε στην Κερλάνα: «Αρχόντισσά μου, μπορούμε να επιστρέψουμε στο παλάτι. Αρκετά σας κρατήσαμε κι εσάς εδώ, σε τούτο το άχαρο μέρος.»

Η Κερλάνα μειδίασε, αινιγματικά. «Δεν αισθάνομαι κουρασμένη, Στρατηγέ. Βρίσκω όλες αυτές τις έρευνες μάλλον συναρπαστικές...»

Κεφάλαιο 5

Κατάσκοπος

Θα κάνω μια περιπολία στην πόλη, αν δε σας πειράζει, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Άσθαν, όταν έφτασαν στην πύλη του παλατιού.

«Όπως επιθυμείτε,» αποκρίθηκε η Κερλάνα, αφιππεύοντας.

«Με χαρά μου, Στρατηγέ, θα έρθω μαζί σου,» είπε ο Σάβελαν.

«Θα προτιμούσα να πάω μόνος μου, κύριε,» απάντησε ο Άσθαν. Και προς έναν του στρατιώτη: «Εσείς πηγαίνετε να ξεκουραστείτε, αλλά πείτε σ' άλλους έξι να κατεβούν, για να με συνοδέψουν.»

Ο Σάρναλ ψιθύρισε στ' αφτί της Λερβάρης: «Έλα κι εσύ στο παλάτι· θέλω κάτι να σου πω.»

Η κοπέλα νόμισε ότι, ξαφνικά, μια αράχνη είχε περπατήσει στην πλάτη της, απ' τον αυχένα ως τη μέση. Τι να ήθελε να της πει ο κατάσκοπος; Ήλπιζε μόνο να μη σκόπευε να την μπλέξει πουθενά! «Αρχοντά μου,» είπε στον Άσθαν, «θα μπορούσα να πάω κι εγώ στο παλάτι; Θα φροντίσω όλα να είναι έτοιμα, όταν γυρίσετε.»

Εκείνος ένευσε. Και στους στρατιώτες του είπε: «Θα περιμένω εδώ, για τους άλλους.»

«Δεν πρέπει να κουράζεσαι τόσο, Στρατηγέ!» γέλασε ο Σάβελαν. «Η κούραση προκαλεί προβλήματα.»

Η Κερλάνα αναστέναξε. «Πάμε,» είπε στον ξάδελφό της, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο του.

«Εισ το επανιδείν, Στρατηγέ,» είπε ο Σάβελαν, καθώς έμπαιναν στο παλάτι.

«Ελπίζω πως όχι,» μουρμούρισε ο Άσθαν, κάτω απ' την ανάσα του.

Η Λερβάρη ακολούθησε τον Σάρναλ και τους άλλους στρατιώτες στο εσωτερικό του παλατιού, κατευθυνόμενη προς τα διαμερίσματά τους. Καθοδόν, ο κατάσκοπος ήρθε δίπλα της και της ψιθύρισε: «Πρέπει να κάνεις μια δουλειά για μένα.»

Η Λερβάρη ξεροκατάπιε. *Γαμώτο. Αυτό που φοβόμουν...*

«Θα σε συναντήσω σε λίγο, στο δωμάτιο του Στρατηγού,» της είπε ο Σάρναλ, κι εκείνη έστριψε σ'έναν διάδρομο, προχωρώντας βιαστικά.

Σκατά! σκέφτηκε. Γιατί δε μ'αφήνει ήσυχη;

«Τι γίνεται, Λερβάρη; Δε μας μιλάς πια;»

Σταμάτησε να περπατά και στράφηκε, για να δει τον Φάνμαρ να τρώει ένα αχλάδι, καθισμένος στο περβάζι ενός παραθύρου. Ήταν ένας λεπτοκαμωμένος νέος, με σπαστά, καστανά μαλλιά και μεγάλα, ζωηρά μάτια. Επίσης, ήταν ο μόνος υπηρέτης από τη συνοδεία του Άσθαν τον οποίο η Λερβάρη γνώριζε από παλιά... και τον οποίο δεν μπορούσε να συγχωρέσει για τον τρόπο του, τις τελευταίες ημέρες.

«Γεια σου, Φάνμαρ. Δε σε είδα.»

«Ο Στρατηγός σ'έχει συνέχεια απασχολημένη, ε;» Της έκλεισε το μάτι.

Η Λερβάρη θύμωσε. «Είχαμε δουλειά έξω απ'το παλάτι!» είπε απότομα. «Εσύ τι κάνεις; Κάθεσαι δω και τρως τ'αχλάδια της Αρχόντισσας Κερλάνα;»

Ο Φάνμαρ μειδίασε. «Με συγχωρείς, αλλά τούτο τ'αχλάδι είν' από τις δικές μας προμήθειες. Και δεν έχω και τι να κάνω τώρα. Εσύ πού είχες πάει;»

«Δεν ξέρω αν πρέπει να σου πω,» αποκρίθηκε η Λερβάρη, νιώθοντας μια ασυνήθιστη ικανοποίηση για τη μυστικότητα που δημιουργούσε γύρω από τον εαυτό της. «Κι επιπλέον, έχω δουλειά αυτή τη στιγμή.»

«Τι δουλειά;»

«Πρέπει να ετοιμάσω κάτι στο δωμ— Αλλά, έτσι κι αλλιώς, δε σ'αφορά. Θα σε δω αργότερα.» Στράφηκε και βάδισε.

Πήγε στο δωμάτιο του Άσθαν και έριξε μια ματιά τριγύρω. Έπειτα, σκούπισε λίγο το χώρο από τη σκόνη, για να μη βαριέται, όσο περίμενε τον Σάρναλ να έρθει να της μιλήσει. Συγχρόνως, σκεφτόταν τη συνάντησή της με τον Φάνμαρ. *Ήμουν λίγο απότομη μαζί του, όφειλε να παραδεχτεί. Αλλά, σίγουρα, του άξιζε! Έτσι όπως με κοιτάζει, και αυτός και οι υπόλοιποι, είναι σαν... σαν... σαν δεν ξέρω κι εγώ τι! Κι αυτό το ηλίθιο σχόλιο —«Ο Στρατηγός σ'έχει συνέχεια απασχολημένη, ε;»! Ο βλάκας! Απλά τη ζήλευαν. Τη ζήλευαν όλοι τους, επειδή είχε την τύχη να βρίσκεται πιο κοντά στον Στρατηγό απ'ό,τι εκείνοι.*

Και δεν είναι κάτι που επιδίωξα. Τυχαία ήρθε. Όχι πως με πειράζει. Αλλά, αν κι αυτοί περιμένουν, ίσως κάτι παρόμοιο να τους τύχει. Ή ίσως όχι. Όμως γιατί, τέλος πάντων, τόση κακία;

Η Λερβάρη είχε πάψει να σκουπίζει και καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, όταν η πόρτα άνοιξε, απροειδοποίητα. Ο Σάρναλ μπήκε, χωρίς την πανοπλία του, αλλά με το σπαθί του ζωσμένο και μοιάζοντας, πέραν πάσης αμφιβολίας, για στρατιώτης. Τι ευκολία που είχε στην προσποίηση αυτός ο άνθρωπος!

Η Λερβάρη τον κοίταξε αμίλητη, παραμένοντας καθισμένη.

«Ξέρεις γιατί βρίσκόμαστε στην Έλμας, έτσι;» τη ρώτησε ο Σάρναλ, ερχόμενος να καθίσει πλάι της.

Εκείνη ένευσε, αβέβαια.

«Για να μάθουμε αν ο Τύραννος ή κάποιος δικός του άνθρωπος έχει περάσει από εδώ κι έχει συνεννοηθεί με την Αρχόντισσα Κερλάνα,» συνέχισε ο Σάρναλ, σαν να μην είχε δει την κίνηση του κεφαλιού της υπηρέτριας. «Για να το καταφέρουμε, όμως, αυτό πρέπει να συντονίσουμε λιγάκι τις ενέργειές μας· και υπάρχουν μέρη στα οποία εσύ έχεις ευκολότερη πρόσβαση απ'ό,τι εγώ.»

Η Λερβάρη δεν το πίστευε τούτο. Πού μπορεί εκείνη να είχε ευκολότερη πρόσβαση από τον κατάσκοπο;

«Όπως,» είπε ο Σάρναλ, «στα δωμάτια του υπηρετικού προσωπικού.»

Η Λερβάρη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν έχω πρόσβαση στα δωμάτια των υπηρετών ετούτου του παλατιού. Πώς το νόμ-;»

«Δεν έχεις ακόμα, αλλά μπορείς, άνετα, να αποκτήσεις. Και στα δωμάτια, και στην κουζίνα, και στις αποθήκες.»

Η Λερβάρη έπρεπε να παραδεχτεί πως ο κατάσκοπος είχε δίκιο. Θα την άφηναν να πάει εκεί· δε θα της το απαγόρευαν, ειδικά αν έλεγε ότι ήθελε να κάνει κάποια ερώτηση, ή να πάρει κάτι –κανένα αντικείμενο ή φαγητό– για τον Στρατηγό. «Εντάξει, ναι. Αλλά τι ακριβώς θέλεις;»

«Θέλω να μάθεις μήπως κάποιος *περίεργος* άνθρωπος ήρθε στο παλάτι, τις τελευταίες ημέρες.»

«Κάποιος κατάσκοπος του Τυράννου;»

«Ναι,» είπε ο Σάρναλ. «Οι υπηρέτες, σίγουρα, θα το πρόσεξαν· και ακόμα κι αν έχουν διαταγές να μην πουν τίποτα, πάλι θα ψιθυρίζουν

αναμεταξύ τους· μπορείς, οπότε, να τους κρυφακούσεις. Ή μπορείς από την έκφρασή τους να καταλάβεις πράγματα· όταν του άλλου τα μάτια πηγαίνουν πέρα-δώθε, συνήθως, ψεύδεται. Επίσης, όταν κάποιος προσπαθεί ν'αποφύγει να μιλήσει για ένα θέμα, έχει κάτι να κρύψει. Με καταλαβαίνεις;»

«Εμ...» Η Λερβάρη αισθανόταν πανικοβλημένη. «Δεν... δεν είμαι κατάσκοπος, όμως!»

Ο Σάρναλ σηκώθηκε από τη θέση του, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Κατάσκοπος ή μη, αυτή τη δουλειά πρέπει να μου την κάνεις—»

«Ο Στρατηγός...» είπε η Λερβάρη. «Θα ρωτήσω, πρώτα, το Στρατηγό, κι άμα συμφωνεί—»

«Ο Στρατηγός θα κάνει ό,τι του λέω εγώ,» τόνισε ο Σάρναλ. Και, ανοίγοντας την πόρτα απότομα, άρπαξε τον Φάνμαρ απ'το πέτο και τον τράβηξε μέσα στο δωμάτιο, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα.

«Κρυφακούμε, κωλόπαιδο;» σφύριξε ο Σάρναλ, κλείνοντας την πόρτα και ρίχνοντας μια κλοτσιά στα πλευρά του υπηρέτη, ο οποίος διπλώθηκε, σκουίζοντας: «Σας παρακαλώ, κύριε! Δεν το έκανα επίτηδες!»

«Α, ναι, καταλαβαίνω,» ειρωνεύτηκε ο Σάρναλ. «Έτυχε να περνάς έξω απ'το δωμάτιο και, σκοντάφτοντας, τ'αφτί σου κόλλησε πάνω στην πόρτα, ε;»

«Κύριε, δεν είχα κακό στο νου μου. Αλήθεια!»

«Σήκω όρθιος.»

Ο Φάνμαρ σηκώθηκε.

«Τι άκουσες;» τον ρώτησε ο Σάρναλ.

«Πολύ λίγα, κύριε, και τίποτα δεν κατάλαβα. Είμαι τελείως ηλίθιος, αλήθεια!»

«Ωραία,» είπε ο Σάρναλ· «βρίσκω τους 'τελείως ηλίθιους' ανθρώπους εξαιρετικά χρήσιμους. Κάτσε.» Έδειξε την άκρη του κρεβατιού, πλάι στη Λερβάρη.

Ο Φάνμαρ υπάκουσε, λοξοκοιτάζοντας την υπηρέτρια, η οποία τον αγριοκοιτάξε, σκεπτόμενη: *Τι πήγε κι έκανε, ο βλάκας! Τώρα μπλέξαμε όλοι μας. Ο Σάρναλ έχει τσαντιστεί πιο πολύ από πριν. Γαμώ τα Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, γαμώ!*

«Λοιπόν,» είπε ο κατάσκοπος, εύθυμα (σαν να του αρέσει ετούτη η κατάσταση, του ανώμαλου!), «πού είχαμε μείνει;»

«Σου έλεγα ότι δεν μπορώ να το αναλάβω, αν δε ρωτήσω το Στρατηγό...»

«Ανοησίες. Φυσικά και μπορείς να το αναλάβεις. Ο Στρατηγός δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα συμφωνήσει μαζί μου. Και τώρα, μάλιστα, έχεις και συνέταιρο...» Κοίταξε τον Φάνμαρ.

Τα μάτια του υπηρέτη γούρλωσαν. «Εε...;»

«Είσαι καλός στο να κρυφακούς,» του είπε ο Σάρναλ. «Επομένως, δεν αξίζει ν'αφήνεις τις φυσικές σου ικανότητες ανεκμετάλλευτες, νέε μου.»

Τι καθίκι που είναι αυτός ο κατάσκοπος, σκέφτηκε η Λερβάρη. Του αξίζει, όμως, τον Φάνμαρ. Ποιος του είπε νάρθει και να μας παρακολουθεί; Ο χοντροκέφαλος!

«Κύριε,» τραύλισε ο υπηρέτης, «δ-δεν ξέρω τι πρέπει να κάνουμε... Τι γίνεται εδώ;»

«Μην ανησυχείς καθόλου,» του είπε ο Σάρναλ. «Θα σ'τα εξηγήσει όλα η Λερβάρη, που είναι από καιρό στο κόλπο.»

Από ΚΑΙΡΟ στο κόλπο; γρύλισε εντός της εκείνη.

«Αλλά, πρόσεχε,» πρόσθεσε ο κατάσκοπος, υψώνοντας το δάχτυλό του, «μην τυχόν και σου ξεφύγει τίποτα στους άλλους υπηρέτες, την έχεις κάτσει πολύ άγρια.»

«Το στόμα μου θάναι κλειστό!» είπε αμέσως ο Φάνμαρ.

Η Λερβάρη αναποδογύρισε τα μάτια. «Από πού πρέπει να ξεκινήσουμε, λοιπόν;» ρώτησε τον Σάρναλ.

«Απ'όπου νομίζετε. Σας έχω *πλήρη* εμπιστοσύνη, και περιμένω να φανείτε αντάξιοι της εμπιστοσύνης μου.» (Σκατά θα φανούμε, σκέφτηκε η Λερβάρη.) «Ό,τι ανακαλύψετε, ακόμα και το παραμικρό, θα έρθετε να μου το πείτε. Ή, μάλλον, όχι και οι δύο· εσύ μόνο,» έδειξε την υπηρέτρια, με το βλέμμα του. «Εσύ,» τώρα έδειξε τον Φάνμαρ, «ό,τι μαθαίνεις θα το αναφέρεις σ'εκείνη.»

Ο νεαρός ένευσε. «Μάλιστα.»

«Κι εσύ, Λερβάρη, δε θα τρέχεις αμέσως να με βρεις. Θα φέρνεις την κατάσταση έτσι ώστε να συναντηθούμε 'τυχαία'. Δε θα είμαστε τίποτα περισσότερο από μια υπηρέτρια κι ένας στρατιώτης οι οποίοι, πού και πού, ανταλλάσσουν καμια κουβέντα. Κατανοητό;»

«Ναι.» *Θα τα σκατώσουμε. Αποκλείεται να μην τα σκατώσουμε...*

«Σας αφήνω τώρα, κι ο Σνάρκαλ μαζί σας.» Ο Σάρναλ άνοιξε την πόρτα κι έφυγε, κλείνοντάς την αθόρυβα πίσω του.

Για μερικές στιγμές, κανένας δε μίλησε μέσα στο δωμάτιο, σαν κι οι δύο υπηρέτες να ήθελαν να συνέλθουν από ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι.

Ο Φάνμαρ έσπασε πρώτος τη σιωπή. «Κοίτα τώρα που μ'έμπλεξες!» έκανε, καθώς σηκώνόταν.

«Τι!» διαμαρτυρήθηκε η Λερβάρη. «Εγώ σ'έμπλεξα;» Σηκώθηκε κι εκείνη. «Εσύ κρυφάκουγες, κοκορόμυαλε! Καλά να πάθεις.»

«Δεν το ήξερα πως ήσουν κατάσκοπος,» αντιγύρισε ο Φάνμαρ. «Αν τόξερα, θάχα μείνει μακριά.»

«Κι άμα δεν ήμουν κατάσκοπος, δηλαδή, έπρεπε να με παρακολουθείς;» φώναξε η Λερβάρη. *Όχι πως είμαι κατάσκοπος, βέβαια! πρόσθεσε νοερά.*

Σήκωσε τους ώμους του. «Από περιέργεια. Φέρεσαι παράξενα, και γιαντό....» Άφησε τα λόγια του ατελείωτα.

«Η περιέργεια βγάζει μάτια, λένε!»

«Με συγχωρείς. Αν ήξερα ότι είσαι κατάσκοπος... Ποτέ δεν το είχα υποψιαστεί.»

«Μα, δεν είμαι κατάσκοπος!» τόνισε η Λερβάρη.

«Τότε, γιατί αυτός είπε ότι είσαι από παλιά στο κόλπο;»

«Βλακείες. Για να σε τρομάξει.»

Ο Φάνμαρ την κοίταξε ερευνητικά.

Δε με πιστεύει! σκέφτηκε η Λερβάρη. Δε με πιστεύει, ο κοκορόμυαλος! Νομίζει ότι του λέω ψέματα, για να καλύψω την ταυτότητά μου. Ας είναι... Ας πιστεύει ό,τι θέλει. Ίσως ν'αποδειχτεί καλό αυτό, μάλιστα...

«Με συγχωρείς...» ξανάπε ο Φάνμαρ, βλέποντας πως εκείνη δε μιλούσε.

«Συχωρεμένος,» αποκρίθηκε η Λερβάρη. «Αλλά όχι τέτοιες ανοησίες στο μέλλον. Και, όπως σου είπε κι ο Σάρναλ, το στόμα σου κλειστό, εντάξει;»

Ο Φάνμαρ ένευσε. Και ρώτησε: «Σάρναλ, τον λένε;»

«Ναι.»

«Ένας από τους στρατιώτες δεν είναι;»

«Ναι.»

«Τότε, γιατί μιλούσε σαν ο Στρατηγός νάναι... κατώτερός του;»

«Υπάρχει λόγος· μη ρωτάς πολλά.» Επίτηδες του απάντησε έτσι. Σήμερα, είχε ανακαλύψει ότι της άρεσε να το παίζει μυστηριώδης και γνώστρια μυστικών.

«Εντάξει...»

Η Λερβάρη κάθισε σε μια καρέκλα, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών της, σκεπτική. Κι εκείνο που σκεφτόταν ο Φάνμαρ το ρώτησε: «Τι θα κάνουμε τώρα;»

«Γνωρίζεις κανέναν από τους υπηρέτες του παλατιού;»

«Όχι.»

«Ούτε κι εγώ. Άρα, πρέπει να κάνουμε γνωριμίες.»

«Πώς;»

Η Λερβάρη σηκώθηκε. «Βολτάροντας στο παλάτι. Βοηθώντας σε καμια δουλειά, οικειοθελώς. Μιλώντας περί ανέμων και υδάτων. Όλο και κάτι θ'ακούσουμε έτσι.»

«Καλή ιδέα.» Ο Φάνμαρ μειδίασε. «Πρέπει νάσαι καλή κατάσκοπος, ε; Και τόσο καιρό δεν είχα καταλάβει τίποτα. Δεν το περίμενα ποτέ ότι θα γνώριζα μια κατάσκοπο!»

Τι λέει ο άνθρωπος; Θα παλαβώσω!

«Αλλά,» συνέχισε ο υπηρέτης, «τι υποτίθεται πως πρέπει ν'ακούσουμε; Τι μας ενδιαφέρει να μάθουμε;»

Η Λερβάρη άρχισε να του εξηγεί.

Κεφάλαιο 6

Ταχυπομπός από το Νόρβηλ

Το Ένρεβηλ ήταν ελεύθερο από τα νύχια του Τυράννου. Απ'όπου κι αν περνούσε, ο Ρόλμαρ άκουγε ότι ο Σάρναλ είχε εκθρονιστεί από έναν άντρα που ονομαζόταν Μαύρος Πρίγκιπας και ήταν αρχηγός της Επανάστασης. Τώρα, στον Βασάλτινο Θρόνο καθόταν η Βασίλισσα Θάρνιν, η οποία, μάλιστα, ανήκε στον Οίκο Σίντρακμεθ, την οικογένεια της τέως Βασίλισσας Κυρκάνα, που ο Σάρναλ είχε σκοτώσει.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας, λέγανε, είχε δεσμούς με το Νόρβηλ· ήταν ευγενής εκεί, μεγάλος άρχοντας, συγγενής βασιλιάδων· και ο Ρόλμαρ –που από την αρχή το είχε υποψιαστεί– βεβαιώθηκε, στο τέλος, για την ταυτότητά του: επρόκειτο, φυσικά, για τον Ήλμον, τον αδελφό της Πριγκίπισσας Νιρκένα. Κι απ'ό,τι φαινόταν, είχε γίνει μύθος στο Ένρεβηλ. Τροβαδούροι τραγουδούσαν τα κατορθώματά του σε κάθε πανδοχείο και πλατεία.

Ωστόσο, όσα λέγονταν γι'αυτόν δεν ήταν καλά. Ο κόσμος ψιθύριζε κι άλλα πράγματα, κακά πράγματα: ότι ο Μαύρος Πρίγκιπας θα έφερνε τους στρατούς του Νόρβηλ στο Ένρεβηλ, για να το υποτάξει· είχε φύγει ένας τύραννος μόνο και μόνο για νάρθει ένας καινούργιος. Και η Βασίλισσα Θάρνιν; Κι αυτή στο κόλπο ήταν! Του χεριού τους. Οι Νορβήλιοι την έλεγχαν. Σιγά μην είχαν διώξει τον Σάρναλ από τη μεγαλοψυχία τους· ήθελαν εκείνοι να διοικήσουν το Ένρεβηλ, να το κάνουν δική τους κτήση.

Ο Ρόλμαρ αναρωτιόταν κατά πόσο αλήθευαν όλα τούτα. Σίγουρα, ο Οίκος των Γάθνιν δε σκόπευε να γίνει ένας καινούργιος τύραννος του Βασιλείου· ωστόσο, κάτι θα απαιτούσε για τη βοήθεια που είχε προσφέρει. Μια συμμαχία, πιθανώς. Και πώς θα έβλεπαν μια τέτοια συμμαχία τα άλλα έθνη των Ωθράγκος, το Σάρενθαλ και το Άρβενθλον; Ως απειλή;

Ο μακαρίτης Βασιλιάς Άργκελ ήταν φιλόδοξος άνθρωπος. Τι είχε στο μυαλό του να κάνει; *Μονάχα η Πριγκίπισσα Νιρκένα και ο Πρίγκιπας Ήλμον μού φαίνεται ότι θα το γνωρίζουν αυτό πλέον...*

Πάντως, οι κακές φήμες για τον Μαύρο Πρίγκιπα δεν σκίαζαν τις καλές. Ο περισσότερος κόσμος απλά χαιρόταν που είχε γλιτώσει από τον Τύραννο και που είχαν φύγει οι τρισκατάρτοι ανακριτές του, «είθε ο Βάνραλ να έκαιγε τις ψυχές τους».

Δεν έλειπαν, όμως, και οι αρνητικές προβλέψεις, ότι ο Σάρναλ θα επέστρεφε, ή ότι οι άρχοντες που ήταν φανατικά με το μέρος του θα συμμαχούσαν, προκειμένου να διώξουν τη Βασίλισσα Θάρνιν και να διοικήσουν εκείνοι, ως συμβούλιο. Οι φήμες άλλαζαν ανάλογα με το ποια εκδοχή αποφάσιζε κανείς να πιστέψει, και οι εκδοχές ήταν δύο: ότι ο Μαύρος Πρίγκιπας είχε σκοτώσει τον Τύραννο, και ότι ο Τύραννος είχε ξεφύγει. Στην πρώτη περίπτωση, η σκιά στο νου του λαού ήταν μη συμμαχήσουν οι άρχοντες· στη δεύτερη περίπτωση, μην επιστρέψει ο ίδιος ο Σάρναλ.

Ο Ρόλμαρ αναρωτιόταν αν ήταν και τίποτα ξεκάθαρο σε τούτο το καταραμένο Βασίλειο. Τα πάντα έμοιαζαν να έχουν δύο ή περισσότερες εκδοχές, και όλος ο κόσμος βρισκόταν σε κατάσταση αναβρασμού.

Όσο, δε, πλησίαζε στη Φίρθμας τόσο περισσότερες μισθοφορικές ομάδες έβλεπε, οι οποίες όδευαν προς τα εκεί, για να πολεμήσουν στο πλευρό του Μαύρου Πρίγκιπα και της Βασίλισσας Θάρνιν. Κάποιες απ'αυτές τις ομάδες δεν αποτελούνταν παρά από νεαρούς με αυτοσχέδια δόρατα κι ασπίδες: ανθρώπους, δηλαδή, που σε μια πραγματική μάχη δε θ'άντεχαν πάνω από πέντε ανταλλαγές χτυπημάτων. Ο Μαύρος Πρίγκιπας, όμως, είχε καταφέρει να τους ξεσηκώσει, κι αυτό έλεγε κάτι για εκείνον: Πρέπει να ήταν μεγάλη ηγετική μορφή, όπως κι ο Άργκελ, ή ίσως ακόμα μεγαλύτερη.

Δεν έπρεπε, ωστόσο, να είχε εμπιστευτεί τους ιερείς του Άνκαραζ. Οι φήμες έλεγαν ότι είχε ακόλουθους του Θεού του Αίματος στο στράτευμά του, κι αν αυτό ίσχυε, ήταν ανοησία. Φτάνει μόνο να σκεφτόταν κανείς τι είχε κάνει ο Μόρντεναρ στο Νόρβηλ... Βέβαια, ο Ήλμον ίσως να μην ήξερε καν για τον Μόρντεναρ, και πιθανώς οι ακόλουθοι του Άνκαραζ στο Ένρεβηλ να μην είχαν καμία σύνδεση μ'αυτούς στο Νόρβηλ· αλλά, και πάλι, όλοι γνώριζαν ότι αυτοί ευθύνονταν για τα χάγια των Πολέμων της Φεν εν Ρωθ, και η θρησκεία τους είχε απαγορευτεί από τα βασίλεια των Ωθράγκος. Αυτό που έκανε ο Ήλμον –αν τελικά αλήθευε, γιατί πολλά λέγονταν στο Ένρε-

βηλ– ήταν παράνομο. Παραβίαζε μια συμφωνία που είχε γίνει από όλη τη Νότια Βάλγκριθμωρ.

Την αλήθεια θα τη μάθω μόνο στη Φίρθμας, υποθέτω, σκεφτόταν ο Ρόλμαρ, όχι μονάχα για το ζήτημα των ιερέων του Άνκαραζ, αλλά και για άλλα πράγματα.

Αν, δηλαδή, *κατάφερνε* να φτάσει εκεί...

Ορισμένες φορές, ένιωθε τόσο κουρασμένος από τη χρήση της Ταχύτητας, που ήταν έτοιμος να καταρρεύσει μες στη μέση του δρόμου. Ακόμα και με την κατάποση του πικρού σπόρου χίλντρου δεν έμοιαζε να γίνεται τίποτα. Όμως ο Ρόλμαρ δεν ήθελε να φανταστεί σε τι κατάσταση θα βρισκόταν *χωρίς* τους σπόρους. Μάλλον, θα είχε σωριαστεί ύστερα από την πρώτη ημέρα του ταξιδιού του, και δε θα μπορούσε να ξανασηκωθεί για πέντε μέρες. Τελικά, η συνεχή χρήση της Ταχύτητας δεν ήταν εύκολο πράγμα. Κουραστική δουλειά να είσαι ταχυπομπός. Ήθελε πολλή εκπαίδευση.

Και να σκεφτεί κανείς ότι εγώ μπορώ να χρησιμοποιήσω και την Τηλεμεταφορά... συλλογιζόταν ο Ρόλμαρ· κι έφτασε στο συμπέρασμα ότι το ένα δεν πρέπει να είχε σχέση με το άλλο. Ίσως να επρόκειτο, μάλιστα, για δύο διαφορετικά Χαρίσματα, ασύνδετα μεταξύ τους.

Ωστόσο, υπήρχε κανείς που να έχει την Τηλεμεταφορά αλλά όχι την Ταχύτητα; Ο Ρόλμαρ δεν είχε ποτέ ακούσει κάτι τέτοιο, και εκείνο που του είχε πει ο Βάνμυρ ήταν ότι η Τηλεμεταφορά είναι μια ακραία χρήση της Ταχύτητας, αλλά μονάχα *ορισμένοι* Ωθράγκος μπορούν να επικαλεστούν την Τηλεμεταφορά, λόγω φυσικών ορίων. Βέβαια, ο δίδυμός του ήταν και φαντασμένος άνθρωπος...

Τι να γινόταν τώρα, άραγε; Πού να βρισκόταν; Ο Ρόλμαρ τον σκεφτόταν πολλές φορές, όταν έτρεχε, τρώγοντας τη μία λεύγα κατόπιν της άλλης. *Ο Φανλαγκόθ! Ο τρισκατάρατος Φανλαγκόθ φταίει για όλα!*

Η Λιόλα ερχόταν στο μυαλό του όταν καθόταν να ξεκουραστεί, λαχανιασμένος από την Ταχύτητα και πίνοντας νερό όπως δεν είχε πει ποτέ ξανά στη ζωή του. Ανησυχούσε γι' αυτήν και για τους υπόλοιπους Γάθιν, που βρίσκονταν κλεισμένοι στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, περικυκλωμένοι από εχθρούς. Όταν κοιμόταν, την ονειρευόταν και, ξυπνώντας, νόμιζε ότι θα τη βρει δίπλα του. Ή, μέσα

στον ύπνο του, την άκουγε να φωνάζει και πεταγόταν επάνω, ταραγμένος, για ν'ανακαλύψει ότι δεν ήταν παρά ένας μεσημεριανός ή νυχτερινός εφιάλτης.

Όλα τούτα, όμως, δεν τον είχαν παραξενέψει· το θεωρούσε φυσικό ν'ανησυχεί για τη Λιόλα, δεδομένων των όσων συνέβαιναν στη Νουάλβορ. Εκείνο που τον είχε παραξενέψει ήταν το γεγονός ότι, μια νύχτα, ονειρεύτηκε τη Νίθρα. Αν και διαφορετική απ'ό,τι την ήξερε, την αναγνώρισε αμέσως. Στο όνειρό του, η Ρουζβάνη είχε πορφυρά μαλλιά, αντί για μαύρα, και φορούσε κορόνα στο κεφάλι. Έμοιαζε με βασίλισσα, και η αυλή της ήταν γεμάτη με λύκους, γεράκια, και ατσαλομάτες, ανέκφραστες ιέρειες. Σε κάποια στιγμή, κοίταξε στο πλάι και είδε τον Ρόλμαρ· του χαμογέλασε και τον φίλησε στο μάγουλο. *Σ'ευχαριστώ, Ρόλμαρ*, του ψιθύρισε...

...και μετά, εκείνος ξύπνησε, νομίζοντας ότι η φωνή της ακόμα αντηχούσε στ'αφτιά του.

Ο σπόρος του χίλντρον φαίνεται πως έχει διάφορες παρενέργειες. Δεν είμαι καθόλου καλά.

Καλά ήταν, όμως, μέχρι που έστριψε τον αριστερό του αστράγαλο.

Πλησίαζε τη Νίλμας –την τελευταία μεγάλη πόλη πριν από τη Φίρθμας– όταν του συνέβη το ατυχές γεγονός. Πάτησε σε μια ρωγμή ανάμεσα στις πλάκες της δημοσίας και το πόδι του γύρισε. Έχασε τον έλεγχο της Ταχύτητας και βρέθηκε σωριασμένος στο πλάι του δρόμου.

«*Γαμώ τις Ουρές του Σάλ'γκρεμ'ρωθ!...*» μούγκρισε, προσπαθώντας να ανασηκωθεί. Τα κατάφερε, και έβγαλε τη μπότα και την κάλτσα του. Ο αστράγαλός του ήταν κατακόκκινος και είχε αρχίσει να πρήζεται. Έπρεπε να του βάλει παγωμένο νερό, όσο πιο γρήγορα μπορούσε· και, σύμφωνα με το χάρτη του, δε βρισκόταν μακριά από τον ποταμό Γάσπαρνηλ.

Πιάστηκε από έναν βράχο και σηκώθηκε, για να πάει, κουτσαίνοντας, μέχρι ένα δέντρο. Τράβηξε το ξίφος του και, σπαθίζοντας δύο φορές, έκοψε ένα χοντρό κλαδί, παίρνοντάς το για μπαστούνι.

«Τώρα που έχω πλησιάσει τόσο πολύ...!» μονολόγησε, οργισμένος, και βάδισε προς τη Νίλμας, καθώς η νύχτα έπεφτε.

Όταν είχε σκοτεινιάσει, έφτασε κοντά στην πόλη, στον ποταμό, και σε μερικά χωριά που βρίσκονταν στα περιχώρα. Το αριστερό του

πόδι τον πονούσε και προσπαθούσε να μην το πατάει στο έδαφος, στηριζόμενος στο ραβδί του.

Ζυγώνοντας την όχθη του Γάσπαρνηλ, είδε μια φωτιά και πέντε σκιερές φιγούρες συγκεντρωμένες γύρω της. Η μία απ'αυτές τις φιγούρες είχε σπαθί και ακουμπούσε τα χέρια της στη λαβή του, καθώς η λεπίδα ήταν μπηγμένη στο μαλακό χώμα. Αποκλείεται να ήταν ληστές: βρίσκονταν πολύ κοντά στην πόλη. Ο Ρόλμαρ πλησίασε τον ποταμό, αγνοώντας τους.

Κάθισε σ'έναν βράχο και έβαλε το πρησμένο του πόδι μέσα στο κρύο νερό.

«Καλ'σπέρα, ταξιδιώτ'!» είπε μια αγορίστικη φωνή. «Μπορούμ' να βοηθήσουμε;»

Ο Ρόλμαρ στράφηκε στους πέντε γύρω από τη φωτιά. Τώρα που βρισκόταν πιο κοντά, μπορούσε να δει καλύτερα τις μορφές τους. Ήταν τρία αγόρια και δύο κορίτσια. Κανένας δεν έμοιαζε νάναι πάνω από είκοσι χρονών –ή ακόμα και πάνω από δεκαοχτώ– και μονάχα ένας τους διέθετε πραγματικό όπλο: ο τύπος με το σπαθί, ο οποίος είχε μόλις μιλήσει στον Άρχοντα του Ράλτον. Οι υπόλοιποι διέθεταν αυτοσχέδια δόρατα, που θα έσπαγαν πολύ σύντομα, αν συγκρούονταν με αληθινά όπλα ή ασπίδες.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Αλλά νομίζω πως έκανα ό,τι είναι δυνατόν να γίνει για το πόδι μου.»

Οι πέντε ψιθύρισαν αναμεταξύ τους.

«Ληστές σε χτύπ'σαν;» ρώτησε η μία κοπέλα.

«Όχι,» είπε ο Ρόλμαρ.

«Φονιάδες του Τυράννου;» ρώτησε η άλλη, που έμοιαζε μικρότερη.

«Έχουμε ακούσ' ότι τριγυρίζουνε και σκοτώνουνε α'θρώπους.»

«Όχι,» απάντησε ο Ρόλμαρ, γελώντας. «Απλά έστριψα τον αστράγαλό μου σε μια λακκούβα του δρόμου.

»Εσείς τι κάνετε εδώ πέρα;»

«Πηγαίνουμ' στη Φίρθμας,» είπε ο νεαρός με το σπαθί. «Να μπούμ' στο στρατό του Μαύρου Πρίγκιπα!» Υπήρχε ενθουσιασμός στη φωνή του, και γύρω απ'τη φωτιά οι υπόλοιποι χαμογέλασαν.

Ο Ρόλμαρ την περίμενε αυτή την απάντηση. «Ωραία· ο Μαύρος Πρίγκιπας χρειάζεται γενναίους νέους σαν κι εσάς.»

«Γνωρίζεις το Μαύρο Πρίγκιπα;» ρώτησε, κάπως συνεσταλμένα, ένα αγόρι που πρέπει να ήταν γύρω στα δεκαπέντε.

«Όχι προσωπικά,» είπε ο Ρόλμαρ· *όχι ακόμα*, πρόσθεσε νοερά. «Αλλά έχω ακούσει πολλά γι' αυτόν.»

«Και πού πηγαίν'ς;» ρώτησε η μεγαλύτερη κοπέλα.

«Στη Φίρθμας. Έχω ένα μήνυμα να παραδώσω.»

Οι πέντε άρχισαν πάλι να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους, και δε συνέχισαν τη συζήτηση με τον Ρόλμαρ. Ποιος ξέρει τι υπέθεταν γι' αυτόν; Ίσως, μάλιστα, να νόμιζαν ότι ήταν ένας από τους «φονιάδες του Τυράννου» που τριγύριζαν και σκότωναν κόσμο.

Ο Άρχοντας του Ράλτον μούσκεψε το μαντήλι του μέσα στον ποταμό, το έστυψε ανάμεσα στα χέρια του, και το τύλιξε γύρω απ' τον πρησμένο του αστράγαλο. Άναψε μια φωτιά, τυλίχτηκε στην κάπα του, και κοιμήθηκε, νιώθοντας αρκετά ασφαλής με τέτοιους γενναίους φρουρούς κοντά του.

Το πρωί, το πόδι του ήταν χάλια. Το κρύο νερό το είχε βοηθήσει, αλλά δεν το είχε θεραπεύσει δια μαγείας. Ο Ρόλμαρ αποκλείεται να μπορούσε να χρησιμοποιήσει την Ταχύτητα σήμερα. Έτσι, μούσκεψε ξανά το μαντήλι του, το έδεσε σφιχτά γύρω απ' τον αστράγαλό του, και, παίρνοντας το μπαστούνι του, ξεκίνησε να οδοιπορεί, μαζί με τους πέντε νεαρούς μισθοφόρους.

«Πόσες ημέρες είναι ως τη Φίρθμας;» τους ρώτησε.

«Δύο,» του είπε εκείνος με το σπαθί. «Αλλά, έτσι χτυπημένος όπως είσαι, μου φαίνεται ότι θα κάνεις τουλάχιστον τρεις.»

Χίλιες κατάρες! Έχει δίκιο, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, καθώς περνούσαν την πύλη της Νίλμας. *Πρέπει ν' αγοράσω άλογο.* Με την Ταχύτητα, βέβαια, πήγαινε γρηγορότερα απ' ό,τι ιππεύοντας, αλλά, έτσι όπως είχαν στραβώσει τα πράγματα, η ιππασία ήταν ο καλύτερος τρόπος για να φτάσει το συντομότερο δυνατό στην πρωτεύουσα του Ένρεβηλ.

Χαιρέτησε τους νεαρούς και, ζητώντας κατευθύνσεις, πήγε στην αγορά της Νίλμας, η οποία δεν ήταν και πολύ δύσκολο να βρεθεί, αφού εκεί είχε την περισσότερη κίνηση. Ο Ρόλμαρ ρώτησε έναν καπνέμπορο πού πουλούσαν άλογα, κι εκείνος τού απάντησε πρόθυμα, υψώνοντας το χέρι του, για να του δείξει.

«Ευχαριστώ, φίλε μου.»

«Μπα, τίποτις· νάσαι καλά,» αποκρίθηκε ο έμπορος. «Μήπως ενδιαφέρεσαι, παρεμπιπτόντως, για μια προσφορά;» Ακούμπησε το χέρι του πάνω σ'ένα ξύλινο κουτί. «Καπνός απ'τη Ναζ-Λορ· γλυκός και δυνατός. Ρογκάνοι τον καπνίζουνε. Και τονε δίνω ένα κορονίδιο το σακουλάκι.» Έκλεισε το μάτι.

Ο Ρόλμαρ έφυγε από τον πάγκο του έμπορου έχοντας ένα σακούλι Ρογκάνικο καπνό μαζί του, καθώς και μια ξύλινη πίπα. Έβαλε λίγο από το χόρτο στο στόμιο της πίπας και την άναψε. Έτσι, πλησίασε τον στάβλο καπνίζοντας, και κοίταξε μέσα, για να δει έναν ξανθό άντρα.

«Καλημέρα, φίλε,» τον χαιρέτησε, και ζήτησε ν'αγοράσει ένα άλογο. Εκείνος τον ρώτησε τι ράτσας ήθελε και πόσα χρήματα ήταν διατεθειμένος να δώσει. Ο Ρόλμαρ τού απάντησε πως δεν τον ενδιέφερε η ράτσα, αρκεί το ζώο να μην του πέθαινε στο δρόμο, μέχρι να φτάσει στη Φίρθμας.

Ο ξανθός άντρας γέλασε. «Σε λάθος στάβλο ήρθες, άμα περιμένεις τα δικά μας άλογα να σου ψοφήσουνε στο δρόμο, ξένε!»

«Χαίρομαι που το ακούω,» είπε ο Ρόλμαρ, μειδιώντας. «Με είκοσι διπλές κορόνες τι αγοράζω;»

«Ετούτος δω ο κεφάλας είναι ό,τι σου χρειάζεται.» Ο ξανθός άντρας χάιδεψε τη χαίτη ενός καφέ αλόγου. «Σε κοιτάει κι επίμονα. Στονε δίνω δεκαεννέα διπλές κορόνες, μαζί με τις σέλες κι όλα τα εξαρτήματα.»

Ο Ρόλμαρ πλήρωσε τον έμπορο και πήρε το ζώο, καβαλώντας το και κατευθύνοντάς το προς την ανατολική πύλη της Νίλμας.

Σύντομα, κάλπαζε πάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά και προσπέρασε την ομάδα των πέντε νεαρών μισθοφόρων. Προσπάθησε να πιέσει το άλογό του όσο περισσότερο μπορούσε, ώστε, μέχρι το βράδυ, να φτάσει στην Φίρθμας. Όμως δεν τα κατέφερε· όταν η νύχτα έπεσε, βρισκόταν ακόμα στο δρόμο και το ζώο του ήταν λαχανιασμένο. Ο Ρόλμαρ κατέβηκε από τη σέλα και το έβγαλε από τη δημοσιά, κατασκηνώνοντας στα νότια, μέσα σ'ένα σύδεντρο. Ήταν κουρασμένος και ο χτυπημένος του αστράγαλος τον πονούσε. Αναστέναξε και δειπνησε με τις προμήθειες που είχε μαζί του, συνοδεύοντάς τες με μερικές γουλιές κρασί.

Τουλάχιστον, έχει ένα καλό αυτή η ιστορία, σκέφτηκε: δε χρειάζεται να παίρνω πια τον σπόρο χίλντρου... ο οποίος ήταν τόσο φαρμακερός όσο το δηλητήριο του χειρότερου φιδιού. Ο Ρόλμαρ απορούσε πώς οι ταχυπομποί τον χρησιμοποιούσαν σε τακτική βάση. Τι έκαναν; έτρωγαν μέλι μετά απ' αυτόν;

Ο ύπνος δεν άργησε να τον τυλίξει στο πέπλο του, και ονειρεύτηκε τον Βάνμυρ. Τον είδε να τρέχει μέσα στους δρόμους μιας πόλης, κυνηγημένος από σκιές με μακριά δόντια και νύχια. Ύστερα, όμως, δυνατό φως ήρθε από τον ουρανό, διώχνοντάς τες... δυνατό, γλυκό φως... τόσο γλυκό... Θα μπορούσε κανείς να κοιμάται για πάντα, με τέτοιο φως... να ξεκουράζεται... αιώνια... Δε χρειαζόταν να σηκωθεί· τι είχε, άλλωστε, να κάνει;

Το μήνυμα;

Ποιο μήνυμα;... Ήταν καλύτερα εδώ, στη γαλήνη...

Και η Λιόλα; Η Λιόλα κινδυνεύει μέσα στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων!

Αλλά γιατί ν' ανησυχούσε για τους άλλους, όταν εκείνος ήταν τόσο κουρασμένος και μπορούσε τόσο γλυκά και γαλήνια να ξεκουραστεί;...

Δεν είναι σωστό αυτό. Πρέπει να σηκωθώ· δεν είμαι μακριά απ' τη Φίρθμας.

Νόμιζε, όμως, ότι ολόκληρο το σώμα του είχε μουδιάσει· τα μέλη του δεν κουνιόνταν.

Πανικοβλήθηκε. Πάλεψε, για να κινηθεί.

Τα μάτια του άνοιξαν, κι έβγαλε μια πνιχτή φωνή, όπως αυτή που βγάζει κάποιος ο οποίος βρίσκεται για ώρα κάτω απ' το νερό και, ξαφνικά, καταφέρνει να φτάσει στην επιφάνεια.

Ήταν πρωί, παρατήρησε ο Ρόλμαρ. Είχε ξημερώσει.

Και τι περίεργο όνειρο ήταν αυτό που είδα... Πρώτη φορά είχε νιώσει κάτι τέτοιο.

Το βλέμμα του έπεσε στο άλογό του, το οποίο κοιμόταν παραδίπλα και... ήταν θολό (!).

Ο Ρόλμαρ έτριψε τα μάτια του, αλλά η εικόνα του ζώου δεν καθάρισε. *Σαν σκιά. Είναι σαν σκιά!* Σηκώθηκε και, στηριζόμενος στο ραβδί του, πλησίασε το άλογο. Το άγγιξε στο κεφάλι και το ταρακού-

νησε. Εκείνο ορθώθηκε, μ'ένα χρεμέτισμα –κι έπαψε να μοιάζει με σκιά.

Μα τους θεούς, τι συνέβη εδώ; Ο Ρόλμαρ είχε την αίσθηση ότι το παράξενό του όνειρο και αυτό που είχε πάθει το άλογο του συνδέονταν, με κάποιο τρόπο.

Κοίταξε τριγύρω, το σύδεντρο όπου είχε καταυλιστεί. *Το μέρος πρέπει νάναι στοιχειωμένο...*

Φόρεσε τη σέλα και τα χαλινάρια στο άλογο του και το καβάλησε. «Ας φύγουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε,» του είπε, και το οδήγησε στη μεγάλη δημοσιά και στο δρόμο προς τη Φίρθμας.

Μετά από λίγη ώρα (δεν μπορούσε να υπολογίσει καθόλου καλά το χρόνο, μ'αυτό τον ανήλιαγο ουρανό από πάνω του), αντίκρισε μια μεγάλη πόλη, που, αναμφίβολα, ήταν η πρωτεύουσα του Ένρεβηλ, και ζύγωσε την πύλη της, καλπάζοντας.

«Θα ήθελα να δω τον Στρατηγό Άσθαν,» είπε στους φρουρούς.

«Ποιος είστε, κύριε;»

«Αγγελιαφόρος είμαι, από το Νόρβηλ.»

«Ο Στρατηγός δεν είναι εδώ, στη Φίρθμας.»

«Ο Πρίγκιπας Ήλμον; Ο Μαύρος Πρίγκιπας;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

Ο φρουρός ένευσε. «Ναι, ο Πρίγκιπας είναι εδώ.»

«Τότε, παρακαλώ, οδηγήστε με σ'αυτόν. Το μήνυμά μου είναι επείγον.»

Ο στρατιώτης φώναξε έναν άλλο, ο οποίος οδήγησε τον Ρόλμαρ στο εσωτερικό της πόλης, πηγαίνοντάς τον προς ένα μέρος που δεν μπορεί παρά να ήταν στρατώνας.

«Εδώ διαμένει ο Πρίγκιπας;» ρώτησε ο Άρχοντας του Ράλτον.

«Ναι. Το παλάτι έχει υποστεί ζημιές, και δεν έχει επιδιορθωθεί και επανδρωθεί πλήρως ακόμα.»

Ο Ρόλμαρ έριξε μια ματιά στο οικοδόμημα που φαινόταν στο κέντρο της πόλης, πάνω σ'έναν λόφο –έναν λόφο που έμοιαζε πυρπολημένος. *Αυτό πρέπει νάναι το παλάτι,* σκέφτηκε.

Ο στρατιώτης μίλησε σ'έναν άλλο, στην πύλη του στρατώνα, κι εκείνος είπε στον Ρόλμαρ: «Ακολουθήστε με.»

Ο Άρχοντας του Ράλτον αφίππευσε, έδωσε σε μία πολεμίστρια το άλογο του, και ακολούθησε τον άντρα μέσα στο κεντρικό οικοδόμημα και σε μια μεγάλη αίθουσα, γεμάτη με στρατιωτικούς.

«Περιμένετε εδώ λίγο,» ζήτησε ο πολεμιστής, και διέσχισε μόνος του το μεγάλο δωμάτιο, πηγαίνοντας σ'έναν άντρα με μαύρα μαλλιά, μουστάκι, και γαλανά μάτια, ο οποίος μιλούσε με δύο άλλους, ο ένας εκ των οποίων είχε μακριά, ξανθά μαλλιά και γένια, ενώ ο δεύτερος φορούσε κουκούλα... πράγμα το οποίο φάνηκε παράξενο στον Ρόλμαρ· τι την ήθελε την κουκούλα εδώ μέσα;

Ο στρατιώτης είπε κάτι στον μαυρομάλλη άντρα, κι εκείνος στράφηκε και κοίταξε τον Άρχοντα του Ράλτον στην είσοδο, γνέφοντας καταφατικά.

Ο στρατιώτης επέστρεψε στον Ρόλμαρ. «Ο Πρίγκιπας Ήλμον θα σας μιλήσει τώρα, κύριε. Πλησιάστε.»

Ο Ρόλμαρ ζύγωσε το τραπέζι, και οι τρεις άντρες ορθώθηκαν. «Υψηλότε,» είπε στον μαυρομάλλη, «ονομάζομαι Ρόλμαρ, και είμαι γιος του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ, του Ράλτον. Έρχομαι από το Νόρβηλ, φέρνοντας μήνυμα από την αδελφή σας, Πριγκίπισσα Νιρκένα, για τον Στρατηγό Άσθαν.» Τράβηξε την κυλινδρική θήκη από τη ζώνη του και την έτεινε προς τον Μαύρο Πρίγκιπα. «Έμαθα ότι ο Στρατηγός λείπει, αλλά εσείς είστε εδώ, και είναι το ίδιο.»

«Σ'ευχαριστώ, Άρχοντα Ρόλμαρ,» αποκρίθηκε ο Ήλμον, παίρνοντας τον κύλινδρο. «Δεν περίμενα ότι η αδελφή μου θα μου απαντούσε τόσο γρήγορα, ούτε ότι... θα έστελνε έναν ευγενή για μαντατοφόρο,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Ρόλμαρ με κάποια καχυποψία.

Δεν περίμενε ότι θα του απαντούσε τόσο γρήγορα; σκέφτηκε εκείνος. *Είχε στείλει μήνυμα;* Καθάρισε το λαιμό του. «Η Πριγκίπισσα έστειλε εμένα διότι ήμουν ο μόνος που μπορούσε να βγει από το παλάτι, το οποίο είναι αποκλεισμένο. Κατέχω το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς, Υψηλότε.»

Ο Ήλμον βλεφάρισε. «Το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων είναι αποκλεισμένο;»

«Φοβάμαι πως ναι. Έχει γίνει εξέγερση στη Νουάλβορ. Διαβάστε το μήνυμα, παρακαλώ· τα εξηγεί όλα.»

Ο Ήλμον άνοιξε τον πέτινο κύλινδρο και τράβηξε από μέσα ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί, το οποίο ξετύλιξε και κράτησε εμπρός του, με τα δύο χέρια. Για λίγο, έμεινε σιωπηλός· έπειτα, κούνησε το κεφάλι κι άφησε το μήνυμα στο τραπέζι, όπου αυτό τυλίχτηκε πάλι από μόνο του.

«Η Νιρκένα δεν πρέπει να έλαβε το δικό μου μήνυμα, έτσι;» είπε στον Ρόλμαρ.

«Μάλλον, όχι.»

«Κι εγώ στρατιωτική βοήθεια της ζητούσα. Η κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε δεν είναι καθόλου καλή, Ρόλμαρ του Ράλτον. Είναι αδύνατο να στείλω μαχητές στη Νουάλβορ, εκτός... εκτός αν πρόκειται για έναν πολύ μικρό αριθμό. Αλλά, παρακαλώ, κάθισε· θα σου εξηγήσω.»

Ο Ρόλμαρ πήρε θέση σε μια ξύλινη καρέκλα, και το ίδιο κι οι άλλοι τρεις άντρες.

«Να σου συστήσω,» είπε ο Ήλμον, «τους Σεβασμιότατους, Άντολ-βαρ,» κοίταξε τον ξανθομάλλη άντρα, «και Χάρναλιρ,» κοίταξε τον κουκουλοφόρο. «Ιερείς του Άνκααραζ.»

«Ιερείς του Άνκααραζ;» Ο Ρόλμαρ ατένισε μια αυτούς μια τον Μαύρο Πρίγκιπα. *Μα τον Βάνραλ και όλους τους θεούς, τι γίνεται εδώ πέρα; Οι φήμες ήταν, τελικά, αληθινές!*

«Φαντάζομαι ότι θα έχεις ξαφνιαστεί,» είπε ο Ήλμον, αχνομειδώντας. «Σε διαβεβαιώνω, όμως, πως δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς από τον Άντολβαρ και τον Χάρναλιρ· είναι κι οι δυο τους πιστοί μου σύμμαχοι.»

Αδύνατον να συμβαίνει αυτό! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Η Νιρκένα το γνωρίζει; Ωστόσο, δε μίλησε, μη θέλοντας να φανεί αγενής. Επιπλέον, ποιος ξέρει, ίσως, αν τους πήγαινε κόντρα, να τον σκότωναν... Τι είδους σκοτεινές συμφωνίες είχε κάνει ο Ήλμον σε τούτα τα μέρη; Γιαυτό τον ονόμαζαν Μαύρο Πρίγκιπα;*

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε, διστακτικά.

«Ας περάσουμε στο θέμα μας, λοιπόν,» είπε ο Ήλμον, και του μίλησε για την κατάκτηση της Φίρθμας, για τη διαφυγή του Τυράννου, για την αναζήτηση του Σάρναλ από τους ανιχνευτές των επαναστατών, για την αποστολή του Άσθαν στην Έλμας (αν κι εδώ δεν μπήκε σε λεπτομέρειες· είπε μονάχα ότι ο Στρατηγός είχε αναλάβει μια «ειδική δουλειά»), και για τις υποθέσεις του ίδιου και της Βασιλίσσας Θάρνιν σχετικά με το πού θα οδηγούσε όλη τούτη η κατάσταση: σε μια σύγκρουση, δηλαδή, ανάμεσα στις δυτικές και στις ανατολικές επαρχίες του Ένρεβηλ. Ο Τύραννος θα έπαιρνε με το μέρος του τους ανατολικούς, και ίσως να είχε και αρωγή από το Σάρενθαλ, ενώ

οι δυτικοί θα ήταν με το μέρος του Ήλμον, καθότι βρίσκονταν πλησιέστερα του Νόρβηλ.

«Αντισταμβάνεσαι, επομένως, Άρχοντα Ρόλμαρ, γιατί χρειάζομαι βοήθεια από τη Νουάλβορ;»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Το αντισταμβάνομαι πλήρως, Πρίγκιπά μου. Ωστόσο, το Βασίλειο, αυτή τη στιγμή, είναι αδύνατον να προσφέρει πολλά πράγματα. Κατ'αρχήν, αμφιβάλλω αν ο ταχυπομπός σας θα καταφέρει να φτάσει στο παλάτι. Κι εκτός αυτού, δεν έχετε ακούσει για τη μάχη της Έριγκ, η οποία προκάλεσε μεγάλες ζημιές στο Νόρβηλ;»

«Όχι. Πες μου περισσότερα.»

Ο Ρόλμαρ τού είπε όσα ήξερε, εξηγώντας όλη την κατάσταση με τον συνασπισμό κατά του Στέμματος. Καθώς μιλούσε, ήρθε και μια μελαχρινή γυναίκα στο τραπέζι, την οποία ο Ήλμον σύστησε ως Βασίλισσα Θάρνιν, και ο Άρχοντας του Ράλτον τη χαιρέτησε επίσημα, υποκλινόμενος, προτού συνεχίσει τη διήγησή του.

Όταν τελείωσε, ο Μαύρος Πρίγκιπας έμοιαζε να έχει φάει στάχτη. Είχε ακουμπήσει την πλάτη του στην καρέκλα και το σαγόνι του στη γροθιά του, και η όψη του ήταν σκοτεινή, οργισμένη, κι απεγνωσμένη, συγχρόνως.

«Σαν κάποιος να μας έχει καταραστεί!» μούγκρισε. «Βρισκόμαστε στο χειρότερο αδιέξοδο που μπορούσε κανείς να περιμένει... και ούτε έχουμε ακόμα καμία απάντηση από τη Νίζβερ,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τη Θάρνιν.

Απάντηση από τη Νίζβερ; σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Τι εννοεί; Μη μου πεις πως, εκτός από συμφωνία με τους ιερείς του Άνκαραζ, έχει κάνει και συμφωνία με τους νεκρομάντες της Φεν εν Ρωθ!*

Η Θάρνιν δε μίλησε· έμοιαζε να μην ξέρει τι ακριβώς να πει. Πάντως, κι εκείνη ήταν, σίγουρα, απογοητευμένη, σαν το Νόρβηλ να ήταν η τελευταία της ελπίδα.

«Πρίγκιπά μου, Βασίλισσά μου,» είπε ο Άντολβαρ, με σοβαρό ύφος, «θα μπορούσαμε να σας προσφέρουμε περισσότερη βοήθεια, αν αποφασίζατε να νομιμοποιήσετε τη θρησκεία του Άνκαραζ στο Ένρεβηλ. Δε φαντάζεστε πόσοι πιστοί θα έρθουν να πολεμήσουν στο πλευρό σας. Θα τσακίσετε τον Σάρναλ.»

Ο Ρόλμαρ δεν πίστευε στ'αφτιά του. Τι θράσος! Ένας ιερέας του Θεού του Αίματος δε θα έπρεπε καν να είναι κοντά σ'έναν μονάρχη των Ωθράγκος, όχι να κάνει, μάλιστα, και τέτοιες προτάσεις!

Η Θάρνιν και ο Ήλμον αλληλοκοιτάχτηκαν, μοιάζοντας να επικοινωνούν με το βλέμμα. Ύστερα, η Βασίλισσα στράφηκε στον Άντολβαρ, κουνώντας το κεφάλι αρνητικά. «Όχι,» είπε, «δεν μπορώ να το κάνω αυτό, Σεβασμιότατε. Εκτιμάμε τη βοήθεια που μας έχετε ως τώρα προσφέρει –η οποία ήταν πολύτιμη–, αλλά δεν είναι δυνατόν να νομιμοποιήσουμε τη θρησκεία του Άνκαραζ. Θα βρεθούμε αντίθετοι προς κάθε άλλο βασίλειο της Βάλγκριθμωρ.»

«Οι ιερείς και οι ιερομαχητές του Άρχοντα της Μάχης είναι ήδη στο πλευρό σας!» είπε, έντονα, ο Χάρναλιρ μέσα από την κουκούλα του, και ο Ρόλμαρ νόμισε πως είδε τα μάτια του να γυαλίζουν από θυμό. «Ποια θα είναι η διαφορά; Όλοι το γνωρίζουν, Βασίλισσά μου, πως έχετε τη βοήθειά μας. Σύντομα, και οι βασιλείς θα το μάθουν: οι βασιλείς όλων των κρατών της Βάλγκριθμωρ!»

«Μια τέτοια απόφαση δεν παίρνεται εύκολα,» είπε ο Ήλμον. «Πρέπει να υπολογίσουμε το πολιτικό κόστος, προτού–»

«Το πολιτικό κόστος;» φώναξε ο Χάρναλιρ, και ο Άντολβαρ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του συνάδελφού του, σαν να ήθελε να τον συγκρατήσει. «Δε θα έχει νόημα πλέον το *πολιτικό κόστος*, Πρίγκιπά μου, όταν ο Σάρναλ έχει πάρει πίσω το θρόνο του!»

«Νομιμοποιώντας τη θρησκεία του Άνκαραζ,» είπε η Θάρνιν, «απομακρύνουμε από το πλευρό μας κάθε άλλο βασίλειο των Ωθράγκος. Είναι παράλογο να ζητάτε κάτι τέτοιο από εμάς!»

«Βοηθήσαμε την Επανάσταση να εδραιωθεί και να νικήσει!» γρύλισε ο Χάρναλιρ. «Όταν δεν υπήρχαν άλλοι να πολεμήσουν, οι ιερομαχητές και οι ακόλουθοί μας πάντοτε πρωτοστατούσαν. Εμείς σας χαρίσαμε το Ένρεβηλ, Βασίλισσά μου· μην το ξεχνάτε αυτό.»

«Αλλά τούτο δεν είναι το σημαντικότερο, Μεγαλειοτάτη,» πρόσθεσε αμέσως ο Άντολβαρ, θέλοντας να προλάβει την έντονη διαφωνία στην οποία ήταν φανερό πως θα εξελισσόταν αυτή η συζήτηση. «Εκείνο που οφείλετε περισσότερο να σκεφτείτε είναι τι θα συμβεί αν ο Σάρναλ νομιμοποιήσει πρώτος τη θρησκεία του Άνκαραζ στο Ένρεβηλ.»

Ο Ήλμον συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς, ιερέα;» Ο Ρόλμαρ νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει θυμό στη φωνή του, αλλά όχι παρόμοιο μ'αυτόν του Χάρναλιρ: πιο *συγκαλυμμένο* θυμό, ο οποίος υποβόσκει, μα όταν ξεσπάσει είναι τρομερός.

«Ο Σάρναλ δεν είναι ανόητος, Πρίγκιπά μου· τα Αφτιά του θα έχουν ως τώρα πληροφορηθεί ότι έχετε τη συμπαράσταση των πιστών του Άρχοντα της Μάχης· έτσι, αργά ή γρήγορα (μάλλον, *γρήγορα*, αν θέλετε την άποψή μου), θα σκεφτεί ότι μπορεί, με έναν πολύ απλό τρόπο, να σας στερήσει αυτή τη συμπαράσταση, και όχι μόνον τούτο, αλλά να φέρει και τους ακόλουθους του Άνκαραζ στο πλευρό του. Ο τρόπος, φυσικά, είναι η νομιμοποίηση της θρησκείας μας.»

Αυτός ο ιερέας είναι επικίνδυνος, συλλογίστηκε ο Ρόλμαρ.

«Τότε,» είπε η Θάρνιν, «θα στρέψει όλα τα βασίλεια των Ωθράγκος εναντίον του. Μια αφορμή θέλουν, Άντολβαρ· ποτέ δεν συμπαθούσαν τον Τύραννο.»

«Δεν τον ενδιαφέρει η συμπάθειά τους· όταν κάθεται πάλι στο Θρόνο του Ένρεβηλ, θα είναι ισχυρός.»

«Για να μην αναφέρουμε ότι θα έχει και την υποστήριξη όλων των πιστών του Άνκαραζ επί της Βάλγκριθμωρ,» τόνισε ο Χάρναλιρ. «Θα είναι αήττητος. Κανείς δε θα μπορεί να τον αγγίξει.»

«Αν είναι όπως τα λέτε, κύριε,» παρενέβη ο Ρόλμαρ, «τότε ν'αφήσουμε τους νόμους κι όλες αυτές τις 'χαζομάρες' και να επιδοθούμε στο να σκοτώνουμε ο ένας Ωθράγκος τον άλλο—»

«Πώς *τολμάς*;» γρύλισε ο Χάρναλιρ, στρεφόμενος στο μέρος του Άρχοντα του Ράλτον, ο οποίος, τότε, είδε ότι το πρόσωπο του ιερέα είχε εγκαύματα, γιαυτό εκείνος το κάλυπτε με την κουκούλα. «Και με ποιο δικαίωμα εκφράζεις γνώμη εδώ, *Νορβήλιε*; Έρχεσαι ως αγγελιαφόρος στους άρχοντες ετούτου του Βασιλείου και προσπαθείς να υποδείξεις—;» Ο Χάρναλιρ είχε σηκωθεί από την καρέκλα του, και ο Ρόλμαρ ήταν έτοιμος να σηκωθεί κι εκείνος, όταν ο Ήλμον σηκώθηκε πρώτος και τους διέκοψε.

«Αρκετά!»

»Χάρναλιρ, ο Άρχοντας Ρόλμαρ είναι φιλοξενούμενός μου και Νορβήλιος ευγενής· δε σου επιτρέπω να του μιλάς κατά τέτοιο τρόπο.»

«Κι εγώ ήμουν για χρόνια *συμπολεμιστής σου*, Μαύρε Πρίγκιπα!» αντιγύρισε ο ιερέας, αντικρίζοντας τον Ήλμον. Η δεξιά του γροθιά ήταν σφιγμένη.

«Νομίζω πως όλοι παρεκτρέπεστε,» είπε, νηφάλια, ο Άντολβαρ.

«Ο Σεβασμιότατος μιλά συνετά,» τόνισε η Θάρνιν. «Σταματήστε. Και θα σκεφτούμε το ζήτημα της νομιμοποίησης *με καθαρό μυαλό.*»

Ο Ήλμον και ο Χάρναλιρ κάθισαν, αν και η ένταση ανάμεσά τους δεν έμοιαζε να έχει διαλυθεί.

«Άρχοντα Ρόλμαρ,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, «θα ήθελες ένας στρατιώτης να σε οδηγήσει στο δωμάτιό σου; Καθώς πλησίαζες, πρόσεξα ότι το πόδι σου είναι χτυπημένο· μπορεί να το κοιτάξει ένας θεραπευτής μας, αν επιθυμείς.»

Προσπαθείς να με διώξεις, για ν'αποφύγεις κι άλλες φιλονικίες, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ· αλλά αποκρίθηκε: «Ναι, Πρίγκιπά μου. Ευχαριστώ πολύ.»

Ο Ήλμον έκανε νόημα σ'έναν φρουρό, κι εκείνος ζύγωσε και υποκλίθηκε. «Υψηλότετε!»

«Ετοιμάστε ένα δωμάτιο για τον Άρχοντα Ρόλμαρ. Ήρθε εδώ ως ταχυπομπός και είναι φιλοξενούμενός μου.»

«Μά'στα Υψηλότετε!» Ο πολεμιστής μιλούσε κοφτά και δυνατά – πιο κοφτά και δυνατά απ'ό,τι μιλάνε οι περισσότεροι στρατιωτικοί, δηλαδή. Επίσης, ο Ρόλμαρ νόμιζε ότι η όψη του θύμιζε ένα κομμάτι κρέας.

«Και να φέρετε κι έναν θεραπευτή. Ο ταχυπομπός είναι χτυπημένος στο πόδι.»

«Μά'στα!»

«Όταν όλα είναι έτοιμα, έλα πάλι εδώ, να οδηγήσεις τον Άρχοντα Ρόλμαρ στο δωμάτιό του.»

Ο άντρας υποκλίθηκε και έφυγε.

«Θα μείνεις για καιρό;» ρώτησε ο Ήλμον τον Ρόλμαρ.

Αυτό ήταν κάτι που ο Άρχοντας του Ράλτον δεν είχε σκεφτεί. Πόσο θα έμενε εδώ, αλήθεια; Και πού μπορούσε να πάει, αν έφευγε; Σίγουρα, δεν μπορούσε να επιστρέψει στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, το οποίο βρισκόταν υπό πολιορκία...

«Δεν είμαι βέβαιος ακόμα, Πρίγκιπά μου. Ελπίζω μόνο να μην είμαι βάρος.»

«Καθόλου βάρος,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Ίσως, μάλιστα, να μπορούσες να μας φανείς χρήσιμος... αν το επιθυμείς, ασφαλώς. Οι άνθρωποι που κατέχουν την Τηλεμεταφορά είναι σπάνιοι και πολύτιμοι.»

«Με κολακεύετε, Υψηλότετε· δεν είμαι τόσο καλός χρήστης της Ταχύτητας, ή της Τηλεμεταφοράς.»

«Παρ'όλαυτά, *μπορείς* να τηλεμεταφερθείς, κι αυτό από μόνο του είναι πολύ σημαντικό. Μονάχα άλλον έναν τέτοιο άνθρωπο έχω, και τώρα δε βρίσκεται κοντά μου.»

«Υπάρχει κάτι συγκεκριμένο που θα θέλατε να κάνω;»

«Αυτή τη στιγμή, δεν έχω κάτι στο μυαλό μου. Αλλά μη θεωρήσεις ότι προσπαθώ να σε κρατήσω εδώ με το ζόρι. Μπορείς να φύγεις, όποτε το επιθυμήσεις. Ωστόσο, αν η κατάσταση είναι τόσο άσχημη στη Νουάλβορ... θα έχεις τη δυνατότητα να επιστρέψεις;»

«Νομίζω πως όχι,» απάντησε ο Ρόλμαρ, μουντά. «Ήταν εύκολο να τηλεμεταφερθώ, από ένα παράθυρο του παλατιού, έξω από τα τείχη· όμως υποθέτω ότι δε θα μπορούσα να κάνω το αντίστροφο, χωρίς να τσακίσω όλα μου τα κόκαλα.» *Το πρόβλημα είναι πως ανησυχώ για τη Λιόλα, πρόσθεσε νοερά. Και δεν εμπιστεύομαι καθόλου τον Φανλαγκόθ.*

«Το σκέφτεσαι, λοιπόν, και αποφασίζεις.»

Ο Ρόλμαρ αναστέναξε. «Και τι θα γίνει με τη Νουάλβορ, Πρίγκιπά μου; Δίχως τη βοήθειά σας, δεν είμαι καθόλου βέβαιος ότι μπορούν να αντιμετωπίσουν τους εξεγερθέντες.»

«Δεν είσαι ο μόνος που πρέπει να σκεφτεί και ν'αποφασίσει, Άρχοντα Ρόλμαρ,» αποκρίθηκε ο Ήλμον.

«Ασφαλώς. Καταλαβαίνω.»

«Θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε, η Βασίλισσα Θάρνιν κι εγώ,» υποσχέθηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Θα *προσπαθήσουμε* να βρούμε μια λύση, αλλά φοβάμαι ότι θα είναι εξαιρετικά δύσκολη η απόφασή μας. Αν αποδυναμώσουμε πολύ τον εαυτό μας, τότε ο Σάρναλ θα μας διώξει από τη Φίρθμας, και όλα όσα παλέψαμε να πετύχουμε θα καταστραφούν.»

Κεφάλαιο 7

«Άρχοντά μου, έχω ταλέντο!»

Οι ημέρες στην Έλμας κυλούσαν. Ο Σάρναλ, συνεχώς, ερευνούσε χωρίς να λέει σε κανέναν τίποτα, ούτε στον Στρατηγό ούτε στη Λερβάρη. Ωστόσο, είχε πάντα ένα σκεπτικό ύφος, σαν να προσπαθούσε να συνδυάσει δεδομένα μέσα στο κεφάλι του, σαν να προσπαθούσε να κάνει ένα βήμα πίσω και να δει ολόκληρο το κίνημα επάνω στην ταπετσαρία του τοίχου. Δε μιλούσε, όμως, για τις ανακαλύψεις του. Αν είχε κάνει καμία ανακάλυψη, δηλαδή...

Ο Άσθαν ένιωθε εκνευρισμένος λιγάκι από τη συμπεριφορά του παράξενου κατασκόπου, αλλά δεν τον πίεζε να του πει περισσότερα από ό,τι εκείνος ήταν πρόθυμος να πει. Αφού ο Σάρναλ ήταν ανώτερός του σε τούτη την επιχείρηση, ο Στρατηγός δε θα αμφισβητούσε την εξουσία του, εκτός αν είχε έναν πολύ καλό λόγο για να το κάνει. Και, μέχρι στιγμής, αυτός ο πολύ καλός λόγος δεν είχε παρουσιαστεί.

Ο Άσθαν περνούσε τις ημέρες του κάνοντας περιπολίες στην Έλμας, καθώς και στο εσωτερικό του παλατιού της Αρχόντισσας Κερλάνα. Δυστυχώς, δε βρήκε κάτι που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει *ενδιαφέρον*· κάτι που να τον οδηγεί σε συμπεράσματα, όπως ότι η Έπαρχος ήταν με το μέρος του Τυράννου, ή ότι κάποιος αντιπρόσωπός του είχε περάσει από εδώ. *Δεν κάνω τίποτα σε τούτη την τρισκατάρατη πόλη*, σκέφτηκε, κάποια στιγμή, απεγνωσμένος. *Τίποτα απολύτως*.

Η Λερβάρη, αντιθέτως, είχε βρει την ανάμιξη με το υπηρετικό προσωπικό του παλατιού ενδιαφέρουσα. Από τα πρώτα σημαντικά πρόσωπα που γνώρισε ήταν ο Χάσνελ, ο Αρχιπληρέτης του παλατιού, ο οποίος είχε υποδεχτεί και τον Άσθαν όταν πρωτοήρθε. Επρόκειτο για έναν στριμμένο γέρο που, διαρκώς, έχωνε τη μύτη του απο δώ κι απο κεί, μην αφήνοντας κανέναν σε ησυχία, θέλοντας να κρατά τα πάντα αυστηρά υπό τον έλεγχό του. Ήταν γνωστό, μάλιστα, ότι ράβδιζε, συχνά, τους υφιστάμενούς του (όταν του έφερναν αντίρρηση ή όταν δεν έκαναν κάτι τόσο καλά όσο θα ήθελε) και ότι προσπα-

θούσε να στριμώχνει τις νεαρές υπηρέτριες (τις οποίες ράβδιζε επίσης, σε περίπτωση που αρνούνταν να ενδώσουν). Δεν ήταν παράξενο, λοιπόν, που οι περισσότεροι υπηρέτες του παλατιού τον μισούσαν και τον έβριζαν πίσω απ'την πλάτη του. Τη Λερβάρη, ωστόσο, δεν είχε τολμήσει να την πειράξει, καθώς δεν ήταν υπηρέτρια του παλατιού και, μάλλον, φοβόταν την αντίδραση του Άσθαν. Παρ'όλαυτά, την κοίταζε με τρόπο που την έκανε ν'ανατριχιάζει· το βλέμμα του δεν ήταν μόνο γλοιωδώς ερωτικό, αλλά και καχύποπτο. Κι αυτό ήταν που την τρόμαζε περισσότερο: ότι μπορεί να την υποψιαζόταν για κατάσκοπο.

Η Φάρλη, η μαγείρισσα του παλατιού, ήταν τελείως διαφορετικός άνθρωπος, πάντοτε πρόσχαρη και ομιλητική. Οι άλλοι υπηρέτες τη συμπαθούσαν, και το ίδιο και η Λερβάρη, η οποία την έβρισκε καλή πηγή για πληροφορίες. Όλα τα κουτσομπολιά τα ήξερε, και δε δίσταζε να τα μοιραστεί με τον οποιονδήποτε.

Ο Νόλκερ, ο αποθηκάρχης, ήταν ένας άντρας που, μάλλον, είχε τραυματιστεί στον πόλεμο. Είχε χάσει το δεξί του πόδι και είχε βάλει ξύλινο στη θέση του, ενώ το αριστερό του μάτι έλειπε. Το στόμα του ήταν στραβό και τραύλιζε· πολλές φορές, δεν καταλάβαινες τι ήθελε να σου πει. Η Λερβάρη δεν μπορούσε ν'αποφασίσει αν τον συμπαθούσε, αν τον αντιπαθούσε, ή αν τον λυπόταν. Πάντως, αναμφίβολα, δεν μπορούσε να μάθει και πολλά από αυτόν· ήταν, γενικότερα, ήσυχος και κλειστός άνθρωπος.

Ο Σταβλάρχης Τάμκαρ δεν του έμοιαζε καθόλου. Έμοιαζε με τον Χάσνελ και τη Φάρλη, συγχρόνως. Είχε την αυστηρότητα του πρώτου (αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό ώστε να γίνεται αντιπαθητικός σε όλους) και την πολυλογία της δεύτερης. Ο άνθρωπος μιλούσε και μιλούσε και μιλούσε... και μιλούσε. Ένα απόγευμα είχε πιάσει τη Λερβάρη κοντά στους στάβλους και της έλεγε την ιστορία της ζωής του, μαζί μ'ένα σωρό σχόλια για το πώς ήταν ο κόσμος τότε και πώς είχε γίνει τώρα. Από τον Τάμκαρ ήταν που η Λερβάρη άκουσε, για πρώτη φορά, ότι ο ξάδελφος της Αρχόντισσας, ο Σάβελαν, ήταν άγνωστος. Δεν είχε ξανάρθει παλιότερα στο παλάτι· κανείς δεν τον είχε ξαναδεί. Πρέπει να έμενε κάπου πολύ μακριά. Αυτό τής κίνησε το ενδιαφέρον.

Η Μίρθα, η βιβλιοθηκάριος, ήταν λιγομίλητη και φαινόταν στη Λερβάρη περισσότερο σαν φάντασμα παρά σαν άνθρωπος, καθότι λεπτή και, συνήθως, ντυμένη με φαρδιά, μακριά φορέματα. Η όψη της ήταν χλομή και, όποτε χαμογελούσε (σχετικά σπάνιο φαινόμενο), το χαμόγελό της έμοιαζε βεβιασμένο. Δεν είχε πολλούς φίλους στο παλάτι, αλλά οι φήμες την ήθελαν να τα πηγαίνει εξαιρετικά καλά με τον Χάσνελ. Μάλιστα, ορισμένοι έλεγαν πως οι δυο τους ήταν εραστές, πράγμα το οποίο παραξένευε τη Λερβάρη, έτσι όπως ο Αρχιυπηρέτης έδειχνε να προτιμά τις νεαρές υπηρέτριες.

Ο Φάνμαρ βοηθούσε τη Λερβάρη σε όλες της τις κατασκοπευτικές εργασίες, και έδειχνε να είναι εντυπωσιασμένος μαζί της, σαν να είχε μπροστά του έναν ζωντανό θρύλο. *Γελοία κατάσταση!* σκεφτόταν εκείνη. *Γιατί δε με πιστεύει, όταν του λέω πως δεν είμαι κατάσκοπος; Τι ανόητος που είναι!* Ωστόσο, ήταν χρήσιμος, γιατί είχε ταλέντο στο να πιάνει συζήτηση με τους υπηρέτες του παλατιού. Για την ακρίβεια, μπορούσε ν'αρχίσει κουβέντες γρηγορότερα από τη Λερβάρη, καθότι ομιλητικός τύπος. Το πρόβλημά του, βέβαια, ήταν πως δεν ήξερε πότε να *σταματήσει...*

Ένα βράδυ, προτού η Λερβάρη επιστρέψει στον Άσθαν, ο Σάρναλ την πλησίασε και την παρέσυρε μέσα σ'ένα εγκαταλειμμένο δωμάτιο, το οποίο πρέπει να είχε να σκουπιστεί εδώ και κανένα μήνα.

«Έχεις παρατηρήσει ότι ο Στρατηγός βρίσκεται υπό παρακολούθηση;» τη ρώτησε.

Η Λερβάρη βλεφάρισε. «Όχι...» παραδέχτηκε. «Αλλά, αλλά δεν είναι κάτι που με εκπλήσσει.»

«Ούτε και θα έπρεπε. Μάλιστα, νόμιζα ότι θα το είχες προσέξει.»

Α, είναι τελείως παλαβός! σκέφτηκε η Λερβάρη. *Τι νομίζει ότι είμαι;* «Ποιος παρακολουθεί το Στρατηγό; Τον έχεις δει;»

«Δεν είναι ένας· είναι διάφοροι. Υπηρέτες, κυρίως· δεν έχω προσέξει κανέναν στρατιώτη να το κάνει.»

«Αχά... Και γιατί μου το λες εμένα;» ρώτησε η Λερβάρη, έχοντας ένα πολύ κακό προαίσθημα, ότι ο Σάρναλ θα την έβαζε σε χειρότερους μπελάδες απ'ό,τι ήδη βρισκόταν.

«Θέλω να παρακολουθήσεις έναν απ'αυτούς τους υπηρέτες. Να μάθεις σε ποιον αναφέρει.»

«Δεν μπορείς να το κάνεις εσύ;» αντιγύρισε, θυμωμένα, η Λερβάρη. *Τι σόι κατάσκοπος είσαι;*

«Το έχω κάνει, ως εκεί όπου μπορώ. Αλλά, δυστυχώς, δεν έχω πρόσβαση στα ενδότερα διαμερίσματα του παλατιού –εκεί όπου μένει η Αρχόντισσα και το σινάφι της.»

«Ούτε εγώ έχω!»

«Οι φρουροί, όμως, γνωρίζουν ότι είσαι υπηρέτρια, άρα ίσως να μη σε σταματήσουν· ενώ εμένα, αν προσπαθήσω να μπω, δε θα με αφήσουν.»

Η Λερβάρη αναστέναξε. «Εντάξει, θα το προσπαθήσω. Ποιος, όμως, παρακολουθεί το Στρατηγό; Πρέπει να μου πεις *ποιον* πρέπει να παρακολουθήσω.»

«Όπως ήδη σου είπα, οι κατάσκοποι εναλλάσσονται· αλλά δεν είναι δύσκολο να τους αντιληφτείς, αν δώσεις προσοχή. Παρατήρησε ποι-οι βγαίνουν στην πόλη, την ώρα που βγαίνει κι ο Στρατηγός. Παρατήρησε ποιος σκουπίζει την πτέρυγα του παλατιού που τυχαίνει, εκείνη τη στιγμή, να ερευνά ο Στρατηγός.»

«Μάλιστα...» μουρμούρισε η Λερβάρη, δαγκώνοντας το μάγουλό της.

«Καληνύχτα.»

Ο Σάρναλ έκανε να γυρίσει και να φύγει, αλλά εκείνη τον σταμάτησε, λέγοντας: «Στάσου λίγο. Ίσως να σ'ενδιαφέρει κάτι που έμαθα για τον Σάβελαν.»

Ο Σάρναλ στάθηκε και την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, υπομειδώντας. «Ίσως να μάθαμε το ίδιο...»

«Κανένας δε φαίνεται να τον ξέρει,» είπε η Λερβάρη. «Πρώτος μου το ανέφερε ο Σταβλάρχης Τάμκαρ, αλλά, μετά, το άκουσα κι από άλλους. Ο ξάδελφος της Αρχόντισσας είναι άγνωστος· δεν έχει ξανάρθει στο παλάτι.»

Ο Σάρναλ ένευσε. «Το ίδιο λένε κι οι στρατιώτες.»

«Δεν το θεωρείς παράξενο;»

«Αύριο, σκοπεύω να μιλήσω στον Στρατηγό γι'αυτό,» εξήγησε ο Σάρναλ. «Εκείνος μπορεί να βρει μια πληροφορία που εγώ δεν μπορώ.»

«Τι πληροφορία;»

«Επικεντρώσου στη δουλειά σου, και άστο αυτό,» είπε ο κατάσκοπος, φεύγοντας απ'το δωμάτιο.

Την επομένη, ο Σάρναλ βρισκόταν ανάμεσα στους οκτώ έφιππους που πήρε ο Άσθαν μαζί του, για να κάνει περιπολία και έρευνα στην πόλη.

«Μας καταδέχτηκες σήμερα;» του είπε ο Στρατηγός, καθώς διέσχιζαν τη δεύτερη γέφυρα της Σιθ-Έλμας και περνούσαν στη δυτική μεριά της πόλης.

«Ο Σάβελαν είναι άγνωστος ανάμεσα στους υπηρέτες και στους στρατιώτες του παλατιού,» είπε ο Σάρναλ, μπαίνοντας απευθείας στο θέμα.

«Και λοιπόν;»

«Κανείς δεν τον έχει ξαναδεί. Ποτέ.»

«Χμ...» Ο Άσθαν άρχισε να καταλαβαίνει. *Κάτι ύποπτο συμβαίνει, λοιπόν, με τον ξάδελφο της Αρχόντισσας Κερλάνα... –Ξάδελφος; Συνοφρυώθηκε. «Υποπτεύεσαι ότι ίσως να μην είναι πραγματικός της συγγενής;»*

Ο Σάρναλ ένευσε.

«Και γιατί παριστάνει τον συγγενή της;»

«Ας το αφήσουμε αυτό γι'αργότερα, Στρατηγέ,» είπε ο κατάσκοπος: «αφού μάθουμε την αλήθεια.»

«Και πώς θα τη μάθουμε την αλήθεια;» ρώτησε ο Άσθαν. Ο Σάρναλ ήταν από τους ανθρώπους που κατάφερναν να τον μπερδεύουν εντελώς. Από τους ανθρώπους που σου δίνουν την εντύπωση ότι ξέρουν κάτι παραπάνω από εσένα, αλλά δε σ'το λένε· σ'αφήνουν, επίτηδες, ν'αναρωτιέσαι. Ή από τους ανθρώπους που είναι τόσο έξυπνοι ώστε, άθελά τους, κάνουν άλματα λογικής και δεν μπορείς να τους παρακολουθήσεις. Όπως και νάχει, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο.

«Εσύ θα μας αποκαλύψεις την αλήθεια, Στρατηγέ, κάνοντας μια μικρή έρευνα στη βιβλιοθήκη του παλατιού. Στο γενεαλογικό δέντρο του Οίκου της Αρχόντισσας Κερλάνα. Αν δεν υπάρχει κανένας ξά-

δελφος που να ονομάζεται Σάβελαν, τότε θα ξέρουμε ότι ο φίλος μας είναι ψεύτης.»

Αποφάσισε, επιτέλους, να μιλήσει πιο καθαρά, σκέφτηκε ο Άσθαν. «Καλή ιδέα,» παραδέχτηκε. «Κι αν είναι ψεύτης, τι μπορεί να σημαίνει αυτό;»

«Χρησιμοποίησε τη φαντασία σου, Στρατηγέ...»

Ο Άσθαν συνοφρυώθηκε. «Άνθρωπος του Τυράννου;»

«Θα το απέκλειες;»

Μου φαίνεται πολύ... πολύ γελοίος, για νάναι άνθρωπος του Τυράννου, συλλογίστηκε ο Σάρναλ, καθώς έστριβαν σε μια κάθετο της Οδού Γεφυρών. *Ωστόσο, ίσως αυτό να είναι το προσωπείο του, όχι η πραγματική του όψη.*

Η Λερβάρη παρατήρησε ότι ο Σάρναλ είχε δίκιο: Μόλις ο Στρατηγός έφυγε, για να κάνει περιπολία στην πόλη, ένας υπηρέτης και μια υπηρέτρια βγήκαν επίσης από το παλάτι («για να πάνε στην αγορά», κατά τα φαινόμενα). Μάλλον, θα επέστρεφαν το μεσημέρι, που θα επέστρεφε κι ο Άσθαν από την περιπολία του. Έτσι, η Λερβάρη τούς έστησε καρτέρι, εκείνη την ώρα, και τους είδε να μπαίνουν στο παλάτι και να χωρίζονται· ο νεαρός κατευθύνθηκε προς τα δωμάτια των υπηρετών, ενώ η κοπέλα προς τα ενδότερα διαμερίσματα του παλατιού.

Η Λερβάρη τούς ήξερε και τους δύο· όχι καλά, αλλά τους είχε δει κάμποσες φορές. Ήταν, γενικά, ήσυχοι και δεν είχαν πολλά μπλεξίματα με τον Αρχιυπηρέτη Χάσνελ. Εκείνη, όμως, δεν τους έβρισκε ακριβώς *συμπαθητικούς*· και τώρα καταλάβαινε γιατί: Είχαν κι οι δύο κάτι το πονηρό στο βλέμμα τους και στην έκφρασή τους. Αλλά, αν δεν τους είχες υποπτευτεί, δεν μπορούσες να το συγκεκριμενοποιήσεις· απλά, κάτι σε ενοχλούσε επάνω τους, δίχως να ξέρεις τι.

Έτσι, η Λερβάρη δεν εξεπλάγη, μαθαίνοντας σήμερα πως ήταν κατ'άσκοποι της Επάρχου Κερλάνα ή κάποιου άλλου άρχοντα του παλατιού.

Για ποιον άλλο άρχοντα, όμως, μπορεί να δουλεύουν; αναρωτήθηκε, καθώς έπαιρνε στο κατόπι την υπηρέτρια, κρατώντας αρκετή

απόσταση ώστε να μη γίνει αντιληπτή. *Τον σύζυγό της; Ή τον Σάβε-
λαν;*

Η Λερβάρη είδε την κοπέλα ν'ανεβαίνει μια σκάλα, εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν δύο στρατιώτες. Περίμενε λίγο, μέχρι η υπηρέτρια να απομακρυνθεί, και ύστερα, πλησίασε κι εκείνη τη σκάλα, βαδίζοντας βιαστικά, σαν να πήγαινε σε κάποια δουλειά.

Ο ένας από τους φρουρούς την έπιασε από το μπράτσο. «Πού πηγαίνεις;»

«Δεν επιτρέπεται;» έκανε η Λερβάρη, παριστάνοντας την έκπληκτη.

«Μόνο οι υπηρέτες του παλατιού πηγαίνουν στα ενδότερα διαμερίσματα,» της είπε ο φύλακας. «Και μόνο συγκεκριμένοι απ'αυτούς.»

«Α, εντάξει, δεν το ήξερα.» Η Λερβάρη πήρε το χέρι της από τη λαβή του. «Συγγνώμη.» Στράφηκε και έφυγε, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπά δυνατά, σαν τύμπανο.

Ο Σάρναλ, μάλλον, δεν τα είχε υπολογίσει καλά, ο έξυπνος!...

Ο Άσθαν έπαιρνε μεσημεριανό στο δωμάτιό του, ενώ η Λερβάρη καθόταν στο περβάζι του παραθύρου και τον κοιτούσε.

«Δεν πεινάς;» τη ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, «όχι πολύ.» Αυτό που ήθελε ήταν να πλαγιάσει μαζί του, τώρα ή σε λίγο. Σύντομα, πάντως. Από τότε που είχαν έρθει στην Έλμας, ο Άσθαν την είχε πάρει κοντά του μονάχα μία φορά, και η Λερβάρη αναρωτιόταν γιατί. Την είχε βαρεθεί; Είχε βάλει στο μάτι την Αρχόντισσα Κερλάνα, που ήταν όμορφη, πλούσια, και με τρόπους; Ή, μήπως, έφταιγε η ατμόσφαιρα ετούτου του μέρους; Το παλάτι ήταν κρύο, εφιαλτικό... *Ή, μήπως, φταίω εγώ, που συνέχεια τριγυρίζω, κάνοντας δουλειές για τον Σάρναλ; Αλήθεια, ο Άσθαν γνωρίζει τι μου έχει αναθέσει ο κατάσκοπος;* Η ίδια δεν είχε πει τίποτα· είχε κρατήσει το στόμα της κλειστό, ακριβώς όπως ο Σάρναλ της είχε ζητήσει.

«Σ'απασχολεί κάτι;» είπε ο Στρατηγός.

Ναι, σκέφτηκε ν'απαντήσει η Λερβάρη. Θέλω να σε φιλήσω, να σκίσω τα ρούχα σου, και να σε καβαλήσω επάνω στο πάτωμα. Όμως είπε: «Όχι,» και νόμιζε ότι η φωνή της είχε γίνει, ξαφνικά, βραχνή.

«Έλα πιο κοντά,» ζήτησε ο Άσθαν. «Θέλω να σε ρωτήσω κάτι.»

Η Λερβάρη κατέβηκε απ'το περβάζι και τον πλησίασε, στεκόμενη πίσω του κι αγγίζοντας τους ώμους του, πάνω απ'το λεπτό, λευκό πουκάμισό του. Τα δάχτυλά της πίεσαν το δέρμα του, μαλάσσοντάς το. «Τι είναι, Άρχοντά μου;» ρώτησε, σκύβοντας κοντά στ'αφτί του. Επότηδες είπε *Άρχοντά μου*, θέλοντας να τη διορθώσει· να της ζητήσει να μην τον αποκαλεί έτσι.

Εκείνος, όμως, δε φάνηκε να το πρόσεξε. «Τι ξέρεις για τον Σάβελαν, τον ξάδελφο της Αρχόντισσας; Έχεις ακούσει τίποτα γι'αυτόν;»

Ο *Σάρναλ* *πρέπει να του μίλησε*, σκέφτηκε η Λερβάρη. Τα δάχτυλά της έτριψαν εντονότερο τους ώμους του. «Οι υπηρέτες του παλατιού τον θεωρούν περιεργό. Δεν τον έχουν ξαναδεί ποτέ τους. Αλλά γιατί με ρωτάς;»

Ο Άσθαν στράφηκε. «Μη μου τρίβεις τους ώμους,» είπε· και, τυλίγοντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση της, την παρέσυρε στην αγκαλιά του.

Η Λερβάρη νόμιζε ότι όλη η θερμότητα του σώματός του, ξαφνικά, πέρασε στο δικό της και, ασυναίσθητα, είπε: «Τι θα ήθελες να σου τρίψω, Άρχοντά μου;» Αλλά, όταν είδε τα χείλη του Άσθαν να κινούνται, σχηματίζοντας ένα χαμόγελο, και τα μάτια του να γυαλίζουν, σαν από εσωτερικό γέλιο, κοκκίνισε και κοίταξε στο πλάι. Ξεχνούσε τη θέση της πάλι!

Μετά, όμως, αισθάνθηκε την αναπνοή του Άσθαν πάνω στο λαιμό της, καθώς και τα φιλά του και τη γλώσσα του· και, μπερδεύοντας τα δάχτυλά της μέσα στα κοντοκουρεμένα του μαλλιά, τον κράτησε κοντά της. Ύστερα, τα χείλη της βρήκαν τα δικά του, και τον φίλησε, δυνατά και βαθιά. Τα χέρια της έσπασαν τα κουμπιά του πουκαμίσου του, τραβώντας το απότομα... κι από την καρέκλα, δίχως η Λερβάρη να καταλάβει πώς, βρέθηκαν στο πάτωμα, όπως είχε φανταστεί... τα ρούχα τους έφυγαν, με βιαστικές κινήσεις, και τον καβάλησε, κοιτάζοντας τα ματιά του, μπήγοντας τα δάχτυλά της στους ώμους του, σκύβοντας ξανά και ξανά για να τον φιλήσει... μέσα στην παραζάλη της τον άκουσε να την αποκαλεί *μικρή μου, άγρια αλεπούδίτσα...* και, στο τέλος, ξάπλωσε επάνω του, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του, για να ξεκουραστεί, νιώθοντας τα μαλλιά της υγρά και την αναπνοή της γρήγορη... και το χέρι του Άσθαν να δια-

τρέχει, νωχελικά, το γυμνό της σώμα, απ'τον αυχένα ως τη μέση, προκαλώντας της ένα γλυκό ρίγος και φέρνοντας ένα σιγανό αναστεναγμό στα χείλη της.

«Πεινάς τώρα;» τη ρώτησε.

«Μμμμμ,» αποκρίθηκε η Λερβάρη. «Ναι.» Και γέλασε.

Ο Άσθαν γέλασε, επίσης. «Μου έλειψες,» της ψιθύρισε.

«Αλήθεια;»

«Ναι. Πού τριγυρίζεις; Ορισμένες φορές, νομίζω ότι κάνεις περισσότερες περιπολίες απ'ό,τι εγώ. Έχεις γνωρίσει κάποιον;»

«Όχι!» είπε η Λερβάρη αμέσως, και ανασηκώθηκε για τον κοιτάξει.

«Δεν έχω γνωρίσει κανέναν. Κανέναν όπως το εννοείς.» Τον φίλησε.

«Απλά... αναμιγνύομαι με τους... με τους υπηρέτες του παλατιού. Ίσως να μάθω κάτι που είναι χρήσιμο.» Χαμογέλασε.

«Δεν είναι καλή ιδέα,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Υπάρχουν επικίνδυνοι άνθρωποι εδώ μέσα.»

«Εμ... Ήθελα μόνο να βοηθήσω. Έμαθα για τον Σάβελαν, ας πούμε: ότι δεν τον ξέρει κανένας από τους υπηρέτες του παλατιού.»

«Δε χρειαζόταν,» επέμεινε ο Άσθαν. «κι ο Σάρναλ το έμαθε. Σήμερα το πρωί μου το είπε. Πάντως, με εντυπωσιάζεις, Λερβάρη,» παραδέχτηκε, μ'ένα στραβό μειδίαμα. «είσαι καλύτερη κατάσκοπος από τον Σάρναλ.»

«Άρχοντά μου,» αστειεύτηκε εκείνη, «έχω *ταλέντο!*» Και τον φίλησε, παίρνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα μικρά της χέρια, με τα δάχτυλα της τεντωμένα. Μετά, γέλασε. Και μετά, η όψη της σοβάρεψε, και είπε: «Αυτός μου ζήτησε να κατασκοπεύσω.»

«Ποιος αυτός;»

«Ο Σάρναλ.»

«Μα, δεν είναι η δουλειά σου να κατασκοπεύεις!» τόνισε ο Άσθαν. «Κι ετούτο είναι επικίνδυνο μέρος. Έπρεπε να μου το είχες πει.»

«Νόμιζα ότι θα το ήξερες.»

«Αν το ήξερα, δε θα είχα συμφωνήσει—»

«Ο Σάρναλ είπε ότι δεν έχει σημασία αν συμφωνείς ή όχι.»

Το πρόσωπο του Άσθαν αγρίεψε, και ο Στρατηγός σκέφτηκε: *Το παρακάνει, αυτός ο καταραμένος κατάσκοπος!* Τον κατέλαβε μια ξαφνική παρόρμηση, να πάει να βρει τον Σάρναλ και να τσακωθεί μαζί του· αλλά χαλιναγώγησε τον εαυτό του. *Προτού φύγουμε από*

τη Φίρθμας, είπαμε ότι εκείνος θα είναι ο αρχηγός. Κι επιπλέον, αυτό θέλει κι ο Πρίγκιπας Ήλμον... Ο Άσθαν ήταν στρατιωτικός και, ως τέτοιος, είχε μάθει πως όφειλε να υπακούει τους ανώτερους του. Αν έπραττε διαφορετικά από τις εντολές του, τότε έκανε ανταρσία· και η ανταρσία είναι χρήσιμη μόνο όταν η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο. Η ανταρσία φέρνει καταστροφή.

Αναστέναξε. «Έχει δίκιο. Φοβάμαι πως έχει δίκιο. Δεν έχει σημασία αν συμφωνώ ή όχι. Ωστόσο, θα μιλήσω μαζί του με την πρώτη ευκαιρία, Λερβάρη.» Σηκώθηκε, παίρνοντας το παντελόνι του από κάτω και φορώντας το.

Δεν έπρεπε να το είχα αναφέρει, σκέφτηκε η Λερβάρη, νιώθοντας πως το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να χαλάσει αυτή την υπέροχη στιγμή ανάμεσά τους. Σηκώθηκε κι εκείνη και ντύθηκε.

Ο Άσθαν κάθισε να συνεχίσει το μεσημεριανό του, και η Λερβάρη τού έκανε παρέα.

«Ο Σάρναλ,» της είπε, «μου πρότεινε να πάω να ψάξω στη βιβλιοθήκη του παλατιού. Να κοιτάξω το γενεαλογικό δέντρο του Οίκου της Αρχόντισσας Κερλάνα, για να δω αν υπάρχει, όντως, κανένας ξάδελφος της που λέγεται Σάβελαν.»

«Μμ,» έκανε εκείνη, τρώγοντας. Γιατί της το έλεγε αυτό; Ήθελε τη γνώμη της;

«Έχεις ξαναπάει στη βιβλιοθήκη;»

Α, μάλιστα. «Ναι. Ξέρω και τη βιβλιοθηκάρη. Όχι πολύ καλά, δηλαδή· απλά την έχω δει. Τη λένε Μίρθα, και είναι παράξενη.»

«Παράξενη; Τι εννοείς;»

«Παράξενη...» Η Λερβάρη ανασήκωσε τους ώμους. «Άμα τη δεις, θα καταλάβεις. Επίσης...» Ήπιε μια γουλιά κρασί. «...κάνει παρέα με τον Χάσνελ, τον Αρχιπληρέτη του παλατιού, κι αυτός, υποθέτω, αναφέρει στην Αρχόντισσα Κερλάνα. Οπότε, να την προσέχεις· ίσως να πει για ποιο λόγο πήγες στη βιβλιοθήκη.»

Μα τ'Αριστερό Μάτι του Σνάρκαλ, σκέφτηκε ο Άσθαν, τελικά, αυτή η κοπέλα όντως έχει ταλέντο στην κατασκοπία! Μειδίασε.

Η Λερβάρη τον κοίταξε παραξενεμένη. «Δε λέω ψέματα. Έτσι έχουν τα πράγματα. Τους έχω δει και μαζί μια φορά, τον Χάσνελ και τη Μίρθα.»

«Όχι, δεν είν' αυτό,» αποκρίθηκε ο Άσθαν· «κάτι σκεφτόμουν. Πες μου, όμως, τι θα πρότεινες να κάνω, για να μη γίνω αντιληπτός;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε η Λερβάρη, φοβούμενη ότι μπορεί να έλεγε καμια ανοησία που θα κόστιζε στον Άσθαν. «Ίσως, καλύτερα, να ρωτήσεις τον Σάρναλ...»

Ο Στρατηγός κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι ο Σάρναλ ξέρει τίποτα γι' αυτή τη βιβλιοθηκάριο. Αν ήξερε, υποθέτω ότι θα μου το είχε πει. Όρες-ώρες, αναρωτιέμαι με τι ασχολείται τόσο καιρό... Και δε μιλάει και καθόλου. Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία τώρα.

»Για να κοιτάξω το γενεαλογικό δέντρο, θα πρέπει να ρωτήσω τη Μίρθα πού το έχει. Επομένως, θα μάθει ότι ψάχνω κάτι σχετικά με τον Οίκο της Αρχόντισσας· δεν μπορώ να το αποφυγώ αυτό. Μπορώ;»

Η Λερβάρη αισθανόταν αμήχανα. Καλύτερα να σταματούσε να τη ρωτά την άποψή της. Δεν ήθελε τέτοια ευθύνη επάνω της· το μέρος –όπως είχε πει κι ο ίδιος ο Άσθαν– ήταν επικίνδυνο. Ωστόσο, είπε: «Ίσως... ίσως να μπορείς. Αν μάθουμε πού βρίσκεται το βιβλίο με το γενεαλογικό δέντρο... κι αν κάποιος αποπροσανατολίζει τη Μίρθα, όταν θα το κοιτάς. Ή, θα μπορούσες να πας να το κοιτάξεις όταν εκείνη λείπει. Τα βράδια φεύγει απ' τη βιβλιοθήκη... αλλά τότε, βέβαια, την κλειδώνει– Το μεσημέρι, όμως, πηγαίνει για φαγητό και δεν την κλειδώνει!»

«Ενδιαφέρον...» Ο Άσθαν ήπие κρασί. «Ωστόσο, εξακολουθούμε να έχουμε το πρόβλημα της θέσης του γενεαλογικού βιβλίου. Μπορείς εσύ να μάθεις πού είναι;»

Το ήξερα ότι θα το ζητούσε αυτό... Και αισθανόταν ότι αδυνατούσε να του αρνηθεί, όχι επειδή ήταν άρχοντας κι εκείνη μια υπηρέτρια μόνο, αλλά επειδή ήταν ο Άσθαν.

Ένευσε, και αποκρίθηκε: «Μπορώ,» αν και δεν είχε ιδέα πώς θα τα κατάφερνε...

Κεφάλαιο 8

Βιβλιοθήκη

Πώς θα μάθω για τη θέση του βιβλίου;
 Η Λερβάρη αισθανόταν περδεδεμένη. Ευχόταν να μην είχε πει εκείνο το *μπορώ* στον Άσθαν. Ευχόταν να ήταν δυνατόν να το πάρει πίσω. Αλλά δεν ήταν δυνατόν· αν το *έπαιρνε* πίσω, θα φαινόταν ανόητη, και δεν ήθελε να φανεί ανόητη. Ειδικά στα μάτια του. Επιπλέον, δεν αποκλείεται να τα *κατάφερνε* να βρει το γενεαλογικό δέντρο του Οίκου της Αρχόντισσας Κερλάνα, σωστά; Ας μην έφερνε την καταστροφή.

Όταν ο Άσθαν κοιμήθηκε, η Λερβάρη βγήκε απ'το δωμάτιο και βάδισε μέσα στους διαδρόμους του παλατιού και μέσα στη μεσημεριανή ησυχία. Κανένας άλλος δεν ακουγόταν να βαδίζει.

Η Λερβάρη νόμιζε, για λίγο, ότι είχε βρεθεί σε κάποιον άλλο κόσμο, όπου τα πάντα είναι γαλήνια...

Κούνησε το κεφάλι της, προσπαθώντας να διώξει την ψευδαίσθηση. Από τότε που ο ήλιος είχε εξαφανιστεί (μέρα-μεσημέρι, όπως τώρα), είχε επικρατήσει παντού αυτή η *σιγαλιά*. Μια σιγαλιά που έμοιαζε να υπάρχει πίσω ακόμα κι απ'τον δυνατότερο θόρυβο. Μια σιγαλιά που έμοιαζε να είναι κάτι πέρα από τους ήχους, κάτι προερχόμενο από τον ίδιο... τον ίδιο τον *αέρα*, τη γη, τις πέτρες... τα πάντα. Η Λερβάρη δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Είχε ακούσει διάφορους να λένε ότι το τέλος του κόσμου ερχόταν, ότι οι θεοί είχαν εξοργιστεί με τους ανθρώπους, ότι θα κατέστρεφαν τον κόσμο τους... και, στην αρχή, τρόμαζε από ετούτα τα λόγια. Αισθανόταν μικρή κι ασήμαντη· ένα κλαδί που εύκολα σπάει στον άνεμο. Όμως, μετά, είδε ότι, καθώς οι ημέρες κυλούσαν, τίποτα δε συνέβαινε· απλά δεν υπήρχε ήλιος (ούτε φεγγάρι) στον ουρανό. Σίγουρα, δεν μπορεί αυτό να ήταν το τέλος του κόσμου.

Κάποτε, είχε ρωτήσει τον Άσθαν τη γνώμη του, κι εκείνος είχε αποκριθεί πως, μάλλον, επρόκειτο για κάποιο σπάνιο μετεωρολογικό φαινόμενο που κρατούσε πολλές ημέρες.

Ωστόσο, ούτε κι αυτή η άποψη της ακουγόταν σωστή, όσο κι αν εκτιμούσε τον Στρατηγό. Τα λόγια του, όμως, την είχαν καθησυχάσει· την είχαν επιβεβαιώσει για τη δική της άποψη, ότι δεν μπορεί να ερχόταν το τέλος του κόσμου.

Αλλά τώρα, καθώς βάδιζε στους μεσημεριανούς διαδρόμους του παλατιού, εκείνος ο απόκοσμος φόβος είχε επιστρέψει, για να κάνει τις τρίχες της να σηκωθούν.

Η Λερβάρη πήγε προς το δωμάτιο των υπηρετών της συνοδείας του Άσθαν, προσπαθώντας να αγνοήσει το δυσάρεστο συναίσθημα, αποδίδοντάς το στο γεγονός ότι είχε αγχωθεί σχετικά με την εύρεση του γενεαλογικού βιβλίου. Όταν έφτασε στον προορισμό της, χτύπησε διακριτικά την πόρτα και μπήκε σ'έναν μεγάλο θάλαμο με πέντε κρεβάτια. Τα τρία ήταν κατειλημμένα από κοιμισμένους υπηρέτες. Ο Φάνμαρ, όμως, καθόταν στη γωνία του δωματίου και μιλούσε, ψιθυριστά, με τη Λιόλα, η οποία κοίταζε με πρόδηλη αντιπάθεια τη Λερβάρη, καθώς εκείνη έκανε νόημα στον υπηρέτη να πλησιάσει.

Ο Φάνμαρ πλησίασε.

«Πρέπει να έρθεις μαζί μου,» του είπε, χαμηλόφωνα.

Εκείνος ένευσε και την ακολούθησε έξω από το δωμάτιο... δίχως να δώσει κάποια εξήγηση στη Λιόλα (πράγμα το οποίο πρόσφερε μια στιγμιαία ηθική ικανοποίηση στη Λερβάρη).

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Φάνμαρ, ψιθυριστά, συνωμοτικά.

Η Λερβάρη μειδίασε. Ορισμένες φορές, ο υπηρέτης της έδινε την εντύπωση πως απολάμβανε αυτή την κατασκοπευτική δουλειά. Την έβλεπε σαν παιχνίδι. *Αμα μπλέξουμε, όμως, και καταλήξουμε μαχαιρωμένοι*— Αλλά δε χρειαζόταν να σκέφτεται τώρα έτσι.

«Πρέπει να βρούμε το γενεαλογικό δέντρο του Οίκου της Αρχόντισσας Κερλάνα,» εξήγησε η Λερβάρη, καθώς βάδιζαν μέσα στους διαδρόμους του παλατιού.

Ο Φάνμαρ φάνηκε παραξενεμένος.

«Στη βιβλιοθήκη,» συνέχισε η Λερβάρη. «Πρέπει να δούμε πού το έχει η Μίρθα.»

«Ξέρεις να διαβάζεις;»

«Είμαι κατάσκοπος· λες να μην ξέρω;»

«Ναι, σωστά...»

Η Λερβάρη έκανε πως κοιτούσε από την άλλη, για να μη δει ο Φάνμαρ το χαμόγελό της. Φυσικά και δεν ήξερε να διαβάζει. Όχι καλά, τουλάχιστον. Το περιεχόμενο μιας σελίδας με μεγάλες προτάσεις και ασυνήθιστες λέξεις δεν μπορούσε να το καταλάβει πλήρως. Ωστόσο, ένα σύντομο μήνυμα το καταλάβαινε. Όπως καταλάβαινε και τις πινακίδες στους δρόμους. Κι έτσι, υπέθετε ότι θα μπορούσε να καταλάβει και τους τίτλους των βιβλίων. Ο Οίκος της Κερλάνα λεγόταν Άναλκμεθ, άρα θα έπρεπε να ψάξει για ένα βιβλίο με τίτλο «Οίκος Άναλκμεθ». Τις ήξερε και τις δύο λέξεις.

«Εμένα τι με χρειάζεσαι, λοιπόν;» τη ρώτησε ο Φάνμαρ.

«Μη μου πεις ότι δεν ξέρεις να διαβάζεις καθόλου!»

«Λίγα πράγματα...» είπε εκείνος, διστακτικά.

«Μπορείς να διαβάσεις τις λέξεις Οίκος και Άναλκμεθ;»

«Ναι· εννοείται πως μπορώ!» Τώρα έμοιαζε θιγμένος· η Λερβάρη ήθελε να γελάσει.

«Ωραία, γι' αυτό τον τίτλο θα ψάξεις. Και πρέπει να βιαστούμε· να κάνουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται.»

«Γιατί;»

«Για να βρούμε το βιβλίο με το γενεαλογικό δέντρο προτού έρθει η Μίρθα, χαζέ.»

«Είναι κρυφό ότι το ψάχνουμε, δηλαδή;»

«Ναι,» είπε η Λερβάρη, και έβαλε το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη, κάνοντάς του νόημα να σωπάσει, γιατί πλησίαζαν τη μεγάλη, διπλή πόρτα της βιβλιοθήκης του παλατιού.

«Δε θα προλάβουμε!» τόνισε ο Φάνμαρ, χαμηλόφωνα. «Υπάρχουν εκατοντάδες βιβλία εκεί μέσα.»

«Άμα μας πιάσει, έχω εναλλακτικό σχέδιο.»

«Τι σχέδιο;»

«Το βασικότερο πράγμα του σχεδίου μου είναι να μη μιλάς,» είπε η Λερβάρη, καθώς άνοιγε την πόρτα και κοίταζε μέσα, τη βιβλιοθήκη, όπου δεν υπήρχε ψυχή. Το δωμάτιο δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλο, αλλά όλα του τα ράφια ήταν γεμάτα με τόμους και περγαμηνές. Στο κέντρο του υπήρχε ένα γραφείο, που κι επάνω σ' αυτό ήταν βιβλία και κύλινδροι, καθώς και φιαλίδια με μελάνια ποικίλων χρωμάτων, και πένες.

Οι δύο υπηρέτες μπήκαν, κλείνοντας αθόρυβα πίσω τους.

«Εσύ ψάξε απο κεί,» είπε η Λερβάρη, δείχνοντας τα δεξιά ράφια, κοντά στο παράθυρο. Η ίδια πλησίασε τα ράφια στο πέρας του δωματίου, τα οποία ήταν περισσότερα.

Τα βιβλία βρίσκονταν τοποθετημένα σε αλφαβητική σειρά, παρατήρησε· έτσι, πήγε στο *Ο*, για να βρει τη λέξη *Οίκος*. Έψαξε, έναν-έναν, όλους τους τόμους αυτής της κατηγορίας, μα δεν κατάφερε να εντοπίσει κανέναν που να έχει για τίτλο «*Οίκος Άναλκμεθ*». Βρήκε μονάχα ένα βιβλίο με τίτλο «*Οίκοι του Ένρεβηλ*», αλλά δε νόμιζε να ήταν αυτό που ήθελε. Επίσης, στους τίτλους μερικών άλλων βιβλίων δεν μπορούσε να διαβάσει κάποιες λέξεις.

Αναστέναξε, και ρώτησε τον Φάνμαρ μήπως εκείνος είχε βρει τίποτα στο όμικρον της δικής του μεριάς.

«Στο όμικρον;»

«Ναι, ρε χαζέ· τα έχει αλφαβητικά!»

«Αααα, ναι· έχεις δίκιο.»

«Έψαχνες τυχαία;»

«...Ναι.»

Η Λερβάρη πήγε στα ράφια που κοίταζε ο Φάνμαρ κι άρχισε να ερευνά την κατηγορία του *Ο*.

«Μην κάθεσαι!» είπε στον υπηρέτη. «Πήγαινε απ'την άλλη.» Του έδειξε την αριστερή μεριά του δωματίου.

Προτού, όμως, εκείνος προλάβει να κάνει βήμα, το ένα φύλλο της μεγάλης πόρτας άνοιξε.

Τινάχτηκαν κι οι δύο τους, σαν κάποιος να τους είχε τρυπήσει με καρφίτσα.

Η Μίρθα τούς κοίταξε με γουρλωμένα μάτια, μοιάζοντας με φάντασμα περισσότερο από ποτέ. «Τι κάνετε εδώ; Ποιοι – ποιοι είστε;»

«Μας συγχωρείτε,» είπε αμέσως η Λερβάρη. «Συγγνώμη, δε θέλαμε να σας τρομάξουμε.»

«Θα φωνάξω το φρουρό,» δήλωσε η Μίρθα.

«Όχι!» πετάχτηκε η Λερβάρη. «Ψάχνουμε ένα βιβλίο για το Στρατηγό Άσθαν. Είμαι η προσωπική του υπηρέτρια, δε μ'αναγνωρίζετε;»

Η Μίρθα σουφρώσε τα χλομά της χείλη και την κοίταξε από πάνω ως κάτω. «Ναι, πρέπει να σ'έχω ξαναδεί. Δεν ξέρεις ότι το μεσημέρι η βιβλιοθήκη είναι κλειστή;»

«Το ξέρω, αλλά... αλλά επειδή τώρα το θυμήθηκα—»

«Ό,τι θυμάσαι χαίρεσαι, μου φαίνεται,» τη διέκοψε η Μίρθα, ατενίζοντάς την αυστηρά. «Άμα ήσουν του παλατιού, θα είχες εισπράξει μερικές βουρδουλιές· αλλά, αφού είσαι εδώ εκ μέρους του Στρατηγού, λέγε, τι βιβλίο ψάχνεις;»

«Κάποιο με ιστορίες. Του αρέσουν αυτά, και όσο είναι εδώ θέλει να έχει κάτι να διαβάζει. Καταλαβαίνετε...»

«Τι βιβλίο ακριβώς;» ρώτησε η Μίρθα, επιθυμώντας φανερά να ξεμπερδεύει μαζί της. «Έχεις κανένα στο μυαλό σου;»

«Όχι. Θα μου δείξετε λίγο;»

«Να σου δείξω; Έχω δουλειά εδώ πέρα, την οποία έχω αφήσει στη μέση. Δεν έχω χρόνο να σου δείχνω.» Βάδισε ως το γραφείο και κάθισε. Η Λερβάρη παρατήρησε ότι ένα βιβλίο ήταν ανοιχτό εκεί· η μία του σελίδα ήταν λευκή, ενώ η άλλη μισογεμάτη με καλλιγραφικά γράμματα.

Ο Φάνμαρ έγενεψε στη Λερβάρη να φύγουν, αλλά εκείνη τον αγνόησε, λέγοντας στη βιβλιοθηκάρια: «Και τι να κάνω; Να ψάξω μόνη μου;»

«Ναι, αλλά μην αργήσεις.»

«Δεν ξέρω να διαβάζω τόσο καλά...»

Η Μίρθα αναστέναξε. «Κοίταξε εκεί.» Έδειξε πίσω της, στα ράφια της αριστερής μεριάς του δωματίου. «Κοντά στη γωνία, κάτω κάτω.»

Η Λερβάρη πλησίασε και γονάτισε. Είδε μερικούς τίτλους βιβλίων, ανάμεσα στους οποίους ήταν και «*Τα Ταξίδια του Ζάρκαλαθ του Θανματοποιού*», πολύ γνωστά παραμύθια.

Ορθώθηκε. «Δεν εννοούσα παραμύθια, κυρία.»

Η Μίρθα γύρισε, αργά, και την κοίταξε συνοφρυωμένη.

«Όταν είπα ιστορίες, εννοούσα *πραγματικές* ιστορίες. Του αρέσουν οι πραγματικές ιστορίες. Και περισσότερο αυτές που λένε για ευγενείς ή για μάχες, ή για Οίκους. Ναι, του αρέσουν οι ιστορίες μεγάλων Οίκων.»

«Εκεί.» Η Μίρθα έδειξε το κεντρικότερο σημείο των αριστερών ραφιών.

«Ευχαριστώ πολύ,» είπε η Λερβάρη και πλησίασε.

Παρατήρησε ότι το επάνω και το κάτω μέρος αυτού του σημείου είχαν διαφορετικά βιβλία: επάνω ήταν τα ιστορικά (αν είχε καταλάβει καλά από τους τίτλους) και κάτω τα βιβλία των Οίκων –ανάμεσα στα οποία βρισκόταν και ένα που έγραφε στο εξώφυλλό του «Οίκος Αναλκμεθ». Η Λερβάρη ενθουσιάστηκε τόσο πολύ που το βρήκε, ώστε ήταν έτοιμη να το πάρει και να επιστρέψει, τρέχοντας, στο δωμάτιο του Άσθαν. Αλλά θύμισε στον εαυτό της *γιατί* είχε γίνει όλη τούτη η... «επιχείρηση»: επειδή η Μίρθα δεν έπρεπε να καταλάβει ότι ο Στρατηγός ήθελε να πάρει πληροφορίες από το γενεαλογικό δέντρο των Αναλκμεθ. Έτσι, δεν άγγιξε καν το συγκεκριμένο βιβλίο, παρά εστίασε το βλέμμα της στην πάνω μεριά των ραφιών, όπου βρίσκονταν τα ιστορικά.

«Τελειώνεις, νεαρή μου;» τη ρώτησε, ύστερα από λίγο, η βιβλιοθηκάριος, γιατί η Λερβάρη είχε επίτηδες καθυστερήσει.

«Εμ, ναι... τελειώνω. Να σας πω, όμως... αυτό εδώ» –τράβηξε ένα βιβλίο από τη θέση του– «είναι καλό;»

«Τι θα πει, είναι καλό; Τι λέει ο τίτλος;»

Η Λερβάρη συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να τον διαβάσει. «Η... πολιο... πολιορκία... του–»

«Πάψε!» Η Μίρθα σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα της και πήρε το βιβλίο από την υπηρέτρια. «Αφού ο αφέντης σου θέλει βιβλία, γιατί, τουλάχιστον, δε στέλνει κάποιον που να ξέρει να διαβάσει;» Κοίταξε τον τίτλο. «*Η Πολιορκία του Θολωτού Φρουρίου και το Συμφωνητικό της Μένριμ*. Παλιά ιστορία· κι αφού είναι στρατιωτικός, υποθέτω, θα του αρέσει. Πάρτο και φύγε.» Το έδωσε στη Λερβάρη.

«Ευχαριστώ, κυρία,» αποκρίθηκε εκείνη, στρεφόμενη προς την έξοδο.

«Στάσου, πού πας; Έτσι φεύγεις;» της είπε η Μίρθα. Πλησίασε το γραφείο της και άνοιξε ένα μεγάλο βιβλίο. Πήρε μια πένα, τη βούτηξε σ'ένα μελανοδοχείο, κι άρχισε να γράφει. «Πώς σε λένε;»

«Λερβάρη.»

«Εντάξει.» Η βιβλιοθηκάριος έκανε μια σημείωση. «Μην ξεχάσεις να το επιστρέψεις.»

«Δε θα το ξεχάσω, κυρία.»

Ο Φάνμαρ είχε ήδη ανοίξει το ένα φύλλο της πόρτας, και η Λερβάρη βγήκε από τη βιβλιοθήκη του παλατιού.

Καθώς απομακρύνονταν, ο νεαρός τής ψιθύρισε: «Βρήκαμε εκείνο που θέλαμε;»

Η Λερβάρη μειδίασε λεπτά. «Ναι.»

Είχε βραδιάσει και η βιβλιοθήκη φωτιζόταν μόνο από ένα μεγάλο κερί επάνω στο ξύλινο γραφείο στο κέντρο της. Το φως του έκανε μια μακριά σκιά να πέφτει: τη σκιά του φτερού της πέννας που κρατούσε η Βιβλιοθηκάριος Μίρθα, καθώς σχημάτιζε καλλιγραφικούς χαρακτήρες σε μια από τις σελίδες του βιβλίου εμπρός της. Τα μικρά της μάτια κοίταζαν μια το χειρόγραφο μια την περγαμηνή η οποία ήταν απλωμένη πλάι της. Αντέγραφε το κείμενο που βρισκόταν εκεί.

Είχε ξεχάσει τελείως την επίσκεψη της Λερβάρης, αν και σε κάποιο σκοτεινό σημείο του μυαλού της ήξερε ότι κάτι την είχε ενοχλήσει, πριν από κάμποσες ώρες...

...και τώρα πάλι κάτι καινούργιο ερχόταν να την ενοχλήσει.

Βήματα· βαριά βήματα.

Δεν τα αναγνώριζε.

Σταμάτησε να γράφει και στράφηκε στη διπλή πόρτα της βιβλιοθήκης, το ένα φύλλο της οποίας άνοιξε, τρίζοντας.

Ένας πανύψηλος άντρας παρουσιάστηκε, ντυμένος κομψά. Στο αριστερό χέρι κρατούσε ένα βιβλίο.

«Καλησπέρα,» είπε η Μίρθα, σα να μασούσε ξύλο. «Τι θέλετε;»

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, κλείνοντας την πόρτα πίσω του και ζυγώνοντας. «Η υπηρέτριά μου, η Λερβάρη, πήρε αυτό το βιβλίο, το μεσημέρι, σωστά;» Ύψωσε τον τόμο που κρατούσε.

«Σωστά,» είπε η βιβλιοθηκάριος, κοιτάζοντας τον τίτλο.

«Θα ήθελα να το επιστρέψω και να πάρω κάποιο άλλο, αν είναι εύκολο.»

«Φυσικά. Επιθυμείτε κάτι συγκεκριμένο;»

Ο Άσθαν είχε την εντύπωση ότι η Μίρθα ήταν έτοιμη να τον δαγκώσει, λες και την είχε βρίσει. Και η εντύπωσή του αυτή δεν οφειλόταν στο γεγονός ότι η βιβλιοθηκάριος γρύλιζε, ή φώναζε, ή μιλούσε απότομα, ή τον αγριοκοίταζε. Όχι, δεν έκανε τίποτα απ'αυτά. Α-

πλά, απαντούσε ξερά και με έναν τρόπο που ολοφάνερα δήλωνε, *Με ενοχλείς.*

«Όχι, όχι κάτι συγκεκριμένο. Θα ρίξω, όμως, μια ματιά. Δε θ'αργήσω.

»Πού να βάλω το βιβλίο;»

«Αφήστε το σε μένα.»

Ο Άσθαν το απόθεσε στο γραφείο της, κι έστρεψε το βλέμμα του στα αριστερά ράφια. *Στο κέντρο, είπε η Λερβάρη.* Πλησίασε και κοίταξε τους τόμους που βρίσκονταν στη σειρά, ο ένας δίπλα στον άλλο, με σκαλιστά γράμματα στη ράχη των εξώφυλλών τους. *Επάνω είναι τα ιστορικά, κάτω τα βιβλία των Οίκων.* Ο Άσθαν κατέβασε το βλέμμα του, κι έψαξε τους τίτλους εκεί. *Α, νάτο. «Οίκος Αναλκμεθ».*

Έριξε μια γρήγορη, επιφυλακτική ματιά πάνω απ'τον ώμο του, να δει μήπως η Μίρθα τον παρακολουθούσε· η βιβλιοθηκάριος, όμως, έγραφε: η σκιά της πέννας της έκανε πέρα-δώθε στο γραφείο και ένα υπόκωφο *χρατς κρατς κρατς* ακουγόταν. Επιπλέον, ο Άσθαν είχε ένα ακόμα πλεονέκτημα: βρισκόταν *πίσω* από τη Μίρθα, έβλεπε την πλάτη της· έτσι, δεδομένου και του ασθενικού φωτισμού, εκείνη θα ήταν δύσκολο να τον κρυφοκοιτάξει.

Ωστόσο, ο Στρατηγός προτίμησε να μην πιάσει πρώτο το βιβλίο του Οίκου Αναλκμεθ. Τράβηξε έναν άσχετο ιστορικό τόμο, που ούτε τον τίτλο του δεν είδε. Τον άνοιξε και έκανε πως τον ξεφύλλιζε. Μετά, τον έβαλε στη θέση του.

Έριξε πάλι μια ματιά πάνω απ'τον ώμο. Η βιβλιοθηκάριος συνέχιζε να γράφει, αγνοώντας τον.

Ο Άσθαν άνοιξε άλλο ένα τυχαίο βιβλίο, και το ξεφύλλισε κι αυτό, για περισσότερη ώρα. Όταν το έκλεισε και το έβαλε πίσω, η Μίρθα τον ρώτησε: «Θα μπορούσα να σας βοηθήσω, μήπως, Στρατηγέ;» Δεν υπήρχε τίποτα το φιλικό στη φωνή της: δεν ήθελε να τον εξυπηρετήσει· ήθελε να τον ξεφορτωθεί.

«Όχι, ευχαριστώ.» Στράφηκε, για να την κοιτάξει και να δει ότι εκείνη δεν τον κοίταζε· συνέχιζε να γράφει.

«Όπως επιθυμείτε. Πάντως, σας ενημερώνω ότι, εντός ολίγου, θα πρέπει να κλείσω τη βιβλιοθήκη.»

«Μην ανησυχείτε,» είπε ο Άσθαν, τραβώντας το βιβλίο του Οίκου των Αναλκμεθ, χωρίς βιασύνη· «ως τότε, θα έχω τελειώσει.» Το ά-

νοιξε, ξεφυλλίζοντάς το, ψάχνοντας για το γενεαλογικό δέντρο... το οποίο βρήκε εύκολα, και ήταν τεράστιο. *Γαμώτο! από πότε είναι; Οι Αναλκμεθ ήταν, ομολογουμένως, παλιά οικογένεια.*

Με την άκρια του δεξιού του ματιού, κρυφοκοίταξε τη Μίρθα· η βιβλιοθηκάριος εξακολουθούσε να γράφει.

Ο Άσθαν έψαξε προς το τέλος του δέντρου, προς την τωρινή εποχή. Το φως δεν τον βοηθούσε καθόλου. Οι σκιές ήταν πυκνές και δυσκολευόταν να δει τα ψιλά, καλλιγραφικά γράμματα. *Ποιοι δυστυχησμένοι τα κάνουν έτσι; Δεν μπορούν να γράφουν πιο καθαρά; Το θεωρούν αυτό διακόσμηση;*

Αναζήτησε το όνομα της Επάρχου της Έλμας. *Κερλάνα... Κερλάνα... Κερλάνα... Πού είσαι;*

Τη βρήκε. *Κερλάνα.* Αυτό το λ έμοιαζε να χάνεται, έτσι όπως το είχαν γράψει, οι καταραμένοι!

Για να δούμε τώρα και τα ξαδέλφια της... Έψαξε για το όνομα Σάβελαν.

Και το βρήκε. Υπήρχε, τελικά, ξάδελφος που ονομαζόταν έτσι. Άρα, ο Σάρναλ πρέπει να είχε κάνει λάθος... Όμως, όχι, για στάσου. Κάτω από κάθε όνομα υπήρχε μια παρένθεση, με την ημερομηνία γέννησης και την ημερομηνία θανάτου, και, κοιτάζοντας την ημερομηνία γέννησης του Σάβελαν, ο Άσθαν είδε ότι, κανονικά, ο ξάδελφος της Κερλάνα έπρεπε να είναι πάνω από πενήντα χρονών... *Ο άνθρωπος, όμως, που ξέρω εγώ αποκλείεται να είναι πάνω από τριάντα-πέντε!*

Μήπως υπήρχε και κανένας άλλος ξάδελφος που να λεγόταν Σάβελαν; Ο Άσθαν έψαξε πάλι.

«Βρήκατε κάτι ενδιαφέρον;» Η φωνή της Μίρθα ήταν άτονη και ξερή, λες και ανήκε σε φάντασμα. Ο Άσθαν τρόμαξε και στράφηκε στη βιβλιοθηκάρια, για να τη δει να γράφει ακόμα. «Αν ναι, περάστε από εδώ, να σημειώσω το βιβλίο, και πάρτε το μαζί σας.»

«Ναι, φυσικά,» της απάντησε. «Αλλά δεν είμαι σίγουρος ακόμα.»

Η Μίρθα δεν αποκρίθηκε.

Ο Άσθαν έψαξε, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, το γενεαλογικό δέντρο. Ιδρώτας είχε συγκεντρωθεί στο μέτωπό του, μα δεν ύψωσε το μανίκι του για να τον σκουπίσει· δεν ήθελε να χάσει χρόνο.

Τελικά, διαπίστωσε δύο πράγματα: πρώτον, η Κερλάνα δεν είχε άλλον ξάδελφο που να ονομάζεται Σάβελαν· δεύτερον, το όνομα Σά-

βελαν ήταν ένα όνομα που επαναλαμβανόταν πολλές φορές μέσα στον Οίκο Άναλκμεθ. Για παράδειγμα, η Έπαρχος είχε έναν *θείο* Σάβελαν.

Ο Άσθαν επέστρεψε το βιβλίο στη θέση του και τράβηξε ένα τυχαίο ιστορικό, ανοίγοντάς το και ξεφυλλίζοντάς το, χωρίς να σκέφτεται. Η ένταση είχε τώρα φύγει από μέσα του.

Ο Σάρναλ, λοιπόν, είχε δίκιο. Ο Σάβελαν *ήταν* ύποπτος. Ήθελε να κρύψει την πραγματική του ταυτότητα, να παραπλανήσει. Γιατί, όμως; Ήταν άνθρωπος του Τυράννου, ή συνέβαινε κάτι άλλο; Θα μπορούσε απλά να είναι εραστής της Κερλάνα, δε θα μπορούσε;

Τέλος πάντων· αυτά θα τα ανακάλυπτε ο Σάρναλ, σίγουρα. Ο Άσθαν έκλεισε το βιβλίο μ'ένα δυνατό *παφ*, και είπε: «Το βρήκα! Αυτό είναι αληθινά ενδιαφέρον.» Πλησίασε το γραφείο της βιβλιοθηκάρου. «Σημειώστε το, αν έχετε την καλοσύνη.»

Η Μίρθα άνοιξε ένα μεγάλο βιβλίο και έγραψε κάποια πράγματα σε μια του σελίδα· μάλλον, το όνομα του Άσθαν και την ημέρα και την ώρα που ο Στρατηγός πήρε τον τόμο. Ύστερα, η βιβλιοθηκάριας κοίταξε τον τίτλο και τον σημείωσε κι αυτόν.

«Εντάξει,» είπε. «Καλή σας νύχτα, Στρατηγέ.» Δεν υπήρχε τίποτα στη φωνή της που να υποδηλώνει ότι του ευχόταν *πραγματικά* να έχει καλή νύχτα.

Ο Άσθαν πήρε το βιβλίο και έφυγε από τη βιβλιοθήκη.

Κεφάλαιο 9

Βασιλικές Διαταγές· Τελείωσε η Επανάσταση

Ο Γάημιρ τρομοκρατήθηκε όταν του ανέθεσαν την αποστολή. Γνώριζε τη Φίρθμας απέξω κι ανακατωτά, γνώριζε κάθε της συνοικία, κάθε της σοκάκι, κάθε της πλατεία, κάθε της ερείπιο· γνώριζε ακόμα και τα περίχωρά της, και δεν ήταν και τελείως άσχετος από όλο το υπόλοιπο Βασίλειο. Αλλά δεν είχε ιδέα, *την παραμικρή χλιοκαταραμένη ιδέα*, για το Σάρενθαλ, γαμώ τ'Αριστερό Μάτι του Σνάρκαλ! Τι να έκανε στη *Σαρενθία*; Τον περαστικό; Τον περιπατητή; Τον εξερευνητή; Τον χαρτογράφο;

Ο Μαύρος Πρίγκιπας, ωστόσο, επέμενε· και ήταν βέβαιο πως δε θα δεχόταν αρνητική απάντηση.

«Θα πας στη Σαρενθία, Γάημιρ,» του είπε. «Τελείωσε το ζήτημα. Το ξέρω ότι μπορείς να τα καταφέρεις, αλλιώς θα έστελνα κάποιον άλλο.»

«Μα, Άρχοντά μου, αυτό δεν είναι συνετό! Το Σάρενθαλ είναι άγνωστο έδαφος για μένα.»

«Εξακολουθείς να υπηρετείς την Επανάσταση ή όχι, Γάημιρ;» ρώτησε ο Ήλμον, κοιτάζοντάς τον με βλέμμα ασάλευτο.

Μα, δεν είσαστε πια Επανάσταση! σκεφτόταν ξανά και ξανά ο Γάημιρ, καθώς ίππευε νότια. *Τώρα είστε... τώρα είστε εξουσία.* Αλλά, και πάλι, ποιον υπηρετούσε; Δεν υπηρετούσε τον Μαύρο Πρίγκιπα; Δεν υπηρετούσε την Πριγκίπισσα Θάρνιν, που ήταν πλέον Βασίλισσα του Ένρεβηλ; Αυτούς υπηρετούσε. Δεν μπορούσε να επιστρέψει στην παλιά του ζωή, τη ζωή του ανέμελου αλήτη της Φίρθμας... ούτε και το επιθυμούσε. Ορισμένοι άνθρωποι ίσως να θεωρούν μια τέτοια ζωή «ρομαντική», «περιπετειώδη», κι άλλες παρόμοιες αηδίες. Είναι ελαφρόμυαλοι. Μια τέτοια ζωή μπορεί μονάχα να χαρακτηριστεί *επικίνδυνη* και *ασταθής*. Δεν ξέρεις πότε θα την πατήσεις. Δεν ξέρεις πότε η Τύχη θα γυρίσει και θα σε κλοτσήσει στα παπάρια.

Είναι καλύτερα να είσαι κατάσκοπος της Βασίλισσας και του Μαύρου Πρίγκιπα. Σε εμπιστεύονται οι ισχυρότεροι άνθρωποι του Βασιλείου, με ό,τι θετικό συνεπάγεται αυτό... και με ό,τι αρνητικό, φυσικά... όπως ετούτη η κωλοαποστολή στο Σάρενθαλ.

Τα Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ να με καρφώσουν, δε θάπρεπε να φοβάμαι τόσο! Η Σαρενθία είναι μονάχα μια πόλη, όχι άντρο ληστών.

Μια άγνωστη πόλη, όμως.

Μια άγνωστη πόλη.

Ο Γάημιρ διαπίστωσε, για πρώτη φορά, ότι το άγνωστο τον τρόμαζε. Είχε μάθει τόσο πολύ να ξέρει τα πάντα, να είναι εφησυχασμένος ότι ξέρει τα πάντα, που και μόνο η σκέψη ότι θα βρισκόταν σε άγνωστο έδαφος ήταν ικανή να τον τρομοκρατήσει.

Και τις δύο νύχτες που κοιμήθηκε στο δρόμο είδε εφιάλτες, ότι βρισκόταν σε μια παράξενη πόλη, χωρίς να γνωρίζει ποια οδό ν'ακολουθήσει, προς τα πού να κατευθυνθεί. Και οι άνθρωποι: όλοι τους πανέμορφοι –πρόσωπα αλαβάστρινης ομορφιάς– αλλά σιωπηλοί, παγωμένοι σαν αγάλματα.

Τώρα βράδιαζε πάλι, καθώς ο Γάημιρ έφτανε στον πρώτο του προορισμό: την Σάργκμον, ένα από τα μεγαλύτερα λιμάνια του Ένρεβηλ, και ένα από τα κέντρα της Επανάστασης (όταν ήταν ακόμα Επανάσταση). Είχε έρθει και παλιότερα εδώ, κάμποσες φορές, και γνώριζε όλους τους κεντρικούς δρόμους καλά· ωστόσο, τα σοκάκια και τα διάφορα «κόλπα» της πόλης δεν τα ήξερε.

Κατέβηκε απ'το άλογό του και, παίρνοντάς το από τα χαλινάρια, πέρασε την πύλη της Σάργκμον, μπαίνοντας στην Οδό Τάθαραν, η οποία είχε το όνομα του ιδρυτή της πόλης (ή έτσι λέγανε) και, λίγο παρακάτω, χωριζόταν σε δύο παρακλάδια που αγκάλιαζαν την Αγορά: τη Βόρεια Οδό Τάθαραν και τη Νότια Οδό Τάθαραν. Ο Γάημιρ έστριψε αριστερά, ακολουθώντας τη Βόρεια.

Η πόλη ήταν ανήσυχη γύρω του· μπορούσε να την αισθανθεί. Πάντοτε το κατόρθωνε αυτό: να αισθάνεται τις πόλεις. Τις είχε στο νου του σαν ζωντανούς οργανισμούς· και τώρα, καθώς βάδιζε στο εσωτερικό της Σάργκμον, αντιλαμβανόταν ότι κάτι την απασχολούσε.

Τι ήταν;

Υπήρχαν αμφιβολίες για την καινούργια εξουσία; Για τον Μαύρο Πρίγκιπα; Για τη Βασίλισσα Θάρνιν; Ή, μήπως, υπήρχε φόβος για τον Τύραννο;

Ή και τα δύο;

Μάτια με παρακολουθούν απ'όπου περνάω. Παράξενο τούτο· η Σάργκμον ποτέ άλλοτε δεν κοίταζε τους ξένους. Μπορούσες να περάσεις από εδώ απαρατήρητος· μπορούσες να ξεφύγεις ακόμα κι από τ'Αφτιά. Τι άλλαξε; Τι τρόμαξε τόσο τους κατοίκους της;

Έστριψε πάλι, κατευθυνόμενος προς το σπίτι αυτής της κυρίας Φινκάλης. Ο Γάμηρ δεν την ήξερε, αλλά ο Μαύρος Πρίγκιπας τού είχε πει πού έπρεπε να πάει για να τη βρει, και τον είχε διαβεβαιώσει ότι ήταν έμπιστη. «Έχει εξυπηρετήσει την Επανάσταση πολλές φορές, όπως κι εσύ, φίλε μου,» είχε πει ο Ήλμον. «Και έχει καλό λόγο να μισεί τον Τύραννο· συγγενείς της έχουν υποφέρει στα χέρια του. Αλλά δε θα σου αποκαλύψω περισσότερα γι'αυτό. Αν θέλει, μπορεί να σου μιλήσει η ίδια· αλλιώς, δε σε αφορά.»

Πράγματι, δε με αφορά. Αν είναι συνεργάσιμη, δε με αφορά καθόλου, σκέφτηκε ο Γάμηρ, μπαίνοντας σ'έναν δρόμο και βλέποντας δεξιά του το ακριβό ραφείο που του είχε αναφέρει ο Μαύρος Πρίγκιπας. Προχώρησε λίγο παρακάτω, στρέφοντας τώρα το βλέμμα του στ'αριστερά.

Ο λάμπες στις πλευρές του δρόμου διέλυαν το σκοτάδι, έτσι δε δυσκολεύτηκε να βρει το σπίτι που έψαχνε. «Θα είναι πνιγμένο στα άνθη και στην αναρριχώμενη βλάστηση,» του είχε πει ο Ήλμον· και, όντως, ήταν. Είχε μικρή αυλή, αλλά πραγματικά γεμάτη, ενώ στους τοίχους του σκαρφάλωναν ένα σωρό φυτά, σαν μακριά φίδια. Η ταμπέλα δίπλα στην καγκελόπορτα του ίσα που φαινόταν μέσα από τη βλάστηση. *ΟΙΚΙΑ ΚΑΜΛΙΝ*, έγραφε.

Ο Γάμηρ παρατήρησε ότι, μέσα στον κήπο, μια γυναίκα ήταν γονατισμένη και κάτι φύτευε. Είχε μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, που έφτανε ως τη μέση της και, επί του παρόντος, ήταν ριγμένη μπροστά από τον ώμο της. Φορούσε ένα κίτρινο φόρεμα με σχίσμο στη δεξιά κνήμη. Τα πόδια της ήταν γυμνά. Το βλέμμα της προσηλωμένο στη δουλειά της· δεν είχε προσέξει τον Γάμηρ, που στεκόταν έξω από την καγκελόπορτα.

Ο σκύλος του σπιτιού τον πρόσεξε πρώτος. Πετάχτηκε πάνω, γαβγίζοντας δυνατά. Ένα πελώριο κτήνος με αστραφτερό βλέμμα, γκριζο τρίχωμα, και μεγάλα, πεταχτά αφτιά. Ο Γάμηρ αναγνώριζε το είδος του: βουνίσιος, από τα βουνά βόρεια της Φίρθμας ή ανατολικά της Έλμας.

Η γυναίκα στράφηκε και παρατήρησε ότι είχε επισκέπτη. Ορθώθηκε, αργά. «Ποιος είστε;» ρώτησε. Το πρόσωπό της ήταν μισοκρυμμένο στις σκιές· ο Γάμηρ δεν μπορούσε να το δει παρά θολά.

Καθάρισε το λαιμό του. «Καλησπέρα, κυρία μου. Έρχομαι φέρνοντας μήνυμα για την Αρχόντισσα Φινκάλη ε Κάμλιν, από την Αυτής Μεγαλειότητα Βασίλισσα Θάρνιν του Ένρεβηλ.»

Η γυναίκα δίστασε ν'απαντήσει, σα να φοβόταν. Ωστόσο, δεν οπισθοχώρησε, ούτε πήρε το βλέμμα της από πάνω του· τα μάτια της γυάλιζαν μέσα στις σκιές. Ο Γάμηρ νόμιζε ότι υπήρχε κάτι το μαγευτικό στην παρουσία της.

Ο σκύλος είχε πάψει να γαβγίζει κι έκανε αργούς κύκλους γύρω της, εξακολουθώντας νάναι επιφυλακτικός.

Τελικά, η γυναίκα είπε: «Τη βρήκες. Εγώ είμαι η Αρχόντισσα Φινκάλη.»

Ο Γάμηρ έκανε μια σύντομη υπόκλιση. *Έπρεπε να το είχα καταλάβει· παρότι δούλευε τον κήπο, δε μοιάζει για υπηρέτρια.* «Ονομάζομαι Γάμηρ, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε. «Χαίρομαι που σας γνωρίζω.»

Η Φινκάλη ζύγωσε την καγκελόπορτα και την άνοιξε. «Με συγχωρείτε για την εμφάνισή μου· προσπαθούσα να φυτέψω κάτι.» Άπλωσε το δεξί της χέρι, περιμένοντας το μήνυμα. Μάλλον, νόμιζε πως ο Γάμηρ θα της έδινε κάποια επιστολή και θα έφευγε· οι επαναστάτες έτσι πρέπει να επικοινωνούσαν μαζί της. «Ο σύζυγός της δε γνωρίζει ότι υπηρετεί την Επανάσταση,» είχε πει ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Έχε το υπόψη.»

Έβγαλε το μήνυμα από τη ζώνη του και της το έδωσε. «Διαβάστε το,» την προέτρεψε. «Τώρα.»

Η Φινκάλη τον κοίταξε με περιέργεια, με καχυποψία.

«Υπάρχει λόγος,» επέμεινε ο Γάμηρ. «Δεν μπορώ να φύγω, μέχρι να το διαβάσετε. Διαταγές της Βασίλισσας.»

Ο σκύλος, που στεκόταν πλάι στην Αρχόντισσα, έβγαλε ένα γρύλισμα, αντιλαμβανόμενος ότι κάποια ένταση είχε δημιουργηθεί. Το άλογο του Γάμιρ χρεμέτισε, αλλά εκείνος το κράτησε γερά από τα γκέμια, για να το ηρεμήσει.

Η Φινκάλη άνοιξε το μήνυμα και το διάβασε.

«Δε μπορεί να μου ζητάνε τέτοιο πράγμα!...» είπε. Τα μάτια της είχαν διασταλεί, καθώς ατένιζε τον Γάμιρ.

«Ακριβώς αυτό που σκέφτηκα κι εγώ, όταν μου ανέθεσαν τη συγκεκριμένη αποστολή, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πρέπει να σας συνοδέψω, ξέρετε.»

«Ναι, το γράφει. Στη Σαρενθία... Θεοί!... Στη Σαρενθία... Και γράφει, επίσης, ότι είναι βασιλική διαταγή!» τόνισε, σείοντας το τυλιγμένο μήνυμα μπροστά στον Γάμιρ, σαν εκείνος να έφταιγε για όλα.

«Φοβάμαι πως έτσι είναι. Δεν μπορείτε να πείτε όχι, Αρχόντισσά μου. Η Επανάσταση τώρα σας χρειάζεται περισσότερο από ποτέ. Τώρα είναι η δυσκολότερή της ώρα. Αν το Σάρενθαλ υποστηρίξει τον Τύραννο, όλα πάνε χαμένα.» Ο Γάμιρ αισθανόταν γελοίος που έλεγε τέτοια πράγματα. Εκείνος, ένας τυχοδιώκτης, ένας καιροσκόπος, ένας αλήτης, να προσπαθεί να πείσει κάποιον να βοηθήσει για το «γενικότερο καλό του Ένρεβηλ»! Μήπως, τελικά, ήταν ιδεαλιστής; Η σκέψη τον τρόμαζε, όπως κι αυτή της άγνωστης πόλης.

Η Φινκάλη κούνησε το κεφάλι, αναστενάζοντας. «Έλα μέσα. Το άλογό σου, βέβαια, θα πρέπει να το δέσεις έξω απ'το σπίτι· δεν έχουμε στάβλο εδώ, δυστυχώς.» Είχε πάρει να του μιλά στον πληθυντικό, παρατήρησε ο Γάμιρ· ωστόσο, εκείνος δεν αισθανόταν έτοιμος να κάνει το ίδιο, ακόμα. Ετούτη η γυναίκα του ενέπνεε έναν σεβασμό. Παράξενο συναίσθημα... άλλο ένα παράξενο συναίσθημα. Ο αλήτης της Φίρθμας ένιωθε ότι η ζωή του είχε πάρει έναν καινούργιο δρόμο, ύστερα από τη διαταγή του Μαύρου Πρίγκιπα να πάει στη Σαρενθία.

«Δε μένοχλεί,» είπε, μπαίνοντας.

Η Φινκάλη τον έβαλε να δέσει το άλογό του έξω από την κεντρική θύρα της οικίας, σε μια πέτρινη στήλη γεμάτη αναρριχώμενα φυτά. Μετά, τον οδήγησε μέσα, σ'ένα μεγάλο σαλόνι που φωτιζόταν από το φως της φωτιάς του τζακιού και ήταν διακοσμημένο όμορφα αλλά όχι ιδιαίτερα φανταχτερά. Σε μια πολυθρόνα, καθόταν ένας άντρας,

διαβάζοντας ένα δερματόδετο βιβλίο. Παρατηρώντας τον Γάημιρ να μπαίνει, ύψωσε το βλέμμα και τον κοίταξε. Ήταν αρκετά μεγάλος (τουλάχιστον πενήντα χρονών), ή το πρόσωπό του εξαιρετικά σπασμένο. Αυλάκια χαράκωναν την όψη του, από το μέτωπο ως το σαγόνι, δίνοντας την εντύπωση ανθρώπου κουρασμένου. Τα καφετιά του μάτια, ωστόσο, δεν έμοιαζαν καθόλου κουρασμένα. Μαλλιά δεν είχε, και στο κεφάλι του υπήρχε κάτι που δεν ταίριαζε στον Γάημιρ. Στην αρχή, δεν μπορούσε να το προσδιορίσει· μετά, όμως, πρόσεξε πως το δεξί αφτί του άντρα ήταν κομμένο. Από το αριστερό αφτί κρεμόταν ένα μεγάλο σκουλαρίκι.

«Ο σύζυγός μου,» τον σύστησε η Φινκάλη, «ο Θέντραν.

»Θέντραν, από εδώ ο Γάημιρ, αγγελιαφόρος της Βασίλισσας.»

Ο άντρας ύψωσε ένα πυκνό φρύδι.

«Θα σου εξηγήσω,» υποσχέθηκε η Φινκάλη. «Πρώτα, όμως, ας φροντίσουμε για τη φιλοξενία του κυρίου.»

Του κυρίου! Ο Γάημιρ ήθελε να γελάσει. *«Του κυρίου», για όνομα όλων των πιο ελεεινών θεών της Κουαλανάρα!* Η λέξη ακουγόταν σαν βρισιά στ'αφτιά του.

Ο Θέντραν ένευσε, αργά, φανερά παραξενεμένος. «Ναι...» είπε. «Η Δάφρη έχει πάει για ύπνο, όμως.»

«Θα την ξυπνήσω,» αποκρίθηκε η Φινκάλη. Και προς τον Γάημιρ: «Καθίστε, παρακαλώ.»

Εκείνος υπάκουσε, καθώς η Αρχόντισσα έφευγε.

Ο Θέντραν τον κοίταξε από πάνω ως κάτω, καθώς βρισκονταν μόνοι τους μες στο δωμάτιο... ή, μάλλον, όχι· όχι ακριβώς μόνοι τους. Με την άκρια του ματιά του, ο Γάημιρ είδε μια σκιά. Μια μαύρη γάτα με σμαραγδόχρωμο βλέμμα ήταν μαζί τους, παραμονεύοντας και αλαφροπατώντας.

«Έρχεσαι από τη Βασίλισσα Θάρνιν, λοιπόν...» είπε ο Θέντραν. «Για ποιο λόγο σε έστειλε η Βασίλισσα σε μας;»

«Η Αρχόντισσα θα σας εξηγήσει, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Γάημιρ.

Ο Θέντραν χαμογέλασε. «Μη μ'αποκαλείς άρχοντα· δεν είμαι άρχοντας.»

«Με συγχωρείς.» *Αφού εκείνος μου μιλάει στον ενικό, γιατί να μην κάνω κι εγώ το ίδιο;* «Βέβαια,» πρόσθεσε, ύστερα από μια στιγμή σιγής, «για να πω την αλήθεια, δεν έχεις την όψη άρχοντα.»

Ο Θέντραν γέλασε. «Γιατί, τι όψη έχουν οι άρχοντες, αγαπητέ;»

«Δε μπορώ να την περιγράψω με λόγια, αλλά, βλέποντάς την, την καταλαβαίνω.»

«Ναι, πράγματι...» Το μειδίαμα δε χάθηκε από τα χείλη του Θέντραν, καθώς έγενεφε καταφατικά. «Πειρατής είμαι,» πληροφόρησε τον συνομιλητή του.

Ο Γάημιρ ήταν έτοιμος να γελάσει, νομίζοντας ότι του έκανε πλάκα· αλλά δίστασε, γιατί είδε πως η όψη του συζύγου της Φινκάλης ήταν τώρα σοβαρή: δε χαμογελούσε πλέον.

Πειρατής;

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται, και ο Γάημιρ στράφηκε, για να δει την Αρχόντισσα μαζί με μια άλλη γυναίκα.

«Η Δάφρη θα σας οδηγήσει στον ξενώνα, κύριε,» του είπε η Φινκάλη. «Αν θέλετε φαγητό, δεν έχετε παρά να το ζητήσετε.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς σηκώνόταν. Τα μάτια του Θέντραν τον κοίταζαν ερευνητικά, και ο Γάημιρ θα ήθελε πολύ να συνεχίσει την κουβέντα μαζί του (ο άνθρωπος τού είχε εξάψει την περιέργεια), αλλά καταλάβαινε ότι έπρεπε να φύγει. Η Φινκάλη, αναμφίβολα, είχε πολλά να συζητήσει με τον σύζυγό της.

Ο Γάημιρ ακολούθησε την υπηρέτρια Δάφρη, και το μυαλό του άρχισε ν' αναρωτιέται: *Γιατί η Αρχόντισσα έκρυβε από τον Θέντραν ότι είναι με την Επανάσταση; Σίγουρα, κάποιος που είναι πειρατής δεν μπορεί να ήταν με τον Τύραννο... Λογικά, εκείνη θα έπρεπε να είναι με τον Τύραννο, όχι αυτός. Οι ευγενείς πηγαίνουν ευκολότερα με την εξουσία.* Βέβαια, η Φινκάλη είχε χάσει συγγενείς της εξαιτίας του Σάρναλ· αλλά και πάλι... και πάλι, πολλοί ήταν εκείνοι που, παρότι ο Τύραννος είχε κάνει κακό σε συγγενείς τους, συμμαχούσαν μαζί του, διότι έτσι είχαν να κερδίσουν περισσότερα. Ωστόσο, τούτο δεν ήταν το παράξενο. Η Φινκάλη βρισκόταν στο πλευρό της Επανάστασης· αυτό ήταν δεδομένο. Ο Γάημιρ παραξενευόταν από το γεγονός ότι η Αρχόντισσα έκρυβε από τον Θέντραν την ανάμιξή της με τον Μαύρο Πρίγκιπα.

Δεν μπορούσε να το εξηγήσει, με κανέναν τρόπο.

Κοιμήθηκε με την απορία. Αλλά, τουλάχιστον, απόψε δεν ονειρεύτηκε την άγνωστη πόλη.

Το πρωί, ξύπνησε από έναν δυνατό χτύπο στην πόρτα του. Ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι και ρώτησε: «Ποιος είναι;»

«Εγώ. Μπορώ να περάσω;»

Ο Γάημιρ σηκώθηκε στα γυμνά του πόδια και φόρεσε το παντελόνι και το πουκάμισό του. «Ναι, Αρχόντισσά μου, περάστε.»

Η πόρτα άνοιξε και η Φινκάλη μπήκε, ντυμένη με ταξιδιωτικό φόρεμα, μπότες, και κάπα. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο, κι από τη ζώνη της κρεμόταν ένα ξιφίδιο. Τα μάτια της είχαν μαύρους κύκλους, σαν να μην είχε κοιμηθεί όλο το βράδυ, ή σαν να έκλαιγε.

«Είμαι έτοιμη να ξεκινήσουμε,» δήλωσε· και αμέσως πρόσθεσε, καυστικά: «Εσύ βλέπω πως δε χάνεις τη βολή σου εύκολα.»

Ο Γάημιρ βλεφάρισε, ξαφνιασμένος. «Τι...» Για λίγο, τα έχασε. «Δεν ξέρω ποιο είναι το πρόβλημα, αλλά, σε διαβεβαιώνω, έχω κοιμηθεί και σε χειρότερα μέρη –υπό πολύ χειρότερες συνθήκες!»

«Φυσικά,» συνέχισε η Φινκάλη, λες και δεν τον είχε ακούσει. «Χωρίς να με ρωτήσετε, με μπλέκετε. Αναρωτιέμαι αν έπρεπε να σας είχα βοηθήσει, εξ αρχής! Ίσως νάχουν δίκιο αυτοί που λένε ότι η νέα εξουσία του Νόρβηλ δε θάναί καλύτερη απ'του Τυράν–»

«Στάσου λίγο!» τη διέκοψε ο Γάημιρ, ξεχνώντας την ευγένεια. «Μην τα ρίχνεις σε μένα όλα σου τα προβλήματα! Δεν παίρνω εγώ τις αποφάσεις, ξέρεις. Κι εμένα με μπλέξανε χωρίς να με ρωτήσουν–»

«Δε φαίνεται, όμως, να σε πειράζει και πολύ, ε;» ρουθούνισε η Φινκάλη. «Τους το είχα πει, από παλιά, να τους πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ! Τους το είχα πει ότι θα τους εξυπηρετήσω, αλλά με *μυστικότητα*. Τώρα έπρεπε να... ν'αποκαλύψω τα πάντα. Τόσο λίγο ενδιαφέρεται για τους υπηκόους της η Βασίλισσα;» Η Αρχόντισσα έμοιαζε να βρίσκειται εκτός εαυτού· ήθελε κάπου να ξεσπάσει.

Ο Γάημιρ ανασήκωσε τους ώμους, προσπαθώντας εκείνος, τουλάχιστον, να παραμείνει ψύχραιμος. «Δεν έχω απάντηση. Βρίσκομαι εδώ μόνο για να σε βοηθήσω στην αποστολή σου–»

«Με βοήθησες ήδη!»

Δε θα τα πάμε καλά, γαμώ τα Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! «Κοίτα, κυρά μου, δεν ξέρω ποιο είναι το πρόβλημά σου, και δε μ'απασχολεί,

και δε ρωτάω, και καταλαβαίνω ότι μπορεί να μη θες να μου πεις, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα για ν'αλλάξω αυτή τη διαολεμένη κατάσταση! Για το έλεος του Βάνραλ, σε παρακαλώ, μην τα βάζεις μαζί μου!»

Η έκφρασή της άλλαξε, σαν τώρα να τον είχε ακούσει για πρώτη φορά. Σαν τώρα να τον είχε ακούσει πραγματικά. Αναστέναξε, και έμεινε σιωπηλή για μερικές ανάσες. Ύστερα, έγλειψε τα χείλη και είπε: «Με συγχωρείς. Το ξέρω, δε φταις εσύ. Αλλ'αυτή την κίνηση της Βασίλισσας Θάρνιν δε θα την ξεχάσω· σ'το λέω, κι άμα θέλεις, μπορείς να της το μεταφέρεις, δε με νοιάζει.

»Μη νομίζεις ότι δε θα κάνω καλά τη δουλειά μου στη Σαρενθία. Θα προστατέψω το Ένρεβηλ όσο καλύτερα μπορώ, αλλά... αλλά δε θα το ξεχάσω αυτό που έκανε η Βασίλισσα.»

Ο Γάημιρ ένευσε. «Καταλαβαίνω, Αρχόντισσά μου,» είπε, αν και δεν καταλάβαινε πλήρως τι συνέβαινε.

«Ετοιμάσου,» είπε, μαλακά, η Φινκάλη. «Θα σε περιμένω στην αυλή.»

«Μια στιγμή, Αρχόντισσά μου,» τη σταμάτησε ο Γάημιρ, προτού φύγει. «Ίσως να είναι κάπως προσωπική η ερώτηση, αλλά όλοι στη Φίρθμας το λένε ότι η περιέργειά μου είναι μεγάλη. Θα με καταστρέψει κάποτε, μου λένε, αν και μέχρι τώρα αυτό δεν έχει συμβεί. Πάντως, θα το καταλάβω άμα δε θέλετε να μου απαντήσετε—»

«Ρώτησέ με,» τον διέκοψε η Φινκάλη. «Αν και νομίζω ότι ξέρω τι θα με ρωτήσεις. Για το σύζυγό μου, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Γάημιρ. «Ήταν με τον Τύραννο;»

Η Φινκάλη κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Χτες βράδυ, όταν είχατε φύγει, μου είπε ότι είναι πειρατής. Στην αρχή, νόμιζα ότι μου έκανε πλάκα...»

«Δεν είναι πειρατής. Όχι πια.» Κατέβασε το βλέμμα της. «Κοίτα, Γάημιρ... ο Θέντραν δεν ήταν με τον Τύραννο· δε θα μπορούσα ν'αγαπήσω έναν τέτοιο άνθρωπο, και αγαπώ το σύζυγό μου... Ωστόσο, έχει κάποια πιστεύω. Νομίζει ότι οι θεοί τον έσωσαν, για να του διδάξουν πώς πρέπει να ζει.»

Ύψωσε τη ματιά της. «Σου είπα ότι δεν είναι πια πειρατής· κάποτε, όμως, ήταν. Τότε τον γνώρισα.» Χαμογέλασε. «Με απήγαγε, από ένα εμπορικό πλοίο.» Το χαμόγελο χάθηκε. «Αλλά, μετά, κάτι του

συνέβη... Τα καράβια του Τυράννου επιτέθηκαν στα δικά του· κάποιος πρέπει να τον είχε προδώσει. Σκότωσαν το πλήρωμά του, έκαψαν τα σκάφη του. Παραλίγο να τον σκοτώσουν και τον ίδιο. Μα δεν πέθανε· έχασε μονάχα τ'αφτί του. Ήταν τυχερός, πάρα πολύ τυχερός. Αλλά, από τότε, άλλαξε. Πίστεψε ότι οι θεοί του έστειλαν μήνυμα για το πώς όφειλε να ζει. Πίστεψε ότι τον πρόσταξαν ν'αλλάξει, να μην αντιτίθεται, αλλά ν'ακολουθεί τα... ρεύματα της ζωής, όπως τα ψάρια ακολουθούν τα ρεύματα της θάλασσας. Έτσι, αν του έλεγα ότι έκανα δουλειές για την Επανάσταση, το ήξερα ότι θα διαφωνούσε, πολύ έντονα, γιατί μ'αγαπά και δε θέλει τίποτα κακό να μου συμβεί.»

Τώρα ο Γάμηρ καταλάβαινε. *Ο Θέντραν είδε τη Μοίρα να τον οδηγεί σε νέο μονοπάτι... όπως εγώ αισθάνθηκα, αυτές τις ημέρες, ότι έχω πάρει καινούργιο δρόμο, χωρίς νάμαι του χεριού μου να το σταματήσω.*

«Δεν ήθελα να σε βάλω να τσακωθείς μαζί του,» είπε. «Ελπίζω να μη συνέβη κάτι ανεπανόρθωτο.»

«Κι εγώ...» είπε, σιγανά, η Φινκάλη. «Και δε νομίζω...» Διέκοψε τα λόγια της. «Τέλος πάντων, η αλήθεια είναι πως δε μ'αρέσει που φεύγω μαλωμένη, για να πάω ένα τόσο μακρινό ταξίδι...»

»Καλύτερα, όμως, να μην καθυστερούμε άλλο. Θα σε περιμένω στην αυλή.» Στράφηκε, πιάνοντας το πόμολο της πόρτας.

Ο Γάμηρ μπορούσε να δει ότι, επιτέλους, η νυχτερινή ένταση την είχε εγκαταλείψει. Οι ώμοι της, όμως, ήταν κατεβασμένοι, φανερώνοντας μελαγχολία.

Η Φινκάλη άνοιξε την πόρτα και έφυγε από το δωμάτιο, κλείνοντάς την πίσω της.

Γιατί αισθανόταν τόσο ένοχος; Εκείνος είχε κάνει μονάχα ό,τι τον πρόσταξαν. Αν δεν ήμουν εγώ, θα ήταν κάποιος άλλος.

Τελικά, έχει πολλά μειονεκτήματα το να είσαι στην υπηρεσία της Βασίλισσας.

Αυτή ήταν η Επανάσταση· τελείωσε... σκέφτηκε ο Γάμηρ, καθώς ντυνόταν.

Κεφάλαιο 10

Ταξιδεύοντας στη Στοιχειωμένη Χώρα

Οι φωνές των νεκρών αντηχούσαν. Ο άνεμος οὐρλιαζε, σαρώνοντας τη Φεν εν Ρωθ. Ο άνεμος ήταν οι φωνές των νεκρών, και χτυπούσε βίαια τ'αφτιά της Ζιάλα, διαπερνώντας τα, φτάνοντας βαθιά μέσα της, στην ψυχή της, τραυματίζοντάς την. Αόρατοι κυνόδοντες και γαμψά νύχια τη δάγκωναν και την έγδερναν, προκαλώντας της μακριές και βαθιές πληγές: πληγές που επουλώνονταν, αφήνοντας πίσω τους μακριές και βαθιές ουλές. Ουλές οι οποίες θα έμεναν για πάντα.

Στην αρχή, ο πόνος, η ψυχική βία της Φεν εν Ρωθ, ήταν ανυπόφορη για τη Ζιάλα, και παραπάνω από μία φορά σκέφτηκε να παρατήρει την αναζήτησή της για τον Κάφελ· όμως δεν το έβαλε κάτω (*Αφού ξεκίνησα, πρέπει να φτάσω στο τέλος!*), και ο πόνος μειώθηκε σταδιακά, με την πάροδο των ημερών. Τα εσωτερικά της τραύματα είχαν γίνει τόσο πολλά, που ένιωθε πλέον το είναι της μουδιασμένο, αναισθητοποιημένο. Τα νύχια και τα δόντια των νεκρών δεν κατάφερναν να της προκαλέσουν πόνο· δεν την πτοούσαν· δεν την πανικόβαλαν.

Ο άνεμος σάρωνε την έρημη, κατεστραμμένη χώρα της Φεν εν Ρωθ, και σάρωνε και την ψυχή της Ζιάλα... η οποία ήταν τώρα εξίσου έρημη και κατεστραμμένη, μια αντανάκλαση του καταραμένου τόπου που η κοπέλα διέσχιζε. Δάση με στριφτά δέντρα· κακοτράχαλα υψώματα· αρχαίοι δρόμοι, με διαλυμένο πλακόστρωτο, πνιγμένοι στη βλάστηση· ερείπια πύργων, κάστρων, και πόλεων· σκελετοί ανθρώπων και ζώων, ξεραμένοι, λιθώδεις, κατοικίες μικρών πλασμάτων· όπλα και πανοπλίες, οξειδωμένα, που έσπαγαν με μια απλή κλοτσιά.

Μέσα και έξω από τη Ζιάλα η ίδια ερημιά.

Τον Κάφελ, όμως, πουθενά δεν μπορούσε να τον δει. Μονάχα μία φορά νόμισε ότι το μάτι της πήρε μια σκιερή μορφή να κατεβαίνει έναν λόφο, γεμάτο με ψηλό χορτάρι.

«Αν με οδηγείς σε λάθος δρόμο, θα το μετανιώσεις, Ωμάρκαζ,» είπε στο κρανίο, στο χέρι της.

—Σωστά σε οδηγώ—

«Τότε, γιατί δεν τον έχουμε φτάσει ακόμα;»

—Δεν πηγαίνεις αρκετά γρήγορα—

«Ή δεν επιλέγεις τα καλύτερα μονοπάτια.»

—Τα επιλέγουν οι άλλοι για μένα. Δεν έχω παρά ν'ακολουθήσω τις φωνές τους. Η Φεν εν Ρωθ λατρεύει τον Κάφελ. Τον λατρεύει σαν θεό. Δε θα σ'αφήσουν να τους τον πάρεις, ξέρεις...—

«Δε θα τους ρωτήσω.»

—Χεχεχε... Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χαχαχαχαχαχα-χα-χα-χα-χα—

«Βούλωστο. Εκτός αν έχεις κάτι χρήσιμο να πεις.» Το τρισκατάρατο γέλιο του τρισκατάρατου κρανίου είχε αρχίσει να την εκνευρίζει μέσα σε τούτους τους ερημότοπους.

—Σαν τι;—

Η Ζιάλα, που ήταν κουρασμένη απ'το ολοήμερο περπάτημα, σταμάτησε, καθίζοντας κάτω από έναν μεγάλο βράχο. «Πώς μπορώ να τους απομακρύνω από τον Κάφελ, ας πούμε;» Το φως είχε αρχίσει να χάνεται απ'τον ανήλιαγο ουρανό και, σιγά-σιγά, το σκοτάδι ερχόταν.

—Δεν μπορείς. Δεν είσαι ούτε καν νεκραίσθητη. Είσαι ένα ανόητο κοριτσάκι που διασχίζει μια στοιχειωμένη χώρα... Χε-χε-χε-χε-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χaaaa—Η Ζιάλα εκτόξευσε το κρανίο προς μια τυχαία κατεύθυνση, βλέποντάς το να κατρακυλά και να καταλήγει μέσα σε έναν κατάφυτο λάκκο—AAAAAAAAAAAAA!—

Σιγή για λίγο, και μετά—Εε!—φώναξε ο Ωμάρκαζ—Τι πας να παραστήσεις; Βγάλε με απο δώ!—

«Ίσως και να το κάνω... όταν αρχίσεις πάλι να μου φαίνεσαι χρήσιμος.» Η Ζιάλα έβγαλε τις μπότες και τις κάλτσες της. Τα πόδια της ήταν πληγιασμένα από την πεζοπορία. Κάθε μέρα, περπατούσε και περπατούσε και περπατούσε και περπατούσε, επί ώρες, δίχως να υπολογίζει το χρόνο (ο οποίος ήταν, έτσι κι αλλιώς, δύσκολο να μετρηθεί, με την έλλειψη του ήλιου), μέχρι που να κουραστεί τόσο ώ-

στε να λιποθυμήσει από την εξάντληση. Απόψε ήταν η μοναδική νύχτα που η Ζιάλα είχε σταματήσει οικειοθελώς. Και, παρ'όλ'αυτά, ακόμα να φτάσει τον Κάφελ. Αναρωτιόταν πια αν ολάκερη ετούτη η δαιμονισμένη χώρα συνωμοτούσε εναντίον της.

Άρχισε να τρίβει τα ταλαιπωρημένα της πόδια, μορφάζοντας από τον πόνο που της προκαλούσαν οι πληγές και οι φουσκάλες.

—*Μα, σου είμαι χρήσιμος!*—διαμαρτυρήθηκε ο Ωμάρκαζ—*Πώς θα βρεις τον Κάφελ δίχως εμένα, ε; Ε; Ε; Είσαι νεκραίσθητη; Δεν είσαι! Βγάλε μ'έξω!*—

«Το πρωί.»

—*Κι αν σου έλεγα ότι με χρειάζεσαι απόψε; Τώρα;*—

«Σκάσε.» Η Ζιάλα ακούμπησε την πλάτη της στις πέτρες, τεντώνοντας τα πόδια της κι αναστενάζοντας. «Σκάσε.»

—*Κίνδυνος είναι κοντά, και τον βλέπω*—

Η Ζιάλα, που είχε κλείσει τα μάτια, τα άνοιξε.

—*Βγάλε με και θα σου πω. Γρήγορα, όμως· ο κίνδυνος πλησιάζει*—

«Αν λες ψέματα, κακομοίρη μου...!» Η Ζιάλα ορθώθηκε, παίρνοντας το τόξο της στο χέρι και περνώντας ένα βέλος στη χορδή. Κοίταξε τριγύρω, μέσα στο σκοτάδι που σταδιακά πύκνωνε, ψάχνοντας για τον κίνδυνο που είχε αναφέρει ο Ωμάρκαζ.

—*Πλησιάζει!*—την προειδοποίησε το κρανίο—*Από τα δεξιά σου. Δεξιά κι επάνω!*—

Η Ζιάλα στράφηκε, τεντώνοντας τη χορδή και βλέποντας τέσσερις σκιερές φιγούρες να κατεβαίνουν μια πλαγιά, γεμάτη δέντρα που οι κορμοί τους έκαναν αφύσικα σχήματα. Οι φιγούρες είχαν τέσσερα πόδια και μακριές μουσούδες, αλλά δεν πρέπει να επρόκειτο για λύκους (είχε δει λύκους, μια άλλη φορά, κι ευτυχώς είχε καταφέρει να τους αποφύγει)· η φτιαξιά τους ήταν διαφορετική.

Η Ζιάλα ελευθέρωσε το βέλος και, παραδόξως, πέτυχε το στόχο της. Ούτε εκείνη δεν μπορούσε να το πιστέψει, όμως είδε το ζώο να τινάζεται, να ορθώνεται στα πισινά του πόδια, ουρλιάζοντας, και να καταρρέει.

Είχε χρόνο, μόλις και μετά βίας, γι'άλλη μία βολή. Τράβηξε ένα βέλος απ'τη φαρέτρα της, το πέρασε στη χορδή, και έβαλε.

Αστόχησε.

—*Ανέβα στο βράχο!*—της φώναξε ο Ωμάρκαζ—*Ανέβα στο βράχο!*—

Η Ζιάλα, βρίσκοντας την ιδέα καλή, έριξε τη φαρέτρα της στον ώμο και πιάστηκε από τις πέτρες, σκαρφαλώνοντας στην κορυφή του βράχου, κάτω απ'τον οποίο είχε, πριν λίγο, καθίσει.

Τα πλάσματα συγκεντρώθηκαν τριγύρω, ουρλιάζοντας, και τώρα εκείνη μπορούσε να δει καθαρότερα τις μορφές τους. *Τσακάλια*, σκέφτηκε. *Πρέπει να είναι τσακάλια*.

Και, σαν ο Ωμάρκαζ να ήθελε να επιβεβαιώσει το συλλογισμό της, είπε—*Τσακάλια, νεκρευοικημένα. Πρόσεχε!*—

Η Ζιάλα έκανε να τραβήξει βέλος και να το περάσει στο τόξο της, αλλά το ένα από τα θηρία τινάχτηκε προς τα πάνω, με πρωτόφαντη ταχύτητα και δύναμη· η κοπέλα δεν περίμενε ότι ένα ζώο του μεγέθους του θα μπορούσε ποτέ να κάνει τέτοιο άλμα.

Ύψωσε το τόξο της προστατευτικά μπροστά της, και τα σαγόνια του τσακαλιού το δάγκωσαν, σπάζοντας το χοντρό όπλο σαν να ήταν ξυλαράκι.

Η Ζιάλα τράβηξε το σπαθί της και χτύπησε το θηρίο στο κεφάλι. Άκουσε το κρανίο του να τσακίζεται, και είδε αίμα να πετάγεται. Το ζώο, όμως, δεν ήταν νεκρό· απλά ζαλισμένο. Η κοπέλα το κλότσησε, δυνατά, ρίχνοντάς το κάτω απ'τον ψηλό βράχο.

Καθώς αυτό έπεσε, ένα άλλο είχε συσπειρωθεί, για να πηδήσει. Ευτυχώς, ο βράχος δεν είχε τόσο χώρο ώστε να μπορούν να σταθούν και τα τρία εκεί· έτσι, ήταν αναγκασμένα να της επιτίθενται ένα-ένα.

—*Κράτα το σπαθί σου οριζόντια και μπροστά!*—της φώναξε ο Ωμάρκαζ, κι εκείνη υπάκουσε.

Το τσακάλι πήδησε, και η λεπίδα τού μπήχτηκε στο στέρνο. Ούρλιαξε, πονεμένα, σπαρταρώντας.

Η Ζιάλα προσπάθησε να τραβήξει το σπαθί της από το σώμα του θηρίου, μα δεν μπορούσε· το όπλο είχε σφηνώσει ανάμεσα στα κόκαλα.

«Ω θεοί!...» φώναξε, νιώθοντας τα νύχια του ζώου να γδέρνουν τους πήχεις της. «Ω Βιρκάνθα!...»

Κλότσησε, αφήνοντας το μανίκι του σπαθιού της, και το τσακάλι σωριάστηκε κάτω απ'τον βράχο, νεκρό. Το ξίφος εξακολουθούσε να είναι μπηγμένο μέσα του.

—*Όχι!*—φώναξε ο Ωμάρκαζ—*Μην πετάς το όπλο σου, ανόητη!*—

Η Ζιάλα τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη της. «Συγγνώμη, αλλά θα με είχε σκοτώσει!» αντιγύρισε. «Τι σκατά ζωά είν'αυτά; Πώς πηδάνε έτσι;» Έβλεπε το τελευταίο να συσπειρώνεται τώρα και να την ατενίζει με γυαλιστερά μάτια. Τα δόντια του ήταν γυμνωμένα· σάλιο έσταζε από τις άκριες του αποκρουστικού του στόματος.

—*Είναι νεκρενοικημένα. Συμβαίνει καμια φορά στη Φεν εν Ρωθ: κάποια πνεύματα ζώων –ζώων που πέθαναν κατά τους Πολέμους– να ενοικούν μέσα σε σώματα πτωματοφάγων. Ήσουν πολύ άτυχη που συνάντησες αυτά τα τσακάλια—*

«Εσύ είσαι ο οδηγός μου!» γρύλισε η Ζιάλα, αλλά δε συνέχισε γιατί είδε το τελευταίο τσακάλι να πηδά.

Το θηρίο αυτό ήταν πιο προσεκτικό από τα προηγούμενα: καταλαβαίνοντας ότι θα το χτυπούσε με το ξιφίδιό της, δε χίμησε καταπάνω της· απλά, πήδησε πάνω στο βράχο και στάθηκε εμπρός της, ατενίζοντας την, έτοιμο να επιτεθεί.

—*Πρόσεχε—*της είπε ο Ωμάρκαζ—*Σε περιμένει να κάνεις την πρώτη κίνηση. Οπότε, μην την κάνεις. Άστο αυτό να έρθει σε σένα –και κάρφωσέ το καθώς σου ορμά!—*

Η Ζιάλα υπάκουσε, αναρωτούμενη πώς το κρανίο ήξερε τόσα από πόλεμο. Λύγισε τα γόνατά της και περίμενε το τσακάλι να κινηθεί πρώτο. Συνάντησε τα μάτια του και ρίγησε. Την τρομοκρατούσαν. Την έκαναν να θέλει να του επιτεθεί εκείνη πρώτη, μόνο και μόνο για να ξεμπερδεύει μαζί του, να γίνει ό,τι ήταν να γίνει.

Μην τ'αφήνεις να σ'επηρεάζει, πρόσταξε τον εαυτό της. Μην τ'αφήνεις να σ'επηρεάζει.

Το τσακάλι έμοιαζε να χαμογελά· έμοιαζε να καταλαβαίνει ότι η ματιά του έπαιζε με το μυαλό της.

Η Ζιάλα ξεροκατάπιε, νιώθοντας τον ιδρώτα πολύ έντονα επάνω της. «Έλα!» γρύλισε στο θηρίο, τρέμοντας.

Το τσακάλι έκανε ένα βήμα—

—κι εκείνη το ίδιο, ενστικτωδώς. Και παραλίγο να παραπατήσει και να πέσει απ'το βράχο.

Το θηρίο, τότε, επιτέθηκε. Η Ζιάλα προσπάθησε να το καρφώσει, με το ξιφίδιό της, μα δε φάνηκε αρκετά γρήγορη, και το τσακάλι τη δάγκωσε στον πήχη, μπήγοντας τα δόντια του στη σάρκα της, φτάνοντας στο κόκαλο.

Η Ζιάλα σύρθηκε, απλώνοντας το αριστερό της χέρι. Τα δάχτυλά της έκλεισαν γύρω από το μπαστούνι που είχε κόψει πριν από τρεις ημέρες. Το κράτησε γερά και, με τη βοήθειά του, ορθώθηκε.

«...δε μπορώ...» ψέλλισε, «...δε-δε, δε μπορώ...» Ξαφνικά, αισθανόταν ότι τα πάντα είχαν διαλυθεί, ότι οι δυνάμεις της την είχαν εγκαταλείψει, ότι ο πόνος από τα τραύματα στην ψυχή της είχε επιστρέψει, δυνατότερος από ποτέ· οι εσωτερικές ουλές είχαν ανοίξει και αιμορραγούσαν, όπως το χέρι της.

—Σύνελθε!—γρύλισε, εκνευρισμένα, ο Ωμάρκαζ—Ο κίνδυνος πέρασε, και θέλω κάποιος να με βγάλει από εδώ. Βγάλε με και θα σε οδηγήσω στα βότανα· δεν είναι μακριά. Θα σου πω και πώς να τα φτιάξεις—

«Ξέρω να φτιάχνω βότανα,» αντιγύρισε η Ζιάλα, τρίζοντας τα δόντια. «Και ξέρω ακριβώς τι χρειάζομαι: ρίζα ιόλυσσου, για τη μόλυνση, και φύλλα χιλντρού, για το τραύμα.»

—Σωστά, αλλά ξέρεις και πού να τα βρεις;—

Η Ζιάλα δεν αποκρίθηκε· η αλήθεια ήταν πως δε γνώριζε καθόλου καλά ετούτα τα στοιχειωμένα εδάφη. «Κοντά σε κάποιο ποτάμι—»

—Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα—Η κοπέλα μπορούσε να δει τη βλάστηση μέσα στο λάκκο να τραντάζεται από το γέλιο του κρανίου—χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα—

«Σκάσε!» φώναξε. «Σκάσε! Κι άμα ξέρεις πού έχει κάποιο ποτάμι, οδήγησέ με.»

—Βγάλε με—

Μουγκρίζοντας κάτω απ'την ανάσα της, η Ζιάλα πλησίασε το λάκκο και τέντωσε το αριστερό της χέρι μέσα στη βλάστηση (νιώθοντας μερικά αγκάθια να την τρυπάνε). Έπιασε το κρανίο και το σήκωσε.

—Καλосύνη σου· χε-χε-χε-χε...—

«Πού είναι το ποτάμι;» ρώτησε η Ζιάλα, αγριοκοιτάζοντας τον Ωμάρκαζ.

—Βλέπεις εκείνα τα βράχια στ'αριστερά σου; Κατέβα από εκεί, και στρίψε αριστερά, βαδίζοντας μέσα στα δέντρα—

Η Ζιάλα υπάκουσε, δίχως να βάλει τις μπότες της ή να πάρει τα πράγματά της από κάτω. Ήξερε ότι έπρεπε να βιαστεί, για να απολυμάνει το τραύμα της. Προχώρησε μέσα στη βλάστηση, ακολουθώντας τις οδηγίες του κρανίου, και, τελικά, έφτασε σε μια ρεματιά.

Γονάτισε και έσκαψε στις όχθες της, βρίσκοντας ρίζες ιόλυσσου. Έκοψε αρκετές και επέστρεψε, τρέχοντας, εκεί όπου είχε σκοτώσει τα τσακάλια.

Τώρα πια, η νύχτα είχε πέσει. Πυκνό σκοτάδι απλωνόταν παντού στη Φεν εν Ρωθ. Η Ζιάλα κάθισε κι άναψε, βιαστικά, μια φωτιά, με τα λιγοστά ξύλα που είχε στο σάκο της. Τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού έτρεμαν, αλλά μπορούσε κάπως να τα ελέγξει, να τα βάλει να κάνουν απλές δουλειές. Έστησε ένα τρίποδο γύρω απ'τη φωτιά, γέμισε ένα μικρό, μεταλλικό σκεύος με νερό από το φλασκί της, και το κρέμασε πάνω απ'τις φλόγες. Μετά, πήρε ένα κομμάτι ύφασμα και τύλιξε τον τραυματισμένο της πήχη, προσπαθώντας να σταματήσει την αιμορραγία, γιατί νόμιζε ότι είχε αρχίσει να αισθάνεται λιγοθυμία.

—Καθάρισε τις ρίζες—είπε ο Ωμάρκαζ.

«Όλο λόγια είσαι, αλλά δε βοηθάς!» αντιγύρισε η Ζιάλα, πίνοντας ένα ξιφίδιο και ξεκινώντας να καθαρίζει τη μία από τις ρίζες, την οποία κρατούσε σταθερή πάνω σε μια πέτρα, με το δεξί, τρεμάμενο χέρι της. Η δουλειά ήταν δύσκολη, ενώ, κανονικά, θα έπρεπε να είναι απλή.

—Δεν μπορώ να βοηθήσω, όταν το μόνο που έχω για σώμα είναι ένα κρανίο!—

«Τότε, κλείστο. Ξέρω τι κάνω.»

Όταν καθάρισε τη ρίζα, την έριξε μέσα στο ζεσταμένο νερό.

«Πού θα βρω το φυτό χίλντρο;»

—Στις πλαγιές των λόφων—

«Αυτό το ξέρω κι εγώ. Εδώ κοντά υπάρχει;»

—Υπάρχουν λόφοι, στα βορειοδυτικά σου. Ψάξε εκεί—

«Κατάλαβα· δεν είσαι σίγουρος αν υπάρχει.» Έχοντας καθαρίσει και τη δεύτερη ρίζα, την έριξε κι αυτή στο νερό.

Άρχισε να καθαρίζει την τρίτη. «Πώς τα ξέρεις όλα τούτα για τα βότανα; Και πώς ξέρεις να πολεμάς; Ήσουν πολεμιστής;»

—Στη Φεν εν Ρωθ πέθανα· εσύ τι λες;—

Η Ζιάλα έριξε και την τελευταία ρίζα στο νερό, και περίμενε, κοιτάζοντάς τες μέσα στο σκεύος. Όταν είδε ότι ήταν έτοιμες, τις έβγαλε, με τη βοήθεια ενός προυνιού, και τις άφησε πάνω σ'ένα ύφασμα, το οποίο τύλιξε γύρω τους, ώστε να ποτιστεί από το υγρό τους. Μετά,

αφαίρεσε τον πρόχειρο επίδεσμο από το χέρι της (ο οποίος είχε περιορίσει αρκετά την αιμορραγία) και έβαλε τον καινούργιο –τον μουσκεμένο από τη ρίζα ιόλυσσου.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, ελπίζοντας πως δεν είχε αργήσει πολύ.

«Πόσο μακριά είν'οι λόφοι;» ρώτησε τον Ωμάρκαζ, γιατί, μέσα στο σκοτάδι, δεν τους έβλεπε. «Μπορώ να τους φτάσω απόψε;»

—*Νομίζω ότι μπορείς—*

Η Ζιάλα φόρεσε τις μπότες της. Τράβηξε το σπαθί της από το στέρνο του νεκρού τσακαλιού και το θηκάρωσε στο θηκάρι της ζώνης της. Πήρε το ξιφίδιο από την κορυφή του βράχου όπου το είχε αφήσει και το θηκάρωσε κι αυτό. Σήκωσε τον Ωμάρκαζ και τον έβαλε πάνω στο μανίκι του ξίφους της, όπου το κρανίο μπορούσε να στερεωθεί καλά.

Πήρε ένα ξύλο από τη φωτιά, κρατώντας το με το αριστερό χέρι, σαν δαυλό. «Πάμε,» είπε. «Οδηγήσέ με.»

Ο Ωμάρκαζ υπάκουσε, και η Ζιάλα δεν άργησε να βρεθεί στους πρόποδες των λόφων. Οπότε, χρησιμοποιώντας το φως της, άρχισε να ψάχνει μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι, αναζητώντας το φυτό χιλντρο, που ήταν γνωστό για τις ενδυναμωτικές του ιδιότητες.

Η σιγαλιά ήταν απόλυτη, πράγμα διόλου ασυνήθιστο ετούτες τις ανήλιαγες ημέρες. Μετά, όμως, η σιωπή σχίστηκε, σαν μετάξι από λεπίδι. Μια μπότα τρίφτηκε πάνω στις πέτρες, και δεν ήταν η μπότα της Ζιάλα.

Η κοπέλα κοίταξε αμέσως επάνω.

Μια σκιερή φιγούρα απομακρύνθηκε απ'το χέιλος του λόφου.

«Ποιος είν'εκεί;» φώναξε η Ζιάλα.

—*Κάποιος που δε θέλει να σου μιλήσει, μάλλον—*είπε ο Ωμάρκαζ—*Χε-χε-χε-χε-χε-χε-χε-χε-χε-χε-χε-χε—*

«Σκάσε!» σφύριξε εκείνη, αφουγκραζόμενη, προσπαθώντας ν'ακούσει τα βήματα του αγνώστου.

Το κρανίο σώπασε, και τ'αφτιά της Ζιάλα έπιασαν έναν απόμακρο θόρυβο, καθώς κι έναν ψίθυρο. Μετά, όμως, η απόλυτη ησυχία επανήλθε.

Δεν είναι ένας. Μίλησε σε κάποιον...

Η Ζιάλα αισθανόταν τρομαγμένη. Η παρουσία άλλων ανθρώπων τη φόβιζε· δεν την καθησύχαζε. Εξάλλου, μάλλον, νεκρομάντες θα ήταν.

Καλύτερα να κάνω γρήγορα τη δουλειά μου και να φύγω.

Συνέχισε να ψάχνει για το φυτό χιλντρο, ενώ, συγχρόνως, είχε τ'αφτιά της τεντωμένα.

Κανέναν ύποπτο θόρυβο δεν άκουσε· και, σε λίγο, βρήκε αυτό που αναζητούσε. Έκοψε μερικά φύλλα απ'το φυτό και προχώρησε προς τη φωτιά της, η οποία φαινόταν πεντακάθαρα μες στη νύχτα. Καθώς πήγαινε, έριχνε ματιές πάνω απ'τον ώμο της, για να δει μήπως κάποιος την παρακολουθούσε. Όμως δεν είδε κανέναν.

Αν είναι μελετητές της στοιχειωμένης χώρας, δε θα έχουν δουλειά μαζί μου. Δε θα μένοχλήσουν.

Ωστόσο φοβόταν.

Πτώματα σκεπάζουν τη γη, σαν ένα απέραντο χαλί από σάρκα και αίμα, επάνω στο οποίο πολεμιστές μάχονται, κραδαίνοντας βαριά όπλα, με καταστροφική μάνητα. Κραυγές αντηχούν πανταχόθεν, και κλαγγή.

Οι μαχητές μοιάζουν ν'αγωνίζονται για ν'αποδείξουν κάτι.

(Γιατί μου δίνουν αυτή την εντύπωση;)

(Τι θέλουν ν'αποδείξουν;)

(Και σε ποιον;)

Ένας άντρας βρίσκεται ανάμεσά τους, καθισμένος σε οστέινο θρόνο, κοιτάζοντάς τους μέσα απ'τα βάθη της κουκούλας του.

(Τον ξέρω; Γιατί νομίζω ότι τον ξέρω;)

Ο άντρας φορά μαύρο γάντι στο δεξί χέρι: ένα μακρύ γάντι που ξεκινά από τον αγκώνα. Γύρω του, περιστρέφονται οι φρουροί του, άντροι αλλά πανίσχυροι: σκιερές, δυσδιάκριτες μορφές.

(Πρέπει να πλησιάσω... να περάσω ανάμεσα από τους μαχητές... να δω ποιος είναι...)

(Προχωρώ, δίχως να μέμποδιζουν.)

Το πρόσωπο του άντρα είναι τρομαχτικό.

(Πετάγομαι πίσω.)

Γελάει, και τα μάτια του αστράφτουν.

(Δεν ξέρω τα μάτια του.)

Η μάχη τελειώνει, και ο άντρας σηκώνεται από το θρόνο. Μαζεύει το αίμα των νεκρών σ'ένα μεγάλο, χρυσό κύπελλο κι ανεβαίνει έναν λόφο, στην κορυφή του οποίου μια μαύρη φιγούρα τον περιμένει, πλάι σ'ένα δέντρο. Η φιγούρα κρατά σπαθί.

Ο άντρας γονατίζει εμπρός της και της προσφέρει το κύπελλο, με τα δύο χέρια, το ένα γυμνό και τ'άλλο γαντοφορεμένο.

Ο Άνκαραζ, ο Άρχων της Μάχης, ο Θεός του Αίματος, παίρνει το κύπελλο και πίνει.

Βοή σχίζει τους αιθέρες. Και αστραπές.

Η γη σείεται, ξερνώντας κουφάρια και αίμα.

(Πρέπει να φύγω!)

Η Ζιάλα ξύπνησε, νιώθοντας το λαιμό της κολλημένο. Μια φωνή είχε πνιγεί μέσα της.

Το πρωί είχε έρθει. Η φωτιά ήταν σβηστή.

—Εφιάλτης;—ρώτησε ο Ωμάρκαζ, βρισκόμενος πάνω στο μανίκι του ξιφιδίου της Ζιάλα, το οποίο ήταν καρφωμένο στη γη.

Η κοπέλα δεν απάντησε. Άνοιξε το φλασκι της και ήπιε όσο νερό είχε απομείνει.

Έβηξε, και καθάρισε το λαιμό της.

Ο Κάφελ ήταν, σκέφτηκε, ενθουσιούμενη το όνειρό της. Ο Κάφελ... Και έδινε το κύπελλο του αίματος στον Άνκαραζ. Αυτός ο άντρας στο λόφο δεν μπορεί παρά να ήταν ο Άρχων της Μάχης.

Η Ζιάλα έτρεμε. Τύλιξε τα χέρια γύρω από τους ώμους της, προσπαθώντας να ηρεμήσει.

Έχω πυρετό, συλλογίστηκε. Πυρετό... Το σώμα της ήταν ιδρωμένο, τα ρούχα της μουσκεμένα. Το φυτό χίλντρο την είχε βοηθήσει, αλλά δεν την είχε θεραπεύσει δια μαγείας.

—Έχεις τα χάλια σου—της είπε ο Ωμάρκαζ—Ίσως θα ήταν φρόνιμο να ξεκουραστείς σήμερα—

Η Ζιάλα πήρε το ραβδί της από κάτω και σηκώθηκε. «Δεν έχω χρόνο για χάσιμο. Προς τα πού είναι ο Κάφελ;»

—Έτσι όπως πας, δεν πρόκειται να τον φτάσεις. Θα μου ψοφήσεις στο δρόμο και θα μείνω μες στις ερημιές—

Η Ζιάλα έσκυψε κι άρπαξε το κρανίο, με το δεξί χέρι· τα δάχτυλά της τώρα ήταν καλύτερα, αν και πάλι δεν μπορούσε να σφίξει. «Ή μου λες προς τα πού είναι ο Κάφελ, ή αρχίζω να περπατάω προς μια τυχαία βόρεια κατεύθυνση, και ό,τι γίνεται.»

—Όλο εκβιασμούς είσαι· χε-χε-χε...—

«Πού είναι ο Κάφελ;» επέμεινε η Ζιάλα.

—Πίσω από τους λόφους—

«Τους λόφους που πλησίασα χτες βράδυ;»

—Ναι, και προχωράει. Όλα τα πνεύματα της περιοχής τον ακολουθούν—

Η Ζιάλα μάζεψε τα πράγματά της και ξεκίνησε. Το τόξο της, που τώρα ήταν σπασμένο, το είχε βάλει στο σάκο, με την ελπίδα ότι ίσως κάποτε να κατάφερνε να το επιδιορθώσει· μάλλον απίθανο, αφού δεν ήξερε τίποτα από όπλα.

Ο πυρετός την έκανε να παραπατά, όμως στηριζόταν στο μπαστούνι της και συνέχιζε. Ο Ωμάρκαζ, που βρισκόταν περασμένος στο μανίκι του ξιφιδίου στη ζώνη της, μούγκριζε πού και πού, επιδεικνύοντας την αντίθεσή του στην απόφαση της να οδοιπορήσει· μέχρι που η Ζιάλα τού ζήτησε να σκάσει, αν δεν ήθελε να τον εκτοξεύσει πάλι σε κανέναν λάκκο: οπότε, το κρανίο σώπασε.

Η κοπέλα έψαξε για κάποιο άνοιγμα ανάμεσα στους λόφους, ώστε να μπορέσει να τους διασχίσει χωρίς να σκαρφαλώσει σε κάποιον από αυτούς. Γνώριζε ότι η ανάβαση θα κούραζε το ήδη καταπονημένο της σώμα, και ίσως να έπεφτε και να τραυματιζόταν· πράγμα που θα την υποχρέωνε να σταματήσει... μ'αποτέλεσμα να χάσει τον Κάφελ.

Τελικά, βρήκε μια δίοδο και βάδισε κατά μήκος της. Δεξιά κι αριστερά της κρέμονταν ρίζες, και μικρά δέντρα φύτεωναν πάνω στις πλαγιές, καθώς και θάμνοι και διάφορα φυτά. Τα περισσότερα η Ζιάλα τα αναγνώριζε. Καθώς περνούσε, μάζεψε μερικά και τα έβαλε στο σάκο της· ίσως, μελλοντικά, να της φαίνονταν χρήσιμα.

Το έδαφος ήταν γεμάτο με ψηλά χόρτα και πέτρες, που την έκαναν να παραπατά και να σκοντάφτει, ζαλισμένη από τον πυρετό. Το ραβδί της ήταν το μόνο που την έσωζε απ'το να σωριαστεί και να χτυπήσει· το ξύλο του ήταν —δόξα τοις θεοίς— πολύ γερό.

Όταν έφτασε στο τέλος του κακοτράχαλου περάσματος, η Ζιάλα δεν είχε την παραμικρή ιδέα πόση ώρα είχε περάσει, όμως νόμιζε ότι είχαν περάσει τουλάχιστον δέκα ολόκληρες ώρες. Αναμφίβολα, ψευδαίσθηση· αλλά αυτό φανέρωνε το πόσο είχε καταπονηθεί το σώμα της. Ήταν, κυριολεκτικά, *διαλυμένη*. Μονάχα χάρη στην επιμονή της προχωρούσε... και απορούσε πώς ο Κάφελ κατάφερνε ακόμα να βρίσκεται μακριά της. Αυτός δεν κουραζόταν; *Να πάρει και να σηκώσει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, έπρεπε να τον είχα προλάβει κανονικά!*

—*Κάποιοι είναι δεξιά σου*—την προειδοποίησε ο Ωμάρκαζ.

Η Ζιάλα –που κοίταζε το έδαφος, εξαντλημένη καθώς ήταν– στράφηκε και είδε τρεις ταξιδιώτες να την ατενίζουν. Φορούσαν γκριζες κάπες με εξωτικά κεντήματα, και είχαν τις κουκούλες τους σηκωμένες· τα πρόσωπά τους ήταν κρυμμένα στη σκιά. Στα χέρια τους κρατούσαν ψηλά, ξύλινα μπαστούνια, που έδιναν στην κοπέλα την εντύπωση ότι ήταν πολύ πιο ανθεκτικά απ'το δικό της.

Η Ζιάλα κοκάλωσε, αντικρίζοντάς τους.

Κεφάλαιο 11

Η Τριπλή Φωνή

Μόλις το πρώτο μούδιασμα πέρασε, η Ζιάλα άφησε το ραβδί της να πέσει και τράβηξε το σπαθί της με το αριστερό χέρι.

Οι τρεις ταξιδιώτες δεν είχαν κινηθεί· στέκονταν μονάχα και την κοιτούσαν.

Προσπαθούν να με μαγέψουν; αναρωτήθηκε, πανικόβλητα, η Ζιάλα. «Τι θέλετε;» τους είπε.

«Σε είδαμε να ταξιδεύεις μόνη σου,» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή, που μιλούσε τη Γλώσσα των Ωθράγκος με αλλόκοτη προφορά: προφορά που η Ζιάλα δεν είχε ξανακούσει. «Και είσαι τραυματισμένη. Θα ήθελες να σε βοηθήσουμε;»

Η Ζιάλα δεν ήταν βέβαιη αν έπρεπε να τους εμπιστευτεί· της φαινονταν πολύ παράξενοι. Κι επιπλέον, δε χρειαζόταν τη βοήθειά τους· το τραύμα της το είχε επιδέσει και του είχε βάλει τα κατάλληλα βότανα.

«Όχι, σας ευχαριστώ,» αποκρίθηκε.

«Τι δουλειά έχεις εδώ;» τη ρώτησε ένας άλλος, που η φωνή του ήταν αντρική, αλλά η προφορά του ίδια με τις γυναίκας. «Ακολουθείς τον Άρχοντα των Νεκρών;»

Η Ζιάλα βλεφάρισε και έσμιξε τα φρύδια. «Τον Άρχοντα των Νεκρών;» *Μιλάνε για τον Κάφελ;*

«Τον άνθρωπο που προσελκύει τα πνεύματα της Φεν εν Ρωθ,» εξήγησε ο άγνωστος, κι έβγαλε την κουκούλα του. Το πρόσωπό του ήταν λιγνό και μαυριδερό: σαφώς πιο σκουρόχρωμο από των Ωθράγκος, αλλά όχι και τόσο μαύρο όσο των κατοίκων της Νότιας Λιάμνερ-Κρωθ ή της Νότιας Ναζ-Λορ· ήταν κάτι ανάμεσα, έκρινε η Ζιάλα, που κάποτε είχε δει έναν μαυρόδερμο Ρογκάνο (και τότε, μικρή καθώς ήταν, το θέαμα την είχε τρομοκρατήσει). Τα μαλλιά του άντρα ήταν λιγοστά στο κεφάλι του, και λευκά· τα μάτια του είχαν ένα χρυσοπράσινο χρώμα και ήταν σχιστά. Η όψη του ήταν ήρεμη, και τα χείλη του σχεδόν ανύπαρκτα.

«Εσείς τον ακολουθείτε;» ρώτησε η Ζιάλα. Τι παράξενος που ήταν ο άνθρωπος εμπρός της... Σίγουρα, δεν ήταν Ωθράγκος. Αλλά σε ποια φυλή να ανήκε; Ρουζβάνος ή Μιρλίμιος;

«Ναι,» απάντησε, καθώς κι οι άλλοι δύο έβγαζαν τις κουκούλες τους. Το πρόσωπο της γυναίκας ήταν κι αυτό λεπτό, μακρύ, και μαυριδερό, τα μαλλιά της σκούρα-καστανά κι έφταναν ως τους ώμους. Τα μάτια της γυάλιζαν μ'ένα χρυσό-καφέ χρώμα· τα χείλη της ήταν πιο γεμάτα από του άντρα, αλλά όχι σαρκώδη.

Ο άλλος ταξιδιώτης έμοιαζε με τους συντρόφους του στα γενικότερα χαρακτηριστικά, και είχε ξανθά μαλλιά και χρυσογάλαζα μάτια. Πρέπει να ήταν νεότερος και από τη γυναίκα και από τον άντρα που είχε αποκαλύψει πρώτος το πρόσωπό του.

«Δεν ήρθαμε, βέβαια, γι' αυτόν,» συνέχισε ο γηραιότερος ταξιδιώτης. «Αλλά ολάκερη η Φεν εν Ρωθ φαίνεται πως τον Άρχοντα των Νεκρών ακολουθεί· επομένως, γιατί κι εμείς να μην κάνουμε το ίδιο;»

Η Ζιάλα θηκάρωσε το σπαθί της και σήκωσε το ραβδί της από κάτω, νιώθοντας πως δεν είχε κάτι να φοβηθεί από τους τρεις ταξιδιώτες. Επιπλέον, αν ήθελαν να τη σκοτώσουν, σίγουρα θα το κατάφερναν: υπεραριθμούσαν φανερά, και βρίσκονταν σε μακράν καλύτερη κατάσταση απ'ό,τι εκείνη. Η Ζιάλα θεωρούσε τον εαυτό της, εκτός από τραυματισμένο, και μισότρελο. Τα εσωτερικά τραύματα που της είχαν προκαλέσει τα πνεύματα της Φεν εν Ρωθ την είχαν αλλάξει, μόνιμα· μπορούσε να το αισθανθεί. Το γεγονός ότι ακόμα ζούσε –ή, τουλάχιστον, *πίστευε* ότι ζούσε– ήταν θαύμα.

Και όλη η ταραχή και η ψυχική αναστάτωση πρέπει να διακρινόταν καθαρά στο πρόσωπό της. Αντιθέτως, στα πρόσωπα των ταξιδιωτών η Ζιάλα μπορούσε να δει μονάχα ηρεμία, εσωτερική γαλήνη. Πώς το κατάφερναν ετούτο μέσα στη στοιχειωμένη χώρα;

«Ξέρετε πού θα σας οδηγήσει;» τους ρώτησε η Ζιάλα.

«Όχι,» απάντησε η γυναίκα, «αλλά θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε.»

Ποιος είναι ο πραγματικός λόγος για τον οποίο βρίσκεστε εδώ; αναρωτήθηκε η Ζιάλα, μα δε μίλησε.

«Εσύ, τελικά, ακολουθείς τον Άρχοντα των Νεκρών, ή όχι;» είπε ο νεαρότερος ταξιδιώτης. «Δε μας αποκρίθηκες.»

Η Ζιάλα ένευσε. «Τον ακολουθώ.»

«Τότε, ίσως θα μπορούσαμε να συνταξιδέψουμε,» πρότεινε ο γηραιότερος άντρας.

Να συνταξιδέψω με νεκρομάντες; Ναι, γιατί όχι; Εδώ βαδίζω ολομόναχη μέσα σε μια στοιχειωμένη ερημιά, για όνομα της Βιρκάνθα!

«Ευχαρίστως,» είπε.

«Πώς ονομάζεσαι;» τη ρώτησε η γυναίκα.

«Ζιάλα.»

«Εγώ είμαι η Ρανμάτ. Κι από εδώ ο Θέλμακ,» κοίταξε τον γηραιότερο άντρα, «και ο Σάλιτακ,» κοίταξε τον νεότερο.

Η Ζιάλα νόμισε, αρχικά, ότι η γυναίκα αστειευόταν, λέγοντας αυτά τα παράξενα ονόματα· αλλά, έπειτα, κατάλαβε ότι μιλούσε σοβαρά. «Από πού είστε;» θέλησε να μάθει. «Σίγουρα, δεν είστε Ωθράγκος...»

Οι ταξιδιώτες αλληλοκοιτάχτηκαν, και ο Θέλμακ είπε: «Είμαστε Νάθλιγκερ, και ερχόμαστε από τη Φράλ'μπρίν'χ. Ίσως να έχεις ακούσει για μας.»

Φράλ'μπρίν'χ, η Νήσος των Μύθων: ένα νησί ανάμεσα στις ηπείρους Λιάμενερ-Κρωθ και Ναζ-Λορ, νότια της Βάλγκριθμωρ, στο οποίο ελάχιστοι ταξίδευαν και πολλές φήμες κυκλοφορούσαν γι'αυτό. Νάθλιγκερ: μια ετοιμοθάνατη αλλά σοφή φυλή, σύμφωνα μ'ό,τι είχε πει κάποτε η Ιέρεια Ριλάνα.

Η Ζιάλα ένευσε. «Ναι, έχω ακούσει για σας. Είστε μακριά από τα μέρη σας...»

Οι Νάθλιγκερ αλληλοκοιτάχτηκαν πάλι.

Είπα κάτι που δεν έπρεπε;

«Δεν είσαι νεκρομάντισσα της Νίζβερ, έτσι;» ρώτησε ο Σάλιτακ.

«Τι σημασία έχει αν είμαι;»

«Δεν είσαι,» είπε η Ρανμάτ, με βεβαιότητα στη φωνή της. «Αν ήσουν, θα γνώριζες πως οι Νάθλιγκερ επισκέπτονται τη Νίζβερ αρκετά συχνά.»

«Εντάξει, δεν είμαι,» αντιγύρισε η Ζιάλα, νιώθοντας ενοχλημένη από τα λόγια της γυναίκας. Αν και σκεφτόταν ότι, κανονικά, δε θα έπρεπε να αισθάνεται έτσι –στο κάτω-κάτω, δεν την είχε βρίσει, ούτε της είχε πει τίποτα προσβλητικό–, δεν μπορούσε να σταματήσει

τον εαυτό της. Τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα. «Και τι μέτοϋτο; Τι σας αφορά εσάς;»

«Δε μας αφορά,» είπε ο Θέλμακ. «Ωστόσο, είναι άξιο περιέργειας το γεγονός ότι ακολουθείς τον Άρχοντα των Νεκρών, τόσο βαθιά μέσα στη Φεν εν Ρωθ. Δεν είναι πολλοί που θα το έκαναν αυτό, δίχως να φοβούνται για τη νοητική τους ισορροπία.» Τα μάτια του την ατένιζαν διαπεραστικά.

Με περνά για τρελή. Κι ίσως να έχει δίκιο. Αλλά δεν είμαι υποχρεωμένη να του δώσω εξηγήσεις! «Τότε, ίσως θα ήταν καλύτερα να μην συνταξιδέψουμε,» είπε, στρεφόμενη κι αρχίζοντας να βαδίζει.

Οι Νάθλιγκερ δεν προσπάθησαν να τη σταματήσουν, και η Ζιάλα δεν κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, για να δει τι έκαναν.

—Αυτό δεν ήταν και τόσο συνετό...—είπε ο Ωμάρκαζ.

«Κλείστο.»

—Οι Νάθλιγκερ δεν είναι εχθρικοί, κι ίσως να σου φαίνονταν χρήσιμοι—

«Δεν έχω ανάγκη τη βοήθειά τους. Έχω εσένα να με οδηγείς. Προς τα πού πηγαίνουμε, λοιπόν;»

—Ευθεία. Προς τα δέντρα—

Η Ζιάλα, έχοντας πλέον αφήσει πίσω της τους λόφους, άρχισε να διασχίζει μια πεδιάδα γεμάτη κόκαλα· κάποια μεγάλη μάχη πρέπει να είχε γίνει παλιότερα εδώ.

«Μ'ακολουθούν, Ωμάρκαζ;»

—Δεν ξέρω. Δεν τους βλέπω, έτσι όπως μ'έχεις—

Η Ζιάλα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, για να δει πως, όντως, οι Νάθλιγκερ την ακολουθούσαν, βαδίζοντας χωρίς βιασύνη μέσα στην ερημιά. Είχαν φορέσει πάλι τις κουκούλες τους, και οι γκριζες τους κάπες ανέμιζαν στον δυνατό αέρα της Φεν εν Ρωθ, που έφερνε τα ουρλιαχτά και τις οιμωγές των νεκρών.

Γιατί αντέδρασα έτσι όπως αντέδρασα; αναρωτήθηκε η Ζιάλα, ξαναστρέφοντας το βλέμμα της μπροστά. Ίσως ο Ωμάρκαζ να έχει δίκιο: ίσως να μου φαίνονταν χρήσιμοι. Ωστόσο, δε σκόπευε να σταματήσει τώρα και να τους περιμένει να την πλησιάσουν.

Καθώς βάδιζε, προσπαθούσε να ξεδιαλύνει την αιτία που την είχε κάνει ν'απομακρυνθεί τόσο απότομα από τους Νάθλιγκερ και, συνεχώς, απορούσε με τον εαυτό της. Όμως, αν βρισκόταν πάλι στην ίδια

θέση, πολύ φοβόταν ότι ίσως να αντιδρούσε παρόμοια. Βαθιά εντός της, αισθανόταν κάτι να παλεύει με τον παλιό της εαυτό: κάτι καινούργιο: ένα αποτέλεσμα των τραυμάτων που είχε δεχτεί από τα πνεύματα των νεκρών της Φεν εν Ρωθ.

Δεν ήταν, όμως, τώρα η ώρα να το σκεφτεί αυτό. Τώρα έπρεπε να έχει έναν και μοναδικό σκοπό: να βρει τον Κάφελ και να τον πάρει από εδώ. Άλλωστε, γι'αυτό είχε έρθει. Αν αποτύχαινε, τότε όλα τούτα είχαν γίνει για το τίποτα.

Τα ουρλιαχτά των νεκρών γέμισαν τ'αφτιά της, καθώς μπήκε στο μικρό δάσος.

«Προς τα πού πηγαίνω, Ωμάρκαζ;» ρώτησε το κρανίο στη ζώνη της.

Οι ημέρες κυλούσαν η μία μετά την άλλη. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ· πρωί, μεσημέρι, βράδυ· πρωί, μεσημέρι, βράδυ. Και η Ζιάλα οδοιπορούσε προς τα εκεί όπου την οδηγούσε ο Ωμάρκαζ. Τον Κάφελ, όμως, σχεδόν ποτέ δεν μπορούσε να τον δει καθαρά· μονάχα μια δυσδιάκριτη φιγούρα τύχαινε ν'ατενίσει, καμια φορά, σε μεγάλη απόσταση, ή πίσω από δέντρα. Αντιθέτως, τους Νάθλιγκερ τούς έβλεπε συνεχώς· ποτέ δεν την πλησίαζαν, αλλά ποτέ δεν βρίσκονταν και μακριά της. Την παρακολουθούσαν κι εκείνη, όπως και τον «Άρχοντα των Νεκρών».

Ο πυρετός της Ζιάλα την ταλαιπώρησε γι'άλλες δύο ημέρες, αλλά, ευτυχώς, μετά πέρασε. Τα φύλλα χίλντρον τη βοήθησαν ιδιαίτερα να αντεπεξέλθει· χωρίς αυτά, θα είχε λιποθυμήσει μες στις ερημιές, και κάποιο σαρκοφάγο θα είχε έρθει να την κατασπαράξει. Ή οι Νάθλιγκερ θα την έβρισκαν και θα την έσωζαν από βέβαιο θάνατο, πράγμα το οποίο δεν της άρεσε καθόλου ως σκέψη. Δεν ήθελε να τους χρωστάει τίποτα. Υπήρχε κάτι επάνω τους που την ενοχλούσε.

«Τι ψάχνουν στη Φεν εν Ρωθ;» ρώτησε τον Ωμάρκαζ, μια μέρα, αφού είχε περάσει ο πυρετός της.

—*Το μυστικό της αειζωίας, θακούσεις πολλούς να λένε. Όμως δεν είναι αυτή η πραγματικότητα—*

«Και ποια είναι η πραγματικότητα;»

—Η πραγματικότητα είναι ότι δεν ψάχνουν μόνο γι'αυτό. Ψάχνουν και για έναν τρόπο ν'αυξήσουν τον σταδιακά μειούμενο ρυθμό αναπαραγωγής τους—

«Τι εννοείς;»

—Οι Νάθλιγκερ είναι μια θνήσκουσα φυλή, Ζιάλα. Πεθαίνει, μέρα με τη μέρα. Χάνεται. Στο τέλος, δε θα έχει μείνει τίποτα απ'αυτούς. Και ξέρεις πού οφείλεται τούτο; Δεν μπορούν πλέον να αναπαραχθούν όπως παλιά. Περισσότεροι Νάθλιγκερ πεθαίνουν απ'ό,τι γεννιούνται. Έτσι, καταστρέφονται ως είδος, και δεν έχουν παρά δύο επιλογές, για να επιβιώσουν: ή να αυξήσουν το ρυθμό αναπαραγωγής τους ή να γίνουν αθάνατοι. Πάντως, δε νομίζω πως είναι πρόθυμοι ν'αποδεχτούν το γεγονός ότι ο καιρός τους πέρασε... αν και ο παλιός μου αφέντης έλεγε ότι αυτό θα ήταν το συνετότερο να κάνουν—

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η Ζιάλα. «Αν θέλουν να αναπαραχθούν, γιατί απλά δεν... αναπαράγονται;»

—Δεν μπορούν· γεννιούνται στείροι, ή σχεδόν στείροι—

«Γιατί;»

—Δεν ξέρω. Καθώς σου είπα, πιστεύω ότι ο καιρός τους πέρασε. Αργά ή γρήγορα, θα εξαφανιστούν από το πρόσωπο της Κουαλανάρα, όπως εκατοντάδες φυλές έχουν εξαφανιστεί πριν από αυτούς και όπως εκατοντάδες φυλές θα εξαφανιστούν μετά από αυτούς—

Η Ζιάλα ρίγησε στη σκέψη ότι και οι Ωθράγκος μπορεί κάποια στιγμή να είχαν την ίδια μοίρα με τους Νάθλιγκερ.

—Ανέβα—

Η Ζιάλα σκαρφάλωσε σε μια βραχώδη πλαγιά και στάθηκε επάνω, στηριζόμενη στο ραβδί της. Από κάτω της, μέσα στο απογευματινό φως του ανήλιαγου ουρανού, ατένισε ένα ερειπωμένο φρούριο, που φώτα φαίνονταν να είναι αναμμένα στα παράθυρά του, κι από μέσα φωνές ακούγονταν. Η πύλη του ήταν ορθάνοιχτη, και μια φιγούρα με κάπα και κουκούλα την πλησίαζε.

Ο Κάφελ!

«Πού πηγαίνει;» ρώτησε η Ζιάλα. «Τι είναι αυτό το μέρος;»

—Εδώ κατοικεί το πνεύμα του Βασιληά Δάφροκ, του Κυανού Στρατηλάτη—εξήγησε ο Ωμάρκαζ—Ο παλιός μου αφέντης τον φοβόταν. Είναι από τους ισχυρότερους νεκρούς της Φεν εν Ρωθ—

Η Ζιάλα ξεροκατάπιε. «Και τι πάει να κάνει ο Κάφελ εκεί;»

—Υποθέτω πως ο Δάφροκ τον έχει καλέσει, ή εκείνος θέλει να επισκεφτεί τον Κυανό Στρατηλάτη, για κάποιο λόγο—

Πρέπει να τον εμποδίσω! σκέφτηκε η Ζιάλα. Τώρα που βρίσκομαι κοντά του!

Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, ψάχνοντας για τους Νάθλιγκερ, και τους είδε να ζυγώνουν την πλαγιά πάνω στην οποία ήταν σκαρφαλωμένη. Δες να μπορούν να με βοηθήσουν; Τώρα δε θα έλεγε όχι στη βοήθειά τους. Αλλά, και πάλι, εξακολουθούσε να μην τους συμπαθεί· και δεν μπορούσε να γυρίσει και να τους μιλήσει: αισθανόταν πως δεν έπρεπε να το κάνει, πως ήταν λάθος.

Έστρεψε τη ματιά της στον Κάφελ, ο οποίος βάδιζε, σταθερά, προς την πύλη.

—Πρόσεχε—την προειδοποίησε ο Ωμάρκαζ—Όλοι οι νεκροί της Φεν εν Ρωθ είναι συγκεντρωμένοι γύρω του. Δε νιώθεις τον άνεμο;—

«Τον νιώθω.»

—Αυτοί είναι ο άνεμος—

«Το ξέρω.» Και είναι τόσο δυνατός... Αλλά δεν μπορώ να κάνω πίσω. «Αν έχεις κάποιο σχέδιο, τώρα θα ήταν η κατάλληλη στιγμή να μου το πεις. Υπάρχει τρόπος να τους διώξω;»

—Όχι—

«Σκατά...» μουρμούρισε η Ζιάλα, κι άρχισε να κατεβαίνει, γρήγορα, την πλαγιά, ζυγώνοντας τον άντρα που πλησίαζε την πύλη του φρουρίου, τον Άρχοντα των Νεκρών.

«Κάφελ!» του φώναξε. «Κάφελ!»

Εκείνος σταμάτησε και στράφηκε να την κοιτάξει. Η Ζιάλα δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό του μέσα απ'την κουκούλα.

«Κάφελ! Περίμενε! Περίμενε! Μην πηγαίνεις μέσα!»

Ο άντρας τής γύρισε την πλάτη και συνέχισε να βαδίζει προς την πύλη του φρουρίου.

«ΟΧΙ!» ούρλιαξε η Ζιάλα, και έτρεξε. «Περίμενε! Μην πηγαίνεις μέσα! Περίμενε!» Ο άνεμος έμοιαζε να έχει φυτρώσει χέρια και να έχει αρπάξει την κάπα της, τραβώντας την πίσω, μην αφήνοντάς την

να προχωρήσει. Η κοπέλα έλυσε το ένδυμα από το λαιμό της, για να ελευθερωθεί, και συνέχισε να τρέχει.

Οι νεκροί έπεσαν επάνω της σαν θύελλα, σπέρνοντας τρόμο στην ψυχή της, προσπαθώντας να διαλύσουν το μυαλό της. Η Ζιάλα έτριξε τα δόντια και διέγραψε ένα ημικύκλιο στον αέρα, με το ραβδί της, λες και μπορούσε να χτυπήσει τον άνεμο, να τον διώξει, να τον απομακρύνει.

«Αφήστε με να περάσω!» γρύλισε. «Αφήστε με! Αφήστε με! Αφήστε με!»

Όταν, όμως, κατάφερε να φτάσει μπροστά στην πύλη του φρουρίου, αυτή έκλεισε, μ'ένα δυνατό κροτάλισμα αλυσίδων και μ'έναν μεγάλο πάταγο.

«ΚΑΦΕΛ!» ούρλιαξε η Ζιάλα, χτυπώντας την πύλη με το ραβδί της, όσπου το ξύλο έσπασε στα χέρια της. «Κάφελ! Κάφελ!»

«Κάφελ! Κάφελ!»

Η φωνή της αντηχούσε μέσα στους πέτρινους διαδρόμους του φρουρίου. Αλλά ο άντρας δε σταμάτησε να βαδίζει. Το κάλεσμα ήταν πολύ ισχυρό, κι εκείνος βρισκόταν τόσο κοντά στο σκοπό του: τόσο κοντά στο ν'αποκτήσει πάλι το χέρι του... και όχι μόνο. Οι νεκροί τον λάτρευαν· ήταν ο Κύριός τους, κι αισθανόταν να έχει μεθύσει από τούτη την αίσθηση. Τον περίμεναν χρόνια και χρόνια –βασανιστικά χρόνια–, και είχε, επιτέλους, έρθει. Για να τους απελευθερώσει. Όλους.

Η Σάταριν, το πνεύμα που τον είχε οδηγήσει ως εδώ, μέσα από τις αφιλόξενες ερημιές της Φεν εν Ρωθ, του είτε ν'ακολουθήσει το δεξιί πέρασμα. Από εκεί τον περίμενε ο Κυανός Στρατηλάτης.

Το ξέρω, απάντησε ο Κάφελ. Μπορώ να τον αισθανθώ. Και βάδισε, ακούγοντας το βουητό των νεκρών παντού γύρω του· οι ίδιοι οι τοίχοι του φρουρίου έτριζαν από τις φωνές τους, ενώ θριαμβευτικές κραυγές αντηχούσαν από ολόκληρη τη Φεν εν Ρωθ.

Η Ζιάλα πέταξε, οργισμένα, το σπασμένο ραβδί της και απομακρύνθηκε από την πύλη, ψάχνοντας για κάποιο άλλο άνοιγμα. Ετού-

το το μέρος ήταν ερείπιο· δεν μπορεί, σίγουρα κανένας τοίχος του θα είχε τρυπήσει.

Οι νεκροί έπεσαν επάνω της, να την κατασπαράξουν. Η Ζιάλα γρύλισε, κουνώντας τα χέρια της στον αέρα. «*Φύγετε! Φύγετε!*» φώναζε, ενώ εκείνοι τραβούσαν τα μαλλιά της, πιέζαν το πρόσωπό της και τα μάτια της, δάγκωναν την ψυχή της. «*Φύγετε!*»

»Ωμάρκαζ, κάνε κάτι! Κάνε κάτι!«

—*Δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Δεν έχω καμία δύναμη όσο είμαι φυλακισμένος μέσα σε τούτο το κρανίο—*

Η Ζιάλα γάντζωσε τα χέρια της πάνω στα γκρίζα τείχη του φρουρίου και προχώρησε κόντρα στον δυνατό άνεμο. Ο δεξής της πήχης της έριχνε επώδυνες σουβλιές· το τραύμα της ίσως να είχε ξαναοίξει.

Πρέπει να βρω ένα άνοιγμα! Ένα άνοιγμα!

—*Οι Νάθλιγκερ έρχονται—*είπε ο Ωμάρκαζ.

Η Ζιάλα έστρεψε το βλέμμα της και τους είδε να ζυγώνουν. Οι κουκούλες είχαν φύγει απ'τα κεφάλια τους και οι κάπες τους ανέμιζαν ακανόνιστα· αλλά, κατά τα άλλα, έμοιαζαν ανεπηρέαστοι από τους νεκρούς.

Πρέπει να βρω ένα άνοιγμα! Πιέζοντας τα δάχτυλά της ανάμεσα στις πέτρες του τοίχου, νιώθοντας τα νύχια της να σπάζουν και να ματώνουν, προχώρησε κόντρα στη δύναμη των νεκρών.

Ο Κάφελ έσπρωξε τη διπλή, ξύλινη πόρτα, ανοίγοντας το ένα της φύλλο και μπαίνοντας στη μεγάλη, πέτρινη αίθουσα: ένα στρογγυλό δωμάτιο που την περιφέρειά του διέγραφαν πολλές λιγνές κολόνες και στο κέντρο του στεκόταν ένας αρχαίος θρόνος, καλυμμένος από μούχλα και αναρριχώμενα φυτά, τα οποία έσπαγαν τις πλάκες του πατώματος και ξεφύτρωναν σαν φίδια.

Μπροστά από τον θρόνο στεκόταν ο Κυανός Στρατηλάτης, ακριβώς όπως ο Κάφελ τον είχε δει στο όραμά του, έξω απ'τη σπηλιά του Σέλντρεκ: ψηλός και εύσωμος, ντυμένος με πανοπλία από κυανό ατσάλι. Το στόμα του χαμογελούσε, και τα λυκίσια του δόντια άστραφταν. Οι φλόγες στα μάτια του είχαν φουντώσει. Δεξιά κι αριστερά του βρίσκονταν άλλοι πολεμιστές, άντρες και γυναίκες, φανερά αρ-

ματωμένοι αλλά δυσδιάκριτοι, σαν σκιές· ο Κάφελ μπορούσε περισσότερο να αισθανθεί την παρουσία τους, παρά να τους δει.

«Βασιληά Δάφροκ, του Άρβενθλον,» είπε, σε χαιρετισμό.

«Κύριέ μου,» αποκρίθηκε ο Δάφροκ, «επέστρεψες, όπως μας είχες προμηνύσει.» Γονάτισε στο ένα γόνατο, και τα υπόλοιπα πνεύματα γονάτισαν δεξιά κι αριστερά του. «Αποδέξου με και είμαι δικός σου. Εγώ κι όλη η Φεν εν Ρωθ. Οι νεκροί θα σ'ακολουθήσουν, όπου κι αν τους οδηγήσεις.»

Ο Κάφελ δίστασε ν'αποκριθεί. Μετά, όμως, αισθάνθηκε ένα τσίμπημα στο δεξί χέρι, ένα δυνατό ξύσιμο... κάτι που, κανονικά, δεν ήταν ασυνήθιστο, γιατί, παρότι το χέρι του έλειπε, εκείνος μπορούσε πολλές φορές να το νιώσει τόσο έντονα σαν να υπήρχε ακόμα. Ωστόσο, ετούτη τη φορά, αντιλαμβανόταν ότι κάτι ιδιαίτερο συνέβαινε. Κατέβασε το βλέμμα του και κοίταξε.

Ένα μαύρο γάντι είχε τυλίξει το δεξί του χέρι.

Το δεξί του χέρι, που ήταν ξανά υπαρκτό!

Ο Κάφελ ύψωσε απότομα τη ματιά του, λες κι είχε ακούσει κάποιον να τον φωνάζει· και, πίσω απ'τους γονατισμένους σκιερούς πολεμιστές και τον Βασιληά Δάφροκ, αντίκρισε τον Άνκαραζ. Ο Άρχων της Μάχης είχε τα χέρια του ακουμπισμένα στη λαβή ενός μεγάλου ξίφους, από το οποίο αίμα έρρεε, μουσκεύοντας το πάτωμα. Τα μάτια του κοιτούσαν τον Κάφελ με ένταση. Του ζητούσαν ν'αποδεχτεί τον Κυανό Στρατηλάτη εντός του. Τώρα.

Η Ζιάλα γλίστρησε μέσα στο πρώτο άνοιγμα που βρήκε, και είδε ότι είχε βρεθεί σ'έναν πέτρινο διάδρομο, ο οποίος φωτιζόταν από ένα φως σαν από δαυλό, χωρίς όμως να φαίνεται να υπάρχει κανένας δαυλός εκεί κοντά.

«Προς τα πού...;» ρώτησε τον Ωμάρκαζ, αγκομαχώντας. «Προς τα πού είν'ο Κάφελ;...»

—Βλέπεις την είσοδο, μπροστά κι αριστερά;—

«Ναι.»

—Στρίψε εκεί—

Η Ζιάλα υπάκουσε: έκανε μερικά βήματα, έφτασε στο άνοιγμα, και έστριψε, για να δει εμπρός της έναν άλλο πέτρινο διάδρομο, με κόκαλα σκορπισμένα εντός του.

Τα κόκαλα άρχισαν να τραντάζονται, καθώς η Ζιάλα βάδισε προς το μέρος τους. Αμέσως σταμάτησε και πετάχτηκε πίσω, αιφνιδιασμένη.

Τα κόκαλα σηκώθηκαν. Ένας ανθρώπινος σκελετός ορθώθηκε αντίκρυ της.

«ΑΑΑαα!» ούρλιαξε η Ζιάλα, ενώ πεταγόταν ακόμα πιο πίσω, ενστικτωδώς. Η πλάτη της κοπάνησε σ'έναν πέτρινο τοίχο του φρουρίου. Τα γόνατά της έτρεμαν, και η αναπνοή της είχε κοπεί. Τα μάτια της ατένιζαν γουρλωμένα το τερατούργημα που τρέκλιζε προς το μέρος της. «Βιρκάνθα... Βιρκάνθα... Βιρκάνθα,» ψέλλισε η Ζιάλα. Πώς ήταν δυνατόν ένα σκέλεθρο να περπατά!

—*Μην τα χάνεις τώρα*—είπε ο Ωμάρκαζ—*Τάχεις βάλει και με χειρότερα· χε-χε-χε... Τούτος δω δεν είναι ούτε καν το πετσί και το κόκαλο· είναι μόνο το κόκαλο! Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!*—

«Είσαι ανισόρροπος!» Η Ζιάλα τράβηξε, με τ'αριστερό χέρι, το σπαθί της, καθώς το τερατούργημα ζύγωνε, κρατώντας στα δικά του, σκελετώδη χέρια ένα παλιό δόρυ με σκουριασμένη αιχμή. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς κρατώντας· το όπλο περισσότερο κρεμόταν από τα δάχτυλά του.

—*Μ'ένα χτύπημα, τον έριξες. Ίσα πού βασιτιέται· χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα*—

Ο όρθιος σκελετός χίμησε καταπάνω της, προσπαθώντας να τη χτυπήσει στο κεφάλι, με το δόρυ του. Η Ζιάλα απέφυγε το χτύπημα και τον σπάθισε, τυχαία, στα πλευρά. Κόκαλα έσπασαν· το σκέλεθρο παραπάτησε και έπεσε, με δύναμη, στο πέτρινο δάπεδο. Ακόμα περισσότερα κόκαλα έσπασαν. Αυτά που είχαν απομείνει, όμως, εξακολουθούσαν να κουνιούνται. Η Ζιάλα τα κλότσησε και τα σπάθισε.

—*Αστον*—της είπε ο Ωμάρκαζ—*Ταλαιπωρημένος είναι κι αυτός, σαν κι εμένα*—

«Πολύ θλιβερό...» μούγκρισε, ειρωνικά, η Ζιάλα.

—*Δεν μπορεί να ξεφύγει· είναι φυλακισμένος. Κι επιπλέον, πρέπει να βιαστείς, σωστά;*—

«Σ'αυτό έχεις δίκιο.»

Ακολούθησε το πέραςμα, τρέχοντας κι ελπίζοντας να μη βρει στο δρόμο της άλλα παρόμοια τερατουργήματα.

Ο Κάφελ άνοιξε τα χέρια του διάπλατα και βάδισε προς τον γονατισμένο Κυανό Στρατηλάτη.

«Βασιληά Δάφροκ, είσαι ευπρόσδεκτος!» είπε.

Η δεξιά του γροθιά ήταν ξανά δυνατή και *υπαρκτή*: μπορούσε να την ανοιγοκλείνει· τα δάχτυλά του μπορούσαν να σφίξουν.

Ο Κυανός Στρατηλάτης ορθώθηκε, βαδίζοντας προς τον Κάφελ, μέχρι που οι δυο τους συναντήθηκαν πριν από το μέσο της αίθουσας... και τότε, μπήκε η Ζιάλα και τους είδε να *ενώνονται*. Ο άντρας με την κυανόχρωμη αρματωσιά, άυλος καθώς ήταν, εισχώρησε στο υλικό σώμα του Κάφελ, αφήνοντας την αύρα του γύρω από τον έμπορο: μια αχνή οπτασία κυανής πανοπλίας.

Επίσης, η Ζιάλα πρόσεξε ότι ο Κάφελ είχε ξανά το δεξί του χέρι, αν και γαντοφορεμένο με μαύρο γάντι.

Του φώναξε, κι εκείνος στράφηκε.

Τα μάτια του! Τα μάτια του δεν ήταν τα δικά του μάτια, ακριβώς όπως και στο όνειρό της. Ήταν άγνωστα. Φλεγόμενα.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε, κι εκείνη πισωπάτησε, μην ξέροντας τι ν'απαντήσει. *Το πνεύμα που τον κατέλαβε*, σκέφτηκε, *του πήρε την ψυχή!*

Στην πραγματικότητα, όμως, ο Κάφελ αισθανόταν απλά μπερδεμένος. Με το πού η δύναμη του Βασιληά Δάφροκ τον είχε φορτίσει, σαν μια ανεξέλεγκτη θύελλα, είχε ακούσει κάποιον να φωνάζει το όνομά του και είχε γυρίσει, για ν'αντικρίσει μια γυναίκα. Τα μάτια του δεν μπορούσαν να τη δουν καλά· ήταν θολωμένα από την νεκρική αποδοχή, και το κεφάλι του φλεγόταν.

Γύρω του μπορούσε ν'αντιληφτεί πολεμιστές να ορθώνονται και να κραυγάζουν επινίκια. Ένας στρόβιλος από πνεύματα άρχισε να τον περιστοιχίζει, καθώς ο Δάφροκ –ένας από τους ισχυρότερους βασιληάδες των Πολέμων της Φεν εν Ρωθ, ο άνθρωπος που είχε *αρχίσει* τους Πολέμους– καλούσε τους μαχητές του.

Αλλά, εκτός από αυτόν κι εκτός από τα πνεύματα των νεκρών, ο Κάφελ νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί και μια άλλη παρουσία να βρίσκεται κοντά του: μια αναζωογονημένη παρουσία. Τον Άνκαραζ.

Ένωσε τον Πολέμαρχο ν'αγγίζει τους ώμους του και να τον αγκαλιάζει, και είδε ότι τώρα κρατούσε ένα αργυρό ξίφος στο γαντοφορεμένο του χέρι· ένα ξίφος που έμοιαζε ζωντανό, έτσι όπως παλλόταν: έμοιαζε καμωμένο από φως.

Η Ζιάλα είδε, επίσης, το σπαθί να δημιουργείται στο χέρι του Κάφελ, καθώς μια σκοτεινιά τον τύλιγε, καλύπτοντας την κυανή αύρα του πολεμιστή με την πανοπλία, αλλά όχι και τα φλεγόμενά του μάτια.

—*Αρχοντά μου!*—φώναξε, ξαφνικά, ο Ωμάρκαζ—*Μη με ξεχνάς! Ελευθέρωσέ με!*—

Και τότε, αυτά τα φλεγόμενα μάτια στράφηκαν στο κρανίο, στη ζώνη της Ζιάλα, και το πλάσμα στο οποίο είχε μεταμορφωθεί ο Κάφελ βάδισε προς το μέρος της. Τα πόδια του δεν ακουμπούσαν στο έδαφος, σαν να πατούσε σε κάτι αόρατο... *Σαν τα πνεύματα των νεκρών να τον σηκώνουν*, σκέφτηκε η κοπέλα, αναρωτούμενη αν είχε δίκιο.

«*ΖΙΑΛΑ...*» είπε ο Κάφελ, κι απ'το στόμα του ακούστηκαν, συγχρόνως, τρεις φωνές: μία γνώριμη (η πραγματική φωνή του Κάφελ), μία βαριά και σταθερή, και μία απόκοσμη και τρομαχτική.

Μ'αναγνωρίζει, τουλάχιστον! «Τι... τι συμβαίνει εδώ; Τι έκανες;»

Τα μάτια του κοίταξαν γύρω-γύρω, βλέποντας τα πνεύματα των νεκρών που συγκεντρώνονταν, γεμίζοντας το δωμάτιο. Η Ζιάλα δεν μπορούσε να τα δει, αλλά μπορούσε ν'ακούσει το τρίξιμο των τοίχων και των κολονών. *Σεισμός;*

«*ΦΥΓΕ,*» της είπε ο Κάφελ. «*ΤΡΕΞΕ!*» Η φωνή του εξακολουθούσε να είναι τρεις φωνές.

«*Όχι,*» αποκρίθηκε εκείνη. «*Ήρθα εδώ για να σε φέρω πίσω!*» Τόλμησε ν'απλώσει το αριστερό της χέρι και ν'αγγίξει την κάπα του. Αιφνιδιάστηκε όταν το μόνο που αισθάνθηκε ήταν ύφασμα.

«*ΜΑ, ΘΑ ΠΑΩ ΠΙΣΩ, ΕΤΣΙ ΚΙ ΑΛΛΙΩΣ. ΕΧΩ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΑΝΟΙΧΤΟΥΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΝΑ ΚΛΕΙΣΩ, ΝΟΤΙΑ ΑΠΟ ΕΔΩ. ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ, ΟΙ ΡΑΖΛΕΡ ΔΕ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ!*»

Βιρκάνθα! Τι λέει; Έχει τρελαθεί;

«ΒΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ, ΖΙΑΛΑ. ΘΑ ΓΚΡΕΜΙΣΤΕΙ!»

Μια κολόνα σωριάστηκε, ενώ πέτρες και χώματα έπεφταν από τους τοίχους.

Η Ζιάλα στράφηκε κι έτρεξε μέσα στο διάδρομο. Ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, είδε ότι κι ο Κάφελ ερχόταν, αλλά χωρίς να βιάζεται.

Ένα πανίσχυρο βουητό είχε απλωθεί παντού, και σε λίγο η Ζιάλα δεν μπορούσε ν'ακούσει τίποτε άλλο παρά αυτό.

«Ωμάρκαζ, τι συμβαίνει; Τι συμβαίνει;» ρώτησε μέσα από σφιγμένα δόντια, τρέχοντας πιο γρήγορα.

Το κρανίο δεν απάντησε.

«Ωμάρκαζ;»

Η Ζιάλα βγήκε από το άνοιγμα που είχε χρησιμοποιήσει για να μπει, και είδε ότι οι Νάθλιγκερ στέκονταν σε αρκετή απόσταση από το φρούριο, ώστε να είναι ασφαλείς από την κατάρρευσή του.

Η κοπέλα τούς αγνόησε, στρέφοντας το βλέμμα της στο κρανίο που ήταν τοποθετημένο στο μανίκι του ξιφιδίου στη ζώνη της. «Ωμάρκαζ; Απάντησέ μου!»

Καμία απάντηση, όμως, δεν ήρθε.

Ο Κάφελ, σκέφτηκε η Ζιάλα. Ο Κάφελ πρέπει να τον ελευθέρωσε.

Απομακρύνθηκε, βιαστικά, από τα τείχη του φρουρίου, καθώς μερικές πέτρες έπεφταν πίσω της, βροντώντας πάνω στη γη. Η Ζιάλα ίσα που άκουσε τον θόρυβο που έκαναν μέσα από τα ουρλιαχτά του αφύσικου ανέμου.

Πλησίασε τους Νάθλιγκερ, οι οποίοι κοίταζαν αποσβολωμένοι.

«Τι έκανες, Ζιάλα;» της φώναξε ο Σάλιτακ, προσπαθώντας ν'ακουστεί πάνω απ'τη βοή.

«Τίποτα!»

Δεν πρόλαβε, όμως, να συνεχίσει, γιατί τότε η κεντρική πύλη του φρουρίου σηκώθηκε και ο Κάφελ βγήκε, βαστώντας το αργυρό, φωτεινό του ξίφος στο δεξί, γαντοφορεμένο χέρι του. Γύρω του, η ανεμοθύελλα ήταν ισχυρότερη, και τα πόδια του δεν ακουμπούσαν στη γη. Πέτρες, χώμα, και χόρτα είχαν σηκωθεί στον αέρα και περιστρέφονταν.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Θέλμακ, κρατώντας το μπαστούνι του αμυντικά μπροστά του, σαν αυτό να μπορούσε να τον προστατέψει από τη μανιασμένη θύελλα. «Ποιος είσαι;» ρώτησε, δυνατότερα.

Ο Κάφελ τον αγνόησε, συνεχίζοντας να βαδίζει.

Η Ζιάλα τον πλησίασε, για να σταθεί εμπρός του. «Κάφελ, πού πηγαίνεις; Μην τους αφήνεις να σε μεταχειρίζονται έτσι!»

Εκείνος σταμάτησε να περπατά και την κοίταξε, φαντάζοντας πιο ψηλός απ'ό,τι τον θυμόταν. «*Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΗΤΑΝ ΔΙΚΗ ΜΟΥ,*» είπε, με την τριπλή φωνή. «*ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΕΧΩ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΣΤΟ ΝΟΤΟ. ΜΠΟΡΕΙΣ, ΩΣΤΟΣΟ, ΝΑ ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙΣ, ΑΝ ΤΟ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΤΕΡΜΟΝΟΣ, ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΜΑΧΗΤΗΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ.*»

Τι λέει; Ο Κάφελ είναι που τα λέει αυτά; Αποκλείεται! Δεν μπορεί να ήταν ο Κάφελ· κάποιος άλλος μιλούσε. Το πνεύμα που τον είχε καταλάβει.

Η Ζιάλα επιχείρησε πάλι ν'αρπάξει την κάπα του, αλλά ανακάλυψε πως τώρα δεν μπορούσε. Γύρω του βρισκόταν μια αόρατη ασπίδα, που την απώθησε, κάνοντάς τη να παραπατήσει και να σωριαστεί.

«Κάφελ, σε παρακαλώ!» φώναξε. «Διώξτους!»

«*ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΕΡΘΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΟΥ,*» της είπε η αλλόκοτη, τριπλή οντότητα. «*ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙΣ.*»

Να πάω μαζί του; σκέφτηκε η Ζιάλα. Ναι, ίσως... Ίσως έτσι να καταφέρω να ελευθερώσω τον Κάφελ. Ορθώθηκε, με δυσκολία· όλο της το σώμα πονούσε, από όσα είχε υποφέρει τις τελευταίες ημέρες. «Θα έρθω.»

«*ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΟΥ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΟΥ, ΠΡΩΤΑ...*»

Η Ζιάλα κοίταξε το πρόσωπό του, απορημένη. Διέσχισα ολόκληρη τη Φεν εν Ρωθ, μα τους θεούς! Αυτό δεν είναι αρκ-;

«*ΌΧΙ,*» αποκρίθηκε η οντότητα, «*ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟ. ΔΕΝ ΣΧΕΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΟΥ ΣΕ ΜΕΝΑ.*» (Ακούει τις σκέψεις μου!) «*ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ, ΟΜΩΣ, ΘΑ ΜΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΠΟΥ ΖΗΤΩ... ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΥΣ ΝΑΘΛΙΓΚΕΡ.*»

Το στόμα της Ζιάλα έμεινε μισάνοιχτο. «...Τι;»

«*ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΥΣ ΝΑΘΛΙΓΚΕΡ. ΘΥΣΙΑΣΕ ΤΟΥΣ ΣΕ ΜΕΝΑ!*»

Η Ζιάλα στράφηκε στους τρεις ταξιδιώτες, οι οποίοι είχαν ρίξει τα μπαστούνια τους στο έδαφος και είχαν τραβήξει σπαθιά μέσα απ'τις κάπες τους.

«Όχι...» ψέλλισε. «Γιατί... γιατί να τους σκοτώσω; Δεν είναι εχθροί μου...»

«ΕΠΕΙΔΗ ΣΟΥ ΤΟ ΖΗΤΑΩ. ΠΡΟΣΦΕΡΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥΣ ΣΕ ΜΕΝΑ!»

Πρόσφερε το αίμα τους σε μένα... Η Ζιάλα θυμήθηκε το όνειρό της, όπου είχε δει τον Κάφελ να προσφέρει ένα κύπελλο με αίμα στον Άνκαραζ.

Ο Άνκαραζ είναι που με προστάζει! Ο Άνκαραζ!

Γύρισε να τον αντικρίσει. «Όχι!» φώναξε. «Δε θα σου προσφέρω αίμα, Θεέ του Πολέμου!

»Κάφελ, μην τον αφήνεις να σου το κάνει αυτό! Δεν είσαι πολεμιστής, Κάφελ! Δεν είσαι φονιάς! Μην τον αφήνεις να σου το κάνει αυτό!»

Μια από τις σκιές στο πρόσωπο της οντότητας συσπάστηκε, έντονα. Ύστερα, όμως, οι φωτιές στα μάτια της δυνάμωσαν, και μια οργισμένη κραυγή αντήχησε. Η Ζιάλα αισθάνθηκε τον κόσμο να πνίγεται μέσα σε μια πανίσχυρη θύελλα από φωνές και θορύβους.

Ούρλιαξε, προσπαθώντας να πιαστεί από κάπου, να κρατηθεί. Μα δεν τα κατάφερε, και βυθίστηκε σε μια παγερή άβυσσο.

Η Ρικνάβαθ είχε αισθανθεί την αναταραχή στη Φεν εν Ρωθ και είχε έρθει. Τα πνεύματα σ'όλη τη στοιχειωμένη χώρα είχαν ξεσηκωθεί και κατευθύνονταν, κραυγάζοντας, προς ένα συγκεκριμένο σημείο: ένα κεντρικό σημείο της Φεν εν Ρωθ. Έτσι όπως η Ρικνάβαθ τα έβλεπε, της θύμιζαν νερό που τρέχει, με ορμή, προς το μοναδικό άνοιγμα μιας λεκάνης. Δεν ήταν δύσκολο να τ'ακολουθήσει και να φτάσει στο ερειπωμένο φρούριο, μπροστά απ'το οποίο στεκόταν ένας άντρας που φορούσε μακρύ, μαύρο γάντι και κρατούσε αργυρό, φωτεινό ξίφος.

Ένας άντρας που μέσα του κρυβόταν ο παλιός της Κύριος: ο Άνκαραζ, ο Άρχων της Μάχης, ο Θεός του Αίματος.

Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε το είναι της να τρέμει. *Επέστρεψε! Βρήκε άλλη ενσάρκωση. Επέστρεψε! Ω θεοί...*

Έφυγε, ολοταχώς, φοβούμενη μήπως ο Άνκαραζ την αντιλαμβανόταν. Ταξίδεψε προς τη Νουάλβορ και τον Βάνμιρ, αφήνοντας τις ε-

κτάσεις της Βάλγκριθμωρ –βουνά, δάση, πεδιάδες, λόφους– να κυλήσουν από κάτω της, σαν ένα απέραντο, τέλεια κεντημένο χαλί.

Κεφάλαιο 12

Ανάρρωση

Η Ρανμάτ καθόταν οκλαδόν, δίπλα στη φωτιά, διαβάζοντας ένα δερματόδετο βιβλίο· τα μακριά, καστανά της μαλλιά σκίαζαν το πρόσωπό της. Ο Θέλμακ καθόταν αντίκρυ της, επάνω σ'έναν βράχο, κατηφής και συλλογισμένος. Ο Σάλιτακ στεκόταν παραδίπλα, στηριζόμενος στο ραβδί του και κοιτάζοντας τριγύρω· πρέπει να φυλούσε σκοπιά μέσα στη νύχτα.

Η Ζιάλα βλεφάρισε, και ξαναβλεφάρισε.

Είμαι ζωντανή, συλλογίστηκε.

Το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν ότι μια παγερή άβυσσος την είχε καταπιεί, και νόμιζε πως είχε πεθάνει, πως αυτό ήταν το τέλος της ζωής, πως είχε περάσει στη Φεν εν Ρωθ Σέπουλα. Τελικά, όμως, φαίνεται ότι βρισκόταν ακόμα εδώ, στον υλικό κόσμο. Και δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή να στενοχωρηθεί γι'αυτό.

Ανασάλεψε μέσα στην κουβέρτα της, και η Ρανμάτ κι ο Θέλμακ έστρεψαν τα χρυσωπά τους βλέμματα και την ατένισαν.

Η Ζιάλα αισθάνθηκε να βρίσκεται σε δίλημμα. Τι να τους έλεγε τώρα; Να τους ευχαριστούσε; Προφανώς, την είχαν περισυλλέξει· δεν την είχαν αφήσει μες στην ερημιά, να τη φάνε τα αγρίμια. Κανονικά, ναι, έπρεπε να τους ευχαριστήσει, αν κι αυτό δεν της άρεσε.

«Ευχαριστώ,» μουρμούρισε, και προσπάθησε ν'ανασηκωθεί. Ένωθε το σώμα της παγωμένο και το νου της μουδιασμένο.

«Μην ευχαριστείς εμάς,» της είπε ο Θέλμακ. «Δεν ήθελε να σε σκοτώσει. Αν ήθελε, θα ήσουν νεκρή.»

Δεν ήθελε να με σκοτώσει... σκέφτηκε η Ζιάλα. Όχι, ο Άνκαραζ σίγουρα ήθελε να με σκοτώσει. Είχε εξοργιστεί από την άρνησή μου να τον υπηρετήσω. Ο Πολέμαρχος, όμως, βρισκόταν μέσα στο σώμα του Κάφελ... και ο Κάφελ την είχε προστατέψει από την οργή του Θεού του Αίματος. Η ψυχή του εξακολουθεί να έχει δική της θέληση· δεν είναι υποταγμένη. Ίσως, λοιπόν, ακόμα να μπορώ να τον σώσω!

«Θα μπορούσες να μας εξηγήσεις τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Σάλιτακ, που τώρα, ακούγοντας κι αυτός ότι η Ζιάλα ήταν ξύπνια, είχε στρα-

φεί στο μέρος της. «Δεν είσαι υποχρεωμένη να το κάνεις, βέβαια. Ούτε σκοπεύουμε να σε αναγκάσουμε με κανέναν τρόπο, και ούτε θα προσπαθήσουμε να σε πείσουμε πως *πρέπει* να μας μιλήσεις επειδή σε περιθάλαψε. Αν θες να μάθεις, ο λόγος που σε βοηθήσαμε είναι επειδή αρνήθηκες να μας επιτεθείς. Ωστόσο, αν έχεις την καλοσύνη να μας δώσεις κάποιες εξηγήσεις, θα επιθυμούσαμε πολύ να τις ακούσουμε.»

«Η Φεν εν Ρωθ έχει ξεστοιχειώσει,» συνέχισε η Ρανμάτ· «τα πνεύματα των νεκρών εγκαταλείπουν τη χώρα –κάτι που, παλιότερα, νομίζαμε ότι δεν μπορούσαν να κάνουν. Την εγκαταλείπουν ακολουθώντας την οντότητα που βγήκε απ'το φρούριο...»

Η Ζιάλα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Θα σας πω. Θα σας πω τι συνέβη. Κι ελπίζω να μπορείτε κι εσείς να μου πείτε τι *πρέπει* να κάνω...»

«Θα προσπαθήσουμε,» υποσχέθηκε ο Θέλμακ.

Έτσι, η Ζιάλα τούς διηγήθηκε τα πάντα, εν συντομία: τους μίλησε για το πώς ο Κάφελ έχασε το χέρι του, σε μια μάχη στο Νόρβηλ· για το πώς διέσχισε τα εδάφη του Ένρεβηλ· για το πώς έφτασε στη Νίζβερ και βρήκε τον Σέλντρεκ· για το πώς σκότωσε τον νεκρομάντη και έφυγε στις ερημιές· και για το πώς εκείνη, η Ζιάλα, τον ακολούθησε, αντιλαμβανόμενη ότι κάποιο πνεύμα τον είχε καταλάβει. «Δεν κατάφερα, όμως, να τον γλιτώσω από την επιρροή του, και τώρα... τώρα είναι αιχμάλωτος του Άνκαραζ, και... και, πραγματικά, κι εγώ δεν ξέρω τι ακριβώς συνέβη.»

«Με κάποιο τρόπο,» είπε ο Θέλμακ, «μέσω του Κάφελ, η δύναμη που εσείς οι Ωθράγκος αποκαλείται 'Άνκαραζ' απελευθέρωσε τα παλιδευμένα πνεύματα της Φεν εν Ρωθ και τα πήρε μαζί της.»

«Γιατί;»

«Αυτό δεν το γνωρίζω.»

«Γιατί ο Άνκαραζ διάλεξε τον Κάφελ;» ρώτησε η Ζιάλα. «Δεν ήταν ούτε καν πολεμιστής!»

«Ήταν, όμως, νεκραίσθητος,» είπε η Ρανμάτ, «και, προφανώς, πολύ ισχυρός νεκροδέγμων. Απλά δεν το ήξερε.»

«Και τι θα κάνει τώρα; Πού θα τον πάει;»

«Είπαμε πως αυτό δεν το γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε ο Θέλμακ. «Ωστόσο, *πρέπει* να καταλάβεις πως, τώρα πλέον, ο φίλος σου και ο Άνκαραζ δεν είναι δύο διαφορετικές οντότητες.»

Η Ζιάλα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Ο Κάφελ είναι η ενσάρκωση του Άνκαραζ.»

«Ναι, αλλά όχι ο ίδιος ο Άνκαραζ!»

«Δεν καταλαβαίνεις... Οι θεοί δεν υπάρχουν· οι άνθρωποι είναι που τους δίνουν δύναμη. Ο Άνκαραζ ισχυροποιείται όταν επικαλούνται το όνομά του, και ενσαρκώνεται όταν κάποιος άνθρωπος αποφασίσει να πάρει τη μορφή του.»

«Έχεις δίκιο,» είπε η Ζιάλα: «δεν καταλαβαίνω. Δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' αυτά. Ο Κάφελ δεν είναι ο Άνκαραζ! Δεν μπορεί να είναι ο Άνκαραζ. Ο Θεός του Αίματος τον ελέγχει, πάρα τη θέλησή του.»

Ο Θέλμακ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, ένας θεός δεν μπορεί να σε ελέγξει παρά τη θέλησή σου.» Η φωνή του ήταν μαλακή και ήρεμη. «Πρέπει να αποδεχτείς τον θεό. Ν' αποδεχτείς τη δύναμή του, την παρουσία του. Ο φίλος σου είχε πλέον πιστέψει ότι ο Άνκαραζ τον είχε επιλέξει. Είχε αποδεχτεί τον Άνκαραζ. Ήταν ήδη η ενσάρκωση του Άνκαραζ, πολύ προτού βγει από το φρούριο.»

«Κάνεις λάθος,» επέμεινε η Ζιάλα. «Ο Κάφελ δεν είναι πολεμιστής!»

Ο Θέλμακ δεν αποκρίθηκε· έστρεψε μονάχα το βλέμμα του στις φλόγες. Και οι άλλοι Νάθλιγκερ έμειναν εξίσου σιωπηλοί.

Χίλιες κατάρες επάνω τους! Δεν μπορεί νάναι έτσι. Ο Κάφελ δεν είναι ο Άνκαραζ. Κάποιο πνεύμα τον έχει επηρεάσει. Κάποιο διαβολικό πνεύμα της Φεν εν Ρωθ τον έβαλε να τα κάνει όλα τούτα. Και πρέπει να τον βοηθήσω να ξεφύγει απ' τα δεσμά του.

«Πώς μπορώ να τον σώσω;» ρώτησε. «Πώς μπορώ να διώξω τον Άνκαραζ από μέσα του;»

«Πώς μπορείς να καταστρέψεις την ενσάρκωση ενός θεού;» είπε η Ρανμάτ.

Η Ζιάλα ένευσε.

«Δεν μπορείς. Η ενσάρκωση θα διαλυθεί από μόνη της, όταν έχει εκπληρώσει το σκοπό της, όπως συμβαίνει μ' όλες τις ενσαρκώσεις.»

«Ποιος είναι ο σκοπός του Άνκαραζ, λοιπόν;»

«Όπως σου είπε κι ο Θέλμακ, δεν γνωρίζουμε.»

Τότε, η Ζιάλα θυμήθηκε, και μουρμούρισε, σα να μονολογούσε: «Μου ανέφερε ότι έχει δουλειές στο Νότο...» Ρώτησε τους Νάθλιγκερ: «Προς τα πού τον είδατε να πηγαίνει; Νότια;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ρανμάτ. «Νότια πήγε. Σκέφτεσαι να τον ακολουθήσεις;»

«Φυσικά και θα τον ακολουθήσω.» *Ο Κάφελ δεν είναι νεκρός. Δεν είναι ο Άνκαραζ. Αν ήταν ο Άνκαραζ, θα με είχε σκοτώσει. Όμως δε με σκότωσε· αντιστάθηκε στον Θεό του Αίματος, του είπε όχι, και μπορεί να του ξαναπεί· μπορεί να τον διώξει. Το ξέρω ότι μπορεί.* «Πόση ώρα έχει περάσει, από τότε που έχασα τις αισθήσεις μου;»

«Μία ημέρα,» την πληροφόρησε ο Σάλιτακ.

«Μία ημέρα;» εξεπλάγη η Ζιάλα. Παραμέρισε την κουβέρτα της, για να σηκωθεί, αλλά την τράβηξε πάλι επάνω, γιατί αντιλήφτηκε ότι ήταν γυμνή. Ποιος τους είχε δώσει το δικαίωμα να τη γδύσουν;

«Έσουν παγωμένη,» εξήγησε η Ρανμάτ, σαν νάχε διαβάσει τις σκέψεις της. «Έπρεπε να σε ζεστάνουμε. Νομίζαμε ότι η καρδιά σου θα σταματούσε.

»Τώρα πώς αισθάνεσαι; Πιστεύεις ότι έχεις τη δύναμη να σηκωθείς και να ταξιδέψεις;»

«Θα τα καταφέρω,» δήλωσε η Ζιάλα, αν και δεν ήταν σίγουρη. Το σώμα της το ένιωθε, όντως, παγωμένο, και μια αφόρητη κόπωση τη βάραινε και της ψιθύριζε να μείνει εδώ καμια δεκαριά μέρες και να ξεκουραστεί. Όμως, αν έχανε τόσο χρόνο, ο Κάφελ θα απομακρυνόταν, και ποτέ δε θα τον προλάβαινε...

«Ωραία,» της είπε η Ρανμάτ. «Θα ξεκινήσουμε, λοιπόν, με την αυγή.»

«Θα ξεκινήσουμε; Θα πάτε κι εσείς νότια;»

«Δεν υπάρχει κάτι άλλο για εμάς εδώ,» εξήγησε ο Θέλμακ. «Η Φεν εν Ρωθ δεν είναι πλεον στοιχειωμένη χώρα. Οι νεκροί έφυγαν, ακολουθώντας τον φίλο σου.»

Δεν ακολουθούν τον Κάφελ, σκέφτηκε, επίμονα, η Ζιάλα. Τον Άνκαραζ ακολουθούν.

«Πώς το ξέρετε ότι όλα τα πνεύματα έχουν φύγει από τη Φεν εν Ρωθ;» τους ρώτησε. «Είναι κανένας από εσάς νεκραίσθητος;»

Οι Νάθλιγκερ αλληλοκοιτάχτηκαν, και ο Σάλιτακ είπε: «Και οι τρεις είμαστε νεκραίσθητοι, Ζιάλα. Όλοι οι άνθρωποι της φυλής μας είναι νεκραίσθητοι.»

Κεφάλαιο 13

Κρυμμένοι Πιστοί

Η Λάρμαρηλ βρισκόταν μερικές δεκάδες χιλιόμετρα δυτικά της Γόρλεχ, επάνω στην κεντρική δημοσιά. Βόρεια της ήταν η λίμνη Τάθνα, πολύ μικρή για εμπόριο, αλλά αρκετά μεγάλη για ψάρεμα. Δυτικά της απλώνονταν υψώματα και ορεινά μέρη· νότια της, πυκνά δάση· ανατολικά και νοτιοανατολικά, εύφορες καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Έτσι, η Λάρμαρηλ ήταν μια από τις πιο αυτόνομες πόλεις του Ένρεβηλ.

Πριν από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, Άρχοντας σε τούτα τα μέρη ήταν ο Τόρντελ ε Σίντρακμεθ, αδελφός της Βασίλισσας Κυρκάνα. Για Στρατηγό του είχε έναν άντρα που ονομαζόταν Άξαδορ, ο οποίος αντιμετώπιζε, κυρίως, τους ληστές που καιροφυλακτούσαν στα υψώματα και στα δάση. Κατά τους Πολέμους, όμως, ο Τόρντελ τον έστειλε ν'αγωνιστεί στη χώρα που, αργότερα, θα λεγόταν Φεν εν Ρωθ. Εκεί, ο Άξαδορ γνώρισε τον Άρχοντα Σάρναλ ε Φίντμιν, και πολέμησε μαζί του σε πολλές μάχες· έγινε κοντινός του φίλος και πιστός του σύντροφος. Μερικά χρόνια μετά, όταν ο Σάρναλ σκότωσε τη Βασίλισσα Κυρκάνα και σφετερίστηκε το Βασάλτινο Θρόνο, ο Άξαδορ ανακηρύχτηκε Άρχοντας της Λάρμαρηλ, και ευγενής... αφού, φυσικά, ο Πρίγκιπας Τόρντελ και όλη του η οικογένεια κυνηγήθηκαν και δολοφονήθηκαν στις ερημιές.

(Ωστόσο, υπάρχει ένας θρύλος σε τούτα τα μέρη, ότι ο μεγαλύτερος γιος του ζει ακόμα, μισότρελος και περιπλανώμενος στα δάση και στους λόφους, έχοντας συμμαχήσει με την Επανάσταση ή επιβιώνοντας όπως τα ζώα.)

Ο Άξαδορ, λοιπόν, είχε κάθε λόγο να είναι υπέρ της βασιλείας του Σάρναλ και να τον υποστηρίζει με όλες του τις δυνάμεις. Ο Βασιλιάς του Ένρεβηλ το γνώριζε αυτό, όπως επίσης γνώριζε πως η φιλία του με τον Άρχοντα της Λάρμαρηλ ήταν βαθιά, και ο Άξαδορ δε θα τον πρόδιδε, ό,τι κι αν συνέβαινε. Έτσι, έχοντας τώρα χάσει (*προσωρινά· μονάχα προσωρινά*, έλεγε στον εαυτό του) το θρόνο του, πίστευε πως το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να πάει στον παλιό

συμπολεμιστή του. Το κάστρο του Άξαδορ ήταν από τα πιο απόρθητα του Βασιλείου· χτισμένο ύστερα από τους Πολέμους, επάνω σ' ένα ύψωμα στα βορειοδυτικά της πόλης, μπορούσε ν' αποκρούσει δεκάδες χιλιάδες πολεμιστές, για μήνες. Εδώ, ο Μαύρος Πρίγκιπας θα ήταν αδύνατο να νικήσει, ακόμα κι αν είχε την πανστρατιά του Νόρβηλ στο πλευρό του!

Φυσικά, ο Σάρναλ ήλπιζε ότι ο Ήλμον κι οι επαναστάτες θα είχαν, για την ώρα, χάσει τα ίχνη του...

Επίτηδες είχε ακολουθήσει τα βουνά, για να δυσκολευτούν να τον εντοπίσουν· γιατί ήξερε πως, μη βρίσκοντάς τον στο παλάτι του, αμέσως θα έστελναν ανιχνευτές να ψάξουν γι' αυτόν. Και, μέχρι στιγμής, πίστευε ότι το σχέδιό του είχε δουλέψει καλά· οι δικοί του ανιχνευτές, που κατόπτευαν τα εδάφη πίσω από τη συνοδεία του, του έλεγαν πως κανείς δεν τους κατασκόπευε.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας με έχασε, σκέφτηκε ο Σάρναλ, καθώς ζύγωνε τη Λάρμαρην μέσα στο λυκόφως του ανήλιαγου ουρανού. Και, ώσπου να μάθει πού πήγα, θα έχω στρέψει ολόκερο το Ένρεβηλ εναντίον του, και θα έχω και βοήθεια από το Σάρενθαλ! Και τότε, δε θα τσακίσω μονάχα αυτόν, αλλά και το Νόρβηλ, επίσης! Νομίζει ο Οίκος των Γάθνιν ότι μπορεί να μου στήσει όλη ετούτη τη φάρσα δίχως να δεχτεί τις συνέπειες; Θα τους δείξω τη δύναμή μου!

Η δημοσιά χωριζόταν μερικές εκατοντάδες μέτρα μπροστά από την πύλη της Λάρμαρην, και το ένα της παρακλάδι πήγαινε βόρεια, προς το κάστρο του Άξαδορ. Στο σημείο της διακλάδωσης, δύο ιππείς περιέμεναν τη συνοδεία του Σάρναλ, σκοτεινοί μέσα στο ασθενικό φως... το αλλόκοτο φως που, παρότι η ημέρα τελείωνε, ερχόταν από επάνω και έκανε τις σκιές να πέφτουν σαν να ήταν μεσημέρι.

Ο Σάρναλ είχε ρωτήσει τους ιερείς του Βάνραλ για το φαινόμενο της εξαφάνισης του ήλιου (Τι τους έλεγε ο θεός τους;), μα δεν είχε πάρει κατανοητή απάντηση· έλεγαν κάτι ασυναρτησίες, πως ο Άρχοντας του Φωτός έκρινε ότι δεν ήταν ακόμα η κατάλληλη στιγμή για να τους αποκαλύψει το θέλημά του, ή ίσως εκείνοι να μην ήταν αρκετά σοφοί για ν' ακούσουν τη φωνή του. Ο Σάρναλ είχε ρωτήσει και αστρονόμους (Επρόκειτο για κάποιο ουράνιο φαινόμενο; Πότε θα τελείωνε; Πότε θα παρουσιαζόταν ο ήλιος;), αλλά ούτε κι αυτοί έμοιαζαν να ξέρουν τίποτα. Ήταν όλοι τους άχρηστοι!

«Γιατί ο ήλιος έχει χαθεί απ'τον ουρανό;» ρώτησε, ένα μεσημέρι, τον Έρναμερ, τον ιερέα του Άνκαραζ που βρισκόταν μαζί με τη συνοδεία του.

«Ο ήλιος, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, «θα παρουσιαστεί ξανά όταν έχετε τον έλεγχο του Ένρεβηλ.»

Ο Σάρναλ συνοφρυώθηκε, ατενίζοντάς τον οργισμένος. «Με κοροϊδεύεις, ιερέα;»

«Αυτό αισθάνομαι να μου λέει ο Πολέμαρχος, Μεγαλειότατε,» επέμεινε ο Έρναμερ. «Είναι με το μέρος σας, όχι με τον Μαύρο Πρίγκιπα και τους επαναστάτες. Περιμένει, μόνο, να νομιμοποιήσετε τη θρησκεία του εντός των συνόρων του Ένρεβηλ, προκειμένου να σας προσφέρει την πλήρη βοήθεια των μαχητών του. Και, όταν έχετε αυτή τη βοήθεια, τότε θα έχετε, μέσα σε ελάχιστο χρόνο, και το Βασάλτινο Θρόνο· και ο ήλιος θα παρουσιαστεί πάλι στον ουρανό.

»Ποια είναι η απάντησή σας, Βασιλιά μου; Μέρους αναμένω να την ακούσω.»

«Σου είπα και την προηγούμενη φορά: θα σου απαντήσω όταν φτάσουμε στον προορισμό μας.»

Την ίδια νύχτα, ρώτησε τη Νάζμιν, καθώς βρίσκονταν στη σκηνή τους: «Τι νομίζεις; Θα μας βοηθήσει η νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ;»

Η σύζυγός του ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα, στηριζόμενη στους αγκώνες της και έχοντας τους καρπούς σταυρωμένους. Τα μακριά, λεία, μαύρα μαλλιά της έπεφταν σαν κουρτίνες εκατέρωθεν του προσώπου της. Ανάμεσα στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού έπαιζε μ'ένα περιδέραιο από αχιβάδες· τα θαλασσινά πράγματα ήταν η αδυναμία της.

«Θα μας δουν σαν εχθρούς τ'άλλα βασίλεια των Ωθράγκος,» είπε η Νάζμιν, δίχως να στρέψει το βλέμμα της στο μέρος του. «Αλλά όμως το Νόρβηλ είναι ήδη εναντίον μας, βέβαια... και δεν ξέρω αν θα νικήσουμε χωρίς επιπλέον βοήθεια. Είναι σίγουρο ότι το Σάρενθαλ θα μας βοηθήσει;» Τώρα, γύρισε για να τον κοιτάξει.

«Όχι,» απάντησε ο Σάρναλ, που ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι. «Ίσως να θελήσει ν'αποφύγει μια πιθανή σύγκρουση με το Νόρβηλ... Από την άλλη,

όμως, είναι γνωστό πως η Νορβήλια Πριγκίπισσα Λιόλα αρνήθηκε να παντρευτεί τον γιο μιας Σαρενθάλιας μεγαλεμπορίσας.»

«Και νομίζεις ότι το Σάρενθαλ μπορεί να τους κρατά κακία γι' αυτό, αγάπη μου;»

«Ίσως...»

«Αλλά όμως δεν είσαι σίγουρος.»

«Φυσικά και δεν είμαι.»

«Τότε, μπορεί να μας φανούν χρήσιμοι οι ακόλουθοι του Άνκαραζ, αν όντως έχουν δύναμη, όπως λέει ο Έρναμερ... αν και, όμως, δεν τον πιστεύω απόλυτα. Ίσως να προσπαθεί να μας ξεγελάσει.»

«Αν προσπαθεί να μας ξεγελάσει,» είπε ο Σάρναλ, «θα το μετανιώσει πολύ πικρά.»

Κι αν δεν καταφέρουμε να συγκεντρώσουμε αρκετές δυνάμεις, ώστε να τσακίσουμε τον Μαύρο Πρίγκιπα και να τον διώξουμε από τη Φίρθμας, θα το μετανιώσουμε εμείς, σκεφτόταν τώρα, καθώς πλησίαζε τους δύο ιππείς οι οποίοι τον περίμεναν στη διακλάδωση της δημοσίας.

«Μεγαλειότατε!» τον χαιρέτησε ο ένας απ' αυτούς: μια ψηλή, σωματώδης γυναίκα, ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά, κράνος, και ελαφριά κάπα. «Καλωσορίσατε στη Λάρμαρην. Ο Άρχων Άξαδορ έχει λάβει το μήνυμά σας και σας περιμένει στο κάστρο του.»

Ο Σάρναλ επέστρεψε το χαιρετισμό, μ' ένα νεύμα, και είπε: «Οδηγήστε με.»

Οι ιππείς κάλπασαν επάνω στο βόρειο παρακλάδι της δημοσίας: έναν μικρότερο αλλά πλακόστρωτο δρόμο, ο οποίος ανηφόριζε, πηγαίνοντας προς την εξωτερική πύλη του κάστρου του Άξαδορ (η εσωτερική πύλη ήταν προσβάσιμη μόνο μέσα από τη Λάρμαρην).

Η συνοδεία του Σάρναλ – πεζή, ιππείς, τοξότες, παλατιανοί υπηρέτες, ιερείς, και λόγιοι – ακολούθησε τους καβαλάρηδες της Λάρμαρην, ανεβαίνοντας στο φρούριο.

«Να προσέχετε, Μεγαλειότατε,» είπε ο Βέλνιθερ, ο Ανώτατος Διπλωμάτης και Ανώτατος Ανακριτής του Ένρεβηλ, γέρνοντας πάνω στ' αλόγό του και φέρνοντας το πρόσωπό του κοντά στο κεφάλι του Σάρναλ· «ίσως προδότες να κρύβονται μέσα σε τούτο το κάστρο – άνθρωποι πρόθυμοι να σας αιχμαλωτίσουν και να σας παραδώσουν στο Μαύρο Πρίγκιπα.»

«Δε νομίζω ότι ο Άξαδορ θα κάνει κάτι τέτοιο. Είναι φίλος μου, και πιστός σε μένα.»

«Τους πιστότερους είναι κανείς να φοβάται, Βασιληά μου.»

Είσαι πολύ καχύποπτος, Βέλνιθερ, συλλογίστηκε ο Σάρναλ. Υποψιάζεσαι τους πάντες. Τους πάντες. Αλλά, ασφαλώς, αυτή είναι και η δουλειά σου... Ίσως να έχεις δίκιο. Ίσως, όντως, πρέπει να είμαι επιφυλακτικός. Εξάλλου, μπορεί ο ίδιος ο Άξαδορ να μη σκέφτεται να με προδώσει, αλλά δεν αποκλείεται να το σκέφτεται κάποιος από τους υπηκόους του.

Η Νάζμιν συνοφρυώθηκε, ακούγοντας τον σύζυγό της ν'ανταλλάσσει αυτά τα λόγια με τον Βέλνιθερ. Μπορεί ο Αρχιανακριτής να είχε μιλήσει σιγανά και ο Σάρναλ να είχε αποκριθεί το ίδιο σιγανά, μα η Βασίλισσα βρισκόταν δίπλα τους και τους παρατηρούσε. Δεν ήταν δύσκολο να κρυφακούσει.

Αν και δεν συμπαθούσε τον Βέλνιθερ (τον θεωρούσε από τους πιο γλοιώδεις, απωθητικούς, και τρομαχτικούς ανθρώπους που είχε γνωρίσει), όφειλε να παραδεχτεί ότι σ'ετούτη την περίπτωση ίσως να μιλούσε σωστά. Ο Άξαδορ μπορεί να έκρινε ότι ο αγώνας ήταν χαμένος και να προτιμούσε να συμμαχήσει με το Μαύρο Πρίγκιπα.

Αλλά όμως έχουν περάσει τόσα πολλά μαζί, ο Σάρναλ κι εκείνος... σκέφτηκε η Νάζμιν. Τους έχω δει να περνάνε τόσα πολλά μαζί· και τότε, στους Πολέμους, δε θα μπορούσα ποτέ ν'αμφισβητήσω την πίστη του Άξαδορ. Τώρα, όμως, δεν είμαστε στη Φεν εν Ρωθ, κι ο Άξαδορ είναι Άρχοντας, όχι ένας απλός στρατιωτικός. Ίσως να σκέφτεται αλλιώς τώρα...

Λοξοκοίταξε τον σύζυγό της, καθώς ανέβαιναν προς την πύλη του κάστρου. Ο Σάρναλ ποτέ δε θα υποψιαζόταν τον Άρχοντα της Λάρμαρην για προδοσία· γι'αυτό, εξάλλου, είχε έρθει εδώ, προκειμένου να προστατευτεί απ'τον Μαύρο Πρίγκιπα, να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του, και να επιτεθεί. *Επομένως, θα πρέπει εγώ να τον προσέχω τον Άξαδορ...*

Η συνοδεία πέρασε την ανοιχτή πύλη και μπήκε στον περίβολο του κάστρου.

«Ελάτε μαζί μου, Μεγαλειότατε,» είπε η ιππεύτρια που τους είχε φέρει εδώ και που τώρα είχε αφιππεύσει.

Ο Σάρναλ, η Νάζμιν, και ο Βέλνιθερ κατέβηκαν απ'τ'άλογά τους, όπως επίσης και οι Λεπιδοφόροι Γέρακες, οι προσωπικοί φρουροί του Βασιληά.

«Μεγαλειότατε, θα μπορούσα να σας συνοδέψω κι εγώ;» ρώτησε ο Έρναμερ.

Ο Σάρναλ τον ατένισε με κάποιο δισταγμό, αλλά, ύστερα, ένευσε.

Η πολεμίστρια τούς οδήγησε στο εσωτερικό του κάστρου και σε μια μεγάλη αίθουσα, όπου ένας άντρας στεκόταν στο κέντρο και τους περίμενε. Ήταν ψηλός και σωματώδης, με μακριά, ξανθά μαλλιά, που έπεφταν ως τους ώμους, γυαλίζοντας στο μειούμενο φως που έμπαινε από τα πολλά παράθυρα του μεγάλου δωματίου. Φορούσε λευκό πουκάμισο με δαντέλα στο γιακά και στα μανίκια, μπλε αμάνικο πανωφόρι, γκριζο υφασμάτινο παντελόνι, και ψηλές μπότες. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος, μέσα σε λιθοστόλιστο θηκάρι. Στους ώμους του έπεφτε ένας μενεξεδής μανδύας, πιασμένος με πόρπη σε σχήμα ασπίδας.

«Σάρναλ!» είπε ο Άξαδορ, διασχίζοντας την αίθουσα με μερικές μεγάλες δρασκειλές. «Άρχοντά μου. Καλωσόρισες.» Τον αγκάλιασε, σφιχτά, χτυπώντας τον στην πλάτη, και ο Βασιληάς τού ανταπέδωσε το αγκάλιασμα και το χτύπημα, μειδιώντας μέσα απ'τα γένια του.

Όχι, σκέφτηκε, αυτός ο άνθρωπος αποκλείεται να με προδώσει. Με αγαπάει πολύ.

Ο Άξαδορ στράφηκε στη Νάζμιν και την αγκάλιασε κι εκείνη, φιλώντας το μάγουλό της. «Βασίλισσά μου. Χαίρομαι που είστε κι οι δύο καλά. Όλο αυτό τον καιρό, άκουγα διάφορα. Άλλοι λέγανε ότι είσαστε ζωντανοί, άλλοι ότι είσαστε νεκροί.»

Ύστερα, έκλινε το κεφάλι προς τον Βέλνιθερ. «Χαίρετε, Άρχοντά μου.»

«Καλησπέρα, Άρχοντα Άξαδορ,» αποκρίθηκε, ψυχρά, εκείνος. Δεν υπήρχε και πολλή αγάπη ανάμεσά τους. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, δεν υπήρχε, γενικότερα, πολλή αγάπη ανάμεσα στον Βέλνιθερ και οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο.

«Περάστε,» είπε ο Άξαδορ, δείχνοντας το τραπέζι, που ήταν έτοιμο και τους περίμενε, στρωμένο με φαγητά.

Ο Σάρναλ, η Νάζμιν, ο Βέλνιθερ, και ο Έρναμερ πλησίασαν, ατενίζοντας τους ανθρώπους που στέκονταν γύρω απ'το τραπέζι.

«Η σύζυγός μου, Σέριλιν,» είπε ο Άξαδορ, δείχνοντας μια κοντή, παχουλή γυναίκα με σγουρά, μαύρα μαλλιά· «σίγουρα θα τη θυμάστε. Και από εδώ, η κόρη μου, Φερνάλβιν.» Κοίταξε ένα κορίτσι το οποίο αποκλείεται να ήταν πάνω από δέκα χρονών· είχε μακριά, ξανθά μαλλιά, που έμοιαζαν με του πατέρα της, και ντροπαλό βλέμμα, στραμμένο στο πάτωμα.

«Έχει μεγαλώσει πολύ, από τότε που έχουμε να τη δούμε,» χαμογέλασε η Νάζμιν. «Τ'άλλα σου παιδιά πού είναι; Άκουσα ότι έκανες άλλο ένα αγόρι, πρόσφατα...»

«Ναι, είναι αλήθεια,» ένευσε ο Άξαδορ. «Αλλά οι δυο γιοι μου βρίσκονται τώρα στα δωμάτιά τους. Προτίμησα να μην έχουμε φασαρία, κουρασμένοι όπως θα είστε.»

«Δε θα ήταν ενόχληση,» είπε ο Σάρναλ.

«Δεν τους ξέρεις τόσο καλά όσο εγώ, Σάρναλ!» γέλασε ο Άξαδορ· και συνέχισε με τις συστάσεις: «Από εδώ, ο Στρατηγός Όσνελ.» Έδειξε έναν μελαχρινό άντρα, ντυμένο στα μαύρα· ήταν μετρίου αναστήματος και είχε κοντοκουρεμένα μαλλιά και μικρό στόμα. «Και η Αρχόντισσα Θορκάνη,» έδειξε μια λιγνή γυναίκα, που είχε τα μαλλιά της δεμένα χαλαρά πίσω απ'το κεφάλι της και φορούσε γαλανό φόρεμα με μυτερή λαιμόκοψη, «η οποία είναι σύμβουλος οικονομίας και, γενικότερα, με βοηθάει με τη διοίκηση της Επαρχίας μου. Εγώ, δυστυχώς, ως τώρα δεν ήμουν άρχοντας, για να ξέρω από αυτά, έτσι η βοήθειά της μου είναι πολύτιμη...»

«Μαθαίνετε, όμως, γρήγορα, Άρχοντά μου,» είπε η Θορκάνη, μ'ένα μειδίαμα κι ένα νευρικό στράβωμα του στόματος.

«Ποιος είναι ο κύριος;» ρώτησε ο Άξαδορ τον Σάρναλ, ατενίζοντας τον Έρναμερ και, ιδιαίτερα, το ακτινοβόλο ξίφος που ήταν κεντημένο στον χιτώνα του· αναμφίβολα, αναγνώριζε το σύμβολο: το είχε δει πολλές φορές στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ.

«Ονομάζεται Έρναμερ,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς, «και είναι ιερέας του Άνκαραζ.»

«Χαίρετε, Άρχοντά μου,» είπε ο Έρναμερ, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

Ο Άξαδορ συνοφρυώθηκε, αλλά δε μίλησε. Ο Στρατηγός Όσνελ και η Σύμβουλος Θορκάνη αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Καθίστε,» πρότεινε ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ, και ο Σάρναλ, η Νάζμιν, ο Βέλνιθερ, και ο Έρναμερ πήραν θέσεις στο τραπέζι.

Υπηρέτες άρχισαν να γεμίζουν τα πιάτα και τα ποτήρια τους, ενώ οι Λεπιδοφόροι Γέρακες στέκονταν πίσω από την καρέκλα του Βασιλιά, με τα χέρια τους στις ζώνες, πανέτοιμοι να τον προστατέψουν, σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης.

«Τα πράγματα είναι πολύ άσχημα για μας, φίλε μου,» είπε ο Σάρναλ στον Άξαδορ, καθώς έτρωγαν. «Το μισό Βασίλειο είμαι βέβαιος πως είναι ήδη χαμένο. Θα πρέπει να προσπαθήσουμε να μη χάσουμε και το άλλο μισό.»

Ο Άρχοντας τον κοίταξε ερωτηματικά, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Ο εχθρός μας, ο Μαύρος Πρίγκιπας, ήταν αυτός που φοβόμουν: ο Πρίγκιπας Ήλμον ε Γάθνιν—»

Τα μάτια του Άξαδορ στένεψαν. «Το Νόρβηλ στράφηκε εναντίον μας!»

«Ναι, και με δόλιο τρόπο.»

«Συνηθισμένη μέθοδος του Οίκου των Γάθνιν. Πάντα κάτω από τη ζώνη, ποτέ πρόσωπο με πρόσωπο. Καταραμένοι μπάσταρδοι! Τον Άργκελ ουδέποτε δεν τον είχα συμπαθήσει στο ελάχιστο. Και στους Πολέμους το ίδιο ελεεινός ήταν.»

«Γνωρίζω τη γνώμη σου γι' αυτόν,» του είπε ο Σάρναλ, υπομειδώντας. «Ίσως να σε χαροποιήσει το γεγονός ότι είναι νεκρός.»

«Νεκρός;»

«Ναι, δεν το άκουσες;»

Ο Άξαδορ κούνησε το κεφάλι.

«Έγινε μια εμφύλια διαμάχη στο Νόρβηλ,» εξήγησε ο Σάρναλ, «κι ο Άργκελ σκοτώθηκε.»

«Στο Σάλ'γκρεμ'ρωθ η ψυχή του!»

«Το ήξερα ότι θάλεγες κάτι τέτοιο. Ωστόσο, η κατάσταση παραμένει δύσκολη για μας. Ο θάνατος του Άργκελ δε συνεπάγεται και την αποδυνάμωση του Νόρβηλ· ο Οίκος των Γάθνιν παραμένει ισχυρός. Έτσι, καθώς τώρα ο Πρίγκιπας Ήλμον έχει τη Φίρθμας υπό την κυριαρχία του, εγώ χάνω, αυτομάτως, ολάκερο το δυτικό Ένρεβηλ. Κανένας από τους δυτικούς έπαρχους δε θα με υποστηρίξει, γιατί φοβούνται πως, αν το κάνουν, θα δεχτούν επίθεση από το Νόρβηλ.

Επομένως, μου μένει μόνο το ανατολικό Ένρεβηλ, και πρέπει να το έχω όλο με το μέρος μου, προκειμένου να κατατροπώσω τον Ήλμον.»

«Υπάρχουν και άρχοντες που θα πάνε με τον Μαύρο Πρίγκιπα...» είπε ο Άξαδορ, σκεπτικά. «Μπορώ, μάλιστα, να σου ονομάσω και μερικούς.»

«Αυτούς θα τους φέρουμε, πάση θυσία, με το μέρος μας, ή θα τους σκοτώσουμε. Έχω ήδη βάλει τους κατασκόπους μου σε δουλειά.»

«Στη Γόρλεχ θα τα βρουν δύσκολα. Εκεί, η επιρροή της Επανάστασης είναι δυνατή.»

«Όποιος μας αντισταθεί, Άξαδορ, θα πεθάνει,» δήλωσε ο Σάρναλ. «Το ανατολικό Ένρεβηλ πρέπει να παραμείνει δικό μου.»

«Αλλά μόνο το ανατολικό Ένρεβηλ δε θα είναι αρκετό, Βασιληά μου,» είπε ο Έρναμερ.

Ο Άξαδορ τον λοξοκοίταξε. «Τι υπονοεί αυτός ο ιερέας, Σάρναλ; Πού τον βρήκες;»

«Δεν τον βρήκα· εκείνος με βρήκε.»

«Για να προειδοποιήσω τον Μεγαλειότατο,» εξήγησε ο Έρναμερ, «όπως ο Κύριός μου προειδοποίησε εμένα—»

«Ο Κύριός σου;» τον διέκοψε ο Άξαδορ. «Ο Άνκαραζ;»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου. Ο Πολέμαρχος διαισθάνεται τον πόλεμο που, σύντομα, θα ξεσπάσει, κι επιθυμεί να βοηθήσει τους ισχυρότερους.»

«Καταλαβαίνεις ότι είσαι παράνομος, ιερέα;» μούγκρισε ο Άξαδορ. «Μπορούμε να σε καρατομήσουμε ανά πάσα στιγμή, δίχως καμία δικαιολογία.»

«Χρειάζεται ποτέ δικαιολογία, Άρχοντά μου;» αντιγύρισε ο Έρναμερ.

Το βλέμμα του Άξαδορ αγρίεψε. «Το παρατραβάς...»

«Ψυχραιμία, φίλε μου,» είπε ο Σάρναλ. «Ο Σεβασμιότατος δεν ήθελε να σε προσβάλει.»

Ο Έρναμερ ένευσε. «Ασφαλώς και όχι.» Ωστόσο, δε φαινόταν να υπάρχει καμία μεταμέλεια στο πρόσωπό του· για την ακρίβεια, το μόνο που φαινόταν εκεί ήταν μια παντελή αδιαφορία για τον Άξαδορ.

«Κι επιπλέον, έχει μια ενδιαφέρουσα πρόταση...» συνέχισε ο Σάρναλ.

Ο Άξαδορ ύψωσε το ένα του φρύδι. «Πρόταση;»

«Υποστηρίζει πως, αν νομιμοποιήσω τη θρησκεία του Άνκαραζ εντός των συνόρων του Ένρεβηλ, τότε θα έρθουν ακόλουθοι του Πολέμαρχου για να με συντρέξουν στον πόλεμό μου κατά του Πρίγκιπα Ήλμον—»

«Λέει ψέματα, Βασιληά μου· μην τον πιστεύεις!»

«Δεν είναι ψέματα, Άρχοντα Άξαδορ,» παρενέβη ο Έρναμερ.

«Ψέματα είναι!» Ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ στράφηκε πάλι στον ιερέα. «Φυσικά και είναι ψέματα. Αποκλείεται να έχεις μέσα στο Ένρεβηλ τόσους πολεμιστές, ώστε να μπορούν να μας φανούν χρήσιμοι εναντίον του Ήλμον.»

«Κι όμως, Άρχοντά μου, έχω περισσότερους απ'όσους φαντάζεστε. Το ίδιο είπα και στον Μεγαλειότατο, όταν έδειξε να μη με πιστεύει. Υπάρχουν εντός του Ένρεβηλ πολλοί ακόλουθοι του Άνκαραζ, οπλισμένοι και έτοιμοι· και θα πολεμήσουν όλοι στο πλευρό σας, μόλις νομιμοποιήσετε τη θρησκεία τους. Πράγμα το οποίο καλό θα ήταν να κάνετε πριν από τον Πρίγκιπα Ήλμον.»

«Τι σχέση έχει ο Μαύρος Πρίγκιπας με τους ακόλουθους του Άνκαραζ;» απαίτησε ο Σάρναλ.

Ο Έρναμερ γέλασε και ήπιε μια γουλιά κρασί απ'την κούπα του. «Βασιληά μου, πιστεύετε ότι ανάμεσα στους επαναστάτες δεν υπάρχουν άνθρωποι αφοσιωμένοι στον Πολέμαρχο;»

«Τα ίδια ξανά!» σφύριξε ο Άξαδορ. «Όπως και στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ!» Κοπάνησε τη γροθιά του στο τραπέζι. «Γι'αυτό το λόγο απαγορεύτηκε η καταραμένη σας θρησκεία—!»

«Δε θάπρεπε να μιλάτε έτσι, Άρχοντά μου —εσείς, ένας πολεμιστής,» είπε ο Έρναμερ. «Θα έπρεπε να ζητάτε την *εύνοια* του Άνκαραζ, όχι να προκαλείτε την οργή του, τώρα που ο πόλεμος σάς χτυπά την πόρτα.»

«Θα σου χτυπήσω το κεφάλι στο πάτωμα!» Ο Άξαδορ ορθώθηκε, πιάνοντας το μανίκι του σπαθιού του και μισοτραβώντας τη λεπίδα απ'το θηκάρι, προτού ο Σάρναλ —που κι εκείνος είχε αμέσως σηκωθεί— τον σταματήσει, αρπάζοντας τον καρπό του.

«Περίμενε.»

«Βασιληά μου,» είπε ο Έρναμερ, «είστε σοφός.»

«Μην αρχίζεις τις γαλιφιές μ'εμένα, ιερέα!» αντιγύρισε ο Σάρναλ. «Αλλά, τελειώνει αυτό που σκόπευες να πεις, γιατί θέλω να σ'ακούσω.» Έκανε νόημα στον Άξαδορ να καθίσει, κι εκείνος υπάκουσε, αφήνοντας το σπαθί του να γλιστρήσει μέσα στο θηκάρι.

«Εγώ, Βασιληά μου, όπως και πριν, σας προτείνω να νομιμοποιήσετε τη θρησκεία του Άνκαραζ,» είπε ο Έρναμερ, υψώνοντας τα χέρια, «προτού το κάνει ο Πρίγκιπας Ήλμον. Η ζυγαριά θα γείρει υπέρ σας· σας το εγγυώμαι.»

«Γνωρίζουμε, όμως, πώς λειτουργείτε, οι ιερείς του Άνκαραζ,» τόνισε η Νάζμιν. «Σας μάθαμε πολύ καλά στη Φεν εν Ρωθ. Θα θελήσετε να κρατήσετε ετούτο τον πόλεμο για πάντα.»

«Βασίλισσά μου, οι Πόλεμοι ήταν μια ταραγμένη περίοδος, και οι άνθρωποι που αγωνίστηκαν τότε διαφορετικοί από εμάς—»

«Σε τι διαφέρετε;»

«Δεν επιθυμούμε τη διαιώνιση του πολέμου. Ο Κύριός μας είναι υπέρ του υγιούς αγώνα, που είναι η ίδια η ζωή· δεν είναι υπέρ της αυτοκαταστροφής. Νομίζετε ότι μπορεί ποτέ να υπάρξει ειρήνη χωρίς τον πόλεμο; Ασφαλώς και όχι. Και, όταν ο πόλεμος βρίσκεται κοντά, τον Άνκαραζ επικαλούμαστε για να μας συντρέξει. Δεν είναι καλύτερα να έχετε, λοιπόν, τον Πολέμαρχο με το μέρος σας αντί εναντίον σας;»

«Θα σκεφτούμε την πρότασή σου,» είπε ο Σάρναλ. «Θέλουμε, όμως, πρώτα μερικές αποδείξεις.»

«Τι αποδείξεις, Μεγαλειότατε;»

«Αποδείξεις ότι, όντως, *υπάρχουν* πολεμιστές οι οποίοι θα έρθουν με το μέρος μας, όταν νομιμοποιήσουμε τη θρησκεία του Άνκαραζ.»

«Οι περισσότεροι —αλλά όχι όλοι— από τους ακόλουθους του Άνκαραζ ήταν με το μέρος της Επανάστασης ως τώρα· ή, τουλάχιστον, είχαν συνεργαστεί αρκετές φορές με επαναστάτες, καθώς αυτοί τους αποδέχονταν ευκολότερα, προκειμένου να σας χτυπήσουν—»

«Τι ακριβώς θέλεις να πεις, Σεβασμιότατε; Πες το καθαρά!» Ο Σάρναλ αισθανόταν την υπομονή του να τελειώνει.

«Θέλω να πω ότι, εφόσον η επίσημη εξουσία δεν αναγνώριζε τη θρησκεία του Άνκαραζ, οι πιστοί ακόλουθοι και ιερείς του Πολέμαρχου έβρισκαν άλλους τρόπους για να τιμήσουν τον Κύριό μας.»

«Στη Φίρθμας άλλα μάς είχες πει, ιερέα,» τόνισε ο Βέλνιθερ, ατενίζοντας διαπεραστικά τον Έρναμερ.

«Δεν το νομίζω, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε, ήρεμα, εκείνος.

«Μας είχες πει ότι δεν συναναστρέφεσαι με επαναστάτες. Το θυμάμαι πολύ καλά. Θυμάμαι κάθε σου λέξη.»

Ο Έρναμερ ανασήκωσε τους ώμους. «Μα, δε συναναστρέφομαι. Αυτό που σας είπα ήταν αλήθεια. Δεν είναι όλοι οι ακόλουθοι του Άνκαραζ με την Επανάσταση. Αλλά, τέλος πάντων, ετούτες είναι ανοησίες, για να λέμε την αλήθεια. Μην ξεχνάμε ότι *χάνετε τον πόλεμο*, και ο Μαύρος Πρίγκιπας κερδίζει. Νομιμοποιώντας, όμως, τη θρησκεία του Άνκαραζ πριν από τον Ήλμον, θα αντιστρέψετε την κατάσταση.»

«Και οι αποδείξεις που σου ζήτησα;» ρώτησε ο Σάρναλ.

«Όπως θα καταλαβαίνετε, Βασιληά μου, οι πιστοί του Άνκαραζ δεν είναι δυνατόν να εμφανιστούν ενώπιον της επίσημης εξουσίας του Βασιλείου, προτού νομιμοποιηθεί η θρησκεία τους. Ποιος ξέρει τι μπορεί να—»

«Ας αφήσουμε τις υπεκφυγές, ιερέα. Θέλω να δω τους πολεμιστές σου, ή, τουλάχιστον, ένα μέρος αυτών. Δε μ'ενδιαφέρει αν θα εμφανιστούν 'ενώπιον της επίσημης εξουσίας' ή όχι. *Εγώ* θέλω να τους δω, όχι η 'επίσημη εξουσία'.»

«Δεν ταυτίζεστε με την επίσημη εξουσία του Ένρεβηλ, Βασιληά μου;»

«Μόνο όταν με συμφέρει.»

«Βολικό,» σχολίασε ο Έρναμερ, υπομειδιώντας, «πολύ βολικό...»

«Τι θα γίνει, λοιπόν;» ρώτησε ο Σάρναλ.

«Μπορώ να κανονίσω μια συνάντηση εκτός πόλης, αν ενδιαφέρεστε,» δήλωσε ο ιερέας.

«Σε πόσες ημέρες;»

«Αύριο.»

«Αύριο;»

«Μάλιστα. Υπάρχουν αρκετοί ακόλουθοι του Άνκαραζ σε τούτα τα μέρη, ξέρετε.»

«Ακόλουθοι του Άνκαραζ στην *Επαρχία μου*;» έκανε, έκπληκτος, ο Άξαδορ.

Ο Έρναμερ γέλασε. «Μη με κοιτάτε έτσι, Άρχοντά μου. Σας το είπα ότι οι πιστοί του Πολέμαρχου είναι περισσότεροι απ'ό,τι φαντάζεστε. Υπάρχουν πιστοί ακόμα και μέσα στη φρουρά του κάστρου σας.»

«Αποκλείεται! Ποιοι είναι;»

«Φοβάμαι πως δεν μπορώ ν'αποκαλύψω την ταυτότητά τους, για προφανείς λόγους. Αλλά σας το λέω και πάλι: *υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που προσεύχονται στον Άνκαραζ*, ειδικά ανάμεσα στις τάξεις των μισθοφόρων.»

«Πολύ καλά,» είπε ο Σάρναλ, προτού ο Άξαδορ προλάβει ν'αποκριθεί. «Θα ήθελα, Σεβασμιότατε, να κανονίσεις μια συνάντησή μαζί τους. Θα ήθελα να τους μιλήσω.»

Ο Έρναμερ κατένευσε. «Όπως επιθυμείτε, Βασιληά μου.»

Η Νάζμιν καθόταν σε μια ξύλινη καρέκλα μπροστά απ'τη φωτιά του τζακιού, με τα μακριά, γυμνά της πόδια σταυρωμένα στο γόνατο. Ήταν ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της, και τους καρπούς της στόλιζαν βραχιόλια από όστρακα.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να στείλεις κάποιον άλλο στη θέση σου,» είπε στον Σάρναλ, ο οποίος στεκόταν μπροστά απ'το ανοιχτό παράθυρο, ατενίζοντας τη λίμνη Τάθνα, βόρεια της Λάρμαρηλ. Ένα αεράκι έκανε τα καστανά του μαλλιά ν'αναδεύονται.

«Όχι,» αποκρίθηκε, ακουμπώντας τα χέρια στο περβάζι, «θέλω να τους δω ο ίδιος.»

«Οι επαναστάτες μπορεί, όμως, να σου έχουν στήσει παγίδα!» τόνισε η Νάζμιν. «Ο Έρναμερ μπορεί νάναι κατάσκοπός τους. Μπορεί απ'την αρχή γι'αυτόν ακριβώς το λόγο να τον έστειλαν στο παλάτι της Φίρθμας!»

«Αν είναι έτσι, τότε εκείνος θα πεθάνει πρώτος. Θα πάρω τους Γέρακες μαζί μου, μην ξεχνάς—»

«Τι σημασία έχει, όμως, ότι θα πεθάνει αυτός, όταν θα έχεις σκοτωθεί εσύ;» αντιγύρισε η Νάζμιν, παίζοντας, νευρικά, με το ένα οστράκινο βραχιόλι της.

Ο Σάρναλ στράφηκε, αργά, για να την αντικρίσει. *Νάζμιν, αγαπημένη μου*, σκέφτηκε, *είσαι πάντα τόσο υπερπροστατευτική μαζί*

μου... από τότε που γνωριστήκαμε. Αρχικά, την είχαν στείλει να τον δολοφονήσει, άνθρωποι που τον εχθρεύονταν· όμως εκείνη, αντ'αυτού, τον είχε σώσει από τον περιστρεφόμενο αλυσιδωτό κεφαλοθραύστη ενός καβαλάρη, τοξεύοντας τον εχθρό με τη βαλλίστρα της. Έτσι την είχε γνωρίσει, και η σχέση τους παρέμενε, πάνω-κάτω, στα ίδια πλαίσια: η Νάζμιν πίστευε ότι όφειλε να είναι η ασπίδα του από κάθε κίνδυνο, και ο Σάρναλ δεν είχε αντίρρηση.

«Έχω γλιτώσει από πολλά· δε θα με σκοτώσουν τώρα,» είπε. Και ήταν αλήθεια· είχαν γίνει πολλές απόπειρες δολοφονίας εναντίον του.

«Αλλά η τύχη, όμως, στερεύει κάποτε για όλους τους ανθρώπους,» επέμεινε η Νάζμιν, καθώς σηκώνόταν από την καρέκλα της, αντικρίζοντάς τον θυμωμένα. «Σε παρακαλώ, Σάρναλ, στείλε κάποιον άλλο στη θέση σου. Μπορώ να πάω εγώ.»

Ο Βασιληάς κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Θα χρειαστεί να μιλήσω μαζί τους, και θέλω να το κάνω ο ίδιος.» Τα μάτια του γλιστρούσαν επάνω στις καμπύλες της μορφής της, η οποία φωτιζόταν κολακευτικά από τη φωτιά του τζακιού που βρισκόταν πίσω της.

«Να σε πάρει ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ, Σάρναλ!» γρύλισε η Νάζμιν, τρίζοντας τα δόντια και σφίγγοντας τη γροθιά της. «Αν είναι παγίδα—!»

«Δε φοβάμαι το θάνατο—»

«Αλλά όμως ο θάνατος, συνέχεια, σε κυνηγά—»

«Γιαυτό δεν τον φοβάμαι,» είπε ο Σάρναλ. «Μόλις τον φοβηθώ, θα με πιάσει.»

«Ανοησίες! Μη μου λες ανοησίες, πανάθεμά σε! Άμα σου την έχουνε στημένη, θα είναι πολύ καλά σχεδιασμένη η παγίδα τους. Θάχουν λάβει υπόψη τους και τους Γέρακες, σίγουρα.»

«Προφανώς,» είπε ο Σάρναλ, ανασηκώνοντας τους ώμους· και, προτού η Νάζμιν αποκριθεί: «Ας περιμένουμε ως αύριο και, όταν ο Έρναμερ επιστρέψει, βλέπουμε.» (Ο ιερέας είχε, πριν από κάποια ώρα, καβαλήσει ένα φρέσκο άλογο και φύγει μέσα στη νύχτα, για να έρθει σε επαφή με τους πιστούς του Άνκαραζ.) «Αν προτείνει κάποιος... ύποπτο μέρος συνάντησης, ή αν φέρετε με παράξενο τρόπο—»

«Είναι παμπόνηρος, Σάρναλ· δεν πρόκειται να παρατηρήσουμε τίποτα παράξενο στα λόγια του ή στην έκφρασή του. Ακόμα κι ο Βέλνιθερ δε θα παρατηρήσει τίποτα.»

«Έχεις δίκιο. Ωστόσο, το μέρος συνάντησης μπορούμε να το ρυθμίσουμε.»

«Εξακολουθεί, όμως, να μη μ'αρέσει!» δήλωσε η Νάζμιν.

«Δε γίνεται αλλιώς,» είπε ο Σάρναλ, ζυγώνοντας και παραμερίζοντας την αριστερή τούφα των μακριών, μαύρων της μαλλιών από το πρόσωπό της. «Χωρίς ρίσκο, δεν κερδίζεις τίποτα· αυτό το έχω μάθει καλά. Κι ετούτη, μου φαίνεται, είναι η μεγαλύτερη δοκιμασία της ζωής μου: ή θα νικήσω τον Μαύρο Πρίγκιπα ή θα πεθάνω. Δε θα του δώσω το Ένρεβηλ αμαχητί, σε καμία περίπτωση.»

Η Νάζμιν ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του, αναστενάζοντας. «Μη μου το λες: το ξέρω. Σε ξέρω. Σ'αγαπώ...» Ύψωσε το πρόσωπό της και τον φίλησε τρυφερά, ακραγγίζοντας τα γένια του, με το δεξί χέρι.

Ο Σάρναλ την έσφιξε κοντά του, γλιστρώντας τα δάχτυλά του μέσα στα εσώρουχά της, συνθλίβοντας τα χείλη του επάνω στα δικά της. «Μη σκέφτεσαι το θάνατο,» της ψιθύρισε. «Όσο περισσότερο τον σκέφτεσαι, τόσο ζυγώνει. Έχουμε άλλα πράγματα να σκεφτούμε. Σχέδια να κάνουμε· να οργανώσουμε την άμυνά μας κατά του Μαύρου Πρίγκιπα και του Νόρβηλ...»

Κυλίστηκαν στο μεγάλο κρεβάτι με τις κουρτίνες, βγάζοντας τα ρούχα τους και περδεύοντας τα σεντόνια. Η Νάζμιν τον καβάλησε σαν να ήταν η τελευταία τους φορά –ακόμα είχε το θάνατο στο μυαλό της– και, μετά, ξάπλωσε πλάι του, βαριανασαίνοντας πάνω στο γυμνό του στέρνο.

Δεν πρέπει να πεθάνεις, αγάπη μου, σκέφτηκε, ποτέ. Όταν ο Σάρναλ είχε καθίσει στο Θρόνο του Ένρεβηλ κι εκείνη δίπλα του, ως Βασίλισσα, η Νάζμιν νόμιζε πως η αίσθηση του μεγαλείου θα διαρκούσε για πάντα. Άλλωστε, τόσο ψηλά που είχαν φτάσει, πώς μπορούσαν να πέσουν; Το Βασίλειο βρισκόταν απόλυτα υπό τον έλεγχό τους, και δε θα έκαναν τις ανοησίες της Βασίλισσας Κυρκάνα. Η δε Επανάσταση, στην αρχή, δεν έμοιαζε με τίποτα περισσότερο από μια ενόχληση... τώρα, όμως, η κατάσταση είχε ανατραπεί.

Αλλά αυτό δε σήμαινε ότι δεν μπορούσε να διορθωθεί ξανά...

«Τι σχέδια έχεις στο μυαλό σου, αγάπη μου;» ρώτησε η Νάζμιν.

«Τρία πράγματα,» αποκρίθηκε εκείνος: «να κοινοποιήσω την παρουσία μου εδώ, στη Λάρμαρην, και να καλέσω τους ανατολικούς

άρχοντες του Νόρβηλ στο κάστρο του Άξαδορ, ώστε να συνεδριάσουμε· να στείλω αντιπροσώπους μου στο Σάρενθαλ, για να το προσελκύσω στο πλευρό μου· και να επικοινωνήσω με το Νησιώτη, ώστε να βάλει τα πτηνά του να σκοτώσουν τον Μαύρο Πρίγκιπα.»

«Ναι...» μουρμούρισε η Νάζμιν, «αυτή είναι πολύ καλή ιδέα. Όταν το κεφάλι κοπεί...»

«Δε θ' αλλάξουν πολλά πράγματα, αλλά το ηθικό τους θα πέσει.»

«Χρειαζόμαστε, λοιπόν, πραγματικά τους ακόλουθους του Άνκα-ραζ;»

«Ναι, νομίζω ότι τους χρειαζόμαστε· γιατί, αν ό,τι λέει ο Έρναμερ αληθεύει, ο Πρίγκιπας Ήλμον θα νομιμοποιήσει τη θρησκεία τους πριν από εμάς· και τότε, θα βρεθούμε σε μειονεκτική θέση.»

«Αλλά αμφιβάλλω πως θα το κάνει, όμως,» είπε η Νάζμιν. «Στο Νόρβηλ η θρησκεία του Άνκα-ραζ είναι απαγορευμένη, έτσι δεν εί-ναι;»

«Αυτό δε θα τον σταματήσει. Ο Οίκος των Γάθνιν δεν έχει 'ηθικές αναστολές'. Κάνουν τα πάντα προκειμένου να νικήσουν έναν πόλε-μο. Εξάλλου, η νομιμοποίηση της θρησκεία του Πολέμαρχου θα έχει λιγότερες συνέπειες για εκείνους απ'ό,τι για εμάς. Τα βασίλεια της Βάλγκριθμωρ συμπαθούν τον Οίκο τους πολύ περισσότερο απ'όσο συμπαθούν εμένα. Μ'αποκαλούν *τύραννο* και φοβούνται ότι μπορεί, κάποτε, να θελήσω να επεκτείνω τα σύνορα του Ένρεβηλ και να προκαλέσω προβλήματα.»

«Αν νομιμοποιήσεις, όμως, τη θρησκεία του Άνκα-ραζ, η αντιπάθειά τους θα μεγαλώσει...» Η Νάζμιν πήρε καθιστή θέση πάνω στο κρε-βάτι, οκλαδόν.

«Αλλά θα κρατήσω το Βασίλειό μου,» τόνισε ο Σάρναλ.

Το μεσημέρι της επομένης, ο Ιερέας Έρναμερ επέστρεψε. Έδωσε το άλογό του σ'έναν στρατιώτη του κάστρου και πήγε στη μεγάλη αίθουσα, όπου ο Βασιλιάς Σάρναλ τον περίμενε, μαζί με τη Βασίλισ-σα Νάζμιν, τον Ανώτατο Διπλωμάτη Βέλνιθερ, τον Έπαρχο Άξαδορ, τη Σύμβουλο Θορκάνη, αρκετούς στρατιωτικούς διοικητές, καθώς επίσης και μια ιέρεια του Βάνραλ, η οποία ονομαζόταν Ρικέλθη, είχε έρθει με τη συνοδεία του Μονάρχη του Ένρεβηλ, και δε συμπαθούσε

καθόλου τον Έρναμερ. Ήταν μια γυναίκα στα τριάντα της, κορακο-
μάλλα και ψηλή, με αυστηρό βλέμμα και λεπτό σαγόνι, ιδιαίτερα έν-
θερμη στα πιστεύω της· πριν από ένα χρόνο είχε ανεβεί στη βαθμίδα
της ιέρειας.

Ο Έρναμερ παρατήρησε τον τρόπο με τον οποίο τον κοίταζε η Ρι-
κέλθη –έναν τρόπο που έλεγε: *Σε παρακολουθώ, αμαρτωλέ!*–, αλλά
την αγνόησε, απευθυνόμενος στον Σάρναλ.

«Βασιλιά μου,» είπε, «οι πιστοί ακόλουθοι του Άνκαραζ είναι έτοι-
μοι να σας δεχτούν.»

Ο Σάρναλ ατένισε ερευνητικά τον Έρναμερ, ψάχνοντας για κάποιο
σημάδι στο πρόσωπό του, το οποίο ίσως να του αποκάλυπτε ότι ο
ιερέας είχε απάτη κατά νου· ωστόσο, δεν εντόπισε τίποτα. Έριξε μια
ματιά στον Βέλνιθερ, για να δει την αντίδρασή του, όμως ο Ανώτα-
τος Διπλωμάτης ήταν σιωπηλός, και ούτε αυτού το πρόσωπο αποκά-
λυπτε τίποτα.

«Ποιο είναι το μέρος της συνάντησης, Σεβασμιότατε;» ρώτησε ο
Σάρναλ.

«Έξω από την πόλη, Βασιλιά μου, στις βόρειες όχθες της λίμνης
Τάθνα, κοντά στο δάσος.»

Θα μπορούσε να είναι παγίδα... σκέφτηκε η Νάζμιν. «Και ποιοι εί-
ναι οι όροι της συνάντησης;» ρώτησε τον ιερέα. «Δεν περιμένεις,
σίγουρα, ο Βασιλιάς του Ένρεβηλ να πάει απροστάτευτος εκεί...»

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε ο Έρναμερ. «Αν η φρουρά βρίσκε-
ται μέσα σε λογικά πλαίσια, οι πιστοί του Πολέμαρχου δε θα έχουν
πρόβλημα.»

«Τι ορίζεις ως ‘λογικό’;» απαίτησε ο Βέλνιθερ, στενεύοντας τα μά-
τια.

«Είκοσι ιππείς.» Ο Έρναμερ ανασήκωσε τους ώμους. «Τριάντα, το
πολύ. Δεν τους βρίσκετε αρκετούς, Μεγαλειότατε;» ρώτησε τον
Σάρναλ.

«Οι δικοί σου πόσοι θα είναι;» θέλησε να μάθει εκείνος.

«Δώδεκα.»

«Πολύ καλά,» είπε ο Σάρναλ. «Θα τους συναντήσω το απόγευμα.»

Έτσι, όταν το φως είχε αρχίσει να μειώνεται στον ανήλιαγο ουρα-
νό, ο Βασιλιάς του Ένρεβηλ βγήκε από την εσωτερική πύλη του κά-
στρου, μαζί με τη Νάζμιν, τον Βέλνιθερ, τους δύο Λεπιδοφόρους Γέ-

ρακες, έναν στρατιωτικό διοικητή των πολεμιστών του Άξαδορ, τον Ιερέα Έρναμερ, και είκοσι στρατιώτες. Η συνοδεία διέσχισε την οδό της Λάρμαρηλ που περνούσε κοντά από το βόρειο τείχος και έφτασε στη μικρή πύλη η οποία βρισκόταν στη βορειοανατολική μεριά της πόλης και ονομαζόταν Λιμνοπύλη, γιατί έβγαζε στις λιγοστές αποβάθρες της λίμνης Τάθνα.

Πίσω, στο κάστρο του Άρχοντα Άξαδορ, η Ιέρεια Ρικέλθη στεκόταν στις επάλξεις και ατένιζε τη συνοδεία του Σάρναλ από ψηλά, ενώ ο άνεμος έπαιρνε τα μαύρα της μαλλιά και την ιερατική της ενδυμασία –λευκός χιτώνας και γαλανός μανδύας. Ο Βασιλιάς δεν της είχε ζητήσει να πάει μαζί του, και ήταν βέβαιη πως, αν του το πρότεινε, θα διαφωνούσε. Έμοιαζε να εμπιστεύεται αυτόν τον καταραμένο ιερέα του Άνκαραζ πολύ περισσότερο απ’όλους τους ιερείς του Επουράνιου Άρχοντα! Πόσο λάθος έκανε... Οι ιερωμένοι του Πολέμαρχου ήταν πάντοτε γεμάτοι υποσχέσεις, αλλά ποτέ δε νοιάζονταν για κανέναν· το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν να προκαλούν ατελείωτες αιματοχυσίες, για να ικανοποιούν τον αιμοδιψή τους Κύριο και να αντλούν δύναμη μέσα από τις άνομες τους πράξεις, ώστε να θαυματοουργούν και να προσελκύουν ολοένα και περισσότερα θύματα στις άθλιες εκστρατείες τους. Όσοι, δε, τους ακολουθούσαν, ιερομαχητές αλλά και απλοί στρατιώτες, το έκαναν μόνο για τις λεηλασίες, τον γρήγορο πλούτο, και την εξουσία που τους πρόσφερε ο Άνκαραζ: την εξουσία των δυνατών επί των αδυνάτων.

Ναι, όλα αυτά της τα είχαν διδάξει της Ρικέλθης, πολύ προτού φτάσει στο βαθμό της ιέρειας. Οι ιερείς του Βάνραλ ήταν άπαντες ορκισμένοι κατά των ακόλουθων του Άνκαραζ, και είχαν πρωτοστατήσει στην απαγόρευση της θρησκείας του, μετά από τους καταστροφικούς Πολέμους της Φεν εν Ρωθ.

Πώς τολμούσε τώρα ο Σάρναλ να σκέφτεται να νομιμοποιήσει τους πιστούς του Πολέμαρχου;

«Κ-καλησπέρα, Σεβασμιότατη.»

Η Ρικέλθη στράφηκε, για να δει τη Θορκάνη, τη σύμβουλο του Άρχοντα Άξαδορ. Η γυναίκα ήταν ντυμένη μ’ένα καφετί, δερμάτινο φόρεμα με ψηλό, κλειστό γιακά και εφαρμοστά μανίκια· ένα πλεκτό σάλι έπεφτε στους ώμους της. Τα πορφυρά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο και τα μάτια της βαμμένα έντονα.

«Καλησπέρα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, ατενίζοντάς την ερευνητικά. Κάτι ήθελε... Τι;

«Σκεφτόμουν...» Η Θορκάνη έγλειψε τα χείλη. «Παρατηρούσα, για την ακρίβεια, ότι δεν είστε σύμφωνη μ'όλες αυτές τις διαπραγματεύσεις...»

«Κανένας ιερέας του Βάνραλ δε θα ήταν σύμφωνος,» είπε η Ρικέλθη.

«Ναι, αλλά εσείς μιλούσατε, ό-όλο το πρωί, στους στρατιωτικούς διοικητές του Βασιληά Σάρναλ, και στον Άρχοντα Βέλνιθερ—»

«Δεν καταλαβαίνω πού θέλετε να καταλήξετε!» τη διέκοψε απότομα η ιέρεια. «Με κατηγορείτε για κάτι που δεν έχω ακόμα καταλάβει; Εξέφρασα μονάχα τους ενδοιασμούς μου, οι οποίοι θα έλεγα ότι είναι πολύ βάσιμοι!»

«Όχι, όχι,» χαμογέλασε η Θορκάνη, υψώνοντας το δεξί χέρι, «δε σας κατηγορώ για τίποτα, Σεβασμιότατη. Αντιθέτως...» Κοίταξε τις επάλξεις και, μετά, τη θέα κάτω απ'το κάστρο, πέρα, προς τη λίμνη. «Αντιθέτως, έχω κι εγώ τους ίδιους ενδοιασμούς,» τόνισε, στραβώνοντας το στόμα. «Όπως και πολύς— πολλοί άλλοι άνθρωποι, σας διαβεβαιώνω. Η νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ θα μας ρίξει, ως... ως χώρα, στα μάτια των υπόλοιπων Ωθράγκος.»

Η Ρικέλθη παρατήρησε ότι, ακουσίως, είχε κάνει μια σύμμαχο σε τούτα τα μέρη. Ο Βέλνιθερ ήταν πολύ πιστός στον Σάρναλ, για να τον αμφισβητήσει· οι στρατιωτικοί δε θα αντιτίθονταν εύκολα στον μονάρχη τους· η Βασίλισσα Νάζμιν ήταν εκτός συζήτησης· ο Άρχοντας Άξαδορ ήταν καλός φίλος του Βασιληά και δε θα του έφερνε αντίρρηση στις επιθυμίες του. Υπήρχαν, όμως, κι άλλες δυνάμεις στο Ένρεβηλ, απ'ό,τι φαινόταν. Ή, μήπως, η Θορκάνη ήταν μόνο λόγια; *Θα πρέπει να το ανακαλύψουμε...*

«Και δεν είναι μόνο αυτό το πρόβλημα, Αρχόντισσά μου,» είπε η Ρικέλθη. «Ο Άνκαραζ θα πνίξει τη χώρα μας στο αίμα· ο πόλεμος θα ξεφύγει, σύντομα, από κάθε έλεγχο, και δε θα μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να σταματήσουμε την καταστροφή.»

Η Θορκάνη ένευσε. «Συμφωνώ, Σεβασμιότατη.»

«Έχετε, όμως, κάτι να προτείνετε, προκειμένου ν'αποφευχθεί αυτή η θλιβερή κατάσταση;»

Η Θορκάνη έγλειψε τα χείλη. «Δε θα ήθελα ν'ακουστώ σαν προδότρια, Σεβασμιότατη, αλλά ο Βασιληάς έχει χάσει την π-παλιά του δύναμη. Και προσπαθεί να κρ- να πιαστεί απ'όπου μπορεί. Ακόμα κι από παρανόμους... Ίσως η νέα εξουσία –η-η εξουσία του Νορβήλιου Πρίγκιπα και τις Βασίλισσας Θάρνιν- νάναι καλύτερη για τη χώρα.»

«Κι αν νομιμοποιήσουν κι αυτοί τη θρησκεία του Άνκαραζ;» έθεσε το ερώτημα η Ρικέλθη. «Άκουσα πως ο Έρναμερ υποστήριξε ότι είναι... θέμα ταχύτητας. Προέτρεψε τον Βασιληά μας να νομιμοποιήσει τους ακόλουθους του Πολέμαρχου προτού το κάνει ο Μαύρος Πρίγκιπας.»

«Ναι. Όμως ο Μαύρος Πρίγκιπας δε θα *χρειαστεί* να τους νομιμοποιήσει, αν μπορεί να αποτελειώσει αλλιώς τον Σάρναλ· σωστά;»

Η Ρικέλθη κοίταξε τριγύρω, για να δει μήπως κανείς τις παρακολουθούσε. Όμως, εκτός από μερικούς στρατιώτες στις επάλξεις (οι οποίοι βρίσκονταν πολύ μακριά για να κρυφαστούν), δεν πρόσεξε κανέναν. «Τι ακριβώς προτείνεις;» ρώτησε τη Θορκάνη, έντονα αλλά σιγανά. «Προτείνεις να παραδώσουμε τον Σάρναλ στον Πρίγκιπα Ήλμον;»

«Α-αν αυτό εξασφαλίζει- φέρνει ασφάλεια στο Βασίλειο, γιατί όχι; Σίγουρα, δε θέλουμε να μας μάθουν όλοι οι Ωθράγκος για λάτρες του Άνκαραζ! Θ'αρχίσουν να φοβούνται. Κ-και θα είναι και παράνομο. Η συμφωνία ν'απαγορευτεί η θρησκεία του Πολέμαρχου έγινε ανάμεσα σ'όλα τα βασίλεια, κι εμείς την καταργούμε από *μόνοι* μας!»

«Εξακολουθούμε να συμφωνούμε, Αρχόντισσά μου,» είπε η Ρικέλθη. «Όμως δε νομίζω ότι έχουμε τρόπο να παραδώσουμε τον Σάρναλ στον Μαύρο Πρίγκιπα. Οι στρατιωτικοί του δε θα τον προδώσουν, και ο Άρχοντα Άξαδορ είναι παλιός του φίλος.»

Η Θορκάνη έγλειψε τα χείλη. «Τον Άρχοντα Άξαδορ αφήστε τον σε μένα, Σεβασμιότατη. Ίσως καταφέρω να τον λογικέψω.»

Η συνοδεία του Σάρναλ πλησίασε τις αποβάθρες της λίμνης Τάθνα και μπήκε σ'ένα κωπήλατο πλοiάριο που περίμενε εκεί. Οι κωπηλάτες ξεκίνησαν να κάνουν κουπί και το σκάφος να πλέει βόρεια, γλιστρώντας επάνω στο νερό.

Ο Σάρναλ και η Νάζμιν, στεκόμενοι στην πλώρη, μπορούσαν ν'ατενίσουν τη βόρεια όχθη της λίμνης, η οποία ήταν τυλιγμένη σε αραιά ομίχλη.

«Η περιοχή είναι βαλτώδης,» παρατήρησε η Βασίλισσα. «Αλλ'αυτό δε μας το ανέφερε, όμως, ο ιερέας.»

«Απο κεί δεν είναι βάλτος.» Ο Σάρναλ έδειξε ένα σημείο όπου υπήρχε ένας οικισμός. «Και, μάλλον, εκεί κατευθυνόμαστε.»

«Δεν είν'αυτό το θέμα...»

«Καταλαβαίνω τι λες. Θα είμαστε προσεχτικοί.» Ο Βασιληάς έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, στον Έρναμερ, ο οποίος στεκόταν στη μέση του καταστρώματος, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του.

Το πλοiάριο πλησίασε την αποβάθρα του οικισμού και ένας στρατιώτης το προσέδεσε σε μια ξύλινη δέστρα, καθώς ο Σάρναλ και η συνοδεία του έβγαιναν μέσα στο ομιχλώδες τοπίο.

«Οδήγησέ μας, Σεβασμιότατε,» είπε ο Βασιληάς στον Έρναμερ.

Εκείνος ένευσε και, φορώντας την κουκούλα της κάπας του, ξεκίνησε να βαδίζει μπροστά από την ομάδα. Η Νάζμιν παρατήρησε ότι ο ιερέας δεν τους πήγαινε προς τους βάλτους, που βρίσκονταν στην όχθη, αλλά προς το δάσος, μετά απ'αυτούς, του οποίου τα βάθη ήταν σκοτεινά και καταχνιασμένα.

Ο Έρναμερ πέρασε τις πρώτες φυλλωσιές, και τα χόρτα του δάσους άρχισαν να τρίζουν κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια της συνοδείας. Μερικοί στρατιώτες άναψαν δαυλούς.

«Είναι μακριά οι φίλοι σου, ιερέα;» ρώτησε ο Βέλνιθερ, προτού κάνουν πάνω από πενήντα βήματα.

«Όχι,» απάντησε ο Έρναμερ, δίχως να γυρίσει να τον κοιτάξει. Αλλά δεν έδωσε καμια άλλη εξήγηση.

Λίγο παρακάτω, σταμάτησε κι έβγαλε ένα διαπεραστικό σφύριγμα απ'τα χείλη του.

Φιγούρες ξεπρόβαλαν μέσα από την ομίχλη, και δύο απ'αυτές πλησίασαν περισσότερο: ένας άντρας και μια γυναίκα. Ο πρώτος ήταν κοντός και μελαχρινός, ντυμένος με φολιδωτή αρματωσιά και χιτώνιο που είχε επάνω του κεντημένο το όρθιο, πορφυρό, ακτινοβόλο ξίφος. Η μύτη του ήταν κομμένη, και το πρόσωπό του γεμάτο με άγρια γκριζόμαυρα γένια· φαινόταν να είναι αρκετά μεγάλος ώστε

νάχει ζήσει τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Η γυναίκα ήταν ψηλή και ξανθιά, με τα μαλλιά της δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά πίσω απ'την πλάτη της· φορούσε ένα μαύρο ράσο, με το ακτινοβόλο ξίφος ραμμένο στο στέρνο. Τα μάτια της ήταν καταπράσινα, και έμοιαζε πολύ νεότερη από τον άντρα· δεν πρέπει να είχε ζήσει τους Πολέμους.

«Ο Ιερομαχητής Χάνρεμαλ και η Ιέρεια Ωίνα, Βασιληά μου,» τους σύστησε ο Έρναμερ.

«Βασιληά Σάρναλ,» χαιρέτησε η ιέρεια, κλίνοντας το κεφάλι.

Ο Χάνρεμαλ απλά μούγκρισε, κλίνοντας κι εκείνος το κεφάλι.

«Χαίρετε, Σεβασμιότατη. Κύριε,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ. «Γνωρίζετε γιατί βρίσκομαι εδώ, υποθέτω...»

Η Ωίνα ένευσε. «Θέλετε αποδείξεis ότι, όντως, μπορούμε να σας βοηθήσουμε εναντίον του Μαύρου Πρίγκιπα.»

«Ναι.»

«Οι αποδείξεις είμαστε εμείς οι ίδιοι, Μεγαλειότατε. Υπάρχουμε, όπως βλέπετε· και δεν είμαστε μόνο εμείς. Πιστοί του Άνκαραζ υπάρχουν σ'ολάκερο το Βασίλειο. Νομιμοποιήστε τη θρησκεία μας και τα νέα θ'απλωθούν σαν τον άνεμο· θα έρθουμε να σας υπηρετήσουμε, όχι μονάχα από τα πέρατα του Ένρεβηλ, αλλά από τα πέρατα της Βάλγκριθμωρ.»

Μάλιστα... σκέφτηκε ο Σάρναλ. Αν αληθεύουν αυτά που λέει, ίσως τα πράγματα να μην είναι τόσο άσχημα, τελικά. Μπορούσε να έχει ορδές φανατικών πολεμιστών στο πλευρό του –πολεμιστών που ζούσαν για να μάχονται. Και τότε, ποιος θα τολμούσε να του εναντιωθεί; Ποιος θα του αντιστεκόταν;

«Είστε, όμως, αρκετοί για να στρέψετε τη ζυγαριά προς το μέρος μου, στον πόλεμο με τον Πρίγκιπα Ήλμον;» έθεσε το ερώτημα ο Σάρναλ, σκεπτόμενος: *Ας τους δοκιμάσω λίγο ακόμα. Ακούγονται δελεαστικά αυτά που λένε, μα ίσως νάναι μονάχα υποσχέσεις.*

«Θα έλεγα πως ναι,» αποκρίθηκε η Ιέρεια Ωίνα. «Η δύναμή μας δεν εξαρτάται μόνο από τον αριθμό των μαχητών μας, Βασιληά μου. Οι ιερομαχητές είναι *αφοσιωμένοι* στον Άνκαραζ, έχουν την εϋνοιά του, και μάχονται όπως κανένας άλλος· ενώ οι ιερείς μας μπορούν να εμψυχώσουν τους στρατιώτες σας πολύ περισσότερο από τους ιερείς του Βάνραλ, ή οποιουδήποτε θεού... Και μην ξεχνάτε και τα θαύματα

που γίνονται στα πεδία των μαχών, Μεγαλειότατε. Η δύναμη του Κυρίου μας είναι μεγάλη.»

«Δε βασιζώ τη στρατηγική μου σε θαύματα ή ηρωισμούς, ιέρεια,» αντιγύρισε ο Σάρναλ. «Σας ρώτησα πόσοι είστε. Πόσους μαχητές μπορείτε να φέρετε στο πλευρό μου.» Αν, τελικά, οι πιστοί του Άνκαραζ αποδεικνύονταν πεντακόσιοι ή χίλιοι, δε θα ήταν και καμία ιδιαίτερη βοήθεια κατά του Μαύρου Πρίγκιπα...

«Τουλάχιστον πέντε χιλιάδες, για αρχή,» απάντησε η Ωλίνα.

«Κι αυτοί δεν είναι παρά ο πυρήνας μας,» τόνισε ο Έρναμερ. «Μόλις νομιμοποιηθεί η θρησκεία του Πολέμαρχου, δεκάδες χιλιάδες ακόλουθοι θα συγκεντρωθούν γύρω μας, για να τους συντρέξει ο Άνκαραζ στον αγώνα τους.»

«Πόλεμος έρχεται, Μεγαλειότατε,» πρόσθεσε η Ωλίνα, «είτε το επιθυμείτε είτε όχι. Ο Μαύρος Πρίγκιπας ετοιμάζει τους στρατούς του, κι εσείς κάνετε το ίδιο. Οι συγκρούσεις που θα ακολουθήσουν είναι αναπόφευκτες, άρα αναπόφευκτη είναι και η ενδυνάμωση του Κυρίου μας. Το αισθανόμαστε, το ονειρευόμαστε, το μυρίζουμε στον άνεμο, το γνωρίζουμε. Ακόμα κι αν δεν νομιμοποιήσετε τη θρησκεία μας, μέσα από τον ίδιο τον πόλεμο θα βγουν άνθρωποι οι οποίοι θα είναι πιστοί στον Άνκαραζ. Αναμφίβολα, ξέρετε πόσο ανεξέλεγκτη κατάσταση είναι ο πόλεμος, Μεγαλειότατε...»

«Πράγματι, ξέρω,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ, σουφρώνοντας το μέτωπο. *Αλλά αναρωτιέμαι αν εσύ ξέρεις, ιέρεια, συλλογίστηκε. Έχεις ποτέ σου δει πόλεμο, ή σου έχουν μιλήσει μονάχα γι' αυτόν;*

«Όμως, με τη δύναμη των ιερέων στο πλευρό σας,» είπε ο Έρναμερ, «η κατάσταση θα είναι ελεγχόμενη. Από εσάς και μόνο από εσάς, Βασιλιά μου. Χωρίς καμία αμφιβολία, θα νικήσετε τον Πρίγκιπα Ήλμον και θα ξαναπάρτε την απόλυτη εξουσία του Ένρεβηλ στα χέρια σας!

»Η βασιλεία του Άνκαραζ θα έρθει, ούτως ή άλλως. Δείξτε ότι είστε με το μέρος του κι εκείνος θα σας ευνοήσει στον αγώνα σας. Είναι υπέρ των αγώνων, ο Κύριός μας του Πολέμου.»

«Θα σκεφτώ τα λόγια σας,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ.

«Ο χρόνος δεν είναι πολύς, Μεγαλειότατε,» τόνισε η Ωλίνα.

«Είμαστε έτοιμοι να πολεμήσουμε για σας!» δήλωσε ο Χάνρεμαλ, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήρνο και κρύβοντας το σύμβολο του Άνκαραζ που ήταν κεντημένο στο χιτώνιό του.

«Θα έχετε την απάντησή μου αύριο,» τους υποσχέθηκε ο Σάρναλ.

Η Ωίνα έκλινε το κεφάλι. «Ευχαριστούμε που μας ακούσατε, Μεγαλειότατε.»

Οι πιστοί του Άνκαραζ αποσύρθηκαν μέσα στην ομίχλη.

Ο Έρναμερ έκανε νόημα στη συνοδεία του Σάρναλ να τον ακολουθήσει, και σύντομα βγήκαν από το δάσος, πορευόμενοι προς την όχθη και την αποβάθρα όπου βρισκόταν δεμένο το πλοιάριό τους. Άπαντες ήταν σιωπηλοί, και η Νάζμιν μπορούσε να αισθανθεί την ένταση ανάμεσά τους. *Αναρωτιούνται τι απόφαση πήρε ο Βασιληάς τους; αναρωτιούνται αν η θρησκεία του Άνκαραζ θα νομιμοποιηθεί στο Ένρεβηλ.* Εκείνη, όμως, γνώριζε τι είχε αποφασίσει ο Σάρναλ· τον ήξερε καλά, και μπορούσε, πολλές φορές, να μαντέψει τις σκέψεις του από την έκφρασή του ή από τον τρόπο που τα μάτια του κινούνταν.

Έχει αποφασίσει ότι η θρησκεία του Άνκαραζ θα νομιμοποιηθεί.

Κεφάλαιο 14

Μυστηριώδης Επισκέπτης

Εμαθες τίποτα ενδιαφέρον, Στρατηγέ;» ρώτησε ο Σάρναλ τον Άσθαν, καθώς έκαναν την πρωινή τους περίπολο στην Έλμας, τυπικά όπως πάντα, χωρίς να περιμένουν ότι θα έβρισκαν τίποτα το πραγματικά σημαντικό. Αυτή τη φορά, ερευνούσαν τη βορειοανατολική μεριά της πόλης, όπου βρίσκονταν πολλά σπίτια πλουσίων και πολλές πλατείες με κήπους.

«Ναι. Έμαθα ότι χρησιμοποιείς τη Λερβάρη.» Ο Άσθαν έριξε στον κατάσκοπο ένα αγριεμένο βλέμμα.

«Και τι πάει να πει αυτό, Στρατηγέ;» αντιγύρισε, ήρεμα, ο Σάρναλ. «Προσπαθείς να μου κάνεις έλεγχο; Ξεχνάς ποιος είναι υπεύθυνος εδώ;»

«Δεν ξεχνώ τίποτα, αλλά θα το εκτιμούσα αν μου είχες μιλήσει πρώτα! Η Λερβάρη δεν είναι κατάσκοπ—»

«Μη φωνάζεις, Στρατηγέ. Αφτιά κυκλοφορούνε στους δρόμους. Αφτιά.»

Τα λόγια του έκαναν τον Άσθαν να νιώσει βλέμματα καρφωμένα στην πλάτη του και να κοιτάξει, ανήσυχα, τριγύρω. «Μας παρακολουθεί κανένας;» ρώτησε, σιγανά.

«Δε νομίζω. Αλλά ο Σνάρκαλ ευνοεί τους επιφυλακτικούς.»

«Εντάξει,» είπε ο Άσθαν, χωρίς να φωνάζει. «Έπρεπε, όμως, να με είχες ειδοποιήσει.»

«Ποια θα ήταν η διαφορά; Πιο καλά να μην το είχες μάθει. Εκείνη σου το είπε;»

«Δεν έχει σημασία ποιος μου το είπε!»

«Εκείνη σου το είπε· δε μπορούσες να το πληροφορηθείς από μόνος σου.»

«Όπως και νάχει, η Λερβάρη είναι *υπηρέτρια*, όχι κατάσκοπος. Δι-ακινδυνεύεις τη ζωή της, Σάρναλ.»

«Η ζωή όλων μας βρίσκεται σε κίνδυνο, Στρατηγέ. Μη γίνεσαι υπερβολικός. Και πες μου, βρήκες τίποτα ενδιαφέρον για τον ξάδελφο;»

Ο Άσθαν αναστέναξε, νιώθοντας ασφυκτικά κοντά στον καταραμένο κατάσκοπο. Στην αρχή, δεν είχε κανένα πρόβλημα μαζί του· δεν είχε κανένα πρόβλημα ο Σάρναλ να έχει την αρχηγεία ετούτης της αποστολής· όμως αυτό που είχε συμβεί με τη Δερβάρη τον είχε ενοχλήσει, πολύ. Του έδινε την εντύπωση πως ο αρχηγός του δεν ενδιαφερόταν για τίποτα περισσότερο από την επιτυχία των σχεδίων του.

«Ναι,» είπε, «βρήκα. Η Αρχόντισσα έχει ξάδελφο με το όνομα Σάβελαν, έναν και μόνο, και είναι πάνω από πενήντα χρονών...»

«Μάλιστα... Επομένως, όσα βοτάνια κι αν χρησιμοποιεί ο φίλος μας, αποκλείεται να έχει καταφέρει να δείχνει τόσο νέος, παρεκτός αν έχει κάνει συμφωνία με τον ίδιο τον Σάλ'γκρεμ'ρωθ.»

«Πάντως, το όνομα 'Σάβελαν' επαναλαμβάνεται πολλές φορές μέσα στην οικογένεια Άναλκμεθ. Η Κερλάνα έχει κι έναν θείο Σάβελαν.»

«Όταν λες 'πολλές φορές', εννοείς περισσότερο από άλλα ονόματα;»

«Σαφώς,» ένευσε ο Άσθαν.

«Να, λοιπόν, γιατί ο φίλος μας αυτοαποκαλέστηκε Σάβελαν...»

«Πιστεύεις ότι δεν είναι αυτό το πραγματικό του όνομα;»

«Είμαι σίγουρος, Στρατηγέ.»

«Είναι κατάσκοπος του Τυράννου, επομένως; Αφτί;»

«Νομίζω πως ναι,» είπε ο Σάρναλ. «Ξέρεις πότε ήρθε στο παλάτι της Έλμας;»

«Όχι.»

«Δυο μέρες πριν από εμάς.»

«Και τι μπορεί να σημαίνει αυτό;»

«Ότι είναι από τη συνοδεία του Τυράννου,» εξήγησε ο Σάρναλ.

«Εννοείς ότι ο Τύραννος, περνώντας κοντά από ετούτα τα μέρη, έστειλε έναν αντιπρόσωπό του στην Έλμας;»

«Ναι, προκειμένου να κρατήσει την πόλη υπό τον έλεγχό του.»

«Και τι μπορούμε να κάνουμε εμείς γι' αυτό;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Να σκοτώσουμε τον Σάβελαν—»

«Δεν έχουμε τέτοιες διαταγές.»

«Έχουμε,» είπε ο Σάρναλ, «αν τις δώσω. Αλλά το πρόβλημα είναι πως, μάλλον, δε θάναι τόσο εύκολο να τον σκοτώσουμε. Ο άνθρωπος μού φαίνεται πανούργος.»

«Τι προτείνεις, λοιπόν, να κάνουμε;» Έχουμε, αν τις δώσω! Παραήταν ξιπασμένος αυτός ο κατάσκοπος, σκέφτηκε ο Άσθαν. Ωστόσο, ίσως να είμαι κι επηρεασμένος από ό,τι συνέβη με τη Λερβάρη...

«Τίποτα. Περιμένουμε –παρακολουθώντας, πολύ προσεκτικά– και βλέπουμε.»

«Οπότε, δε χρειάζεσαι πια τη Λερβάρη...»

«Κάθε άλλο, Στρατηγέ· τώρα τη χρειάζομαι πολύ περισσότερο.»

Μετά από μερικές ημέρες, η Λερβάρη έμαθε ότι ένας μυστηριώδης ξένος ήρθε στο παλάτι, μέσα στο μεσημέρι. Δεν τον είδε η ίδια, μα άκουσε τους υπηρέτες να λένε γι' αυτόν: Είχε μιλήσει στους φρουρούς της πύλης πολύ έντονα, έλεγαν, άρα πρέπει να ήταν κάποιο σημαντικό πρόσωπο: κάποιο πρόσωπο με δύναμη στα χέρια του. Είχε ζητήσει να συναντήσει την Αρχόντισσα επειγόντως και ιδιαιτέρως, δίχως να γίνει φασαρία για τον ερχομό του, γιατί κι η ίδια η Έπαρχος, υποστήριζε, δε θα ήθελε κάτι τέτοιο.

Και πράγματι, δεν είχε γίνει φασαρία· η Λερβάρη πληροφορήθηκε για την άφιξή του από τρεις υπηρέτριες που ήταν περιώνυμες κουτσομπόλες και που είχαν ακούσει για τον μυστηριώδη ξένο από μια άλλη υπηρέτρια, η οποία όταν εκείνος ήρθε σκούπιζε την αυλή του στάβλου.

Η όλη μυστικότητα αυτής της ιστορίας τής κίνησε αμέσως την περιέργεια. Ποιον προσπαθούσε να αποφύγει ο επισκέπτης; Τον Στρατηγό Άσθαν, μήπως; Αν επρόκειτο για άνθρωπο του Τυράννου, τότε αυτό δεν ήταν παρά φυσιολογικό...

Πού να βρίσκεται τώρα; Στον ξενώνα πρέπει να τον έχουν πάει, μάλλον. Η Λερβάρη άρχισε να βαδίζει, αλλά σταμάτησε. Όχι. Εκεί φιλοξενείτο ο Στρατηγός. Αν, λοιπόν, ο επισκέπτης ήταν άνθρωπος του Τυράννου, τότε δε θα ήθελε να τον βάλουν στο ίδιο μέρος όπου ήταν και ο Αντιπρόσωπος της νέας Βασίλισσας, σωστά; Άρα, πού θα τον πήγαιναν; Στα ενδότερα του παλατιού; Αν είναι έτσι, δεν έχω καμία πιθανότητα να τον κατασκοπεύσω. Δε θα μ' αφήσουν πάλι να περάσω.

Ήταν όμως μεσημέρι, και το μεσημέρι η Αρχόντισσα έτρωγε στην τραπεζαρία· οπότε, αν ο άνθρωπος του Τυράννου επειγόταν, όπως έλεγε, οι υπηρέτες θα τον οδηγούσαν κατευθείαν εκεί.

Η Λερβάρη βάδισε, βιαστικά.

Περνώντας δίπλα από τον φρουρό που βρισκόταν στη γωνία του διαδρόμου, κοντά στην τραπεζαρία, κράτησε την αναπνοή της, περιμένοντας ότι θα τη σταματούσε· όμως εκείνος ούτε της μίλησε ούτε έκανε καμία κίνηση, πέραν απ'το να κουνήσει τα μάτια του και να την παρατηρήσει.

Η Λερβάρη ζύγωσε τη μεγάλη θύρα της τραπεζαρίας, προσέχοντας ότι το ένα φύλλο ήταν ανοιχτό. Έριξε μια ματιά μέσα και είδε ότι στο τραπέζι ήταν καθισμένος ο Άρχοντας Έρκβερ, σύζυγος της Κερλάνα, καθώς και τα δύο τους παιδιά, ο Νάρεμαρ (δεκατριών χρονών) και η Σαλίθα (εννέα χρονών). Η Λερβάρη, όσο είχε μείνει στο παλάτι και όσες φορές τα είχε δει, έβρισκε το κορίτσι συμπαθητικό, αλλά το αγόρι ήταν ένα κωλόπαιδο και μισό, απ'ό,τι είχε καταλάβει. Πολλές φορές, μάλιστα, έστηνε *φάρσες* στους υπηρέτες, για να τους βασανίζει.

Η Αρχόντισσα της Έλμας δεν ήταν στην τραπεζαρία, ούτε ο Σάβελαν, ο οποίος πάντοτε έτρωγε με την οικογένεια· ωστόσο, στις συνηθισμένες τους θέσεις υπήρχαν πιάτα και ποτήρια, και μισοτελειωμένο φαγητό. *Σα να σηκώθηκαν βιαστικά απ'το γεύμα τους...* Και, αναμφίβολα, είχαν σηκωθεί για να μιλήσουν με τον μυστηριώδη επισκέπτη.

Η τραπεζαρία είχε δύο μικρότερες, πλευρικές πόρτες: η μία ήταν για να έρχονται οι υπηρέτες και, ύστερα από έναν μακρύ διάδρομο, έβγαζε στα μαγειρεία· η άλλη οδηγούσε σ'ένα μικρό καθιστικό... και, επί του παρόντος, ήταν μισάνοιχτη.

Να, λοιπόν, πού είχαν πάει για να μιλήσουν.

Η Λερβάρη προσπάθησε να θυμηθεί αν το συγκεκριμένο καθιστικό είχε κάποια άλλη είσοδο, ώστε να τους παρακολουθήσει από εκεί. Δε θυμόταν, όμως, καμία· και, μάλλον, καμία δεν *υπήρχε*. Εκτός από ένα παράθυρο. Αλλά η Λερβάρη δεν μπορούσε να σκαρφαλώνει στα περβάζια· θα έπεφτε και θα τσακιζόταν.

Τι κάνω, λοιπόν;

«Ψάχνεις κάτι;»

Στράφηκε, αιφνιδιασμένη. Ο φρουρός στη γωνία του διαδρόμου ήταν που είχε μιλήσει.

Δεν έπρεπε να είχα σταθεί τόσο ώρα εδώ!

«Εμ, τίποτα... Τίποτα,» του αποκρίθηκε.

«Αν ψάχνεις κάτι, πάντως, πες το. Ίσως να μπορώ να βοηθήσω.» Ο τόνος της φωνής του ήταν φιλικός. *Μάλλον, δε με υποψιάζεται.*

«Όχι, δεν ψάχνω τίποτα,» είπε η Λερβάρη, επιστρέφοντας από το δρόμο που είχε έρθει. «Απλά, για λίγο, έχασα τον προσανατολισμό μου. Κατά λάθος, ήρθα.»

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε ο φρουρός, καθώς περνούσε από κοντά του.

«Βιάζομαι,» αποκρίθηκε η Λερβάρη. «Έχω μια δουλειά και δε μπορώ να καθυστερήσω!»

«Βιάζομαι...» είπε ο στρατιώτης, πίσω της. «Μ'αρέσει αυτό το όνομα!» Γέλασε.

Σκατά τα κάναμε πάλι, σκέφτηκε η Λερβάρη.

Όταν γύρισε στο δωμάτιο του Άσθαν, τον βρήκε καθισμένο στο τραπέζι, να τρώει.

«Πώς είναι το φαγητό;» τον ρώτησε.

Εκείνος δεν απάντησε. «Πού ήσουν; Σε είχε στείλει σ'άλλη δουλειά ξανά;» Η έκφρασή του φανέρωνε συγκαλυμμένο θυμό.

Διαφώνησε με τον Σάρναλ; Για εμένα; Η Λερβάρη αισθάνθηκε αμήχανα· τα μάγουλά της είχαν αρχίσει να θερμαίνονται. Αλλά γιατί; Έτσι κι αλλιώς, τώρα δεν την είχε στείλει σε καμία δουλειά ο κατάσκοπος!

«Ό-όχι,» αποκρίθηκε. «Παρατήρησα κάτι παράξενο και σκέφτηκα πως θα ήταν καλό να το ψάξω.»

Το πρόσωπο του Άσθαν φάνηκε να χαλαρώνει. «Πες μου. Και κάθισε· μη στέκεσαι.»

Η Λερβάρη πήρε θέση κοντά του. Ο Στρατηγός πήγε να της γεμίσει ένα ποτήρι κρασί, αλλά εκείνη τον πρόλαβε και το γέμισε μόνη της. Ήπие μια γουλιά, κρατώντας το με τα δύο χέρια. Μετά, άρχισε να βάζει φαγητό στο πιάτο της, καθώς έλεγε: «Ένας μυστηριώδης επισκέπτης ήρθε στο παλάτι, πριν από λίγο.»

Ο Άσθαν συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς ‘μυστηριώδης’;»

Η Λερβάρη τού εξήγησε όλα όσα είχαν συμβεί.

«Αυτό είναι *πραγματικά* ύποπτο,» παρατήρησε ο Στρατηγός, όταν εκείνη τελείωσε. «Το είπες στον Σάρναλ;»

Η Λερβάρη κούνησε το κεφάλι. «Όχι· όχι ακόμα.»

«Πρέπει να του το πεις. Δε μ’αρέσει ο τρόπος που φέρεται, αλλά θα ξέρει τι να κάνει.»

«Θα του το πω,» αποκρίθηκε η Λερβάρη, δοκιμάζοντας τη χορτόσουπα, η οποία ήταν νοστιμότατη, με πολύ έντονη τη γεύση της ντομάτας. «Δεν έχω πάει ακόμα γιατί μου έχει ζητήσει να μην πηγαίνω να τον βρίσκω στα διαμερίσματα των στρατιωτών, αλλά να τον συναντώ ‘*τυχαία*’ και να του αναφέρω.»

«Σε περίπτωση που μας παρακολουθούν, ε;»

«Ναι, υποθέτω...»

Ο Άσθαν πήρε σκεπτική έκφραση, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά του.

«Πιστεύεις ότι θα έπρεπε να πάω να του μιλήσω, παρά τις οδηγίες του;» ρώτησε η Λερβάρη.

«Για να είμαι ειλικρινής, ναι, αυτό πιστεύω. Ωστόσο, δεν ξέρω πώς θα το εκλάβει... Δε φαίνεται να του αρέσει όταν οι άλλοι παίρνουν τέτοιες πρωτοβουλίες.»

«Να περιμένω, λοιπόν; Μέχρι να τον συναντήσω ‘*τυχαία*’;»

Ο Άσθαν ένευσε.

«Κι αν είναι επείγον και σημαντικό;»

Ο Άσθαν ανασήκωσε τους ώμους. «Αν είναι, τότε ο Σάρναλ θα έπρεπε νάναι πιο προσεκτικός με τις οδηγίες του.»

Η Λερβάρη κοίταξε τη σούπα της, ανακατεύοντάς την αργά, με το αργυρό κουτάλι.

Το απόγευμα, έκανε βόλτα κοντά στα δωμάτια των στρατιωτών, περιμένοντας τον Σάρναλ να περάσει, για να του αναφέρει τα όσα είχε ακούσει και δει.

Μια άλλη υπηρέτρια βρισκόταν στο τέλος του διαδρόμου, σκουπίζοντας τη γωνία με μια μεγάλη σκούπα. Με τις άκριες των ματιών

της, κοίταζε τη Λερβάρη. Εκείνη την αγνόησε, απομακρυνόμενη και στρίβοντας σ'έναν άλλο διάδρομο.

Ο ήχος της σκούπας (*φστ φστ φστ*) την ακολούθησε.

Με παρακολουθεί;

Η Λερβάρη στάθηκε μες στη μέση του διαδρόμου, κοιτάζοντας τριγύρω, σαν να είχε χάσει το δρόμο της.

Η σκούπα της υπηρέτριας φάνηκε, και ύστερα η ίδια η υπηρέτρια έριξε μια φευγαλέα ματιά στο εσωτερικό του διαδρόμου, προτού προχωρήσει.

Πού την έχω ξαναδεί; αναρωτήθηκε η Λερβάρη. Το μέρος δεν ήταν καλά φωτισμένο, και δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά το πρόσωπο της υπηρέτριας.

Φστ φστ, φστ. Φστ φστ, φστ. Η σκούπα συνέχισε να σέρνεται πάνω στο πάτωμα, κι έπειτα, ξαφνικά, σταμάτησε.

Έχει στήσει αφτί, σκέφτηκε η Λερβάρη. *Περιμένει ν'ακούσει πού θα πάω. Μ'έχουνε βάλει στο μάτι, οι καταραμένοι!*

Πήρε μια βαθιά ανάσα και βάδισε, αποφασιστικά, προς τη μεριά της υπηρέτριας, αφήνοντας τα βήματά της να ηχήσουν δυνατά πάνω στο πέτρινο πάτωμα.

Φστ-φστ-φστ. Η σκούπα άρχισε πάλι να κινείται, πιο νευρικά από πριν.

Η Λερβάρη βγήκε απ'τον διάδρομο και κοίταξε ευθέως την υπηρέτρια, πηγαίνοντας καταπάνω της. *Ας μάθω, τουλάχιστον, ποια είναι.* Εκείνη προσπάθησε ν'αποφύγει τη ματιά της, στρέφοντας το πρόσωπο στον τοίχο, στις σκιές.

Όχι, δε θα μου ξεφύγεις έτσι εύκολα! Η Λερβάρη την έπιασε απ'τον ώμο, τραβώντας την ευγενικά. «Με συγχωρείς· να σου κάνω μια ερώτηση;»

Η υπηρέτρια δε στράφηκε εξολοκλήρου στο μέρος της, αλλά τώρα εκείνη βρισκόταν αρκετά κοντά για να την αναγνωρίσει. *Είναι αυτή που παρακολουθούσε τον Άσθαν, την ημέρα που οι φρουροί δε μ'άφησαν να μπω στα ενδότερα του παλατιού.*

«Τι θέλεις;»

«Έχω χαθεί,» είπε η Λερβάρη. «Προς τα πού είναι τα μαγειρεία;»

«Είσαι σε τελείως λάθος μέρος,» της απάντησε η υπηρέτρια. «Πρέπει να πας απο κεί.» Έδειξε.

«Σ'ευχαριστώ.» Η Λερβάρη στράφηκε, φεύγοντας.

Ακόμα δεν έχουμε μάθει σε ποιόν αναφέρονται αυτοί οι υπηρέτες... Ή εκείνη, τουλάχιστον, δεν είχε μάθει· ο Σάρναλ ίσως να ήξερε. Αλλά, αν ήξερε, γιατί δεν της το είχε πει; Γιατί είναι περίεργος. Πιο περίεργος από τους περίεργους.

Λίγο παρακάτω, στάθηκε και αφουγκράστηκε.

Φστ φστ, φστ. Φστ φστ, φστ. Η σκούπα την ακολουθούσε, αργά.

Η Δερβάρη βάδισε γρήγορα. *Θα με χάσει. Αν δε θέλει να προδοθεί, θα με χάσει.* Βέβαια, ουσιαστικά, είχε ήδη προδοθεί... αλλά το ήξερε; Το είχε καταλάβει; Ή νόμιζε ότι η Δερβάρη είχε, όντως, μπερδευτεί μέσα στα περάσματα; *Όχι· αφού με παρακολουθούν, θα με θεωρούν επικίνδυνη-*

Επικίνδυνη! *Εκείνη* επικίνδυνη! Της έμοιαζε αστείο...

Η σκούπα, σύντομα, σταμάτησε να ηχεί.

Η Λερβάρη αφουγκράστηκε για βήματα, όμως ούτε βήματα μπορούσε ν'ακούσει. Μάλλον, η υπηρέτρια είχε πάψει να την ακολουθεί και είχε πάει να λάβει διαταγές από τον αφέντη της –όποιος ή όποια κι αν ήταν αφέντης ή αφέντρα της.

Η Λερβάρη πήγε να βρει τον Φάνμαρ, ο οποίος, μάλλον, θα ήταν στη νοτιοδυτική εσωτερική αυλή του παλατιού. Συνέχεια εκεί την έβγαζε, τελευταία. Η Λερβάρη τον είχε κατηγορήσει ότι τεμπελιάζει κι ότι θα έχει άσχημα ξεμπερδέματα με τον Σάρναλ· αλλά εκείνος αποκρινόταν πως, όχι, εδώ συγκέντρωνε χρήσιμες πληροφορίες, γιατί εδώ μαζεύονταν ένα σωρό υπηρέτες του παλατιού, όταν δεν είχαν δουλειά να κάνουν. Για το τελευταίο είχε δίκιο, όφειλε να παραδεχτεί η Λερβάρη· όμως δεν τον είχε δει ποτέ να της φέρνει καμια τόσο χρήσιμη πληροφορία...

Τώρα, καθώς πέρασε κάτω από την πέτρινη αψίδα της πόρτας και βγήκε στον περίφραχτο με πέτρινο τείχος χώρο της αυλής, είδε τον Φάνμαρ να κάθεται κοντά στο σιντριβάνι και να μιλά μ'έναν υπηρέτη του παλατιού. Τριγύρω ήταν κι άλλοι υπηρέτες, ανάμεσα στα δέντρα, αλλά όχι περισσότεροι από δώδεκα. Ένας έπαιζε λαγούτο κι ένας άλλος τραγουδούσε. Παράφωνος τελείως, όμως αυτοί που τον άκουγαν έμοιαζαν να χαίρονται και να τραγουδάνε, πού και πού, μαζί του.

«Γεια σου, Λερβάρη!» χαιρέτησε ο Φάνμαρ, χαμογελώντας, καθώς εκείνη ζύγωσε. «Τον ξέρεις τον Διαμαντόκαρδο, έτσι;»

Η Λερβάρη αναγνώρισε τον Μιρλίμιο, ο οποίος ήταν γύρω στα τριάντα, με κοντά, καστανά μαλλιά, πεταχτά δόντια, και μεγάλα μάτια. «Ναι, έχουμε γνωριστεί. Δε θυμάσαι; Εσύ μου τον σύστησες.»

Ο Φάνμαρ ανασήκωσε τους ώμους. «Πριν από πολλές μέρες...»

Ο Διαμαντόκαρδος μειδίασε. «Πώς σου φαίνεται η Έλμας, Λερβάρη;»

«Ωραία είναι,» αποκρίθηκε εκείνη, νιώθοντας λίγο αμήχανα. Γιατί, αν ήταν να πει την αλήθεια, θα έπρεπε ν'αποκριθεί: *Γεμάτη κατασκόπους. Και δε μ'αρέσει να με παρακολουθούν!*

Στον Φάνμαρ είπε: «Έλα λίγο απο δώ, να σου μιλήσω,» πιάνοντάς τον απ'το μπράτσο.

Εκείνος είπε ένα γρήγορα «Επιστρέφω» στον Διαμαντόκαρδο και ακολούθησε τη Λερβάρη.

Προχώρησαν, για λίγο, και σταμάτησαν κάτω από ένα γέρικο δέντρο που άπλωνε τα κλαδιά του όπως κάποιος ο οποίος τεντώνεται ύστερα από έναν μακρύ, ξεκούραστο ύπνο.

«Έχεις προσέξει κανέναν να σε παρακολουθεί;» ρώτησε η Λερβάρη.

Ο Φάνμαρ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, θα έπρεπε;»

«Εμένα, πάντως, με παρακολουθούν. Πριν από λίγο, το κατάλαβα.»

«Ποιος;»

«Εκείνη η υπηρέτρια που παρακολουθούσε και τον Στρατηγό Άσθαν.»

Ο Φάνμαρ συνοφρυώθηκε, σα να προσπαθούσε να θυμηθεί.

«Αυτή που ακολούθησα προς τα ενδότερα του παλατιού, αλλά οι φρουροί δε μ'άφησαν να περάσω.»

«Αα...» έκανε ο Φάνμαρ. «Ναι, ξέρω ποια λες. Μου την είχες δείξει κιόλας, μια μέρα μετά. Την έχω γνωρίσει, ξέρεις.»

«Τι!» εξεπλάγη η Λερβάρη. «Και γιατί δε μου τόπες;»

Σήκωσε τους ώμους του. «Δε με ρώτησες.»

«Είσαι χαζός, μου φαίνεται!»**

«Δεν είναι τίποτα σημαντικό, Λερβάρη. Απλά, έμαθα ότι τη λένε Ταρλίτα. Πολύ συμπαθητική κοπέλα.» Κοκκίνισε.

Η Λερβάρη μόρφασε αποδοκιμαστικά. «Αφού της κάνεις τα γλυκά μάτια, προσπάθησε να μάθεις και για ποιον δουλεύει.»

«Δεν της κάνω τα γλυκά μάτια!» διαμαρτυρήθηκε ο Φάνμαρ. «Όχι ακόμα,» πρόσθεσε, μειδιώντας.

«Να της τα κάνεις, σύντομα.»

«Διαταγή ήταν αυτή;» ρώτησε ο Φάνμαρ, εύθυμα.

«Φυσικά,» είπε η Λερβάρη. «Και προσπάθησε να μάθεις τίποτα σημαντικό, γενικότερα. Όλο κάθεσαι και την αράζεις—»

«Δεν είν'έτσι! Προσπαθώ—»

«Σκατά αλόγου! Για τον μυστηριώδη επισκέπτη έμαθες;»

«Τι; Ποιον μυστηριώδη επισκέπτη;»

«Ένας περίεργος τύπος ήρθε κι επισκέφτηκε την Αρχόντισσα Κερλάνα, σήμερα το μεσημέρι,» είπε η Λερβάρη. «Γιαυτό έχε τα μάτια σου –και τ'αφτιά σου– ανοιχτά.»

Ο Φάνμαρ ένευσε, κι εκείνη άρχισε ν'απομακρύνεται.

«Πού πηγαίνεις;» τη ρώτησε.

«Βαριέμαι εδώ,» απάντησε η Λερβάρη, κι έφυγε απ'τον περίφραχτο κήπο. *Κι επιπλέον, πρόσθεσε νοερά, δε νομίζω ότι έχω τίποτα σημαντικό να μάθω σε τούτο το μέρος. Υπάρχει, όμως, κάποιος που μιλάει πολύ. Πραγματικά ΠΟΛΥ...*

Διέσχισε το παλάτι, κατευθυνόμενη προς τους στάβλους. Καθοδόν, έψαχνε, με το βλέμμα, για την Ταρλίτα. Δεν την είδε πουθενά, όμως· κι ούτε άκουσε το *φστ φστ* καμίας σκούπας, ή βήματα που να την ακολουθούν.

Ίσως να με βαρέθηκαν, τελικά. Ή ίσως να με κατασκοπεύουν χωρίς να μπορώ να τους καταλάβω. Η δεύτερη σκέψη ήταν ανησυχητική· ένα ρίγος διαπέρασε τη Λερβάρη.

Όταν έφτασε στο στάβλο, βρήκε τον Σταβλάρχη Τάμκαρ να φτιάχνει κάτι σέλες, καθισμένος μόνος του σ'ένα ξύλινο σκαμνί. Βλέποντάς την, καταχάρηκε (γιατί την είχε συμπαθήσει) και της είπε νάρθει να καθίσει κοντά του. Η Λερβάρη τον καλησπέρισε και κάθισε, λέγοντας πως δεν ήθελε να τον διακόψει απ'τη δουλειά του.

«Μα, τι λες τώρα;» της αποκρίθηκε εκείνος. «Σιγά τ'αβγά. Άμα δε μπορούσα να φτιάξω δυο σέλες ενώ κουβεντιάζω, δε θάμουννα Σταβλάρχης του παλατιού, ρε κοπελιά!»

Η Λερβάρη χαμογέλασε.

«Κι ετούτες εδώ δεν έχουνε και κάνα σπουδαίο πρόβλημα, δώ που τα λέμε. Μια φορά είχα δει μια σέλα, που... που δεν ξέρω πώς είχανε καταφέρει να την κάνουνε έτσι όπως την είχανε κάνει. Μόνο άμα έβαζες έν'άλογο να καβαλήσει έν'άλλο άλογο, θα ήτανε η σέλα σε τέτοια χάλια.»

Η Λερβάρη γέλασε.

«Σου μιλώ ειλικρινά. Και ξέρεις ποιος την καβαλούσε; Ο Πρίγκιπας Τόρντελ, ο αδελφός της Βασίλισσας Κυρκάνα. Είχε έρθει δώ για να μας επισκεφτεί, γιατί ήταν τα— Τον ξέρεις τον Τόρντελ, ε; Τον έχεις ακούσει;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Λερβάρη, «δεν ξέρω πολλά...»

«Ήτανε ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ, προτού ο Σάρναλ έρθει και τον καθαρίσει, για να βάλει το φιλαράκι του στον εκεί θρόνο, τον Άξασορ, που ήταν παλιά Στρατηγός στη Λάρμαρηλ. Δε σ'τάχω πει αυτά, ε;»

Η Λερβάρη έγνεψε αρνητικά, με το σαγόνι, κι ο Τάμκαρ άρχισε να της λέει και να της λέει και να της λέει. Οι ιστορίες του ήταν διασκεδαστικές (τόσο που η Λερβάρη ορισμένες φορές ήταν έτοιμη να τον ρωτήσει αν είχε κάνει ποτέ παραμυθάς), αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είχαν καμία σχέση μ'αυτό που εκείνη ήθελε να μάθει: δηλαδή, πληροφορίες για τον μυστηριώδη επισκέπτη. Μάλλον, ο Τάμκαρ ήξερε να κρατά το στόμα του κλειστό σχετικά μ'ορισμένα θέματα. Πράγμα κακό, για τη Λερβάρη.

Η δουλειά του με τις σέλες είχε προ πολλού τελειώσει, όταν ένας υπηρέτης ήρθε στο στάβλο και τον φώναξε. «Σταβλάρχη! Πρέπει να σου μιλήσω.»

«Πες το.»

Ο υπηρέτης έριξε ένα νευρικό βλέμμα στη Λερβάρη, και είπε στον Τάμκαρ: «Όχι, έλα εδώ.»

Ο Σταβλάρχης σηκώθηκε απ'το σκαμνί και τον ακολούθησε, προς ένα σημείο του στάβλου κρυμμένο πίσω από έναν ξύλινο στύλο.

Η Λερβάρη αισθάνθηκε την περιέργειά της να φουντώνει σαν εσωτερική φωτιά μέσα της. Κάτι ύποπτο γινόταν ξανά! Ο υπηρέτης, μάλλον, την είχε αναγνωρίσει ως υπηρέτρια του Άσθαν, Γιαντό δεν ήθελε να μιλήσει μπροστά της. Αλλά, ακόμα κι αν δεν ήταν έτσι, α-

κόμα κι αν δεν την είχε αναγνωρίσει, πάλι κάτι παράξενο πρέπει να συνέβαινε: κάτι που απαιτούσε μυστικότητα.

Η Λερβάρη σηκώθηκε από τη θέση της και, ακροπατώντας, ζύγωσε γρήγορα τον ξύλινο στύλο, κολλώντας τον ώμο της επάνω του και κρυφακούγοντας.

«...το άλογό της,» άκουσε τον υπηρέτη να λέει.

«Κι έπρεπε να με φέρεις εδώ για να μου το πεις;» μούγκρισε ο Τάμκαρ.

«Η Αρχόντισσα θέλει απόλυτη μυστικότητα, σχετικά με το ζήτημα. Δε θα πει σε κανέναν ότι φεύγει· μόνο εκείνη κι ο στενός της κύκλος το ξέρουν. Αυτό σημαίνει ότι διώχνεις τη μικρή ρουφιάνα αμέσως και—»

Η Λερβάρη, καταλαβαίνοντας ότι μιλούσε για εκείνη, απομακρύνθηκε, όσο πιο γρήγορα και σιγανά μπορούσε, γιατί, αναμφίβολα, κάπου εδώ θα σταματούσε η κουβέντα του υπηρέτη με τον Σταβλάρχη.

Πλησίασε ένα σταβλισμένο άλογο που κοιμόταν κι έκανε πως το παρατηρούσε. Ήταν, ομολογουμένως, όμορφο άτι, με μαύρο, γυαλιστερό τρίχωμα, μικρό κεφάλι, και μυτερά αφτιά. Ρουθουνίζε, κάπου-κάπου, μες στον ύπνο του.

Οι δύο άντρες βγήκαν πίσω απ'τον στύλο: ο υπηρέτης έφυγε απ'τους στάβλους, και ο Τάμκαρ βάδισε προς το μέρος της.

«Μια επείγουσα δουλειά έτυχε,» της είπε, τρίβοντας το πλάι του κεφαλιού του. «Πρέπει να σου ζητήσω να φύγεις, κοπελιά. Την άλλη φορά, όμως, θύμισέ μου πού είχαμε μείνει, γιατί έχει ενδιαφέρον ν'ακούσεις τι έγινε μετά. Του Σάλ'γκρεμ'ρωθ το Κέρατο, μετά συγχωρήσεως.»

«Εντάξει,» είπε η Λερβάρη, χαμογελώντας· «έτσι κι αλλιώς, έπρεπε κι εγώ να φύγω, όπου νάναι, για να πάω στο Στρατηγό. Θα τα πούμε. Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα.»

Βγήκε απ'το στάβλο, καθώς ένα μπουμπουνητό ακουγόταν από τον ουρανό. *Θα βρέξει, σκέφτηκε· και, προτού μπει στο εσωτερικό του παλατιού, αισθάνθηκε μερικές σταγόνες στο μέτωπό της.*

Τώρα, ποιον να ειδοποιήσω; Τον Σάρναλ ή τον Άσθαν;

Ο κατάσκοπος θα ήξερε, σίγουρα, τι να κάνει. Σ' αυτόν έπρεπε να μιλήσει· δεν μπορούσε να περιμένει. Η Κερλάνα θα έφευγε από στιγμή σε στιγμή.

Η Λερβάρη πήγε στα διαμερίσματα των στρατιωτών του Άσθαν και χτύπησε την πόρτα, μπαίνοντας στο καθιστικό ανάμεσα στα υπνοδωμάτια. Μερικοί στρατιώτες έπαιζαν χαρτιά, πίνοντας, και ύψωσαν τα βλέμματα για να την κοιτάξουν. Κανένας τους δεν ήταν ο άνθρωπος που ζητούσε.

«Ο Σάρναλ πού είναι;» τους ρώτησε.

«Στο δωμάτιό του,» της απάντησε ένας, αγριοκοιτάζοντάς την. «Τι τον θες;»

Μα, γιατί την αντιπαθούσαν τόσο; «Θέλω να του μιλήσω. Ποιο είναι το δωμάτιό του;»

«Αυτό εκεί,» έδειξε μια πολεμίστρια. «Αλλά χτύπα πρώτα.»

«Δε σκόπευα να μπω χωρίς να χτυπήσω!» αντιγύρισε η Λερβάρη. Ζύγωσε την πόρτα και χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή του Σάρναλ από μέσα.

«Εγώ.»

Ησυχία, για μερικές ανάσες, και μετά: «Μπες.»

Η Λερβάρη άνοιξε, για να δει ένα μικρό δωμάτιο, όπου ίσα-ίσα χωρούσαν τρία κρεβάτια. Ο Σάρναλ ήταν μόνος του, καθισμένος οκλαδόν επάνω στο δεξί, μ' ένα σημειωματάριο στα γόνατά του και μια πένα στο χέρι.

«Κλείσε την πόρτα,» της είπε.

Η Λερβάρη υπάκουσε.

«Δεν έχουμε πει πώς θα συναντιόμαστε;» ρώτησε ο Σάρναλ, κλείνοντας το σημειωματάριό του και αποθέτοντάς το παραδίπλα, μαζί με την πένα.

«Δεν το έχω ξεχάσει,» αποκρίθηκε η Λερβάρη. «Αλλά τούτο είναι επείγον.»

«Το ελπίζω.»

Η Λερβάρη τού είπε, επί τροχάδην, για τον μυστηριώδη επισκέπτη, καθώς και για την προετοιμασία του αλόγου της Αρχόντισσας.

«Μα τ' Αριστερό Μάτι του Σνάρκαλ!» είπε ο Σάρναλ, που είχε ήδη σηκωθεί κι έβαζε τις μπότες του. «Γιατί δεν ήρθες να μου το αναφέρεις νωρίτερα;»

«Γιατί μου έχεις πει να σε συναντάω ‘τυχαία’, και, δυστυχώς, δε βρήκα καμία τέτοια ευκαιρία, και ο Στρατηγός—»

«Δεν έχεις καθόλου μυαλό στο κεφάλι σου!» Ο Σάρναλ έβαλε το σημειωματάριο και την πένα στο σάκο του, και τον έριξε στον ώμο.

«Μα, εγώ—»

«Εσύ θα πας να πεις στο Στρατηγό ότι φεύγω, ακολουθώντας την Αρχόντισσα.»

«Πώς θα βγεις μες στη νύχτα; Δε θα σε υπο—;»

«Θα μου πεις πώς να κάνω τη δουλειά μου τώρα; Τρέχα να ειδοποιήσεις το Στρατηγό!»

«...Μάλιστα,» μουρμούρισε η Λερβάρη, φεύγοντας από το δωμάτιο.
Κόπανε!

Κεφάλαιο 15

Εναλλακτική Λύση

Όταν οι Πόλεμοι της Φεν εν Ρωθ τελειώσαν και ο Άξαδορ έγινε Άρχοντας της Λάρμαρην, νυμφεύτηκε τη Σέριλιν, η οποία ήταν κόρη μιας αρκετά μεγάλης οικογένειας εμπόρων στη Γόρλεχ. Ήθελε να έχει επαφές με την εν λόγω πόλη, καθώς και με τους εμπόρους της, διότι ήταν ένα από τα σημαντικότερα λιμάνια του Ένρεβηλ. Ωστόσο, δεν θα μπορούσε ποτέ να πει ότι ήταν ερωτευμένος με τη σύζυγό του· δε θα μπορούσε καν να πει ότι τον έλκυε. Την έβρισκε απλά *συμπαθητική*, στην καλύτερη περίπτωση. Αλλά δεν είχε κανένα άλλο πρόβλημα μαζί της. Ήταν συνετή, πιστή, και καλή μητέρα για τα παιδιά του: τα παιδιά που κάθε άρχοντας όφειλε να έχει, προκειμένου να τον διαδεχτούν στην εξουσία. Γιατί, αν δεν αφήσεις τον θρόνο σου στο ίδιο σου το αίμα, σε ποιον θα τον αφήσεις; σκεφτόταν ο Άξαδορ. Και απορούσε που ο Βασιλιάς του, και φίλος του, Σάρναλ δεν είχε κανέναν διάδοχο. Ακόμα κι αν η Νάζμιν δεν μπορούσε να του κάνει παιδιά, έπρεπε να βρει μια άλλη γυναίκα και να κάνει παιδιά μαζί της· έτσι, όταν πέθαινε (κάτι που συνέβαινε, τελικά, σ' όλους τους ανθρώπους, δυστυχώς ή ευτυχώς), θα ήξερε ότι οι απόγονοί του θα διοικούσαν το Ένρεβηλ.

Ορισμένες φορές, ο Άξαδορ δεν καταλάβαινε τον φίλο του, παρά τα όσα είχαν περάσει στους Πολέμους. Γιατί ο Σάρναλ δίσταζε να τεκνοποιήσει με μια άλλη γυναίκα; Εξάλλου, ένας άρχοντας –ή οποιοσδήποτε άντρας– δεν ήταν ανάγκη να κάνει παιδιά με την ίδια γυναίκα που ήταν ερωτευμένος. Ο Άξαδορ δεν το πίστευε μόνο αυτό, αλλά το εφάρμοζε κιόλας. Με τη σύζυγό του έκανε έρωτα σποραδικά, για να μη νομίζει ότι την παραμελούσε, αλλά αληθινά ερωτευμένος ήταν με τη Θορκάνη, τη σύμβουλο του.

Η Θορκάνη ήταν υπέροχη γυναίκα. Ευχάριστη στο μάτι και στο κρεβάτι, και έξυπνη επίσης. Γνώριζε όλους τους παράξενους νόμους του Ένρεβηλ και του διεθνούς δικαίου της Βάλγκριθμωρ (τις συμφωνίες που είχαν γίνει ανάμεσα στα βασίλεια των Ωθράγκος)· είχε διαβάσει βιβλία σχετικά με την οικονομία και τη διακυβέρνηση· και

ήταν πολύ καλή με την αριθμητική: πρόσθετε, αφαιρούσε, πολλαπλασίαζε, ακόμα και διαιρούσε (!) γρηγορότερα από οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο είχε γνωρίσει ποτέ ο Άξαδορ.

Όταν έψαχνε για κάποιον ικανό, ώστε να τον βοηθήσει στη διοίκηση της Επαρχίας του, αυτή η γυναίκα είχε παρουσιαστεί σαν άγγελος του Βάνραλ (με τη χάρη της) και σαν δαίμονας του Σνάρκαλ (με την ευστροφία της). Την είχε ερωτευτεί σχεδόν αμέσως, από την πρώτη στιγμή που την ατένισε να μπαίνει στο κάστρο του, δηλώνοντας ότι, αν ο νέος Άρχοντας της Λάρμαρηνλ επιθυμούσε μια σύμβουλο, εκείνη προσφερόταν. Ο Άξαδορ τη δέχτηκε και, έκτοτε, πέρασαν αμέτρητες ώρες μαζί, προσπαθώντας να επιλύσουν προβλήματα της Επαρχίας, μετά από τους Πολέμους και την ανατροπή του καθεστώτος.

Η ερωτική τους σχέση, φυσικά, δεν ήταν φανερή, αλλά ούτε και κρυφή ακριβώς. Ο Άξαδορ απλά δεν ήθελε να γίνει βούκινο και να το μάθει η σύζυγός του και να στενοχωρηθεί, γιατί, εξάλλου, δεν είχε κανένα παράπονο μαζί της.

Η Θορκάνη, από τη μεριά της, δε διαφωνούσε. Αντιλαμβανόταν ότι, πολλές φορές, είναι καλύτερα να είσαι η δύναμη πίσω από το θρόνο, παρά η δύναμη πλάι στο θρόνο. Επιπλέον, απολάμβανε τα φιλήματα του Άρχοντα Άξαδορ, καθώς και τα ερωτικά του βίτσια· έτσι, συχνά, οι προσωπικές τους συνεδριάσεις για τα θέματα της Επαρχίας –οι προσωπικές τους συνεδριάσεις που ήταν *πραγματικές*, όχι προσχήματα– κατέληγαν στο κρεβάτι, ή στην καρέκλα, ή στο τραπέζι, ή στο πάτωμα. Σύντομα, η Θορκάνη ανακάλυψε ότι ο Άξαδορ είχε μια ιδιαίτερη όρεξη για κάθε είδους ερωτικό παιχνίδι, όσο αλλόκοτο κι αν ήταν· οπότε κι εκείνη δε δίσταζε πλέον να εξωτερικεύει κάθε δική της, *αυνήθιστη* τάση. Εξεπλάγη, δε, όταν είδε ότι πολλά απ'αυτά που της άρεσαν άρεσαν και σ'εκείνον.

Ωστόσο, παρά τη στενή τους σχέση, η Θορκάνη ποτέ δεν είχε επιχειρήσει ν'ασκήσει καμία επιρροή επάνω του. Δεν υπήρχε και λόγος, εξάλλου· στα περισσότερα θέματα συμφωνούσαν, και σ'αυτά που δε συμφωνούσαν δεν ήταν τίποτα σπουδαία: κι αφού ο Άξαδορ ήταν Έπαρχος εδώ και τα εδάφη τούτα δικά του, η Θορκάνη το θεωρούσε λογικό να μην του αντιτίθεται.

Τώρα, όμως, κάτι πολύ σημαντικό είχε συμβεί. Κάτι που δεν της άρεσε. Ο Σάρναλ, ερχόμενος στη Λάρμαρηλ σαν δαρμένο σκυλί, είχε αποφασίσει να νομιμοποιήσει τη θρησκεία του Άνκαραζ στο Ένρεβηλ. Τη θρησκεία του Άνκαραζ! Χωρίς να υπολογίζει τι αντίκτυπο θα είχε αυτή του η κίνηση για τη χώρα ολόκληρη. Πώς θα τους έβλεπαν τα άλλα βασίλεια των Ωθράγκος, μετά από τούτο; Είχαν παραβεί μια διεθνή συμφωνία, απροκάλυπτα, δίχως να ρωτήσουν κανέναν...

Και ο Άξαδορ το έβλεπε, και δυσανασχετούσε. Η Θορκάνη μπορούσε να το καταλάβει ότι δυσανασχετούσε. Ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ είχε πολεμήσει στη Φεν εν Ρωθ, και ήξερε τους ιερείς του Άνκαραζ από πρώτο χέρι· είχε δει την καταστροφή που είχε προκαλέσει εκεί η καταραμένη τους θρησκεία, και είχε αποφασίσει ότι ο Πολέμαρχος ήταν θεός δαιμονικός και αχρείαστος, καλύτερα μακριά από τους Ωθράγκος παρά κοντά τους. Δεν ήταν ο Άξαδορ σαν κάτι άλλους πολεμιστές, που είχαν επιστρέψει από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ αποζητώντας κι άλλο αίμα, κι άλλες λεηλασίες, κι άλλες καταστροφές, μην μπορώντας να διώξουν την πολεμική μάνητα από μέσα τους, ανίκανοι να απολαύσουν την ειρήνη, τώρα που είχε, επιτέλους, έρθει. Όχι, ο Άξαδορ δεν ήταν σαν κι αυτούς.

Αλλά ήταν φίλος του Σάρναλ. Στενός του φίλος. Πιστός του φίλος.

Δε μπορώ να του ζητήσω να τον προδώσει. Αν του το ζητήσω, απλά θα αρνηθεί, και ίσως ακόμα και να με αντιπαθήσει γι' αυτό. Πρέπει να τον κάνω να το δει από μόνος του· να δει ότι χρειάζεται να πάρει κάποια μέτρα, για το καλό του Ένρεβηλ...

Έτσι, όταν ήταν οι δυο τους, του μίλησε, εκφράζοντάς του την ανησυχία της για τη νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ· λέγοντάς του πως αυτό θα έκανε τα υπόλοιπα βασίλεια των Ωθράγκος να στραφούν εναντίον τους.

«Ποτέ ξανά δε θα δουν τον Σάρναλ ως φίλο· τ-τώρα θα είναι για πάντα εχθρός τους. Έσπασε μια πολύ σημαντική συμφωνία.»

Ο Άξαδορ φαινόταν προβληματισμένος, καθώς ακουμπούσε την πλάτη του στην καρέκλα· αλλά δε μίλησε.

Η Θορκάνη έγλειψε τα χείλη. «Ξε-ξέρεις τι γράφει η συμφωνία; Ότι έγινε μεταξύ όλων των αρχιερέων του Βάνραλ, από κάθε βασίλειο, και μεταξύ όλων των βασιλέων. Και μπορεί να λυθεί πάλι μόνο με τη συναίνεση όλων τους, ή των διαδόχων τους. Αλλιώς, η νομιμο-

ποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ, ή η υπόθαλψη των πιστών του, θ-θεωρούνται παράνομα.»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Άξαδορ, και αναστέναξε. «Αλλά τι μπορούμε να κάνουμε; Αφού ο Βασιληάς μας αποφάσισε ότι είναι καλύτερα έτσι.... Κι επιπλέον, εμπιστεύομαι την κρίση του, Θορκάνη. Ξέρει τι κάνει. Ίσως αυτός να είναι ο μόνος τρόπος για να σωθεί το Ένρεβηλ.»

«Ή-ή ο μόνος τρόπος για να καταστραφεί.»

«Ο Σάρναλ δε θα κατέστρεφε τη χώρα. Ίσα-ίσα που θέλει να διώξει το Μαύρο Πρίγκιπα και ν'απομακρύνει τον έλεγχο του Νόρβηλ από πάνω μας.»

Η Θορκάνη αναστέναξε. Σηκώθηκε απ'την καρέκλα της και κάθισε στα γόνατά του. «Αγάπη μου,» είπε, καθώς τα χέρια του τυλίγονταν γύρω απ'τη μέση της και χαίδευαν τις καμπύλες των μηρών της, στέλνοντας ένα ηδονικό γαργάλισμα από τα στήθη της ως την κοιλιά της, «ο Σάρναλ απλά προσπαθεί να κρατηθεί στην εξουσία. Για-για εκείνον ίσως η νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ να είναι συμφέρουσα, αλλά για το Ένρεβηλ είναι;»

«Και τι θα ήταν καλύτερο;» ρώτησε ο Άξαδορ, κοιτάζοντας το πρόσωπό της. «Να πολεμήσουμε μόνοι μας εναντίον του Μαύρου Πρίγκιπα; Εναντίον του Νόρβηλ; Θα ηττηθούμε.»

Όχι, σκέφτηκε η Θορκάνη· ο Σάρναλ θα ηττηθεί. Αν τον παραδώσουμε στον Πρίγκιπα Ήλμον, δε θα χάσουμε τίποτα. Αλλά δεν μπορούσε να το πει, δεν μπορούσε να το προτείνει· γιατί έβλεπε καθαρά ότι κάτι τέτοιο ούτε που περνούσε από το μυαλό του Άξαδορ. Δε θα πρόδιδε τον Σάρναλ, σε καμία περίπτωση, όσο κι αν διαφωνούσε με τις αποφάσεις του. Του χρωστούσε πολλά, και τον εμπιστευόταν πολύ. Και, όσο κι αν η Θορκάνη τού έλεγε πως η απόφαση για νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ θα έριχνε το Ένρεβηλ στα μάτια των υπόλοιπων βασιλείων των Ωθράγκος, εκείνος δεν έδειχνε παρά στενοχωρημένος και απεγνωσμένος. Το έβλεπε μονάχα ως αναγκαίο κακό. Ένα κακό που αδυνατούσε να αποφύγει, λες και δεν υπήρχε εναλλακτική λύση...

Αλλά υπήρχε! Υπήρχε εναλλακτική λύση. Η Θορκάνη, όμως, δεν ήξερε πώς να τον κάνει να τη δει: να τη δει από μόνος του, χωρίς ε-

κείνη να του το πει ξεκάθαρα· γιατί, αν του το έλεγε, η αντίδρασή του, μάλλον, θα ήταν σπασμωδική και αρνητική.

Οι ημέρες περνούσαν, και οι ανατολικοί άρχοντες άρχισαν να συγκεντρώνονται στο κάστρο του Άξαδορ, για το συμβούλιο του Σάρναλ... ενώ η Θορκάνη δεν είχε καταφέρει να κάνει καμία πρόοδο με τον εραστή της. *Δε θα τον στρέψω ποτέ εναντίον του Βασιλιά του. Δε γίνεται.*

Επομένως, αναρωτήθηκε μήπως εκείνη θα έπρεπε να αναζητήσει κάποια εναλλακτική λύση. Κάποια λύση που δεν την έμπλεκε σε προδοσία, που άφηνε τα χέρια της καθαρά, αλλά παρέδιδε τον Σάρναλ στον Μαύρο Πρίγκιπα...

Κεφάλαιο 16

Στο Κατόπι της Αρχόντισσας Κερλάννα

Δύο καβαλάρηδες βγήκαν από το παλάτι της Έλμας, μέσα στη βροχερή νύχτα. Ήταν κι οι δυο τους ντυμένοι με κάπες, και είχαν τις κουκούλες τους στα κεφάλια· τα πρόσωπά τους δε φαίνονταν. Ο Σάρναλ, όμως, ήξερε ποιος ήταν, τουλάχιστον, ο ένας απ' αυτούς: η Αρχόντισσα Κερλάννα. Και ο άλλος, μάλλον, ήταν κάποιος σωματοφύλακάς της· η Έπαρχος ποτέ δε θα ταξίδευε τελείως μόνη.

Ο Σάρναλ παρέμεινε κρυμμένος στην πάροδο, μέχρι που είδε τους δύο καβαλάρηδες να κατευθύνονται προς την ανατολική πύλη της Έλμας, με τις οπλές των αλόγων τους να ηχούν επάνω στο πλακόστρωτο. Ύστερα, έτρεξε προς έναν στάβλο που είχε εντοπίσει σε μία από τις ανεπίσημες περιπολίες του στην πόλη (αυτές, δηλαδή, που έβγαινε μόνος, χωρίς τον Άσθαν και τους άλλους στρατιώτες).

Το μέρος βρισκόταν στην Κάτω Αγορά, κι αυτό σήμαινε πως ο Σάρναλ έπρεπε να περάσει από τη Σιθ-Έλμας, ώστε να φτάσει στην αντίπερα όχθη του ποταμού Λάηνηλ και στη δυτική μεριά της πόλης. Πράγμα που θα έδινε μεγάλο προβάδισμα στην Αρχόντισσα Κερλάννα και το συνοδό της. Ωστόσο, ο κατάσκοπος δεν ανησυχούσε, γιατί, κατά πρώτον, υποπτευόταν πως η Έπαρχος είχε πολύ δρόμο να κάνει επάνω στην κεντρική δημοσιά (δε θα έστριβε σε κάποια διακλάδωση κοντά στην Έλμας) και, κατά δεύτερον, ήταν βέβαιος πως δε θα ταξίδευε ιδιαίτερα απόψε· σύντομα, θα σταματούσε, για να προστατευτεί από τη βροχή. Απλά, είχε αποφασίσει να φύγει τώρα, και όχι το πρωί, ώστε να έχει την κάλυψη της νύχτας (και ν' αποφύγει και τις πιθανές ερωτήσεις του Στρατηγού Άσθαν).

Ο Σάρναλ πέρασε την πρώτη γέφυρα της Σιθ-Έλμας, διέσχισε το μικρό νησί, πέρασε την άλλη γέφυρα, και βρέθηκε στη δυτική μεριά της πόλης. Οι μπότες του πλατσούριζαν μέσα στα νερά της Οδού Γεφυρών, καθώς κατευθυνόταν, γρήγορα, προς τα δυτικά και έστριβε

νότια, για να μπει στην Κάτω Αγορά και να πάει στον στάβλο που είχε στο μυαλό του... τον οποίο, φυσικά, βρήκε κλειστό, μια τέτοια άγρια, βροχερή νύχτα.

Χτύπησε την πόρτα, δυνατά και πολλές φορές, μέχρι που ένας άντρας άνοιξε. «Είμαστε κλειστά, κύριε,» είπε.

«Χρειάζομαι ένα άλογο,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ. «Τώρα. Κι έχω τα λεφτά έτοιμα.» Σήκωσε ένα σακούλι, κουδουνίζοντάς το.

Ο άντρας τον κοίταξε διστακτικά. Ύστερα, παραμέρισε από την πόρτα, αφήνοντάς τον να περάσει στο εσωτερικό του στάβλου. «Τι άλογο θα θέλατε, κύριε;»

Ο Σάρναλ παρατήρησε ότι άλλος ένας άντρας ήταν εδώ, καθισμένος μπροστά σ'ένα ξύλινο τραπέζι. Επάνω στο τραπέζι υπήρχε μια λάμπα λαδιού, δύο κούπες μπίρα, και κάρτες απλωμένες. *Μάλλον, τους διέκοιρα από κάποιο παιχνίδι.*

«Θέλω το μαύρο άλογο που έχεις εκεί πέρα,» δήλωσε ο Σάρναλ, δείχνοντας. «Το πουλάς πενήντα κορόνες, αλλά εγώ σου δίνω τριάντα διπλές κορόνες.» Του πέταξε το σακούλι με τα νομίσματα, το οποίο ο άντρας έπιασε, με τα δύο χέρια. «Σελώστε το και χαλινώστε το, γρήγορα.»

Οι σταβλίτες αλληλοκοιτάχτηκαν, για μια στιγμή, παραξενεμένοι που ο άγνωστος ήξερε τόσα πολλά· έπειτα, όμως, έπιασαν δουλειά, βγάζοντας το άλογο από τον περιορισμένο του χώρο κι αρχίζοντας να το ετοιμάζουν.

«Μας έχετε ξαναεπισκεφτεί;» ρώτησε ο άντρας που είχε ανοίξει την πόρτα στον Σάρναλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος.

Οι σταβλίτες προσπάθησαν, διακριτικά, να κοιτάξουν το πρόσωπό του μέσα απ'την κουκούλα, μα δεν τα κατάφεραν, καθώς οι σκιές του στάβλου ήταν πολλές και πυκνές.

Ετοίμασαν το άλογο και του το έδωσαν, ενώ ο ένας απ'αυτούς είχε χύσει τα νομίσματα του πουγκιού επάνω στο τραπέζι και τα μετρούσε.

«Μην ανησυχείτε. Τριάντα διπλές κορόνες είναι, όπως σας είπα,» τους διαβεβαίωσε ο Σάρναλ, παίρνοντας το ζώο από τα ηνία και βγάζοντάς το από τον στάβλο.

Όταν ήταν έξω, το καβάλησε κι άρχισε να ιππεύει, πιάνοντας την Οδό Γεφυρών και κατευθυνόμενος ανατολικά. Δεν κάλπαζε· οδηγούσε το άλογό του σε έναν άνετο τροχασμό. Γιατί ήξερε πως δεν κέρδιζε τίποτα, με το να τρέχει μέσα στην πόλη· το πολύ-πολύ να τραβούσε ανεπιθύμητα βλέμματα· την Αρχόντισσα Κερλάνα θα την προλάβαινε ούτως ή άλλως, παρακάτω. Ήταν βέβαιος.

Πέρασε από τη Σιθ-Έλμας και διέσχισε την ανατολική μεριά της πόλης, ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά στο παλάτι, νότιά του. Ο Άσθαν πρέπει ως τώρα να είχε μάθει τι γινόταν. Και ο Σάρναλ ήλπιζε να φερόταν συνετά, όπως πάντα. Ο Στρατηγός μπορεί να μην ήταν δαιμόνιος νους, αλλά, σίγουρα, ήταν καλός στη δουλειά του. Δεν έπαιρνε ανούσια ρίσκα και, γενικότερα, ήξερε τι έκανε. Αν δεν ήξερε κάτι, δεν το έκανε καθόλου. Το μόνο του μειονέκτημα ήταν ότι είχε αναπτύξει μια συμπάθεια γι' αυτή την υπηρέτρια, τη Λερβάρη· αλλά, τέλος πάντων, δεν ήταν και κάτι το σπουδαίο...

Ο Σάρναλ πλησίασε την ανατολική πύλη της Έλμας και είδε τους φρουρούς να του ρίχνουν ερευνητικά βλέμματα· κανένας, όμως, δεν επιχείρησε να τον σταματήσει. Έτσι, πέρασε κάτω από το μισοσηκωμένο κιγκλίδωμα και βγήκε στη μεγάλη δημοσιά του Ένρεβηλ.

Μερικά χιλιόμετρα παρακάτω, και ενώ είχε προσπεράσει κάτι καλλιεργήσιμες περιοχές, ατένισε μια φωτιά κοντά σ' έναν λόφο. Η Αρχόντισσα Κερλάνα και ο σωματοφύλακάς της, αναμφίβολα.

Ο Σάρναλ σταμάτησε το άλογό του μέσα σ' ένα σύδεντρο, το έδεσε στο χοντρό κλαδί ενός δέντρου, κι απομακρύνθηκε. Τυλιγμένος στο σκοτάδι της νύχτας και στη βροχή, έκανε τον κύκλο του λόφου και τον ανέβηκε από την άλλη μεριά, σκαρφαλώνοντας επάνω σε μια χορταριασμένη πλαγιά του και κοιτάζοντας κάτω, τη φωτιά και τις δύο φιγούρες που βρίσκονταν καθισμένες εκατέρωθεν της, κουκουλωμένες στις κάπες τους, καθώς προσπαθούσαν να προστατευτούν από τη νεροποντή. Τα άλογά τους ήταν δεμένα λίγο παραπέρα.

Απόψε, αποκλείεται να καταφέρω να δω τα πρόσωπά τους, σκέφτηκε ο Σάρναλ. Αλλά, σίγουρα, αυτοί ήταν. Απλά, είχε έρθει για να βεβαιωθεί ότι δύο ταξιδιώτες κάθονταν κοντά στη φωτιά, και όχι περισσότεροι ή λιγότεροι (πράγμα που θα σήμαινε ότι δεν ήταν η Κερλάνα κι ο συνοδός της).

Κατέβηκε το λόφο, από τη μεριά που τον είχε ανεβεί, και επέστρεψε στο άλογό του. Κάθισε κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, χωρίς ν'ανάψει φωτιά (δεν ήθελε ν'αντιληφτούν την παρουσία του), κι έβγαλε λίγο ψωμί από το σάκο του, για να φάει. Ήταν το μόνο φαγώσιμο που είχε μαζί του.

Το πρωί, ο Σάρναλ –που, συνολικά, δεν είχε κοιμηθεί πάνω από τρεις ώρες, για παν ενδεχόμενο– είδε τους δύο καβαλάρηδες να συνεχίζουν το ταξίδι τους. Η βροχή είχε σταματήσει και ο δρόμος ήταν γεμάτος λάσπες, αλλά αυτό δεν έμοιαζε να τους καθυστερεί ιδιαίτερα. Ο Σάρναλ καβάλησε το άλογό του και τους ακολούθησε, καθώς πήγαιναν ανατολικά, φροντίζοντας πάντα να διατηρεί μια απόσταση ασφαλείας, ώστε να μην τον καταλάβουν.

Τα μέρη ήταν ορεινά από εδώ και πέρα, κι ετούτο εξυπηρετούσε τον κατάσκοπο, γιατί η δημοσιά έκανε διαρκώς σκαμπανεβάσματα, επομένως εκείνος μπορούσε εύκολα να κρύβεται. Στα βόρεια και στα νότια, έβλεπε βουνοπλαγιές, καθώς και βουνοκορφές, όπου τα χιόνια δεν είχαν λιώσει. Σε πολλά σημεία, αετοφωλιές υπήρχαν, και τα μεγάλα πουλιά πετούσαν τριγύρω, ψάχνοντας για θηράματα. Ο Σάρναλ είδε ένα τους να κατέρχεται, σαν βέλος, ν'αρπάζει έναν λαγό, και να πετά επάνω ξανά. Τι υπέροχοι κυνηγοί που ήταν οι αετοί...

Όταν άκουσε νερό να τρέχει από μια ρεματιά ανάμεσα στα βράχια, βγήκε από τη δημοσιά και πλησίασε, για να ποτίσει το άλογο του και να γεμίσει το φλασκί του. Ύστερα, συνέχισε να παρακολουθεί την Αρχόντισσα.

Το γεγονός ότι δεν είχε φαγητό μαζί του τον προβλημάτιζε. Χτες βράδυ, είχε φροντίσει να μη φάει πολύ από το ψωμί του, αλλά, όσο λίγο κι αν έτρωγε, αποκλείεται να τον κρατούσε για πάνω από μία ημέρα –μία *πεινασμένη* ημέρα. Ο Σάρναλ μπορούσε να κυνηγήσει, αν ήθελε· *ήξερε* να κυνηγά. Αλλά, για να το κάνει, θα έπρεπε η Κερλάννα να του δώσει την ευκαιρία: να σταματήσει, για αρκετή ώρα, σε περιοχή όπου είχε θηράματα. Και ήταν αμφίβολο αν τούτο θα συνέβαινε. Οπότε, έπρεπε να είναι προετοιμασμένος ν'αντέξει χωρίς φαγητό για καμια δυο-μέρες, αναλόγως πόσο θα κρατούσε το ταξίδι τους.

Το μεσημέρι, η Αρχόντισσα έκανε στάση, και ο σωματοφύλακός της άναψε φωτιά. Ο Σάρναλ δεν μπορούσε να δει τα χαρακτηριστικά

του άντρα από την απόσταση όπου βρισκόταν. Ούτε τα χαρακτηριστικά της γυναίκας μπορούσε να δει, βέβαια, αλλά αυτή ήξερε ποια ήταν. Ο συνοδός, όμως, ίσως να ήταν ο οποιοσδήποτε· ίσως να ήταν ακόμα κι ο «ξάδελφος Σάβελαν».

Ο Σάρναλ πλησίασε τη μικρή κατασκήνωση, κρύβοντας τον εαυτό του πίσω από κάτι μεγάλα βράχια. Από εδώ, και οι δύο ταξιδιώτες φαίνονταν καθαρά. Η γυναίκα ήταν, όντως, η Κερλάννα, με τα μακριά της μαλλιά δεμένα κότσο. Ήταν ντυμένη ταξιδιωτικά και το πρόσωπό της δεν ήταν βαμμένο, όπως στο παλάτι· όμως η Αρχόντισσα εξακολουθούσε να έχει αυτή την περίεργη αύρα. Την αύρα που την έκανε να δείχνει εντυπωσιακή και μεγαλοπρεπή. Ακόμα κι ο Σάρναλ, που οι γυναίκες δεν τον προσέλκυαν αλλά προτιμούσε τους άντρες, την έβρισκε εντυπωσιακή και μεγαλοπρεπή.

Ο σωματοφύλακας δεν ήταν ο Σάβελαν. Ήταν ένας άντρας που ο κατάσκοπος δεν είχε ξαναδεί, με μαύρα, μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, και μεγάλο, γωνιώδες πρόσωπο με μουστάκι. Φορούσε φολιδωτή αρματωσιά κάτω απ'την κάπα του, και στη μέση του ήταν θηκαρωμένο ένα ξίφος. Τα μάτια του ήταν παρατηρητικά, αλλά όχι έξυπνα· ο Σάρναλ ήξερε ότι δεν κινδύνευε απ'αυτόν, εκτός κι αν φερόταν πολύ ανόητα. *Αν είμαι προσεκτικός, και συνεχίσω να διατηρώ απόσταση ασφαλείας, αποκλείεται ποτέ να με προσέξει.*

Στράφηκε κι επέστρεψε στο άλογό του, κινούμενος πάλι πίσω απ'τους μεγάλους βράχους.

Προσπάθησε να βρει τίποτα φαγώσιμο εκεί γύρω και, σύντομα, εντόπισε κάτι ρίζες που γνώριζε ότι ήταν μη-δηλητηριώδεις και θρεπτικές. Έσκαψε, με το ξιφίδιό του, και τις ξέθαιψε. Δεν τις έφαγε, όμως, γιατί ήταν πικρές, όπως είχε διαπιστώσει παλιότερα· προτίμησε να φάει το τελευταίο κομμάτι ψωμιού που του είχε απομείνει.

Όταν η Κερλάννα κι ο συνοδός της έσβησαν τη φωτιά τους και συνέχισαν το ταξίδι τους, ο Σάρναλ τούς ακολούθησε πάλι. Η ημέρα πέρασε χωρίς επεισόδια και, το βράδυ, η Αρχόντισσα μπήκε στο πανδοχείο ενός χωριού, για να ξεκουραστεί. Το χωριό βρισκόταν στην πλαγιά ενός βουνού και δίπλα του ήταν ένας καταρράκτης. Ο Σάρναλ σταμάτησε κοντά στον καταρράκτη, όπου παρατήρησε ότι μπορούσε να έχει καλή θέα του πανδοχείου, το οποίο ονομαζόταν «Ο Γκρίζος Λύκος» –ένα μάλλον συνηθισμένο όνομα.

Η νύχτα ήταν γαλήνια και ήσυχη, όπως όλες οι νύχτες ύστερα από την εξαφάνιση του ήλιου και του φεγγαριού. Ελάχιστοι ήχοι ακούγονταν, κι αυτοί έμοιαζαν ν'αντηχούν πολύ δυνατά.

Το φτερούγισμα ενός νυχτοπουλιού.

Το αλύχτημα ενός βουνίσσιου λύκου.

Το πλατσούρισμα ενός αμφίβιου ερπετού.

Ο Σάρναλ κοιμήθηκε περισσότερο απ'όσο ήθελε να κοιμηθεί. Ωστόσο, το πρωινό φως τον ξύπνησε αμέσως, και τα μάτια του εστιάστηκαν στο πανδοχείο. Σε λίγο, είδε την Κερλάνα και το σωματοφύλακά της να φεύγουν, και τους πήρε στο κατόπι.

Άλλη μια μέρα πέρασε, χωρίς κανένα σημαντικό επεισόδιο. Το μεσημέρι, ο Σάρναλ, στήνοντας δόκανο, κατάφερε να πιάσει μια πέρδικα. Την καθάρισε αλλά δεν την έψησε για να τη φάει, θέλοντας ν'αποφύγει το άναμμα φωτιάς, όσο ακόμα μπορούσε. Έφαγε, λοιπόν, τη ρίζα που είχε μαζέψει χτες. Όσο πικρή κι αν ήταν, ήταν θρεπτική...

Το βράδυ βρήκε την Αρχόντισσα και το σωματοφύλακά της μέσα σ'ένα σκοτεινό δάσος. Ο δρόμος, σ'ετούτο το σημείο, περνούσε ανάμεσα από ψηλά δέντρα, με χοντρούς κορμούς και πυκνά φυλλώματα. Κουκουβάγιες ακούγονταν να κρώζουν όλη τη νύχτα, και η Κερλάνα έμοιαζε να μη μπορεί να κοιμηθεί· κάθε λίγο και λιγάκι άλλαζε πλευρό.

Ο Σάρναλ δεν είχε πρόβλημα· έτσι κι αλλιώς, δεν πολυκοιμόταν.

Το πρωί, αισθανόταν την κοιλιά του να διαμαρτύρεται, και αναρωτήθηκε πότε θα τελείωνε ετούτο το καταραμένο ταξίδι. Πόσο μακριά πήγαινε, τέλος πάντων, η Έπαρχος της Έλμας; Η Γόρλεχ ήταν ο προορισμός της;

Σήμερα το μεσημέρι, πρέπει να βρω κανένα καλυμμένο σημείο, για να ψήσω την πέρδικα...

Όταν όμως μεσημέριασε, έφτασαν σε μια αρκετά μεγάλη πόλη, την οποία ο Σάρναλ γνώριζε. Η Λάρμαρηλ, σκέφτηκε. Είχε περάσει από δώ αρκετές φορές. Σ'ετούτα τα μέρη διοικούσε ο Αρχοντας Άξαδορ, ένας από τους πιστότερους υπηκόους του Τυράννου και φίλος του από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ.

Η δημοσιά διακλαδιζόταν, λίγο πριν από τη δυτική πύλη της πόλης, και το ένα της παρακλάδι πήγαινε βόρεια, προς το κάστρο που ήταν

χτισμένο στις πλαγιές των βουνών. Το κάστρο του Άξαδορ. Περιώνυμο μέρος. Απώρονητο, έλεγαν· μπορούσε ν'αντέξει αιώνες πολιορκίας. Βέβαια, στην πραγματικότητα, ποτέ δεν είχε υποστεί μια τέτοια δοκιμασία· γιατί, αν την είχε υποστεί, τότε θα είχε απομυθοποιηθεί, πίστευε ο Σάρναλ.

Η Κερλάνα και ο σωματοφύλακός της ακολούθησαν το βόρειο παρακλάδι του δρόμου, ανηφορίζοντας προς το επιβλητικό φρούριο. Ο κατάσκοπος σταμάτησε το άλογό του, ατενίζοντάς τους από απόσταση. Είδε την πύλη του κάστρου ν'ανοίγει και να τους υποδέχεται στο εσωτερικό, προτού κλείσει πίσω τους.

Νομίζω ότι έχω αρχίσει να καταλαβαίνω τι συμβαίνει...

Και, μπαίνοντας στη Λάρμαρηλ, οι υποψίες του όχι μόνο επιβεβαιώθηκαν, αλλά διαπίστωσε ότι τα πράγματα ήταν χειρότερα απ'ό,τι περίμενε· πολύ, πολύ χειρότερα.

Στο στρατώνα της πόλης ανέμιζε μια σημαία με το σύμβολο του Άνκαραζ, του Θεού του Πολέμου (ένα όρθιο, πορφυρό, ακτινοβόλο ξίφος), πλάι στη σημαία του Τυράννου (ένας πύργος περιστοιχισμένος από τέσσερα σπαθιά, που σχημάτιζαν έναν ρόμβο από λεπίδες γύρω του). Ο Σάρναλ μπορούσε να δει τα λάβαρα, καθώς περνούσε τη δυτική πύλη της Λάρμαρηλ, κι αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχει τη ράχη του. Ο Τύραννος πρέπει να είχε νομιμοποιήσει τη θρησκεία του Άνκαραζ, προκειμένου να συγκεντρώσει τα σκυλιά του Πολέμαρχου με το μέρος του και να κατατροπώσει τον Μαύρο Πρίγκιπα. Η κατάσταση ήταν άκρως επικίνδυνη.

Πηγαίνοντας στην αγορά, στο κέντρο της πόλης, ο Σάρναλ είδε ότι οι ιερείς του Άνκαραζ είχαν στήσει ένα κατασκευάσμα από ξύλο και ύφασμα, κάτι που έμοιαζε με σκηνή εμπόρου, σκηνή θεάτρου, και εξέδρα συγχρόνως, αλλά, στην πραγματικότητα, ήταν –ο κατάσκοπος μπορούσε εύκολα να το καταλάβει– ένας πρόχειρος ναός του Κυρίου τους. Σπαθιά, ασπίδες, και δόρατα ήταν κρεμασμένα σε διακοσμητικούς σχηματισμούς, και μαγκάλια έκαιγαν δεξιά κι αριστερά της εισόδου, ενώ στο εσωτερικό ο Σάρναλ έβλεπε έναν στρογγυλό βωμό. Μια γυναίκα, ντυμένη με μαύρο ράσο –επάνω στο οποίο ήταν κεντημένο, με κόκκινη κλωστή, το σύμβολο του Άνκαραζ–, στεκόταν στην άκρη της εξέδρας, κηρύττοντας στο πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο από κάτω: λέγοντας πως μεγάλος πόλεμος θα ξεκινούσε

και μονάχα όσοι μάχονταν γενναία και θαρρετά θα θριάμβευαν, γιατί αυτούς θα ευνοούσε ο Πολέμαρχος.

Έξω από τον πρόχειρο ναό, τρεις ιερομαχητές του Άνκαραζ στρατολογούσαν άντρες και γυναίκες που επιθυμούσαν να πολεμήσουν εν ονόματι του Άρχοντα της Μάχης, διαβεβαιώνοντάς τους πως, υπηρετώντας τον Πολέμαρχο, υπηρετούσαν τον δικαιοματικό τους Βασιλιά, Σάρναλ ε Φίντιμιν, προκειμένου ν' αποτινάξει τους Νορβήλιους που είχαν έρθει στο Ένρεβηλ για να τους σκλαβώσουν, να τους κάνουν επαρχία του Νόρβηλ.

Και υπάρχουν άνθρωποι που τα πιστεύουν αυτά! σκέφτηκε ο Σάρναλ, οργισμένος. *Οι κρετίνοι! Τόσα χρόνια αγωνιζόμασταν για να τους απελευθερώσουμε από τον Τύραννο, και τώρα που το θηρίο πεθαίνει, αυτοί προσπαθούν να το αναστήσουν! Πόσο ηλίθιος μπορεί να είναι ο κόσμος, τέλος πάντων;...*

Ο κατάσκοπος άφησε τ' αλόγό του στο στάβλο ενός πανδοχείου της αγοράς, πληρώντας τον νεαρό σταβλίτη παραπάνω, για να το φροντίσει και να το περιποιηθεί όσο καλύτερα μπορούσε. Ύστερα, μπήκε στην τραπεζαρία του πανδοχείου και παράγγειλε ένα χορταστικό γεύμα, το οποίο καταβρόχθισε, ακούγοντας τις παραπάνω από έντονες συζητήσεις του κόσμου. Σύντομα, οι υποψίες του επιβεβαιώθηκαν στο έπακρο: έμαθε πως ο Τύραννος βρισκόταν στο κάστρο του Άρχοντα Άξαδορ και πως είχε συγκαλέσει όλους τους άρχοντες του ανατολικού Ένρεβηλ, για να συνεδριάσουν και να πολεμήσουν τον Μαύρο Πρίγκιπα, στη Φίρθμας.

Το δυτικό Ένρεβηλ, έλεγαν ορισμένοι από τους θαμώνες του πανδοχείου, μας έχει προδώσει. Έχει πάει με τους Νορβήλιους. Ποιος ξέρει τι πρόσφερε ο Οίκος των Γάθνιν στους δυτικούς άρχοντες...

Ορισμένοι άλλοι, όμως, διαφωνούσαν και κουνούσαν τα κεφάλια τους, ψιθυρίζοντας αναμεταξύ τους. Ευτυχώς, υπήρχαν ακόμα άνθρωποι με λογική, σκέφτηκε ο Σάρναλ. Ωστόσο, σίγουρα, φοβόνταν να μιλήσουν, μην τους θεωρήσουν προδότες και τους πάνε στα μπουντρούμια ή στα ανακριτήρια. *Τα ίδια πάντα, με τον συνονόμάτο μου. Αρχει δια φόβου. Στο τέλος, αυτό θα είναι που θα τον καταστρέψει...* Ο Σάρναλ, όμως, δεν αισθανόταν και τόσο βέβαιος για τούτη την τελευταία σκέψη του. Κάτι τέτοια γίνονταν μόνο στα παραμύθια, όπου το κακό τέρας έχανε τη μάχη λόγω κάποιου τραγικού

ελαττώματός του, το οποίο θεωρούσε προτέρημα αλλά, στην πραγματικότητα, δεν ήταν.

Όταν χόρτασε, ο κατάσκοπος βγήκε από το πανδοχείο και πήγε μια βόλτα στον Ναό του Βάνραλ, ο οποίος ήξερε ακριβώς πού βρισκόταν μέσα στην πόλη. Πλησιάζοντάς τον, είδε ότι οι πόρτες του ήταν κλειδαμπαρωμένες και τα παράθυρά του το ίδιο. Οι ιερείς έκαναν σιωπηλή διαμαρτυρία, για τη νομιμοποίηση της θρησκείας του Άν-καραζ, πράξη την οποία, αναμφίβολα, θεωρούσαν απαράδεκτη και αχαρκτήριστη από μέρος του Τυράννου. Ορισμένοι άντρες και γυναίκες βρίσκονταν γονατισμένοι μπροστά στα σκαλοπάτια του Ναού, με τα δάχτυλα των χεριών τους μπλεγμένα, ή τα κεφάλια τους κατεβασμένα στο πλακόστρωτο. Οι ιερωμένοι δεν τους άφηναν να μπουκ, αλλά εκείνοι, παρ'όλα αυτά, επιθυμούσαν να προσευχηθούν στον Βάνραλ. Ο Σάρναλ αναρωτήθηκε ποιες μπορεί να ήταν οι προσευχές τους. Να νικήσει ο Τύραννος τον Μαύρο Πρίγκιπα; Να νικήσει ο Μαύρος Πρίγκιπας τον Τύραννο; Ή, μήπως, αδιαφορούσαν ποιος θα νικούσε και προσεύχονταν μόνο να είναι καλά εκείνοι κι οι οικογένειές τους; Ναι, μάλλον, το τελευταίο θα προσεύχονταν οι περισσότεροι...

Πρέπει να επιστρέψω στην Έλμας, σκέφτηκε ο Σάρναλ, και μετά, να πάω στη Φίρθμας. Ο Πρίγκιπας Ήλμον πρέπει να μάθει, το συντομότερο δυνατό, τι συμβαίνει σε τούτα τα μέρη.

Ωστόσο, αποφάσισε να μη φύγει αμέσως· είχε ήδη αρχίσει να απογευματιάζει και ήταν καλύτερα να αναχωρήσει με την αυγή. Εν τω μεταξύ, μπορούσε να κάνει μερικές ακόμα βόλτες στην πόλη, να μάθει όσο το δυνατόν περισσότερα. Ακόμα και η παραμικρή πληροφορία πιθανώς να φαινόταν χρήσιμη στις μέρες που θ'ακολουθούσαν.

Κατευθύνθηκε νότια, στο παλιό παλάτι. Το παλάτι όπου έμενε ο Πρίγκιπας Τόρντελ, ο αδελφός της Βασίλισσας Κυρκάνα, όταν ήταν ζωντανός. Μετά το θάνατό του, το μέρος είχε μετατραπεί σε ανακρίτηριο, φυλακές, και βάση για τα Αφτιά του Τυράννου. Ήταν ένα οικοδόμημα που ο λαός φοβόταν και απέφευγε, όπως το σπίτι του Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Ή, μάλλον, όχι, σκέφτηκε ο Σάρναλ, οι οίκοι του Σάλ'γκρεμ'ρωθ ήταν πολύ καλύτεροι από το Παλάτι του Σκότους, όπως ονόμαζε ο κόσμος το παλιό ανάκτορο του Πρίγκιπα Τόρντελ.

Σ'αυτούς μπορούσε κανείς να βρει ηδονή (κοινωνικώς αποδεκτή ή μη)· στο παλάτι, όμως, ο πόνος βασιλευε.

Και, καθώς ο Σάρναλ το πλησίαζε, παρατήρησε ότι εξακολουθούσε να βασιλεύει. Κανένας δεν ήταν κοντά του, και δύο αρματωμένοι φρουροί στέκονταν στην είσοδο του κήπου του. Το εσωτερικό ήταν σκοτεινό, εκτός από μερικά ασθενικά φώτα, που φαίνονταν μέσα από τα παράθυρα. Οι ανακριτές επίτηδες έστηναν όλο αυτό το μουντό σκηνικό· ήθελαν να τρομάζουν τους πολίτες: αυτή ήταν η δουλειά τους.

Οι φύλακες του παλατιού κάρφωσαν τα μάτια τους επάνω στον Σάρναλ, καθώς εκείνος περνούσε από κοντά. Εξάλλου, δεν υπήρχε και κανείς άλλος εκεί γύρω για να κοιτάζουν. Ο κατάσκοπος δεν επιτάχυνε το βήμα του, ούτε έδειξε να τους φοβάται· συνέχισε να βαδίζει ανέμελα, και δεν του μίλησαν.

Το υπόλοιπο απόγευμα, το πέρασε στην αγορά της Λάρμαρηνλ, ακούγοντας τις φήμες που κυκλοφορούσαν και επισκεπτόμενος τα δημόσια λουτρά, για να κάνει ένα γρήγορο μπάνιο.

Τελικά, το μπάνιο δεν έμελλε να είναι τόσο γρήγορο όσο σκόπευε.

Βρισκόταν μόνος του, μέσα σ'ένα από τα πέτρινα λουτρά, όταν μια γυναίκα παραμέρισε την κουρτίνα αρκετά ώστε να φανεί η ιερατική της ενδυμασία. Λευκός χιτώνας και γαλανός μανδύας. Μια ιέρεια του Βάνραλ. Τι έκανε εδώ; Γιατί δεν ήταν κλεισμένη στο Ναό, μαζί με τους άλλους;

«Με συγχωρείτε,» είπε, «αλλά όλα τα υπόλοιπα λουτρά είναι γεμάτα· θα σας πείραζε να έρθω;»

Ο Σάρναλ δεν το έβρισκε και πολύ ελκυστικό ως ιδέα, να είναι στο ίδιο λουτρό με μια γυναίκα. Δε θα μπορούσε να ήταν ένας *ιερέας* του Βάνραλ, αντί για μία ιέρεια; *Είμαι άτυχος, φαίνεται...* Ωστόσο, ίσως να κατάφερνε να μάθει κάτι χρήσιμο. Κατ'αρχήν, και μόνο η παρουσία της εδώ ήταν παράξενη.

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκε. «Ελάτε.» Μετακινήθηκε στη γωνία του λουτρού, στρέφοντας το βλέμμα στο πλάι.

Η ιέρεια γδύθηκε και μπήκε στο νερό, παραμένοντας σε απόσταση από τον κατάσκοπο και δένοντας τα μαύρα της μαλλιά κότσο.

Ο Σάρναλ στράφηκε να την αντικρίσει. «Νόμιζα ότι όλοι οι ιερωμένοι ήταν στο Ναό,» είπε, «σε ένδειξη διαμαρτυρίας.»

«Δεν είμαι από αυτόν το Ναό,» τόνισε η γυναίκα.

«Είσαι, όμως, ιέρεια του Βάνραλ, σωστά;» Ο Σάρναλ ύψωσε ένα φρύδι.

«Προφανώς,» αποκρίθηκε εκείνη, μαζεύοντας λίγο νερό στις χούφτες της, για να βρέξει το πρόσωπό της.

«Και συμφωνείς με τη νόμιμη παρουσία των ιερέων του Άνκαραζ στην πόλη;»

«Φυσικά και όχι!» είπε η ιέρεια, τόσο έντονα που, για μια στιγμή, ο Σάρναλ νόμισε ότι θα τον πλησίαζε για να τον χτυπήσει.

Ευέξαπτη! σκέφτηκε. «Από ποια πόλη είσαι;»

Η γυναίκα δίστασε ν'αποκριθεί. (*Έχει κάτι να κρύψει;*) Αλλά, τελικά, είπε: «Αυτή είναι η πόλη μου πλέον. Αλλά δε μένω στο Ναό· για την ώρα, τουλάχιστον.»

Ο Σάρναλ την κοίταξε με περιέργεια. Έκδηλη περιέργεια. Ήθελε η ιέρεια να καταλάβει την περιέργειά του. Ήθελε η όψη του να ρωτά: *Και πού μένεις, δηλαδή;*

Εκείνη, όμως, απέφυγε ν'απαντήσει. «Εσύ από πού είσαι;» είπε. «Από τούτα τα μέρη, ή ταξιδιώτης;»

«Ταξιδιώτης.»

«Πού πηγαίνεις;»

«Στη Γόρλεχ. Και τώρα, ψάχνω ένα καλό πανδοχείο για το βράδυ. Έχεις κάποιο να μου συστήσεις;»

«Δεν ξέρω την πόλη.»

Ο Σάρναλ μειδίασε. «Δεν την ξέρεις; Τι εννοείς; Πριν δε μου είπες ότι είσαι από εδώ;» Γέλασε. «Σε λίγο, θα μου πεις ότι δεν είσαι και πραγματική ιέρεια! Κάποτε γνώριζα έναν τύπο που είχε μεταμφιεστεί ιερέας για να—»

«Είμαι ιέρεια!» τον διέκοψε η γυναίκα.

Ωραία, σκέφτηκε ο Σάρναλ, *η αντίδραση που περίμενα.* Ασφαλώς, δεν πίστευε ότι ήταν μεταμφιεσμένη· φαινόταν ότι, όντως, ήταν ιέρεια από τον τρόπο που είχε πει «Φυσικά και όχι!» όταν εκείνος τη ρώτησε αν συμφωνούσε με τη νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ. Είχε αμφισβητήσει, όμως, την ιεροσύνη της για να την κάνει να του πει περισσότερα· γιατί είχε την αίσθηση ότι έκρυβε κάτι ύποπτο. Και ο Σάρναλ σπάνια έκανε λάθος σε τέτοια ζητήματα.

Γέλασε πάλι. «Είσαι παράξενη, πάντως...»

«Αλήθεια, ε; Γιατί;» Η όψη της φανέρωνε θυμό· έμοιαζε έτοιμη να φύγει από το λουτρό.

«Διότι δεν έχω δει άλλο ιερέα ή ιέρεια του Βάνραλ να κρύβει την κατοικία του, και μου φαίνεται παράξενο.»

«Δεν την κρύβω,» αντιγύρισε η ιέρεια. «Στο κάστρο του Άρχοντα Άξαδορ μένω.»

«Α-χα-χα-χα-χα-χα! Μου κάνεις πλάκα;» Φυσικά, τώρα του έλεγε την αλήθεια· ήταν βέβαιος. Αλλά φέρθηκε όπως νόμιζε ότι θα φερόταν κάποιος που δυσπιστούσε.

«Πώς τολμάς;» σφύριξε η ιέρεια. «Είσαι τελείως αγενής! Για να μην αναφέρουμε καν ότι δεν ξέρεις πώς να φέρεσαι σε μια ιερωμένη! Πού μεγάλωσες; Σε Ναό του Σάλ'γκρεμ'ρωθ;»

Ο Σάρναλ πήρε σοβαρή όψη. «Με συγχωρείτε, Σεβασμιότατη,» είπε, σαν να είχε ντροπιαστεί από την επίπληξή της, «δεν ήθελα να σας προσβάλω.»

Η ιέρεια αναστέναξε και φάνηκε να χαλαρώνει, σαν τώρα τα πράγματα να είχαν έρθει στη σωστή τους θέση.

«Μένετε στο κάστρο του Άρχοντα, λοιπόν; Εκεί όπου είναι τώρα κι ο Βασιληάς;»

Η ιέρεια ένευσε.

«Και πάλι, μη θεωρήσετε ότι ήθελα να σας προσβάλω,» είπε ο Σάρναλ, παριστάνοντας τον φοβισμένο. Δεν ήταν λίγες οι φορές που, υπό το καθεστώς του Τυράννου, κάποιος αθώος υπέφερε, επειδή είχε «προσβάλει» ένα πρόσωπο με εξουσία –άρχοντα, ανακριτή, ιερέα, φρούραρχο, ή ακόμα κι απλό στρατιώτη.

Η ιέρεια χαμογέλασε, σαν να της άρεσε που, ξαφνικά, είχε το πάνω χέρι. «Μην ταραξέσαι,» επιχείρησε να τον καθησυχάσει. «Δε θα σε κυνηγήσει κανένας. Δεν είμαι τόσο εκδικητική.»

Ο Σάρναλ ξεφύσησε, παριστάνοντας ότι ένα βάρος είχε φύγει από πάνω του. Μετά από λίγο, ρώτησε: «Έχετε μιλήσει στο Βασιλιά για τη θρησκεία του Άνκαραζ; Τι τον έκανε να τη νομιμοποιήσει; Ο κόσμος λέει διάφορα...»

«Ο Βασιληάς μας δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς,» αποκρίθηκε η ιέρεια. «Οι ιερείς του Άνκαραζ τον... τον εκβίασαν, ουσιαστικά. Του είπαν ότι θα πάνε με τον Μαύρο Πρίγκιπα, αν δε νομιμοποιήσει τη θρησκεία τους.»

«Καταλαβαίνω...» είπε ο Σάρναλ. «Αναγκαίο κακό, λοιπόν.»

Η ιέρεια αναστέναξε. «Ίσως...»

«Κι εσείς γιατί κατεβήκατε στην πόλη;»

«Για να δω τι κάνουν οι αδελφοί κι οι αδελφές μου, στο Ναό, και για να τους μιλήσω. Δε διαφώνησα μαζί τους, φυσικά. Παρότι αντιλαμβάνομαι ότι ο Βασιληάς μας πιθανώς να είναι παγιδευμένος, καταλαβαίνω πλήρως τη θέση τους.»

«Τους ενθαρρύνετε να συνεχίσουν τη διαμαρτυρία τους;»

«Εννοείται.»

«Είστε σοφή, Σεβασμιότατη. Μακάρι περισσότεροι ιερείς και άρχοντες να ήταν έτσι.»

«Υπάρχουν συνετοί άνθρωποι που μπορούν να διοικήσουν το Ένρεβηλ,» είπε η ιέρεια. «Είμαι σίγουρη γι' αυτό...» Κοίταξε το νερό, σκεπτική. Ύστερα, ύψωσε το βλέμμα. «Τέλος πάντων. Πρέπει να πηγαίνω. Χάρηκα που συζητήσαμε, ακόμα κι αν στην αρχή σε παρεξήγησα.»

Ο Σάρναλ μειδίασε. «Παρομοίως, Σεβασμιότατη.» Πλησιάζοντας, πήρε το δεξί της χέρι και το φίλησε, σκύβοντας το κεφάλι. «Ίσως να ξανασυναντηθούμε, κάποια στιγμή. Ονομάζομαι Άνερθαν.»

«Ρικέλθη,» συστήθηκε η ιέρεια, και στράφηκε στα πέτρινα σκαλοπάτια του λουτρού.

Ο Σάρναλ τής γύρισε την πλάτη, επιτρέποντάς της να σκουπιστεί και να ντυθεί με την ησυχία της –όχι πως είχε και καμία επιθυμία να την κρυφοκοιτάξει.

Όταν η Ρικέλθη έφυγε, ο κατάσκοπος βγήκε από το λουτρό για να σκουπιστεί και να ντυθεί κι εκείνος. *Όστε οι ιερείς του Άνκαραζ, εκβίασαν τον Τύραννο... Δεν αποκλείεται. Και πολύ φοβάμαι μην κάνουν το ίδιο και με τον Πρίγκιπα Ήλμον.*

Ή, μάλλον, σίγουρα θα το κάνουν...

Άρχισε να επιστρέφει στο πανδοχείο, για να κοιμηθεί. Όμως μια φασαρία στον κεντρικό δρόμο της αγοράς τον έκανε να σταματήσει και να κοιτάξει.

Τέσσερις άντρες, με σάκους στο κεφάλι, όπου υπήρχαν τρύπες για τα μάτια, είχαν περιτριγυρίσει την Ιέρεια Ρικέλθη, κρατώντας ξύλινα ρόπαλα.

«Τράβα πίσω στο μαντρί σου, σκύλα!» μούγκρισε ένας, σπρώχνοντάς τη και κάνοντάς τη να παραπατήσει και να πέσει στα χέρια του άντρα πίσω της.

«Έτσι κάνουν οι ιερείς του Βάνραλ;» γρύλισε ένας άλλος. «Παρατάνε τον κόσμο όταν έχει ανάγκη; Ε, τότε, καλύτερος ο Άνκαραζ, λέω εγώ!» γκάριξε, και κοπάνησε τη Ρικέλθη στην κοιλιά, με το ρόπαλό του. Εκείνη διπλώθηκε, βογκώντας.

Ο τέταρτος άντρας γέλασε, και ύψωσε το δικό του ρόπαλο.

Ο Σάρναλ αισθάνθηκε διχασμένος. Ουσιαστικά, δεν τον ενδιέφερε ετούτη η υπόθεση, και ούτε η ιέρεια ήταν φίλη του. Ούτε την είχε συμπαθήσει και τόσο πολύ, έπρεπε να παραδεχτεί. Ωστόσο, εξοργιζόταν από το γεγονός ότι τέσσερις τύποι είχαν συγκεντρωθεί γύρω από έναν άοπλο άνθρωπο και τον κοπανούσαν. Και η φρουρά δε φαινόταν να έρχεται. Μάλλον, όλη η κατάσταση ήταν στημένη από τους ιερείς του Άνκαραζ, που είχαν δει τη Ρικέλθη να περιφέρεται στους δρόμους της Λάρμαρηλ.

Ο Σάρναλ τινάχτηκε κι άρπαξε τον καρπό του άντρα, προτού προλάβει να κατεβάσει το ρόπαλό του. Εκείνος στράφηκε, αιφνιδιασμένος, και ο κατάσκοπος τον γρονθοκόπησε στη μύτη, σωριάζοντάς τον.

«Τι 'σαι συ;» μούγκρισε ο ροπαλοφόρος που είχε χτυπήσει τη Ρικέλθη στην κοιλιά.

«Περαστικός.»

«Δίνε του, τότε, για να μην τις φας!»

«Αφήστε την ιέρεια και θα φύγω μαζί της.»

Ο άντρας επιχείρησε να τον κοπανήσει κατακέφαλα, με το ρόπαλό του. Ο Σάρναλ απέφυγε το χτύπημα και τον κλότσησε στην κοιλιά, διπλώνοντάς τον. Του άρπαξε το όπλο του και τον βάρεσε στο πλάι του κεφαλιού. Ο κακοποιός έχασε τις αισθήσεις του.

Οι άλλοι δύο έφυγαν, τρέχοντας.

Ο Σάρναλ βοήθησε τη Ρικέλθη να σηκωθεί. «Είσαι καλά;»

Εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να συνέλθει. «Δεν έχω συνηθίσει... να με χτυπάνε στην κοιλιά.»

«Ποτέ δεν το συνηθίζεις, πίστεψέ με.»

Η Ρικέλθη βρήκε τη δύναμη να χαμογελάσει.

Ο Σάρναλ την πήρε, γρήγορα, από την αγορά, οδηγώντας την βορειοδυτικά, στην εσωτερική πύλη του κάστρου του Άξαδορ.

«Οι ευλογίες του Βάνραλ μαζί σου,» του είπε η Ρικέλθη, υψώνοντας το δεξί της χέρι και διαγράφοντας τον Αργυρό Ήλιο στο μέτωπό του.

«Ευχαριστώ, Σεβασμιότατη.»

Η ιέρεια φίλησε το μάγουλό του και πέρασε την πύλη του κάστρου, την οποία οι φρουροί είχαν ήδη σηκώσει.

Τι ρομαντικό... σκέφτηκε ειρωνικά ο Σάρναλ, επιστρέφοντας στο πανδοχείο από διαφορετικό δρόμο.

Φτάνοντας, έκλεισε δωμάτιο και κοιμήθηκε, μέχρι την αυγή. Οπότε, κατέβηκε στο στάβλο, πήρε το άλογό του, και έφυγε από τη Λάρμαρην, κατευθυνόμενος δυτικά. Μόλις είχε απομακρυνθεί λίγο από την πόλη, άρχισε να καλπάζει σαν να τον κυνηγούσε ο ίδιος ο Σάλ'γκρεμ'ρωθ. Όσο πιο γρήγορα πήγαινε στην Έλμας (και, μετά, στη Φίρθμας) τόσο το καλύτερο.

Το ταξίδι που είχε κάνει σε δύομισι ημέρες κατάφερε να το κάνει σε δύο, και έφτασε στην Έλμας μέσα στ'άγρια μεσάνυχτα (αν ήταν μεσάνυχτα, δηλαδή· δύσκολα υπολόγιζες το χρόνο, τώρα που το φεγγάρι δε βρισκόταν στον ουρανό). Στην πύλη, φυσικά, τον σταμάτησαν.

«Θα κάνουμε έναν τυπικό έλεγχο,» του είπαν, και κατέβηκε ένας στρατιώτης, για να τον ψάξει. Ο κατάσκοπος δεν έφερε αντίρρηση, γιατί η αλήθεια ήταν πως δεν κουβαλούσε τίποτα παράνομο μαζί του· μονάχα ένα σπαθί είχε στη ζώνη του κι ένα ξιφίδιο στη δεξιά του μπότα –όπλα τα οποία, όπως εξήγησε στους φρουρούς, μετέφερε για να προστατεύει τον εαυτό του. Εκείνοι τον άφησαν να περάσει.

Ο Σάρναλ πήγε στο παλάτι και, ακριβώς όπως το περίμενε, τον σταμάτησαν κι εκεί.

«Βρίσκομαι στην υπηρεσία του Στρατηγού Άσθαν,» τους είπε. «Κι επομένως, στην υπηρεσία της Βασίλισσας Θάρνιν. Ήμουν σε μια ειδική αποστολή για το Στρατηγό, και πρέπει να τον δω, οπωσδήποτε. Ειδοποιήστε τον και θα σας διαβεβαιώσει για τα λόγια μου.»

Οι στρατιώτες έφεραν τον Άσθαν στην εξωτερική πύλη του παλατιού, κι αυτός αναγνώρισε αμέσως τον Σάρναλ, εξηγώντας πως όλα ήταν όπως τα έλεγε. Οι φρουροί έδωσαν πρόσβαση στον κατάσκοπο, δίχως άλλες κουβέντες, και ο Στρατηγός τον οδήγησε στο εσωτερικό του παλατιού και στο δωμάτιό του.

«Η Αρχόντισσα Κερλάννα πήγε στη Λάρμαρηλ,» είπε ο Σάρναλ, όταν ήταν μόνοι.

«Το φαντάστηκα.»

Ο κατάσκοπος συνοφρυώθηκε, ενώ μια όψη έκπληξης περνούσε απ'το πρόσωπό του.

Ο Άσθαν μειδίασε. *Να και κάτι πρωτότυπο, σκέφτηκε. Ο Σάρναλ αιφνιδιασμένος.* «Πριν από δύο ημέρες, ήρθε αυτή η επιστολή, από τον Πρίγκιπα Ήλμον,» είπε, και έδωσε στον κατάσκοπο το τυλιγμένο κομμάτι χαρτί.

Κεφάλαιο 17

Η Σκιά του Πολέμαρχου

Στην αρχή, ο Ρόλμαρ δεν ήταν σίγουρος τι έπρεπε να κάνει. Είχε έρθει εδώ, στη Φίρθμας, και είχε παραδώσει το μήνυμα της Πριγκίπισσας Νιρκένα στον Πρίγκιπα Ήλμιον. Είχε εκπληρώσει το σκοπό του ταξιδιού του στο Ένρεβηλ, μόνο και μόνο για να μάθει ότι ο άντρας που αποκαλούσαν Μαύρο Πρίγκιπα δεν μπορούσε, τελικά, να του προσφέρει τη βοήθεια που χρειαζόταν ο Οίκος των Γάθνιν, γιατί είχε κι εκείνος δικά του προβλήματα σε τούτα τα μέρη: Ο Σάρναλ, ο Τύραννος του Ένρεβηλ, δεν ήταν νεκρός και, αργά ή γρήγορα, θα επέστρεφε, για να επαναδιεκδικήσει το θρόνο του· οπότε, ο Ήλμιον δεν είχε παρά ελάχιστο στρατό για να στείλει στο Νόρβηλ, και ελάχιστος στρατός δεν μπορούσε να βοηθήσει...

Τι έπρεπε να κάνει ο Ρόλμαρ, λοιπόν;

Καθώς ήταν ξαπλωμένος στο δωμάτιό του, στο στρατώνα της Φίρθμας (όπου έμεναν κι ο Πρίγκιπας Ήλμιον και η Βασίλισσα Θάρνιν, αφού οι ζημιές στο παλάτι δεν είχαν επιδιορθωθεί ακόμα), αναρωτιόταν. Να επέστρεφε στο Νόρβηλ; Να προσπαθούσε να συγκεντρώσει στρατιωτική βοήθεια από εκεί, ώστε να συντρέξει τον Οίκο των Γάθνιν; Ή να ζητούσε αρωγή από κάποιο άλλο βασίλειο –το Σάρνενθαλ ή το Άρβενθλον–, πηγαίνοντας ο ίδιος στην πρωτεύουσά του; Και τα δύο, μετά από κάποια σκέψη, του έμοιαζαν ανόητα. Αποκλείεται ποτέ να κατάφερνε να συγκεντρώσει στρατό μέσα από το Νόρβηλ, προτού οι προδότες του Στέμματος τον σκοτώσουν. Δεν είχε τις απαραίτητες διασυνδέσεις. Οι λιγοστές διασυνδέσεις που είχε ήταν παγιδευμένες, αυτή τη στιγμή, στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων: από τον πατέρα του, τον Άρχοντα-Φύλακα του Ράλτον, ως τη θεία του, την Έπαρχο-Κεντροφύλακα Φερνάλβιν, και την ερωμένη του, τη Βασίλισσα Λιόλα. Όσο για το δεύτερό του σχέδιο (να πάει σε κάποιο άλλο βασίλειο, για να ζητήσει βοήθεια), αυτό κι αν ήταν φαντασμένο ως ιδέα. Αποκλείεται κανένας μονάρχης να του προσέφερε βοήθεια χωρίς να είναι επίσημος πρέσβης του Νόρβηλ, χωρίς

να έχει μαζί του κάποιο έγγραφο, υπογεγραμμένο από τη Βασίλισσα Λιόλα. Επομένως, αν ήταν να πάει στο Σάρενθαλ ή στο Άρβενθλον, θα έπρεπε, πρώτα, να περάσει από τη Νουάλβορ, ώστε να μιλήσει με τον Οίκο των Γάθνιν... πράγμα το οποίο ήταν αδύνατον να κάνει, αφού δεν μπορούσε να μπει στην πρωτεύουσα του Νόρβηλ και στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων.

Έτσι, έμοιαζε να έχει ξεμείνει εδώ, στο Ένρεβηλ, μ' αυτό τον παράξενο θείο της Λιόλα, τον οποίο ο κόσμος αποκαλούσε Μαύρο Πρίγκιπα, και ο οποίος φαινόταν να έχει συμμαχήσει με τους ιερείς του Άνκαραζ, αλλά, ευτυχώς, ήταν διστακτικός στο να νομιμοποιήσει τη θρησκεία τους. Γιατί, αν έκανε κάτι τέτοιο, δε θα εξόργιζε μόνο τον Οίκο των Γάθνιν, αλλά και όλα τα βασίλεια των Ωθράγκος στη Βάλγκριθμωρ· και θα προκαλούσε ένα σωρό προβλήματα και για το Ένρεβηλ και για το Νόρβηλ.

Ο Ρόλμαρ ήταν βέβαιος ότι ο Πρίγκιπας Ήλμον δεν ήταν τόσο ανόητος. Αποκλείεται ποτέ να νομιμοποιούσε τη θρησκεία του Άνκαραζ. Και μόνο που είχε ιερείς του Πολέμαρχου κοντά του ήταν αρκετά προκλητικό... και επικίνδυνο, από κάθε άποψη.

Τι θα κάνω εγώ, όμως; Ποια είναι η δική μου θέση σε αυτό το παιχνίδι;

Ο Ρόλμαρ αισθανόταν ότι βρισκόταν στο λάθος μέρος. Δεν ήθελε να είναι εδώ, και ούτε νόμιζε ότι είχε κάτι να προσφέρει. Τον έτρωγε η ανησυχία σχετικά με το τι μπορεί να συνέβαινε στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων και στη Λιόλα. Και στον Βάνμιρ. Τι να γινόταν ο Βάνμιρ; Πού να ήταν; *Κανονικά, θα έπρεπε να ψάχνω γι' αυτόν.*

Επί του παρόντος, όμως, κατέληξε ότι είχε μονάχα μία επιλογή: να παραμείνει στο Ένρεβηλ, ώστε να δει πώς θα πήγαινε η σύγκρουση ανάμεσα στον Μαύρο Πρίγκιπα και στον Τύραννο. Κι αν η διαμάχη αυτή τελείωνε γρήγορα, τότε ο Ήλμον πιθανώς να προλάβαινε να στείλει στρατεύματα στη Νουάλβορ. Συγχρόνως, ο Ρόλμαρ θα είχε τ' αφτιά του ανοιχτά, για φήμες σχετικά με τα συμβάντα στο Νόρβηλ. Θα έκανε βόλτες στην αγορά της Φίρθμας και θ' άκουγε τι είχαν να πουν οιπραματευτάδες και οι ταξιδιώτες.

Το μεσημέρι –το οποίο ήρθε γρηγορότερα απ’ό,τι ο Ρόλμαρ περίμενε, χαμένος στις σκέψεις του καθώς ήταν– ο Μαύρος Πρίγκιπας και η νέα Βασίλισσα του Ένρεβηλ τον κάλεσαν να γευματίσει μαζί τους.

«Θα σας οδηγήσω σ’αυτούς, Άρχοντά μου,» είπε η υπηρέτρια που στεκόταν στο κατώφλι του.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Δώσε μου μόνο λίγο χρόνο να ετοιμαστώ.»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου.»

Ο Ρόλμαρ ντύθηκε με τα καλά του ρούχα και φόρεσε τις μπότες του. Ο αριστερός του αστράγαλος –τον οποίο είχε στρίψει, καθώς ερχόταν στη Φίρθμας, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα– του έριξε μια δυνατή σουβλιά, που διέτρεξε όλη του την κνήμη. Ο Άρχοντας του Ράλτον μούγκρισε μια κατάρα στον Μαύρο Άνεμο και μια στον θεραπευτή που είχε περιποιηθεί το χτύπημά του πριν από λίγο, αν και ήξερε ότι ο άντρας δεν έφταιγε σε τίποτα, φυσικά. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη και χτενίστηκε, με μια κοκάλινη χτένα.

Όταν τελείωσε, άνοιξε την πόρτα και βρήκε την υπηρέτρια να τον περιμένει στο διάδρομο, έχοντας τον ώμο της ακουμπισμένο στον τοίχο. Μόλις είδε τον Άρχοντα να παρουσιάζεται, πήρε μια πιο πρόπουσα στάση, στηριζόμενη μόνο στα πόδια της... όπως όφειλε, άλλωστε! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ.

«Είστε έτοιμος;»

«Ναι.»

Η υπηρέτρια άρχισε να τον οδηγεί μέσα στους διαδρόμους του κεντρικού οικοδομήματος του στρατώνα, και σ’ένα σημείο ο Ρόλμαρ είδε μια γυναίκα να τον παρατηρεί, από έναν διάδρομο. Είχε κοντά, ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια, και παράστημα στρατιωτικού. Κάποια διοικήτρια, μάλλον. Ή, μήπως, μια ιερομαχήτρια του Άνκαραζ; *Να πάρει ο Μαύρος Άνεμος!* σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, *όλοι οι πολεμιστές εδώ πέρα μου φαίνονται ύποπτοι... εχθρικοί... υπηρέτες του Πολέμαρχου. Τι ήθελε ο Ήλμον και συμάχησε με τους ιερείς αυτής της πεθαμένης θρησκείας;*

Η υπηρέτρια σταμάτησε μπροστά σε μια πόρτα και την άνοιξε, αποκαλύπτοντας ένα δωμάτιο μετρίου μεγέθους, στο κέντρο του οποίου βρισκόταν ένα ξύλινο τραπέζι, γεμάτο φαγητά και ποτά. Στο

τραπέζι ήταν καθισμένοι ο Πρίγκιπας Ήλμον και η Βασίλισσα Θάρνιν, οι οποίοι σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και ο πρώτος ζήτησε από τον Ρόλμαρ να περάσει. Εκείνος μπήκε, και η υπηρέτρια έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Ευχαριστώ για την πρόσκληση, Μεγαλειοτάτη. Υψηλότητα.» Έκανε μια σύντομη υπόκλιση.

«Παρακαλώ, Άρχοντά Ρόλμαρ, κάθισε,» είπε ο Ήλμον.

Ο Ρόλμαρ πήρε θέση αντίκρου του Μαύρου Πρίγκιπα και της Βασίλισσας, ενώ, συγχρόνως, παρατηρούσε ότι δεν ήταν κανένας άλλος στο δωμάτιο· ούτε ένας υπηρέτης, για να γεμίζει τα πιάτα τους με φαγητό και τα ποτήρια τους με ποτό. Το πιάτο του Ρόλμαρ ήταν ήδη γεμάτο, αλλά το ποτήρι του άδειο, γιατί υπήρχαν καράφες με λευκό κρασί, μπίρα, και νερό, ώστε να επιλέξει ό,τι επιθυμούσε.

Για να είμαστε μόνοι, σκέφτηκε, πρέπει να έχουν κάτι ιδιαίτερο να μου πουν. Κάτι... κρυφό.

Γέμισε το ποτήρι του με λευκό κρασί.

«Τελικά, θα μείνεις μαζί μας για καιρό, Ρόλμαρ;» τον ρώτησε η Θάρνιν, καθώς είχαν αρχίσει να τρώνε.

«Δεν έχω άλλη επιλογή, απ'ό,τι φαίνεται,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν μπορώ να επιστρέψω στη Νουάλβορ, και δεν έχω κάπου αλλού να πάω, προς το παρόν.»

«Λυπάμαι που δεν έχουμε τη δυνατότητα να συντρέξουμε το Νόρβηλ,» είπε η Θάρνιν.

«Κατανοώ το πρόβλημα, Μεγαλειοτάτη.»

«Η αλήθεια είναι πως περιμέναμε το Νόρβηλ να συντρέξει *εμάς*. Αλλά, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα....» Η Θάρνιν ήπιε μια γουλιά από την μπίρα της, αφήνοντας την πρότασή της ημιτελή. Το βλέμμα της φανέρωνε προβληματισμό και ανησυχία.

«Εξαρχής,» είπε ο Ήλμον στον Ρόλμαρ, «δεν είχαμε πολλές δυνάμεις στη διάθεσή μας, κι έπρεπε να παλέψουμε με νύχια και με δόντια κατά του Τυράννου.» *(Γιατί έχω την εντύπωση πως θέλει να στρέψει τη συζήτηση προς άλλη κατεύθυνση; σκέφτηκε ο ακρίτης.)* «Επομένως, πολλές φορές, καταφύγαμε και σε μεθόδους που θα προτιμούσαμε να μην είχαμε καταφύγει. Αλλά, όταν οι καιροί είναι δύσκολοι, οι επιλογές σου είναι περιορισμένες, και πρέπει να βάζεις τη συνείδησή σου στην άκρη, προκειμένου να επιτύχεις το σκοπό

σου. Έτσι, κάνεις και συμμάχους που θα προτιμούσες να μην είχες κάνει...

»Η αντίδρασή σου προς τους ιερείς του Άνκαραζ ήταν απόλυτα κατανοητή, Ρόλμαρ.»

Αχά! σκέφτηκε εκείνος. *Τελικά, όντως, προσπαθούσε να στρέψει τη συζήτηση προς άλλη κατεύθυνση. Ενδιαφέρον...* «Οι άνθρωποι αυτοί είναι δολοφόνοι, Πρίγκιπά μου, αν μου επιτρέπεται ο χαρακτηρισμός.»

«Οι δολοφόνοι χρειάζονται, όμως, όταν προσπαθείς να ανατρέψεις ένα καθεστώς,» τόνισε ο Ήλμον. «Οι ακόλουθοι του Άνκαραζ ήταν από τους λίγους ανθρώπους που έδειχναν... πώς να το πούμε;... υπέρμετρο ζήλο για τον πόλεμο κατά του Τυράννου. Επιπλέον, οι ιερείς τους παρότρυναν τους υπόλοιπους επαναστάτες: κήρυτταν πως, αν πολεμήσουν γενναία, ο Πολέμαρχος θα τους χαρίσει τη νίκη. Και οι ιερομαχητές εμψύχωναν τους πολεμιστές μας, με το παράδειγμα τους. Η Επανάσταση, λοιπόν, βασίστηκε ιδιαίτερα στους ακόλουθους του Άνκαραζ...»

Μήπως, όμως, αυτή ήταν η εύκολη λύση; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ. Μήπως υπήρχαν κι άλλοι δρόμοι, τους οποίους δεν ψάξατε αρκετά; Και ποιες θα είναι τώρα οι συνέπειες της επιλογής σας; Δε μίλησε, όμως.

Και ο Ήλμον συνέχισε: «Ωστόσο, ποτέ δε σκοπεύαμε να νομιμοποιήσουμε τη θρησκεία του Πολέμαρχου, στο Ένρεβηλ ή πουθενά αλλού. Για να το θέσω στεγνά, Ρόλμαρ, σκοπεύαμε να τους προδώσουμε, όταν θα είχαμε ξεφορτωθεί τον Τύραννο· σκοπεύαμε να τους ξεφορτωθούμε. Η μοίρα, όμως, δεν το ήθελε· ο Σάρναλ διέφυγε, κι εμείς χρειαζόμαστε ακόμα τους πιστούς του Άνκαραζ, για να τον αντιμετωπίσουμε. Ίσως, μάλιστα, να τους χρειαζόμαστε περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη στιγμή, τώρα που το Νόρβηλ είναι αποδυναμωμένο και δεν μπορεί να μας στείλει στρατιωτική αρωγή.»

«Δηλαδή, θα νομιμοποιήσετε τελικά τη θρησκεία του Άνκαραζ;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον, «δε θέλουμε να το κάνουμε αυτό. Κι ελπίζουμε να μην αποδειχτεί αναγκαίο...» Αντάλλαξε ένα βλέμμα με τη Θάρνιν: ένα σκοτεινό, ταραγμένο βλέμμα.

Αν, όμως, αποδειχτεί αναγκαίο;... σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Ω θεοί! ενός κακού μύρια έπονται...

«Γιατί μου τα λέτε όλα αυτά;» ρώτησε, χαμηλόφωνα.

«Διότι, κατά πρώτον, πρέπει να τα ξέρεις, αφού βρίσκεσαι εδώ ως αντιπρόσωπος του Νόρβηλ και της Βασίλισσας Λιόλα,» είπε η Θάρβιν.

«Και, κατά δεύτερον, θέλουμε να βεβαιωθούμε ότι δε θα κάνεις καμία... ανοησία, με τους ιερείς του Άνκαραζ,» πρόσθεσε ο Ήλμον. «Δε χρειαζόμαστε περισσότερα προβλήματα απ'ό,τι ήδη έχουμε, Ρόλμαρ. Η παρουσία των πιστών του Πολέμαρχου ανάμεσά μας είναι δεδομένη. Πρέπει να το αποδεχτείς αυτό, όσο παράξενο κι αν σου φαίνεται.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο ακρίτης, και ήπια μια γουλιά από το κρασί του, σκεπτόμενος ότι βρισκόταν πολύ, πολύ μακριά από την πατρίδα του και τις Στέπες. Ίσως πιο μακριά απ'ό,τι έπρεπε να βρίσκεται. Μπλεγμένος σ'ένα πολιτικοστρατιωτικό παιχνίδι που ούτε μπορούσε απόλυτα να κατανοήσει και ούτε του άρεσε στο ελάχιστο.

Σύντομα, γνώρισε από κοντά τη γυναίκα που είχε δει να τον παρακολουθεί από τον διάδρομο του παλατιού. Ήταν η Στρατηγός Βασθέφιν, όπως η ίδια συστήθηκε, και είχε έρθει από τη Γέμρηλ, μετά από διαταγή του Τυράννου. Φτάνοντας, όμως, στην πρωτεύουσα του Βασιλείου, η Στρατηγός ανακάλυψε πως ο Σάρναλ είχε πέσει και η Επανάσταση είχε νικήσει. Πράγμα το οποίο, όπως παραδέχτηκε (και ο Ρόλμαρ την πίστευε), τη χαροποίησε. Δεν ήταν ποτέ με το μέρος του Τυράννου.

Ωστόσο, ούτε με το μέρος των ιερέων του Άνκαραζ ήταν, και το γεγονός ότι ο Μαύρος Πρίγκιπας είχε συμμαχήσει μαζί τους την απασχολούσε πολύ.

«Γιαυτό κιόλας αποφάσισα να σας μιλήσω, Άρχοντά μου,» του είπε, καθώς βάδιζαν, αργά, μέσα στον περίβολο του στρατώνα, λουσμένοι στο απογευματινό φως του ανήλιαγου ουρανού. «Άκουσα ότι κι εσείς δεν συμφωνείτε με την παρουσία των ιερέων του Πολέμαρχου ανάμεσά μας.»

«Δεν έχει σημασία αν εγώ συμφωνώ ή όχι, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ. «Η Βασίλισσα Θάρνιν κι ο Πρίγκιπας Ήλμον έχουν αποφασίσει ότι χρειάζονται τη βοήθειά τους.»

«Και η εξουσία του Νόρβηλ τι λέει γι' αυτό;»

«Δε νομίζω ότι γνωρίζει ακόμα για το ζήτημα.»

«Άρχοντά μου,» είπε η Βασθέφιν, σταματώντας να βαδίζει και στεκόμενη εμπρός του, «θα ήθελα να σας μιλήσω ανοιχτά.»

Ο Ρόλμαρ αισθανόταν ότι είχε βρεθεί σε δύσκολη θέση. Οι άνθρωποι ετούτης της χώρας τον έμπλεκαν στα προβλήματά τους περισσότερο από ό,τι ο ίδιος ήθελε να μπλεχτεί. Ωστόσο, αποκρίθηκε: «Ελεύθερα.»

«Ο Στρατηγός Άσθαν... Γνωρίζετε τον Στρατηγό Άσθαν, σωστά;»

«Όχι προσωπικά, οφείλω να ομολογήσω. Όμως έχω ακούσει γι' αυτόν. Ήταν ο άνθρωπος που λειτούργησε ως καταλύτης, προκειμένου να πέσει το καθεστώς του Τυράννου.»

«Δικό σας άνθρωπος, Άρχοντά μου. Νορβήλιος.»

«Πού θέλετε να καταλήξετε;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. Αυτή η συζήτηση είχε αρχίσει να τον εκνευρίζει. *Το μόνο που θέλω είναι να βοηθήσω τη Λιόλα και τους άλλους μέσα στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, και να βρω τον Βάνμιρ. Δεν έχουν νόημα, για μένα, όλες τούτες οι διαπλοκές!*

«Ο Στρατηγός Άσθαν μου μίλησε, προτού φύγει,» είπε η Βασθέφιν. «Μου ζήτησε να προσέχω τους ιερείς του Άνκαραζ, όσο εκείνος θα λείπει. Το ίδιο ζήτησε κι από τον Υποστράτηγό του, Λύβνιρ.»

Ο Ρόλμαρ αναστέναξε. «Μάλιστα... Τι θέλετε από εμένα, όμως;» Αποφάσισε να ρωτήσει ευθέως· δεν υπήρχε λόγος να το καθυστερεί.

Η Βασθέφιν φάνηκε να περιμένει αυτή την αντίδραση. «Άρχοντά μου,» είπε, «με συγχωρείτε που σας φορτώνω μ' όλα τούτα. Αισθάνομαι κι η ίδια φορτωμένη, σας διαβεβαιώνω. Θεωρώ, όμως, ότι είναι καλό να γνωρίζει άλλος ένας άνθρωπος πώς έχει η κατάσταση.»

«Ο Πρίγκιπας Ήλμον δεν ξέρει τίποτα, να υποθέσω;»

«Ασφαλώς. Ο Στρατηγός Άσθαν πιστεύει ότι ο Πρίγκιπας και η Βασίλισσα χρειάζονται προστασία από τους ιερείς του Άνκαραζ. Πιστεύει ότι πρέπει κάποιος να τους προστατεύει από αυτούς, όσο παράλογο κι αν ακούγεται. Γιαυτό κιόλας μίλησε σε μένα, πριν από την

αναχώρησή του. Και γιαυτό εγώ μιλάω σ'εσάς· θεωρώ ότι όσο περισσότεροι είμαστε, τόσο το καλύτερο.

»Δε ζητώ τίποτα το συγκεκριμένο, Άρχοντά μου. Και σίγουρα δεν σας ζητώ να προδώσετε τον Πρίγκιπα ή τη Βασίλισσα, ούτε να εναντιωθείτε ανοιχτά στους ιερείς του Άνκαραζ. Απλά, θέλω να γνωρίζετε την κατάσταση, σε περίπτωση... σε περίπτωση που συμβεί κάτι. Οτιδήποτε.»

Ο Ρόλμαρ κοίταξε τις μπότες του, διστακτικός. Αυτά που έλεγε η Βασθέφιν δεν του έμοιαζαν υπερβολικά. Ίσως η Στρατηγός να είχε κάποιο δίκιο. *Για την ακρίβεια, έχει πολύ δίκιο. Οι ακόλουθοι του Άνκαραζ δεν μπορούν να είναι αξιόπιστοι· δεν μπορούν, με τίποτα, να είναι αξιόπιστοι. Ωστόσο, ούτε εγώ μπορώ να αντιταχθώ στον Πρίγκιπα Ήλμον. Δεν είναι αυτή η θέση μου. Αλλά η Βασθέφιν δεν του ζητούσε να αντιταχθεί σε κανέναν· του ζητούσε μόνο να γνωρίζει την κατάσταση, να είναι έτοιμος για παν ενδεχόμενο.*

Ο Ρόλμαρ κατένευσε. «Εντάξει,» είπε. «Θα τα έχω υπόψη μου, Στρατηγέ.»

«Με συγχωρείτε, Άρχοντά μου, που σας επιβαρύνω με τούτο το ζήτημα,» απολογήθηκε η Βασθέφιν, και ο Ρόλμαρ παρατήρησε ότι το εννοούσε. Δεν της άρεσε αυτό που έκανε (που ερχόταν, σαν κουτσόμπόλα, για να του βάλει λόγια για τους ιερείς του Άνκαραζ), αλλά το θεωρούσε αναγκαίο. Θεωρούσε ότι ο Πρίγκιπας Ήλμον και η Βασίλισσα Θάρνιν κινδύνευαν πραγματικά από τους ακόλουθους της θρησκείας του Πολέμαρχου.

«Μην το σκέφτεσαι,» της είπε ο Νορβήλιος ακρίτης. «Καλά έκανες και μου μίλησες. Ούτε εγώ τους εμπιστεύομαι τους ιερείς του Άνκαραζ. Και δε θα τους αφήσω να βλάψουν τον Πρίγκιπά μου: είναι μέλος του Οίκου των Γάθνιν, κι επομένως υπερασπιστής της πατρίδας μου.»

Μετά από δύο ημέρες, ο Μαύρος Πρίγκιπας δήλωσε ότι αύριο, το απόγευμα, θα γινόταν η στέψη της Βασίλισσας Θάρνιν.

Το είπε αυτό ενώ όλη η αυλή της καινούργιας Βασίλισσας (στρατιωτικοί, ορισμένοι ευγενείς της Φίρθμας, και οι ιερείς του Άνκαραζ,

Χάρναλιρ και Άντολβαρ) βρισκόταν συγκεντρωμένη στη μεγάλη αίθουσα του στρατώνα και το απόβραδο είχε τυλίξει την πρωτεύουσα.

Και φυσικά, ούτε ο Ρόλμαρ έλειπε, αν και δε θεωρούσε τον εαυτό του μέρος της αυλής ακριβώς. Ωστόσο, ύψωσε κι εκείνος την κούπα του και φώναξε «Ζήτω η Βασίλισσα Θάρνιν! Ζήτω η Βασίλισσα Θάρνιν!» μαζί με όλους τους υπόλοιπους, όταν ο Ήλμον έκανε τη δήλωσή του.

Γιατί τόσο βιασύνη; αναρωτήθηκε, καθώς η αίθουσα είχε γεμίσει με φωνές και προποδίες. *Χωρίς καμία προηγούμενη προειδοποίηση, αποφάσισαν, ξαφνικά, να κάνουν τη στέψη αύριο.* Τι μπορεί να σήμαινε τούτο; Ήθελαν να εδραιωθεί για τα καλά η εξουσία της Θάρνιν, ώστε κανείς να μην μπορεί να την αμφισβητήσει; Κι αν ήταν έτσι, ποιοι φοβόνταν ότι θα την αμφισβητούσαν;

Ποιους, άραγε, έχουν καλέσει στη στέψη; Έχουν καλέσει όλους τους άρχοντες του Βασιλείου; Ή, τουλάχιστον, τους σημαντικότερους; Ο Ρόλμαρ το αμφέβαλλε. Μάλλον, οι μόνοι μάρτυρες θα ήταν η αυλή της Θάρνιν και όλοι οι ευγενείς της Φίρθμας. Δηλαδή, αρκετοί μάρτυρες. Ωστόσο, ένας μονάρχης ήταν λογικό να θέλει να καλέσει όσο το δυνατόν περισσότερους στη στέψη του.

Γιατί τόσο βιασύνη;

Ο Ρόλμαρ παρατήρησε ότι η Βασθέφιν τού έριξε ένα βλέμμα μέσα στις ζητωκραυγές, κι εκείνος είδε στο πρόσωπό της ότι κι αυτή ήταν προβληματισμένη, κι αυτή αναρωτιόταν.

Μια δυσοίωνη σκέψη πέρασε απ'το νου του.

Λες...;

Λες ο Ήλμον και η Θάρνιν να σκόπευαν να νομιμοποιήσουν τη θρησκεία του Άνκαραζ; Αν σκόπευαν να κάνουν αυτή τη νομιμοποίηση, τότε η Βασίλισσα θα έπρεπε να είναι οπωσδήποτε στεμμένη, κανονικά και με το νόμο· αλλιώς, θα βρίσκονταν πολλοί που θα αμφισβητούσαν την απόφασή της.

Ο Ρόλμαρ ήπια μια γουλιά από τη μπίρα του· και τότε, παρατήρησε ότι δεν ήταν μονάχα η Βασθέφιν που τον κοιτούσε, αλλά και ο Χάρναλιρ. Η κουκούλα του ιερέα ήταν στραμμένη προς το μέρος του, και τα μάτια του γυάλιζαν, με μια ψυχρή γυαλάδα. Ο Ρόλμαρ ρίγησε. *Ξέρει για μένα και τη Στρατηγό; Ξέρει ότι είμαστε ενωμένοι εναντίον της θρησκείας του Άνκαραζ; Ή απλά δε με συμπαθεί;*

Ο Ρόλμαρ πέρασε την υπόλοιπη νύχτα ανήσυχος, μην μπορώντας να κοιμηθεί παρά λίγες ώρες.

Το πρωί, όταν σηκώθηκε, οι προετοιμασίες για τη στέψη είχαν ήδη αρχίσει στη μεγάλη αίθουσα του στρατώνα. Υπηρέτες έστρωναν χαλιά και στόλιζαν τον χώρο όπως άρμοζε. Τα παράθυρα ήταν ανοιχτά διάπλατα και το δωμάτιο αεριζόταν.

Ο Ρόλμαρ στεκόταν στην είσοδο και κοίταζε, όταν μια φωνή του μίλησε, κάνοντάς τον να στραφεί, αιφνιδιασμένος.

«Καλημέρα, Ρόλμαρ.»

Ήταν ο Μαύρος Πρίγκιπας, ντυμένος στα λευκά, σε αντίθεση με το παρωνύμιό του. Τα μαλλιά και το μουστάκι του ήταν καλοχτενισμένα, και τα γαλανά του μάτια γυάλιζαν.

«Γιατί είσαι έτσι κατηφής, μια τέτοια μέρα; Είναι η μέρα του γάμου μου, εκτός από ημέρα στέψης της Βασίλισσας Θάρνιν.»

Ο Ρόλμαρ βλεφάρισε, έκπληκτος. «Θα παντρευτείτε τη Βασίλισσα, Πρίγκιπά μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Το σχεδιάζαμε εδώ και καιρό. Το Νόρβηλ και το Ένρεβηλ πρέπει να είναι ενωμένα σε τούτη τη συλλογική προσπάθεια. Ειδικά τώρα, που ο Τύραννος βρίσκεται κάπου εκεί έξω και δολοπλοκεί εναντίον μας.»

«Συμφωνώ, Υψηλότητε,» είπε ο Ρόλμαρ. «Όμως δεν ήταν λιγάκι... ξαφνική η απόφαση;»

«Το είχαμε αποφασίσει από καιρό, όπως σου είπα.»

«Όχι, δεν εννοώ αυτό. Εννοώ—»

«Ξέρω τι εννοείς,» τον διέκοψε ο Ήλμον, ζυγώνοντάς τον. «Αναρωτιέσαι γιατί δεν το ανακοινώσαμε πριν από τουλάχιστον κανένα δεκαήμερο, αλλά πριν από μόνο μία ημέρα.»

Ο Ρόλμαρ ένευσε.

«Η απάντηση είναι απλή: δεν έχουμε χρόνο στη διάθεσή μας. Αυτά τα πράγματα είναι τυπικά, και όσο πιο γρήγορα γίνουν τόσο το καλύτερο. Δε σημαίνουν τίποτα για εμένα ή για τη Θάρνιν, αλλά σημαίνουν πολλά για τον κόσμο. Η επισημοποίηση κάνει μια κατάσταση πιο αληθινή γι'αυτούς.»

«Δε μπορώ να διαφωνήσω,» είπε ο Ρόλμαρ, που έπρεπε να παραδεχτεί ότι ο Ήλμον είχε, όντως, δίκιο σε όσα έλεγε.

«Πίστευα ότι θα το είχες ήδη αντιληφτεί,» αποκρίθηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Ή, μάλλον, *ακόμα* πιστεύω ότι το είχες αντιληφτεί πολύ προτού σ' το πω. Είσαι έξυπνος άνθρωπος, Ρόλμαρ, και παρατηρητικός. Παρότι ακρίτης, ο νους σου πάνει κάθε κοινωνική αντίδραση—»

«Με κολακεύετε, Υψηλότητα.»

«Ας είμαστε ειλικρινείς: δεν σε κολακεύω· λέω την αλήθεια. Αν ήσουν ένας συνηθισμένος ακρίτης —άνθρωπος που δεν αντιλαμβάνεται τα κοινωνικά δρώμενα, αν μου επιτρέπεις το χαρακτηρισμό—, τότε δε θα μ'έβαζε σε σκέψεις η όψη στο πρόσωπό σου. Τώρα, όμως, με βάζει. Τι είναι εκείνο που *πραγματικά* σε ενοχλεί, Ρόλμαρ; Τι σε φοβίζει σε τούτη τη στέψη; Θέλω να έχουμε τα πάντα ξεκαθαρισμένα μεταξύ μας. Δε μ'αρέσει καθόλου το κλίμα που, ορισμένες φορές, παρατηρώ να διαφαίνεται στην αυλή μου.»

Ο Ρόλμαρ έσμιξε τα χείλη, διστακτικά. *Δεν μπορώ να εκθέσω τη Στρατηγό Βασθέφιν, ούτε τον Στρατηγό Άσθαν...* «Εκείνο που με φοβίζει είναι οι...» Έριξε μια ματιά τριγύρω, για να δει αν κάποιος τους κρυφάκουγε, και, βεβαιωμένος ότι κάτι τέτοιο δεν συνέβαινε, συνέχισε: «...οι ιερείς του Άνκαραζ.»

«Τι σχέση μπορεί να έχουν αυτοί με τη στέψη της Θάρνιν;»

«Πρίγκιπά μου, τώρα με υποτιμάτε,» είπε ο Ρόλμαρ. «Σε περίπτωση που θέλετε να νομιμοποιήσετε τη θρησκεία του Πολέμαρχου, δε θα είναι καλύτερα η Βασίλισσα να είναι στεμμένη; Τότε, κανείς δε θα μπορεί να αμφισβητήσει την απόφασή της. Ή τις δικές σας αποφάσεις, όταν είστε Βασιληάς του Ένρεβηλ.»

Το πρόσωπο του Ήλμον αγρίεψε, αλλά ο Μαύρος Πρίγκιπας δε μίλησε απότομα ή εχθρικά. «Νόμιζα ότι το είχαμε συζητήσει αυτό το θέμα,» είπε. «Και νόμιζα πως είχες συμφωνήσει ότι δε θα μας προκαλέσεις προβλήματα.»

«Ούτε και το σκοπεύω,» τον διαβεβαίωσε ο Ρόλμαρ. «Ωστόσο, δεν μπορώ παρά να διατηρώ τις επιφυλάξεις μου.»

«Υπερβάλλεις,» του είπε ο Ήλμον. «Απλά υπερβάλλεις. Έχε μου εμπιστοσύνη, Άρχοντα Ρόλμαρ,» πρόσθεσε, ακουμπώντας τον ώμο του ακρίτη. «Μπορεί να μην είμαι τόσο καλός στα πολιτικά παιχνίδια όσο ο Άργκελ, ούτε τόσο έξυπνος όσο η Νιρκένα, μα έχω αρκετή

σύνεση, ώστε να μην οδηγήσω το Ένρεβηλ και το Νόρβηλ σε σύγκρουση με τα άλλα βασίλεια των Ωθράγκος.»

Και μ'ετούτα τα λόγια, ο Μαύρος Πρίγκιπας, που ήταν ντυμένος στα λευκά, απομακρύνθηκε από τον Ρόλμαρ, αφήνοντάς τον μόνο μπροστά στη μεγάλη αίθουσα, η οποία προετοιμαζόταν για τη στέψη.

Στο Ένρεβηλ η στέψη συνηθιζόταν να γίνεται από έναν κοντινό συγγενή του στεφόμενου μονάρχη. Η Θάρνιν, όμως, δεν είχε, αυτή τη στιγμή, κανέναν τόσο κοντινό της συγγενή στη Φίρθμας, έτσι έπρεπε να καταφύγει σε ένα άλλο έθιμο: τη στέψη του μονάρχη από έναν αρχιερέα του Βάνραλ.

Η Αρχιέρεια της Φίρθμας έφτασε στο στρατώνα το απόγευμα, διασχίζοντας τον περίβολό του με τη συνοδεία μερικών φρουρών και δύο άλλων ιερέων. Ήταν μια ψηλή γυναίκα με γκριζα μαλλιά, ντυμένη με άμφια που άρμοζαν σ'έναν ανώτερο ιερωμένο του Άρχοντα των Ουρανών.

Τι ειρωνικό, να στέφει μια αρχιέρεια του Βάνραλ τη Βασίλισσα η οποία υποθάλπει ιερείς του Άνκαραζ, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, βλέποντας την Αρχιέρεια να μπαίνει στη μεγάλη αίθουσα, η οποία ήταν στολισμένη στο χρυσάφι και στο ασήμι, με χαλιά και ταπετσαρίες, με κηροπήγια και πολύφωτα, με αγάλματα και πίνακες· ενώ ήταν γεμάτη με όλους τους ευγενείς της Φίρθμας, όλους τους ανώτερους στρατιωτικούς διοικητές, όλους τους ιερωμένους, και όλους τους ανθρώπους με σημαντικές θέσεις εντός της πόλης.

Η Θάρνιν καθόταν στον θρόνο, στο πέρας του δωματίου, ντυμένη μ'ένα μακρύ, λευκό φόρεμα με χρυσά κρόσσια και χρυσό σιρίτι γύρω από την ανοιχτή λαιμόκοψη. Στους ώμους της ήταν πιασμένος ένας πορφυρός μανδύας, με δύο αργυρές αγκράφες, λαξεμένες σαν γάτες που κρατούσαν ρουμπίνι στο στόμα τους. Στη μέση της ήταν δεμένη μια λεπτή, χρυσή ζώνη, που πλάταινε στην κοιλιά, συγκρατώντας ένα μεγάλο σμαράγδι. Στα πόδια της, σανδάλια με ψηλό τακούνι ήταν δεμένα. Τα μαύρα της μαλλιά έπεφταν, λυτά και γυαλιστερά, στους ώμους της, ενώ το πρόσωπό της ήταν έντονα βαμμένο, κι από τ'αφτιά της κρέμονταν μακριά σκουλαρίκια.

Η Αρχιέρεια ζύγωσε το θρόνο, ενώ σιγή έπεφτε στην αίθουσα. Ένας καλοντυμένος υπηρέτης πρόσφερε το Στέμμα του Ένρεβηλ (το οποίο είχε σφυρηλατηθεί πριν από μερικές ημέρες) στην ιερωμένη, έχοντάς το πάνω σ'ένα μαύρο, μεταξωτό μαξιλάρι. Το μαύρο μετάξι έκανε τη χρυσή κορόνα να φαίνεται πιο γυαλιστερή και εντυπωσιακή.

Η Αρχιέρεια τη σήκωσε, με τα δύο χέρια, και στάθηκε πίσω από το θρόνο της Θάρνιν, κρατώντας την στον αέρα, πάνω απ'το κεφάλι της Βασίλισσας.

«Αρχόντισσα Θάρνιν ε Σίντρακμεθ, νόμιμε διάδοχε του Βασάλτινου Θρόνου, ορκίζεσαι ενώπιον του Άρχοντος των Ουρανών, εμού, και των εν τη αιθούση παρευρισκομένων να προασπίζεσαι το Ένρεβηλ, να το προφυλάσσεις από κάθε κακό, και να σέβεσαι τους νόμους του και τον λαό του;»

«Ορκίζομαι, Σεβασμιότατη,» αποκρίθηκε η Θάρνιν, χωρίς να κοιτάζει την ιερωμένη, που στεκόταν πίσω της· το βλέμμα της ήταν στραμμένο στο πλήθος.

«Είθε ο Σάρακ και ο Σόροκ, τα Μάτια και τα Αφτιά του Επουράνιου Άρχοντος, να γίνουν μάρτυρες ετούτου του μυστηρίου, και ο Λίρακαρ ο Ορκοφόρος να προσδώσει τω όρκω σου δύναμιν κι ισχύ, και ο Νάσαλαλ ο Τιμωρός του Ψεύδους να φροντίσει δια την δικαίαν τιμωρίαν σου όταν, αθετώντας τον όρκον σου, ύβριν διαπράξεις. Έτσι, στέφω σε, Θάρνιν ε Σίντρακμεθ, Βασίλισσα του Ένρεβηλ!» είπε η Αρχιέρεια, αποθέτοντας το στέμμα στο κεφάλι της Θάρνιν.

Η αίθουσα ξέσπασε σε χειροκροτήματα και ζητωκραυγές.

«Ζήτω η Βασίλισσα!»

«Ζήτω η Βασίλισσα!»

«Ζήτω η Βασίλισσα!»

«Ζήτω η Βασίλισσα Θάρνιν!»

Η Θάρνιν σηκώθηκε από το θρόνο, υψώνοντας τα χέρια και χαμογελώντας πλατιά, ενώ η Αρχιέρεια του Βάνραλ ερχόταν να σταθεί πλάι της. «Ευχαριστώ!» είπε η νεότεφη Βασίλισσα, μόλις οι φωνές καταλάγιασαν. «Σας ευχαριστώ όλους!

»Και τώρα, έχω να σας ανακοινώσω άλλο ένα χαρμόσυνο γεγονός για το Βασίλειό μας· κάτι που δεν είχα ανακοινώσει πριν, αλλά την απόφαση την είχα πάρει εδώ και πολύ καιρό.» Ησυχία είχε απλωθεί

ξανά στο μεγάλο δωμάτιο. «Η ημέρα της στέψης μου θα είναι και η ημέρα του βασιλικού μου γάμου!

»Υψηλότατε, Πρίγκιπα Ήλμον ε Γάθνιν, του Νόρβηλ, παρακαλώ πλησιάστε,» είπε, στρέφοντας το βλέμμα της στον Μαύρο Πρίγκιπα, ο οποίος δε στεκόταν πολύ μακριά από το θρόνο, ντυμένος στα λευκά –λευκό πουκάμισο, λευκό παντελόνι, λευκές μπότες, λευκή ζώνη–, μ'έναν πορφυρό μανδύα ριγμένο στους ώμους του και πιασμένο με αγκράφες παρόμοιες μ'αυτές του μανδύα της Θάρνιν: λαξευτές σαν γάτες με ρουμπίνι στο στόμα. Στο κεφάλι του, ο Ήλμον φορούσε ένα αργυρό διάδημα με πολύτιμους λίθους.

Οι παρευρισκόμενοι ξέσπασαν πάλι σε χειροκροτήματα και ζητωκραυγές, καθώς ο Πρίγκιπας βάδιζε προς το θρόνο, για να σταθεί μπροστά από τη Θάρνιν, να γονατίσει στο ένα γόνατο, και να φιλήσει το δαχτυλιδιοφορεμένο της χέρι.

Η Βασίλισσα είπε κάτι που ο Ρόλμαρ δεν μπόρεσε ν'ακούσει μέσα στην οχλοβοή, αλλά υπέθεσε ότι πρέπει να ήταν «Σήκω, Πρίγκιπα Ήλμον», ή τίποτα παρόμοιο, γιατί ο Μαύρος Πρίγκιπας ορθώθηκε και ανέβηκε τα σκαλοπάτια του θρόνου, για να βρεθεί πλάι στη Θάρνιν.

Οι φωνές και τα χειροκροτήματα των παρευρισκόμενων έπαψαν, και η Αρχιέρεια του Βάνραλ (που, προφανώς, ήξερε για το γάμο, καθώς δεν έμοιαζε καθόλου έκπληκτη από την ανακοίνωση της Βασίλισσας) στάθηκε ανάμεσα στη Θάρνιν και τον Ήλμον, παίρνοντας το χέρι της πρώτης στο δεξί της χέρι και το χέρι του δεύτερου στο αριστερό της.

«Αρχόντισσα Θάρνιν ε Σίντρακμεθ, Βασίλισσα του Ένρεβηλ, Μεγαλειοτάτη, ζητάς να υπανδρευτείς τον Πρίγκιπα Ήλμον ε Γάθνιν;»

«Το ζητώ, Σεβασμιότατη.»

«Άρχοντα Ήλμον ε Γάθνιν, Πρίγκιπα του Νόρβηλ, Υψηλότατε, δέχεσαι την προσφερόμενη τιμή της Βασίλισσας Θάρνιν ε Σίντρακμεθ, να νυμφευθείς αυτήν και να άρχεις εις το πλευρόν της, ως Βασιλεύς του Ένρεβηλ;»

«Δέχομαι, Σεβασμιότατη.»

«Τότε, είθε ο Σάρακ και ο Σόροκ, τα Μάτια και τα Αφτιά του Άρχοντος του Ουρανού, να μεταφέρουν την επιθυμίαν σας εις τον Ύψιστον Φωτοδότη. Σας ονομάζω συζύγους, Βασίλισσα και Βασιλέα του

Ἐνρεβηλ!» εἶπε, δυνατά, ἡ Αρχιέρεια, καὶ ἔνωσε τὰ χέρια τους. Τὰ δάχτυλά τους μπλέχτηκαν, καὶ ὁ Ἥλμων κι ἡ Θάρνιν ὑψωσαν τὴν ἐνωμένη τους γροθιά πάνω ἀπ'τα κεφάλια τους, καθὼς ἡ αἶθουσα ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὶς ζητωκραυγές καὶ τὰ χειροκροτήματα.

Ὁ Ρόλμαρ, ὁμως, ἀναρωτιόταν ποιοὶ *πραγματικά* χαίρονταν γιὰ τοῦτο τὸ γεγονός καὶ ποιοὶ ὄχι...

Κεφάλαιο 18

Απειλές

Γλέντι ακολούθησε τη στέψη της Βασίλισσας Θάρνιν και το γάμο της με τον Πρίγκιπα Ήλμον, και, όπως συνηθίζεται σ'αυτές τις περιπτώσεις, όλη η πόλη της Φίρθμας γιόρταζε. Ωστόσο, ο Ρόλμαρ αισθανόταν ότι τα πάντα που γίνονταν ήταν, κατά κάποιο τρόπο, προσποιητά. Ο ίδιος, αν και, γενικά, του άρεσαν τα γλέντια και οι δεξιώσεις, δε γιόρτασε. Κάθισε στις επάλξεις του στρατώνα, πίνοντας αργά από ένα μπουκάλι κρασί. *Σαν τον Βάνμιρ κάνω, σκέφτηκε, μειδιώντας αχνά. Ο αδελφός του ήταν πού, κανονικά, απέφευγε τα κοινωνικά γεγονότα, όχι εκείνος. Ο αδελφός του ήταν που προτιμούσε να απομονώνεται. Ο Ρόλμαρ αναρωτιόταν τι να αισθανόταν ο Βάνμιρ, εκείνες τις στιγμές: γιατί επέλεγε την απομόνωση, όταν μπορούσε να ζήσει κοινωνικά; Η απάντηση δεν ήταν εύκολη, έτσι έστρεψε τον καθρέφτη στον εαυτό του: Γιατί εγώ επιλέγω τώρα την απομόνωση; Επειδή είμαι θλιμμένος που δεν έχω τη δυνατότητα να βοηθήσω τη Λιόλα, στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων; Επειδή δεν έχω τη δυνατότητα να βοηθήσω τον Βάνμιρ; Επειδή η Στρατηγός Βασθέφιν και ο Πρίγκιπας Ήλμον μ'έχουν εκνευρίσει, μπλέκοντάς με στις δολοπλοκίες τους με τη θρησκεία του Άνκαραζ; Επειδή αισθάνομαι ότι ένας έντονος τρόμος –ο τρόμος της επιστροφής του Τυράννου– πλανάται πάνω από τη Φίρθμας; Ο Ρόλμαρ αδυνατούσε να διακρίνει τι από αυτά ευθυνόταν για τη δυσθυμία του. Αλλά μπορεί, βέβαια, να ευθύνονταν κι όλα μαζί. Μια ανάμικτη. Ανάμικτα συναισθήματα που τον οδηγούσαν σε ένα αποτέλεσμα: στην επιθυμία να μείνει μόνος αντί να γλεντήσει.*

Πέρασε τη νύχτα στις επάλξεις και, όταν η αυγή ήρθε (ή, τουλάχιστον, αυτό που τώρα ονομαζόταν «αυγή» –δηλαδή, η σταδιακή εμφάνιση του φωτός από τον ανήλιαγο ουρανό), πήγε, παραπατώντας, στο δωμάτιό του, έχοντας αδειάσει το μπουκάλι με το κρασί.

Κοιμήθηκε μέχρι το απόγευμα, οπότε σηκώθηκε πεινασμένος και με το κεφάλι του να τον πονά ελαφρώς. Ζήτησε από τους υπηρέτες του στρατώνα να του ετοιμάσουν το μπάνιο και να του φέρουν κάτι

να φάει. Οι εντολές του εκτελέστηκαν και, όταν ο Άρχοντας του Ράλ-τον πλύθηκε και έφαγε, αισθανόταν καλύτερα. Το φως είχε πλέον αρχίσει να μειώνεται στον ουρανό, και ο Ρόλμαρ κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρό του αναρωτήθηκε, για μια ακόμα φορά, τι σκατά συνέβαινε. Γιατί είχαν χαθεί ο ήλιος και το φεγγάρι; Γιατί υπήρχε αυτή η παράξενη σιγαλιά στον κόσμο, την οποία μπορούσες να αισθανθείς ακόμα και πάνω στο πετσί σου; Και γιατί ο Φανλαγκόθ δεν τους είχε εξηγήσει τίποτα;

Διέτρεξε το χέρι του μέσα στα μαλλιά του, διώχνοντας τις σκέψεις. Δε θα καθόταν τώρα ν'αναλύσει τι συνέβαινε στους ουρανούς. Τον απασχολούσε περισσότερο τι γινόταν στη γη.

Ντύθηκε, έριξε την κάπα του στους ώμους, και βγήκε απ'το στρατώνα, πηγαίνοντας στην αγορά της Φίρθμας, ν'ακούσει μήπως είχε έρθει κανένα νέο από τη Νουάλβορ. Τα νέα, όμως, που άκουσε δεν ήταν νέα, αλλά παλιά. Κάποια αναστάτωση είχε γίνει στην πρωτεύουσα του Νόρβηλ, έλεγαν οιπραματευτάδες, κάποιοι ευγενείς και στρατιωτικοί είχαν εξεγερθεί κατά του Οίκου των Γάθνιν.

Ήντάξει, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, τα ξέρουμε αυτά. Έχετε να μας πείτε τίποτα καινούργιο; Έγινε καμία συμπλοκή; Χτυπήθηκε κανένας; Ποιος κερδίζει αυτή την πάλη; Ποιος χάνει;

Αναστέναξε. Φανλαγκόθ, τρισκατάρατε Ράζλερ, ελπίζω το διεστραμμένο σου μυαλό να κατεβάσει κάποιο σχέδιο για να νικηθούν οι εξεγερθέντες...

Επιστρέφοντας στο στρατώνα, είδε στον περίβολο τον Άντολβαρ, τον Ιερέα του Άνκαραζ, να μιλάει σε μερικούς στρατιώτες για το μεγαλείο του Πολέμαρχου, αφηγούμενος μια ιστορία από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Ο Ρόλμαρ απομακρύνθηκε, αηδιασμένος. *Ο Πρίγκιπας Ήλμον είπε να μην προκαλέσω προβλήματα... Όμως, πραγματικά, θα ήθελα να μάθω τη γνώμη της Πριγκίπισσας Νιρκένα για όλα όσα συμβαίνουν εδώ!*

Τις επόμενες ημέρες, πήγαινε τακτικά στην αγορά, περιμένοντας ν'ακούσει νέα από την πατρίδα του: *πραγματικά* νέα. Αλλά, συνεχώς, επέστρεφε απογοητευμένος. Οι εξελίξεις στο Νόρβηλ ταξίδευαν αργά, πράγμα λογικό αν σκεφτόταν κανείς ότι εκατοντάδες χιλιόμετρα χωρίζαν τη Φίρθμας από τη Νουάλβορ· όμως ο Ρόλμαρ δεν ήθελε να σκέφτεται λογικά, αυτή τη στιγμή: ήθελε να μάθει.

Κι αυτός ο δαιμονισμένος, ο Φανλαγκόθ, που θα μπορούσε κάλλιστα να επικοινωνήσει μαζί του, μέσω της μαγείας του, δεν το έκανε. Τα συνηθισμένα, δηλαδή! Όλους τούς κρατούσε στο σκοτάδι, χίλιες κατάρες επάνω του!

Η Μαλβιάρρα, η Ρυθμιστής της Αρένας, κανόνισε αγωνίσματα μετά από διαταγή της Βασίλισσας Θάρνιν. Ήταν η πρώτη φορά που η Αρένα ξαναχρησιμοποιείτο, ύστερα από την απομάκρυνση του Τυράννου από τη Φίρθμας, και οι αγώνες ήταν πολύ διαφορετικοί από τον καιρό της βασιλείας του Σάρναλ. Ο Ρόλμαρ άκουσε ότι, παλιά, συνηθιζόταν άνθρωποι να σκοτώνονται εσκεμμένα, προκειμένου να ικανοποιούν τα πλήθη: μια ιδέα που, μάλλον, αποστροφή του προκαλούσε. Τώρα, ευτυχώς, ο Πρίγκιπας Ήλμον είχε σταματήσει αυτού του είδους τους αγώνες (*Διαθέτει λίγη σύνεση, τουλάχιστον, ακόμα κι αν έχει συμμαχήσει με τους ιερείς του Άνκαραζ!*) και είχε ορίσει ότι όλα τα αγωνίσματα θα ήταν όσο το δυνατόν πιο ακίνδυνα για τους συμμετέχοντες, ενώ, σε περιπτώσεις τραυματισμών, οι τραυματισμένοι θα δέχονταν ανάλογες αποζημιώσεις από το κράτος.

Ο Ρόλμαρ πήγε στην Αρένα μαζί με τη Στρατηγό Βασθέφιν (με την οποία έκανε περισσότερη παρέα μέσα στο στρατόνα και στην πόλη απ'ό,τι με οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο) και παρακολούθησε τα θεάματα: αγώνες ξιφομαχίας, πάλη, τοξοβολία, ταχυδρομία, έφιππη αναμέτρηση, και άλλα, πιο περίεργα, επινοήσεις της Ρυθμιστή Μαλβιάρρα: όπως ένα αγώνισμα που περιλάμβανε καπνό και πολλά μεγάλα μπρούτζινα δαχτυλίδια, τα οποία σχημάτιζαν λαβύρινθο και οι αγωνιζόμενοι έπρεπε να βρουν την έξοδο, αφού του είχαν πάρει μερικούς πολύτιμους λίθους από συγκεκριμένα σημεία. Εκείνος που θα έφτανε στην έξοδο έχοντας τους περισσότερους λίθους νικούσε, και κρατούσε τα πετράδια που είχε μαζέψει, ενώ οι υπόλοιποι έπρεπε να παραδώσουν τα δικά τους στη Ρυθμιστή.

Ο Ρόλμαρ όφειλε να παραδεχτεί ότι η Μαλβιάρρα είχε πολύ ζωηρή φαντασία. Και το πλήθος *λάτρευε* όλα τα παράξενα αγωνίσματα, χειροκροτώντας αφηνιασμένα.

Τα πρώτα νέα που ήρθαν δεν ήταν από το Νόρβηλ, αλλά από τους ανιχνευτές του Πρίγκιπα –και τώρα Βασιλιά– Ήλμον. Τους ανιχνευτές που βρίσκονταν στο κατόπι του Τυράννου και τον είχαν πλέον εντοπίσει.

Ένας ταχυπομπός έφτασε το πρωί στη μεγάλη αίθουσα του στρατώνα, λαχανιασμένος από τη χρήση της Ταχύτητας και κάνοντας βαθιά υπόκλιση μπροστά στον Μαύρο Πρίγκιπα και τη Βασίλισσα.

«Μεγαλειοτάτη, Υψηλότατε,» είπε (μη γνωρίζοντας, μάλλον, ότι ο Ήλμον ήταν πια Βασιλιάς του Ένρεβηλ), «σας φέρνω σημαντικά μαντάτα. Ο Τύραννος βρίσκεται στη Λάρμαρηλ.»

Ο Ρόλμαρ, που καθόταν σε μια γωνία της αίθουσας, έχοντας μόλις κατεβεί απ'το δωμάτιό του και μην επιθυμώντας να πάει κατευθείαν στην αγορά (αφού, έτσι κι αλλιώς, τίποτα το καινούργιο δε μάθαινε), είδε τους πάντες μέσα στο μεγάλο δωμάτιο να καρφώνουν τα βλέμματα τους στον μαντατοφόρο· ορισμένοι, μάλιστα, ορθώθηκαν, ανατρέποντας τις καρέκλες τους. Ο Χάρναλιρ έσκυψε το κουκουλωμένο του κεφάλι, για να ψιθυρίσει κάτι στον Άντολβαρ, ο οποίος ένευσε. Τι έλεγαν οι καταραμένοι ιερείς του Άνκαραζ;

«Πες μας περισσότερα, ταχυπομπέ,» ζήτησε ο Ήλμον.

«Ο Τύραννος, Πρίγκιπά μου, έχει εγκατασταθεί στο κάστρο του Άρχοντα Άξαδορ, και έχει αρχίσει να συγκεντρώνει εκεί τους ανατολικούς άρχοντες του Ένρεβηλ. Αναμφίβολα, σχεδιάζει να σας επιτεθεί. Επίσης, έχει νομιμοποιήσει ξανά τη θρησκεία του Άνκαραζ!»

Φωνές τάραξαν τη μεγάλη αίθουσα, και για μερικές στιγμές κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν ή τι έλεγαν οι άλλοι.

Σκατά! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, διαπιστώνοντας ότι είχε, ακουσίως, σηκωθεί από τη θέση του. *Ο Σάρναλ έχει τρελαθεί! Τα άλλα βασίλεια των Ωθράγκος θα εξοργιστούν μαζί του.* Αλλά, βέβαια, ίσως να ήταν τόσο απελπισμένος που να μην τον ενδιέφερε. Και οι απελπισμένοι άνθρωποι είναι οι πιο επικίνδυνοι...

Ο Ρόλμαρ έστρεψε το βλέμμα του στους ιερείς του Άνκαραζ. *Αναρωτιέμαι τι θα πούνε τώρα...* Ο Άντολβαρ ήταν ανέκφραστος, στωικός. Το πρόσωπο του Χάρναλιρ κρυβόταν μέσα στην κουκούλα του, αλλά ο ακρίτης είχε την εντύπωση ότι ο ιερέας γελούσε.

«*Ησυχία!*» φώναξε ο Ήλμον. «*Ησυχία!* Δεν μπορούμε να μιλήσουμε κατ'αυτό τον τρόπο!»

Οι φωνές, σταδιακά, καταλάγιασαν, αλλά φυσικά κανείς δεν είχε ηρεμήσει.

«Είσαι βέβαιος γι'αυτό που μας λες, ταχυπομπέ;» ρώτησε η Θάρνιν.

«Ασφαλώς, Βασιλίσσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ο Τύραννος το έχει δηλώσει ξεκάθαρα: η θρησκεία του Άνκαραζ θεωρείται πλέον νόμιμη όσον αφορά εκείνον.»

«Σας είχαμε προειδοποιήσει, Μεγαλειότατε,» είπε ο Άντολβαρ, βαδίζοντας, για να σταθεί στο κέντρο της αίθουσας· ο Χάρναλιρ έμεινε πίσω, παρακολουθώντας σαν γεράκι. «Αλλά εσείς δε θελήσατε να μας ακούσετε. Ο Τύραννος θα κάνει το παν για να σας κατατροπώσει. Και ύστερα από αυτό, toλμώ να πω πως όλοι οι ακόλουθοι του Πολέμαρχου θα πάνε με το μέρος του...»

«Ισχύει τούτο και για εσάς, Άντολβαρ; Χάρναλιρ;» ρώτησε ο Ήλμον, προσπαθώντας να διατηρεί τη φωνή του ήρεμη, αν και φαινόταν καθαρά πως ήταν εξοργισμένος.

«Βασιλιά μου,» είπε ο Χάρναλιρ, «εμείς ήμασταν για χρόνια πιστοί σου σύντροφοι, και μας απαρνήθηκες.»

«Αρπακτικά είστε!» φώναξε η Βασθέφιν, σφίγγοντας τα δόντια και δείχνοντας τον ιερέα. «Εσείς τα έχετε σχεδιάσει όλα, ώστε η καταραμένη σας θρησκεία να έρθει ξανά στην επιφάνεια!»

Ο Άντολβαρ γέλασε. «Παραλογίζεσαι, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε. «Δε χρειάζεται να κάνουμε *εμείς* κάτι για να 'έρθει στην επιφάνεια' η θρησκεία μας. Ο Άνκαραζ ξυπνά όποτε αντιλαμβάνεται ότι ο πόλεμος είναι κοντά. Δεν έχει σημασία τι κάνουμε εμείς, οι θνητοί, όταν—»

«Ψεύτες!» σφύριξε η Βασθέφιν. «Είστε, συγχρόνως, σύμμαχοι και των δύο παρατάξεων! Είστε προδότες!»

«*Προδότες;*» μούγκρισε ο Χάρναλιρ, βαδίζοντας προς τη Στρατηγό. «Πότε προδώσαμε την Επανάσταση; Σ'αντίθεση μ'εσένα, εμείς ήμασταν *μέσα* στην Επανάσταση από την αρχή της! Κι άμα toλμήσεις να ξανανοίξεις το στόμα σου για τον ιερό κλήρο του Κυρίου μας, θα σ'το κλείσω μια για πάντα!» Τράβηξε το σπαθί του, προτείνοντάς

το προς το μέρος της Βασθέφιν, της οποία το χέρι πήγε στη λαβή του δικού της ξίφους, μα δεν το τράβηξε.

«Κι όμως, Χάρναλιρ,» φώναξε ο Ήλμον, «αρχίζω ν'αναρωτιέμαι αν η Στρατηγός Βασθέφιν έχει δίκιο.»

Ο ιερέας στράφηκε απότομα στον Μαύρο Πρίγκιπα, κατεβάζοντας το ξίφος του, σχεδόν έκπληκτος.

«Αρνείσαι ότι έχετε συμμαχήσει και μ'εμένα και με τον Τύραννο; Γιατί ο Σάρναλ να νομιμοποιήσει τη θρησκεία σας, αν δεν έχετε τίποτα να του προσφέρετε; Είναι αδίστακτος, αλλά όχι παράφρων.»

«Βασιληά μου,» είπε ο Άντολβαρ, προτού ο Χάρναλιρ προλάβει ν'απαντήσει, «οι θρησκείες δεν είναι με κανένα καθεστώ, όπως γνωρίζετε. Αν νομίζετε ότι πρέπει να μας κατηγορήσετε επειδή 'συμμαχούμε' με εσάς και με τον Τύραννο ταυτοχρόνως, τότε θα πρέπει να κατηγορήσετε και τους ιερείς του Βάνραλ για το ίδιο ακριβώς έγκλημα... όπως επίσης και τους ιερείς κάθε άλλης θρησκείας· αλλά αναφέρομαι σ'αυτούς του Βάνραλ διότι η θρησκεία του Ε-πουράνιου Άρχοντα είναι η ισχυρότερη στα βασίλεια των Ωθράγκος.

»Σκεφτείτε, λοιπόν, Μεγαλειότητα και Μεγαλειοτάτη, είναι δικό μας το φταίξιμο που ο πόλεμος βρίσκεται κοντά; Είναι δικό μας το φταίξιμο που βρίσκεστε σε σύγκρουση με τον Τύραννο; Είναι, εντέλει, δικό μας το φταίξιμο που αποφασίσατε να απελευθερώσετε το Ένρεβηλ από τα νύχια ενός σφετεριστή όπως ο Σάρναλ;»

Κανείς δε μίλησε. Η αίθουσα, που πριν από λίγο βρισκόταν σε απόλυτη αναστάτωση, τώρα ήταν βουβή. Ο Άντολβαρ είχε μιλήσει με τρόπο που τους είχε σωπάσει όλους.

Ακόμα κι ο Ρόλμαρ, που απεχθανόταν τους ιερείς του Άνκαραζ, όφειλε να παραδεχτεί ότι τα επιχειρήματά του ήταν βάσιμα. Οι θρησκείες, όντως, δεν συμμαχούσαν με τον έναν μονάρχη και με τον άλλο· ήταν με όλους, συγχρόνως, χωρίς αυτό να θεωρείται κατακριτέο. Η θρησκεία του Άνκαραζ, όμως, επειδή ήταν φύσει πολεμική, έδινε διαφορετική εντύπωση. Αλλά οι εντυπώσεις, πολλές φορές, απατούν...

«Ίσως να σας έκρινα βιαστικά,» παραδέχτηκε ο Ήλμον. «Είμαστε άπαντες πολύ αναστατωμένοι από τα νέα που μόλις μας ήρθαν.»

«Ασφαλώς, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Άντολβαρ, κλίνοντας το κεφάλι με ταπεινότητα. «Ωστόσο, να το ξέρετε πως είμαστε στο πλευρό σας.»

«Ναι,» είπε ο Χάρναλιν, θηκαρώνοντας το σπαθί του. «Όπως και πριν.»

«Ας καθίσουμε να συζητήσουμε,» πρότεινε η Θάρνιν, και ο Ήλμον ένευσε και ζήτησε από τους περισσότερους που βρίσκονταν στην αίθουσα να φύγουν. Κράτησε μόνο τους δύο ιερείς του Άνκαραζ, τον Υποστράτηγο Λύβνιρ, και τον Ρόλμαρ. Η Στρατηγός Βασθέφιν έφυγε με μια έκφραση απέχθειας και οργής στο πρόσωπό της.

Όσοι έμειναν κάθισαν γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι, απλώνοντας έναν αναλυτικό χάρτη του Ένρεβηλ ανάμεσά τους.

«Σύντομα,» είπε ο Ήλμον, «θα έχουμε ν'αντιμετωπίσουμε όλη –ή σχεδόν όλη– τη στρατιωτική δύναμη του ανατολικού Βασιλείου, και τώρα δεν μπορούμε να βασιστούμε στην υποστήριξη του Νόρβηλ, δυστυχώς. Τι έχετε, λοιπόν, να προτείνετε;» Κοίταξε τα πρόσωπα όλων, ένα-ένα.

«Μεγαλειότητα,» είπε ο Λύβνιρ, καθαρίζοντας το λαιμό του, «κατά τη δική μου άποψη, θα πρέπει να δώσετε ιδιαίτερο βάρος στο να κρατήσουμε την Έλμας.» Έδειξε την πόλη επάνω στο χάρτη. «Κρατώντας την, κόβουμε το δρόμο του Τυράννου προς τη Φίρθμας· γιατί, αν δεν κάνω λάθος, η Έλμας αποτελεί το μόνο πέρασμα του ποταμού Λάηνηλ.»

«Υπάρχει και η Βέρλεχ,» τόνισε η Θάρνιν, δείχνοντας την παράκτια πόλη.

«Ασφαλώς, Βασιλίσσά μου, όμως η Βέρλεχ βρίσκεται μακριά από τη Φίρθμας. Η Έλμας, πιστεύω, είναι πιο σημαντική.»

«Πρέπει να συμφωνήσω σ'αυτό,» είπε ο Ήλμον. «Ωστόσο, υπάρχει κι άλλο πέρασμα εδώ κοντά, εκτός από την Έλμας. Μην ξεχνάμε πως, όταν ο Τύραννος πήγε ανατολικά, δεν πέρασε από την εν λόγω πόλη, άρα βρήκε κάποιον εναλλακτικό πόρο.»

«Ναι,» ένευσε ο Λύβνιρ, «έχετε δίκιο. Αυτό μου διέφυγε. Πιστεύετε, όμως, ότι θα είναι δύσκολο να μπλοκάρουμε ένα τέτοιο πέρασμα; Μάλλον, θα είναι μικρό.»

«Ναι, κι εγώ έτσι υποθέτω,» είπε ο Ήλμον, κι έκανε νόημα σ'έναν φρουρό να πλησιάσει. Ο άντρας ήρθε κοντά, και ο Βασιλιάς τον

πρόσταξε: «Βρες τον ταχυπομπό που ήταν εδώ πριν από λίγο και φέρτον μαζί σου.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης, και έφυγε.

«Αυτός,» είπε ο Ήλμον, «θα μπορεί να μας δείξει πού, περίπου, είναι ο πόρος για τον οποίο μιλάμε· κι επίσης, θα μπορεί να μας πει αν είναι μεγάλος ή μικρός.»

«Συμφωνώ κι εγώ με την πρόταση του Υποστράτηγου,» δήλωσε ο Άντολβαρ. «Θεωρώ ότι, αν κρατήσουμε την Έλμας, αυτό θα μας ωφελήσει. Ωστόσο, έχω να σας προτείνω και κάτι ακόμα...»

Ο Ήλμον ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σαν να ήξερε τι επρόκειτο ν'ακούσει.

Θα το πει, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, που κι εκείνος νόμιζε ότι ήξερε τι επρόκειτο ν'ακούσει. *Τώρα θα το πει.*

«Προτείνω, φυσικά, να νομιμοποιήσετε τη θρησκεία του Άνκαραζ.»

Το είπε.

«Ας μην κάνουμε βιαστικές κινήσεις, Σεβασμιότατε!» πετάχτηκε η Θάρνιν. «Δεν επιθυμούμε προστριβές με τα υπόλοιπα βασίλεια.»

«Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Άντολβαρ, «φοβάμαι πως δεν αντιλαμβάνεστε πόσο σοβαρό είναι το πρόβλημα. Οι πιστοί του Άνκαραζ θα πάνε, σύσσωμοι, στο πλευρό του Τυράννου, τώρα που εκείνος νομιμοποίησε τη θρησκεία τους· κανένας δε θα πολεμήσει για σας. Έτσι, θα χάσετε πολλούς μαχητές—»

«Πόσους μαχητές έχει η θρησκεία του Άνκαραζ;» τον διέκοψε ο Ρόλμαρ. «Χίλιους; Πέντε χιλιάδες; Δε νομίζω ότι αυτοί θα κάνουν τη διαφορά.»

Ο Χάρναλιρ έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα μέσα απ'την κουκούλα του, αλλά ο Άντολβαρ, γι'ακόμα μία φορά, τον πρόλαβε: «Άρχοντά μου, μην είστε αφελής. Ο Άνκαραζ έχει τρομερή δύναμη και επιρροή εν καιρώ πολέμου. Οι ιερείς του θα προσελκύσουν όλους τους μισοφόρους της χώρας στο πλευρό του Σάρναλ· θα τους πουν ότι ο Πολέμαρχος θα τους χαρίσει τη νίκη, αν αγωνιστούν με γενναιότητα και θάρρος—πράγμα το οποίο δεν είναι ψέμα, ασφαλώς. Αυτή είναι η αλήθεια.

»Αλλά μην ξεχνάτε, επίσης, και τις θαυματουργίες των ιερέων. Όσο ο πόλεμος θεριεύει μέσα στο Ένρεβηλ—και, αναμφίβολα, θα θεριέψει πολύ, καθώς φαίνεται—τόσο πιο δυνατός θα γίνεται ο Πολέμαρ-

χος, και τόσο περισσότερα θαύματα θα κάνουν οι ιερείς του. Ήδη ένα θαύμα έχει συμβεί: ο αδελφός Χάρναλθ θεραπεύτηκε από τα εγκαύματά του μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα.

»Τι επιθυμείτε, λοιπόν; Επιθυμείτε ο Σάρναλ να έχει όλα αυτά τα πλεονεκτήματα κι εσείς τίποτα; Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα νικ—»

Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε και ο στρατιώτης επέστρεψε, μαζί με τον ταχυπομπό, ο οποίος υποκλίθηκε και είπε: «Μεγαλειότατε, με ζητήσατε...» (Προφανώς, κάποιος τον είχε πληροφορήσει πια ότι ο Ήλμον ήταν Βασιληάς του Ένρεβηλ.)

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Μπορείς να μας δείξεις τον πόρο που χρησιμοποίησε ο Σάρναλ, προκειμένου να διασχίσει τον ποταμό Λάηνγλ;»

Ο ταχυπομπός στάθηκε πάνω απ'τον χάρτη και ακούμπησε τον δείκτη του δεξιού του χεριού βόρεια της Έλμας, μέσα στα βουνά. «Κάπου εδώ είναι, Βασιληά μου, αν και δεν μπορώ να μιλήσω για την ακριβή του θέση. Ωστόσο, μπορώ να σας οδηγήσω εκεί, αν το επιθυμείτε.»

«Πόσο μεγάλος είναι αυτός ο πόρος;» ρώτησε ο Ήλμον. «Μπορεί άνετα να περάσει ένας στρατός;»

«Δε θα έλεγα 'άνετα', Βασιληά μου. Όμως, ναι, μπορεί να περάσει.»

«Σε γραμμική παράταξη, υποθέτω, έτσι;» είπε ο Λύβνιρ.

Ο ταχυπομπός ένευσε. «Μάλιστα.»

«Αυτό σημαίνει,» κατέληξε ο Λύβνιρ, κοιτάζοντας τον Μαύρο Πρίγκιπα, «ότι δε θα έχουμε πρόβλημα να αμυνθούμε. Αλλά, επειδή είμαι βέβαιος ότι ο Σάρναλ θα το έχει προβλέψει αυτό, δε νομίζω, έτσι κι αλλιώς, να στείλει στρατεύματα από εκείνη τη μεριά.»

«Εμείς, όμως, θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε ενδεχόμενο,» τόνισε ο Ήλμον. «Επομένως, δε βλέπτε να έχουμε στρατό εκεί.»

«Φυσικά,» συμφώνησε ο Λύβνιρ.

«Μπορείς να πηγαίνεις,» είπε ο Ήλμον στον ταχυπομπό. «Σ'ευχαριστώ για τις πληροφορίες.»

«Στις υπηρεσίες σας, Μεγαλειότατε.» Ο άντρας υποκλίθηκε και έφυγε από το μεγάλο δωμάτιο.

«Πρέπει να στείλουμε μια επιστολή στον Στρατηγό Άσθαν,» είπε η Θάρνιν στον Ήλμον, «ζητώντας του να κρατήσει την Έλμας γιατί είμαι σχεδόν βέβαιη πως η Αρχόντισσα Κερλάνα θα πάει με τον Τύραννο, όχι μ'εμάς.»

Ο Ήλμον κατένευσε. «Το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ.»

«Έχουμε αφήσει ένα θέμα μισοτελειωμένο,» τόνισε ο Χάρναλιρ.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας στράφηκε στο μέρος του.

«Μην αγνοείτε τη νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ, Μεγαλειότατε,» είπε ο Άντολβαρ. «Είναι ίσως το σημαντικότερο σ'ετούτο το παιχνίδι. Ο Σάρναλ θα σας κατατροπώσει, αν δεν έχετε τον Πολέμαρχο με το μέρος σας. Ειδικά τώρα, που το Νόρβηλ δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να σας βοηθήσει.»

«Αν δεν μπορεί να περάσει τον ποταμό Λάηνηλ—» άρχισε ο Ρόλμαρ.

«Ο ποταμός Λάηνηλ δεν είναι παρά ένα προσωρινό εμπόδιο, Νορβήλιε ακρίτη!» τον διέκουσε ο Χάρναλιρ. «Με τη χάρη του Άνκαραζ, ο Τύραννος θα τσακίσει την αντίσταση στην Έλμας και θα προελάσει προς τη Φίρθμας!»

«Ίσως να υπερεκτιμάς τη δύναμη του θεού σου, ιερέα,» αντιγύρισε ο Ρόλμαρ, στενεύοντας τα μάτια.

«Ο Άνκαραζ έχει, ποικιλοτρόπως, αποδείξει τη δύναμή του. Κι εσύ είσαι ασεβής και βλάσφημος! Ένα κουτάβι που, σύντομα, θα ικετεύει τη χάρη του Πολέμαρχου, για να επιβιώσει από τον πόλεμο!»

«Οι ρητορικές σου ικανότητες είναι θλιβερές, ιερέα.»

Ο Χάρναλιρ χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι.

«Μη συνεχίζετε!» τους προειδοποίησε και τους δύο ο Ήλμον.

«Δεν πρέπει ν'ακούς ανθρώπους σαν κι αυτόν, Μαύρε Πρίγκιπα,» γρύλισε ο Χάρναλιρ. «Και πρέπει να εμπιστευόσαι περισσότερο τους παλιούς σου συντρόφους και συμπολεμιστές!»

«Η εμπιστοσύνη μου προς εσάς δεν έχει μειωθεί, Χάρναλιρ,» τον διαβεβαίωσε ο Ήλμον.

«Τότε, νομιμοποίησε τη θρησκεία του Πολέμαρχου! Δεν είναι πασιφανές πως θα χάσεις τον πόλεμο, χωρίς τις δυνάμεις του Άνκαραζ στο πλευρό σου; Θέλεις ο Τύραννος να θριαμβεύσει, όταν παλέψαμε τόσο για να τον εκθρονίσουμε;»

Ο Ήλμον αναστέναξε, και έμεινε σκεπτικός για λίγο. Ύστερα, είπε: «Μπορείτε να μας αφήσετε μόνους, εμένα και τη Βασίλισσα Θάρνιν; Πρέπει να μιλήσουμε ιδιαιτέρως.»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε,» είπε ο Λύβνιρ και σηκώθηκε πρώτος από τη θέση του.

Ο Άρχοντας του Ράλτον και οι δύο ιερείς τον ακολούθησαν, καθώς έβγαине από τη μεγάλη αίθουσα.

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους—

—και ο Χάρναλιρ άρπαξε τον Ρόλμαρ από το πέτο, κολλώντας τον στον τοίχο.

«Άκουσέ με καλά, Νορβήλιε!» του γρύλισε. «Κράτα το στόμα σου κλειστό για την ιερή θρησκεία του Πολέμαρχου, γιατί θα το χαρώ πολύ να σου ξεριζώσω τη γλώσσα!» Ο Ρόλμαρ μπορούσε τώρα να δει το πρόσωπο του ιερέα μέσα από την κουκούλα, ζαρωμένο από τα εγκαύματα, παραμορφωμένο, τερατώδες, ειδεχθές. Ένας ολόκληρος χάρτης κάποιας δαιμονικής χώρας έμοιαζε να διαγράφεται επάνω στην όψη του Χάρναλιρ. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα και διατρέχονταν από ακόμα πιο κόκκινες, λεπτές φλέβες· φαίνονταν εμπύρετα από μάνητα και μίσος.

Ο Άντολβαρ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του συνάδελφού του, ενώ ο Ρόλμαρ αισθανόταν να έχει, προς στιγμή, παραλύσει από το πρόσωπο του Χάρναλιρ. Ένας ξαφνικός τρόμος τον είχε κυριεύσει, καθώς ο ιερέας τον είχε πιάσει απροετοίμαστο.

«Συνέχισε να διασπείρεις τις κακολογίες σου και θα ευχηθείς να μην είχες γεννηθεί!»

«Χάρναλιρ!» είπε, επιτακτικά, ο Άντολβαρ.

Ο Χάρναλιρ άφησε τον Ρόλμαρ κι απομακρύνθηκε, βαδίζοντας μέσα στο διάδρομο του στρατώνα, μαζί με το συνάδελφό του. Προτού, όμως, εξαφανιστεί πίσω από τη γωνία, φώναξε, δείχνοντας τον ακριτή με το δεξι χέρι: «Να θυμάσαι αυτά που σου είπα!»

Ο Ρόλμαρ είχε πλέον υπερνικήσει τον τρόπο του (ο οποίος οφειλόταν, κυρίως, στον αιφνιδιασμό), αλλά δεν αποκρίθηκε. Ο Ήλμον τού είχε ζητήσει να μην έρχεται σε σύγκρουση με τους ιερείς του Άνκα-ραζ, κι αυτό σκόπευε να κάνει...

...αλλά, μα το Μαύρο Άνεμο, πόσο θα ήθελα να τον στριμώξω σ'ένα δωμάτιο και να του δώσω μερικά μαθήματα στο σπαθί και στην κλωτσιά!

Κεφάλαιο 19

Απαγωγές

Καθισμένος πίσω απ'το ξύλινο γραφείο, ο Σάρναλ ξετύλιξε το χαρτί κι άρχισε να το διαβάζει στο φως της λάμπας. Ο Άσθαν τον παρατηρούσε, στεκόμενος στο κέντρο του δωματίου, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Η Λερβάρη καθόταν πλάι στο τζάκι, αμίλητη, με τα γόνατά της μαζεμένα και τα χέρια της τυλιγμένα γύρω τους· τα νέα που είχαν έρθει από την πρωτεύουσα, και η διαταγή του Πρίγκιπα –Βασιληά τώρα– Ήλμον, την είχαν τρομάξει.

Ο Σάρναλ τελείωσε την επιστολή και την άφησε πάνω στο γραφείο. «Φαίνεται πως άδικα, λοιπόν, παρακολούθησα την Αρχόντισσα Κερλάνα...»

«Δεν μπορούσες να ξέρεις πού κατευθυνόταν,» είπε ο Άσθαν, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Ωστόσο, όταν έλαβα το μήνυμα του Πρίγκιπα– του Βασιληά, εγώ, τουλάχιστον, άρχισα να υποπτεύομαι. Λογικά, πρέπει κι εκείνη να πήγαινε στη Λάρμαρηλ, ώστε να συνεδριάσει μαζί με τους άλλους ανατολικούς άρχοντες του Ένρεβηλ.

»Όμως,» τόνισε ο Άσθαν, σταματώντας να περπατά κι ατενίζοντας τον Σάρναλ, «εκείνο που πρέπει να μας προβληματίσει τώρα είναι πώς θα κρατήσουμε την Έλμας. Διάβασες τη διαταγή του Βασιληά Ήλμον, έτσι;»

«Δεν έχεις κάποιο σχέδιο, Στρατηγέ;» ρώτησε ο κατάσκοπος.

«Όχι. Εκτός αν μιλάμε για στρατιωτική κατάληψη. Αλλά, αν ο Βασιληάς είχε κάτι τέτοιο κατά νου, τότε θα έπρεπε να μας στείλει και τα στρατεύματά του εδώ...»

«Πράγμα το οποίο δε συμφέρει, γιατί οι αρχές της Έλμας μπορεί να κλείσουν τις πύλες και να εμπλακούμε, ξαφνικά, σε μια αχρείαστη πολιορκία.»

«Τι προτείνεις, λοιπόν; Εγώ δε βλέπω άλλο τρόπο.»

«Κι όμως, Στρατηγέ, υπάρχει ένας τρόπος. Και, μάλιστα, πολύ καλός,» είπε ο Σάρναλ, υπομειδώντας αυτάρεσκα.

Ο Άσθαν ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Η Αρχόντισσα Κερλάννα έχει δύο παιδιά: ένα αγόρι δεκατριών χρονών και ένα κορίτσι εννέα χρονών. Αν απαγάγουμε τα παιδιά της, τότε θα την έχουμε στο χέρι.»

Ο Άσθαν κοίταξε τον Σάρναλ σαν να νόμιζε ότι ο κατάσκοπος αστειευόταν. «Τι... τι ακριβώς εννοείς;»

«Δεν είναι αρκετά ξεκάθαρο, Στρατηγέ; Όταν κρατάμε τα παιδιά της, θα κάνει ό,τι της λέμε, αν δε θέλει τίποτα κακό να τους συμβεί.»

Ο Άσθαν κούνησε το κεφάλι. «Δε μου αρέσει... Δε μ'αρέσει καθόλου, Σάρναλ. Τα παιδιά της δε φταίνει σε τίποτα.»

Ο κατάσκοπος γέλασε. «Μη γίνεσαι ανόητα συναισθηματικός, Στρατηγέ. Βρισκόμαστε σε πόλεμο. Εσύ τι κάνεις όταν βρίσκεσαι σε πόλεμο: δεν αφήνεις τους στρατιώτες σου να πάρουν αιχμαλώτους;»

«Αιχμαλώτους, όχι παιδιά!» αντιγύρισε ο Άσθαν, και το σαγόνι του σφίχτηκε φανερά. Η Λερβάρη φοβήθηκε ότι οι δύο άντρες θα διαφωνούσαν τόσο έντονα, που η όλη αποστολή θα καταστρεφόταν.

Ο Σάρναλ, όμως, σηκώθηκε ήρεμα από το γραφείο και είπε: «Σε αυτό τον πόλεμο, Στρατηγέ, δεν κάνουμε τέτοιες διακρίσεις. Θέλεις να νικήσουμε, έτσι δεν είναι; Θέλεις να κρατήσουμε την Έλμας, όπως μας πρόσταξε ο Βασιλιάς Ήλμον...»

«Φυσικά και το θέλω. Αλλά αποκλείεται να μην υπάρχει κι άλλος τρόπος!»

«Δε μ'απασχολεί αν υπάρχει άλλος τρόπος ή όχι,» τόνισε ο Σάρναλ. «Ετούτος ο τρόπος μου μοιάζει ο καλύτερος.»

Ο Άσθαν πέρασε τους αντίχειρές του στη ζώνη του. «Και πώς ακριβώς σκοπεύεις ν'απαγάγεις τα παιδιά της; Συνήθως, βρίσκονται στα ενδότερα του παλατιού.»

«Δεν είναι, όμως, συνέχεια εκεί,» είπε, διστακτικά, η Λερβάρη. «Ειδικά ο γιος της.» Ο Νάρεμαρ ήταν το χειρότερο κωλόπαιδο που είχε δει ποτέ της· όλο φάρσες σκάρωνε, και έκανε ένα σωρό ζαβολιές –κακόβουλες ζαβολιές. Είχε καταντήσει ο φόβος κι ο τρόμος των υπηρετών, γιατί, φυσικά, η Αρχόντισσα ποτέ δεν τιμωρούσε το γιο της, αλλά πολλές φορές τιμωρούσε τους υπηρέτες που εκείνος είχε ενοχλήσει...

«Δεν έχουμε χρόνο,» εξήγησε ο Σάρναλ, κοιτάζοντας τη Λερβάρη με τις άκριες των ματιών. «Καλύτερα η απαγωγή να γίνει πριν από την επιστροφή της Αρχόντισσας.»

«Προτείνεις, λοιπόν, να τα απαγάγουμε απόψε;» απόρησε ο Άσθαν.

«Ναι. Αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα....»

«Τι πρόβλημα;»

«Δεν ξέρω πού ακριβώς είναι τα δωμάτιά τους στα ενδότερα του παλατιού,» είπε ο Σάρναλ. Και στράφηκε στη Λερβάρη. «Εσύ ξέρεις;»

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι.

«Σίγουρα, όμως, γνωρίζεις κάποιον πού ξέρει...»

Η Λερβάρη δάγκωσε το κάτω της χείλος. «Ναι, αλλά... δεν είμαι βέβαιη πού μένει.»

Ο Σάρναλ συνοφρυώθηκε.

«Ας ρωτήσουμε, καλύτερα, τον Φάνμαρ,» πρότεινε η Λερβάρη.

Ο κατάσκοπος τής έκανε νόημα, με το κεφάλι, δείχνοντας την πόρτα του δωματίου. «Τι περιμένεις, τότε;»

Η Λερβάρη γλίστρησε στο δωμάτιο των υπηρετών της συνοδείας του Στρατηγού Άσθαν. Βάδισε, ακροπατώντας, ως το κρεβάτι του Φάνμαρ, ο οποίος κοιμόταν γυρισμένος στο πλάι, και κάθισε δίπλα του. Του άγγιξε τον ώμο, ψιθυρίζοντας τ'όνομά του.

Τα βλέφαρά του άνοιξαν και τα μεγάλα του μάτια γυάλισαν στο μισοσκόταδο (μονάχα μια ασθενική λυχνία ήταν αναμμένη μέσα στο δωμάτιο). «Λερβάρη;...» μουρμούρισε και ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στον αγκώνα του. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα και πετούσαν.

«Ξέρεις πού μένει η Ταρλίτα;» τον ρώτησε η Λερβάρη, ψιθυριστά. «Σε ποιο δωμάτιο στους κοιτώνες των υπηρετών;»

Ο Φάνμαρ έτριψε τα μάτια του. «Γιατί θες να μάθεις;»

«Έχει σημασία; Ξέρεις ή όχι;»

«Ξέρω, και μπορώ να σε οδηγήσω.»

«Έχεις ξαναπάει εκεί;»

«Ναι.»

«Γιατί;» ρώτησε η Λερβάρη, πιο απότομα απ'ό,τι θα ήθελε.

«Τι σε νοιάζει; Εσύ δε μου είπες να μάθω για ποιον δουλεύει;»

«Έμαθες, λοιπόν;»

«Όχι. Αλλά το προσπαθώ.»

Η Λερβάρη μόρφασε, αποδοκιμαστικά. «Καλά, εντάξει. Σήκω πάνω τώρα κι έλα μαζί μου. Και μην κάνεις φασαρία· δε θέλω να ξυπνήσει κανένας άλλος.» Ορθώθηκε, και τον περίμενε να σηκωθεί απ'το κρεβάτι και να φορέσει τα ρούχα του. Όταν ήταν έτοιμος, βγήκαν απ'το δωμάτιο των υπηρετών και πήγαν στο δωμάτιο του Στρατηγού, το οποίο δε βρισκόταν και πολύ μακριά.

Ο Σάρναλ και ο Άσθαν τούς περίμεναν μέσα.

«Γιατί αργήσατε τόσο;» απαίτησε ο πρώτος. «Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.» Και προς τον Φάνμαρ: «Πού κοιμάται ο πληροφοριοδότης μας;»

Ο υπηρέτης κοίταξε τη Λερβάρη, ερωτηματικά.

Ο Σάρναλ συνοφρυώθηκε. «Δεν του είπες;»

«Του είπα· απλά, δεν του εξήγησα τι ακριβώς συμβαίνει. Δε νομίζω ότι χρειάζεται, έτσι κι αλλιώς. Θα μας οδηγήσει στο δωμάτιο της Ταρλίτα.»

«Ποια είναι η Ταρλίτα;»

«Η υπηρέτρια που με παρακολουθούσε, και που παρακολουθούσε και τον Στρατηγό την πρώτη φορά που μου ζήτησες να κοιτάξω για κατασκόπους.»

«Τι... τι θα της κάνετε;» ρώτησε ο Φάνμαρ.

«Τίποτα πολύ επώδυνο, αν συνεργαστεί,» είπε ο Σάρναλ.

«Τι γίνεται; Γιατί συμβαίνουν όλ'αυτά;»

«Μη ρωτάς πολλά, και οδήγησέ μας στο δωμάτιό της. Μόνη της κοιμάται;»

Ο Φάνμαρ κούνησε το κεφάλι. «Είναι άλλες δύο υπηρέτριες μαζί.»

«Μπορείς να την παρασύρεις έξω;»

«Εμ... εεεε... ίσως.»

«Ή ναι ή όχι.» Ο Σάρναλ τον αγριοκοίταξε.

«Αν δεν μπορώ, τι θα κάνετε;»

«Θα σε κρεμάσουμε από ένα δέντρο, μέχρι που να σε ξεράνει ο ήλιος!» μούγκρισε ο κατάσκοπος.

«Δεν υπάρχει τώρα ήλιος—»

«Βαλτός είσαι, για να μας φας το χρόνο; Μπορείς ή δεν μπορείς να την ξετρυπώσεις;»

«Θα προσπαθήσω.»

«Εντάξει, πάμε. Στρατηγέ, θα επιστρέψουμε σύντομα. Να μας περιμένεις.»

Ο Άσθαν ένευσε καταφατικά, καθισμένος πίσω από το γραφείο, με το σαγόνι του ακουμπισμένο στη γροθιά του και με μια σκεπτική όψη στο πρόσωπο.

Ο κατάσκοπος και οι δύο υπηρέτες βγήκαν απ'το δωμάτιο.

Η Λερβάρη και ο Σάρναλ περίμεναν μέσα στον σκοτεινό διάδρομο. Ο Φάνμαρ είχε στρίψει στη γωνιά και είχε χαθεί από τα μάτια τους, πηγαίνοντας προς το δωμάτιο όπου κοιμόταν η Ταρλίτα μαζί με τις άλλες δύο υπηρέτριες.

Η Λερβάρη αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά κάτω απ'το στήθος της, κι αναρωτιόταν αν κι ο Σάρναλ μπορούσε ν'ακούσει τον χτύπο. Ο κατάσκοπος, αντιθέτως, δεν έμοιαζε καθόλου ανήσυχος· η υπηρέτρια ίσα που μπορούσε να τον ξεχωρίσει μέσα απ'το σκοτάδι, ακίνητος καθώς ήταν. Ούτε η αναπνοή του δεν ακουγόταν. *Μάλλον, μια επιχείρηση σαν ετούτη δε θάναι τίποτα το πρωτότυπο γ'αυτόν, σκέφτηκε η Λερβάρη. Για μένα, όμως, είναι. Δεν έχω συνηθίσει ν'απαγάγω ανθρώπους μες στη νύχτα!*

Σε λίγο, βήματα ακούστηκαν να έρχονται... και μια φωνή: «Απο δώ. Έλ' απο δώ.» Ο Φάνμαρ.

«Τι είναι, βρε παιδάκι μου;» Μια θηλυκή φωνή· η Ταρλίτα, μάλλον. «Τι σ'έπιασε τέτοια ώρα;» Η φωνή έγινε παιχνιδιάρικη: «Θες να κάνουμε τρελίτσες μες στο σκοτάδι;»

Έστριψαν στη γωνιά—

Ο Σάρναλ άρπαξε, πάραυτα, την Ταρλίτα, προτού κανείς προλάβει να βλεφαρίσει.

Πόσο γρήγορος είναι! σκέφτηκε η Λερβάρη, νιώθοντας την αναπνοή της να έχει κοπεί.

«Μμμμμμμ!» ακούστηκε το σκούξιμο της Ταρλίτα μέσα απ'το σκοτάδι. «MMMMMMMM!» Πρέπει να ήταν πανικόβλητη. Τα πόδια της κλοτσούσαν τον αέρα, και μια κλοτσιά πήρε, ξώφαρτσα, τη Λερβάρη στα πλευρά.

«Σοσσοσς!» έκανε ο Σάρναλ. «Μη φωνάζεις, και δε θα πάθεις τίποτα. Αν, όμως, συνεχίσεις έτσι, θα σου στρίψω τη λαιμό. Με καταλαβαίνεις;»

«Μμμ...» Αυτό, μάλλον, σήμαινε ναι, υπέθεσε η Λερβάρη.

«Θα έρθεις μαζί μας, σαν να μην τρέχει τίποτα.»

«...Ναι,» ακούστηκε η ψιθυριστή, τρεμάμενη φωνή της Ταρλίτα. Ο Σάρναλ πρέπει να είχε ελευθερώσει το στόμα της.

«Άμα ουρλιάξεις, θα σε σκοτώσω. Συνεννοηθήκαμε;» Ο κατάσκοπος μιλούσε ψυχρά, διαδικαστικά, κι αυτό, έκρινε η Λερβάρη, έκανε τα λόγια του ακόμα πιο τρομακτικά απ'ό,τι αν φώναζε ή αν γρύλιζε.

«Ν-ναι.»

«Όμορφα,» είπε ο Σάρναλ. «Πάμε, τότε. Κι εσείς οι δύο» –δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στον Φάνμαρ και τη Λερβάρη– «έχετε το νου σας μήπως κανένας μας παρακολουθεί.»

Βγήκαν από την άλλη μεριά του σκοτεινού διαδρόμου και προχώρησαν, βιαστικά, μέσα στο παλάτι της Αρχόντισσας Κερλάνα. Ορισμένοι φρουροί τούς κοίταζαν, μα κανένας δεν επιχείρησε να τους σταματήσει· έμοιαζαν με τέσσερις υπηρέτες που πήγαιναν σε κάποια νυχτερινή δουλειά. *Ωστόσο, σκέφτηκε η Λερβάρη, αν κάποιος απ'αυτούς τους φρουρούς είναι κατάσκοπος του Σάβελαν, τότε θα του αναφέρει ότι κάτι συμβαίνει... Ή, αν κάποιος απ'τους φρουρούς είναι και κατάσκοπος του Σάβελαν και μας γνωρίζει –εμένα και τον Φάνμαρ, ή ακόμα και τον Σάρναλ–, τότε την έχουμε πολύ άσχημα... Θα προλάβαιναν, άραγε, να φτάσουν στο δωμάτιο του Στρατηγού, ή κάποιος θα τους έκοβε το δρόμο; Η Λερβάρη αισθανόταν κρύο ιδρώτα να τη λούζει, και το στόμα της ήταν ξερό.*

Τελικά, όμως, κανένας δεν προσπάθησε να τους κόψει το δρόμο, και συνάντησαν τον Άσθαν στον ξενώνα. Η Ταρλίτα, ευτυχώς, δεν είχε βγάλει άχνα καθ'όλη τη διαδρομή· ήταν πολύ φοβισμένη για τη ζωή της, και δεν ήθελε να το ρισκινδυνέψει. Το πρόσωπό της ήταν κάτωχρο και δάκρυα κυλούσαν από τις άκριες των ματιών της, γυαλίζοντας στο φως των δαυλών και των λαμπών. Τα γυμνά της πόδια έτρεμαν και, κάπου-κάπου, παραπατούσε· ο Σάρναλ, όμως, πάντα την άρπαζε απ'τη μέση και την ωθούσε να συνεχίσει.

Ο Στρατηγός Άσθαν εστίασε το βλέμμα του στην κατατρομαγμένη υπηρέτρια, καθώς ήταν καθισμένος πίσω απ'το γραφείο του. «Αυτή είναι;»

«Προφανώς,» είπε ο Σάρναλ, πάνοντας την Ταρλίτα απ'το μπράτσο και βάζοντάς την να καθίσει σε μια καρέκλα.

«Δώστε της ένα ποτήρι νερό,» πρόσταξε ο Άσθαν. «Θα λιποθυμήσει, δεν τη βλέπετε;»

«Φυσικά και όχι, Στρατηγέ,» είπε ο Σάρναλ. «Είναι φανερό ότι προσποιείται.» Η Λερβάρη ήταν βέβαιη ότι ο κατάσκοπος το έλεγε αυτό για να τρομάξει περισσότερο την Ταρλίτα· δεν μπορεί, πραγματικά, να πιστευε ότι η υπηρέτρια προσποιείται! Ήταν κατατρομαγμένη. Πράγμα λογικό, άλλωστε· την είχαν αρπάξει μες στη νύχτα, απειλώντας ότι θα τη σκότωναν.

Ο Σάρναλ στάθηκε πίσω απ'την καρέκλα της Ταρλίτα, ακουμπώντας τα χέρια του στην ξύλινη πλάτη του καθίσματος. «Θα σου κάνουμε μερικές ερωτήσεις,» της είπε, «και μετά... θα δούμε τι θα κάνουμε μαζί σου. Το βέβαιο είναι πως, αν μας απαντήσεις σωστά σ'αυτά που θα σε ρωτήσουμε, η εκτίμησή μας για σένα θα αυξηθεί αξιοσημείωτα.»

Η κοπέλα ξεροκατάπιε. «Τι θέλετε;» Το βλέμμα της πήγαινε μια στον Άσθαν, μια στη Λερβάρη, μια στον Φάνμαρ (ο οποίος απέφυγε τη ματιά της, έχοντας απομακρυνθεί σε μια γωνία).

«Θέλουμε να μας πεις πού είναι τα δωμάτια των παιδιών της Αρχόντισσας Κερλάνα.»

«Στα ενδότερα του παλατιού.»

«Ναι, το ξέρουμε ότι είναι στα ενδότερα του παλατιού,» είπε ο Σάρναλ, αρπάζοντάς την απ'τα κοντά, μαύρα της μαλλιά και τραβώντας το κεφάλι της πίσω. «Προφανώς, θέλουμε να μάθουμε κάτι περισσότερο.»

«Πρέπει... πρέπει να στρίψετε,» ψέλλισε η Ταρλίτα, στραβώνοντας τα χείλη και κλαψουρίζοντας.

«Πού;» Ο Σάρναλ άφησε τα μαλλιά της.

«Όταν ανεβείτε τη σκάλα, μετά πρέπει να στρίψετε δεξιά, κι εκεί έχει κάτι πόρτες—»

«Γνωρίζεις το μέρος, υποθέτω, ε;»

«Ναι.»

«Τότε, ίσως θα ήταν καλύτερα να μας οδηγήσεις.»

«Στα δωμάτια των παιδιών της Αρχόντισσας;» Η Ταρλίτα έμπλεξε τα δάχτυλά της αναμεταξύ τους, προσπαθώντας να κάνει τα χέρια της να σταματήσουν να τρέμουν.

«Ναι. Δεν είναι εύκολο;»

Η Ταρλίτα ένευσε, ξεροκαταπίνοντας. «Εύκολο είναι...» ψιθύρισε.

«Μια άλλη ερώτηση, τώρα. Έχεις, κατά καιρούς, κατασκοπεύσει τον Στρατηγό Άσθαν (τον κύριο που, αυτή τη στιγμή, κάθεται πίσω απ'το γραφείο· αναμφίβολα, τον αναγνωρίζεις) και την προσωπική του υπηρέτρια, Λερβάρη (την κοπέλα που στέκεται δεξιά του γραφείου· αναμφίβολα, κι αυτήν την αναγνωρίζεις). Ποιος σε έβαλε να τους κατασκοπεύσεις;»

«...Δεν ξέρω τι λέτε.» Η Ταρλίτα έτρεμε περισσότερο από πριν, και τα μάτια της κοιτάζαν πέρα-δώθε, πιο νευρικά.

«Ααα,» έκανε ο Σάρναλ, «γιατί μου τα χαλάς τώρα;» Τράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα του και χάιδεψε το λαιμό της, με την κόψη. «Θες να πάψω να είμαι ευγενής;»

«Αλήθεια...» τραύλισε η Ταρλίτα. «Μη με πειράξετε... Ο... Ήταν ο κύριος Σάβελαν...»

«Ο ξάδελφος της Αρχόντισσας; Αυτός σου ζήτησε να παρακολουθήσεις το Στρατηγό και τη Λερβάρη;»

«...Ναι.»

«Αναμενόμενο,» είπε ο Σάρναλ, θηκαρώνοντας το ξιφίδιό του και κοιτάζοντας τον Άσθαν. «Ο άνθρωπος είναι, σίγουρα, Αφτί.»

Ο Στρατηγός ένευσε. «Και τι κάνουμε τώρα;»

«Ξεκινάμε την επιχείρησή μας, ασφαλώς.»

«Η σκάλα που πηγαίνει στα ενδότερα διαμερίσματα,» είπε η Λερβάρη, «φρουρείται, όλες τις ώρες, από δύο στρατιώτες.»

«Και λοιπόν;» ρώτησε ο Σάρναλ.

«Μπορούμε να τους εξουδετερώσουμε;»

«Νομίζεις πως όχι;»

Ο Σάρναλ ξετύλιξε την οπλισμένη βαλλίστρα που είχε τυλιγμένη σ'ένα μαύρο πανί, και την ύψωσε μπροστά απ'τους δύο στρατιώτες της σκάλας.

Οι άντρες αιφνιδιάστηκαν, και τα χέρια τους πήγαν στα μανίκια των σπαθιών τους.

«Μην κινήστε!» τους πρόλαβε ο κατάσκοπος. «Όποιος κινηθεί πρώτος θα πεθάνει. Το ξέρετε ότι από αυτή την απόσταση δεν μπορώ ν'αστοχήσω.»

Οι φρουροί κοκάλωσαν, ατενίζοντας τους πέντε ανθρώπους αντίκρυ τους, προσπαθώντας να καταλάβουν τι συνέβαινε.

Ο Άσθαν –που ήταν ντυμένος με την πανοπλία του, σαν να πήγαινε στη μάχη– τράβηξε το σπαθί του, και είπε: «Αφήστε τα όπλα σας στο πάτωμα. Αργά, και χωρίς εξυπνάδες.»

«Και μη διανοηθεί κανένας να φωνάξει,» πρόσθεσε ο Σάρναλ, στενέοντας τα μάτια.

Η Ταρλίτα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, τον διάδρομο από όπου είχαν έρθει.

Η Λερβάρη την έπιασε απ'το μπράτσο και της κέντρισε τα πλευρά με το ξιφίδιο που της είχε δώσει ο Άσθαν. «Μην κάνεις ότι φεύγεις!» της σφύριξε, γιατί η υπηρέτρια-κατάσκοπος του Σάβελαν ίσως να προσπαθούσε να βρει ευκαιρία για να δραπετεύσει.

«Όχι, δεν...» ψέλλισε εκείνη.

Ο Φάνμαρ κοίταξε πίσω, προς τα εκεί όπου είχε κοιτάξει και η Ταρλίτα.

«Έρχεται κανένας;» τον ρώτησε η Λερβάρη.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Βγάλτε και τις πανοπλίες,» πρόσταξε ο Άσθαν τους φρουρούς, οι οποίοι είχαν αφήσει τα όπλα τους στο πάτωμα.

«Γιατί κοίταξες πίσω;» ρώτησε η Λερβάρη την Ταρλίτα.

«Εε... έτσι–»

«Δεν ήταν 'έτσι'! *Γιατί κοίταξες πίσω;*» Την κέντρισε πάλι με το ξιφίδιό της, κι εκείνη πετάχτηκε όπισθεν, πέφτοντας στα χέρια του Φάνμαρ, ο οποίος την ακινητοποίησε, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της.

«Δε θα σε πειράξουμε,» της είπε, «αν–»

«*Εσύ φταις για όλα!*» του γρύλισε εκείνη, κλοτσώντας τον, με τη φτέρνα, στο πόδι, αλλά μην καταφέρνοντας να τον αποτινάξει.

Η Λερβάρη τη χαστούκισε. «Κόψε τις αηδίες!» της είπε, βάζοντας το ξιφιδιό της κάτω απ'το σαγόνι της Ταρλίτα. «Και μίλα: γιατί κοιτάξες πίσω;»

«Γιατί υπάρχουν φρουροί απο κεί! Γιαυτό! Κι άμα σας ακούσουν, θάρθουν και θα σας σκοτώσουν!»

«Αλλά το σίγουρο είναι ότι δε θα προλάβουν να σώσουν εσένα,» της είπε ο Σάρναλ, δίχως να γυρίσει να την κοιτάξει. «Οπότε, κλείστο.»

Όταν οι στρατιώτες είχαν βγάλει τις πανοπλίες τους, ο Άσθαν είπε στη Λερβάρη και τον Φάνμαρ να τους δέσουν, με το σχοινί που είχαν πάρει μαζί τους.

«Γονατίστε,» πρόσταξε ο Σάρναλ τους φρουρούς. Εκείνοι έπεσαν στα γόνατα κι έφεραν τα χέρια τους πίσω απ'την πλάτη. Οι δύο υπηρέτες πέρασαν σχοινιά γύρω απ'τους καρπούς τους και τους αστραγάλους τους, και τα έδεσαν σφιχτά. Ύστερα, τους φόρεσαν πάνινα φίμωτρα.

«Πάμε πάνω,» είπε ο Σάρναλ, κατεβάζοντας τη βαλλίστρα του. Και προς την Ταρλίτα: «Εσύ πρώτη.»

Η κοπέλα άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, αλλά ο κατάσκοπος τη σταμάτησε: «Ή, μάλλον, περίμενε. Έχει φρουρούς επάνω;»

Εκείνη δίστασε ν'αποκριθεί.

«Πόσους;» ρώτησε ο Σάρναλ.

«Γενικά, ή εδώ κοντά;»

«Γενικά.»

«Τέσσερις.»

«Ανεβαίνοντας τη σκάλα, θα δούμε κανέναν;»

Η Ταρλίτα ένευσε. «Έναν.»

«Δεξιά ή αριστερά;»

«Δεξιά, αλλά κάνει βόλτες.»

«Τι θα πει 'κάνει βόλτες';» ρώτησε ο Σάρναλ.

«Πηγαίνει πάνω-κάτω, στον διάδρομο που βρίσκεται δεξιά.»

«Ο διάδρομος είναι κάθετος ως προς το σημείο που θα φτάσουμε ανεβαίνοντας τη σκάλα, ή παράλληλος;»

Η Ταρλίτα τον κοίταξε σαν να μην είχε καταλάβει την ερώτησή του.

Ο Σάρναλ αναστέναξε, και της είπε: «Κατέβα.»

Η κοπέλα υπάκουσε.

Στη Λερβάρη και τον Φάνμαρ, ο κατάσκοπος είπε: «Φυλάτε την, μέχρι που να καθαρίσουμε το έδαφος. Στρατηγέ, έλα μαζί μου.»

Ο Άσθαν ένευσε, και τον ακολούθησε πάνω στη σκάλα, έχοντας τ'αφτιά του τεντωμένα. Εξάλλου, δεν το απέκλειε να υπήρχε και κάποιος άλλος φρουρός που η Ταρλίτα δεν τους είχε αναφέρει. Παρά τον τρόπο της (ο οποίος ήταν, αναμφίβολα, αληθινός), ο Στρατηγός νόμιζε ότι κρυβόταν πολλή πανουργία μέσα στην κοπέλα· το έβλεπε... το παρατηρούσε πίσω απ'τα μάτια της.

Ο Σάρναλ στράφηκε αμέσως δεξιά, μόλις έφτασαν στο ανώτερο σημείο της σκάλας. Αντίκρυ του ήταν ο φρουρός –ή, μάλλον, η φρουρός– που είχε αναφέρει η Ταρλίτα, αλλά και η βαλλίστρα του κατασκόπου ήταν υψωμένη. Πάτησε τη σκανδάλη και το βέλος καρφώθηκε στο στήθος της γυναίκας, κάνοντάς τη να κοπανήσει στον τοίχο του διαδρόμου (ο οποίος ήταν, τελικά, παράλληλος ως προς το σημείο όπου έβγαζε η σκάλα). Η πλάτη της τρίφτηκε πάνω στις πέτρες, καθώς κατέρρεε, αφήνοντας μια κάθετη γραμμή αίματος πίσω της.

Ο Άσθαν αφουγκράστηκε, μήπως κανείς τούς είχε αντιληφτεί κι ερχόταν γρήγορα προς το μέρος τους. Όμως δεν άκουσε τίποτα.

Ο Σάρναλ έκανε νόημα στη Λερβάρη και τους άλλους ν'ανεβούν.

«Προς τα πού πηγαίνουμε τώρα;» ρώτησε ο κατάσκοπος την Ταρλίτα, όταν οι τρεις υπηρέτες ήταν επάνω.

«Για το δωμάτιο των παιδιών;»

«Ναι.»

«Απο κεί.» Έδειξε το διάδρομο όπου είχε σκοτωθεί η πολεμίστρια.

Ο Σάρναλ βάδισε προσεκτικά, κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά. «Πού είναι οι άλλοι φρουροί;» ρώτησε την Ταρλίτα.

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τα λόγια του κι αντίκρισε έναν πάνοπλο άντρα να παρουσιάζεται από την αριστερή μεριά του διαδρόμου, εκεί όπου αυτός διασταυρωνόταν μ'έναν άλλο.

Στην αρχή, ο φρουρός δεν κατάλαβε τι γινόταν, όμως, ύστερα, είδε το κουφάρι της πολεμίστριας και το αίμα της πάνω στον τοίχο, και τα μάτια του γούρλωσαν.

Ο Σάρναλ δεν άργησε τόσο να αντιδράσει. Τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μέση του και το εξαπέλυσε καταπάνω στον άντρα απέναντί του, πετυχαίνοντάς τον στο λαιμό.

Έτσι, τα μάτια του φρουρού δε γούρλωσαν μόνο από το θέαμα της νεκρής συνάδελφού του, αλλά κι από τον ξαφνικό πόνο. Παραπάτησε, φτύνοντας αίμα, και σωριάστηκε ανάσκελα, μ'έναν δυνατό, μεταλλικό θόρυβο.

Ο Σάρναλ καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του, κι άρπαξε την Ταρλίτα απ'το μπράτσο. «Προς τα πού;»

«Ευθεία.» Η υπηρέτρια έδειξε προς τη μεριά του νεκρού.

«Και μετά;»

«Αριστερά. Οι δυο πόρτες που θα δεις εκεί είναι τα δωμάτια των παιδιών.»

«Έτσι και λες ψέματα, είσαι νεκρή σαν αυτούς τους δύο,» την προειδοποίησε ο κατάσκοπος.

«Δε λέω ψέματα!»

Ο Σάρναλ βάδισε κατά μήκος του διαδρόμου και οι άλλοι τον ακολούθησαν. Δεξιά τους υπήρχαν ξύλινες πόρτες, ενώ στην αριστερή μεριά υπήρχε μόνο μία, διπλή και μεγάλη.

«Πού βγάζει αυτή η πόρτα;» ρώτησε ο Άσθαν την Ταρλίτα.

«Στα διαμερίσματα της Αρχόντισσας και του Άρχοντα.»

Λίγο προτού φτάσουν στη διασταύρωση των διαδρόμων, ο Σάρναλ τούς έκανε νόημα να σταματήσουν, γιατί βήματα ακούγονταν να έρχονται από τη δεξιά μεριά.

Κι αμέσως μετά, μια φωνή αντήχησε. Ένας άντρας φώναζε το όνομα του νεκρού φρουρού.

«Στρατηγέ,» ψιθύρισε ο Σάρναλ, αφήνοντας τη βαλλίστρα του ακουμπισμένη στον τοίχο, «θα τον αναλάβουμε μαζί, συγχρόνως.»

Ο Άσθαν ένευσε, σφίγγοντας τη λαβή του ξίφους του.

Ο φρουρός παρουσιάστηκε, και ο κατάσκοπος τού χίμησε, τραβώντας το σπαθί του. Ο άντρας ύψωσε την ασπίδα του κι απέκρουσε το χτύπημα, προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο.

«Βοήθ—!» έκανε να φωνάξει, αλλά το λεπίδι του Άσθαν τού διαπέρασε τα πλευρά, έτσι τα υπόλοιπα λόγια του πολεμιστή πνίγηκαν μέσα στο αίμα που πετάχτηκε από το στόμα του.

Σωριάστηκε κι αυτός πάνω στον προηγούμενο, παράγοντας άλλον έναν μεταλλικό θόρυβο.

«Κατάρες...!» γρύλισε ο Σάρναλ, τρίζοντας τα δόντια.

Την ίδια στιγμή, η Λερβάρη άκουσε ένα τριξίμο πίσω της και, στρεφόμενη, είδε μια απ' τις πόρτες στα δεξιά ν'ανοίγει και μια γυναικεία μορφή να παρουσιάζεται, ντυμένη με μαύρο νυχτικό και έχοντας μακριά, ξανθά μαλλιά, που χύνονταν στους ώμους της.

Η Λερβάρη την είχε ξαναδεί. Ήταν μία απ' τους συμβούλους της Αρχόντισσας Κερλάνα, και τώρα, αντικρίζοντας τη νεκρή πολεμίστρια μες στη μέση του διαδρόμου, ούρλιαξε υστερικά, μπήγοντας τα νύχια της στις πλευρές του κεφαλιού της.

«Σκατά!» είπε η Λερβάρη.

«Ελάτε!» πρόσταξε ο Σάρναλ, τραβώντας την Ταρλίτα απ' το μπράτσο και στρίβοντας στον αριστερό διάδρομο της διασταύρωσης, όπου, όντως, υπήρχαν δύο πόρτες.

«Ποιο είναι το δωμάτιο του γιου;» ρώτησε ο κατάσκοπος την υπηρέτρια, σφίγγοντάς την.

«Αυτό, αυτό.» Του έδειξε την πρώτη πόρτα.

Ο Σάρναλ έσπρωξε την Ταρλίτα παραδίπλα κι έκανε ν'ανοίξει την ξύλινη θύρα. Ήταν, όμως, ασφαλισμένη από μέσα.

Ο Άσθαν την κλότσησε, δύο φορές, σπάζοντας τον σύρτη· και το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν η αγριεμένη όψη του δεκατριάχρονου γιου της Αρχόντισσας Κερλάνα, ο οποίος στεκόταν στη μέση του δωματίου, βαστώντας ένα ξιφίδιο στο δεξί του χέρι. *Πρέπει να μας κατάλαβε, ο μικρός*, σκέφτηκε ο Άσθαν, νιώθοντας άσχημα γι' αυτό που θα έκαναν. Αναμφίβολα, το παιδί ήταν τρομοκρατημένο, αν και έδειχνε ν'αντιμετωπίζει καλά την κατάσταση.

Ο Σάρναλ μπήκε στο δωμάτιο, και ο Νάρεμαρ έκανε να τον καρφώσει, γρυλίζοντας. Ο κατάσκοπος απέκρουσε το λεπίδι του και τον αφόπλισε, μ' ένα χτύπημα στον καρπό, το οποίο μούδιασε το χέρι του αγοριού.

«*Προδότη!*» σφύριξε ο Νάρεμαρ. «Θα σε κρεμάσουν!»

«Άσθαν!» φώναξε η Λερβάρη. «Άσθαν!»

Ο Στρατηγός στράφηκε, για να δει ότι η υπηρέτρια έδειχνε τη διασταύρωση που είχαν μόλις περάσει. Τη διασταύρωση η οποία τώρα ήταν γεμάτη με στρατιώτες. *Μα τον Βάνραλ! Το ήξερα ότι η Ταρλίτα μάς είπε ψέματα· δεν είναι μόνο τέσσερις φρουροί εδώ μέσα!*

Ένα γέλιο αντήχησε –ένα γνώριμο γέλιο– και, ύστερα, ένας άντρας πέρασε ανάμεσα απ’τους συγκεντρωμένους πολεμιστές, παραμερίζοντάς τους.

«Στρατηγέ Άσθαν,» είπε ο Σάβελαν, ο «ξάδελφος» της Αρχόντισσας Κερλάννα, «σαν τον ποντικό στη φάκα πιάστηκες, αγαπητέ...»

Κεφάλαιο 20

Για τη Ζωή Δύο Παιδιών

Μας είπες ψέματα!» Ο Άσθαν έστρεψε το ξίφος του προς την Ταρλίτα, η οποία οπισθοχώρησε, κολλώντας την πλάτη στον τοίχο. Η αιχμή της λεπίδας πίεσε την επιδερμίδα του λαιμού της.

«Άρχοντά μου, όχι!» αντέδρασε η υπηρέτρια.

«Τέσσερις φρουροί;» μούγκρισε ο Άσθαν.

Ο Σάβελαν γέλασε. «Η κοπέλα σάς είπε την αλήθεια, Στρατηγέ. Την αλήθεια που ήξερε.»

«Και ποια είναι η αλήθεια που δεν ήξερε;» ρώτησε ο Άσθαν, στρέφοντας το βλέμμα του στον «ξάδελφο». Η όψη του Στρατηγού ήταν άγρια και τα φρύδια του είχαν σμίξει. Έμοιαζε έτοιμος για μάχη, μέχρι τελικής πτώσης, αν χρειαζόταν. Και η Λερβάρη ήταν βέβαιη πως ο Άσθαν, πανύψηλος και αρματομένος καθώς ήταν, σίγουρα θα έστελνε πολλούς από τους αντιπάλους του στον κόσμο των νεκρών, προτού σκοτωθεί ή αιχμαλωτιστεί.

«Ότι σας είχα αντιληφτεί,» αποκρίθηκε ο Σάβελαν. «Δε γνώριζα τι ακριβώς σχεδιάζατε, μα είπα να ετοιμαστώ για... κάθε ενδεχόμενο.»

«Χαμένος κόπος, Αφτί. Άργησες.» Ο Σάρναλ βγήκε απ'το δωμάτιο, τραβώντας τον Νάρεμαρ μαζί του. Είχε το ξιφίδιό του στο λαιμό του αγοριού, ενώ κρατούσε το δεξί χέρι του γιου της Αρχόντισσας Κερλάνα στριμμένο πίσω απ'την πλάτη του, ακινητοποιώντας τον και προκαλώντας του οξύ πόνο, αν έκρινε κανείς απ'την έκφραση στο πρόσωπό του. «Νομίζεις ότι η Έπαρχος θα σ'ευχαριστήσει, όταν εξαιτίας σου πεθάνει το παιδί της;»

Η όψη του Σάβελαν σκοτεινίασε. «Αν γρατσουνίσεις έστω τον Άρχοντα Νάρεμαρ, εσύ θα πεθάνεις πρώτος, όποιος κι αν είσαι!»

Ο Σάρναλ μειδίασε. «Τότε, θα έπρεπε ήδη να είμαι νεκρός.» Μερικές σταγόνες αίματος κυλούσαν επάνω στο λαιμό του Νάρεμαρ. «Λερβάρη,» είπε, «πήγαινε σ'άλλο δωμάτιο και φέρε το κορίτσι.»

Η υπηρέτρια δίστασε.

«Δε μ'άκουσες; Κουνήσου!»

«Μείνε εκεί όπου είσαι!» την πρόσταξε ο Σάβελαν. «Αλλιώς θα σας ρίξουμε.» Τρεις στρατιώτες (ο μέγιστος αριθμός που μπορούσε να σημαδέψει άνετα μέσα στο διάδρομο) ύψωσαν βαλλίστρες.

«Αλήθεια;» Ο Σάρναλ έστρεψε τον Νάρεμαρ προς τα βέλη. «Θα το ρισκοκινδυνεύετε;»

«Δοκίμασέ μας,» τον προκάλεσε ο Σάβελαν.

«Θα σας δοκιμάσω. Λερβάρη, πήγαινε να φέρεις το κορίτσι. Τώρα!» Ο Νάρεμαρ πάλεψε να ξεφύγει από τη λαβή του κατασκόπου, αλλά εκείνος τον συγκράτησε εύκολα, στρίβοντας λίγο ακόμα το χέρι του και κάνοντας το αγόρι να βογγήξει.

Η Λερβάρη έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Άσθαν, κι ο Στρατηγός της έγνεψε καταφατικά, λέγοντας: «Εδώ που φτάσαμε, δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω.»

Η κοπέλα πήρε θάρρος από τα λόγια· αφού κι ο Άσθαν συμφωνούσε, αυτή πρέπει να ήταν η σωστή λύση. Στράφηκε στην άλλη πόρτα του διαδρόμου.

«Έτσι και κουνηθείς, υπηρέτρια, θα σου ρίξουμε!» την απείλησε ο Σάβελαν.

«Μην τον ακούς,» είπε ο Σάρναλ. «Μπλοφάρει.» Και, τραβώντας τον Νάρεμαρ, στάθηκε ανάμεσα στους βαλλιστροφόρους και τη Λερβάρη.

Η υπηρέτρια πήγε στην πόρτα και την άνοιξε. Μέσα, είδε ένα δωμάτιο στολισμένο παιδικά, με δαντελωτές κουρτίνες και ταπετσαρίες με κεντητούς ζογκλάτορες. Το μικρό τζάκι ήταν αναμμένο, και στο πορτοκαλοκόκκινο φως του φαινόταν η εννιάχρονη κόρη της Αρχόντισσας Κερλάννα, ξαπλωμένη μπρούμυτα στο μεγάλο κρεβάτι. Κοιμόταν, δίχως να έχει καταλάβει τίποτα απ'όσα γίνονταν έξω απ'το δωμάτιό της.

«Σάβελαν,» άκουσε η Λερβάρη τον Άσθαν να λέει, «από εδώ και στο εξής εμείς αναλαμβάνουμε τη διοίκηση της Έλμας, εν ονόματι της Βασίλισσας Θάρνιν.

»Κατεβάστε τις βαλλίστρες σας!» Αυτή η διαταγή απευθυνόταν, σίγουρα, στους στρατιώτες, και η Λερβάρη γύρισε, για να δει την αντίδρασή τους... και, όπως το περίμενε, τους είδε διστακτικούς.

«Αποφασίστε σε ποιον οφείλετε υποταγή,» είπε ο Άσθαν. «Στη Βασίλισσα, την ανώτατη Αρχή του Ένρεβηλ, ή στον Τύρ-;»

«Οι στρατιώτες της Αρχόντισσας Κερλάνα οφείλουν υποταγή στην Αρχόντισσα Κερλάνα!» σφύριξε ο Σάβελαν, καθώς η Λερβάρη έμπαινε στο δωμάτιο και πλησίαζε το κρεβάτι όπου κοιμόταν η μικρή Σαλίθα. «Κι εγώ ως ξάδελφός της—!»

«Ως ξάδελφός της;» φώναξε ο Σάρναλ, και η Λερβάρη είδε το κοριτσάκι ν' ανασαλεύει, αρχίζοντας να ξυπνά. «Γνωρίζουμε ποιος είσαι, Αφτί του Τυράννου! Δεν είσαι ξάδελφός της! Παριστάνεις τον ξάδελφό της!»

Η Λερβάρη κάθισε δίπλα στη Σαλίθα, καθώς εκείνη ανασηκωνόταν και την κοίταζε με μεγάλα, γουρλωμένα μάτια, σαν ν' αντίκριζε φάντασμα.

«Μη φοβάσαι, μικρή μου,» της είπε η υπηρέτρια. «Δε θέλω να σε πειράξω.» Άπλωσε τα χέρια, για να την πάρει στην αγκαλιά της, αλλά η Σαλίθα πετάχτηκε πίσω.

«Ποια είσαι;» φώναξε, με τη λεπτή, φοβισμένη της φωνούλα.

«Με λένε Λερβάρη, και πρέπει να έρθεις μαζί μου,» είπε η Λερβάρη, όσο πιο φιλικά μπορούσε.

Το κοριτσάκι αποτραβήχτηκε στην αντικρινή άκρη του κρεβατιού, κουνώντας το κεφάλι. «Όχι... δε θέλω... Μπαμπά! ΜΠΑΜΠΑ!»

Η φωνή της Σαλίθα αντήχησε μέσα στο διάδρομο, καθώς οι στρατιώτες αλληλοκοιτάζονταν και μιλούσαν αναμεταξύ τους, ύστερα από τη δήλωση του Σάρναλ ότι ο Σάβελαν δεν ήταν πραγματικός ξάδελφος της Αρχόντισσας.

«Αυτοί οι άνθρωποι είναι εγκληματίες!» φώναξε το Αφτί. «Ρίξτε τους τώρα! Σκοτώστε τους όλους!»

«Ρίξτε μας και τ' αγόρι είναι νεκρό!» απείλησε ο Σάρναλ, που είχε ακόμα το ξιφίδιό του στο λαιμό του Νάρεμαρ.

«Συλλάβετε τον Σάβελαν,» τους πρόσταξε ο Άσθαν. «Δεν είναι ξάδελφος της Αρχόντισσας. Είναι άνθρωπος του Τυράννου και εχθρός της νόμιμης Αρχής του Ένρεβηλ.»

«Τι συμβαίνει εδώ;» Η αγριεμένη φωνή ήρθε πίσω από τους στρατιώτες, οι οποίοι έκαναν χώρο, προκειμένου να περάσει ο Άρχοντας Έρκβερ, ο σύζυγος της Κερλάνα. Ήταν ντυμένος με μια μακριά, μαύρη ρόμπα, και τα γκριζα του μαλλιά ήταν αχτένιστα και ανακα-

τεμένα. Τα μάτια του αμέσως καρφώθηκαν στον γιο του. «*Νάρε-μαρ!*»

«Διατάξτε τους στρατιώτες σας να συλλάβουν τον Σάβελαν, Άρχοντά μου,» είπε ο Άσθαν, «και το παιδί σας δε θα πάθει κανένα κακό.»

Ο Έρκβερ κοίταξε το Αφτί, βαριανασαίνοντας. Τα χέρια του ήταν σφιγμένα επάνω στο ύφασμα της ρόμπας του.

«Μην τολμήσεις, Άρχοντά μου,» είπε, ήρεμα, ο Σάβελαν. «Γνωρίζεις ποιες θα είναι οι συνέπειες... για σένα και για όλη σου την οικογένεια.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έρκβερ, «τις είδα ήδη τις συνέπειες...»

«Θα μετανιώσεις γι'αυτή σου την απόφαση, προδοτικό σκυλί. Θα ευχηθείς να είχες θυσιάσει το γιο σου!» Το βλέμμα του Σάβελαν εστιάστηκε *ανάμεσα* στον Άρχοντα Έρκβερ και σ'έναν στρατιώτη, και οι φλέβες του λαιμού και των κροτάφων του φούσκωσαν.

Προς στιγμή, άπαντες ατένισαν το Αφτί έκπληκτοι, αναρωτούμενοι τι του είχε συμβεί· και ύστερα, ο άνθρωπος του Τυράννου εξαφανίστηκε απ'τα μάτια τους.

Οι φρουροί αναφώνησαν.

Ο Άσθαν αισθάνθηκε την ανάσα του να κόβεται. *Τι μαγεία είν'αυτή;*

«Θεοί...!» ψέλλισε ο Φάνμαρ.

Η Ταρλίτα έβαλε και τα δύο χέρια μπροστά στα χείλη της.

«Μα τον Βάνραλ!» έκανε ο Έρκβερ.

«Έχει την Τηλεμεταφορά!» σφύριξε ο Σάρναλ, καταλαβαίνοντας.

«Άρχοντά μου!» Ένας στρατιώτης έδειξε προς τον διάδρομο απ'τον οποίο ο Άσθαν και οι υπόλοιποι είχαν έρθει.

Ο Έρκβερ στράφηκε. «Σάβελαν!»

Ο Στρατηγός πέρασε δίπλα απ'τον σύζυγο της Κερλάνια κι ανάμεσα απ'τους στρατιώτες, για να δει το Αφτί να στρίβει αριστερά, στη γωνία που βρισκόταν στο άλλο άκρο του διαδρόμου. Έκανε να τον κυνηγήσει, αλλά ο Σάρναλ τον σταμάτησε: «Όχι!» φώναξε. «Άστον. Δεν τον προλαβαίνεις. Έχει την Ταχύτητα, δε βλέπεις;»

«Γιατί κρατάτε τον γιο μου όμηρο, Στρατηγέ;» απαίτησε ο Έρκβερ.

«Δε γινόταν διαφορετικά, Ἀρχοντά μου. Λυπάμαι,» αποκρίθηκε ο Ἀσθαν. Ἐνιωθε, πραγματικά, να ντρέπεται για ετούτη την απαγωγή.

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω!» φώναξε ο Ἐρκβερ. «Εἴστε φιλοξενούμενοι στο παλάτι μου και—»

«Αφήστε τις ανοησίες, Ἀρχοντά μου,» εἶπε ο Σάρναλ, που εἶχε χαλαρώσει τη λαβή του στο δεξιό χέρι του Νάρεμαρ, αλλά εξακολουθούσε να ἔχει το ξιφίδιό του στο λαιμό του αγοριού. «Γνωρίζετε πολύ καλά γιατί ο γιος σας κρατεῖται αιχμάλωτος, και γιατί θα συνεχίσει να κρατεῖται. Θέλουμε να εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἡ Ἐλμας θα παραμείνει με το μέρος της Βασίλισσας Θάρνιν και ὅτι δε θα... γλιστρήσει, κατά λάθος, στο στρατόπεδο του Τυράννου.»

«Ποιος εἶσαι εσύ; Δε σε θυμάμαι.»

«Εγώ δεν εἶμαι παρά ἓνας απλός στρατιώτης, Ἀρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ, μ' ἓνα στραβό μειδίαμα.

Ο Ἐρκβερ στράφηκε πάλι στον Ἀσθαν. «Αν ἡ Βασίλισσα νομίζει, Στρατηγέ, ὅτι μπορεί να κρατήσει τους υπηκόους της με τέτοιους τρόπους εἶναι πολύ γελασμένη! Θα εκθρονιστεῖ γρηγορότερα ἀπὸ τον Βασιληά Σάρναλ.»

«Ἀρχοντά μου, δε θα ἔπρεπε να εἴστε τόσο επιθετικός,» εἶπε ο Ἀσθαν, «ἀπὸ τη στιγμή που κρύβατε —εν γνώσει σας— ἓνα Αφτί του Τυράννου μέσα στο ἴδιο σας το παλάτι. Μπορούμε να σας κρεμάσουμε για προδοσία γι' αὐτό που κάνατε. Και εσάς και τη σύζυγό σας.» *Δε μου ταιριάζει να μιλάω ἔτσι. Ακούγομαι σαν τον Σάρναλ!*

Ο Ἐρκβερ δεν ἀπάντησε. «Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου;» ρώτησε.

«Αὐτό θα ἤθελα να το μάθω κι ἐγώ...» εἶπε ο Σάρναλ. «Φάνμαρ, πήγαινε να δεις τι κάνει ἡ Λερβάρη τόση ὥρα.»

Ο υπηρέτης υπάκουσε, βουβά. Πλησίασε την πόρτα του δωματίου της Σαλίθα και κοίταξε μέσα, για να δει τὴ Λερβάρη καθισμένη ἐπ' αὐτὸ στο κρεβάτι, να κρατᾷ το κοριτσάκι στην αγκαλιά της, ἐνῶ ἐκεῖνο ἔκλαιγε πάνω στον ὦμο της. Ἡ Λερβάρη τοῦ χάιδευε τα μακριά, μαύρα του μαλλιά και του ψιθύριζε. Ὅταν, ὁμως, ο Φάνμαρ στάθηκε στο κατώφλι, στράφηκε για να τον κοιτάξει.

«Τι κάνεις ἐκεῖ;» τὴ ρώτησε ο υπηρέτης. «Ο Σάρναλ θέλει να τη φέρεις ἔξω.»

«Ἐχει κατατρομάξει,» ἀντιγύρισε ἡ Λερβάρη. «Νόμιζε ὅτι ἦρθα για να της κάνω κακό...» *Και πράγματι, σκέφτηκε, εἶχε δίκιο. Ἦρθα να*

την απαγάγω, ώστε να τη χρησιμοποιήσουν για να εκβιάσουν τους γονείς της... για όνομα του Επουράνιου Βάνραλ. «Τώρα μόλις έχει ηρεμήσει λίγο.»

«Ο Άρχοντας Έρκβερ είναι στο διάδρομο,» της είπε ο Φάνμαρ.

«Θέλεις να δεις το μπαμπά σου;» ρώτησε η Λερβάρη το κοριτσάκι, που της ψιθύρισε ένα πνιχτό *Ναι, ναι...*

Η υπηρέτρια σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, κρατώντας τη Σαλίθα στα χέρια και βγαίνοντας στο διάδρομο.

«Όπως βλέπετε, Άρχοντά μου,» είπε ο Άσθαν, «η κόρη σας είναι ασφαλής.»

«Δε θα το έλεγα 'ασφαλής', όσο βρίσκεται μαζί μ'εσάς και τους κακοποιούς σας, Στρατηγέ,» αντιγύρισε ο Έρκβερ.

Η Σαλίθα τέντωσε το χέρι της προς το μέρος του. «Μπαμπά;...»

Ο Έρκβερ έκανε να την πλησιάσει, αλλά ο Σάρναλ τον σταμάτησε, λέγοντας: «Μείνε εκεί που είσαι, Άρχοντά μου. Θ'αγκαλιάσεις την κόρη σου αργότερα, όταν έχουμε την κατάσταση υπό έλεγχο. Τώρα, στείλε τους στρατιώτες σου στο στρατώνα του παλατιού. Δεν τους χρειάζεσαι άλλο.»

Ο Έρκβερ έμεινε σιωπηλός για λίγο, σαν να σκεφτόταν να επιχειρήσει κάποιο παράτολμο σχέδιο. Όμως, τελικά, η λογική του κυριάρχησε, και πρόσταξε τους πολεμιστές: «Κάντε όπως σας είπε. Πηγαίνετε στο στρατώνα.»

Τα παιδιά της Αρχόντισσας Κερλάνα μεταφέρθηκαν στα δωμάτια των στρατιωτών της συνοδείας του Άσθαν και τέθηκαν υπό κράτηση. Ο Στρατηγός έδωσε διαταγή να τα σκοτώσουν, έτσι και εκείνος πάθαινε κακό (αιχμαλωτιζόταν ή δεχόταν επίθεση) από ανθρώπους του Άρχοντα Έρκβερ. Καθώς ετούτα τα λόγια έβγαιναν, όμως, από το στόμα του, αισθανόταν πιο άσχημα απ'ό,τι είχε αισθανθεί ποτέ στη ζωή του. Η Σαλίθα ήταν τρομοκρατημένη, το πρόσωπό της κάτασπρο σαν το πανί και κλαμένο· και, μόλις η Λερβάρη την απόθεσε πάνω σ'ένα κρεβάτι, το κοριτσάκι ζάρωσε στη γωνία, μαζεύοντας τα γόνατά του και τρέμοντας ανεξέλεγκτα: καταλάβαινε την κατάσταση, καταλάβαινε ότι η ζωή της και του αδελφού της κρέμονταν από τις επιθυμίες αγνώστων. Ο Νάρεμαρ έμοιαζε να προσπαθεί να φανεί

ψυχραιμος, αλλά το πρόσωπό του, λευκό όπως της αδελφής του, φανέρωνε τον τρόμο του, ενώ τα μάτια του ήταν γουρλωμένα και γυαλιστερά σαν το κρύσταλλο, έτσι όπως μονάχα ο φόβος μπορεί να τα κάνει.

Βάνραλ, συγχώρεσέ με, σκέφτηκε ο Άσθαν. Αυτό δεν ήταν δικό μου σχέδιο.

Ρίχνοντας ένα εχθρικό βλέμμα στον Σάρναλ, βγήκε απ'τους κοιτώνες των στρατιωτών του και βάδισε προς τη μεγάλη αίθουσα του παλατιού. Στο δρόμο, είδε αρκετούς φρουρούς να τον ατενίζουν, και τα μάτια τους έμοιαζαν να τον κατηγορούν: *Παιδοφόνε. Δαίμονα. Παιδοφόνε. Δούλε του Οκτακέρατου. Παιδοφόνε.*

Ο Άσθαν τούς αγνόησε. *Η συνείδησή μου είναι καθαρή. Ο σωστός στρατιωτικός υπακούει τις διαταγές των ανωτέρων του, κι αρχηγός ετούτης της αποστολής είναι ο Σάρναλ, όχι εγώ.*

Μπήκε στη μεγάλη αίθουσα και βρήκε εκεί ήδη συγκεντρωμένους τον Άρχοντα Έρκβερ και τους συμβούλους του. Οι ματιές τους δεν ήταν σαν αυτές των φρουρών· δεν τον κατηγορούσαν: τον έτρεμαν. Φοβόνταν τι μπορεί να απαιτούσε από αυτούς, ή πώς μπορεί να τους τιμωρούσε, τώρα που είχαν, καταφανέστατα, αποδειχτεί υποστηρικτές του Τυράννου, κρύβοντας, εν γνώσει τους, ένα Αφτί ανάμεσά τους.

Ο Έρκβερ απομακρύνθηκε από τους συμβούλους του και πλησίασε τον Άσθαν, προτού εκείνος φτάσει στο κέντρο της αίθουσας. Ο σύζυγος της Αρχόντισσας Κερλάνα ήταν τώρα ντυμένος με μαύρο παντελόνι, μαύρο πανωφόρι, και λευκό πουκάμισο, ενώ τα μαλλιά του ήταν πρόχειρα χτενισμένα.

Μίλησε στον Αντιπρόσωπο της καινούργιας Βασίλισσας σε χαμηλούς τόνους, μη θέλοντας, προφανώς, να τον ακούσουν οι άλλοι παρευρισκόμενοι του μεγάλου δωματίου: «Στρατηγέ, έχετε παιδιά;»

«Πρέπει να ομολογήσω πως όχι, Άρχοντά μου,» είπε ο Άσθαν.

«Σας διαβεβαιώνω, τότε, πως, για έναν γονέα, η αιχμαλωσία των παιδιών του είναι αβάσταχτο μαρτύριο—»

«Το καταλαβαίνω αυτό.» Η φωνή του ήταν μαλακή.

«Πόσο μάλλον,» συνέχισε η Έρκβερ, «ο βασανισμός ή ο θάνατός τους...»

«Και πάλι σας καταλαβαίνω, Άρχοντά μου,» είπε ο Άσθαν. «Και θα προτιμούσα να μην είχα προβεί σ'αυτά τα μέτρα. Αλλά, λυπάμαι που το λέω, ήταν αναγκαία· διότι αμφιβάλλω αν αλλιώς η Έλμας θα υποστήριζε τη Βασίλισσα Θάρνιν στον πόλεμο που σύντομα θα ξεσπάσει.»

Ο Έρκβερ κοίταξε το πάτωμα, αναστενάζοντας.

«Πείτε μου, Άρχοντά μου,» τον παρότρυνε ο Άσθαν, «τι θα έκανε η σύζυγός σας, αν της ζητούσαμε να κλείσει τις πύλες της πόλης και να μην αφήσει τον Τύραννο να περάσει;»

Ο Έρκβερ κόμπιασε, και ο Στρατηγός σκέφτηκε: *Γιατί του κάνω τούτη την ερώτηση; Προσπαθώ, μήπως, να δικαιολογήσω τις πράξεις μου στον ίδιο μου τον εαυτό;... Σάρναλ! Καταραμένη Σάρναλ!*

Τελικά, ο Άρχοντας είπε: «Ξέρετε τι θα έκανε, Στρατηγέ... Θα σας συλλάμβανε. Ίσως και να σας σκοτώνε... Ο Σάβελαν θα το απαιτούσε.»

Ο Άσθαν ένευσε. «Το Αφτί.»

«Ναι, αυτός... ανάθεμα την ώρα που ήρθε!» Ο Στρατηγός άκουσε πραγματική οργή στα λόγια του. Ο Έρκβερ δεν προσποιείτο· δεν *παρίστανε* τον θυμωμένο, για να φανεί αθώς στα μάτια του Αντιπρόσωπου της Βασίλισσας. Ήταν *όντως* θυμωμένος.

«Πότε ήρθε, Άρχοντά μου; Κι από πού;»

Ο Έρκβερ ατένισε τον Άσθαν καταπρόσωπο. «Παρουσιάστηκε λίγες ημέρες μετά την ανατροπή του καθεστώτος στη Φίρθμας. Και, φυσικά, ήρθε από τη συνοδεία του Τυράννου, η οποία κατευθυνόταν ανατολικά και τώρα έχει φτάσει στη Λάρμαρηλ. Μας ήρθε επιστολή που λέει ότι είναι στη Λάρμαρηλ. Αν θέλετε, μάλιστα, μπορώ να σας—»

«Γνωρίζουμε πού βρίσκεται ο Τύραννος, Άρχοντά μου,» είπε ο Άσθαν. «Έχουμε κι εμείς τις πηγές μας.»

«Δε γνωρίζουμε, όμως, πού βρίσκεται ο κύριος Σάβελαν,» πρόσθεσε ο Σάρναλ, μπαίνοντας στη μεγάλη αίθουσα και πλησιάζοντας τους δύο άντρες, οι οποίοι αιφνιδιάστηκαν από την ξαφνική παρουσία του. «Έχετε καμια υποψία για το πού μπορεί να πήγε, Άρχοντά μου; Πού κρύβονται τ'Αφτιά σε τούτα τα μέρη;»

«Στο ανακριτήριο της Σιθ-Έλμας σύχναζαν, παλιά· αλλά τώρα... δεν ξέρω.»

«Έχουμε *ποικίλους* τρόπους για να σας κάνουμε να μας μιλήσετε ανοιχτά,» τον πίεσε ο Σάρναλ. «Ποικίλους τρόπους που αφορούν τα *παιδιά* σας.»

Τα μάτια του Έρκβερ άστραψαν, κι άρπαξε τον κατάσκοπο, με τα δύο χέρια, απ'το στήθος. «Αν τολμήσεις να πειράξεις τα παιδιά μου, καταραμένη μπάσταρδε, του Σάλ'γκρεμ'ρωθ συγγενή—!»

Ο Άσθαν τούς χώρισε, τραβώντας τον Έρκβερ από τον ώμο και σπρώχνοντας τον Σάρναλ μακριά του. «Μην ανησυχείτε, Άρχοντά μου, τα παιδιά σας δε θα πάθουν κακό, αν φανείτε συνεργάσιμος. Σας το εγγυώμαι.» Και κοίταξε τον κατάσκοπο με τρόπο που μαρτυρούσε ότι έτσι θα γινόταν, ό,τι κι αν έλεγε ο *αρχηγός της αποστολής*.

«Σας λέω την αλήθεια, Στρατηγέ,» τόνισε ο Έρκβερ. «Δεν γνωρίζω πού μπορεί να έχει πάει ο Σάβελαν.»

«Υπάρχει περίπτωση να είναι ακόμα μέσα στο παλάτι;» έθεσε το ερώτημα ο Άσθαν, χωρίς να φαίνεται ότι απευθυνόταν συγκεκριμένα στον Άρχοντα ή στον Σάρναλ.

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» είπε ο κατάσκοπος.

«Βλέπεις, λοιπόν; έπρεπε να τον είχα ακολουθήσει...»

Ο Σάρναλ κούνησε το κεφάλι. «Μην είσαι ανόητος· δε θα είχε νόημα. Αυτό το καθίκι μπορούσε να *τηλεμεταφερθεί*.»

«Μην είσαι ανόητος;» είπε ο Έρκβερ. «Έτσι μιλάει ένας 'απλός στρατιώτης' στο Στρατηγό του; Ποιος είσαι πραγματικά;»

«Η ταυτότητά μου είναι δική μου υπόθεση, σύμμαχε του Τυράννου και προδότη του Βασιλείου,» αντιγύρισε ο Σάρναλ. «Κι εκείνο που θέλω να μου αποκαλύψεις —αν επιθυμείς να διατηρήσεις τη θέση σου εδώ, το κεφάλι σου στους ώμους σου, και τα παιδιά σου ασφαλή— είναι η αληθινή ταυτότητα του *Σάβελαν*.»

«Τι εννοείς;» Τα χαρακτηριστικά του Έρκβερ ζάρωσαν, αυλακώνοντας βαθιά το πρόσωπό του. «Δεν ξέρεις ότι δεν είναι ξάδελφος της συζύγου μου;»

«Αυτό το γνωρίζω. Εκείνο που δεν γνωρίζω είναι το πραγματικό του όνομα.»

«Σάβελαν είναι το πραγματικό του όνομα,» είπε ο Έρκβερ. «Τουλάχιστον, έτσι μας συστήθηκε.»

«Ελπίζω η μνήμη σου να μη σε γελά, Άρχοντά μου...»

«Είμαι απόλυτα βέβαιος.»

«Δε μας βοηθάς και πολύ έτσι,» τόνισε ο Σάρναλ.

«Με συγχωρείς που δε γνωρίζω όλα τ'Αφτιά του Τυράννου!» σάρκασε ο Έρκβερ.

«Πού έχουν πάει οι ανακριτές της Σιθ-Έλμας, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο κατάσκοπος, αλλάζοντας απότομα το θέμα.

«Δεν ξέρω.»

«Και ποιος είχε βάλει την περγαμινή μέσα στο στόμα του σκελετού; Γνωρίζεις σε ποια περγαμινή αναφέρομαι, έτσι δεν είναι, Άρχοντά μου;»

Ο Έρκβερ κούνησε το κεφάλι. «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα.»

«Πολύ φοβάμαι ότι τα παιδιά σου θα χρειαστεί να υποφέρουν για την... έλλειψη συνεργασίας σου—»

«Σου είπα!» φώναξε ο Έρκβερ. «Δεν έχω την παραμικρή ιδέα!» Οι γροθιές του είχαν σφιχτεί και οι φλέβες στους κροτάφους του πάλλωνταν, όπως οι φλέβες του Σάβελαν προτού τηλεμεταφερθεί. Οι σύμβουλοι είχαν συγκεντρωθεί πίσω του, σχηματίζοντας, ακούσια, ένα ημικύκλιο.

«Μέσα στο όργανο βασανιστηρίων που ονομάζεται 'σιδηρούν πέπλο' υπήρχε ένας σκελετός,» εξήγησε, ήρεμα, ο Σάρναλ, «και μέσα στο στόμα του σκελετού ήταν ένα κομμάτι περγαμινή, το οποίο έγγραφε: Ένας ακόμα χειρότερος θάνατος περιμένει τον Μαύρο Πρίγκιπα και τα σκυλιά του.»

Ο Έρκβερ κούνησε πάλι το κεφάλι. «Πρώτη φορά το ακούω.»

«Ποιος φρόντισε για την εκκένωση του ανακριτήριου;»

«Κανείς.»

Ο Σάρναλ γέλασε. «Κανείς; Για τόσο αφελείς μάς έχετε, Άρχοντά μου;»

«Την αλήθεια σάς λέω. Την αλήθεια όπως την ξέρω.»

«Η σύζυγός σας είμαι βέβαιος ότι θα γνωρίζει περισσότερα...»

«Πιθανώς—»

«Και δε σας έχει πει τίποτα;»

«Όχι—»

«Χα! Και περιμένετε να το πιστέψουμε αυτό;» κάγχασε ο Σάρναλ.

«Όταν η ζωή των παιδιών μου απειλείται, θλιβερό υποκείμενο, ναι, περιμένω να πιστέψετε ότι δε σας λέω ψέματα!»

«Επομένως, αφού *περιμένεις* ότι θα το πιστέψουμε αυτό, τότε, μάλλον, νομίζεις ότι κι *εμείς* περιμένουμε να το πιστέψουμε· σωστά; Άρα, τώρα που –λογικά– δε θα πεις ψέματα, είναι η καλύτερη ώρα για να πεις ψέματα!»

«*Είσαι τρελός!*» έτριξε τα δόντια ο Έρκβερ.

«Ίσως να πρέπει να βρούμε έναν από εκείνους τους... ποικίλους τρόπους, για να σε πείσουμε. Αναμφίβολα, δε θα είναι δύσκολο!» Ο Σάρναλ στράφηκε, μ'ένα τίναγμα της κάπας του, βγαίνοντας απ'τη μεγάλη αίθουσα.

Ο Έρκβερ έκανε να τον ακολουθήσει, αλλά ο Άσθαν τον συγκράτησε, μπαίνοντάς μπροστά του και πιάνοντάς τον από τους ώμους.

«Μου υποσχέθηκες, Στρατηγέ, πως δε θα κάνετε κακό στα παιδιά μου!» φώναξε εκείνος, εξαγριωμένος. «Μου το υποσχέθηκες! Κι εγώ δεν έχω πατήσει τη συμφωνία μας! Δε σας έχω πει ψέματα μέχρι τώρα! Τ'ορκίζομαι στ'όνομα του Βάνραλ!»

«Ησυχάστε, Άρχοντά μου· σας πιστεύω,» είπε ο Άσθαν, με σταθερή φωνή.

«Δε νομίζω, όμως, ότι ο... σύντροφός σας με πιστεύει,» αποκρίθηκε ο Έρκβερ, κοιτάζοντας τον Σάρναλ πάνω απ'τον ώμο του Στρατηγού, καθώς ο κατάσκοπος έστριβε σε μια γωνία του διαδρόμου.

«Θα φροντίσω εγώ γι'αυτόν,» είπε ο Άσθαν, αφήνοντας τους ώμους του Άρχοντα.

«Ποιος είναι, Στρατηγέ; Πρέπει, σίγουρα, να είναι κάποιος ανώτερός σας, αλλά γιατί τόσο καιρό έκρυβε την ταυτότητά του;»

«Αυτό δεν μπορώ να σας το απαντήσω, Άρχοντά μου. Θα το μάθετε μόνο αν ο ίδιος θελήσει να σας το πει. Και τώρα, με συγχωρείτε· πρέπει να πηγαίνω.»

Ο Έρκβερ ένευσε, και ο Άσθαν βγήκε από τη μεγάλη αίθουσα, κατευθυνόμενος προς τους κοιτώνες των στρατιωτών του. Αναρωτιόταν αν ο Σάρναλ μπλόφαρε ή αν σκόπευε πραγματικά να βλάψει τα παιδιά του Άρχοντα, προκειμένου να τον κάνει να μιλήσει... Να μιλήσει, και να πει τι; Ο άνθρωπος, κατά πάσα πιθανότητα, δε γνώριζε τίποτα. *Αν γνώριζε, δε νομίζω ότι θα μας το έκρυβε. Φοβάται πολύ... φοβάται πολύ για τη ζωή του γιου και της κόρης του.*

Ο Άσθαν, όμως, επιτάχυνε το βήμα του, γιατί ο κατάσκοπος ήταν τρελός· *ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να κάνει...*

Κεφάλαιο 21

Ο Κρεμασμένος

Ο Σάρναλ είχε αρπάξει τη Σαλίθα στην αγκαλιά του, σηκώνοντάς την από το κρεβάτι. Το κοριτσάκι έκλαιγε, σαν να αντιλαμβανόταν ότι ο κατάσκοπος σχεδίαζε κάτι κακό. Η Λερβάρη διαμαρτυρόταν.

Ο Στρατηγός Άσθαν είχε μόλις ανοίξει την πόρτα των κοιτώνων των στρατιωτών του.

«Σάρναλ!» είπε. «Τι κάνεις εκεί; Υποσχέθηκα στον Άρχοντα Έρκβερ—»

«Ό,τι κι αν του υποσχέθηκες εσύ, Στρατηγέ, σίγουρα δεν του το υποσχέθηκα εγώ,» αντιγύρισε ο κατάσκοπος.

«Πού την πηγαίνεις;» μούγκρισε ο Άσθαν, βλέποντας τον Σάρναλ να βγαίνει απ'το υπνοδωμάτιο, με το κοριτσάκι στα χέρια.

«Εσείς οι δύο,» πρόσταξε ο κατάσκοπος δύο στρατιώτες, «ελάτε μαζί μου.»

«Πού την πηγαίνεις;» φώναξε ο Άσθαν, ξεσπαθώνοντας.

Ησυχία πλάκωσε στους κοιτώνες· ακόμα κι η Σαλίθα είχε πάψει να κλαίει και κοίταζε τον Στρατηγό με τις άκριες των ματιών της.

«Στρατηγέ,» είπε ο Σάρναλ, «έχεις αρχίσει να μπερδεύεις τους φίλους σου με τους εχθρούς του.» Η φωνή του ήταν ήρεμη και σιγανή.

«Δε βλέπω ένα μικρό παιδί ως εχθρό μου!»

«Πάρε εμένα! Πάρε εμένα αντί για την αδελφή μου!» Άπαντες στράφηκαν, για να δουν τον Νάρεμαρ, ο οποίος κρατείτο σ'ένα άλλο δωμάτιο των κοιτώνων και τώρα στεκόταν στο κατώφλι, πίσω από τα διασταυρωμένα δόρατα δύο στρατιωτών, που του απαγόρευαν να βγει.

Ο Σάρναλ γέλασε. «Έχεις θάρρος, μικρέ...»

«Πάρε εμένα,» επέμεινε ο Νάρεμαρ.

Τα μάτια του Σάρναλ στένεψαν. «Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι μαζί σου θα είμαι... αυστηρότερος. Λόγω ηλικίας.»

«Πάρε εμένα.»

«Πολύ καλά.» Ο κατάσκοπος έδωσε τη Σαλίθα στη Λερβάρη, και πρόσταξε τους στρατιώτες με τα διασταυρωμένα δόρατα: «Φέрте τον έξω. Με τα χέρια του δεμένα πίσω απ'την πλάτη.»

«Σάρναλ, τι σκοπεύεις να κάνεις;» ρώτησε ο Άσθαν, θηκαρώνοντας το ξίφος του. «Ο Άρχοντας Έρκβερ δεν ξέρει κάτι παραπάνω, δεν το βλέπεις;»

«Πώς θα έπρεπε να το δω;»

«Ο άνθρωπος είναι *τρομοκρατημένος!* Φοβάται για τη ζωή των παιδιών του—»

«Αυτή του την αδυναμία θα χρησιμοποιήσω κι εγώ.»

«Δεν υπάρχει λόγος. Την έχεις ήδη χρησιμοποιήσει—»

«Νομίζω ότι έχεις αρχίσει να συμπαθείς τους εχθρούς μας, Στρατηγέ...»

«Δεν είναι 'εχθροί μας',» αντιγύρισε ο Άσθαν. «Υποτίθεται ότι πρέπει να τους φέρουμε με το μέρος της Βασίλισσας, όχι να τους κάνουμε να λυσσάξουν εναντίον μας, ανόητε!»

«Μην ανησυχείς γι'αυτό. Δε θα φτάσω στα άκρα,» τον διαβεβαίωσε ο Σάρναλ, καθώς στρεφόταν στον Νάρεμαρ, τον οποίο οι φρουροί είχαν βγάλει από το υπνοδωμάτιο, με τα χέρια του δεμένα πίσω απ'την πλάτη, όπως τους είχε ζητηθεί.

Δε βρίσκω τα λόγια σου καθόλου καθησυχαστικά, σκέφτηκε ο Άσθαν, αναστενάζοντας αλλά μη μιλώντας.

«Ακολουθήστε με,» πρόσταξε ο Σάρναλ τους στρατιώτες, και βγήκε απ'τους κοιτώνες. Οι πολεμιστές υπάκουσαν, τραβώντας τον Νάρεμαρ μαζί τους.

Ο Άσθαν τούς προσπέρασε, για να βαδίσει πλάι στον κατάσκοπο.

«Πού πηγαίνουμε;»

«Σ'έναν εξώστη του παλατιού.»

«Σ'έναν εξώστη;»

Ο Σάρναλ δε μίλησε.

«Γιατί;» ρώτησε ο Άσθαν.

«Θα μάθεις σύντομα, Στρατηγέ.»

Διέσχισαν μερικούς διάδρομους και ανέβηκαν μια μαρμάρινη σκάλα. Ο Σάρναλ άνοιξε τη διπλή πόρτα που βρισκόταν στην κορυφή και βγήκαν σ'έναν εξώστη, ο οποίος είχε θέα προς το Νότο, πέρα από τα τείχη της πόλης, όπου κανείς μπορούσε να δει καλλιεργήσι-

μες εκτάσεις μέσα στην αστροφεγγιά της νύχτας. Στη νοτιοανατολική γωνία του εξώστη υπήρχε το άγαλμα ενός ημίγυμνου άντρα, με βράγχια στο λαιμό και μεμβράνες ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών και των χεριών. Στη νοτιοδυτική γωνία υπήρχε το άγαλμα μιας ημίγυμνης γυναίκας, που κι αυτή είχε βράγχια και μεμβράνες. Αναμφίβολα, επρόκειτο για κάποιες κατώτερες θεότητες του ποταμού Λάηνηλ, οι οποίες λατρεύονταν σε τούτα τα μέρη, τώρα ή κάποτε, σε παλιούς καιρούς. Εκτός από τα αγάλματα, στον εξώστη υπήρχαν αρκετές μεγάλες, πέτρινες, λαξευτές γλάστρες με φυτά και ποικιλόχρωμα λουλούδια.

«Γδύστε τον,» πρόσταξε ο Σάρναλ τους στρατιώτες, οι οποίοι έλυσαν τον γιο της Αρχόντισσας Κερλάνα κι άρχισαν να του αφαιρούν τα ρούχα. Το αγόρι αντιστάθηκε, λέγοντάς τους ότι μπορούσε να γδυθεί και μόνος του. Οι στρατιώτες κοίταξαν ερωτηματικά τον κατάσκοπο και τον Στρατηγό. «Εντάξει,» τους είπε ο Σάρναλ, «αφήστε τον.»

«Έχεις τρελαθεί;» σφύριξε ο Άσθαν. «Τι θα κάνεις; Θα τον μαστιγώσεις;»

Ο Σάρναλ γέλασε. «Μη γίνεσαι γραφικός, Στρατηγέ.»

Περίμενε, ώσπου ο Νάρεμαρ γδύθηκε μέχρι την περισκελίδα του, και του είπε: «Βγάλε όλα σου τα ρούχα, μικρέ. Μην είσαι ντροπαλός.»

«Σάρναλ, τι θες να κάνεις, επιτέλους;» ρώτησε ο Άσθαν κοντά στ'αφτί του κατασκόπου.

«Πολύ ανυπόμονος να μάθεις είσαι, Στρατηγέ...» είπε ο κατάσκοπος, καθώς ο Νάρεμαρ έβγαζε την περισκελίδα του. «Μη βιάζεσαι τόσο.»

«Σε προειδοποιώ: Μπορεί να είσαι ορισμένος ως αρχηγός ετούτης της αποστολής, αλλά υπάρχουν και όρια!»

Ο Σάρναλ τον ατένισε καταπρόσωπο. «Παρακολούθησε τι θα κάνω, κι αν νομίζεις ότι έχω ξεπεράσει τα όρια' —όποια κι αν είν'αυτά—, τότε σταμάτησέ με.» Στράφηκε στους στρατιώτες. «Δέστε τον επάνω στο άγαλμα.» Έδειξε το άγαλμα του ημίγυμνου άντρα.

«Δεν έχουμε σχοινί μαζί μας.»

Ο Σάρναλ καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. «Πηγαίνετε να φέρετε,» είπε.

Ο ένας απ'τους δύο στρατιώτες κατέβηκε αμέσως τις μαρμάρινες σκάλες.

«Και θα τον αφήσεις εκεί πάνω όλη τη νύχτα...» είπε ο Άσθαν, κοιτάζοντας τον κατάσκοπο.

Ο Σάρναλ ένευσε. «Ίσως αυτό να λύσει τη γλώσσα του καλού μας Άρχοντα...»

«Σκόπευες να δέσεις και το εννιάχρονο κοριτσάκι, γυμνό;»

«Δεν είναι προφανές;»

Ο Άσθαν κούνησε το κεφάλι. «Αρχίζω ν'αναρωτιέμαι πόσο διαφορετικός είσαι, Σάρναλ, από τους ανακριτές που πολεμάς.»

«Ω, πιστεψέ με, Στρατηγέ, πολύ διαφορετικός...»

Ο στρατιώτης επέστρεψε γρήγορα, έχοντας μαζί του αρκετό σχοινί για να δέσουν τον Νάρεμαρ επάνω στο άγαλμα του ημίγυμνου άντρα, πράγμα το οποίο έγινε, δίχως ο νεαρός να τους φέρει αντισταθεί. Έμοιαζε ήδη να έχει αρχίσει να κρυώνει και να χάνει το φλογερό του ταμπεραμέντο.

Μέχρι το πρωί, σκέφτηκε ο Άσθαν, θα έχει ξεπαγιάσει εκεί πάνω. Ο χειμώνας είχε περάσει και η άνοιξη είχε μπει, εδώ και περίπου είκοσι μέρες, αλλά τις νύχτες η ατμόσφαιρα εξακολουθούσε να είναι αρκετά κρύα, και ειδικά ο βόρειος ή ο ανατολικός άνεμος, που ερχόταν από τα βουνά, ήταν παγερός· σε περόνιαζε ως το κόκαλο. Ο Νάρεμαρ θα ήταν άρρωστος μέχρι αύριο, δίχως αμφιβολία. Η, δε, Σαλίθα ίσως και να είχε πεθάνει, αν ο Σάρναλ τής έκανε το ίδιο πράγμα. Τι σαδιστικό καθίκι που είναι...

«Να τον φρουρείτε,» πρόσταξε ο κατάσκοπος τους στρατιώτες. «Κι αν κανείς έρθει να σας ενοχλήσει, απειλείστε ότι θα τον σκοτώσετε.» Οι άντρες ένευσαν, αμίλητοι.

Ο Άσθαν, που μέχρι στιγμής κοίταζε το κρεμασμένο αγόρι, στράφηκε προς την πόρτα του εξώστη... και είδε τον Άρχοντα Έρκβερ να ανεβαίνει τη μαρμάρινη σκάλα, μαζί με δύο πολεμιστές του.

«Ο λόγος σου, βλέπω, δε σημαίνει τίποτα, Στρατηγέ Άσθαν!» είπε ο σύζυγος της Αρχόντισσας Κερλάνα. «Κατεβάστε το γιο μου! Σας είπα όσα ξέρω.» Τώρα, είχε ανεβεί στον εξώστη, και οι στρατιώτες στέκονταν εκατέρωθέν του, βαστώντας γυμνολέπιδα σπαθιά και ασπίδες.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ. «Θα τον αφήσουμε λίγο να... ψυχτεί. Κι εσένα να σκεφτείς, Άρχοντά μου. Και το πρωί θα τον λύσουμε... Υποθέτω, δηλαδή!»

Ο Έρκβερ στράφηκε απότομα, κατεβαίνοντας τη σκάλα. Οι φρουροί του τον ακολούθησαν.

«Το παρατραβάς το σκοινί,» είπε ο Άσθαν στον Σάρναλ. *Και αμυν-
ρώνεις και το δικό μου όνομα, χίλιες κατάρες επάνω σου!*

«Μην είσαι τόσο γκρινιάρης, Στρατηγέ. Ξέρω τι κάνω.»

Ο Άσθαν ξύπνησε κι ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι. Κοίταξε πλάι του, περιμένοντας να δει τη Λερβάρη, αλλά τότε θυμήθηκε ότι η κοπέλα είχε προτείνει χτες να μείνει με τη Σαλίθα, πράγμα με το οποίο ο Στρατηγός είχε αμέσως συμφωνήσει. Καλύτερα το κοριτσάκι να ήταν μαζί μ'εκείνη παρά με κάποιον από τους στρατιώτες.

Ο Άσθαν ακόμα δεν μπορούσε να χωνέψει τα όσα είχαν συμβεί τη νύχτα, μετά την άφιξη του Σάρναλ. Του έμοιαζαν όλα με ένα κακό όνειρο. Απαγωγές υπηρετών, σκότωμα φρουρών, αιχμαλωσία παιδιών για εκβιασμό των γονιών τους... Αυτός δεν ήταν πόλεμος. Δεν ήταν, τουλάχιστον, το είδος του πολέμου που ο Στρατηγός είχε μάθει. Ήταν κάτι που τον αηδίαζε και τον έκανε να μισεί τον εαυτό του που είχε συμμετάσχει.

Η πόρτα χτύπησε, και ο Άσθαν κατάλαβε τι τον είχε ξυπνήσει.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ρίχνοντας μια ρόμπα επάνω του. «Περάστε,» φώναξε.

Ο Σάρναλ μπήκε, ντυμένος όπως τη νύχτα. «Καλημέρα, Στρατηγέ.»

«Πού την είδες την καλή;...» Ο Άσθαν βάδισε ως το τραπέζι, γεμίζοντας ένα ποτήρι νερό από την καράφα και πίνοντας.

«Καλό ερώτημα, πράγματι,» παραδέχτηκε ο Σάρναλ. «Όλη τη νύχτα ήμουν ξύπνιος.»

«Σκάρωνες τίποτα χειρότερο από απαγωγές παιδιών;» είπε, ειρωνικά, ο Άσθαν. Και μετά, όλος του ο θυμός ξέσπασε: «Εξαιτίας σου,» φώναξε, δείχνοντας τον Σάρναλ με το χέρι που κρατούσε και το ποτήρι με το νερό, «έχω καταντήσει να φαίνομαι κακοποιός παιδιών, δολοφόνος, εκβιαστής, άνθρωπος που δεν κρατά το λόγο του! Τι άλ-

λο θα με καταντήσεις, ο Σάλλ'γκρεμ'ρωθ να σε κερατοκαρφώσει; Βιαστή; Βασανιστή; Πολεμοκάπηλο; Κλέφτη;»

Ο Σάρναλ σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος. «Δεν ήξερα ότι προσπαθείς ν'αποφύγεις το καθήκον σου, Στρατηγέ. Ο Μαύρος Πρίγκιπας δε με είχε ενημερώσει γι'αυτό.»

«Το καθήκον μου;» αντιγύρισε ο Άσθαν, οργισμένος. «Δεν είναι αυτό το καθήκον μου! Δεν είναι το καθήκον μου να εκβιάζω ανθρώπους που έχω απαγάγει τα παιδιά τους μες στη νύχτα!»

«Είχες, λοιπόν, κάποιο καλύτερο σχέδιο για να καταλάβουμε την πόλη; Για να βεβαιωθούμε ότι θα πολεμήσει στο πλευρό της Βασίλισσας;» Η φωνή του Σάρναλ ήταν, ως συνήθως, ήρεμη. Μιλούσε σαν να συζητούσαν, όχι να τσακώνονταν.

Ο Άσθαν κούνησε το κεφάλι, δυσανασχετώντας.

«Ας μην διαπληκτιζόμαστε αναμεταξύ μας, Στρατηγέ. Δε μας ωφελεί. Πρέπει να είμαστε ενωμένοι,» έσφιξε τη γροθιά του, «τώρα που οι καιροί είναι δύσκολοι!»

«Τι έγινε με το αγόρι;» ρώτησε ο Άσθαν. «Το έλυσες;»

«Όχι ακόμα.»

«Είναι ζωντανό, πανάθεμά σε;»

«Δεν ξέρω· δεν είχα χρόνο να το ελέγξω. Αλλά υποθέτω πως ναι. Μια νύχτα απέξω δε θα το σκοτώσει. Μπορούσα να του είχα κάνει χειρότερα πράγματα.»

Ναι, είσαι τόσο καλός άνθρωπος... «Είπες ότι όλη τη νύχτα είχες δουλειές...»

Ο Σάρναλ ένευσε. «Έφαχνα για τον Σάβελαν, χωρίς να βρω, τελικά, κανένα του ίχνος. Εκτός από ένα, το οποίο δε με βοηθά και πολύ. Νομίζω ότι άνοιξε ένα από τα παράθυρα στα ενδότερα του παλατιού και τηλεμεταφέρθηκε έξω, στην πόλη.»

«Πώς έφτασες σ'αυτό το συμπέρασμα;»

«Το παράθυρο ήταν ανοιχτό.»

«Σίγουρα, αυτό δεν μπορεί να ήταν το μοναδικό ανοιχτό παράθυρο στα ενδότερα του παλατιού...» είπε ο Άσθαν.

«Δεν ήταν,» συμφώνησε ο Σάρναλ. «Αλλά ήταν το μοναδικό ανοιχτό παράθυρο από τη μεριά που έτρεξε ο Σάβελαν.»

«Το δωμάτιό του το έφαξες;»

«Μόλις ήθελα ν'αναφερθώ και σ'αυτό, Στρατηγέ.» Πλησίασε το γραφείο κι άφησε έναν δερμάτινο σάκο επάνω του. «Για ρίξε μια ματιά.»

Ο Άσθαν άνοιξε τον σάκο και έκανε να τον γυρίσει ανάποδα, για ν'αδειάσει τα περιεχόμενά του. Ο Σάρναλ, όμως, τον σταμάτησε, πιάνοντάς του το χέρι. «Όχι τόσο απότομα· ίσως να σπάσει τίποτα. Κι αν σπάσει, δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί.»

Ο Άσθαν παραξενεύτηκε από τούτα τα λόγια. Τι είχε το καταραμένο Αφτί στο δωμάτιο του; Καμια περίεργη ουσία; Υπακούοντας τον κατάσκοπο, έβγαλε τα περιεχόμενα του σάκου ένα-ένα. Το πρώτο που τράβηξε έξω ήταν ένα αρκετά μεγάλο, σιδερόδετο βιβλίο, που στο ξύλινο εξώφυλλό του είχε χαραγμένο τον τίτλο «*Περί της Φύσεως των Νεκρών*».

«Τι σκατά είν'αυτό;» απόρησε ο Άσθαν.

«Αυτό είναι το πιο... κοινότοπο, σε πληροφορώ, Στρατηγέ. Σε σύγκριση με τ'άλλα, πάντα.»

Ο Άσθαν έπιασε κάτι γυάλινο και το τράβηξε έξω. Ήταν ένα διαφανές οκτάπλευρο που μέσα του πλανιόταν μια αραιή ομίχλη, θολώνοντάς το σ'ορισμένα σημεία, προτού φύγει από εκεί και πάει αλλού.

«Μα τον Βάνραλ... κάτι μου θυμίζει.»

Ο Σάρναλ ένευσε. «Τα είδαμε να τα πουλάνε στη Σιθ-Έλμας.»

«Σωστά! Κάτι γυάλινα μαραφέτια διαφόρων σχημάτων. Σε τι χρησιμεύουν;»

«Δεν είμαι νεκρομάντης, Στρατηγέ. Βγάλε, όμως, και τα υπόλοιπα πράγματα.»

Ο Άσθαν τράβηξε από το σάκο μερικά χαρτιά τα οποία είχαν επάνω τους διαγράμματα που δεν μπορούσε να καταλάβει, και φοβόταν να κάνει υποθέσεις. Μετά, έβγαλε άλλο ένα γυάλινο αντικείμενο: μια πυραμίδα, αυτή τη φορά, μέσα στην οποία πάλι πλανιόταν μια αραιή ομίχλη, αλλάζοντας θέση κάθε τόσο και θολώνοντας διαφορετικά σημεία του γυαλιού.

Ο σάκος δεν περιείχε τίποτε άλλο. Κι αυτά που περιείχε ήταν αρκετά για να κάνουν τις τρίχες του Άσθαν να έχουν ορθωθεί.

«Ο Σάβελαν είναι νεκρομάντης, λοιπόν...» είπε στον Σάρναλ.

«Δεν ξέρω αν είναι νεκρομάντης, πάντως σίγουρα έχει κάποιες γνώσεις νεκρομαντείας.»

Ο Άσθαν ύψωσε το γυάλινο οκτάπλευρο, φέρνοντάς το μπροστά στο φως του παραθύρου και κοιτάζοντας, στο εσωτερικό του, την αραιή, αργοκινούμενη ομίχλη. «Τι είναι αυτά τα πράγματα;...» μουρμούρισε.

«Θέλεις να σου πω τι υποθέτω;»

«Ναι.»

«Ψυχές. Πνεύματα.»

«Φυλακισμένα μέσα στο γυαλί;»

Ο Σάρναλ ένευσε.

Ο Άσθαν ακούμπησε το οκτάπλευρο στο γραφείο του. «Και γιατί έχουν διαφορετικά σχήματα; Γιατί δεν είναι όλα στο ίδιο σχήμα;»

«Αυτό δεν μπορώ να το γνωρίζω. Όπως σου είπα, δεν είμαι νεκρομάντης. Ίσως, όμως, η απάντηση που ζητάς να βρίσκεται εδώ.» Άγγιξε το *Περί της Φύσεως των Νεκρών*.

«Δεν έχω χρόνο να διαβάζω για νεκρομαντείες,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, αν και μέσα του έπρεπε να παραδεχτεί ότι, ουσιαστικά, φοβόταν.

«Όπως και νάχει,» είπε ο Σάρναλ, «αυτά τα αντικείμενα μάς δίνουν ένα στοιχείο για το πού θα μπορούσαμε να ψάξουμε για τον Σάβελαν.»

«Στη Σιθ-Έλμας.»

«Προφανώς.»

Η πόρτα χτύπησε, και η φωνή του Άρχοντα Έρκβερ ακούστηκε: «Στρατηγέ Άσθαν; Στρατηγέ Άσθαν! Πρέπει να σου μιλήσω. Αμέσως!»

Βρήκε την κατάλληλη ώρα για νάρθει... Ο Άσθαν έβαλε, γρήγορα, τα πράγματα του Σάβελαν μέσα στο σάκο. Ελπίζω μόνο να μην έχει εξαγριωθεί επειδή βρήκε το γιο του νεκρό... Πήγε στην πόρτα και την άνοιξε.

«Ο γιος μου,» είπε ο Άρχοντας Έρκβερ, «είναι ακόμα εκεί πάνω, κρεμασμένος. Και οι φρουροί, όταν επιχείρησα να πλησιάσω, τόλμησαν να με απειλήσουν πως θα τον σκοτώσουν!»

«Είναι λογικοί άνθρωποι,» είπε ο Σάρναλ. «Ποιος ξέρει τι μπορεί να κάνετε, επάνω στο θυμό σας.»

«Είναι εδώ αυτό το κάθαρμο;» μούγκρισε ο Έρκβερ, παραμερίζοντας τον Άσθαν και μπαίνοντας στο δωμάτιο, για ν'αντικρίσει τον κατάσκοπο, ο οποίος στεκόταν πλάι στο γραφείο.

Ο Στρατηγός έκλεισε την πόρτα, σκεπτόμενος: *Γιατί μου δίνεις την εντύπωση, Σάρναλ, ότι μιλάς ακριβώς όταν δεν πρέπει να μιλήσεις;*

«Πότε σκοπεύεις να λύσεις το γιο μου;» απαίτησε ο σύζυγος της Αρχόντισσας Κερλάνα. «Θα πεθάνει εκεί πάνω!»

«Σας είχα κάνει μερικές ερωτήσεις, Άρχοντά μου,» είπε ο Σάρναλ. «Τις ίδιες ερωτήσεις θα σας κάνω και τώρα. Πρώτη ερώτηση: Πού μπορεί να πήγε ο Σάβελαν; Δεύτερη ερώτηση: Πού πήγαν οι ανακριτές, φεύγοντας από τη Σιθ-Έλμας; Τρίτη ερώτηση: Ποιος έβαλε την περγαμηνή μέσα στο στόμα του σκελετού;»

«Δεν έχω την απάντηση σε καμία απ'αυτές τις ερωτήσεις, για όνομα του Βάνραλ! Ο Νάρεμαρ θα πεθάνει χωρίς λόγο! Σου λέω την αλήθεια: *δεν ξέρω!*»

«Απαντήστε μου υποθετικά, τότε,» τον προέτρεψε ο Σάρναλ, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του.

Τι σημασία έχουν οι υποθέσεις, πανάθεμά σε; σκέφτηκε ο Άσθαν.

Ο Έρκβερ αναστέναξε. «Ο Σάβελαν μπορεί να έφυγε από την πόλη· μπορεί να πήγε στη Λάρμαρην. Ή μπορεί να εξακολουθεί να βρίσκεται μέσα στην Έλμας, ή ακόμα και στο παλάτι, κρυμμένος. Ή... ή μπορεί να πήγε στο Ναό του Βάνραλ.»

Ο Σάρναλ συνοφρυώθηκε. «Στο Ναό του Βάνραλ;»

Ο Έρκβερ ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι. Η Αρχιέρεια Μιάρβη ήταν ανέκαθεν θερμή υποστηρικτής της εξουσίας του Τυράννου.»

«Ενδιαφέρον...»

«Δε λέω, όμως, ότι *σίγουρα* πήγε εκεί. Υποθέσεις κάνω.»

«Προφανώς. Συνεχίστε, Άρχοντά μου.» Ο Σάρναλ κάθισε πίσω απ'το γραφείο, ανεβάζοντας τα μπιτοφορεμένα του πόδια επάνω και σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. «Πού πήγαν οι ανακριτές, φεύγοντας από τη Σιθ-Έλμας;»

«Μπορεί να πήγαν κι αυτοί στη Λάρμαρην, ή μπορεί να κρύβονται σε κάποιο μέρος εντός της πόλης.»

«Όπως στο Ναό του Βάνραλ;»

Ο Έρκβερ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω ότι η Αρχιέρεια θα το ριποκινδύνευε τόσο πολύ.»

«Μάλιστα. Και τι γνώμη έχετε για την περγαμηνή στο στόμα του σκελετού;»

«Κατ'αρχήν, σας διαβεβαιώνω πως δεν ήξερα τίποτα γ'αυτό το πράγμα. Όμως μπορεί να την έβαλαν εκεί οι ανακριτές, προτού φύγουν—»

«Μάλλον απίθανο. Δεν γνώριζαν ότι θα ερχόμασταν.»

«—ή ο Σάβελαν. Μάλιστα, αυτό μου μοιάζει πιθανότερο... Αλλά, και πάλι, τι γίνεται αν οι ανακριτές βρίσκονται ακόμα στην πόλη; Σ'αυτή την περίπτωση, μπορεί κάλλιστα να έμαθαν για τον ερχομό σας και να ενήργησαν ανάλογα.»

«Κι ο Σάβελαν πιθανώς να βρίσκεται σε επικοινωνία μαζί τους...»

Ο Έρκβερ κατένευσε.

«Και η σύζυγός σας το ίδιο.»

Ο Έρκβερ δίστασε λίγο, αλλά ένευσε τελικά. «Ίσως,» είπε, «δεν ξέρω.»

«Μια τελευταία ερώτηση: Τι ακριβώς ήθελε ο Σάβελαν στην Έλμας;»

«Να φροντίσει η πόλη να παραμείνει με το μέρος του Τυράννου.»

Ο Σάρναλ κατέβασε τα πόδια του από το γραφείο και ορθώθηκε. «Σας ευχαριστούμε για τη συνεργασία σας, Άρχοντά μου. Ακολουθήστε με, αν θέλετε· θα κατεβάσουμε το γιο σας.»

Βγήκε απ'το δωμάτιο, και ο Έρκβερ κι ο Άσθαν τον πήραν στο κατόπι. Ο Στρατηγός ήταν ντυμένος με τη ρόμπα του, μα δεν το θεώρησε σκόπιμο να καθυστερήσει, για ν'αλλάξει ρούχα· ήθελε να δει σε τι κατάσταση βρισκόταν ο νεαρός.

Ανέβηκαν τη μαρμάρινη σκάλα και βρέθηκαν στον εξώστη. Ο Νάρεμαρ ήταν δεμένος στο άγαλμα, όπως τον είχαν αφήσει. Το σώμα του ήταν μουδιασμένο και μελανιασμένο, ειδικά εκεί όπου τα σχοινιά έσφιγγαν τα μέλη του. Το κεφάλι του ήταν πεσμένο στο πλάι και τα μάτια του μισόκλειστα. Το βορινό αεράκι έκανε τα ανακατεμένα, μαύρα του μαλλιά ν'ανεμίζουν, ενώ το πρωινό φως του ανήλιαγου ουρανού τού έδινε την όψη τραγικής φιγούρας από παραμύθι.

«Κατεβάστε τον,» πρόσταξε ο Σάρναλ τους στρατιώτες, κι εκείνοι υπάκουσαν. Ο ένας έκοψε τα δεσμά του Νάρεμαρ, κι ο άλλος τον έπασε, για να μην πέσει, και τον έβαλε να καθίσει στο πλακόστρωτο του εξώστη, με την πλάτη στα κάγκελα.

Ο Έρκβερ γονάτισε πλάι στο γιο του, παίρνοντας τα χέρια του μέσα στα δικά του και ρωτώντας τον αν ήταν καλά. Το αγόρι δεν έμοιαζε να έχει τη δύναμη ν'απαντήσει με κατανοητό τρόπο.

«Πηγαίνετε τον στους κοιτώνες,» πρόσταξε ο Σάρναλ. «Σκεπάστε τον με κουβέρτες και φωνάξτε έναν θεραπευτή.»

Ο στρατιώτης που είχε κατεβάσει τον Νάρεμαρ τον σήκωσε στα χέρια και κατέβηκε τη μαρμάρινη σκάλα. Ο άλλος τον ακολούθησε· το ίδιο κι ο Άρχοντας Έρκβερ.

Ο Σάρναλ κι ο Άσθαν έμειναν μόνοι στον εξώστη.

«Πρέπει να βρούμε τον Σάβελαν,» είπε ο πρώτος. «Είμαι βέβαιος πως δεν έχει φύγει από την Έλμας· και είναι, αναμφίβολα, ο πιο επικίνδυνος άνθρωπος εδώ.»

«Ο Άρχοντας, πάντως, δε φαίνεται να γνωρίζει για τις... νεκρομαντικές ασχολίες του φιλοξενούμενού του.»

Ο Σάρναλ ρουθούνισε. «Ο Άρχοντας δε φαίνεται να γνωρίζει τίποτα.»

«Ακόμα πιστεύεις ότι μας λέει ψέματα;»

«Όχι. Ούτε και πριν το πίστευα.»

«Τότε γιατί όλες αυτές οι αηδίες;» απαίτησε, θυμωμένα, ο Άσθαν. «Γιατί έπρεπε να κρεμάσεις το γιο του;»

«Για να μη νομίζει ότι αστειευόμαστε. Στρατηγέ,» ο Σάρναλ ακούμπησε το χέρι του στους ώμους του Άσθαν, «όλα είναι θέμα εντυπώσεων.»

Άρχισαν να κατεβαίνουν τη μαρμάρινη σκάλα.

Κεφάλαιο 22

Ένα Κρυμμένο Αφτί, μια Οργισμένη Αρχόντισσα

Πήγαν στη Σιθ-Έλμας και πλησίασαν τους εμπόρους που πουλούσαν τα γυάλινα στερεά, ρωτώντας τους μήπως ήξεραν έναν άντρα με την περιγραφή του Σάβελαν και μήπως του είχαν πουλήσει αυτό –έδειξαν το γυάλινο οκτάπλευρο– και αυτό –έδειξαν τη γυάλινη πυραμίδα. Εκείνοι, όμως, απάντησαν αρνητικά, λέγοντας πως δε θυμόνταν· ίσως και να του τα είχαν πουλήσει, ίσως όχι.

Σε τι ακριβώς χρησίμευαν τα στερεά; τους ρώτησε ο Άσθαν, κι εκείνοι του εξήγησαν ότι αποτελούσαν μέσο για να παγιδεύσει κάποιος τις ψυχές των νεκρών που βρίσκονταν στη Φεν εν Ρωθ. (Επομένως, η υπόθεση του Σάρναλ ήταν σωστή.) Αυτά εδώ τα στερεά που πουλούσαν δεν περιείχαν ψυχές; συνέχισε ο Άσθαν. Όχι, απάντησαν εκείνοι· «εμείς απλά πουλάμε το σκεύος, όχι και το περιεχόμενο του.» Υπήρχαν άνθρωποι που πουλούσαν και το περιεχόμενο; Ναι, αλλά έπρεπε να ψάξεις για να τους βρεις...

Ο Άσθαν άφησε μερικές κορόνες στους εμπόρους, κι εκείνοι του είπαν για κάποιους νεκρομάντες που σύχναζαν στη Σιθ-Έλμας. Οπότε, ο Στρατηγός κι ο κατάσκοπος πήγαν να τους βρουν. Ήταν όλοι τους παράξενοι τύποι: ο ένας κοίταζε με τα μάτια μισόκλειστα· η άλλη γελούσε κάπου-κάπου, δίχως φανερή αιτία· ο τρίτος έξυνε διαρκώς τ'αφτί του, σαν να υπήρχε κάτι εκεί μέσα που τον ενοχλούσε. Κανένας, όμως, δε θυμόταν τον Σάβελαν, ή δεν ήθελε να πει ότι τον θυμόταν. Κι αυτούς ο Σάρναλ δεν μπορούσε να τους εκβιάσει. Επιπλέον, ακόμα κι αν μπορούσε, δεν ήξερε *ποιον* έπρεπε να εκβιάσει· ίσως ο κατάσκοπος να χτυπούσε λάθος στόχο, έναν άνθρωπο που ποτέ του δεν είχε αντικρίσει τον Σάβελαν.

Ο Άσθαν πρότεινε να ρωτήσουν κι άλλους εμπόρους της Σιθ-Έλμας, και ο Σάρναλ δεν έφερε αντίρρηση. Ωστόσο, πάλι δεν έμαθαν τίποτα χρήσιμο. Το Αφτί του Τυράννου ήταν σαν να μην είχε περάσει ποτέ

από εδώ, για ν'αγοράσει πράγματα· ή σαν όλοι να τον ήξεραν και να τον κάλυπταν.

«Χάνουμε τον καιρό μας,» είπε ο Σάρναλ. Είχαν βγει στη δυτική μεριά της πόλης και κάθονταν σε μια ταβέρνα, τρώγοντας ένα πρόχειρο μεσημεριανό και πίνοντας μπίρα. Αντίκρυ τους ήταν η Οδός Γεφυρών, όπου αρκετός κόσμος φαινόταν να πηγαίνει στο σπίτι του, για να περάσει το μεσημέρι.

«Έτσι φαίνεται,» συμφώνησε ο Άσθαν.

«Ο Ναός του Βάνραλ δεν είναι μακριά απο δώ...»

«Πιστεύεις ότι, με την προσευχή, θα δεις κάποιο όραμα;»

«Πολύ αστειό,» είπε ο Σάρναλ.

«Αν αυτή η Αρχιέρεια Μιάρβη κρύβει τον Σάβελαν, σίγουρα δε θα μας τον παραδώσει έτσι απλά. Ούτε θα μας επιτρέψει να ερευνήσουμε το Ναό.»

«Δε χρειαζόμαστε την άδειά της.»

«Δεν πρόκειται να γίνω και ιερόσυλος για χάρη σου,» δήλωσε ο Άσθαν. «Ακόμα και η Βασίλισσα, και ο Μαύρος Πρίγκιπας... δε θα συμφωνούσαν μ'αυτό. Δε θα ήθελαν να μπούμε με τη βία σ'έναν Ναό του Βάνραλ. Οι αντιδράσεις από το ιερατείο θα ήταν—»

«Δεν προτείνω να μπούμε με τη βία. Μπορείς, επομένως, να κάνεις την προσευχή σου εφησυχασμένος, προτού πέσεις για ύπνο το βράδυ και όταν ξυπνάς το πρωί.»

Ο Άσθαν ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Ίσως να γλιστρήσω *κρυφά* στο εσωτερικό του Ναού,» εξήγησε ο Σάρναλ. «Ωστόσο, όχι τώρα, μες στο μεσημέρι. Αν είναι, θα το κάνω το βράδυ. Αλλά, προτού το κάνω, πρέπει πρώτα να ρίξω μια ματιά στο χώρο.»

Ο Άσθαν συμφώνησε. Αν ο κατάσκοπος ήθελε να ερευνήσει το Ναό μόνος του, αυτό ήταν δική του δουλειά. Έτσι, όταν τελείωσαν το φαγητό τους, έφυγαν από την ταβέρνα και διέσχισαν την Οδό Γεφυρών κάθετα, βγαίνοντας νότια της και βαδίζοντας κατά μήκος ενός δρόμου με παλιά χτίρια. Καθώς ζύγωναν τον Ναό του Βάνραλ —ένα ψηλό οικοδόμημα, καμωμένο από λευκό μάρμαρο—, είδαν ζητιάνους καθισμένους πριν από το περιστύλιο, οι οποίοι παρακαλούσαν για κανένα νόμισμα ή «ό,τι έχετε ευχαρίστηση, κύριος», και τέντωναν τρεμάμενα χέρια. Ο Άσθαν τούς έδωσε μερικά κορονίδια, και εκεί-

νος κι ο Σάρναλ πέρασαν στο εσωτερικό του Ναού, όπου στο κέντρο βρισκόταν ένα άγαλμα του Βάνραλ, το οποίο τον απεικόνιζε ως στωικό γέροντα, με μακριά γενειάδα, χιτώνα, και ραβδί. Η αίθουσα στηριζόταν σε δεκαέξι κολόνες, που η καθεμία ήταν λαξευμένη στη μορφή ενός από τους δεκαέξι Αρχαγγέλους του Επουράνιου Άρχοντα. Ο θόλος ήταν καμωμένος από κρύσταλλο, που άφηνε το φως να μπαίνει διάχυτο και να περιλουίζει το χώρο.

Το μεγάλο δωμάτιο ήταν άδειο, εκτός από έναν άντρα, ο οποίος προσευχόταν, γονατισμένος μπροστά από το άγαλμα του Σόρλιφιλ του Παιδοπροστάτη. Ούτε ένας διάκονος δεν υπήρχε· πρέπει όλοι να είχαν πάει για φαγητό και ανάπαυση.

Ο Άσθαν στάθηκε στο κέντρο του δωματίου, κοιτάζοντας το λαξευτό πρόσωπο του Βάνραλ. Ύστερα, κατέβασε το βλέμμα του και προσευχήθηκε, ζητώντας συγχώρεση για τις πράξεις στις οποίες τον είχε οδηγήσει ο Σάρναλ, τη χτεσινή νύχτα.

Ο ίδιος ο κατάσκοπος, όμως, δε φάνηκε να επιθυμεί συγχώρεση· βάδισε ανάμεσα στις δεκαέξι κολόνες-Αρχαγγέλους, ερευνώντας το χώρο με τη ματιά του, κοιτάζοντας τα ανοίγματα που υπήρχαν, σημειώνοντάς τα στο μυαλό του και κάνοντας υπολογισμούς.

Σε λίγο, βγήκαν από το Ναό και βάδισαν προς την Οδό Γεφυρών.

«Πώς βλέπεις την κατάσταση;» ρώτησε ο Άσθαν, που η περιέργειά του τον ωθούσε να μάθει σε τι συμπεράσματα είχε καταλήξει ο κατάσκοπος.

«Δε βλέπω τίποτα συγκεκριμένο ακόμα. Θα επιστρέψω, όμως, κάποια άλλη στιγμή... αν και δεν είμαι σίγουρος πως θα καταφέρω να βρω το φίλο μας.»

«Τι σκέφτεσαι;»

«Η Αρχιέρεια μπορεί να τον κρύβει στα διαμερίσματά της, κι εκεί θα είναι, μάλλον, δύσκολο να μπω.»

«Χμμ, ναι... Ίσως θα ήταν καλή ιδέα να πάψουμε τις έρευνες γι' αυτόν, και βλέπουμε.»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Σάρναλ, καθώς έμπαιναν στην Οδό Γεφυρών κι έστριβαν ανατολικά, προς τη Σιθ-Έλμας. «Αν ο Σάβελαν βρίσκεται ακόμα στην πόλη, τότε νομίζω ότι μπορεί να μας προκαλέσει σοβαρά προβλήματα.»

Ήταν νύχτα και το δωμάτιο του Στρατηγού Άσθαν τυλιγμένο στο σκοτάδι και τις σκιές. Το μοναδικό φως ήταν η αστροφεγγιά που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο· το φεγγάρι, φυσικά, βρισκόταν κρυμμένο κάπου πίσω από τον ουρανό. Στο μεγάλο κρεβάτι, δύο ανθρώπινες μορφές έκαναν έρωτα· οι ήχοι των φιλιών τους, της αναπνοής τους, και των πνιχτών στεναγμών αντηχούσαν μέσα στο δωμάτιο.

Η πόρτα χτύπησε... και ξαναχτύπησε, πιο δυνατά.

Οι ήχοι σταμάτησαν.

«Ποιος είναι, τέτοια ώρα;» ψιθύρισε η Λερβάρη.

«Έχω μια υποψία,» είπε ο Άσθαν, φιλώντας τα χείλη της και γλιστρώντας έξω από τα σκεπάσματα, καθώς εκείνη ξετύλιγε τα χέρια και τα πόδια της από γύρω του.

Η πόρτα χτύπησε. «Στρατηγέ;» Ήταν ο Σάρναλ.

Και η υποψία μου είναι σωστή. Ο Άσθαν φόρεσε το παντελόνι του και άνοιξε. «Τι συμβαίνει πάλι;»

«Τίποτα το πολύ σημαντικό,» αποκρίθηκε ο κατάσκοπος.

«Τότε, γιατί έρχεσαι μες στα μαύρα μεσάνυχτα;»

«Λυπάμαι αν σε ξύπνησα, Στρατηγέ, αλλά υπέθεσα ότι θα ήθελες να μάθεις νέα μου, σχετικά με το Ναό.»

Ο Άσθαν έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, για να δει αν η Λερβάρη ήταν ντυμένη, πράγμα δύσκολο να φανεί μες στην αστροφεγγιά. Η κοπέλα ένευσε, έτσι εκείνος παραμέρισε απ'την πόρτα, αφήνοντας τον κατάσκοπο να μπει.

«Τι βρήκες;» ρώτησε ο Στρατηγός, καθώς ο Σάρναλ βημάτιζε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο.

«Τίποτα.» Ο Σάρναλ πλησίασε μια λάμπα και την άναψε. «Αλλά, φυσικά, σε ορισμένα σημεία δεν κατάφερα να πάω,» πρόσθεσε, στρεφόμενος στον Άσθαν. «Όπως στους κοιτώνες των ιερέων, όπου δεν μπορείς να μπεις εκτός αν είσαι κι εσύ ιερέας ή διάκονος.»

«Την εγκαταλείπεις, λοιπόν, την έρευνα;»

«Φυσικά και όχι,» είπε ο Σάρναλ. «Μπορώ πάντα να *παριστάνω* τον διάκονο. Μονάχα την κατάλληλη ενδυμασία χρειάζομαι. Λερβάρη,» στράφηκε στην κοπέλα που ήταν καθισμένη στο κρεβάτι, «ξε-

ρεις να ράβεις;» Εκείνη ένευσε. «Υπέροχα. Γνωρίζεις και πώς είναι τα ρούχα των διακόνων;» Η Λερβάρη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν έχεις δει ποτέ διάκονο του Βάνραλ;»

«Έχω δει, μα δεν τους θυμάμαι και τόσο καλά. Μπορεί να κάνω λάθος.» Ανασήκωσε τους γυμνούς της ώμους, που φωτίζονταν από την αστροφεγγιά.

«Θα σου σχεδιάσω την ενδυμασία τους επάνω σ'ένα χαρτί,» είπε ο Σάρναλ, «και θα σου αγοράσω και τα υλικά που θα χρειαστείς. Αύριο, όμως. Τώρα, είμαι πεθαμένος. Νομίζω ότι έχω να κοιμηθώ για αιώνες. Σας καληνυχτίζω, λοιπόν.» Βάδισε προς την πόρτα. Προτού, όμως, τραβήξει το πόμολο, ρώτησε: «Αλήθεια, ο νεαρός πώς τα πηγαίνει;» Αναφερόταν στον Νάρεμαρ, ο οποίος ήταν άρρωστος με πυρετό, ύστερα από το νυχτερινό του κρέμασμα στο άγαλμα του εζώστη.

«Θα επιβιώσει,» αποκρίθηκε, ξερά, ο Άσθαν.

«Καλό αυτό· η επιβίωση είναι το παν σε τούτο τον κόσμο,» είπε ο Σάρναλ, υπομειδιώντας. Άνοιξε την πόρτα και έφυγε, κλείνοντάς την αθόρυβα.

Το απόγευμα της επόμενης ημέρας η Έπαρχος Κερλάνα επέστρεψε στο παλάτι της Έλμας, μαζί με το συνοδό της, και οι φρουροί στην εσωτερική πύλη τής είπαν (όπως είχαν διαταγές να πουν) ότι ο Στρατηγός Άσθαν, ο Αντιπρόσωπος της Βασίλισσας, την περιμένει στη μεγάλη αίθουσα, για να της μιλήσει για ένα επείγον ζήτημα. Εκείνη υπάκουσε, δίχως να πάει πρώτα στα διαμερίσματά της, για ν'αλλάξει ρούχα και να φρεσκαριστεί. Τον συνοδό της τον έδιωξε, λέγοντάς του πως δεν τον χρειαζόταν άλλο.

Έτσι, η Κερλάνα μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού, όπου την περίμεναν ο Στρατηγός Άσθαν, ντυμένος επίσημα, ο Σάρναλ, καθισμένος σε μια γωνία και παρατηρητικός, και ο Άρχοντας Έρκβερ, νευρικός και φανερά στενοχωρημένος.

«Αρχόντισσά μου,» τη χαιρέτησε ο Άσθαν, «πώς ήταν το ταξίδι σας; Ανησυχήσαμε από την απουσία σας.»

Η Κερλάνα, αντιλαμβανόμενη ότι την ειρωνευόταν, στένεψε τα μάτια. «Ελπίζω η ανησυχία που σας προκάλεσα να μην ήταν μεγάλη, Στρατηγέ.» Ένας υπηρέτης πλησίασε, για να πάρει την κάπα της.

«Δυστυχώς, ήταν,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Μας ανησυχεί ιδιαίτερα όταν μαθαίνουμε πως μία έπαρχος του Βασιλείου βρίσκεται σε σύμμαχία με τον Τύραννο, και έχει πάει στη Λάρμαρηλ προκειμένου να σχεδιάσει μαζί του την εκθρόνιση της καινούργιας Βασίλισσας.»

«Με κατηγορείτε για κάτι που δεν καταλαβαίνω, Στρατηγέ,» σφύριξε η Κερλάνα. Τα πράσινά της μάτια γυάλισαν, και πήγαν στους φρουρούς της αίθουσας.

«Νομίζω ότι καταλαβαίνετε πλήρως, Αρχόντισσά μου.»

«Δεν είμαι προδότρια. Κι εκτός αν μπορείτε να *στηρίξετε* τις κατηγορίες σας—»

«Μπορώ. Σας *είδαμε* να πηγαίνετε στη Λάρμαρηλ και στο κάστρο του Άρχοντα Αξαδορ, όπου είναι γνωστό πως κρύβεται ο Τύραννος.»

«Δεν το δέχομαι. Είναι ψέμα!» δήλωσε η Κερλάνα. «Φρουροί—»

«Αφήστε το, Αρχόντισσά μου,» τη διέκοψε ο Άσθαν. «Δεν πρόκειται να σας υπακούσουν.»

«Θα το δούμε αυτό, Στρατηγέ! Φρουροί—»

«Κρατάμε το γιο σας και την κόρη σας, Αρχόντισσά μου. Κι αν θέλετε να παραμείνουν ζωντανοί, θα συμπεριφερθείτε ανάλογα,» είπε ο Σάρναλ, καθώς σηκώνόταν από τη θέση του και βάδιζε μέσα στην αίθουσα, για να σταθεί πλάι στον Άσθαν.

«Ποιος είσαι εσύ;» γρύλισε η Κερλάνα. «Και τι είν'αυτά που λες;»

«Ο φίλος μου λέει την αλήθεια,» τη διαβεβαίωσε ο Άσθαν. «Κρατάμε τα παιδιά σας, Αρχόντισσά μου. Λυπάμαι γι'αυτό, αλλά, δυστυχώς, δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς. Η συνεργασία σας μας είναι απαραίτητη· δεν μπορούμε να χάσουμε την Έλμας τώρα.»

Η Κερλάνα τον ατένιζε με μάτια διασταλμένα. Αρχικά, δεν πρέπει να είχε αντιληφτεί πλήρως —ή ίσως να μην είχε πιστέψει— αυτό που της είπε ο Σάρναλ. Τώρα, όμως, καταλάβαινε. Τα παιδιά της, ο Νάρεμαρ και η Σαλίθα, βρίσκονταν στα χέρια των εχθρών της, κι έτσι εκείνη ήταν παγιδευμένη, υποχρεωμένη να πράξει όπως της ζητούσαν. Η οργή που αποκαλύφτηκε στην όψη της ήταν τρομακτική.

«Αυτό δε θα περάσει έτσι, Στρατηγέ!» φώναξε, δείχνοντάς τον. «Τα παιδιά μου δε φταίνε σε τίποτα!»

«Το γνωρίζω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, όσο πιο ήρεμα μπορούσε. «Εσείς, ωστόσο, είστε πρόθυμη να προδώσετε τη νέα σας Βασίλισσα· και όχι μόνον αυτό, αλλά, μέχρι στιγμής, κρύβατε και ένα Αφτί του Τυράννου μέσα στο ίδιο σας το παλάτι. Τον άνθρωπο που υποστήριζε ότι ήταν ξάδελφός σας· που υποστήριζε ότι ονομαζόταν Σάβελαν.»

Η Κερλάνα έκανε ένα βήμα όπισθεν, κατεβάζοντας το χέρι της, σαν να είχε παραλύσει. Δεν περίμενε σε καμία περίπτωση πως, ερχόμενη από τη Λάρμαρηλ, θα έβρισκε την κατάσταση όπως τη βρήκε. Αισθανόταν λες και είχε, απρόσμενα, συναντήσει ληστές στο δρόμο, οι οποίοι είχαν αρχίσει να τη σφυροκοπούν με σιδερένιες γροθιές.

«Μπορούμε να σας εκτελέσουμε για όλα τούτα,» της είπε ο Σάρναλ.

«Καλύτερα εμένα παρά τα παιδιά μου!»

«Ω, μην ανησυχείτε,» μεδίασε ο κατάσκοπος, «τα παιδιά σας δε θα πεθάνουν. Μας είναι πολύ χρήσιμα για να πεθάνουν. Θα υποφέρουν, όμως...»

Η Κερλάνα έτριξε τα δόντια. «Ποιος είσαι;» τον ρώτησε πάλι, «και πώς τολμάς να μ'απειλείς έτσι;»

«Ένας απλός στρατιώτης είμαι, Αρχόντισσά μου, όπως είπα και τις προάλλες στο σύζυγό σας.»

Η Κερλάνα έστρεψε τη ματιά της στον Έρκβερ· εκείνος απέφυγε το βλέμμα της, βηματίζοντας μέσα στην αίθουσα, καταρρακωμένος.

«Δε μου μοιάζεις για απλός στρατιώτης...»

Ο Σάρναλ ανασήκωσε τους ώμους. «Τα φαινόμενα απατούν.»

«Πού είναι τα παιδιά μου;» ρώτησε η Κερλάνα τον Άσθαν. «Θέλω να δω τα παιδιά μου, Στρατηγέ!»

«Τα παιδιά σου είναι σε ασφαλές μέρος,» της είπε ο Σάρναλ. «Μην ανησυχείς.»

«Εσύ,» γρύλισε η Κερλάνα, «ή πες μου το καταραμένο σου όνομα και το αξίωμά σου, ή σκάσε!»

Ο Σάρναλ γέλασε, κοροϊδευτικά «Αποσκοπείς να με τρομάξεις;»

«Με μεγάλη μου ευχαρίστηση,» είπε η Κερλάνα, ζυγώνοντας τον, «θα σου *τεμάχιζα τη μούρη!*» Και, τραβώντας το ξιφίδιο από τη ζώνη της, προσπάθησε να κάνει τα λόγια πράξη.

Ο Σάρναλ τής άρπαξε τον καρπό. Εκείνη επιχείρησε να τον κλοπήσει, αλλά το γόνατό του τη σταμάτησε, και ο κατάσκοπος, με μια κίνηση που οι άλλοι δυσκολεύτηκαν να παρακολουθήσουν, έριξε την Έπαρχο μπρούμυτα στο τραπέζι, στρίβοντάς της το χέρι πίσω απ'την πλάτη και αναγκάζοντάς την ν'αφήσει το ξιφίδιό της να πέσει στο πάτωμα.

Η κραυγή που βγήκε απ'τα χείλη της Κερλάνα ήταν η κραυγή ενός παγιδευμένου και τραυματισμένου αιμοβόρου θηρίου, και αντήχησε σ'όλο το παλάτι της Έλμας.

Οι φρουροί της αίθουσας ξεσπάθωσαν, και ο Έρκβερ έκανε να χιμήσει στον Σάρναλ. Ο Άσθαν, όμως, μπήκε στο διάβα του, σπρώχνοντάς τον πίσω.

«Σας παρακαλώ, Άρχοντά μου!

»Σάρναλ! Άφησε την Αρχόντισσα!»

Εκείνος ατένισε τον Άσθαν με τις άκριες των ματιών του, κι ο Στρατηγός συνειδητοποίησε ότι είχε, κατά λάθος, φανερώσει το όνομα του κατασκόπου, πράγμα το οποίο αυτός δεν ήθελε.

«Άφησέ την!»

Ο Σάρναλ ελευθέρωσε την Αρχόντισσα, απομακρυνόμενος. Η Κερλάνα ορθώθηκε, κρατώντας τον δεξή της ώμο και παραπατώντας. Τα μάτια της κοίταζαν τον κατάσκοπο με τέτοιο μίσος και λύσσα, που ο Άσθαν νόμιζε ότι όμοιά τους δεν είχε δει ποτέ του, σε κανέναν άνθρωπο, ακόμα και μέσα στις πιο άγριες κι αιματηρές μάχες.

«Αρχόντισσά μου,» είπε, ευγενικά, «μας συγχωρείτε γι'αυτό. Ο σύντροφός μου παραφέρθηκε.»

«*Παραφέρθηκε;*» σφύριξε η Κερλάνα. «Παραφέρθηκε; Όλοι σας έχετε *παραφερθεί!* Και θα πληρώσετε γι'αυτό που κάνατε στα παιδιά μου!»

«Δε σε βοηθά να μας απειλείς,» της είπε ο Σάρναλ. «Μπορούμε να έχουμε μια υπέροχη συνεργασία μεταξύ μας...»

«Μόνο όταν είσαι κρεμασμένος από τη γλώσσα!»

Ο κατάσκοπος γέλασε. «Με διασκεδάζεις, Αρχόντισσά μου.»

Η Κερλάνα ήταν πάλι έτοιμη να του χιμήσει, αλλά ο Άσθαν παρενέβη. «Θα θέλατε να δείτε τα παιδιά σας, Αρχόντισσά μου;» τη ρώτησε, βέβαιος πως αυτό θα έπαιρνε –προς το παρόν, τουλάχιστον– την προσοχή της από τον Σάρναλ.

«Ναι. Πού βρίσκονται;»

«Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ.»

Βγήκαν απ'τη μεγάλη αίθουσα, οι δυο τους, χωρίς κανέναν άλλο μαζί, και ο Άσθαν άρχισε να βαδίζει προς τους κοιτώνες των στρατιωτών του.

Καθοδόν, η Κερλάννα τον ρώτησε: «Ποιο είναι αυτό το άθλιο καθί-
κι;»

«Δεν μπορώ να σας αποκαλύψω την ταυτότητά του, Αρχόντισσά μου.»

«Γιατί;»

«Δεν είναι δική μου υπόθεση.»

«Είναι ανώτερός σου;»

«Κατά κάποιο τρόπο.»

«Το όνομά του είναι Σάρναλ, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άσθαν· και σε μια προσπάθειά του να θολώσει τα νερά: «Έτσι θέλει να τον αποκαλούμε.»

Η Κερλάννα δε μίλησε ξανά, παρά μονάχα όταν έφτασαν στους κοιτώνες και ο Στρατηγός την οδήγησε στο υπνοδωμάτιο όπου βρισκόταν ο γιος της, ξαπλωμένος κάτω από μια κουβέρτα, εμπύρετος, και με τα μάτια μισόκλειστα. Δίπλα του ήταν καθισμένος ένας θεραπευτής.

«Τι του κάνετε;» απαίτησε η Αρχόντισσα.

«Ο κύριος Σάρναλ τον κρέμασε από έναν εξώστη του παλατιού, γυμνό, μέσα στη νύχτα.» Δεν είχε νόημα να της το κρύψει· έτσι κι αλλιώς, θα το μάθαινε.

«Τι;» φώναξε η Κερλάννα. «Γιατί;»

«Για να μας πει περισσότερα ο σύζυγός σας.»

«Ο σύζυγός μου δεν ξέρει τίποτα. Άδिका... άδिका...» Η φωνή της έσπασε, και σταμάτησε να μιλά. Κάθισε δίπλα στο γιο της και του χάιδεψε τα μαλλιά, σκύβοντας για να του ψιθυρίσει σ'άφτί. Ο Άσθαν δεν άκουσε τι του είπε, γιατί απομακρύνθηκε, μη θέλοντας να είναι αδιάκριτος.

Μετά από όσα έχουμε κάνει, συλλογίστηκε, της το χρωστάμε αυτό. Η Κερλάννα ήταν, βέβαια, σύμμαχος του Τυράννου και είχε κρύψει ένα Αφτί στο παλάτι της, αλλά ετούτα ήταν πολιτικές επιλογές, και δεν είχαν καμία, μα καμία, σχέση με τα παιδιά της. *Εμείς, όμως,*

μ'αυτά διαλέξαμε να την πολεμήσουμε. Όχι με σπαθιά, τόξα, ή καταπέλτες, αλλά με τα παιδιά της. Και πρέπει να είναι το χειρότερο όπλο που μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε. Ο Άσθαν ήθελε να της ζητήσει συγγνώμη, μα δεν το έπραξε, γιατί κάτι τέτοιο, αναμφίβολα, θα αποδυνάμωνε τη θέση τους· θα έκανε την Έπαρχο να πιστέψει ότι μπορούσε να τους λυγίσει. Και, όπως είχε πει κι ο Σάρναλ (αυτό το ελεεινό κάθαρμα), όλα είναι θέμα εντυπώσεων.

Η Κερλάνα σηκώθηκε, τελικά, από το προσκεφάλι του γιου της, κι ο Άσθαν πρόλαβε να δει δάκρυα στα μάτια της, προτού εκείνη τα σκουπίσει, γρήγορα, με το αριστερό της μανίκι.

«Η κόρη μου, Στρατηγέ;» ρώτησε.

«Από εδώ, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Άσθαν, βγαίνοντας απ'το υπνοδωμάτιο και πηγαίνοντας προς ένα άλλο.

«Τι της έχετε κάνει;» ρώτησε η Κερλάνα, προτού εκείνος ανοίξει την πόρτα.

«Τίποτα. Και οφείλω να πω πως ο γιος σας αποδείχτηκε πολύ γενναίος—»

«Με κοροϊδεύετε, Στρατηγέ;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Άσθαν, «όχι. Ο Νάρεμαρ προσφέρθηκε να πάρει τη θέση της Σαλίθα.»

«Θέλετε να πείτε ότι σκοπεύατε να κρεμάσετε την κόρη μου από τον εξώστη;» εξεπλάγη η Κερλάνα.

«Νομίζω... Δεν είμαι εγώ αυτός που αποφασίζει για τούτα τα πράγματα.»

Η Κερλάνα άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο όπου βρισκόταν η κόρη της, παίζοντας ένα παιχνίδι με κάρτες μαζί με τη Λερβάρη. Η υπηρέτρια σηκώθηκε, βλέποντας την Αρχόντισσα να μπαίνει, και η Σαλίθα ορθώθηκε πάνω στο κρεβάτι, τεντώνοντας τα χέρια της και φωνάζοντας: «Μαμά!»

Η Κερλάνα αγκάλιασε, σφιχτά, την κόρη της, σηκώνοντάς την από το στρώμα και φιλώντας τα μαλλιά και το πρόσωπό της.

Η Λερβάρη πλησίασε τον Άσθαν. «Τι έγινε;» τον ρώτησε, χαμηλόφωνα.

«Ό,τι περίμενα,» αναστέναξε εκείνος. «Η Αρχόντισσα επιτέθηκε στον Σάρναλ, κι ο Σάρναλ τη χτύπησε. Κάποιες φορές, απορώ μ'αυτό τον άνθρωπο. Κυρίως, για τα όσα λέει—»

«Στρατηγέ;»

Ο Άσθαν γύρισε, για να δει τον κατάσκοπο στην είσοδο των κοιτώνων. «Νάτος πάλι,» είπε στη Λερβάρη. «Τώρα, πες μου: ήταν ανάγκη να έρθει εδώ;» Μούγκρισε, και πήγε να τον συναντήσει.

«Δεν το βάζεις ποτέ κάτω, ε;» τον ρώτησε.

«Αν το έβαζα κάτω, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε εκείνος, «δε θα ήθελες να με έχεις μαζί σου.»

Ας πούμε... σκέφτηκε ο Άσθαν. «Γιατί είσαι εδώ;»

«Για να μιλήσω με την Αρχόντισσα, φυσικά. Έχουμε, νομίζω, πολλά να μάθουμε απ' αυτήν.»

«Έχεις τρελαθεί; Το μόνο που θα καταφέρεις θα είναι να φτάσετε στα άκρα πάλι!»

«Λες να μη νοιάζεται για τις ζωές των παιδιών της;» Ο Σάρναλ ύψωσε ένα φρύδι.

«Ελπίζω να μην το πεις αυτό μπροστά της.»

«Εντάξει, θα το έχω υπόψη...»

«Σάρναλ, άστο καλύτερα. Της μιλάς αργότερα. Τώρα που είναι εδώ, στο παλάτι, δεν πρόκειται να φύγει.»

Ο κατάσκοπος φάνηκε σκεπτικός, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του.

«Ό,τι κι αν έχει να μας αποκαλύψει, δε θα το ξεχάσει ύστερα από μερικές ώρες,» τόνισε ο Άσθαν.

Η Κερλάνα βγήκε απ' το υπνοδωμάτιο όπου κρατείτο η κόρη της, και βρέθηκε αντίκρυ στον Σάρναλ. Αμέσως η ατμόσφαιρα ηλεκτρίστηκε, μόνο από το βλέμμα της.

«Αργότερα,» ψιθύρισε ο Άσθαν στ' αφτί του κατασκόπου. Και προς την Κερλάνα: «Θέλετε να σας συνοδέψω ως τα ενδότερα του παλατιού, Αρχόντισσά μου;» Ήξερε ότι εκείνη θα αρνείτο, αλλά μίλησε προκειμένου να προλάβει άλλον έναν τσακωμό με τον Σάρναλ.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Κερλάνα. «Ξέρω το δρόμο.» Και, περνώντας ανάμεσά τους, βγήκε από τους κοιτώνες των στρατιωτών.

Κεφάλαιο 23

Μια Παράνομη Νομιμοποίηση· μια Απρόσμενη Άφιξη

Επί τέσσερις ημέρες, ο Ήλμον και η Θάρνιν συζητούσαν, μόνοι τους, για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Ο Ρόλμαρ δεν ήξερε τι έλεγαν (και ούτε τους ρωτούσε, γιατί αντιλαμβανόταν ότι, μέχρι να πάρουν απόφαση, δε θα του απαντούσαν), αλλά υποπτευόταν. Και το πρωί της πέμπτης ημέρας, η υποψία του αποδείχτηκε σωστή. Συζητούσαν σχετικά με τη θρησκεία του Άνκαραζ, και είχαν αποφασίσει να τη νομιμοποιήσουν.

Όταν η Βασίλισσα δήλωσε, μέσα στη μεγάλη αίθουσα του στρατώνα, ότι «η θρησκεία του Άνκαραζ θα θεωρείται, εφεξής, νόμιμη εντός του Ένρεβηλ», σιγή απλώθηκε και, μετά, φωνές διαμαρτυρίας άρχισαν ν'ακούγονται. Η Στρατηγός Βασθέφιν σηκώθηκε, πρώτη απ'όλους, από τη θέση της, φωνάζοντας πως αυτό ήταν προδοσία, όχι μόνο προς τα άλλα βασίλεια των Ωθράγκος, αλλά και προς τον λαό του Ένρεβηλ.

«Προσφέρετε τους ανθρώπους σας λεία, Μεγαλειοτάτη, σ'αυτά τα σκυλιά!» είπε η Βασθέφιν, δείχνοντας τους ιερείς του Πολέμαρχου που στέκονταν στην αντικρινή μεριά της αίθουσας. «Θα καταστρέψουν τη χώρα! Θα τη μαστιγώσουν μέχρι που να μην έχει άλλο αίμα να τους δώσει, και ο θεός τους να έχει ικανοποιηθεί!»

«Ο θεός μας είναι ο μόνος που μπορεί να σας σώσει από τον Τύραννο!» αντιγύρισε ο Χάρναλιρ.

«Μας ατιμάζετε όλους στα βασίλεια των Ωθράγκος μ'ετούτη σας την απόφαση!» είπε ο Φένταρ, ένας τριαντάρης ευγενής, με μακριά, μαύρα μαλλιά και μουστάκι, ο οποίος ανήκε στον Οίκο των Άσρανον, την οικογένεια που είχε συγγένεια με τη Θάρνιν και την είχε υποστηρίξει περισσότερο από τις άλλες οικογένειες της Φίρθμας.

«Δεν είναι ατιμασμός, κύριε Φένταρ,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα. «Είναι μια αναγκαιότητα του πολέμου. Αν δεν νομιμοποιούσαμε τη

θρησκεία του Άνκαραζ, τότε δε θα είχαμε καμία ελπίδα νίκης ενάντια στον Τύραννο.»

«Πιστεύετε τα λόγια αυτών των τσακαλιών, Μεγαλειοτάτη;» φώναξε κάποιος άλλος, αναφερόμενος, προφανώς, στους ιερείς του Άνκαραζ.

«Δεν πιστεύω σε κανενός τα λόγια, αν δεν μπορώ να δω με τα ίδια μου τα μάτια ότι η κατάσταση είναι πράγματι έτσι,» είπε η Θάρνιν. «Και, στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι έτσι. Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος ο Τύραννος να νικήσει. Θέλετε να το ριψοκινδυνέψετε; Να ριψοκινδυνέψετε να έχετε ξανά τον Σάρναλ για Βασιλιά; Όταν ξανακαθίσει στο θρόνο, θα εκτελέσει όλους όσους συμμαχησαν μαζί μου, και το ξέρετε.»

«Δε νομίζω ότι κανένας επιθυμεί την επαναφορά του Τυράννου στην εξουσία,» είπε ο Φένταρ ε Άσρανον, καθώς οι φωνές μέσα στην αίθουσα καταλάγιαζαν, «εκτός ίσως από εκείνους που έχουν να επωφεληθούν από αυτό. Αλλά –κι ετούτο είναι πολύ σημαντικό, Βασίλισσά μου– η νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ θα μας ρίξει αφάνταστα στα μάτια των υπόλοιπων βασιλείων της Βάλγκριθμωρ. Μπορεί να θεωρείτε ότι έτσι σώζετε τη χώρα από τον Σάρναλ, αλλά την καταστρέφετε μελλοντικά και διπλωματικά–»

«Και όχι μόνο!» πρόσθεσε η Βασθέφιν. «Οι ακόλουθοι του Άνκαραζ δε θα σταματήσουν ποτέ τον πόλεμο, ακόμα κι όταν ο Τύραννος έχει ηττηθεί. Θα προσπαθούν να βρискουν αφορμές, για να μας βάζουν να σκοτωνόμαστε αναμεταξύ μας–»

«Αυτό είναι ψέμα!» τη διέκοψε ο Άντολβαρ. «Η θρησκεία του Άνκαραζ δεν είναι όπως την περιγράφεις, Στρατηγέ. Ποτέ δεν ήταν έτσι–»

«Όχι,» έτριξε τα δόντια η Βασθέφιν, «ΑΥΤΟ είναι ψέμα! Φτάνει μόνο να θυμηθούμε τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ–»

«Τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ δεν τους προκάλεσαν οι ιερείς του Άνκαραζ, αλλά οι μονάρχες εκείνων των χρόνων. Ο Κύριός μας ξυπνάει όποτε γίνεται πόλεμος, πράγμα γνωστό σε όλους. Το να ζητάς από τον Άνκαραζ να μην ξυπνήσει όταν οι άνθρωποι μάχονται είναι σαν να ζητάς από τα κύματα του ποταμού να μη σηκωθούν όταν έχει καταιγίδα.»

«Δε συζητάμε για θεολογία, Σεβασμιότατε,» είπε ο Φένταρ. «Συζητάμε για πολιτική. Και είναι γεγονός ότι η νομιμοποίηση της θρησκείας σας θα βλάψει, μακροπρόθεσμα, το Ένρεβηλ.»

«Η μη-νομιμοποίησή της, όμως, θα το βλάψει *τώρα*, κύριε,» παρενέβη ο Ήλμον, που στεκόταν πλάι στο θρόνο της καθισμένης Θάρνιν. «Δεν μπορούμε ν'αφήσουμε τον Σάρναλ να νικήσει. Ούτε κι εσείς θα το θέλατε.»

«Φυσικά και δε θα το ήθελα. Το είπα ήδη: *εννοείται* πως δεν επιθυμώ την επιστροφή του Τυράννου. Ωστόσο, μπορούμε να νικήσουμε τούτο τον πόλεμο με άλλους τρόπους!»

«Δεν υπάρχουν άλλοι τρόποι. Οι πόλεμοι κερδίζονται μόνο με έναν τρόπο: με τον ίδιο τον πόλεμο.»

«Βασιληά μου, μιλάτε σαν *αυτούς!*» παρατήρησε η Βασθέφιν.

«Δεν είναι ακόμα αργά για να ακυρώσετε τη νομιμοποίηση,» τόνισε ο Φένταρ. «Δεν έχουν υπογραφεί έγγραφα, έτσι δεν είναι;»

«Η απόφασή μας έχει παρθεί,» είπε η Θάρνιν. «Δε θα κάνουμε πίσω. Πιστεύουμε πως αυτό είναι το καλύτερο για το Βασίλειο.»

Και ποιο θα ήταν το χειρότερο; σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, απογοητευμένος. Πριν από μερικές ημέρες, ο Ήλμον τού έλεγε ότι αποκλείεται να νομιμοποιήσουν τη θρησκεία του Άνκαραζ μέσα στο Ένρεβηλ· του έλεγε ότι απλά χρησιμοποιούσαν τους ακόλουθους του Πολέμαρχου, προκειμένου να εκθρονίσουν τον Τύραννο... και τώρα, όλα είχαν αλλάξει. Ο λόγος του Βασιληά Ήλμον είχε αποδειχτεί κενός.

Βέβαια, ίσως κι εγώ να κάνω λάθος, συλλογιζόταν ο Ρόλμαρ, καθώς έβγαινε από τη μεγάλη αίθουσα. *Ίσως, όντως, η νομιμοποίηση να είναι απαραίτητη για την αντιμετώπιση του Σάρναλ. Ωστόσο, θα προκληθούν τόσες πολιτικές αναταραχές, μετά...*

Αν μια πόλη μπορεί να ριγήσει από δέος, η Φίρθμας ρίγησε. Αν μια πόλη μπορεί ν'αναφωνήσει από δυσάρεστη έκπληξη, η Φίρθμας αναφώνησε. Αν μια πόλη μπορεί να ουρλιάξει από αγανάκτηση, η Φίρθμας ούρλιαξε.

Ο Ρόλμαρ αισθανόταν την πρωτεύουσα του Ένρεβηλ σαν ζωντανό θηρίο, καθώς βάδιζε στην αγορά, το μεσημέρι, μετά από την ανακοίνωση της Βασίλισσας Θάρνιν ότι η θρησκεία του Άνκαραζ θεωρείτο

πλέον νόμιμη στο Βασίλειο. Οι αντιδράσεις του κόσμου ήταν σπασμωδικές. Φωνές διαμαρτυρίας αντηχούσαν (*Να κάνουν τέτοιο πράγμα! Απαράδεκτο! Ανήκουστο! Ιερόσυλο! Παράνομο!*), προβλέψεις για απόλυτη καταστροφή διαλαλούνταν (*Ο ήλιος έχει χαθεί απ'τον ουρανό, κι ο Άρχοντας του Αίματος ήρθε για τις ψυχές μας! Ο Βάνραλ μάς έχει εγκαταλείψει*), λόγια περί πίστης στην εξουσία ακούγονταν (*Αφού ο Βασιλιάς μας –ο Μαύρος Πρίγκιπας, ο άνθρωπος που έδωσε τον Τύραννο, ο ήρωάς μας– πήρε τούτη την απόφαση, σίγουρα κάτι παραπάνω θα ξέρει· μη βιάζεστε να τον αμφισβητήσετε!*), καθώς και λόγια υπέρ της θρησκείας του Πολέμαρχου (*Ο Άρχων της Μάχης θα μας βοηθήσει, αν αγωνιστούμε γενναία! Βοήθησε τον πατέρα μου νάρθει ζωντανός απ'τη Φεν εν Ρωθ. Ποιοι είστε σεις που θα κρίνετε έτσι τους θεούς; Βλάσφημοι! Υβριστές!*).

Ο Ρόλμαρ περίμενε ν'ακούσει τίποτα και για το Νόρβηλ, αλλά μάταια· ο λαός της Φίρθμας ήταν απασχολημένος με άλλα ζητήματα, που τον ενδιέφεραν πολύ περισσότερο από το τι συνέβαινε στο γειτονικό Βασίλειο.

Ο Ναός του Βάνραλ έκλεισε τις πόρτες του, σε ένδειξη διαμαρτυρίας, και οι ιερείς δεν άφηναν κανέναν να μπει και να προσευχηθεί στον Επουράνιο Άρχοντα. Η Αρχιέρεια (άκουσε ο Ρόλμαρ) είπε πως μετάνιωνε που είχε στέψει τη Θάρνιν Βασίλισσα του Ένρεβηλ και που την είχε παντρεύσει μ'αυτόν τον παράνομο Νορβήλιο Άρχοντα, τον Μαύρο Πρίγκιπα, ο οποίος είχε τολμήσει να φέρει τους ιερείς του Πολέμαρχου στην καρδιά του Ένρεβηλ!

Ο Ρόλμαρ έμεινε στην αγορά μέχρι το σούρουπο, και είδε τον Άντολβαρ να έρχεται εκεί –με τη συνοδεία φρουρών– και να κηρύττει: να λέει ότι ο λαός του Ένρεβηλ είχε παρεξηγήσει τον Άνκαραζ, τον Άρχοντα της Μάχης, αλλά αυτό ήταν αναμενόμενο, ύστερα από την άδικη απαγόρευση που είχε υποστεί η θρησκεία του Πολέμαρχου. Έτσι, δεν κατηγορούσε τους πολίτες της Φίρθμας για την αντίδρασή τους. Η αντίδρασή τους ήταν πλήρως κατανοητή και αρεστή –ναι, *αρεστή*– στον Άρχοντα της Μάχης. Γιατί, αν ήταν οι Ελεύθεροι Ενρεβήλιοι (έτσι τους αποκάλεσε) να νικήσουν τον πόλεμο, έπρεπε ν'αγωνιστούν με το ίδιο πάθος και την ίδια φωτιά, όπως είχαν τώρα αντιδράσει. Και, σύντομα, θα καταλάβαιναν ότι ο Άνκαραζ βρισκόταν με το μέρος τους. Ο Άνκαραζ ήταν ο αρωγός τους, εκείνος που

ήθελε να τους βοηθήσει να ξεπεράσουν τα δεινά του πολέμου. Το ιερατείο του Βάνραλ τον κακολογούσε χρόνια τώρα, και, από ορισμένες συγκυρίες, είχαν δημιουργηθεί λανθασμένες εντυπώσεις· ο κόσμος είχε πιστέψει ότι ο Πολέμαρχος επιθυμούσε το αίμα του, το θάνατό του. Μα, δεν ήταν έτσι. Δεν ήταν καθόλου έτσι! Ο Άνκαραζ ήταν σκληρός Άρχοντας, αλλά και δίκαιος επίσης. Κι όφειλαν όλοι να προσεύχονται σ' αυτόν εν καιρώ πολέμου, γιατί τότε ήταν ισχυρότερη η βασιλεία του, είτε ήθελαν να το παραδεχτούν είτε όχι.

Ο Ρόλμαρ εξεπλάγη με το πόσοι είχαν συγκεντρωθεί για ν' ακούσουν τα λόγια του Άντολβαρ. Ο ιερέας αυτός είχε ένα κάποιο ρητορικό χάρισμα (έπρεπε να παραδεχτεί ο ακρίτης), σε αντίθεση με τον Χάρναλιρ, ο οποίος δεν ήταν παρά ένα άγριο, μανιασμένο θηρίο.

Όταν άρχισε να σκοτενιάζει, ο Ρόλμαρ άφησε την αγορά και κατευθύνθηκε προς το στρατώνα, βαδίζοντας αργά, ενώ οι φωνές του κόσμου –οι φωνές που, απόψε, αντηχούσαν από παντού μέσα στη Φίρθμας– έμοιαζαν μ' ένα ακαταλαβίστικο βουητό μελισσών σ' άφτια του. Τα μποτοφορεμένα πόδια του κρύβονταν στη χαμηλή ομίχλη που είχε απλωθεί στους δρόμους της πρωτεύουσας πριν από καμία ώρα. Το φως που χανόταν, σταδιακά, από τον ανήλιαγο ουρανό τον έκανε ν' ανατριχιάζει. Τα σύννεφα που συγκεντρώνονταν, σαν μαύρα φαντάσματα, πλάκωναν με μια βαριά μελαγχολία την ψυχή του. Και, καθώς ο Ρόλμαρ έφτασε στην πύλη του στρατώνα, άρχισε να βρέχει.

Σήκωσε την κουκούλα της κάπας του και, διασχίζοντας τον περίβολο, πήγε στο δωμάτιό του. Γδύθηκε και ξάπλωσε, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ' το κεφάλι κι αναλογιζόμενος τι μπορεί να γινόταν στο Νόρβηλ.

Τα πάντα έμοιαζαν να πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο, από τότε που χάθηκε ο ήλιος...

...και, αναμενόμενα, η επόμενη ημέρα ήταν χειρότερη. Ο Ρόλμαρ ξύπνησε με μια αίσθηση τρόμου μέσα του και έφαγε το πρωινό του χωρίς όρεξη. Έκανε ένα μπάνιο και κατέβηκε στη μεγάλη αίθουσα, όπου βρήκε τη Βασίλισσα Θάρνιν και το Βασιλιά Ήλμον να συζητούν, έντονα, με μερικούς ευγενείς και ιερωμένους. Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν και η Αρχιέρεια του Βάνραλ, η οποία φαινόταν πιο εξοργισμένη απ' όλους. Πρέπει να είχε θεωρήσει τη νομιμοποίηση

της θρησκείας του Άνκαραζ προσβολή κατά της δικής της θρησκείας, καθώς και *προσωπική* προσβολή.

Τα προβλήματα έχουν ήδη αρχίσει... σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, και βγήκε στον περίβολο του στρατώνα, πηγαίνοντας στο εκπαιδευτήριο. Αφού, από μέρα σε μέρα, πόλεμος θα ξεσπούσε στο Ένρεβηλ, καλύτερα να ήταν σε φόρμα. Έλυσε την κάπα του, ξεθηκάρωσε το σπαθί του, κι αρχίζει να ασκείται.

Σε λίγο, η Στρατηγός Βασθέφιν τον πλησίασε και, χωρίς να μιλήσει, έλυσε κι εκείνη την κάπα της, ξεθηκάρωσε το σπαθί της, και ξιφομάχησε μαζί του. Κοιτάζοντας το πρόσωπο και τα μάτια της, ο Ρόλμαρ μπορούσε να δει ότι η πολεμίστρια προσπαθούσε να εκτονώσει όλη της την οργή και την αγανάκτηση σε τούτη την ξιφομαχία.

Όταν σταμάτησαν να διασταυρώνουν τα ξίφη τους, ήταν κι οι δυο λαχανιασμένοι, και, κοιτάζοντας παραδίπλα, αντιλήφθηκαν ότι κάποιος τους παρατηρούσε, ένας άντρας με κάπα και κουκούλα: ο Χάρναλιρ. Η κούραση της Βασθέφιν χάθηκε αμέσως κι αντικαταστήθηκε από καινούργια οργή. Αλλά η Στρατηγός δε μίλησε (από τότε που είχαν αρχίσει να ξιφομαχούν ως τώρα, δεν είχε πει κουβέντα): μονάχα θηκάρωσε το σπαθί της, πήρε την κάπα της από το ξύλο όπου την είχε κρεμάσει, και έφυγε.

Ο Ρόλμαρ έπραξε παρόμοια, αποφεύγοντας να συναντήσει τον ιερέα του Άνκαραζ, αποφεύγοντας να διαπληκτιστεί ξανά μαζί του. Άλλωστε, δεν είχε πλέον νόημα: ο Χάρναλιρ είχε κερδίσει αυτό που επιθυμούσε, και ο Ρόλμαρ δεν αισθανόταν καλά που βρισκόταν στην πλευρά των ηττημένων... αν και ήξερε ότι, κανονικά, δε θα έπρεπε να το σκέφτεται έτσι. *Το τι γίνεται στο Ένρεβηλ δεν είναι δική μου δουλειά*, συλλογίστηκε, καθώς πήγαινε στο εσωτερικό του στρατώνα. *Έτσι κι αλλιώς, ο Ήλμον δε μπορεί να κάνει τίποτα για να βοηθήσει τους συγγενείς του, στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων...*

Την επομένη, συνέβη κάτι που ο Ρόλμαρ δεν περίμενε σε καμία, μα καμία, περίπτωση.

Περίμενε να μάθει ότι ο Οίκος των Γάθνιν είχε καταστραφεί και ότι η Βασίλισσα Λιόλα ήταν νεκρή. Περίμενε ν'ακούσει ότι κάποιος είχε δει τον Βάνμιρ να τριγυρνά στους δρόμους του Ένρεβηλ. Περίμενε

τη φωνή του Φανλαγκόθ ν'αντηχήσει μέσα στο κεφάλι του. Περίμενε ακόμα και να ξανασυναντήσει τη Νίθρα: να τη βρει πάλι κυνηγημένη κι εκείνη να του ζητά να την κρύψει από τους διώκτες της.

Δεν περίμενε, όμως, πως, όταν κατέβαινε στη μεγάλη αίθουσα του στρατώνα, θα έβλεπε τον Πρίγκιπα Ζάρναβ –τον *Πρίγκιπα Ζάρναβ*, τον σύζυγο της θείας του, Φερνάλβιν, τον αδελφό του μακαρίτη Βασιληά Άργκελ και του ζώντος Βασιληά Ήλμιον– να είναι καθισμένος εκεί και να μιλά με τον Μαύρο Πρίγκιπα και τη Βασίλισσα του Ένρεβηλ.

«Θεΐε;» έκανε ο Ρόλμαρ, ξαφνιασμένος.

Ο Ζάρναβ σηκώθηκε από την καρέκλα του, χαμογελώντας. Ήταν ντυμένος με λευκό δαντελωτό πουκάμισο, πέτσινο καφετί πανωφόρι, γκριζο ταξιδιωτικό παντελόνι, και ψηλές μελανές μπότες. Πάνω στα κοντά, μαύρα του μαλλιά ήταν ένα αργυρό διάδημα.

«Γεια σου, Ρόλμαρ,» είπε. «Σου φέρνω χαιρετισμούς από τη Βασίλισσα Λιόλα κι από όλους τους υπόλοιπους στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, καθώς επίσης κι από τον δίδυμο αδελφό σου, Βάνμυρ.»

«Τον... τον Βάνμυρ;» έκανε, έκπληκτος, ο Ρόλμαρ. «Πώς βρέθηκε ο Βάνμυρ εκεί; Τελείωσε... τελείωσε η εξέγερση;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Όλα τελείωσαν καλά, οφείλω να πω. Καλύτερα από τις προσδοκίες μας, ίσως. Κι επίσης, πιστεύω ότι μπορεί να σε χαροποιήσει το γεγονός –τουλάχιστον, *εμένα* με χαροποίησε– ότι ο Φανλαγκόθ είναι νεκρός. Ο Βάνμυρ τον σκότωσε.»

«Ο Βάνμυρ; Μα, ο Βάνμυρ είχε ορκιστεί να τον υπηρετεί.»

«Τα πράγματα αλλάζουν,» του είπε ο Ζάρναβ. «Έλα, κάθισε. Θα σου εξηγήσω τα πάντα, όπως τα εξηγώ τώρα και στον αδελφό μου και τη σύζυγό του.»

Ο Ρόλμαρ κάθισε, νιώθοντας μουδιασμένος. Δεν ήξερε τι να πρωτοσκεφτεί, δεν ήξερε τι να πρωτοαισθανθεί· νόμιζε ότι ονειρευόταν. *Πρέπει* να ονειρευόταν. Σίγουρα.

Όταν, όμως, ο Ζάρναβ άρχισε πάλι να μιλά, ο Ρόλμαρ βεβαιώθηκε πως δεν επρόκειτο για όνειρο. Ήταν ξύπνιος, και ο Πρίγκιπας Έπαρχος της Έρικκ ήταν εδώ, στο Ένρεβηλ, στη Φίρθμας, και διηγόταν παράξενα αλλά ενδιαφέροντα πράγματα. Τους εξιστόρησε όσα είχαν συμβεί στη Νουάλβορ: τους είπε για το Χέρι του Έπαρχου που ήταν και Αρχιερέας του Σάλ'γκρεμ'ρωθ στη Δυτική Περιφέρεια και

που τα είχε υποκινήσει όλα· τους είπε για τη σημαντικότερη συμβολή του Έπαρχου Κάβμαρ, του δολοφόνου Ζάνμελ (που παλιά ήταν γνωστός ως Νεκρομένων), της Αρχόντισσας Ρικέλθης, του κύριου Έζβαρ, της Επάρχου Λαθέμης, και του Έπαρχου Φάντραν στον αγώνα εναντίον του Λώντιρ (το πραγματικό όνομα του Χεριού, εξήγησε)· τους είπε για την άφιξη του Βάνμιρ και του Μάηραν, και για το πώς ο πρώτος εισέβαλε στο παλάτι και σκότωσε τον Φανλαγκόθ· τους είπε για τις οργανωμένες επιθέσεις κατά της Αδελφότητας της Ελευθερίας, από το Βόρειο Φρουραρχείο και από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων· τους είπε για το θάνατο του Έπαρχου Κάβμαρ· και, τέλος, τους μίλησε για τα όσα είχε πει ο Βάνμιρ σχετικά με τα συμβάντα στους Αρχέτοπους και με το τι είχε συμβεί στον ήλιο. Τους εξήγησε ότι τώρα οι Ράζλερ δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τις μαντικές τους δυνάμεις, κι έτσι ήταν η μοναδική ευκαιρία να τους σκοτώσουν. Ωστόσο, ο Πρίγκιπας Ζάρναβ δεν κατανοούσε και τόσο καλά όλα τούτα τα απόκρυφα (πράγμα το οποίο παραδέχτηκε), οπότε δεν ήταν δυνατόν να τους δώσει μια πλήρη εικόνα του τι *ακριβώς* γινόταν.

«Μονάχα ο Βάνμιρ θα κατάφερνε να σας τα πει έτσι ώστε να τα καταλάβετε,» είπε, πίνοντας μια γουλιά από τη δεύτερη κούπα νερό που του είχαν φέρει οι υπηρέτες του στραώνα. «Ή, δεν ξέρω αν θα τα καταλαβαίνατε, πάντως ο Βάνμιρ είναι σίγουρο ότι τα έχει καταλάβει...»

Ο Ρόλμαρ γέλασε. «Ναι, αυτό είναι σωστό, Υψηλότατε. Ο Βάνμιρ πάντα καταλαβαίνει περισσότερα απ'όσα μπορεί να σε κάνει να καταλάβεις.» Ο δίδυμος του ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, ο πιο παράξενος άνθρωπος πάνω στην Κουαλανάρα (οι Ράζλερ δε μετρούσαν για άνθρωποι, φυσικά!), και ο Ρόλμαρ χαιρόταν τόσο που μάθαινε ότι ήταν ζωντανός και καλά. Δεν περίμενε ποτέ ότι θα χαιρόταν τόσο πολύ, ακούγοντας νέα του αδελφού του. Τώρα, όμως, νόμιζε ότι ένας βράχος είχε σηκωθεί από το στέρνο του και τον άφηνε, επιτέλους, ν'αναπνεύσει. Οι μελαγχολίες όλων του των ημερών στη Φίρθμας είχαν κάνει φτερά.

«Τώρα...» είπε ο Ζάρναβ, «θα ήθελα πολύ να μάθω τι συμβαίνει εδώ, στο Ένρεβηλ. Πλησιάζοντας τη Φίρθμας, άκουσα ότι η θρησκεία του Άνκααραζ έχει... νομιμοποιηθεί;» Συνοφρυώθηκε, ατενίζο-

ντας τον Ήλμον. «Αδελφέ, πες μου ότι αυτές είναι μονάχα κακές φήμες...»

«Όπως θα είδες και από τις σημαίες που κυματίζουν στα τείχη του στρατώνα, δεν είναι φήμες,» αποκρίθηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας.

«Μα—»

«Περίμενε, προτού μας κρίνεις. Κάναμε ό,τι θεωρούσαμε καλύτερο για το Ένρεβηλ.»

«Αντιλαμβάνεσαι τον αντίκτυπο που θα έχει αυτή σας η απόφαση;» είπε ο Ζάρναβ. «Αντιλαμβάνεσαι πώς θ'αντιδράσουν τ'άλλα βασίλεια των Ωθράγκος; Μα τον Βάνραλ, Ήλμον! ακόμα κι η Λιόλα δε θα μπορεί να σας υποστηρίξει σε τίποτα, ύστερα από τούτο. Πριν από λίγο καιρό, κατατροπώσαμε κάποιους υπηρέτες του Άνκαραζ — τον Άρχοντα Μόρντεναρ, για την ακρίβεια— μέσα στο ίδιο το Νόρβηλ! Ο Άργκελ σκοτώθηκε για να πάρουμε πίσω την Έρικκ από αυτά τα σκυλιά!»

«Το ξέρω,» αναστέναξε ο Ήλμον, «το ξέρω. Αλλά πρέπει να καταλάβεις, Ζάρναβ: αν δεν νομιμοποιούσαμε τη θρησκεία του Άνκαραζ, τότε θα ήμασταν χαμένοι. Ο Σάρναλ, που την έχει ήδη νομιμοποιήσει, θα έπαιρνε όλους τους ακόλουθους και τους ιερείς του Πολέμαρχου με το μέρος του. Θα είχε μεγάλο πλεονέκτημα εναντίον μας—»

«Πόσοι μαχητές είναι; Τόσοι πολλοί από δαύτους έχουν συγκεντρωθεί στο Ένρεβηλ;»

«Δεν είναι μόνο ο αριθμός τους που μετράει,» τόνισε ο Ήλμον. «Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, και ο κόσμος έχει ξεχάσει...»

«Δεν έχει ξεχάσει, Ήλμον! Όλοι θυμούνται την καταστροφή που προκάλεσαν οι ιερείς του Άνκαραζ.»

«Δεν καταλαβαίνεις...» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, μελαγχολικά. «Ο Άνκαραζ υπάρχει όπου υπάρχει πόλεμος. Δεν μπορείς να τον αποδιώξεις, όσο κι αν έχεις απαγορευμένη τη θρησκεία του. Καλύτερα, λοιπόν, να τον έχεις με το μέρος σου.»

«Αυτά τα πράγματα πρώτη φορά από εσένα τα ακούω.»

«Είναι, όμως, αλήθεια. Το ξέρεις ότι είναι αλήθεια.»

Ο Ζάρναβ κούνησε το κεφάλι. «Έχεις αλλάξει, Ήλμον... Είχα πολύ καιρό να σε δω: πάρα πολύ καιρό...»

Θυμός άστραψε στα μάτια του Μαύρου Πρίγκιπα. «Ω, μη με κατηγορείς τώρα, αδελφέ! Μη με κατηγορείς χωρίς να ξέρεις τι έχω περάσει και τι χρειάζεται το Βασίλειό μου. Δεν είναι όλες οι χώρες ίδιες· και το Ένρεβηλ είναι ένα τελείως διαφορετικό θηρίο από το Νόρβηλ.»

«Μου μιλάς για *θηρία*;» είπε ο Ζάρναβ. «Τι σχέση έχουν τα θηρία; Αυτό είναι, καθαρά, θέμα διεθνούς πολιτικής! Η νομιμοποίηση ήταν παράνομη. Κανένα άλλο βασίλειο των Ωθράγκος δε θα την αναγνωρίσει.»

«Αδιαφορώ!» γρύλισε ο Ήλμον, κάνοντας μια απότομη χειρονομία. «Ας πράξουν όπως νομίζουν. Δε θ' αφήσω το Ένρεβηλ να ξαναπέσει στα χέρια του Σάρναλ, ακόμα κι αν πρέπει να επικαλεστώ όλα τα δαιμόνια του Σάλ'γκρεμ'ρωθ στο πλευρό μου!»

Κεφάλαιο 24

Το Βουητό των Νεκρών

Κάτι πρωταρχικό είχε αλλάξει μέσα στη Ζιάλα, κάτι στα τρισβαθα του είναι της. Ίσως και πολλά κάτι. Τα πνεύματα της Φεν εν Ρωθ την είχα ληστέψει· την είχαν αφήσει φτωχή, κατά κάποιο τρόπο που δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι δεν την ενδιέφερε για τίποτα πλέον. Ένιωθε κενή... με μία εξαίρεση. Μονάχα μία επιθυμία είχε –μία επιθυμία που ήταν βέβαιη πως η Ιέρεια Ριλάνα θα της έλεγε ότι έφτανε στα όρια της εμμονής, ίσως και να τα ξεπερνούσε: και η επιθυμία ήταν να προλάβει τον Άνκαραζ, να γλιτώσει τον Κάφελ από τα νύχια του.

Καθώς διέσχιζε την έρημη χώρα Φεν εν Ρωθ, μαζί με τους τρεις παράξενους Νάθλιγκερ, μόνο αυτό μπορούσε να σκεφτεί. Τον Κάφελ, και τον Άνκαραζ. Τον Άνκαραζ, και τον Κάφελ. Και την τριπλή φωνή, την τρομακτική τριπλή φωνή. Τ'άλλα δεν την ενδιέφεραν. Ο δρόμος δεν την κούραζε, παρότι οι μπότες της είχαν σχεδόν λιώσει και τα πόδια της είχαν γεμίσει πληγές και φουσκάλες. Ο κρύος αέρας δεν την πάγωνε. Το σκοτάδι, το θρόισμα των φυλλωμάτων μέσα στη νύχτα, και τα απόμακρα ουρλιαχτά των θηρίων δεν την τρόμαζαν. Η έλλειψη φαγητού και νερού δεν την ενοχλούσε· οι Νάθλιγκερ τής θύμιζαν ότι έπρεπε να φάει και να πει, η ίδια δεν το θυμόταν.

Τι μου έκαναν οι νεκροί; αναρωπιόταν, αντιλαμβανόμενη ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί της. Τι μου έκαναν; Γιατί νιώθω τόσο αδιάφορη για τα πάντα;

Αδιάφορη.

Αυτό ήταν. Ένιωθε αδιάφορη. Αισθανόταν το περιβάλλον και τον εαυτό της όπως παλιά, αλλά αδιαφορούσε.

Το σώμα της κουραζόταν, και τα πόδια της πονούσαν, από το δρόμο· ο κρύος αέρας τη διαπερνούσε· η ψυχή της έτρεμε όταν το σκοτάδι έπεφτε μες στις ερημιές, όταν οι φυλλωσιές θρόιζαν τη νύχτα, κι όταν τα θηρία αλυχτούσαν από μακριά· η έλλειψη του νερού έκανε τη γλώσσα και το λαιμό της να ξεραίνονται, και η έλλειψη του φαγητού έκανε την κοιλιά της να σφίγγεται και να γουργουρίζει. Αλλά

εκείνη αδιαφορούσε. Ακούσια. Αδιαφορούσε. Το είναι της τα έβρισκε όλα τούτα ασήμαντα, και δεν αντιδρούσε.

Τίποτα δεν της έκανε αίσθηση πλέον.

Ούτε καν η μεταμόρφωση του Κάφελ. Ωστόσο, η εμμονή παρέμενε στο μυαλό της. Έπρεπε να τον βρει. Έπρεπε να τον γλιτώσει από την επιρροή του Θεού του Αίματος.

Και όλο της το ταξίδι προς τη Νίζβερ έγινε ένα ταξίδι πίσω στο χρόνο: ένα ταξίδι μέσα στο κεφάλι της, από την πολιορκία της Έριγκ ως τώρα. Ένα ταξίδι των αλλαγών στη συμπεριφορά του Κάφελ. Η Ζιάλα θυμόταν έναν συμπαθητικό έμπορο που είχε διασχίσει, μαζί μ'εκείνη, την Ιέρεια Ριλάνα, και τους υπόλοιπους ακόλουθους της Βιρκάνθα, τη χιονισμένη έκταση από το Ναό της Πάνσοφης Κυράς ως την Έριγκ. Θυμόταν τον άντρα που είχε αγωνιστεί γενναία στην πολιορκία, που είχε βοηθήσει τους ανθρώπους μέσα στο παλάτι. Θυμόταν τον πολεμιστή που είχε χάσει το χέρι του. Θυμόταν τον ακρωτηριασμένο άνθρωπο, στο κρεβάτι, τον οποίο είχε φροντίσει. Θυμόταν τον άνθρωπο που είχε πάρει την απόφαση να πάει στη Νίζβερ, με την ελπίδα πως ίσως ο μυστηριώδης νεκρομάντης Σέλντρεκ μπορούσε να αντικαταστήσει το χαμένο του χέρι· τον άνθρωπο που είχε προσπαθήσει να τη διώξει, να μην την πάρει μαζί του στο επικίνδυνο ταξίδι του, αλλά εκείνη είχε επιμείνει να έρθει, να τον βοηθήσει, γιατί *χρειαζόταν* τη βοήθειά της και γιατί τον αγαπούσε (ένα συναίσθημα που τώρα ήταν μουδιασμένο, όπως κι όλα τα υπόλοιπα συναισθήματά της). Θυμόταν τον άνθρωπο που είχε παλέψει σα θηρίο, μαζί με τον Έσριλαν, προκειμένου να γλιτώσουν από τις φυλάκες της Ντίλρομ. Θυμόταν τον άνθρωπο που, καθώς ανέβαιναν προς τη Νίζβερ, γινόταν ολοένα και πιο απόμακρος, ολοένα και πιο στοιχειωμένος από όνειρα και εμμονές. Θυμόταν το παράξενο πλάσμα που είχε λάβει καθοδήγηση από τον Σέλντρεκ: το παράξενο, νεκραίσθητο πλάσμα· τον νεκροδέγμονα. Θυμόταν το τέρας στο οποίο είχε μεταμορφωθεί ο Κάφελ, όταν κάποιο πνεύμα της Φεν εν Ρωθ τον κατέλαβε· το τέρας που είχε σκοτώσει τον Σέλντρεκ εν ψυχρώ και που την είχε δέσει, για να μην έρθει μαζί του. Θυμόταν την ξέμακρη φιγούρα που ακολουθούσε μέσα στην καταραμένη χώρα, με οδηγό της τον Ωμάρκαζ. Και θυμόταν τον Κάφελ/Άνκααραζ, με την τριπλή

φωνή και την τρομερή όψη, με το μαύρο, γαντοφορεμένο χέρι και το αργυρό ξίφος...

Οι αναμνήσεις δεν έρχονταν πάντα μ' αυτή τη σειρά, μα και μπερδεμένα, χωρίς ν' ακολουθούν καμία λογική, παρά μονάχα τη λογική του χάους μέσα στο μυαλό της Ζιάλα.

Αλλά τούτο δεν την τρόμαζε. Εκείνο που την τρόμαζε ήταν πως, ενθυμούμενη όλ' αυτά, δεν αισθανόταν τίποτα. Τίποτα. Απλά περνούσαν από το νου της, σαν πίνακες κρεμασμένοι σ' έναν μαύρο τοίχο. Δεν την άγγιζαν.

Οι νεκροί είχαν δαγκώσει και ξεσκίσει την ψυχή της τόσο πολύ που η Ζιάλα νόμιζε ότι η ψυχή της είχε πλέον δημιουργήσει μια εφελκίδα επάνω από τα τραύματά της: μια σκληρή, αλύγιστη εφελκίδα· μια πέτσα που την περιτύλιγε και δεν άφηνε τίποτα να περάσει.

Οι πληγές σε καταστρέφουν, ή σε καθιστούν δυνατότερο. Όμως, όταν σε καθιστούν δυνατότερο, ποιο είναι το κόστος;

Η Ζιάλα ήταν μουνδιασμένη, ύστερα από τη μάχη και τα χτυπήματα. Και αναρωτιόταν τι θα γινόταν αν τα πνεύματα εξακολουθούσαν να στοιχειώνουν τη Φεν εν Ρωθ, αν ο Κάφελ δεν είχε ξεστοιχειώσει τη χώρα. Θα τη δάγκωναν και θα την ξέσκιζαν ξανά... και ποια θα ήταν τώρα τα αποτελέσματα; Θα μπορούσε, άραγε, να νιώσει τις επιθέσεις τους; Ή θα αδιαφορούσε και γι' αυτές; Και στο τέλος; Θα την κατέστρεφαν, ή θα την έκαναν ακόμα δυνατότερη –ακόμα πιο σκληρή; Και οι δύο υποθετικές περιπτώσεις ήταν τρομακτικές... Ή, μάλλον, *θα ήταν* τρομακτικές αν η Ζιάλα μπορούσε να νιώσει τρόμο.

Μα δεν μπορούσε να νιώσει τίποτα.

Ακόμα κι όταν ατένισε τον Κάφελ από απόσταση, ανακάλυψε ότι μέσα της υπήρχε μονάχα ένα κενό, που στην καρδιά του έκαιγε η επιθυμία της να διώξει τον Άνκαραζ από το σώμα του αγαπημένου της.

Η ενσάρκωση του Πολέμαρχου στεκόταν πάνω σ' έναν λόφο, και γύρω της τα πνεύματα των νεκρών ούρλιαζαν, ενώ τρομερός αέρας είχε σηκωθεί, σαν ανεμοστρόβιλος. Τα χέρια του Κάφελ/Άνκαραζ ήταν υψωμένα: το ένα ανθρώπινο, από σάρκα· το άλλο μαύρο, μ' αργυρό σπαθί στη λαβή του. Ένα αργυρό σπαθί που γυάλιζε σαν μικρός ήλιος.

«Τι κάνει εκεί;» ρώτησε η Ζιάλα τους Νάθλιγκερ.

«Καλεί τους νεκρούς,» της απάντησε η Ρανμάτ.

«Γιαυτό κιόλας βρισκόμαστε τόσο κοντά του...» πρόσθεσε ο Σάλι-τακ, σα να μονολογούσε.

«Τι εννοείς;» είπε η Ζιάλα.

«Η ενσάρκωση του Άνκαραζ δεν έχει τα δικά μας ανθρώπινα όρια. Δεν κουράζεται από το δρόμο, δε χρειάζεται ύπνο, ούτε έχει ανάγκη από τροφή και νερό. Λογικά, θα έπρεπε να κινείται δύο φορές πιο γρήγορα από εμάς, ή περισσότερο. Όμως αυτό δε συμβαίνει, επειδή πρέπει να φέρνει τους νεκρούς κοντά του.»

Τα μάτια της Ζιάλα γυάλισαν, και νόμισε ότι –για πρώτη φορά μετά από τη μεταμόρφωση του Κάφελ– αισθάνθηκε κάτι μέσα της: έναν ξαφνικό ενθουσιασμό. «Τότε, ίσως μπορούμε να τον προλάβουμε!»

«Ίσως,» συμφώνησε ο Θέλμακ. «Αλλά τι θα κάνουμε αν τον προλάβουμε;»

«Θα...» Η Ζιάλα δε συνέχισε. Δεν είχε νόημα· ό,τι κι αν έλεγε στους Νάθλιγκερ, πάλι τα ίδια θα της απαντούσαν. Ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτα θα της έλεγαν. Αναστέναξε, και κάθισε σ'έναν βράχο γεμάτο μούσκλια. Ήταν μεσημέρι και έπρεπε να ξεκουραστούν.

Έψησαν έναν λαγό που είχαν πιάσει χτες, και η Ρανμάτ έδωσε στη Ζιάλα έκανε κομμάτι, το οποίο εκείνη έφαγε μηχανικά, ενώ το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στον Κάφελ/Άνκαραζ και στη θύελλα που συγκεντρωνόταν γύρω του. Το πανίσχυρο βουητό μπορούσε ν'ακουστεί ως εδώ, κι ορισμένες φορές ακόμα κι η γη έτρεμε λιγάκι. Η κάπα του άντρα ανέμιζε ξέφρενα πάνω απ'τους ώμους του, αλλά η κουκούλα παρέμενε στο κεφάλι του, σκιάζοντας το πρόσωπό του. Το αργυρό του ξίφος, που έμοιαζε ρέον και ζωντανό, διέγραφε κύκλους στον αέρα, σαν αυτή η κίνηση να βοηθούσε στο κάλεσμα των νεκρών.

Η Ζιάλα αισθάνθηκε έναν έντονο πόνο βαθιά μέσα της. Αισθάνθηκε έναν πόνο που θα μπορούσε να τον παρομοιάσει μονάχα με μια ακίδα που μπηγεται στο μάτι. Κάτι είχε διαπεράσει τις εφελκίδες, επιφέροντας οδύνη απερίγραπτη. Η Ζιάλα βόγκησε, και δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της. Η όρασή της θόλωσε, και η μορφή του Κάφελ/Άνκαραζ χάθηκε μέσα στη θολούρα.

Η Ρανμάτ της έδωσε να πει νερό από το φλασκί της, για να συνέλθει. Αλλά εκείνη αρνήθηκε. Κατέβηκε απ'το βράχο με τα μούσκλια

και ξάπλωσε στο χορταριασμένο έδαφος, τυλίγοντας την κάπα γύρω της, μαζεύοντας τα γόνατά της στο στήθος και κουβαριάζοντας τον εαυτό της.

Ξαφνικά, ύστερα από ημέρες μουδιάσματος, είχε πλημμυρίσει πόνο.

Το μούδιασμα, όμως, δεν άργησε να επιστρέψει. Όταν οι Νάθλιγκερ σηκώθηκαν για να συνεχίσουν το ταξίδι τους νότια, η Ζιάλα αισθανόταν πάλι εκείνο το απόλυτο κενό εντός της. Το είναι της είχε αποδιώξει τον πόνο, και μαζί του κάθε άλλο συναίσθημα. Οι συνοδοιπόροι της τη ρώτησαν πώς ήταν, τη ρώτησαν αν ένιωθε καλά. Εκείνη κατένευσε, μουρμουρίζοντας «Ναι, καλά είμαι,» αλλά σκεπτόμενη: *Δεν ξέρω αν νιώθω καλά. Δεν νιώθω τίποτα.*

Ο Κάφελ/Άνκαραζ είχε χαθεί ξανά απ'το βλέμμα της, και η Ζιάλα δεν μπορούσε να τον δει πουθενά, καθώς βάδιζε νότια. Ωστόσο, άκουγε το ουρλιαχτό του ανέμου· άκουγε τα εκατοντάδες πνεύματα των νεκρών που περιστοιχίζαν την ενσάρκωση του Πολέμαρχου, τον ανεμοστρόβιλο των πνευμάτων. Άρα, ο Κάφελ δεν μπορεί να ήταν μακριά.

Τις επόμενες ημέρες τον είδε από απόσταση καμια-δυο φορές, όμως δεν τον πλησίασε, γιατί, κατά πρώτον, είχε την εντύπωση ότι οι Νάθλιγκερ δε θα την άφηναν (νόμιζε ότι αυτοί νοιάζονταν περισσότερο για εκείνη απ'ό,τι η ίδια νοιαζόταν για τον εαυτό της) και, κατά δεύτερον, δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να κάνει –πώς να ελευθερώσει τον Κάφελ από τα δεσμά του Άνκαραζ.

Έτσι, αρκέστηκε στο να παρακολουθεί την ενσάρκωση, μέχρι που έφτασαν στη Νίζβερ...

Οι νεκρομάντες είχαν αισθανθεί την αναταραχή στη Φεν εν Ρωθ· είχαν καταλάβει ότι κάτι συνέβαινε με τα πνεύματα. Και, καθώς οι ημέρες περνούσαν, άρχιζαν να καταλαβαίνουν ολοένα και περισσότερα. Κάποιος είχε απελευθερώσει τους νεκρούς από την αιώνια φυ-

λάκισή τους· κάποιος τους είχε τραβήξει μαζί του, όπως το ένα μέταλλο τραβά το άλλο.

Αλλά απορούσαν οι νεκρομάντες: Ποιος μπορεί να ήταν αυτός; Ποιος είχε τέτοια δύναμη; Κανένας τους – κανένας μυστικιστής εντός της Νίζβερ– δε γνώριζε πώς ήταν δυνατόν κάποιος να απελευθερώσει όλους τους νεκρούς της Φεν εν Ρωθ, έτσι μαζικά. Ήταν, πρακτικά, αδύνατο. Κι επίσης, *ασύμφορο*. Αν η χώρα ξεστοίχειωνε, η Νίζβερ θα έχανε αμέσως την αξία της. Τι υπηρεσίες θα μπορούσαν να προσφέρουν οι νεκρομάντες; Πώς θα εκπαιδεύονταν οι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι;

Καταστροφή! έλεγαν ο ένας στον άλλο. *Καταστροφή!* Και αναρωτιόνταν αν όλα τούτα οφείλονταν στην ηλιακή εξαφάνιση και στο γεγονός ότι ο κόσμος έμοιαζε να μετατρέπεται σε Αρχέτοπο, καθώς, μέρα με τη μέρα, αποκτούσε ολοένα και περισσότερες αρχετοπικές ιδιότητες. Και η χειρότερη από αυτές τις ιδιότητες ήταν, ίσως, ότι οι νεκρενοικημένοι (είχαν παρατηρήσει οι νεκρομάντες του Μαύρου Φρουρίου) δεν μπορούσαν να παρακολουθούν τους στόχους τους, με τη χρήση των νεκραδελφών, χάνοντας έτσι την αξία τους ως δολοφόνοι. Πρόσφατα, μάλιστα, κάμποσοι είχαν ζητήσει τις υπηρεσίες των νεκρενοικημένων (ανάμεσα σ' αυτούς και ο Μαύρος Πρίγκιπας του Ένρεβηλ), αλλά οι αφέντες του Μαύρου Φρουρίου είχαν δώσει αρνητική απάντηση σε όλους· τους είχαν ζητήσει να περιμένουν, διότι, όπως είπαν, «υπήρχε κάποιο πρόβλημα». Στην πραγματικότητα, βέβαια, δεν ήθελαν να χάσουν οι δολοφόνοι τους την καλή τους φήμη, η οποία είχε απλωθεί ως τα πέρατα της Κουαλανάρα.

Και μετά από τούτα τα δυσάρεστα, είχαν αρχίσει κι οι αναταραχές στη Φεν εν Ρωθ... για να φτάσουν, τελικά, στην τωρινή κατάσταση: στην απελευθέρωση των πνευμάτων και στον ερχομό του μυστικιστή που τα είχε απελευθερώσει και τα είχε πάρει στο πλευρό του. Ορισμένοι οι οποίοι βρίσκονταν έξω από την πόλη, για διάφορες μελέτες, τον είχαν ατενίσει από απόσταση, και τον περιέγραφαν ως έναν άντρα με κάπα και κουκούλα, ο οποίος δεν πατούσε στη γη, αλλά περπατούσε μερικά δάχτυλα πάνω από το χώμα. Στο δεξί του χέρι φορούσε ένα μακρύ, μαύρο γάντι και κρατούσε ένα σπαθί από άργυρο, που φώτιζε σαν δυνατό άστρο και έμοιαζε ζωντανό. Γύρω του

ήταν συγκεντρωμένος ένας ανεμοστρόβιλος, μια θύελλα πνευμάτων...

...μια θύελλα που τώρα άπαντες οι μυστικιστές και οι απλοί κάτοικοι της Φεν εν Ρωθ μπορούσαν ν'ακούσουν, καθώς πλησίαζε την πόλη τους. Είχαν όλοι τους συγκεντρωθεί στα βόρεια, μισοκατεστραμμένα τείχη, σκαρφαλώνοντας σε επάλξεις, σε σκάλες, και σε κρημνίσματα, για να δουν. Οι νεκρομάντες του Μαύρου Φρουρίου, ωστόσο, δεν είχαν βγει από το οχυρό τους· είχαν ανεβεί σ'έναν εξώστη και παρακολουθούσαν από εκεί, μαζί με τους νεκρενοικημένους δολοφόνους τους.

Ο άνεμος βούιζε γύρω από την πόλη και μέσα στους δρόμους της· βούιζε με τις φωνές χιλιάδων εκστασιασμένων πνευμάτων. Και ο μυστηριώδης άντρας φάνηκε. Ήταν όπως τον είχαν περιγράψει όσοι έτυχε να τον δουν από απόσταση: κουκουλοφόρος, που βάδιζε στον αέρα, με μαύρο γάντι και φωτεινό, αργυρό σπαθί στο δεξί χέρι.

«Ο Βάνραλ!» αναφώνησαν κάποιοι. «Ο Βάνραλ! Ο Επουράνιος Άρχοντας ήρθε να πάρει τους νεκρούς!»

Άλλοι, όμως, ατένιζαν την παράξενη οντότητα με δυσπιστία, ενώ, συγχρόνως, ένιωθαν έναν ανείπωτο τρόμο στην ψυχή τους.

Ο Έσριλαν ήταν πιασμένος σε μια από τις επάλξεις των τειχών, και παρατηρούσε. Σκόπευε να φύγει από προχτές, αλλά, μαθαίνοντας για τον ερχομό αυτού του μυστηριώδους μάγου, είχε μείνει. Τόσες ημέρες είχε (άσκοπα, δυστυχώς) περιμένει εδώ· άλλη μία δε θ'άλλαζε τίποτα.

Και τώρα, καθώς ατένιζε τον άντρα που ζύγωνε τη Νίζβερ, διαπίστωσε ότι τον αναγνώριζε. Ήταν ο *Κάφελ!* Τουλάχιστον, φορούσε τα ίδια ρούχα μ'αυτόν, και... και είχε το δεξί του χέρι. Ο Έσριλαν αισθάνθηκε το στόμα του να ξεραίνεται. *Για όνομα όλων των θεών...*

«Μου θυμίζει κάτι,» ψιθύρισε η Σαριάλη, που ήταν πιασμένη δίπλα του, σκαρφαλωμένη κι εκείνη στις επάλξεις.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έσριλαν, «ναι... κι εμένα.»

Ο παράξενος άντρας ζύγωσε τα τείχη της πόλης και στάθηκε εμπρός τους, ατενίζοντας, μέσα απ'την κουκούλα του, τον κόσμο που τον παρατηρούσε.

«ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ ΣΑΣ, ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΝΙΖΒΕΡ,» χαιρέτησε, και η φωνή του ακούστηκε σαν αντίλαλος, σαν τρεις φωνές. «ΜΗΝ ΘΟΡΥΒΕΙΣΤΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΟΥ. ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΒΛΑΨΩ.»

Κανείς δε μίλησε. Και, για μερικές στιγμές, μονάχα το βουητό του πνευματικού ανέμου ακουγόταν.

Ύστερα, όμως, η φωνή ενός μυστικιστή αντήχησε από τα τείχη: «Ποιος είσαι, Άρχοντά μου; Τι έκανες στη Φεν εν Ρωθ;»

«Η ΦΕΝ ΕΝ ΡΩΘ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΦΕΝ ΕΝ ΡΩΘ. ΕΓΩ ΤΗΝ ΕΙΧΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ, ΕΓΩ ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΥΣΑ.»

Και τότε, έστρεψε το βλέμμα του σ'έναν συγκεκριμένο άνθρωπο επάνω στις επάλξεις των παλιών τειχών, και είπε, με την τριπλή του φωνή: «ΕΣΡΙΑΝ. ΜΕ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙΣ...»

«Κάφελ!» φώναξε εκείνος μέσα στον άνεμο. «Τι σου συνέβη;»

«ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΑΦΕΛ. ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΟ Ο ΚΑΦΕΛ...»

Ο Έσριαν έμεινε αμίλητος. Δεν ήταν μόνο ο Κάφελ; Τι εννοούσε;

«ΨΑΞΕ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΜΕΣΑ ΣΟΥ... ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΜΟΥ. ΚΑΙ ΚΑΤΕΒΑ. ΚΑΤΕΒΑ ΚΑΙ ΠΛΗΣΙΑΣΕ ΜΕ.»

Οι πάντες είχαν παραλύσει, και ο Έσριαν τώρα κατάλαβε. Ή, μάλλον, δεν κατάλαβε. Το αισθάνθηκε. Ο άντρας που αντίκριζε, αν και έμοιαζε με τον Κάφελ, δεν ήταν, φυσικά, ο Κάφελ. Ήταν... ήταν... Πώς μπορεί να ήταν ο Άνκαραζ, ο Άρχων της Μάχης; Κι όμως, αυτός ήταν. Ο Έσριαν το ήξερε.

Κατέβηκε από τις επάλξεις, ενώ η Σαριάλη τον κοίταζε παραξενεμένη. «Όχι!» του φώναξε, αλλά εκείνος δεν την άκουσε. Πάτησε στο παλιό πλακόστρωτο της Νίζβερ και ζύγωσε τον Άνκαραζ, καθώς ο θεός περνούσε από ένα από τα πολλά ανοίγματα των τειχών.

«Κυριέ μου!» είπε ο Έσριαν, γονατίζοντας εμπρός του.

«ΜΕ ΕΦΕΡΕΣ ΣΤΗ ΝΙΖΒΕΡ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΜΟΥ,» του είπε η τριπλή φωνή. «ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΑΔΥΝΑΜΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΑΧΕΣ, ΜΕ ΕΦΕΡΕΣ ΣΤΗ ΝΙΖΒΕΡ. ΜΕ ΣΥΝΕΤΡΕΞΕΣ... ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΣ ΚΑΛΑ.»

«Δεν το ήξερα ότι ήσουν εσύ, Κυριέ μου...» τραύλισε ο Έσριαν, νιώθοντας δάκρυα να κυλούν από το μοναδικό του μάτι· δάκρυα που δεν μπορούσε να συγκρατήσει· δάκρυα που είχε να χύσει από μικρό παιδί. Γιατί σήμερα ένωθε σαν μικρό παιδί. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να νιώθει, βρισκόμενος ενώπιον ενός θεού, του θεού που είχε

υπηρετήσει χρόνια στη Φεν εν Ρωθ, του θεού που τον είχε γλιτώσει από δεκάδες θανάτους, του θεού που του είχε προσφέρει δύναμη, ψυχική και σωματική, όταν νόμιζε πως ήταν ξοφλημένος; «Δεν το ήξερα ότι ήσουν εσύ. Με συγχωρείς...»

«ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΠΟΛΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ, ΠΙΣΤΕ ΜΟΥ ΜΑΧΗΤΗ,» είπε η τριπλή φωνή. «ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΠΙΟ ΑΠΙΘΑΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ. ΗΜΟΥΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ, ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΕΧΩ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΟΜΑΙ... ΣΗΚΩ, ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΜΕ.»

Ο Έσριλαν ορθώθηκε. «Άρχοντά μου, το ξίφος μου είναι δικό σου! Το σώμα μου είναι δικό σου! Η ψυχή μου είναι δική σου!» Ξεθηκάρωσε το σπαθί του και το κράτησε οριζόντια εμπρός του, με τα δύο χέρια, ενώ, συγχρόνως, έκλινε το κεφάλι.

Ο Άνκαραζ ύψωσε την αργυρή του λεπίδα και την ακούμπησε πάνω στη λεπίδα του Έσριλαν, λουζοντάς τη στο φως. Ο άντρας αισθάνθηκε μια δύναμη που δεν μπορούσε να περιγράψει να διατρέχει τα χέρια του, τους πήχεις του, και τους βραχίονές του, και να φτάνει στο στήθος του και στην καρδιά του.

Κραύγασε, από έκσταση την οποία δεν είχε ξανανιώσει.

Και ύστερα, το ιερό φως υποχώρησε· ο Άνκαραζ πήρε πίσω το ξίφος του... και ο Έσριλαν αισθανόταν άλλος άνθρωπος. Αισθανόταν πιο ολοκληρωμένος, εσωτερικά και εξωτερικά, απ'ό,τι είχε αισθανθεί ποτέ του.

Η Ζιάλα, που πλησίαζε τη Νίζβερ μαζί με τους Νάθλιγκερ, είδε τον άντρα που είχε πάει κοντά στον Κάφελ, και τον αναγνώρισε. Ο Έσριλαν, σκέφτηκε. *Είναι ο Έσριλαν.* Και μετά, είδε τον Έσριλαν να γονατίζει, να μιλά με τον Άνκαραζ, να σηκώνεται πάλι, και να προτείνει το σπαθί του· οπότε η ενσάρκωση ύψωσε το δικό της, αργυρό ξίφος και το ακούμπησε επάνω σ'αυτό του πολεμιστή. Μια ακτινοβολία έλουσε τον Έσριλαν, μια αργυρή ακτινοβολία, σαν φεγγαρόφωτο αλλά πολύ, πολύ πιο ισχυρή.

Το φως σύντομα χάθηκε, και τώρα ο πολεμιστής έμοιαζε –κατά τρόπο που η Ζιάλα δεν μπορούσε να προσδιορίσει– αλλαγμένος.

Τι σημαίνει αυτό; αναρωτήθηκε. *Τι μπορεί να σημαίνει αυτό;* Κοίταξε τους Νάθλιγκερ, ερωτηματικά, μα εκείνοι δε μίλησαν.

«ΕΝΑΣ ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΜΑΣ,» είπε η τριπλή φωνή, «ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΤΟΣΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΟΣΟ ΗΜΟΥΝ ΚΑΠΟΤΕ. ΑΛΛΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΙΚΗΣΩ, ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΟΛΩΝ ΜΑΣ.»

«Θα σε υπηρετήσω όσο καλύτερα μπορώ, Άρχοντά μου,» δήλωσε ο Έσριλαν.

«ΝΑΙ, ΤΟ ΞΕΡΩ. ΣΕ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΜΑΙ, ΕΣΡΙΛΑΝ.» Το μη-γαντοφορεμένο χέρι του θεού ακούμπησε τον ώμο του πολεμιστή, κι εκείνος αισθάνθηκε δέος. Ιερό δέος. Ο ίδιος ο Άρχων της Μάχης βρισκόταν κοντά του, τον άγγιζε, και του μιλούσε! «ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ, ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ.»

Ο Άνκαραζ άρχισε να βαδίζει. Ο Έσριλαν στράφηκε κι έκανε να τον ακολουθήσει, αλλά ένα χέρι τον άρπαξε από την κάπα και τον τράβηξε πίσω.

Γυρίζοντας, είδε τη Σαριάλη.

«Τι κάνεις;» του γρύλισε.

Ο Άνκαραζ σταμάτησε να περπατά, και γύρισε κι εκείνος, για ν'αντικρίσει τη γυναίκα. «ΟΥΤΕ ΕΣΥ ΜΕ ΑΝΑΙΝΩΡΙΖΕΙΣ;» ρώτησε η τριπλή του φωνή, ενώ σκιές πάλλωνταν επάνω στο πρόσωπο του, μέσα στην κουκούλα.

Η Σαριάλη τον ατένισε με καχυποψία και, ύστερα, τα μάτια της γούρλωσαν κι έκανε ένα βήμα πίσω, τρέμοντας και κουνώντας το κεφάλι. «Όχι... όχι...»

«ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ,» της είπε ο Άνκαραζ, απλώνοντας το γυμνό του χέρι. «ΥΠΗΡΕΤΗΣΕ ΜΕ, ΟΠΩΣ ΠΑΛΙΑ.»

Εκείνη, όμως, έτρεξε, τρομοκρατημένη. Ο Έσριλαν τής φώναξε, αλλά η Σαριάλη δεν επέστρεψε, και χάθηκε πίσω απ'τη γωνία ενός δρόμου.

Η Ζιάλα και οι Νάθλιγκερ πλησίασαν το άνοιγμα των τειχών, και είδαν τον Κάφελ/Άνκαραζ να βαδίζει μέσα σ'έναν απ'τους δρόμους της Νίζβερ, ενώ ο Έσριλαν βρισκόταν στο κατόπι του. Ο ανεμοστρόβιλος των πνευμάτων βούιζε, κάνοντας την πόλη ν'αντηχεί.

«Πού θα πάτε τώρα;» ρώτησε η Ζιάλα.

«Θα επιστρέψουμε στη Φράλ'μπρίν'χ,» απάντησε Θέλμακ. «Δε φαίνεται να υπάρχει κάτι για εμάς εδώ.»

«Με τα πόδια θα φύγετε από τη Νίζβερ;»

«Θα πάρουμε καράβι.»

Η Ζιάλα συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί τους χάρτες που της είχε δείξει η Ιέρεια Ριλάνα. «Και, με το καράβι, πού θα βγείτε; Στο Σάρενθαλ;»

«Όχι,» εξήγησε η Ρανμάτ. «Δε θ'ακολουθήσουμε τον ποταμό Μάρνελ ως το τέλος. Είναι προτιμότερο να μπούμε στον ποταμό Λάηνηλ και να πλεύσουμε νότια, δια μέσου του Ένρεβηλ, ώστε να φτάσουμε στη Βέρλεχ κι από εκεί να πάρουμε άλλο πλοίο.»

«Α, ναι,» είπε η Ζιάλα, ενθουσιωμένη τον ποταμό Λάηνηλ. «Πώς το ξέρετε, όμως, ότι το καράβι θα πηγαίνει προς τα εκεί;»

«Θα περιμένουμε,» αποκρίθηκε ο Θέλμακ, «μέχρι να έρθει ένα που να πηγαίνει προς τα εκεί.»

«Εν τω μεταξύ,» πρόσθεσε ο Σάλιτακ, «θα μείνουμε σε κάποιο πανδοχείο. Είσαι ευπρόσδεκτη να έρθεις μαζί μας, αν θέλεις.»

«Και ο Κάφελ;»

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για το φίλο σου,» της είπε ο Θέλμακ. «Σ'το εξηγήσαμε ήδη αυτό. Βρίσκεται στα χέρια του Άνκα-ραζ τώρα.»

Στα χειρότερα χέρια επάνω στην Κουαλανάρα... «Μου είπε ότι θα πάει νότια. Λέτε κι εκείνος να σκέφτεται ν'ακολουθήσει τον ποταμό Λάηνηλ;»

Οι Νάθλιγκερ δεν απάντησαν.

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΛΟΙΟ ΓΙΑ ΕΜΑΣ, ΑΚΟΜΑ,» είπε ο Άνκα-ραζ, καθώς έφταναν στις όχθες του ποταμού. «ΟΜΩΣ, ΣΥΝΤΟΜΑ, ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΕΝΑ, ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΘΑ ΠΛΕΥΣΟΥΜΕ ΝΟΤΙΑ, ΓΙΑ Ν'ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ.»

«Ποιοι είναι οι Ράζλερ, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Έσριλαν.

«ΔΑΙΜΟΝΕΣ,» αποκρίθηκε η τριπλή φωνή, «ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ ΟΝΤΟΝ'ΓΚΟΚΙ.»

«Θα ταξιδέψουμε στην Οντον'γκόκι, δηλαδή;» Παρότι ο ίδιος ο Πολέμαρχος στεκόταν πλάι του, ο Έσριλαν φοβόταν ένα τέτοιο ταξίδι. Είχε ακούσει ότι κανείς δε γύριζε από τη συγκεκριμένη ήπειρο.

«ΟΧΙ, ΔΕ ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ. ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΒΡΟΥΜΕ ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ. ΕΙΔΙΚΑ ΤΟΝ ΕΝΑΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ...

»ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ, ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΔΕ ΘΑ ΠΑΕΙ ΧΑΜΕΝΟΣ. ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΗΜΕΡΕΣ ΚΥΛΑΝΕ, ΓΙΝΟΜΑΙ ΟΛΟΕΝΑ ΚΑΙ ΠΙΟ ΙΣΧΥΡΟΣ. ΚΙ ΕΠΙΣΗΣ, ΑΠΟ ΕΔΩ ΟΦΕΙΛΟΥΜΕ ΝΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΟΥΜΕ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΜΑΧΗΤΕΣ ΑΚΟΜΑ, ΙΚΑΝΟΥΣ ΝΑ ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΜΑΣ ΣΚΟΠΟ.»

«Ποιοι είναι αυτοί, Άρχοντά μου;»

«Η ΣΑΡΙΑΛΗ ΚΑΙ Ο ΒΟΡΜΠΕΛ, ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ. ΚΑΙ ΙΣΩΣ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΛΛΟΙ...»

Κεφάλαιο 25

Ιερή Κρυψώνα

Είναι έτοιμο;» ρώτησε ο Σάρναλ, το βράδυ, μπαίνοντας στο δωμάτιο του Άσθαν και στρέφοντας το βλέμμα του στη Λερβάρη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «έτοιμο το έχω,» και του έδωσε την ενδυμασία του διακόνου.

«Θα πας στο Ναό;» τον ρώτησε ο Άσθαν.

Ο Σάρναλ ένευσε και στράφηκε στην πόρτα, πιάνοντας το πόμολο.

«Να με ειδοποιήσεις όταν επιστρέψεις,» είπε ο Στρατηγός, προτού ο κατάσκοπος φύγει.

Τώρα ήταν πρωί, και ο Άσθαν δεν είχε λάβει καμία ειδοποίηση.

«Μπορεί να ήταν κουρασμένος και να πήγε, κατευθείαν, για ύπνο,» υπέθεσε η Λερβάρη, καθισμένη αντίκρυ του, καθώς έπαιρναν πρωινό.

«Ή μπορεί κάτι άσχημο να του συνέβη...» μουρμούρισε ο Άσθαν, σκεπτικά, και ήπιε μια γουλιά από την πορτοκαλάδα του.

«Ο Σάρναλ ξέρει τι κάνει.»

Ο Στρατηγός, όμως, δεν μπορούσε να βασιστεί μονάχα σ'αυτή την επιβεβαίωση. Όταν τελείωσαν το πρωινό τους (πράγμα το οποίο δεν άργησε να συμβεί), ντύθηκε και είπε ότι θα πήγαινε στους κοιτώνες των πολεμιστών του. «Εσύ μείνε εδώ,» ζήτησε από τη Λερβάρη. «Μη βγεις από το δωμάτιο.» Είχε ένα κακό προαίσθημα· φοβόταν ότι ίσως κι εκείνη να πάθαινε κάτι άσχημο.

Μάλλον υπερβάλλω, σκέφτηκε, καθώς βάδιζε βιαστικά προς τους κοιτώνες. Η Αρχόντισσα δε θα κάνει καμία ανοησία, γιατί το ξέρει πως, αν κάνει, τα παιδιά της θα το μετανιώσουν. Να πάρει! Σιχαινόταν τον εαυτό του όταν συλλογιζόταν έτσι. Είχε καταντήσει εκβιαστής, και δε νόμιζε ότι θα συνήθιζε ποτέ αυτό το «επάγγελμα».

Μπήκε στους κοιτώνες και έψαξε για τον Σάρναλ. Χωρίς να τον βρει πουθενά.

«Ήρθε καθόλου, τη νύχτα;» ρώτησε μια πολεμίστρια.

«Όχι, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε εκείνη.

Μάλιστα... σκέφτηκε ο Άσθαν. «Έξι από εσάς, ετοιμαστείτε. Θα πάμε περιπολία στην πόλη.»

Τους περίμενε να εξοπλιστούν και, μετά, κατέβηκε μαζί τους τις σκάλες του παλατιού. Πέρασαν από την εσωτερική πύλη, πήραν τα άλογά τους από το στάβλο, και βγήκαν στους δρόμους της Έλμας. Διέσχισαν την Οδό Γεφυρών και τη Σιθ-Έλμας, και πλησίασαν το Ναό του Βάνραλ. Εκεί, ο Άσθαν είπε στους στρατιώτες του να περιμένουν, κάνοντας καμια βόλτα τριγύρω. Ο ίδιος αφίππευσε και μπήκε στην αίθουσα με τις δεκάξι λαξευτές κολόνες-Αρχαγγέλους και το άγαλμα του Βάνραλ στο κέντρο. Τώρα, το μέρος δεν ήταν άδειο· υπήρχε αρκετός κόσμος, ο οποίος, μάλλον, βρισκόταν εδώ από την πρωινή λειτουργία.

Ο Άσθαν κοίταξε ολόγυρα, τα διάφορα πρόσωπα, ελπίζοντας πως ανάμεσά τους θα διέκρινε τον Σάρναλ. Όμως δεν τον βρήκε, ούτε ανάμεσα στους πιστούς, ούτε ανάμεσα στους διακόνους (τους οποίους κοίταξε προσεκτικά), ούτε ανάμεσα στους δύο ιερείς. Ο σκοπός δεν πρέπει να ήταν εδώ. Στον σηκό, δηλαδή. Γιατί μπορεί να βρισκόταν σε κάποιο άλλο σημείο του Ναού. *Αλλά, αν βρίσκεται αλλού μέσα στο Ναό, πώς θα τον εντοπίσω; Και... πρέπει να εντοπίσω; Μήπως αυτή η εξαφάνιση του Σάρναλ είναι, τελικά, εσκεμμένη;*

Ο Άσθαν άκουσε βήματα επάνω στο πέτρινο πάτωμα της αίθουσας. Αργά, σταθερά βήματα, που τον πλησίαζαν.

Γύρισε, και είδε τον Σάβελαν.

Ο «εξάδελφος» της Αρχόντισσας ήταν, ως συνήθως, καλοντυμένος, με τα ξανθά, μακριά του μαλλιά δεμένα πίσω απ'το κεφάλι του. Η ματιά του ήταν καρφωμένη επίμονα στον Άσθαν, και ένα στραβό, αχνό μειδίαμα υπήρχε στο πρόσωπό του.

«Άσε το σπαθί σου, Στρατηγέ,» είπε, όταν βρέθηκε μπροστά του. «Δε θα ήθελες, σίγουρα, να χύσεις αίμα μέσα στον Οίκο του Βάνραλ...»

Ο Άσθαν δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι το χέρι του είχε πάει στο μανίκι του θηκαρωμένου του ξίφους. Τα δάχτυλά του χαλάρωσαν επάνω τη λαβή του όπλου, και το άφησε. Ο Σάβελαν είχε δίκιο: όντως, δεν ήθελε να χύσει αίμα μέσα στον Οίκο του Βάνραλ. Δεν επιτρεπόταν.

«Εδώ κρύβεσαι, λοιπόν,» είπε, σα να συζητούσαν για τον καιρό.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάβελαν. «Είναι όμορφο μέρος, και η Αρχιέρεια ιδιαιτέρως φιλόξενη.»

«Και παράνομη.»

«Θα την κατηγορήσεις ότι με κρύβει;»

Ο Άσθαν δε μίλησε.

«Δεν έχει νόημα,» είπε ο Σάβελαν, «και το ξέρεις. Δεν έχεις άδεια να ερευνήσεις το Ναό και να με συλλάβεις. Κι ακόμα κι αν προσπαθούσες να πάρεις άδεια, μέχρι που να τα καταφέρεις, εγώ θα είχα φύγει.»

«Έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. «Ωστόσο, μου αρκεί που βρίσκεσαι εδώ. Είσαι φυλακισμένος· απλά, το κελί σου είναι μεγαλύτερο απ'τα συνηθισμένα.»

Ο Σάβελαν γέλασε. «Στρατηγέ, δεν έχεις ιδέα από φυλακές και κελιά.»

«Σου εύχομαι, λοιπόν, καλή διαμονή...» *Ξέρει, άραγε, για τον Σάρναλ;* αναρωτήθηκε ο Άσθαν. *Ξέρει ότι ο Σάρναλ ήρθε εδώ, χτες βράδυ, για να τον βρει;*

«Ευχαριστώ,» είπε ο Σάβελαν. «Ευχαριστώ πολύ. Α, και, παρεμπιπτόντως, ο φίλος σου –καταλαβαίνεις ποιος φίλος σου– σου στέλνει χαιρετίσματα, από τα μπουντρούμια.»

Ο Άσθαν θα ορκιζόταν ότι το καταραμένο Αφτί είχε διαβάσει το μυαλό του! «Ποιος φίλος μου;»

«Μην κάνεις τον ανήξερο. Ο... διάκονος. Νόμιζε ότι ήταν χαριτωμένος μ'αυτή την ενδυμασία. Αλλά, ξέρεις τι λένε: 'Δεν γνωρίζεις τον ιερέα από το χιτώνα που φορά'.»

«Τον κρατάς αιχμάλωτο, δηλαδή;» *Καλά το κατάλαβα ότι κάτι άσχημο είχε συμβεί!*

«Ναι. Αλλά δεν είμαι τόσο αφελής ώστε να προσπαθήσω να σε εκβιάσω μέσω αυτού. Το ξέρω ότι δεν πρόκειται να ελευθερώσεις τα παιδιά της Αρχόντισσας, ό,τι κι αν κάνω στον άνθρωπό σου. Η Έλμας είναι πολύ σημαντική για τον Μαύρο Πρίγκιπα.»

«Τότε, γιατί όλο τούτο το θέατρο;»

«Δεν ήθελα να σ'αφήσω με την απορία, καλέ μου Στρατηγέ,» είπε ο Σάβελαν.

«Ευχαριστώ που με σκέφτεσαι.» Ο Άσθαν αναρωτήθηκε σε τι μπορεί να αποσκοπούσε το Αφτί. Προσπαθούσε να τον τρομάξει; Και,

κατ'αρχήν, γιατί να τον ενημερώσει ότι κρυβόταν στο Ναό; Τώρα που ο Στρατηγός ήξερε την κρυψώνα του, μπορούσε να την περικυκλώσει με πολεμιστές, ντυμένους σαν ταξιδιώτες, και να παρακολουθεί τις κινήσεις του...

«Δεν κάνει τίποτα, Στρατηγέ. Θα τα ξαναπούμε,» αποκρίθηκε το Αφτί. Στράφηκε κι απομακρύνθηκε.

Δεν είναι λογική ετούτη η κίνησή του, σκέφτηκε ο Άσθαν, βλέποντάς τον να στρίβει πίσω από την κολόνα του Νάσαλαλ, του Τιμωρού του Ψεύδους. Και δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι ένας άνθρωπος σαν τον Σάβελαν θα έκανε τέτοιο λάθος.

Γιατί μπορεί να με ενημέρωσε για την κρυψώνα του; Γιατί μπορεί να με ενημέρωσε ότι κρατά τον Σάρναλ; Πρέπει να έχει κάποιο σχέδιο στο μυαλό του...

Ο Άσθαν βγήκε απ'το Ναό, συνάντησε τους στρατιώτες του, και συνέχισε την περιπολία στην πόλη, τυπικά. Το μυαλό του, βέβαια, μόνο στην περιπολία δε βρισκόταν. Έκανε, διαρκώς, υποθέσεις.

Γιατί ο Σάβελαν τού είπε ότι κρύβεται στο Ναό; Σίγουρα, δεν μπορεί να ήθελε, έτσι απλά, να προδώσει τη θέση του. *Μήπως προσπαθεί να με παραπλανήσει; Μήπως δεν κρύβεται στο Ναό, αλλά κάπου αλλού; Ναι... θα μπορούσε να ισχύει αυτό, δε θα μπορούσε;*

Αλλά, αν ήταν έτσι, τότε πώς εξηγείτο η εξαφάνιση του Σάρναλ; *Και γιατί μου είπε ότι τον έχει κλεισμένο στα μπουντρούμια του Ναού; Εκτός αν κι αυτό είναι για να με παραπλανήσει... για να με βάλει να κάνω κάτι παράνομο: να μπω στο Ναό χωρίς άδεια και, μετά, να έχω προβλήματα με το ιερατείο...* Πώς, όμως, θα άλλαζε αυτό την τωρινή κατάσταση; Θα έδινε, μήπως, την ευκαιρία στην Αρχόντισσα Κερλάνα να πάρει πίσω τα παιδιά της και, επομένως, τον έλεγχο της πόλης της; Ο Σάβελαν, αναμφίβολα, ήθελε πάση θυσία να φέρει την Έλμας πάλι με το μέρος του Τυράννου. Ήταν σημείο μεγάλης στρατηγικής σημασίας.

Δε νομίζω, όμως, ότι όλα τα κομμάτια δένουν... Και πού θα βρω απαντήσεις; Τώρα που ο Σάρναλ έχει χαθεί, δεν έχω στο πλευρό μου κανέναν «ειδικό» σ'αυτά τα ζητήματα...

Επιστρέφοντας, το μεσημέρι, στο παλάτι, έκανε ένα μπάνιο και μίλησε στη Δερβάρη για τη συνάντησή του με τον Σάβελαν. Εκείνη τον άκουσε σιωπηλά.

«Ποια είναι η γνώμη σου;» τη ρώτησε ο Άσθαν.

Η Λερβάρη κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, ενώ σκεφτόταν: *Μη μου ζητάς να βρω λύση σ'αυτό το θέμα! Μα τους θεούς, δεν μπορώ!* Ναι μεν είχε κάνει αρκετές κατασκοπευτικές δουλειές μέσα στο παλάτι, αλλά δεν θεωρούσε τον εαυτό της ειδήμονα. Και την τρόμαζε το γεγονός ότι ο Άσθαν την εμπιστευόταν τόσο. Η ευθύνη ήταν πολύ μεγάλη. Δεν ήθελε να δώσει μια λάθος απάντηση την οποία ο Στρατηγός θα έπαιρνε σοβαρά.

«Έχω κάνει κάποιες υποθέσεις,» είπε εκείνος, και της μίλησε για τις υποθέσεις του, περιμένοντας πάλι ν'ακούσει την άποψή της.

Η Λερβάρη ξανακούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω... δεν ξέρω τι να πω. Ίσως... ίσως και να έχεις δίκιο, ίσως και όχι. Δεν ξέρω.»

«Αν σκέφτεσαι κάτι, πες το,» την προέτρεψε ο Άσθαν. «Είμαι, πραγματικά, τελείως χαμένος.» Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και το σαγόνι του στο δεξί του χέρι.

Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω... σκέφτηκε η Λερβάρη. Αλλά δεν πίστευε ότι μπορούσε.

«Νομίζεις ότι ίσως να προσπαθεί να με παραπλανήσει;» την πίεσε ο Άσθαν.

«Ίσως...» μουρμούρισε η Λερβάρη.

«Πώς θα μάθω την αλήθεια;» Δεν ήταν ξεκάθαρο αν μιλούσε στον εαυτό του ή σ'εκείνη.

Η Λερβάρη δεν αποκρίθηκε.

«Έχεις ακούσει τίποτα παράξενο για το Ναό; Εννοώ, από παλιά, από τότε που έμενες εδώ.»

Η κοπέλα σήκωσε τους ώμους. «Όχι.»

«Ξέρεις κάποιον που έχει πρόσβαση στο Ναό και θα μπορούσε να μπει και να μάθει αν ο Σάβελαν, πράγματι, κρύβεται εκεί και αν ο Σάρναλ είναι, πράγματι, αιχμάλωτος στα μπουντρούμια;»

«Όχι.»

Ο Άσθαν αναστέναξε. Σηκώθηκε απ'τη θέση του στο τραπέζι και βάδισε ως το γραφείο, καθίζοντας. Εμπρός του είδε το σάκο με τα... νεορομαντικά σύνεργα του Σάβελαν. *Λες η απάντηση να βρίσκεται εδώ;* αναρωτήθηκε, και τον άνοιξε, βγάζοντας τα γυάλινα στερεά, τα χαρτιά με τα διαγράμματα, και το *Περί της Φύσεως των Νεκρών*.

Η Λερβάρη πήγε κοντά του και στάθηκε από πάνω του. «Τι είναι αυτά;»

Ο Άσθαν τής εξήγησε, και η κοπέλα ρίγησε, φανερά. «Και τι ψάχνεις να βρεις εκεί;» τον ρώτησε.

«Ξέρω γω; Κάτι,» αποκρίθηκε εκείνος, κοιτάζοντας τα διαγράμματα που –γι’αυτόν– δεν έβγαζαν κανένα νόημα. Ακόμα και η γλώσσα στην οποία ήταν γραμμένες οι σημειώσεις δεν ήταν κατανοητή. *Τι δείχνουν;* αναρωτήθηκε ο Άσθαν, γυρίζοντας τα χαρτιά μέσα στα χέρια του. Δεν άργησε να διαπιστώσει ότι τα διαγράμματα απεικόνιζαν πολυγωνικά στερεά... *όπως τούτα τα γυάλινα μαραφέτια.*

Σήκωσε την πυραμίδα και την κράτησε εμπρός του, ενώ, συγχρόνως, κοιτούσε το αντίστοιχο διάγραμμα. Ο Σάβελαν είχε κάνει σημειώσεις σε διάφορα σημεία του χαρτιού, αλλά ο Άσθαν δεν καταλάβαινε τίποτα. Ούτε μία λέξη.

Τα παράτησε. Δε θα ανακάλυπτε έτσι τα σχέδια του Αφτιού. Αλλιώς έπρεπε να κινηθεί. Αλλά πώς;

«Λες ο Σάρναλ να είναι νεκρός;» ρώτησε, ξαφνικά, τη Λερβάρη, η οποία είχε καθίσει στην άκρη του γραφείου. «Λες ο Σάβελαν να τον έχει σκοτώσει και να θέλει να με κάνει να πιστέψω πως τον έχει αιχμάλωτο;»

Η κοπέλα μόρφασε, δείχνοντας άγνοια.

«Αν υποθέσουμε ότι, όντως, έτσι έχουν τα πράγματα... για ποιο λόγο μπορεί ο Σάβελαν να το έκανε αυτό;»

«Ίσως για να σε μπερδέψει... Δεν μου έρχεται κάτι άλλο.»

«Να με μπερδέψει...» Ο Άσθαν έτριψε το αξύριστο μάγουλό του. «Και ν’απομακρύνει την προσοχή μου από κάτι άλλο, πιο σημαντικό;»

«Όπως;» είπε η Λερβάρη. Και μετά, μια ξαφνική σκέψη πέρασε από το νου της, και μίλησε προτού προλάβει να συγκρατήσει τον εαυτό της: «Μπορεί να σχεδιάζει να πάρει τα παιδιά της Αρχόντισσας απ’τα χέρια μας!»

Το ένα μάτι του Άσθαν στένεψε. «Δεν αποκλείεται... Όταν η προσοχή μας είναι στραμμένη στο Ναό, εκείνος θα... Τι θα κάνει; Θα εισβάλει στο παλάτι;»

«Ίσως να μη χρειάζεται να ‘εισβάλει’,» είπε η Λερβάρη. «Η Αρχόντισσα θα τον αφήσει να μπει ελεύθερα.»

«Και μετά; Πώς θα μπει στους κοιτώνες των στρατιωτών; Πώς θα αδρανοποιήσει τόσους φύλακες;»

«Με κάποιο τρόπο... Με... με κάποια απ'αυτές τις νεκρομαντείες του, ίσως.» Η Λερβάρη έδειξε το *Περί της Φύσεως των Νεκρών* και τα γυάλινα στερεά, με μια βιαστική κίνηση του χεριού, σαν να φοβόταν πως, αν τα έδειχνε πιο έντονα ή για περισσότερη ώρα, ίσως και μια κατάρρα να έπεφτε πάνω της.

«Μάλιστα...» Ο Άσθαν έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του αναμεταξύ τους· ακούμπησε τους αγκώνες του στο ξύλο του γραφείου και το σαγόνι του επάνω στις ενωμένες του γροθιές. Έμοιαζε συλλογισμένος.

«Δεν το θεωρείς πιθανό;»

«Τα πάντα θεωρώ πιθανά. Το θέμα είναι πώς πρέπει να κινηθούμε. Αν υποθέσουμε ότι ο Σάβελαν, πράγματι, προσπαθεί να μας αποπροσανατολίσει, για να μας πάρει τα παιδιά της Αρχόντισσας, τότε το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να αγνοήσουμε τα όσα μου είπε στο Ναό του Βάνραλ και να ενισχύσουμε τη φύλαξη των παιδιών. Αν, όμως, δεν είναι αυτή η αλήθεια; Αν έχει κάτι άλλο στο μυαλό του;»

Η Λερβάρη δε μίλησε.

Ο Άσθαν σηκώθηκε από το γραφείο. «Αν ο Σάρναλ ήταν εδώ, θα ήξερε τι έπρεπε να κάνουμε. Τώρα, είμαστε σαν τάγμα που έχει χάσει το διοικητή του μέσα στη μάχη.»

Το απόγευμα, ο Άσθαν δε βγήκε απ'το παλάτι για να ερευνήσει περαιτέρω την υπόθεση με τον Σάρναλ και τον Σάβελαν. Είπε μόνο στους στρατιώτες του να είναι εξαιρετικά προσεκτικοί με τη φύλαξη των παιδιών της Αρχόντισσας, και ο ίδιος έμεινε στο δωμάτιό του.

Η Λερβάρη, όμως, αποφάσισε να κάνει μια δική της, μικρή έρευνα. Μίλησε στον Φάνμαρ και του εξήγησε, περίπου, τι είχε συμβεί. Δεν του ανέφερε ότι ο Σάρναλ ήταν αιχμάλωτος ή νεκρός· του είπε μόνο ότι ο κατάσκοπος ήταν «απασχολημένος» και ότι ο Σάβελαν, το Αφτί του Τυράννου, βρισκόταν έξω, στην πόλη, και μηχανορραφούσε. Έτσι, εκείνοι έπρεπε να είναι έτοιμοι γι'αυτόν, και η ουσιαστικότερη προετοιμασία που μπορούσαν να κάνουν ήταν να μάθουν ποιους

συνδέσμους είχε ο Σάβελαν μέσα στο παλάτι: ποιους ανθρώπους μπορούσε να χρησιμοποιήσει, για να μπει ή να βγει από εδώ, ή για να πάρει πληροφορίες ή να βάλει σε εφαρμογή τα σχέδιά του.

«Λοιπόν, έχεις κανέναν στο μυαλό σου;» ρώτησε η Λερβάρη, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν σε μια γωνία της νοτιοδυτικής εσωτερικής αυλής του παλατιού.

«Εεε... σύνδεσμο;»

«Ναι, τι άλλο;»

«Όχι· έτσι αμέσως, δεν μπορώ να σκεφτώ κάποιον...»

«Η Ταρλίτα;»

«Τι 'η Ταρλίτα';» έκανε ο Φάνμαρ.

«Μπορεί να είναι σύνδεσμος;»

«Ίσως. Αλλά τώρα...» απέφυγε το βλέμμα της, «...τώρα δε μπορώ να της μιλήσω και πολύ, ύστερα απ'όσα έγιναν.»

«Τέλος πάντων, να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά· και, μόλις δεις κάτι περίεργο –το *οτιδήποτε*–, να έρθεις να με ειδοποιήσεις, αμέσως.»

Ο Φάνμαρ συμφώνησε, αν και δεν έμοιαζε να του αρέσει πολύ όλο αυτό το σχέδιο. Μάλλον, φοβόταν –περισσότερο από πριν– ότι θα κατέληγαν νεκροί, μαχαιρωμένοι από κάποιον που δε θα είχαν καν προλάβει να δουν. Ίσως, μάλιστα, να υποπτευόταν ότι ο Σάρναλ δεν ήταν απλά «απασχολημένος», αλλά σκοτωμένος· ή ότι κανένα άλλο κακό του είχε συμβεί.

Το βράδυ, η Λερβάρη επέστρεψε στο δωμάτιο του Άσθαν, δίχως να έχει ανακαλύψει τίποτα. Όχι πως περίμενε ότι δια μαγείας θα έβρισκε κάτι. Συνήθως, αυτά τα πράγματα ήθελαν τον καιρό τους, εκτός κι αν κάποιος ήταν υπέρμετρα τυχερός (κι *εγώ δεν είμαι ποτέ υπέρμετρα τυχερή*). Όμως δεν ήταν μόνο αυτό, υποπτευόταν η Λερβάρη· δεν ήταν μόνο η τύχη, ετούτη τη φορά, ούτε μόνο ο χρόνος. Ήταν, κυρίως, το γεγονός ότι οι άλλοι υπηρέτες την κοίταζαν με καχυποψία πλέον. Όλοι είχαν μάθει πως είχε βοηθήσει στην απαγωγή των παιδιών της Αρχόντισσας, και της έδειχναν την αντιπάθειά τους· συγκαλυμμένα, μεν, αλλά την έδειχναν. Κανείς δε φαινόταν πρόθυμος να της πει πολλά. Ακόμα κι ο Σταβλάρχης Τάμκαρ, πέραν από μερικές τυπικές κουβέντες, ήταν ασυνήθιστα σιωπηλός μαζί της.

Δε θα καταφέρω να μάθω τίποτα. Τα έχω σκατώσει.

Η Λερβάρη είδε ότι επάνω στο γραφείο ήταν αναμμένα δύο κεριά, και το βιβλίο *«Περί της Φύσεως των Νεκρών»* ήταν ανοιχτό ανάμεσά τους. Στο κρεβάτι βρισκόταν ξαπλωμένη η σκοτεινή φιγούρα του Άσθαν, μοιάζοντας να κοιμάται.

Διαβάζει αυτά τα καταραμένα πράγματα;... Τι νομίζει ότι θα ανακαλύψει από εκεί;

Η Λερβάρη πλησίασε το βιβλίο, και το κοίταξε. Ήταν γραμμένο πολύ περίπλοκα για εκείνη, που δεν ήξερε να διαβάζει καλά. Μονάχα μερικές λέξεις καταλάβαινε, μη βγάζοντας νόημα. Και ίσως να ήταν καλύτερα έτσι. *Ούτε ο Άσθαν θα έπρεπε να ασχολείται μαζί του.*

Πήγε στο κρεβάτι, γδύθηκε σιγανά, και ξάπλωσε.

Ο Άσθαν ονειρευόταν ότι κρατούσε στα χέρια του ένα μεγάλο, γυάλινο οκτάπλευρο. Κοιτώντας μέσα του και περιστρέφοντάς το, μπορούσε να διακρίνει την αλήθεια (ποια αλήθεια; για ποιο θέμα;), αλλά έπρεπε να προσέχει να μην του γλιστρήσει... και, το καταραμένο, ήταν τόσο γλιστερό. Κάθε φορά που το έστρεφε, έστω και λίγο, το οκτάπλευρο *έρρεε* πάνω στα δάχτυλα και στις παλάμες του, σαν να μην ήταν καμωμένο από γυαλί, αλλά από νερό ή πάγο. Η αλήθεια, όμως, κρυβόταν στο εσωτερικό του, σε μορφή ομίχλης. Και ο Άσθαν το παρατηρούσε, και το περιέστρεφε, το περιέστρεφε, το περιέστρεφε, το περιέστρεφε... σίγουρα, δεν μπορεί να χρειαζόταν πολύ ακόμα· σίγουρα, βρισκόταν κοντά (σε τι;)... το περιέστρεφε, το περιέστρεφε, το περιέστρεφε—

Του γλίστρησε κι έπεσε στο πέτρινο πάτωμα, μ'έναν εκκωφαντικό ήχο θραύσης...

Ο Άσθαν ξύπνησε και ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Ήταν αυγή· φως έμπαινε ανάμεσα από τα μισόκλειστα πατζούρια. Η Λερβάρη κοιμόταν, παραδίπλα.

Υπέροχα, σκέφτηκε ο Άσθαν, καθώς κατέβαινε απ'το κρεβάτι. Τώρα, ονειρεύομαι κι αυτά τα δαιμονισμένα οκτάπλευρα...! Άρπαξε τη ρόμπα του, τη φόρεσε, και την έδεσε στη μέση. Πήγε στο γραφείο, όπου τα κεριά είχαν λιώσει, και έκλεισε το *Περί της Φύσεως των Νεκρών*, μ'ένα δυνατό ντουπ. Δεν ήταν φτιαγμένος για μαγείες, και δε νόμιζε ότι τον βοηθούσαν ν'ανακαλύψει το σχέδιο του Σάβελαν.

Ποια άλλη οδός, όμως, του είχε απομείνει;

Ίσως, τελικά, πρέπει να βάλω ανθρώπους μου γύρω απ'το Ναό του Βάνραλ... Αλλά, απ'την άλλη, αφού το ίδιο το Αφτί μου αποκάλυψε τη θέση του, προφανώς θα περιμένει κάτι τέτοιο από εμένα... άρα, οφείλω να δράσω αλλιώς. Αυτό το αλλιώς, όμως, τον προβλημάτιζε.

Με την άκρια του ματιού του, παρατήρησε ότι η Λερβάρη είχε ξυπνήσει και τον κοιτάζε. Στράφηκε στο μέρος της.

«Καλημέρα,» του είπε.

Πρέπει να μιλήσω με την Αρχόντισσα Κερλάννα, σκέφτηκε ο Άσθαν. Πρέπει να κάνω μια μεγάλη και διεξοδική συζήτηση μαζί της. «Καλημέρα, Λερβάρη.» Πήγε στο λουτρό, για να ετοιμαστεί.

Όταν βγήκε, η Λερβάρη, που είχε σηκωθεί και ντυθεί, του είπε: «Ζήτησα να μας φέρουν πρωινό.»

Ο Άσθαν άρχισε να ντύνεται μπροστά στον καθρέφτη. «Πες τους να προσκαλέσουν και την Αρχόντισσα Κερλάννα. Πες τους ότι την καλώ να πάρει πρωινό μαζί μου, επειδή θέλω να συζητήσουμε για κάτι πολύ σημαντικό κι επείγον.»

Η Λερβάρη βγήκε απ'το δωμάτιο και έκανε όπως της ζήτησε. Όταν επέστρεψε, ο Άσθαν ήταν ντυμένος με τα καλά του και βηματίζει πέρα-δώθε μες στο δωμάτιο, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

«Τους είπα να φτιάξουν και το πρωινό ανάλογα,» τον ενημέρωσε η κοπέλα.

Ο Στρατηγός ένευσε. «Ναι, καλά έκανες.»

«Μπορώ κάπως αλλιώς να βοηθήσω;»

Ο Άσθαν τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της, την τράβηξε κοντά του, και φίλησε τα χείλη της. «Όχι. Πήγαινε μόνο να δεις πώς είναι ο γιος και η κόρη της Αρχόντισσας.»

Η Λερβάρη τον ξαναφίλησε, και έφυγε.

Ο Άσθαν περίμενε, μέχρι που η πόρτα χτύπησε. Την άνοιξε και άφησε την Αρχόντισσα Κερλάννα να μπει. Η Έπαρχος της Έλμας ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, γκριζο φόρεμα που είχε κοντά μανίκια. Στους πήχεις της ήταν περασμένα μεγάλα περικάρπια από άργυρο, στολισμένα με λίθους. Στη μέση της τυλιγόταν μια φαρδιά, μαύρη ζώνη. Τα μαύρα της μαλλιά, με τις δύο λευκές τούφες, χύνονταν, χτενισμένα κι αστραφτερά, στους ώμους της.

«Καλημέρα, Στρατηγέ,» είπε. «Μου κινήσατε την περιέργεια, μόλις ξύπνησα.»

«Παρακαλώ, καθίστε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Πρέπει να συζητήσουμε για ένα πολύ σημαντικό θέμα.» Τράβηξε τη μία καρέκλα του τραπέζιού. Η Κερλάντα κάθισε και ο Στρατηγός πήρε θέση αντίκρυ της.

«Ο Σάβελαν,» της είπε. «Θέλω να μάθω τι ξέρετε γι'αυτόν.» Της γέμισε το ποτήρι με γάλα.

«Δυστυχώς, δεν γνωρίζω πολλά. Ό,τι σας είπε ο σύζυγός μου, αυτά ξέρω. Ο Σάβελαν είναι άνθρωπος του Βασιληά Σάρναλ, και ήρθε εδώ προκειμένου να βεβαιωθεί ότι η Έλμας θα παραμείνει στο πλευρό του.»

«Και ποιο είναι το πραγματικό του όνομα;»

Η Κερλάντα κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Ως Σάβελαν μάς συστήθηκε κι εμάς.» Ήπιε μια μικρή γουλιά από το γάλα.

Φαίνεται να μου λέει την αλήθεια, σκέφτηκε ο Άσθαν· αλλά, μα τον Σνάρκαλ, αυτή η γυναίκα είμαι βέβαιος –απόλυτα βέβαιος– ότι είναι ειδήμων στην τέχνη του ψεύδους. Αν θέλει να κρύψει κάτι, μπορεί άνετα να το κάνει, ειδικά από έναν άνθρωπο σαν εμένα.

«Πού πιστεύετε ότι πήγε, φεύγοντας από το παλάτι;» τη ρώτησε.

«Δεν έχω ιδέα.» Πήρε μια τάρτα στο πιάτο της, έκοψε ένα κομμάτι, και το έφαγε. «Υποθέτω, όμως, ότι πήγε στη Λάρμαρηλ. Ή ίσως να κρύβεται μέσα στην Έλμας, ακόμα...»

«Ο σύζυγός σας έχω την εντύπωση ότι ανησυχεί. Ουσιαστικά, τον προδώσατε τον Σάβελαν, Αρχόντισσά μου, και τα Αφτιά του Τυράννου παίρνουν τις προδοσίες προσωπικά, απ'ό,τι έχω ακούσει...»

Ο Άσθαν παρατήρησε το δεξί χέρι της Κερλάντα να σφίγγεται, νευρικά, πάνω στη λαβή του μαχαιριού με το οποίο είχε κόψει την τάρτα. *Τον φοβάται κι εκείνη, λοιπόν... Κι αργεί ν'απαντήσει.*

«Ναι,» είπε, τελικά, «καλά έχετε ακούσει.»

«Γνωρίζω πού βρίσκεται ο Σάβελαν, και είμαι βέβαιος ότι σχεδιάζει κάτι, εναντίον όλων μας.»

Τα πράσινα μάτια της Κερλάντα στένεψαν.

Την αιφνιδίασα, σκέφτηκε ο Άσθαν. Δε φαίνεται να το ήξερε αυτό. Βέβαια, ίσως να κάνω και λάθος... Καθάρισε το λαιμό του. «Στο Ναό του Βάνραλ είναι κρυμμένος.»

Η Κερλάνα έγλειψε τα χείλη της. Στα μάτια της τώρα δεν υπήρχε κανένα ίχνος έκπληξης. Μάλλον, ήξερε ότι η Αρχιέρεια Μιάρβη ήταν ένθερμα υπέρ του Τυράννου.

«Μου μίλησε,» την πληροφόρησε ο Άσθαν.

«Σας μίλησε;»

«Ναι. Ήμουν στο Ναό, χτες το πρωί.»

«Τι σας είπε, Στρατηγέ;»

«Μου είπε ότι θα φροντίσει να πληρώσετε για την προδοσία σας, Αρχόντισσά μου, και με διαβεβαίωσε πως, ό,τι κι αν κάνουμε, εγώ ή Μαύρος Πρίγκιπας, τίποτα δε θα σταματήσει τον Βασιληά Σάρναλ απ'το να ξαναπάρει την εξουσία.»

Η Κερλάνα μουρμούρισε μια κατάρα για την κατάσταση στην οποία είχε μπλέξει.

Μα τ'Αριστερό Μάτι του Σνάρκαλ, έπιασε! σκέφτηκε ο Άσθαν. Το ψέμα μου έπιασε! Τώρα πρέπει να προσέξω. Να προσέξω πολύ, να μη χαλάσω ό,τι έχω φτιάξει...

«Τι άλλο;» ρώτησε η Κερλάνα. «Είπε τίποτ'άλλο;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Αυτά μόνο· και ότι, φυσικά, δεν μπορώ να τον συλλάβω όσο βρίσκεται μέσα στον Ναό και δεν έχω άδεια να μπω εκεί και να ερευνήσω. Αλλά εκείνο που με παραξενεύει, Αρχόντισσά μου, είναι το γιατί μου αποκάλυψε την κρυψώνα του. Τι μπορεί να έχει στο μυαλό του; Εσείς τι υποθέτετε;»

Η Κερλάνα έκοψε την τάρτα της σε δύο κομμάτια και την έφαγε, σταδιακά, μοιάζοντας σκεπτική. «Προσπαθεί να σας αποπροσανατολίσει, Στρατηγέ. Αλλού πρέπει να είναι η πραγματική του κρυψώνα.»

«Πού;»

«Δεν μπορώ, αυτή τη στιγμή, να σκεφτώ κάποιο συγκεκριμένο μέρος.»

«Το γνωρίζατε, Αρχόντισσά μου, ότι ο Σάβελαν ασχολείται με τη νεκρομαντεία;»

«Με τη νεκρομαντεία; Όχι, δεν το ήξερα. Εσείς πώς...;»

«Δείτε τι βρήκαμε στο δωμάτιό του.» Ο Άσθαν σηκώθηκε απ'το τραπέζι και βάδισε ως το γραφείο.

Η Κερλάνα τον ακολούθησε, κι εκείνος τής έδειξε τα γυάλινα στερεά, τα χαρτιά με τα διαγράμματα, και το *Περί της Φύσεως των Νεκρών*.

«Σας διαβεβαιώνω, Στρατηγέ, δεν είχα ιδέα για όλα τούτα. Ερευνήσατε στη Σιθ-Έλμας; Ίσως εκεί να κρύβεται, τελικά.»

Ο Άσθαν ένευσε. «Ερευνήσαμε. Αλλά δε βρήκαμε τίποτα. Κανείς δεν τον ξέρει. Ή, τουλάχιστον, έτσι λένε.»

«Φοβάστε ότι κάποιои τον καλύπτουν;»

«Το θεωρώ αρκετά πιθανό.» Στράφηκε, για να την ατενίσει καταπρόσωπο. «Αρχόντισσά μου, θέλω να σας ρωτήσω κάτι... κρίσιμο, θα τολμούσα να πω.»

«Ελεύθερα, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Κερλάνα.

Ο Άσθαν έβρισκε την παρουσία της *μαγνητική*, καθώς στεκόταν τόσο κοντά της. Το άρωμά της –ένα λεπτό, διακριτικό άρωμα– πλημμύριζε τα ρουθούνια του. Αλλά, σίγουρα, ο μαγνητισμός της δεν οφειλόταν σ' αυτό. Οφειλόταν σε κάτι άλλο, που ο Άσθαν δεν μπορούσε ακριβώς να προσδιορίσει: σε κάτι *πίσω* από το αμέσως ορατό. Ή ίσως απλά στα μάτια της.

«Μπορείτε να με βοηθήσετε να βρω τον Σάβελαν; Να με βοηθήσετε *πραγματικά*, εννοώ. Καταλαβαίνω πως το γεγονός ότι κρατάμε αιχμάλωτα τα παιδιά σας σας έχει εξοργίσει εναντίον μου, και το θεωρώ, αν μη τι άλλο, φυσικό. Αλλά, δυστυχώς, αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να διασφαλίσουμε την Έλμας. Αν μπορούσε να γίνει κάτι άλλο, θα το έκανα. Και σας διαβεβαιώνω ότι τα παιδιά σας δε θα πειραχτούν περαιτέρω, αν δεν συμβούν άσχημα επεισόδια.»

«Θα το εκτιμούσα, Στρατηγέ.»

«Ο Σάβελαν είναι επικίνδυνος για όλους μας,» συνέχισε ο Άσθαν, «και για εσάς και για εμάς. Ακόμα κι αν διωχτούμε, τελικά, από εδώ και ο Τύραννος πάρει τον έλεγχο, καταλαβαίνετε ότι τα Αφτιά θα φροντίσουν να μη μείνετε για πολύ στην εξουσία...»

«Το φοβάμαι αυτό.»

«Δεν το θεωρώ, λοιπόν, παράλογο που ζητώ τη βοήθειά σας. Αν μη τι άλλο, ο σκοπός μας είναι κοινός τώρα.»

Η Κερλάνα δεν αποκρίθηκε. Έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, σαν να σκεφτόταν όλες τις επιλογές που της είχαν απομείνει.

«Ποια είναι η απάντησή σας, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Άσθαν, στεκόμενος ακόμα πίσω απ'το γραφείο του.

Η Κερλάνα στράφηκε, για να τον απαντήσει—

Η πόρτα χτύπησε.

Για όνομα του Βάνραλ! γρύλισε, εσωτερικά, ο Άσθαν. «Ποιος είσαι;»

«Βρίσκεται μέσα η Αρχόντισσα Κερλάνα;» ακούστηκε η φωνή ενός άντρα.

«Εδώ είμαι. Πέρασε.»

Ο Αρχιυπηρέτης Χάσνελ μπήκε και υποκλίθηκε. «Αρχόντισσά μου, ένα επείγον μήνυμα έχει έρθει. Από τη Βασίλισσα Θάρνιν.»

Από τη Βασίλισσα Θάρνιν; απόρησε ο Άσθαν.

«Το έχεις μαζί σου;» ρώτησε η Κερλάνα.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Χάσνελ, και της το έδωσε.

Η Κερλάνα έσπασε τη σφραγίδα και το διάβασε. Μετά, έστρεψε το βλέμμα της στον Άσθαν. «Η καινούργια μας Βασίλισσα φαίνεται πως το θεώρησε καλό να νομιμοποιήσει τη θρησκεία του Άνκαραζ σ'όλο το Βασίλειο.»

Τι! σκέφτηκε ο Άσθαν. Πώς είναι δυνατόν;

«Μη δείχνετε τόσο έκπληκτος, Στρατηγέ,» είπε η Κερλάνα. «Εμένα δε με παραξενεύει, ειδικά αφού ο Βασιληάς Σάρναλ έκανε το ίδιο. Διαβάστε και μόνος σας, αν δε με πιστεύετε.» Έτεινε το μήνυμα προς το μέρος του.

Ο Άσθαν πλησίασε και το πήρε.

«Ο πόλεμος δε θ'αργήσει τώρα να ξεσπάσει,» προέβλεψε η Κερλάνα.

Κεφάλαιο 26

Αναμνήσεις Πολέμου

Ο άνεμος ούρλιαζε γύρω από τη μισοερειπωμένη πόλη της Νίζβερ, και μέσα στους παλιούς της δρόμους. Ούρλιαζε δυνατά και νικητήρια, όπως ένα θηρίο που έχει απελευθερωθεί ύστερα από δεκάδες χρόνια φυλάκισης. Ολάκερη η Φεν εν Ρωθ είχε συγκεντρωθεί εδώ, και η Ζιάλα νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει καθαρά τις φωνές των πνευμάτων στο βουητό του ανέμου. Αναρωτιόταν τι μπορούσαν ν'ακούσουν όσοι ήταν νεκραίσθητοι...

Οι Νάθλιγκερ, πάντως, που βρίσκονταν μαζί της, δεν έμοιαζαν ταραγμένοι από τούτα τα, ομολογουμένως, τρομακτικά γεγονότα. Βάδιζαν ατάραχοι στο δρόμο που πήγαινε νότια. Το μόνο που φανέρωνε κάποια ανησυχία στην όψη τους ήταν ένα ελαφρύ συνοφρύωμα κι ένα ζάρωμα του μετώπου. Αλλά αυτό θα μπορούσε απλά να δείχνει ότι οι τρεις παράξενοι συνταξιδιώτες της συλλογίζονταν.

Εγώ, άραγε, πώς να φαίνομαι; αναρωτήθηκε η Ζιάλα, που μέσα της ούτε εκείνη αισθανόταν εντυπωσιασμένη από τα γεγονότα. Φαίνομαι σαν κι αυτούς, ή ακόμα χειρότερη; Ακόμα πιο ψυχρή...

Πλησίαζαν τις όχθες του ποταμού Μάρνελ, όταν ατένισαν, σε απόσταση όχι πάνω από τριάντα μέτρα, τον Κάφελ και τον Έσριλαν. Το αργυρόχρωμο ξίφος γυάλιζε μέσα στη δεξιά, μαύρη γροθιά του πρώτου (η Ζιάλα δεν τον είχε δει ποτέ να το θηκαρώνει, ούτε να το αφήνει· έμοιαζε να είναι ένα με το χέρι του: *προέκταση* του χεριού του, θα έλεγε κανείς) και η κάπα του κυμάτιζε στον άνεμο. Ο Έσριλαν βάδιζε αποφασιστικά πλάι στο θεό του, και φαινόταν αλλαγμένος. Η Ζιάλα μπορούσε μόνο με έναν τρόπο να προσδιορίσει αυτή την αλλαγή: νόμιζε ότι η φιγούρα του Έσριλαν ήταν πιο έντονη σε σχέση με το περιβάλλον, σαν ο ζωγράφος του υποθετικού πίνακα να τον είχε χρωματίσει με δυνατότερα χρώματα. Φυσικά, τα «χρώματα» του Έσριλαν δεν ήταν πιο δυνατά από αυτά του Κάφελ, ο οποίος επίσης φαινόταν πιο έντονος.

Οι δύο άντρες βάδιζαν προς το άνοιγμα της Καταποτάμιου –της σκοτεινής σήραγγας που περνούσε κάτω από τον Μάρνελ–, χωρίς να κοιτάζουν τη Ζιάλα και τους Νάθλιγκερ.

Η κοπέλα έριξε μια ματιά στους συνταξιδιώτες της, για να δει τι θα έκαναν. Θα ακολουθούσαν τον Άνκαραζ και τον πολεμιστή του, ή θα περίμεναν;

Ο Κάφελ και ο Έσριλαν άρχισαν να κατεβαίνουν τη σκάλα της Καταποτάμιου... και οι Νάθλιγκερ δε μείωσαν το ρυθμό του βαδίσματός τους. *Δεν φοβούνται, συλλογίστηκε η Ζιάλα, δεν φοβούνται καθόλου. Αλλά, βέβαια, αν σκεφτεί κανείς λογικά, τι έχουν να φοβηθούν; Ο Άνκαραζ δεν έχει κάτι εναντίον τους. Δεν τους έδωσε καμία σημασία στη Φεν εν Ρωθ· γιατί να τους δώσει τώρα;*

Άρχισε να κατεβαίνει την πέτρινη σκάλα, πρώτη. Πίσω της ερχόταν ο Θέλμακ και η Ρανμάτ, και τελευταίος ο Σάλιτακ. Η σήραγγα ήταν, ως συνήθως, ολοσκοτεινή και μονάχα στο τέλος της φαινόταν το απογευματινό φως. Οι μορφές του Κάφελ και του Έσριλαν ήταν μαύρες, αλλά ευδιάκριτες. Ο άνεμος εξακολουθούσε να κάνει τις κάπες τους να κυματίζουν, και η Ζιάλα μπορούσε ν'ακούσει ένα βουητό ν'αντηχεί μέσα στην Καταποτάμιο. Δεν ήταν, ωστόσο, το βουητό του ισχυρού ανέμου που ακουγόταν επάνω, στους δρόμους της Νίζβερ· αυτός ο άνεμος, για κάποιο λόγο, δεν ερχόταν εδώ. Ήταν το βουητό του μικρότερου ανέμου ο οποίος ακολουθούσε τον Άνκαραζ όπως μια ομάδα σωματοφυλάκων ακολουθεί και προστατεύει τον άρχοντά της.

Ο Έσριλαν έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, και κοίταξε τη Ζιάλα και τους Νάθλιγκερ. Ο Κάφελ, όμως, του ψιθύρισε κάτι, και ο πολεμιστής στράφηκε πάλι μπροστά. Μετά, οι δυο τους ανέβηκαν την αντικρινή σκάλα και χάθηκαν.

Η Ζιάλα τούς ξαναείδε όταν κι εκείνη ανέβηκε: οι δύο άντρες προχωρούσαν κατά μήκος ενός αρκετά μεγάλου δρόμου της Νίζβερ.

«Πού θα πάμε;» ρώτησε τους Νάθλιγκερ. «Σε ποιο πανδοχείο;»

«Στη Νεκάδα,» απάντησε η Ρανμάτ. «Αρκετά γνωστό σε τούτα τα μέρη, και καλό.»

«Ναι, το ξέρω...» μουρμούρισε η Ζιάλα, κοιτάζοντας τον Κάφελ και τον Έσριλαν, και σκεπτόμενη πως κι αυτοί προς τα εκεί φαινόταν να

πηγαίνουν, προς τη Νεκάδα, εκτός αν έστριβαν και κατευθύνονταν αλλού...

Η πόρτα της Νεκάδας άνοιξε από τον άνεμο, και ο Άνκαραζ μπήκε στην τραπεζαρία, η οποία ήταν άδεια από θαμώνες, καθώς ο περισσότερος κόσμος είχε πάει στα βόρεια τείχη της πόλης και δεν είχε ακόμα επιστρέψει. Μονάχα ο Βόρμπελ ήταν στον πάγκο του μπαρ, έχοντας μείνει για να φυλάει το πανδοχείο.

Οι λάμπες τρεμόπαιζαν από τον ξαφνικό αέρα που εισέβαλε στο δωμάτιο, μα δεν έσβησαν. Ο Έσριλαν ακολούθησε τον Κύριό του στο εσωτερικό της Νεκάδας.

Ο Βόρμπελ τούς ατένισε και τους δύο χάσκοντας. Τα γεμάτα κάλους χέρια του ακουμπούσαν στον ξύλινο πάγκο εμπρός του, σαν να ήθελε από κάπου να στηριχτεί. Τα μάτια του ήταν διασταλμένα και στραμμένα, κυρίως, στον Κάφελ. Βλεφάρισε, μερικές φορές, προσπαθώντας να δει καθαρά την όψη του παράξενου άντρα, που ήταν τυλιγμένη στις σκιές, όχι μονάχα της κουκούλας του, αλλά και σε κάποιου άλλου είδους σκιές, απόκοσμες κι αφύσικες, μαγικές. Σαν να μην είχε μονάχα ένα πρόσωπο, αλλά περισσότερα, που το ένα μπλεκόταν με τ'άλλο, χωρίς να μπορείς να καταλάβεις ποιο βρισκόταν μπροστά και ποιο πίσω.

«ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ, ΒΟΡΜΠΕΛ,» είπε ο παράξενος άντρας, με φωνή που αντηχούσε τριπλά από το στόμα του. «ΜΕ ΘΥΜΑΣΑΙ;»

«Φο-φοβάμαι πως όχι, κύριε.» Ο Βόρμπελ δεν ήταν δειλός άνθρωπος, ούτε τρόμαζε με την παραμικρή μαγεία. Είχε ζήσει πολλά στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, και είχε δει εξίσου πολλά στη Νίζβερ. Είχε σκοτώσει ανθρώπους, και είχε ακούσει τους νεκρούς να μιλάνε σε νεκρομάντες. Αλλά ετούτη η παρουσία τον τρομοκρατούσε. Γέμιζε την ψυχή του με πανικό. Ήθελε ν'απομακρυνθεί, να φύγει γρήγορα, να τρέξει όσο πιο μακριά μπορούσε. Όμως δεν το έκανε· στάθηκε στη θέση του. «Έσριλαν,» είπε, «ποιος είν-;»

«Ο ΕΣΡΙΛΑΝ ΜΕ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕ ΣΧΕΔΟΝ ΑΜΕΣΩΣ,» είπε ο παράξενος άντρας, ζυγώνοντας τον πανδοχέα και στεκόμενος εμπρός του.

Ο Βόρμπελ αισθάνθηκε μια γνώριμη δύναμη να τον πλημμυρίζει, κι άρχισε να τρέμει. Τα χέρια του κρατήθηκαν γερά από τον ξύλινο πάγκο.

«ΟΤΑΝ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ ΣΕ ΕΙΧΕ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΙ, Σ'ΕΜΕΝΑ ΣΤΡΑΦΗΚΕΣ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ. ΕΓΩ ΚΡΑΔΑΙΝΑ, ΤΟΤΕ, ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΣΟΥ ΓΙΑ ΣΕΝΑ.»

«...Άρχοντά μου...» ψέλλισε ο Βόρμπελ. «Άνκαραζ!»

«ΜΟΥ ΧΡΩΣΤΑΣ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΘΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΩ ΤΑ ΧΡΩΣΤΟΥΜΕΝΑ.»

Τρόμος ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Βόρμπελ.

«ΟΧΙ,» είπε ο Άνκαραζ, «ΔΕ ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ. ΔΕ ΣΤΕΛΝΩ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΑΙΩΝΙΕΣ ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΠΑΡΑ ΟΤΑΝ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ. ΑΛΛΟ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΖΗΤΩ ΑΠΟ ΕΣΕΝΑ. ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ, ΝΑ ΜΕ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΝΟΤΟ, ΟΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΚΙ Ο ΕΣΡΙΛΑΝ.»

Ο Βόρμπελ κοίταξε τον παλιό του συμπολεμιστή, και παρατήρησε ότι η μορφή του ήταν, κατά κάποιο τρόπο, εντονότερη από άλλες φορές, σαν να είχε γίνει πιο φωτεινός. Ξεροκατάπιε, και έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Άνκαραζ. «Κυρίε μου, σε ικετεύω. Αποφάσισα πως δε θα εμπλακώ σε άλλους πολέμους, γιαυτό άνοιξα και τούτο το πανδοχείο.»

Τότε, τέσσερις άνθρωποι μπήκαν στην τραπεζαρία· ο Βόρμπελ, όμως, δεν τους είδε καλά, γιατί είχε τη ματιά του καρφωμένη στον Άρχοντα της Μάχης.

Και ο Άνκαραζ ύψωσε το αργυρό ξίφος που κρατούσε στη δεξιά, γαντοφορεμένη του γροθιά, λέγοντας, με την τριπλή του φωνή: «ΘΥΜΗΣΟΥ, ΒΟΡΜΠΕΛ! ΘΥΜΗΣΟΥ!» Τα λόγια του ήταν έντονα και προστακτικά, καθώς η λεπίδα κατέβαινε, χτυπώντας τον πανδοχέα στο κεφάλι.

Η Ζιάλα μπήκε στη Νεκάδα, μαζί με τους Νάθλιγκερ, και είδε ότι ο Κάφελ και ο Έσριλαν βρίσκονταν ήδη εκεί, μέσα σε μια τραπεζαρία έρημη από κόσμο. Ο δεύτερος στράφηκε, για να τους αντικρίσει με το μοναδικό του μάτι. Ο πρώτος, όμως, αγνόησε την παρουσία τους. Ύψωσε το αργυρό του ξίφος και, λέγοντας «ΘΥΜΗΣΟΥ, ΒΟΡΜΠΕΛ! ΘΥΜΗΣΟΥ!» χτύπησε τον πανδοχέα κατακέφαλα.

Μια δυνατή, ασημένια λάμψη τούς τύφλωσε όλους.

Όταν η όραση της Ζιάλα επανήλθε, είδε τους πάντες να τρίβουν τα μάτια τους, όπως κι εκείνη έτριβε τα δικά της. Ο μόνος που έμοιαζε ανεπηρέαστος ήταν –φυσικά– ο Κάφελ/Άνκαραζ. Ο Βόρμπελ δε φαινόταν πουθενά. Τον είχε σκοτώσει;

«Τι... τι του έκανες;» ρώτησε η Ζιάλα, πλησιάζοντας την ενσάρκωση του Πολέμαρχου.

«ΤΙΠΟΤΑ,» αποκρίθηκε η τριπλή φωνή. «ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΙΠΟΤΑ.» Και της έδειξε πίσω απ'τον πάγκο του μπαρ.

Η Ζιάλα κοίταξε εκεί και είδε τον Βόρμπελ πεσμένο στο πάτωμα. Ήταν ακίνητος, αλλά δεν υπήρχε καμία πληγή επάνω του. *Ούτε μια μελανιά. Ούτε μια μελανιά στο μέτωπο...*

Στράφηκε απότομα στον Κάφελ, κοιτάζοντας το σκιασμένο του πρόσωπο. «Γιατί;»

«ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΩΡΑ...»

Ο Βόρμπελ μούγκρισε και σάλεψε πάνω στο πάτωμα, καθώς ο νους του πλημμύριζε από τις αναμνήσεις.

...Παγίδα! Παγίδα! Οι τρισκατάρατοι κερατογλείφτες του Σάλ'γκρεμ'ρωθ μάς έχουν στήσει παγίδα. Και τώρα, έρχονται από παντού. Δεν έπρεπε νάχαμε στριμωχτεί σε τούτη τη στενή κοιλάδα, πανάθεμα τον Γκάρνταλ! Του το είχαμε πει, του γουρουνιού!

Αλλά δεν έχω χρόνο για σκέψεις. Η ασπίδα μου αποκρούει ένα τσεκούρι· το σπαθί μου χτυπά, σπάζοντας το θώρακα του εχθρού μου, σχίζοντας το σύμβολο πάνω στο χιτώνιό του. Τι σύμβολο είν' αυτό; Σαρενθάλιοι είναι, οι μπάσταρδοι! Σαρενθάλιοι! Λέγανε πως θα μας βοηθούσαν σε τούτη την επιδρομή· τι έγινε;

Κραδαίνω το σπαθί μου, ξανά και ξανά, μέσα στο μακελειό. Χάνω την αίσθηση του χρόνου. Το αίμα τινάζεται παντού. Ο θόρυβος είναι πολύ δυνατός· με κουφαίνει· μάχομαι με τη διαίσθηση. Άνκαραζ, βοήθησέ με! Δος μου δύναμη! ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΜΟΥ! Δώσε μου δύναμη!

Το ξίφος μου δεν το ελέγχει πια το χέρι μου, αλλά η οργή μου. Τα μέλη μου έχουννε μουδιάσει, μα συνεχίζω να αγωνίζομαι.

ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΜΟΥ!

Φτάνω κοντά στον Διοικητή Γκάρνταλ. Αυτός ο γαμιόλης μάς έχωσε εδώ, και τώρα προσπαθεί να παραμείνει ζωντανός: προσπαθεί να πλησιάσει μια δεντρόφυτη πλαγιά, να ξεφύγει απ'τον εχθρό. Όχι πως θα τα καταφέρει: δύο πολεμίστριες ήδη τρέχουν στο κατόπι του· η μία υψώνει ακόντιο πάνω απ'τον ώμο.

Όχι, δε θα τις αφήσω να τον καθαρίσουν...

Πετάγομαι κι αποक्रούω το ακόντιο πάνω στην ασπίδα μου.

...Ο γαμιόλης είναι όλος δικός μου. Όλος δικός μου!

ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΜΟΥ ΑΝΚΑΡΑΖ! ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

Με καταλαβαίνει, ο έκφυλος, την τελευταία στιγμή· καταλαβαίνει ότι το σπαθί μου θέλει το σκατένιο κεφάλι του. Σηκώνει την ασπίδα του και σταματά το όπλο μου. Τον κλοτσώ και του σπάω το γόνατο. Πέφτει στο έδαφος, ουρλιάζοντας. Κι ετούτη τη φορά, το λεπίδι μου δε λαθεύει: μια στο σβέρκο, κι άλλη μία, και το κεφάλι του φεύγει όπως του προβάτου. Το αίμα πετάγεται πίδακας.

Οι πολεμίστριες μου επιτίθενται. Τις σκοτώνω και τις δύο, και πέφτω ξανά στη μάχη.

ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ, ΑΝΚΑΡΑΖ! ΑΙΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

Όταν τ'αφτιά μου παύουν να βουίζουν από τη μάνητα, όταν δεν μπορώ να βρω άλλο εχθρό να σκοτώσω, πατώ πάνω σε δύο κουφάρια και κοιτάζω ολόγυρα.

Είμαι ο μόνος επιζών.

Μην μπορώντας άλλο να στέκομαι, μπήγω το σπαθί μου στη γη, γονατίζω, και προσεύχομαι.

...Ο Βόρμπελ άνοιξε τα μάτια. Ανασηκώθηκε, ακουμπώντας στον δεξή αγκώνα· και μετά, ορθώθηκε.

«Κύριέ μου,» είπε, ξέπνοα, «είμαι δικός σου.»

«ΝΑΙ,» αποκρίθηκε ο Κάφελ/Άνκαραζ, «ΤΟ ΞΕΡΩ...»

Η πόρτα του μαγειρείου άνοιξε, και η Σαριάλη παρουσιάστηκε, με όψη έξαλλη και τρομαγμένη, συγχρόνως. «Όχι!» φώναξε. «Βόρμπελ, όχι!»

«ΣΑΡΙΑΛΗ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΑ ΜΟΥ,» είπε ο Άρχων της Μάχης, γυρίζοντας να την κοιτάξει. «ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΑ ΝΑ ΒΓΕΙΣ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΕΡΘΕΙΣ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΘΕΣΗ ΣΟΥ ΝΑ ΚΡΥΒΕΣΑΙ. ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΜΟΥ ΔΕΝ ΚΡΥΒΟΝΤΑΙ· ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΑΖΕΙ.»

«Δεν είμαι υπηρέτης σου!» αντιγύρισε η Σαριάλη, κρατώντας το ξύλινο πλαίσιο της πόρτας, γιατί έτρεμε φανερά. «Οι μέρες εκείνες τελείωσαν! Τελείωσαν!»

«Σαριάλη,» είπε ο Βόρμπελ, γαλήνια, σαν άνθρωπος ιερός που είχε, ξαφνικά, βρει το νόημα της ζωής, «ο Άνκαραζ είναι ο Κύριός μας, και πάντοτε θα είναι. Χρωστάμε πάρα πολλά σ'αυτόν. Όταν—»

«Τρελάθηκες!» τον διέκοψε εκείνη. «Δεν ξέρεις τι λες!»

«ΣΑΡΙΑΛΗ, ΜΕ ΕΧΕΙΣ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕΙ...» Ο Άνκαραζ βάδισε προς το μέρος της.

Η γυναίκα έκλεισε την πόρτα, αλλά αυτή άνοιξε από μόνη της, σαν να τη χτύπησε άνεμος.

Το αργυρό ξίφος άστραψε στον αέρα, διέγραψε ένα γρήγορο ημικύκλιο, και η Ζιάλα το είδε να περνά από την αριστερή μεριά του κεφαλιού της Σαριάλης και να βγαίνει από τη δεξιά. Τα μάτια της πολεμίστριας έκλεισαν, σαν να την επηρέασε κάποιο πανίσχυρο υπνωτικό, ή το ξόρκι κάποιου παραμυθένιου μάγου. Παραπάτησε και σωριάστηκε στο πάτωμα. Στο κεφάλι της και στα μαλλιά της δεν υπήρχε ούτε σταγόνα αίματος.

«ΤΩΡΑ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΑ ΜΟΥ, ΘΥΜΗΣΟΥ...» πρόσταξε, σταθερά, η τριπλή φωνή.

Και η Σαριάλη θυμήθηκε.

...Αααργκ! Ο πόνος είναι δυνατός και ξαφνικός. Στρέφω το βλέμμα και βλέπω ένα βέλος νάχει καρφωθεί στ'αριστερά μου πλευρά. Ω, θεοί...

Σκοντάφτω σε μια πέτρα και πέφτω. Ο αντίπαλός μου ζυγώνει, υψώνοντας τον πέλεκυ του, με τα δύο χέρια, και κραυγάζοντας. Όμως κι αυτόν τον πετυχαίνει ένα βέλος, στο στήθος.

Μουγκρίζει, και γκρεμίζεται... επάνω μου.

Το βέλος μπήγεται πιο βαθιά μέσα μου. Ουρλιάζω από τον πόνο, ενώ η όρασή μου θολώνει.

Όχι! Δεν πρέπει να λιποθυμήσω! Αν λιποθυμήσω τώρα, είμαι νεκρή. Τρίζω τα δόντια και προσπαθώ να σπρώξω τον νεκρό, να τον παραμερίσω, να βγω από κάτω του. Μα είναι πολύ βαρύς, κι εγώ πολύ αδύναμη... Δεν αντέχω άλλο.

Φωνάζω, βοήθεια! βοήθεια! βοήθεια! βοήθεια!

Αλλά είμαι σίγουρη ότι κανείς δε μ'ακούει μέσα στη μάχη.

Κάποιος περνά από δίπλα μου, τρέχοντας. Τα μπιτοφορεμένα του πόδια παραλίγο να μου πατήσουν το κεφάλι, παραλίγο να με σκοτώσουν.

Θα πεθάνω. Γεύομαι το αίμα που γεμίζει το στόμα μου. Θεοί μου, το βέλος πρέπει να μου έχει τρυπήσει τον πνεύμονα. Βήχω, και βήχω, και βήχω, φτύνοντας.

Βοήθεια! Βοήθεια! Βοήθεια!

Ένα αφηνιασμένο άλογο πηδά από πάνω μου.

Άνκαραζ, Άρχοντά μου, σε παρακαλώ, βοήθησέ με! Έχω δει τους ιερείς σου να κάνουνε θαύματα. Τους έχω δει να σώζουν τους μισοπεθαμένους. Τους έχω δει να ευλογούν τους καταπονημένους κι αυτοί να σηκώνουν τα όπλα τους και να συνεχίζουν τη μάχη. Σε ικετεύω, βοήθησέ με, Άρχοντα του Πολέμου, κι εγώ θα είμαι δική σου, για πάντα!

Κάποιος πλησιάζει...

Βοήθεια! του φωνάζω. Βοήθεια!

Είναι ιερέας του Άνκαραζ· φοράει το χιτώνα. Έρχεται κοντά μου και παραμερίζει τον νεκρό. Με σηκώνει στα χέρια του και με παίρνει απ'το πεδίο της μάχης.

Έχω σταματήσει να βήχω και να φτύνω αίμα.

...Η Σαριάλη είχε διπλωθεί στο πάτωμα, κλαίγοντας και ουρλιάζοντας.

Ο Κάφελ γονάτισε πλάι της και την πήρε στην αγκαλιά του. Το αργυρό του σπαθί εξακολουθούσε να βρίσκεται στη δεξιά του γροθιά· η Ζιάλα αμφέβαλλε αν μπορούσε να το θηκαρώσει ή να το αφήσει.

«Είμαι δική σου, Κύριέ μου,» είπε η Σαριάλη, καθώς εκείνη κι ο Κάφελ ορθώνονταν.

«ΝΑΙ,» είπε η τριπλή φωνή, «ΕΙΣΑΙ ΔΙΚΗ ΜΟΥ...» Και έκανε νόημα στον Βόρμπελ να πλησιάσει. Εκείνος πλησίασε και γονάτισε στο ένα γόνατο μπροστά στον Άνκαραζ. Η Σαριάλη τον μιμήθηκε, και ο Άρχων της Μάχης πέρασε το αργυρό του ξίφος πάνω απ'τα κεφάλια τους, τυλίγοντάς τους σε μια ομόχρωμη ακτινοβολία, η οποία σύντομα χάθηκε, αλλά τους άφησε αλλαγμένους, ακριβώς όπως και τον Έσριλαν.

«*ΣΗΚΩΘΕΙΤΕ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΜΟΥ,*» είπε ο Άνκαραζ, κι εκείνοι υπάκουσαν.

Η Ζιάλα παρατήρησε ότι έξω απ'το πανδοχείο είχαν μαζευτεί μερικοί περίεργοι και κοιτούσαν, σιγομουρμουρίζοντας ο ένας στον άλλο. Οι Νάθλιγκερ είχαν καθίσει σ'ένα τραπέζι και παρακολουθούσαν ήρεμα, χωρίς να μιλάνε. Ο Έσριλαν στεκόταν όρθιος, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και το μοναδικό του μάτι καρφωμένο στον Κάφελ/Άνκαραζ.

Πάνσοφη Βιρκάνθα, σκέφτηκε η Ζιάλα, οι Νάθλιγκερ έχουν δίκιο... Πώς είναι δυνατόν να διώξω τον Πολέμαρχο από μέσα του, ύστερα από όλα αυτά; Ο ίδιος είναι ο Πολέμαρχος.

Και τότε, ο Κάφελ την πλησίασε, ατενίζοντάς την από κοντά. Η Ζιάλα αισθάνθηκε ένα ψύχος να έρχεται από το μέρος του, και... και τα τραύματα που της είχαν προκαλέσει οι νεκροί της Φεν εν Ρωθ άνοιξαν ξανά. Ένας δυνατός πόνος αναδύθηκε. Η Ζιάλα πίεσε τα χέρια της στο στήθος, βογκώντας· προσπαθώντας να σπρώξει τον πόνο πίσω, στο βάθος από το οποίο είχε ξεπηδήσει, και να τον κρατήσει εκεί.

Δεν ήξερε αν ο Άνκαραζ τής το είχε κάνει επίτηδες αυτό ή αν επρόκειτο για κάποια... κάποια παρενέργεια της διαβολικής του παρουσίας.

Προσπάθησε να μιλήσει, αλλά δεν μπόρεσε· τα λόγια πνίγηκαν στο λαιμό της.

«*ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ, ΓΥΝΑΙΚΑ;*» τη ρώτησε η τριπλή φωνή. «*ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΑ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙΣ.*»

Σ'ακολουθώ για να ελευθερώσω αυτόν που χρησιμοποιείς, Θεέ του Αίματος! συλλογίστηκε, οργισμένα, η Ζιάλα. Κι ακούμπησε στον πάγκο του μπαρ, παλεύοντας να συνέλθει από τον ψυχικό πόνο που την είχε κυριεύσει.

Ο Άνκαραζ γέλασε, και το γέλιο του ήταν τριπλό. «*Ο ΚΑΦΕΛ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ, ΚΑΙ ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΑΦΕΛ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟΣ· ΕΙΜΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ, ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΠΟΥ ΕΧΩ ΝΑ ΔΩΣΩ ΕΙΝΑΙ ΕΞΙΣΟΥ ΜΕΓΑΛΟΣ.*»

Ο πόνος βυθίστηκε βαθιά μέσα στη Ζιάλα· είχε καταφέρει να τον καταπολεμήσει, να τον διώξει, και τώρα ήταν πάλι λυτρωμένη από αυτόν. Κανένα συναίσθημα δεν την ταλαιπωρούσε.

«Ποιος αγώνας;» ρώτησε, καθώς ορθωνόταν.

«ΟΙ ΡΑΖΛΕΡ,» εξήγησε η τριπλή φωνή. «*ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ. ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ, ΘΑ ΚΑΤΑΦΕΡΩ ΝΑ ΤΟΥΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΩ, ΜΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!*»

«Οι Ράζλερ...» έκανε η Ζιάλα, παρατηρώντας, με την άκρια του ματιού της, ότι οι Νάθλιγκερ κοίταζαν τώρα προσεκτικά τον Κάφελ. «Ο λαός της καταραμένης ηλείρου Οντον'γκόκι...»

«*ΔΥΟ ΑΠ'ΑΥΤΟΥΣ. ΓΙΑΤΙ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΝΕΚΡΟΣ.*»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«*ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ, ΓΥΝΑΙΚΑ· ΟΥΤΩΣ 'Η ΑΛΛΩΣ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΒΟΗΘΗΣΕΙΣ.*»

Κεφάλαιο 27

Οι Τρεις Σκιές

Οπως η Ζιάλα υποπτευόταν, υπήρχε Ναός της Βιρκάνθα στη Νίζβερ. Άλλωστε, ήταν αναμενόμενο· η Βιρκάνθα ήταν Θεά της Μάθησης, της Μαγείας, των Βοτάνων, και των Μυστηρίων, και σίγουρα είχε θέση σε μια πόλη σαν ετούτη, η οποία ήταν γεμάτη μάγους, ερευνητές, και μυστικιστές.

Η Ζιάλα δεν άργησε να μάθει πού βρισκόταν ο Ναός. Βγαίνοντας από τη *Νεκάδα*, ύστερα από τη συζήτησή της με τον Κάφελ/Άνκαραζ (αν θα μπορούσε κανείς να αποκαλέσει *συζήτηση* αυτό που είχαν κάνει), ρώτησε έναν τυχαίο άντρα, κι εκείνος της απάντησε. «Στην βορειοανατολική μεριά της νότιας πόλης,» της είπε, «κοντά στις όχθες του ποταμού. Ακριβώς απέναντι απ'το Μαύρο Φρούριο.»

Αυτό το τελευταίο δεν της άρεσε ως ιδέα –το πανύψηλο, μελανό οικοδόμημα της προκαλούσε δέος–, μα η Ζιάλα ζητούσε απεγνωσμένα να βρει ένα μέρος για να προσευχηθεί, να βάλει σε μια τάξη τα όσα περιστρέφονταν μέσα στο νου και στην ψυχή της. Έτσι, βάδισε ανατολικά και βόρεια μέσα στο νότιο τμήμα της Νίζβερ, διασχίζοντας τους παλιούς, πλακόστρωτους δρόμους και βλέποντας περισσότερο κόσμο απ'ό,τι είχε δει ποτέ της εδώ· η άφιξη του Άνκαραζ είχε αναστατώσει τους πάντες. Ο άνεμος φυσούσε και ούρλιαζε μέσα στα σοκάκια και στις λεωφόρους, κι έκανε την κάπα της Ζιάλα να κυματίζει ξέφρενα. Ο αέρας δεν έμοιαζε να έχει σταθερή κατεύθυνση· τη μια ερχόταν απο δώ, την άλλη απο κεί.

Η Ζιάλα έφτασε στις όχθες του Μάρνελ και κοίταξε γύρω της. Στην αντικρινή μεριά του ποταμού μπορούσε να δει το Μαύρο Φρούριο να ορθώνεται, κρύβοντας ένα μεγάλο μέρος του σκοτεινιασμένου ουρανού. Αριστερά της ήταν μερικές μικρές καλύβες που της φαίνονταν ακατοίκητες. Δεξιά της βρισκόταν ένα πέτρινο οικοδόμημα, το οποίο έμοιαζε εγκαταλειμμένο, μα είχε στους τοίχους και στις κολώνες του σύμβολα της Βιρκάνθα.

Αυτός είναι ο Ναός; απόρησε ο Ζιάλα. Τον έχουν έτσι, αφημένο στα στοιχεία της φύσης; Πώς τολμάνε; Δεν υπάρχει κανένας ιερέας εδώ, για να τον φροντίσει;

Πλησίασε την είσοδο, η οποία βρισκόταν ανάμεσα από δύο χοντρούς κίονες. Ήταν δίφυλλη και το ένα της φύλλο ανοιχτό. Μέσα, η Ζιάλα μπορούσε να δει μονάχα σκοτάδι. Η οσμή της σκόνης και της μούχλας ερχόταν στα ρουθούνια της.

Τον έχουν εγκαταλείψει... Δεν αισθάνονται ποτέ την ανάγκη να προσευχηθούν στη Βιρκάνθα, οι άνθρωποι ετούτης της καταραμένης πόλης;

Η Ζιάλα έβγαλε απ'το σάκο της τη λάμπα και την άναψε, περνώντας την είσοδο του Ναού. Μέσα, είδε έναν αρκετά μεγάλο, πέτρινο χώρο, που η οροφή του στηριζόταν σε τέσσερις κολόνες, οι οποίες βρίσκονταν αντικριστά η μία από την άλλη. Στο κέντρο ήταν ένας λίθινος βωμός, με λαξεύματα ιερά για την Πάνσοφη Θεά· επάνω του υπήρχε ξεραμένο αίμα, ενώ στη βάση του ήταν αφημένα διάφορα ξυλόγλυπτα, ημιπολύτιμοι λίθοι, και τυλιχτά χαρτάκια (που μέσα, αναμφίβολα, είχαν γραμμένες προσευχές). *Τελικά, οι άνθρωποι της Νίζβερ δεν έχουν ξεχάσει τελείως τη Βιρκάνθα... Ωστόσο, δε φαίνεται να είναι κανένας ιερέας εδώ γύρω.*

Στη δεξιά μεριά, η Ζιάλα είδε δύο κουρτίνες· η μία ήταν παραμερισμένη, η άλλη όχι. «Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε, πλησιάζοντας. Κανένας, όμως, δεν της απάντησε, και, φτάνοντας κοντά στην παραμερισμένη κουρτίνα, παρατήρησε ότι πίσω της ήταν ένα δωμάτιο με δύο άδεια κρεβάτια. Αριστερά υπήρχε μια δίοδος, την οποία η Ζιάλα ακολούθησε, για να βγει σ'ένα άλλο δωμάτιο, με άλλα δύο άδεια κρεβάτια. Αριστερά της τώρα κρεμόταν μια κουρτίνα: σίγουρα, η προηγούμενη που είχε δει, η κλειστή. Η Ζιάλα την παραμέρισε κι αυτήν και βγήκε πάλι στην κεντρική αίθουσα του Ναού.

Αντίκρυ της, πίσω από την επάνω αριστερή κολόνα, παρατήρησε ότι υπήρχε μια πόρτα, την οποία δεν είχε προσέξει πριν. Την πλησίασε και χτύπησε, με τη δεξιά της γροθιά. «Είναι κανείς μέσα;»

Καμία απάντηση.

Η Ζιάλα έπιασε το πόμολο και έσπρωξε την πόρτα, μπαίνοντας σ'ένα πέτρινο δωμάτιο μ'ένα κρεβάτι κι ένα ξύλινο μπαούλο. Εδώ

πρέπει να ήταν το υπνοδωμάτιο του ιερέα· οι άλλοι ήταν οι κοιτώνες των ακόλουθων.

Η Ζιάλα άφησε τη λάμπα της στο πάτωμα και, γονατίζοντας μπροστά στο σεντούκι, προσπάθησε να το ανοίξει. Ήταν κλειδωμένο.

Ορθώθηκε πάλι, παίρνοντας τη λάμπα στο αριστερό χέρι. Βγήκε στο κεντρικό δωμάτιο του Ναού και στάθηκε πλάι στον βωμό, κοιτάζοντάς τον με δυσαρέσκεια. Κανένας δεν είχε μπει στον κόπο να καθαρίσει το ξεραμένο αίμα από πάνω του.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, κλείνοντας τα μάτια για λίγο. *Πάνσοφη Βιρκάνθα, πώς μπορώ να ζητήσω την καθοδήγησή σου σ'ένα τέτοιο μέρος; Θα ήταν βλασφημία.*

Θα περιποιόταν, πρώτα, το χώρο και, μετά, θα επιχειρούσε να επικαλεστεί τη σοφία της θεάς, ελπίζοντας πως ετούτη τη φορά η Κυρά των Μυστηρίων θα την άκουγε.

Έβγαλε το σάκο της απ'τον ώμο και τον ακούμπησε πλάι στο βωμό, όπως και τη λάμπα της. Μετά, έβγαλε την κάπα και τις μπότες της (οι οποίες ήταν, έτσι κι αλλιώς, σχεδόν λιωμένες, ύστερα από το επίπονο ταξίδι στη Φεν εν Ρωθ). Από τον σάκο, πήρε ένα κομμάτι ύφασμα και βγήκε απ'τον Ναό. Πλησίασε τον ποταμό και, γονατίζοντας, το μούσκεψε. Ύστερα, επέστρεψε κι άρχισε να τρίβει τον βωμό, προσπαθώντας να τον καθαρίσει από το ξεραμένο αίμα.

Μετά από κάμποση ώρα, κι ενώ η νύχτα είχε πέσει, η Ζιάλα είδε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτ'άλλο. Είχε καταφέρει να εξαφανίσει το πιο πρόσφατο αίμα, αλλά υπήρχαν λεκέδες επάνω στην πέτρα που ποτέ δε θα καθάριζαν: αίμα που είχε γίνει ένα μ'αυτήν.

Η Ζιάλα σκούπισε τον ιδρώτα απ'το μέτωπό της και πέταξε το λερωμένο ύφασμα παραδίπλα. Πήρε το φλασκί απ'το σάκο της και ήπιε νερό, διψασμένα.

Είχε αντιληφτεί ότι διψούσε.

Και τώρα, αντιλαμβανόταν πως είχε αρχίσει και να πεινά. Ύστερα από τόσες ημέρες μουδιάσματος των αισθήσεων, η Ζιάλα καταλάβαινε ξανά τι της ζητούσε το σώμα της. Ή, μάλλον, έδινε *σημασία* σ'αυτά που της ζητούσε.

Κι έκανε και κρύο εδώ μέσα, διαπίστωσε. Αν μπορούσε ν'ανάψει τα μαγκάλια....

Πλησίασε ένα απ'αυτά, για να δει ότι μέσα του υπήρχε μόνο καρβουνιασμένο ξύλο, που η ζωή του είχε τελειώσει και καμια φωτιά δε θα χόρευε επάνω του. Ο Ναός, όμως, πρέπει να είχε κάπου αποθήκη. *Πώς δεν την είδα πουθενά; Κάτι πρέπει να μου διέφυγε...*

Σήκωσε τη λάμπα της κι έψαξε το χώρο, διώχνοντας τις πυκνές σκιές. Και στη δυτική μεριά, κοντά στο δωμάτιο του ιερέα, βρήκε μια καταπακτή. Τη σήκωσε και κατέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια, για να βρεθεί σ'ένα υπόγειο που μύριζε ξύλο και βότανα. Τελικά, η Ζιάλα είχε κάνει λάθος: μπορεί ο Ναός να ήταν εγκαταλειμμένος από ιερείς και ακόλουθους, αλλά οι άνθρωποι της Νίζβερ έφερναν εδώ διάφορα χρήσιμα πράγματα· πραγματοποιούσαν μόνοι τους τις τελετές τους.

Μερικά ποντίκια σκορπίστηκαν, καθώς η κοπέλα εισέβαλε στην περιοχή τους.

Η Ζιάλα μάζεψε ξύλα από το υπόγειο του Ναού και τα έφερε επάνω, γεμίζοντας τα μαγκάλια του κεντρικού δωματίου κι ανάβοντάς τα, για φωτισμό και θερμότητα.

Ξανακατέβηκε στο υπόγειο και έψαξε να δει τι βότανα υπήρχαν. Βρήκε σχεδόν απ'όλα. Όλα όσα χρησιμοποιούσε και η Ιέρεια Ριλάνα, των οποίων τη χρήση είχε διδάξει στους ακόλουθούς της. Εκτός από τη χρήση ορισμένων, βέβαια, λέγοντάς τους ότι δεν ήταν η ώρα να μάθουν κάτι τέτοιο ακόμα. Επίσης, τους είχε τονίσει πως η *ποσότητα* μερικών βοτάνων έπαιζε μεγάλο ρόλο· υπήρχαν, για παράδειγμα, βότανα που ήταν φαρμακευτικά στη σωστή ποσότητα, ενώ δηλητήρια αν έπαιρνε κάποιος λίγο μεγαλύτερη δόση.

Η Ζιάλα μάζεψε όσα νόμιζε ότι θα της χρειαζόνταν και ανέβηκε στην κεντρική αίθουσα του Ναού.

Τότε, πρόσεξε μια σκιά στο ανοιχτό φύλλο της εισόδου. Κάποιος την παρακολουθούσε!

Τράβηξε το σπαθί της και ζύγωσε. «Ποιος είν'εκεί;»

Άκουσε βήματα ν'απομακρύνονται.

Η Ζιάλα έτρεξε κι έσπρωξε και τ'άλλο φύλλο της μεγάλης πόρτας, ανοίγοντάς τη διάπλατα και στεκόμενη στο κατώφλι του Ναού, σαν το μέρος να της ανήκε δικαιωματικά.

Μια γριά, ντυμένη με μαύρο φόρεμα και σάλι στο κεφάλι, την ατένισε με καταγάλανα μάτια και, μετά, έφυγε. Χάθηκε μες στις σκιές της Νίζβερ και στα ουρλιαχτά του δαιμονικού ανέμου...

...τα ουρλιαχτά που –τώρα το αντιλήφτηκε η Ζιάλα– δεν έφταναν στο εσωτερικό του Ναού της Βιρκάνθα, σαν η θεά να μην άφηνε τα πνεύματα των νεκρών να εισβάλουν στον ιερό της χώρο.

Η Ζιάλα μουρμούρισε μια προσευχή. Θηκάρωσε το σπαθί της και έκλεισε και τα δύο φύλλα της πόρτας.

Αισθανόταν ασφαλής εδώ μέσα. Ασφαλής όπως είχε να αισθανθεί πριν από πολύ καιρό –πριν από την πολιορκία της Έριγκ.

Στράφηκε στο βωμό και τον πλησίασε. Κάθισε πλάι του, στο πάτωμα, κι έφαξε μέσα στο σάκο της, για να βρει κάτι να φάει. Δε βρήκε τίποτα, πέρα από ένα αποξηραμένο σύκο. Αναστέναξε. Αφού αυτό ήταν το μοναδικό φαγητό που της είχε απομείνει....

Το δάγκωσε, τρώγοντάς το αργά. Δεν αισθανόταν καμία διάθεση να βγει στη Νίζβερ, για ν'αγοράσει κάτι άλλο. Καλύτερα έτσι.

Όταν τελείωσε το αποξηραμένο σύκο, η Ζιάλα γονάτισε μπροστά στο βωμό κι ακούμπησε τους αγκώνες της επάνω του. Τα δάχτυλα των χεριών της μπλέχτηκαν αναμεταξύ τους και το μέτωπό της στηρίχτηκε στις ενωμένες της γροθιές. Τα μάτια της έκλεισαν.

Προσπάθησε να καθαρίσει το μυαλό της από κάθε σκέψη, και ν'αφήσει την παρουσία της θεάς να τη γεμίσει. Πράγμα το οποίο βρήκε δύσκολο. Η ψυχή της εξακολουθούσε να είναι μουδιασμένη, και η πόρτα δεν άνοιγε... μια πόρτα που η Ζιάλα, παλιότερα, δεν είχε παρατηρήσει την ύπαρξή της. Μια πόρτα που έδινε πρόσβαση στη θεά, παρότι η Ζιάλα νόμιζε ότι δεν μπορούσε να έρθει σε επαφή με τη Βιρκάνθα. *Ο δρόμος υπήρχε· εγώ ήμουν πολύ ανόητη για να τον δω... Και τώρα που είναι κλειστός, τώρα τον βλέπω· μα δεν μπορώ να τον ακολουθήσω...*

Ορθώθηκε και κοίταξε τα βότανα που είχε μαζέψει μέσα σ'ένα δερμάτινο σακούλι. Αν ήταν να ζητήσει την καθοδήγηση της θεάς, έπρεπε κάπως ν'ανοίξει αυτή την πόρτα. Επέλεξε μερικά ξερά φύλλα και τα έτριψε ανάμεσα στις παλάμες της· έπειτα, πέταξε τη σκόνη τους στις φωτιές των μαγκαλιών. Ένα γλυκό άρωμα απλώθηκε στην κεντρική αίθουσα του Ναού, και μια αραιά ομίχλη γαλανού χρώματος.

Η Ζιάλα ανέπνευσε βαθιά, αφήνοντας το άρωμα να τη μεθύσει.

Από το δερμάτινο σακούλι πήρε δύο φύλλα δάφνης και τα έβαλε στο στόμα της, αρχίζοντας να τα μασά.

«Ω Παντογνώστρια Κυρά Βιρκάνθα, ένα ψήγμα της γνώσης σου ζητώ. Η πιστή σου ακόλουθος,» ξεκίνησε να μουρμουρίζει την Επωδή της Καθοδήγησης. Έλυσε τη ζώνη με το σπαθί της, αφήνοντάς τη να πέσει στο πάτωμα, πλάι στο σάκο της. «Ω των Κεκρυμμένων Ιεροφύλαξ, ικετεύω σε για ένα θραύσμα των Μυστηρίων, γυάλινο κομμάτι του αιθέρα. Η πιστή σου ακόλουθος.» Τράβηξε το ξιφίδιο που ήταν δεμένο στη μία από τις μισοδιαλυμένες της μπότες. Το κεφάλι της το ένιωθε ελαφρύ, το άρωμα πλημμύριζε τα ρουθούνια της, έκανε την αναπνοή της πιο γρήγορη, έκανε το στήθος της να θέλει να σπάσει από την ευωδιά και την ευθυμία. Γέλασε, κι άκουσε το γέλιο της ν'αντηχεί ξανά και ξανά στ'αφτιά της, σα να γυρόφερνε τις κολόνες του Ναού και να χόρευε μαζί με την αραιά ομίχλη.

«Ω του Αγνώστου Οδηγέ, εκλιπαρώ τ'αχνάρια σου να δω στο χώμα. Η πιστή σου ακόλουθος,» συνέχισε την επωδή η Ζιάλα, με φωνή που ακουγόταν παράξενη ακόμα και στην ίδια. Ξάπλωσε, ανάσκελα, επάνω στο βωμό, ο οποίος ήταν αρκετά μεγάλος για να τη χωρά σχετικώς άνετα. «Ω του Νου Φωτοδότρα, η σκέψη μου τη λαμπρότητά σου αποζητεί. Η πιστή σου ακόλουθος.» Έλυσε την τουνίκα της και την έβγαλε, ρίχνοντάς τη στο πάτωμα.

«Τα σκοτάδια των μονοπατιών του ταξιδιού με τα μάτια μου κατακόπτω· το Ξίφος της Σοφίας ο εαυτός μου είναι πορεύομαι πλησίον της Πάνσοφης, και η Πάνσοφη πορεύεται πλησίον εμού –με Οδηγεί!» Ύψωσε το αριστερό της χέρι, ενώ με το δεξί κρατούσε το ξιφίδιο. Ακούμπησε τη λεπίδα οριζόντια επάνω στον καρπό της.

«Ω Παντογνώστρια Κυρά Βιρκάνθα, ένα ψήγμα της γνώσης σου ζητώ. Η πιστή σου ακόλουθος.» Έσυρε το ατσάλι πάνω στο δέρμα της, γνωρίζοντας πως έτσι, επιφανειακά, δεν μπορούσε να κόψει τη βασική της αρτηρία. Αίμα κύλησε στον πήχη της, στον αγκώνα, στον ώμο και στο στήθος της, και στον λίθινο βωμό. «Ω των Κεκρυμμένων Ιεροφύλαξ, ικετεύω σε για ένα θραύσμα των Μυστηρίων, γυάλινο κομμάτι του αιθέρα. Η πιστή σου ακόλουθος.» Έφερε τον σχισμένο της καρπό στο στόμα της, και ήπιε απ'το δικό της αίμα.

Τώρα το κεφάλι της ήταν πολύ ελαφρύ, και η Ζιάλα νόμιζε ότι δεν ήταν πια ξαπλωμένη στο βωμό, αλλά αιωρείτο. Η Βιρκάνθα την είχε πάρει στην αγκαλιά της. Μπορούσε ν'ακούσει ακόμα και το μουρμουρητό της θεάς.

«Ω του Αγνώστου Οδηγέ, εκλιπαρώ τ'αχνάρια σου να δω στο χώμα. Η πιστή σου ακόλουθος,» έψαλλε η Ζιάλα, γελώντας μέσα στην ευθυμία της.

...Η πόρτα έτριζε. Άνοιγε...

«Ω του Νου Φωτοδότρα, η σκέψη μου τη λαμπρότητά σου αποζητεί. Η πιστή σου ακόλουθος. Τα σκοτάδια των μονοπατιών του ταξιδιού με τα μάτια μου κατακόλπω· το Ξίφος της Σοφίας ο εαυτός μου είναι· πορεύομαι πλησίον της Πάνσοφης, και η Πάνσοφη πορεύεται πλησίον εμού –με Οδηγεί!»

Η πόρτα άνοιξε, και ο πόνος πλημμύρισε τη Ζιάλα.

Ουρλιαξε, νιώθοντας το σώμα της να τραντάζεται. Συνέχισε, όμως, να ψάλλει την Επωδή της Καθοδήγησης, σαν αυτή να ήταν το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να τη σώσει.

Κάποιος την πλησίασε, βιαστικά, κι έριξε ένα μαύρο σεντόνι επάνω της, κρύβοντας τα πάντα.

Μονάχα ο πόνος έμεινε, και η ματιά της Ζιάλα στράφηκε προς τα μέσα, προς την ψυχή της, όπου είδε τον εαυτό της να βαδίζει σε μια ατελείωτη ερημιά, ενώ δαιμονικά πνεύματα φτεροκοπούσαν γύρω της, τρυπώντας την με μακριά δόρατα και κάνοντάς την να παραπατά. Το σώμα της είχε γεμίσει τραύματα που αιμορραγούσαν.

Δεν μπορούσε να βλέπει άλλο· προσπάθησε ν'αποστρέψει το βλέμμα της, μα, συγχρόνως, ήξερε ότι έπρεπε να δει... έπρεπε να βρει απάντηση μέσα στην ερημιά.

Αλλά, όχι! δεν το άντεχε άλλο. Κραύγασε, και αναδύθηκε, όπως ο κολυμβητής που φτάνει στην επιφάνεια του νερού.

Πετάει το σεντόνι από πάνω της και κοιτάζει ολόγυρα, την κεντρική αίθουσα του Ναού. Οι φωτιές στα μαγκάλια έχουν γίνει πανύψηλές· φτάνουν ως την οροφή, και μέσα τους ακαθόριστες μορφές φαίνεται να κινούνται.

Μπροστά από τις τέσσερις κολόνες του δωματίου στέκονται τέσσερις άντρες, ντυμένοι στα μαύρα. Τα πρόσωπά τους είναι χλωμά και τα μάτια τους κόκκινα.

—Ποίοι είστε; τους είχε ρωτήσει η Ζιάλα· αλλά δεν είχαν απαντήσει. Στέκονταν μονάχα, ακίνητοι. Την τρομοκρατούσαν.

Ο πόνος δυναμώνει ξανά μέσα της. Η Ζιάλα παραπατά, απομακρυνόμενη απ'τον βωμό, σκυμμένη. Κάτι θέλει να πεταχτεί έξω απ'τα σπλάχνα της.

—Ποιος είσαι; Ποιος είσαι; θα ρωτήσει τον έναν από τους χλωμούς άντρες, κι εκείνος θα λιώσει, σαν κερί, αφήνοντας μονάχα ένα μελανό ράσο πίσω του.

Η Ζιάλα σωριάζεται, και κάποιος την πλησιάζει. Ρίχνει ένα μαύρο σεντόνι επάνω της.

Το βλέμμα της στράφηκε προς τα μέσα, προς την ψυχή της, και είδε τον εαυτό της να βαδίζει σε μια ερημιά. Δαιμονικά πνεύματα φτεροκοπούσαν γύρω της, τρυπώντας την με μακριά, λεπτά δόρατα, τραυματίζοντάς την, κάνοντας το σώμα της να αιμορραγεί από δεκάδες πληγές.

—Βιρκάνθα! Βιρκάνθα! φωνάζει η Ζιάλα.

Ο πόνος δεν περνά, εκείνη όμως πρέπει να περπατήσει: πρέπει να διασχίσει την ερημιά, ως το τέλος· γιατί εκεί, στο άκρο του κόσμου, βρίσκεται αυτό που αναζητά. Δεν ξέρει πώς το γνωρίζει, μα το γνωρίζει.

Δεν πρέπει να αποστρέψει το βλέμμα.

Το ένα βήμα μετά το άλλο, μετά το άλλο, μετά το άλλο, μετά το άλλο...

Θα φτάσει μπροστά σ'ένα χάσμα, και δε θα ξέρει τι να κάνει. Από κάτω της θα βλέπει μονάχα σκοτάδι και θ'ακούει τρεχούμενο νερό. Θα ξέρει ότι εκεί βρίσκεται η λύτρωση, αλλά δε θα ξέρει πώς να κατεβεί...

Όλες οι απαντήσεις δεν είναι περίπλοκες. Όταν δεν έχεις το κλειδί, σπάξεις την κλειδωνιά. Όταν δεν μπορείς να λύσεις τον κόμπο, κόβεις το σχοινί. Όταν δεν έχεις τη σκάλα, πηδάς.

Η Ζιάλα πήδησε στο κενό.

Το σκοτάδι την τυλίγει.

Τα πνεύματα δεν την έχουν προλάβει.

Το σώμα της αιμορραγούσε· τα μάτια της έβλεπαν σταγόνες από το αίμα της να αιωρούνται μέσα στο απόλυτο μαύρο που την περιστοιχίζει.

Ο ήχος του νερού πλησιάζει.

Η Ζιάλα βούτηξε—

—η Ζιάλα ουρλιάζει. Τα πάντα καίνε γύρω της. Αναρωτιέται αν έπε-
σε σε φλόγες...

Ουρλιάζει ουρλιάζει ουρλιάζει ουρλιάζει ουρλιάζει ουρλιάζει ουρ-
λιάζει ουρλιάζει ουρλιάζει ουρλιάζει ουρλιάζει ουρλιάζει—

Και σταματά.

Η φωτιά είχε γίνει πάγος. Την είχε παραλύσει. Το στόμα της ήταν
ανοιχτό. Έτρεμε.

Η καρδιά της. Σε αργή κίνηση. Αντηχεί, δυνατά. Παντού. Τραντάζει
το σύμπαν.

Η θερμότητα επιστρέφει, σταδιακά.

Η Ζιάλα κολύμπησε μέσα στο νερό, νιώθοντας ένα βάρος να έχει
φύγει από πάνω της. Έφτασε στην όχθη του ποταμού και βγήκε.

Βλέπει τον εαυτό της από ψηλά. Το σώμα της είναι γεμάτο ουλές,
αλλά δεν αιμορραγεί πια.

Πετά το μαύρο σεντόνι από πάνω της.

Η Ζιάλα άνοιξε τα μάτια, και είδε τον χώρο πλημμυρισμένο στη γα-
λανή ομίχλη. Ακόμα αισθανόταν ότι αιωρείτο. Ακόμα τα χείλη της
ψιθύριζαν την Ελωδό της Καθοδήγησης, η οποία έπρεπε να ειπωθεί
τρεις φορές επί τρεις φορές. Τώρα, η Ζιάλα βρισκόταν στην τρίτη
φορά... και αναζήτησε την απάντηση στο πρόβλημα του Κάφελ: πώς
μπορώ να τον πάρω απ'τον έλεγχο του Άνκαραζ;

Χάθηκε μέσα στη γαλανή ομίχλη, και, βαδίζοντας προσεκτικά,
προχώρησε. Είδε έναν άντρα που έριχνε τρεις σκιές, σαν τρία φεγ-
γάρια να τον φωτίζαν από διαφορετικά σημεία. Η πρώτη σκιά ήταν
κυανόχρωμη και αρματωμένη, η δεύτερη μαύρη με μεγάλο ξίφος και
μάτια πορφυρά, η τρίτη μονόχειρη και καταπονημένη.

Η τρίτη σκιά ήταν που ενδιέφερε τη Ζιάλα. Η τρίτη, που βρισκόταν
ανάμεσα στις άλλες δύο.

—Πάνσοφη Βιρκάνθα, μурμουούρισε. Δείξε μου τι πρέπει να κάνω...

Ζύγωσε τον άντρα με τις τρεις σκιές. Άρχισε να κάνει κύκλο γύρω
του.

Πρώτα, συνάντησε τη μαύρη, σπαθοφόρο σκιά, την οποία δημι-
ουργούσε ένα φως πορφυρό σαν το αίμα. Τα κόκκινα μάτια της
σκιάς ατένισαν τη Ζιάλα με μίσος και μάνητα, και το σπαθί της κινή-

θηκε, για να τη χτυπήσει. Εκείνη, όμως, απομακρύνθηκε γρήγορα. Αισθάνθηκε τον αέρα της λεπίδας, καθώς περνούσε κοντά απ'το λαιμό της· τον αισθάνθηκε να την καίει. Πίσω της, ένα γρύλισμα αντήχησε.

Συνάντησε την επόμενη σκιά, τη μονόχειρη, η οποία δημιουργείται από ένα αργυρό φως. Την πλησίασε, και φίλησε τα χείλη του Κάφελ.

— Έλα μαζί μου, του είπε.

— Όχι, αποκρίθηκε εκείνος. Φύγε, Ζιάλα· είναι επικίνδυνα εδώ. Το μέρος ετούτο δεν είναι για σένα.

Έτσι, η Ζιάλα προχώρησε στην τελευταία σκιά: την κυανόχρωμη κι αρματωμένη, η οποία δημιουργείται από ένα μαύρο φως. Η λογική της δεν μπορούσε να το δεχτεί: δεν είναι δυνατόν μια σκιά να δημιουργείται από μαύρο φως! Όμως τι νόημα είχε η λογική εδώ πέρα;

Η κυανόχρωμη σκιά προσπάθησε να την αρπάξει απ'τα μαλλιά και να την πνίξει. Εκείνη απέφυγε τα χέρια της, συνεχίζοντας να κάνει το γύρο του άντρα με τις τρεις σκιές.

Και βρέθηκε πίσω του, έτσι που τώρα δεν μπορούσε να δει τη μονόχειρη σκιά, αν και μπορούσε να δει την κυανόχρωμη και τη μαύρη με τα πορφυρά μάτια να ξεπροβάλλουν από τα δεξιά και τ'αριστερά του άντρα. Καμία από τις δύο, όμως, δεν προσπαθούσε να χτυπήσει ή να αρπάξει τη Ζιάλα· μάλιστα, έμοιαζαν να μην αντιλαμβάνονται την παρουσία της.

Όσο βρισκόταν πίσω από τη μονόχειρη σκιά, οι άλλες δεν την καταλάβαιναν...

Πλησίασε τον άντρα, κι εκείνος στράφηκε στο μέρος της. Το πρόσωπό του ήταν το πρόσωπο του Κάφελ. Χαμογέλασε και την αγκάλιασε, σφιχτά, φιλώντας το λαιμό της και ψιθυρίζοντάς της στ'αφτί: — Ζιάλα, βοήθησέ με. Βοήθησέ με. Δεν ξέρω τι κάνω.

Εκείνη μπορούσε ν'ακούσει τον ποταμό δίπλα τους, το νερό να τρέχει ορμητικά...

Βλεφάρισε, και είδε τη γαλανή ομίχλη να διαλύεται, ενώ η γλυκιά οσμή έμοιαζε να έχει χάσει τη δύναμή της.

Πήρε καθιστή θέση επάνω στο βωμό, κι έβγαλε τα φύλλα δάφνης απ'το στόμα της. Παρατήρησε ότι το χέρι της είχε πάψει να αιμορραγεί. Το ξιφίδιό της ήταν ριγμένο στο πάτωμα, αν και δε θυμόταν να το έχει ρίξει.

Κατέβηκε απ' το βωμό και άρχισε να γδύνεται.
Ήξερε πού έπρεπε να πάει.

Μια σκοτεινή φιγούρα στεκόταν στην όχθη του ποταμού, μέσα στη νύχτα. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα αργυρό ξίφος, που έμοιαζε προέκταση του χεριού της. Ο άνεμος βούιζε γύρω της, και η φιγούρα μουρμούριζε λόγια που δεν μπορούσαν ν' ακουστούν καθαρά.

Η Ζιάλα, τουλάχιστον, δεν μπορούσε να τ' ακούσει, καθώς πλησίαζε, τυλιγμένη στην κάπα της. «Κάφελ;...» είπε.

Ο άντρας γύρισε και την κοίταξε· σκιές πάλλονταν στο πρόσωπό του. Τρεις σκιές.

Πρέπει να σταθώ πίσω από τη σκιά του Κάφελ... Αλλά, στα οράματα, το φαίνεσθαι δεν ταυτίζεται με το είναι. Ο Άνκαραζ και το άλλο πνεύμα, η κυανόχρωμη σκιά, ενοικούν στο σώμα του Κάφελ. Το σώμα του, όμως, εξακολουθεί να είναι δικό του, και με ξέρει...

Η Ζιάλα ζύγωσε, αφήνοντας την κάπα της να γλιστρήσει και να πέσει στα χόρτα της όχθης. Ήταν το μοναδικό ρούχο που φορούσε.

Το σώμα του με ξέρει...

Είδε τις σκιές να πάλλονται εντονότερα στο πρόσωπο του άντρα, και μία απ' αυτές να σταθεροποιείται, να σπρώχνει πίσω τις άλλες.

Δε θα έχω δεύτερη ευκαιρία. Η Ζιάλα πήγε κοντά του. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του. Πίεσε τα χείλη της πάνω στα χείλη του. Συνέθλιψε τα στήθη της πάνω στο στήθος του. Πέρασε τη δεξιά της κνήμη πίσω απ' την αριστερή του κνήμη. Ενώ, συγχρόνως, φοβόταν πως, αν ο Άνκαραζ ή το άλλο πνεύμα υπερίσχυε, θα τη σκότωναν.

Όμως είχε εμπιστοσύνη στον Κάφελ, και στη Βιρκάνθα. Νόμιζε ότι είχε ερμηνεύσει σωστά το όραμά της.

Τα χείλη του ανταποκρίθηκαν, τα χέρια του χάιδεψαν την πλάτη και τους μηρούς της. Και τα δύο του χέρια. Πού είχε πάει το αργυρό ξίφος; αναρωτήθηκε η Ζιάλα, προτού κυλιστούν στα χόρτα της όχθης και όλα τα ερωτηματικά σβηστούν από το μυαλό της.

Κεφάλαιο 28

Προδότης

Οι έρευνες της Λερβάρης δεν πήγαιναν καθόλου, μα καθόλου, καλά. Δεν είχε καταφέρει να μάθει το παραμικρό σχετικά με το ποιοι μέσα απ'το παλάτι μπορεί να ήταν σύνδεσμοι του Σάβελαν. Έφταιγε, σίγουρα, το γεγονός ότι τώρα όλοι οι υπηρέτες την έβλεπαν ως «η προσωπική υπηρέτρια/κατάσκοπος του Στρατηγού Άσθαν, η οποία έχει βοηθήσει στην απαγωγή των παιδιών της Αρχόντισσας». Αλλιώς, θα ήταν πιο ανοιχτοί μαζί της· ορισμένοι, τουλάχιστον, απ'αυτούς.

Αλλά και ο Φάνμαρ, βέβαια, δεν τα πήγαινε καλύτερα. Η Λερβάρη τον είχε δει πριν από λίγο, και της είχε πει ότι δεν είχε κάνει καμία πρόοδο. *Ούτε αυτόν πρέπει να τον εμπιστεύονται*, σκεφτόταν η κοπέλα, καθώς βάδιζε προς το δωμάτιο του Στρατηγού Άσθαν. *Εκείνο το τσουλί, η Ταρλίτα, πρέπει να έχει διαδώσει ένα σωρό κακίες· κι επιπλέον, αρκετοί είδαν τον Φάνμαρ να συμμετέχει στην απαγωγή των παιδιών. Ίσως όχι τόσο πολλοί όσοι εμένα (η Λερβάρη πήγαινε, συχνά-πυκνά, στους κοιτώνες των στρατιωτών, για να κάνει παρέα στην κόρη της Αρχόντισσας και για να βλέπει πώς τα πήγαινε ο γιος της), αλλά κάμποσοι τον είδαν κι αυτόν.*

Έτσι, βρισκόταν σε αδιέξοδο. Δεν μπορείς να πάρεις πληροφορίες όταν κανείς δε σε εμπιστεύεται, σωστά; Εκτός, ίσως, αν είσαι ο Σάρναλ... ο οποίος είχε χαθεί, και κανείς ακόμα δεν είχε μάθει νέα του. Ήταν αιχμάλωτος, όπως είχε πει ο Σάβελαν στον Άσθαν; Ήταν νεκρός; Του είχε συμβεί τίποτ'άλλο;

Η Λερβάρη φοβόταν ότι κάτι πήγαινε πολύ στραβά. Κάτι που δεν μπορούσε ν'αντιληφτεί, αλλά βρισκόταν κάτω απ'τη μύτη της.

«Για πού τόβαλες;»

Η Λερβάρη αναπήδησε, τρομαγμένη, καθώς ο Αρχιυπηρέτης Χάσνελ –αυτός ο τρισάθλιος, ελεεινός κωλόγερος– πεταγόταν από τα δεξιά της, σα φάντασμα, αρπάζοντάς την απ'τον αγκώνα. Εκείνη τραβήχτηκε, για να του ξεφύγει, αλλά ο άντρας έσφιξε τα δάχτυλά του επάνω της, πονώντας την.

«Σε ρώτησα πού πηγαίνεις!»

«Στο δωμάτιο του Στρατηγού πηγαίνω,» γρύλισε η Λερβάρη. «Άφησέ με! Ο Στρατηγός θα το μάθει αυτό!»

«Έλα λίγο μαζί μου, που σε θέλω,» πρόσταξε ο Αρχιυπηρέτης, τραβώντας την.

Η Λερβάρη αντιστάθηκε. Ήταν γνωστό πως ο Χάσνελ στρίμωχνε τις νεαρές υπηρέτριες του παλατιού. Εκείνη, ωστόσο, μέχρι στιγμής, δεν την είχε ποτέ ενοχλήσει, γιατί φοβόταν την οργή του Άσθαν, που ήταν Αντιπρόσωπος της Βασίλισσας. Τι είχε αλλάξει τώρα; Τι τον είχε πιάσει;

«Έχω δουλειά,» είπε η Λερβάρη. «Άφησέ με γιατί θάχεις κακά ξεμπερδέματα!»

«Κάτι κοπελιές χρειάζονται βοήθεια στην αυλή. Έγινε ένα ατύχημα. Κλείσε το αυθαδικο στόμα σου κι έλα.» Επέμενε να την τραβά τα πόδια της σέρνονταν τώρα πάνω στο πέτρινο πάτωμα.

«Όχι!» Τον χαστούκισε, με το ελεύθερό της χέρι, και τον κλότσησε, ξεφεύγοντας από τη λαβή του και τρέχοντας προς το δωμάτιο του Άσθαν. *Τον πανάθλιο! Τον ελεεινό! Το παλιοτόμαρο!*

Η Λερβάρη έφτασε λαχανιασμένη μπροστά απ'την πόρτα και την άνοιξε, μπαινοντας φουριόζα. «Άσθαν, αυτό το καθίκι! Ο Χάσνελ! Ο κωλόγερ—!»

Σταμάτησε απότομα τα λόγια της, γιατί ο άντρας που στεκόταν μπροστά από το γραφείο και που στράφηκε να την κοιτάξει δεν ήταν ο Στρατηγός. *Ήταν ο Σάβελαν!*

Η Λερβάρη αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται. Αναρωτήθηκε αν έβλεπε παραισθήσεις. Πισωπάτησε, τρέμοντας. Τι έκανε αυτός εδώ μέσα; Πώς είχε μπει;

Γύρισε να φύγει—

—κι έπεσε στα χέρια του Χάσνελ, ο οποίος την είχε ακολουθήσει. Μια οργισμένη γυαλάδα φώτιζε τα μάτια του Αρχιυπηρέτη και τα δόντια του ήταν σφιγμένα, σαν λυσσασμένου σκύλου.

Η Λερβάρη τον απώθησε και πετάχτηκε μακριά του, πάλι μέσα στο δωμάτιο.

Ήταν έτοιμη να ουρλιάξει, όταν ο Σάβελαν τής έκλεισε το στόμα, με το δεξί του χέρι, και, συγχρόνως, την έσπρωξε όπισθεν, ρίχνοντάς την, ανάσκελα, πάνω στο κρεβάτι και κρατώντας την εκεί. Η Λερβά-

ρη κλοτσούσε τον αέρα, ξέφρενα –το παπούτσι του αριστερού της ποδιού έφυγε–, και χτυπούσε το κεφάλι και τους ώμους του Σάβε-
λαν. Όμως δεν κατάφερνε να αποτινάξει τον κατάσκοπο, ο οποίος
έμοιαζε να μπορεί να την ακινητοποιήσει με το ένα του χέρι δεμένο
πίσω απ'την πλάτη.

Εξακολουθώντας να έχει την παλάμη του πιεσμένη στο στόμα της,
ο Σάβελαν έχωσε τα δύο δάχτυλά του στα ρουθούνια της. «Έτσι και
σπρώξω, μικρή σκυλίτσα,» είπε, «θα πονέσεις πολύ. Αλλά δε θα το
κάνω... αν πάψεις να σφαδάζεις σα γουρούνι πριν το σφάξουν.»

Η Λερβάρη υπάκουσε, σταματώντας να χτυπιέται. Ούτως ή άλλως,
δεν έμοιαζε να έχει πολύ νόημα. Δεν μπορούσε να του ξεφύγει.

«Όχι πως σκοπεύουμε να σε σφάξουμε, φυσικά,» συνέχισε ο Σάβε-
λαν. «Όχι ακόμα, τουλάχιστον.» Γέλασε. Ο μπάσταρδος το διασκε-
δαζε!

«Κύριε Χάσνελ,» είπε, δίχως να κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

*Α, τον τρισάθλιο κωλόγερο! σκέφτηκε η Λερβάρη. Ήταν από την
αρχή μαζί του. Γιαντό δεν ήθελε να μ'αφήσει νάρθω στο δωμάτιο, το
γομάρι!*

«Φέρε μου σκoinί, για να δέσω τη συμπαθητική μας φίλη,» πρόστα-
ξε ο Σάβελαν.

Ο Χάσνελ έφυγε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα.

Ο Σάβελαν άφησε τη Λερβάρη. «Μην προσπαθήσεις να φωνάξεις ή
να φύγεις,» της είπε. «Μπορεί να μη θέλω να σε σκοτώσω, αλλά δε
θα διστάσω κιόλας.» Πλησίασε το γραφείο και συνέχισε τη δουλειά
του εκεί: δηλαδή, να βάζει τα νεκρομαντικά του σύνεργα σ'έναν σά-
κο.

Γι'αυτά επέστρεψε; απόρησε η Λερβάρη, καθώς ανασηκωνόταν
πάνω στο κρεβάτι. *Τόσο σημαντικά είναι;*

Ο Σάβελαν έκλεισε το σάκο και τον έριξε στον ώμο του.

*Θεοί μου, σκέφτηκε η Λερβάρη, δεν μπορώ να τον αφήσω να
μ'απαγάγει. Θα με χρησιμοποιήσει για να εκβιάσει τον Άσθαν. Πώς
να του ξεφύγω, όμως;* Το βλέμμα της πήγε στην πόρτα.

«Ακούω κακές σκέψεις να περνάνε απ'το μυαλό σου,» είπε ο Σάβε-
λαν.

Η Λερβάρη τον ατένισε. «Ο Στρατηγός δε θα παραδώσει τα παιδιά στην Αρχόντισσα για εμένα. Η Έλμας είναι πολύ σημαντική πόλη.»

«Το ξέρω, και το ένα και το άλλο. Ωστόσο, κάπου θα μου φανείς χρήσιμη,» χαμογέλασε· «είμαι σίγουρος.»

«Θα με κλειδώσεις κι εμένα στα μπουντρούμια του Ναού;»

Ο Σάβελαν συνέχισε να χαμογελά. «Όχι, δε συμφέρει. Ούτε ο Σάρναλ βρίσκεται εκεί, ξέρεις...»

«Το είχαμε καταλάβει απ'την αρχή ότι δεν κρύβεσαι στο Ναό,» είπε η Λερβάρη. «Τόσο εύκολα νόμιζες ότι θα παραπλανήσεις τον Στρα-;»

Το γέλιο του Σάβελαν τη διέκοψε.

Η πόρτα χτύπησε, και η φωνή του Χάσνελ ακούστηκε: «Άρχοντά μου;»

«Πέρασε, αγαπητέ.»

Ο Αρχιπληρέτης μπήκε, δίνοντας μια μικρή κουλούρα σχοινί στον Σάβελαν.

«Δε θα σε χρειαστώ άλλο,» του είπε εκείνος· «μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Χάσνελ έκλινε το κεφάλι κι έφυγε.

«Τι καλός άνθρωπος,» μειδίασε ο Σάβελαν.

«Είσαι χαρούμενος τύπος, τελικά,» παρατήρησε η Λερβάρη.

«Ω ναι,» αποκρίθηκε το Αφτί, πλησιάζοντας. «Γιατί να μην είμαι;»

Την άρπαξε απ'το μπράτσο και τη γύρισε μπρούμυτα επάνω στο κρεβάτι. Έφερε τα χέρια της πίσω απ'την πλάτη κι άρχισε να τα δένει. «Αυτός ο κόσμος είναι αστείος, δε νομίζεις;»

«Εγώ τον βρίσκω μάλλον καταθλιπτικό, ειδικά όταν κάποιος με δένει κι ετοιμάζεται να με πάει εκεί όπου είναι κι ο Σάρναλ...»

«Αν ήθελα να σε στείλω εκεί όπου είναι ο Σάρναλ,» είπε ο Σάβελαν, σφίγγοντας το σχοινί γύρω απ'τους καρπούς της και τελειώνοντας με το δέσιμο, «θα έμπηγα ένα μαχαίρι στο λαιμό σου.»

«Θες να πεις ότι είναι νεκρός;»

«Εσύ τι λες;» Την τράβηξε απ'τον αγκώνα, αναγκάζοντάς τη να σηκωθεί και να σταθεί στα πόδια της.

«Μα, ο Σάρναλ ήρθε στο Ναό, για να τον ερευνήσει. Οπότε, αν εσύ δεν κρυβόσουν στο Ναό—»

«Ποιος σου είπε ότι δεν κρυβόμουν στο Ναό;» Ο Σάβελαν την παρέσυρε στο ένα παράθυρο του δωματίου και το άνοιξε.

«Στο Ναό κρύβεσαι;»

«Και όχι μόνο.»

«Μα, τότε, γιατί είπες στο Στρατηγ-;»

«Για να τον κάνω να πιστέψει ότι δεν κρύβομαι εκεί –πράγμα το οποίο φαίνεται να κατάφερα. Τώρα, σκάσε· πρέπει να φανώ προσεκτικός εδώ. Ανέβα στο περβάζι.»

«Τι;»

«Ανέβα στο περβάζι.»

Η Λερβάρη ξεροκατάπιε. Δεν της άρεσαν τα ύψη. Ζαλιζόταν. Αλλά υπάκουσε. Σήκωσε το ένα πόδι και πάτησε στο περβάζι. Ύστερα, σήκωσε και το άλλο και πάτησε και μ'αυτό. Τα γόνατά της άρχισαν, ξαφνικά, να τρέμουν ασταμάτητα, καθώς από κάτω της μπορούσε να δει πέτρινα μπαλκόνια, πυργίσκους, και διάφορες προεξοχές και εσοχές στους τοίχους του παλατιού. Το γεγονός ότι τα χέρια της ήταν δεμένα πίσω απ'την πλάτη αύξανε τον πανικό της.

«Μη με κάνεις να πηδήξω...» τραύλισε.

«Μην είσαι ανόητη.» Ο Σάβελαν είχε ήδη βρεθεί πλάι της, τυλίγοντας το δεξί του χέρι, δυνατά, γύρω απ'τη μέση της. «Ποιος θα ήθελε να πηδήξει απο δώ πάνω; Μόνο κανένας αυτοκτονικός. Και αυτοκτονικός δεν είμαι. Είμαι χαρούμενος άνθρωπος.»

Έσφιξε δυνατότερα τη μέση της, κολλώντας την επάνω του, σαν να ήταν εραστές, και το βλέμμα του επικεντρώθηκε πέρα, στα χτίρια της Έλμας, βόρεια της Οδού Γεφυρών. Η Λερβάρη νόμιζε ότι μπορούσε να καταλάβει ποιο οικοδόμημα κοιτούσε το Αφτί.

Ύστερα, αισθάνθηκε το έδαφος να γλιστρά από κάτω της, λες και ήταν χαλί που κάποιος θεός το είχε απότομα τραβήξει.

Ο κόσμος ολόκληρος διαλύθηκε σε μυριάδες θραύσματα, και ένα χρώμα επικράτησε παντού: ένα χρώμα που η Λερβάρη δεν μπορούσε να κατονομάσει.

...Και το χρώμα κράτησε για μια αιωνιότητα...

Ο κόσμος ανασχηματίστηκε γύρω απ'τη Λερβάρη, και τώρα η κοπέλα είδε ότι δεν βρισκόταν πλέον στο περβάζι του παραθύρου, αλλά επάνω σε μια κεραμιδένια οροφή. Ένας μαύρος γάτος την κοίτα-

ζε, με μεγάλα, πράσινα μάτια. Η ουρά του ήταν ορθωμένη, σαν το ζώο να είχε υποστεί κάποιο δυνατό σοκ.

Η Λερβάρη αισθάνθηκε να ζαλίζεται. Το κεφάλι της γύριζε.

Ο Σάβελαν την κράτησε γερά. «Είσαι 'ντάξει;»

«...Ναι,» ανέπνευσε εκείνη. «Ναι.»

Ο γάτος έγινε καπνός, πηδώντας σε μια άλλη οροφή.

Ο Σάβελαν οδήγησε τη Λερβάρη πάνω στα κεραμίδια, μέχρι που έφτασαν σ'ένα σχετικά χαμηλό σημείο. «Εδώ πηδάμε,» της είπε, και πήδησε, εξακολουθώντας να την κρατά απ'τη μέση.

Τα πόδια της χτύπησαν επώδυνα στο πλακόστρωτο σοκάκι, ειδικά αυτό που δε φορούσε παπούτσι.

Ο Σάβελαν άρχισε πάλι να την οδηγεί, αλλά τώρα χωρίς να της σφίγγει τη μέση. Είχε βάλει το χέρι του στους ώμους της, καλύπτοντας την πλάτη της (και τα δεμένα της χέρια) με την κάπα του. Βάδιζαν με ξέγνοιαστο ρυθμό μέσα στους δρόμους της Έλμας, ακριβώς όπως θα βάδιζε ένα ζευγάρι που έκανε βόλτα.

«Ο Στρατηγός θα σε βρει στο τέλος,» είπε η Λερβάρη, «και θα σε σκοτώσει. Ο Τύραννος είναι χαμένος· δεν μπορεί να ξαναπάρει το θρόνο του.»

«Κάνεις λάθος,» της αποκρίθηκε ο Σάβελαν. «Ο Βασιληάς Σάρναλ θα τα καταφέρει. Ο Μαύρος Πρίγκιπας σας δεν είναι τόσο δυνατός όσο νομίζετε.»

Έφτασαν σε κάτι αποβάθρες, στη βορειοδυτική μεριά του ανατολικού τμήματος της Έλμας, και ο Σάβελαν πέρασε τη Λερβάρη δίπλα από ένα αρκετά μεγάλο εστιατόριο, οδηγώντας την προς μια ξύλινη προβλήτα, κοντά στην οποία δε φαινόταν κανείς και μονάχα μια βάρκα υπήρχε, δεμένη σε μια χοντρή δέστρα.

«Πού με πηγαίνεις;»

«Σ'ένα μέρος,» απάντησε ο Σάβελαν, ξανατυλίγοντας το χέρι του γύρω απ'τη μέση της και κρατώντας την σφιχτά κοντά του, καθώς βάδιζαν προς την άκρη της προβλήτας.

«Θα... θα κάνεις πάλι εκείνο που έκανες πριν;» Η Λερβάρη μπορούσε να αισθανθεί το σώμα του άντρα να τοιτώνεται δίπλα της.

«Ναι. *Τηλεμεταφορά* ονομάζεται.»

«Ξέρω πώς ονομάζεται!»

«Αλήθεια;» έκανε, ειρωνικά, ο Σάβελαν. «Ποιος σ'το είπε; Ο Στρατηγός σου;»

«Ο Σάρναλ το είπε.»

Ο Σάβελαν δεν απάντησε, και η Λερβάρη τον είδε να κοιτά έντονα τη Σιθ-Έλμας, η οποία φαινόταν καθαρά από την προβλήτα, πνιγμένη στα οικοδομήματα που το ένα ήταν χτισμένο πάνω στ'άλλο.

Το Αφτί έσφιξε δυνατά τη μέση της.

Η Λερβάρη έκλεισε τα μάτια... και αισθάνθηκε το έδαφος να γλιστρά και να εξαφανίζεται.

Κράτησε την αναπνοή της. (Ή, μήπως, δεν ανέπνεε καθόλου τώρα;)

Τα πόδια της πάτησαν πάλι σε κάτι στέρεο. Τα μάτια της άνοιξαν και, κοιτάζοντας, διαπίστωσε ότι δεν βρισκόταν στη Σιθ-Έλμας. Βρισκόταν σ'ένα άλλο, πολύ, πολύ μικρότερο νησάκι, βόρειά της. Ένα νησάκι ξερό, αν εξαιρούσε κανείς δύο δέντρα που μοιάζανε με καμπούρηδες γέρους. Ανάμεσα στα δέντρα ήταν χτισμένο ένα πέτρινο σπίτι.

Ένα γρύλισμα ακούστηκε, κι ένας μεγάλος, κοκκινοτρίχης σκύλος πλησίασε, με μεγάλα πηδήματα. Τα δόντια του ήταν σφιγμένα, και πηχτό σάλιο έτρεχε από τα χείλη του. Τα ρουθούνια του διαστέλλονταν και συστέλλονταν, γεμάτα τρίχες. Τ'αφτιά του ήταν μικρά και πεταχτά, σχεδόν γατίσια. Τα μάτια του σπινθηροβολούσαν. Κοίταζε τη Λερβάρη σαν πρόγευμα.

Ο Σάβελαν χάιδεψε το κεφάλι του σκύλου, κι εκείνος φάνηκε να ηρεμεί. «Να σου γνωρίσω τον Φλογότριχο,» είπε, μειδιώντας. «Είναι εξαιρετος φύλακας.»

Η Λερβάρη ξεροκατάπιε. «Ναι...» αποκρίθηκε, «αξιολάπητος.»

Ο Σάβελαν γέλασε. «Πάμε μέσα.» Τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του κι έκοψε τα δεσμά της. Ύστερα, βάδισε προς το μοναδικό σπίτι του μικρού νησιού.

Η Λερβάρη τον ακολούθησε· δεν είχε και πουθενά αλλού να πάει. Το μέρος ήταν η καλύτερη φυλακή, καθώς απείχε τουλάχιστον εκατόν-πενήντα μέτρα από την ανατολική ή τη δυτική όχθη του ποταμού Λάηνηλ. Και η Λερβάρη, έτσι κι αλλιώς, δεν ήξερε να κολυμπά.

Το εσωτερικό του σπιτιού ήταν πέτρινο, όπως και το εξωτερικό. Υπήρχε τζάκι σε μια γωνία, καθώς κι ένα κοντό, ξύλινο τραπέζι

(μ'έξιςον κοντές, ξύλινες καρέκλες) στο κέντρο. Στη δεξιά μεριά ήταν ένα γραφείο και μερικά ράφια γεμάτα βιβλία και περγαμηνές. Πίσω τους, η Λερβάρη διέκρινε μια πόρτα.

Ο Σάβελαν άνοιξε μια καταπακτή, στο βάθος του δωματίου. «Κατέβα,» είπε.

«Είναι ανάγκη; Η υγρασία και το σκοτάδι στα υπόγεια με... με κάνουν να αισθάνομαι χάλια.»

«Σκάσε και κατέβα,» είπε ο Σάβελαν, σταθερά.

Η Λερβάρη πλησίασε την καταπακτή και είδε ότι μέσα φαινόταν μονάχα σκοτάδι. «Είναι σκοτεινά... δεν ανάβουμε καμια λάμπα;»

«Κατέβα.»

Πήρε μια βαθιά ανάσα κι άρχισε να κατεβαίνει, ένα-ένα, τα ξύλινα σκαλοπάτια, που έτριζαν κάτω απ'τα πόδια της. «Δεν πιστεύω νάχει κάνα θηρίο εδώ μέσα, ε;» είπε, νευρικά, έχοντας τα χέρια της απλωμένα, για να μη χτυπήσει πουθενά.

Όταν τα σκαλοπάτια τελείωσαν, έστρεψε το βλέμμα επάνω, στην καταπακτή, αλλά δεν είδε τον Σάβελαν. «Πού είσαι;» του φώναξε. «Θα μ'αφήσεις εδώ κάτω χωρίς φως;»

Το Αφτί παρουσιάστηκε, κρατώντας μια λάμπα, και κατέβηκε τα σκαλοπάτια, φωτίζοντας. «Μιλάς πολύ, το ξέρεις;»

Η Λερβάρη κοίταξε το υπόγειο όπου είχε βρεθεί. Ήταν σχετικά μικρό και σκαμμένο μέσα στο βράχο, χωρίς να είναι στρωμένο με πλάκες. Κιβώτια και βαρέλια ήταν στοιβαγμένα σε μια του γωνία, αλλά όχι πολλά. Σ'έναν τοίχο, υπήρχε ένα άνοιγμα και μια καγκελόπορτα, σιδερένια και ανοιχτή. Η Λερβάρη ρίγησε. *Εκεί σκοπεύει να με βάλει;*

«Μπες μέσα,» την πρόσταξε ο Σάβελαν.

Όχι, γαμώ τα Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ! «Μη με βάλεις εκεί· δε θα πάω πουθενά, το υπόσχομαι!»

«Μπες μέσα,» επανέλαβε ο Σάβελαν, υπομονετικά.

«Θα μείνω επάνω, δε θα πάω πουθενά, πού να πάω;»

«Μπες μέσα.»

Η Λερβάρη, που είχε πανικοβληθεί πλέον, προσπάθησε να τον σπρώξει και να τρέξει πάνω στη σκάλα, να φύγει από εδώ, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Καλύτερα να βουτούσε στον ποταμό και να πνι-

γόταν, παρά το Αφτί να την κλείδωνε σε τούτο το καταραμένο υπόγειο!

Ο Σάβελαν τη χαστούκισε, σωριάζοντάς την στο τραχύ πάτωμα. «Μπες μέσα. Τώρα!»

Η Λερβάρη σηκώθηκε, τρέμοντας και ψηλαφίζοντας τη δεξιά μεριά του χείλους της, που αιμορραγούσε. Δεν μπορούσε να ξεγελάσει τον Σάβελαν, ούτε να τον αντιμετωπίσει. Δεν μπορούσε να δραπετεύσει έτσι· και ίσως να μην μπορούσε να δραπετεύσει γενικά.

Παραπατώντας, έσκυψε και μπήκε στο στενό, πέτρινο κελί, ενώ φανταζόταν τον εαυτό της να σαπίζει εδώ μέσα. Νόμιζε ότι τα πάντα θα σκοτεινιάζαν γύρω της και θα λιποθυμούσε. Όμως δε λιποθύμησε, πράγμα που ίσως να ήταν χειρότερο.

Ο Σάβελαν έκλεισε το κιγκλίδωμα του κελιού της και το κλείδωσε.

«Άσε μου το φως,» του είπε η Λερβάρη. «Άσε μου το φως.»

Το Αφτί ακούμπησε τη λάμπα στο πάτωμα και έφυγε. Σε λίγο, η Λερβάρη άκουσε την καταπακτή να πέφτει. Κάθισε στο τραχύ, πέτρινο πάτωμα, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'τα γόνατά της και κοιτάζοντας τη φλόγα αντίκρου της. Όταν έσβηνε, αναρωτήθηκε, θα ερχόταν το Αφτί για να την ξανανάψει; *Ή θα μ'αφήσει στο απόλυτο σκοτάδι;* Αυτή η σκέψη την τρομοκρατούσε περισσότερο από τον περιορισμένο χώρο στον οποίο ήταν φυλακισμένη.

Όταν ο Άσθαν επέστρεψε, το μεσημέρι, από την περιπολία του, διαπίστωσε ότι κάτι έλειπε από το γραφείο στο δωμάτιό του: τα νεκρομαντικά σύνεργα του Σάβελαν. Ούτε το βιβλίο *«Περί της Φύσεως των Νεκρών»* ήταν εδώ, ούτε τα χαρτιά με τα μυστικιστικά διαγράμματα, ούτε τα γυάλινα στερεά.

Ποιος τα πήρε; Η Λερβάρη;

Έψαξε τριγύρω, μήπως η υπηρέτρια τα είχε μεταφέρει κάπου αλλού, μα πουθενά δεν τα βρήκε. Κι επίσης, κάτι άλλο τον παραξένεψε: Συνήθως, όταν επέστρεφε το μεσημέρι, η Λερβάρη είχε το φαγητό έτοιμο· τώρα, όμως, ο Άσθαν δεν έβλεπε τίποτα.

Αισθάνθηκε τις τρίχες των χεριών του να ορθώνονται. Κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ...

Κοίταξε προσεκτικά το δωμάτιο, και κάτω απ'το κρεβάτι παρατήρησε ότι υπήρχε ένα παπούτσι. Έσκυψε και το σήκωσε. Ήταν της Λερβάρης. Αλλά η Λερβάρη ποτέ δεν πετούσε τα υποδήματά της έτσι... Ο Άσθαν έψαξε για το άλλο παπούτσι, μα δεν το βρήκε.

Άρχισε να αισθάνεται ολοένα και πιο βέβαιος ότι κάτι κακό είχε συμβεί. Όχι πάλι, σκέφτηκε, όχι πάλι. Πρώτα ο Σάρναλ, και τώρα... η Λερβάρη;

Έφυγε απ'το δωμάτιό του, πηγαίνοντας στους κοιτώνες των υπηρετών. «Φάνμαρ!» φώναξε. «Φάνμαρ!»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου!» αποκρίθηκε ο υπηρέτης, ζυγώνοντας και κάνοντας μια βιαστική, άκομψη υπόκλιση.

«Πού είναι η Λερβάρη;»

«Εμ, δεν είναι μαζί σας, Άρχοντά μου;»

«Όχι· αν ήταν, λες να την έψαχνα; Την έχει δει κανένας σας;» ρώτησε, απευθυνόμενος σ'όλους τους υπηρέτες.

Κανένας δεν την είχε δει, έτσι ο Άσθαν έφυγε, πηγαίνοντας στους κοιτώνες των στρατιωτών του. Κι εκεί, όμως, την ίδια απάντηση πήρε.

Γυρίζοντας στο δωμάτιό του, σκέφτηκε: *Τα νεκρομαντικά σύνεργα έχουν χαθεί... και συγχρόνως και η Λερβάρη.* Κάτι σήμαινε αυτό. Κάτι σήμαινε. Αλλά δεν ήθελε να το παραδεχτεί. Ποιος μπορεί να ερχόταν για τα νεκρομαντικά σύνεργα; Μονάχα ο Σάβελαν. Και ποιος μπορεί να απήγαγε την υπηρέτρια; Ο ίδιος.

Το καθίκι! Ποιος τον έβαλε στο παλάτι;

Ο Άσθαν μπήκε στο δωμάτιό του, και παρατήρησε ότι το ένα παράθυρο ήταν ανοιχτό. *Ανοιχτό παράθυρο...* συλλογίστηκε, πλησιάζοντάς το. *Και ο Σάβελαν έχει την Τηλεμεταφορά... Ναι, σίγουρα, αυτός ήταν. Κι από εδώ έφυγε.* Ο Στρατηγός κοπάνησε τη σφιγμένη του γροθιά στο περβάζι. «Κάθαρμα! Θα σε βρω, μα τον Βάνραλ, και θα σε κάνω κομμάτια!»

Ζήτησε να μιλήσει στην Αρχόντισσα Κερλάνα, επειγόντως, και περίμενε, καθισμένος πίσω απ'το γραφείο του. Η Έπαρχος είχε δηλώσει πως ήταν πρόθυμη να τον βοηθήσει να βρει το Αφτί· είχε πει ότι καταλάβαινε πως ο Σάβελαν ήταν επικίνδυνος για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά, για ν'αποδείξει ότι ήταν πλήρως με το μέρος της νέας Βασίλισσας, είχε εξηγήσει στον Στρατηγό το σχέδιο του Βασιληά

Σάρναλ: όσα γνώριζε, τουλάχιστον, από το συμβούλιο που είχε γίνει στο κάστρο του Άρχοντα Άξαδορ, στη Λάρμαρηλ. Ο Τύραννος σκόπευε να επαναδιεκδικήσει τον Βασάλτινο Θρόνο με δύο δυνατές, σαρωτικές επιθέσεις: μία κατά της Έλμας και μία κατά της Σάργκκιμον. Ο Άσθαν δεν εξεπλάγη καθόλου από τούτο το σχέδιο· για την ακρίβεια, ήταν εκείνο που πίστευε κι ο ίδιος ότι θα έκανε ο Τύραννος. Και μάλλον κι ο Βασιληάς Ήλμον θα το είχε μαντέψει· ωστόσο, ο Στρατηγός έγραψε μια επιστολή και την έστειλε στον Μαύρο Πρίγκιπα, ώστε να τον ενημερώσει για την κατάσταση.

Όλα τούτα είχε κάνει, λοιπόν, η Αρχόντισσα Κερλάνα, προκειμένου να διαβεβαιώσει τον Άσθαν ότι ήταν με το μέρος του και εναντίον του Βασιληά Σάρναλ. Εκείνος, όμως, αισθανόταν ότι *τώρα* η Έπαρχος θα έδειχνε αν σκόπευε, πραγματικά, να τον βοηθήσει. Τώρα που η Λερβάρη είχε εξαφανιστεί και, αναμφίβολα, αυτό το κάθαρμα, ο Σάβελαν, την είχε αρπάξει, μαζί με τα νεκρομαντικά του σύνεργα.

Ποιος τον άφησε να μπει στο παλάτι; Ποιος δαιμονισμένος μπάσταρδος τον άφησε να μπει στο παλάτι;

«Ποιος τον άφησε να μπει, Αρχόντισσά μου;» απαίτησε ο Άσθαν, όταν η Κερλάνα ήρθε στο δωμάτιό του. «Ποιος είναι ο προδότης εδώ μέσα;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω, Στρατηγέ. Πάντως, αν υπονοείτε ότι εγώ του επέτρεψα να μπει, σας διαβεβαιώνω ότι δεν είναι έτσι—»

«Πώς το ξέρω;» τη διέκοψε ο Άσθαν, χτυπώντας τη γροθιά του στο γραφείο του. «Πώς το ξέρω;»

«Ακόμα δε με πιστεύετε, Στρατηγέ;»

«Υποσχεθήκατε, Αρχόντισσά μου, ότι θα με βοηθήσετε να πιάσω το καταραμένο Αφτί!» γρύλισε ο Άσθαν.

«Και σας βοηθάω. Κάνω ό,τι μπορώ.»

«Κάνετε *ό,τι μπορείτε*; Κι αυτό είναι το καλύτερο που μπορείτε να κάνετε; Ν'αφήνετε τον Σάβελαν να εισβάλει έτσι στο παλάτι; Δηλαδή, δε θα ήταν απίθανο ένα βράδυ να γλιστρήσει εδώ μέσα και να με μαχαιρώσει στον ύπνο μου!»

«Στρατηγέ, είστε εκτός εαυτού,» είπε η Κερλάνα. «Σας παρακαλώ, ηρεμήστε.»

Να πάρει, έχει δίκιο, σκέφτηκε ο Άσθαν. *Είμαι, όντως, εκτός εαυτού*. Και μπορούσε να δει την ειρωνεία σε τούτη την κατάσταση. Την προηγούμενη φορά, όταν η Αρχόντισσα είχε επιστρέψει από τη Λάρμαρηλ, εκείνη ήταν εκτός εαυτού κι ο Άσθαν τής ζητούσε να ηρεμήσει. Τώρα συνέβαινε το ανάποδο.

Κούνησε το κεφάλι του, ξεφυσώντας, και κάθισε πίσω απ'το γραφείο, γιατί είχε σηκωθεί καθώς μιλούσε.

Η Κερλάνα, που στεκόταν αντίκρυ του, σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. «Στρατηγέ, πραγματικά, θέλω να βοηθήσω. Θέλω να βρεθεί ο Σάβελαν. Αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς να κάνω.»

«Γιατί δεν αρχίζετε με την ανάκριση των ανθρώπων του παλατιού;» πρότεινε ο Άσθαν. «Σίγουρα, υπάρχει προδότης μέσα στο παλάτι, ή πολλοί προδότες— ή...» Συνοφρυώθηκε.

«Τι είναι, Στρατηγέ;»

«Ίσως να μπαίνει με την Τηλεμεταφορά. Ίσως να τηλεμεταφέρεται μέσα στο παλάτι.»

«Δύσκολο,» είπε η Κερλάνα.

«Πώς το ξέρετε;»

«Έχω διαβάσει συγγράμματα για την Ταχύτητα. Δεν είναι εύκολο κανείς να τηλεμεταφερθεί στο εσωτερικό ενός οικοδομήματος, γιατί πρέπει να περάσει μέσα από κάποιο παράθυρο, το οποίο βλέπει από μακριά· κι αν δεν υπολογίσει σωστά, θα τσακιστεί στον τοίχο. Το αντίστροφο, ωστόσο –το να τηλεμεταφερθεί από το εσωτερικό ενός οικοδομήματος σε κάποιο σημείο έξω απ'αυτό–, είναι εύκολο: απλά στέκεται στο παράθυρο, κοιτάζει πέρα, και τηλεμεταφέρεται. Επίσης, είναι πολύ βολικότερο να τηλεμεταφερθεί κανείς από επάνω προς τα κάτω, παρά από κάτω προς τα επάνω.»

«Μάλιστα...» είπε ο Άσθαν, τρίβοντας το σαγόνι του. «Τι νομίζετε, λοιπόν; Ότι μπαίνει με κάποιον άλλο τρόπο και ότι φεύγει με την Τηλεμεταφορά;»

«Ναι,» ένευσε η Κερλάνα.

«Επομένως, υπάρχει προδότης στο παλάτι σας...»

«Έτσι πιστεύω κι εγώ.»

«Και τι σκοπεύετε να κάνετε γι'αυτό, Αρχόντισσά μου;»

«Θα τον βρω, Στρατηγέ· σας διαβεβαιώνω.»

Ο Άσθαν ήθελε να την πιστέψει, αλλά δεν ήξερε αν έπρεπε. Έτσι, όταν η Κερλάνα έφυγε από το δωμάτιό του, κάλεσε τον Φάνμαρ και δύο έμπιστους στρατιώτες και τους πρόσταξε να ερευνήσουν την υπόθεση: να προσπαθήσουν να μάθουν ό,τι μπορούσαν. Εκείνοι υποσχέθηκαν πως θα έκαναν το παν για ν'αποκαλύψουν τον άνθρωπο που συνεργαζόταν με τ'Αφτιά του Τυράννου. Η ημέρα, όμως, πέρασε χωρίς κανείς ν'αναφέρει τίποτα στον Άσθαν.

Βιάζεσαι, είπε ο Στρατηγός στον εαυτό του, όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι. Βιάζεσαι πολύ. Δε μπορείς να βγάζεις συμπεράσματα από τώρα. Πρέπει να τους δώσεις κι άλλο χρόνο: και σ'αυτούς και στην Αρχόντισσα –αν υποθέσουμε ότι λέει αλήθεια και, όντως, είναι με το μέρος μας.

Ο Άσθαν δεν κοιμήθηκε πολύ εκείνη τη νύχτα· συνεχώς ξυπνούσε από αγχώδεις εφιάλτες, όπου έβλεπε τη Λερβάρη αιχμάλωτη ή δεμένη σε μηχανές βασανιστηρίων. Στο τελευταίο του όνειρο είδε τον εαυτό του να πλησιάζει το σιδηρούν πέπλο, να το ανοίγει, και η κοπέλα να πέφτει από μέσα, κατατραυματισμένη και παραμορφωμένη, αλλά όχι νεκρή. Ύστερα απ'αυτό, ο ύπνος δεν ξαναπήρε τον Άσθαν, ως την αυγή.

Την επόμενη ημέρα, ήλπιζε ότι ίσως μάθαινε κάτι... κάτι, οτιδήποτε, κάποιο στοιχείο που μπορεί να τον οδηγούσε στον Σάβελαν ή στη Λερβάρη. Όμως τα νέα που του ήρθαν δεν αφορούσαν αυτούς, αλλά τον πόλεμο στο Ένρεβηλ. Οι στρατοί του Τυράννου είχαν αρχίσει να κινούνται, του ανέφερε ο ταχυπομπός που τον συνάντησε το απόγευμα.

Κεφάλαιο 29

Σαρενθία

Προς Βασίλισσα Θάρνιν ε Σίντρακμεθ:

Μεγαλειοτάτη,

Το ταξίδι μας από την Σάργκμον ως την Σαρενθία ήταν, ευτυχώς, χωρίς επεισόδια. Στα ανοιχτά, είχε αέρα και κύματα, και ο καπετάνιος του πλοίου μας μας είπε ότι ίσως να υπήρχε κίνδυνος, αλλά τελικά, πλέοντας παράκτια, φτάσαμε στην πρωτεύουσα του Σάρενθαλ ασφαλείς.

Ήταν βράδυ όταν το αγκυροβολήσαμε στο λιμάνι της Σαρενθία, και αποφασίσαμε να μην επισκεφτούμε αμέσως το παλάτι. Ρωτήσαμε τον καπετάνιο μήπως γνώριζε κάποιο πανδοχείο κι εκείνος μας πρότεινε ένα όπου συγκεντρώνονται ναυτικοί. Για να είμαι ειλικρινής, δε μου άρεσε ιδιαίτερα το μέρος και, αφού έφαγα στην τραπεζαρία, πήγα κατευθείαν για ύπνο. Ο Γάημιρ, ωστόσο, έμεινε κάτω, προσπαθώντας να συλλέξει πληροφορίες για την πόλη, οι οποίες πίστευε ότι θα μας χρειαζόνταν (και, τελικά, όπως θα σας εξηγήσω παρακάτω, είχε δίκιο). Αυτό το επανέλαβε και τις άλλες ημέρες που μείναμε στην Σαρενθία, έτσι θα σας αναφέρω, συνοπτικά, τι κατάφερε να συγκεντρωθεί από όλες του τις εξορμήσεις.

(α) Κυκλοφορούν φήμες ότι υπάρχουν αντιεξουσιαστικές οργανώσεις στο Βόρειο Σάρενθαλ, πάνω από τα βουνά, οι οποίες επιθυμούν να εκθρονίσουν τον Βασιλιά Κάρνερ. Αυτές, όμως, τις φήμες ο Γάημιρ μου λέει ότι δεν πρέπει κανείς να τις λάβει πολύ σοβαρά, διότι ακούγονται εδώ και χρόνια, χωρίς να έχει συμβεί τίποτα, και μάλλον οφείλονται στους παλιούς φόβους των Σαρενθάλιων, μετά από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ.

(β) Η Σαρενθία είναι μια πόλη πλημμυρισμένη στο οργανωμένο έγκλημα. Είχα ακούσει κάτι γι' αυτό, παλιότερα, μα δεν ήξερα ότι το πρόβλημα είναι τόσο σοβαρό. Υπάρχουν συνοικίες εδώ που ελέγχο-

νται αποκλειστικά από «οδοκράτορες» (όπως αποκαλούν τους εαυτούς τους οι αρχηγοί) και ούτε η φρουρά δεν τολμά να πλησιάσει, παρά μόνο σε συγκεκριμένες ώρες, ή όταν οι οδοκράτορες έχουν συναιδέσει.

(γ) Οι ιερείς του Άνκαραζ τα έχουν καλά με ορισμένους οδοκράτορες, καθώς και με ευγενείς, και φαίνεται να προσπαθούν να επηρεάσουν και πιο σημαντικά κέντρα εξουσίας (όπως το παλάτι). Μιλούν για έναν τεράστιο πόλεμο ο οποίος θα τραντάξει ολόκληρη τη Βάλγκριθμωρ.

(δ) Κάποιοι λένε ότι ο Βασιληάς Κάρνερ έχει κάνει συμφωνίες με τον Νησιώτη του Τάμαροκ, και έχει στείλει τους Λεπιδοφόρους Γέρακες να δολοφονήσουν συγκεκριμένα άτομα. Ωστόσο, ο Γάημυρ δεν έχει καταφέρει να μάθει αν ετούτο αληθεύει ή όχι.

(ε) Εκτός από το οργανωμένο έγκλημα, στη Σαρενθία είναι επίσης πολύ οργανωμένο το εμπόριο. Υπάρχει το Συμβούλιο των Εμποροκρατών, που κάνει τακτικές συνεδριάσεις. Αλλά αυτά, υποθέτω, θα τα γνωρίζετε, όποτε δεν μπαίνω σε περισσότερες λεπτομέρειες. Πάντως, ο Βασιληάς φαίνεται να είναι διστακτικός να κάνει μεγάλες κινήσεις χωρίς να έχει, τουλάχιστον, κάποια συγκατάθεση από τους Εμποροκράτες.

Το επόμενο πρωί, μετά τη νυχτερινή μας άφιξη στην Σαρενθία, επισκεφτήκαμε το παλάτι. Ο Γάημυρ, απ'ό,τι κατάλαβα, πρέπει να είχε κοιμηθεί λίγο, αλλά με διαβεβαίωσε ότι ήταν έτοιμος για όλα και δεν έπρεπε να καθυστερήσουμε άλλο. Η πρώτη μας συνάντηση με τον Βασιληά Κάρνερ δεν αποδείχτηκε και πολύ ευχάριστη. Ο Μονάρχης του Σάρενθαλ ήταν επιφυλακτικός προς το μέρος μας και άκουγε όσα του λέγαμε με μεγάλη καχυποψία. Μας έκανε διάφορες ερωτήσεις, σαν να ήθελε να μας μπερδέψει, ώστε να καταλάβει αν κάπου του λέγαμε ψέματα. Έτσι, προσπάθησα οι απαντήσεις μου να είναι απλές και ακριβείς, για να μην προκληθεί καμία παρεξήγηση χωρίς λόγο. Αρχικά, δηλαδή, ήθελα να βεβαιωθώ ότι θα μπορούμε, μελλοντικά, να συζητήσουμε με καλή διάθεση. Και οφείλω να πω ότι το κατάφερα. Τις επόμενες ημέρες, ο Βασιληάς Κάρνερ άρχισε να μας βλέπει με καλύτερο μάτι· η καχυποψία και η επιφυλακτικότητά του είχαν μειωθεί, αλλά δεν είχαν, φυσικά, εξαφανιστεί.

Εδώ νομίζω ότι θα ήταν σωστό να σας αναφέρω πως, προσωπικά, δεν εμπιστεύομαι καθόλου τη σύζυγό του, Βασίλισσα Πάρθαλιν, η οποία είναι και Αρχιέρεια του Ναού του Σνάρκαλ στην Σαρενθία. Ο τρόπος της μου δημιουργεί την εντύπωση πως δεν μας συμπαθεί και πως πιστεύει ότι ήρθαμε στο Σάρενθαλ προκειμένου να διαταράξουμε την οικονομική του ευημερία. (Επιπλέον, όπως θα διαβάσετε και παρακάτω, έχω κι άλλους λόγους να μην την εμπιστεύομαι.)

Τρεις ημέρες μετά από την άφιξή μας στην Σαρενθία, ήρθε στο παλάτι ένας αντιπρόσωπος του Τυράννου, ονόματι Θάλκιρ ε Τράνβιν, μαζί με μια μικρή συνοδεία. Περιττόν να πω ότι δεν χάρηκε καθόλου που μας είδε, ούτε εμείς που είδαμε αυτόν. Ο Γάημιρ μού είπε ότι τον ήξερε από παλιά (όχι από κοντά, βέβαια, αλλά τον είχε ακουστά): ραδιούργος άνθρωπος που προσπαθούσε, συνεχώς, να βρίσκεται μέσα στην Αυλή του Τυράννου και να «γλείφει» (όπως είτε χαρακτηριστικά ο Γάημιρ) τους ανώτερους ευγενείς και αξιωματούχους. Σύντομα, διαπίστωσα πως ο Γάημιρ δεν υπερέβαλε καθόλου· ο Θάλκιρ επιχείρησε αμέσως να μας κακολογήσει στον Βασιλιά, πίσω απ'την πλάτη μας, ισχυριζόμενος πως η επίθεση κατά του Σάρναλ έδειχνε καθαρά τις επεκτατικές τάσεις του Νόρβηλ, και πως, αργά ή γρήγορα, το Νόρβηλ θα στρεφόταν κι εναντίον του Σάρενθαλ. Χρειάστηκε να κοιτάσουμε πάλι για να διασκεδάσουμε τις υποψίες του Βασιλιά Κάρνερ· χρειάστηκε να του θυμίσουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Σάρναλ πήρε τον Βασάλτινο Θρόνο και τον τρόπο με τον οποίο φερόταν στο λαό του· χρειάστηκε να του μιλήσουμε για τους ανακριτές, καθώς και για το θαυμασμό με τον οποίο ο λαός του Ένρεβηλ βλέπει τον Μαύρο Πρίγκιπα. Και, φυσικά, τον διαβεβαιώσαμε πως δεν έχει τίποτα να φοβάται από το Νόρβηλ. Το Νόρβηλ, αν μη τι άλλο, επιθυμεί μια ειρηνική συνύπαρξη με το Σάρενθαλ, μέσα από εμπορικές συμφωνίες οι οποίες μπορούν να ωφελήσουν και τα δύο βασίλεια.

Ο Βασιλιάς πείστηκε, λίγο ως πολύ, από ετούτα· τουλάχιστον, δεν είναι πλέον στραμμένος εναντίον μας. Τη σύζυγό του, όμως, όπως ήδη σας ανέφερα, δεν την εμπιστεύομαι, κι ένας από τους λόγους που δεν την εμπιστεύομαι είναι ο εξής: Ο Γάημιρ μού είπε ότι έμαθε πως η Βασίλισσα είχε μερικές κρυφές συναντήσεις με τον Θάλκιρ,

μέσα στον Ναό του Σνάρκαλ. Δεν ξέρω τι ακριβώς συζητούσαν, πάντως είμαι βέβαιη πως αποκλείεται να ήταν κάτι καλό για εμάς...

Ευτυχώς, όμως, ο Βασιληάς Κάρνερ δεν μοιάζει έτοιμος να στηρίξει ούτε τη μία πλευρά ούτε την άλλη. Ούτε εμάς ούτε τον Τύραννο. Κι αυτό θεωρώ πως μας συμφέρει, γιατί, αν ο Κάρνερ στείλει τα στρατεύματά του να συντρέξουν τον Σάρναλ, τότε το Ένρεβηλ, αναμφίβολα, θα έχει πρόβλημα.

Η Βασίλισσα Πάρθαλιν δεν μιλάει πολύ στις συζητήσεις που έχουμε με τον Βασιληά· για την ακρίβεια, δεν μιλάει σχεδόν καθόλου. Κι αυτός είναι άλλος ένας λόγος που με κάνει να την υποπτεύομαι. Δεν εμπιστεύομαι τους ανθρώπους που μιλούν λίγο και κοιτάζουν πολύ· κάτι σκοτεινό κρύβεται στο μυαλό τους. (Το ξέρω πως, αναμφίβολα, σας έχω κουράσει, με τις συνεχείς αναφορές μου στη Βασίλισσα, και ζητώ την κατανόησή σας γι' αυτό· ωστόσο, παρακάτω, θα διαπιστώσετε ότι δεν είναι μόνο ένα «προαίσθημα» που στρέφει τις σκέψεις μου εναντίον της.)

Δύο ημέρες προτού συντάξω αυτή την επιστολή, ο Γάημιρ κι εγώ πήγαμε έναν νυχτερινό περίπατο στον Ζωολογικό Κήπο της Σαρενθία. Πρόκειται για έναν τεράστιο, περίφραχτο χώρο, γεμάτο δέντρα και κλουβιά με διαφόρων ειδών ζώα, παρμένα όχι μόνο από τη Βάλγκριθμωρ, αλλά κι από τη Μιρλίμη, τη Ναζ-Λορ, και τη Λιάμνερ-Κρωθ. Στον Κήπο υπάρχουν, επίσης, πολλά εστιατόρια και ταβέρνες, και σημεία για θεατρικές παραστάσεις. Λιθόστρωτα μονοπάτια διασχίζουν το μέρος απ' άκρη σ' άκρη, και στρογγυλές λάμπες το φωτίζουν. Εν ολίγοις, είναι πανέμορφο, αν και εκείνο το βράδυ αποδείχτηκε –για εμένα, τουλάχιστον– μάλλον εφιαλτικό...

Βαδίζαμε πάνω σ' ένα σκιερό, μοναχικό μονοπάτι, όταν είδαμε αντίκρυ μας έναν άντρα να ξεπροβάλλει, τραβώντας δύο μεγάλα σκυλιά. Αρχικά, πιστέψαμε ότι ήταν κάποιος υπάλληλος του Κήπου· όμως, ύστερα, τον είδαμε να λύνει τα λουριά των σκυλιών, να βγάξει κάτι δερμάτινες καλύπτρες από τα μάτια τους, και να τα εξαπολύει εναντίον μας, ενώ ο ίδιος έφευγε.

Ευτυχώς, ο Γάημιρ είχε ξαναντιμετωπίσει λυσσασμένα σκυλιά, παλιότερα· αν ήμουν μόνη μου, θα με είχαν φάει ζωντανή. Κατάφερε να ακινητοποιήσει το θηρίο που όρμησε καταπάνω του και να το αναισθητοποιήσει, χτυπώντας το κεφάλι του στον κορμό ενός δέ-

ντρου. Εν τω μεταξύ, το άλλο σκυλί μου είχε δαγκώσει το πόδι και είχα σωριαστεί· αλλά ο Γάμηρ ήρθε και το σκότωσε, σχίζοντάς του το λαιμό, με το ξιφίδιό του. Μου έδωσε, πρόχειρα, το τραύμα και είπε ότι έπρεπε να πάμε σ'έναν θεραπευτή, γιατί μπορεί να είχα κολλήσει τίποτα από το στόμα του θηρίου. Εγώ τον προέτρεψα να κυνηγήσει τον δολοφόνο, μα εκείνος διαφώνησε. Θα έχουμε καιρό γι'αυτόν αργότερα, μου αποκρίθηκε.

Έτσι, επισκεφτήκαμε έναν από τους θεραπευτές που ανακαλύψαμε ότι δουλεύουν στον Κήπο, ενώ, συγχρόνως, ειδοποιήσαμε και τη φρουρά του μέρους. Ο θεραπευτής έπλυνε το τραύμα μου και μου έδωσε κάποια βότανα, ενώ ένας άλλος εξέτασε τα σκυλιά –και το νεκρό και το αναισθητοποιημένο– και μας είπε ότι τους είχαν δώσει ένα δηλητήριο που τα έκανε να λυσσάνε και να θέλουν να επιτεθούν στον πρώτο στόχο που θα έβλεπαν.

Πότε τους δόθηκε αυτό το δηλητήριο; ρώτησε ο Γάμηρ, και ο θεραπευτής απάντησε ότι δεν πρέπει να ήταν πάνω από μισή ή μία ώρα. Κι από πού μπορεί να πάρθηκαν τα σκυλιά; Μπορεί να ήταν σκυλιά του Κήπου; Ναι, αποκρίθηκε ο θεραπευτής, κατά πάσα πιθανότητα ήταν σκυλιά του Κήπου. Ο Γάμηρ απαίτησε να μας οδηγήσουν στο κυνοτροφείο, λέγοντας πως ήμασταν φιλοξενούμενοι του Βασιλιά και αντιπρόσωποι της καινούργιας εξουσίας του Ένρεβηλ. Οι φρουροί δεν μας έφεραν αντίρρηση. Έτσι κι αλλιώς, υποθέτω πως, μάλλον, κι οι ίδιοι ήθελαν να ελέγξουν τι γινόταν στο κυνοτροφείο τους.

Φτάνοντας εκεί, διαπιστώσαμε ότι το λουκέτο της εισόδου ήταν παραβιασμένο και η πόρτα ανοιχτή. Μέσα, όλα τα σκυλιά είχαν πέσει σ'έναν βαθύ λήθαργο. Οι δύο θεραπευτές (που είχαν έρθει μαζί μας), τα εξέτασαν και είπαν ότι ο λήθαργός τους πρέπει να οφειλόταν σε κάποιο υπνωτικό αέριο. Οι φρουροί φώναξαν τον Αρχικυνότροφο, για να του ζητήσουν εξηγήσεις. Εκείνος είπε ότι δεν είχε ιδέα για όσα έγιναν, και απολογήθηκε για την επίθεση εναντίον μου και του Γάμηρ. Επίσης, ύστερα από μια επισταμένη ματιά στο κυνοτροφείο του, μας διαβεβαίωσε ότι, όντως, δύο σκυλιά έλειπαν.

Ερευνώντας λίγο πιο προσεκτικά το χώρο, οι φρουροί βρήκαν στο έδαφος θραύσματα γυαλιού, και οι θεραπευτές έφτασαν στο εξής συμπέρασμα: Ο κατοπιός είχε εκτοξεύσει δύο φιαλίδια με υπνωτι-

κό αέριο, από ένα απ'τα παράθυρα του κυνοτροφείου· μετά, είχε παραβιάσει το λουκέτο και είχε πάρει από μέσα δύο κοιμισμένα σκυλιά· είχε κάνει τα σκυλιά να ξυπνήσουν, μάλλον βάζοντάς τα να μυρίσουν κάτι, και τέλος, τους είχε δώσει λυσσικό και τα είχα αμολήσει εναντίον μας.

Οι φρουροί έκαναν ερωτήσεις στους σκοπούς που είχαν βάρδια, και μάθαμε τέσσερα πράγματα: (α) ο σκοπός της δυτικής πύλη είχε δει έναν κουκουλοφόρο άντρα, ντυμένο σαν ταξιδιώτη, να μπαίνει· (β) ένας σκοπός που βρισκόταν σχετικά κοντά στο κυνοτροφείο είχε δει, επίσης, έναν κουκουλοφόρο άντρα με κάπα να περνάει· (γ) ο σκοπός του κυνοτροφείου ήταν αναισθητοποιημένος και κρυμμένος πίσω από έναν θάμνο (όταν τον πλησιάσαμε είχε αρχίσει να ξυπνά και μας είπε ότι δεν κατάλαβε τι τον χτύπησε)· (δ) ο σκοπός της δυτικής πύλης είδε, ύστερα από κάποια ώρα, τον ίδιο κουκουλοφόρο άντρα να φεύγει.

Ο Γάμηρ με πήγε στο παλάτι και ερευνήσε μόνος του την περιοχή δυτικά του Ζωολογικού Κήπου. Το πρωί, ξαναμιλήσαμε και μου ανέφερε ότι από εκεί βρισκόταν ο Ναός του Σνάρκαλ. Επομένως, ο άνθρωπος που εξαπέλυσε τα σκυλιά εναντίον μας θα μπορούσε να είχε έρθει από αυτόν. Επιπλέον, κάνοντας ερωτήσεις σ'όλο το τετράγωνο, έμαθε ότι, όντως, κάποιος βγήκε από το Ναό εκείνη περίπου την ώρα που μας έγινε η επίθεση.

Φυσικά, το μυαλό μου πήγε αμέσως στη Βασίλισσα Πάρθαλιν, η οποία, όπως έχω ήδη γράψει, είναι και Αρχιέρεια του Ναού του Σνάρκαλ στην Σαρενθία· και, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι συζητούσε πρόσφατα με τον Θάλκιρ, δε θα το θεωρούσα καθόλου παράξενο εκείνη να σχεδίασε την απόπειρα δολοφονίας με τα σκυλιά. Ωστόσο, καθώς και Βασίλισσα και Αρχιέρεια, διαθέτει ασυλία από οποιεσδήποτε ενδείξεις, ή ακόμα και αποδείξεις, μπορεί να έχουμε εναντίον της...

Μέχρι τώρα που συντάσσω ετούτη την επιστολή, τα πράγματα έχουν όπως ανέφερα: ο Βασιληάς Κάρνερ δεν φαίνεται πρόθυμος να βοηθήσει τον Τύραννο, αλλά ούτε να προσφέρει και σ'εμάς καμία ιδιαίτερη βοήθεια. Συγχρόνως, έχει δηλώσει ότι θα μιλήσει και με το Συμβούλιο των Εμποροκρατών.

Η πιστή σας υπήκοος,

*Φινκάλη ε Κάμλιν,
Απεσταλμένη Πρέσβειρα στο Σάρενθαλ*

Κεφάλαιο 30

Οι Δυνάμεις στο Εσωτερικό της Έλμας

Οι τριάντα-πέντε χιλιάδες μαχητές του Μαύρου Πρίγκιπα σταμάτησαν έξω από τη δυτική πύλη της Έλμας. Μερικοί από τους φρουρούς της πόλης πλησίασαν τον Ήλμον, ο οποίος καθόταν επάνω σ'ένα ψηλό, μαύρο άλογο, ντυμένος με μαύρη πανοπλία και μαύρο μανδύα. Η φιγούρα του έμοιαζε να ξεπροβάλλει μέσα από το ίδιο το σκοτάδι του βραδιού. Δεξιά του βρισκόταν ένας έφιππος σημαιοφόρος, φέροντας τη νέα σημαία του Ένρεβηλ: το μαύρο ρόδο που τυλίγεται σπειροειδώς γύρω από τη λεπίδα ενός ξιφιδίου. Αριστερά του ήταν η Στρατηγός Βασθέφιν και ο Ιερέας Χάρναλιρ, κι οι δυο τους έφιπποι επίσης. Η πρώτη φορούσε την αρματωσιά της και τώρα έβγαζε το κράνος της, βάζοντάς το κάτω απ'τη μασκάλη και περνώντας τα δάχτυλά της μέσα απ'τα κοντά, ξανθά, σγουρά της μαλλιά. Ο Χάρναλιρ ήταν εξίσου αρματωμένος, αλλά δεν έβγαλε το κράνος του· σπάνια έδειχνε το τραυματισμένο του πρόσωπο. Πάνω από την πανοπλία του φορούσε τον ιερατικό του χιτώνα: ένα μαύρο ένδυμα με το πορφυρό, όρθιο, ακτινοβόλο ξίφος κεντημένο στο στέρνο.

«Μεγαλειότητα,» είπε ένας στρατιωτικός, κάνοντας υπόκλιση μπροστά στον Ήλμον. «Είμαι ο Διοικητής Θόρνελ, της δυτικής πύλης της Έλμας. Η Έπαρχος Κερλάνα και ο Στρατηγός Άσθαν σάς περιμένουν στο παλάτι, στην ανατολική μεριά της πόλης. Παρακαλώ, ακολουθήστε μας.»

Ο Ήλμον έδωσε διαταγή στους πολεμιστές του να κατασκηνώσουν έξω από την πόλη, και ακολούθησε τον Διοικητή Θόρνελ και τους στρατιώτες του, μαζί με τη Βασθέφιν, τον Χάρναλιρ, και μερικούς έφιππους φρουρούς.

«Έχετε κανένα νέο του Τυράννου;» ρώτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, καθώς διέσχιζαν την Οδό Γεφυρών. Ο κόσμος τούς κοίταζε από πα-

ράθυρα, μπαλκόνια, πόρτες, και παρόδους, αλλά η φρουρά της πόλης δεν άφηνε κανέναν να ζυγώσει.

«Ο στρατός του πλησιάζει, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Θόρνελ. «Αυτό μόνο ξέρουμε.»

«Αυτό το γνωρίζω κι εγώ, κύριε διοικητά. Έλεγα μήπως έχετε ακούσει τίποτ'άλλο.»

«Δυστυχώς όχι, Μεγαλειότατε.»

Έφτασαν στη μεγάλη διασταύρωση ανάμεσα στην Οδό Γεφυρών και στους δρόμους που οδηγούσαν στην Άνω Αγορά και στην Κάτω Αγορά. Την ημέρα, ετούτο το μέρος ήταν πάντα κοσμοπλημμυρισμένο, αλλά τώρα, μέσα στο βράδυ, ο κόσμος δεν ήταν πολὺς· η φρουρά τον είχε παραμερίσει με ευκολία. Η συνοδεία του νέου Βασιληά του Ένρεβηλ πέρασε, χωρίς να καθυστερήσει, και συνέχισε ανατολικά.

«Στο Ναό του Βάνραλ τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ήλμον τον Διοικητή Θόρνελ, λίγο παρακάτω. Γνώριζε ότι ο Ναός βρισκόταν στα δεξιά τους, νότια της Οδού Γεφυρών.

«Οι ιερείς κάνουν διαμαρτυρία, Μεγαλειότατε.»

Όπως και στη Φίρθμας, σκέφτηκε ο Ήλμον. «Ναι, το έχω μάθει. Συνεχίζεται, όμως, ακόμα η διαμαρτυρία τους;»

«Φοβάμαι πως ναι, Βασιληά μου.»

Όπως και στη Φίρθμας... Αυτοί οι ιερείς του Βάνραλ δε φαινόταν να μπορούν να χρησιμοποιήσουν τη λογική τους, ούτε ακόμα κι όταν οι συνθήκες το απαιτούσαν! Ήταν τόσο δογματικοί, ορισμένες φορές... Δεν καταλάβαιναν πόσο *απαραίτητη* ήταν η νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ σ'ετούτη τη σύγκρουση; Ήθελαν να επιστρέψει ο Τύραννος; Ή, μήπως, δεν τους ενδιέφερε όποιος κι αν βασιλεύε στο Ένρεβηλ;

Ναι, δεν αποκλείεται, σκέφτηκε ο Ήλμον. *Δεν αποκλείεται καθόλου. Εξάλλου, αρκετοί απ'αυτούς στήριζαν τον Σάρναλ, όταν καθόταν στον Βασάλτινο Θρόνο.*

«Μην ανησυχείς,» του είπε ο Χάρναλιρ, υπεύοντας πλάι του. «Θα το ξεπεράσουν...» Γέλασε, κοφτά και χλευαστικά, μέσα απ'το κλειστό του κράνος.

«Ελπίζω η νομιμοποίηση να μη μου κοστίζει περισσότερο απ'όσο θα με βοηθήσει,» αποκρίθηκε ο Ήλμον.

Και ξαφνικά, ο Χάρναλιρ φώναξε: «Βέλος!» σπρώχνοντας τον Μαύρο Πρίγκιπα, με εντυπωσιακή δύναμη, και ρίχνοντάς τον από τη σέλα του.

Ένα βέλος πέρασε, σφυρίζοντας, δίπλα απ'το κρανοφόρο κεφάλι του ιερέα και μπήχτηκε στα πλευρά του αλόγου ενός φρουρού. Το ζώο χρεμέτισε, αφηνιάζοντας· ο ιππέας του κρατήθηκε γερά, αλλά δεν κατάφερε να μείνει στη σέλα.

Ταυτόχρονα, οι υπόλοιποι φρουροί σχημάτιζαν δακτύλιο γύρω από τον Βασιληά, υψώνοντας τις ασπίδες τους.

«Εκεί!» φώναζε ο Χάρναλιρ. «Εκεί!»

Ο Ήλμον δεν είχε χρόνο να δει πού έδειχνε ο ιερέας. Η πανοπλία του τον δυσκόλευε, καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί. Σύντομα, όμως, κατάφερε να σταθεί στα πόδια του. «Πού είναι;» γρύλισε. «Πού είναι;»

«Πού ήταν, έπρεπε να ρωτήσεις,» είπε ο Χάρναλιρ. «Ο άνθρωπος έγινε καπνός... σαν να εξαφανίστηκε.»

«Ποιος άλλος τον είδε;» ρώτησε ο Ήλμον, καβαλώντας το άλογό του. Κανένας στρατιώτης δεν απάντησε, μονάχα κουνούσαν τα κεφάλια τους. «Στρατηγέ Βασθέφιν;»

«Δεν τον είδα, Μεγαλειότητα.»

«Ο Κύριός μου με προειδοποίησε,» εξήγησε ο Χάρναλιρ, «αλλιώς ούτε εγώ θα τον έβλεπα. Ο μπάσταρδος ήταν πολύ καλά κρυμμένος, πίσω από εκείνη την καμινάδα.» Έδειξε. «Και μετά... χάθηκε. Πρέπει να είχε το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς, Βασιληά μου· δεν το εξηγώ διαφορετικά.»

Ο Ήλμον καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. «Ακόμα δεν ήρθαμε σε τούτη την καταραμένη πόλη και προσπαθούν να μας δολοφονήσουν!»

Ο Χάρναλιρ στράφηκε στον Θόρνελ. «Τι έχεις να πεις γι'αυτό, κύριε διοικητά;» Η φωνή του ακουγόταν απειλητικά, ερχόμενη μέσα απ'το κράνος του.

«Εγώ...» τραύλισε ο Θόρνελ, χλωμός στο πρόσωπο, «εγώ τι να σας πω, Άρχοντά μου; Με συγχωρείτε, αλλά... δεν έχω την ευθύνη για ετούτη την περιοχή. Οι δρόμοι υποτίθεται ότι φρουρούνταν καλά...»

«Ναι, υποτίθεται!...» μούγκρισε ο Χάρναλιρ.

«Δεν έχει νόημα να καθυστερούμε άλλο,» είπε ο Ήλμον. «Εξηγήσεις θα ζητήσουμε από την Αρχόντισσα Κερλάνα και τον Στρατηγό Άσθαν. Οδηγήσέ μας στο παλάτι, Διοικητή Θόρνελ.»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Ήλμον στράφηκε στον άντρα που είχε τραυματιστεί το άλογό του. «Πήγαινε πίσω, στο στρατό,» του είπε, «και φρόντισε το ζώο σου.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου.» Ο στρατιώτης έκλινε το κεφάλι και βγήκε από τη συνοδεία, τραβώντας το πληγωμένο του άλογο από τα χαλινάρια. Το ζώο χρεμέτιζε, πονεμένα, από το βέλος που ήταν μπλεγμένο στο μπροστινό του πόδι.

«Μεγαλειότατε,» είπε η Αρχόντισσα Κερλάνα, καθώς σηκωνόταν από τον θρόνο της, «καλωσορίσατε στην Έλμας.» Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, λευκό, μεταξωτό φόρεμα και μαύρα, δερμάτινα παπούτσια. Στη μέση της τυλιγόταν μια μελανή ζώνη και στους ώμους της έπεφτε ένας μακρύς, πορφυρός μανδύας που έφτανε ως το πάτωμα. Κατέβηκε από το βάθρο, για να υποκλιθεί μπροστά στον Ήλμον και να σφίξει το χέρι του ανάμεσα στα δύο δικά της.

«Καλώς σας βρίσκω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Η υποδοχή ήταν ήδη πολύ θερμή, οφείλω να ομολογήσω. Μόλις πέρασα τη δυτική πύλη της πόλης σας, κάποιος επιχείρησε να με δολοφονήσει.»

Τα λόγια του τάρaxαν τους παρευρισκόμενους μέσα στην αρχοντική αίθουσα του παλατιού.

Τα φρύδια του Έπαρχου Έρκβερ υψώθηκαν, ξαφνιασμένα. Οι σύμβουλοι άρχισαν να ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους. Ο Στρατηγός Άσθαν συνοφρυώθηκε, αναρωτούμενος αν μπορεί η Κερλάνα να είχε σκηνοθετήσει αυτή την απόπειρα δολοφονίας, ή αν ευθυνόταν ο Σάβελαν.

«Ποιος...;» έκανε η Αρχόντισσα, μοιάζοντας έκπληκτη. «Ποιος προσπάθησε να σας σκοτώσει;» Κοίταξε τον Διοικητή Θόρνελ. «Δε φρουρούσατε το μέρος καλά, όπως είχατε διαταγές να κάνετε;»

«Αρχόντισσά μου,» είπε εκείνος, με μια σύντομη υπόκλιση. «Η πύλη φρουρείτο καλά, και δεν υπήρξε κανένα απρόοπτο εκεί. Η από-

πειρα δολοφονίας έγινε επί της Οδού Γεφυρών, λίγο πριν από τη δυτική γέφυρα της Σιθ'Ελμας και σχετικά κοντά στο Ναό του Βάνραλ.»

«Λυπάμαι πολύ γι'αυτό, Μεγαλειότατε,» είπε η Κερλάνα στον Ήλμον. «Δεν ξέρω πώς κατάφερε κάποιος να περάσει απαρατήρητος από τη φρουρά.»

«Αν δεν κάνω λάθος,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, «ο δολοφόνος είχε το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς. Ο Ιερέας Χάρναλιρ,» κοίταξε τον ιερωμένο του Άνκαραζ, «τον είδε να εξαφανίζεται.»

«Το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς, είπατε, Μεγαλειότατε;» Άπαντες στράφηκαν στον Στρατηγό Άσθαν, ο οποίος είχε μιλήσει και τώρα πλησίαζε τον Βασιληά.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Σου λέει κάτι αυτό, Στρατηγέ;»

Ο Άσθαν και η Κερλάνα αλληλοκοιτάχτηκαν. «Μάλιστα, Βασιληά μου. Αλλά θα προτιμούσα να καθίσουμε και να το συζητήσουμε με ησυχία.»

«Όπως επιθυμείς,» είπε ο Ήλμον. Και ρώτησε: «Έχετε κανένα νέο από το στρατό του Τυράννου; Πόσο μακριά βρίσκεται από την Έλμας;»

«Σε τρεις ημέρες πρέπει να είναι εδώ,» αποκρίθηκε η Κερλάνα, «και αριθμεί σαράντα χιλιάδες μαχητές. Δε γνωρίζουμε τίποτα περισσότερο.»

«Είναι μέσα στο στράτευμα κι ο ίδιος ο Σάρναλ;»

«Νομίζω πως ναι. Πόσους στρατιώτες έχετε φέρει εσείς, Μεγαλειότατε;»

«Τριάντα-πέντε χιλιάδες,» απάντησε ο Ήλμον.

«Και πέντε χιλιάδες οι δικοί μου, φτάνουμε στις σαράντα χιλιάδες. Και είμαστε και καλά οχυρωμένοι. Τολμώ να πω ότι ο Σάρναλ δεν έχει πολλές πιθανότητες νίκης.»

«Μη βγάζετε τόσο εύκολα συμπεράσματα, Αρχόντισσά μου. Ο Τύραννος έχει, προφανώς, ανθρώπους του μέσα στην ίδια σας την πόλη. Πόσο ασφαλείς πιστεύετε ότι είσαστε απ'αυτόν;»

»Στρατηγέ Άσθαν, πού θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;»

«Στο δωμάτιό μου, αν θέλετε, Μεγαλειότατε.»

Ο Ήλμον ένευσε. «Οδήγησέ με.»

«Αν επιθυμείτε, Βασιληά μου,» είπε η Κερλάνα, «μπορούν οι υπηρέτες μου να σας πάνε, πρώτα, στα διαμερίσματα που έχουν ετοιμαστεί για εσάς, στα ενδότερα του παλατιού. Για να βγάλετε την πανοπλία σας και να αναζωογονηθείτε από το ταξίδι.»

«Ναι,» είπε ο Ήλμον, «αυτή είναι καλή ιδέα. Στρατηγέ, θα με συναντήσεις εκεί σε μισή ώρα;»

«Ασφαλώς.»

«Αρχόντισσα Κερλάνα,» είπε ο Ήλμον, «με συγχωρείτε που δε σας σύστησα ακόμα. Από εδώ, ο Ιερέας Χάρναλιρ, του Άνκαραζ.»

«Πώς είστε, Αρχόντισσά μου;» Ο Χάρναλιρ έκλινε το κρανοφόρο του κεφάλι.

«Κι από εδώ, η Στρατηγός Βασθέφιν, από τη Γέμρηλ.»

«Χαίρετε, Αρχόντισσά μου,» είπε η Βασθέφιν, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Χαίρω πολύ,» είπε η Κερλάνα. «Καλωσορίσατε στο παλάτι μου και στην Έλμας, Σεβασμιότατε και Στρατηγέ. Θα σας παραχωρηθούν δωμάτια στον ξενώνα, στην ίδια πτέρυγα όπου βρίσκεται και το δωμάτιο του Στρατηγού Άσθαν.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Βασθέφιν.

Η Κερλάνα χτύπησε τα δάχτυλά της και μερικοί υπηρέτες πλησίασαν. Η Αρχόντισσα της Έλμας τούς πρόσταξε να οδηγήσουν τους φιλοξενούμενούς της στα δωμάτιά τους και να φροντίσουν για όλες τους τις ανάγκες. Εκείνοι υποκλίθηκαν και ζήτησαν από τον Βασιληά Ήλμον, τον Ιερέα Χάρναλιρ, και τη Στρατηγό Βασθέφιν να τους ακολουθήσουν. Συγχρόνως, μια άλλη ομάδα υπηρετών ανέλαβαν τους συνοδούς του Μαύρου Πρίγκιπα.

Ο Άσθαν τούς είδε όλους να βγαίνουν από τη μεγάλη αίθουσα, και είπε στην Κερλάνα: «Αρχόντισσά μου, αυτό το Αφτί είναι το κρυμμένο χαρτί του Τυράννου.»

«Τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος για ν'αλλάξει την πορεία μιας πολιορκίας;»

«Πολλά πράγματα,» είπε ο Άσθαν. «Επιπλέον, πώς είστε τόσο σίγουρη ότι είναι μόνο ένας; Ξέρετε, με βεβαιότητα, ότι όλα τα υπόλοιπα Αφτιά έχουν φύγει από την Έλμας;»

«Όχι.»

Ο Στρατηγός στράφηκε, για να την αντικρίσει καταπρόσωπο. «Αν γνωρίζετε κάτι, Αρχόντισσά μου, καλό θα ήταν να μας το αποκαλύψετε σύντομα, προτού συμβεί κανένα κακό... και σ'εσάς και σ'εμάς.» Αυτό ήταν έμμεση απειλή για τα παιδιά της. Ο Άσθαν ήλπιζε –αν και το αμφέβαλλε– ότι η Κερλάνα θα το καταλάβαινε. Δεν μπορούσε να την απειλήσει πιο ξεκάθαρα· δεν μπορούσε να της πει «Μίλησέ μας, αλλιώς τα παιδιά σου θα υποφέρουν για τη σιωπή σου», όπως θα έκανε ο Σάρναλ. Δεν του έβγαине.

«Αν ήξερα κάτι περισσότερο, Στρατηγέ, θα σας το είχα πει ήδη,» αποκρίθηκε η Αρχόντισσα, και απομακρύνθηκε, πλησιάζοντας τον σύζυγό της και λέγοντάς του κάτι που ο Άσθαν δεν μπόρεσε ν'ακούσει.

Τι γίνεται αν είναι όλοι τους μπερδεμένοι σ'ετούτη τη συνωμοσία; σκέφτηκε ο Στρατηγός. Τι γίνεται αν ήθελαν να μας συγκεντρώσουν εδώ για να μας σκοτώσουν ευκολότερα; Πρέπει να αναφέρω τις υποψίες μου στον Βασιλιά Ήλμον. Πρέπει οπωσδήποτε να του τις αναφέρω.

Ο ηλικιωμένος άντρας που οδήγησε τον Ήλμον στα ενδότερα του παλατιού συστήθηκε ως Αρχιυπηρέτης Χάσνελ, και δήλωσε ότι βρισκόταν στις υπηρεσίες της Μεγαλειότητάς Του, για οτιδήποτε μπορεί να επιθυμούσε. Άνοιξε μια γυαλιστερή ξύλινη πόρτα και έβαλε τον Μαύρο Πρίγκιπα στα διαμερίσματα που είχαν ετοιμαστεί γι'αυτόν. Του έδειξε ένα-ένα τα δωμάτια, ενώ μια υπηρέτρια κι ένας υπηρέτης έφερναν στο τραπέζι φαγητά και ποτά.

«Θα επιθυμούσατε κάτι ιδιαίτερο, Βασιλιά μου;» ρώτησε, τέλος, ο Χάσνελ.

«Να ετοιμαστεί το λουτρό, τίποτε άλλο,» απάντησε ο Ήλμον, λύνοντας το κράνος από τη ζώνη του κι αφήνοντάς το πάνω σε μια καρέκλα.

Ο Χάσνελ έκανε νόημα στην υπηρέτρια να το ετοιμάσει, κι εκείνη έτρεξε.

Ο Ήλμον άρχισε να βγάζει την πανοπλία του, και ο υπηρέτης ήρθε να τον βοηθήσει. «Σας ευχαριστώ,» τους είπε εκείνος, όταν είχε αφαιρέσει την αρματωσιά του· «μπορείτε τώρα να πηγαίνετε.» Ο

Χάσνελ και ο υπηρέτης υποκλίθηκαν και έφυγαν από τα διαμερίσματα του. Η κοπέλα που ετοιμάζε το λουτρό αποχώρησε όταν τελείωσε τη δουλειά της.

Σκατά, σκέφτηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας, καθώς γδυνόταν και έμπαινε στο μπάνιο, βουλιάζοντας μέσα στο χλιαρό σαπουνόνερο. Όλα μου φαίνονται ύποπτα εδώ. Ελπίζω ο Άσθαν να μπορεί να με διαφωτίσει, σχετικά με το ποιος είναι με το μέρος μας και ποιος εναντίον μας. Η Αρχόντισσα Κερλάνα μπορεί να έλεγε αλήθεια, όταν υποστήριζε πως δεν ήξερε τίποτα για την απόπειρα δολοφονίας, αλλά μπορεί να έλεγε και ψέματα... Ωστόσο, και εκείνη και ο Στρατηγός γνώριζαν ποιος ήταν ο άνθρωπος που τηλεμεταφέρθηκε, ή, τουλάχιστον, είχαν κάποια υποψία. Για να δούμε....

Ο Ήλμον τελείωσε το μπάνιο του, φόρεσε μια πράσινη ρόμπα, και κάθισε στο τραπέζι, διστακτικός να φάει ή να πει οτιδήποτε. Ύστερα από την υποδοχή που είχε σε τούτη την πόλη, δεν θα το θεωρούσε απίθανο το γεύμα του να περιείχε δηλητήριο.

Σηκώθηκε και πήγε στην είσοδο των διαμερισμάτων, φωνάζοντας έναν υπηρέτη.

«Θέλω έναν δοκιμαστή,» του είπε.

«Δοκιμαστή, Μεγαλειότητα;» Ο νεαρός τον κοίταξε σαν να μην καταλάβαινε τι του είχε ζητηθεί.

«Έναν άνθρωπο να δοκιμάσει το φαγητό μου προτού το φάω.»

«Εμ... Μισό λεπτό, Μεγαλειότητα. Πρέπει να μιλήσω στον Αρχιυπηρέτη Χάσνελ.»

«Πήγαινε.»

Ο Ήλμον κάθισε πάλι στο τραπέζι και περίμενε.

Σε λίγο, η πόρτα χτύπησε. «Βασιληά μου;»

«Πέρασε, Στρατηγέ.»

Ο Άσθαν άνοιξε και μπήκε. Ο Ήλμον τού έκανε νόημα να πλησιάσει και να καθίσει. «Μη φας τίποτα,» του είπε. «Κάλεσα έναν δοκιμαστή, και τον περιμένω να έρθει.»

«Φοβάστε ότι είναι δηλητηριασμένα;» ρώτησε ο Άσθαν, καθίζοντας.

«Ύστερα από αυτό που συνέβη στους δρόμους της πόλης, ναι, το φοβάμαι, Στρατηγέ.»

«Ο επίδοξος δολοφόνος σας ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, ο Σάβελαν,» εξήγησε ο Άσθαν.

«Ποιος είναι ο Σάβελαν;»

«Ένα Αφτί του Τυράννου. Και δεν είμαστε βέβαιοι ότι το όνομά του είναι όντως Σάβελαν, πάντως έτσι μας συστήθηκε. Αρχικά, παρίστανε τον ξάδελφο της Αρχόντισσας Κερλάνα.»

Ο Ήλμον συνοφρυώθηκε.

«Η κατάσταση είναι περίεργη, Βασιλιά μου. Θα σας τα εξηγήσω σταδιακά και θα καταλάβετε—»

Η πόρτα χτύπησε. «Μεγαλειότατε;»

«Πέρασε.»

Ο Χάσνελ μπήκε, υποκλινόμενος. «Μου είπαν ότι ζητήσατε δοκιμαστή...»

«Ζήτησα.»

«Σας διαβεβαιώνω πως το φαγητό είναι ελεγμένο, Βασιλιά μου· δεν υπάρχει κίνδυνος.»

«Το ίδιο ήταν κι οι δρόμοι, Αρχιυπηρέτη,» αντιγύρισε ο Ήλμον. «Ελεγμένοι και φρουρούμενοι. Φέρε μου έναν δοκιμαστή τώρα, ή δοκίμασε το φαγητό μου εσύ. Μη με καθυστερείς άλλο, όμως.»

«Όπως επιθυμείτε,» αποκρίθηκε ο Χάσνελ, σφίγγοντας τα χείλη. Υποκλίθηκε και αποχώρησε.

«Άρχισε να μου εξηγείς, Στρατηγέ,» ζήτησε ο Ήλμον, και ο Άσθαν υπάκουσε, αφηγούμενος τα γεγονότα από τότε που εκείνος κι ο Σάρναλ έφτασαν στην Έλμας.

Είχε φτάσει στο σημείο που ο κατάσκοπος επέστρεφε από τη Λάρμαρην, όταν η πόρτα χτύπησε πάλι και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε: «Μεγαλειότατε;»

«Πέρασε.»

Μια κοπέλα μπήκε και υποκλίθηκε. «Ήρθα ως δοκιμαστής, Μεγαλειότατε.» Ο Άσθαν την αναγνώρισε: ήταν η Ταρλίτα.

«Δοκίμασε, λοιπόν,» της είπε ο Ήλμον. Εκείνη έφαγε λίγο απ'όλα τα φαγητά και ήπιε λίγο απ'όλα τα ποτά, ενώ ο Μαύρος Πρίγκιπας και ο Στρατηγός περίμεναν. Ο πρώτος άναψε μια ξύλινη πίπα κι άρχισε να καπνίζει, παρατηρώντας την κοπέλα.

«Πώς αισθάνεσαι;» τη ρώτησε, όταν τελείωσε.

«Καλά, Βασιληά μου. Αν και τα έχω ανακατέψει λίγο, αν καταλαβαίνετε.» Χαμογέλασε, αμήχανα.

Ο Ήλμον σηκώθηκε από τη θέση του και πλησίασε το πουγκί του, που ήταν ακουμπισμένο σ'ένα τραπεζάκι, μαζί με τη ζώνη του. Πήρε από εκεί ένα κορονίδιο και το έδωσε στην Ταρλίτα.

Εκείνη υποκλίθηκε βαθιά. «Ευχαριστώ πολύ, Μεγαλειότητα!»

«Δε μου λες,» τη ρώτησε, «έχεις δει τίποτα... ασυνήθιστο να συμβαίνει σε τούτο το παλάτι;»

«Εμ... εννοείτε εκτός από το γεγονός ότι κάποιοι με απήγαγαν μες στη νύχτα;» Αλέφυγε να κοιτάξει τον Άσθαν.

«Κάποιοι σε απήγαγαν μες στη νύχτα;» Ο Ήλμον ύψωσε ένα του φρύδι.

«Θα σας εξηγήσω εγώ, Βασιληά μου,» είπε ο Άσθαν. «Ήταν μέρος του σχεδίου μας.»

«Αχά...» Ο Μαύρος Πρίγκιπας έστρεψε πάλι το βλέμμα του στην κοπέλα. «Ναι, εκτός απ'αυτό. Εννοώ, δηλαδή, αν έχεις δει κάποιον ο οποίος να έρχεται σε επαφή με συνεργάτες και ανθρώπους του Τυράννου. Με καταλαβαίνεις;»

«Απόλυτα, Μεγαλειότητα.»

«Λοιπόν;»

«Δεν ξέρω... δεν υποψιάζομαι κανέναν.»

«Εσύ δεν υπηρετούσες τον Σάβελαν;» παρενέβη ο Άσθαν.

«Εμ, ναι, Άρχοντά μου, αλλά... τι να έκανα, δηλαδή; Μου ζητούσε να σας παρακολουθώ. Νόμιζα ότι ήταν ξάδελφος της Αρχόντισσας Κερλάννα.»

«Ξέρεις πού μπορεί να έχει πάει;»

«Όχι.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ήλμον. «Σε περίπτωση που *θυμηθείς* —ή μάθεις— κάτι, να ξέρεις πως υπάρχουν κι άλλα σαν κι αυτό.» Της έδωσε άλλο ένα κορονίδιο. «Πολλά άλλα. Και μη φοβάσαι ότι μπορεί κάποιος να σου κάνει κακό. Θα βρίσκεσαι υπό την προστασία μου.»

Η Ταρλίτα υποκλίθηκε. «Μεγαλειότητα...»

«Μπορείς να πηγαίνεις,» της είπε, κι εκείνη έφυγε.

Ο Ήλμον κάθισε αντίκρυ του Άσθαν, όπως πριν. «Συνέχισε, Στρατηγέ· σε ακούω.»

Εκείνος τού διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί στην Έλμας, και ο Μαύρος Πρίγκιπας φάνηκε να προβληματίζεται. Το βλέμμα του σκοτείνιασε, όταν άκουσε για την αιχμαλωσία του κατασκόπου Σάρναλ.

«Το Αφτί είναι εξαιρετικά επικίνδυνο,» είπε. «Πρέπει να τον βρούμε και να τον εξολοθρεύσουμε, το συντομότερο δυνατό. Θα προσπαθήσει να μας προκαλέσει ζημιές μέσα στην πόλη, για να βοηθήσει τον Τύραννο.»

«Αυτό φοβάμαι κι εγώ,» ένευσε ο Άσθαν. «Αλλά ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί απήγαγε τη Λερβάρη. Μέχρι στιγμής, δε μου έχει στείλει κάποιο απειλητικό μήνυμα.»

«Δε σκοπεύει να σε απειλήσει άμεσα. Την έχει για περίπτωση ανάγκης. Τους ξέρω κάτι ανθρώπους του σιναφιού του, Στρατηγέ. Η Λερβάρη, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν άτυχη κι έπεσε στο δρόμο του, όταν εκείνος είχε εισβάλει στο δωμάτιό σου· και το Αφτί, φυσικά, δεν έχασε την ευκαιρία: έχοντας παρατηρήσει από παλιότερα τη στενή σου σχέση μαζί της, την άρπαξε, για να την έχει ως όπλο εναντίον σου, όποτε του χρειαστεί.

»Εκείνο, πάντως, που με ανησυχεί εμένα είναι ποιος έβαλε τον Σάβελαν μέσα στο παλάτι. Πιστεύω ότι το υπηρετικό προσωπικό αυτού του μέρους είναι διεφθαρμένο, και δύσκολα θα καταφέρουμε να ξετρυπώσουμε τον προδότη. Αν ήταν ο Σάρναλ εδώ, θα μας βοηθούσε απίστευτα πολύ, αλλά τώρα...» Δάγκωσε το άκρο της πίπας του.

«Η Αρχόντισσα Κερλάνα νομίζετε ότι είναι αξιόπιστη, Βασιληά μου;»

Ο Ήλμον φάνηκε σκεπτικός. «Δεν ξέρω... Εσύ τι λες, Στρατηγέ;»

«Δύσκολο να απαντήσω. Σίγουρα, φοβάται για τη ζωή των παιδιών της· δε θα έκανε κάτι που θα τα έβαζε σε κίνδυνο. Ωστόσο...»

Ο Μαύρος Πρίγκιπας τού έκανε νόημα να συνεχίσει.

«Ωστόσο, ίσως απλά να προσποιείται και να καλύπτει τα ίχνη της, ώστε να μην μπορούμε να κατηγορήσουμε εκείνη για ό,τι κι αν συμβεί.»

«Ναι,» είπε ο Ήλμον, «δε θα το απέκλεια. Όπως και νάχει, πάντως, Στρατηγέ, νομίζω πως έχουμε περισσότερα να φοβηθούμε από τις δυνάμεις στο εσωτερικό της Έλμας, παρά από τις δυνάμεις έξω από αυτήν.»

Κεφάλαιο 31

Ο Πόλεμος στο Νότο

Ο Ρόλμαρ, ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, και ο Ιερέας Άντολβαρ είχαν κατευθυνθεί νότια, μαζί με στρατό δέκα χιλιάδων μαχητών. Ακολουθώντας τη δημοσιά που ξεκινούσε από τη Φίρθμας, θα έφταναν στη Σάργκμον, η οποία σύμφωνα με τις πληροφορίες τους θα δεχόταν επίθεση από τις δυνάμεις του Τυράννου. Την πόλη υπερασπίζονταν ήδη δέκα χιλιάδες στρατιώτες, αλλά αυτοί, σίγουρα, δε θα ήταν αρκετοί για να αποκρούσουν τη θηριώδη θύελλα που ο Σάρναλ σκόπευε να εξαπολύσει εναντίον της. Ακόμα και με τους πολεμιστές του Πρίγκιπα Ζάρναβ μαζί τους, ήταν αμφίβολο αν θα κατάφερναν να κρατήσουν. Έτσι, εκτός από το φουσάτο από τη Φίρθμας, είχε επίσης σταλεί στρατός από την Ήνριναφ κι από τη Γέμρηλ, προκειμένου να ενισχύσουν τους υπερασπιστές.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας είχε πει στον Ρόλμαρ και στον αδελφό του ότι αποκλείεται εκείνοι, ερχόμενοι από την πρωτεύουσα, να έφταναν στη Σάργκμον πριν από τους μαχητές του Τυράννου. Επομένως, οι υπερασπιστές θα έπρεπε να βασιστούν, πρώτα, στις δυνάμεις των δύο παράκτιων πόλεων. Μετά, όταν και το φουσάτο του Πρίγκιπα Ζάρναβ βρισκόταν εκεί, θα δινόταν το τελειωτικό χτύπημα στους μαχητές του Σάρναλ.

«Κι αν η πόλη δεν αντέξει ως τότε;» είχε ρωτήσει ο Ρόλμαρ, που δεν ήξερε και πολλά από πόλεμο· ετούτος ήταν ο πρώτος πόλεμος στον οποίο είχε μπλεχτεί.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μην αντέξει τόσο λίγο,» του απάντησε ο Ήλμον. «Η Σάργκμον δεν είναι χωριό με μαντρότοιχο. Ακόμα και πενήντα χιλιάδες να είναι οι εχθροί, θα μπορέσει να τους κρατήσει για κάποιες ημέρες.»

«Και αποκλείεται να είναι τόσοι πολλοί,» είπε ο Άντολβαρ. «Γύρω στους είκοσι χιλιάδες τούς υπολογίζω, με πλοία. Ο στρατός θα κυκλώσει την πόλη από την ξηρά, τα πλοία θα περιφρουρούν τις ακτές κοντά της.»

Ο Ρόλμαρ δε συμπαθούσε τον ιερέα του Άνκαραζ, αλλά, υπό τέτοιες –πολεμικές– συνθήκες, πίστευε ότι ήταν άνθρωπος στον οποίο μπορούσε να βασιστεί. Άλλωστε, ο Άντολβαρ υπηρετούσε τον Πολέμαρχο· σίγουρα, ήξερε από πόλεμο.

Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ τι γνωρίζει από πόλεμο, άραγε; αναρωτιόταν ο Ρόλμαρ, καθώς προέλαυναν νότια, ακολουθώντας τη δημοσιά. Γνωρίζει τίποτα παραπάνω από εμένα; Ο ακρίτης είχε ακούσει πως ο Ζάρναβ δεν είχε εμπλακεί στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, άρα, λογικά, δεν πρέπει να είχε μεγάλη εμπειρία. Κι όμως, ο Ήλμον τον είχε ορίσει Στρατηγό ετούτου του φουσάτου. Μήπως το είχε κάνει απλά και μόνο επειδή ήταν συγγενής του; Μήπως το είχε κάνει για να δείξει ότι οι Γάθιν κυριαρχούσαν στο Ένρεβηλ; Αυτό –σκεφτόταν ο Ρόλμαρ– ίσως δεν ήταν και τόσο καλό να το δείχνει κανείς έτσι έντονα. Ήδη κυκλοφορούσαν φήμες ότι οι Γάθιν είχαν έρθει εδώ για να κατακτήσουν, ουσιαστικά, το Βασίλειο.

Πράγμα το οποίο δεν είναι ψέμα. Σίγουρα, όταν ο Σάρναλ ηττηθεί, θα γίνει μια προσοδοφόρα συμμαχία ανάμεσα στο Ένρεβηλ και στο Νόρβηλ. Από τη στιγμή που ο Ήλμον είναι σύζυγος της Θάρνιν, αυτό είναι επόμενο. Σίγουρα, η νέα εξουσία δε θα διοικούσε όπως είχε διοικήσει ο Τύραννος, αλλά και πάλι ο Ρόλμαρ αναρωτιόταν ποιες θα ήταν οι αντιδράσεις ορισμένων Ενρεβήλιων ευγενών. Η Θάρνιν δεν πρέπει να ήταν η μόνη συγγενής της Κυρκάνα που είχε απομείνει. Ναι μεν ο Σάρναλ είχε προσπαθήσει να εξολοθρεύσει όλη τη γενιά της προηγούμενης Βασίλισσας, μα, αναμφίβολα, αρκετοί θα είχαν επιβιώσει και, βλέποντας τώρα αυτό που συνέβαινε, ίσως να παρουσιάζονταν. Ίσως ακόμα και να διεκδικούσαν το Βασάλτινο Θρόνο, ισχυριζόμενοι κοντινότερη συγγένεια με την Κυρκάνα· η Θάρνιν δεν ήταν παρά δεύτερη ξαδέλφη της παλιάς Βασίλισσας.

Και τι θα γίνει, τότε; Θα δεχτεί η Θάρνιν να παραχωρήσει την εξουσία της σε κάποιον πιο... νόμιμο διάδοχο; Θα το δεχτεί ο Ήλμον; Ο Ρόλμαρ ήταν βέβαιος ότι δεν υπήρχε καμία, μα καμία, πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο. Επομένως, στην καλύτερη περίπτωση, θα επακολουθούσαν μηχανορραφίες επί μηχανορραφιών, και στη χειρότερη, αιματοχυσίες ξανά. Άλλο που δε θέλουν οι ιερείς του Άνκαραζ... Ο Ρόλμαρ άρχισε να καταλαβαίνει τις ανησυχίες της Στρατηγού Βασθέφιν περισσότερο από πριν.

Αλλά τώρα δεν ήταν ώρα για τέτοιες σκέψεις. Αυτά ήταν για μετά από τη σύγκρουση με τον Τύραννο. Για μετά από την ήττα του Σάρναλ.

«Οι δράκαρχοι πότε υπολογίζεται να έρθουν;» ρώτησε ο Ρόλμαρ τον Ζάρναβ, όταν, ένα βράδυ, κάθονταν οι δυο τους μέσα στη σκηνή του Πρίγκιπα, πίνοντας κρασί. Ένας δυτικός άνεμος ερχόταν από τα Δάση Γάσπαρνηλ, φέρνοντας μαζί του τις οσμές των δέντρων και των λουλουδιών.

«Νομίζω,» είπε ο Ζάρναβ, «πως, όταν έχουμε φτάσει στη Σάργκμον, αυτοί δε θα πρέπει να βρίσκονται μακριά από τη Φίρθμας. Ίσως να είναι στη Νίλμας. Και μετά, θα κατευθυνθούν στην Έλμας, για να συντρέξουν τον αδελφό μου.» Την πρώτη ημέρα κιόλας που ο Πρίγκιπας Έπαρχος της Έριγκ είχε έρθει στην πρωτεύουσα του Ένρεβηλ, εκείνος κι ο Ήλμον είχαν συμφωνήσει πως η συμβολή των δράκαρχων πιθανώς να φαινόταν χρήσιμη στη σύγκρουση με τον Τύραννο. Εξάλλου, το Νόρβηλ δεν είχε τίποτ'άλλο να προσφέρει, έτσι ας πρόσφερε ό,τι μπορούσε· ο Μαύρος Πρίγκιπας είχε δώσει πολύ σκληρό αγώνα για να ηττηθεί τώρα από τον Σάρναλ. Επομένως, ένας ταχυπομπός είχε σταλεί στη Νουάλβορ, ώστε να ζητήσει από τη Βασίλισσα Λιόλα (και από τον Δρακοβασιλιά Κέλσοναρ, φυσικά, αφού έτσι τώρα επιθυμούσε να τον αποκαλούν, «απαιτώντας και τον ανάλογο σεβασμό, ο ξεπαρμένος», όπως έλεγε ο Ζάρναβ) τη βοήθεια των δράκαρχων. Μέχρι που ο Ρόλμαρ και ο Πρίγκιπας Έπαρχος της Έριγκ έφυγαν από τη Φίρθμας, αυτός ο ταχυπομπός δεν είχε επιστρέψει. Ορισμένοι ανησύχησαν πως ίσως να του είχε συμβεί κάτι άσχημο στο δρόμο, όμως ο Ζάρναβ είπε ότι η καθυστέρησή του ήταν λογική· ακόμα κι οι ταχυπομποί δεν μπορούσαν να κάνουν αστραπιαία το ταξίδι από τη Φίρθμας στη Νουάλβορ και πίσω ξανά. Ήταν πάνω από ογδόντα λεύγες απόσταση.

Ο Ρόλμαρ κατανοούσε αυτό που έλεγε ο θείος του, μα δεν μπορούσε να διώξει και κάθε ανησυχία απ'το μυαλό του· άλλωστε, βρίσκονταν εν καιρώ πολέμου. «Εκτός αν το μήνυμά μας δεν έφτασε ποτέ στην πρωτεύουσα του Νόρβηλ,» είπε τώρα, καθώς εκείνος κι ο Ζάρναβ κάθονταν στη σκηνή του Πρίγκιπα.

«Δείξε λίγη περισσότερη πίστη στον Ταχυβάμονα Ζικαράθορ, Ρόλμαρ.»

Ο ακρίτης γέλασε και ήπια μια γουλιά απ'το κρασί του. «Δεδομένων των περιστάσεων, οι ιερείς του Άνκαραζ θα το θεωρούσαν συνετότερο να αφιερώσω όλη μου την πίστη στο δικό τους θεό.»

«Ο Πολέμαρχος, όμως, δε θα βοηθήσει στη μεταφορά του μηνύματός μας.»

«Δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Ρόλμαρ, βαδίζοντας ως την είσοδο της σκηνής και παραμερίζοντας την κουρτίνα, για να κοιτάξει έξω. Μέσα στη νύχτα, ο Ιερέας Άντολβαρ και μερικοί άλλοι τελούσαν κάποιο μυστήριο στον πρόχειρο Ναό του Άνκαραζ που έστηναν πάντα μέσα στο στρατόπεδο. Αρκετοί πολεμιστές βρίσκονταν τριγύρω, γονατιστοί και προσευχόμενοι στον Άρχοντα της Μάχης.

Ο Ζάρναβ ήρθε να σταθεί πλάι στον Ρόλμαρ. «Πρέπει να αισθάνεται πολύ ικανοποιημένος...» είπε, πίνοντας μια γουλιά κρασί.

«Ποιος;»

«Ο Άνκαραζ.»

Ο Ρόλμαρ δίστασε λίγο, αλλά μετά είπε: «Αναρωτιέμαι αν οι θεοί τα καταλαβαίνουν ό'λα αυτά που κάνουμε σ'όνομά τους. Αναρωτιέμαι αν νοιάζονται. Πολλές φορές, μάλιστα, αναρωτιέμαι αν καν υπάρχουν, Πρίγκιπά μου, ή αν είναι επινοήματα της φαντασίας μας.»

«Η φαντασία έχει δύναμη, Ρόλμαρ· μην την υποτιμάς. Για μια ιδέα, αυτοκρατορίες δημιουργούνται· και για μια άλλη ιδέα, αυτοκρατορίες διαλύονται.»

Το απόγευμα της όγδοης ημέρας της προέλασης τους, κι ενώ βρίσκονταν πλέον κοντά στη Σάργκμον, είδαν τέσσερις καβαλάρηδες να έρχονται, καλπάζοντας ολοταχώς προς το μέρος τους.

Ο Ζάρναβ ύψωσε το χέρι του, κάνοντας νόημα στο φουσάτο να σταματήσει. Ο Υποστράτηγός του –ένας λιγνός αλλά μυώδης άντρας και ιερομαχητής του Άνκαραζ– ύψωσε, επίσης, το χέρι του προς τους μαχητές και φώναξε ένα κέλευσμα. Η φωνή του Υποστράτηγου Δάνσαρ ήταν εξαιρετικά δυνατή· ο Ρόλμαρ νόμιζε ότι αντηχούσε ξανά και ξανά μες σ'αφτιά του.

Ύστερα, αφού το στράτευμα είχε σταματήσει: «Σημαδέψατε!» πρόσταξε ο Δάνσαρ μια ομάδα τοξοτών.

«Περίμενε,» του είπε ο Ζάρναβ. «Δεν ξέρουμε ότι είναι εχθροί. Κι ακόμα κι αν είναι, ίσως να θέλουν απλά να μιλήσουν. Είναι μονάχα τέσσερις.»

«Πρέπει νάμαστε έτοιμοι για κάθε ενδεχόμενο, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε, κοφτά, ο Δάνσαρ. Ήταν παλαίμαχος της Φεν εν Ρωθ, κι όλοι οι παλαίμαχοι της Φεν εν Ρωθ ήταν έτοι: ετοιμοπόλεμοι, λες και υπήρχε συνεχώς κίνδυνος να τους επιτεθεί κάποιος από το πουθενά.

Ένας από τους τέσσερις ερχόμενους υπείς ύψωσε μια σημαία, και ο Ρόλμαρ παρατήρησε ότι ήταν η νέα σημαία του Ένρεβηλ, το έμβλημα του Μαύρου Πρίγκιπα. «Δικοί μας είναι,» είπε. «Αλλά αναρωτιέμαι... γιατί πλησιάζουν έτσι;»

Ο Ζάρναβ τού έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα· κι εκείνος ανησυχούσε.

Ο Άντολβαρ ήταν στωικός, έχοντας τα χέρια του ακουμπισμένα στη λαβή της σέλας του. Ο ιερατικός του χιτώνας ανέμιζε στον θαλασσινό αγέρα που ερχόταν από το Νότο.

Οι υπείς έκοψαν ταχύτητα, καθώς έφταναν κοντά στο φουσατό, και, τέλος, τράβηξαν τα ηνία των αλόγων τους, για να σταθούν αντίκρυ του Ρόλμαρ, του Ζάρναβ, του Άντολβαρ, και του Δάνσαρ.

«Χαίρετε, Άρχοντές μου!» είπε η πολεμίστρια που έμοιαζε να είναι αρχηγός της έφιππης, τετραμελούς ομάδας. Φορούσε φολιδωτή αρματωσιά και είχε μακριά, ξανθά μαλλιά, δεμένα κότσο. Το πρόσωπό της είχε μια ουλή στο μέτωπο, από μια πολύ πρόσφατη πληγή. «Είμαι η Στρατηγός Μίρνιθα, από την Ήνριναφ. Ήρθα να σας προειδοποιήσω ότι οι δυνάμεις του Τυράννου σάς έχουν στήσει ενέδρα, παρακάτω. Περιμένουν να πλησιάσετε και να σας αποδεκατίσουν, όπως έκαναν και με το δικό μου στράτευμα.»

«Το στράτευμα από την Ήνριναφ έχει αποδεκατιστεί,» έκανε ο Ρόλμαρ.

«Φοβάμαι πως ναι,» αποκρίθηκε η Μίρνιθα. «Μονάχα εκατό μαχητές έμειναν από τους έξι χιλιάδες. Απόλυτη καταστροφή.» Το βλέμμα της στράφηκε στο έδαφος, και αναστέναξε. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ζάρωσαν· η ουλή της έμοιαζε πιο άσχημη από πριν.

«Σας ευχαριστούμε για την προειδοποίηση, Στρατηγέ,» της είπε ο Ζάρναβ. «Είμαστε ευγνώμονες που μας γλιτώσατε από την ίδια μοίρα. Είμαι ο Πρίγκιπας Ζάρναβ ε Γάθνιν, από το Νόρβηλ. Από εδώ, ο

Ἀρχοντας Ρόλμαρ, Νορβήλιος επίσης. Κι από εδώ, ο Ιερέας Ἄντολβαρ, του Ἄνκαραζ, και ο Ὑποστράτηγος Δάνσαρ.»

«*Ιερομαχητής,*» τόνισε ο Δάνσαρ, σαν ο Πρίγκιπας να είχε ξεχάσει ν'αναφέρει κάτι πολύ σημαντικό.

Ο Ζάρναβ δεν του έδωσε σημασία. Είπε στη Μίρνιθα: «Υποθέτω πως έχετε να μας προτείνετε κάποιον εναλλακτικό δρόμο;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ακολουθήστε μας, Ὑψηλότατε.» Οι τέσσερις ιπτεῖς έστριψαν δυτικά, βγαίνοντας απ'το δρόμο και μπαίνοντας σ'έναν λοφότοπο.

«Η κίνηση του στρατού μας θα είναι δύσκολη εδώ μέσα,» παρατήρησε ο Ζάρναβ, καθώς εκείνος, ο Ρόλμαρ, ο Ἄντολβαρ, και ο Δάνσαρ πλησίαζαν τη Μίρνιθα. «Πείτε μου, όμως, Στρατηγέ: τι ακριβώς συνέβη; Και πού είναι οι δυνάμεις από τη Γέμρηλ; Αποδεκατίστηκαν κι αυτές;»

Αν έχουν αποδεκατιστεί, είμαστε χαμένοι, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Δε θα μπορούσαν να επιτεθούν στον στρατό του Τυράννου. Θα έπρεπε να περιμένουν βοήθεια από τη Φίρθμας. Τους δράκαρχους, ίσως.

Η Μίρνιθα, όμως, είπε: «Όχι. Ευτυχώς, πρόλαβα να τους ειδοποιήσω, προτού πέσουν στην παγίδα των εχθρών μας.»

«Και πόσοι είναι;» ρώτησε ο Ζάρναβ, καθώς το στράτευμά του άρχιζε να διασχίζει τους λοφότοπους.

«Έξι χιλιάδες, Ὑψηλότατε.»

Έξι χιλιάδες αυτοί και δέκα χιλιάδες εμείς, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. «Οι δυνάμεις του Τυράννου πόσες είναι;»

«Είκοσι χιλιάδες μαχητές, και έχουν κι αρκετά πλοία. Πάνω από εξήντα, τα οποία έχουν αποκλείσει το λιμάνι της Σάργκμον και περιπολούν τις γύρω ακτές.»

«Εσείς δεν έχετε πλοία;»

«Έχουμε, Ἀρχοντά μου. Ἦρθαν είκοσι από τη Γέμρηλ.»

«Κι από την Ἡνριναφ;»

«Σας είπα, ο δικός μας στρατός αποδεκατίστηκε.»

«Νόμιζα,» είπε ο Ρόλμαρ, «ότι μιλούσατε μόνο για τις δυνάμεις ξηράς, Στρατηγέ.»

«Όχι,» απάντησε η Μίρνιθα. «Η πανωλεθρία έγινε, κατά κύριο λόγο, στη θάλασσα, καθώς ζυγώναμε τη Σάργκμον μέσα στα πλοία μας. Τα καράβια του Τυράννου είχαν κρυφτεί πίσω από κάτι νησιά,

και μας επιτέθηκαν. Επίσης, στα ίδια τα νησιά και στην ακτή υπήρχαν στημένοι καταπέλτες, οι οποίοι μας χτύπησαν με πέτρες, βέλη, και φωτιά. Ούτε οι μισοί δεν καταφέραμε να αποβιβαστούμε, κι όσοι αποβιβαστήκαμε διαπιστώσαμε ότι μας περίμεναν. Είναι θαύμα που γλίτωσαν έστω και τόσοι λίγοι από εμάς.» Έμοιαζε να υπάρχει μεγάλη απογοήτευση στη φωνή της, καθώς τα διηγιόταν.

«Ο Άνκαραζ ήταν, αναμφίβολα, μαζί σας, Στρατηγέ,» είπε ο Άντολβαρ. «Όταν ο Κύριος του Πολέμου φροντίζει να σωθείς από μια μάχη, το κάνει διότι γνωρίζει πως μπορείς να μεγαλουργήσεις σε μια άλλη, μελλοντική.»

Η Μίρνιθα δε μίλησε, αλλά ο Ρόλμαρ θα ορκιζόταν ότι τα λόγια του ιερέα τής είχαν δώσει θάρρος. Λίγη από τη μελαγχολία στο πρόσωπό της φαινόταν να έχει διαλυθεί.

«Τους μαχητές από τη Γέμρηλ πώς τους ειδοποιήσατε, Στρατηγέ;» ρώτησε ο Ζάρναβ. «Κι αυτοί με πλοία θα έρχονταν, αν δεν κάνω λάθος.»

«Υπολογίσαμε τότε θα περνούσαν και ανάψαμε φωτιές στην ακτή, κάνοντάς τους νόημα και φωνάζοντας. Ευτυχώς, αντιλήφθηκαν ότι κάτι σημαντικό συνέβαινε και έστειλαν μια βάρκα, για να μιλήσει μαζί μας. Αν μας είχαν προσπεράσει, θα είχαν κι αυτοί υποστεί παρόμοια πανωλεθρία.»

«Πού είναι κατασκηνομένοι τώρα;»

«Πίσω από τους λόφους που διασχίζουμε,» είπε η Μίρνιθα. «Θα είμαστε εκεί προτού πέσει ο ηλ— προτού πέσει η νύχτα.»

Και πράγματι, μόλις το φως είχε αρχίσει να χάνεται από τον ανήλιαγο ουρανό, ο Ρόλμαρ είδε το στρατόπεδο: μια συγκέντρωση από σκηνές και φωτιές, ομοιόμορφα κατανεμημένες. Στο κέντρο, βρισκόταν μια μεγάλη σκηνή, δίπλα από την οποία κυμάτιζε η σημαία του Ένρεβηλ, μαζί με τη σημαία της Γέμρηλ.

Ο στρατός του Ζάρναβ σταμάτησε κοντά στον καταυλισμό, και η Στρατηγός Μίρνιθα οδήγησε τον Πρίγκιπα, τον Ρόλμαρ, και τον Άντολβαρ στη μεγάλη σκηνή, στο κέντρο. Ο Υποστράτηγος Δάνσαρ έμεινε πίσω, για να επιβλέπει το στήσιμο του στρατοπέδου των μαχητών της Φίρθμας.

Μπροστά από τη σκηνή, ένας μελαχρινός άντρας τούς περίμενε. Ήταν μετρίου αναστήματος και είχε γκριζα, μακριά μαλλιά και γένι

στο σαγόνι. Φορούσε λευκό πουκάμισο και μαύρο γιλέκο· το παντελόνι του ήταν γκριζο και σκονισμένο, και οι μπότες του ψηλές και καφετιές με πολλά λουριά. Από τη μέση του κρεμόταν ένα ξιφίδιο με σκαλιστή λαβή.

«Ο Άρχοντας Νόντερ,» τον σύστησε η Στρατηγός Μίρνιθα.

«Χαίρω πολύ, Άρχοντά μου,» είπε ο Ζάρναβ, ανταλλάσσοντας μια χειραψία με τον Νόντερ. «Είμαι ο Πρίγκιπας Ζάρναβ ε Γάθιν, από το Νόρβηλ, αδελφός του Βασιλιά Ήλμον. Δεν περιμέναμε ότι θα ερχόσασταν ο ίδιος σε τούτη τη σύγκρουση.»

«Δεν ήμουν ποτέ υπέρ του Τυράννου, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ανέκαθεν δεν τον θεωρούσα άξιο να άρχει στο Ένρεβηλ· και τώρα που ήρθε η τελευταία μάχη για να τον διώξουμε μια και καλή από το Βασίλειο, δε θα μπορούσα με τίποτα να λείψω.»

Ο Ρόλμαρ δεν ήταν σίγουρος αν ο Νόντερ μιλούσε έτσι επειδή, όντως, πίστευε αυτά που έλεγε ή επειδή ήθελε να κολακέψει τον Πρίγκιπα.

Ο Ζάρναβ σύστησε τους συντρόφους του, και είπε: «Θα μπορούσατε να με ενημερώσετε αναλυτικά για την κατάσταση, Άρχοντά μου;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Νόντερ. «Παρακαλώ, περάστε.» Παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής και τους άφησε να μπουν.

Το εσωτερικό φωτιζόταν από δύο κρεμαστές λάμπες λαδιού. Το μεγαλύτερο μέρος του πρώτου δωματίου της σκηνής καταλάμβανε ένα ξύλινο τραπέζι, επάνω στο οποίο απλωνόταν ένας χάρτης. Μια κοπέλα ήταν καθισμένη εκεί, αλλά, μόλις τους είδε να μπαίνουν, σηκώθηκε. Είχε μαύρα, κοντά μαλλιά και δεν ήταν ψηλότερη από τον Νόντερ, στον οποίο έμοιαζε, έπρεπε να παραδεχτεί ο Ρόλμαρ (έχουν κάποια συγγένεια;). Φορούσε μια στολή από γκριζο δέρμα, η οποία εφάρμοζε στο σώμα της, που φαινόταν από κάτω καλλίγραμμα και γυμνασμένο. Το βλέμμα της ήταν ντροπαλό· απέφευγε να τους κοιτάξει καταπρόσωπο.

«Η κόρη μου, Σαντάνρα,» τη σύστησε ο Άρχοντας Νόντερ, και μετά, σύστησε στη Σαντάνρα τους υπόλοιπους.

Σαντάνρα... σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, παρατηρώντας ότι, εκτός από τη συνωνυμία, δεν υπήρχε καμία άλλη ομοιότητα ανάμεσα σ'αυτή τη γυναίκα και στην υπηρέτρια του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων.

«Παρακαλώ, καθίστε,» είπε ο Νόντερ, και όλοι κάθισαν γύρω από το τραπέζι. «Η Σάργκμον βρίσκεται, αυτή τη στιγμή, κυκλωμένη από είκοσι χιλιάδες εχθρούς, Υψηλότατε.» Ο Άρχοντας έδειξε τις θέσεις που είχε σημειώσει επάνω στο χάρτη. «Όπως βλέπετε, την έχουν κυκλώσει από κάθε μεριά. Και τα πλοία τους έχουν αποκλείσει το λιμάνι, ενώ συνεχώς περιπολούν τις ακτές.»

«Δε σας έχουν αντιληφτεί εδώ όπου βρίσκεστε;» ρώτησε ο Ζάρναβ.

«Σήμερα ήρθαμε εδώ,» εξήγησε ο Νόντερ. «Όταν η Στρατηγός Μίρνιθα μάς ειδοποίησε— Σας μίλησε για το τι συνέβη στο στρατό της;»

Ο Ζάρναβ ένευσε. «Ναι, μας τα είπε.»

«Όταν, λοιπόν, μας ειδοποίησε, υποχωρήσαμε προς τα δυτικά, γνωρίζοντας ότι, αν πλησιάζαμε, οι δυνάμεις του Τυράννου θα μας επιτίονταν και θα μας εξολόθρευαν. Έτσι, υπολογίζοντας τις ημέρες, περιμέναμε τη δική σας άφιξη, ώστε να ενοποιηθούμε και να είμαστε δυνατοί. Πίσω από ετούτους τους λόφους ήρθαμε και κατασκηνώσαμε το πρωί, ενώ η Στρατηγός Μίρνιθα και οι ανιχνευτές της ζύγωσαν τη δημοσιά, για να σας ειδοποιήσουν να μην πάτε πιο νότια.»

«Μας σώσατε από μεγάλη καταστροφή,» είπε ο Ζάρναβ.

«Κάναμε μόνο το καθήκον μας, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε, μετριοφρόνως, ο Νόντερ. «Για να νικήσουμε ετούτο τον πόλεμο, πρέπει να είμαστε συγχρονισμένοι. Εκείνο που οι δυνάμεις του Τυράννου προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν ήταν το γεγονός ότι δε θα βρίσκονταν όλα μας τα στρατεύματα την ίδια στιγμή στη Σάργκμον· έτσι, σκέφτηκαν να μας εξολοθρεύσουν έναν-έναν, καθώς θα ερχόμασταν. Ευτυχώς, το σχέδιό τους δεν έπιασε, χάρη στη Στρατηγό.»

«Ο στρατός μου, όμως, αποδεκατίστηκε,» τόνισε η Μίρνιθα, θλιμμένα. «Άρα, κάτι κατάφεραν.»

«Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι πολύ χειρότερα, αγαπητή μου,» είπε ο Νόντερ, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο της.

«Πώς νομίζετε ότι πρέπει να κινηθούμε τώρα, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Ρόλμαρ. «Και πώς νομίζετε ότι θα κινηθούν οι δυνάμεις του Τυράννου;»

«Νομίζω πως, αν επιτεθούμε και, συγχρόνως, γίνει και έξοδος από τη Σάργκμον, τότε θα έχουμε πολύ καλές πιθανότητες να κατατρο-

πώσουμε τον εχθρό. Εμείς θα είμαστε είκοσι-έξι χιλιάδες, συνολικά, και εκείνοι είκοσι –και θα έχουν κλειστεί ανάμεσά μας.»

«Ναι...» είπε ο Ζάρναβ, σκεπτικά. «Αυτό φαίνεται καλό σχέδιο. Έχουμε, όμως, τρόπο να επικοινωνήσουμε με τους υπερασπιστές της Σάργκμον, ώστε να κάνουν έξοδο την ίδια στιγμή που θα επιτεθούμε;»

«Όχι,» απάντησε ο Νόντερ. «Αλλά, βλέποντάς μας να ορμάμε στον εχθρό....»

«Αντιλαμβάνομαι τη συλλογιστική σας, Άρχοντά μου. Αν, όμως, δεν γίνει έτσι, θα έχουμε μεγάλο πρόβλημα.» Έστρεψε το βλέμμα του στον Άντολβαρ. «Σεβασμιότατε, τι λέτε κι εσείς;»

«Αν δεν κινηθούμε κατά του εχθρού, ούτε κι ο εχθρός μπορεί να κινηθεί εναντίον μας. Δε θ'αφήσουν τις θέσεις τους γύρω από τη Σάργκμον, για να επιτεθούν σ'εμάς. Είμαστε δεκάξι χιλιάδες εδώ, κι αυτοί είναι είκοσι· δεν υπεραριθμούν τόσο πολύ. Ακόμα κι αν νικήσουν, θα έχουν μεγάλες απώλειες, και δε θα μπορούν, μετά, να συ-νεχίσουν την πολιορκία της πόλης. Επιπλέον, όσο μας επιτίθενται, υπάρχει κίνδυνος οι υπερασπιστές της Σάργκμον να κάνουν έξοδο και να τους χτυπήσουν από τα νώτα.»

«Συμφωνούμε σ'αυτό,» είπε ο Νόντερ. «Αλλά το θέμα είναι *εμείς* τι θα κάνουμε, όχι σε τι θέση βρίσκεται ο εχθρός.»

«Κάνετε λάθος, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Άντολβαρ. «Πολλές φορές, πρέπει να δεις τα πράγματα από τη σκοπιά του εχθρού, για να τον νικήσεις. Σκεφτείτε, λοιπόν: Τι δεν θα ήθελε ο εχθρός να κάνουμε; Και τι *περιμένει* πως θα κάνουμε;»

Ο Ζάρναβ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. «Δεν ξέρω τι δεν θα ήθελαν να κάνουμε, αλλά νομίζω πως μπορώ να καταλάβω τι περιμένουν από εμάς...»

Ο Άντολβαρ ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά, μοιάζοντας με το δάσκαλο που αναμένει την απάντηση του μαθητή του.

Ο Πρίγκιπας συνέχισε: «Αφού ανακαλύψουν ότι ειδοποιηθήκαμε για την ενέδρα τους, λογικό είναι, πιστεύω, να περιμένουν ότι θα τους επιτεθούμε κατά μέτωπο ενώ ελπίζουμε πως οι υπερασπιστές της Σάργκμον θα κάνουν, συγχρόνως, έξοδο, ώστε να τους παγιδέψουμε ανάμεσά μας.»

Ο Άντολβαρ ένευσε. «Ναι, το ίδιο λέω κι εγώ, Πρίγκιπα Ζάρναβ. Άλλωστε, αφού αυτή είναι η πρώτη σκέψη που περνά από το δικό μας μυαλό, γιατί αυτή να μην είναι και η πρώτη σκέψη που περνά από το μυαλό του αντιπάλου μας;»

Ο Νόντερ συνοφρυώθηκε. «Χμμ... σωστά μιλάτε, Σεβασμιότατε. Δεν είναι συνετό να αυτοθεωρούμαστε εξυπνότεροι.»

«Στον πόλεμο, Άρχοντά μου, το να υποτιμάς τον εχθρό είναι η μέγιστη ύβρις. Και ο Άνκαραζ τιμωρεί τους υβριστές.»

«Τι προτείνεις, λοιπόν, να κάνουμε;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ, που εκνευριζόταν όποτε άκουγε τις θρησκευτικές φανφάρες του ιερέα.

«Ας κοιτάξουμε πάλι τα πράγματα από τη σκοπιά του εχθρού,» είπε ο Άντολβαρ. «Ας θεωρήσουμε ότι ο εχθρός έχει ήδη ανακαλύψει πως κρυβόμαστε πίσω από τούτους τους λόφους. Τι λέτε ότι θα κάνει, από τη στιγμή που δεν μπορεί να κινηθεί μαζικά εναντίον μας; Πώς θα προσπαθήσει να μας αποτινάξει από τα νώτα του;»

«Με κάποιο κόλπο, υποθέτω,» είπε ο Ζάρναβ. «Αλλά δεν μπορώ να σκεφτώ τι κόλπο. Και, μάλιστα, ίσως να μην *υπάρχει* κάτι. Ίσως ο στρατός του Τυράννου να είναι απελπισμένος, τώρα που μιλάμε.»

«Ίσως,» συμφώνησε ο Άντολβαρ. «Αλλά έτσι τους υποτιμάτε, Πρίγκιπά μου.»

«Τι υποθέτεις *εσύ* ότι θα κάνει ο εχθρός;» ρώτησε ο Ρόλμαρ. Ο ιερέας έδειχνε να ξέρει κάτι και να τους το κρύβει!

«Δεν υποθέτω τίποτα ακόμα,» απάντησε ο Άντολβαρ. «Σκέφτομαι.»

Η κουρτίνα της σκηνής παραμερίστηκε, και μια πολεμίστρια είπε, καρφώνοντας το βλέμμα της στον Νόντερ: «Άρχοντά μου! Ιππείς μάς πλησιάζουν. Και δεν είναι μακριά. Βγήκαν μέσα από μια δασώδη περιοχή.»

Άπαντες σηκώθηκαν γύρω από το τραπέζι, και το πολεμικό συμβούλιο διαλύθηκε.

Κεφάλαιο 32

Το Πέρασμα του Δαιμονικού Ανέμου

Δύο ημέρες μετά την άφιξη του Βασιληά Ήλμον στην Έλμας, τίποτα το αξιοσημείωτο δεν είχε συμβεί. Κανένας δεν είχε προσπαθήσει να δολοφονήσει τον Μαύρο Πρίγκιπα· κανένας δεν είχε βρει τα ίχνη του δολοφόνου που τον είχε τοξέψει εκείνο το βράδυ· κανένας από τους παλατιανούς υπηρέτες δεν είχε προσφέρει καμία χρήσιμη πληροφορία· και οι έρευνες του Άσθαν στην πόλη, ως συνήθως, απέβαιναν άκαρπες. Ο Ναός, δε, του Βάνραλ ήταν ακόμα κλειστός, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ· έχοντας τις πόρτες αμπαρωμένες, οι ιερείς δεν άφηναν κανέναν να μπει και να προσευχηθεί, ούτε έκαναν τελετουργίες για τους πιστούς. Οι ιερείς του Πολέμαρχου, αντιθέτως, είχαν στήσει έναν πρόχειρο Ναό στην Κάτω Αγορά και κήρυτταν, προετοιμάζοντας τους ανθρώπους της Έλμας για την επερχόμενη σύγκρουση και προσπαθώντας να στρατολογήσουν καινούργιους μαχητές.

Οι τριάντα χιλιάδες στρατιώτες του Βασιληά Ήλμον και οι δέκα χιλιάδες υπερασπιστές της Έλμας είχαν πάρει θέσεις μέσα στην πόλη και στις επάλξεις των τειχών της. Ανιχνευτές πήγαιναν κι έρχονταν στα ανατολικά, αναφέροντας ότι το στράτευμα του Τυράννου δεν βρισκόταν μακριά· διέσχιζε τα βουνά και πλησίαζε.

Το πρωί της τρίτης ημέρας, ένας δυνατός άνεμος κατήλθε από το Βορρά: ένας άνεμος που έκανε άπαντες τους βρισκόμενους στην Έλμας να τρομοκρατηθούν, γιατί μπορούσαν να καταλάβουν ότι είχε κάτι το αφύσικο κι απόκοσμο. Νόμιζαν ότι άκουγαν *ουρλιαχτά* μέσα σ' αυτό τον άνεμο· ουρλιαχτά και κραυγές. Και πολλοί αναρωτήθηκαν μήπως ετούτη ήταν η οργή του Βάνραλ, για τη νομιμοποίηση της θρησκείας του Πολέμαρχου.

Οι ιερείς του Άνκαραζ, όμως, αμέσως αντιλήφθηκαν περί τίνος επρόκειτο, και οι ψυχές τους γέμισαν με φωτιά και έκσταση. Αυτός ο άνεμος δεν ήταν η οργή του Βάνραλ –δεν πέρασε καν από το μυαλό

τους ότι μπορεί να ήταν. Ήταν σημάδι της δύναμης του δικού τους Κυρίου. Σημάδι της ανανεωμένης του δύναμης.

Ο Χάρναλιρ σηκώθηκε από το κρεβάτι του και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Τα μάτια του γυάλισαν, και γέλασε. Η πόρνη που είχε κοιμηθεί μαζί του ξύπνησε. «Τι είναι, Άρχοντά μου;» ρώτησε, με τρομαγμένη φωνή. «Τι είν' αυτός ο αέρας; Τι συμβαίνει;»

«Αυτός... είναι ο Άνκαραζ,» αποκρίθηκε ο Χάρναλιρ.

Ο άνεμος έκανε τα νερά του ποταμού Λάηνηλ να ταραζονται και κύματα να σηκώνονται. Οι βάρκες στις αποβάθρες λικνίζονταν, βίαια. Σταγονίδια νερού εκτοξεύονταν, χτυπώντας τους πολίτες και τους στρατιώτες της Έλμας καταπρόσωπο.

Και το βουητό ολοένα και δυνάμωνε. Είχε πλέον γεμίσει όλους τους δρόμους της πόλης. Τη σάρωνε απ'άκρη σ'άκρη· από την ανατολική πύλη ως τη δυτική· από την Άνω Αγορά ως την Κάτω· από τα βόρεια τείχη ως το παλάτι της Επάρχου.

Η Κερλάνα είχε βγει στο μπαλκόνι των διαμερισμάτων της, μαζί με τον Έρκβερ. Τα μακριά, μαύρα της μαλλιά με τις λευκές τούφες ανέμιζαν, όπως και η ρόμπα της. Ο σύζυγός της είχε το δεξί του χέρι περασμένο γύρω απ'τους ώμους της, ενώ εκείνη κοίταζε βόρεια... βόρεια... νιώθοντας πως κάτι ερχόταν από εκεί: κάτι τρομακτικό και απάνθρωπο.

Στη Σιθ-Έλμας, ο αγέρας βούιζε περισσότερο από οπουδήποτε αλλού, καθώς περνούσε μέσα από τα αρχαία οικοδομήματα με τις στενές διόδους. Βούιζε σαν τσακάλι, και οι νεκρομάντες κι οι μυστικιστές που βρίσκονταν εκεί νόμιζαν ότι μπορούσαν να καταλάβουν τι είδους βουητό ήταν αυτό. Ήταν ένα βουητό παρόμοιο μ'εκείνο των ανέμων της Φεν εν Ρωθ. Πώς ήταν δυνατόν, όμως; Πώς ήταν δυνατόν οι φωνές των νεκρών ν'αντηχούν ως εδώ, ως την Έλμας;

Στον Ναό του Βάνραλ, οι ιερείς προσεύχονταν στον Επουράνιο Άρχοντα, ζητώντας του να τους γλιτώσει από την ερχόμενη καταστροφή: να γλιτώσει όλους τους κατοίκους της Έλμας, γιατί δεν έφταιγαν αυτοί που οι διεφθαρμένοι τους άρχοντες είχαν νομιμοποιήσει τη θρησκεία του αιμοδιψή θεού Άνκαραζ.

Οι στρατιώτες που βρίσκονταν στις επάλξεις των ψηλών τειχών και των πύργων της πόλης είχαν γονατίσει και υψώσει τις ασπίδες τους,

για να καλυφτούν από τον άνεμο, για να μην τους παρασύρει και τους πετάξει κάτω, τσακίζοντάς τους.

«Μη φοβάστε!» είπε μια ιέρεια του Άνκαραζ, η οποία έτυχε εκείνο το πρωί να είναι στην ανατολική μεριά των βόρειων τειχών. «Αυτό είναι σημάδι του ερχομού του Πολέμαρχου. Και ο Πολέμαρχος είναι στο πλευρό σας!»

Οι πολίτες της Έλμας είχαν χωριστεί σε δύο κατηγορίες: σ'αυτούς που είχαν κλειδαμπαρωθεί στα σπίτια τους, φοβούμενοι να βγουν στον δαιμονικό άνεμο, φοβούμενοι ότι θα έπαιρνε τις ψυχές τους, φοβούμενοι ότι θα τους παρέσερνε και θα τους σκότωνε· και σ'αυτούς που ήταν περίεργοι και είχαν βγει για να δουν τι ερχόταν (γιατί όλοι ένιωθαν ότι κάτι ερχόταν), ανεβαινοντας σε οροφές και μπαλκόνια, κοιτάζοντας από παράθυρα, ή πηγαίνοντας στις αποβάθρες.

Ο Σάβελαν στεκόταν ανάμεσα στα δύο στρεβλά δέντρα του μικρού του νησιού και ατένιζε βόρεια, αναγνωρίζοντας τις φωνές των νεκρών στο βουητό του ανέμου, παρομοιάζοντάς τις με τις φωνές της Φεν εν Ρωθ. Ο σκύλος του, ο Φλογότριχος, είχε ζαρώσει στα πόδια του, κλαψουρίζοντας και γρυλίζοντας εναλλάξ.

Η Λερβάρη, που βρισκόταν κλειδωμένη στο υπόγειο του σπιτιού του Σάβελαν, άκουγε επίσης το ουρλιαχτό του ανέμου. Το άκουγε να εισβάλλει στο μικρό, πέτρινο οικοδόμημα, να περνά από τις χαρμάδες της καταπακτής, και να κατεβαίνει για να γεμίσει το κελάρι. Τρομοκρατημένη, έκλεισε τ'αφτιά της με τα χέρια της, και προσευχήθηκε στον Βάνραλ, ενώ, συγχρόνως, αναρωτιόταν αν είχε αρχίσει να τρελαίνεται εδώ κάτω.

Ένας άντρας που τις τελευταίες ημέρες κοιμόταν στους δρόμους της Έλμας, αν και δεν ήταν ούτε αλήτης, ούτε κλέφτης, ούτε ζητιάνος, είχε πάει στις βορειοδυτικές αποβάθρες της πόλης, αφουγκραζόμενος τον άνεμο και αναμένοντας να δει αυτό που ζύγωνε από το Βορρά. Τι ήταν; Και πώς μπορούσε να επηρεάσει τα σχέδιά του; Με νεκρομαντεία τού έμοιαζε, κι αυτό τον τρόμαζε, πολύ...

Ένα ποταμόπλοιο φάνηκε, τελικά, να έρχεται από τα βόρεια, με το ιστίο του φουσκωμένο από τον δαιμονικό αέρα. Αρχισε να περνά από την πόλη, δίχως να δείχνει ότι ήθελε να σταματήσει εκεί, και δίχως να μοιάζει να ενδιαφέρεται καθόλου γι'αυτήν.

Ο Κάφελ/Άνκαραζ στεκόταν στην πλώρη του σκάφους, με την κάπα του ν'ανεμίζει πάνω απ'τους ώμους του και το πρόσωπό του σκιασμένο από την κουκούλα του, καθώς και από τις τρεις αφύσικες σκιές που η μία έμοιαζε να παλεύει την άλλη. Το μαύρο, γαντοφορεμένο του χέρι κρατούσε το αργυρό, ζωντανόμορφο ξίφος του. Το βλέμμα του ήταν εστιασμένο στο Νότο.

Πίσω του, κοντά στο κατάρτι του πλοίου, στεκόταν η Ζιάλα, τυλιγμένη στη δική της κάπα και ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά. Ένα σπαθί κρεμόταν από τη μέση της, ενώ στους ώμους της ήταν περασμένα ένα τόξο και μια φαρέτρα. Ο Άνκαραζ δεν την επιθυμούσε σε τούτο το ταξίδι, κι έτσι δεν την είχε εκλέξει, σαν τον Έσριλαν και τους υπόλοιπους Ταγμένους του (όπως ονόμαζε τους παλαιμάχους που τον είχαν ακολουθήσει από τη Νίζβερ). Ούτε το άλλο πνεύμα που ενοικούσε στο σώμα του Κάφελ την επιθυμούσε: η Ζιάλα ήταν βέβαιη γι'αυτό. Αλλά ο *ίδιος* ο Κάφελ την ήθελε μαζί του: και το κέλυφος μέσα στο οποίο κρύβονταν ο Άνκαραζ και το άλλο πνεύμα ανήκε σ'εκείνον. Έτσι, η Ζιάλα είχε ακολουθήσει, ελπίζοντας πως θα έβρισκε την ευκαιρία να τον γλιτώσει από την καταστροφή: διότι ήταν σίγουρη πως, όταν ο σκοπός του Πολέμαρχου είχε ολοκληρωθεί, δε θα τον ενδιέφερε άλλο για το σώμα που είχε γίνει η ενσάρκωσή του. Θα έδιωχνε τα πνεύματα των νεκρών –θα τ'άφηνε να επιστρέψουν στη Φεν εν Ρωθ Σέπουλα, τον πνευματικό κόσμο του θανάτου– και θα εγκατέλειπε τον Κάφελ. Αλλά σε τι θέση ή κατάσταση θα τον εγκατέλειπε; Ποιος ήξερε;...

Οι Ταγμένοι του Άνκαραζ ήταν απλωμένοι σ'όλο το κατάστρωμα του ποταμόπλοιου, και αριθμούσαν εννιά, στο σύνολό τους. Εκτός από τον Έσριλαν, τον Βόρμπελ, και τη Σαριάλη, ο Κάφελ είχε μαζέψει κι άλλους έξι παλαιμάχους οι οποίοι έμεναν στη Νίζβερ, πέντε άντρες και μία γυναίκα.

Ο Καπετάνιος του ποταμόπλοιου στεκόταν στο τιμόνι, και οδηγούσε σαν ζωντανός-νεκρός. Ο Άνκαραζ τον είχε αναγκάσει να μεταφέρει εκείνον και τους Ταγμένους του, μη μοιάζοντας να ενδιαφέρεται ούτε για τον τρόπο του εμπόρου, ούτε για τους ενδοιασμούς του.

«ΘΑ ΜΑΣ ΤΑΞΙΔΕΨΕΙΣ ΝΟΤΙΑ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ,» του είχε πει, συναντώντας τον στις αποβάθρες της Νίζβερ, ενώ ο άντρας τον ατένιζε με γουρλωμένα μάτια, χάσκοντας. «ΚΑΙ ΝΑ ΘΕΩΡΕΙΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ ΤΥ-

*ΧΕΡΟ ΓΙΑ ΕΤΟΥΤΗ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΣΟΥ ΔΟΘΗΚΕ, ΕΝΑ ΑΧΡΗΣΤΟ ΥΠΟ-
ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΑΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΣΟΥ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙ ΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΗΣ ΜΑ-
ΧΗΣ.»*

Το ποταμόπλοιο προσπέρασε τη νησίδα του Σάβελαν και ζύγωσε τη Σιθ-Έλμας. Έπλευσε από την ανατολική της μεριά και πέρασε κάτω από τη γέφυρα, ακολουθώντας τον Λάνηηλ και συνεχίζοντας νότια.

Σύντομα, είχε απομακρυνθεί από την Έλμας, και στην πόλη δεν ακουγόταν πλέον το απόκοσμο βουητό του ανέμου και οι φωνές των νεκρών.

Το απόγευμα, ο Κάφελ/Άνκαραζ είπε στον Καπετάνιο, που τώρα δεν οδηγούσε αλλά είχε βάλει έναν από τους ναύτες του να οδηγεί: *«ΠΡΟΣΤΑΞΕ ΝΑ ΠΡΟΣΑΡΑΞΟΥΜΕ.»*

«Εδώ, Άρχοντά μου;» έκανε, έκπληκτος, ο έμπορος, κοιτάζοντας γύρω του, τις όχθες, και βλέποντας μονάχα βράχους και επικίνδυνα σημεία. «Ίσως να χτ—»

«ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΤΕ ΕΚΕΙ.» Ο Άνκαραζ έδειξε, με το αργυρό του ξίφος, ένα μέρος ανάμεσα σε δύο πελώριους βράχους. *«ΕΚΕΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ.»*

Ο Καπετάνιος ξεροκατάπιε. «Όμως... όμως η συμφωνία μας, Άρχοντά μου, ήταν να σας πάω νότια. Στη Βέρλεχ, μου είπατε.»

Το απόκοσμο βλέμμα του Άνκαραζ στράφηκε στον άντρα, ο οποίος άρχισε να τρέμει και έπεσε, ακούσια, στα γόνατα. *«ΔΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΝΑ ΕΙΧΑΜΕ ΚΑΜΙΑ ‘ΣΥΜΦΩΝΙΑ’, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ. ΕΓΩ ΠΡΟΣΤΑΖΩ, ΕΣΥ ΥΠΑΚΟΥΣ—ΚΑΙ ΕΙΣΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΥΠΑΚΟΥΣ. ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ‘ΣΥΜΦΩΝΙΑ’. ΤΩΡΑ, ΔΩΣΕ ΔΙΑΤΑΓΗ ΝΑ ΠΡΟΣΑΡΑΞΟΥΜΕ. ΚΟΥΝΗΣΟΥ!’»*

Ο Καπετάνιος, βρίσκοντας τη δύναμη να ορθωθεί, έτρεξε στο τιμόνι.

Η Ζιάλα και οι Ταγμένοι του Άνκαραζ συγκεντρώθηκαν γύρω από την ενσάρκωση του Πολέμαρχου, καθώς το πλοίο προσάραζε στο ασφαλές σημείο ανάμεσα στους δύο πελώριους βράχους της ανατολικής όχθης του ποταμού.

«Γιατί σταματάμε, Κύριέ μου;» ρώτησε ο Έσριλαν.

Ο Κάφελ κατέβηκε στην ξηρά, χωρίς να πηδήσει, σαν ένα ανάλαφρο στρώμα αέρα να βρισκόταν κάτω απ’τα μπιτοφορεμένα πόδια του. *«ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ. ΣΑΣ ΕΙΠΑ, ΟΣΟ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΥΛΑ, ΤΟΣΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΣ ΓΙΝΟΜΑΙ. ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΕΝ ΕΝ ΡΩΘ, ΠΟΥ Α-*

ΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΟΝ ΠΙΣΤΟ ΜΟΥ ΥΠΗΡΕΤΗ, ΒΑΣΙΛΗΝ ΔΑΦΡΟΚ, ΜΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΑΝΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ ΔΥΝΑΜΗ, ΜΑ ΙΣΩΣ ΧΡΕΙΑΣΤΩ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΑΝΤΙΩΘΩ ΣΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ.

»Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΕΝΡΕΒΗΛ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΚΟΜΑ ΞΕΣΠΑΣΕΙ, ΑΛΛΑ, ΜΕΡΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΡΑ, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΟΛΟΕΝΑ ΚΑΙ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ· ΚΑΙ, ΟΤΑΝ ΞΕΣΠΑΣΕΙ, Η ΔΥΝΑΜΗ ΜΟΥ ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΕΙ ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΡΑΖΛΕΡ ΔΕ ΘΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΟΥ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙ.»

Κεφάλαιο 33

Εμφανίσεις και Εξαφανίσεις

Το απόγευμα της ημέρας που ο δαιμονικός άνεμος και το παράξενο ποταμόπλοιο πέρασαν από την Έλμας, έφτασε ο στρατός του Τυράννου έξω από τα ανατολικά τείχη της πόλης. Ο Άσθαν, που στεκόταν σ'έναν εξώστη του παλατιού, μαζί με τον Βασιλιά Ήλμον, την Αρχόντισσα Κερλάνα, και τον Άρχοντα Έρκβερ, είδε το φουσάτο να σταματά σε απόσταση ασφαλείας από την Έλμας και να ξεκινά να κατασκηνώνει. Όπως είχαν πει οι ανιχνευτές, το στράτευμα έφτανε τις σαράντα χιλιάδες στρατιώτες...

...ακριβώς όσους μαχητές έχουμε κι εμείς πίσω από τα τείχη, σκέφτηκε ο Άσθαν. Πράγμα που σήμαινε δύο πράγματα: πρώτον, ο Τύραννος δεν είχε ελπίδα να κυριεύσει την πόλη, εκτός αν χρησιμοποιούσε κάποια πολύ ιδιαίτερη τακτική· δεύτερον, οι υπερασπιστές μπορούσαν, άνετα, να κάνουν έξοδο, όποτε το επιθυμούσαν, και να χτυπηθούν επί ίσοις όροις με τους εχθρούς τους. Αλλά ποιος αφήνει μια οχυρωμένη θέση, για να πάει σε μια ανοχύρωτη; Έτσι όπως είμαστε, ο Τύραννος είναι που έχει το μειονέκτημα... Όμως είμαι βέβαιος ότι έχει κάποια ιδιαίτερη τακτική κατά νου.

Και τι τακτική μπορεί να ήταν αυτή; Μονάχα ένα πράγμα ερχόταν στο μυαλό του Άσθαν: ο Σάβελαν. Ο Σάβελαν και τα άλλα Αφτιά που πιθανώς να κρύβονταν στο εσωτερικό της Έλμας. Ο Σάρναλ, μάλλον, σκόπευε να χρησιμοποιήσει τους κατασκόπους του, για να νικήσει. *Κι εμείς δεν έχουμε εντοπίσει και εξολοθρεύσει ακόμα κανέναν από δαύτους...*

Αλλά ούτε κι εκείνοι είχαν ακόμα κάνει καμία κίνηση, παρατήρησε ο Άσθαν. Πέρα από την απόπειρα δολοφονίας, όταν ο Ήλμον πρωτοήρθε στην Έλμας, δεν είχαν επιχειρήσει κάτι άλλο. Τα πράγματα ήταν ήσυχα. Πολύ ήσυχα, ίσως. Ανησυχητικά ήσυχα...

Ο Σάρναλ ύψωσε ένα τηλεσκόπιο, κλείνοντας το αριστερό μάτι και κοιτάζοντας με το δεξί. «Ο Στρατηγός Άσθαν,» είπε, ατενίζοντας το ψηλό παλάτι της Έλμας, πίσω απ'τα τείχη, «η Αρχόντισσα Κερλάνα και ο σύζυγός της, και ένας άντρας που δεν μπορεί παρά να είναι ο Μαύρος Πρίγκιπας.» Ο Σάρναλ δεν είχε ποτέ του δει τον Πρίγκιπα Ήλμον· δεν τον ήξερε εμφανισιακώς. Μονάχα άκουγε γι'αυτόν ιστορίες, μύθους, και φήμες. «Ακόμα ζωντανός, χίλιες κατάρρες επάνω του...»

«Αν ο Σάβελαν είχε καταφέρει να τον σκοτώσει, θα μας ενημέρωνε,» είπε η Νάζμιν, που στεκόταν πλάι στον Σάρναλ, καθώς μερικοί στρατιώτες έστηναν τη σκηνή τους.

Ο Βασιλιάς κατέβασε το τηλεσκόπιο. «Ναι... αλλά δεν αποκλείεται, σύντομα, να τα καταφέρει. Είναι πολύ... ευρηματικός άνθρωπος. Πάντως,» πρόσθεσε, «θα προτιμούσα ο *Νησιώτης* να μας είχε απαντήσει.» Στράφηκε στους δύο Λεπιδοφόρους Γέρακες που στέκονταν πίσω του, φρουροί, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός τους. «Τι πρόβλημα έχει ο αφέντης σας μαζί μου; Νομίζει ότι έπαψα να πληρώνω καλά;»

«Δε γνωρίζουμε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο ένας δολοφόνος.

«Μπορώ να του προσφέρω όσα χρήματα θέλει, αν σκοτώσει τον Μαύρο Πρίγκιπα.»

Οι Γέρακες έμειναν σιωπηλοί. Ο Σάρναλ τούς καταράστηκε από μέσα του και έστρεψε πάλι το βλέμμα του στα τείχη της Έλμας. Υψώνοντας το τηλεσκόπιο, είδε ότι ο Ήλμον, ο Άσθαν, η Κερλάνα, και ο Έρκβερ δεν στέκονταν πλέον στον εξώστη του παλατιού.

«Όταν κατακτήσουμε την πόλη,» είπε η Νάζμιν, «θα πρέπει να φροντίσουμε ν'αποτελέσει παράδειγμα για άλλους άρχοντες που ίσως σκέφτονται να μας προδώσουν.»

«Ναι.» Ο Σάρναλ κατέβασε το τηλεσκόπιο. «Η τιμωρία της Επάρχου Κερλάνα θα πρέπει, αναμφίβολα, να είναι παραδειγματική.»

Φώναξε τον Άξαδορ, ο οποίος δε βρισκόταν και πολύ μακριά, στεκόμενος μπροστά από τη σκηνή του και μιλώντας με τον Στρατηγό Όσνελ και τη Σύμβουλο Θορκάνη. Ο Άρχοντας της Λάρμαρην άκουσε το κάλεσμα του Βασιλιά του και, αφήνοντας τη συζήτηση, πλησίασε.

«Όταν το στρατόπεδο έχει ετοιμαστεί,» είπε ο Σάρναλ, «αρχίστε να τους ρίχνετε μερικές βολές με τους καταπέλτες. Αλλά σε καμία περίπτωση μην κάνετε έφοδο στην πύλη ή στα τείχη.»

Ο Άξασδορ κατένευσε. «Δε θάπρεπε να τα λες αυτά σε μένα, Σάρναλ. Μαζί ήμασταν στους Πολέμους. Δε θα έβαζα ποτέ έναν στρατό να επιτεθεί αμέσως μετά από την άφιξή του.»

«Δεν είναι μόνο αυτό,» τόνισε ο Σάρναλ. «Στην πόλη, απ'ό,τι έχω μάθει, υπάρχουν τόσοι μαχητές όσους έχουμε κι εμείς. Δεν μπορούμε να την πάρουμε με κατά μέτωπο επίθεση.»

«Έχεις κάποιο σχέδιο;»

«Ναι. Θα περιμένουμε να δούμε σημάδια από μέσα...» Ο Σάρναλ ύψωσε πάλι το τηλεσκόπιο στο δεξί του μάτι, ενώ έκλεινε το αριστερό.

Ένας άντρας που τις τελευταίες ημέρες γύριζε στο δρόμο ήταν τώρα κρυμμένος σ'ένα σοκάκι, μέσα στη νύχτα, και περίμενε, έχοντας το βλέμμα του εστιασμένο στην εξωτερική πύλη του παλατιού της Έλμας, όπως είχε κάνει και άλλες φορές. Τότε, δεν είχε καταφέρει να δει τίποτα παράξενο· ετούτη τη νύχτα, όμως, είχε ένα προαίσθημα ότι θα έβλεπε κάτι.

Ο άντρας χώθηκε πιο βαθιά μέσα στις σκιές, και περίμενε...

Λίγο μετά από τα μεσάνυχτα, ένας άλλος άντρας παρουσιάστηκε. Φορούσε κάπα και κουκούλα, και ήταν ο μόνος άνθρωπος που βάδιζε αυτή την ώρα στην Οδό Γεφυρών. Πλησίασε την εξωτερική πύλη του παλατιού και κοίταξε τους φρουρούς που στέκονταν από πίσω. Ο ένας ήταν ψηλός, αλλήθωρος, και γαλανομάτης· ο άλλος κοντός, καστανομάλλης, και με γερακίσια μύτη.

Ναι, αυτοί είναι... σκέφτηκε ο Σάβελαν, που φοβόταν ότι εκείνο το σκουλήκι, ο Χάσνελ, μπορεί να τον πουλούσε. Ο ρουφιάνος είναι ρουφιάνος για όλους. Και το Αφτί δεν εμπιστευόταν τους ρουφιάνους· αλλά τους χρησιμοποιούσε.

«Καλησπέρα σας, κύριοι,» είπε στους φρουρούς, οι οποίοι τον ατένισαν με επιφύλαξη, σμιγόντας τα φρύδια τους. *Με περιμένουν· είναι φανερό στην έκφρασή τους.* «Είμαι το κρυμμένο φεγγάρι, που το περιμένει ο υπηρέτης.»

Ο κοντός γερακομύτης τού άνοιξε την πύλη, κι εκείνος πέρασε.

«Ο υπηρέτης μάς είπε ότι θάχες κάτι για μας...» τόνισε ο ψηλός. «Οτιδήποτε γυαλίζει.» Μειδίασε, αποκαλύπτοντας μαυρισμένα δόντια. Μάλλον, νόμιζε ότι το σχόλιό του ήταν έξυπνο.

Οτιδήποτε γυαλίζει... σκέφτηκε ο Σάβελαν. *Θα έπρεπε να σου καρφώσω το ξιφιδιό μου στο μάτι. Η λεπίδα του γυαλίζει, να είσαι βέβαιος.* Αλλά δεν το έκανε, ούτε το είπε. Αντιθέτως, έδωσε μια κορόνα στον καθένα. *Τους ηλίθιους πρέπει να τους έχει κανείς ικανοποιημένους. Σκέφτονται μόνο τρία πράγματα: το πουγκί τους, την κοιλιά τους, και το πουλί τους.*

Ο γερακομύτης είπε: «Έλα μαζί μου, κύριος.»

Βάδισαν κατά μήκος του μικρού, πλακόστρωτου δρόμου και, περνώντας ανάμεσα από τους στρατώνες, έφτασαν στην εσωτερική πύλη του παλατιού, η οποία ήταν ψηλή, βαριά, συμπαγής, και σιδερένια, με λαξεύματα σ' όλη της την επιφάνεια. Πλάι της στεκόταν μία φρουρός, που δεν έφερε αντίρρηση καθώς ο γερακομύτης άνοιξε το ένα φύλλο της μεγάλης θύρας και άφησε τον Σάβελαν να μπει.

Μέσα, ήταν μια αίθουσα με κολόνες, και το πολύφωτο που κρεμόταν από την οροφή έκανε τις σκιές τους να γεμίζουν το πάτωμα. Ο Χάσνελ περίμενε δίπλα σε μια απ' αυτές.

Ο γερακομύτης φρουρός έκλεισε το φύλλο της πόρτας που είχε ανοίξει, καθώς ο Σάβελαν ζύγωνε τον Αρχιυπηρέτη.

«Καλησπέρα, Χάσνελ. Πού κοιμάται ο καλός μας Βασιληάς;»

«Στα ενδότερα του παλατιού, φυσικά,» απάντησε εκείνος· «και δε θα είναι εύκολο να τον πλησιάσετε, Άρχοντά μου: Έχει αντικαταστήσει όλους τους φρουρούς εκεί με δικούς του φρουρούς, κι αυτούς δεν μπορώ –δεν τολμώ– να τους δωροδοκήσω, γιατί ήδη ο Μαύρος Πρίγκιπας έχει αρχίσει να ψυλλιάζεται ότι υπάρχουν προδότες εδώ μέσα.»

«Να ψυλλιάζεται;» Ο Σάβελαν γέλασε. «Αν το ψυλλιάζεται μόνο, τότε είναι πιο ηλίθιος απ' ό,τι φανταζόμουν, αγαπητέ!

»Τέλος πάντων. Μπορείς να με οδηγήσεις σ' ένα δωμάτιο που βρίσκεται ακριβώς κάτω απ' το υπνοδωμάτιο του Ήλμων;»

«Κάτω;...» απόρησε ο Χάσνελ.

«Ναι. Μη μου πεις ότι δεν ξέρεις το παλάτι αρκετά καλά, ώστε–»

«Φυσικά και το ξέρω!»

«Τότε, οδήγησέ με. Κι όχι άλλες ερωτήσεις.»

Ο Αρχιυπηρέτης στράφηκε κι άρχισε να βαδίζει. Ο Σάβελαν τον ακολούθησε μέσα στους σιωπηλούς διαδρόμους του παλατιού της Έλμας.

Η Θορκάνη βγήκε απ'τη μικρή της σκηνή, η οποία βρισκόταν κοντά στη σκηνή του Άρχοντα Άξαδορ, και κοίταξε έξω, το στρατόπεδο. Φωτιές ήταν αναμμένες σε πολλά σημεία και ορισμένοι στρατιώτες κάθονταν γύρω τους και συζητούσαν χαμηλόφωνα· οι περισσότεροι, ωστόσο, κοιμόνταν στις σκηνές τους. Στην περιφέρεια του καταυλισμού, αλλά και σε επιλεγμένα σημεία μέσα σ'αυτόν (όπως μπροστά από τη σκηνή του Βασιληά Σάρναλ), φρουροί στέκονταν. Παραπέρα, πιο χαμηλά και πιο κοντά στην Έλμας, η Θορκάνη μπορούσε να διακρίνει μικρές ομάδες πολεμιστών οι οποίες χειρίζονταν καταπέλτες, εκτοξεύοντας πέτρες στα τείχη της πόλης, που έμοιαζαν να είναι αρκετά γερά ώστε να μην τραντάζονται καν από τα χτυπήματα.

Φεγγάρι δεν υπήρχε στον ουρανό και όλα ήταν δυσδιάκριτα στο φως των άστρων. Μια αφύσικη σιγαλιά απλωνόταν παντού· μια σιγαλιά που τρώμαζε τη Θορκάνη. «Ο Βάνραλ μάς τιμωρεί,» της είχε πει η Ιέρεια Ρικέλθη. «Μας τιμωρεί, γιατί, δίχως να σκεφτόμαστε, ρίχνουμε τις ψυχές μας στα αιματοβαμμένα χέρια του Άνκαραζ.»

Η σύμβουλος είχε ακούσει πως στρατιώτες είχαν χαθεί από το φουσάτο, χωρίς κανείς να μπορεί να μάθει πού πήγαν ή τι έγιναν. Ορισμένοι έλεγαν πως η σιγαλιά και η νύχτα τους είχαν καταπιεί. Η Θορκάνη ανατρίχιαζε, που έβγαине από τη σκηνή της μια τέτοια ώρα. Κάτι δεν πήγαινε καλά στον κόσμο· μπορούσε να το αισθανθεί, και ήταν βέβαιη πως δεν ήταν η μόνη. Όλοι το αισθάνονταν, αλλά δεν το *συνειδητοποιούσαν*. Είχαν την προσοχή τους στραμμένη, αποκλειστικά, στον πόλεμο.

Ίσως, τελικά, όντως όσα συνέβαιναν να ήταν τιμωρία από τον Βάνραλ. Ίσως ο Επουράνιος Άρχων να τιμωρούσε τους ανθρώπους, επειδή δεν έδιναν τη σημασία που άρμοζε στον όμορφο κόσμο γύρω τους· επειδή αγνοούσαν την ομορφιά της πλάσης και επικεντρώνονταν στην κατάκτηση και στην καταστροφή.

Οι ιερείς του Άνκαραζ, βέβαια, έλεγαν άλλα. Κήρυτταν ότι, όταν ο Σάρναλ ανέβαινε πάλι στον Βασάλτινο Θρόνο, ο ήλιος θα παρουσιάζοταν στον ουρανό και όλες οι «ανησυχίες» (όπως ονόμαζαν τα παράξενα φαινόμενα) του κόσμου θα έπαυαν.

Η Θορκάνη δεν ήξερε ποιον έπρεπε να πιστέψει· μα, σίγουρα, ήξερε ότι η νομιμοποίηση της θρησκείας του Πολέμαρχου έβλαπτε το Ένρεβηλ. Μείωνε τη χώρα στα μάτια των άλλων βασιλείων της Βάλγκριθμωρ.

Μ'αυτές τις σκέψεις και μ'αυτούς τους φόβους, διέσχισε το στρατόπεδο κι έφτασε στη σκηνή της Ιέρειας Ρικέλθης. Πλησίασε και, παραμερίζοντας λίγο την κουρτίνα, είπε: «Σ-Σεβασμιότατη;»

«Πέρασε, Θορκάνη. Σε περίμενα.»

Η σύμβουλος μπήκε στη σκηνή, βλέποντας την ιέρεια να είναι καθισμένη, οκλαδόν, επάνω στο στρώμα της και να διαβάζει από ένα μεγάλο βιβλίο, ακουμπισμένο στα γόνατά της. Ήταν ντυμένη μ'ένα μεταξωτό μεσοφόρι και τα μαύρα της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο· μια μακριά τρίχα ξέφευγε, πέφτοντας στο πλάι του προσώπου της.

«Με περιμένεις;»

«Ναι.» Η Ρικέλθη έκλεισε το βιβλίο και το άφησε δίπλα. «Το φαντάστηκα ότι θα ερχόσουν απόψε να μιλήσουμε. Βρήκες, μήπως, και καμια λύση για το... πρόβλημά μας;»

Η Θορκάνη κάθισε σε μια καρέκλα της σκηνής, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο κι αναστενάζοντας. «Όχι... Πρε-πρέπει να σχεδιάσουμε κάτι.»

«Δεν ξέρω,» είπε η Ρικέλθη. «Δε μ'αρέσει κι αυτός ο Μαύρος Πρίγκιπας... Δεν άργησε και τόσο να νομιμοποιήσει τη θρησκεία του Άνκαραζ.» Έφτυσε το όνομα του Θεού του Αίματος, σαν να ήταν δηλητήριο. Μια έντονη, φανατική λάμψη φώτισε τα μάτια της.

Η Θορκάνη ρίγησε, βλέποντάς τη. Είπε: «Αργήσαμε. Τ-τι να έκανε; Αν του είχαμε παραδώσει τον Σάρναλ από— από νωρίς, δε θα είχαμε καμία νομιμοποίηση.»

«Τώρα έχουμε, όμως.»

«Αν σταματήσει ο πόλεμος...» Η Θορκάνη έγλειψε τα χείλη, κοιτάζοντας μια σκιερή γωνιά της σκηνής. «Αν ο πόλεμος σταματήσει, ο Άνκαραζ θα είναι άχρηστος.» Στράφηκε στην ιέρεια. «Δε θες ο πόλεμος να σταματήσει;»

«Η ερώτηση είναι ανούσια,» είπε η Ρικέλθη. «Γνωρίζεις τις απόψεις μου. Το ερώτημα είναι άλλο: Τι μπορούμε να κάνουμε *εμείς* για να τον σταματήσουμε; Μου υποσχέθηκες ότι θα έπειθες τον Άρχοντα Άξαδορ να προδώσει τον Βασιλιά του, αλλά δεν κατάφερες τίποτα.»

«Ήταν αδύνατον, τελικά...»

«Τότε, δε βλέπω τρόπο να καταφέρουμε εκείνο που θέλουμε,» είπε η Ρικέλθη. «Και τώρα, με την πολιορκία, τα πράγματα είναι χειρότερα. Ακόμα κι αν κατορθώσουμε, κάπως, να αιχμαλωτίσουμε τον Σάρναλ, πώς θα τον παραδώσουμε στον Μαύρο Πρίγκιπα; Μέχρι να φτάσουμε την πύλη της Έλμας, θα μας σκοτώσουν, είτε οι υπερασπιστές είτε οι πολιορκητές.»

«Δ-δεν τα σκέφτεσαι καλά,» διαφώνησε η Θορκάνη. «Υπάρχει κι ο ποταμός. Αν...» έγλειψε τα χείλη, «αν τον απαγάγουμε και τον πάμε στον ποταμό... και έχουμε μια βάρκα εκεί, βέβαια... τότε, μπορούμε να πλεύσουμε στη Σιθ-Έλμας, ή σε κάποια από τις αποβάθρες της Έλμας.»

«Θα μας σταματήσουν οι υπερασπιστές.»

Η Θορκάνη σήκωσε τους ώμους. «Δε θάχει σημασία. Θα τους πούμε ποιες είμαστε και γιατί ήρθαμε.»

«Ωραία όλ' αυτά. Αλλά το σχέδιό σου έχει τόσες τρύπες όσες ένα σκοροφαγωμένο ύφασμα. Κατ' αρχήν, *ποιος* θα απαγάγει τον Σάρναλ; Εμείς; Μόνες μας; Δε νομίζω ότι μπορούμε. Χρειαζόμαστε βοήθεια. Κατά δεύτερον, εγώ βάρκα δεν έχω, και υποθέτω ούτε εσύ. Κατά τρίτον, δεν ξέρω να κωπηλατώ—»

«Εντάξει, αυτό κάπως θα το καταφέρουμε!»

«Απάντησέ μου, λοιπόν, στα άλλα δύο,» την προκάλεσε η Ρικέλθη.

Η Θορκάνη έγλειψε τα χείλη. «Δεν έχω απαντήσεις ακόμα. Θα-θα προσπαθήσω, όμως, να *βρω* ανθρώπους που μπορούν να μας βοηθήσουν. Αλλά δε μπορώ να τα κάνω όλα μόνη μου...» Στένεψε τα μάτια, παρατηρώντας την ιέρεια. *Τι θέλεις, Σεβασμιότατη; Να έχεις τα καλά χωρίς να κοπιάσεις; Χωρίς να κινδυνεύεις να σε ανακαλύψουν;*

«Δε σου ζήτησα να τα κάνεις όλα μόνη σου.»

«Κ-και η δική σου επιρροή είναι μεγαλύτερη από τη δική μου,» τόνισε η Θορκάνη.

Η Ρικέλθη ύψωσε ένα της φρύδι. «Επειδή είμαι ιέρεια;»

Η Θορκάνη ένευσε. «Φυσικά.»

Η Ρικέλθη γέλασε, πικρά. «Οι ιερείς του Βάνραλ δεν χαίρουν μεγάλης εκτίμησης πλέον μέσα στο στρατό. Όλοι οι πολεμιστές προσεύχονται στον Άνκαραζ και ζητούν καθοδήγηση από τους ιερείς αυτού του αιμοδιψούς θηρίου.»

«Όχι όλοι.»

«Μιλάς για κάποιον συγκεκριμένο;»

«Ναι. Υπάρχει ένας που είναι εναντίον των ιερέων του Άνκαραζ. Κι ό-όχι μόνο ένας, δηλαδή. Υπάρχουν κι άλλοι. Αλλά αυτός....»

«Το θεωρείς πιθανότερο να γίνει προδότης;»

«Έτσι νομίζω. Νομίζω ότι – ότι θα ήταν ευκολότερο να τον επηρεάσεις,» είπε η Θορκάνη.

«Τ'όνομά του;»

Ο Χάσνελ οδήγησε τον Σάβελαν στην τραπεζαρία του παλατιού, μέσω ενός μυστικού περάσματος που άνοιγε πίσω από μια παλιά κολόνα.

«Ο Μαύρος Πρίγκιπας είναι από πάνω μας; Είσαι σίγουρος;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Πού ακριβώς;» ρώτησε ο Σάβελαν, κοιτάζοντας την οροφή, απ'άκρη σ'άκρη. «Το δωμάτιο είναι μεγάλο.»

Ο Χάσνελ έκανε μερικά βήματα μες στο χαμηλό φως των λαμπών· η σκιά του έπεφτε μακριά στο πάτωμα, σαν τη σκιά κάποιου δύσμορφου ξωτικού. «Εδώ,» είπε, σταματώντας σ'ένα σημείο. «Εδώ πρέπει να είναι.»

«Το υπνοδωμάτιο των διαμερισμάτων του;» Ο Σάβελαν ακολούθησε τον Αρχιυπηρέτη.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, και κοίταξε το Αφτί απ'την κορφή ως τα νύχια, σαν να προσπαθούσε να μαντέψει τι σκόπευε να κάνει.

Ο Σάβελαν μειδίασε. «Ωραία. Μπορείς να πηγαίνεις.»

«Δε με χρειάζεστε άλλο, Άρχοντά μου;»

«Όχι. Φύγε.» Ο Σάβελαν έφερε κοντά του μια καρέκλα κι ακούμπησε εκεί τον σάκο του.

Ο Χάσνελ μπήκε στο μυστικό πέρασμα, κλείνοντάς το πίσω του, μ'ένα σύρσιμο πέτρας πάνω σε πέτρα.

«Για να δούμε, λοιπόν, Μαύρε Πρίγκιπα...» μουρμούρισε ο Σάβελαν, «πόσο καλά τα πας με τους νεκρούς.» Πήρε από το σάκο του το γυάλινο, οκτάπλευρο στερεό μέσα στο οποίο περιφερόταν ομίχλη. Το κράτησε, με τα δύο χέρια, πάνω απ'το κεφάλι του και, φέρνοντας στο νου του τα κατάλληλα λόγια, άρχισε να τα προφέρει, αργά και σταθερά.

Μπαίνοντας στο αραχνιασμένο μυστικό πέρασμα, ο Χάσνελ άκουσε βήματα επάνω στο πλακόστρωτο πάτωμα. Ύψωσε τη λάμπα του και βάδισε εμπρός, σφυρίζοντας: «*Ποιος είν'εκεί;*» Κανείς, όμως, δεν του απάντησε· τα βήματα επιταχύνθηκαν και, στο τέλος του περάσματος, ο Αρχιυπηρέτης είδε την άλλη είσοδο ν'ανοίγει.

Ποιος ήταν; Ποιος είχε ανακαλύψει αυτό το μέρος; *Μονάχα εγώ το γνωρίζω! Εδώ και χρόνια, μονάχα εγώ!* Ούτε η Αρχόντισσα Κερλάνα δεν το ήξερε, ούτε ο σύζυγός της, Έρκβερ.

Ο Χάσνελ έτρεξε, καθώς έβλεπε μια σκιερή, σχετικά κοντή φιγούρα να περνά την έξοδο. «Έλα δω!» φώναξε. Για να προσπαθεί να φύγει, κάποιος φοβισμένος θα ήταν. Κάποιος από τους υπηρέτες, ίσως. *Θα το μαστιγώσω στην αυλή, το καθικάκι!* Θα δει τι έχει να πάθει από μένα! γρύλισε εσωτερικά ο Χάσνελ, τρίζοντας τα δόντια.

Η πόρτα άρχισε να κλείνει, αλλά ο Αρχιυπηρέτης βρισκόταν ήδη κοντά: πετάχτηκε και την άρπαξε απ'την άκρια, εμποδίζοντάς την. «Είπα, περίμενε!» μούγκρισε, αγριεμένος.

Ένα γυναικείο βογκητό ακούστηκε απ'την άλλη μεριά, καθώς ο Χάσνελ έσπρωχνε την πέτρινη θύρα. *Ποιο τσουλί είναι; Θα το μετανιώσει αυτό! Θα φτύσει αίμα γι'αυτό!* Αισθάνθηκε την αντίσταση να παύει και, ανοίγοντας την πόρτα, είδε μια μορφή να τρέχει κατά μήκος του ημιφωτισμένου διαδρόμου.

«Πού πηγαίνεις;» γκάριξε ο Χάσνελ, πετώντας τη λάμπα του, απρόσεκτα, και καταδιώκοντας την υπηρέτρια. «Σταμάτα! –σ'έχω δει!» Ήταν ψέμα· δεν την είχε δει: δεν είχε δει το πρόσωπό της. Αλλά καλύτερα να την έκανε να νομίζει πως ήξερε ποια ήταν· έτσι θα πανικοβαλλόταν και δε θα του ξέφευγε!

Η κοπέλα έστριψε, βαριανασαίνοντας από τον τρόπο. Προσπάθησε να τον παραπλανήσει, μ'ένα κόλπο που είχε μάθει μέσα στους διαδρόμους του παλατιού. Ο Χάσνελ, όμως, δεν μπορούσε να ξεγελαστεί. Ήταν ακόμα πίσω της. Εκείνος ήξερε το παλάτι καλύτερα απ'όλους.

Οι μορφές του Αρχιυπηρέτη και της υπηρέτριας μπερδεύονταν ανάμεσα στις σκιές, στο ασθενικό φως των δαυλών και των λαμπών, και στην αστροφεγγιά που έμπαινε από κανένα ανοιχτό παράθυρο. Τα βήματά τους, όμως, αντηχούσαν καθαρά, όπως και οι ανάσες τους.

«Ποιος είν'εκεί;» φώναξε ένας φρουρός. «Σταματήστε! Σταματήστε, αμέσως!» Μπήκε στο διάβα της πρώτης σκιερής φιγούρας που είδε, τραβώντας το σπαθί του.

«Τι κάνεις, ανόητε πανίβλακα;» γρύλισε ο Χάσνελ. «Πιάσ'την! Πιάσ'την! Φεύγει, κι είναι κατάσκοπος!»

Η υπηρέτρια, που είχε καταφέρει να προσπεράσει τον φρουρό, και που δεν ήταν άλλη από την Ταρλίτα, άκουσε τη φωνή του Αρχιυπηρέτη να ηχεί στους διαδρόμους του παλατιού κι ακόμα ένα ρίγος τη διαπέρασε. *Ω θεοί μου! σκέφτηκε. Άμα με πιάσουν, τη γάμησα! Θα πούνε ότ' είμαι με τον Τύραννο! Ίσως και να με σκοτώσουν!* Το μυαλό της είχε πλημμυρίσει από τον πανικό· η όρασή της είχε μισοθολώσει.

Καλύτερα να μην τους είχα ακολουθήσει ποτέ!

Κατευθύνθηκε προς τα ενδότερα του παλατιού. Εκεί, ίσως να σωζόταν. Ο Βασιλιάς Ήλμον τής είχε υποσχεθεί ότι θα την έπαιρνε υπό την προστασία του, και τα ενδότερα ήταν τώρα γεμάτα με δικούς του στρατιώτες. *Θα προλάβω να φτάσω, όμως;*

Τελικά, πρόλαβε. Για την ακρίβεια, όταν άρχισε να πλησιάζει τη σκάλα που οδηγούσε στα ενδότερα του παλατιού, νόμισε πως άκουσε τα βήματα που την ακολουθούσαν να παύουν. *Φοβάται... Ο Χάσνελ φοβάται την επιρροή που έχει ο Μαύρος Πρίγκιπας εδώ. Του γλίτωσα!*

«Πού πηγαίνεις;» τη ρώτησε ο ένας από τους δύο φρουρούς της σκάλας, αρπάζοντάς την από το μπράτσο.

«Σας παρακαλώ, πρέπει να δω το Βασιλιά!» είπε εκείνη, αγκομαχώντας. «Πρέπει να του μιλήσω αμέσως! Είναι επείγον!»

«Επείγον; Ποια είσαι;»

«Σας παρακαλώ! Ο Βασιληάς με ξέρε! Αφήστε με να περάσω. Πρέπει να βιαστώ.»

Ο Ήλμον ονειρευόταν.

—Ένα πέτρινο μέρος, γεμάτο διακλαδώσεις και κουρτίνες πορφύρες με μαύρες λωρίδες. Ελαφρός αέρας περνούσε, και οι κουρτίνες ανέμιζαν· ορισμένες παραμέριζαν. Διάδρομοι αποκαλύπτονταν. Ένας λαβύρινθος, όπου ολόένα και περισσότερες κουρτίνες φανερώνονταν. Αλλά εκείνος δεν ήταν μόνος εδώ μέσα...—

—Ένα νεόκτιστο φρούριο στεκόταν επάνω σ'έναν λόφο, και ξύλινα στρατιωτάκια το πολιορκούσαν από παντού. Δεν κουνιόνταν, αλλά το πολιορκούσαν. Εκείνος τα κοίταζε από ψηλά· του έμοιαζαν μικρά αλλά σημαντικά. Μια φωτιά άναψε μέσα στο φρούριο, και κραυγές ακούστηκαν να έρχονται από μέσα. Ένα από τα ξύλινα στρατιωτάκια γύρισε και τον κοίταξε. Τα μάτια του φλέγονταν. Έριξε πίσω το κεφάλι και γέλασε εωσφορικά, ανεμίζοντας το σπαθί του—

—Το σπαθί του συγκρούστηκε με το σπαθί του εχθρού του. Ο εχθρός παραπάτησε. Ο εχθρός έπρεπε να πεθάνει! Δεν ήταν καν άνθρωπος· ήταν ένα θηρίο, τετράποδο, με δύο χέρια να ξεπροβάλλουν από τα πλευρά του, κρατώντας μακριές λεπίδες. Τα μάτια του φλέγονταν. Το στόμα του άνοιξε, αποκαλύπτοντας σειρές από μεγάλα, στραβά δόντια· μια απόκοσμη κραυγή βγήκε από μέσα—

—Σκότωσε μια γυναίκα. Η κοιλιά της έσπασε, κι από μέσα ένα ξύλινο στρατιωτάκι βγήκε, γελώντας εωσφορικά και κουνώντας το σπαθί του. Εκείνος ύψωσε το δικό του σπαθί, με τα δύο χέρια, και το κατέβασε καταπάνω στο στρατιωτάκι. Αλλά τώρα αυτό είχε χαθεί, και η λεπίδα σκότωσε έναν άντρα. Έναν άγνωστο άντρα. Τα μάτια του κοίταζαν τον ουρανό, μοιάζοντας να ρωτάνε γιατί—

—Μαύρε Πρίγκιπα... Μαύρε Πρίγκιπα... Μαύρε Πρίγκιπα... Χα-χα-χα-χα-χα!... Εδώ είμαι, δε με βλέπεις; Εδώ... κι εδώ κι εδώ κι εδώ... Χα-χα-χα-χα-χα!...—

—Το σπαθί του συγκρούστηκε με το σπαθί ενός αγνώστου. Και μετά, τον σκότωσε. Άλλος ένας νεκρός. Κι άλλος ένας. Κι άλλος ένας. Κι άλλος ένας—

—Εδώ είμαι, κι εδώ, κι εδώ, κι εδώ, κι ΕΔΩ!... Χα-χα-χα-χα-χα-χα!—

—Οι κουρτίνες ανέμιζαν, καθώς ο αέρας ούρλιαζε μέσα στον λίθινο λαβύρινθο—

Ο Ήλμον ξύπνησε, κατατρομαγμένος. Ένα βουητό αντηχούσε μέσα στο κεφάλι του. Ένα βουητό σαν τον δαιμονικό άνεμο που είχε επισκεφτεί την Έλμας, το πρωί.

Πέρασε το χέρι του μέσα απ'τα μαλλιά του. «Θεοί...!» μουρμούρισε. «Θεοί...» Το σώμα του ήταν παγωμένο.

Ένας δυνατός χτύπος στην πόρτα. «Μεγαλειότατε! Μας συγχωρείτε, αλλά είναι εδώ μια υπηρέτρια που ονομάζεται Ταρλίτα και λέει ότι θέλει να σας δει επειγόντως. Μ'ακούτε, Μεγαλειότατε;»

Ο Ήλμον ξεφύσησε, αντιλαμβανόμενος ότι οι χτύποι στην πόρτα ήταν που τον είχαν ξυπνήσει. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ρίχνοντας μια ρόμπα επάνω του και δένοντάς τη στη μέση. (Το κεφάλι του βούιζε.)

«Μεγαλειότατε;» Η φωνή του φρουρού ήταν τώρα ανήσυχη.

«Περάστε!» φώναξε ο Ήλμον, βγαίνοντας στο καθιστικό των διαμερισμάτων του. (Το κεφάλι του βούιζε.)

Η πόρτα άνοιξε και η Ταρλίτα πετάχτηκε μέσα. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, τα μάτια της γουρλωμένα, δάκρυα γυάλιζαν στα μάγουλά της. Έπεσε στα γόνατα, λέγοντας: «Μεγαλειότατε, τους είδα να μπαίνουν! Είδα – είδα τον Αρχιυπηρέτη Χάσνελ να βάζει κάποιον στο παλάτι – νομίζω ήταν ο Σάβελαν Μεγαλειότατε. Και μετά πήγαν μέσα σ'ένα μυστικό πέραςμα που βγάζει στην τραπεζαρία του παλατιού και ο Χάσνελ επέστρεψε αλλά ο Σάβελαν έμεινε και ο Χάσνελ με κυνήγησε.» Σταμάτησε για ν'αναπνεύσει.

Ο Ήλμον συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει αυτά που έλεγε η κοπέλα. (Το κεφάλι του βούιζε.) «Ο Σάβελαν είναι ακόμα στην τραπεζαρία;» ρώτησε.

«Ναι, μάλλον,» έκανε η Ταρλίτα, βαριανασαίνοντας.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας πήρε το σπαθί του από το υπνοδωμάτιο. «Οδήγησέ με εκεί, αμέσως.»

Ο Σάβελαν συνέχιζε να αρθρώνει τα λόγια της μαγγανείας, κρατώντας το οκτάπλευρο, γυάλινο στερεό πάνω απ' το κεφάλι του κι έχοντας τα μάτια μισόκλειστα, πράγμα το οποίο τον βοηθούσε στην αυτοσυγκέντρωση.

Δεν είχε καταλάβει ούτε ότι ο Βασιληάς Ήλμον είχε ξυπνήσει, ούτε ότι τον είχαν ειδοποιήσει. Δεν είχε τρόπο να το καταλάβει. Γνώριζε μόνο τα λόγια που καθοδηγούσαν τον νεκρό στο θύμα του και που προκαλούσαν τους εφιάλτες.

Μετά, όμως, ο Σάβελαν άκουσε βήματα να έρχονται από το μυστικό περάσμα που τον είχε φέρει ο Χάσνελ. Βήματα τα οποία ήταν αδύνατον να μην ακούσει μέσα στη σιωπή της νύχτας και μέσα στην αφύσικη σιγαλιά που επικρατούσε στον κόσμο, τον τελευταίο καιρό. Μποτοφορεμένοι άνθρωποι έρχονταν. Μποτοφορεμένοι και αρματομένοι· ο μεταλλικός ήχος πανοπλιών αντηχούσε.

Με πρόδωσε, το σκυλί; σκέφτηκε ο Σάβελαν, παύοντας τα λόγια της μαγγανείας και κατεβάζοντας το γυάλινο στερεό. Πήρε το σάκο του στον ώμο και πήγε στο μεγάλο παράθυρο της τραπεζαρία, ανοίγοντάς το διάπλατα και αφήνοντας το νυχτερινό αγέρι να εισβάλει.

Η πέτρινη πόρτα του μυστικού περάσματος παραμερίστηκε, και ο Ήλμον μπήκε, ντυμένος με τη μελανή του ρόμπα και βαστώντας το ξίφος του γυμνολέπιδο στο δεξί χέρι. Πίσω του, στρατιώτες φαίνονταν.

«Σάβελαν!» γρύλισε.

«Αα, ο Μαύρος Πρίγκιπας αυτοπροσώπως...» είπε το Αφτί, στενεύοντας τα μάτια.

Ο Ήλμον βάδισε προς το μέρος του. «Παραδόσου με το καλό.»

«Λυπάμαι, αλλά δε σκοπεύω να μείνω.» Ο Σάβελαν εκτόξευσε το οκτάπλευρο στερεό στο πέτρινο πάτωμα, μπροστά στα πόδια του Μαύρου Πρίγκιπα.

Ο Ήλμον, που ήταν ξυπόλυτος, πετάχτηκε πίσω, για ν'αποφύγει τα γυάλινα θραύσματα.

«Εγώ θα είμαι το τέλος σου, Μαύρε Πρίγκιπα!» φώναξε ο Σάβελαν, κι ανεβαίνοντας στο περβάζι του παραθύρου, εστίασε το βλέμμα του πέρα, μακριά. Όλο του το κορμί τσιτώθηκε.

Συγχρόνως, μια αραιά ομίχλη έβγαινε μέσα από το σπασμένο οκτάπλευρο και διαλυόταν, μ'ένα ουρλιαχτό που ο Ήλμιον νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει κάπου ανάμεσα στ'αφτιά του.

Πήδησε πάνω από τα θραύσματα και, κραυγάζοντας, σπάθισε τον Σάβελαν—

—για να πετύχει μονάχα το ανοιχτό τζάμι του παραθύρου και να εκτοξεύσει γυαλιά παντού.

Το Αφτί του Τυράννου είχε εξαφανιστεί.

Ο Ήλμιον εξαπέλυσε μια σειρά από κατάρες και, στρεφόμενος στους στρατιώτες του, πρόσταξε: «Φέρτε μου τον Αρχιπληρέτη Χάσνελ. Τώρα!»

Ο άντρας που έμενε στο δρόμο τον τελευταίο καιρό είχε σκαφαλώσει σε μια οροφή και κοίταζε τις υπόλοιπες οροφές τριγύρω, γιατί εκεί περίμενε ότι πιθανώς θα εμφανιζόταν ο άνθρωπός του. Και πράγματι, εκεί εμφανίστηκε: επάνω σε μια οροφή. Ο ίδιος ο αέρας φάνηκε να τον έφτυσε.

Ο Σάβελαν. Δεν μπορούσε να ήταν άλλος.

Ο άντρας τον είδε να κατεβαίνει από την οροφή και ν'αρχίζει να διασχίζει, βιαστικά, τους δρόμους βόρεια της Οδού Γεφυρών. Τον ακολούθησε, δίχως καθυστέρηση, διατηρώντας μεγάλη απόσταση ασφαλείας. Όσο το Αφτί δεν ήξερε ότι το παρακολουθούσαν, δε θα επιχειρούσε κανένα κόλπο...

Ο Σάβελαν έφτασε στις βορειοανατολικές αποβάθρες της Έλμας και στάθηκε στην άκρη μιας προβλήτας, ατενίζοντας πέρα, μέσα στον ποταμό.

Πού έχει εστιαστεί το βλέμμα του; Στη Σιθ-Έλμας, ή σ'εκείνο το νησάκι πριν απ'αυτήν;

Το Αφτί τηλεμεταφέρθηκε.

Πού είναι; Πού πήγε; Η αφέγγαρη νύχτα δε βοηθούσε καθόλου.

Το γάβγισμα ενός σκύλου αντήχησε από μακριά. Από τη μεριά που, πριν από λίγο, κοίταζε ο Σάβελαν...

«Δε μπορούμε να τον βρούμε, Βασιλιά μου,» ανέφερε ο διοικητής, στεκόμενος μπροστά απ'τον Ήλμον, τον Άσθαν, την Κερλάνα, και τον Έρκβερ, οι οποίοι ήταν καθισμένοι στο τραπέζι της μεγάλης αίθουσας του παλατιού.

«Ψάξατε παντού;» ρώτησε η Αρχόντισσα.

«Ναι,» απάντησε ο στρατιώτης, «κι ακόμα ψάχνουμε. Αλλά ολόκληρο το παλάτι έχει ερευνηθεί ήδη μία φορά.»

«Μπορεί να μην είναι πλέον μέσα στο παλάτι,» σχολίασε ο Άσθαν.

Ο Ήλμον ένευσε προς τον Στρατηγό. «Ο Χάσνελ γνώριζε μυστικά περάσματα,» είπε· και ρώτησε την Κερλάνα: «Εσείς, Αρχόντισσά μου, γνωρίζατε για την ύπαρξη του μυστικού περάσματος που βγάζει στην τραπεζαρία σας;»

«Όχι.»

«Ταρλίτα,» είπε ο Ήλμον, και η υπηρέτρια, που στεκόταν στη γωνία του μεγάλου δωματίου, πλησίασε. «Πού μπορεί να έχει πάει; Έχεις υπόψη σου;»

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι. «Δυστυχώς όχι, Βασιλιά μου. Δεν ξέρω.»

«Γνώριζες ότι ο Αρχιυπηρέτης Χάσνελ είχε επαφές με τα Αφτιά του Τυράννου;» τη ρώτησε η Κερλάνα, αυστηρά.

«Όχι, Αρχόντισσά μου.»

«Εσύ, όμως, υπηρετούσες τον Σάβελαν,» τόνισε ο Άσθαν.

«Ναι,» είπε η Ταρλίτα. «Μα δεν ήξερα ότι κι ο κύριος Χάσνελ τον υπηρετούσε.»

«Πες μας την αλήθεια,» την παρότρυνε ο Ήλμον. «Δεν πρόκειται να σου κάνουμε κακό, είτε το ήξερες από πριν είτε όχι. Έχεις το λόγο μου.»

«Δεν το ήξερα, Βασιλιά μου,» επέμεινε η Ταρλίτα, με χαμηλή φωνή, κοιτάζοντας το πάτωμα.

«Υπήρχαν, όμως, κι άλλοι υπηρέτες που δούλευαν για τον Σάβελαν, όσο ήταν στο παλάτι,» είπε ο Άσθαν. «Η Λερβάρη μού το είχε αναφέρει.»

«Δεν δουλεύαμε ακριβώς για τον κύριο Σάβελαν, Άρχοντά μου,» εξήγησε η Ταρλίτα. «Μας ζητούσε χάρες, και του της κάναμε. Νομίζαμε ότι ήταν ξάδελφος της Αρχόντισσας...»

«Ο Χάσνελ πρέπει να βρεθεί, οπωσδήποτε,» είπε η Κερλάνα. Και προς τον διοικητή, που εξακολουθούσε να είναι μέσα στην αίθουσα: «Ακόμα εδώ είσαι; Πήγαινε. Βρες τον.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.» Ο άντρας υποκλίθηκε και έφυγε.

«Πάντως,» είπε ο Άσθαν, «νομίζω ότι κάτι καλό βγήκε από όλη αυτούτη την ιστορία, ακόμα κι αν δεν πιάσαμε ούτε τον Χάσνελ ούτε τον Σάβελαν: Το Αφτί δε θα έχει πλέον πρόσβαση στο παλάτι.»

«Ή έτσι νομίζουμε,» τόνισε ο Ήλμιον.

«Εννοείτε, Βασιληά μου, ότι πιθανώς να έχει κι άλλο τρόπο να μπαίνει;»

«Ίσως. Γιαυτό καλό θα ήταν να είμαστε ακόμα πιο προσεκτικοί από πριν,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας. Το κεφάλι του συνέχιζε να τον ενοχλεί, και ήταν βέβαιος ότι αυτή η ενόχληση σχετιζόταν με το όνειρο που είχε δει προτού τον ξυπνήσουν... το όνειρο που δεν μπορεί να ήταν τυχαίο. Δεν ήταν καν ένα συνηθισμένο όνειρο. Πρέπει να είχε άμεση σχέση με τον Σάβελαν και με κάποια νεκρομαντεία την οποία είχε υφάνει κρατώντας εκείνο το οκτάπλευρο στερεό, που ύστερα έσπασε στο πάτωμα.

«Θα απαγορεύσω την είσοδο και την έξοδο από το παλάτι, τις νυχτερινές ώρες,» είπε η Κερλάνα.

«Η απαγόρευση θα είναι άχρηστη, Αρχόντισσά μου, αν οι φρουροί έχουν δωροδοκηθεί,» αποκρίθηκε ο Ήλμιον.

«Όποιος δωροδοκηθεί για να βάλει κάποιον μέσα στο παλάτι, χωρίς την άδειά μου, θα τιμωρηθεί με τύφλωση.»

«Τότε, καλύτερα ν'αρχίσετε τις τιμωρίες από απόψε. Προκειμένου ο Σάβελαν να περάσει τις πύλες του παλατιού, σίγουρα οι φρουροί δωροδοκήθηκαν.

»Ταρλίτα, είδες ποιος φρουρός τον έφερε μέσα;»

«Όχι, Βασιληά μου.»

«Δε θάναί δύσκολο να τον βρούμε,» είπε ο Άσθαν. «Θα συγκεντρώσουμε απλά όλους τους στρατιώτες που είχαν εκείνη την ώρα σκοπιά στην εξωτερική και στην εσωτερική πύλη του παλατιού.»

«Κι αν ο Χάσνελ έφερε τον Σάβελαν από κάποιο μυστικό πέρασμα;» έθεσε το ερώτημα ο Έρκβερ, μιλώντας για πρώτη φορά.

«Γνωρίζετε, Αρχοντά μου, κανένα μυστικό πέρασμα που βγάζει από το παλάτι;» είπε ο Ήλμιον.

Ο Έρκβερ φάνηκε διστακτικός, αλλά η Κερλάννα αποκρίθηκε: «Ναι, γνωρίζουμε. Υπάρχει ένα τέτοιο πέρασμα για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Αλλά έχει να χρησιμοποιηθεί...» ανασήκωσε τους ώμους, «πολλά χρόνια. Προσωπικά, δεν το έχω χρησιμοποιήσει ποτέ. Ξέρω, όμως, πού είναι.»

«Τότε,» είπε ο Ήλμον, καθώς σηκωνόταν από τη θέση του, «ας μη χάνουμε χρόνο.»

«Εν τω μεταξύ, όμως, θα πρότεινα να συγκεντρωθούν και όλοι οι στρατιώτες που είχαν σκοπιά,» επέμεινε ο Άσθαν.

Ο Ήλμον ένευσε. «Θα γίνει, Στρατηγέ.»

Κεφάλαιο 34

Ίχνη

Εδώ είναι,» είπε η Κερλάνα, κοιτάζοντας ένα σημείο του τοίχου ανάμεσα σε δύο κίονες, οι οποίοι βρίσκονταν κατά το ήμισυ μέσα σ'αυτόν και έμοιαζαν με λαξεύματα που προεξείχαν από την επιφάνειά του.

Η Αρχόντισσα ήταν στα υπόγεια του παλατιού της, μαζί με τον Στρατηγό Άσθαν, τον Βασιλιά Ήλμον, τον σύζυγό της, Άρχοντα Έρκβερ, τον Ιερέα Χάρναλιρ (που τους είχε συναντήσει καθοδόν και είχε ζητήσει να έρθει, πράγμα το οποίο ο Μαύρος Πρίγκιπας δεν του αρνήθηκε), και έξι στρατιώτες, δύο απ'τους οποίους κρατούσαν λάμπες –το μοναδικό φως εδώ κάτω.

«Δε βλέπω τίποτα,» είπε ο Ήλμον. (Το κεφάλι του βούιζε.)

«Υποτίθεται ότι κάπου εδώ πρέπει να υπάρχει ένας διακόπτης...» Η Κερλάνα ψηλάφισε τη δεξιά κολόνα που προεξείχε απ'τον τοίχο. «Α, νάτος!» Διέγραψε το περίγραμμα του, με τα επιδέξιά της δάχτυλα, διώχνοντας τη σκόνη και το χώμα από τις άκριες. Ο διακόπτης είχε ελλειπτικό σχήμα και δεν ήταν μεγαλύτερος από μια γυναικεία παλάμη. Η Κερλάνα τον πάτησε, με τους δύο της αντίχειρες. Ένα αργόσυρτο *χρρρρρουκ* ακούστηκε μέσα απ'τον τοίχο, αλλά τίποτ'άλλο δεν έγινε.

Η Αρχόντισσα πήγε στην αριστερή κολόνα και την ψηλάφισε κι αυτήν. «Κι ένας δεύτερος διακόπτης...» είπε. Τον βρήκε και τον πάτησε πάλι με τους αντίχειρές της. Άλλο ένα *χρρρρρουκ* ακούστηκε, συνοδευόμενο, ετούτη τη φορά, από το άνοιγμα της πέτρινης θύρας ανάμεσα στους κίονες.

Ο Ήλμον έκανε νόημα σ'έναν απ'τους στρατιώτες με τις λάμπες να φωτίσει μέσα, κι εκείνος υπάκουσε. Ένα πέτρινο, πλακόστρωτο πέραςμα αποκαλύφθηκε.

«Μπορούμε να κλείσουμε την πόρτα από το εσωτερικό;» ρώτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας την Κερλάνα.

«Νομίζω πως ναι· απλά, πρέπει να την σπρώξουμε.»

«Και μετά, μπορούμε να την ξανανοήσουμε; Υπάρχει, δηλαδή, διακόπτης από μέσα;»

«Δε θυμάμαι να μου έχουν πει κάτι.»

Ο Ήλμον γονάτισε στο κατώφλι του περάσματος, κοιτάζοντας κάτω. (Το κεφάλι του βούιζε.) Ύστερα, έκανε νόημα στον λυchnοφόρο να τον ακολουθήσει και προχώρησε μερικά βήματα πιο μέσα. «Ναι,» είπε, «κάποιος έχει περάσει από εδώ. Πρόσφατα. Υπάρχουν ίχνη στο χώμα πάνω από τις πλάκες.» Έδειξε. (Το κεφάλι του βούιζε.)

«Επομένως, βρήκαμε από πού έφυγε ο Χάσνελ,» είπε ο Έρκβερ.

«Η από πού έφερε τον Σάβελαν,» πρόσθεσε η Κερλάνα.

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Ήλμον· «αυτά τα βήματα που βλέπω απομακρύνονται απ'το παλάτι. Πού βγάζει αυτό το πέρασμα, Αρχόντισσά μου; Μέσα στην πόλη ή έξω;»

«Χωρίζεται σε τρία παρακλάδια, απ'ό,τι ξέρω: το πρώτο οδηγεί κάπου στη βόρεια μεριά της ανατολικής Έλμας· το δεύτερο οδηγεί έξω από την Έλμας, νοτιοανατολικά· και το τρίτο οδηγεί στη δυτική μεριά της πόλης, στην Κάτω Αγορά.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ήλμον, παίρνοντας τη λάμπα από τον στρατιώτη. «Και, είπατε, δεν έχετε ξαναπεράσει από εδώ;» (Το κεφάλι του βούιζε.)

«Πρώτη φορά ανοίγω ετούτο το πέρασμα, Βασιληά μου.»

Ο Ήλμον στράφηκε στον Άσθαν. «Στρατηγέ, πήγαινε επάνω, να ανακρίνεις τους σκοπούς. Εγώ, η Αρχόντισσα, και ο Ιερέας Χάρναλιρ θα εξερευνήσουμε αυτή τη σήραγγα. Αρχοντά μου,» είπε στον Έρκβερ, «θα σας παρακαλούσα κι εσείς να πάτε επάνω, με το Στρατηγό.»

Ο Έρκβερ φάνηκε διστακτικός, αλλά η Κερλάνα τού ένευσε να πάει, κι έτσι ακολούθησε τον Άσθαν. Ο δεύτερος λυchnοφόρος στρατιώτης τούς συνόδευε, για να τους φωτίζει το δρόμο μέσα στα υπόγεια του παλατιού.

Ο Ήλμον έστρεψε το βλέμμα του στο βάθος της σκοτεινής σήραγγας. (Το κεφάλι του βούιζε.) *Για να δούμε, λοιπόν, πού έχεις λουφάξει, κύριε Χάσνελ...* συλλογίστηκε, και προχώρησε, ξεθηκαρώνοντας ένα ξιφίδιο απ'τη μπότα του. Το σπαθί του δε θα ήταν χρήσιμο εδώ μέσα, σ'ένα τόσο στενό μέρος.

Η Αρχόντισσα Κερλάνα βάδισε πίσω του, και μετά ο Ιερέας Χάρνα-λιρ. Οι πέντε στρατιώτες ακολούθησαν· οι ανάσες τους ακούγονταν βαριές.

Ο άντρας που έφεραν οι στρατιώτες στη μεγάλη αίθουσα ήταν ψηλός, αλλήθωρος, και γαλανομάτης.

«Αυτός είναι ο ένας απ'τους φρουρούς της εξωτερικής πύλης, Στρατηγέ.»

Ο Άσθαν σηκώθηκε από τη θέση του και βάδισε, για να σταθεί μπροστά στον αλλήθωρο άντρα και να τον κοιτάξει ασάλευτα. Ο Στρατηγός τού έριχνε μισό κεφάλι.

Η Βασθέφιν καθόταν στο τραπέζι της αίθουσας και παρατηρούσε, έχοντας τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και τα χέρια της διπλωμένα εμπρός της. Ήταν ντυμένη με μαύρο δέρμα και απ'τη ζώνη της κρεμόταν το σπαθί της.

Ο Έρκβερ καθόταν στο Θρόνο της Έλμας, έχοντας το γενειοφόρο του σαγόνι ακουμπισμένο στη γροθιά του.

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;» ρώτησε ο Άσθαν. *Τα μάτια του σαλεύουν ανήσυχα, σκέφτηκε. Φοβάται. Αναρωτιέμαι αν ο φόβος του προέρχεται από ενοχή ή όχι...*

«Νάζφορ, Άρχοντά μου.»

«Ένας κακοποιός εισέβαλε απόψε στο παλάτι, Στρατιώτη Νάζφορ,» είπε ο Άσθαν. «Θέλουμε να ξέρουμε αν επέτρεψες σε κανέναν να μπει.»

Ο Νάζφορ μάσησε τα χείλη του. «Όχι εγώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε, μετά από δισταγμό. «Ο Ήθαρ –ο άλλος που φυλούσε μαζί μου– μου είπε να τον αφήσω. Είχε διαταγές. Δεν ξέρω ποιος ήταν ο επισκέπτης, ή τι δουλειά είχε εδώ, Άρχοντά μου.»

«Δεν τον είχες ξαναδεί ποτέ;»

Ο Νάζφορ κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω, δεν ξέρω, Άρχοντά μου. Ήτανε σκοτεινά, δεν κοίταξα καλά.»

«Πάρτε τον,» πρόσταξε ο Άσθαν τους στρατιώτες του, «και φέρτε μου τον άλλο.»

«Αλήθεια σάς λέω, Άρχοντά μου· δεν είχα ιδέα!» επέμεινε ο Νάζφορ, καθώς τον έβγαζαν από μια πλευρική πόρτα της αίθουσας.

«Πώς λέγεσαι;» ρώτησε ο Άσθαν τον επόμενο φρουρό που έφεραν οι στρατιώτες του στην αίθουσα.

«Ήθαρ, Άρχοντά μου,» απάντησε ο κοντός άντρας με τα καστανά μαλλιά και τη γερακίσια μύτη. Ο Στρατηγός τού έριχνε ενάμισι κεφάλι.

«Ένας κακοποιός εισέβαλε απόψε στο παλάτι, Στρατιώτη Ήθαρ,» είπε ο Άσθαν. «Θέλουμε να ξέρουμε αν επέτρεψες σε κανέναν να μπει.»

Ο κοντός έσιμξε τα φρύδια του. «Εγώ...» Σταμάτησε τα λόγια του, σαν να το ξανασκέφτηκε. «Ναι, μπήκε ένας τύπος, Άρχοντά μου. Αλλά δεν είχα ιδέα ποιος ήταν. Ο άλλος, ο Νάζφορ, μου είπε ότι ήταν εντάξει να τον αφήσουμε να περάσει, λες και τον ήξερε.»

«Εσύ δεν τον είχες ξαναδεί αυτόν τον άντρα;»

«Δε θυμάμαι, Άρχοντά μου· ήτανε και σκοτεινά. Ξέρω γω;»

«Προσπάθησε να θυμηθείς, στρατιώτη.» Ο Άσθαν τον αγριοκοίταξε, καθώς πυργωνόταν από πάνω του.

Ο Ήθαρ μισόκλεισε το ένα μάτι κι έτριψε το αριστερό, αξύριστό του μάγουλο. «Μπα, δε θυμούμαι τίποτα, Άρχοντά μου. Με συγχωρείτε.»

«Πάρτε τον,» είπε ο Άσθαν στους στρατιώτες του. «Φέρτε μέσα την άλλη.»

Ο Ήθαρ έφυγε, χωρίς φασαρία, από τη μεγάλη αίθουσα.

«Δε θα βγάλουμε τίποτα έτσι,» παρατήρησε η Βασθέφιν. «Ο ένας ρίχνει το φταιξιμο στον άλλο. Προφανώς, κι οι δυο φταίνε.»

Ο Άσθαν ένευσε, σιωπηλά. «Ναι, μάλλον κι οι δυο τους ήταν πληρωμένοι από τον Χάσνελ ή τον Σάβελαν.»

Οι στρατιώτες έφεραν τη φρουρό της εσωτερικής πύλης: μια καστανομάλλα γυναίκα μετρίου αναστήματος.

«Πώς λέγεσαι;» τη ρώτησε ο Άσθαν.

«Καρνέβια, Άρχοντά μου.»

«Ένας κακοποιός εισέβαλε απόψε στο παλάτι, Στρατιώτη Καρνέβια. Θέλουμε να ξέρουμε αν επέτρεψες σε κανέναν να μπει.»

«Δε φταίω εγώ, Άρχοντά μου!» έκανε αμέσως η Καρνέβια. «Κι ούτε ξέρω αν είναι αυτός ο κακοποιός που ψάχνετε, αλλά ο ένας από τους φρουρούς της εξωτερικής πύλης έφερε μέσα έναν άντρα.»

«Ποιος φρουρός; Τον γνωρίζεις;»

«Δε θυμάμαι τ'όνομά του, Ἀρχοντά μου, μα είναι κοντός κι έχει μεγάλη μύτη.»

Ο Ἡθαρ. «Τον άλλο τον αναγνώρισες;»

«Τον άντρα που έφερε, Ἀρχοντά μου;»

Ο Ἀσθαν ένευσε.

«Όχι, δεν κατάφερα να δω το πρόσωπό του καθαρά· φορούσε κουκούλα, και ήταν και σκοτεινά. Αλλά, Ἀρχοντά μου, υπέθεσα πως, για να τον βάζουν μέσα, δε θάταν κανέννας κακοποιός ή εχθρός. Δε φταίω σε τίποτα εγώ, μα τον Βάνραλ!»

«Πάρτε την,» είπε ο Ἀσθαν στους στρατιώτες του.

Η Καρνέβια έφυγε, παραδόξως, χωρίς φασαρία από τη μεγάλη αίθουσα.

Ο Ἀσθαν στράφηκε στη Βασθέφιν και στον Ἀρχοντα Έρκβερ, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη. «Τι λέτε, λοιπόν;»

«Αυτό που είπα και πριν,» αποκρίθηκε η Στρατηγός. «Οι φρουροί της εξωτερικής πύλης ήταν πληρωμένοι. Και οι δύο.»

Ο Έρκβερ κατένευσε. «Ναι, αυτό νομίζω κι εγώ, Στρατηγέ Ἀσθαν.»

Ο Ἀσθαν πρόσταξε τους στρατιώτες του: «Φυλακίστε τους φρουρούς Νάζφορ και Ἡθαρ.»

«Μάλιστα, Στρατηγέ.»

«Και τη φρουρό Καρνέβια,» πρόσθεσε, προτού ο στρατιώτης που του είχε απαντήσει βγει από την αίθουσα. Ο άντρας έκλινε το κεφάλι και έφυγε.

«Δε νομίζω ότι αυτή φταίει σε τίποτα,» είπε η Βασθέφιν.

«Ούτε κι εγώ,» συμφώνησε ο Ἀσθαν. «Ωστόσο, ποτέ δεν ξέρεις. Καμια φορά, αυτός που σου φαίνεται αθώος είναι ο πιο ύποπτος απ'όλους. Ας αφήσουμε και τον Βασιληά Ἡλμον να τους μιλήσει, και μετά, βγάζουμε το τελικό μας συμπέρασμα.»

Λίγο παρακάτω, ο Ἡλμον είδε τη σήραγγα να διαιρείται: το ένα της παρακλάδι συνέχιζε ευθεία, το άλλο έστριβε αριστερά.

«Αν πάμε αριστερά, πού θα καταλήξουμε;» ρώτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, την Κερλάνα. (Το κεφάλι του βούιζε.)

Η Αρχόντισσα φάνηκε σκεπτική. «Εξαρτάται προς τα πού ήταν η είσοδος του περάσματος... Αν έβλεπε νότια, όπως πιστεύω, τότε, στρίβοντας, θα πάμε ανατολικά... και, αφού η σήραγγα υποτίθεται ότι βγάζει και στο βορειοανατολικό μέρος της πόλης, μάλλον εκεί θα μας οδηγήσει τελικά αυτό το παρακλάδι, αν το ακολουθήσουμε.»

Ο Ήλμον γονάτισε, κρατώντας τη λάμπα του ψηλά. Το βλέμμα του πήγε στο χώμα που κάλυπτε τις πλάκες του περάσματος, και στα ίχνη που είχε αφήσει πίσω του ο Χάσνελ. *Δε φαίνεται να έστριψε αριστερά*, παρατήρησε ο Μαύρος Πρίγκιπας. (Το κεφάλι του βούιζε.) *Ευθεία συνέχισε. Ναι, σίγουρα ευθεία.* Ορθώθηκε και προχώρησε, με τους υπόλοιπους στο κατόπι του. *Και είναι λογικό*, συλλογίστηκε. *Τι να κάνει στη βορειοανατολική μεριά της πόλης; Μάλλον, θα ήθελε να βγει από την Έλμας, για να γλιτώσει.*

Ο Ήλμον σταμάτησε, όταν είδε άλλη μια διακλάδωση. Εδώ, το ένα παρακλάδι συνέχιζε πάλι ευθεία, αλλά το άλλο έστριβε δεξιά. Δυτικά, δηλαδή, αν οι υπολογισμοί της Αρχόντισσας ήταν σωστοί –που, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν. (Το κεφάλι του βούιζε.)

Ο Μαύρος Πρίγκιπας γονάτισε, όπως και πριν, και έψαξε για ίχνη στο χώμα των παλιών λίθινων πλακών. Δε δυσκολεύτηκε να τα βρει. Σηκώθηκε και είπε: «Πήγε δεξιά.»

«Από εκεί,» είπε η Κερλάνα, «τα περάσματα πρέπει, λογικά, να οδηγούν στην Κάτω Αγορά. Περίεργο...»

«Πιστεύατε κι εσείς, Αρχόντισσά μου, ότι θα ήθελε να φύγει από την πόλη, έτσι;»

«Ομολογώ πως ναι.»

Ο Χάρναλιρ είπε: «Σκεφτήκατε ότι μπορεί, τελικά, να μην ακολουθούμε τον Αρχιυπηρέτη Χάσνελ, αλλά κάποιον άλλο;»

Ο Ήλμον και η Κερλάνα αλληλοκοιτάχτηκαν. Υπήρχε αμφιβολία και στων δύο τα μάτια.

«Όπως και νάχει,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, «αφού έχουμε φτάσει ως εδώ, ας ακολουθήσουμε το μονοπάτι μέχρι το τέλος.»

Η Κερλάνα ένευσε. «Συμφωνώ. Όποιος κι αν έχει χρησιμοποιήσει πρόσφατα ετούτο το υπόγειο πέρασμα, με ενδιαφέρει να μάθω ποιος είναι.»

«Κι εμένα,» είπε ο Ήλμον, και έστριψε δεξιά. (Το κεφάλι του βούιζε.)

Η σήραγγα άρχισε, σύντομα, να γίνεται υγρή, και η Αρχόντισσα Κερλάνα είπε: «Πρέπει να είμαστε κάτω από τον ποταμό.»

«Άλλο ένα πέρασμα.» Ο Ήλμον έστρεψε τη λάμπα, για να φωτίσει ένα άνοιγμα στα δεξιά.

Η Κερλάνα συνοφρυώθηκε. «Αυτό πρέπει να πηγαίνει βόρεια...»

«Δηλαδή, πού;»

«Δεν ξέρω. Δεν το είχα υπόψη μου.»

Ο Ήλμον τής έριξε ένα καχύποπτο βλέμμα. *Μου λέει την αλήθεια, ή προσπαθεί να καλύψει κάτι;* (Το κεφάλι του βούιζε.)

Γονάτισε, για να δει πού πήγαιναν τα ίχνη. Εδώ, το χώμα επάνω στις πλάκες ήταν υγρό και οι πατημασιές φαίνονταν πιο καθαρά. Ο άνθρωπος που ακολουθούσαν είχε συνεχίσει ευθεία. Ο Μαύρος Πρίγκιπας ορθώθηκε, προχωρώντας. Οι άλλοι πορεύτηκαν πίσω του, και η υγρασία, ύστερα από σύντομο χρονικό διάστημα, μειώθηκε και χάθηκε. Το πέρασμα ήταν πάλι ξηρό –όσο ξηρό μπορεί να είναι ένα υπόγειο μέρος, ασφαλώς.

Σε λίγο, μια δυνατή δυσωδία άρχισε να προσβάλλει τα ρουθούνια του Ήλμον. «Υπόνομοι,» είπε. «Η σήραγγα μάς οδηγεί στους υπονόμους.» (Το κεφάλι του βούιζε.)

Η Κερλάνα έβαλε ένα μαντήλι μπροστά στη μύτη της. «Τα ίχνη του Χάσνελ εξακολουθούν να πηγαίνουν προς τα εκεί;»

Ο Ήλμον κοίταξε κάτω. «Ναι.»

Συνέχισαν και, στο τέλος, έφτασαν σ'έναν τοίχο, ο οποίος βρισκόταν ανάμεσα σε δύο κολόνες που προεξείχαν από αυτόν και έμοιαζαν πάρα πολύ με τις κολόνες στο υπόγειο του παλατιού. Η Κερλάνα πλησίασε και έψαξε για τους διακόπτες. Τους βρήκε, χωρίς δυσκολία (ήταν στις ίδιες θέσεις), και τους πίεσε με τους αντίχειρές της.

Η πέτρινη θύρα άνοιξε, και είδαν ότι το πέρασμα, πράγματι, έβγαζε στους υπονόμους της πόλης. Ο Μαύρος Πρίγκιπας βάδισε πάνω στην πέτρινη προεξοχή του τοιχώματος, αφήνοντας και τους υπόλοιπους να βγουν από τη σήραγγα. Εμπρός του κυλούσε ακάθαρτο νερό, σχηματίζοντας έναν μικρό ποταμό όχι πάνω από δύο μέτρα σε πλάτος. Στην αντικρινή όχθη του ποταμού, υπήρχε άλλη μια πέτρινη προεξοχή.

Λίγο παραπέρα και στα δεξιά του, ο Ήλμον είδε κάτι να γυαλίζει στο φως της λάμπας. (Το κεφάλι του βούιζε.) Πλησίασε και διαπί-

στώσε ότι ήταν μια σκάλα που ανέβαινε, φτάνοντας σε μια σχάρα. Γονάτισε, ψάχνοντας για ίχνη, αλλά εδώ ήταν πιο δύσκολο να τα εντοπίσει· δεν υπήρχαν η σκόνη και το χώμα που υπήρχαν μέσα στη σήραγγα. Ωστόσο, ήταν αρκετά πιθανό ο Χάσνελ (αν, όντως, αυτόν ακολουθούσαν) να είχε ανεβεί τη σκάλα.

«Θα ρίξω μια ματιά επάνω, να δω πού βρισκόμαστε.»

«Μάλλον, στην Κάτω Αγορά είμαστε,» είπε η Κερλάννα.

Ο Ήλμον ένευσε. «Κι εγώ έτσι πιστεύω.» Αλλά ανέβηκε τη σκάλα και παραμέρισε τη σχάρα, για να κοιτάξει έξω. Ήταν νύχτα και ησυχία απλωνόταν παντού, όμως το μέρος δεν μπορούσε να ήταν παρά ένα σημείο της Κάτω Αγοράς. Ο Μαύρος Πρίγκιπας έβλεπε κλειστά μαγαζιά και σκηνές, κουκουλωμένους πάγκους, κάρα με εμπορεύματα, και δύο μεθυσμένους να κοιμούνται πλάι σ'ένα σιντριβάνι. Παρότι ήταν γνωστό πως, σύντομα, πολιορκία θα άρχιζε, οι έμποροι δεν είχαν πάψει ακόμα να έρχονται στην Έλμας. Εξάλλου, η δυτική μεριά της πόλης δεν κινδύνευε (μέχρι στιγμής, τουλάχιστον). Τα στρατεύματα του Τυράννου βρισκόνταν συγκεντρωμένα στην ανατολική όχθη του Λάηνηλ.

Ο Ήλμον έκλεισε τη σχάρα και κατέβηκε πάλι στον υπόνομο. «Όντως, στην Κάτω Αγορά είμαστε,» είπε. (Το κεφάλι του βούιζε.)

«Κανένα σημάδι αυτού που κυνηγάμε;» ρώτησε ο Χάρναλιρ.

Ο Ήλμον έγνεψε αρνητικά. «Κι ούτε νομίζω ότι θα βρούμε τίποτα απόψε. Τώρα, όμως, ξέρουμε πού πρέπει να στείλουμε τους ανθρώπους μας για να ερευνήσουν.»

Επέστρεψαν στην πέτρινη θύρα του υπόγειου περάσματος, η οποία ήταν ακόμα ανοιχτή. Ο Μαύρος Πρίγκιπας την κοίταξε για λίγο, ερευνητικά. (Το κεφάλι του βούιζε.) «Υποθέτω, Αρχόντισσά μου, ότι κι αυτήν μπορεί κανείς να την κλείσει χειροκίνητα από τη μεριά των υπονόμων. Αλλά νομίζω ότι θα πρέπει να ελέγξουμε αν μπορεί και να την ανοίξει επίσης. Από εδώ είναι πιθανό κάποιος να εισβάλει στο παλάτι, αν ξέρει το μέρος.»

Η Κερλάννα ψηλάφισε τον τοίχο, δεξιά κι αριστερά του ανοίγματος. «Δε βλέπω να υπάρχει κανένας διακόπτης...»

Ο Ήλμον το συλλογίστηκε και, μετά, είπε: «Λογικό. Μάλλον, αυτοί που έφτιαξαν τη σήραγγα θα το είχαν προβλέψει.» Πέρασε το άνοιγμα.

Η Κερλάνα και οι άλλοι τον ακολούθησαν, και ο Μαύρος Πρίγκιπας τράβηξε τη λίθινη θύρα, με το χέρι, κλείνοντάς την. Ένα ηχηρό κλικ αντήχησε στα υπόγεια· ο μηχανισμός που άνοιγε την πόρτα είχε έρθει ξανά στην αρχική του θέση.

Επιστρέφοντας στο παλάτι, ο Μαύρος Πρίγκιπας ανέκρινε τους φρουρούς Ήθαρ, Νάζφορ, και Καρνέβια, τον καθένα ξεχωριστά· και έφτασε κι εκείνος στο ίδιο συμπέρασμα με τη Στρατηγό Βασθέφιν. Οι δύο πρώτοι ήταν δωροδοκημένοι, η άλλη όχι.

«Πρέπει να τιμωρηθούν, τότε,» είπε η Κερλάνα, καθώς όλοι (εκτός από τους φυλακισμένους φρουρούς, φυσικά) βρίσκονταν στη μεγάλη αίθουσα. «Για παραδειγματισμό των υπολοίπων.»

Ο Ήλμον αναστέναξε. Το κεφάλι του ακόμα βούιζε, το καταραμένο· του θόλωνε το μυαλό. Έπρεπε να καταβάλλει προσπάθεια για να σκεφτεί καθαρά. *Χρειάζομαι ύπνο, ξεκούραση...* Αλλά, προς το παρόν, είπε: «Ίσως, όμως, η τιμωρία που προτείνατε πριν, Αρχόντισσά μου, να είναι πολύ σκληρή. Πιστεύετε ότι πρέπει οπωσδήποτε να τυφλωθούν;»

Η Κερλάνα χτύπησε τα νύχια της, νευρικά, επάνω στην ξύλινη επιφάνεια του τραπεζιού. Πράγματι, δεν έμοιαζε σίγουρη για την προηγούμενή της δήλωση. «Πρέπει, όμως, να τους τιμωρήσω με τρόπο παραδειγματικό.»

«Μπορείτε να τους μαστιγώσετε στην αυλή,» πρότεινε ο Χάρναλιρ. «Τριάντα μαστιγώματα στην πλάτη του καθενός, και δέκα μαστιγώματα στην πλάτη της φρουρού Καρνέβια, επειδή δεν κοίταξε καλύτερα το πρόσωπο του Σάβελαν. Αν το είχε κοιτάξει, θα τον είχε αναγνωρίσει· και, δεδομένου ότι έχουμε κοινοποιήσει πως είναι Αφτί του Τυράννου, θα έπρεπε να μας είχε ειδοποιήσει αμέσως.»

Η Κερλάνα δίστασε λίγο, αλλά, μετά, ένευσε. «Ναι, αυτή νομίζω είναι καλή λύση.» Στράφηκε στον Ήλμον, υψώνοντας το ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Συμφωνώ,» είπε κι ο Μαύρος Πρίγκιπας. (Το κεφάλι του βούιζε.)

«Τώρα που τελειώσαμε μ'αυτό,» είπε ο Άσθαν, «έχω μια απορία που θα ήθελα να μου λύσετε: Αν ο Χάσνελ ήξερε γι'αυτό το μυστικό

πέρασμα κάτω απ'το παλάτι, τότε γιατί δεν έφερε τον Σάβελαν από εκεί, αλλά δωροδόκησε τους φρουρούς στην εξωτερική πύλη;»

«Καλή ερώτηση, Στρατηγέ,» παρατήρησε ο Χάρναλιρ. «Εγώ ήδη είπα ότι ίσως να μην ακολουθούσαμε τα ίχνη του Αρχιυπηρέτη, εκεί κάτω.»

«Αν, όμως, ο Χάσνελ δεν διέφυγε από το υπόγειο πέρασμα,» είπε ο Ήλμον, «τότε προκύπτουν δύο άλλα ερωτήματα.» Ύψωσε ένα δάχτυλο. «Άλφα, ποιον ακολουθούσαμε στο υπόγειο πέρασμα.» Ύψωσε δεύτερο δάχτυλο. «Βήτα, πού έχει πάει ο Χάσνελ.»

«Ίσως να κρύβεται κάπου μέσα στο παλάτι,» αποκρίθηκε ο Χάρναλιρ.

«Δεν μπορώ, όμως, να πιστέψω ότι δεν ήξερε για τη μυστική σήραγγα,» είπε ο Έρκβερ, «από τη στιγμή που ήξερε για εκείνη τη διόδο στην τραπεζαρία.»

«Αν ήξερε για τη μυστική σήραγγα, τότε γιατί δεν έφερε τον Σάβελαν από εκεί;» έθεσε το ερώτημα ο Άσθαν.

«Ο Σάβελαν αγνοούσε την ύπαρξη της μυστικής σήραγγας, και ίσως ο Χάσνελ να μην ήθελε να τον ενημερώσει γι'αυτήν.»

«Γιατί; Εφόσον υπηρετεί τα Αφτιά του Τυράννου, γιατί να μη θέλει να διευκολύνει τον Σάβελαν; Ή... ή, ακόμα πιο παράξενο, γιατί να μη θέλει να πληροφορήσει τον Τύραννο, που βρίσκεται έξω από την Έλμας, ότι υπάρχει μια σήραγγα η οποία βγάζει κάτω απ'το παλάτι;»

«Άλλη μια καλή ερώτηση,» τόνισε ο Χάρναλιρ, και ο Άσθαν έκρινε ανησυχητικό το γεγονός ότι ο ιερέας του Άνκαραζ συμφωνούσε μαζί του.

«Όλα τούτα,» είπε η Κερλάννα, «εμένα με οδηγούν στη σκέψη ότι ο κύριος Χάσνελ έχει τους δικούς του σκοπούς.»

«Οι οποίοι τι μπορεί να είναι;» ρώτησε ο Ήλμον.

«Δεν έχω ιδέα. Τόσα χρόνια, που βρισκόταν στις υπηρεσίες μου, δεν τον είχα ποτέ υποψιαστεί. Πάντα τον θεωρούσα κομμάτι του παλατιού της Έλμας...»

«Νομίζω πως έχουμε φτάσει σε κάποια πολύ σημαντικά συμπεράσματα,» είπε ο Ήλμον. «Ο Χάσνελ πρέπει να βρεθεί επειγόντως, ακριβώς όπως πρέπει να βρεθεί και ο Σάβελαν. Γιατί, ειδικά τώρα που ο Αρχιυπηρέτης διώχτηκε απ'το παλάτι, ίσως να αποφασίσει πως

είναι η κατάλληλη στιγμή ν'αποκαλύψει το υπόγειο πέρασμα στον Τύραννο...» (Το κεφάλι του βούιζε.)

Κεφάλαιο 35 Σε Αδιέξοδο

Οι ιππείς ξεπρόβαλαν μέσα από τη νύχτα, και σταμάτησαν σ'ένα ύψωμα νότια του στρατοπέδου των μαχητών από τη Γέμρηλ και τη Φίρθμας. Ύψωσαν τα τόξα τους και τράβηξαν τις χορδές. Ένας απ'αυτούς πέρασε μπροστά από τους παρατεταγμένους σε σειρά υπόλοιπους και, κρατώντας δαυλό, άναψε τα ποτισμένα με λάδι βέλη τους.

Οι φρουροί του στρατοπέδου φώναζαν, προειδοποιώντας τους συντρόφους τους, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά...

Καθώς ο Ρόλμαρ και οι άλλοι έβγαιναν απ'τη μεγάλη σκηνή του Άρχοντα Νόντερ, τα φλεγόμενα βέλη εκτοξεύονταν, πέφτοντας στο χορτάρι και σε οτιδήποτε εύφλεκτο υπήρχε στο στρατόπεδο. Σκηνές και ξύλινες κατασκευές άρπαξαν φωτιά.

«Μα το Μαύρο Άνεμο...!» γρύλισε ο Ρόλμαρ, κάτω απ'την ανάσα του, τραβώντας, ενστικτωδώς, το σπαθί του και καρφώνοντας το βλέμμα του στους παρατεταγμένους καβαλάρηδες. Δεν ήταν πολλοί, παρατήρησε. Σίγουρα, όχι πάνω από πενήντα: γιαυτό κιόλας είχαν καταφέρει να πλησιάσουν απαρατήρητοι.

«Να, λοιπόν, που ο εχθρός έκανε την κίνησή του...» φιλοσόφησε ο Ιερέας Άντολβαρ, ενώ ο Νόντερ φώναζε στους διοικητές του: «Ρίξτε νερό στις φλόγες! Τώρα, προτού φουντώσουν! Και μια ίλη να επιτεθεί, το συντομότερο δυνατό! Κι άλλη μία να την ακολουθήσει!»

Οι στρατιώτες του έτρεξαν.

Οι ιππείς επάνω στο ύψωμα, όμως, εκτόξευαν τώρα τη δεύτερη μαζική τους ριπή. Τα φλεγόμενα βέλη έμοιαζαν με διάττοντες αστέρες στον μαύρο ουρανό. Ένα απ'αυτά καρφώθηκε στο κοντάρι της σημαίας του Ένρεβηλ. «Σβήστε το!» άκουσε ο Ρόλμαρ κάποιον να φωνάζει. «Κουνηθείτε!»

«Θα φύγουν,» είπε ο Άντολβαρ. «Μόλις δουν ότι κινούμαστε εναντίον τους, θα φύγουν.»

Άλλη μία ριπή φλεγόμενων βελών φώτισε τον ουρανό.

«Τότε, γιατί ήρθαν;» ρώτησε ο Πρίγκιπας Ζάρναβ. «Τι νόημα έχει αυτή η επίθεση; Δεν μπορούν να μας προκαλέσουν πραγματική ζημιά· είναι πολύ λίγοι.»

«Το ξέρουν, Υψηλότετε. Αλλά δεν τους νοιάζει. Αυτή δεν είναι παρά μια προειδοποίηση. Μια *πρόκληση*, ίσως...»

«Πρόκληση;»

Καθώς το ερώτημα έβγαινε από τα χείλη του Ζάρναβ, μια ίλη έφευγε από το στρατόπεδο, καλπάζοντας καταπάνω στους εχθρούς. Οι παρατεταγμένοι τοξότες-ιππείς εξαπέλυσαν μια τελευταία, βιαστική ριπή και έστρεψαν τα άλογά τους, υποχωρώντας ολοταχώς.

«Ναι, πρόκληση,» είπε ο Άντολβαρ. «Θέλουν να μας κάνουν να τους επιτεθούμε.»

«Μα, γιατί;» απόρησε ο Ζάρναβ. «Σίγουρα, δεν τους συμφέρει...»

«Εγώ δε θα ήμουν και τόσο βέβαιος γι' αυτό, Υψηλότετε.»

Παγίδα, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Πρέπει να μας έχουν στήσει κάποια παγίδα. Επομένως, η πρόκληση ουσιαστικά είναι: Ελάτε, ζυγώστε, αλλιώς θα ερχόμαστε, θα σας ρίχνουμε, και θα υποχωρούμε.

«Μπορεί να μην είναι έτσι, Σεβασμιότατε.» Η φωνή ήταν γυναικεία, κι όλοι στράφηκαν, για να δουν τη Σαντάνρα, την κόρη του Άρχοντα Νόντερ, της οποίας το βλέμμα εξακολουθούσε να είναι ντροπαλό, αλλά το λόγια της όχι. «Μπορεί να πρόκειται για τακτικές ανταρτοπόλεμου.»

«Μπορεί, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άντολβαρ. «Αλλά δεν το πιστεύω.» Βάδισε, για να σταθεί εμπρός της. «Διότι ο εχθρός ξέρει ότι, την επόμενη φορά, θα είμαστε καλύτερα προετοιμασμένοι γι' αυτόν, και δε θα μπορέσει εύκολα να πλησιάσει τόσο όσο πλησίασε τώρα, ούτε να ρίξει τόσες πολλές ριπές.»

Η Σαντάνρα δεν κοίταζε το πρόσωπό του· είχε το βλέμμα της στραμμένο στο στήθος του, όπου βρισκόταν κεντημένο το σύμβολο του Άνκαραζ.

«Έχεις μελετήσει την τέχνη του πολέμου, έτσι δεν είναι;» της είπε ο Άντολβαρ, μετά από μερικές στιγμές σιωπής. Μονάχα ο Ρόλμαρ ήταν πλέον εκεί κοντά κι άκουγε τα λόγια του: ο Ζάρναβ είχε απομακρυνθεί, πηγαίνοντας προς το στρατόπεδο των μαχητών του· ο Νόντερ έδινε διαταγές στους δικούς του στρατιώτες κι επέβλεπε την

κατάσβεση των σημείων που είχαν αρπάξει φωτιά· και η Στρατηγός Μίρνιθα είχε πάει να βοηθήσει, όπως μπορούσε.

«Αλλά δεν έχεις δει ποτέ πραγματική μάχη,» συνέχισε ο Άντολβαρ.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Σαντάνρα, τολμώντας τώρα να κοιτάξει το πρόσωπό του πίσω από τις βλεφαρίδες της.

«Αισθάνομαι την παρουσία του Κυρίου μου ισχυρή εντός σου. Θα μπορούσες να είσαι ακόμα και ιερομαχήτριά του, αν το επιθυμούσες...»

Ο καταραμένος μπάσταρδος άρχισε τους προσηλυτισμούς! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, σφίγγοντας τις γροθιές του. Να τον πάρει ο Μαύρος Άνεμος!

«Έχεις, όμως, πολλά να μάθεις, προτού φτάσεις εκεί,» είπε ο Άντολβαρ στη Σαντάνρα.

«Ήσασταν στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, Σεβασμιότατε;» τον ρώτησε εκείνη. Το δεξί της χέρι ήταν γαντζωμένο στο μανίκι του ξίφους που κρεμόταν από τη ζώνη της.

«Ναι. Θα μπορούσα να σου διηγηθώ ιστορίες από αυτούς. Ιστορίες από μάχες: ιστορίες πίστης και ηρωισμού.»

Ο Αρχοντας Νόντερ πλησίασε, και η συζήτησή τους διακόπηκε. «Οι φωτιές δεν ήταν δυνατές,» είπε ο Έπαρχος της Γέμρηλ. «Ή, μάλλον, τις προλάβαμε εγκαίρως.»

«Σας το είπα, Άρχοντά μου,» τόνισε ο Άντολβαρ. «Ετούτη δεν ήταν παρά μια πρόκληση. Θέλουν να μας βάλουν να τους επιτεθούμε.»

«Και τι νομίζετε ότι οφείλουμε να κάνουμε, Σεβασμιότατε;»

«Για την ώρα, να ξεκουραστούμε, φρουρώντας καλύτερα το στρατόπεδό μας. Και, όταν έρθει το πρωί, θα στείλουμε ανιχνευτές στην περιοχή της Σάργκμον, για να μάθουμε τι έχει ετοιμάσει ο εχθρός.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Νόντερ, αν και ο Άντολβαρ δεν έμοιαζε να τον είχε ρωτήσει τίποτα· έμοιαζε απλά να του είχε ανακοινώσει τι θα γινόταν.

«Θα σας δω το πρωί, Άρχοντά μου,» είπε ο ιερέας, ρίχνοντας ένα αποχαιρετιστήριο βλέμμα στον Νόντερ κι άλλο ένα στη Σαντάνρα, η οποία τον κοίταξε στα μάτια για πρώτη φορά, και ο Ρόλμαρ είδε στα δικά της μάτια μια ζωηρή γυαλάδα, μια έντονη επιθυμία, μια φλογερή ανυπομονησία... Του φαινόταν πολύ παράξενη, αυτή η γυναίκα.

«Ελάτε, Άρχοντα Ρόλμαρ,» είπε ο Άντολβαρ, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του ακρίτη, «πάμε στο στρατόπεδό μας.»

Ο Ρόλμαρ χαιρέτησε τον Νόντερ και ακολούθησε τον ιερέα στον καταυλισμό των μαχητών από τη Φίρθμας.

«Τι ζημιές έχουμε, Υψηλότητε;» ρώτησε ο Άντολβαρ τον Ζάρναβ, όταν έφτασαν.

«Τίποτα το σπουδαίο, ευτυχώς,» αποκρίθηκε εκείνος, στεκόμενος μπροστά από τη σκηνή του, μαζί με τον Υποστράτηγο Δάνσαρ.

«Προσπαθούν να μας προσελκύσουν,» είπε ο ιερομαχητής στον ιερέα.

Ο Άντολβαρ ένευσε. «Προφανώς. Όπως είπα και στον Άρχοντα Νόντερ, αύριο θα στείλουμε ανιχνευτές, για να δουν ποια είναι η κατάσταση στην περιοχή της Σάργκμον. Ο εχθρός πρέπει να είναι καλά προετοιμασμένος για εμάς.»

Ο Ζάρναβ ένευσε, συμφωνώντας, και μπήκε στη σκηνή του.

Ο Άντολβαρ και ο Δάνσαρ απομακρύνθηκαν, συζητώντας αναμεταξύ τους. Και ο Ρόλμαρ έμεινε μόνος μέσα στο στρατόπεδο. Έτσι, έκανε μια βόλτα, για να δει πού είχαν πέσει τα βέλη και τι ζημιές είχαν προκληθεί. Μερικές σκηνές ήταν μισοκαμένες, αλλά τίποτα περισσότερο. Επίσης, δύο στρατιώτες ήταν αρκετά άτυχοι ώστε να χτυπηθούν, όμως κανένας τους δεν είχε σκοτωθεί: ο ένας είχε τραυματιστεί στον μηρό κι ο άλλος στον ώμο.

Ο Ρόλμαρ πήγε στη σκηνή του και, παραμερίζοντας την κουρτίνα, μπήκε. Η λάμπα ήταν αναμμένη και φαγητό υπήρχε στο κοντό, ξύλινο τραπέζι... πράγμα που τον έκανε να συνειδητοποιήσει, ξαφνικά, πόσο πεινούσε.

Η Σαντάνρα βγήκε από τη σκηνή της, μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Οι φωτιές από τα φλεγόμενα βέλη είχαν προ πολλού σβηστεί, και τώρα μονάχα οι απαραίτητες φωτιές υπήρχαν στο στρατόπεδο: αυτές που ήταν αναμμένες για θερμότητα και φως. Οι βάρδιες των φρουρών είχαν διπλασιαστεί, και καβαλάρηδες έκαναν μεγάλους κύκλους γύρω από τον καταυλισμό. Οι πάντες ήταν σε επιφυλακή, μήπως ο εχθρός ξαναεπιχειρούσε αιφνιδιαστική επίθεση.

Η Σαντάνρα, όμως, δεν ανησυχούσε για τον εχθρό. Θυμόταν την όψη του Άντολβαρ και τα λόγια του, και η ψυχή της αναστατώνόταν. «*Αισθάνομαι την παρουσία του Κυρίου μου ισχυρή εντός σου. Θα μπορούσες να είσαι ακόμα και ιερομαχήτριά του, αν το επιθυμούσες...*» της είχε πει ο ιερέας. *Ιερομαχήτριά!* Αφιερωμένη στον Πολέμαρχο, εκλεκτή του...

Η Σαντάνρα από μικρή θεωρούσε τον πόλεμο συναρπαστικό, και είχε διαβάσει βιβλία που περιέγραφαν μάχες και τακτικές, ενώ, συγχρόνως, εκπαιδεύονταν στο ξίφος και στην πάλη με γυμνά χέρια και πόδια. Οι συγγενείς κι οι γνωστοί της την έλεγαν αντικοινωνική και παράξενη, και κάποιοι της είχαν προτείνει να πάει να καταταχθεί στο στρατό του Βασιληά Σάρναλ· αλλά, εκτός από το γεγονός ότι ο πατέρας της δεν ήθελε ούτε ν'ακούσει κάτι τέτοιο, κι η ίδια δεν το επιθυμούσε. Δε νόμιζε ότι υπήρχε αρκετό *πάθος* στους μισθοφόρους του Τυράννου. Έκαναν μια δουλειά, αυτό ήταν όλο: περιπολούσαν, επέβλεπαν, έδερναν κανέναν κακότυχο, κυνηγούσαν κανέναν ληστή, και τέτοια παρόμοια. Ο πόλεμος, όμως, δεν ήταν έτσι. Ο πόλεμος ήταν *πάθος*, ήταν *ένταση*, ήταν κάτι που έκανε το αίμα της Σαντάνρα να βράζει. Αλλ'αυτό δεν το έβρισκε πουθενά στην πραγματικότητα· μόνο στα βιβλία που διάβαζε, και μόνο στο μυαλό της. Ωστόσο, δεν αποθαρρυνόταν· συνέχιζε να εκπαιδεύεται και να τελειοποιεί τις ικανότητές της, σωματικές και πνευματικές.

Και τώρα, είχε έρθει αυτός ο ιερέας του πολέμου, την είχε πλησιάσει, και είχε πει: «*Αισθάνομαι την παρουσία του Κυρίου μου ισχυρή εντός σου.*» Και όχι μόνον αυτό, αλλά και: «*Θα μπορούσες να είσαι ακόμα και ιερομαχήτριά του, αν το επιθυμούσες...*» Ένα ρίγος τη διαπέρασε, καθώς τα λόγια του αντηχούσαν μέσα στο κεφάλι της.

Βαδίζοντας ανάμεσα στις σκηνές, έφτασε στον καταυλισμό του στρατεύματος από τη Φίρθμας. Πλησίασε μια φωτιά και ρώτησε το φρουρό που στεκόταν κοντά της: «Πού βρίσκεται ο Ιερέας Άντολβαρ;»

Ο άντρας την κοίταξε ερευνητικά, σαν να υποψιαζόταν ότι η κοπέλα μπορεί να έσφαχνε τον Σεβασμιότατο για να τον σκοτώσει. Μετά, έδειξε. «Σ'εκείνη τη σκηνή.» Τα ξύλα της φωτιάς έτριξαν.

Η Σαντάνρα απομακρύνθηκε από τον φρουρό, πηγαίνοντας εκεί όπου της είχε δείξει και ζυγώνοντας την κουρτίνα της εισόδου. Δεν

την παραμέρισε, όμως· δίστασε. Πάντοτε, ήταν συνεσταλμένη· δεν έκανε γρήγορες κινήσεις. Ίσως ο ιερέας να κοιμόταν, ή ίσως να προσευχόταν...

Ξεροκατάπιε. Μπορούσε, βέβαια, να του φωνάξει. Να τον ρωτήσει αν της επέτρεπε να περάσει. Αλλά έτσι πάλι δε θα τον ενοχλούσε;... Η Σαντάνρα είχε φτάσει ως τη σκηνή του, μα δεν έβρισκε το θάρρος να πάει παραπέρα. Ήταν σαν, ξαφνικά, ένα άθραυστο, γυάλινο τείχος να είχε ορθωθεί εμπρός της. Η ψυχή της φλεγόταν, ήθελε να προχωρήσει, μα το σώμα της δεν κουνιόταν, και η γλώσσα της είχε κολλήσει μέσα στο στόμα της.

Η κουρτίνα παραμερίστηκε, αποκαλύπτοντας τον Άντολβαρ. Ήταν ντυμένος με το ράσο του και τα μακριά, ξανθά του μαλλιά έπεφταν λυτά στους ώμους του. Τα μάτια του έδιναν πολλές υποσχέσεις.

«Πέρασε, Σαντάνρα,» της είπε, κάνοντας χώρο.

«Με περιμένετε, Σεβασμιότατε;» ρώτησε εκείνη, μπαίνοντας. Το εσωτερικό της σκηνής ήταν λιτό: ένα λυόμενο κρεβάτι, ένα μικρό τραπέζι, ένα μπαούλο, μια πανοπλία κρεμασμένη σε μια ξύλινη κρεμάστρα, ένα θηκαρωμένο σπαθί επάνω στη μοναδική καρέκλα.

«Το ήξερα ότι θα ερχόσουν,» αποκρίθηκε ο Άντολβαρ, τραβώντας πάλι την κουρτίνα της εισόδου.

«Ήθελα να μάθω για τους Πολέμους,» είπε η Σαντάνρα, αποφεύγοντας τη ματιά του. «Μ'ενδιαφέρουν πολύ, Σεβασμιότατε. Βρίσκω... βρίσκω κάτι άλλο στους παλιούς πολέμους.»

«Βρίσκεις τον Κύριό μας.» Ο Άντολβαρ κάθισε στην καρέκλα. «Αισθάνεσαι τη φλόγα του μέσα σου...»

«Ναι,» είπε, έντονα, η Σαντάνρα. «Και εκπαιδεύομαι, Σεβασμιότατε...»

«Αλλά δεν είχες ποτέ την ευκαιρία να χρησιμοποιήσεις τις ικανότητές σου, να εξαπολύσεις τη φωτιά που κρύβεται στην ψυχή σου.»

«Γνωρίζετε πολλά για μένα...» ψιθύρισε η Σαντάνρα.

«Δε γνωρίζω τίποτα,» αποκρίθηκε ο Άντολβαρ. «Αισθάνομαι.»

Πόσο γοητευτικά είναι τα μάτια του! σκέφτηκε η Σαντάνρα, συναντώντας το βλέμμα του γι'ακόμα μια φορά. Γονάτισε κι άγγιξε το γόνατό του. «Πείτε μου για τους Πολέμους!»

Ο Άντολβαρ χάρδισε το αριστερό της μάγουλο. «Θα σου πω...»

Η Σαντάνρα κάθισε στα πόδια του, ακούγοντας και χορταίνοντας την ψυχή της.

Το πρωί, ο Ρόλμαρ, ο Ζάρναβ, ο Άντολβαρ, ο Δάνσαρ, η Μίρνιθα, η Σαντάνρα, και ο Νόντερ συγκεντρώθηκαν στη σκηνή-στρατηγείο που είχε προστάξει ο Νορβήλιος Πρίγκιπας να στηθεί ανάμεσα στο στρατόπεδο των μαχητών από τη Γέμρηλ και στο στρατόπεδο των μαχητών από τη Φίρθμας.

«Χτες βράδυ,» είπε ο Ζάρναβ, «ο Ιερέας Άντολβαρ μου πρότεινε να στείλουμε ανιχνευτές στην περιοχή της Σάργκμον, για να δούμε τι προετοιμασίες έχει κάνει ο εχθρός. Θεωρώ το σχέδιό του αυτό συνετό, αλλά σας κάλεσα όλους σήμερα προκειμένου ν'ακούσω και τις δικές σας απόψεις.»

«Και σ'έμένα το ανέφερε ο Σεβασμιότατος, Πρίγκιπά μου,» είπε ο Νόντερ, «και συμφωνώ απόλυτα. Εξάλλου, δε νομίζω ότι θα μπορούσε κανείς μας να έχει λόγο διαφωνίας.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Επομένως, μπορούμε να στείλουμε αμέσως τους ανιχνευτές. Έχουμε δύο ταχυανιχνευτές στο στρατό μας, Άρχοντά μου. Εσείς πόσους έχετε;»

«Δύο έχω κι εγώ.»

Ο Ζάρναβ φώναξε έναν στρατιώτη κι έδωσε τις ανάλογες εντολές, τονίζοντας ότι οι ανιχνευτές όφειλαν να είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί, διότι ο εχθρός, κατά πάσα πιθανότητα, είχε στήσει παγίδες στις οποίες μπορεί ακόμα κι εκείνοι να έπεφταν.

«Και τώρα,» είπε ο Άρχοντας Νόντερ, «περιμένουμε.»

Οι ταχυανιχνευτές –τρεις άντρες και μία γυναίκα– επέστρεψαν μέσα στο μεσημέρι και μπήκαν στη σκηνή-στρατηγείο, όπου όλοι οι αρχηγοί του στρατού ήταν συγκεντρωμένοι, έχοντας έναν χάρτη της περιοχής στρωμένο στο τραπέζι ανάμεσά τους.

«Συναντήσατε κανένα πρόβλημα;» ρώτησε ο Ζάρναβ.

«Κανένα απολύτως, Υψηλότητε,» αποκρίθηκε ένας ταχυανιχνευτής, καθώς κι οι τέσσερις υποκλίνονταν. «Ο εχθρός προσπάθησε να μας καταδιώξει, με μερικούς καβαλάρηδες, αλλά τους αποφύγαμε εύκολα.»

«Καλώς,» είπε ο Ζάρναβ. «Αναφέρατε.»

«Ο εχθρός έχει οχυρωθεί, άρχοντές μου.» Ο ταχυπομπός πλησίασε το χάρτη που έδειχνε τη Σάργκμον. «Όλη αυτή η μεριά» –διέγραψε ένα ημικύκλιο βόρεια της πόλης, με το δάχτυλό του– «είναι πολύ καλά προστατευμένη. Έχουν αναγερθεί ξύλινα τείχη–»

«Πόσο ψηλά και τι πάχους;» ρώτησε ο Άντολβαρ.

«Το πάχος τους δεν πρέπει νάναι πάνω από αυτό δύο κορμών δέντρου. Όσο για το ύψος τους, δεν είναι ψηλότερα από έναν ψηλό άντρα.»

«Έναν άντρα όπως ο Στρατηγός Άσθαν,» πρόσθεσε η ταχυανιχνεύτρια.

«Μάλιστα,» είπε ο Άντολβαρ. «Τι άλλο;»

«Μπροστά από τα τείχη, έχουν σκάψει χαντάκια,» συνέχισε την αναφορά του ο ταχυανιχνευτής.

«Γεμισμένα με νερό;»

«Όχι, Σεβασμιότατε· με ξύλινα παλούκια.»

«Πίσω από τα τείχη τι κρύβεται;» ρώτησε ο Άντολβαρ. «Καταφέρατε να δείτε;»

«Μερικοί καταπέλτες.»

«Στραμμένοι προς τα πού; Προς την Σάργκμον, ή προς την άλλη μεριά;»

«Ορισμένοι,» είπε ο ταχυανιχνευτής, «είναι στραμμένοι στη Σάργκμον, ώστε να χτυπάνε τα τείχη της. Κάποιοι άλλοι, όμως, είναι στραμμένοι βόρεια.»

«Επομένως, κάτι υπάρχει στο πεδίο πριν από τα τείχη,» είπε ο Άντολβαρ. «Κάτι που δεν είδατε.»

Ο ταχυανιχνευτής τον κοίταξε παραξενεμένος.

«Τι εννοείτε, Σεβασμιότατε;» ρώτησε ο Ζάρναβ.

«Δεν έχει νόημα να χρησιμοποιείς καταπέλτες εναντίον ενός στρατού που εφορμά καταπάνω σου. Δεν μπορείς να στοχεύσεις· αλλού θέλεις να πετύχεις αλλού πετυχαίνεις, και η ζημιά δεν είναι τόσο σπουδαία. Περισσότερη ζημιά μπορούν να προκαλέσουν μερικές καλά τοποθετημένες μονάδες τοξοτών. Συνεπώς, οι καταπέλτες υπάρχουν εκεί για άλλο λόγο. Υποθέτω πως ο εχθρός έχει σκάψει λάκκους στο πεδίο πριν από τα ξύλινα τείχη, γεμίζοντάς τους με εύφλεκτη ύλη και σκεπάζοντάς τους. Οπότε, μόλις εφορμήσουμε, οι

καταπέλτες –που, φυσικά, θα είναι τοποθετημένοι έτσι ώστε να στοχεύουν τους λάκκους– θα ρίξουν και θα μας πυρπολήσουν.»

«Είστε, πραγματικά, πολύτιμη βοήθεια, Σεβασμιότατε,» είπε ο Νόντερ, μετά από τη σύντομη σιγή που ακολούθησε τα λόγια του Άντολβαρ.

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου.»

«Συνέχισε,» είπε ο Ζάρναβ στον ταχυανιχνευτή.

«Δεν έχω κάτι άλλο να αναφέρω, Υψηλότητα.»

«Τότε, μπορείτε να πηγαίνετε.»

Οι τέσσερις ταχυανιχνευτές υποκλίθηκαν, κι έφυγαν από τη σκηνή.

«Βρισκόμαστε, λοιπόν, σε αδιέξοδο...» είπε ο Νόντερ, στρίβοντας το γκρίζο του γένι ανάμεσα στον δείκτη και το μέσο του δεξιού του χεριού. «Εκτός,» πρόσθεσε, στρέφοντας το βλέμμα στον Άντολβαρ, «αν έχετε να προτείνετε κάποια λύση, Σεβασμιότατε. Γιατί, έτσι όπως έχουν τα πράγματα, φαίνεται αυτοκτονικό να επιτεθούμε· θα χάσουμε το μισό μας στράτευμα μόνο από τη φωτιά.»

«Αν πυρπολήσουμε το πεδίο εμείς πρώτοι;» έθεσε το ερώτημα ο Ρόλμαρ, προτού μιλήσει ο ιερέας.

«Αυτή θα μπορούσε να είναι μια πολύ καλή ιδέα, Άρχοντα Ρόλμαρ,» παραδέχτηκε ο Άντολβαρ. «Προϋποθέτει, όμως, ότι γνωρίζουμε τις θέσεις των λάκκων με τα εύφλεκτα υλικά.»

«Δε θα μπορούσαμε, κάπως, να τις μάθουμε;»

«Δε νομίζω ότι είναι δυνατόν οι ανιχνευτές μας να πλησιάσουν και να ερευνήσουν· ο εχθρός θα τους χτυπήσει.»

«Τι άλλη λύση έχουμε, λοιπόν;»

«Ας σκεφτούμε ξανά όπως θα σκεφτόταν ο εχθρός...» πρότεινε ο Άντολβαρ. «Τι περιμένει από εμάς; Να επιτεθούμε κατά μέτωπο και να πέσουμε στην παγίδα του–»

«Ας χρησιμοποιήσουμε τα πλοία μας!» πετάχτηκε η Σαντάνρα, και όλοι στράφηκαν να την κοιτάξουν, γιατί ήταν, γενικά, αμίλητη και ήσυχη καθ'όλη τη διάρκεια του συμβουλίου. «Αφού μας περιμένουν από την ξηρά, ας πάμε από τη θάλασσα.»

«Τα είκοσι πλοία μας εναντίον των εξήντα και πάνω πλοίων του Τυράννου;» είπε ο Ζάρναβ. «Δε νομίζω ότι θα πετύχουμε τίποτα, Αρχόντισσά μου. Ο εχθρός έχει ήδη αποκλείσει το λιμάνι, και περιπολεί τις γύρω ακτές.»

»Αλήθεια, Άρχοντα Νόντερ, πού είναι αραγμένος ο στόλος σας;»

«Σ'έναν κόλπο, στα δυτικά. Αλλά κι εγώ συμφωνώ, Υψηλότατε: δε μου φαίνεται εφικτό να επιτεθούμε μέσω θαλάσσης.»

«Αν διαλύσουμε, όμως, τον αποκλεισμό,» είπε η Σαντάνρα, μην κοιτάζοντας κανέναν καταπρόσωπο, αλλά έχοντας το βλέμμα της στο χάρτη, «τότε μπορούμε να μεταφέρουμε τους πολεμιστές μας στο λιμάνι της Σάργκμον. Κι όταν έχει γίνει αυτό, θα κάνουμε έξοδο μαζί με τους υπερασπιστές της πόλης, και θα τσακίσουμε τον εχθρό!» Έμοιαζε πολύ πρόθυμη ν'αγωνιστεί, η κόρη του Άρχοντα Νόντερ. Ο Ρόλμαρ είχε, γενικότερα, απορήσει με το πώς φερόταν αυτή η κοπέλα. Είχε κάτι το απλά παράξενο επάνω της.

«Αισθάνομαι την παρουσία του Κυρίου μου ισχυρή εντός σου,» της είχε πει ο Άντολβαρ. Τι να εννοούσε μ'αυτό; Ήταν δαιμονισμένη;

Ο Άρχοντας Νόντερ αναστέναξε, κοιτάζοντας την κόρη του. «Δεν υπάρχει τρόπος να διαλύσουμε τον αποκλεισμό, Σαντάνρα. Δε γίνεται.»

Η Σαντάνρα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, χωρίς να μιλήσει.

«Είναι μεσημέρι,» είπε ο Ζάρναβ. «Πιστεύω πως θα ήταν καλύτερα όλοι να ξεκουραστούμε και να το συζητήσουμε πάλι το απόγευμα. Έχουμε χρόνο στη διάθεσή μας, εφόσον η Σάργκμον αντέχει ακόμα την πολιορκία.»

Οι υπόλοιποι συμφώνησαν, και ένας-ένας βγήκαν από τη σκηνή-στρατηγείο, πηγαίνοντας στις δικές τους.

«Αν η Φερνάλβιν ήταν εδώ,» είπε ο Πρίγκιπας Ζάρναβ στον Ρόλμαρ, καθώς βάδιζαν, «θα έβρισκε ένα σχέδιο. Κανονικά, εκείνη έπρεπε να είχε έρθει στο Ένρεβηλ· θα μπορούσε να προσφέρει πολύ περισσότερα απ'ό,τι εγώ. Και, μάλλον, θα ερχόταν, αν ξέραμε πώς ακριβώς είναι η κατάσταση εδώ· αλλά, όταν έφυγα από τη Νουάλβορ, δε γνωρίζαμε λεπτομέρειες. Δε γνωρίζαμε τίποτα πέραν του ότι ο Ήλμον είχε πάρει το θρόνο, διώχνοντας τον Σάρναλ. Έτσι, αποφάσισα να ταξιδέψω στη Φίρθμας, για να δω τι γίνεται, ενώ η Φερνάλβιν πήγε στην Έριγκ.»

«Θεϊε,» είπε ο Ρόλμαρ, «ύστερα από τόσα χρόνια γάμου με τη θεία μου, θα περίμενε κανείς ότι θα σου είχε μάθει όλα της τα κόλπα.»

Ο Ζάρναβ χαμογέλασε. «Ναι, αυτό θα περίμενε κανείς. Αλλά δεν την ξέρεις καλά τη Φερνάλβιν, Ρόλμαρ. Δε της αρέσει να μιλάει για τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ και τι έκανε εκεί. Δε θα ήθελε ποτέ να επιστρέψουν εκείνοι οι καιροί. Δεν είναι σαν κάτι παλαιμάχους που βλέπεις εδώ,» είπε, καθώς φτάνανε μπροστά στη σκηνή του. «Αυτοί οι άνθρωποι είναι φανατισμένοι. Έχασαν το νόημα της ζωής στους Πολέμους· δεν μπορούν να ζήσουν αν δεν μάχονται. Είναι, πραγματικά, θλιβερό, Ρόλμαρ. Και δοξάζω τους θεούς που η Φερνάλβιν δεν έγινε έτσι.» Παραμέρισε την κουρτίνα.

«Είχε εσένα, θείε, και τον Άνγκεδβαρ,» είπε ο Ρόλμαρ.

Ο Ζάρναβ αναστέναξε. «Ναι...» μουρμούρισε, ενώ στο μυαλό του ερχόταν το ειδύλλιο που είχε κάποτε με τη Ζιάθραλ, η οποία προσπαθούσε να τον βάλει να σκοτώσει τη σύζυγό του. *Πώς ήμουν τόσο ανόητος, τότε; Πώς ήμουν τόσο ανόητος; Η Ζιάθραλ, κάποια στιγμή, θα μου το πληρώσει αυτό, και η Ρικέλθη.*

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Απλά λιγάκι ζαλισμένος απ'όλες τις συζητήσεις.» *Δεν έχει νόημα να σκέφτομαι την εκδίκηση τώρα. Το μόνο που καταφέρνω είναι να θολώνω το νου μου.* «Θα σε δω το απόγευμα, Ρόλμαρ.»

Ο ακρίτης ένευσε, και ο Πρίγκιπας μπήκε στη σκηνή του, τραβώντας την κουρτίνα.

Κεφάλαιο 36

Εμπιστοσύνη

Η Σαντάνρα πήγε στη σκηνή του Άντολβαρ, για να τον επισκεφτεί. Κι αυτή τη φορά δε δίστασε· φώναξε τ'όνομά του και ρώτησε αν θα μπορούσε να μπει.

Ο ιερέας χαμογέλασε. Την περίμενε, φυσικά· το ήξερε και πάλι ότι θα ερχόταν. Αισθανόταν κάτι πολύ δυνατό μέσα σ'αυτή την κοπέλα. Κάτι πολύ δυνατό και εκπορνευόμενο από τον Κύριο του Πολέμου.

Της αποκρίθηκε πως μπορούσε να περάσει, κι εκείνη παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου, με το ένα χέρι, και στάθηκε στο κατώφλι. Ήταν ντυμένη με τη στολή από γκρίζο δέρμα την οποία φορούσε και όταν ο Άντολβαρ την είχε πρωτοδεί. Το ένδυμα εφάρμοζε στο σώμα της, επιδεικνύοντας το πόσο γυμνασμένη ήταν. Οι μύες της ήταν σφιχτοί και η μορφή της εύγραμμη.

Το κεφάλι της ήταν γερμένο ελαφρώς στο πλάι και το βλέμμα της ατένιζε τον Άντολβαρ, που ήταν καθισμένος στη μοναδική καρέκλα της σκηνής του, παίρνοντας μεσημεριανό. Τα μάτια της, παραδόξως, δεν απέφυγαν το πρόσωπό του. Ωστόσο, ο ιερέας μπορούσε να διακρίνει τον δισταγμό μέσα τους: αυτό τον διαρκή δισταγμό που έμοιαζε να τη χαρακτηρίζει σε όλα.

Είναι σαν επικίνδυνο γεράκι, φυλακισμένο σ'ένα κλουβί. Ένα κλουβί εν μέρει δικής της κατασκευής εν μέρει όχι. Πόσο ισχυρή είναι, όμως, η φύση της! Μπορεί, πράγματι, να γίνει μεγάλη ιερομαχήτρια, όταν κατανοήσει περισσότερο τον Κύριό μας· γιατί ο Πολέμαρχος βρίσκεται ήδη εντός της.

«Πέρασε,» επανέλαβε ο Άντολβαρ. «Δεν με ενοχλείς. Και δε νομίζω ότι θα μπορούσες ποτέ να με ενοχλείς, Σαντάνρα. Να έρχεσαι άφοβα να με επισκέπτεσαι, όποτε επιθυμείς την καθοδήγησή μου.»

Η ικανοποίηση έκανε τα μάτια της να γυαλίσουν. Η κόρη του Άρχοντα Νόντερ μπήκε στη σκηνή και γύρισε, για να κλείσει την κουρτίνα. Όταν στράφηκε πάλι στον ιερέα, το βλέμμα της δεν ήταν στο

πρόσωπό του, αλλά στο ράσο του, στο σύμβολο του Άνκαραζ που βρισκόταν κεντημένο εκεί.

Η Σαντάνρα αισθανόταν πως είχε περάσει την πρώτη δυσκολία—Είχε περάσει τη δυσκολία της εισόδου, όπως την κατανοούσε ο νους της. Γιατί φοβόταν ότι μπορεί να ερχόταν εδώ και ο Άντολβαρ να μη δεχόταν να τη δει· να την έδιωχνε επειδή ήθελε να ξεκουραστεί, ή επειδή προσευχόταν. Και τότε, η Σαντάνρα δε νόμιζε ότι θα επέμενε. Θα έφευγε, χωρίς διαμαρτυρία, παρότι είχε κάτι τόσο σημαντικό να του πει...

Η πρώτη δυσκολία, όμως, είχε ξεπεραστεί εύκολα· και είχε έρθει η ώρα της δεύτερης —η οποία δεύτερη ήταν αυτό που είχε να του πει. *Πώς θα το πάρει, άραγε; Θα το πάρει σοβαρά, ή θα με θεωρήσει ένα ανόητο κορίτσι που δεν ξέρει τι λέει και θα έπρεπε καλύτερα να καθίσει σ'αβγά του;*

Πλησίασε τον ιερωμένο και γονάτισε στο ένα γόνατο. «Σεβασμιότατε, πιστεύω πως έχω στο μυαλό μου ένα καλό σχέδιο μάχης.»

Δεν αποκλείεται, σκέφτηκε ο Άντολβαρ, δεν αποκλείεται καθόλου! Οι άνθρωποι μέσα στους οποίους η φωτιά του Άνκαραζ έκαιγε τόσο έντονα είχαν, συνήθως, τις πιο τρελές, αλλά και τις πιο λειτουργικές συγχρόνως, ιδέες. «Μίλησέ μου,» την παρότρυνε.

Είναι πρόθυμος να μ'ακούσει! συλλογίστηκε η Σαντάνρα. *Είναι πρόθυμος να μ'ακούσει!* Δεν την είχε απορρίψει κατευθείαν. Πήρε δύναμη από αυτό, και συνέχισε: «Στο συμβούλιο είχα πει πως μπορούμε να επιτεθούμε με τα πλοία μας: πως μπορούμε να μεταφέρουμε τους μαχητές μας στο λιμάνι της Σάργκμον και, μετά, να κάνουμε έξοδο μαζί με τους υπερασπιστές. Ο εχθρός, σίγουρα, δε θα είναι έτοιμος γι'αυτό...» Έκανε μια παύση, μην ξέροντας γιατί. Ίσως να περίμενε ότι ο ιερέας, κάπου εδώ, θα τη διέκοπτε, ισχυριζόμενος πως ήταν αδύνατον με τα είκοσι πλοία τους να επιτεθούν στα εξήντα και πάνω των αντιπάλων. Όμως ο Άντολβαρ έμεινε σιωπηλός. «Βέβαια, ξέρω πως τα πράγματα είναι δύσκολα, αλλά ακριβώς αυτή τη δυσκολία το σχέδιό μου θα μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε... Μπορώ να βάλω φωτιά στα πλοία που αποκλείουν το λιμάνι, Σεβασμιότατε. Μπορώ να τα κάψω. Έτσι, ενώ φλέγονται, ο δικός μας στόλος —που θα έχει κρυφτεί πίσω από τα κοντινά νησιά— θα επιτεθεί και θα εμ-

βολίσει τα εχθρικά σκάφη, παραμερίζοντάς τα και φτάνοντας στο λιμάνι, όπου οι μαχητές μας θα κάνουν απόβαση.»

Η Σαντάνρα άκουσε τον Άντολβαρ να γελά, κι αισθάνθηκε την καρδιά της να συνθλίβεται κάτω απ'το στήθος της. Την κοροΐδευε. Θεωρούσε το σχέδιό της παιδαριώδες! Κι όμως, εκείνη το είχε διαβάσει αυτό το σχέδιο: το είχε διαβάσει σ'ένα ιστορικό βιβλίο. Ήταν σίγουρη ότι *μπορούσε* να λειτουργήσει!

«Η ιδέα σου είναι καλή, Σαντάνρα,» είπε ο ιερέας, εκπλήσσοντάς την. Το γέλιο του ήταν, τελικά, γέλιο ικανοποίησης, όχι κοροΐδευτικό, όπως εκείνη αρχικά νόμιζε. Ο Άντολβαρ *ενέκρινε το σχέδιό της!*

Και τώρα κατέβασε το χέρι του για ν'αγγίξει το πηγούνι της και να υψώσει το πρόσωπό της, ν'αναγκάσει τα μάτια της να κοιτάξουν τα δικά του. Η Σαντάνρα ρίγησε, συναντώντας το γαλανό του βλέμμα.

Τι φοβάσαι, άγριά μου γερακίνα; αναρωτήθηκε ο Άντολβαρ. *Αν έβλεπα μονάχα τη φωτιά μέσα σου και όχι το πρόσωπό σου, θα έλεγα πως δε φοβάσαι τίποτα...*

«Απάντησέ μου αληθινά, όμως: *Μπορείς* να βάλεις φωτιά στα πλοία; Μπορείς να τα πλησιάσεις και να τα κάψεις;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, ένθερμα, η Σαντάνρα, «μπορώ.»

«Τι θα κάνεις; Εξήγησέ μου.»

«Θα ετοιμάσω φιάλες με εύφλεκτο υλικό. Και, ενώ είναι νύχτα, θα μπω σε μια μικρή βάρκα, η οποία θα χωρά ίσα-ίσα εμένα, καθώς και αρκετή εύφλεκτη ύλη. Θα κωπηλατήσω, προσεκτικά, ως το δυτικότερο πλοίο του αποκλεισμού και θα το πλευρίσω. Θ'ανάψω την εύφλεκτη ύλη μέσα στη βάρκα και θα βουτήξω στο νερό. Θα κολυμπήσω ως το δεύτερο πλοίο, θα σκαρφαλώσω επάνω του, και θα τουβάλω φωτιά, χρησιμοποιώντας μία φιάλη. Ύστερα, θα πάω στο πλοίο μετά απ'αυτό, και στο επόμενο και στο μεθεπόμενο, ώσπου να τα πυρπολήσω όλα.»

«Είσαι τόσο καλή κολυμβήτρια; Το νερό της θάλασσας είναι παγερό τη νύχτα.»

«Το ξέρω, Σεβασμιότατε. Έχω κολυμπήσει νύχτα, πολλές φορές. Και μέσα στο χειμώνα. Υπάρχουν νησιά ανοιχτά της Γέμρηλ· κολυμπάω ως εκεί και ξαναγυρίζω. Ο πατέρας πάντα εξοργίζεται, όταν το μαθαίνει.» Ένα στραβό, κατεργάρικο μειδίαμα χάραξε το πρόσωπό της.

Ο Άντολβαρ γέλασε. «Εντάξει,» είπε. «Μπορούμε να επιχειρήσουμε το σχέδιό σου. Και, αν δεν αποτύχεις στην πυρπόληση των πλοίων, νομίζω ότι όλα θα δουλέψουν καλά.»

«Δε θ'αποτύχω, Σεβασμιότατε. Δε θα σας απογοητεύσω.»

Ο Άντολβαρ πήρε το χέρι του από το πηγούνι της, αλλά η Σαντάνρα δεν κατέβασε το βλέμμα. Συνέχισε να τον κοιτάζει, και ρώτησε, με κάπως πνιχτή φωνή: «Μου έχετε εμπιστοσύνη;»

«Ω ναι, γενναία μου πολεμίστρια,» της αποκρίθηκε εκείνος, «σου έχω εμπιστοσύνη, όπως σου έχει κι ο Κύριός μας.»

Η Σαντάνρα αισθάνθηκε την ευτυχία να την πνίγει. Ναι, επιτέλους! Υπήρχε κάποιος που μπορούσε ν'αναγνωρίσει την αξία της. Κάποιος που καταλάβαινε για τι ήταν γεννημένη.

«Ο πατέρας μου, όμως,» είπε, κατεβάζοντας το βλέμμα, «δε μου έχει... δε μου έχει καμία εμπιστοσύνη.»

«Ίσως να μη σε ξέρει ακόμα αρκετά καλά...» Η φωνή του Άντολβαρ έμοιαζε να υπονοεί κάτι, να κρύβει κάποιο μυστήριο.

«Όπως και να είναι, Σεβασμιότατε, νομίζω ότι δε θα συμφωνήσει μ'ετούτο το σχέδιο.»

«Αυτό άσε το σε μένα, Σαντάνρα. Θα του μιλήσω, το απόγευμα.»

«Ο Ιερέας Άντολβαρ ζητά να σας δει, Άρχοντά μου.»

«Ας περάσει,» αποκρίθηκε ο Νόντερ, καθισμένος μπροστά από το τραπέζι της σκηνής του και κοιτάζοντας έναν χάρτη της περιοχής. Προσπαθούσε να εκπονήσει κάποιο σχέδιο, για να το παρουσιάσει στον Πρίγκιπα Ζάρναβ και τους υπόλοιπους, αλλά τίποτα δεν ερχόταν στο μυαλό του. Τίποτα το οποίο θα έσωζε το στρατό του από ανυπολόγιστες απώλειες, οδηγώντας τον στη νίκη.

Ο στρατιώτης βγήκε και μπήκε ο Άντολβαρ. «Καλησπέρα, Άρχοντά μου.»

Ο Νόντερ σηκώθηκε από τη θέση του. «Καλησπέρα, Σεβασμιότατε.» Δε συμπαθούσε τους ιερείς του Άνκαραζ, μα, εφόσον η νέα εξουσία του Ένρεβηλ είχε νομιμοποιήσει τη θρησκεία τους, ο Άρχοντας της Γέμρηλ το θεωρούσε συνετό να πηγαίνει με τα νερά τους και να τους προσδίδει, φυσικά, τον ανάλογα σεβασμό. Και με τον Τύραννο το ίδιο έκανε· έβλεπε με πόσο ελεεινό τρόπο διοικούσε ο

Σάρναλ, αλλά γνώριζε πως, αν του εναντιωνόταν, δε θα κέρδιζε τίποτα πέρα από έναν βασανιστικό θάνατο, και για εκείνον και για την οικογένειά του.

«Πρέπει να σας συγχαρώ,» είπε ο Άντολβαρ, «για την κόρη σας.»

Ο Νόντερ εξεπλάγη. *Τι εννοεί;*

Ο Άντολβαρ μειδίασε. «Ήρθε και μου μίλησε, προηγουμένως,» εξήγησε. «Μου είπε για ένα σχέδιο μάχης που έχει στο μυαλό της, και οφείλω να παραδεχτώ ότι είναι άφογο.» Κάθισε αντίκρυ του Νόντερ, ο οποίος ακόμα στεκόταν.

Τα λόγια του ιερέα τον είχαν αιφνιδιάσει· τον είχαν πιάσει τελείως απροετοίμαστο. Η Σαντάνρα είχε βρει τη λύση; Δε θεωρούσε την κόρη του ικανή να κάνει κάτι τέτοιο. Γνώριζε, βέβαια, ότι ήταν αρκετά καλά εκπαιδευμένη στο ξίφος (γιαυτό κιόλας της είχε επιτρέψει να έρθει μαζί του σε τούτη την εκστρατεία), μα δεν πίστευε πως μπορούσε και να εκπονήσει σχέδιο μάχης. Άλλο το ένα, άλλο το άλλο. *Κι επιπλέον, αν όντως σκέφτηκε κάτι, γιατί δεν ήρθε να μιλήσει σε μένα, παρά πήγε σ'αυτόν... σ'αυτόν τον παράξενο ιερέα;* Συνοφρυώθηκε.

«Κάθιστε, Άρχοντά μου,» πρότεινε ο Άντολβαρ, παρατηρώντας την έκφραση στο πρόσωπο του Νόντερ και θεωρώντας την, εν μέρει, αστεία. *Πώς είναι δυνατόν, συλλογίστηκε, ένας πατέρας να γνωρίζει τόσο, μα τόσο, λίγο το παιδί του; Τον εκπλήσσει που η κόρη του μας έβγαλε από τούτο το αδιέξοδο; Θα πρέπει νάναι τελείως ανόητος!*

Ο Νόντερ κάθισε. «Αν σας πρότεινε τίποτα τρελό, Σεβασμιότατε, ζητάω συγγνώμη εκ μέρους της...»

«Μα, Άρχοντά μου, όπως ήδη σας είπα, βρήκα το σχέδιό της άφογο. Είναι, νομίζω, ό,τι χρειαζόμαστε.»

«Εξηγήστε περισσότερο, παρακαλώ.» Ο Νόντερ έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του αναμεταξύ τους.

«Η Σαντάνρα μου πρότεινε να επιτεθούμε από θαλάσσης—»

«Δεν έχουμε αρκετά πλοία, Σεβασμιότατε—»

«Περιμένετε να ολοκληρώσω, Άρχοντά μου.» *Γιατί βιάζεσαι τόσο να καταδικάσεις οτιδήποτε μπορεί να έχει σχέση με την ιδέα της κόρης σου;*

«Με συγχωρείτε. Συνεχίστε,» είπε ο Νόντερ, ουδέτερα· δεν έμοιαζε ούτε θυμωμένος, αλλά ούτε έδειχνε και κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέ-

ρον. Πίστευε ότι ο ιερέας, μάλλον, έκανε κάποιο λάθος. Η Σαντάνρα δεν μπορεί να είχε εκπονήσει σχέδιο μάχης. Και, σίγουρα, από θάλασσης η πρόσβαση στην πόλη ήταν ανέφικτη...

«Ο στόλος σας θα κρυφτεί πίσω από τα νησιά νότια της Σάργκμον. Αυτά εδώ.» Ο Άντολβαρ τα έδειξε επάνω στο χάρτη. «Απ'όσο ξέρω είναι ακατοίκητα, γεμάτα βράχια και ξεραϊλές. Με την εξαίρεση ενός ανακριτηρίου σ'αυτό εδώ το νησί,» έδειξε πάλι, «το οποίο –λόγω της παρουσίας του ανακριτηρίου– ονομάστηκε Νήσος του Πόνου.»

«Και βρίσκονται ακόμα άνθρωποι του Τυράννου στο ανακριτήριο;»

«Δεν είμαι βέβαιος, αλλά υποθέτω πως όχι. Όταν η εξουσία άλλαξε, ο Άρχων Νάρφαν της Σάργκμον πρέπει να τους φυλάκισε και να τους εκτέλεσε. Ή ίσως και να βρήκε το μέρος άδειο· ίσως να είχαν ήδη φύγει. Δε γνωρίζω λεπτομέρειες, πάντως, κατά πάσα πιθανότητα, το οικοδόμημα είναι εγκαταλειμμένο· και το θέμα μας, εξάλλου, δεν είναι αυτό.

»Όπως έλεγα, ο στόλος σας θα αποφύγει τις περιτολίες των ακτών και θα κρυφτεί πίσω από τα νησιά–»

«Μια στιγμή, όμως. Αν το ανακριτήριο κατοικείται ακόμα...»

«Μην ανησυχείτε γι'αυτό, Άρχοντά μου· θα το ελέγξουμε. Ο στόλος σας, λοιπόν, θα κρυφτεί πίσω από τα νησιά και, μέσα στη νύχτα, θα περιμένει το σημάδι: την πυρπόληση των πλοίων του αποκλεισμού.»

Τα φρύδια του Νόντερ σηκώθηκαν. «Θα πυρπολήσουμε τα πλοία που αποκλείουν το λιμάνι της Σάργκμον;»

«Ακριβώς. Και, καθώς καίγονται, θα επιτεθούμε ολοταχώς και θα τα εμβολίσουμε. Έτσι, θα φτάσουμε στην πόλη και θα κάνουμε απόβαση. Πώς σας φαίνεται;»

Ο Νόντερ έστριψε το γέني του ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Θα μπορούσε να πετύχει,» είπε. «Αλλά ποιος θα πυρπολήσει τα πλοία; Έχετε κάποιους ειδικούς στο στρατό σας, να υποθέσω;»

«Η κόρη σας θα τα πυρπολήσει.»

«Τι;» Ο Νόντερ γούρλωσε τα μάτια και τα ρουθούνια του διαστάλθηκαν. «Σεβασμιότατε... δεν ξέρω τι σας είπε η Σαντάνρα, αλλά δεν... δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο.»

«Αντιθέτως, Άρχοντά μου, εγώ της έχω απόλυτη εμπιστοσύνη,» δήλωσε ο Άντολβαρ, με ύφος που πρόδιδε βεβαιότητα για τα λόγια του.

«Μα... μα δεν τη γνωρίζετε καν!» διαμαρτυρήθηκε ο Νόντερ.

Την ξέρω καλύτερα από σένα, αυτό είναι σίγουρο. «Είμαι ιερέας, μην ξεχνάτε, και ο Κύριός μου μου αποκαλύπτει πράγματα κρυφά σε άλλους. Η κόρη σας έχει και το θάρρος και τη δύναμη να τα καταφέρει. Είναι άριστα εκπαιδευμένη στον πόλεμο και καλή κολυμβήτρια επίσης. Κολυμπούσε και στη Γέμρηλ, αν δε λαθεύω...»

Ο Νόντερ αναστέναξε, και ένευσε. «Ναι, κολυμπούσε. Μέσα στο βράδυ κιόλας!» Ο θυμός ήταν έκδηλος στη φωνή του.

«Βλέπετε, λοιπόν; Είναι ιδανική γι' αυτή τη δουλειά, Άρχοντά μου.»

«Ανησυχώ, Σεβασμιότατε!» μούγκρισε ο Νόντερ, σφίγγοντας τις γροθιές του. «Είναι κόρη μου, και τη στέλνετε σ' ένα μέρος επικίνδυνο. Αν τη δουν, θα την τοξέψουν!»

«Η ζωή είναι γεμάτη κινδύνους,» φιλοσόφησε ο Άντολβαρ. «Και ο Άνκαραζ προτρέπει τους ανθρώπους στον Αγώνα. Δεν τους προτρέπει ν' αποφεύγουν τις δυσκολίες. Χωρίς δυσκολίες, χωρίς εμπόδια, και χωρίς *προσπάθεια*, δεν λύνεται τίποτα –και σίγουρα όχι ετούτη η πολιορκία, Άρχοντά μου.»

Μα το Ιερό Όνομα του Βάνραλ, σκέφτηκε ο Νόντερ, είναι κανείς να σε φοβάται, ιερέα! Είναι κανείς να σε φοβάται... κυρίως γιατί μιλάς σωστά, ενώ ωθείς τους άλλους σε λάθος μονοπάτια. Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας τον Άντολβαρ κάτω από τα πυκνά του φρύδια. «Σύμφωνοι,» είπε. «Το σχέδιο φαίνεται καλό. Ελπίζω μόνο να πετύχει χωρίς να χάσω το παιδί μου.»

«Αυτό μονάχα ο Άρχων της Μάχης θα μπορούσε να σας το προμαντέψει,» αποκρίθηκε ο Άντολβαρ. «Ωστόσο, αν ήμουν στη θέση σας, θα είχα περισσότερη εμπιστοσύνη στη Σαντάνρα.»

Ο Νόντερ αγνόησε αυτό το τελευταίο σχόλιο. «Πρέπει να μιλήσουμε και στον Πρίγκιπα Ζάρναβ,» είπε. «Πρέπει κι αυτός να συμφωνήσει.»

«Είμαι βέβαιος πως η απάντησή του θα είναι θετική.»

Κεφάλαιο 37

Προετοιμασίες για το Βράδυ

Το πρωί, ο πονοκέφαλος του Ήλμον είχε περάσει, αλλά ο νέος Βασιληάς του Ένρεβηλ ακόμα δεν αισθανόταν καλά. Νόμιζε ότι υπήρχε ένας πόνος εντός του ο οποίος ξεκινούσε από την κοιλιά, πήγαινε στην πλάτη, κι έφτανε μέχρι τον αυχένα. Ή, μάλλον, δεν ήταν ακριβώς πόνος. Ήταν περισσότερο ένα μούδιασμα— Ή, όχι... ούτε μούδιασμα. Κάτι άλλο ήταν. Κάτι που ο Ήλμον δεν είχε ξαναιώσει ποτέ του.

Χίλιες κατάρες στον Σάβελαν! Τι μου έκανε; Και τι σημαίνει αυτό που αισθάνομαι; Τι είναι; Ήταν κάτι περαστικό, ή κάτι μόνιμο; Τον ενοχλούσε αφάνταστα, και ο Ήλμον έκανε πέρα-δώθε μέσα στα διμερίσματά του, προσπαθώντας να συνέλθει, όταν η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος;» ρώτησε, κοφτά κι απότομα.

«Η Ταρλίτα, Μεγαλειότητα. Σας φέρνω πρωινό.»

Πρωινό, σκέφτηκε ο Ήλμον. Πρωινό... Ναι, ίσως να με κάνει να έρθω στα ίσια μου. «Πέρασε.»

Η Ταρλίτα μπήκε, μεταφέροντας έναν επίχρυσο δίσκο κι αποθέτοντάς τον πάνω στο τραπέζι. «Καλημέρα, Μεγαλειότητα,» είπε.

Ο Ήλμον τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε, παίρνοντας ένα κουλουράκι και υψώνοντάς το, για να το δαγκώσει. Προτού, όμως, προλάβει ν'ανοίξει το στόμα του, η υπηρέτρια ρώτησε: «Δε θέλετε να τα δοκιμάσω πρώτα;»

«Ναι,» είπε ο Ήλμον, κουρασμένα, «δοκίμασέ τα.» Ήταν ανούσιο· το ήξερε. Αποκλείεται να είχαν δηλητήριο. *Εξάλλου, είμαι ήδη δηλητηριασμένος. Φρόντισε ο Σάβελαν γι' αυτό...*

Η Ταρλίτα δοκίμασε λίγο απ'όλα, και μετά, γέμισε την κούπα του Βασιληά με γάλα. «Θέλετε κάτι άλλο, Μεγαλειότητα;»

«Όχι· μπορείς να πηγαίνεις.» Ο Ήλμον δάγκωσε το κουλουράκι. «Ή, μάλλον, μείνε. Θέλω να σε ρωτήσω...»

Η Ταρλίτα πήρε θέση σε μια καρέκλα. Τα μαύρα της μάτια τον παρατηρούσαν με ενδιαφέρον, κι ένα αχνό, σχεδόν αδιόρατο μειδίαμα διαγραφόταν στα χείλη της. Δεν ήταν από εκείνες που φοβόνταν

κάποιον μόνο και μόνο επειδή ήταν ευγενής ή άρχοντας. Ο Ήλμον είχε ξαναδει το σινάφι της: το σινάφι των ανθρώπων που προσκολλούνται σε όσους είχαν ανώτερη κοινωνική θέση. Κι ο Βασιλιάς του Ένρεβηλ ήταν, αναμφίβολα, ένα από αυτά τα άτομα με υψηλή κοινωνική θέση στο οποίο άξιζε να προσκολληθεί κανείς, αλλά και το οποίο ήταν δύσκολο να καταφέρεις να πλησιάσεις... εκτός αν τον έχεις ειδοποιήσει μέσα στη νύχτα για εχθρούς που έχουν εισβάλει στο παλάτι, οπότε, λογικά, πρέπει να περιμένεις την ευγνωμοσύνη του, και ό,τι αυτή συνεπάγεται...

«Ρωτήστε με ό,τι επιθυμείτε, Βασιλιά μου.»

Η προθυμία συνεχίζεται. Καλό αυτό. Ίσως να τη συμπαθήσω ετούτη την κοπέλα, τελικά. «Πες μου τι ξέρεις για τον Χάσνελ, Ταρλίτα.»

Ένας δυνατός κρότος ακούστηκε, και η υπηρέτρια αναπήδησε. Ο Ήλμον σηκώθηκε απ'το τραπέζι και ζύγωσε το παράθυρο, παραμερίζοντας τις κουρτίνες. Ένα σημείο των τειχών της πόλης είχε χτυπηθεί άσχημα από τους καταπέλτες του Τυράννου· κάμποσοι στρατιώτες φαινόταν να έχουν σκοτωθεί. Και η πολιορκία είναι ακόμα στην αρχή της. Δεν έχει αgridέψει. Αναμφίβολα, ο Σάρναλ περιμένει κάποιο σημάδι από μέσα. Περιμένει τη βοήθεια του Σάβελαν και των άλλων ερπετών που σέρνονται στο εσωτερικό της Έλμας.

Ο Ήλμον έτριψε την πλάτη του, με το δεξί χέρι, προσπαθώντας να διώξει το μούδιασμα (το οποίο δεν ήταν ακριβώς μούδιασμα, μα δεν ήξερε πώς αλλιώς να το σκεφτεί).

«Είστε πιασμένος, Βασιλιά μου; Θέλετε να σας τρίψω;» ρώτησε η Ταρλίτα, που είχε κι εκείνη σηκωθεί και στεκόταν πίσω του, κοιτάζοντας τα τείχη πάνω απ'τον ώμο του.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον, επιστρέφοντας στο τραπέζι. «Πες μου για τον Χάσνελ.» Δάγκωσε το υπόλοιπο κουλουράκι, το μάσησε, και το κατάπιε. Το φαγητό, όμως, δεν έμοιαζε να μπορεί να διώξει αυτή την παράξενη αίσθηση από την κοιλιά του.

Η Ταρλίτα κάθισε εκεί όπου καθόταν και πριν. «Δεν ξέρω πολλά πράγματα. Ήταν Αρχιυπηρέτης εδώ από πολύ παλιά, προτού η Αρχόντισσα Κερλάνα γίνει Έπαρχος.»

«Υπηρετούσε τους γονείς της;»

«Μάλιστα.»

«Και δεν ξέρεις τίποτ'άλλο γι'αυτόν;» ρώτησε ο Ήλμον, τρώγοντας ένα κομμάτι σπανακόπιτα.

«Ήταν...» Η Ταρλίτα έδειχνε να προσπαθεί να βρει τη σωστή λέξη. «Ήταν παλιάνθρωπος, Βασιληά μου. Μας κακομεταχειριζόταν, και τις νεαρές υπηρέτριες... τις ξεμονάχιαζε.»

Σε είχε ξεμοναχιάσει κι εσένα; σκέφτηκε ο Ήλμον, μα δεν το ρώτησε. Καταλάβαινε ότι η Ταρλίτα πιθανώς να μην ήθελε να πει. «Εκτός από αυτά;»

Η κοπέλα ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτ'άλλο... Α, ναι. Μονάχα κάποιες φήμες, ότι πήγαινε στη Σιθ-Έλμας, όπου μαζεύονται όλοι οι νεκρομάντες και οι μάγοι, και έκανε νταραβέρι μαζί τους.»

Ο Ήλμον ύψωσε ένα φρύδι. «Νταραβέρι;»

«Δεν ξέρω τι ακριβώς. Δεν ξέρω καν αν είν'αλήθεια. Μάλλον, δεν είναι. Γιατί όσοι τα λέγανε αυτά λέγανε κι ότι ο Χάσνελ πίνει αίμα μικρών παιδιών, για να μην πεθάνει ποτέ και να μείνει για πάντα στο παλάτι.»

«Σοβαρή και τεκμηριωμένη άποψη, το δίχως άλλο,» είπε ο Ήλμον, αν και δεν είχε όρεξη γι'αστεία· ο αυχένας και η κοιλιά του τον ενοχλούσαν. Σαν να υπήρχε κάτι μέσα του που τον έτρωγε, τον μασούσε.

Η Ταρλίτα μειδίασε πλατιά.

Ο Ήλμον συνέχισε το φαγητό του σιωπηλά, για λίγο, αλλά, μετά, σταμάτησε να τρώει. Δεν μπορούσε· δεν αισθανόταν καθόλου καλά. Παραμέρισε το πιάτο και σηκώθηκε, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο.

«Τι συμβαίνει, Μεγαλειότατε;» ρώτησε η Ταρλίτα, καθώς σηκωνόταν κι εκείνη. «Δεν είναι καλό το πρωινό; Θα θέλατε να φέρω κάτι άλλο; Πείτε μου.»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Ήλμον, «όχι. Το πρωινό είναι μια χαρά. Είναι καλό. Τον Ιερέα Χάρναλιρ θα ήθελα να ειδοποιήσεις. Μπορείς να τον φωνάξεις για μένα; Να του πεις να έρθει εδώ αμέσως;»

«Ασφαλώς, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε, πρόθυμα, η Ταρλίτα και, κάνοντας μια κομπή υπόκλιση, έφυγε απ'τα διαμερίσματά του.

Ο Ήλμον ξάπλωσε στον καναπέ, κλείνοντας τα μάτια και προσπαθώντας να ηρεμήσει. Το άσχημο συναίσθημα, όμως, ήταν πολύ έντο-

νο. Πολύ επίμονο. Τον κατέτρωγε· ήταν ένα δαιμονικό που τον δάγκωσε και τον δάγκωνε και τον δάγκωνε. Όχι στη σάρκα, αλλά κάπου βαθύτερα.

Τι μου έκανε ο Σάβελαν; Φταίει εκείνο το γυάλινο αντικείμενο που έσπασε στα πόδια μου; Πρέπει να ήταν ένα από αυτά τα στερεά για τα οποία μου είχε μιλήσει ο Άσθαν. Ένα από αυτά τα νεκρομαντικά στερεά. Ίσως μόνο ένας μυστικιστικής –ένας νεκρομάντης– να μπορέι να μου εξηγήσει τι μου συμβαίνει, και να μου πει ποια είναι η θεραπεία.

Ωστόσο, δεν αποκλείεται κι ο Χάρναλιρ να τα κατάφερνε. Εξάλλου, ήταν ιερωμένοις.

«Καλημέρα, Μαύρε Πρίγκιπα,» χαιρέτησε ο ιερέας του Άνκαραζ, όταν ήρθε στα διαμερίσματά του. «Έμαθα ότι με ζητάς.»

Ο Ήλμον στεκόταν μπροστά στο παράθυρο. «Δεν αισθάνομαι καλά, Χάρναλιρ,» είπε, σταυρώνοντας τα χέρια του κι αναστενάζοντας. «Τη νύχτα, ο Σάβελαν έκανε κάποια νεκρομαντεία, και νομίζω ότι είχε στόχο εμένα...» Του μίλησε για το όνειρό του, προτού η Ταρλίτα έρθει να τον ξυπνήσει· του ανέφερε ότι το Αφτί του Τυράννου έσπασε εκείνο το γυάλινο στερεό στα πόδια του· και προσπάθησε να του εξηγήσει πώς αισθανόταν σήμερα.

«Σε έχει επηρεάσει το πνεύμα κάποιου νεκρού από τη Φεν εν Ρωθ,» του είπε ο Χάρναλιρ μέσα απ'την κουκούλα που σκίαζε το σημαδεμένο του πρόσωπο. «Ήσουν τυχερός χτες, που σε ξύπνησαν έγκαιρα. Μπορεί να σου είχε συμβεί τίποτα χειρότερο.»

«Το πνεύμα κάποιου νεκρού;»

«Μερικοί νεκρομάντες φυλακίζουν τα πνεύματα μέσα σε γυάλινα στερεά. Είναι δύσκολη δουλειά, και το κάθε πνεύμα χρειάζεται και διαφορετικό στερεό για να φυλακιστεί: κύβο, πυραμίδα, οκτάπλευρο, δωδεκάπλευρο, οτιδήποτε. Ορισμένα πνεύματα, δε, φυλακίζονται μόνο σε στερεά ειδικής κατασκευής. Τέλος πάντων, τις λεπτομέρειες ούτε εγώ τις γνωρίζω. Δεν είμαι νεκρομάντης. Πάντως, ο Σάβελαν είναι, και, επικαλούμενος τις δυνάμεις ενός φυλακισμένου πνεύματος, επιχείρησε να σου κάνει κακό ενώ κοιμόσουν. Οι νεκροί πάντα σ'επηρεάζουν ευκολότερα στον ύπνο σου. Όταν είσαι ξύπνιος, σπάνια επιδρούν επάνω σου.»

«Ξύπνιος είμαι τώρα. Ή έτσι νομίζω, τουλάχιστον.»

«Η ζημιά έχει ήδη γίνει...»

Ο Ήλμον συνοφρυώθηκε. «Θες να πεις ότι αυτό... αυτή η αίσθηση θα είναι *μόνιμη*;» Ένωσε πανικό να τον κυριεύει.

«Ναι, αν δεν κάνεις κάτι γι' αυτό. Το πνεύμα βρίσκεται μέσα σου.»

«Πώς;» απόρησε ο Ήλμον. «Πώς βρίσκεται μέσα μου; Μπήκε μέσα μου όταν ο Σάβελαν έσπασε το γυάλινο αντικείμενο;»

Ο Χάρναλιρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω... Ή, ίσως... Υπάρχουν δύο περιπτώσεις, Βασιληά μου: Η μία είναι το πνεύμα να είχε *ήδη* μπει μέσα σου, οπότε ο Σάβελαν έσπασε απλώς ένα άχρηστο, άδαιο κέλυφος μπροστά σου· η άλλη είναι το πνεύμα να είχε αναπτύξει κάποιο δεσμό με την ψυχή σου, έτσι, όταν ο Σάβελαν έσπασε το στερεό, το πνεύμα, ακολουθώντας αυτό το δεσμό, μπήκε μέσα σου. Αλλά, ό,τι απ' τα δύο κι αν ισχύει, έχει πραγματικά σημασία;»

«Υποθέτω πως όχι,» αναστέναξε ο Ήλμον. Μια αόρατη μέγγενη τον είχε αρπάξει, σφίγγοντάς τον από την κοιλιά ως τον αυχένα. «Πώς μπορώ, όμως, να θεραπευτώ;»

«Δεν μπορείς να *θεραπευτείς*· δεν είσαι άρρωστος. Μπορείς να *εξαγνιστείς*: να διωχτεί το αλλότριο πνεύμα από μέσα σου.»

«Έχεις τη δύναμη να το διώξεις;»

«Ο Άνκαραζ έχει τη δύναμη. Εγώ έχω τη δύναμη, μονάχα, να σου δώσω την ευλογία μου. Και, όταν πολεμήσεις, φέρε στο νου σου τον Κύριό μας, ζητήσέ του να σε λυτρώσει, κι εκείνος θα το κάνει.»

«Κι αν δεν πολεμήσω;» ρώτησε ο Ήλμον.

«Θα πολεμήσεις,» αποκρίθηκε ο Χάρναλιρ. «Και σύντομα, μάλιστα.»

Ο Ήλμον έσμιξε τα φρύδια. «Τι θες να πεις; Ξέρεις κάτι που δεν ξέρω;»

Ο Χάρναλιρ γέλασε, σιγανά. «Ναι, ότι θα πολεμήσεις.»

«Μίλησέ μου καθαρά! Είδες κάποιο όραμα;»

«Όχι. Αλλά το ξέρω ότι θα πολεμήσεις. Ο Πολέμαρχος το ξέρει. Γονάτισε, Ήλμον, να λάβεις την ευλογία μου...»

Ο Ήλμον δεν είχε συνηθίσει να γονατίζει μπροστά σε κανέναν ιερέα, έτσι αισθανόταν αμήχανα και δίστασε να λυγίσει τα γόνατά του. Όμως η αλλόκοτη αίσθηση στην κοιλιά, στη ράχη, και στον αυχένα του τον έκανε να πάρει την απόφαση. Ήθελε, οπωσδήποτε, να λυτρωθεί από ετούτο τον πρωτόγνωρο πόνο.

Γονάτισε μπροστά στον Χάρναλιρ και έλαβε την ευλογία του.

Ο άντρας μπήκε στη σκηνή της. Ήταν ψηλός και σωματώδης, με μακρύ πρόσωπο και γκριζα μάτια, τα οποία κοίταζαν με περιέργεια μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του. Φορούσε φολιδωτή αρματωσιά που γυάλιζε στο φως της λάμπας.

«Καλημέρα, Σεβασμιότατη,» είπε στη Ρικέλθη, η οποία στεκόταν στο κέντρο της σκηνής, ντυμένη με τα άμφιά της.

«Καλημέρα, Διοικητή Τάδμαρ,» αποκρίθηκε η ιέρεια. «Καθίστε.» Έδειξε το τραπέζι δίπλα της, με μια αέρινη χειρονομία, που έκανε το μανίκι της ν'ανεμίσει.

Ο άντρας έριξε την κουκούλα του στους ώμους, αποκαλύπτοντας ξανθοκάστανα μαλλιά, και κάθισε σε μια ξύλινη καρέκλα. «Η κυρία Θορκάνη μου είπε ότι θέλετε να μου μιλήσετε, Σεβασμιότατη.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ρικέλθη, παίρνοντας θέση αντίκρυ του. Έμπλεξε τα μακριά δάχτυλα των χεριών της επάνω στο τραπέζι, παρατηρώντας τον διοικητή. *Το πρόσωπό του φανερώνει άνθρωπο ευθύ, ειλικρινή στις πεποιθήσεις του, σκέφτηκε. Ας τον δοκιμάσουμε...* «Έχω αντιληφθεί, κύριε διοικητά, ότι έχετε κάποιες... συγκεκριμένες ιδέες για τη νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ, καθώς και για τον πόλεμο που έχει αρχίσει μέσα στο Ένρεβηλ...»

Ο Τάδμαρ φάνηκε διστακτικός. Έσμιξε τα χείλη. «Όλοι μας δεν έχουμε κάποιες 'συγκεκριμένες ιδέες', Σεβασμιότατη;»

«Μη φοβάστε, κύριε διοικητά,» είπε η Ρικέλθη. «δεν υπάρχει περίπτωση να σας κακολογήσω για τις πεποιθήσεις σας. Άλλωστε, οι πεποιθήσεις σας μ'ενδιαφέρουν, γιαντό κιόλας ζήτησα να συναντηθούμε σήμερα.»

«Μάλιστα.» Ο Τάδμαρ ηρέμησε, κάπως, αλλά τα μάτια του έλεγαν ότι εξακολουθούσε να είναι επιφυλακτικός. «Τι θέλετε, όμως, από εμένα;»

«Όπως έχω παρατηρήσει, δεν είστε υπέρμαχος της θρησκείας του Άνκαραζ. Κι αυτό με βρίσκει σύμφωνή· εμένα και κάθε άλλο ιερέα του Βάνραλ. Επίσης, απ'όσο ξέρω, θα προτιμούσατε να μη γίνει πόλεμος στο Ένρεβηλ—»

«Ποιος θα ήθελε ποτέ τον πόλεμο, Σεβασμιότατη;»

«Ω, μην το λέτε αυτό, κύριε διοικητά. Υπάρχουν άνθρωποι που θα τον ήθελαν. Άνθρωποι που έχουν να επωφεληθούν από αυτόν. Οι συγκεκριμένοι άνθρωποι, βέβαια, σπανίως ενδιαφέρονται για το λαό αλλά πάντοτε για τα προνόμια που έχουν να κερδίσουν.»

«Γνωρίζω πώς λειτουργεί ο κόσμος, Σεβασμιότατη, μ'όλο το σεβασμό.»

Η Ρικέλθη γέλασε. Της άρεσε το ύφος αυτού του ανθρώπου. «Ναι, είμαι βέβαιη πως το γνωρίζετε. Το ερώτημα είναι αν θα επιθυμούσατε να κάνετε κάτι για να βοηθήσετε τη χώρα: τον ίδιο το λαό της χώρας.»

«Τι έχετε να μου προτείνετε;»

«Ως πού θα ήσασταν πρόθυμος να φτάσετε, προκειμένου να σταματήσετε τον πόλεμο και να βάλετε ένα γρήγορο τέλος στην εξάπλωση της θρησκείας του Άνκαραζ;»

«Δεν μπορώ να σας απαντήσω, αν δεν ξέρω τι έχετε στο νου σας,» είπε ο Τάδμαρ. Τα γκρίζα του μάτια ήταν επίμονα.

«Μιλώ για προδοσία,» αποκρίθηκε, ευθέως, η Ρικέλθη. «Προδοσία κατά του Βασιληά Σάρναλ. Θα ήσασταν διατεθειμένος να φτάσετε ως εκεί, κύριε διοικητά;»

«Μπορεί. Αν γνώριζα ότι υπάρχει κάποιο σχέδιο με καλές πιθανότητες επιτυχίας.»

Ναι, εξακολουθεί να μοιάζει ειλικρινής, συλλογίστηκε η Ρικέλθη. Ωστόσο, ίσως να είναι εξαίρετος στο να κρύβει τις σκέψεις του. Υπάρχουν άνθρωποι που το εσωτερικό τους δεν αντανακλάται στην όψη τους. «Αντιλαμβάνεστε, βέβαια, κύριε διοικητά, πως εγώ ποτέ δεν είπα τίποτα από όσα θα συζητήσουμε. Αν επιχειρήσετε να με προδώσετε, δεν είστε παρά άλλος ένας φανατικός υποστηρικτής του Άνκαραζ ο οποίος θέλει να αμαυρώσει το καλό όνομα μιας ιέρειας του Βάνραλ. Και τέτοιου είδους φανατικούς ούτε οι ιερείς του Πολέμαρχου δεν τους υποστηρίζουν ανοιχτά.»

«Δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε από εμένα, Σεβασμιότατη,» αποκρίθηκε ο Τάδμαρ, ψυχρά. Το σχόλιό της πρέπει να τον είχε ενοχλήσει. Δεν πειράζει, σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Αν τελικά τα βρούμε, δε θα υπάρχει καμία διαφορά.*

«Ας μιλήσουμε ανοιχτά, λοιπόν. Το σχέδιο που έχω στο μυαλό μου είναι να απαγάγουμε τον Βασιληά Σάρναλ και να τον παραδώσουμε

στον Μαύρο Πρίγκιπα. Αυτό θα διαλύσει το στρατό του και ο πόλεμος θα τερματιστεί.»

Ο Τάδμαρ την άκουγε σαν να μην πίστευε στ'αφτιά του. «Οφείλω να παρατηρήσω ότι το σχέδιό σας είναι μεγαλεπήβολο. Πώς σκοπεύετε ν'απαγάγουμε τον Βασιληά; Σίγουρα, γνωρίζετε για τους ειδικά εκπαιδευμένους του σωματοφύλακες. Λένε πως έχουν μαγικές αισθήσεις κι αντιλαμβάνονται τέτοιες ενέργειες.»

«Δεν είναι ακριβώς 'μαγικές' οι αισθήσεις τους, κύριε διοικητά. Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες είναι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι. Πάντως, έχετε δίκιο ότι είναι εξαιρετοι σωματοφύλακες: έχουν γλιτώσει το Βασιληά μας από πάμπολλες απόπειρες δολοφονίας.»

«Τι σας κάνει να πιστεύετε, λοιπόν, ότι το σχέδιό σας μπορεί να επιτύχει;»

«Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες, όσο καλοί κι αν είναι, δεν μπορούν να ταβάλουν με δεκάδες αντιπάλους. Κι εκεί είναι που χρειάζομαι εσάς... και τους στρατιώτες σας. Θα κυκλώσουμε τη σκηνή του Σάρναλ, μέσα στη νύχτα, και θα επιτεθούμε.»

«Θα γίνει σφαγή έτσι!»

«Για καλό σκοπό, όμως.»

«Δεν καταλαβαίνετε, Σεβασμιότατη: θα μας χιμήσει όλος ο στρατός!»

«Όχι ενώ κρατάμε το Βασιληά και απειλούμε να τον σκοτώσουμε.»

«Και πάλι, το επεισόδιο θάνατι πολύνεκρο—»

«Το αντιλαμβάνομαι, αλλά, σας είπα, θα γίνει για καλό σκοπό. Θα τερματίσει τον πόλεμο, Διοικητή Τάδμαρ.»

«Υποθετικά... Πάντως, μη νομίζετε ότι θα είναι κι εύκολο να πάμε τον Σάρναλ στον Μαύρο Πρίγκιπα.»

«Το έχω σκεφτεί κι αυτό,» τον διαβεβαίωσε η Ρικέλθη. «Θα κανονίσετε μια βάρκα να μας περιμένει στις όχθες του ποταμού, ώστε να μπορούμε στην Έλμας. Εγώ θα στέκομαι στην πλώρη, δείχνοντας ότι είμαι ιέρεια του Βάνραλ, έτσι δε θα μας ρίξουν εν όψει. Θα ζητήσουμε να δούμε τον Βασιληά Ήλμον, λέγοντας πως έχουμε τον Τύραννο αιχμάλωτο. Δε νομίζω κανείς να μας αρνηθεί.»

»Τι λέτε, λοιπόν, κύριε διοικητά; Είστε μαζί μου;»

«Θα είναι αυτοκτονία για τους στρατιώτες μου, Σεβασμιότατη. Δε θα μπορώ να τους πάρω όλους στη βάρκα.»

«Μα, δε θα χρειαστεί να συμμετάσχουν όλοι στην απαγωγή.»

«Θα πρέπει, όμως, να είναι αρκετοί, αν πρόκειται να εισβάλουμε στη σκηνή του Σάρναλ και να κατατροπώσουμε τους φρουρούς του –και αναφέρομαι, κυρίως, στους Λεπιδοφόρους Γέρακες. Έχω ακούσει ότι ο καθένας κάνει για είκοσι πολεμιστές.»

«Υπερβολές, αναμφίβολα.»

«Μπορούμε, όμως, να το ριψοκινδυνεύουμε; Θα πρέπει να χρησιμοποιήσω τουλάχιστον σαράντα στρατιώτες μου στην επιχείρηση που προτείνετε.»

«Μπορεί οι περισσότεροι να πεθάνουν,» του είπε η Ρικέλθη, «αλλά ο θάνατός τους θα είναι για καλό σκοπό.»

Ο Τάδμαρ την αγριοκοίταξε. «Αυτό δε με παρηγορεί και τόσο...»

«Οι θυσίες είναι απαραίτητες. Ο Βάνραλ θα μεριμνήσει για τις ψυχές τους, κύριε διοικητά. Σκεφτείτε μόνο πόσες χιλιάδες άνθρωποι θα σκοτωθούν, αν συνεχιστεί ο πόλεμος. Πόσες δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι.»

«Κι αν η απαγωγή αποτύχει;»

«Τότε, θα είμαστε, σίγουρα, καταδικασμένοι. Είμαι πρόθυμη να το ριψοκινδυνέψω, όμως, προκειμένου να γλιτώσω το Ένρεβηλ από τα αιμοβόρα σκυλιά του Άνκαραζ κι από τον Κύριό τους.

»Είστε μαζί μου, κύριε διοικητά, ή εναντίον μου;»

«Μέση λύση δεν υπάρχει, να υποθέσω;»

«Αν δεν είστε μαζί μου, τότε είστε με τους ακόλουθους του Άνκαραζ, με τους συνεχιστές του πολέμου: κι επομένως, εναντίον μου.»

«Αντισταμβάνομαι τη λογική σας...»

Η Ρικέλθη έμεινε σιωπηλή, περιμένοντας την απάντησή του.

Ο Τάδμαρ σάλεψε πάνω στην καρέκλα του, και είπε: «Είμαι μαζί σας.»

«Δε φαντάζεστε πόσο με χαροποιεί αυτό, κύριε διοικητά, καθώς και πόσο χαροποιεί τον Επουράνιο Άρχοντα.»

«Πότε προτείνετε να δράσουμε;» ρώτησε ο Τάδμαρ, με καθαρά στρατιωτικό ύφος, που υποδήλωνε ότι, από εδώ και πέρα, θα έπαιρνε ετούτη τη δουλειά τελείως επαγγελματικά.

«Το συντομότερο δυνατό,» είπε η Ρικέλθη. «Ακόμα και σήμερα, αν μπορείτε να έχετε έτοιμη τη βάρκα και τους στρατιώτες σας.»

Ο άντρας που γύριζε στους δρόμους της πόλης τον τελευταίο καιρό είχε πάει στη Σιθ-Έλμας και είχε βαδίσει ως τη βόρειά της άκρη, ψάχνοντας για έναν σκύλο. Το ζώο πρέπει να ήταν ή εδώ ή στο νησάκι. Το γάβγισμα που είχε ακουστεί τη νύχτα, αμέσως μετά από την τηλεμεταφορά του Σάβελαν, δεν μπορεί να ήταν τυχαίο...

Ο άντρας περπατούσε ανάμεσα στα οικοδομήματα της βόρειας Σιθ-Έλμας, τα οποία ήταν χτισμένα με μπερδεμένο τρόπο, δημιουργώντας λαβυρίνθους ανάμεσά τους. Ορισμένα ήταν εγκαταλειμμένα εδώ και χρόνια, ορισμένα άλλα όχι: ήταν αποθήκες ή καταστήματα νεκρομαντών και μυστικιστών.

Γάτες είδε πολλές· κανέναν σκύλο, όμως.

Μέχρι που στάθηκε στη βόρεια άκρη και κοίταξε το νησάκι. Εκεί, το μάτι του πήρε μια τετράποδη φιγούρα να κινείται, κι ανάμεσα σε δύο δέντρα είδε μια καλύβα. Καμία βάρκα, όμως, δε φαινόταν να υπάρχει στις μικρές όχθες. *Για φαντάσου...*

Ο άντρας βρήκε ένα καλό σημείο για να κρυφτεί, και περίμενε, παρακολουθώντας.

Κατά το μεσημέρι, ο Χάσνελ ήρθε στη βόρεια άκρη της Σιθ-Έλμας. Ο κρυμμένος άντρας δεν κατάλαβε ότι ήταν αυτός, γιατί φορούσε ρούχα κουρελιασμένα και κουκούλα στο κεφάλι· και, φυσικά, ούτε ο Χάσνελ είδε τον κρυμμένο άντρα.

Τον προσπέρασε, προχωρώντας προς μία προβλήτα, όπου μια κοκαλιάρη γυναίκα στεκόταν πλάι σε μια βάρκα.

«Η πνιγμένη γάτα;» ρώτησε ο Χάσνελ, ζυγώνοντάς την.

«Η βάρκα είναι δική σου,» απάντησε εκείνη. «Θα περιμένω εδώ μέχρι που να την επιστρέψεις.» Έλυσε το σχοινί από τη δέστρα.

Ο Χάσνελ ένευσε και μπήκε στη βάρκα, πιάνοντας τα κουπιά και ξεκινώντας να κωπηλατεί. Καταλάβαινε ότι, κατά πάσα πιθανότητα, θα ήταν παράξενο θέαμα, αν κάποιος τον κοιτούσε. Ήταν ντυμένος σαν ζητιάνος, και σπάνια βλέπεις ζητιάνους να κωπηλατούν βάρκες. Ωστόσο, ο Χάσνελ δεν πίστευε ότι κανένας τον κατασκόπευε· άλλωστε, είχε έρθει εδώ με κάθε δυνατή μυστικότητα. Οι κατάσκοποι του Μαύρου Πρίγκιπα, όσο καλοί κι αν ήταν, αποκλείεται να τον είχαν εντοπίσει.

Οδήγησε τη βάρκα του προς το νησάκι βόρεια της Σιθ-Έλμας: το νησάκι με τα δύο στρεβλά δέντρα, την καλύβα, και τον μεγάλο, κοκκινοτρίχη σκύλο. Φτάνοντας στην όχθη, άκουσε τον πάτο του μεταφορικού του μέσου να τρίζει πάνω στα βότσαλα. Το κοκκινοτρίχικο θηρίο άρχισε να γαβγίζει, αγριεμένα, και ήρθε ολοταχώς προς το μέρος του.

Ο Χάσνελ έβγαλε μέσα απ'τα κουρελιασμένα του ρούχα ένα κομμάτι κρέας και του το πέταξε. Το ζώο σταμάτησε λίγα μέτρα απόσταση απ'αυτόν και μύρισε το φαγητό, που έμοιαζε, ξαφνικά, να του έχει τραβήξει όλη την προσοχή. Άνοιξε το στόμα του και το δάγκωσε, καταπίνοντας ένα μεγάλο μέρος του λαίμαργα.

Μετά, σωριάστηκε στα βότσαλα.

Ο Χάσνελ βγήκε απ'τη βάρκα, χαχανίζοντας.

Η πόρτα της καλύβας άνοιξε, κι ένας άντρας με κάπα και κουκούλα παρουσιάστηκε. Στα χέρια του βαστούσε μια βαλλίστρα, καθώς βάδιζε προσεκτικά προς τον πρώην-Αρχιπυρρέτη του παλατιού της Έλμας.

«Εγώ είμαι,» είπε ο Χάσνελ, βγάζοντας τη δική του κουκούλα. «Μη θορυβείσαι, Σάβελαν.»

Το Αφτί κατέβασε τη βαλλίστρα. «Τι στ'Αριστερό Μάτι του Σνάρκαλ ζητάς εδώ;» γρύλισε. «Νόμιζα ότι θάσουν σε κάνα μπουντρούμι!»

«Δεν πιάνομαι τόσο εύκολα,» είπε ο Χάσνελ, και η όψη του αποκάλυψε κάτι που ο Σάβελαν δεν είχε ξαναδει σ'αυτόν τον δουλοπρεπή άνθρωπο: μια διαβολική εξυπνάδα, την οποία τόσο καιρό κρατούσε καλά κρυμμένη.

«Και πώς ήξερες για τούτο το νησί; Πώς ήξερες ότι μένω εδώ;»

Ο Χάσνελ χαχάνισε πάλι. «Έχω φίλους στη Σιθ-Έλμας, Σάβελαν. Πολλούς φίλους.» Τον πλησίασε. «Δεν πάμε, όμως, καλύτερα μέσα, για να συζητήσουμε;»

«Γνωρίζεις μυστικιστές; Γνωρίζεις νεκρομάντες;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Χάσνελ, ακουμπώντας το χέρι του στους ώμους του Σάβελαν και ωθώντας τον προς την καλύβα. «Είμαι, άλλωστε, ένας απ'αυτούς.»

Θεοί! σκέφτηκε ο Σάβελαν. *Πώς μου είχε ξεφύγει τούτο;* Το βλέμμα του πήγε στον σωριασμένο σκύλο. «Τι έκανες στον Φλογότριχο;»

«Υπνωτικό είναι,» εξήγησε ο Χάσνελ, και μπήκαν στην καλύβα.

Ο Σάβελαν έκλεισε την πόρτα κι άφησε τη βαλλίστρα του πάνω στο τραπέζι. «Είσαι νεκρομάντης;»

«Είμαι.»

«Και δε μου είχες πει τίποτα...!» Τα μάτια του Σάβελαν γυάλισαν από οργή.

Ο Χάσνελ ανασήκωσε τους ώμους. «Δε με ρώτησες ποτέ.»

«Μη μου λες εμένα αυτές τις εξυπνάδες!» είπε, απειλητικά, το Α-φτί.

«Θα δεις ότι η εξυπνάδα μου θα σου φανεί ιδιαίτερα χρήσιμη...»

Ο Σάβελαν κάθισε πίσω από το γραφείο του. «Πώς ξέφυγες;»

«Υπάρχει ένα μυστικό πέρασμα που βγάζει από το παλάτι.»

Τα μάτια του Σάβελαν στένεψαν. «Το οποίο είχες, επίσης, παραλείψει να μου αναφέρεις. Υποθέτω επειδή... δε σε ρώτησα.»

«Χε-χε-χε-χε... Αγαπητέ κύριε Σάβελαν,» είπε ο Χάσνελ, μ'ένα στραβό, πανούργο μειδίαμα στο πρόσωπό του, «έχω κι εγώ τα δικά μου σχέδια, ξέρεις. Δεν ανοίγω όλα μου τα χαρτιά αμέσως. Τώρα, όμως, ήρθε η ώρα ν'ανοίξω αρκετά από αυτά. Το πέρασμα για το οποίο σου μίλησα μπορεί να σε εξυπηρετήσει αφάνταστα, γιατί δεν βγάζει μόνο μέσα στην πόλη, αλλά και έξω από τα τείχη. Πράγμα που σημαίνει ότι ο Βασιληάς Σάρναλ μπορεί να το χρησιμοποιήσει για να εισβάλει.»

«Και τι θες ως αντάλλαγμα;» Ήταν προφανές ότι ο Χάσνελ κάτι ζητούσε.

«Τη θέση του Επάρχου της Έλμας, όταν η Κερλάνα έχει διωχτεί. Πιστεύω ότι ο δίκαιός μας Βασιληάς θα μου την προσφέρει, ύστερα από τόσο καλά που τον υπηρέτησα... Κι επιπλέον, γνωρίζω πολλά από τα μυστικά της πόλης· πράγματα που δεν τα ξέρει κανένας άλλος. Είμαι ο καταλληλότερος για να διοικήσει εδώ.»

«Μάλιστα...» είπε ο Σάβελαν, ατενίζοντας τον Χάσνελ καταπρόσωπο. «Ο Σάρναλ δε νομίζω να διαφωνήσει. Επομένως, μπορείς να μου αποκαλύψεις τις εισόδους αυτού του μυστικού περάσματος.»

«Α, όχι έτσι,» αποκρίθηκε ο πρώην-Αρχιυπηρέτης του παλατιού. «Όχι έτσι. Δε θέλω τέτοια τώρα, καλέ μου Σάβελαν. Πρέπει να μιλήσω προσωπικά με τον Βασιληά, και να με διαβεβαιώσει ο ίδιος ότι

θα με κάνει Έπαρχο της Έλμας. Όταν, και μόνο όταν, έχει συμβεί αυτό, θα σας αποκαλύψω τις εισόδους.»

«Ζητάς πολλά!» σφύριξε το Αφτί, και ορθώθηκε.

«Μη μου πεις ότι δε μπορείς να με βγάλεις από την πόλη, χρησιμοποιώντας την Τηλεμεταφορά σου. Θα πάμε με τη βάρκα μου ως τις βορειοδυτικές αποβάθρες κι από εκεί θα τηλεμεταφερθούμε έξω. Η αντίπερα όχθη είναι ορατή.»

Γνωρίζει ακριβώς πώς δουλεύει η Τηλεμεταφορά, παρατήρησε ο Σάβελαν. Χίλιες κατάρες επάνω του! Στο παλάτι, δε μου έμοιαζε με τίποτα παραπάνω από ένας ανόητος υπηρέτης, πρόθυμος να μαζέψει μερικά χρήματα και να έχει την εύνοια του Βασιληά Σάρναλ και των κατασκόπων του.

«Εντάξει,» είπε. «Το βράδυ θα πάμε να δούμε τον Βασιληά. Να είσαι εδώ μόλις πέσει το σκοτάδι.»

«Μα, δε σκοπεύω να φύγω, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Χάσνελ, και κάθισε σε μια απ' τις καρέκλες του τραπεζιού, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο. «Ετούτο το μέρος μού φαίνεται πολύ συμπαθητικό.»

Κεφάλαιο 38

Νύχτα Προδοσίας

Ο Βασιληάς Σάρναλ ύψωσε το τηλεσκόπιο και κοίταξε την Έλμας, από το ύψωμα όπου στεκόταν. Δεν μπορούσε να δει τίποτα το αξιοσημείωτο μέσα στη νύχτα. Ο Σάβελαν δεν είχε ενεργήσει ακόμα. Γιατί, άραγε; Περίμενε κάποια συγκεκριμένα ευκαιρία; Περίμενε οι υπερασπιστές να έχουν *μαλακώσει* (όπως λέγανε στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ) από τα χτυπήματα των καταπελτών; Ή, μήπως, τον είχαν συλλάβει ή σκοτώσει;

Ο Σάρναλ κατέβασε το τηλεσκόπιο από το δεξί του μάτι. Χωρίς εσωτερική βοήθεια, δε θα κατόρθωνε να πάρει την πόλη, παρά μονάχα αν συγκέντρωνε κι άλλους μισθοφόρους από τις περιοχές του Ένρεβηλ που ήταν ακόμα δικές του, ή αν το Σάρενθαλ τον βοηθούσε. Τα νέα, όμως, που του είχαν έρθει από το γειτονικό βασίλειο δεν ήταν καθόλου ενθαρρυντικά: ο Θάλκιρ ε Τράνβιν τού είχε στείλει επιστολή, στην οποία έγραφε πως ο Βασιληάς Κάρνερ δεν έμοιαζε πρόθυμος να συντρέξει ούτε εκείνον ούτε τον Μαύρο Πρίγκιπα· μάλλον, περίμενε να δει πώς θα εξελισσόταν ετούτος ο πόλεμος για να ενεργήσει αναλόγως. *Ωστόσο, Βασιλιά μου*, είχε γράψει ο Θάλκιρ, *αν δεν ήταν εδώ αυτοί οι απεσταλμένοι της Βασίλισσας Θάρνιν, ίσως να είχα κατορθώσει να τον πείσω να μας συντρέξει, όπως κατάφερα να πείσω και τη σύζυγό του, Βασίλισσα Πάρθαλιν, η οποία είναι και Αρχιέρεια του Ναού του Σνάρκαλ, στη Σαρενθία. Η Βασίλισσα φαίνεται να πιστεύει ότι το Νόρβηλ έχει επικίνδυνες επεκτατικές τάσεις, ενώ μέμάς η γειτνίαση μπορεί να είναι σαφώς καλύτερη. Κι επιπλέον, αδιαφορεί για το γεγονός ότι έχετε νομιμοποιήσει τη θρησκεία του Άνκαραζ. «Αυτά αφορούν τους ιερείς του Βάνραλ,» μου είπε, χαρακτηριστικά. «Όχι εμάς.»*

Το βασικό, πάντως, ήταν πως ο Σάρναλ δεν έπρεπε να περιμένει βοήθεια από το Σάρενθαλ μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, εκτός αν συνέβαινε κανένα θαύμα. Και ο Θάλκιρ, παρότι θα έκανε τα πάντα για να έχει την εύνοια του Βασιληά του, δεν μπορούσε να κάνει θαύματα. Έτσι, για να παρθεί η Έλμας, έπρεπε οι εσωτερικοί πρά-

κτορες του Σάρναλ να ενεργήσουν... *Αλλά, από,τι φαίνεται, απόψε δε θα γίνει τίποτα.*

Στράφηκε και μπήκε στη σκηνή του, περνώντας δίπλα από τους δύο Λεπιδοφόρους Γέρακες, οι οποίοι ήταν καθισμένοι κοντά σε μια φωτιά κι έμοιαζαν να βρίσκονται σε μια κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Ξεκουράζονταν χωρίς να κοιμούνται; Ή κοιμόνταν χωρίς να μειώνεται στο ελάχιστο η επιφυλακή τους;

Στο εσωτερικό της σκηνής, η Νάζμιν κοιμόταν μπρούμυτα πάνω στο στρώμα. Το δεξί της χέρι αγκάλιαζε ένα τετράγωνο, κίτρινο μαξιλάρι. Ο Σάρναλ έβγαλε τις μπότες και το πανωφόρι του, και γέμισε ένα ποτήρι κρασί από μια επίχρυση καράφα.

Αν ο Σάβελαν είναι ελεύθερος και ζωντανός, σκέφτηκε, πρέπει να έρθει, κάποια στιγμή, να μου μιλήσει, σε περίπτωση που δε σκοπεύει να ενεργήσει σύντομα. Γιατί, αν δεν έρθει να μου μιλήσει, τι άλλο μπορώ να υποθέσω, παρά ότι τον έχουν αιχμαλωτίσει ή σκοτώσει; Και τότε, θα αναγκαστώ να βρω άλλο τρόπο για να πορθήσω την Έλμας... Τι τρόπο; Δεν είχε ακόμα κάτι στο μυαλό του.

Ήπια μια τελευταία γουλιά κρασί και άφησε την κούπα δίπλα στην επίχρυση καράφα. Ήταν αργά τώρα· καλύτερα να τα σκεφτόταν αύριο, συζητώντας τα με τους διοικητές του στρατού του.

Απρόσμενα, φασαρία ακούστηκε απέξω. Φωνές και θόρυβος από όπλα και πανοπλίες. «Πού πηγαίνετε;» νόμιζε ο Σάρναλ πως είπε κάποιος. Και μετά, μια κραυγή πόνου αντήχησε, κι άλλη μία.

Σαματάς άρχισε.

Η Νάζμιν ξύπνησε και ανασηκώθηκε πάνω στο στρώμα. «Τι γίνεται;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω.» Ο Σάρναλ τράβηξε το σπαθί από το θηκάρι στη ζώνη του.

Η Νάζμιν παραμέρισε τα σκεπάσματα και έπιασε τη βαλλίστρα της, η οποία ήταν οπλισμένη. Πήρε ένα βέλος από τη φαρέτρα, που κρεμόταν σε μια καρέκλα, και το πέρασε στο τηλέμαχο όπλο.

Ο σαματάς απέξω είχε δυναμώσει. Λεπίδες και πανοπλίες ακούγονταν να συγκρούονται, και κραυγές αντηχούσαν. Ο Σάρναλ έτρεξε στην είσοδο της σκηνής του και παραμέρισε την κουρτίνα, για να δει τους δύο Λεπιδοφόρους Γέρακες να μάχονται ενάντια σε δεκάδες αντιπάλους, χορεύοντας ανάμεσά τους σαν μαινόμενοι δαίμονες,

χτυπώντας με τα ξίφη τους δεξιά κι αριστερά, σπέρνοντας τον θάνατο, κι αφήνοντας πίσω τους διαμελισμένα κουφάρια. Ο ένας απ' αυτούς, όμως, ήταν ήδη τραυματισμένος στα πλευρά, και οι αντίπαλοι έμοιαζαν πάρα πολλοί για να καταφέρουν μονάχα οι δυο τους να τους νικήσουν.

Ο Σάρναλ κοίταξε το έμβλημα στα χιτώνια των εχθρών και είδε ότι ήταν το δικό του έμβλημα. Προδοσία μέσα στο ίδιο του το στρατόπεδο! Τυφλή οργή τον κατέλαβε. Ποιος τρισκατάρατος μπάσταρδος είχε σκεφτεί ότι θα έσπινγε ετούτη τη σκευωρία και θάβγαζε τη νύχτα ζωντανός; Οι στρατιώτες του Σάρναλ ήδη έρχονταν από τις τριγύρω σκηνές· θα κομμάτιαζαν τους προδότες.

«Σάρναλ!» Η φωνή της Νάζμιν. Ο Βασιληάς στράφηκε και είδε πως μερικοί πολεμιστές είχαν εισβάλει στη σκηνή του, κάνοντας σχισίματα στα πάνινα τοιχώματά της. Ο ένας ήταν νεκρός, με το βέλος της Νάζμιν καρφωμένο στο στέρνο του· οι άλλοι, όμως, περιτριγύριζαν τη Βασίλισσά του, η οποία είχε αρπάξει το ξίφος της, αλλά δεν ήταν αρματωμένη με τίποτα παραπάνω από τα εσώρουχά της.

Με μια κραυγή φλογισμένης μάνητας, ο Σάρναλ χίμησε στους εχθρούς του. Το σπαθί του κατέβηκε σαν κεραυνός, σχίζοντας έναν άντρα από τον αριστερό ώμο ως τη μέση του στήθους.

«Παραδόσου, Βασιληά Σάρναλ!» φώναξε κάποιος. Δεν ήξερε, όμως, ποιος, και δεν τον ένοιαζε. Αποφεύγοντας μια σπαθιά, χτύπησε έναν άλλο αντίπαλο, ξεκοιλιάζοντάς τον.

Η Νάζμιν έμπηξε το ξίφος της στο λαιμό μιας πολεμίστριας κι απέκρουσε μια εχθρική λεπίδα. «Πρέπει να φύγουμε απο δώ, αγάπη μου!»

«Δεν μπορείτε να πάτε πουθενά. Παραδοθείτε τώρα!» αντήχησε μια φωνή πίσω τους.

Ο Σάρναλ, που είχε το σπαθί του μπλεγμένο μ' αυτό ενός στρατιώτη, έσπρωξε τον άντρα όπισθεν και κοίταξε πάνω απ' τον ώμο του, για να δει ποιος είχε μιλήσει. Νόμιζε ότι αναγνώριζε τη φωνή... και αναγνώρισε και το πρόσωπο.

«Διοικητή Τάδμαρ!» γρύλισε. «Προδότη σκύλε! Θα σε κρεμάσω απ' τα δάχτυλα!» Έκανε να του χιμήσει, αλλά μια πολεμίστρια βρέθηκε στο διάβα του κι απέκρουσε το σπαθί του πάνω στην ασπίδα της. Συγχρόνως, δύο άλλοι στρατιώτες έρχονταν από πίσω του, κι ο

Οι στρατιώτες που κρατούσαν τον Σάρναλ τον τράβηξαν έξω από τη σκηνή, όπου οι υπόλοιποι πολεμιστές του προδότη βρίσκονταν συγκεντρωμένοι, μαχόμενοι εναντίον εκείνων που έμεναν ακόμα πιστοί στο Βασιλιά τους. Οι Λεπιδοφόροι Γέρακες κείτονταν νεκροί στο έδαφος, ο ένας ξεκοιλιασμένος, ο άλλος με τρία βέλη καρφωμένα στο στήθος.

«Ο Βασιλιάς Σάρναλ είναι αιχμάλωτος!» φώναξε ο Τάδμαρ. «Ο Βασιλιάς Σάρναλ είναι αιχμάλωτός μας! Πάψτε να πολεμάτε, γιατί η ζωή του εξαρτάται από εμάς!» Και τον έδειξε, με το ξίφος του, καθώς ήταν αφοπλισμένος και ακινητοποιημένος από τα χέρια των προδοτών, με την κόψη ενός ξιφιδίου στο λαιμό του.

Κοφτές διαταγές αντήχησαν, και η συμπλοκή σταμάτησε. Ο Άξαδορ παρουσιάστηκε ανάμεσα από μια ομάδα πολεμιστών. Δεν είχε χρόνο να φορέσει την πανοπλία του, μα κρατούσε ασπίδα και ξίφος, και το δεύτερο ήταν αιματοβαμμένο.

«Τάδμαρ!» κραύγασε. «Εσύ ευθύνεσαι για όλα τούτα; Εσύ! Για ποιον δουλεύεις; Για το Μαύρο Πρίγκιπα; Ήσουν Νορβήλιος κατάσκοπος από καιρό, χίλιες κατάρες επάνω στ'άχρηστο τομάρι σου;»

«Δεν ήμουν ποτέ Νορβήλιος κατάσκοπος,» αντιγύρισε ο Τάδμαρ. «Και ενδιαφέρομαι για το Ένρεβηλ πολύ περισσότερο απ'όσο εσύ, Άρχοντα Άξαδορ!»

«Προσπαθείς να μας κάνεις να γελάσουμε, προδότη;» γρύλισε ο Άξαδορ. Η όψη του ήταν παραμορφωμένη από την οργή. Ο Σάρναλ μονάχα στη Φεν εν Ρωθ τον είχε δει έτσι.

«Παραμερίστε!» πρόσταξε ο Τάδμαρ. «Δε σκοπεύουμε να σκοτώσουμε το Βασιλιά. Παραμερίστε να περάσουμε, και θα παραμείνει ζωντανός.»

Ο Άξαδορ έκανε νόημα στους στρατιώτες του να υπακούσουν, αν και η οργισμένη όψη δεν είχε φύγει από το πρόσωπό του. Ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ ήταν πολύ καλός φίλος του Σάρναλ, και πολύ πιστός σ'αυτόν, για να παίξει με τη ζωή του.

Ο Τάδμαρ και οι πολεμιστές του άρχισαν να διασχίζουν το στρατόπεδο, τραβώντας μαζί τους τον πολύτιμο τους αιχμάλωτο και συνεχίζοντας να έχουν την κόψη του ξιφιδίου στο λαιμό του.

Ο άντρας που παρακολουθούσε από τη βόρεια άκρη της Σιθ-Έλμας είδε δύο φιγούρες να πλησιάζουν τη βάρκα η οποία βρισκόταν αραγμένη στο νησάκι με το σκύλο. Η μία φιγούρα ήταν ψηλότερη από την άλλη. *Ο Σάβελαν και ο άντρας που πήγε να τον επισκεφτεί. Έχουν νυχτερινή δουλειά, φαίνεται...*

Μπήκαν στη βάρκα και ο ένας –ο κοντότερος– άρχισε να κωπηλατεί βορειοδυτικά, προς τις αποβάθρες. Παράξενο. Θα περίμενε κανείς να τους δει να κατευθύνονται στην άλλη μεριά, όπου ήταν και το παλάτι. *Τι έχουν στο μυαλό τους;*

Δυστυχώς, ο άντρας δε νόμιζε ότι προλάβαινε να τους ακολουθήσει, για να μάθει. Ωστόσο, μπορούσε να κολυμπήσει ως το νησάκι, το οποίο ήταν, προφανώς, η κρυψώνα του Σάβελαν μέσα στον πόλη. Γδύθηκε από τα βρόμικά του ρούχα και έριξε μια ματιά στους επιδέσμους που κάλυπταν το αριστερό του πόδι, από τον μηρό ως το γόνατο. Ύστερα, βούτηξε στο νερό και, με μερικές απλωτές, έφτασε στο μικρό νησί και βγήκε στη γεμάτη βότσαλα όχθη του.

Ο μεγάλος σκύλος γρύλισε και ήρθε, τρέχοντας, προς το μέρος του. Ο άντρας τράβηξε το ξιφίδιο από τη ζώνη του (την οποία δεν είχε βγάλει) και τον περίμενε να ζυγώσει, με τα γόνατα λυγισμένα. Νερό έσταζε από πάνω του και το μεγάλο τραύμα στον μηρό του τον έτσουζε.

«Γγγγγγγγγ!» Ο σκύλος τού χίμησε. Εκείνος τον άρπαξε απ'το λαιμό, με το αριστερό χέρι, απομακρύνοντας τα δόντια του, ενώ, συγχρόνως, έμπηγε το λεπίδι του στο στέρνο του θηρίου και το έσερνε απότομα προς τα κάτω, στην κοιλιά του. Αίμα ανάβλυσε, και ο σκύλος έβγαλε ένα πονεμένο σκουξιμο. Ο άντρας τον τίναξε στο πλάι, σωριάζοντάς τον πάνω στα βότσαλα. Τα έντερα του ζώου πετάχτηκαν έξω κι έγιναν ένας σκοτεινός λεκές μέσα στη νύχτα.

Ο άντρας βάδισε, προσεκτικά, προς την καλύβα ανάμεσα στα δύο στρεβλά δέντρα. Είχε τ'αφτιά του τεντωμένα, μήπως ακούσει κανέναν ύποπτο θόρυβο, γιατί φοβόταν ότι ίσως υπήρχε κι άλλος φύλακας εδώ γύρω. Ωστόσο, δεν αντιλήφτηκε τίποτα.

Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο μικρό σπίτι. Το εσωτερικό ήταν σκοτεινό και ο άντρας, θηκαρώνοντας το ξιφίδιό του, βάδισε αργά, με τα χέρια προτεταμένα, ψάχνοντας για καμια λάμπα... την οποία, σύντομα, βρήκε επάνω σ'ένα τραπέζι. Ένα τσακμάκι υπήρχε κοντά

της, έτσι την άναψε χωρίς δυσκολία και φώτισε το χώρο. Το δωμάτιο ήταν πέτρινο και είχε ένα σβηστό τζάκι στην αριστερή γωνία, μπροστά απ'το οποίο ήταν το τραπέζι όπου ο άντρας είχε βρει τη λάμπα. Στην άλλη μεριά βρισκόταν ένα γραφείο και μερικά ράφια με βιβλία και περγαμηνές. Πίσω τους, φαινόταν μια μικρή πόρτα. Ευθεία μπροστά από τον άντρα υπήρχε μια καταπακτή.

Τίποτα το συνταρακτικό, μέχρι στιγμής...

Τράβηξε το ξιφίδιό του και, κρατώντας αυτό στο ένα χέρι και τη λάμπα στο άλλο, πλησίασε την πόρτα. Την έσπρωξε και κοίταξε μέσα, για να δει ένα στενό δωμάτιο μ'ένα κρεβάτι, το οποίο ίσα που χωρούσε.

Ο άντρας στράφηκε στο γραφείο, κι επάνω του είδε ένα βιβλίο που αναγνώριζε. *Τι θέλει αυτό εδώ;* παραξενεύτηκε, σμίγοντας τα φρύδια. Βέβαια, ίσως το Αφτί να μην είχε μόνο ένα αντίγραφο... Τέλος πάντων, θα έψαχνε μετά το γραφείο και τη βιβλιοθήκη. Αν υπήρχε κάτι σημαντικό σε τούτο το σπίτι, σίγουρα εκεί θα ήταν.

Ζύγωσε την καταπακτή και την άνοιξε, αρχίζοντας να κατεβαίνει τα ξύλινα σκαλοπάτια.

Η Λερβάρη, που βρισκόταν κάτω, φυλακισμένη μέσα στο βρόμικο, στενόχωρο κελί της, τον άκουσε να έρχεται και είδε το φως του, καθώς απλωνόταν σταδιακά στο υπόγειο. Τα χέρια της σφίχτηκαν επάνω στο κιγκλίδωμα και κοίταξε τη σκάλα, με τα μάτια της γουρλωμένα και νιώθοντας μια δυνατή ελπίδα εντός της. *Ήρθε κάποιος να με σώσει; Σε παρακαλώ, Βάνραλ, ας ήρθε κάποιος να με σώσει!*

Καταλάβαινε ότι αυτός που κατέβαινε, μάλλον, δεν ήταν ο Σάβελαν. Είχε ακούσει το Αφτί να φεύγει από το σπίτι, μαζί μ'εκείνον τον επισκέπτη του, με τον οποίο συζητούσαν όλο το πρωί.

Βέβαια, πάντα υπήρχε η πιθανότητα να είχαν ξεχάσει κάτι κι ο ένας τους να είχε επιστρέψει... *Σε παρακαλώ, όμως, Βάνραλ, ας μην είναι έτσι!*

Ο μυστηριώδης εισβολέας έφτασε στο υπόγειο. Στο αριστερό χέρι κρατούσε μια αναμμένη λάμπα και στο δεξί ένα αιματοβαμμένο ξιφίδιο. Ήταν γυμνός, εκτός από μια περισκελίδα, και το αριστερό του πόδι ήταν δεμένο με επιδέσμους. Το πρόσωπό του την... τρώμαζε. Έμοιαζε καμένο. Καμένο από νερό. Η Λερβάρη είχε κάποτε δει κα-

μένα χέρια, όταν βραστό νερό είχε πέσει πάνω σε μια υπηρέτρια, και το πρόσωπο ετούτου του άντρα τής θύμιζε ακριβώς αυτά τα χέρια.

Όμως, παρότι ήταν παραμορφωμένος, νόμιζε ότι τον αναγνώριζε. *Ή, μήπως, είναι η ελπίδα μου μονάχα;* Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά· την κούφαινε.

«Ποιος είν'εκει;» είπε ο άντρας, ζυγώνοντας. Και, μόλις η λάμπα του αποκάλυψε καθαρά την όψη της φυλακισμένης υπηρέτριας: *«Λερβάρη;»*

«Σάρναλ!» έκανε εκείνη, βέβαιη τώρα πως δεν ήταν άλλος από τον κατάσκοπο του Μαύρου Πρίγκιπα. «Σάρναλ! Μου είπε ο μπάσταρδος ότι ήσουν νεκρός!»

«Ναι, πολύ θα το ήθελε,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ, ενώ ένα σκληρό μειδίαμα σχηματιζόταν αχνά στη μία άκρη του στόματός του. «Αλλά εσύ πώς βρέθηκες εδώ;»

«Μπήκε στο παλάτι,» εξήγησε η Λερβάρη. «Μπήκε για να πάρει τα νεκρομαντικά του σύνεργα. Ο Χάσνελ, Σάρναλ! Ο Χάσνελ είναι σύμμαχός του. Αυτός τον έβαλε μέσα, κι εγώ έτυχε να πηγαίνω εκείνη την ώρα στο δωμάτιο του Στρατηγού, και ο Χάσνελ προσπάθησε να με σταματήσει. Αλλά δεν τα κατάφερε και, μπαίνοντας, βρήκα τον Σάβελαν—»

«Κι αυτός σε απήγαγε. Ένα ακόμα χαρτί στο χέρι του, σε περίπτωση που χρειαστεί να το παίξει εναντίον του Άσθαν. Μάλιστα.»

«Βγάλε με απο δώ, Σάρναλ. Πρέπει να ειδοποιήσουμε το Στρατηγό!»

«Πάω να βρω το κλειδί,» είπε ο κατάσκοπος, κι ανέβηκε πάλι τη σκάλα.

Η Ρικέλθη περίμενε στην όχθη του ποταμού, κοντά στη βάρκα. Δίπλα της στεκόταν η Θορκάνη. Κι οι δυο τους ήταν τυλιγμένες σε κάπες· η ιέρεια δεν ήθελε να φαίνονται τα άμφιά της: δεν ήθελε κανένας να την αναγνωρίσει, για την ώρα.

Τα μάτια τους ήταν στραμμένα στο στρατόπεδο, και μπορούσαν να διακρίνουν την αναστάτωση εκεί· μπορούσαν ν'ακούσουν και τις φωνές στον άνεμο. Και μετά, είδαν μια ομάδα πολεμιστών να ξεπροβάλλει από το βορειοδυτικό άκρο του καταυλισμού και να έρχε-

ται προς το μέρος τους, προχωρώντας χωρίς βιασύνη, αλλά επιφυλακτικά. Μερικοί από τους στρατιώτες κρατούσαν δαυλούς, και στη λάμψη τους ήταν φανερή η φιγούρα του Διοικητή Τάδμαρ, καθώς και του Βασιληά Σάρναλ, ο οποίος βάδιζε περιτριγυρισμένος από σπαθοφόρους, έτοιμους να τον λιανίσουν, έτσι κι έκανε την παραμικρή κίνηση να ξεφύγει.

«Τα κατάφεραν!» είπε η Ρικέλθη, σιγανά αλλά έντονα. «Τα κατάφεραν!»

Ο Θορκάνη πήρε μια βαθιά ανάσα, γεμίζοντας τα πνευμόνια της με τον νυχτερινό αέρα, προσπαθώντας να ηρεμήσει το σώμα της που έτρεμε από αγωνία.

Η ομάδα των πολεμιστών πλησίαζε την όχθη, και πλησίαζε, και πλησίαζε...

Η Ρικέλθη, που πάντα πίστευε ότι τίποτα δεν μπορεί να είναι τόσο καλό όσο φαίνεται, είχε τις γροθιές της σφιγμένες και περίμενε να δει πότε θα παρουσιαζόταν η δυσκολία...

Η ομάδα πλησίασε κι άλλο... και τότε, η ιέρεια είδε τους τοξότες να ξεπροβάλλουν από το στρατόπεδο. Η αναπνοή της κόπηκε. *Τα βρομόσκυλα!*

Δίπλα της, η Θορκάνη αναφώνησε, καθώς η Ρικέλθη ύψωσε το δεξί της χέρι, δείχνοντας.

Δεν πρόσεξαν, όμως, μόνο αυτές τους τοξότες. Τους πρόσεξαν κι αρκετοί από τους στρατιώτες της ομάδας του Τάδμαρ, και ειδοποίησαν τους υπόλοιπους. Οπότε, ο διοικητής στράφηκε και φώναξε, ενώ συνέχιζαν να βαδίζουν: *«Τοξέψτε μας και ο Βασιληάς σας είναι νεκρός! Μ'ακούς, Άξαδορ; Θα τον σκοτώσουμε, άμα ρίξεις! Θα τον σκοτώσουμε!»*

Οι τοξότες δεν έβαλαν. Απλά, συνέχισαν να ακολουθούν την ομάδα από απόσταση.

Τι κάνουν; αναρωτήθηκε η Ρικέλθη. Περιμένουν κάποια ευκαιρία; Και κοίτα πώς επιταχύνουν το βήμα τους...

Ο Σάβελαν και ο Χάσνελ βγήκαν από τη βάρκα τους και την έδεσαν σε μία από τις δέστρες της αποβάθρας. Προχώρησαν ως το βορειότερο σημείο που μπορούσαν να πάνε κι από εκεί κοίταξαν ανατολι-

κά, την αντίπερα όχθη του ποταμού Λάηνηλ. Όπου είδαν φωτιές. Δαυλούς. Φως που αντανακλάτο σε όπλα και πανοπλίες. Μια ένοπλη ομάδα πλησίαζε. Και μια λάμπα ήταν αναμμένη επάνω σε μια βάρκα, δίπλα στην οποία στέκονταν δύο κουκουλωμένες φιγούρες.

«Κάτι συμβαίνει...» σφύριξε ο Χάσνελ, κάτω απ'την ανάσα του. Κοίταξε τον Σάβελαν, έντονα. «Τι;»

«Δεν ξέρω. Αλλά θα μάθω,» απάντησε το Αφτί, και τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση του πρώην-Αρχιυπηρέτη του παλατιού της Έλμας. «Κρατήσου γερά· το άλμα θα είναι μεγάλο.»

Η ομάδα του Τάδμαρ έφτασε στην όχθη, και η Ρικέλθη είπε: «Γρήγορα. Δέστε του τα χέρια και βάλτε τον στη βάρκα.»

Ο Σάρναλ εξεπλάγη, αναγνωρίζοντάς την. «Κι εσύ με πρόδωσες, ιέρεια;»

«Ενδιαφέρομαι προπάντων για το καλό αυτού του Βασιλείου,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η Ρικέλθη, «πράγμα για το οποίο δε φαίνεται να νοιάζεσαι και τόσο—»

Ο Σάρναλ την έφτυσε κι έκανε να της χιμήσει, αλλά οι στρατιώτες που τον περιστοιχίζαν τον έσπρωξαν πίσω, απομακρύνοντάς τον απ'την ιέρεια.

«Βάλε τα χέρια σου πίσω απ'την πλάτη,» του είπε ένας τους, θηκαρώνοντας το σπαθί του και τραβώντας μια μικρή κουλούρα σχοινί από τη ζώνη του.

«Σκοτώστε με, καλύτερα, προδότες!» φώναξε ο Σάρναλ, και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον, αιμόφυρτο.

Ένας άλλος στρατιώτης χτύπησε το Βασιλιά στην πλάτη, με τη λαβή του σπαθιού του· ο Σάρναλ παραπάτησε, σκυφτός, μα δεν έπεσε. Η αιχμή ενός ξίφους βρέθηκε μπροστά στο πρόσωπό του. «Άλλη μια τέτοια σαχλαμάρα και την έχεις άσχημα, κοπρίτη,» τον απείλησε μια τραχιά φωνή.

«Ααααααα...!» ακούστηκε, ξαφνικά, να κάνει κάποιος πίσω του.

Ο Σάρναλ στράφηκε, και είδε τον στρατιώτη που τον είχε χτυπήσει να πέφτει, μπρούμυτα, στο χορτάρι της όχθης... αποκαλύπτοντας έναν άλλο άντρα. Έναν άντρα που ο Σάρναλ αναγνώριζε.

«Σάβελαν!» είπε, έκπληκτος.

«Βασιληά μου,» αποκρίθηκε το Αφτί, τραβώντας από τη ζώνη του ένα σπιλίο και εκτοξευοντάς το. Το λεπίδι περιστράφηκε στον αέρα και καρφώθηκε στο μάτι μιας πολεμίστριας, η οποία διπλώθηκε, ουρλιάζοντας.

«Ποιος είν'αυτός;» γκάριξε ο Τάδμαρ. «ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ!»

«Ναι,» φώναξε ο Σάβελαν, σα να τον είχε πιάσει λύσσα, «ελάτε να με σκοτώσετε, άχρηστα κορμιά!» Άλλο ένα σπιλίο εκτοξεύτηκε – αυτό πρέπει ο κατάσκοπος να το είχε τραβήξει απ'το μανίκι του–, πετυχαίνοντας στο λαιμό τον πρώτο στρατιώτη που επιχείρησε να τον πλησιάσει.

Ο Σάρναλ έτρεξε κοντά στον Σάβελαν, την ίδια στιγμή που οι υπόλοιποι πολεμιστές προσπαθούσαν να σχηματίσουν κλοιό γύρω από εκείνον και τον κατάσκοπό του, κρατώντας τις ασπίδες τους υψωμένες και τα ξίφη τους προτεταμένα. Ο Βασιληάς παρατήρησε τώρα ότι το Αφτί δεν ήταν μόνο του· ένας άντρας ήταν κοντά του, κρυμμένος πίσω από τον κορμό ενός δέντρου. Ο Σάρναλ δεν τον ήξερε.

«Ωραία μας έμπλεξες, Σάβελαν!» σφύριξε ο άγνωστος.

«Βασιληά μου,» είπε ο κατάσκοπος, «θα πρότεινα να πάρετε το σπαθί του νεκρού.»

Ο Σάρναλ έσκυψε και σήκωσε το όπλο του τελευταίου στρατιώτη που είχε σκοτώσει ο Σάβελαν.

«Οι τοξότες!» φώναξε η Ρικέλθη, δείχνοντας και πηδώντας μέσα στη βάρκα.

Βέλη εκτοξεύτηκαν. Ορισμένοι στρατιώτες έστρεψαν τις ασπίδες τους, για να τ'αποκρούσουν, αλλά αρκετοί χτυπήθηκαν. Ο Τάδμαρ τραυματίστηκε στον μηρό και ούρλιαξε: «Σκοτώστε τους όλους! Και τον Σάρναλ! Όλους! Σκοτώστε τους όλους!»

Οι στρατιώτες (που πια δεν είχαν μείνει και πολλοί –ο Βασιληάς δεν τους υπολόγιζε πάνω από δώδεκα) επιτέθηκαν από γύρω, σπαθίζοντας όποιον δεν ήταν δικός τους. Ο Σάρναλ απέκρουσε ένα ξίφος, απέφυγε ένα άλλο, χτύπησε έναν εχθρό στο στήθος, αλλά, μετά, κάποιος τον κάρφωσε στα πλευρά και ο ξαφνικός πόνος τον παρέλυσε προς στιγμή, δίνοντας την ευκαιρία σε έναν από τους αντιπάλους του να τον σπαθίσει στον ώμο. Ο Βασιληάς παραπάτησε. Κραύγασε θηριωδώς και χτύπησε μια πολεμίστρια στο λαιμό, αποκεφαλίζοντάς την.

«Κοντά μου!» νόμιζε πως άκουσε τον Σάβελαν να του φωνάζει.
«Κοντά μου!»

Ο Σάρναλ αισθάνθηκε ένα δυνατό χέρι να τυλίγεται γύρω απ'τη μέση του, ενώ η όρασή του είχε θολώσει και το σκοτάδι προσπαθούσε να την καλύψει τελείως.

Ο Άξαδορ ήταν μαζί με τους τοξότες και είδε ότι κάποιος πετάχτηκε απ'τις σκιές, επιχειρώντας να σώσει τον Βασιλιά του. Ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ δεν ήξερε ποιος ήταν ο απρόσμενος ήρωας, αλλά ήξερε ότι ετούτη ήταν η ευκαιρία που περίμενε. «Βάλατε!» πρόσταξε τους τοξότες του. «Βάλατε!» Κι εκείνοι έριξαν στους στρατιώτες του προδότη.

Οπότε, ο Τάδμαρ ακούστηκε να φωνάζει: «Σκοτώστε τους όλους! Και τον Σάρναλ! Όλους! Σκοτώστε τους όλους!»

«Δαιμονισμένε μπάσταρδε!» γρύλισε ο Άξαδορ. «Μη ρίχνετε άλλο!» πρόσταξε τους τοξότες. «Μη ρίχνετε άλλο!» Ξεσπάθωσε κι έτρεξε προς την όχθη. «ΕΠΙΘΕΣΗ!»

Οι μαχητές του τον ακολούθησαν, πετώντας τα τόξα τους και τραβώντας κι εκείνοι ξίφη.

Η Ρικέλθη, που είχε μπει στη βάρκα, είπε στη Θορκάνη: «Πιάσε τα κουπιά!»

«Μα—»

«Πιάστε τα κουπιά. Κουνήσου!»

Η Θορκάνη υπάκουσε, καθώς ο Άξαδορ και οι μαχητές του έκαναν έφοδο προς τον Τάδμαρ και τους δικούς του. Η βάρκα άρχισε να γλιστρά πάνω στο νερό του ποταμού, ακολουθώντας τη ροή του, προς την Έλμας, και απομακρυνόμενη από την όχθη.

Η Ρικέλθη βλεφάρισε, και είδε στην πρύμνη έναν άγνωστο άντρα να στέκεται, υποβοαστάζοντας τον Σάρναλ (!), ο οποίος ήταν βουτηγμένος στο αίμα και φαινόταν αναίσθητος (ή νεκρός).

Κάποιος με το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς!

Ο άγνωστος άντρας ήταν κι αυτός τραυματισμένος: υπήρχε μια μεγάλη χαρακιά στο στήθος του και το πουκάμισό του κρεμόταν κου-

ρелиασμένο. Έμοιαζε εξουθενωμένος, από τη συμπλοκή κι από τη χρήση του Χαρίσματος του.

Η Ρικέλθη, χωρίς να καθυστερήσει, τον κλότσησε στ'αχамνά. Εκείνος βόγκησε, χάνοντας την ισορροπία του, και ο Σάρναλ σωριάστηκε μέσα στη βάρκα, πιτσιλίζοντας την ιέρεια με αίμα. Η Ρικέλθη άρπαξε τον άγνωστο άντρα απ'τα μαλλιά, προσπαθώντας να τον πετάξει στον ποταμό.

Ο Σάβελαν πιάστηκε από την άκρη της βάρκας, φέρνοντας αντίσταση με το γόνατό του (που πόνεσε φρικτά από την ξαφνική σύγκρουση με το ξύλινο τοίχωμα) και το αριστερό του χέρι.

«Σκύλα!» Με τ'άλλο χέρι, άρπαξε το δεξί στήθος της γυναίκας και το έσφιξε, δυνατά, ανάμεσα στα δάχτυλά του.

«Αααααα!» ούρλιαξε η Ρικέλθη, καθώς πεταγόταν πίσω.

Ο Σάβελαν την άδραξε απ'το γιακά της κάπας της και την πέταξε στον ποταμό, μ'έναν μεγάλο πίδακα νερού.

«Ααααα!» συνέχισε να φωνάζει εκείνη, υψώνοντας το χέρι της και προσπαθώντας, ανεπιτυχώς, να πιαστεί από τη βάρκα. Τα ρούχα της την τραβούσαν κάτω, κι έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν ήταν πολύ καλή κολυμβήτρια. Θα πνιγόταν εδώ, και το ήξερε. Πανικός την κατέλαβε. «Βοήθεια!» έσκουξε. «Βοήθησέ με! Είμαι ιέρεια! Θα κάνεις αγαθοεργία!»

«Την έκανα ήδη, σκρόφα,» της φώναξε ο Σάβελαν. «Σκάσε και πνίξου!»

Η Ρικέλθη ούρλιαζε, καθώς την παρέσερνε το ρεύμα, μέχρι που βυθίστηκε κάτω απ'το νερό.

Ο Σάβελαν στράφηκε στην άλλη γυναίκα, που κωπηλατούσε. «Σταμάτα,» της είπε, μέσα από σφιγμένα δόντια· το αριστερό του χέρι ήταν ανάμεσα στους μηρούς του. «Γύρνα πίσω!»

Η Θορκάνη τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Δ-δε φταίω σε τίποτα! Μ-μ-μ'εκβίαζε, η άθλια σκύλα!»

Ο Σάβελαν τη χαστούκισε, ρίχνοντάς τη στα ξύλινα σανίδια της βάρκας. Η Θορκάνη έφτυσε αίμα, κλαψουρίζοντας και λέγοντας κάτι ακατανόητο.

«Αααα!» ακούστηκε μια φωνή, και το Αφτί, υψώνοντας το βλέμμα, είδε ότι βρίσκονταν πλέον κοντά στα τείχη της Έλμας, εκεί όπου αυτά άνοιγαν, για να υποδεχτούν τον ποταμό Λάηνηλ. Στρατιώτες στέ-

κονταν στις επάλξεις, βαστώντας βαλλίστρες και σημαδεύοντας. «Τα χέρια σου ψηλά!»

Σκατά... σκέφτηκε ο Σάβελαν. Δεν μπορούσε να τους ξεφύγει. Είχε ήδη χρησιμοποιήσει την Τηλεμεταφορά δύο φορές συνεχόμενα, και είχε μπλεχτεί και σε μια αιματηρή συμπλοκή· το σώμα του ήταν κατάρκτο και, μάλλον, αν επιχειρούσε να τηλεμεταφερθεί, αλλού θα στόχευε να βρεθεί κι αλλού θα κατέληγε –πράγμα που, πιθανώς, θα είχε θανάσιμες συνέπειες για εκείνον. Επιπλέον, το Αφτί δεν σκόπευε να φύγει και ν' αφήσει το Βασιληά του μέσα στη βάρκα· ίσως να ήταν ακόμα ζωντανός.

Έτσι, σήκωσε τα χέρια, με τις παλάμες ανοιχτές, για να δείξει ότι δεν κρατούσε κανένα όπλο.

Η βάρκα του, παρασυρόμενη από το ρεύμα, μπήκε στην Έλμας.

Κεφάλαιο 39

Νύχτα Θαυμάτων

Ο Σάρναλ ξεκλείδωσε το κελί της και η Λερβάρη βγήκε και τον αγκάλιασε, σφιχτά. «Τι σου συνέβη;» τον ρώτησε. «Ο Σάβελαν μού είπε πως ήσουν νεκρός. Νόμιζε ότι σε είχε σκοτώσει;»

Ο Σάρναλ την απομάκρυνε από επάνω του, και αποκρίθηκε: «Με είχε αιχμαλωτίσει, και με κρατούσε κάτω απ'το Ναό του Βάνραλ, όπου είναι το νέο άντρο των ανακριτών—»

«Τι!» έκανε η Λερβάρη. «Οι ιερείς του Βάνραλ κρύβουν τους αν—»

«Ναι.» Ο Σάρναλ την τράβηξε απ'το χέρι, αρχίζοντας ν'ανεβαίνει τη σκάλα του υπογείου.

Οι αναμνήσεις γέμισαν το μυαλό του·

...«Τώρα, αγαπητέ,» είπε ο Σάβελαν, «θα μας πεις τα πάντα. Ό,τι βρίσκεται μέσα στο κεφάλι σου. Ακόμα και ό,τι δεν βρίσκεται μέσα σ'αυτό!»

Οι βασανιστές έδεναν τον Σάρναλ επάνω στη στενή, ξύλινη τάβλα, σφίγγοντας τα λουριά στους καρπούς και στους αστραγάλους του.

«Σας τον αφήνω, κύριοι.» Ο Σάβελαν στράφηκε, φεύγοντας. Και το μαρτύριο του Σάρναλ ξεκίνησε. Ο χρόνος θόλωσε στο μυαλό του, καθώς οι βασανιστές προσπαθούσαν να τον κάνουν να μιλήσει κι εκείνος αρνείτο να τους πει λέξη, αρνείτο ακόμα και να ουρλιάξει, όταν μπορούσε. Ένας απ'αυτούς έβγαλε ένα ξυράφι κι άρχισε να ξεφλουδίζει τον αριστερό του μηρό, αργά-αργά, αφήνοντας το αίμα να κυλά στην τάβλα και στο πάτωμα, όπου μία μαύρη γάτα το έγλειφε.

Μετά από αρκετή ώρα, μετά από μία αιωνιότητα πόνου, τον άφησαν να κοιμηθεί, κι εκείνος κοιμήθηκε, ή, μάλλον, λιποθύμησε, βλέποντας εφιάλτες. Όταν ξύπνησε, η μαύρη γάτα είχε σκαρφλώσει στην τάβλα κι έγλειφε τον τραυματισμένο του μηρό· κάπου-κάπου,

τον δάγκωνε κιόλας. Ο Σάρναλ ούρλιαξε, και ένας βασανιστής μπήκε.

«Διαμαρτυρόμαστε, ε;» χασκογέλασε. «Διαμαρτυρόμαστε! Μπα-σταρδάκο...!» Πλησίασε, χτυπώντας τον στην κοιλιά, μ'ένα μακρύ, δερμάτινο μαστίγιο. Η γάτα εκτοξεύτηκε αλλού, μ'ένα διαπεραστικό νιαούρισμα. Χολή ανέβηκε στο λαιμό του Σάρναλ, και την έφτυσε απ'το στόμα κι απ'τη μύτη.

«Για να δούμε πώς τα πας με τη θερμότητα...» Ο βασανιστής έβαλε νερό σ'ένα καζάνι και το κρέμασε πάνω από έναν λάκκο φωτιάς. Έλυσε τον Σάβελαν και τον άρπαξε απ'τα μαλλιά, τραβώντας τον κοντά στο νερό που είχε αρχίσει να βράζει.

«Για κελαήδα!» του είπε.

Εκείνος δε μίλησε. Προσπαθούσε ν'ασκήσει αυτοκυριαρχία. Δεν πρέπει νάναι κανένας άλλος στο δωμάτιο, σκέφτηκε. Ίσως να τα καταφέρω...

«ΚΕΛΑΗΔΑ!» Ο βασανιστής έχωσε το πρόσωπό του μέσα στο βραστό νερό και, μετά, το τράβηξε έξω. «Κελαήδα!»

Ο Σάρναλ κραύγασε, νιώθοντας τη σάρκα του να φλέγεται. Βλεφάρισε γρήγορα, για να διώξει τις καυτές σταγόνες απ'τα μάτια του.

Το δεξί του πόδι τυλίχτηκε πίσω απ'το γόνατο του βασανιστή. Τα χέρια του άρπαξαν τον πήχη του. Και, με μια ξαφνική κίνηση, τον πέταξε στο πλάι. Εκείνος έβγαλε μια έκπληκτη φωνή· μάλλον, δεν περίμενε ότι θα είχε απομείνει τόση δύναμη μέσα στον Σάρναλ, ώστε να κάνει κάτι τέτοιο. Και το παράξενο ήταν πως ούτε ο ίδιος ο Σάρναλ δεν το περίμενε. Ίσως ο Βάνραλ να τον βοηθούσε. Όπως και να είχε, όμως, τώρα που αισθανόταν πως διέθετε τη δύναμη, θα τη χρησιμοποιούσε.

Άρπαξε τον βασανιστή από τα μαλλιά κι έχωσε το κεφάλι του μέσα στο καζάνι με το βραστό νερό, κρατώντας το, επίμονα, εκεί, ενώ έτριζε τα δόντια και γρύλιζε σαν θηρίο. Ο βασανιστής χτυπιόταν και κλοτσούσε, μα δεν μπορούσε να του ξεφύγει. Τελικά, έπαψε να κινείται. Ήταν νεκρός. Ο Σάρναλ τον πέταξε στο πλάι και τον έγδυσε, παίρνοντας τα ρούχα του.

Βγήκε απ'την αίθουσα βασανιστηρίων και φάνηκε αρκετά τυχερός, ώστε να βρει το πέρασμα που οδηγούσε έξω απ'το Ναό και να το ακολουθήσει. Το πέρασμα που, αναμφίβολα, χρησιμοποιούσε κι ο Σά-

βελαν, όταν ήθελε να έρθει ή να φύγει από εδώ.

...Ο Σάρναλ και η Λερβάρη έφτασαν επάνω, κι οι αναμνήσεις του διαλύθηκαν σαν ομίχλη.

«Και πώς τους ξέφυγες;» ρώτησε η υπηρέτρια.

«Ο Βάνραλ με βοήθησε,» αποκρίθηκε ο κατάσκοπος. «Πραγματικά, δεν μπορώ να το εξηγήσω αλλιώς.»

«Γιατί δεν πήγες στο παλάτι αμέσως;»

«Γιατί ο Σάβελαν, σύντομα, θα μάθαινε για την απουσία μου, και θα με περίμενε να πάω εκεί. Οπότε, θα ήταν έτοιμος για μένα. Εγώ, όμως, ήθελα να τον αιφνιδιάσω, τον μπάσταρδο· έτσι, αφού περιποιήθηκα τα τραύματά μου και συνήλθα κάπως, άρχισα να κατασκοπεύω μέσα στην πόλη, μ'αποτελεσμα να βρω, τελικά, την κρυψώνα του σε τούτο το νησί.

»Είμαι σίγουρος πως έχει κάποιο σχέδιο, Λερβάρη, για να βοηθήσει τον Τύραννο να εισβάλει στην Έλμας, αλλά δεν ξέρω ποιο είναι. Άκουσες εσύ τίποτα;»

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όμως σήμερα κάποιος ήρθε να τον δει— Τουλάχιστον, νομίζω ότι ήταν σήμερα· εκεί κάτω, δίχως φως, είχα χάσει το χρόνο. Τον μετρούσα μόνο από το φαγητό που μου έφερνε ο Σάβελαν κάθε μεσημέρι.»

«Τον είδα κι εγώ τον επισκέπτη του,» τη διαβεβαίωσε ο Σάρναλ. «Και, ναι, σήμερα ήρθε, το πρωί. Ποιος ήταν;»

«Δεν ξέρω, δεν τον είδα. Ούτε κατάφερα ν'ακούσω καθαρά τι έλεγαν. Οι φωνές τους έφταναν πνιχτές στο υπόγειο.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Σάρναλ, στρέφοντας το βλέμμα του στο γραφείο, «ας δούμε τι μπορούμε ν'ανακαλύψουμε εδώ...»

Το ρεύμα την είχε πάρει από κάτω, παρασέρνοντάς την, και νερό γέμιζε το στόμα και τα ρουθούνια της, ενώ εκείνη προσπαθούσε να το φτύσει και να φτάσει ξανά στην επιφάνεια. Τα χέρια της απλώνονταν επάνω, πασχίζοντας να γαντζωθούν από κάπου, μα μη βρίσκοντας τίποτα.

Βάνραλ, Κύριέ μου! Βοήθησέ με, Κύριέ μου!

Η κάπα της την τραβούσε κάτω. Προσπάθησε να τη λύσει, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και σύντομα το βαρύ ρούχο έφυγε απ'τους ώμους της. Τώρα, ίσως είχε κάποια ελπίδα σωτηρίας... Χτύπησε τα πόδια και τα χέρια της, επικαλούμενη το όνομα του Βάνραλ. *Βοήθησέ με, Κύριέ μου! Βοήθησέ με!*

Και, ξαφνικά, βρέθηκε σε ρηχό σημείο. Τα δάχτυλά της έπιασαν βότσαλα, τα γόνατά της χτύπησαν επάνω τους. Η Ρικέλθη τραβήχτηκε έξω απ'το νερό, βήχοντας και φτύνοντας και βήχοντας. *Αέρα! Αέρα! Αέρα!* Τα πνευμόνια της έμοιαζαν να έχουν κλείσει...

Άνοιξαν! Και ο νυχτερινός αέρας τα γέμισε. Η Ρικέλθη αισθάνθηκε μια στιγμή απόλυτης ευτυχίας και, μετά, κατέρρευσε, βαριανασαίνοντας, ανήμπορη να κουνηθεί. Τα χείλη της μουρμούρισαν μια ευχαριστήρια προσευχή στον Επουράνιο Άρχοντα.

Όταν συνήλθε κάπως, πίεσε τις παλάμες της επάνω στα βότσαλα κι ανασηκώθηκε. Το βλέμμα της έπεσε σ'ένα ζώο που δε βρισκόταν πολύ μακριά της. Έναν σφαγμένο σκύλο. Τα έντερά του ήταν πεταμένα έξω, και η δυσωδία του ήρθε στα ρουθούνια της. Η Ρικέλθη κραύγασε, πνιχτά, και διπλώθηκε, ξερνώντας χολή.

Ύστερα, είδε, με τις άκριες των ματιών της, πόδια να την πλησιάζουν.

Σηκώθηκε στα γόνατα, για να κοιτάξει καλύτερα. Δύο άνθρωποι τη ζύγωναν, ένας άντρας και μια γυναίκα. Η γυναίκα κρατούσε λάμπα. Ο άντρας κρατούσε ένα αιματοβαμμένο ξιφίδιο και ήταν γυμνός, εκτός από μια περισκελίδα· στο αριστερό του πόδι τυλιγόταν ένας επίδεσμος, και το πρόσωπό του έμοιαζε παραμορφωμένο, καμένο.

Ληστές! Παλιάνθρωποι!

«Είμαι – είμαι ιέρεια!» φώναξε η Ρικέλθη.

Ο Σάρναλ συνοφρυώθηκε, αντικρίζοντάς την. *Ιέρεια;* σκέφτηκε. *Ναι, ιέρεια...* Την είχε αναγνωρίσει, αλλά εκείνη δε φαινόταν να έχει αναγνωρίσει εκείνον. «Και τι κάνει μια ιέρεια εδώ;» τη ρώτησε, προσποιούμενος ότι δεν την ήξερε.

«Κάτι κακοποιοί με πέταξαν στο ποτάμι. Σας παρακαλώ, βοηθήστε με, και θα έχετε για πάντα την εύνοια του Βάνραλ. Αν με πειράξετε, ο θεός μου θα σας καταραστεί!»

Η Δερβάρη λοξοκοίταξε τον Σάρναλ, ερωτηματικά. Δεν πίστευε ότι αυτή η γυναίκα ήταν ιέρεια. Μάλλον, έλεγε ψέματα.

«Μην ανησυχείτε, Σεβασμιότατη· δε θα σας πειράξουμε,» αποκρίθηκε ο κατάσκοπος. *Κακοποιοί την πέταξαν στον ποταμό;* σκέφτηκε, παραξενεμένος. *Δε νομίζω...* Θηκάρωσε το ξιφίδιό του και της έδωσε το χέρι του, για να τη βοηθήσει να σηκωθεί.

«Ευχαριστώ,» είπε η ιέρεια. «Ευχαριστώ. Το όνομά μου είναι Ρικέλθη.»

«Χαίρω πολύ, Ιέρεια Ρικέλθη. Εγώ είμαι ο Σάρναλ, κι απο δώ η Λερβάρη, φίλη μου.»

Η Ρικέλθη κοίταξε τριγύρω, το μικρό νησί. Είδε τα στρεβλά δέντρα και το σπίτι ανάμεσά τους. «Τι μέρος είν'αυτό;» ρώτησε.

«Αυτό είναι το μέρος όπου κρύβεται ένα Αφτί του Τυράννου,» της απάντησε ο Σάρναλ, εκπλήσσοντας τη Λερβάρη, η οποία σκέφτηκε: *Έτσι απλά τής το λέει; Άλλες φορές, τον παρακαλάμε να μιλήσει! Δεν καταλαβαίνω...*

«Αφτί του Τυράννου;...» έκανε η Ρικέλθη.

«Ναι. Γνωρίζετε κάτι γι'αυτό, Σεβασμιότατη;»

«Εγώ; Τι να γνωρίζω εγώ;» Μετά, συνοφρυώθηκε. «Εσείς, όμως, τι κάνετε εδώ; Πώς... πώς το ξέρετε ότι το μέρος είναι κρυφώνα ενός Αφτιού;» Πισωπάτησε. Τα μποτοφορεμένα της πόδια έκαναν τα βότσαλα να τρίζουν από κάτω της.

«Έχουμε πολλές διασυνδέσεις.»

Η Ρικέλθη κοίταξε τον νεκρό σκύλο. «Εσείς τον σκοτώσατε;» *Πού βρέθηκα;* συλλογίστηκε, πανικόβλητα. *Πού βρέθηκα; Κύριέ μου, με δοκιμάζεις;*

«Ναι,» είπε ο Σάρναλ. «Και τώρα που σε κοιτάω καλύτερα, πιστεύω πως σ'αναγνωρίζω, Ιέρεια Ρικέλθη...»

Η Ρικέλθη κούνησε το κεφάλι της. «Δε νομίζω ότι γνωριζόμαστε...» Για μια στιγμή, σκέφτηκε να ξαναβουτήξει στον ποταμό.

«Υπηρετείς τον Τύραννο, έτσι δεν είναι; Βρισκόσουν στο στρατόπεδό του, έξω απ'την πόλη, και, κάπως, κατέληξες εδώ.»

«Όχι!» *Πώς το κατάλαβε; Πώς το κατάλαβε, μα τον Επουράνιο Άρχοντα;* «Όχι. Δεν έχω καμια σχέση με τον Τύραννο!»

Ο Σάρναλ γέλασε. «Φυσικά και έχεις. Ήσουν, μάλιστα, μαζί του και στη Λάρμαρηλ. Στο κάστρο του Άρχοντα Άξαδορ.»

Η Ρικέλθη έκανε να βουτήξει στο ποτάμι, αλλά ο κατάσκοπος την άρπαξε απ'το μπράτσο και την τράβηξε πίσω, σωριάζοντάς τη στα

βότσαλα. «Μη βιάζεσαι τόσο, Σεβασμιότατη. Δε θα σε πειράξουμε· μπορεί ο θεός σου να μας καταραστεί... Αλλά,» πρόσθεσε, «επειδή είμαστε πρόθυμοι να διακινδυνέψουμε μια κατάρρα, καλύτερα ν'αρχίσεις να μας λες την αλήθεια σχετικά με το πώς βρέθηκες εδώ...»

Ο Άξαδορ πλησίασε τον Τάδμαρ, ο οποίος ήταν πεσμένος ανάσκελα στην όχθη του ποταμού, κατατραυματισμένος και αιμόφυρτος, αλλά ακόμα ζωντανός.

«Ο Βασιλιά σου είναι νεκρός!» έκρωξε ο προδότης μέσα από ματωμένα χείλη και σπασμένα δόντια. «Είναι νεκρός!»

«Τότε, θα σε στείλω να τον συναντήσεις,» είπε ο Άξαδορ και, πατώντας στο αρματωμένο του στέρνο, τον κάρφωσε στο λαιμό, τερματίζοντας τη ζωή του.

Τράβηξε το σπαθί του πίσω και στράφηκε στους στρατιώτες του, που είχαν συγκεντρωθεί στην όχθη. Η μάχη είχε τελειώσει· οι προδότες είχαν εξολοθρευτεί. Ο Σάρναλ, όμως, δε φαινόταν πουθενά. «Πού είναι ο Βασιλιάς;» απαίτησε ο Άξαδορ. «Πού είναι ο Βασιλιάς;»

«Δεν είν'εδώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε μια πολεμίστρια. «Δεν είν'εδώ.»

«Τον είδα να εξαφανίζεται!» πετάχτηκε ένας άλλος. «Καθώς εφορμούσαμε, ο Βασιλιάς εξαφανίστηκε, μαζί μ'εκείνον τον άντρα που πετάχτηκε από τις σκιές για να τον βοηθήσει.»

Ο Άξαδορ συνοφρυώθηκε. «Τον είδες να... εξαφανίζεται;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου. Δε λέω ψέματα· έτσι μου φάνηκε. Μου φάνηκε πως εξαφανίστηκε. Εξαφανίστηκαν κι οι δυο τους.»

Τηλεμεταφορά; αναρωτήθηκε ο Άξαδορ. *Ο άντρας που βγήκε απ'τις σκιές είχε το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς; Κι αν ναι, πού έχει πάει τον Σάρναλ τώρα;*

Στράφηκε στα δεξιά του, βλέποντας μερικούς πολεμιστές να έρχονται. Ανάμεσά τους ήταν η Ιέρεια Ωίνα, του Άνκαραζ, καθώς κι αρκετοί ιερομαχητές, που βάδιζαν γύρω της.

«Άρχοντα Άξαδορ,» είπε, πλησιάζοντάς τον, «ο Βασιλιάς Σάρναλ είναι νεκρός.»

«Νεκρός;» έκανε εκείνος. «Πώς το ξέρεις;»

«Μου το είπε ο Πολέμαρχος,» εξήγησε η νεαρή ιέρεια, ατενίζοντάς τον διαπεραστικά με τα καταπράσινά της μάτια. «Όπως επίσης μου είπε ότι μπορείς να πάρεις εκδίκηση για το θάνατό του. Τρομερή εκδίκηση.»

«Αν όσα λες αληθεύουν, να είσαι σίγουρη γι' αυτό!» Ο Άξαδορ έσφιξε το ξίφος του μέσα στη γροθιά του. «Ο Μαύρος Πρίγκιπας θα πνιγεί στο αίμα των κατοίκων της Έλμας!»

Το βλέμμα της Ωίνα σάρωσε τους νεκρούς που κείτονταν στην όχθη. «Υπάρχει κάποιος εδώ... ο οποίος γνωρίζει ένα επικίνδυνο μυστικό. Ένα μυστικό που έχω δει ότι θα σε βοηθήσει, Άρχοντα Άξαδορ...» Προχώρησε, αργά, σαν να έψαχνε.

Ο Άξαδορ την ακολούθησε, παραξενεμένος. *Τι ψάχνει; αναρωτήθηκε. Ψάχνει κάτι επάνω στους νεκρούς;*

Η ιέρεια σταμάτησε κοντά σ' έναν ηλικιωμένο άντρα, που δεν ήταν ντυμένος με πανοπλία και για όπλο του δεν είχε τίποτα παραπάνω από ένα ξιφίδιο, το οποίο είχε γλιστρήσει απ' τη λαβή του. Το στέρνο του ήταν τρυπημένο και τα ρούχα του ποτισμένα στο αίμα. Τα μάτια του ατένιζαν άψυχα τον σκοτεινό ουρανό.

Ποιος είν' αυτός; σκέφτηκε ο Άξαδορ. Δε μοιάζει με στρατιώτη...

«Ααα, νάτος...» μουρμούρισε η Ωίνα, με απόμακρη φωνή. Η όψη της ήταν εξίσου απόμακρη· η ιέρεια φαινόταν να μη βρίσκεται εδώ, αλλά κάπου αλλού: σε κάποιον άλλο κόσμο. Γονάτισε πλάι στον νεκρό και χάιδεψε, με το δεξί της χέρι, το πρόσωπό του. Ύστερα, και τα δυο της χέρια ακούμπησαν το στήθος του, με τα δάχτυλα ανοιχτά.

«Χάσνελ!» ψιθύρισε, επιτακτικά. «Χάσνελ!»

Τα μάτια του άντρα –που ο Άξαδορ θα ορκιζόταν ότι, πριν από λίγο, ήταν νεκρός– βλεφάρισαν, κι εκείνος έβηξε, δυνατά και σπασμωδικά.

Η Ωίνα πήρε τα χέρια της από πάνω του. Ένα μειδίαμα ήταν σχηματισμένο στο πρόσωπό της, και γέλασε σαν κοριτσάκι· υπήρχε, όμως, κάτι στο γέλιο της που έκανε τις τρίχες του Άξαδορ να ορθωθούν και ένα κρύο να διατρέξει τη ράχη του.

Ο Χάσνελ ανασηκώθηκε. «Ποια...;»

«Γεια σου, Χάσνελ,» είπε η ιέρεια. «Ονομάζομαι Ωίνα, και ο Κύριός μου, ο Άρχων της Μάχης, μόλις σου έσωσε τη ζωή, γιατί ξέρει ότι μπορείς να τον υπηρετήσεις καλά.»

Ο Χάσνελ έβηξε, φτύνοντας αίμα και σκουπίζοντάς το απ'το σαγόνι του με το μανίκι.

Ο Ήλμον καθόταν στον Θρόνο της Έλμας, στη μεγάλη αίθουσα του παλατιού. Δεξιά του στεκόταν η Αρχόντισσα Κερλάνα κι αριστερά του ο Ιερέας Χάρναλιρ. Εκτός απ'αυτούς, στην αίθουσα ήταν και η Βασθέφιν, ο Άσθαν, ο Έρκβερ, και αρκετοί σύμβουλοι και στρατιωτικοί. Φρουροί υπήρχαν, επίσης, στην περιφέρεια του δωματίου, και υπηρέτες περιφέρονταν.

Η διπλή πόρτα άνοιξε και μια ομάδα στρατιωτών μπήκε, φέρνοντας δύο αιχμαλώτους, δεμένους με αλυσίδες. Ο ένας αιχμάλωτος ήταν ο Σάβελαν, ο δεύτερος μια πορφυρομάλλα γυναίκα.

«Πού είναι ο Τύραννος;» ρώτησε ο Ήλμον, καθώς σηκωνόταν από τον θρόνο.

«Είναι νεκρός, Βασιληά μου,» απάντησε ένας πολεμιστής, «και τον έχουμε πάει σε άλλο δωμάτιο.»

«Νεκρός; Είστε βέβαιοι;»

«Έτσι λένε οι θεραπευτές, Βασιληά μου. Τον εξέτασαν.»

Ο Ήλμον έστρεψε το βλέμμα του στο Αφτί του Τυράννου. «Σάβελαν...»

«Καλησπέρα, Μαύρε Πρίγκιπα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Φαίνεται πως είναι γραφτό κάθε βράδυ να συναντιόμαστε.»

«Για κακή μου τύχη.»

«Απόψε, η κακή τύχη είναι όλη δική μου.» Ο Σάβελαν ύψωσε τα αλυσοδεμένα του χέρια.

«Κρατάτε τον καλά,» είπε ο Ήλμον στους φρουρούς. «Έχει το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς.»

«Μη φοβάσαι, δε θα πάω πουθενά,» είπε ο Σάβελαν.

Ο Ήλμον κάθισε πάλι στο θρόνο. «Αυτό είναι ευχάριστο, γιατί έχω πολλές απορίες που θα ήθελα να μου λύσεις, αρχίζοντας από το τι συνέβη προτού σε πιάσουν. Α, ναι, και ποια είναι η κυρία;» Κοίταξε την πορφυρομάλλα γυναίκα.

«Β-Βασιλιά μου,» χαιρέτησε εκείνη, κάνοντας μια κομπή υπόκλιση. «Δεν είμαι σύμμαχός του. Εγώ και η Ιέρεια Ρικέλθη –τ-την οποία αυτό το κάθαρμα έριξε στον ποταμό– είχαμε αιχμαλωτίσει τον Τύραννο και σας τον φέρναμε–»

Ο Σάβελαν γέλασε, διακόπτοντάς την. «Τι είχατε κάνει; Τον είχατε αιχμαλωτίσει; Χα-χα-χα-χα! Μάλλον, είχατε αποτύχει να τον αιχμαλωτίσετε, θέλεις να πεις.»

«Κ-κι εσύ μας τον έφερες! Το ίδιο κάνει,» σφύριξε η Θορκάνη.

«Δεν υπήρχε άλλο άνοιγμα, δυστυχώς, και το πρώτο πράγμα που είδα ήταν η βάρκα σας να φεύγει,» μούγκρισε ο Σάβελαν· «έτσι, το θεώρησα καλό να τηλεμεταφερθώ εκεί. Προφανώς, έπραξα ανόητα...»

«Επειδή δεν έχουμε καταλάβει τίποτα απ'όσα λέτε, θα είχε κάποιος την καλοσύνη να μας εξηγήσει τι συνέβη;» είπε ο Ήλμον.

«Εγώ, Βασιλιά μου!» προθυμοποιήθηκε η Θορκάνη. «Εγώ θα σας εξηγήσω.»

«Ακούμε...» Ο Μαύρος Πρίγκιπας ακούμπησε το σαγόνι του στη γροθιά του, και η Θορκάνη άρχισε να αφηγείται τα γεγονότα, όπως τα ήξερε. Όταν τελείωσε, ο Ήλμον ρώτησε τον Σάβελαν: «Κι εσύ πώς βρέθηκες εκεί;»

«Εγώ πήγαινα να επισκεφτώ τον Βασιλιά μου.»

«Πώς βγήκες από την πόλη;» απαίτησε η Κερλάνα.

«Χρησιμοποιώντας Τηλεμεταφορά, Αρχόντισσά μου. Από τις βορειοδυτικές αποβάθρες της Έλμας, οι ανατολικές όχθες του πόταμού Λάηνηλ φαίνονται καθαρά.»

«Γιατί πήγαινες να επισκεφτείς τον Τύραννο;» ρώτησε ο Ήλμον.

«Για να μου δώσει διαταγές, σχετικά με το τι πρέπει να κάνω.»

«Ήσουν, λοιπόν, άτυχος απόψε.»

«Σ'το είπα ήδη, Μαύρε Πρίγκιπα: απόψε, η κακή τύχη είναι όλη δική μου.»

«Βασιλιά μου, θα ήθελα να του κάνω μια ερώτηση.» Ήταν ο Άσθαν που μίλησε.

Ο Ήλμον κατένευσε. «Ελεύθερα, Στρατηγέ.»

«Πού είναι η Λερβάρη, Σάβελαν; Πού την έχεις; Και πού είναι ο Σάρναλ, ο κατάσκοπός μου;»

«Νεκροί είναι, κι οι δυο τους,» αποκρίθηκε, ουδέτερα, το Αφτί.

«Δε σε πιστεύω,» γρύλισε ο Άσθαν. «Δες ψέματα! Δεν είχες λόγο να σκοτώσεις τη Λερβάρη.»

Ο Σάβελαν ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είχα λόγο και να την κρατήσω ζωντανή. Όταν είδα πως δε θα μου φαινόταν τελικά χρήσιμη, τη σκότωσα.»

Το χέρι του Άσθαν πήγε στο σπαθί του.

«Στρατηγέ!» τον πρόλαβε ο Ήλμον. «Θα αποδοθεί δικαιοσύνη ό-πως αρμόζει, σε διαβεβαιώνω. Αλλά όχι εδώ μέσα, και όχι τώρα.»

Ένας υπηρέτης μπήκε στην αίθουσα, βάδισε βιαστικά ως τη μέση, και υποκλίθηκε. «Μεγαλειότατε! Ζητάνε να σας μιλήσουν, επειγόντως. Είναι ο κύριος Σάρναλ, ο οποίος υποστηρίζει πως είναι κατά-σκοπός σας.»

«Ο Σάρναλ;» εξεπλάγη ο Άσθαν.

«Είπες ότι είναι νεκρός...» Ο Ήλμον κοίταξε τον Σάβελαν, ο οποίος δεν αποκρίθηκε· τα μάτια του είχαν στενέψει και η όψη του είχε α-γριέψει.

«Φέρτε τον μέσα,» πρόσταξε ο Μαύρος Πρίγκιπας.

Ο υπηρέτης υποκλίθηκε και έφυγε.

Η διπλή πόρτα άνοιξε πάλι, και ο Σάρναλ μπήκε στη μεγάλη αίθου-σα, μαζί με τη Λερβάρη και την Ιέρεια Ρικέλθη.

Πώς έγινε έτσι το πρόσωπό του; σκέφτηκε ο Ήλμον. *Θεοί! πρέπει να τον βασάνισαν...*

Η Λερβάρη! σκέφτηκε ο Άσθαν. *Η Λερβάρη! Είναι κι αυτή ζωντα-νή!*

«Απόψε κάτι δεν πάει καλά,» σχολίασε ο Σάβελαν, τρίζοντας τα δόντια. «Όλοι οι νεκροί ανασταίνονται!»

«Πρέπει να είναι μια νύχτα θαυμάτων,» είπε ο Σάρναλ.

«Πού είχες χαθεί εσύ, αγαπητέ; Ανησυχήσαμε για την υγεία σου.»

«Φαντάζομαι...»

Ο Σάρναλ προσπέρασε τον Σάβελαν και στάθηκε κάτω απ'το θρόνο του Ήλμον, για να υποκλιθεί. «Βασιλιά μου, έχω πολλά να σας α-ναφέρω, ξεκινώντας από το γεγονός ότι ο Ναός του Βάνραλ έχει προσφέρει άσυλο στους ανακριτές του Τυράννου. Κρύβονται στα υπόγειά του.» Ο Μαύρος Πρίγκιπας τού έκανε νόημα να συνεχίσει, κι εκείνος του είπε για την αιχμαλωσία του και για τη διαφυγή του, καθώς και για το νησί-κρυφώνα του Σάβελαν.

«Φαίνεται, λοιπόν,» είπε ο Ήλμον στο Αφτί, «πώς παρέλειψες να μας αναφέρεις κάτι. Ποιος ήταν ο άνθρωπος που ήρθε και σ'επισκέφτηκε;»

«Ένας φίλος, ανακριτής.»

«Δεν περιμένεις, φυσικά, να το πιστέψουμε αυτό. Εγώ νομίζω ότι, μάλλον, ήταν ο Χάσνελ...»

«Μπορείς να νομίζεις ό,τι θέλεις, Μαύρε Πρίγκιπα.»

«Αν ήταν ο Χάσνελ,» είπε η Κερλάνα, σκύβοντας, για να μιλήσει κοντά στ'αφτί του Ήλμον, «τότε ίσως να είναι τώρα αιχμάλωτος του στρατού έξω απ'την πόλη, και ίσως ν'αποκαλύψει την είσοδο του μυστικού περάσματος.»

Ο Βασιλιάς ένευσε. «Κι εγώ αυτό φοβάμαι, Αρχόντισσά μου.»

Στους στρατιώτες που φρουρούσαν τον Σάβελαν είπε: «Πηγαίνετε τον στα μπουντρούμια του παλατιού. Την κυρία Θορκάνη οδηγήστε τη σ'ένα απ'τα δωμάτια του ξενώνα, για να ξεκουραστεί.»

Οι στρατιώτες βγήκαν από την αίθουσα, τραβώντας το Αφτί από τις αλυσίδες του και ξεκλειδώνοντας τις αλυσίδες στα χέρια της Θορκάνης.

Ο Ήλμον σηκώθηκε από το θρόνο. Ακόμα ένιωθε χάλια εντός του· ο πρωτόγνηρος πόνος, που ξεκινούσε από την κοιλιά του, διέσχιζε τη ράχη του, και κατέληγε στον αυχένα του, εξακολουθούσε να τον ταιπωρεί. Νόμιζε ότι του ρουφούσε τη ζωτική του ενέργεια.

«Θα πρέπει να περιμένουμε εισβολή από τα υπόγεια του παλατιού,» είπε. «Αρχόντισσα Κερλάνα, προτείνω να ετοιμαστεί άμυνα, κάτω.»

Εκείνη κατένευσε. «Συμφωνώ απόλυτα, Βασιλιά μου.»

«Στρατηγέ Άσθαν, θα αναλάβεις τη γενική επίβλεψη της άμυνας σ'όλη την πόλη. Η Αρχόντισσα Κερλάνα, που γνωρίζει τις εξόδους των υπόγειων περασμάτων, θα σε βοηθήσει.»

Ο Άσθαν υποκλίθηκε. «Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε.»

«Τώρα,» είπε ο Ήλμον, «με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να πάω να ξεκουραστώ. Δεν αισθάνομαι πολύ καλά.» Και, με τούτα τα λόγια, αποχώρησε από τη μεγάλη αίθουσα.

Κεφάλαιο 40

Πυρπόληση

Οι ιππείς του εχθρού ήρθαν ξανά, μέσα στη νύχτα, και εξαπέλυσαν φλεγόμενα βέλη κατά του στρατοπέδου. Ο Ρόλμαρ ξύπνησε από τη φασαρία και βγήκε απ'τη σκηνή του, κοιτάζοντας έξω. Οι ζημιές που έγιναν, ευτυχώς, δεν ήταν μεγάλες· για την ακρίβεια, ήταν μικρότερες από την προηγούμενη φορά, πολύ μικρότερες. Γιατί τώρα οι στρατοί από τη Γέμρηλ και τη Φίρθμας ήταν προετοιμασμένοι, και οι καβαλάρηδες τους κυνήγησαν τους εχθρούς, διώχνοντάς τους προτού προλάβουν να εξαπολύσουν πολλές ριπές. Έγινε και μια σύντομη σύγκρουση, με ελάχιστους νεκρούς.

«Εξακολουθούν να προσπαθούν να μας προσελκύσουν,» είπε ο Άντολβαρ στον Ρόλμαρ. Η σκηνή του ιερέα δε βρισκόταν μακριά από του ακρίτη, και είχε βγει κι αυτός, όταν ακούστηκαν οι φωνές. «Αύριο βράδυ, η επιθυμία τους θα εκπληρωθεί. Αλλά όχι ακριβώς όπως θα περίμεναν.»

«Και τι θα γίνει αν βρουν το μέρος εδώ έρημο;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Τι εννοείς;»

«Αν έρθουν ανιχνευτές τους και δουν ότι το στρατόπεδό μας δεν είναι πλέον εδώ, δε θα υποψιαστούν κάτι;»

«Σίγουρα, αλλά όχι απαραίτητα αυτό που έχουμε σχεδιάσει. Ίσως να πιστέψουν ότι υποχωρήσαμε.»

Δε νομίζω νάναι τόσο ανόητοι, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, αλλά δε μίλησε. Επέστρεψε στη σκηνή του και ξάπλωσε. Ήθελε να ξεκουραστεί καλά απόψε, γιατί αύριο δε θα είχε, μάλλον, και πολύ χρόνο για ξεκούραση. Το στράτευμα θα πήγαινε δυτικά, για να συναντήσει το στόλο, ο οποίος βρισκόταν αραγμένος σ'έναν κόλπο που δε φαινόταν εύκολα, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Άρχοντα Νόντερ. Μετά, το φουσάτο θα επιβιβαζόταν στα πλοία (τα οποία θα ήταν, πραγματικά, ασφυκτικά γεμάτα, καθότι θα έπρεπε στο καθένα να μπουν οκτακόσιοι πολεμιστές, προκειμένου να χωρέσουν όλοι) και αυτά θα ξεκινού-

σαν, ανά δύο, να πηγαίνουν νότια και ανατολικά, ώστε να μη γίνουν αντιληπτά από τις περιπολίες των караβιών του εχθρού, και να φτάσουν πίσω από τα νησιά νότια της Σάργκμον. Τότε, θα γινόταν ένας γρήγορος έλεγχος στο ανακριτήριο, στο Νησί του Πόνου, για να βεβαιωθούν ότι δεν ήταν κανείς πλέον εκεί. Αν, όμως, υπήρχαν ακόμα άνθρωποι του Τυράννου σ' αυτό το μέρος, θα τους συλλάμβαναν, ή θα τους σκότωναν, σε περίπτωση που έφερναν αντίσταση.

Και ύστερα, θα περίμεναν το σινιάλο της Σαντάνρα: την πυρπόληση των πλοίων που απέκλειαν το λιμάνι. Μόλις έβλεπαν ότι οι φωτιές απλώνονταν, θ' άρχιζαν να πλέουν ολοταχώς προς τη Σάργκμον, για να εμβολίσουν τα εχθρικά σκάφη, να μπουν στο λιμάνι, και να κάνουν απόβαση.

Η Σαντάνρα... σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, λίγο προτού τον πάρει ο ύπνος, *ποιος θα το περίμενε;...* Ο πατέρας της, σίγουρα, έμοιαζε θυμωμένος αλλά και έκπληκτος. Δεν πρέπει να ήξερε τι κρυβόταν μέσα στην κόρη του... *Μου θυμίζει αυτές τις ιερομαχήτριες του Άνκαραζ, όταν την κοιτάζω...* Και ο Ρόλμαρ ονειρεύτηκε: είδε τη Σαντάνρα ντυμένη με πανοπλία που είχε επάνω της λαξεμένο το σύμβολο του Πολέμαρχου· την είδε να πολεμά και να δίνει διαταγές. Αλλά, μετά, η εικόνα άλλαξε: ήταν πάλι η Σαντάνρα, όμως αυτή τη φορά κολυμπούσε (εξακολουθώντας να φορά την πανοπλία, η οποία δεν έμοιαζε να καθυστερεί τις κινήσεις της) και πλησίαζε μερικά αγκυροβολημένα πλοία. Στα χέρια της κρατούσε φωτιές. Γύρω της, τα βέλη έπεφταν βροχή...

Το πρωί, ο Ρόλμαρ ξύπνησε από τον θόρυβο που έκαναν οι στρατιώτες, καθώς διέλυαν τον καταυλισμό τους. Σηκώθηκε από το στρώμα του, ντύθηκε με τα ρούχα και την πανοπλία του, και βγήκε απ' τη σκηνή.

«Ρόλμαρ,» είπε ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, πλησιάζοντάς τον, «καλημέρα.»

«Καλημέρα, θείε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όλα εντάξει;» Ο Πρίγκιπας τού έμοιαζε σκεπτικός.

«Ναι... έτσι φαίνεται.»

«Δεν είσαι και πολύ σίγουρος για το σχέδιο της Σαντάνρα, ε;»

Ο Ζάρναβ ένευσε. «Και δε μ'αρέσει που θα μπουν τόσοι στρατιώτες σε κάθε πλοίο. Τα σκάφη είναι φτιαγμένα για να μεταφέρουν τριακόσιους μαχητές, Ρόλμαρ, όχι οχτακόσιους.»

«Τριακόσιους, ώστε να μπορούν να ξαπλώσουν και να υπάρχει και κάποιος χώρος, σωστά; Σ'ένα τόσο σύντομο ταξίδι, όμως, κανείς δε θα χρειαστεί να ξαπλώσει, και ούτε θα υπάρχει ανάγκη για χώρο. Επιπλέον, αν τα πλοία του δεν *μπορούσαν* να μεταφέρουν οχτακόσιους μαχητές το καθένα, ο Άρχοντας Νόντερ θα μας το έλεγε· το ίδιο κι ο Άντολβαρ, που φαίνεται να γνωρίζει όλες τις λεπτομέρειες πάνω στα πολεμικά ζητήματα.»

«Ναι, Ρόλμαρ, αλλά δεν ανησυχώ γι'αυτό. Ανησυχώ για το πόσο γρήγορα θα μπορούμε να κάνουμε απόβαση. Αν τα πάντα πάνε καλά, θα μπορέσουμε να αποβιβαστούμε στο λιμάνι χωρίς πρόβλημα. Αν, όμως, κάτι πάει στραβά και επικρατήσει πανικός, τότε το πλήθος των στρατιωτών που βρίσκονται σε κάθε πλοίο θ'αποτελέσει τροχοπέδη. Ίσως, μάλιστα, οι συνέπειες να είναι καταστροφικές...

»Τέλος πάντων,» ο τόνος της φωνής του άλλαξε προς το πιο εύθυμο, «ας μην ξεκινάμε έτσι, απογοητευτικά.»

Ο Ρόλμαρ ένευσε. «Εξάλλου, θα έχουμε ένα μεγάλο πλεονέκτημα, θείε: τον αιφνιδιασμό.»

Όταν ο καταυλισμός τους λύθηκε και οι στρατιώτες χωρίστηκαν σε τάγματα και παρατάχθηκαν, το φουσάτο ξεκίνησε να προελαύνει δυτικά. Στην αρχή του, κοντά στις κυματίζουσες σημαίες του Ένρεβηλ, ίππευαν ο Ρόλμαρ, ο Ζάρναβ, ο Άντολβαρ, ο Δάνσαρ, η Μίρνιθα, και ο Νόντερ. Η Σαντάνρα δεν ήταν μαζί τους· είχε μείνει πίσω, μαζί με δύο πολεμιστές για φρουρούς. Θα περίμενε να έρθει το βράδυ, ώστε να πυρπολήσει τα πλοία του αποκλεισμού.

«Πόσο μακριά βρίσκεται ο στόλος σας, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

«Ός το απόγευμα θα είμαστε εκεί. Έχω ήδη στείλει ταχυπομπό, για να ειδοποιήσει τη Ναύαρχο να έχει τα πάντα σε ετοιμότητα όταν θα φτάσουμε.» Ο Νόντερ μιλούσε μηχανικά, σαν να σκεφτόταν άλλα πράγματα. Το μυαλό του πρέπει να ήταν στην κόρη του.

Το στράτευμα δεν πλησίασε την παράκτια δημοσιά του Ένρεβηλ. Έφυγε από τη θέση του πίσω από τους λόφους και προέλασε μέσα σε μια περιοχή με αραιά δέντρα. Όταν βγήκε από εκεί, το μέρος ή-

ταν πεδινό και είχε μεσημεριάσει. Ο Δάνσαρ πρόσταξε να στήσουν πρόχειρο καταυλισμό, χωρίς σκηνές και χωρίς φωτιές.

Ο Ρόλμαρ κάθισε κοντά στον Ζάρναβ, τον Νόντερ, και τη Μίρνιθα, για να γευματίσουν. Σε λίγο, ο Δάνσαρ τούς πλησίασε και ανέφερε στον Πρίγκιπα ότι άλλος ένας στρατιώτης είχε εξαφανιστεί χτες βράδυ: ένας στρατιώτης που είχε κοιμηθεί έξω από τη σκηνή του, στα σύνορα του καταυλισμού.

Μέχρι να φτάσουν στην Επαρχία της Σάργκμον, είχαν χαθεί άλλοι τρεις πολεμιστές, σύμφωνα με τις αναφορές που είχαν. Ο Ζάρναβ δεν ήξερε σε τι συμπέρασμα να φτάσει· είχε βάλει φρουρές, είχε στείλει ανιχνευτές γύρω από το στράτευμα, μα κανένας δεν είχε παρατηρήσει ποτέ τίποτα παράξενο. Έτσι, η εξαφάνιση που του ανέφερε τώρα ο Δάνσαρ τον έκανε ν' αναστενάζει, απεγνωσμένα.

«Τι μπορεί να συνέβη;» ρώτησε τον Υποστράτηγό του.

«Κανείς δεν ξέρει, Πρίγκιπά μου. Είναι σαν τις άλλες εξαφανίσεις...»

Ο Ζάρναβ κούνησε το κεφάλι.

«Είχατε κι εσείς μυστηριώδεις εξαφανίσεις μέσα στο στράτευμά σας, Υψηλότετε;» τον ρώτησε ο Μίρνιθα.

«Ναι. Συνέβη και σ' εσάς;»

Η Μίρνιθα ένευσε. «Όσο ήμασταν καταυλισμένοι σε τούτα τα μέρη, περιμένοντας τον ερχομό σας, μερικοί στρατιώτες χάθηκαν, χωρίς καμία φανερή αιτία.»

«Δεν μπορεί να είναι κάτι που κάνει ο εχθρός...» είπε ο Ρόλμαρ. «Ο Τύραννος δε θα εξαφάνιζε μονάχα τρεις-τέσσερις στρατιώτες. Θα πήγαινε για πολλούς.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Αλλά το... το φαινόμενο εξακολουθεί να είναι ανεξήγητο, κι αυτό μ' ανησυχεί.»

«Μην απασχολείτε με τέτοια πράγματα,» είπε ο Άντολβαρ, πλησιάζοντας για να καθίσει κοντά τους. «Πρέπει να έχουμε το μυαλό μας στην επερχόμενη νυχτερινή μάχη, ώστε ο Άνκαραζ να μας προσφέρει τη βοήθειά του.»

Ας ελπίσουμε να βοηθήσει εμάς περισσότερο από τους εχθρούς μας... συλλογίστηκε ο Ρόλμαρ, και ήπιε μια γουλιά απ' τη μπίρα του.

Μετά από μερικές ώρες, διέλυσαν τον πρόχειρό τους καταυλισμό και συνέχισαν να προελαύνουν δυτικά. Διέσχισαν το πεδινό μέρος

όπου είχαν βρεθεί και, καθώς τα χρώματα του ουρανού και του περιβάλλοντος είχαν αρχίσει να σκουραίνουν, κατευθύνθηκαν νότια, σε μια πιο τραχιά, δεντρόφυτη περιοχή, πίσω από την οποία βρισκόταν ο κόλπος που είχε πει ο Άρχοντας Νόντερ. Επρόκειτο για ένα κομμάτι θάλασσας που έμπαινε λοξά στην ξηρά, σαν ξίφος. Έτσι, αν ένας στόλος ήταν αγκυροβολημένος βαθιά μέσα στον κόλπο, δεν υπήρχε περίπτωση κάποια θαλάσσια περιπολία να τον εντοπίσει. Επομένως, τα καράβια από τη Γέμρηλ ήταν καλά καλυμμένα. Το στράτευμα κατέβηκε μια πλαγιά και τα πλησίασε. Ο ταχυπομπός είχε, φυσικά, φτάσει χωρίς κανένα πρόβλημα και η Ναύαρχος Βανράθιν (μια εύσωμη γυναίκα μετρίου αναστήματος, με κόκκινα μαλλιά) τους περίμενε, έχοντας τα πάντα έτοιμα. Οι στρατιώτες άρχισαν να επιβιβάζονται στα πλοία.

Ο Άρχοντας Νόντερ ζύγωσε τη Ναύαρχο και ξεδίπλωσε το χάρτη του, κρατώντας τον ανοιχτό με τα δύο χέρια. «Θέλουμε να φτάσουμε σ'αυτά τα νησιά, νότια της Σάργκμον» –άφησε τη μια άκρη του χάρτη, για να δείξει–, «όπου θα περιμένουμε, κρυμμένοι, μέχρι να κάνουμε επίθεση. Το βασικό, όμως, για τώρα είναι να φύγουμε από τον κόλπο χωρίς να μας αντιληφτούν οι περιπολίες του εχθρού· διότι, αν μας αντιληφτούν, όλο μας το σχέδιο θα χαλάσει.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Βανράθιν. «Καταλαβαίνω. Θα πρέπει να βγάλουμε τα πλοία μας σταδιακά· ανά δύο, θα πρότεινα. Και, όταν η μία δυάδα θα έχει φτάσει πίσω από τα νησιά, τότε θα ξεκινά η άλλη.»

«Αυτό ακριβώς είχαμε κι εμείς στο μυαλό μας, Ναύαρχε,» είπε ο Άντολβαρ. «Σε πόση ώρα θα βρίσκονται όλα τα πλοία στη θέση τους; Θα είναι εκεί ως τα μεσάνυχτα;»

«Ναι, σίγουρα,» αποκρίθηκε η Βανράθιν. «Αν και, με την απουσία του φεγγαριού, είναι δύσκολο να υπολογιστεί ο χρόνος τη νύχτα, είμαι βέβαιη πως ως τότε θα είμαστε πίσω από τα νησιά.»

«Ωραία,» είπε ο Άντολβαρ. «Γιατί τα μεσάνυχτα θα δούμε το σινιάλο που περιμένουμε.»

Ο Ρόλμαρ επιβιβάστηκε στο ίδιο πλοίο με τον Ζάρναβ και τον Άντολβαρ, το οποίο ήταν πνιγμένο στους στρατιώτες. Σε κάθε σημείο

του στεκόταν και κάποιος. Ο ακρίτης αισθανόταν πως δεν υπήρχε χώρος ούτε για να κάνει ένα βήμα παραδίπλα, καθώς στεκόταν στην πρύμνη, με τον Πρίγκιπα δεξιά του και τον ιερέα αριστερά.

Πριν από το πλοίο τους, είχαν περάσει άλλα τέσσερα, χωρίς να τα εντοπίσουν οι περιπολίες του εχθρού, και ο Ρόλμαρ δε νόμιζε ότι θα εντόπιζαν ούτε το δικό τους. Η Ναύαρχος Βανράθιν είχε βάλει έναν άνθρωπό της να κοιτάζει με τηλεσκόπιο και να ειδοποιεί τότε η θάλασσα ήταν ανοιχτή και τα επόμενα δύο σκάφη μπορούσε να φύγουν. Έτσι, μόλις ο παρατηρητής έκανε νόημα, το πλοίο του Ρόλμαρ βγήκε από τον κόλπο, μαζί μ'ένα άλλο· και, κοιτάζοντας ανατολικά και δυτικά, ο Άρχοντας του Ράλτον δεν μπορούσε να δει κανένα εχθρικό καράβι μέσα στην πυκνή, αφέγγαρη νύχτα. Ο σκοτεινός ουρανός έμοιαζε να γίνεται ένα με τη σκοτεινή θάλασσα, λες και έπλεαν σε μια ατέρμονη άβυσσο. Εν μέρει, αυτό θύμιζε στον Ρόλμαρ τον γκρίζο, άχαρο τόπο όπου τον είχε φυλακίσει ο Φανλαγκόθ, χρησιμοποιώντας το Μάτι του Κυκλώνα. Ανατρίχιασε, άθελά του, καθώς ένα κρύο διαπερνούσε τη ράχη του. *Ο Ράζλερ είναι τώρα νεκρός*, είπε στον εαυτό του. *Ο Βάνμυρ τον σκότωσε.*

Τα νησιά κατάφερε να τα δει μόνο και μόνο επειδή το δικό τους μαύρο χρώμα ήταν πιο σκούρο από το μαύρο του ουρανού, και επειδή έκρυβαν μερικά από τα καινούργια άστρα.

Ο Ζάρναβ άναψε μια σκεπαστή λάμπα, για να κοιτάξει το χάρτη του. (Δεν υπήρχε κανένα άλλο φως αναμμένο στο πλοίο, για προφανείς λόγους). «Αυτό που πλησιάζουμε πρέπει νάναι το Νησί του Πόλου. Οι άλλοι θα μας περιμένουν από πίσω.»

Το καράβι τους ζύγωσε τις ακτές του νησιού και έκανε τον κύκλο· και, όντως, στη νότιά του μεριά συνάντησαν τ'άλλα τέσσερα πλοία του στόλου. Τα πανιά τους έκρυβαν κάποια σημεία του ουρανού· έτσι ο Ρόλμαρ μπόρεσε, αρχικά, να τα διακρίνει. Μετά, όμως, καθώς τα πλησίαζαν, είδε και τα καταστροφώματά τους που ήταν γεμάτα στρατιώτες. Ορισμένα κομμάτια πανοπλιών, τα οποία ξεπρόβαλλαν από μανδύες, γυάλιζαν στην αστροφεγγιά. Αλλά δεν ήταν κάτι που θα φαινόταν από μακριά και θα ειδοποιούσε τον εχθρό· η Ναύαρχος Βανράθιν είχε φροντίσει για τα πάντα.

«Αποβιβαστείτε,» πρόσταξε ο Ζάρναβ τους μαχητές που βρίσκονταν στο σκάφος του, «και ερευνήστε το ανακριτήριο.»

«Το οποίο πού είναι;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

Ο Πρίγκιπας συμβουλευτήκε πάλι το χάρτη του. «Εδώ κοντά πρέπει να βρίσκεται. Δε θα δυσκολευτούμε να το εντοπίσουμε.»

«Για να μην έχει φώτα, μάλλον είναι εγκαταλειμμένο, όπως υποφιαζόμασταν.»

«Ναι, μάλλον...»

Οι στρατιώτες του Πρίγκιπα αποβιβάστηκαν στη νότια ακτή του Νησιού του Πόνου και, υποχρεωτικά, άναψαν λάμπες, για να μπορούν να ερευνήσουν.

«Δεν υπάρχει φόβος εδώ,» είπε ο Άντολβαρ. «Τα φώτα μας αποκλείεται να φαίνονται από την άλλη μεριά του νησιού.»

«Θα πάω μαζί τους,» δήλωσε ο Ρόλμαρ. «κι αν συμβεί τίποτα απρόοπτο, θα επιστρέψω για ν'αναφέρω, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα.»

Ο Ζάρναβ ένευσε. «Να προσέχεις.»

Ο Ρόλμαρ μπήκε στην πενηνταμελή ομάδα των στρατιωτών, και άρχισαν να ερευνούν την ακτή, ψάχνοντας για το ανακριτήριο, το οποίο, όπως ο Πρίγκιπας Ζάρναβ είχε προβλέψει, δε δυσκολεύτηκαν να εντοπίσουν. Σύντομα, στάθηκαν μπροστά από ένα πέτρινο οικοδόμημα, που πίσω του υψωνόταν μία απότομη πλαγιά. *Γιαυτό δεν το έβλεπα από μακριά*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. *Δεν είναι σε σημείο που να κρύβει μέρος του ουρανού*. Ήταν αρκετά ψηλό και φτιαγμένο σαν φρούριο, με επάλξεις και πυργίσκους· ωστόσο, δεν είχε τις διαστάσεις ενός κανονικού φρουρίου και, σίγουρα, δε θα άντεχε σε πολιορκία.

«Δεν υπάρχουν φρουροί, Άρχοντά μου,» είπε ο διοικητής της ομάδας στον Ρόλμαρ.

«Ναι, έτσι φαίνεται... Και η πύλη είναι ανοιχτή. Πλησιάστε προσεκτικά, όμως.»

Οκτώ στρατιώτες ύψωσαν βαλλίστρες και ζύγωσαν την είσοδο του φρουρίου, ενώ δύο άλλοι κρατούσαν λάμπες, προσπαθώντας να φωτίσουν το εσωτερικό. Ένας πετρόχτιστος διάδρομος αποκαλύφτηκε, καθώς το σκοτάδι υποχωρούσε.

«Μπείτε,» πρόσταξε ο Ρόλμαρ. «Ερευνήστε το, από πάνω ως κάτω.»

Οι στρατιώτες υπάκουσαν, και δεν άργησαν να ολοκληρώσουν τη δουλειά τους. Ο ίδιος ο Άρχοντας του Ράλτον πήγε μαζί τους, κοιτάζοντας μέσα σε αρκετά από τα δωμάτια του ανακριτηρίου. Κανένας κάτοικος ή φρουρός δεν υπήρχε πουθενά. Ο Ρόλμαρ είδε μόνο κοιτώνες, μια αίθουσα συγκεντρώσεων, θαλάμους γεμάτους με όργανα βασανιστηρίων (πολύ μεγάλα για να τα κουβαλήσει κάποιος που έφυγε βιαστικά), και μια άδεια αποθήκη όπλων.

«Το μέρος είναι εγκαταλειμμένο, Άρχοντά μου,» του ανέφερε ο διοικητής, όταν συγκεντρώθηκαν έξω από την πύλη του ανακριτηρίου.

«Καλώς,» είπε ο Ρόλμαρ. «Επιστρέφουμε. Σβήστε τις λάμπες σας, εκτός απ'αυτές που σας είναι απολύτως απαραίτητες.»

Όταν το στράτευμα έφυγε, προελαύνοντας δυτικά, η Σαντάνρα και οι δύο φρουροί της ξεκίνησαν να βαδίζουν νότια. Και δεν άργησαν να φτάσουν στην παράκτια δημοσιά του Ένρεβηλ: έναν μεγάλο, λιθόστρωτο δρόμο, πέρα απ'τον οποίο φαινόταν μια μικρή πεδιάδα με χαμηλά δέντρα διάσπαρτα· μετά απ'την πεδιάδα, απλωνόταν η θάλασσα, η οποία δεν ήταν ορατή από εδώ. Οι φρουροί –δύο άντρες, ντυμένοι με φολιδωτές αρματωσιές και οπλισμένοι με ξίφη, ασπίδες, και τόξα– κοίταξαν προς όλες τις κατευθύνσεις, για να βεβαιωθούν ότι κανείς δεν τους κατασκόπευε. Ο ένας απ'αυτούς, μάλιστα, είχε τηλεσκόπιο, το οποίο χρησιμοποίησε για να δει ακόμα πιο μακριά.

Ο πατέρας της Σαντάνρα είχε εξοπλίσει τους στρατιώτες όσο το δυνατόν καλύτερα· κι εκτός αυτού, οι συγκεκριμένοι δύο άντρες ήταν από τους ικανότερους του στρατού του. Εκείνη, ωστόσο, θα προτιμούσε να είχε μαζί της δύο ιερομαχητές του Άνκαραζ, ή τον Ιερέα Άντολβαρ· ναι, μόνο ο Ιερέας Άντολβαρ, με το μυστηριώδες βλέμμα του, τη γλυκιά του φωνή, και την ήρεμή του σοφία, θα έφτανε...

«Δεν υπάρχει κίνδυνος,» είπε ο πολεμιστής, κατεβάζοντας το τηλεσκόπιο απ'το δεξί του μάτι. Ονομαζόταν Χάβναρ, και ήταν καστανομάλλης με στενά μάτια που διαρκώς κινούνταν.

Ο άλλος ένευσε και πέρασε στην αντίπερα μεριά της δημοσιάς. Αυτός ονομαζόταν Ήνθαλ και ήταν μελαχρινός, με μακριά μαλλιά που έβγαιναν από τις άκριες του κράνους του. Τα μάτια του ήταν γαλανά και καθαρά. Στην πλάτη του κουβαλούσε τη μικρή, στενή βάρκα που

θα χρησιμοποιούσε η κόρη του Άρχοντα Νόντερ, για να πυρπολήσει το πρώτο πλοίο του αποκλεισμού.

Η Σαντάνρα ακολούθησε τον Ήνθαλ, και ο Χάβναρ ακολούθησε εκείνη. Διέσχισαν τη μικρή πεδιάδα με τα χαμόδεντρα, ενώ το ψηλό χορτάρι χάιδε τα γόνατά τους. Όταν είχαν κάνει περίπου τη μισή διαδρομή, μπορούσαν πλέον να δουν τη θάλασσα, και μετά από λίγο έφτασαν στην ακτή. Οι δύο φρουροί, όμως, δεν άφησαν τη Σαντάνρα να πάει στην αμμουδιά· την ώθησαν πίσω από δύο χαμόδεντρα και της είπαν να καθίσει. Ο Χάβναρ έβγαλε πάλι το τηλεσκόπιό του και κοίταξε.

«Δύο πλοία περιπολούν,» είπε. «Αλλά δε βλέπω τίποτ'άλλο.»

«Πρέπει να πάμε πιο κοντά στη Σάργκμον,» είπε η Σαντάνρα. «Εδώ, είμαστε πολύ μακριά ακόμα.»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου,» ένευσε ο Ήνθαλ. «Ωστόσο, πλησιάζει μεσημέρι, νομίζω...»

Η Σαντάνρα ύψωσε την κλεψύδρα που κρατούσε στα χέρια της. Της την είχε δώσει ο Άντολβαρ, λέγοντάς της πως, όταν το νερό σταματούσε να πέφτει, τότε θα ήταν μεσάνυχτα: και τότε, θα έπρεπε να πυρπολήσει τα πλοία του αποκλεισμού. Έτσι τώρα, βαστώντας την κλεψύδρα εμπρός της και υπολογίζοντας, η Σαντάνρα μπορούσε να καταλάβει ότι είχαν ακόμα καμια-δυο ώρες, τουλάχιστον, προτού φτάσει το μεσημέρι. Επιπλέον, και το φως που ερχόταν από τον ανήλιαγο ουρανό δεν ήταν ανάλογο μεσημεριού.

«Μπορούμε να προχωρήσουμε ακόμα,» είπε στους φρουρούς της, και τους έκανε νόημα να την ακολουθήσουν.

Εκείνοι δεν έφεραν αντίρρηση.

Το μεσημέρι έφτασαν σ'ένα βραχώδες σημείο της ακτής, που ανάμεσα από τα βράχια φύτρωναν στραβόκορμα δέντρα και αγκαθωτά φυτά. Η Σαντάνρα δεν είχε πρόβλημα στο να κινείται εδώ πέρα· είχε εκπαιδευτεί να σκαρφαλώνει και να διασχίζει δύσβατα μέρη. Οι δύο φρουροί της δυσκολεύονταν περισσότερο από εκείνη. Τελικά, κάθισε σ'έναν βράχο, πάνω από τη θάλασσα και κάτω απ'τη σκιά μιας πέτρινης προεξοχής, στο βάθος της οποίας σχηματιζόταν μια σπηλιά, όχι ιδιαίτερα ευρύχωρη αλλά αρκετά μεγάλη για να κοιμηθεί κανείς.

«Θα περιμένουμε εδώ.»

Ο Ήνθαλ άφησε τη μικρή βάρκα που κουβαλούσε μέσα στη σπηλιά, και κάθισε πλάι στη Σαντάνρα, ξεφυσώντας. Ο Χάβναρ κάθισε λίγο παραπέρα, σ'έναν άλλο βράχο, και ύψωσε το τηλεσκόπιό του, για να κοιτάξει.

Η Σαντάνρα είχε το βλέμμα της στραμμένο βόρεια, όπου μπορούσε να δει το λιμάνι της Σάργκμον και τα πλοία που είχαν σχηματίσει ένα ημικύκλιο μπροστά του, απαγορεύοντας την πρόσβαση.

Την υπόλοιπη ημέρα έτσι την πέρασε: παρατηρώντας τον αποκλεισμό και επεξεργαζόμενη ένα σχέδιο μέσα στο μυαλό της. Πρόβαρε, στη φαντασία της, όλες τις κινήσεις που θα χρειαζόταν να κάνει για να πυρπολήσει τα εχθρικά πλοία. Κοίταξε προσεκτικά την ακτογραμμή μέχρι τη Σάργκμον, για να δει από πού τη συνέφερε να πάει τη μικρή της βάρκα, και μετά αναρωτήθηκε αν θα ήταν καλύτερα να κολυμπήσει από τη νότια ή από τη βόρεια μεριά του πρώτου πλοίου, προκειμένου να φτάσει στο δεύτερο. Και, όταν ήταν στο δεύτερο....

Οι συλλογισμοί της συνεχίστηκαν κατ'αυτό τον τρόπο, μέχρι που η νύχτα έπεσε και ο Ήνθαλ τής είπε: «Αρχόντισσά μου, το νερό στην κλεψύδρα έχει σχεδόν τελειώσει.»

Η Σαντάνρα βλεφάρισε και είδε ότι ο πολεμιστής είχε δίκιο. «Ναι, καλύτερα να ξεκινάω.» Έβγαλε τις μπότες της και τη γκριζα, δερμάτινή της στολή, μένοντας μ'ένα σφιχτό, μαύρο στηθόδεσμο και μια περισκελίδα. Στη μέση της πέρασε μια ζώνη, γεμάτη στιλέτα, φτιαγμένα και για ρίψη και για μάχη σώμα με σώμα. Στο λαιμό της κρέμασε ένα σακουλάκι, που ήταν σφιχτοδεμένο και αλειμμένο με κερί, ώστε νάναι αδιάβροχο· στο εσωτερικό του είχε ένα τσακμάκι.

Ο Ήνθαλ τράβηξε τη βάρκα έξω απ'τη σπηλιά και ο Χάβναρ έβαλε μέσα της την εύφλεκτη ύλη. Η Σαντάνρα πήρε το δικό της σάκο στην πλάτη, περνώντας τα λουριά του και στον δεξή της ώμο και στον αριστερό· ο σάκος περιείχε μποτίλιες οι οποίες ήταν, επίσης, γεμάτες με εύφλεκτο υλικό.

«Έτοιμη,» είπε στους φρουρούς της, και ο Ήνθαλ έσπρωξε τη βάρκα, η οποία έπεσε στη θάλασσα μ'ένα αδύναμο *παφ*.

«Ο Άνκαραζ μαζί σας,» ευχήθηκε η Σαντάνρα στους δύο πολεμιστές, και πήδησε μέσα στο μικρό σκάφος. Έπιασε τα κουπιά κι άρχισε να κωπηλατεί, πηγαίνοντας από τα σημεία της ακτής που είχε επεξεργαστεί στο μυαλό της. Τόσες φορές που είχε προβάρει αυτές

τις κινήσεις στη φαντασία της, της έμοιαζε ότι δεν της έκανε για πρώτη φορά.

Η βάρκα γλιστρούσε ήρεμα επάνω στο νερό· η Σαντάνρα χειριζόταν τα κουπιά με δεξιοτεχνία, μην κάνοντας θόρυβο. Τα μάτια της ήταν εστιασμένα στο πρώτο πλοίο του αποκλεισμού. Έβλεπε τους δύο φρουρούς που βρίσκονταν στο κατάρωμά του, παρατηρούσε πού κινούνταν, και προς τα πού κοίταζαν. Δε φαινόταν να την έχουν προσέξει. Από αλλού περίμεναν επίθεση και, σίγουρα, όχι από μια μικρή βάρκα. Επιπλέον, η αφέγγαρη νύχτα, με το πυκνό σκοτάδι, εξυπηρετούσε αφάνταστα την αποστολή της Σαντάνρα.

Σύντομα, η κόρη του Άρχοντα της Γέμρηλ έφτασε στο πρώτο πλοίο του αποκλεισμού και κόλλησε τη μικρή της βάρκα επάνω του, όπως το κουνούπι κολλάει πάνω στο σώμα ενός κοιμισμένου θηρίου. Αισθάνθηκε έναν δυνατό ενθουσιασμό να φλογίζει το νου και το σώμα της. *Ο Άνκαραζ είναι μέσα μου!*

Έβγαλε το τσακμάκι απ' το σακούλι στο λαιμό της και άναψε ένα ξερό ξύλο. Επέστρεψε το τσακμάκι στην αδιάβροχη θήκη του, το έδεσε σφιχτά, και, πιάνοντας το αναμμένο ξύλο, έβαλε φωτιά στην εύφλεκτη ύλη. Το πάτωμα και τα κοντά τοιχώματα της βάρκας άρπαξαν, και η Σαντάνρα γλίστρησε αμέσως στο νερό, κολυμπώντας υποβρυχίως νότια του πλοίου.

Λίγο παρακάτω, έβγαλε πάλι το κεφάλι στην επιφάνεια. Βρισκόταν τώρα πλάι στο δεύτερο καράβι του αποκλεισμού, και από την άλλη μεριά του πρώτου μπορούσε να δει μαύρο καπνό να υψώνεται, ενώ φωνές αντηχούσαν. Ο ενθουσιασμός της μεγάλωσε· αλλά ήξερε ότι δεν έπρεπε να τον αφήσει να την παρασύρει, γιατί έτσι, αναπόφευκτα, θα έπεφτε σε κάποιο λάθος.

Πιάστηκε από ένα карабόσκοινο του δεύτερου πλοίου και το τύλιξε γύρω απ' τον πήχη της, για να τραβηχτεί λιγάκι πάνω απ' την επιφάνεια του νερού. Πήρε απ' τον σάκο της μία μπουτίλια και έβγαλε το φελλό που σκέπαζε το στόμιό της. Μέσα, εκτός από την εύφλεκτη ύλη, ήταν κι ένα ποτισμένο με λάδι πανί, το οποίο η Σαντάνρα τράβηξε. Το άναψε, χρησιμοποιώντας το τσακμάκι της, και πέταξε τη μπουτίλια επάνω. Άκουσε το δυνατό *κρακ!* που κάνει το γυαλί καθώς σπάει, και το *φζζουτ!* που κάνει η φωτιά καθώς εξαπλώνεται.

Έβαλε το τσακμάκι της, γρήγορα, στην αδιάβροχή του θήκη, το έδεσε, και βούτηξε στο νερό, κολυμπώντας κάτω απ' το δεύτερο πλοίο και πηγαίνοντας, υποβρυχίως, για το τρίτο.

Βγάζοντας το πρόσωπό της στον αφρό, είδε ότι κι από τα δύο πλοία φαινόταν καπνός και φλόγες, και, ασφαλώς, φωνές αντηχούσαν από τους φρουρούς. Η Σαντάνρα, όμως, ήξερε ότι δε θα προλάβαιναν να σταματήσουν τη φωτιά εγκαίρως· τα πλοία θα πάθαιναν τρομερές ζημιές. Αλλά αυτό, βέβαια, δεν είχε και μεγάλη σημασία, αφού τώρα θα ερχόταν ο στόλος του πατέρα της για να τα εμβολίσει και να μπει στο λιμάνι.

Η Σαντάνρα ζύγωσε το τρίτο σκάφος του αποκλεισμού....

«Τα πλοία φλέγονται, Πρίγκιπά μου!» φώναξε ο παρατηρητής από την κορυφή του καταρτιού. «Τα πλοία φλέγονται!»

Και παρόμοιες φωνές ακούστηκαν από τ'άλλα πλοία, που βρίσκονταν γύρω απ' το καράβι του Πρίγκιπα Ζάρναβ.

«Πόσα;» φώναξε εκείνος, στεκόμενος δίπλα στον Ρόλμαρ και στον Άντολβαρ.

«Τέσσερα! Ή, όχι— Πέντε, Πρίγκιπά μου! Πέντε έχουν αρπάξει φωτιά! Το ένα τρίτο του αποκλεισμού!»

«Ας επιτεθούμε!» φώναξε ο Νόντερ στον Ζάρναβ. Το πλοίο του Άρχοντα της Γέμρηλ βρισκόταν δίπλα στο πλοίο του Νορβήλιου Πρίγκιπα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ας επιτεθούμε. Ανάψτε τις λάμπες!» πρόσταξε το πλήρωμά του. «Ανάψτε τις λάμπες!»

Κι άλλες φωνές τον μιμήθηκαν, απ'τα υπόλοιπα σκάφη: «Ανάψτε τις λάμπες! Ανάψτε τις λάμπες!»

«*Πρόσω ολοταχώς!*» φώναξε ο Άρχοντας Νόντερ, δείχνοντας, με το σπαθί του, το λιμάνι της Σάργκμον. «*Εμβολίστε τα πλοία του αποκλεισμού!*»

Ο στόλος ξεκίνησε.

Ο Ρόλμαρ έδεσε την ασπίδα του στ'αριστερό του χέρι και τράβηξε το σπαθί του. Όσο εύκολη κι αν ήταν η απόβαση, σίγουρα θα χρειαζόταν να συντρίψουν κάποια αντίσταση του αντιπάλου.

Κεφάλαιο 41

Απόβαση

Τα πλοία φλέγονταν, φωτίζοντας τη νύχτα. Ο Ρόλμαρ μπορούσε να δει ότι τουλάχιστον το ένα τρίτο των σκαφών που σχημάτιζαν ημικύκλιο μπροστά από το λιμάνι της Σάργκμον είχαν πυρποληθεί, και η φωτιά εξαπλωνόταν επάνω τους. Στο δυτικότερο πλοίο, μάλιστα, οι φλόγες είχαν σκαρφαλώσει στα πανιά. Η Σαντάνρα τα είχε καταφέρει καλά. Εξαιρετικά καλά...

«Αυτή,» είπε ο Άντολβαρ, που στεκόταν δίπλα στον Ρόλμαρ, «είναι η δύναμη του Άνκαραζ.»

Ο ακρίτης δεν του απάντησε· έκανε πως δεν τον άκουσε, καθώς εξακολουθούσε να έχει τα μάτια του καρφωμένα στα φλεγόμενα σκάφη. *Μέχρι να φτάσουμε, πρέπει ναχουν αρπάξει όλα φωτιά. Κι αν όχι όλα, τα περισσότερα, σίγουρα...*

«Άρχοντές μου!» φώναξε ο παρατηρητής από την κορυφή του κεντρικού καταρτιού. «Εχθρικά πλοία από τ'ανατολικά και τα δυτικά!»

Ο Ζάρναβ ύψωσε ένα τηλεσκόπιο στο δεξί του μάτι και κοίταξε προς τη μία κατεύθυνση και προς την άλλη. Ο Ρόλμαρ μπορούσε να δει μονάχα τα φώτα των караβιών, τα οποία ήταν πολλά. Η εμφάνισή τους, όμως, δεν ήταν κάτι το μη-αναμενόμενο. Γνώριζαν πως δεν βρίσκονταν όλα τα πλοία του εχθρού στον αποκλεισμό. Ο αποκλεισμός συγκροτείτο από, περίπου, δεκαπέντε καράβια· τα υπόλοιπα ήταν είτε αγκυροβολημένα στο λιμάνι είτε αραγμένα σε κολπίσκους, ανατολικά και δυτικά της Σάργκμον. Και τώρα, αυτά ακριβώς τα σκάφη που ήταν στους κολπίσκους πρέπει να είχαν δει από μακριά τις πυρκαγιές, και έρχονταν ολοταχώς, καταλαβαίνοντας ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Αποκλείεται να μας προλάβουν,» είπε ο Άντολβαρ. «Δεν έχουν ούτε μία πιθανότητα στο εκατομμύριο. Θα έχουμε πέσει πάνω στα πλοία του αποκλεισμού κι αυτοί ακόμα θ'απέχουν μισό μίλι.» Ο μανδύας του ιερέα ανέμιζε και το ένα του χέρι ήταν γαντζωμένο στην κουπαστή της πρύμνης, ενώ στί' άλλο βαστούσε το ξίφος του, γυμνολέπιδο. Επάνω στο μανδύα του, που ήταν μαύρος, βρισκόταν κεντη-

μένο με κόκκινη κλωστή το σύμβολο του Άνκαραζ, καθώς επίσης κι επάνω στον χιτώνα του, ο οποίος κάλυπτε τη μεταλλική του αρματοσιά.

«Ετοιμαστείτε για εμβολισμό!» φώναξε ο Πρίγκιπας Ζάρναβ στους μαχητές του πλοίου του. «Κρατηθείτε γερά!»

Από πού να κρατηθούν; αναρωτήθηκε ο Ρόλμαρ. Τόσοι πολλοί που είμαστε εδώ μέσα, μονάχα ο ένας επάνω στον άλλο μπορούμε να κρατηθούμε...

«Εδώ 'ναι, ο μπάσταρδος!»

Η Σαντάνρα έβγαλε το κεφάλι της στον αφρό και είδε έναν στρατιώτη να τη σημαδεύει από το κατάστρωμα του επόμενου σκάφους που πήγαινε να πυρπολήσει. Ο άντρας κρατούσε οπλισμένη βαλλίστρα.

Εκείνη βούτηξε πάλι κάτω απ'το νερό, χωρίς να πάρει ανάσα. Το βέλος πέρασε από δίπλα της, αστοχώντας.

Η Σαντάνρα ξανάβγαλε το κεφάλι της στην επιφάνεια, αλλά τώρα είχε τραβήξει κι ένα στιλέτο από τη ζώνη της. Ο στρατιώτης προσπάθησε να ξαναοπλίσει τη βαλλίστρα του. Εκείνη ύψωσε το μικρό της όπλο πάνω απ'τον ώμο και το εκτόξευσε. Το στιλέτο στροβιλίστηκε στον αέρα, σφυρίζοντας, και καρφώθηκε στο μάτι του άντρα, σκοτώνοντας τον.

Η Σαντάνρα είδε κι άλλους δύο να έρχονται

Βούτηξε στο νερό. Κολύμπησε κάτω απ'το σκάφος και βγήκε απ'την άλλη του μεριά. Πιάστηκε από ένα καραβόσκοινο και άναψε μία μπουτίλια. Την πέταξε επάνω κι άκουσε τα ξύλα ν'αρπάζουν φωτιά. Άναψε ακόμα μία μπουτίλια και την πέταξε κι αυτήν σ'άλλο σημείο το πλοίου.

«ΦΩΤΙΑ!» άκουσε μια γυναίκα να γκαρίζει. «ΦΩΤΙΑ!»

Η Σαντάνρα ασφάλισε το τσακμάκι της μες στην αδιάβροχη θήκη και βούτηξε, πηγαίνοντας στο επόμενο πλοίο. Αισθανόταν τους μύες στα χέρια και στα πόδια της να φλέγονται από την υπερπροσπάθεια· όμως αυτή η φλόγωση έμοιαζε να της δίνει περισσότερη δύναμη.

Ο Άνκαραζ είναι μαζί μου! Είναι μέσα μου!

Ο Ρόλμαρ αντιλήφτηκε ότι κρατούσε την αναπνοή του.

Φτάνουμε...

Ελάχιστα πλοία φαινόταν πλέον να μην φλέγονται. Τα υπόλοιπα είχαν αρπάξει φωτιά, η οποία είχε εξαπλωθεί περισσότερο ή λιγότερο επάνω στο καθένα.

Φτάνουμε...

Το καράβι του Πρίγκιπα Ζάρναβ, που έπλεε στην αρχή του στόλου, μαζί μ' αυτό του Άρχοντα Νόντερ και μερικά άλλα, ζύγωνε ένα εχθρικό σκάφος τυλιγμένο στις φλόγες.

Φτάνουμε...

Ο Ρόλμαρ έσφιξε το σπαθί του στο δεξί χέρι και πάτησε γερά στο ξύλινο δάπεδο της πρύμνης. Το αριστερό του χέρι, όπου ήταν δεμένη κι η ασπίδα του, κρατιόταν από ένα σχοινί.

Φτάνουμε...

ΚΡΑΚ!

Το πλοίο του Πρίγκιπα προσέκρουσε στο πλοίο του αποκλεισμού, εμβολίζοντάς το. Ξύλα, φλεγόμενα και μη, εκτοξεύτηκαν τριγύρω, και κραυγές αντήχησαν. Ο Ρόλμαρ κατάλαβε ότι φώναζε κι ο ίδιος, καθώς ύψωνε την ασπίδα του, για ν' αποφύγει μερικά θραύσματα που έρχονταν καταπάνω του.

Πλάι του, άκουσε τον Άντολβαρ να γελά. *Είναι τελείως παρανοϊκός, ο ιερέας;*

Και μετά, ζητωκραυγές γέμισαν τ' αφτιά του.

«Ένρεβηλ! Ένρεβηλ! Ένρεβηλ!»

«Για το Μαύρο Πρίγκιπα! Για το Μαύρο Πρίγκιπα!»

«Άνκαραζ! Άνκαραζ! ΑΑΑΝΚΑΑΡΑΑΑΖ!»

Κατεβάζοντας την ασπίδα του, ο Ρόλμαρ είδε ότι το εχθρικό πλοίο είχε συμπαραλιαστεί και βούλιαζε, φλεγόμενο. Οι φωτιές γρύλιζαν, καθώς συναντούσαν το νερό, και τρομερός καπνός είχε σηκωθεί παντού. Στο κατάστρωμα του καραβιού του Πρίγκιπα, οι στρατιώτες φαίνονταν να είναι πεσμένοι ο ένας πάνω στον άλλο, όμως οι νικητήριες κραυγές τους δεν έπαυαν.

Και το σκάφος ζύγωσε μια προβλήτα, ανατρέποντας στο πέρασμά του δύο βάρκες. Μια ξύλινη ράμπα έπεσε και οι πολεμιστές άρχισαν ν'αποβιβάζονται.

«Όχι βιασύνη!» άκουσε ο Ρόλμαρ μερικούς διοικητές να φωνάζουν. «Όχι βιασύνη! Ομαλά!» Επειδή ήταν τόσοι πολλοί που, έτσι κι επιχειρούσαν να βγουν όλοι μαζί, θα κατέληγαν στη θάλασσα.

Ο Ρόλμαρ κοίταξε γύρω, προσπαθώντας να διακρίνει τι γινόταν με τ'άλλα πλοία του στόλου του Άρχοντα Νόντερ. Μα το μόνο που μπορούσε να δει ήταν πυκνός καπνός και φωτιές, και ανάμεσα σ'αυτά μερικές σκιές караβιών. Θυμήθηκε τα λόγια του πατέρα του, Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ, ότι, όταν είσαι εμπλεγμένος σε μεγάλη μάχη, ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις τι συμβαίνει στους συντρόφους σου. Ίσως η πλευρά σου να χάνει τη μάχη, χωρίς εσύ να το έχεις αντιληφτεί. Γιαυτό όλοι οι διοικητές προτιμούν να στέκονται σε ψηλό σημείο απ'όπου έχουν τη δυνατότητα να κοιτάνε παντού. Ο Ρόλμαρ δεν ξαναείχε μπλέξει σε τόσο μεγάλη μάχη, κι ετούτη ήταν μια πρωτόγνωρη εμπειρία για εκείνον.

Η Σαντάνρα, βλέποντας πως ο στόλος του πατέρα της βρισκόταν κοντά, δεν προσπάθησε να βάλει φωτιά στα τρία τελευταία πλοία· γιατί ήξερε πως δε θα προλάβαινε και θα σκοτωνόταν από τη σύγκρουση. Έτσι, κολύμπησε, γρήγορα, προς τις αποβάθρες του λιμανιού, με μεγάλες απλωτές κινήσεις των χεριών και δυνατές κλοτσιές των ποδιών.

«Εκεί είναι!» άκουσε κάποιον να φωνάζει. «Εκεί είναι!»

Βέλη έπεσαν κοντά της, μα αστόχησαν. Η Σαντάνρα βούτηξε κάτω απ'το νερό, κρατώντας την αναπνοή της και συνεχίζοντας. Δεν είχε άλλη επιλογή· ή θα τους ξέφευγε ή θα τη χτυπούσαν.

Κάποια στιγμή, σύντομα, πρέπει να γυρίσουν, για ν'αντιμετωπίσουν το στόλο του πατέρα μου. Δε μπορεί ν'αγνοήσουν έναν τόσο άμεσο κίνδυνο.

Η Σαντάνρα συνάντησε τα ξύλινα πόδια μιας αποβάθρας κι έλαψε τη φρενήρη κολύμβησή της. Έβγαλε το πρόσωπό της στην επιφάνεια και πήρε βαθιές ανάσες. Κοιτάζοντας πίσω της, είδε το στόλο του πατέρα της να συγκρούεται με τα πλοία του αποκλεισμού.

Τι καπνός ήταν αυτός που είχε απλωθεί! Και τι κρότοι και κραυγές αντηχούσαν στον αέρα!

Η Σαντάνρα νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί μια δύναμη διάχυτη παντού γύρω της. Μια δύναμη που δεν μπορούσε να κατονομάσει· υπέθετε, όμως, ότι ήταν η παρουσία του Άνκαραζ. *Ο Πολέμαρχος είναι με το μέρος μας! Με το μέρος μας!*

Άπλωσε τα χέρια της και πιάστηκε από την άκρη της αποβάθρας, τραβώντας το βρεγμένο της σώμα επάνω και παίρνοντας γονατιστή θέση. Τα πνευμόνια της ακόμα την έκαιγαν, καθώς βαριανάσαινε.

Μποτοφορεμένα πόδια ακούστηκαν να έρχονται προς το μέρος της. Δύο στρατιώτες, ένας άντρας και μια γυναίκα, τη ζύγωναν· ο πρώτος κρατούσε δόρυ κι ασπίδα, η δεύτερη είχε υψωμένη μια βαλλίστρα.

Η Σαντάνρα ξεθηκάρωσε ένα σιλέτο από τη ζώνη της, όσο ήταν ακόμα γονατισμένη και δεν την έβλεπαν καλά. Κράτησε το μικρό όπλο πίσω απ'τον καρπό της και ορθώθηκε.

«Ποιοι είστε σεις;» τους φώναξε, σα νάταν θυμωμένη μαζί τους. «Δε βλέπετε ότι μας επιτίθενται;»

Εκείνοι τα έχασαν, για λίγο, διστάζοντας.

Η Σαντάνρα εκτόξευσε το σιλέτο της, με μια ξαφνική κίνηση, πετυχαίνοντας τη γυναίκα στο λαιμό.

Ο άντρας έθεσε το δόρυ του οριζόντια και την ασπίδα του εμπρός του, κι εφόρμησε, με μια κραυγή.

Η Σαντάνρα τον περίμενε, λυγίζοντας τα γόνατά της. Το σώμα της έσταζε νερό επάνω στο ξύλο της αποβάθρας. *Έτσι, μπράβο, έλα τρέχοντας, ανόητε...*

Το δόρυ του στρατιώτη απείχε πόντους από το στήθος της, όταν η Σαντάνρα πετάχτηκε στο πλάι. Ο άντρας γλίστρησε στα νερά και βρέθηκε στην άκρη της αποβάθρας, ταλαντευόμενος μπροστά από τη θάλασσα και ουρλιάζοντας, πανικόβλητα. Η Σαντάνρα τον κλότσησε στα οπίσθια, στέλνοντάς τον να βουτήξει. Σίγουρος θάνατος, με την πανοπλία που φορούσε, εκτός αν κατάφερνε να καταπνίξει τον τρόπο του και να τη βγάλει εγκαίρως.

Μερικά πλοία του στόλου του πατέρα της είχαν τώρα εμπλακεί σε ναυμαχία με τα τρία καράβια που δεν είχε εκείνη πυρπολήσει. *Να πάρει! σκέφτηκε. Έπρεπε να είχα φανεί πιο γρήγορη! Έπρεπε νάχα βάλει φωτιά και σ'αυτά.* Τα υπόλοιπα σημεία του λιμανιού ήταν τυ-

λιγμένα στον καπνό, αλλά η Σαντάνρα νόμιζε ότι στις αποβάθρες μπορούσε να δει τους πολεμιστές του Άρχοντα Νόντερ να κάνουν απόβαση.

Καλύτερα να πλησίαζε και να βοηθούσε όπως μπορούσε. Επιπλέον, ήθελε να συναντήσει τον Ιερέα Άντολβαρ. Ήθελε να δει πώς θα την κοίταζε τώρα. Θα της έλεγε, άραγε, ότι ήταν έτοιμη να γίνει ιερομαχήτρια;

Η Σαντάνρα έτρεξε.

Όταν ο Ρόλμαρ κατέβηκε από το πλοίο, είχαν ήδη αρχίσει να γίνονται συμπλοκές στο λιμάνι της Σάργκμον, καθώς οι λιγοστοί μαχητές του Τυράννου που βρίσκονταν εδώ προσπαθούσαν ν'απωθήσουν τους επιτιθέμενους.

«Στην πύλη!» φώναξε ο Ζάρναβ. «Στην δυτική πύλη!» Το τείχος του λιμανιού είχε τρεις πύλες, μία δυτική, μία κεντρική, και μία ανατολική· και το πλοίο στο οποίο επέβαινε ο Ρόλμαρ είχε βρεθεί πιο κοντά στη δυτική, επομένως ο Πρίγκιπας ωθούσε τους στρατιώτες του προς τα εκεί.

«Πού είναι ο Άρχοντας Νόντερ;» ρώτησε ο ακρίτης.

«Νομίζω ότι, καθώς πλησιάζαμε, απομακρύνθηκε από εμάς, για να πάει στην κεντρική πύλη,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ, προχωρώντας μέσα στο χαλασμό κι αποκρούοντας επάνω στην ασπίδα του το ξίφος ενός πολεμιστή του Τυράννου.

Ο Ρόλμαρ χτύπησε τον αντίπαλο στα πλευρά, σωριάζοντάς τον.

«Στην δυτική πύλη!» φώναξε ξανά ο Ζάρναβ. «Ακολουθήστε με! Στην ΔΥΤΙΚΗ ΠΥΛΗ!» Και κατευθύνθηκε πρώτος προς τα εκεί, ενώ ο Ρόλμαρ βρισκόταν στο πλευρό του. Οι στρατιώτες συγκεντρώθηκαν γύρω τους, κι έπεσαν επάνω στον εχθρό.

Ο Άρχοντας του Ράλτον ανακάλυψε ότι, παρότι γινόταν χαλασμός παντού, αυτό δεν τον αποσυντόνιζε. Η εκπαίδευση που είχε ως ακρίτης ήταν πολύ αυστηρή και πολύ καλή· κάθε σκέψη και συναίσθημα είχε εγκαταλείψει το νου του, και το μόνο που ήξερε ήταν ότι έπρεπε ν'αντιμετωπίσει τους εχθρούς του, ψυχρά και αποτελεσματικά. Η ασπίδα του απέκρουε, το ξίφος του μακέλευε. Κανένας δεν άντεχε παραπάνω από τρεις ανταλλαγές χτυπημάτων μαζί του.

«Άρχοντα Ρόλμαρ!» γέλασε ο Άντολβαρ, σπρώχνοντας μια πολεμιστριά, με την ασπίδα του, και ρίχνοντάς την στο αιματοβαμμένο πλακόστρωτο του λιμανιού. «Ο Άνκαραζ σε ευνοεί και σ'αγαπά!» Κατέβασε το σπαθί του στο κεφάλι της γυναίκας, σκοτώνοντάς την.

Ο Ρόλμαρ αισθάνθηκε αηδιασμένος. «Να σε πάρει ο Μαύρος Άνεμος, ιερέα! μη μ'ανακατεύεις εμένα με το θεό σου!»

«Μόνος σου ανακατεύεσαι!» είπε ο Άντολβαρ, κι απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας να βοηθήσει δύο στρατιώτες τους που συγκρούονταν με τρεις του εχθρού.

Ο Ρόλμαρ γρύλισε κάτω απ'την ανάσα του· αλλά, μετά, ξέχασε τον ιερέα, καθώς αναγκάστηκε να τα βάλει μ'έναν αντίπαλο.

«Στην πύλη!» άκουσε τη φωνή του Ζάρναβ. «Στην πύλη! Γρήγορα!»

Ο Ρόλμαρ ξεπάστρεψε τον πολεμιστή και ζύγωσε τον Πρίγκιπα, ο οποίος είχε φτάσει στην πύλη, μαζί με πολλούς στρατιώτες του. Εχθροί δε φαίνονταν τριγύρω· κανένας δεν τους επιτιθόταν. *Τους σκοτώσαμε όλους;*

«Η αντίστασή τους δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο, τελικά,» είπε ο Ρόλμαρ.

«Όχι,» διαφώνησε ο Άντολβαρ, πλησιάζοντας πίσω του, «το σχέδιό μας ήταν καλό. Δεν περίμεναν αυτό που συνέβη.»

«Ούτε εγώ το περίμενα, για να λέμε την αλήθεια,» σχολίασε ο Ζάρναβ, λαχανιασμένα.

Ο Άντολβαρ γέλασε· έμοιαζε να βρίσκεται σε έκσταση, από τον εμβολισμό και μετά. «Θα πρέπει να έχεις περισσότερη πίστη στον Άνκαραζ, Πρίγκιπά μου!» Ύψωσε το αιματοβαμμένο του ξίφος και φώναξε, ώστε να τον ακούσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι στρατιώτες: «Ο Άρχοντας της Μάχης είναι μαζί μας! *Ζήτω ο Άνκαραζ! Ζήτω ο Άνκαραζ!*»

Αρκετοί μιμήθηκαν την κραυγή του: *Ζήτω ο Άνκαραζ! Ζήτω ο Άνκαραζ! Ζήτω ο Άνκαραζ!*

Η πύλη της Σάργκμον άρχισε να σηκώνεται, μ'ένα δυνατό τρίξιμο αλυσίδων, κι ένας άντρας τούς φώναξε από μέσα: «Περάστε! Περάστε!»

Ο Ζάρναβ έκανε νόημα στους στρατιώτες του να μπουν, κι αυτοί άρχισαν να διαβαίνουν την πύλη, ανά πέντε.

Ο Ρόλμαρ κοίταξε προς το λιμάνι και προς τη θάλασσα, και, μέσα απ'τη θολούρα, είδε σιλουέτες караβιών να πλησιάζουν. «Ο υπόλοιπος στόλος του Τυράννου...» μουρμούρισε.

«Αργά ήρθε,» είπε ο Άντολβαρ. «Αργά ήρθε! Είμαστε μέσα!»

«Τα πλοία μας, όμως, θα τα κάνουν κομμάτια.»

«Τι είναι μερικά ξύλινα κελύφη μπροστά στη νίκη που μας περιμένει; Τίποτα! *Τίποτα!* Η έξοδός μας από την πόλη θα είναι τέτοια που θα τη θυμούνται για αιώνες!»

Ο άνθρωπος είναι μεθυσμένος... σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, και είδε το βλήμα ενός καταπέλτη των εχθρικών πλοίων να χτυπά ένα δικό τους καράβι, τσακίζοντας το κατάρτι του.

Οι πολεμιστές του Τυράννου είχαν κλείσει το δρόμο των μαχητών του Άρχοντα Νόντερ, δημιουργώντας έναν σχηματισμό που είχε μπροστά στρατιώτες με ασπίδες και δόρατα και πίσω βαλλιστροφόρους και τοξότες, που πατούσαν επάνω σε μικρές ξύλινες εξέδρες (όχι ψηλότερες από μισό μέτρο η καθεμία) και εξαπέλυαν αλλεπάλληλες ριπές.

Η Σαντάνρα είχε σταματήσει πίσω από μερικά αναποδογυρισμένα κιβώτια και παρακολουθούσε τη συμπλοκή. Οι μαχητές του πατέρα της θα κατάφερναν, τελικά, να διαλύσουν τους αντιπάλους τους, αλλά με μεγάλο κόστος. *Εκτός αν βοηθήσω...* Εξάλλου, της είχαν μείνει μερικές αχρησιμοποίητες μπουτίλιες.

Τράβηξε μία απ'τον σάκο της, έβγαλε τον φελλό, και άναψε το πανί. Την ύψωσε πάνω απ'τον ώμο και την εκτόξευσε ανάμεσα στους τοξότες. Το γυαλί έσπασε, το εύφλεκτο υλικό σκορπίστηκε, και η φωτιά εξαπλώθηκε. Ουρλιαχτά ακούστηκαν, καθώς άνθρωποι πυρπολήθηκαν.

Ο σχηματισμός διαλύθηκε, και οι στρατιώτες του Άρχοντα Νόντερ έπεσαν πάνω στους πολεμιστές του Τυράννου, κατακόπτοντας και διασκορπίζοντάς τους.

Η Σαντάνρα ξεπρόβαλε, ζυγώνοντας τον πατέρα της, ο οποίος την αγκάλιασε σφιχτά. «Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

«Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα, μπαμπά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πού είναι ο Ιερέας Άντολβαρ;»

«Με τον Πρίγκιπα Ζάρναβ. Έχουν πάει στη δυτική πύλη του λιμανιού. Έλα· εμείς είμαστε κοντά στην κεντρική τώρα.»

Η Σαντάνρα τον ακολούθησε, καθώς άρχιζε να βαδίζει, κάνοντας νόημα στους στρατιώτες του να έρθουν μαζί του και φωνάζοντας: «Στην πύλη! Στην πύλη!»

Διέσχισαν έναν πλακόστρωτο δρόμο, χωρίς κανείς να τους αντισταθεί, και έφτασαν στον προορισμό τους. Οι υπερασπιστές της Σάργκμον που βρίσκονταν εκεί τους είδαν από τις επάλξεις και ξεκίνησαν ν'ανοίγουν την πύλη, αφήνοντάς τους να περάσουν και προτρέποντάς τους να κάνουν γρήγορα.

«Άρχοντές μου,» είπε ένας στρογγυλοπρόσωπος διοικητής με μεγάλα μάτια, καθώς έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Είχαμε απογνωστεί. Νομίζαμε ότι δε θα ερχόσασταν, ότι κάτι είχε συμβεί...»

«Οι δυνάμεις του Τυράννου επιτέθηκαν στον έναν από τους τρεις στρατούς που είχαν σταλεί για να σας βοηθήσουν,» εξήγησε ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, «και τον διέλυσαν ολοσχερώς. Μονάχα μερικοί στρατιώτες επέζησαν, καθώς και η Στρατηγός Μίρνιθα, κι αυτοί, ευτυχώς, ειδοποίησαν έγκαιρα τον Άρχοντα Νόντερ, για να μην πέσει κι εκείνος σε παρόμοια παγίδα. Ωστόσο, μόνος του δεν μπορούσε να σας συντρέξει· περίμενε μέχρι να έρθουμε κι εμείς, από τη Φίρθμας.»

«Είμαστε ευγνώμονες, Άρχοντά μου.»

«Να δοξάζετε τον Άνκαραζ, που μας έδωσε τη νίκη,» είπε ο Άντολβαρ στον διοικητή.

Ο Ζάρναβ συστήθηκε ως αδελφός του Βασιληά Ήλμον και Νορβήλιος Πρίγκιπας, και ζήτησε να μάθει πού βρισκόταν ο Άρχοντας Νάρφαν.

«Στο παλάτι είναι, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε ο διοικητής. «Θα επιθυμούσατε να σας οδηγήσω σ'αυτόν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ· «θα ήθελα να του μιλήσω.»

«Μια στιγμή μόνο, Υψηλότετε.» Ο διοικητής φώναξε μια πολεμίστρια και της έδωσε μερικές διαταγές, για το τι θα γινόταν όσο αυτός έλειπε. Η γυναίκα χαιρέτησε στρατιωτικά κι απομακρύνθηκε.

«Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ,» είπε ο διοικητής στον Ζάρναβ, και ο Πρίγκιπας, ο Ιερέας Άντολβαρ, και ο Ρόλμαρ τον ακολούθησαν.

Ο ακρίτης αναρωτιόταν αν ο Άρχοντας Νόντερ, η Σαντάνρα, και η Στρατηγός Μίρνιθα ήταν καλά. *Αν είναι, μάλλον θα μας συναντήσουν στο παλάτι, σκέφτηκε. Αναμφίβολα, θα θέλουν κι αυτοί να μιλήσουν με τον Άρχοντα Νάρφαν.*

Κεφάλαιο 42

Υπόγεια Επίθεση

Αρχόντισσά μου,» είπε ο Άσθαν, καθώς βάδιζαν προς τα υπόγεια του παλατιού, μαζί με οκτώ στρατιώτες, «έχετε κάποιο χάρτη των μυστικών περασμάτων;»

«Όχι,» απάντησε η Κερλάνα· «όχι κάποιον εύκαιρο, τουλάχιστον. Ίσως να υπάρχει κανένας στη βιβλιοθήκη, μα δεν είμαι σίγουρη· δεν το έψαξα ποτέ. Ωστόσο, ξέρω πώς είναι τα περάσματα· τα θυμάμαι από την προηγούμενη φορά, που κατέβηκα με τον Βασιλιά Ήλμον.»

«Τότε, ίσως θα ήταν χρήσιμο να μου κάνετε ένα πρόχειρο σχέδιο,» είπε ο Άσθαν, και πρόσταξε έναν στρατιώτη να πάει να φέρει χαρτί και μελάνι.

Είχαν φτάσει πλέον μπροστά από την πέτρινη σκάλα που έβγαζε στα υπόγεια του παλατιού, και την κατέβηκαν ενώ δαυλοί έκαιγαν δεξιά κι αριστερά τους, κρεμασμένοι στους τοίχους. Όταν βρίσκονταν κάτω, ένας από τους στρατιώτες άναψε λάμπα, και η Κερλάνα τούς οδήγησε στο δωμάτιο όπου υπήρχαν οι δύο κίονες που προεξείχαν από τον τοίχο.

«Τα περάσματα,» είπε στον Στρατηγό, «ανοίγουν μόνο από μέσα· έτσι, αν ο εχθρός θέλει να εισβάλει, θα πρέπει να σπάσει τις εισόδους με κάποια πολιορκητική μηχανή.»

«Μάλιστα...» Αυτό θα μπορούσε να αποτελέσει πλεονέκτημα για εμάς, σκέφτηκε ο Άσθαν· αλλά δεν είχε ακόμα αποκρυσταλλώσει κάποιο σχέδιο στο μυαλό του... και δεν ήταν καθόλου σίγουρος αν θα προλάβαινε να αποκρυσταλλώσει κάποιο σχέδιο· ο εχθρός ίσως να προσπαθούσε να εισβάλει υπογείως από ώρα σε ώρα.

Βήματα ακούστηκαν, και ο Άσθαν και η Κερλάνα στράφηκαν, για να δουν να έρχονται οι στρατιώτες που περίμεναν: αυτοί που θα έμεναν φρουροί σε συγκεκριμένα σημεία των περασμάτων, ώστε να ειδοποιήσουν μόλις έβλεπαν τους μαχητές του Τυράννου να πλησιάζουν, ή μόλις άκουγαν κανέναν ύποπτο θόρυβο.

«Διατάχτε,» είπε ένας τους, κοιτάζοντας τον Στρατηγό.

«Αρχόντισσά μου, μπορείτε ν'ανοίξετε το πέρασμα;» ρώτησε ο Άσθαν.

Η Κερλάνα πίεσε τον διακόπτη στη δεξιά κολόνα, με τους αντίχειρές της, και ένας αργόσυρτος, λίθινος ήχος ακούστηκε. Ύστερα, πλησίασε την αριστερή κολόνα κι επανέλαβε την ίδια διαδικασία. Η πέτρινη θύρα άνοιξε, μουγκρίζοντας, για ν'αποκαλύψει μονάχα σκοτάδι.

«Πώς κλείνει;» θέλησε να μάθει ο Άσθαν.

«Όπως κάθε άλλη πόρτα, Στρατηγέ. Απλά, αυτή είναι λιγάκι πιο βαριά.»

Ο Άσθαν έπιασε την άκρια της θύρας κι έκανε να την τραβήξει. Όντως, φαινόταν να μετακινείται όπως κάθε άλλη πόρτα, και όντως ήταν... πολύ πιο βαριά.

Ο πολεμιστής που είχε πάει να φέρει χαρτί και μελάνι επέστρεψε, και τα έδωσε στην Κερλάνα. Η Αρχόντισσα ζύγωσε ένα παλιό τραπέζι, λέγοντας σ'έναν στρατιώτη με λάμπα να έρθει κοντά. Έβγαλε ένα μαντήλι από το φόρεμά της και καθάρισε ένα σημείο του τραπεζιού από τη σκόνη χρόνων, η οποία ήταν παχιά σαν επιδερμίδα πάνω στο ξύλο. Ακούμπησε το χαρτί, άνοιξε το μελανοδοχείο, και βούτηξε την πένα της στο μελάνι, αρχίζοντας να κάνει το πρόχειρο σχέδιο των περασμάτων το οποίο της είχε ζητήσει ο Άσθαν.

Ο Στρατηγός πλησίασε, για να κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο της. Η Κερλάνα τελείωσε το χάρτη γρηγορότερα απ'ό,τι εκείνος περίμενε. Του φάνηκε σχετικά απλός, έως και απλοϊκός, και αναρωτήθηκε αν η Αρχόντισσα προσπαθούσε να τον κοροϊδέψει. Όχι πως αυτό ήταν λογικό ή αναμενόμενο, δεδομένων των όσων είχαν συμβεί τις τελευταίες ημέρες, και δεδομένου του ότι ο στρατός του Τυράννου βρισκόταν συγκεντρωμένος έξω απ'την πόλη της, με πρόθεση να εισβάλει και να προκαλέσει καταστροφή...

«Εδώ είμαστε,» είπε η Κερλάνα, δείχνοντας σ'ένα σημείο του σχεδιαγράμματός της. «Κι αυτή την πορεία ακολούθησα μαζί με τον Βασιλιά Ήλμον.» Ο δείκτης του δεξιού της χεριού κινήθηκε πάνω από το πρώτο πέρασμα, προσπέρασε μια αριστερή στροφή, χωρίς να στρίψει, και έστριψε στην επόμενη στροφή, δεξιά. Ακολούθησε εκεί ένα άλλο πέρασμα, αγνοώντας ακόμα μία στροφή και φτάνοντας

στο τέλος του. Σ'εκείνο το σημείο, η Κερλάνα πήρε την πένα και έγραψε: *Κάτω Αγορά*.

«Τα υπόλοιπα πού οδηγούν; Δεν τα εξερευνήσατε;»

«Όχι. Αλλά τα περισσότερα γνωρίζω πού βγάζουν.» Στο τέλος του περάσματος μετά την πρώτη, αριστερή στροφή έγραψε: *Βορειοανατολικό μέρος Έλμας*. Στην αντικρινή μεριά απ'την οποία βρίσκονταν τώρα εκείνη κι ο Στρατηγός έγραψε: *Έξω από Έλμας, νότια*.

«Κι αυτό εδώ; Πού οδηγεί;» Ο Άσθαν έδειξε το μοναδικό τέλος περάσματος που η Κερλάνα δεν είχε κάνει σημείωση.

«Αυτό... δεν είμαι σίγουρη. Δεν ήξερα τίποτα για την ύπαρξή του. Πάντως, όταν ήμουν εδώ» –ακούμπησε το νύχι της ελαφρά επάνω στο σχεδιασμένο πέραςμα– «μαζί με τον Βασιληά, ήταν βέβαιο ότι βρισκόμασταν κάτω από τον ποταμό Λάηνηλ. Έτσι...» Συνοφρύνθηκε. «Θα μπορούσε –θα μπορούσε– να οδηγεί στη Σιθ-Έλμας.»

«Ναι...» Ο Άσθαν μάσησε το κάτω του χείλος. «Δε νομίζω ότι κινδυνεύουμε ιδιαίτερα απ'αυτή τη μεριά. Κυρίως, από εδώ κινδυνεύουμε.» Έδειξε τη σημείωση «*Έξω από Έλμας, νότια*».

«Πράγματι, Στρατηγέ, όμως νομίζω ότι θα ήταν φρόνιμο να έχουμε καλά προστατευμένες και τις άλλες εξόδους. Έτσι, αν ο εχθρός περάσει την πρώτη μας άμυνα, θα έχουμε και δεύτερη.»

«Σαφώς. Γνωρίζετε πού ακριβώς μέσα στην Κάτω Αγορά βγάζει ετούτο το πέραςμα;» Ο Άσθαν έδειξε πάλι.

«Όχι, όχι ακριβώς. Ούτε, φυσικά, ξέρω πού ακριβώς βγάζει το πέραςμα το οποίο οδηγεί στο βορειοανατολικό μέρος της Έλμας.»

«Τότε, να στείλουμε κάποιους να τα ελέγξουν και να μας αναφέρουν. Για την ώρα, όμως, και όσο θα γίνεται η έρευνα, καλύτερα να βάλουμε μία φρουρά εδώ.» Έδειξε το σημείο όπου η σήραγγα διαιρείτο στο παρακλάδι που οδηγούσε έξω από την Έλμας και στο παρακλάδι που οδηγούσε στην Κάτω Αγορά.

Προτού η Κερλάνα προλάβει να γνώψει καταφατικά, ένας υπόκωφος γδούπος ήρθε από το σκοτάδι του ανοιχτού περάσματος. Ο Άσθαν αφουγκράστηκε, καθώς άπαντες έπαψαν να μιλούν γύρω του. Η αφύσικη σιγαλιά που είχε απλωθεί στον κόσμο, ύστερα από την εξαφάνιση του ήλιου, έμοιαζε να σφυροκοπεί τ'αφτιά του.

Και τότε, ένας δεύτερος γδούπος αντήχησε, δυνατότερος από τον πρώτο, αλλά εξίσου προερχόμενος από μακριά.

Και ένας τρίτος...

«Κατάρες!...» μουρμούρισε ο Άσθαν, κάτω απ'την ανάσα του. «Καταλαβαίνετε, Αρχόντισσά μου, τι σημαίνει αυτό;»

Η Κερλάνα ένευσε. «Ο εχθρός χτυπά την εξωτερική θύρα των περασμάτων. Δεν έχασαν και πολύ χρόνο, έτσι, Στρατηγέ;»

«Να πάρει... Πίστευα ότι ο Χάσνελ θα ήταν, τουλάχιστον, λίγο πιο διστακτικός. Μας πρόδωσε αμέσως.» Στράφηκε στον αρχηγό των στρατιωτών που είχαν κατεβεί στο υπόγειο. «Να ειδοποιηθούν κι άλλοι, πάραυτα. Θέλω διακόσιους μαχητές εδώ κάτω, και πεντακόσιους σ'άλλα σημεία των υπογείων, ώστε να μπορούν να έρχονται ενισχύσεις.»

(Ακόμα ένας δυνατός γδούπος.)

«Μάλιστα, Στρατηγέ!»

«Εσείς,» πρόσταξε ο Άσθαν τους στρατιώτες που βρίσκονταν γύρω του, «περάστε μέσα»· έδειξε τη σήραγγα. «Θα σχηματίσουμε ένα φράγμα ασπίδων στο κομβικό σημείο των περασμάτων, και θα χτυπάμε όσους εχθρούς ζυγώνουν, με δόρατα και βαλλίστρες. Λόγω της στενότητας των διόδων, δε θα μπορούν να χρησιμοποιήσουν καμία αριθμητική υπεροχή εναντίον μας.»

Ένας στρατιώτης που κρατούσε λάμπα (αυτός που είχε πλησιάσει και το τραπέζι, για να φωτίσει) πέρασε πρώτος τη μυστική είσοδο, διώχνοντας το σκοτάδι.

«Αρχόντισσά μου, θα ειδοποιήσετε το Βασιλιά, αν έχετε την καλοσύνη;»

Η Κερλάνα ένευσε. «Ασφαλώς, Στρατηγέ.»

«Και σημάνετε, επίσης, το συναγερμό,» πρόσθεσε ο Άσθαν. «Σίγουρα, ετούτη η υπόγεια επίθεση θα συνοδευτεί, σύντομα, από γενικότερη έφοδο των πολιορκητών μας.»

(Άλλος ένας δυνατός γδούπος αντήχησε, προερχόμενος από το σκοτάδι.)

Η Κερλάνα κούνησε το κεφάλι. «Αποκλείεται να περάσουν τα τείχη της Έλμας. Δεν είδαμε να τους έρχονται ενισχύσεις—»

«Ποντάρουν στα υπόγεια περάσματα, Αρχόντισσά μου· πιστεύουν ότι θα μας πιάσουν απροετοίμαστους –και ίσως να έχουν δίκιο, γιατί είμαστε σχετικά απροετοίμαστοι.»

«Πηγαίνω να ειδοποιήσω το Βασιλιά,» είπε η Κερλάνα. «Εσείς θα είστε εδώ, Στρατηγέ;»

«Ναι. Μέσα στο πέρασμα.»

«Καλή τύχη. Θα σας ενημερώσω, το συντομότερο δυνατό, για το τι συμβαίνει επάνω.»

(ΝΤΟΥΠ!)

Ο Άσθαν πήρε τον πρόχειρο χάρτη που είχε φτιάξει η Κερλάνα και ακολούθησε τους στρατιώτες του μέσα στην υγρή, σκοτεινή σήραγμα.

Ένας ήχος θραύσης αντήχησε από το βάθος του περάσματος. Αυτό δεν είναι καλό σημάδι, σκέφτηκε ο Στρατηγός. Σημαίνει πως είτε ολόκληρη η πέτρινη θύρα διαλύθηκε είτε ένα μέρος της. Όπως και να χει, ο εχθρός βρίσκεται ένα βήμα πιο κοντά μας.

Στους βόρειους και στους νότιους πύργους φύλαξης του λιμανιού, οι υπερασπιστές της Έλμας είδαν τους στρατιώτες του Τυράννου να συγκεντρώνονται στις ανατολικές όχθες του Λάηνηλ και να ρίχνουν βάρκες στο νερό. Συγχρόνως, οι καταπέλτες άρχιζαν να χτυπούν με ταχύτερο ρυθμό τα τείχη της πόλης. Οι φρουροί των πύργων αμέσως σήμαναν το συναγερμό, για να αφυπνίσουν τους υπόλοιπους υπερασπιστές, γιατί φαινόταν πως ο εχθρός επιχειρούσε ολική επίθεση κατά της Έλμας.

Ωστόσο, κανένας από τους μαχητές του Άξαδορ δεν προσπαθούσε να σκαρφαλώσει τα τείχη· ήταν όλοι τους συναθροισμένοι στις όχθες και επέβαιναν σε βάρκες. Σίγουρα, θα ήταν ευκολότερο να εισβάλουν μέσω του ποταμού, παρά να αναρριχηθούν. Κι επιπλέον, ο Άξαδορ είχε κι ένα πλεονέκτημα, κάτι που οι αντίπαλοί του δεν ήξεραν: ο Χάσνελ, ο πρώην-Αρχιυπηρέτης της Αρχόντισσας Κερλάνα, του είχε αποκαλύψει την είσοδο του μυστικού περάσματος που έβγαζε όχι μόνο στο παλάτι, αλλά και στην Κάτω Αγορά, στη Σιθ-Έλμας, και στη βορειοανατολική μεριά της πόλης. Τι ανέλπιστη ευλογία ήταν ετούτη!

Αν γνωρίζαμε, εξ αρχής, την ύπαρξη του περάσματος, σκέφτηκε, αυτή η τρισκατάρατη πολιορκία θα είχε τελειώσει μια ώρα αρχύτερα... κι ο Σάρναλ δε θα είχε σκοτωθεί. Ούτε η Νάζμιν...

Εκείνη η ελεεινή σκύλα, η Ιέρεια Ρικέλθη... και ο Διοικητής Τάδ-μαρ... Τελικά, όσο καλά κι αν φυλάγεσαι, ποτέ δεν μπορείς να διώξεις όλα τα φίδια από τον κόρφο σου.

Και η Θορκάνη... πού ήταν η Θορκάνη; Μετά από τη γενικότερη αναστάτωση της προδοσίας, είχε εξαφανιστεί, και ο Άξαδορ δεν την είχε δει καθόλου. Ούτε βρισκόταν στη σκηνή της. Μήπως κι αυτή ήταν μπλεγμένη με την Ιέρεια Ρικέλθη; *Δεν μπορεί· όχι, αποκλείεται...* Δε θα πρόδιδε το Βασιλιά μας... Κι όμως, η Θορκάνη δεν ήταν που, πολλές φορές, του είχε πει ότι η νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ τούς έριχνε στα μάτια των υπόλοιπων βασιλείων των Ωθράγκος; Η Θορκάνη δεν ήταν που έδειχνε να αμφιβάλλει για το σχέδιο δράσης του Σάρναλ; Θα μπορούσε να—

Ο Άξαδορ κούνησε το κεφάλι του, για να διώξει τις σκέψεις—

—και, συγχρόνως, ένας πανίσχυρος ήχος θραύσης αντήχησε. Ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ βλεφάρισε και εστίασε το βλέμμα του στα ριζά του πετρώδους λόφου, όπου τέσσερις πολεμιστές του χτυπούσαν την είσοδο των μυστικών περασμάτων, κρατώντας έναν πολιορκητικό κριό ανάμεσά τους.

Ένα μεγάλο μέρος της λίθινης θύρας είχε σπάσει.

Ο Άξαδορ χαμογέλασε. *Ναι, δε βρίσκομαι τώρα πια πολύ μακριά σου, Μαύρε Πρίγκιπα... Σύντομα, θα τα πούμε από κοντά...*

Δεξιά του στέκονταν ο Χάσνελ και η Ιέρεια Ωίνα· αριστερά του ήταν ο Βέλνιθερ, ο Ανώτατος Διπλωμάτης και Ανακριτής του Βασιλείου. Γύρω τους βρίσκονταν συγκεντρωμένοι καμια τριανταριά στρατιώτες, και πίσω τους ήταν είκοσι χιλιάδες μαχητές, έτοιμοι να εισβάλουν στο μυστικό πέρασμα, στο παλάτι, και στην πόλη, μόλις η είσοδος άνοιγε... πράγμα το οποίο φαινόταν πως δε θ'αργούσε να γίνει.

Το βλέμμα του Άξαδορ στράφηκε στον Χάσνελ, και έμεινε επάνω του για λίγο. Ο πρώην-Αρχιυπηρέτης τού έμοιαζε καταπονημένος· οι ώμοι του ήταν πεσμένοι, και υπήρχε κάτι το απλανές στη ματιά του, σαν να εξακολουθούσε νάναι νεκρός· σαν η ζωή που του είχε δώσει η Ωίνα —ή ο Άνκαραζ— να μην ήταν παρά μια ψεύτικη ζωή, μια ψευδο-ζωή, στα πρόθυρα του θανάτου. Πού και πού, ο Χάσνελ έτριβε το στέρνο του, έτσι που θα έλεγε κανείς ότι η πληγή εκεί ακόμα τον ε-

νοχλούσε, ή ότι δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει πως το τραύμα δεν τον είχε σκοτώσει.

Μας αποκάλυψε τη θέση της εισόδου του περάσματος, σκέφτηκε ο Άξαδορ, χωρίς να ζητήσει κάποιο αντάλλαγμα. Χωρίς –για όνομα του Βάνραλ!– να πει κάτι άλλο πέραν των όσων του ζήτησε η Ωίνα. Ο Χάσνελ έμοιαζε άβουλος, και ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ δεν μπορούσε παρά να αναρωτηθεί αν, καθώς η ιέρεια τού έδωσε πίσω τη χαμένη του ζωή, του έκλεψε κάτι απ'το νου ή απ'την ψυχή του–

Άλλος ένας ισχυρός ήχος θραύσης. Η λίθινη θύρα είχε τώρα καταρρεύσει.

«Το πέρασμα είν'ανοιχτό, Άρχοντά μου!» ανακοίνωσε ένας από τους στρατιώτες που βαστούσαν τον πολιορκητικό κριό, λες κι ο Άξαδορ ήταν τυφλός.

Ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ είπε στον αρχηγό της ομάδας των τριάντα μαχητών του: «Θα προχωρήσουμε πρώτοι, για να ερευνήσουμε το έδαφος.»

Ο άντρας κατένευσε, σιωπηλά. Ήταν ένας μελαχρινός τύπος με ανέκφραστο, μακρύ πρόσωπο και μεγάλη μύτη.

Ο Άξαδορ στράφηκε στον Χάσνελ. «Κι εσύ, φυσικά, θα έρθεις μαζί μας, για να μας δείξεις πού είναι οι έξοδοι για τις οποίες μας μίλησες. Αν μας οδηγήσεις σε λάθος μέρος, ή αν διαπιστώσουμε ότι μας είπες ψέματα πριν, είσαι νεκρός.»

Ο Χάσνελ κοίταξε τον Άξαδορ σαν να μην τον αναγνώριζε. *Πώς με κοιτάζει έτσι, ο βλάκας; Δε βλέπει ότι είμαι άνθρωπος κι όχι άγαλμα ναού;*

«Μην ανησυχείτε, Άρχοντά μου,» είπε η Ωίνα· «ο Χάσνελ δεν μπορεί να μας οδηγήσει σε λάθος μέρος, ούτε μπορεί να μας πει ψέματα.» Και προς τον πρώην-Αρχιυπηρέτη: «Θα έρθεις μαζί μας, και θ'απαντάς στις ερωτήσεις που σου κάνω είτε εγώ είτε ο Άρχοντας Άξαδορ.» Έδειξε τον Άξαδορ, με το δεξί χέρι.

Ο Χάσνελ κατένευσε. «Μάλιστα.» Έτριψε, ασυναίσθητα, το στέρνο του.

«Ο Άνκαραζ είναι μέσα του,» εξήγησε η Ωίνα στον Άξαδορ. «Αυτός τον κρατά στη ζωή, για όσο θα τον χρειαζόμαστε.»

Ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. Είχε δει παρόμοια πράγματα και στους πολέμους της Φεν εν

Ρωθ (πολεμιστές να σηκώνονται, ενώ πριν έμοιαζαν νεκροί, και να μάχονται μέχρις εσχάτων, επιστρέφοντας στον Άνκαραζ εκείνο που τους είχε δώσει –τη ζωή τους), αλλά η περίπτωση του Χάσνελ τον *σόκαρε*, τον έκανε να μουδιάζει από τρόμο. Του φάνταζε πέρα για πέρα αφύσικη. *Τέλος πάντων. Αφού μας είπε για το μυστικό πέρασμα, τα άλλα περιττεύουν...*

Ο Άξαδορ τράβηξε το σπαθί του και βάδισε προς την είσοδο, μέσα στην οποία φαινόταν μονάχα σκοτάδι.

«Ανάψτε λάμπες,» πρόσταξε τους στρατιώτες που τον ακολουθούσαν.

Η Αρχόντισσα Κερλάνα έδωσε διαταγή να ξυπνήσουν τον Βασιληά Ήλμον. Όταν, όμως, η Ταρλίτα μπήκε στα διαμερίσματά του, τον βρήκε ξύπνιο, ξαπλωμένο ανάσκελα στο κρεβάτι του.

«Μεγαλειότητα...» ψέλλισε, στεκόμενη στο κατώφλι του υπνοδωματίου. «Φώναξα, πριν. Δηλαδή, αφότου χτύπησα και δεν απαντήσατε. Μπήκα και, μετά, φώναξα. Και ήρθα εδώ γιατί πάλι δε μου μιλήσατε. Με συγχωρείτε, αν ενοχλώ.»

Ο Ήλμον αναστέναξε. Είχε τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι και ήταν ντυμένος μονάχα με τη δερμάτινη περισκελίδα του. Μια νωχελική φωτιά έκαιγε στο τζάκι, δίπλα του. «Γιατί οι καταπέλτες βαράνε πιο έντονα;» άρθρωσε, σαν το στόμα του να ήταν ξεραμένο κι η γλώσσα του δυσκίνητη.

«...Βαράνε πιο έντονα;» έκανε η Ταρλίτα, και συνοφρυώθηκε. Αφουγκράστηκε, γέρνοντας το κεφάλι. «Ναι, πράγματι, Βασιληά μου· ναι, χτυπάνε πιο έντονα, έτσι νομίζω κι εγώ.»

«Ρώτησα γιατί.» Δεν υπήρχε θυμός στη φωνή του· τουναντίον, μιλούσε όπως κάποιος που βαριέται ή είναι εξουθενωμένος.

«Α... Ε, δεν ξέρω γιατί, Βασιληά μου. Η Αρχόντισσα Κερλάνα με έστειλε εδώ, σ'εσάς, για να σας ενημερώσω ότι... Σας το λέω όπως μου το είπε: Ένημέρωσε τον Βασιληά Ήλμον ότι γδούποι ακούγονται από τα μυστικά περάσματα –ξέρει εκείνος σε ποια μυστικά περάσματα αναφέρομαι– και ότι αυτό σημαίνει πως ο εχθρός χτυπά την εξωτερική είσοδο, για να εισβάλει. Ο Στρατηγός Άσθαν είναι κάτω, με αρκετούς στρατιώτες, για ν'αποκρούσει την επίθεση. Επίσης,

ο Στρατηγός πιστεύει ότι, καθώς οι στρατιώτες του εχθρού έρχονται από τη σήραγγα—»

«—θα γίνει ολική επίθεση στην πόλη,» τη διέκοψε ο Ήλμον. «Ναι, βέβαια, γιαυτό χτυπάνε πιο έντονα οι καταπέλτες.» Πήρε καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού, μ'ένα μουγκρητό. Το δαιμονισμένο πνεύμα που ο Σάβελαν είχε εξαπολύσει εναντίον του τον κατέτρωγε· καθώς ο Μαύρος Πρίγκιπας κινήθηκε, ένας κεφαλοθραύστης τον είχε κοπανήσει στην κοιλιά, ένα ξίφος τον είχε λογχίσει στη ράχη, κι ένα ρόπαλο τον είχε χτυπήσει στον αυχένα.

«Θέλετε βοήθεια, Βασιλιά μου;» Η Ταρλίτα είχε, πάραυτα, βρεθεί στο πλευρό του, ακουμπώντας, με το ένα χέρι, τον ώμο του.

«Όχι.» Ο Ήλμον την απομάκρυνε και ορθώθηκε. Άρπαξε μια μαύρη ρόμπα από την κρεμάστρα και τη φόρεσε. Ύστερα, πήγε στο μπαλκόνι των διαμερισμάτων του κι άνοιξε τη διπλή, ξύλινη πόρτα διάπλατα, με μια γοργή, δυνατή κίνηση των χεριών του.

Η ρόμπα του ανέμιζε, καθώς βγήκε στον καθαρό αέρα. Στάθηκε κοντά στην κουπαστή του μπαλκονιού και στηρίχτηκε στα κάγκελά της. Η Ταρλίτα έμεινε πίσω, στο κατώφλι της διπλής πόρτας.

Το βλέμμα του Ήλμον διέκρινε φώτα μέσα στη νύχτα. Φώτα επάνω στον ποταμό Λάηνηλ. Βόρεια και νότια. Ο εχθρός ερχόταν μέσα σε βάρκες, και τα πλεούμενα της Έλμας —πλοία και βάρκες— βρίσκονταν σε ετοιμότητα, για να τον εμποδίσουν. Οι υπερασπιστές στις επάλξεις εξαπέλυαν βέλη, φλεγόμενα και μη, καθώς και βλήματα από καταπέλτες. Οι μαχητές του Τυράννου ανταπέδιδαν, με τα δικά τους τηλέμαχα όπλα.

Επέλεξαν την καλύτερη μέθοδο, σκέφτηκε ο Ήλμον, ενώ προσπαθούσε να καταπνίξει εντός του τον πόνο του νεκρικού πνεύματος. Επάνω στα τείχη μας θα τσακίζονταν. Στον ποταμό, όμως... κι εκεί τα πράγματα είναι, ασφαλώς, δύσκολα, μα όχι τόσο δύσκολα. Κι αν σκεφτεί κανείς ότι, ταυτόχρονα, οι εχθροί μας έρχονται και υπογείως, τότε μπορεί να συμπεράνει ότι έχουν καλές πιθανότητες εναντίον μας. Αν περνούσαν την άμυνα του Άσθαν, οι υπερασπιστές της Έλμας θα βρίσκονταν σε πολύ δυσμενή κατάσταση. Ο εχθρός θα ήταν πλέον μέσα στην πόλη, ενώ εκείνοι θα στέκονταν ακόμα γύρω-γύρω, στα τείχη της.

Ο Ήλμον προσπάθησε να φανταστεί πώς θα έμοιαζε η επίθεση: Κάποιες μονάδες του στρατού του Τυράννου θα έβγαιναν στην Κάτω Αγορά, κάποιες άλλες στη βορειοανατολική μεριά της Έλμας, και κάποιες στο εσωτερικό του ίδιου του παλατιού. *Και υπάρχει κι εκείνη η άλλη δίοδος, που η Αρχόντισσα Κερλάντα δε γνωρίζει πού οδηγεί... Αυτό είναι άσχημο. Πολύ άσχημο.*

«Βοήθησέ με να φορέσω την πανοπλία μου,» είπε ο Ήλμον στην Ταρλίτα, καθώς έμπαινε στα διαμερίσματά του, δίχως να κλείσει τη διπλή πόρτα του μπαλκονιού.

Κεφάλαιο 43

Σύγκρουση στο Σκοτάδι

Φώτα!» σύριξε ένας στρατιώτης, δείχνοντας στο βάθος του σκοτεινού περάσματος. «Κάποιοι έρχονται.»

«Σχηματίστε το τείχος ασπίδων,» πρόσταξε ο Άσθαν, τραβώντας το ξίφος του. Οι στρατιώτες έσπευσαν να υπακούσουν, κλείνοντας το στενό πέραςμα πέρα για πέρα, ενώ ορισμένοι ανάμεσά τους ύψωναν τις ήδη οπλισμένες τους βαλλίστρες.

Από αντίκρυ τους, μια δυνατή αντρική φωνή αντήχησε: «Επίθεση!»

Ο Άσθαν είδε βέλη να καρφώνονται στις ασπίδες των πολεμιστών του και, ύστερα, στρατιώτες του Τυράννου να εφορμούν καταπάνω τους. Οι βαλλιστροφόροι έβαλαν σκοτώνοντας δύο, αλλά οι υπόλοιποι πέρασαν πάνω από τα πτώματα και συνέχισαν, για να εμπλακούν σε κοντινή μάχη με τους ασπιδοφόρους. Οι εκφράσεις όλων ήταν αγριεμένες· ο στενός χώρος και το σκοτάδι επιδρούσαν πολύ έντονα στον ψυχισμό τους.

«Μη φοβάστε!» γρύλισε ο Άσθαν στους δικούς του, περνώντας το σπαθί του πάνω απ'τον ώμο ενός στρατιώτη του και καρφώνοντας έναν εχθρό στο μάτι. «Το πλεονέκτημα είναι δικό μας. Η άμυνα σε τούτο το μέρος είναι εύκολη· η επίθεση είναι δύσκολη.»

«Γενναία λόγια, όποιος κι αν είσαι! Πολύ γενναία,» είπε η δυνατή αντρική φωνή που είχε μιλήσει και πριν. «Αλλά θα είναι τα τελευταία σου!» Ο Άσθαν διέκρινε τον ομιλούντα: ήταν ένας ψηλός, σωματώδης άντρας (όχι τόσο ψηλός όσο εκείνος, αλλά αρκετά ψηλός), ντυμένος με αρθρωτή αρματωσιά και κλειστό κράνος.

Ποιος είναι αυτός; αναρωτήθηκε ο Στρατηγός. Δεν μπορεί να είναι ένας απλός διοικητής· δε μου φαίνεται για τέτοιος. Πρέπει να είναι κάποιος από τους άρχοντες που ήταν πιστοί στο Σάρναλ.

Ο σωματώδης άντρας πρόσταξε τους μαχητές του: «Χτυπήστε, με τα δόρατά σας, ανάμεσα από τις ασπίδες και ανάμεσα από τους α-ντιπάλους της πρώτης σειράς· χτυπήστε αυτούς στη δεύτερη σειρά!»

Ο Άσθαν ίσα που κατάφερε ν'αποφύγει ένα δόρυ, το οποίο πέρασε δίπλα απ'τα δεξιά του πλευρά. *Κατάρεις! Έπρεπε νάχα φορέσει την πανοπλία μου, προτού κατεβώ εδώ.*

Αριστερά του, είδε ένα άλλο δόρυ να μπηγεται στο στήθος μιας πολεμίστριας. Αίμα πετάχτηκε απ'τη μύτη και το στόμα της.

«Έχετε όλοι τις ασπίδες σας υψωμένες! Όλοι τις ασπίδες υψωμένες!» φώναξε ο Άσθαν, καθώς υποχωρούσε, αφήνοντας έναν ασπιδοφόρο να πάρει τη θέση του. *Δεν μπορώ να προσφέρω και πολλά, χωρίς την πανοπλία μου. Αλλά δεν μπορώ να φύγω κιόλας. Όχι μέχρι που, τουλάχιστον, να πάψει η πρώτη επίθεση.* «Κρατήστε το πέρασμα! Κρατήστε το πέρασμα!»

Οι στρατιώτες του είχαν αρχίσει ν'ανταποδίδουν τα χτυπήματα στον εχθρό, χρησιμοποιώντας κι εκείνοι τα δόρατά τους.

«Επίθεση! Επίθεση!» γκάριζε ο πάνοπλος άντρας με τη δυνατή φωνή, από κάπου όπου ο Άσθαν δεν μπορούσε να τον δει. «Μην υποχωρείτε! Είναι του χεριού μας!»

Ανόητε! σκέφτηκε ο Νορβήλιος Στρατηγός. Λίγοι θάνατοι ακόμα και το πέρασμα θα γεμίσει τόσο από τα πτώματα που δε θα μπορείτε να περάσετε, και θα πλημμυρίσει τόσο από την αποφορά που δε θα μπορείτε ν'αναπνεύσετε... ούτε εσείς ούτε εμείς.

«Δε μου είπες ότι θα συναντούσαμε αντίσταση!» γρύλισε ο Άξαδορ στην Ωίνα, η οποία στεκόταν πλάι του. Ο Αρχιδιπλωμάτης Βέλνιθερ είχε φύγει· είχε βγει από το πέρασμα, μόλις η συμπλοκή ξεκίνησε. Ο Χάσνελ ήταν αρκετά πιο πίσω από την ιέρεια και τον Άρχοντα της Λάρμαρηνλ, δίχως να κινείται, δίχως να μιλά, μοιάζοντας χαμένος.

«Δεν το ήξερα.»

«Εσείς οι ιερωμένοι δεν έχετε λογική. Άλλοτε 'ξέρετε' κάτι δια μαγείας, άλλοτε δεν ξέρετε τίποτα.»

«Ο Άνκαραζ δεν είναι στρατιώτης που δέχεται προσταγές, Άρχοντά μου!» αποκρίθηκε, έντονα, η Ωίνα. «Μας χαρίζει τη δύναμή του όταν μας κρίνει άξιους. Να νιώθετε ευλογημένος που μας έχει προσφέρει τόσα.»

Αρκετές φιλοσοφίες ακούσαμε, μούγκρισε εσωτερικά ο Άξαδορ. Πρέπει να βρούμε μια λύση εδώ. «Τους νεκρούς και τους τραυματίες

να τους τραβάτε πίσω,» διέταξε τους μαχητές του. «Μην τους αφήνετε να σας γίνουνται εμπόδιο. Συνεχίστε την επίθεση!» Η δυνατή του φωνή αντηχούσε μέσα στο πέραςμα.

Ο αντίπαλός μου, όποιος κι αν είναι, έχει δίκιο, σκέφτηκε: οι δικοί του άνθρωποι έχουν το πλεονέκτημα· άλλωστε, είναι ευκολότερο να αμύνεσαι σ'έναν στενό χώρο παρά να επιτίθεσαι. Ωστόσο, αυτό το μικρό κώλυμα δε θα μου κόψει το δρόμο. Αν δεν εισβάλουμε υπογείως στην Έλμας, τότε και η επίθεση από τον ποταμό θα καταλήξει σε καταστροφή.

Το μυαλό του Άξαδορ δούλεψε γρήγορα, και βρήκε ένα σχέδιο δράσης. *Μα, φυσικά! πώς δεν το είχα σκεφτεί από πριν; Εξάλλου, στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ δεν ήταν και τόσο ασυνήθιστη τακτική, για να σπάει κανείς φράγματα ασπίδων σε στενούς χώρους...*

Ο Ιερέας Χάρναλιρ έστρεψε το κρανοφόρο του κεφάλι, για να κοιτάξει τον Μαύρο Πρίγκιπα, ο οποίος έβγαινε από την πύλη του παλατιού, αρματωμένος, έφιππος, και περιστοιχισμένος από φρουρούς.

«Με περίμενες;» ρώτησε ο Ήλμον, σταματώντας τ'άλογό του πλάι στ'άλογο του Χάρναλιρ.

«Κατά κάποιο τρόπο,» αποκρίθηκε ο ιερέας. «Το φανταζόμουν πως θα κατέβαινες στον ποταμό. Και η Στρατηγός Βασθέφιν... ναι, έχει έρθει κι αυτή· έχει πάει στη βόρεια μεριά. Εμείς ας πάμε στη νότια.»

Ο Ήλμον νόμισε πως είδε μια γυαλάδα στα μάτια του Χάρναλιρ, μέσα απ'τη σχισμή της προσωπίδας του κράνους του. *Τι συμβαίνει; Γιατί αναφέρεται ειδικά στη Βασθέφιν;* «Γιατί να πάμε νότια; Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος;»

«Μπορούμε να πάμε και βόρεια, αν αυτό επιθυμείς,» αποκρίθηκε, ουδέτερα, ο Χάρναλιρ.

«Όχι,» είπε ο Ήλμον, «νότια θα πάμε.» Και χτύπησε τ'άλογό του, ελαφριά, στα πλευρά, με τα σπιρούνια των μοτοών του.

Η αναφορά του ιερέα στη Στρατηγό Βασθέφιν τον είχε παραξενέψει... *Έχει δει κάποιο όραμα μ'αυτήν; Ξέρει κάτι που δεν ξέρω; Μήπως απλά θέλει να την αφήσει μόνη στη βόρεια μεριά, ώστε να πεθάνει; Δεν αποκλειόταν· η Βασθέφιν ήταν γνωστό πως δήλωνε κατά της θρησκείας του Άνκαραζ. Ωστόσο, ο Χάρναλιρ δε νομίζω πως θα*

έστελνε επίτηδες μια πολεμίστρια στο θάνατό της. Ένας ιερέας του Πολέμαρχου θεωρεί τη μάχη ιερή: μια τελετουργία, που δεν πρέπει κανείς να βεβηλώνει.

Οι σκέψεις του, όμως, σχετικά μ' αυτό το θέμα σύντομα διαλύθηκαν, όταν έφτασε στις νοτιοανατολικές αποβάθρες της Έλμας κι ατένισε το χάος που επικρατούσε στον ποταμό. Τα νερά του Λάηνηλ έμοιαζαν να... βράζουν από τη μάχη. Πολεμιστές πηδούσαν από τη μια βάρκα στην άλλη και χτυπιόνταν με αγχέμαχα όπλα· τοξότες εξαπέλυαν φλεγόμενα βέλη, πυρπολώντας σκάφη και ανθρώπους· καταπέλτες εκτόξευαν μεγάλα βλήματα. Αίμα και κουφάρια υπήρχαν παντού. Αλλά, ευτυχώς, ο εχθρός δεν είχε καταφέρει ακόμα να πατήσει πόδι στην Έλμας· καμία βάρκα του δεν είχε φτάσει ούτε στις νοτιοανατολικές ούτε στις νοτιοδυτικές αποβάθρες.

Αυτό, όμως, δε σημαίνει τίποτα, σκέφτηκε ο Ήλμον. Είναι πολύ νωρίς για να κρίνουμε. Και είμαι βέβαιος ότι τα πάντα θα εξαρτηθούν από το πώς θα τα πάει ο Στρατηγός Άσθαν, στα υπόγεια περάσματα.

Το νεκρικό πνεύμα λόγχισε έντονα τον Μαύρο Πρίγκιπα, από τη λεκάνη ως τον αυχένα· και τότε, εκείνος κατάλαβε κάτι που δεν είχε αντιληφτεί πριν: *Παίζει με τα συναισθήματά μου. Ανάλογα με το πώς αισθάνομαι, με χτυπά περισσότερο ή λιγότερο δυνατά.*

Οι μαχητές του Τυράννου παραμέρισαν κι από ανάμεσά τους πέ-
ρασε ένας πολιορκητικός κριός: ένα μακρύ, ξύλινο κοντάρι με σιδε-
ρένια κεφαλή στο τέλος, το οποίο χειρίζονταν τέσσερις στρατιώτες,
και το οποίο χτύπησε, ορμητικά και βίαια, το φράγμα των πολεμι-
στών του Άσθαν, τσακίζοντας τις ασπίδες τους και σωριάζοντάς τους
αιμόφυρτους.

«*ΕΠΙΘΕΣΗ!*» γκάριξε ο άντρας με τη δυνατή φωνή. «*ΕΠΙΘΕΣΗ!*»
Και οι άνθρωποι του χίμησαν στους αποδιοργανωμένους υπερασπι-
στές της Έλμας, κραυγάζοντας: *Για τον Άρχοντα Άξαδορ! Για τον*
Άρχοντα Άξαδορ! Άξαδορ! Άξαδορ!

«*Υποχώρηση!*» πρόσταξε ο Άσθαν, παρατηρώντας πως η άμυνα
του είχε τσακιστεί. «*Υποχώρηση!*» Αν άφηνε κι άλλο τους μαχητές
του σ' αυτή τη θέση, θα τους κατέσφαζαν. Έτσι, άρχισε

ν' αποτραβιέται προς την έξοδο που έβγαζε στο παλάτι, ξέροντας πως ούτε αυτή δε θα κατάφερνε να προφυλάξει... εκτός αν—

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται, καθώς και το κουδούνισμα πανοπλιών.

Εκτός αν έρθουν οι ενισχύσεις! σκέφτηκε ο Άσθαν, θέλοντας να γελάσει από ετούτη την αναπάντεχη ανακούφιση. *Ναι, τώρα θα κρατήσουμε!*

«Σταματήστε,» πρόσταξε τους στρατιώτες του. Και στράφηκε στον πρώτο πολεμιστή των ενισχύσεων, υποθέτοντας πως θα ήταν κάποιος διοικητής. «Μείνετε εδώ και φυλάξτε το πέρασμα. Μην τους αφήσετε να περάσουν και να πάνε στο παλάτι ή προς τα εκεί.» Έδειξε το άνοιγμα στ' αριστερά, το οποίο οδηγούσε στη βορειοανατολική μεριά της πόλης.

«Μάλιστα, Στρατηγέ Άσθαν,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Μάλιστα.»

Το άλλο πέρασμα, όμως, σκέφτηκε ο Άσθαν, εκείνο που βγάζει στην Κάτω Αγορά, κανείς πλέον δεν το φυλάει. Κι επίσης αφύλαχτο ήταν το πέρασμα που, μάλλον, οδηγούσε στη Σιθ-Έλμας. «Εγώ πηγαίνω να ειδοποιήσω τον Βασιλιά,» είπε στον πολεμιστή και, θηκαρώνοντας το σπαθί του, άρχισε να βαδίζει, βιαστικά, προς το παλάτι, περνώντας ανάμεσα από τους στρατιώτες του, που συνωστίζονταν μέσα στο στενό πέρασμα. «Κρατήστε τη θέση σας!»

«Μην τους καταδιώκετε!» φώναξε ο Άξαδορ. «Μην τους καταδιώκετε! Αφήστε τους να υποχωρήσουν!» *Δε θα πάνε μακριά, εξάλλου, και, μάλλον, πιο πίσω θα έχουν ισχυρότερη άμυνα.* «Φυλάξτε καλά τη διακλάδωση! Έτσι και μας την πάρουν, θα σας πάρω εγώ τα κεφάλια!» Και προς την Ωίνα: «Φέρε εδώ τον Χάσνελ, Σεβασμιότατη. Τώρα.»

Η ιέρεια έδωσε διαταγή σε μια πολεμίστρια και, σχεδόν αμέσως, ο πρώην-Αρχιπληρέτης βρέθηκε κοντά τους. Φαινόταν άβουλος και μισοϋπνωτισμένος, όπως και πριν, σαν να μην είχε πάρει είδηση ότι μερικά μέτρα μπροστά του άνθρωποι σκοτώνονταν, κραυγές αντηχούσαν, και όπλα συγκρούονταν. Η πολεμίστρια ουσιαστικά τον έσερνε, τραβώντας τον από τον πήχη.

«Προς τα πού οδηγεί αυτό το πέραςμα;» τον ρώτησε ο Άξαδορ, δείχνοντας τη σήραγγα στ'αριστερά.

«Στην Κάτω Αγορά και στη Σιθ-Έλμας,» μουρμούρισε ο Χάσνελ.

«Κι αυτό;» Ο Άξαδορ έδειξε τη σήραγγα ευθεία μπροστά.

«Στο παλάτι και στη βορειοανατολική μεριά της πόλης.»

Ο Άξαδορ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Ωίνα.

«Δε λέει ψέματα, Άρχοντά μου,» του είπε εκείνη. «Δεν μπορεί να πει ψέματα, σας διαβεβαιώνω.»

Ο Άξαδορ πρόσταξε έναν διοικητή του: «Διατάξτε τους στρατιώτες που βρίσκονται έξω να έρθουν. Η επίθεση στο εσωτερικό της Έλμας αρχίζει.»

«Πού είναι ο Βασιλιάς;» ρώτησε ο Άσθαν, ανεβαίνοντας στα ενδότερα του παλατιού. «Πού είναι ο Βασιλιάς;»

«Βγήκε, Στρατηγέ,» του αποκρίθηκε ένας φρουρός. «Πήγε στην πόλη, ντυμένος με την πανοπλία του.»

«Πού μέσα στην πόλη;»

«Δεν είμαι βέβαιος...»

«Νομίζω πως ξέρω, Άρχοντά μου.» Μια γυναικεία φωνή.

Ο Άσθαν στράφηκε, για να δει την Ταρλίτα να ξεπροβάλλει από τη γωνία του διαδρόμου. «Πού;» τη ρώτησε, εσπευσμένα, γνωρίζοντας πως ο χρόνος του ήταν περιορισμένος. Οι μαχητές του Τυράννου, σύντομα, θα εισέβαλαν στην Κάτω Αγορά, χίλιες κατάρες επάνω τους –θα χτυπούσαν την Έλμας από το εσωτερικό.

«Στον ποταμό. Νομίζω,» είπε η Ταρλίτα. «Τουλάχιστον, προς τα εκεί κοιτούσε, προτού μου ζητήσει να τον βοηθήσω να φορέσει την πανοπλία του.»

Αηδίες! Δεν προλαβαίνω να ψάξω να τον βρω. «Ειδοποιήστε τους πάντες,» πρόσταξε ο Άσθαν τους δύο φρουρούς που ήταν μπροστά του. «Ο εχθρός θα εισβάλει στην Κάτω Αγορά, από ένα υπόγειο πέραςμα. Δεν έχουμε χρόνο. Θέλω είκοσι χιλιάδες στρατιώτες εκεί.» Είκοσι χιλιάδες ήταν ο μισός στρατός που βρισκόταν στην Έλμας.

«Μα, Στρατηγέ, εμείς έχουμε διαταγές από τον Βασιλιά να φρουρούμε εδ–»

«Πρόκειται για επείγουσα κατάσταση, στρατιώτη! Κουνήσου!» γρύλισε ο Άσθαν. «Κι εσύ!» είπε στον άλλο. Και, στρεφόμενος, άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα ορμητικά, πηδώντας τα σκαλοπάτια δύο-δύο. Ήξερε ότι έπρεπε να ειδοποιήσει κι άλλους, για να συγκεντρώσει, τελικά, τις είκοσι χιλιάδες που ήθελε· γιατί οι υπερασπιστές της Έλμας βρίσκονταν, επί του παρόντος, διαχωρισμένοι μέσα στην πόλη, προσπαθώντας να φυλάνε κάθε σημείο της. Ο εχθρός, όμως, θα ερχόταν από ένα και μόνο συγκεκριμένο σημείο.

Αν φανώ αρκετά γρήγορος, θα καταφέρω ν'αποκρούσω την επίθεση. Αν αργήσω, όμως... Αν αργήσω, καταστροφή.

Η Λερβάρη τον συνάντησε σ'έναν διάδρομο, και τον ζύγωσε αμέσως, πιάνοντας το μπράτσο του. Τα μαλλιά της ήταν βρεγμένα και μοσχομύριζε, καθότι είχε μόλις λουστεί: κάτι που, αναμφίβολα, της χρειαζόταν όσο τίποτε άλλο, ύστερα από τόσες ημέρες φυλάκισης στο κελάρι της κρυφώνας του Σάβελαν.

«Τι συμβαίνει, Άσθαν; Τι συμβαίνει;»

«Έχουν έρθει από το υπόγειο πέρασμα.»

«Ποιο υπόγειο πέρασμα;» Η Λερβάρη δεν ήξερε γι'αυτό. «Υπάρχει υπόγειο πέρασμα;»

«Ναι, αλλά βιάζομαι. Μείνε στο δωμάτιό μου, και μη βγεις, ό,τι κι αν γίνει. Τράβηξε και την αμπάρα.»

«Τι είναι; Θα μπουν στο παλ-;»

«Ελπίζω πως όχι. Μα πρόσεχε. Και κάνε όπως σου είπα.» Τη συνέθλιψε, για μια στιγμή, στη δυνατή του αγκαλιά και φίλησε τα χείλη της. «Πήγαινε!» της είπε, ύστερα, κι απομακρύνθηκε, τρέχοντας.

Η Λερβάρη έμεινε πίσω, κοιτάζοντας τον με μάτια γουρλωμένα, γεμάτα μεγάλο φόβο και αναπάντητες ερωτήσεις. Επάνω που νόμιζε ότι τα πράγματα είχαν φτιάξει, πάλι κάτι τραγικό συνέβαινε!

«Δεν καταλαβαίνω...» μονολόγησε, κάτω απ'την ανάσα της, που ήταν ακόμα λαχανιασμένη απ'το έντονο φιλί και την αγκαλιά του Άσθαν. «Δεν καταλαβαίνω...»

«Ούτε κι εγώ.»

Η Λερβάρη αναπήδησε, αιφνιδιασμένη, και γύρισε για να δει τον Σάρναλ να στέκεται πίσω της. Ο κατάσκοπος δεν ήταν τώρα ούτε ημίγυμνος ούτε ντυμένος σαν ζητιάνος· φορούσε ένα μαύρο, δερμάτινο παντελόνι, ψηλές, καφετιές μπότες με λουριά, και γκριζα, υφα-

σμάτινη τουνίκα. Στη μέση του δενόταν μια ζώνη, γεμάτη ξιφίδια και σπιλέτα· επάνω στον γοφό του κρεμόταν ένα σπαθί. Τα μαλλιά του ήταν πλυμένα και καλοχτενισμένα. Το πρόσωπό του ήταν επίσης καθαρό, αλλά, ασφαλώς, εξακολουθούσε να είναι παραμορφωμένο από τα βασανιστήρια των ανακριτών κάτω απ'το Ναό του Βάνραλ.

Τράβηξε ένα απ'τα ξιφίδια στη ζώνη του και το πρότεινε στη Λερβάρη, κρατώντας το από τη λεπίδα. «Πάρτο. Προαισθάνομαι ότι θα το χρειαστείς.»

«Μα... δεν ξέρω—»

«Πάρτο.»

Η Λερβάρη έκλεισε τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού γύρω απ'το μανίκι του ξιφιδίου, και ο Σάρναλ άφησε τη λεπίδα.

Ο Άσθαν διέσχιζε τη Σιθ-Έλμας, έφιππος, αλλά χωρίς να έχει φορέσει την πανοπλία του· δυστυχώς, δεν υπήρχε χρόνος γι'αυτό, παρότι ο Στρατηγός γνώριζε καλά πως ήταν μεγάλο λάθος να πηγαίνεις στη μάχη ακατάλληλα ντυμένος. Πίσω του, ακολουθούσε ένα φουσατό στρατιωτών, έφιππων και μη. Ο Άσθαν δεν ήξερε πόσοι ακριβώς ήταν οι στρατιώτες· είχε συγκεντρώσει όσους μπορούσε, και περίμενε ακόμα περισσότερους, καθώς είχε στείλει πολεμιστές να ειδοποιήσουν τους πάντες να έρθουν.

Πέρασε, καλπάζοντας, τη δυτική γέφυρα της Σιθ-Έλμας και βγήκε στην αντίπερα όχθη του ποταμού Λάηνηλ. Οι μαχητές του τον ακολουθούσαν, είτε καλπάζοντας κι εκείνοι είτε τρέχοντας.

«Για το Μαύρο Πρίγκιπα!» κραύγασε ο Άσθαν, καθώς έφταναν στη μεγάλη διασταύρωση της Οδού Γεφυρών και έστριβαν νότια. «Για το ελεύθερο Ένρεβηλ!» Ξεθηκάρωσε το σπαθί του, ενώ στ'άλλο του χέρι είχε δεμένη την ασπίδα του και κρατούσε τα γκέμια του αλόγου που ίππευε.

Οι στρατιώτες τον μιμήθηκαν. *Για το Μαύρο Πρίγκιπα! Για το Μαύρο Πρίγκιπα! Για το ελεύθερο Ένρεβηλ! Για το ελεύθερο Ένρεβηλ! Για το ελεύθερο Ένρεβηλ!* φώναζαν, ενώ εφομούσαν στην Κάτω Αγορά, όπου οι πολεμιστές του Τυράννου είχαν ήδη αρχίσει να εισβάλλουν και να προκαλούν καταστροφές. Ο Άσθαν είδε καμια

ντουζίνα φρουρούς της πόλης σκοτωμένους, καθώς κι ένα οικοδόμημα να φλέγεται.

Οι στρατιώτες του επιτέθηκαν στους εχθρούς, που ήταν δύσκολο να υπολογιστεί ο αριθμός τους έτσι όπως είχαν διασκορπιστεί. Χάος! σκέφτηκε ο Στρατηγός, καλπάζοντας καταπάνω σ'έναν άντρα και κατακόπτοντάς τον, με μια δυνατή σπαθιά. *Οι οδομαχίες μέσα στις πόλεις είναι πάντοτε χάος.* Τα ανοιχτά πεδία μαχών ήταν πολύ, πολύ καλύτερα, τα πράγματα ξεκάθαρα.

«Προσπαθήστε να βρείτε από πού έρχονται,» πρόσταξε ο Άσθαν, πλησιάζοντας δύο διοικητές του. «Υπάρχει ένα άνοιγμα κάπου εδώ, που οδηγεί σ'ένα υπόγειο πέραςμα. Από εκεί εισβάλλουν. Αν καταφέρουμε ν'αποκλείσουμε αυτό το σημείο, τους έχουμε στο χέρι.»

Η Θορκάνη άνοιξε την πόρτα του δωματίου της Ρικέλθης. Το μέρος ημιφωτιζόταν από μερικά κεριά, και η ιέρεια ήταν γονατισμένη, με τα χέρια της ενωμένα εμπρός της και το κεφάλι κατεβασμένο· τα μακριά, κορακίσια της μαλλιά έκρυβαν το πρόσωπό της. Φορούσε τον λευκό, ιερατικό της χιτώνα, και ήταν ξυπόλυτη.

«Μ-μ-μας επιτίθενται! Από παντού! Δε βλέπεις;»

Η Ρικέλθη έστρεψε, αργά, το κεφάλι για ν'ατενίσει την κάτωχρη, πορφυρομάλλα γυναίκα που στεκόταν στο κατώφλι του δωματίου της, ντυμένη μ'ένα μακρύ, άσπρο νυχτικό και δερμάτινα παπούτσια. Τα μάτια της ιέρειας φανέρωναν θυμό, σαν να είχε ενοχληθεί που την είχαν διακόψει από τις προσευχές της.

«Θα – θα μας πιάσουν,» συνέχισε η Θορκάνη, «και θα μας σκοτώσουν! Οι στρατιώτες του παλατιού π-πηγαίνουν στα υπόγεια· πρέπει να υπάρχει κάποιο μυστικό πέραςμα εκεί. Θα μπουν εδώ μέσα, Ρικέλθη!» Αυτό το τελευταίο έμοιαζε να μην είναι τίποτα παραπάνω από ένα πανικόβλητο τσίριγμα.

«Πού θέλεις να καταλήξεις;» ρώτησε, ψυχρά, η ιέρεια.

«Ότι – ό-τι – ό-τι πρέπει να φύγουμε από δώ! Να φύγουμε απ'το παλάτι, απ'την Έλμας!»

Η Ρικέλθη γέλασε, κοφτά και ξερά. «Έχεις τρελαθεί. Το μυαλό σου έχει λιώσει μες στο κεφάλι σου.»

«Μα καταλαβαίνεις τι σου λέω;» τσίριξε η Θορκάνη. «Καταλαβαίνεις τι σου λέω;»

«Σκάσε και προσευχήσου,» είπε, ήρεμα, η Ρικέλθη· κι έστρεψε πάλι το βλέμμα της κάτω· τα μαύρα της μαλλιά έκρυψαν το πρόσωπό της, σαν παραπέτασμα.

Η Θορκάνη έβαλε τις σφιγμένες της γροθιές μπροστά στο στόμα της και δάγκωσε τα δάχτυλά της, ενώ ένα πνιχτό ουρλιαχτό έβγαине από μέσα της· ο ήχος θύμισε στη Ρικέλθη ένα ετοιμοθάνατο τσακάλι που είχε κάποτε ακούσει. Η πλάτη της Θορκάνης ακούμπησε στη γωνία του τοίχου πλάι στην πόρτα, γιατί τα γόνατά της δεν την κρατούσαν· έτρεμε σύγκορμη.

«Μην τρελαίνεσαι από τώρα,» τη συμβούλεψε η ιέρεια του Βάνραλ. «Εσύ η ίδια είπες ότι στρατιώτες του παλατιού πηγαίνουν στα υπόγεια. Πώς είσαι τόσο σίγουρη ότι δεν θα καταφέρουν ν'απωθήσουν τους εισβολείς;»

Η Θορκάνη άκουσε τα λόγια της, μα δεν τα κατανόησε, σαν η Ρικέλθη να μιλούσε τη Γλώσσα των Μιρλίμιων. Το νου της κατέκλυζε η σκέψη τού τι θα της έκανε ο Άξαδορ αν την έβρισκε εδώ, στο παλάτι των εχθρών του δολοφονημένου Βασιλιά του...

Οι υπερασπιστές σχημάτιζαν φράγματα από ασπίδες και δόρατα, μέσα στη στενή σήραγγα, μα οι μέθοδοί τους αποδεικνύονταν αναποτελεσματικές μπροστά στα χτυπήματα του πολιορκητικού κριού του Άξαδορ. Όποτε η μεγάλη, σιδερένια κεφαλή τούς χτυπούσε, έχαναν την ισορροπία τους κι έπεφταν ο ένας πάνω στον άλλο· τα πόδια τους μπερδεύονταν και η γραμμή τους έσπαγε· και οι εχθροί τους έβρισκαν ευκαιρία να τους επιτεθούν, προκαλώντας τους σοβαρές απώλειες και ποδοπατώντας τους τραυματίες. Τότε, οι υπερασπιστές δεν μπορούσαν παρά να υποχωρήσουν και να ανασχηματίσουν το φράγμα ασπίδων λίγο πιο πίσω στο υπόγειο πέρασμα... μέχρι που ο κριός να τους χιμήσει πάλι και το όλο αιματηρό επεισόδιο να επαναληφτεί.

Δε θα κρατήσουν, σκέφτηκε ο Άξαδορ. Θα τους σπάσουμε· το ηθικό τους δε θ'αντέξει. Ή, αν καταφέρουν να παραμείνουν στις θέσεις

τους, θα τους σκοτώσουμε μέχρι τον τελευταίο και, βαδίζοντας πάνω στα κουφάρια τους, θα μπούμε στο παλάτι.

Στράφηκε σε μια διοικήτριά του. «Πρόσταξε είκοσι στρατιώτες να πάνε από εκεί.» Της έδειξε το δεξί πέρασμα, που ο Χάσνελ τού είχε πει ότι έβγαζε στη βορειοανατολική μεριά της Έλμας. «Να ερευνήσουν τη σήραγγα ως το τέλος και να επιστρέψουν, για ν'αναφέρουν.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η γυναίκα.

Ο Άξαδορ πέρασε ανάμεσα από μερικούς στρατιώτες και πλησίασε την Ωίνα, που στεκόταν πλάι στον Χάσνελ. Ο Αρχιυπηρέτης φαινόταν πιο χλωμός από πριν, και ήταν διπλωμένος, κρατώντας το στήθος του με τα δύο χέρια.

«Τι έχει ετούτος;»

«Πεθαίνει, Άρχοντά μου,» είπε η ιέρεια. «Εκπλήρωσε την αποστολή που του ανέθεσε ο Κύριός μας, και πεθαίνει.»

Ο Χάσνελ γονάτισε· το πρόσωπό του μόρφαζε αποτρόπαια. Ο Άξαδορ αναρωτήθηκε τι μπορεί να αισθανόταν· σίγουρα, ετούτος δεν ήταν ο πόνος μονάχα ενός θωρακικού τραύματος –ο Άρχοντας της Λάρμαρλ είχε δει πολλούς τραυματισμούς στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, και ήξερε.

Το στόμα του Χάσνελ άνοιξε διάπλατα, σαν να προσπαθούσε απεγνωσμένα να πάρει αέρα, και ένα διαπεραστικό ουρλιαχτό βγήκε απ'το λαιμό του. Ο Άξαδορ πισωπάτησε, νιώθοντας ένα ρίγος να τον διατρέχει. *Θεοί...!*

Ο Χάσνελ σωριάστηκε στο πλάι, και έμεινε ακίνητος.

«Αυτό ήταν,» είπε η Ωίνα. «Δεν πήγε, ωστόσο, στις Αιώνιες Στρατιές. Ο Πολέμαρχος δεν επιθυμεί ανθρώπους σαν κι αυτόν πλησίον του.»

Ο Άξαδορ δεν ήθελε να συζητήσει περισσότερο ετούτο το θέμα. Εξάλλου, γι'άλλο λόγο είχε έρθει να βρει την ιέρεια. «Μπορείς να προβλέψεις τι θα γίνει με την επίθεσή μας;» τη ρώτησε. «Θα καταφέρουμε να εισβάλουμε στο παλάτι;»

«Φυσικά και θα τα καταφέρουμε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αν φανούμε γενναίοι και δυνατοί, ο Άνκαραζ θα μας προσφέρει την ευλογία του: και τότε, μπορούμε να κατορθώσουμε τα πάντα.»

Δεν ήταν αυτό ακριβώς που ήθελα ν'ακούσω... μούγκρισε, εσωτερικά, ο Άξαδορ. Αλλά δε μίλησε· στράφηκε και –περνώντας ανάμεσα από στρατιώτες που διαρκώς μετακινούνταν μέσα στις στενές σήραγγες– βάδισε προς το βάθος του περάσματος όπου διαδραματιζόνταν οι αιματηρές συμπλοκές. Η Ωίνα τον ακολούθησε, μ'ένα αδιόρατο μειδίαμα στα μικρά της χείλη.

«Στρατηγέ!» Ο πολεμιστής τράβηξε τα ηνία του αλόγου του, σταματώντας το· το ζώο χρεμέτισε, ανασηκώθηκε στα πσινά του πόδια, και κλότσησε τον αέρα, με τα μπροστινά. Ήταν ιδρωμένο από τον πυρετό της μάχης και λαχανιασμένο. «Βρήκαμε από πού έρχονται οι εισβολείς. Είναι μια σχάρα υπονόμου, όχι πολύ μακριά από εδώ.» Έδειξε τη γενική κατεύθυνση, με το αιματοβαμμένο του ξίφος.

«Συγκεντρώστε τους στρατιώτες μας εκεί,» πρόσταξε ο Άσθαν. «Συγκεντρώστε τους όλους εκεί. Θα κυκλώσουμε τον εχθρό και θα τον χτυπήσουμε από γύρω.» Ακόμα δεν ήξερε πόσοι ήταν, συνολικά, οι μαχητές του, ακόμα δεν ήξερε αν είχε καταφέρει να συναθροίσει τους είκοσι χιλιάδες που ήθελε, μα ένα πράγμα το ήξερε στα σίγουρα: έπρεπε να αναχαιτίσει εδώ τον στρατό του Τυράννου· αλλιώς, αν ο εχθρός έμπαινε στην πόλη, η μάχη είχε, κατά πάσα πιθανότητα, χαθεί.

Σπιρούνισε τ'άλογό του και ξεκίνησε να καλπάζει, ακολουθούμενος από πεζούς και ιππείς, ενώ διαταγές αντηχούσαν από τους διοικητές του.

«Πόσοι είναι οι εχθροί κοντά στη σχάρα;» ρώτησε ο Άσθαν τον πολεμιστή που του είχε φέρει την είδηση.

«Όχι πολλοί. Το πέρασμα πρέπει νάναι στενό, κι έτσι δεν μπορούν ν'ανεβαίνουν γρήγορα.»

Ναι, σωστά, σκέφτηκε ο Άσθαν. Όμως οι μυστικές σήραγγες δε βγάζουν κατευθείαν στην Κάτω Αγορά. Βγάζουν στους υπονόμους, έτσι ο εχθρός μπορεί ν'ανεβεί κι από άλλη σχάρα, όχι απαραίτητα από την κοντινότερη. Κι ετούτο σήμαινε πως ο Άσθαν θα έπρεπε να στείλει τους στρατιώτες του κάτω, προκειμένου ν'απωθήσουν τους πολεμιστές του Τυράννου στο άνοιγμα της σήραγγας. Δεν θα είχε

νόημα να τους απωθήσουν μόνο στη σχάρα, γιατί, τότε, απλά θα έβγαιναν από αλλού.

Φτάνοντας στον προορισμό του, είδε τους μαχητές του να έχουν ήδη εμπλακεί σε μάχη με τους εχθρούς· και, κοιτώντας τριγύρω, παρατήρησε ότι ολοένα και περισσότεροι δικοί του έρχονταν. Οι εισβολείς έμοιαζαν, πραγματικά, παγιδευμένοι τώρα, και σύντομα το πλακόστρωτο γέμισε με τα κουφάρια τους και τα σπασμένα τους όπλα. Από τη σχάρα ακούγονταν φωνές, μα κανείς δεν τολμούσε ν'ανεβεί, γνωρίζοντας πως θα τον κατέσφαζαν, με το πού θα έβγαζε το κεφάλι του.

Εντάξει, σκέφτηκε ο Άσθαν, που δεν είχε ούτε καν ματώσει το ξίφος του σε τούτη τη συμπλοκή, τώρα ξεκινάνε τα δύσκολα...

«Πρέπει να κατεβούμε,» είπε στους διοικητές του, οι οποίοι είχαν συναχτεί γύρω του. «Η αληθινή είσοδος βρίσκεται μέσα στους υπόνομους, κι εκεί πρέπει να χτυπήσουμε τους μαχητές του εχθρού, αλλιώς θα βγουν από άλλη σχάρα.»

«Θα έχουμε πολλές απώλειες, κατεβαίνοντας...»

«Πολλές απώλειες ή όχι, πρέπει να κατεβούμε,» είπε ο Άσθαν. «Βάλτε τους βαλλιστροφόρους μας να ρίξουν μέσα, ώστε να καθαρίσουν το πεδίο για τους υπόλοιπους.»

«Στρατιώτη, εδώ!» φώναξε ο Σάβελαν, κοιτάζοντας έξω από τα κάγκελα του κελιού του. «Εδώ, ανόητε!»

Ο πολεμιστής κοίταξε μέσα στον ημιφωτισμένο διάδρομο, κι έκανε νόημα σ'αυτούς που βρίσκονταν πίσω του. Τρεις ήρθαν, ο ένας εκ των οποίων κρατούσε λάμπα, και πλησίασαν όλοι μαζί το κελί του Σάβελαν.

«Ελευθερώστε με,» τους είπε εκείνος. «Είμαι κατάσκοπος του Βασιληά Σάρναλ.»

«Κατάσκοπος;» Ο στρατιώτης στον οποίο είχε φωνάξει ο Σάβελαν συνοφρυώθηκε. «Και πού το ξέρουμ' εμείς;»

Ο Σάβελαν τράβηξε τη λεπτή αλυσίδα που ήταν περασμένη στο λαιμό του, και την κράτησε μπροστά του, με τον δείκτη και τον αντίχειρα. Στο πέρας της κρεμόταν ένα αργυρό αφτί. «Βγάλτε με,» πρόσταξε, σχεδόν απειλητικά. «Τώρα.»

Ο στρατιώτης καθάρισε το λαιμό του, νευρικά. «Ναι... Θα ειδοποιήσω τη διοικήτρια αμέσως, κύριε.» Μιλούσε επιφυλακτικότερα απ'ό,τι πριν, γιατί τ'Αφτιά όλοι τα έτρεμαν, κι αν υπήρχε έστω και μία πιθανότητα στις χίλιες ο άντρας πίσω από τα κάγκελα να ήταν Αφτί, ο στρατιώτης δεν ήθελε να βρεθεί εκτεθειμένος.

Σε λίγο, μια ξανθιά γυναίκα, με μακριά μαλλιά και γκριζα μάτια, πλησίασε. Φορούσε αλυσιδωτό θώρακα και κομμάτια φολιδωτής αρματωσιάς στα χέρια και στα πόδια. Από τους ώμους της κρεμόταν ένας μανδύας κι από τη μέση της ένα σπαθί, επάνω στο μανίκι του οποίου είχε ακουμπισμένο το γαντοφορεμένο, αριστερό της χέρι. Αίμα λέκιαζε σε πολλά σημεία την ενδυμασία της, αλλά δε φαινόταν να είναι δικό της. Δικό της πρέπει να ήταν μονάχα το αίμα στην άκρη του στόματός της. Το κράνος της το κρατούσε παραμάσκαλα· το πρόσωπό της γυάλιζε από τον ιδρώτα.

«Ποιος είσαι;» απαίτησε, κοφτά, στρατιωτικά.

Ο Σάβελαν ύψωσε πάλι το αργυρό αφτί που είχε περασμένο στη λεπτή αλυσίδα.

«Δεν απάντησες στην ερώτησή μου,» παρατήρησε η διοικήτρια.

Θρασύς, λοιπόν... σκέφτηκε ο Σάβελαν. «Είσαι τυφλή;» είπε, ήρεμα. «Ή δεν ξέρεις τι συμβολίζει αυτό;»

Η γυναίκα τον κοίταξε στα μάτια, για μια ανάσα, και μετά, έστρεψε το βλέμμα της αλλού, σ'έναν στρατιώτη. «Σπάστε την κλειδωνιά.»

Ο πολεμιστής που είχε πάει να φωνάξει τη διοικήτρια σήκωσε έναν βαρύ πέλεκυ και κοπάνησε την πόρτα, μία, δύο, τρεις, τέσσερις φορές, ώσπου η κλειδαριά της διαλύθηκε κι αυτή άνοιξε.

Ο Σάβελαν βγήκε. «Εισβάλατε από τα υπόγεια περάσματα;» ρώτησε τη διοικήτρια.

Εκείνη κατένευσε, αμίλητα.

Ο Χάσνελ, λοιπόν, τη γλίτωσε, το σκουλήκι, σκέφτηκε ο Σάβελαν. Κι εγώ που τον είχα για ξοφλημένο... Πάντοτε αποδεικνύεται πονηρότερος απ'ό,τι δείχνει. Επικίνδυνη ικανότητα αυτή... «Και έχετε καταλάβει το παλάτι;»

«Όχι ακόμα,» είπε η διοικήτρια, και στράφηκε, βαδίζοντας προς το τέλος του διαδρόμου. «Υπάρχει αρκετή αντίσταση εδώ.» Οι στρατιώτες της την ακολούθησαν, και το ίδιο κι ο Σάβελαν.

Κεφάλαιο 44

«Ετούτη η νύχτα ανήκει στον Πολέμαρχο»

Οι βαλλιστροφόροι συγκεντρώθηκαν γύρω από την ανοιχτή σχάρα και έριξαν μέσα, χτυπώντας τους πολεμιστές που βρίσκονταν κάτω. Ο Άσθαν, ο οποίος στεκόταν παραδίπλα, ξεπεζεμένος, άκουσε κραυγές πόνου.

«Άλλη μία βολή,» φώναξε, «σ'όσους μπορείτε ακόμα να δείτε!»

Οι πρώτοι βαλλιστροφόροι παραμέρισαν, γρήγορα, για να πάρουν τη θέση τους γύρω από το άνοιγμα αυτοί που βρίσκονταν πίσω τους. Ο Άσθαν είδε τους καινούργιους να σκύβουν και να λυγίζουν τα σώματά τους (σημάδι ότι ο εχθρός είχε απομακρυνθεί, ή απομακρυνόταν, ώστε ν'αποφύγει τις ριπές), και να βάλλουν.

Κραυγές πόνου αντήχησαν πάλι.

«Μπορείτε να δείτε κι άλλους;» ρώτησε ο Άσθαν τους βαλλιστροφόρους.

«Όχι, Στρατηγέ,» απάντησε ένας, καθώς η δεύτερη σειρά απομακρυνόταν από το άνοιγμα, για να το περιτριγυρίσει η τρίτη. «Δε βλέπουμε κανέναν τώρα.»

Αναμενόμενο. «Εσείς,» είπε σε μια ομάδα σπαθοφόρων, «κατεβείτε στον υπόνομο. Κι εσείς,» κοίταξε πάλι τους βαλλιστροφόρους, «καλύψτε τους όσο καλύτερα μπορείτε, αλλά μη ρίξετε μέσα σε ενταταμένη συμπλοκή.»

Οι βαλλιστροφόροι άνοιξαν τον κλοιό τους σ'ένα σημείο, ώστε να περάσουν οι σπαθοφόροι και να πηδήσουν στον υπόνομο. Αμέσως, ιαχές μάχης ήρθαν από κάτω.

Ο Άσθαν έκανε νόημα σ'ακόμα μία ομάδα να κατεβεί, βέβαιος ότι οι μαχητές του θα χρειάζονταν ενισχύσεις. «Προσπαθήστε ν'απωθήσετε τους εχθρούς προς το άνοιγμα απ'το οποίο έρχονται.»

Σ'έναν απ'τους διοικητές του είπε: «Ερευνήστε και την υπόλοιπη Κάτω Αγορά. Δείτε αν βγαίνουν στρατιώτες του εχθρού κι από καμια άλλη σχάρα.»

Ο άντρας χαιρέτησε στρατιωτικά, και έφυγε.

Ο Άσθαν κοίταξε, για λίγο, τον σκοτεινό ουρανό. *Η νύχτα θα είναι μεγάλη, σκέφτηκε.*

Η Θορκάνη κάρφωσε το βλέμμα της στην κλειστή, ξύλινη πόρτα. Τα μάτια της ήταν γουρλωμένα και μια έκφραση τρόμου υπήρχε στο πρόσωπό της.

Η Ρικέλθη ορθώθηκε, παραμερίζοντας τα κορακίσια μαλλιά απ'το μέτωπό της και παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

Πίσω από την πόρτα, φωνές αντηχούσαν. *Άγριες* φωνές, όπως αυτές που βγάζουν οι άνθρωποι όταν μάχονται. Φωνές συνοδευόμενες από την κλαγγή των όπλων.

Η ιέρεια έκανε μερικά αργά βήματα και έπιασε το πόμολο.

«Μη!» έσκουξε η Θορκάνη, απλώνοντας το δεξί της χέρι και γρπώνοντας τον ώμο της Ρικέλθης. «Μ-μη! Τ-τράβα την αμπάρα!»

«Μην είσαι ανόητη. Η μικρή αμπάρα ετούτης της πόρτας δεν μπορεί να σταματήσει στρατιώτες.» Η ιέρεια μισάνοιξε, κοιτάζοντας έξω, στο διάδρομο, και βλέποντας στο τέλος του κάποιους να μάχονται. Έκλεισε πάλι και τράβηξε την αμπάρα. «Μπορεί, ωστόσο, να μας δώσει κάποιο –ελάχιστο– χρόνο.»

«Να τον κάνουμε τι;»

«Καλή ερώτηση.» Η Ρικέλθη πήγε στο παράθυρο, και το άνοιξε διάπλατα. Ο αέρας μπήκε στο δωμάτιο ορμητικά, κάνοντας τις κουρτίνες ν'ανεμίσουν γύρω από το πρόσωπο της ιέρειας.

«Άρχοντά μου, ένας άντρας σάς ζητά,» είπε ο στρατιώτης. «Είναι Αφτί του Βασιληά, και ονομάζεται Σάβελαν.»

Ο Άξαδορ, που διέσχιζε έναν από τους διαδρόμους του παλατιού, μαζί με την Ιέρεια Ωίνα και μερικούς πολεμιστές του, σταμάτησε. «Από πού ήρθε;»

«Τον βρήκαμε στα μπουντρούμια του παλατιού, Άρχοντά μου. Υποστηρίζει ότι έχει πολλά να σας πει.»

«Φέρτε τον,» επανέλαβε ο Άξαδορ, «φέρτε τον.» Ανέστρεψε το σπαθί του και, στηρίζοντάς το στο πάτωμα, ακούμπησε τα χέρια του στο μακρύ μανίκι του όπλου.

Ο στρατιώτης έφυγε, τρέχοντας.

Από το βάθος ενός διαδρόμου κραυγές αντηχούσαν. Υπήρχαν πα-
ραπάνω από αρκετοί υπερασπιστές μέσα στο παλάτι, και έδιναν
σκληρή μάχη για ν'απωθήσουν τους εισβολείς. Στο τέλος, όμως, δεν
μπορούν παρά να ηττηθούν, σκέφτηκε ο Άξαδορ. Εμείς είμαστε πολ-
λοί περισσότεροι, και ενωμένοι σαν ένα επικίνδυνο, ατσάλινο βέλος·
ενώ οι υπερασπιστές της Έλμας βρίσκονται διασκορπισμένοι σ'όλη
την πόλη τους, κι έτσι έχουν χάσει τη δύναμή τους.

Ένας άντρας παρουσιάστηκε από τον διάδρομο όπου είχε φύγει ο
στρατιώτης. Ήταν ξανθός, με μακριά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πί-
σω απ'το κεφάλι του. Τα ρούχα του ήταν τσαλακωμένα και, σε ση-
μεία, σκισμένα.

«Εσύ είσαι το Αφτί;» τον ρώτησε ο Άξαδορ.

«Μάλιστα. Κι εσείς, υποθέτω, είστε ο Άρχοντας Άξαδορ, της Λάρ-
μαρην, ο οποίος έχει αναλάβει τη διοίκηση του στρατού, ύστερα από
το θάνατο του Βασιληά μας.»

Ο Άξαδορ ένευσε.

«Πώς το μάθατε, Άρχοντά μου, ότι ο Βασιληάς σκοτώθηκε;»

«Εγώ τού το είπα,» δήλωσε η Ωίνα.

Τα μάτια του Σάβελαν στένεψαν, παρατηρώντας τη νεαρή ιέρεια
του Άνκαραζ.

«Τον αισθάνθηκα το θάνατο του Βασιληά Σάρναλ,» εξήγησε εκεί-
νη.

«Οι στρατιώτες μου με πληροφόρησαν ότι σε βρήκαν στα μπου-
ντρούμια του παλατιού, και ότι έχεις πολλά να μου αποκαλύψεις,»
είπε ο Άξαδορ στον Σάβελαν.

«Ναι, Άρχοντά μου, έχω. Κατ'αρχήν, πρέπει να σας πω πως έκανα
ό,τι μπορούσα, για να σώσω τη ζωή του Βασιληά μας, μα δεν τα κα-
τάφερα· τον είχαν τραυματίσει θανάσιμα—»

Τώρα ήταν η σειρά του Άξαδορ να στενέψει τα μάτια. «Εσύ ήσουν
ο άνθρωπος στην όχθη; Ο άνθρωπος που πετάχτηκε ανάμεσα στους
πρωτότες;»

«Στις υπηρεσίες σας, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Σάβελαν, μ'ένα αχνό, στραβό μειδίαμα, κι έκανε μια σύντομη, αλλά χαριτωμένη, υπόκλιση.

«Τι άλλο έχεις να μου αναφέρεις;»

«Ότι η Ιέρεια Ρικέλθη και η Αρχόντισσα Θορκάνη, που κι οι δύο πρόδωσαν τον Βασιληά μας, βρίσκονται εδώ, στον ξενώνα του παλατιού.»

Ο Άξαδορ έσφιξε τα δόντια. *Η Θορκάνη;* «Πώς το ξέρεις;» γρύλισε, αφήνοντας το θυμό του να φανεί.

«Τις είδα, Άρχοντά μου. Την πρώτη, μάλιστα, προσπάθησα να την πνίξω στον ποταμό, μα, δυστυχώς, δεν τα κατάφερα. Πάντως, ήταν κι οι δύο ιδιαίτερα πρόθυμες να συμμαχήσουν με τον Μαύρο Πρίγκιπα, όταν μίλησαν μαζί του, στην αίθουσα του θρόνου ετούτου του παλατιού...»

Κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο, η Ρικέλθη παρατήρησε πόσο ψηλά βρισκόταν... και πόσο *αδύνατον* ήταν να κατεβεί. Καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της, νιώθοντας την ψυχή της να τρέμει· η προσευχή είχε καταφέρει να διώξει μονάχα ένα μέρος του τρόμου της: το δυσάρεστο συναίσθημα εξακολουθούσε να την περιτριγυρίζει, όπως ο πεινασμένος λύκος περιφέρεται γύρω από τον ταξιδιώτη ο οποίος έχει ανάψει φωτιές για να τον απομακρύνει.

Η ιέρεια στράφηκε στη Θορκάνη, και είδε την πορφυρομάλλα γυναίκα να γλείφει, νευρικά, τα χείλη της. «Τι έβλεπες εκεί, Ρικέλθη;»

«Ότι δεν μπορούμε να διαφύγουμε απ'το παράθυρο,» απάντησε εκείνη. «Καλύτερα να κρυφτούμε.»

«Πού;»

Όλο ερωτήσεις είσαι! Δε δίνεις και καμία απάντηση; Η Ρικέλθη άνοιξε τη ντουλάπα. «Εδώ.»

«Θα μας βρουν!»

«Μόνο αν ψάξουν προσεκτικά το δωμάτιο, όχι αν ρίξουν μια γρήγορη ματιά και, βλέποντας ότι δεν είναι κανείς, φύγουν.»

«Για-γιατί να ρίξουν μια γρήγορη ματιά; Γιατί να μην ψάξουν προσεκτικά;»

Η Ρικέλθη μπήκε στη ντουλάπα. «Γιατί αυτή είναι η μόνη μας ελπίδα. Έρχεσαι;» Ύψωσε το ένα της φρύδι.

Η Θορκάνη την ακολούθησε, και χώθηκαν κι οι δύο ανάμεσα στα κρεμασμένα ρούχα. Η Ρικέλθη έκλεισε τη λεπτή πόρτα και σκοτάδι έπεσε. Φως έμπαινε μονάχα από τις χαραμάδες στο ξύλο.

Είμαστε παγιδευμένες... σκέφτηκε η Θορκάνη, *παγιδευμένες!* νιώθοντας ένα δυνατό συναίσθημα κλειστοφοβίας να την κυριεύει. Ξεροκατάπιε, κι έφερε τις σφιγμένες της γροθιές κοντά στο πρόσωπό της, δαγκώνοντας τις φάλαγγες των δαχτύλων της.

Η Ρικέλθη μπορούσε ν'ακούσει την αναπνοή της πορφυρομάλλας πλάι της και να μυρίσει τον ιδρώτα και το άρωμά της. Της έμοιαζε ότι η Θορκάνη ανέπνεε και μύριζε τόσο δυνατά που, σίγουρα, θα την αντιλαμβάνονταν ως έξω, στον διάδρομο. Ωστόσο, η ιέρεια ήξερε ότι τούτο δεν ήταν παρά μια ψευδαίσθηση, και το έδιωξε απ'το μυαλό της, επικεντρώνοντας τις σκέψεις της στον Βάνραλ. Ο Επουράνιος Άρχων ήταν μεγαλόψυχος και θα τη συνέτρεχε, τώρα που τον είχε ανάγκη. *Οι στρατιώτες του Άξαδορ δε θα με βρουν.*

.....Ο χρόνος περνά.

.....αργά.

.....μέσα στο σκοτάδι.

....όπως, σύντομα, ανακαλύπτουν η Ρικέλθη και η Θορκάνη.

.....και οι ήχοι φαντάζουν σημαντικότεροι.

.....απ'ό,τι στο φως—

Μια πόρτα ανοίγει, με πάταγο.

Η πόρτα του δωματίου.

Η Θορκάνη νιώθει την αναπνοή της να κόβεται. Τα δόντια της μπήγονται με δύναμη στα δάχτυλά της· γεύεται αίμα.

Η Ρικέλθη προσπαθεί να προσποιηθεί ότι είναι αποστασιοποιημένη, ότι όλα τούτα συμβαίνουν σε κάποια άλλη. Ο λαιμός της είναι τόσο ξερός...

Βάνραλ, Κύριέ μου, βοήθησέ με!

«Ερευνήστε το δωμάτιο. Μπορεί νάανι κρυμμένες.» Μια λεπτή, αντρική φωνή, μάλλον κάποιου διοικητή.

Μας ψάχνουν! σκέφτηκε η Ρικέλθη. *Ψάχνουν συγκεκριμένα για εμάς!* Μέσα στον ιερατικό της χιτώνα είχε κρυμμένο ένα ξιφίδιο, και

τώρα το έπιασε, τραβώντας το έξω, στο σκοτάδι της ντουλάπας. Δίπλα της, άκουγε τη Θορκάνη να κλαψουρίζει, παλεύοντας να συγκρατήσει τους λυγμούς της. *Θα μας προδώσει αμέσως, η ανόητη!*

Η πόρτα της ντουλάπας άνοιξε, διάπλατα, παρουσιάζοντας μια πολεμίστρια—

—την οποία η Ρικέλθη κάρφωσε στο λαιμό και την κλότσησε, στέλνοντάς την στο πάτωμα και εκτοξεύοντας αίματα τριγύρω. Ήταν η πρώτη φορά που η ιέρεια σκότωνε άνθρωπο, και παρατήρησε πως δεν αισθανόταν τίποτα το ιδιαίτερο, κάνοντάς το. *Ο Βάνραλ μου δίνει δύναμη!*

Στο δωμάτιο υπήρχε άλλος ένας στρατιώτης, ο οποίος είχε σκύψει, για να κοιτάξει κάτω απ'το κρεβάτι, αλλά τώρα ορθωνόταν, τραβώντας το σπαθί του.

«Είμαι ιέρεια του Βάνραλ,» είπε, επιβλητικά (τουλάχιστον, ήλπιζε ότι μιλούσε επιβλητικά), η Ρικέλθη· «πώς τολμάτε να εισβάλετε έτσι στο χώρο μου;»

«Εδώ είναι!» φώναξε ο άντρας. «Εδώ είναι!» Δεν ήταν αυτός με τη λεπτή φωνή, ο οποίος είχε ακουστεί πριν.

Η Ρικέλθη βγήκε απ'τη ντουλάπα και κοίταξε έξω από την πόρτα. Βήματα αντηχούσαν στον διάδρομο, μα κανείς δε φαινόταν ακόμα.

Η ιέρεια έκανε να πλησιάσει την πόρτα και να την κλείσει, αλλά το χέρι του πολεμιστή την άρπαξε απ'το μπράτσο και την τράβηξε πίσω. Εκείνη επιχείρησε να τον καρφώσει, με το ξιφίδιό της, αλλά ο άντρας τής έπιασε τον καρπό και την έσπρωξε, ρίχνοντάς την στο κρεβάτι.

Στρατιώτες μπήκαν στο δωμάτιο.

Η Ρικέλθη ανασηκώθηκε, και συλλογίστηκε, απογοητευμένα: *Τελείωσε. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα τώρα.*

Η Θορκάνη ζάρωσε μέσα στη ντουλάπα, εξακολουθώντας να δαγκώνει τα σφιγμένα της δάχτυλα.

«Ειδοποιήστε τον Άρχοντα Άξαδορ,» είπε ο άντρας με τη λεπτή φωνή· και τώρα η Ρικέλθη τον είδε: Ήταν κοντός και χοντρός, με αξύριστα, μαύρα γένια.

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;» τον ρώτησε.

Εκείνος δεν απάντησε· μονάχα την αγριοκοίταξε.

«Θα έχεις την ευλογία του Βάνραλ, και την αιώνια ευγνωμοσύνη μου, αν με κρύψεις,» του είπε η Ρικέλθη. «Πες ότι βρήκες μονάχα αυτήν.» Έδειξε τη Θορκάνη. «Ο Άρχοντας Άξαδορ είναι εξοργισμένος μαζί της· δε θα προσέξει ότι λείπω εγώ.»

Η Θορκάνη ούρλιαξε σαν ζώο και, κάνοντας να βγει απ'τη ντουλάπα, σκόνταψε και σωριάστηκε.

Ο κοντόχοντρος άντρας παρέμεινε σιωπηλός.

Η Ρικέλθη τού επέστρεψε το άγριο βλέμμα, και τον καταράστηκε, μ'όλη τη δύναμη της ψυχής της, να τυφλωθεί, να μουγκαθεί, να χάσει τον ανδρισμό του και τα χέρια του.

«Παραμερίστε!» πρόσταξε κάποιος, ύστερ'από λίγο.

Οι στρατιώτες άνοιξαν και ο Άξαδορ πέρασε ανάμεσά τους, μαζί με την Ιέρεια Ωίνα... *την τρισκατάρατη σκύλα του Άνκαραζ!* σκέφτηκε η Ρικέλθη, και την καταράστηκε κι αυτήν, να τυφλωθεί, να μουγκαθεί, και να ξεραθεί η μήτρα της. Αν ήταν να πεθάνει, τουλάχιστον οι κατάρες της ας έπιαναν, μα το Ιερό Φως του Επουράνιου Βάνραλ!

«Ιέρεια Ρικέλθη...» άρθρωσε ο Άξαδορ, ατενίζοντάς την με μίσος. «*Θορκάνη...*!» Η φωνή του ήταν σφυριχτή αλλά έντονη, καθώς το βλέμμα του έπεσε στην πορφυρομάλλα γυναίκα που βρισκόταν κουλουριασμένη στο πάτωμα. «Πάρτε την!» πρόσταξε τους στρατιώτες του. «Και κάντε ό,τι θέλετε μαζί της –δε μ'ένδιαφέρει.»

«*Άρχοντά μου, όχι!*» ούρλιαξε η Θορκάνη, καθώς ένας άντρας την άρπαζε απ'τα μαλλιά, σηκώνοντάς την από κάτω και τραβώντας την. «*Όχι! Όχι! ΟΧΙ!*» Την έβγαλαν από το δωμάτιο και, σύντομα, οι κραυγές της δεν ακούγονταν παρά από πολύ μακριά.

Ο Άξαδορ ατένισε πάλι τη Ρικέλθη.

«Είμαι ιερωμένη, Άρχοντά μου,» είπε, ήρεμα, εκείνη. «Θα προστάξεις να κάνουν και μ'έμένα ό,τι θέλουν;»

Η Ωίνα γέλασε. «Μην τη φοβάστε· δεν έχει καμία δύναμη. Είναι ηττημένη, κι έχει χάσει τη χάρη του Κυρίου της–»

«*Δεν ξέρεις τι λες, σκύλα!*» γρύλισε η Ρικέλθη, κατεβαίνοντας απ'το κρεβάτι και σφίγγοντας τη λαβή του ξιφιδίου στο χέρι της. «Θα είστε καταραμένοι, όλοι–!»

«Ο Άνκαραζ θα τους προστατέψει από τις θλιβερές σου κατάρες,» τη διέκοψε η Ωίνα. «Ετούτη η νύχτα ανήκει στον Πολέμαρχο, όχι

στον Βάνραλ, κι εσύ δεν είσαι τίποτα περισσότερο από άλλη μία γυναίκα μέσα στον πόλεμο του Κυρίου μου.

»Πάρτε την!» πρόσταξε τους στρατιώτες, δείχνοντας τη Ρικέλθη.

Εκείνη ούρλιαξε, μανιασμένα, επιχειρώντας να καρφώσει τον πρώτο που την πλησίασε· το ξιφίδιό της, όμως, παραμερίστηκε, και ο στρατιώτης την έριξε στο κρεβάτι, αρπάζοντας τον λευκό της χιτώνα και τραβώντας τον, βίαια, σχίζοντάς τον. Κάποιος άλλος έπιασε τα χέρια της, από πίσω, κρατώντας τα τεντωμένα και ακινητοποιημένα.

«Άρχοντα Άξαδορ!» φώναξε η Ρικέλθη. «Άρχοντα ΑΞΑΔΟΡ!» Μα εκείνος δεν αποκρίθηκε. Ίσως να είχε φύγει απ' το δωμάτιο· η ιέρεια δεν μπορούσε πλέον να τον δει, καθώς οι στρατιώτες την είχαν περιτριγυρίσει. «Άρχοντα Άξαδορ!...»

Κεφάλαιο 45

Εκκένωση

Τους έχουμε σπρώξει μέσα στο άνοιγμα, Στρατηγέ,» ανέφερε ένας διοικητής, κοιτάζοντας επάνω, καθώς βρισκόταν μέσα στους υπονόμους.

Ο Άσθαν στεκόταν δίπλα από τη σχάρα, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του. Δεν μπορούσε να δει και πολλά απ'αυτά που συνέβαιναν μέσα· μπορούσε ν'ακούσει μονάχα τις κραυγές και την κλαγγή των όπλων. «Και τι γίνεται τώρα; Εξακολουθούν να προσπαθούν να περάσουν;»

«Ω ναι, Στρατηγέ, παλεύουν σα λυσσασμένοι σκύλοι,» αποκρίθηκε ο διοικητής. «Ωστόσο, τολμώ να πω πως μπορούμε άνετα να τους κρατήσουμε.»

«Συνεχίστε έτσι,» του είπε ο Άσθαν. Και ρώτησε: «Είδατε καμία μονάδα τους να απομακρύνεται προς άλλο σημείο του υπονόμου; Προς άλλη σχάρα;»

«Ναι. Νομίζω πως μερικοί έτρεξαν στο βάθος, μα δεν ξέρω αν υπάρχει σχάρα εκεί. Δε βλέπω να υπάρχει. Παρακάτω, όμως, ναι, μάλλον θα υπάρχει, υποθέτω...»

«Πόσοι ήταν;»

«Όχι πολλοί. Αποκλείεται πάνω από τριάντα να μας διέφυγαν, και πιθανώς να υπερεκτιμώ τον αριθμό τους.»

Ο Άσθαν απομακρύνθηκε από τη σχάρα και πλησίασε τη Διοικήτρια Νιρκένα –μια πολεμίστρια η οποία ήταν με τον αρχικό του στρατό, που είχε έρθει από το Νόρβηλ για να «συντρέξει τον Βασιληά Σάρναλ κατά της Επανάστασης».

«Έχουμε καμία νέα αναφορά;» τη ρώτησε. Πριν από λίγο, η διοικήτρια τον είχε ενημερώσει πως οι στρατιώτες τους είχαν αντιμετωπίσει καμία εκατοστή πολεμιστές του εχθρού που είχαν βγει από άλλο σημείο των υπονόμων.

Τώρα, όμως, η γυναίκα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Τίποτα ακόμα, Στρατηγέ. Τι συμβαίνει κάτω;» Οι πολεμιστές που ήταν με τον αρχικό του στρατό είχαν περισσότερο θάρρος μαζί του· του μιλού-

σαν πιο οικεία, και του έκαναν πιο πολλές ερωτήσεις. Ο Άσθαν το προτιμούσε αυτό· τους καινούργιους διοικητές του στρατεύματος του Μαύρου Πρίγκιπα δεν τους γνώριζε καλά, και η αλήθεια ήταν πως, κατά κάποιο τρόπο, τον μπέρδευαν: άλλοι ήταν παλιοί επαναστάτες, άλλοι άνθρωποι που είχαν προδώσει τον Τύραννο και συμμαχήσει με τη νέα εξουσία, άλλοι παλαίμαχοι της Φεν εν Ρωθ, άλλοι ιερομαχητές του Άνκαραζ.

«Έχουμε στριμώξει τον εχθρό στο άνοιγμα της σήραγγας. Τα πράγματα φαίνεται να πηγαίνουν καλά.» *Και είθε ο Βάνραλ να βάλει το χέρι του, ώστε να συνεχίσουν να πηγαίνουν καλά.*

«Αρχόντισσά μου,» ο στρατιώτης έκανε μια βιαστική υπόκλιση, «ο εχθρός έχει εισβάλει από τα υπόγεια. Βρίσκεται μέσα στο παλάτι.»

Ω θεοί! σκέφτηκε η Κερλάνα, νιώθοντας μια δυνατή οργή να φουρτώνει εντός της. *Ορίστε που κατέληξαν τα σχέδια του Μαύρου Πρίγκιπα και του Στρατηγού Άσθαν! Τώρα, ένα φουσατό φονιάδες είναι στο εσωτερικό του σπιτιού μου!*

«Δεν υπάρχει καμία αντίσταση;» ρώτησε απότομα, καθώς ήταν καθισμένη στο θρόνο της. «Τι κάνετε εκεί κάτω; Τι κάνει ο Στρατηγός Άσθαν;»

«Υπάρχει αντίσταση, Αρχόντισσά μου, αλλά...»

«Αλλά τι;»

«Αλλά δεν ξέρω αν θα αποδειχτεί αρκετή. Οι αντίπαλοί μας υπεραριθμούν, κατά πολύ. Ο Στρατηγός Άσθαν πίστευε ότι θα καταφέραμε να τους σταματήσουμε στα υπόγεια περάσματα, επειδή εκεί ο χώρος είναι στενός και—»

«Πού είναι τώρα ο Στρατηγός Άσθαν;» απαίτησε η Κερλάνα, καθώς σηκωνόταν από το θρόνο της. *Είναι νεκρός;*

«Έχει φύγει απ'το παλάτι, Αρχόντισσά μου. Πήγε στην Κάτω Αγορά, για ν'αποκρούσει τους εχθρούς που έρχονται από εκεί— από τη σήραγγα που βγάζει εκεί.»

Ναι, σωστά, συλλογίστηκε η Κερλάνα. Σωστά. Τα περάσματα διακλαδώνονται. Οι μαχητές του Τυράννου θ'ανάγκασαν τους μαχητές του Άσθαν να υποχωρήσουν, και μετά, ένα μέρος τους θα έστριψε δυτικά.

«Τι πιθανότητες έχουμε να απωθήσουμε τον εχθρό; Τι πιθανότητες έχουμε να τον διώξουμε από το παλάτι;»

«Αρχόντισσά μου, θα φανώ απαισιόδοξος—»

«Μάλλον καμία πιθανότητα, έτσι, στρατιώτη;»

Ο άντρας ένευσε. «Δυστυχώς.»

Πρέπει να πάρω τα παιδιά μου από εδώ. Η σκέψη πέρασε σαν αστραπή απ' το νου της Κερλάνα· και, στρέφοντας το βλέμμα της στον Έρκβερ, παρατήρησε πως κι εκείνος πρέπει να σκεφτόταν ακριβώς το ίδιο.

«Εκκενώστε το παλάτι,» πρόσταξε η Αρχόντισσα της Έλμας. «Κάνε να μη μείνει εδώ.»

«Μάλιστα!» αποκρίθηκε ο στρατιώτης, υποκλινόμενος· κι αν έκρινε η Κερλάνα από τη λάμψη στο βλέμμα του, συμφωνούσε απόλυτα μαζί της. Ακριβώς αυτή τη διαταγή πρέπει να ευχόταν ν' ακούσει, ενώ, συγχρόνως, πρέπει να φοβόταν ότι η Αρχόντισσα θα πρόσταζε κάτι ανέφικτο, όπως «προστατέψτε το παλάτι, όποιο κι αν είναι το κόστος».

«Εσείς,» είπε η Κερλάνα στους έξι φρουρούς της αίθουσας, «ελάτε μαζί μου.» Κατέβηκε από το βάθρο του θρόνου της. Ήταν ντυμένη μ' ένα μαύρο, υφασμάτινο φόρεμα που είχε ανοίγματα στη φούστα, ώστε να της επιτρέπει να πολεμά άνετα. Από πάνω του φορούσε ένα σφιχτό, καφετί γιλέκο, κι απ' τη μέση της κρεμόταν ένα ξίφος με λαξευτή και διαμαντοστολιστή λαβή, το οποίο, ωστόσο, δεν ήταν από εκείνα τα διακοσμητικά όπλα που είναι άχρηστα στον πόλεμο· ήταν καλοζυγιασμένο και κοφτερό. Στα χέρια της δένονταν πέτσινα περικάρπια. Στο κεφάλι της ήταν περασμένο ένα αργυρό διάδημα, που απομάκρυνε τα μαύρα της μαλλιά απ' το μέτωπο και τα μάτια της.

Ο Έρκβερ την πλησίασε. Ήταν κι εκείνος ντυμένος για μάχη· φορούσε έναν φοιιδωτό θώρακα και σιδερένια περικάρπια και περιβραχιόνια. Ένα μεγάλο σπαθί κρεμόταν λοξά στην πλάτη του. Το κράνος του το κρατούσε παραμάσκαλα. «Πηγαίνουμε για τα παιδιά,» της είπε, και δεν ήταν ερώτηση.

Η Κερλάνα ένευσε. Ήξερε τι θα της έλεγε, προτού καν ανοίξει το στόμα του· ύστερα από τόσα χρόνια γάμου, τον γνώριζε καλά. Όπως κι αυτός γνώριζε εκείνη· αντιλαμβανόταν ποιες ήταν οι διαθέσεις της: δε χρειαζόταν η Κερλάνα να μιλήσει.

Οι έξι φρουροί τούς ακολούθησαν έξω από την αίθουσα του θρόνου. Από τα βάθη των διαδρόμων του παλατιού, η Αρχόντισσα της Έλμας μπορούσε ν'ακούσει κραυγές ν'αντηχούν, καθώς και την κλαγγή των όπλων· αλλά, κυρίως, κραυγές.

Σφαγή, σκέφτηκε. Οι στρατιώτες μου δεν μπορούν ν'αντισταθούν. Ας προλάβαινε, όμως, να σώσει τα παιδιά της κι όλα τα υπόλοιπα δεν την ενδιέφεραν.

Εκείνη κι ο σύζυγός της οδήγησαν τους έξι φρουρούς στον ξενώνα, χωρίς να συναντήσουν κανέναν από τους εχθρούς· αλλά, όταν έφτασαν, βρέθηκαν μπροστά σε τέσσερις στρατιώτες οι οποίοι αποτελείωναν έναν παλατιανό πολεμιστή: ο άντρας σωριαζόταν, με τουλάχιστον πέντε τραύματα επάνω του· το αίμα του είχε πιτσιλίζει τους τοίχους και γεμίζει το πάτωμα.

«Επίθεση!» πρόσταξε η Κερλάνα, τραβώντας το ξίφος της, και οι έξι μαχητές της χίμησαν στους τέσσερις του εχθρού.

Η Αρχόντισσα της Έλμας δεν έμεινε πίσω, ούτε ο Έρκβερ· ενεπλάκησαν κι αυτοί στη σύντομη μάχη που ακολούθησε. Οι αντίπαλοι νικήθηκαν εύκολα, καθώς είχαν πιαστεί απροετοίμαστοι και καθώς οι πολεμιστές της Κερλάνα υπεραριθμούσαν.

Όταν, όμως, τα κουφάρια τους μαζεύτηκαν στον διάδρομο του παλατιού, η Αρχόντισσα άκουσε κι άλλους να έρχονται και φωνές ν'αντηχούν. *Ο ξενώνας είναι γεμάτος. Γιατί; Έρθαν για τα παιδιά μου;* Κάνοντας νόημα στους μαχητές της να την ακολουθήσουν, έτρεξε προς τους κοιτώνες των στρατιωτών της συνοδείας του Στρατηγού Άσθαν, όπου κρατούνταν ο Νάρεμαρ και η Σαλίθα.

Ένας πολεμιστής τής επιτέθηκε, με το δόρυ του, κραυγάζοντας. Η Κερλάνα τινάχτηκε στο πλάι, χτυπώντας την πλάτη της σ'έναν τοίχο, αλλά αποφεύγοντας την επικίνδυνη αιχμή. Ύψωσε το σπαθί της, με τα δύο χέρια, πάνω απ'το κεφάλι της και το κατέβασε καταπάνω στον αντίμαχό της, ο οποίος ίσα που πρόλαβε να το αποκρούσει με την ασπίδα του. Και μετά, οι φρουροί της Αρχόντισσας τού επιτέθηκαν, και μια λεπίδα του πήρε το κεφάλι απ'τους ώμους.

«Έρχονται απ'την άλλη!» προειδοποίησε ο Έρκβερ, δείχνοντας πίσω τους. «Και είναι πολλοί.»

Δύο βέλη σφύριξαν στον αέρα· το ένα πέρασε δίπλα απ'το κρανοφόρο κεφάλι του Άρχοντα, το άλλο χτύπησε έναν απ'τους φρουρούς στον ώμο.

«Πάμε απο δώ!» είπε η Κερλάνα, στρίβοντας αριστερά. «Έτσι κι αλλιώς, μας—» *Μας συμφέρει*, ήθελε να ολοκληρώσει, μα τα λόγια της κόπηκαν απότομα, καθώς αντίκρισε σπαθοφόρους μαχητές συγκεντρωμένους εμπρός της. *Μας περίμεναν!* παρατήρησε, καθώς δύο της επιτίθονταν. Απέκρουσε τη μία λεπίδα πάνω στο ξίφος της και προσπάθησε ν'αποφύγει την άλλη... μα δεν τα κατάφερε. Ένας δυνατός πόνος φλόγισε την αριστερή μεριά του κεφαλιού της, και η Αρχόντισσα γρύλισε, νιώθοντας το αίμα να πιτσιλά το πρόσωπό της.

Διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το ξίφος της, έσχισε το στήθος του άντρα που την είχε χτυπήσει. Την ίδια στιγμή, ο Έρκβερ βρέθηκε πλάι της και οι φρουροί της συγκεντρώθηκαν πίσω της, προσπαθώντας να περάσουν μπροστά, για να εμπλακούν με τους εχθρούς, οι οποίοι δεν ήταν λίγοι, αν και η στενότητα του χώρου δεν τους επέτρεπε να επιτεθούν όλοι μαζί. Η Κερλάνα τούς υπολόγιζε, τουλάχιστον, οχτώ. *Δεν μπορούν να με σταματήσουν! Πρέπει να φτάσω στα παιδιά μου!* σκέφτηκε επίμονα, ενώ, συγχρόνως, νόμιζε ότι άκουγε ένα δυνατό *ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ* από το αριστερό της αφτί, σαν ένα τύμπανο να χτυπούσε μες στο κεφάλι της.

Το ξίφος της απέκρουσε, γι'ακόμα μία φορά, το λεπίδι ενός αντιπάλου της, και ο Έρκβερ τον σπάθισε στην κοιλιά, σκοτώνοντάς τον. Δύο από τους φρουρούς της είχαν περάσει μπροστά και μάχονταν με τους εχθρούς.

«Κερλάνα!» είπε ο σύζυγός της, μέσα από το κράνος του· τα μάτια του πρόδιδαν την αγωνία του. «Είσαι καλά;» Άγγιξε τα μαλλιά της, από την αριστερή μεριά του προσώπου της. «Ω θεοί...»

Η Αρχόντισσα ύψωσε το χέρι της, για να ψηλαφίσει, και, όπως το περίμενε, έπιασε αίμα... αλλά... αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει πού ήταν το τραύμα. Αισθανόταν ζαλισμένη, και νόμιζε ότι, μάλλον, είχε χτυπηθεί το μάγουλό της. Μα δεν ήταν αυτό. Όταν τα δάχτυλά της πήγαν στ'αφτί της, η Κερλάνα μούγκρισε από τον πόνο, και κατάλαβε. Το ξίφος του τώρα νεκρού αντίμαχού της της είχε κόψει το αριστερό αφτί.

«Αρχόντισσά μου,» της είπε ένας από τους φρουρούς της, «έρχονται κι από πίσω μας.»

Η Κερλάνα έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, και είδε δύο από τους μαχητές της να προσπαθούν να συγκρατήσουν τους εχθρούς. Επάνω στην ασπίδα του ενός ήταν καρφωμένα τρία βέλη.

Έστρεψε το βλέμμα της πάλι μπροστά. *Τα παιδιά μου. Πρέπει να πάρω τα παιδιά μου! Και δεν είμαι τώρα μακριά. Ο κοιτώνας των στρατιωτών του Άσθαν βρισκόταν στο πέρας αυτού του διαδρόμου. Αλλά, αν οι στρατιώτες του Στρατηγού είναι εκεί, γιατί κανείς δε βγαίνει να μας βοηθήσει; Είναι κι αυτοί νεκροί; Αν ήταν νεκροί, τότε μπορεί και ο Νάρεμαρ κι η Σαλίθα.... Όχι, δε θα έκανε τέτοιες προβλέψεις· θα μάθαινε.*

Υψώνοντας το ξίφος της, όρμησε στους αντιπάλους που βρίσκονταν μπροστά, αδιαφορώντας για εκείνους στα νώτα. Ο Έρκβερ την ακολούθησε.

Η συμπλοκή ήταν ένα συνονθύλευμα από δυνατούς ήχους, σώματα, όπλα, αίμα, και δυσωδία. Ένα παράθυρο είχε σπάσει, και ένας νεκρός στρατιώτης κρεμόταν από το περβάζι, με τα πόδια μέσα και τα χέρια και το κεφάλι απέξω· ένας άλλος τον άρπαξε απ'τη ζώνη και τον έσπρωξε, στέλνοντάς τον κάτω.

Η Κερλάνα χτύπησε έναν αντίπαλο στο πλάι του κεφαλιού, κάνοντας το κράνος του να κουδουνίσει και τον άντρα να σωριαστεί. Ο Έρκβερ πάτησε στην πλάτη του και τον διαπέρασε, με το σπαθί του.

«Αρχόντισσα Κερλάνα, απο δώ.» Η πόρτα ενός δωματίου είχε ανοίξει, και στο κατώφλι στεκόταν ο Σάρναλ, ο κατάσκοπος του Μαύρου Πρίγκιπα. «Απο δώ. Υπάρχει δρόμος διαφυγής.»

«Τα παιδιά μου!» αντιγύρισε εκείνη, κοιτάζοντας, με στενεμένα μάτια, τον άνθρωπο που αντιπαθούσε όσο κανέναν άλλο επάνω στην Κουαλανάρα. «Δε φεύγω χωρίς τα παιδιά μου.»

«Τα παιδιά σου τα έχω εγώ,» αποκρίθηκε ο Σάρναλ. «Τώρα έλα, γιατί ο ξενώνας είναι γεμάτος από τους εχθρούς, και πόσο θ'αντέξουν οι μαχητές σου; Δες!» Έδειξε στο βάθος του διαδρόμου, πίσω από την Αρχόντισσα. «Οι στρατιώτες του Τυράννου έρχονται.»

Η Κερλάνα παρατήρησε ότι ο κατάσκοπος είχε δίκιο· οι δύο φρουροί της που, πριν λίγο, συγκρατούσαν τους αντιπάλους στα νώτα της πρέπει να ήταν νεκροί.

«Έλα,» της είπε ο Έρκβερ, σφίγγοντας τον ώμο της και ωθώντας την προς τον Σάρναλ.

Λέει αλήθεια ότι έχει τα παιδιά μου στην κατοχή του; αναρωτήθηκε η Κερλάνα, καθώς κατευθυνόταν στην ανοιχτή πόρτα.

«*ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΚΕΡΛΑΝΑ!*» αντήχησε μια δυνατή, αντρική φωνή μέσα στους διαδρόμους. «*Παραδόσου! Το παλάτι σου είναι δικό μου! Και η πόλη σου, σύντομα, δική μου θα είναι!*»

Ποιος διάολος μιλάει;

«Αγνοήστε τον,» είπε ο Σάρναλ, καθώς η Κερλάνα, ο Έρκβερ, και δύο φρουροί της (που είχαν καταφέρει να απεμπλακούν από την αιματηρή συμπλοκή και ν'ακολουθήσουν) περνούσαν το κατώφλι, μπαίνοντας σ'ένα δωμάτιο του ξενώνα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Αρχόντισσα.

«Ο Άρχοντας Άξαδορ, της Λάρμαρηλ. Μάλλον, ανέλαβε την αρχηγία του στρατού του Τυράννου.» Ο Σάρναλ έκλεισε την πόρτα και την αμπάρωσε. Σχεδόν αμέσως, χτυπήματα άρχισαν ν'ακούγονται απέξω.

«Πού είναι τα παιδιά μου;»

«Είναι ασφαλή για την ώρα.» Ο κατάσκοπος άνοιξε μια άλλη πόρτα, στο πέρας του δωματίου, και βγήκε στο μπαλκόνι. «Απο δώ! Γρήγορα! Και βγάλτε τις πανοπλίες σας, όσοι θέλετε ν'ακολουθήσετε· θα χρειαστεί να σκαρφαλώσετε.»

Η Κερλάνα, ο Έρκβερ, και οι δύο πολεμιστές στάθηκαν γύρω από τον Σάρναλ, προσπαθώντας να καταλάβουν τι εννοούσε· και, αμέσως, το κατάλαβαν: Υπήρχαν αναρριχώμενα φυτά στη δεξιά μεριά μπαλκονιού· χοντρά και δυνατά αναρριχώμενα φυτά, από τα οποία μπορούσε κάποιος να πιαστεί και να κατεβεί. Αυτός ο καταραμένος δαίμονας γνωρίζει το παλάτι μου καλύτερα από εμένα, σκέφτηκε η Κερλάνα, ενώ άκουγε τον σύζυγό της και τους δύο της φρουρούς να λύνουν τις πανοπλίες τους.

Ντουπ! Ντουπ! ΝΤΟΥΠ! Οι στρατιώτες του Άξαδορ κοπανούσαν την πόρτα του δωματίου. Η Αρχόντισσα είδε την άκρη μιας λεπίδας τσεκουριού να σκίζει το ξύλο σ'ένα σημείο και, μετά, να τραβιέται πίσω.

Ο Σάρναλ έκλεισε τη διπλή μπαλκονόπορτα και πέρασε ένα μακρύ ραβδί μέσα στα πόμολά της. «Κατεβείτε, Αρχόντισσά μου.»

Η Κερλάνα θηκάρωσε το σπαθί της και, πλησιάζοντας την άκρη του μπαλκονιού, κοίταξε τα αναρριχώμενα φυτά. Από κάτω της ήταν μία από τις εσωτερικές αυλές του παλατιού. Και μόνο που αντιλαμβανόταν πόσο ψηλά βρισκόταν, η Αρχόντισσα άρχιζε να ζαλίζεται και να νιώθει τα γόνατά της αδύναμα. Τα είχε βάλει με τόσους στρατιώτες του Τυράννου, δίχως να αισθανθεί φόβο ούτε για μια στιγμή, μα τώρα, στεκόμενη εδώ, στην άκρη ενός μπαλκονιού, φοβόταν να κατεβεί.

Δεν έπρεπε, όμως, να καθυστερήσει. Έλυσε τις μπότες της και τις πέταξε παραδίπλα. Ανέβηκε στην κουπαστή και γάντζωσε τα χέρια της στα σώματα των αναρριχώμενων φυτών. Τα πόδια της πατούσαν ακόμα στο λείο ξύλο· η Κερλάνα έσφιξε τα δόντια και τα πήρε από εκεί, βάζοντάς τα κι αυτά πάνω στα φυτά, τα οποία αισθάνθηκε να τραντάζονται, και πανικοβλήθηκε προς στιγμή. Μετά, όμως, είδε ότι δεν πρόκειται να έσπαγαν. *Κι εξάλλου, ο Σάρναλ δε θα μας έφερνε εδώ για να μας σκοτώσει. Άμα ήθελε να μας σκοτώσει, θα μας άφηνε στο έλεος του Άξαδορ.*

Η Κερλάνα άρχισε να κατεβαίνει, με τη βοήθεια των κλαδιών. Οι κάλτσες της σχίζονταν, καθώς μπλέκονταν στα ξύλα και στις φυλλωσιές, και η αριστερή μεριά του κεφαλιού της εξακολουθούσε να χτυπά σαν τύμπανο (ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ ΝΤΑΠ), αλλά η Αρχόντισσα βρήκε την κάθοδο ευκολότερη απ'ό,τι περίμενε.

Προτού βρεθεί στα μισά, είδε και τον Έρκβερ να κατεβαίνει, έχοντας ξεφορτωθεί τη βαριά πανοπλία και τις μπότες του. *Καλά... σκέφτηκε η Κερλάνα, όλα φαίνεται να πηγαίνουν καλά... Και ο Σάρναλ έχει τον Νάρεμαρ και τη Σαλίθα σε ασφαλές μέρος. Έχει τα παιδιά μου σε ασφαλές μέρος.* Επικεντρώθηκε στην κάθοδο: στο να γαντζώνει τα χέρια της στα κλαδιά των αναρριχώμενων φυτών και να βάζει τα πόδια της σε σταθερά σημεία.

Ο χρόνος έπαψε να μετρά· μονάχα η μέθοδος μετρούσε. Τη μετακίνησή της η Κερλάνα μόλις που την καταλάβαινε.

Και μετά, το δεξί της πόδι συνάντησε, απρόσμενα, έδαφος.

Η Αρχόντισσα κοίταξε κάτω και διαπίστωσε ότι είχε φτάσει στην αυλή. Ξεγάντζωσε τα χέρια της από τα κλαδιά και πάτησε στο χώμα, αναστενάζοντας.

Ύψωσε το βλέμμα, για να δει τι έκαναν οι άλλοι, και παρατήρησε ότι κατέβαιναν. Ο Έρκβερ δεν βρισκόταν μακριά. Στην κουπαστή του μπαλκονιού, όμως, ξεπρόβαλε ένας βαλλιστροφόρος (!), ο οποίος έστρεψε τη βαλλίστρα του κάτω, σημαδεύοντας.

«Προσέξτε!» φώναξε η Κερλάνα, δείχνοντας. «*Προσέξτε!*»

Κάτι στροβιλίστηκε μέσα στη νύχτα, πετυχαίνοντας τον βαλλιστροφόρο στο λαιμό. «Αααργκχ!» βόγκησε ο άντρας, και το βέλος του εκτοξεύτηκε σ'ένα τυχαίο σημείο της αυλής.

Ο Σάρναλ, σκέφτηκε η Κερλάνα.

«Αρχόντισσά μου!» Μια γυναικεία φωνή πίσω της.

Στράφηκε και είδε τη Λερβάρη, την υπηρέτρια του Στρατηγού Άσθαν, στο φως των άστρων. «Τι θέλεις εσύ εδώ;»

«Ακολουθήστε με, Αρχόντισσά μου· είμαι μαζί με τον Σάρναλ. Υπάρχει ένα πέρασμα σ'αυτή την αυλή, το οποίο βγάζει στους στάβλους—»

«Γνωρίζω το παλάτι μου.»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου,» είπε η Λερβάρη, σμίγοντας τα χείλη και κοιτάζοντάς την επιφυλακτικά. *Λίγη ευγνωμοσύνη, όμως, δε θα έβλαπτε*, σκέφτηκε. Γιατί, παρότι η Κερλάνα υποστήριζε ότι «γνώριζε το παλάτι της», η υπηρέτρια αμφέβαλλε αν θα κατάφερνε να βγει από δώ μέσα, χωρίς τη βοήθεια του Σάρναλ.

«Πού είναι τα παιδιά μου;»

«Τα έχουμε εμείς· μην ανησυχείτε.»

Η όψη της Κερλάνα χαλάρωσε, και ύψωσε το χέρι της, για να ψηλαφίσει το τραύμα στην αριστερή μεριά του κεφαλιού της.

Τ'αφτί της... παρατήρησε η Λερβάρη. *Έχει κοπεί.*

Ο Έρκβερ κατέβηκε. «Αν δεν τον έβλεπες αυτόν τον μπάσταρδο εκεί πάνω,» είπε στη σύζυγό του, «κάποιος από εμάς θα ήταν τώρα νεκρός.»

«Θα τον έβλεπε ο Σάρναλ,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κι επιπλέον, δεν είμαστε ακόμα ασφαλείς.» Έδειξε ψηλά.

Ο Έρκβερ και η Λερβάρη ύψωσαν τα κεφάλια και είδαν *τρεις* βαλλιστροφόρους μαζεμένους στο μπαλκόνι. Πίσω τους φαίνονταν να βρίσκονται κι άλλοι στρατιώτες.

«Καλυφθείτε!» είπε ο Άρχοντας της Έλμας, και έτρεξαν μέσα στη σκοτεινή αυλή, πηγαίνοντας πίσω από ένα δέντρο, ενώ βέλη τούς

καταδίδωκαν. Το πρώτο καρφώθηκε στο χώμα, πλάι στ'αριστερό πόδι της Κερλάνα· το δεύτερο πέρασε κοντά απ'τον Έρκβερ και χάθηκε στο σκοτάδι· το τρίτο μπήχτηκε στον κορμό του δέντρου, στέλνοντας σκληθρές τριγύρω.

«Ευτυχώς που δεν έριξαν στον Σάρναλ και στους φρουρούς μας,» είπε η Κερλάνα. «Αυτούς θα είχαν πολύ καλύτερες πιθανότητες να τους πετύχουν.»

«Οι άρχοντες πάντα αποτελούν γλυκύτερο στόχο,» αποκρίθηκε ο Έρκβερ.

«Και πού ξέρουν ποιοι είμαστε, μέσα σ'αυτό το σκοτάδι;»

Πραγματικά, δεν καταλαβαίνει; απόρησε η Δερβάρη. «Το διάδημά σας, Αρχόντισσά μου, γυαλίζει πολύ έντονα.»

Η Κερλάνα το έβγαλε, μ'ένα θυμωμένο μουγκρητό, και το πέταξε, τυχαία, παραδίπλα.

Ο πρώτος φρουρός κατέβηκε στην αυλή και ο δεύτερος πήδησε, ακολουθώντας τον. Η Κερλάνα τους έκανε νόημα να ζυγώσουν. Η Δερβάρη ατένιζε τους βαλλιστροφόρους, καθώς όπλιζαν ξανά τις βαλλίστρες τους. Μετά, το βλέμμα της πήγε στο πέρασμα που οδηγούσε στον στάβλο του παλατιού. *Δεν υπάρχει κάλυψη προς τα εκεί, μονάχα ένα λιθόστρωτο μονοπάτι. Πώς θα πλησιάσουμε;*

Μια σκιά πήδησε από τα αναρριχώμενα φυτά, σαν αϊλουρος. Ο Σάρναλ. Ένα βέλος εκτοξεύτηκε καταπάνω του, καθώς έτρεχε μες στο σκοτάδι της αυλής. Αστόχησε.

«Αρχόντισσα Κερλάνα!» Ένας ψηλός, σωματώδης άντρας στάθηκε στην άκρη του μπαλκονιού, ανάμεσα στους βαλλιστροφόρους. «Το ξέρω ότι είσαι εκεί κάτω. Και το ξέρω ότι δεν μπορείς να ξεφύγεις.» Άλλοι δύο βαλλιστροφόροι πλησίασαν, υψώνοντας τα έτοιμα όπλα τους. «Παραδόσου!»

«Δεν έχουμε άλλη επιλογή,» είπε ο Σάρναλ, ζυγώνοντας την Κερλάνα και τους υπόλοιπους πίσω από το δέντρο· «πρέπει να τρέξουμε. Όσο το καθυστερούμε, τόσο χειρότερο θα γίνεται για εμάς: περισσότεροι βαλλιστροφόροι θα συγκεντρώνονται στο μπαλκόνι, και στρατιώτες θ'αρχίσουν να μπαίνουν στην αυλή.»

Η Κερλάνα ένευσε. «Ναι. Πρέπει να τρέξουμε.»

Και έτρεξαν προς το πέρασμα.

«Σκοτώστε τους!» γκάριξε ο Άξαδορ, και πέντε βέλη εκτοξεύτηκαν.

Ένας φρουρός της Κερλάνα χτυπήθηκε ανάμεσα στις ωμοπλάτες κι έπεσε, κραυγάζοντας.

Ένα άλλο βλήμα πέτυχε τη Λερβάρη πίσω απ'τα αριστερά πλευρά. Η κοπέλα παραπάτησε, νιώθοντας σαν κάτι πανίσχυρο να την έσπρωξε· ο Έρκβερ, όμως, ο οποίος έτυχε να είναι πλάι της, την άρπαξε με το ένα χέρι και την κράτησε, μην αφήνοντάς τη να πέσει.

Μετά, βρίσκονταν μέσα στο στενό πέρασμα και οι ψηλοί του τοίχοι ορθώνονταν γύρω τους.

«Κυνηγήστε τους! Κυνηγήστε τους!» αντήχησε η φωνή του Άξαδορ.

Του ξεφύγαμε, σκέφτηκε η Κερλάνα, λαχανιασμένη. Το σκοτάδι μάς προστάτεψε καλά.

Κεφάλαιο 46

Το Όραμα

Η Λερβάρη παραπατούσε, καθώς διέσχιζαν το πέρασμα, και οι τοίχοι γύρω της της φαίνονταν υπερβολικά ψηλοί – *πανύψηλοι*. Το βέλος που είχε μπηχτεί πίσω από τ'αριστερά της πλευρά τη λόγχιζε με πόνο που παρόμοιο του δεν είχε γνωρίσει· της έπιανε τη μέση, και τα πόδια, και το στήθος. Δυσκολευόταν ν' αναπνεύσει, και νόμιζε ότι θα λιποθυμούσε, καθώς χρώματα χόρευαν μπροστά στα μάτια της. Αν δεν ήταν ο Άρχοντας Έρκβερ πλάι της, να την υποβαστάζει, θα είχε σωριαστεί, θεωρώντας το μάταιο κόπο να προσπαθεί να συνεχίσει. Εκείνος, όμως, της είχε πει «Έλα, κορίτσι μου, μη σταματάς», και στο μυαλό της Λερβάρης είχε καρφωθεί η υποχρέωση να προχωρήσει· ο Άρχοντας Έρκβερ δε φαινόταν πως θα την άφηνε πίσω, κι αυτή δεν ήθελε να καθυστερήσουν όλοι για χάρη της. Έτσι, περπάτησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, παλεύοντας ν'αγνοήσει τον πόνο που έστελνε το βέλος μέσα της. *Είναι δηλητηριασμένο*, σκέφτηκε η Λερβάρη· *πρέπει να είναι δηλητηριασμένο, για να μ'έχει μουδιάσει μ'αυτό τον τρόπο*. Είχε δαγκώσει τα χείλη της (και γευτεί αίμα), σε μια προσπάθειά της να συνέλθει, μα δεν είχε καταφέρει τίποτα. *Πρέπει νά-ναι δηλητηριασμένο...*

Μετά, βγήκαν απ'το πέρασμα και βρέθηκαν πλάι στον στάβλο του παλατιού.

«Δώστε τη σε μένα, Άρχοντά μου,» είπε ο Σάρναλ, ζυγώνοντας τη Λερβάρη και πιάνοντας το μπράτσο της. «Πάρτε άλογα και πηγαίνετε στην πύλη. Οι στρατιώτες σας σας περιμένουν εκεί—»

«Τα παιδιά μου—» άρχισε η Κερλάνια.

«Και τα παιδιά σας. Πηγαίνετε!»

Η Αρχόντισσα και ο Άρχοντας της Έλμας μπήκαν στο στάβλο, μαζί με τον φρουρό τους, ενώ ο Σάρναλ έσχιζε το φόρεμα της Λερβάρης, με μια απότομη, δυνατή κίνηση, για να κοιτάξει το τραύμα της.

«Νιώθεις αίμα στο στόμα σου;» τη ρώτησε.

α. Πάτησε στα πόδια της, τρεκλίζοντας χειρότερα από πριν και νιώθοντας σαν τα αριστερά της πλευρά να είχαν πιάσει φωτιά.

Θόρυβος ήρθε από κάπου κοντά της... *Από το πέρασμα!* Η Λερβάρη έστρεψε το βλέμμα και είδε εχθρικούς στρατιώτες να ζυγώνουν. «Ω, όχι...» μουρμούρισε, ξεθεωμένα. «Σάρναλ...»

Ήδη, όμως, ένα σπilέτο είχε εκτοξευτεί απ' το χέρι του κατασκόπου, και ένας πολεμιστής σωριάστηκε, σφίγγοντας τη λαβή που προεξείχε απ' το λαιμό του.

Ο Σάρναλ τράβηξε τη Λερβάρη μέσα στο στάβλο και την ανέβασε σ' ένα μαύρο άλογο, χωρίς να του φορέσει σέλα. Η κοπέλα αγκάλιασε, σφιχτά, το λαιμό του ζώου, για να μην πέσει. Η φωτιά στα πλευρά της την πέθαινε. *Ω Βάνραλ, τότε θα τελειώσει αυτός ο εφιάλτης; Πότε θα τελειώσει αυτός ο εφιάλτης;*

Με την άκρια του ματιού της, είδε δύο στρατιώτες να περνάνε την είσοδο του στάβλου—

Ο πρώτος έπεσε, μ' ένα σπilέτο καρφωμένο στο στέρνο· ο δεύτερος χίμησε στον Σάρναλ, που, έχοντας τραβήξει το σπαθί του, τον ξεπάστρεψε, με έναν γρήγορο λογχισμό σ' αριστερό μάτι. Και, καθώς ο πολεμιστής σωριαζόταν, ανέβηκε σ' άλογο, πίσω απ' τη Λερβάρη.

«Χάι! Χάι!» φώναξε στο ζώο, χτυπώντας το στα πλευρά, με τα τακούνια των μπωτών του (ήταν ο μόνος που είχε κατεβεί από το μπαλκόνι χωρίς να βγάλει τα υποδήματά του).

Ο μαύρος ίππος ξεκίνησε, καλπάζοντας προς την έξοδο του στάβλου, όπου πάλι στρατιώτες συγκεντρώνονταν.

«Χάι! Χάι!»

«*Σταμάτα!*» γκάριξε ένας πολεμιστής, κι ένας άλλος ύψωσε βαλλίστρα.

Ο Σάρναλ τούς αγνόησε, και χίμησε καταπάνω τους, με το άλογό του. Ο βαλλιστροφόρος αστόχησε, καθώς προσπαθούσε, συγχρόνως, να βάλει και να κάνει στο πλάι. Τουλάχιστον, όμως, κατάφερε να μη χτυπηθεί. Ο σύντροφός του (αυτός που είχε φωνάξει) δεν ήταν τόσο τυχερός, και ο ίππος τον ποδοπάτησε.

Ο Σάρναλ και η Λερβάρη κάλπασαν προς την εξωτερική πύλη του παλατιού, η οποία ήταν ανοιχτή και τους περίμενε.

Στον ποταμό, η μάχη είχε αγριέψει. Ο Ήλμον, βρισκόμενος στην ανατολική όχθη, μπροστά στις αποβάθρες, μπορούσε να δει ένα συνονθύλευμα από καπνό, φωτιές, και γρήγορα κινούμενες σκιές. Στ'αφτιά του έφταναν ουρλιαχτά πανικού, κραυγές θριάμβου και μάνητας, και χτυπήματα όπλων πάνω σε όπλα ή πανοπλίες.

Και εντός του, ο Μαύρος Πρίγκιπας αισθανόταν εκείνο το σαράκι να τον τρώει: το πνεύμα που ο Σάβελαν είχε εξαπολύσει εναντίον του, ενώ εκείνος κοιμόταν. Ξεκινούσε να τον μασάει απ'την κοιλιά και κατέληγε στον αυχένα του· ο Ήλμον νόμιζε ότι είχε ένα παγερό σίδερο ραμμένο μέσα στο σώμα του.

Στράφηκε στον Χάρναλιρ, και παρατήρησε ότι ο ιερέας ήταν αφηρημένος, μοιάζοντας να σκέφτεται κάτι απόμακρο που τον είχε απορροφήσει πλήρως: κάτι άσχετο με τη μάχη η οποία διαδραματιζόταν μερικά μέτρα μπροστά τους. Το βλέμμα του ήταν στον ουρανό, λες και περίμενε κάποιο σημάδι από εκεί. *Μου υποσχέθηκες ότι ο πόνος θα μου περάσει, σκέφτηκε ο Ήλμον· μου υποσχέθηκες ότι θα εξαγνιστώ μέσα από τη μάχη, και σύντομα, μάλιστα...*

«Βασιλιά μου!» Ένας βαβάρης ύψωσε το χέρι του, και ο Μαύρος Πρίγκιπας, ακολουθώντας την κατεύθυνση που έδειχνε το δάχτυλό του, είδε ότι, μέσα απ'τον καπνό και τη θολούρα και τις φωτιές, μερικές φιγούρες πλησίαζαν την όχθη, πηδώντας από το ένα φλεγόμενο σκάφος στο άλλο. *Μαχητές του Τυράννου. Κατάφεραν να περάσουν την άμυνά μας, χίλιες κατάρες επάνω τους!*

Ο Ήλμον αισθάνθηκε μια διαφορετικού είδους φωτιά να φουντώνει εντός του: μια φωτιά αλλιώτικη απ'αυτές που αντίκριζε: μια πνευματική φωτιά, που μούγκριζε έντονα και τον ζέσταινε με μια γλυκιά θερμότητα έκστασης, απομακρύνοντας (αλλά όχι εξαλείφοντας) τον παγερό πόνο του νεκρικού πνεύματος.

Η πρόβλεψη του Χάρναλιρ! σκέφτηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας, συνειδητοποιώντας πως η δύναμη που ένιωθε δεν μπορεί να ήταν τίποτε άλλο από τον Άνκαραζ, τον Άρχοντα της Μάχης.

Τράβηξε το ξίφος του, καθώς ατένιζε τους πολεμιστές του εχθρού να πατάνε στις νοτιοανατολικές αποβάθρες της Έλμας, βγάζοντας νικητήριες κραυγές και σκοτώνοντας μερικούς υπερασπιστές που στέκονταν εκεί.

«Καλέστε ενισχύσεις,» είπε ο Ήλμον σ'έναν απ'τους ιππείς του, και ύστερα, πρόσταξε επίθεση, καλπάζοντας πρώτος απ'όλους κι επικαλούμενος το όνομα του Άνκαραζ.

Η αόρατη φωτιά θέριαψε εντός του.

Το άλογό του έπεσε πάνω σ'έναν στρατιώτη, ποδοπατώντας τον· το ξίφος του αποκεφάλισε έναν άλλο· η ασπίδα του απέκρουσε ένα βέλος, το οποίο καρφώθηκε εκεί.

Μαύρος Πρίγκιπας! φώναζαν, εκστατικά, οι μαχητές του. *Μαύρος Πρίγκιπας! Μαύρος Πρίγκιπας!*

Ο Ήλμον γέλασε μέσα στο κράνος του, νιώθοντας πραγματικά ελεύθερος –δεν μπορούσε πλέον να αισθανθεί το άγγιγμα του νεκρικού πνεύματος· η φωτιά του Άνκαραζ το είχε διώξει! Σπιρουνίσε το άλογό του, καλπάζοντας καταπάνω σ'έναν εχθρό και σπαθίζοντάς τον, στέλνοντάς τον έξω από την αποβάθρα, στο νερό του Λάηνηλ. Ο άντρας βυθίστηκε, ουρλιάζοντας.

Ο Ήλμον τράβηξε τα ηνία του ίππου του, σταματώντας τον και κάνοντάς τον να ανασηκωθεί στα πισινά του πόδια, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά και χρεμετίζοντας. Κοίταξε τριγύρω, βλέποντας ότι οι πολεμιστές του είχαν απωθήσει τον εχθρό πίσω, στον ποταμό, και δεν ερχόταν κανείς άλλος να επιτεθεί. Πρέπει να είχε δημιουργηθεί ένα κενό στην άμυνα της Έλμας, το οποίο οι στρατιώτες του Τυράννου είχαν εκμεταλλευτεί, και το οποίο είχε πλέον κλείσει. Ο καπνός, ωστόσο, δεν άφηνε τον Ήλμον να διακρίνει πού ακριβώς ήταν αυτό το κενό.

«Σχηματίστε έναν κλοιό γύρω από τις αποβάθρες!» πρόσταξε ο Μαύρος Πρίγκιπας, τροχάζοντας ανάμεσα στους μαχητές του. «Σχηματίστε έναν κλοιό γύρω από τις αποβάθρες!» Δεν ήθελε να ξανασυμβεί αυτό που είχε συμβεί τώρα· γιατί, αν ο εχθρός κατάφερνε να εισβάλει και να χτυπήσει τους υπερασπιστές εκ των έσω–

«Μεγαλειότητα!» Μια ιππεύτρια ήρθε ολοταχώς, τραβώντας τα γκέμια του αλόγου της κανένα μέτρο απόσταση από την Ήλμον. «Το παλάτι κατελήφθη. Έπεσε στα χέρια του εχθρού.»

«Τι!» έκανε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Πώς συνέβη αυτό;»

«Από τα υπόγεια περάσματα, Βασιληά μου. Ήρθαν από τα υπόγεια περάσματα. Η άμυνα εκεί δεν κράτησε.»

Ο Ήλμον καταράστηκε, κάτω απ'την ανάσα του. «Συγκεντρώστε στρατό, να τους αποκρούσουμε. Μπορεί να μπήκαν στο παλάτι, αλλά δε θα τους αφήσουμε και να βγουν.»

«Δεν υπάρχει στρατός, Μεγαλειότατε—»

«Δεν υπάρχει στρατός;» γρύλισε ο Ήλμον, προτού η γυναίκα προλάβει να ολοκληρώσει. «Τι προσπαθείς να μου πεις;»

«Ο Στρατηγός Άσθαν πήρε το μεγαλύτερο μέρος του στρατεύματος και το πήγε στην Κάτω Αγορά, γιατί κι από εκεί ο εχθρός μπορεί να εισβάλει.»

Ναι, σκέφτηκε ο Ήλμον, *έτσι είναι, όντως*. Και κατάλαβε τι πρέπει να είχε συμβεί: Οι μαχητές του Τυράννου θα είχαν απωθήσει τους μαχητές του Άσθαν πίσω από την πρώτη διακλάδωση των περασμάτων, αποκτώντας πρόσβαση στη δυτική σήραγγα, που οδηγούσε στην Κάτω Αγορά της Έλμας. Έτσι, ο Στρατηγός θα είχε αφήσει κάποιους πολεμιστές στα υπόγεια (ώστε να παρεμποδίσουν την περαιτέρω πρόοδο του εχθρού) και θα είχε πάρει άλλους, για να αποκρούσει την επίθεση στη δυτική μεριά της πόλης, φοβούμενος ότι μπορεί να μην προλάβαινε, ότι μπορεί να έφτανε πολύ αργά...

Και ίσως να έφτασε πολύ αργά. Ίσως τα πράγματα στην Κάτω Αγορά να είναι τόσο άσχημα όσο στο παλάτι... Τότε, είμαστε ηττημένοι· η Έλμας έχει παρθεί. Έχει παρθεί ενώ ο Τύραννος είναι νεκρός, για όνομα όλων των θεών!

«Χάρναλιρ!...» Ο Ήλμον κοίταξε γύρω, ψάχνοντας για τον ιερέα.

«Εδώ είμαι, Μαύρε Πρίγκιπα,» είπε εκείνος, ζυγώνοντας επάνω στ'άλογό του.

«Άκουσες τι έχει συμβεί;»

«Το άκουσα.»

«Τι προτείνεις;»

«Να πάμε δυτικά, και να οχυρωθούμε καλά εκεί,» αποκρίθηκε ο Χάρναλιρ. «Η ανατολική μεριά είναι χαμένη.»

Ο Ήλμον ένευσε. «Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ.» Στους μαχητές του είπε: «Προστάξτε όλο το στρατό που βρίσκεται ακόμα στην ανατολική μεριά της Έλμας να υποχωρήσει, ούσσωμα, στη δυτική.»

Οι ιππείς του σκορπίστηκαν, καλπάζοντας.

«Πάμε στη Σιθ-Έλμας,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, «να περάσουμε απέναντι.»

«Ναι, στη Σιθ-Έλμας...» μουρμούρισε ο Χάρναλιρ, και ο Ήλμον δεν ήταν σίγουρος αν μιλούσε σ'εκείνον ή στον εαυτό του. *Κάτι δεν πάει καλά με δαύτον, απόψε. Κάτι περίεργο τού συμβαίνει...*

Σπιρουνίσε τ'άλογό του και κατευθύνθηκε βόρεια, ενώ οι μαχητές του τον ακολουθούσαν. Έφτασε στην ανατολική γέφυρα της Σιθ-Έλμας και κάλπασε επάνω της, μπαίνοντας στο μικρό, πλημμυρισμένο στα οικοδομήματα νησί και βλέποντας πως στρατιώτες του εχθρού είχαν εισβάλει κι εδώ.

«Όχι!» γρύλισε, κάτω απ'την ανάσα του. «Όχι! Δεν πρέπει να φτάσουν στη δυτική μεριά.

»*Επίθεση!*» φώναξε στους μαχητές του, κι εφόρμησε, σπαθίζοντας έναν εχθρό στον ώμο και ποδοπατώντας έναν άλλο.

«Η άλλη σήραγγα,» είπε στον Χάρναλιρ, «η σήραγγα που η Αρχόντισσα Κερλάντα δεν ήξερε... πρέπει, τελικά, να βγάζει στη Σιθ-Έλμας.»

«Δε θα περάσουν,» αποκρίθηκε ο ιερέας, με τρομακτική σιγουριά. «Από εδώ δε θα περάσουν.» Και, προτού ο Ήλμον προλάβει να τον ρωτήσει τίποτα, ο Χάρναλιρ απομακρύνθηκε, επιτιθέμενος σ'έναν στρατιώτη που προσπαθούσε να λογχίσει μία από τις ιπευτρίες τους, βγαίνοντας ανάμεσα από δύο αρχαία χτίρια.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας ακολούθησε, καθώς οι πολεμιστές του άνοιγαν δρόμο, σκοτώνοντας όποιον αντίπαλο βρισκόταν στο διάβα τους. Οι μαχητές του Τυράννου πρέπει μόλις τώρα να είχαν έρθει στη Σιθ-Έλμας, και δεν είχαν ακόμα οργανωθεί· επιτίθονταν άτακτα, απο δώ κι απο κεί, μ'αποτέλεσμα να κατακόπτονται άσχημα από τους ιπείς του Μαύρου Πρίγκιπα.

Ο Ήλμον διέσχισε τη δυτική γέφυρα του νησιού και βγήκε στην αντικρινή μεριά της Έλμας... όπου τράβηξε τα ηνία του αλόγου του, σταματώντας το απότομα, καθώς είδε μια γνώριμη φιγούρα επάνω στην πέτρινη σκάλα ενός σπιτιού.

«Βασιλιά Ήλμον!» φώναξε ο Άρχοντας Έρκβερ, κρατώντας το κράνος του παραμάσκαλα και κοιτάζοντας κάτω. «Αναρωτιόμουν πού βρισκόσασταν. Έχει τόσο καπνό στον ποταμό, που δεν μπορεί κανείς να διακρίνει παρά ελάχιστα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήλμιον, βγάζοντας κι εκείνος το κράνος του και ξεφυσώντας. «Πότε ήρθατε εσείς εδώ; Η Αρχόντισσα Κερλάνα πού είναι;»

«Στην Κάτω Αγορά. Ένας θεραπευτής περιποιείται το τραύμα της, που, δόξα τοις θεοίς, δεν είναι σοβαρό. Φύγαμε από το παλάτι όταν ο εχθρός εισέβαλε από τις σήραγγες· ο κατάσκοπός σας, ο Σάρναλ, μας βοήθησε. Και έσωσε και τα παιδιά μας. Σας ευχαριστούμε γι' αυτό, Μεγαλειότατε.» Ο Έρκβερ έκλινε το κεφάλι, σε ένδειξη ευγνωμοσύνης και... σεβασμού –ναι, ο Ήλμιον νόμιζε πως διέκρινε σεβασμό στην έκφραση και στο βλέμμα του.

«Πρέπει να ισχυροποιήσουμε την άμυνά μας εδώ,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας, στρέφοντας το βλέμμα του στη γέφυρα της Σιθ-Έλμας. «Κρατώντας, τουλάχιστον, τη δυτική μεριά της πόλης, έχουμε πιθανότητες να τους νικήσουμε... Και, σύντομα, θα έρθουν κι ενισχύσεις,» πρόσθεσε, ενθουσιάζοντας πως ο αδελφός του, Ζάρναβ, είχε καλέσει τους δράκαρχους από το Νόρβηλ.

Ο Έρκβερ δε μίλησε, ατενίζοντας ανατολικά, τον φλεγόμενο ποταμό, που ήταν τυλιγμένος στον καπνό.

Ο Χάρναλιρ κατέβηκε απ' το άλογό του κι ανέβηκε στην πέτρινη σκάλα, προσπερνώντας τον Άρχοντα και φτάνοντας στο μπαλκόνι, όπου ακούμπησε τα γαντοφορεμένα του χέρια στο περβάζι, κοιτάζοντας κι εκείνος ανατολικά, σα να περίμενε κάτι από εκεί.

«Ο Στρατηγός Άσθαν πού είναι;» ρώτησε ο Ήλμιον τον Έρκβερ. «Είναι καλά;»

«Ναι, καλά είναι. Τον είδα.»

«Με τους εχθρούς που εισέβαλαν στην Κάτω Αγορά τι έγινε;»

«Η εισβολή, σύμφωνα μ' όσα μας είπε ο Στρατηγός, δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο περίμενε. Δηλαδή, την πρόλαβε προτού γίνει μεγάλη. Οι μαχητές του Άρχοντα Άξαδορ δεν μπορούσαν ν' ανεβούν γρήγορα, λόγω της στενότητας των περασμάτων· έτσι, φτάνοντας εγκαίρως, ο Άσθαν αντιμετώπισε όσους είχαν ήδη ανεβεί και έστησε μια ανθεκτική γραμμή άμυνας στο άνοιγμα της σήραγγας, μέσα στους υπόνομους.»

Ο Στρατηγός Άσθαν είναι καλός, πολύ καλός, σκέφτηκε ο Ήλμιον. Ο Αργκελ ήξερε τι έκανε, όταν τον έστειλε εδώ. Ωστόσο, μακάρι να εί-

χε καταφέρει ν'αποκρούσει τον εχθρό και κάτω απ'το παλάτι. Η επίθεση ήταν πολύ αιφνίδια, μα τον Άνκαραζ.

«Ο Άρχοντας Άξαδορ είπατε πως είναι τώρα αρχηγός, Άρχοντά μου;» ρώτησε τον Έρκβερ. «Ο Άξαδορ της Λάρμαρηνλ;»

«Ναι, αυτός. Δε με εκπλήσσει, για να πω την αλήθεια, Μεγαλειότατε. Ήταν πολύ πιστός στον Σάρναλ, και πολύ καλός του φίλος.»

Ο Ιερέας Χάρναλιρ, που στεκόταν στο πέτρινο μπαλκόνι, δεν παρακολουθούσε τα λόγια του Μαύρου Πρίγκιπα με τον Άρχοντα Έρκβερ· δεν έδινε καμία απολύτως σημασία. Το βλέμμα του ήταν στραμμένο ανατολικά, πέρα απ'τον ποταμό Λάηνηλ, και στο μυαλό του έβλεπε πάλι το όνειρό του: το όνειρο που είχε δει όταν η Στρατηγός Βασθέφιν έφτασε στο στρατώνα της Φίρθμας· το όνειρο που είχε αποτυπωθεί τόσο έντονα στο νου του.... τόσο έντονα... Και ούτε ο ίδιος δεν ήξερε το γιατί. *Γιατί, Κύριέ μου, το έκανες να μείνει στη μνήμη μου; Τι θέλεις να μου δείξεις;*

Θα μάθω. Σύντομα, θα μάθω.

Η ματιά του Χάρναλιρ διαπέρασε, ως δια μαγείας, τους καπνούς και τις φλόγες, και έφτασε στην ανατολική όχθη του ποταμού Λάηνηλ, εκεί όπου μάχονταν η Στρατηγός Βασθέφιν και οι πολεμιστές της, κατευθυνόμενοι νότια και προσπαθώντας να πάνε στη Σιθ'Ελμας, για να περάσουν στη δυτική μεριά της πόλης, όπως είχε προστάξει ο Μαύρος Πρίγκιπας. Εχθρικοί στρατιώτες είχαν έρθει από τον ποταμό και τους χτυπούσαν από τη μια πλευρά, ενώ στρατιώτες που είχαν έρθει από τη βορειοανατολική μεριά της Έλμας (όπου έβγαζε ένα από τα υπόγεια περάσματα) και από το παλάτι τούς χτυπούσαν από την άλλη. Συγχρόνως, η Σιθ'Ελμας γέμιζε ολοένα και περισσότερο από πολεμιστές του Τυράννου.

Ο Χάρναλιρ τα έβλεπε όλα τούτα σαν μέσα σε όνειρο, κάτι ανάμεσα σε κανονική όραση και διαίσθηση, κάτι που δεν μπορούσε ακριβώς να ελέγξει: κάτι που τον έλουζε, ορμητικά, τον άρπαζε από τον φυσικό κόσμο και τον μετέφερε σ'αυτή τη ρευστή, άυλη πραγματικότητα.

Ο ιερέας είδε τη Βασθέφιν και τους πολεμιστές της να μάχονται γενναία κατά των αντιπάλων τους, που προσπαθούσαν να τους πε-

ρικυκλώσουν, να χύνουν το αίμα τους στο πλακόστρωτο της Έλμας, προσφορά στον Άνκαραζ, ο οποίος καθόταν στο θρόνο του και κοιτούσε, παίρνοντας δύναμη, κάνοντας τη θρησκεία του εκείνο που κάποτε ήταν, και επιστρέφοντας αυτή τη δύναμη πίσω, στους πιστούς οι οποίοι του την πρόσφεραν, πίσω στους πολεμιστές της Βασθέφιν και στην ίδια τη Στρατηγό, που, παρότι απαρνείτο τον Άρχοντα της Μάχης, τον υπηρετούσε τώρα καλύτερα απ' όλους...

...Και να τι έχει να με διδάξει ο Κύριός μου: Δεν υπάρχουν πιστοί και άπιστοι για εκείνον. Όλοι είναι πιστοί του. Όλοι, υπό τις σωστές συνθήκες. Οι καιροί φέρνουν τον Άνκαραζ, όχι οι άνθρωποι. Και ο Πολέμαρχος δεν κρατά κακίες· δεν αποδιώχνει όσους καταριούνται τ' όνομά του, δεν απομακρύνει όσους μιλούν εναντίον του. Προσφέρει και σ' αυτούς, όταν έχουν ανάγκη, όπως κι αυτοί προσφέρουν σ' εκείνον. Η δύναμη φουντώνει μέσα από την αλληλεπίδραση, μέσα από τη σύγκρουση, και μέσα από το αίμα. Ιδού ο Αιώνιος Αγών!...

...Η Βασθέφιν πορεύεται νότια, πέφτοντας πρώτη επάνω σ' έναν αποκλεισμό που έχουν σχηματίσει οι εχθροί σ' έναν δρόμο. Τραυματίζεται, μα το τραύμα της δεν είναι σοβαρό· ο Άνκαραζ είναι μαζί της. Η αρματωσιά της σχίζεται από το τσεκούρι και τα πλευρά της ματώνουν, όμως εκείνη σπαθίζει τον πελεκυφόρο στο λαιμό, σκοτώνοντάς τον και κλοτσώντας τον από εμπρός της, για ν' αποक्रουσει ένα ξίφος πάνω στην ασπίδα της και να μπηξει, κατόπιν, το λεπίδι της στο στήθος της επόμενης της αντιπάλου. Και οι μαχητές της την ακολουθούν με πάθος, κραυγάζοντας σαν μανιασμένα θηρία, φωνάζοντας τ' όνομά της, και το όνομα του Πολέμαρχου (ANKAPAZ! ANKAPAZ! ANKAPAZ!), πολλοί απ' αυτούς χωρίς να το καταλαβαίνουν. Μα ένας συγκεκριμένος ξεχωρίζει: ένας άντρας, ένας απλός στρατιώτης, που μέσα από τούτη τη μάχη έχει αναδειχτεί· το ίδιο του το δόρυ τον έχει αναδείξει, το αίμα που έχει χύσει τον έχει κάνει ξεχωριστό για τον Άνκαραζ, κι επομένως και για τους συμπολεμιστές του. Ο άντρας αυτός κοιτάζει τη Βασθέφιν με λατρεία στα μάτια: την κοιτάζει σαν θεά, σαν η Στρατηγός να είναι ο Άνκαραζ... ή, μάλλον, όχι «σαν»· είναι ο Άνκαραζ! Έχει γίνει η ενσάρκωσή του σε τούτη τη μάχη· ο Χάρναλιρ διακρίνει τον Κύριό του μέσα της, σαν φωτιά, και γύρω της, σαν μαύρη πανοπλία. Κι επίσης, ο ιερέας αναγνωρίζει τον άντρα που κοιτάζει λατρευτικά τη Στρατηγό: είναι ψηλός και μελα-

χρινός, με σγουρά μαλλιά και κατατσακισμένη πανοπλία, με αιματοβαμμένο δόρυ στα χέρια· την ασπίδα του την πέταξε όταν μια σπαθιά έσπασε το επάνω της μέρος. Τα μάτια του είναι γκρίζα...

...Ναι, αυτός ήταν στο όνειρό μου. Αυτός ήταν στο όνειρό μου. Τον είχα δει. Κάπου πρέπει να δώ και τον άλλο. Σύντομα...

...Ο ιερέας γελά, και συνεχίζει να παρακολουθεί το θεσπέσιο θέαμα της φλογερής ισχύος του Κυρίου του. Συνεχίζει να παρακολουθεί τη Βασθέφιν, και απορεί πώς κάποτε ήταν δυνατόν να την είχε μισήσει. Πώς ήταν δυνατόν να είχε μισήσει ένα τόσο εξαιρετο πλάσμα, που μάχεται σα λύκαινα η οποία θέλει να προστατέψει τα μικρά της...

...Να άλλο ένα μάθημα για μένα, Άρχοντά μου της Μάχης: Να αγαπώ όλους τους δυνητικούς υπηρέτες σου. Με συγχωρείς που το είχα παραβλέψει...

...Οι μαχητές της Βασθέφιν δέχονται βαριές απώλειες, καθώς ζυγώνουν τη Σιθ-Έλμας: ο εχθρός τους χτυπά με βέλη, δόρατα, και ξιφη, και στο νησί ισχυρή αντίσταση τους περιμένει. Ο αριθμός τους έχει μειωθεί δραματικά· λιγότεροι από τους μισούς απομένουν· αλλά, επίσης, έχουν προκληθεί πολλές απώλειες και στον εχθρό... και έχουν πραγματοποιηθεί τόσα ανδραγαθήματα... τόσα ανδραγαθήματα που αποτελούν σπονδή στον Άνκαραζ. Και τώρα, αρχίζει να ξεχωρίζει άλλος ένας άντρας μέσα από τους υπόλοιπους μαχητές: ένας άντρας που φωτίζει σαν πυρωμένος δαυλός, ένας πολεμιστής που κρατά σπαθί κι ασπίδα, κι έχει στα χείλη του τ'όνομα του Άρχοντα της Μάχης κάθε φορά που σκοτώνει: και σκοτώνει ξανά και ξανά και ξανά. Προσπαθεί να ευχαριστήσει τον Άνκαραζ, βλέποντάς τον στη Στρατηγό Βασθέφιν. Είναι κι αυτός ψηλός, κι έχει μακριά, μαύρα μαλλιά και γένια· τα μάτια του γελάνε, απολαμβάνουν τη μάχη. Ένας γνήσιος ιερομαχητής!...

...Ο δεύτερος πολεμιστής από το όνειρό μου. Οι δύο σύντροφοι της Βασθέφιν. Οι τρεις τους μαζί είναι ο ίδιος ο Πολέμαρχος· είναι ο Πολέμαρχος ακόμα ισχυρότερος από τη Στρατηγό μόνη της...

...Μια αόρατη ισχύς, σαν ουράνια φλόγα, έχει φουντώσει μέσα στον Χάρναλιρ. Και τα μάτια του, διασταλμένα και ορθάνοιχτα, χωρίς ν'ανοιγοκλείνουν στο ελάχιστο, κοιτούν: Ατενίζουν τους Συντρόφους να έρχονται δεξιά κι αριστερά της Στρατηγού, να προσπαθούν ο ένας να φανεί καλύτερος του άλλου στα γαλανά της μάτια που πε-

τούν αστραπές. Η πανοπλία της είναι καταχτυπημένη και κατασχισμένη· χαρακιές υπάρχουν σε πολλά σημεία του σώματός της –στα πόδια της, στα χέρια της, στα πλευρά και στους ώμους της–, μα ο Πολέμαρχος την έχει φυλάξει από άσχημες, θανατηφόρες πληγές. Τα κοντά, ξανθά της μαλλιά είναι λουσμένα στον ιδρώτα και στο αίμα. Η ασπίδα στ'αριστερό της χέρι δεν είναι πλέον παρά ένα μικρό κομμάτι σίδερο, ύστερα από τόσα χτυπήματα που έχει δεχτεί και τόσα σπασίματα που έχει υποστεί. Το σπαθί στο δεξί της χέρι είναι φωτιά και κεραυνός και θάνατος· κινούμενο σαν τον άνεμο, θέριζε τους αντίμαχούς της. Και τώρα, η Βασθέφιν κι οι Σύντροφοί της εφορμούν στην ανατολική γέφυρα της Σιθ-Έλμας· μαζί, οι τρεις τους είναι ο Άνκαραζ· Ο Χάρναλιρ βλέπει τον Πολέμαρχο να ορμά καταπάνω στους υπερασπιστές της γέφυρας· βλέπει ένα πλάσμα από αίμα και φωτιά και ατσάλι και άνεμο να επιτίθεται, και γελά: ο ιερέας γελά, παρατηρώντας τις αντιδράσεις των εχθρών του Θηρίου, οι οποίοι δεν έχουν ελπίδα εναντίον του· τα κατακρεουργημένα τους κουφάρια σκορπίζονται στο πέραςμα του, πέφτουν από τη γέφυρα, στον ποταμό, δίνουν στο νερό, στον αέρα, και στο ξύλο αίμα για να πιει. Και οι πολεμιστές της Βασθέφιν –όσοι απομένουν από εκείνους που ήταν αρχικά μαζί της– ακολουθούν παθιασμένα τον Άνκαραζ, ακολουθούν παθιασμένα το Θηρίο του Αίματος, που φωλιάζει στην ψυχή κάθε ανθρώπου και ξεπροβάλλει μονάχα τις κατάλληλες στιγμές, για να τραφεί...

...Πόσα είχες απόψε να με διδάξεις, Κύριέ μου. Σ'ευχαριστώ για ετούτο το μάθημα. Θα είμαι αέναα ο πιστός σου υπηρέτης. Θα είμαι το προσάναμμα της φωτιάς· θα είμαι η σπίθα που πυρπολεί τα ξερά χόρτα· θα είμαι ο άνεμος που φουντώνει τις φλόγες!...

...Η Βασθέφιν-και-οι-Σύντροφοι μπαίνουν στους στενούς δρόμους της Σιθ-Έλμας, οι οποίοι ανοίγονται ανάμεσα από τα πέτρινα, πυκνοχτισμένα οικοδομήματα του νησιού. Μπαίνουν στους στενούς δρόμους και τους μετατρέπουν σε ρεματιές αίματος. Οι εχθροί τσακίζονται σαν ξερόκλαδα στο πέρασμά τους...

...Είμαι ο άνεμος που φουντώνει τη φωτιά. Ο άνεμος που φουντώνει τη φωτιά. Και η φωτιά έχει τώρα φουντώσει!...

...Οι πολεμιστές της Στρατηγού σκοτώνονται, μέχρι τον τελευταίο· δε θα τους βάλει στο στρατό του ο Μαύρος Πρίγκιπας, αλλά δεν έχει

σημασία, γιατί θα τους βάλει στο στρατό του ο Άνκαραζ. Αυτοί οι άνθρωποι, σίγουρα, προορίζονται για τις Αιώνιες Στρατιές. Οι ψυχές τους βρίσκονται ήδη εκεί, κι ατενίζουν ετούτη την ιεροτελεστία με θρησκευτική έκσταση και πολεμική μανία, γελώντας και χτυπώντας τα όπλα τους επάνω στις ασπίδες του, ευλογώντας τ'όνομα του Άρχοντα της Μάχης...

...Οι ζωές μας περιστρέφονται γύρω από εσένα, Κύριέ μου. Η Ειρήνη δεν είναι παρά ο προάγγελος του Πολέμου. Ο Αιώνιος Αγώνας ποτέ δεν παύει. Ποτέ!...

...Η Βασθέφιν-και-οι-Σύντροφοι φτάνουν στη δυτική γέφυρα, και οι μαχητές του Μαύρου Πρίγκιπα τούς προσφέρουν βοήθεια· χτυπούν τον εχθρό με δόρατα και βέλη, και γρήγορα η αντίσταση εκεί διαλύεται. Η Στρατηγός και οι δύο άντρες περνούν στη δυτική όχθη του ποταμού, και ο Άνκαραζ φεύγει από μέσα και από γύρω τους· κάθεται στο θρόνο του και παρακολουθεί, μ'ευχαριστημένα μάτια...

...Και το όραμά μου τελειώνει...

Ο Χάρναλιρ επέστρεψε στην πραγματικότητα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ανοιγόκλεισε τα μάτια του, που –τώρα το συνειδητοποίησε– είχαν κουραστεί, έτσι όπως ήταν ορθάνοιχτα· είχαν ξεραθεί. Εστίασε το βλέμμα του ευθεία μπροστά, στο τέλος της πλημμυρισμένης από στρατό Οδού Γεφυρών, και είδε ότι η Βασθέφιν και οι δύο πολεμιστές της είχαν έρθει, και διάφοροι μαζεύονταν γύρω τους, για να τους περιθάλψουν.

Ο Ήλμον είχε ξεχάσει την παρουσία του Χάρναλιρ επάνω στο πέτρινο μπαλκόνι, καθώς έβλεπε τη Στρατηγό Βασθέφιν να φτάνει στη δυτική γέφυρα της Σιθ-Έλμας, με μονάχα δύο στρατιώτες της, και να τα βάζει με τους αντιπάλους που είχαν συγκεντρωθεί εκεί. Φόρεσε το κράνος του, σπιρούνισε το άλογό του, και κάλπασε, για να πλησιάσει. Οι πολεμιστές του, όμως, ήδη προσέφεραν βοήθεια στη Βασθέφιν και στους δύο επιζώντες μαχητές της, κι όταν εκείνος βρέθηκε κοντά, η συμπλοκή είχε τελειώσει.

Αφίππευσε κι έβγαλε το κράνος του. «Στρατηγέ,» είπε, μ'ένα πλατύ μειδίαμα στο πρόσωπό του, «η είσοδός σου ήταν, σίγουρα, θαυματική.»

Η Βασθέφιν, που έμοιαζε με γυναίκα η οποία έχει μόλις ξυπνήσει από έντονο όνειρο, θηκάρωσε το σπαθί της κι έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Βασιληά μου...» μπόρεσε μονάχα να πει, λαχανιασμένη και κατατραυματισμένη καθώς ήταν.

«Χρειάζεστε ξεκούραση,» παρατήρησε ο Ήλμον, «κι οι τρεις σας.» Στράφηκε σ'έναν στρατιώτη του. «Οδηγήστε τους κάπου να αναπαυθούν, και φέρτε θεραπευτές, για να κοιτάξουν τα τραύματά τους.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

«Δε θα το πίστευα ότι μπορούσε να συμβεί...!» ψιθύρισε, έντονα, η Βασθέφιν στον Ήλμον, καθώς περνούσε από δίπλα του. «Δε θα το πίστευα!» Τα γαλανά της μάτια ήταν γουρλωμένα, και γυάλιζαν σα να είχαν δει φαντάσματα και δαίμονες, αόρατα σε άλλους.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας δε μίλησε, απορημένος. Κοίταζε μονάχα τη Στρατηγό και τους δύο πολεμιστές της, καθώς απομακρύνονταν με τη συνοδεία μερικών στρατιωτών.

Και τότε, ο Ήλμον συνειδητοποίησε πως δεν αισθανόταν πλέον τον πόνο εντός του, τον αλλόκοτο πόνο που του προκαλούσε το νεκρικό πνεύμα το οποίο είχε εξαπολύσει ο Σάβελαν εναντίον του.

Ο Άνκαραζ τον είχε θεραπεύσει, ακριβώς όπως είχε υποσχεθεί ο Χάρναλιρ.

Κεφάλαιο 47

Ο Πολέμαρχος Πλέει Νότια

Πια τρεις βραδιές έμειναν εκεί, αραγμένοι ανάμεσα στους δύο ψηλούς βράχους της ανατολικής όχθης του ποταμού Λάηνηλ. Οι Ταγμένοι πήγαν για κυνήγι το πρώτο βράδυ, σκοτώνοντας αρκετά θηράματα ώστε να περάσουν όλες τις ημέρες της σύντομης διαμονής τους. Και η Σαριάλη αποδείχτηκε ότι ήξερε να μαγειρεύει εξάισια· πράγμα το οποίο δεν παραξένεψε τη Ζιάλα: εξάλλου, η κοπέλα εργαζόταν στη *Νεκάδα*, μαζί με το Βόρμπελ, προτού ο Κάφελ/Άνκαραζ την παρασύρει σε τούτη την παράλογη εκστρατεία. Τα κυνήγια ψήθηκαν και βράστηκαν, με την προσθήκη διάφορων καρυκευμάτων, που η Ζιάλα και η Σαριάλη μάζεψαν κάμποσα χιλιόμετρα ανατολικά από τις όχθες του ποταμού.

Κατά τη σχετικά χρονοβόρα αναζήτησή τους, η πρώτη ρώτησε τη δεύτερη: «Πώς αποφάσισες ν'αλλάξεις γνώμη και ν'ακολουθήσεις τον Άνκαραζ; Αρχικά, ήσουν τόσο πολύ εναντίον...» Η Ζιάλα μίλησε αμέριμνα, σαν να μην την ενδιέφερε ιδιαίτερα η απάντηση, σαν να συζητούσε απλά για να περάσει η ώρα· όμως, στην πραγματικότητα, περίμενε με ενδιαφέρον ν'ακούσει τι θα της έλεγε η πολεμίστρια.

«Είχα ξεχάσει,» αποκρίθηκε η Σαριάλη. «Είχα, αληθινά, ξεχάσει...» Αναστέναξε, και λύγισε τα γόνατα δίπλα σ'έναν βράχο, κοιτάζοντας τα φύλλα του θάμνου που φύτρωνε εκεί. «Όταν δίνεις την ψυχή σου στον Άνκαραζ, Ζιάλα...» έκοψε τρία φύλλα, «τη δίνεις για πάντα.» Ορθώθηκε. «Όχι με την έννοια που μπορεί νάχεις ακούσει σ'ορισμένα παραμύθια· η ψυχή δεν είναι κάτι που το βγάζεις από μέσα σου και το βάζεις σ'έναν κουτάκι. Αλλά, όταν έρθει η ώρα, ξέρεις τι πρέπει να κάνεις· ξέρεις τι χρωστάς, και σε ποιον.» Στράφηκε, για να την κοιτάξει. «Πίστευα, όμως, ότι εσύ θα τα γνώριζες αυτά. Είσαι ιέρεια, δεν είσαι;»

«Κατά κάποιο τρόπο... Ιέρεια της Βιρκάνθα.» Η Ζιάλα αναρωτήθηκε τι θα έλεγε η Ιέρεια Ριλάνα για τούτο. Θα τη θεωρούσε βλάσφημη που αυτοανακηρυσσόταν ιέρεια, ενώ δεν ήταν παρά μία ακόλουθος; Αλήθεια, τι είναι εκείνο που σε κάνει ιέρεια;...

«Της Βιρκάνθα...» Η Σαριάλη την κοίταξε, συνοφρυωμένη. «Αρχικά, ο Κύριός μας σε είχε διώξει· δεν επιθυμούσε να σε πάρει σε τούτη την εκστρατεία· δεν πίστευε, προφανώς, ότι είχες κάτι να μας προσφέρεις. Και νομίζω πως είχε δίκιο. Μετά, όμως, η γνώμη του άλλαξε...» Το σούφρωμα των φρυδιών της βάθυνε. «Το επόμενο πρωί, δήλωσε ότι θα έρθεις κι εσύ. Κι αναρωτιέμαι τι έκανε τη γνώμη του ν'αλλάξει. Πώς πιστεύει ότι μπορείς να μας βοηθήσεις, Ζιάλα; Τι έχεις να μας προσφέρεις;»

«Σύνεση.»

«Σύνεση!» Η Σαριάλη γέλασε, κάνοντας μερικά βήματα πίσω και αντικρίζοντάς τη με καχύποπτα, στενεμένα μάτια. «Σύνεση... Ο Θεός του Πολέμου έχει ανάγκη από τη δική σου σύνεση;»

«Εκείνος μου ζήτησε να έρθω,» είπε η Ζιάλα, αντιλαμβανόμενη την ένταση που άρχιζε να αναπτύσσεται ανάμεσα σ'αυτήν και την πολέμίστρια. Η Σαριάλη πρέπει να υποπτευόταν ότι η Ζιάλα είχε καταφέρει να έρθει μαζί τους χρησιμοποιώντας κάποιο κόλπο. Και δεν έχει άδικο. Όχι εντελώς, γιατί όντως χρησιμοποίησα κάτι που θα μπορούσε κανείς να αποκαλέσει «κόλπο». Βρήκα τον Κάφελ: πήγα εκεί όπου η σκιά του Άνκαραζ και η σκιά του άλλου πνεύματος δεν μπορούν να μας αγγίζουν.

«Δε σε πιστεύω,» είπε η Σαριάλη, βάζοντας τα φύλλα του θάμνου σε μια τσέπη του πανωφοριού της.

«Τι δεν πιστεύεις;»

«Ότι σου ζήτησε να έρθεις για τη... σύνεσή σου. Ο Κύριός μας πηγαίνει να πολεμήσει πανίσχυρες δυνάμεις· τι να την κάνει τη σύνεση; Αυτό,» τράβηξε το ξίφος της, «είναι που χρειάζεται.» Η λεπίδα γυάλισε στο πρωινό φως του ανήλιαγου ουρανού.

Και πλησίασε τη Ζιάλα, ακραγγίζοντας το λαιμό της, με την αιχμή.

Εκείνη δεν πετάχτηκε πίσω, δεν τρόμαξε· και απόρησε με τον εαυτό της. Η αναισθησία που της είχαν προκαλέσει τα πνεύματα των νεκρών δεν πρέπει να την είχε εγκαταλείψει τελείως, ακόμα.

«Πώς μπορείς να το αντιμετωπίσεις αυτό;» ρώτησε, προκλητικά, η Σαριάλη, μ'ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη, το οποίο αποκάλυπτε μέρος των δοντιών της.

Η Ζιάλα, τότε, αισθάνθηκε μια πέτρα να εκρήγνυται εντός της και να εκτοξεύει φωτιά· φωτιά που έλουσε όλο της το είναι, φωτιά που

έμοιαζε να της ψιθυρίζει έντονα: *Σκότώσέ την! Μπορείς!* Κάτι, μια παρουσία, βρισκόταν πλησίον της, και η Ζιάλα ήξερε ποια παρουσία ήταν. Αλλά δε σκόπευε να παραδοθεί, παρά την παρόρμηση που ένιωθε.

Ο Άνκαραζ την καλούσε να γίνει ιερομαχήτριά του· την καλούσε να του προσφέρει την ψυχή της.

Η Ζιάλα έκλεισε τα βλέφαρα και προσευχήθηκε: *Πάνσοφη Βιρκάνθα, δώσε μου δύναμη να σκαρφαλώσω έξω από τούτη την παγίδα. Δώσε μου ένα ψήγμα της σοφίας σου.*

«Μπορεί η σύνεσή σου να τ'αντιμετωπίσει αυτό;» άκουσε τη Σαριάλη να λέει. «Γιατί κλείνεις τα μάτια; Νομίζεις πως ό,τι δεν βλέπεις δεν μπορεί να σε πειράξει;» γέλασε.

Η Ζιάλα έκανε ένα βήμα όπισθεν, απομακρυνόμενη από την αιχμή του ξίφους και ανοίγοντας τα βλέφαρα. *Δεν είμαι η μόνη που νιώθει ετούτη την παρόρμηση εντός της*, παρατήρησε, κοιτάζοντας την όψη της Σαριάλης. *Κι αυτή την αισθάνεται. Ο Άνκαραζ τη βάζει να μου επιτεθεί. Ο Άνκαραζ με δοκιμάζει· κι αν χάσω τη δοκιμασία, αν πεθάνω, θα ευχαριστηθεί, όπως επίσης αν την κερδίσω. Στην πρώτη περίπτωση, θα μ'έχει διώξει απ'τα πόδια του· στη δεύτερη, θα μ'έχει κάνει δική του.*

Μεγάλη Βιρκάνθα, τι πρέπει να κάνω τώρα; Πώς μπορώ να ξυπνήσω τη Σαριάλη από τη μάνητά της;

Θυμήθηκε ένα φυτό που είχε δει πριν από λίγο...

Οπισθοχώρησε μερικά βήματα ακόμα. «Έχεις τρελαθεί; Θηκάρωσε το σπαθί σου.»

«Αυτό θα πεις στους εχθρούς του Κυρίου μας, όταν πάνε να σε σκοτώσουν;»

«Εσύ είσαι εχθρός μου, Σαριάλη;» Η Ζιάλα συνέχισε να οπισθοχωρεί.

«Ο καθένας μπορεί νάναι εχθρός σου.» Η πολεμίστρια την ακολούθησε, με το ξίφος της κατεβασμένο, αλλά σε τέτοια θέση ώστε να έχει τη δυνατότητα να το ανεβάσει, απότομα και ημικυκλικά, και να χτυπήσει τη Ζιάλα ακόμα και θανάσιμα, στην κοιλιά ή στο στήθος. «Εγώ απλά σε δοκιμάζω.»

Εγώ απλά σε δοκιμάζω. Ήταν ο Άνκαραζ που μιλούσε. Σίγουρα ήταν ο Άνκαραζ. Ο Θεός του Αίματος έπαιζε μαζί τους: διασκέδαζε, ενώ, συγχρόνως, προωθούσε τα σχέδιά του.

Η Ζιάλα απομακρύνθηκε κι άλλο, επιταχύνοντας το βήμα της. Η Σαριάλη έτρεξε να τη φτάσει, και σπάθισε εναντίον της. Εκείνη ίσα που πρόλαβε να πεταχτεί πίσω και ν'αποφύγει την αιχμή που θα είχε χαρακώσει το πρόσωπό της. Σκόνταψε και έπεσε, ανάσκελα, στο χώμα.

Το δεξί της χέρι απλώθηκε και σφίχτηκε πάνω στο μπουμπούκι ενός λουλουδιού, συνθλίβοντάς το, κάνοντάς το σκόνη μες στην παλάμη της.

«Τράβηξε τ'όπλο σου!» την προκάλεσε η Σαριάλη, πλησιάζοντας, για να σταθεί από πάνω της. «Τράβηξε τ'όπλο σου και δείξε μου γιατί σε θέλει ο Κύριός μας μαζί του!» Την κλότσησε στα πλευρά, όχι πολύ δυνατά.

«Ουγκχ!...» Η Ζιάλα έσμιξε τα χείλη κι ανασηκώθηκε. Το δεξί της χέρι παρέμενε σφιγμένο· το αριστερό της έπιασε το μανίκι του ξίφους της, και τράβηξε τη λεπίδα απ'το θηκάρι. *Χσσσσστ...*

Ορθώθηκε, στρέφοντας το βλέμμα στο πρόσωπο της Σαριάλης. *Η γυναίκα δεν είναι καλά: φαίνεται σαν να την έχει καταλάβει δαιμόνιο. Χίλιες κατάρες επάνω σου, Άνκαραζ, αιμοβόρε θεέ!*

Η πολεμίστρια ύψωσε το ξίφος της και σπάθισε, δοκιμαστικά. Η Ζιάλα απέκρουσε την επίθεση, εύκολα, και είπε: «Αυτό είναι το όπλο που βλέπεις· αλλά το *πραγματικό* μου όπλο είναι εδώ.» Και, με μια απότομη κίνηση, πέταξε στα μάτια της Σαριάλης τη σκόνη που κρατούσε στο δεξί της χέρι.

«Ααα!» Η πολεμίστρια πισωπάτησε, κλείνοντας τα βλέφαρα και σπαθίζοντας τον αέρα.

Η Ζιάλα είχε ήδη πεταχτεί στο πλάι, για να μη χτυπηθεί από τη λεπίδα που γυάλιζε στο πρωινό φως. Ήξερε πόσο έκαιγε τα μάτια το συνθλιμμένο λουλούδι που είχε πετάξει στη Σαριάλη, και ήλπιζε τούτο να την έφερνε στα συγκαλά της, να έδιωχνε τον Άνκαραζ από μέσα της.

Για καλό και για κακό, όμως, θηκάρωσε το σπαθί της και, έχοντας απομακρυνθεί από τη μανιασμένη γυναίκα (που εξακολουθούσε να

σπαθίζει, άσκοπα, τον αέρα), έβγαλε το τόξο της από την πλάτη. Πέρασε ένα βέλος στη χορδή και την τέντωσε.

«Σαριάλη!» είπε. «Πέτα το ξίφος σου, αλλιώς θα σου ρίξω. Και από τέτοια απόσταση, ούτε εγώ δεν μπορώ ν'αστοχήσω!»

Η πολεμίστρια έπαψε να χτυπά στην τύχη, και έτριψε, έντονα, τα μάτια της, με το αριστερό χέρι.

«Μην ανησυχείς, δεν είναι τίποτα,» της είπε η Ζιάλα. «Εκτός απ'το τσουξίμο, δε θα πάθεις κάτι άλλο.»

Τα βλέφαρα της Σαριάλης τρεμόπαιξαν και το βλέμμα της εστιάστηκε στην κοπέλα με το τεντωμένο τόξο. Η όρασή της πρέπει να ήταν θολωμένη από τα δάκρυα. «Εντάξει, Ζιάλα...» Πέταξε το σπαθί της στο έδαφος. «Καταλαβαίνω γιατί είσαι μαζί μας.»

Η Ζιάλα χαμογέλασε και κατέβασε το τόξο της, επιστρέφοντας το βέλος στη φαρέτρα. Η δαιμονική όψη είχε εγκαταλείψει το πρόσωπο της Σαριάλης· ο Άνκαραζ ήταν μακριά. Και η Ζιάλα μπορούσε σχεδόν να αισθανθεί την οργή του. Γέλασε, και πέρασε το τόξο της στον ώμο.

Όταν οι δύο γυναίκες επέστρεψαν στον καταυλισμό, είχαν μαζί τους αρκετά καρυκεύματα για όλες τις ημέρες που, τελικά, θα έμεναν στις όχθες του ποταμού Λάηνηλ. Και δεν υπήρχε καμία ένταση ανάμεσά τους· ούτε ανέφεραν σε κανέναν το επεισόδιο που παραλίγο να τις βάλει να σκοτωθούν –έμοιαζαν κι οι ίδιες να το έχουν ξεχάσει.

Το φαγητό που μαγείρεψε η Σαριάλη εκείνη την ημέρα άφησε όλους τους Ταγμένους του Άνκαραζ κατευχαριστημένους, όπως επίσης και τον Κατετάνιο Βάναθιρ και τους ναύτες του. Ο πρώτος, μάλιστα, γέλασε με μερικά αστεία που ειπώθηκαν και αρκετές φορές χαμογέλασε, ενώ, μέχρι στιγμής, ήταν κατηφής, επειδή ουσιαστικά κρατείτο αιχμάλωτος, αυτός κι όλο του το πλήρωμα, και τον είχαν αναγκάσει να κάνει πράγματα που δεν ήθελε. Ο Κάφελ, φυσικά, δεν έφαγε τίποτα· δε φαινόταν να έχει ανάγκη από φαγητό ή νερό, ή ύπνο. Στεκόταν σαν άγαλμα μπροστά στον ποταμό και ατένιζε νότια, λες κι έβλεπε εκεί κάτι που οι υπόλοιποι αδυνατούσαν να δουν. Η Ζιάλα αναρωτιόταν τι να περνούσε από το μυαλό του. Τι να περνούσε από το μυαλό κάποιου που τον είχαν καταλάβει, συγχρόνως, ο Άνκαραζ και το πνεύμα κάποιου αρχαίου πολεμιστή.

Το βράδυ, ενώ όλοι στον καταυλισμό κοιμόνταν (δεν υπήρχε λόγος για σκοπούς, τους είχε πει ο Κάφελ/Άνκαραζ· «θα το καταλάβω αν κάποιος κίνδυνος ζυγώσει») κι εκείνη δεν μπορούσε να κλείσει μάτι, σηκώθηκε από την κουβέρτα της και, βαδίζοντας ξυπόλυτη πάνω στις λειασμένες από το νερό πέτρες, τον πλησίασε, για να σταθεί δίπλα του. Το πρόσωπό του, τυλιγμένο στις τρεις απόκοσμες σκιές, στράφηκε να την κοιτάξει. Η Ζιάλα πλησίασε ακόμα περισσότερο, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του, και κρύφτηκε σ'εκείνο το μέρος όπου ο Κάφελ κυριαρχούσε κι όπου τα άλλα δύο πνεύματα που πάλλονταν εντός του δεν μπορούσαν να φτάσουν. Το αριστερό του χέρι –το φυσιολογικό του χέρι– τυλίχτηκε γύρω απ'τη μέση της.

«Ποιος είναι αυτός ο άλλος;» του ψιθύρισε η Ζιάλα. «Ποιος είναι ο άλλος που νοικιεί εντός σου, εκτός από τον Άνκαραζ;»

Και το μυαλό της γέμισε, ξαφνικά, από εικόνες περασμένων γεγονότων. Εικόνες από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Σφαγές και κτηνωδίες. Η ισχύς του Άνκαραζ –μια παχύρρευστη, πιεστική, φλογερή ενέργεια, όπως μπορούσε να την αντιληφτεί η Ζιάλα– ήταν διάχυτη παντού. Λάβαρα κυμάτιζαν στον άγριο άνεμο. Κραυγές αντηχούσαν. Καλπασμός...

Έστρεψε την πνευματική της ματιά και είδε έναν έφιππο άντρα να έρχεται μέσα από το μακελειό και την καταστροφή, έναν άντρα που τα μάτια του έλεγαν: *Είμαι ο Κατακτητής· είμαι ο Δημιουργός Αυτοκρατοριών· είμαι ο Κοσμοκράτορας της Βάλγκριθμωρ!* Φορούσε μια καταγάλανη πανοπλία... μια πανοπλία από κυανό ατσάλι, ένα μετάλλευμα που η Ζιάλα ήξερε ότι βγαίνει μόνο στα ορυχεία του Άρβενθλον και φημίζεται για τη σκληρότητα αλλά και την ελαφρότητά του. Ήταν το καλύτερο υλικό για να φτιάχνει κανείς πανοπλίες: πανάκριβες πανοπλίες, μονάχα για πάμπλουτους άρχοντες και βασιλείς...

Ο άντρας ήταν βασιληάς: ήταν ο Βασιληάς Δάφροκ –η γνώση του ονόματός του πέρασε σαν ξαφνική γλώσσα φωτιάς από το μυαλό της Ζιάλα.

Βασιληάς Δάφροκ...

Δάφροκ... Ναι, μου μίλησε γι'αυτόν ο Ωμάρκαζ, όταν φτάσαμε έξω απ'το ερειπωμένο φρούριο. Τι είπε ακριβώς;

Οι κραυγές των πολεμιστών διέκοψαν τους μπερδεμένους συλλογισμούς της: *Κυανός Στρατηλάτης! Κυανός Στρατηλάτης!*

Ο Δάφροκ ανέμισε το σπαθί του, και η Ζιάλα είδε μια σημαία να κυματίζει πλάι του, η οποία είχε επάνω της κεντημένο έναν δικοποπέλεκυ με διακοσμητικό ήλιο στο πέρας του στελέχους ανάμεσα στις δύο λεπίδες.

Βασιληάς Δάφροκ, του Άρβενθλον. Ο άνθρωπος που ξεκίνησε τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Στα μάτια του Άνκαραζ, ο μεγαλύτερος πολεμιστής εκείνων των πολέμων. Ακόμα κι οι εχθροί του τον θαύμαζαν και τον έβλεπαν με δέος. Όλοι θα τον ακολουθούσαν, με ευχαρίστηση, παρά το μίσος που είχαν ορισμένοι γι' αυτόν.

Και τώρα, η Ζιάλα κατανόησε γιατί ο Βασιληάς Δάφροκ ενοικούσε στο σώμα του Κάφελ: Τα πνεύματα της Φεν εν Ρωθ δεν ακολουθούσαν τον Άνκαραζ· τον Κυανό Στρατηλάτη ακολουθούσαν, τον πολεμιστή που σέβονταν περισσότερο από κάθε άλλο.

Ο Βασιληάς Δάφροκ κάλπαζε δίπλα στη σημαία του, εφορμώντας στις γραμμές των εχθρών, σπαθίζοντάς τους και οδηγώντας τους μαχητές του στη νίκη...

Η Ζιάλα αισθανόταν αηδιασμένη από το αίμα και τη σφαγή, τη βιαιότητα και την απανθρωπιά. Βλεφάρισε, και οι εικόνες εγκατέλειψαν τα πνευματικά της μάτια. Βρισκόταν πάλι μπροστά στον ποταμό Λάηνηλ, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του Κάφελ.

«Πώς τ'αντέχεις;» του ψιθύρισε.

Εκείνος δεν απάντησε· στράφηκε, αργά, και φίλησε τα χείλη της. Τα χέρια του την έσφιξαν επάνω του –και τα δύο του χέρια· και η Ζιάλα αναρωτήθηκε, γι'ακόμα μια φορά, τι είχε γίνει το αργυρό ξίφος που ο Κάφελ κρατούσε συνεχώς στη δεξιά του γροθιά. Το είχε θηκαρώσει; Είχε εξαφανιστεί; Μήπως ήταν μονάχα μια οφθαλμαπάτη; Για μια στιγμή, της γεννήθηκε η επιθυμία να γυρίσει και να κοιτάξει, αλλά, ύστερα, το ξέχασε. Τα φιλά του ήταν πολύ έντονα και η αγκαλιά του πολύ δυνατή· της έκλεβαν την προσοχή από οτιδήποτε άλλο.

Ο Κάφελ τη σήκωσε στα χέρια και την πήγε στο ποταμόπλοιο, μέσα στη σκοτεινή καμπίνα του Καπετάνιου, αποθέτοντάς την στο κρεβάτι και τυλίγοντάς την με την κάπα του. Ένας ανεμοστρόβιλος φωτιάς και έκστασης παρέσυρε τη Ζιάλα –ακριβώς όπως και την προηγού-

μενη φορά που είχε κάνει έρωτά μαζί του, στη Νίζβερ, μετά από την επίκλησή της στη Βιρκάνθα— και ένας γλυκός άνεμος λήθης φύσηξε στο νου της... κι έπειτα, σκοτάδι... ύπνος εξάντλησης...

...μέχρι το πρωί, που οι ομιλίες των ναυτών και των Ταγμένων την ξύπνησαν. Η Ζιάλα σηκώθηκε από το κρεβάτι, ντύθηκε, και βγήκε στο κατάστρωμα. Στην όχθη, μπροστά από τον καταυλισμό, στεκόταν ο Κάφελ/Άνκαραζ, ατενίζοντας νότια. Κι εκεί έμεινε, όλη την ημέρα, ακίνητος, αγαλματωμένος, με την κάπα του μονάχα ν'ανεμίζει και τις απόκοσμες σκιές να πάλλονται στο πρόσωπό του.

Όταν, όμως, ήρθε η νύχτα, στράφηκε και τους είπε, με την τριπλή του φωνή: «*ΤΟ ΠΡΩΙ ΞΕΚΙΝΑΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΒΕΡΛΕΧ. ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ, ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΤΟΙΜΑ· ΦΕΥΓΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΗ.*»

Και με την αυγή έφυγαν. Ανέβηκαν στο ποταμόπλοιο και έπλευσαν νότια, ενώ ο άνεμος των πνευμάτων φούσκωνε τα πανιά τους, ουρλιάζοντας.

Σε μερικές ώρες, αλλά πριν το μεσημέρι, έφτασαν στην παράκτια πόλη Βέρλεχ, η οποία είχε ειδοποιηθεί για τον ερχομό τους προτού γίνουν ορατοί από τα τείχη της. Οι κάτοικοί της είχαν ακούσει τις φωνές στον άνεμο, κι ένιωθαν πως κάτι τρομερό ζygωνε. Οι ιερείς του Άνκαραζ, ωστόσο, προσπαθούσαν να τους καθησυχάσουν, λέγοντάς τους ότι δεν έπρεπε να φοβούνται. Ο Πολέμαρχος ήταν που ζygωνε, ο Πολέμαρχος και οι Ταγμένοι του. «Τον είδα στο όνειρό μου!» διακήρυξε ο Ιερέας Νάμκαρ. «Μου γνωστοποίησε τον ερχομό του. Μη φοβάστε! Μου είπε ότι ταξιδεύει νότια, για ν'αντιμετωπίσει ένα Μεγάλο Κακό, ένα κακό που μονάχα ένας πανίσχυρος θεός μπορεί να αντιμετωπίσει για να προστατέψει τους πιστούς του. Μη φοβάστε! Το μόνο που θα ζητήσει από εμάς είναι ένα πλοίο.»

Και πήγε στο λιμάνι, μαζί με ιερομαχητές και ακόλουθους, ώστε να βρει ένα καράβι για τον Κύριό του.

Ο Ιερέας Νάμκαρ ήταν ένας άντρας με μαύρη, φουντωτή γενειάδα και μακριά, αχτένιστα μαλλιά, και η Καπετάνισσα Φυρλάμιν, μόλις τον είδε ν'ανεβαίνει στο πλοίο της (τον *Πολεμιστή*), τρόμαξε και πανικοβλήθηκε. Τι ήθελαν αυτοί οι φανατικοί του Άνκαραζ στο δικό της σκάφος; Ωστόσο, δεν άφησε ούτε τον τρόπο ούτε τον πανικό της να φανούν στο πρόσωπο ή στο σώμα της. Ατσαλώνοντας τον εαυτό της, βγήκε από τη γέφυρα, με το σαγόνι της ψηλά και τη ράχη της

τεντωμένη. Έβαλε τα χέρια της στη μέση κι ατένισε άγρια τον ιερέα· και η φιγούρα της, εκείνη τη στιγμή, δεν ήταν λιγότερο επιβλητική από του Νάμκαρ: μια ψηλή γυναίκα, με μακριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά που ανέμιζαν στον βόρειο, θυελλώδη αγέρα, ντυμένη με λευκή πουκαμίσσα, ψηλές, μελανές μπότες, και μελανό, εφαρμοστό παντελόνι. Στη μέση της ήταν δεμένη χαλαρά μια καφετιά, πέτσινη ζώνη, στολισμένη με μικρούς, γυαλιστερούς λίθους.

«Τι ζητάτε εδώ, Σεβασμιότατε;» Προτίμησε να φανεί ευγενική, για την ώρα. «Οι πολεμιστές σας δεν έχουν θέση στο καράβι μου.» Οι ναύτες της είχαν ήδη σηκώσει καμάκια και μαχαίρια, και δε φαίνονταν διστακτικοί να τα χρησιμοποιήσουν.

«Ακούς τον άνεμο, Καπετάνισσα; Ακούς τη φωνή του;»

Η Φυρλάμιν δεν μπορούσε να πει πως δεν την άκουγε. Αυτός ο άνεμος είχε, όντως, κάτι το... εξωπραγματικό. Ένα ρίγος διέτρεξε την τεντωμένη της ράχη. Κατένευσε.

«Είναι ο Κύριός μου που έρχεται. Ο Πολέμαρχος κατεβαίνει, για να πολεμήσει ένα Μεγάλο Κακό, το οποίο φωλιάζει σα φίδι στο Νότο.»

Κράτα τις θρησκευτικές σου μπαρούφες για άλλους, ιερέα· προσβάλλουν τ'αφτιά μου!

«Θα χρειαστεί ένα πλοίο, για να ταξιδέψει στη θάλασσα,» συνέχισε ο Νάμκαρ. «Και το δικό σου πλοίο φαίνεται νάναι ό,τι πρέπει. Έχει ακόμα και το σωστό όνομα: *Ο Πολεμιστής*. Ναι, πολύ ταιριαστό, δε νομίζεις, Καπετάνισσα; Και δεν είναι τυχαίο, φυσικά.»

«Τι θες να πεις;» αντιγύρισε, θυμωμένα, η Φυρλάμιν. «Δε δίνω το καράβι μου σε κανέναν, αν αυτό θες να πεις! Δεν έχω καμία σχέση μαζί σας εγώ! Πιστεύω στον Τάρχεμοθ.» Κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας τον ναυτιερέα του σκάφους της, αλλά εκείνος φαίνεται πως, αυτή τη στιγμή, έλειπε· πρέπει να είχε πάει στο Ναό για να προσευχηθεί.

«Δε μας απασχολεί πού πιστεύεις, Καπετάνισσα. Ο Κύριός μου βρίσκεται κοντά, και δεν έχει μεγάλη υπομονή. Ούτε κι εγώ.» Οι ιερομαχητές και οι ακόλουθοί του άρχισαν ν'απλώνονται πάνω στο κατάστρωμα του *Πολεμιστή*. «Θα πρέπει να το θεωρήσεις τιμή σου που θα τον υπηρετήσεις.»

Η Φυρλάμιν αναρωτήθηκε αν θα κατάφερνε να φωνάξει τη φρουρά της πόλης· αναρωτήθηκε γιατί η φρουρά δεν είχε ήδη επέμβει. Δεν

είχαν δει τι συνέβαινε στο καράβι της; Δεν ίσχυε πια κανένας νόμος στη Βέρλεχ; Όλοι υποκλίνονταν στην κυριαρχία αυτών των τρισκάρτων ιερέων του Άνκαραζ;

«Δεν υπάρχει λόγος να χυθεί αίμα,» είπε η Φυρλάμιν... και περίμενε να δει τι της επιφύλασσε το άμεσο μέλλον.

Εν τω μεταξύ, το ποταμόπλοιο του Κάφελ έμπαινε στην πόλη, και, όταν άραξε σε μια προβλήτα, η ενσάρκωση του Άνκαραζ είπε στον Βάναθιρ: «*ΣΕ ΧΑΙΡΕΤΩ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ. ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΣ ΚΑΛΑ· ΚΑΝΕΝΑ ΚΑΚΟ ΔΕ ΘΑ ΣΟΥ ΤΥΧΕΙ ΣΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ.*» Και κατέβηκε από το σκάφος, μαζί με τη Ζιάλα και τους Ταγμένους του.

Οι δρόμοι της Βέρλεχ είχαν γεμίσει από τα ουρλιαχτά του δαιμονικού ανέμου, και οι κάτοικοι κι οι ταξιδευτές είχαν κλειστεί σε σπίτια, για να προστατευτούν. Ορισμένοι δεισιδαίμονες πίστευαν ότι είχε έρθει το τέλος του κόσμου: γεγονός το οποίο είχε προμηνύσει η εξαφάνιση του ήλιου, πριν από περίπου ενάμιση μήνα. Ο Κάφελ/Άνκαραζ δε συνάντησε κανέναν στο διάβα του (*Ο Καταστροφέας! Ο Καταστροφέας!* ψιθύριζαν μερικοί, κοιτάζοντάς τον από χαραγμένα παράθυρα) και, σύντομα, έφτασε στις αποβάθρες, στη νότια μεριά της πόλης, και στον *Πολεμιστή*, το πλοίο της Φυρλάμιν.

Ο Ιερέας Νάμκαρ γονάτισε στα δύο γόνατα, αντικρίζοντάς τον ν'ανεβαίνει στο κατάστρωμα, και οι ιερομαχητές κι οι ακόλουθοί του τον μιμήθηκαν. Οι ναύτες παρέλυσαν απ'τον τρόπο τους, και η Φυρλάμιν χλόμιασε κι αισθάνθηκε τα χέρια και τα γόνατά της να τρέμουν.

«*ΚΑΛΗΜΕΡΑ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ,*» χαιρέτησε η τριπλή φωνή. «*ΗΡΘΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΨΕΙΣ ΝΟΤΙΑ, ΕΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΜΟΥ, Σ'ΕΝΑ ΠΟΛΥΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ ΚΑΙ ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΥΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΜΑΧΗ.*»

Η Φυρλάμιν ξεροκατάπιε. «Ασφαλώς, Άρχοντά μου. Θα σας πάω όπου επιθυμείτε.»

Ο Κάφελ/Άνκαραζ ζύγωσε τον Νάμκαρ και ακράγγιξε το κεφάλι του ιερέα, με τη λεπίδα του αργυρού του ξίφους. «*ΣΗΚΩ, ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΝΑ ΕΙΣΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ ΠΟΥ ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ ΤΗ ΦΩΤΙΑ.*»

«...Κύριέ μου,» κατάφερε μόνο να ψελλίσει ο Νάμκαρ. Ορθώθηκε και κατέβηκε από τον *Πολεμιστή*, μαζί με τους ακόλουθους και τους

ιερομαχητές του, νιώθοντας πανευτυχής –ο Μέγας Άρχων της Μάχης με ΑΓΓΙΞΕ!

«ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ,» είπε ο Κάφελ/Άνκαραζ, «ΞΕΚΙΝΑΜΕ ΑΜΕΣΩΣ.»

Η Φυρλάμιν έδωσε διαταγές στους ναύτες της, να λύσουν το σκάφος από την αποβάθρα και να ανοίξουν τα πανιά. Και ρώτησε την ενσάρκωση του Πολέμαρχου, εξακολουθώντας νάναι χλομή κι ακούγοντας τη φωνή της να βγαίνει, ακούσια, τρεμουλιαστή από τα χείλη της: «Πού πηγαίνουμε, Άρχοντά μου;»

«ΝΟΤΙΑ, Σ'ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΤΑΜΑΡΟΚ. ΤΟ ΕΧΕΙΣ ΞΑΝΑΚΟΥΣΕΙ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ;»

Τα μάτια της Φυρλάμιν γούρλωσαν και το στόμα της άνοιξε, χωρίς να βγει ήχος. Ναι, το είχε ξανακούσει.

Κεφάλαιο 48

Στο Παλάτι της Σάργκμον

Το παλάτι της Σάργκμον βρισκόταν στη βορειοδυτική μεριά της πόλης και, ευτυχώς, πέρα από την εμβέλεια των καταπελτών του εχθρού. Ήταν ένα ψηλό οικοδόμημα με πολλούς πυργίσκους, περιτριγυρισμένο από έναν καταπράσινο κήπο. Τίποτα το σπουδαίο, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Τίποτα το ιδιαίτερα φανταχτερό. Αν και ύστερα από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων της Νουάλβορ, η αλήθεια ήταν πως λίγα οικοδομήματα πλέον μπορούσαν να τον εντυπωσιάσουν.

Η καγκελόπορτα του κήπου άνοιξε από τα χέρια δύο φρουρών οι οποίοι στέκονταν εκατέρωθέν της, και ο διοικητής που είχε φέρει τον Ρόλμαρ και τους άλλους εδώ είπε: «Περάστε, Πρίγκιπά μου,» κοιτάζοντας τον Ζάρναβ.

Εκείνος διάβηκε το κατώφλι και βάδισε επάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι, ακολουθούμενος από τον Άρχοντα του Ράλτον και τον Ιερέα Άντολβαρ. Ο Ρόλμαρ έριξε μια ματιά πίσω τους, στους δρόμους της Σάργκμον, μήπως δει τον Άρχοντα Νόντερ, τη Σαντάνρα, τη Στρατηγό Μίρνιθα, τον Υποστράτηγο Δάνσαρ, ή τη Ναύαρχο Βανράθιν· μα δεν είδε κανέναν τους. Και πολεμικές κραυγές έρχονταν από την εξωτερική μεριά των τειχών της πόλης, πράγμα το οποίο μπορεί να σήμαινε ότι κάποιος από τους συμπολεμιστές τους πιθανώς να βρισκόταν σε δύσκολη θέση· πιθανώς ακόμα και να πέθαινε, ενώ εκείνοι έμπαιναν στο παλάτι.

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ. Από εδώ,» είπε ο στρογγυλοπρόσωπος διοικητής με τα μεγάλα μάτια, προσπερνώντας τον Ρόλμαρ και τον Άντολβαρ και πηγαίνοντας μπροστά από τον Πρίγκιπα Ζάρναβ.

Τέλος πάντων, συλλογίστηκε ο ακρίτης, καθώς βάδιζαν στο πλακόστρωτο μονοπάτι, δεν μπορούμε τώρα να κάνουμε τίποτα γι' αυτούς, δυστυχώς. Ετούτη ήταν η πρώτη φορά που ο Ρόλμαρ είχε εμπλακεί σε πραγματικά μεγάλη μάχη, και ανακάλυψε ότι, σε μια τέτοια κατάσταση, ένιωθε, ξαφνικά, μια πολύ μεγαλύτερη συντροφικότητα απ' ό,τι συνήθως. Ήθελε να προστατέψει τους συμπολεμιστές του, να

μάθει ότι ήταν καλά· και ήθελε να νικήσουν, συλλογικά, μαχόμενοι ως ομάδα. Ποτέ άλλοτε δεν είχε αισθανθεί να ισχυροποιείται μέσα του τόσο το ομαδικό του πνεύμα.

Η κεντρική πύλη του παλατιού άνοιξε εμπρός τους· ο στρογγυλοπρόσωπος διοικητής τούς χαιρέτησε, με μια σύντομη αλλά βαθιά υπόκλιση, και παλατιανοί υπηρέτες τούς οδήγησαν στην αίθουσα του θρόνου. Ο Θρόνος της Σάργκμον ήταν ένα ψηλό κάθισμα, φτιαγμένο από γυαλιστερό ξύλο· η πλάτη του έφτανε πάνω από το κεφάλι του καθούμενου και είχε μια μεγάλη λαξευτή κεφαλή καρχαρία στην κορυφή της. Στις άκριες των βραχιόνων του καθίσματος υπήρχαν παρόμοια λαξεύματα.

Ο Άρχοντας Νάρφαν στεκόταν μπροστά από τον Θρόνο του Καρχαρία (όπως τον είχε ο ίδιος ονομάσει) και κοίταζε τους επισκέπτες του, καθώς έμπαιναν στη μεγάλη αίθουσα, που στηριζόταν σε ψηλές, χοντρές κολόνες από τραχιά πέτρα. Ήταν ένας άντρας γύρω στα πενήντα, ο οποίος, εκ πρώτης όψης, θύμιζε πειρατή. Τα μαλλιά του, μακριά, μαύρα, και σγουρά, έπεφταν λυτά στους ώμους του· το πρόσωπό του ήταν πλατύ, και στα χείλη του διαγραφόταν ένα μειδίαμα που έφερνε στο νου τον καρχαρία ο οποίος ήταν λαξευμένος στην πλάτη του θρόνου του. Στο δεξί του αφτί γυάλιζε ένα ασημένιο σκουλαρίκι με ζαφείρι στην άκρη. Φορούσε ανοιχτό, μαύρο πανωφόρι και κόκκινο πουκάμισο. Στο λαιμό του κρεμόταν ένα χρυσό περιδέραιο, που άστραφτε απ'τους πολύτιμους και τους ημιπολύτιμους λίθους. Το παντελόνι του ήταν μαύρο, και στην πλατιά, καφετιά του ζώνη –η οποία δενόταν λοξά στη μέση του– ήταν θηκαρωμένο ένα μεγάλο, βαρύ σπαθί.

«Άρχοντα Νάρφαν!» είπε ένας από τους υπηρέτες που είχαν οδηγήσει εδώ τον Ρόλμαρ και τους άλλους. «Να σας συστήσω τον Πρίγκιπα Ζάρναβ ε Γάθιν, του Νόρβηλ, αδελφό του νέου μας Βασιλιά, Ήλμον!»

«Καλωσορίσατε στο παλάτι μου, Πρίγκιπα Ζάρναβ,» είπε ο Νάρφαν, αφήνοντας το θρόνο του και διασχίζοντας την αίθουσα, για να ζυγώσει τον Ζάρναβ και να σφίξει, θερμά, το χέρι του μέσα στα δύο μακρυδάχτυλα δικά του.

«Ευχαριστούμε, Άρχοντά μου.»

«Εγώ πρέπει να σας ευχαριστήσω, Υψηλότετε· ο ερχομός σας ήταν μάλλον σωτήριος για εμάς. Παρακαλώ, καθίστε.» Ύψωσε το δεξί του χέρι, δείχνοντας ένα ξύλινο τραπέζι. Οι τρόποι του ήταν ευγενικοί και λεπτοί, παρά την πειρατική του εμφάνιση. Ο Ρόλμαρ συνειδητοποίησε ότι τον είχε κιόλας συμπαθήσει. Μετά, όμως, θυμήθηκε όσα του είχε πει ο Ήλμιον για τον Νάρφαν της Σάργκμον: ότι, δηλαδή, είχε, κατά περίπτωση, βοηθήσει την Επανάσταση, αλλά μόνο όταν είχε, συγχρόνως, κάτι να κερδίσει από αυτό. Ήταν, αναμφίβολα, κερδοσκοπός και καιροσκοπός... *το οποίο δεν είναι απαραίτητα κακό, αν το γνωρίζεις και το έχεις υπόψη σου*, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, καθώς εκείνος, ο Ζάρναβ, και ο Άντολβαρ πλησίαζαν το τραπέζι και κάθονταν. *Αλλά ο Άρχοντας Νάρφαν, προφανώς, δεν είναι από τους ανθρώπους στους οποίους μπορείς να δείξεις πλήρη εμπιστοσύνη. Πρέπει πάντοτε να τον προσέχεις.*

«Μ'εντυπώσιασε η είσοδός σας,» παραδέχτηκε ο Νάρφαν, καθίζοντας αντίκρυ του Πρίγκιπα. «Ξαφνικά, η σύζυγός μου—» Στράφηκε να κοιτάξει μια μελαχρινή γυναίκα με μακριά μαλλιά, η οποία ήταν επίσης καθισμένη στο τραπέζι και δεν έμοιαζε να είναι μεγαλύτερη από τριάντα χρονών. «Να σας συστήσω κιόλας. Από εδώ η σύζυγός μου, Τινίθα.»

«Χαίρω πολύ, Αρχόντισσά μου,» χαιρέτησε ο Ζάρναβ.

«Παρομοίως, Υψηλότετε.» Η φωνή της ήταν χαμηλή και λαρυγγώδης, σαν να την πονούσε ο λαιμός της.

«Η σύζυγός μου,» συνέχισε ο Νάρφαν από εκεί όπου είχε μείνει, «με ξύπνησε, για να μου δείξει τις φωτιές. Πώς καταφέρατε να πυρπολήσετε το στόλο;»

«Ο Άρχοντας Νόντερ ανέθεσε τη δουλειά σ'έναν... ειδικό άνθρωπο,» εξήγησε ο Ζάρναβ.

«Ήταν πολύ εντυπωσιακό, Υψηλότετε.»

«Με την αρωγή του Πολέμαρχου όλα επιτυγχάνονται,» είπε ο Άντολβαρ.

Ο Νάρφαν στράφηκε να τον κοιτάξει. «Ιερέας...» παρατήρησε, βλέποντας το σύμβολο του Άνκαραζ που ήταν κεντημένο στο χιτώνα του. «Αλλά δε νομίζω ότι έχουμε συστηθεί.»

«Με συγχωρείτε, Ἀρχοντά μου,» εἶπε ο Ζάρναβ· «ἐπρεπε να σας εἶχα συστήσει. Από ἐδῶ, ο Ιερέας Ἀντολβαρ· κι από ἐδῶ, ο Ἀρχοντας Ρόλμαρ, του Ράλτον.»

«Του Ράλτον; Πού εἶναι αὐτή ἡ πόλη; Δεν την ἔχω ξανακούσει.»

«Στα βόρεια σύνορα του Νόρβηλ, Ἀρχοντά μου,» τον πληροφόρησε ο Ρόλμαρ. «Ο πατέρας μου εἶναι ακρίτης.»

«Α, μάλιστα,» εἶπε ο Νάρφαν. «Γιαυτό δε σας ἔχω ακουστά. Γενικά, δεν ἔχω πολλές συναναστροφές με ακρίτες. Πόσο μάλλον με ακρίτες που βρίσκονται στα βόρεια σύνορα του Νόρβηλ!» Χαμογέλασε πλατιά.

Οι υπηρέτες του παλατιοῦ εἶχαν αρχίσει να φέρνουν γλυκίσματα και ποτά στο τραπέζι.

«Θα θέλατε, μήπως, κάποιος να σας οδηγήσει στα δωμάτιά σας, Πρίγκιπά μου; Να βγάλετε τις πανοπλίες σας και να πλυθεῖτε;» ρώτησε ο Νάρφαν.

«Αργότερα,» ἀποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Για την ὥρα, νομίζω εἴμαστε ἐντάξει.» Ἐριξε ἓνα ἐρωτηματικό βλέμμα στον Ρόλμαρ και στον Ἀντολβαρ, οἱ οποίοι ἐνευσαν καταφατικά. «Και θέλουμε να περιμένουμε, για να μάθουμε πού βρίσκεται ο Ἀρχοντας Νόντερ. Αν εἶναι καλά, πρέπει να ἐρθει ἐδῶ, ἀργά ἢ γρήγορα.»

«Ὅπως επιθυμεῖτε. Το παλάτι μου εἶναι δικό σας. Εκτός ἀπ'το κελάρι ὅπου φυλάω το κρασί μου!» τόνισε, εὐθυμα, ο Νάρφαν, υψώνοντας μια κούπα με κρασί.

Ο Ζάρναβ γέλασε και ὑψωσε κι ἐκεῖνος τη δική του κούπα· ο Ρόλμαρ κι ο Ἀντολβαρ τον μιμήθηκαν. «Στην υγείά σας, Ἀρχοντά μου· και στη νίκη μας κατὰ του Τυράννου, ἡ οποία σύντομα θ'ακολουθήσει!» εἶπε ο Πρίγκιπας.

«Στη νίκη μας!» συμφώνησε ο Νάρφαν.

«Στη νίκη μας!» εἶπε ο Ρόλμαρ.

«Στη νίκη μας, και στον Ἀνκαραζί!» εἶπε ο Ἀντολβαρ.

Ἡ Τιρνίθα ὑψωσε μονάχα την κούπα της, χωρίς να μιλήσει, και ὅλοι τους σηκώθηκαν ἀπ'τις θέσεις τους και τσοῦγκρισαν πάνω ἀπ'το τραπέζι.

Μόλις ἤπιαν, μια γυναῖκα πλησίασε. Εἶχε μακριά, ξανθά μαλλιά, τα οποία ἦταν δεμένα πλεξούδα πίσω ἀπὸ την πλάτη της, και ἐμοιαζε να εἶναι περίπου στην ἴδια ηλικία με τον Ἀρχοντα Νάρφαν. Το πρό-

σωπό της ήταν έντονα βαμμένο (και βαμμένα, επίσης, πρέπει να ήταν και τα μαλλιά της, υπέθεσε ο Ρόλμαρ). Φορούσε ένα αεράτο, πράσινο φόρεμα, το οποίο έφτανε ως τα γόνατα της και είχε επάνω του ραμμένες πέρλες, στο γύρω-γύρω της φούστας και των μανικιών· η βαθιά του λαιμόκοψη δενόταν, χαλαρά, με πάνινα κορδόνια που διασταυρώνονταν.

«Άρghσα για την πρόποση, φαίνεται,» είπε η γυναίκα.

«Μπορούμε να κάνουμε άλλη μία πρόποση για σένα, λατρευτή μου ζαργάνα!» Ο Νάρφαν, που στεκόταν ακόμα όρθιος, τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της.

Ο Ρόλμαρ παρατήρησε ότι η Τιρνίθα δεν είχε γυρίσει να κοιτάξει τη μεγαλύτερη γυναίκα... η οποία τώρα έσκυψε για να σηκώσει μια κούπα κρασί από το τραπέζι.

«Πρίγκιπά μου, να σας συστήσω τη δεύτερή μου σύζυγο—» άρχισε ο Νάρφαν.

«Εγώ είμαι η *πρώτη* σου σύζυγος, αγάπη μου,» τον διόρθωσε η ξανθιά γυναίκα.

Ο Άρχοντας της Σάργκμον δε φάνηκε να θυμώνει από τη διακοπή. «Ναι, σωστά: την *πρώτη* μου σύζυγο, Ρανέλη, Υψηλότατε.»

Πρώτη και δεύτερη σύζυγος; απόρησε ο Ρόλμαρ. *Τι λέει αυτός ο άνθρωπος;* Κοίταξε τον Ζάρναβ και είδε την ίδια απορία στα μάτια του.

Ο Νάρφαν γέλασε βροντερά, παρατηρώντας την έκφρασή τους, και η Ρανέλη μειδίασε (το χαμόγελό της ήταν γοητευτικό, έπρεπε να παραδεχτεί ο Ρόλμαρ). Η Τιρνίθα, ωστόσο, δε φαινόταν να μοιράζεται την ευθυμία τους.

Ο Άρχοντας της Σάργκμον ανασήκωσε τους ώμους. «Δε μπορούσα ν'αποφασίσω, Πρίγκιπά μου. Γυναίκες! Όλες γλυκές σα λουλούδια. Έτσι, ο Αρχιερέας του Βάνραλ συμφώνησε να κάνει μια... παρατυπία για μένα. Και κανέναν δε μοιάζει να τον έχει πειράξει μέχρι τώρα· χα-χα!»

Κανέναν; Ο Ρόλμαρ κοίταξε την Τιρνίθα, με τις άκριες των ματιών του. Ύστερα, όμως, πήρε γρήγορα το βλέμμα του από εκεί· δεν ήθελε να προσβάλει, και δεν έπρεπε να τον ενδιαφέρει και τόσο το ζήτημα, εξάλλου. Αυτά ήταν τα πράγματα που συζητούσαν οι αργόσχολες ευγενείς στις αυλές τους, τ'απογεύματα.

«Άρχοντά μου!» Ένας υπηρέτης μπήκε στην αίθουσα, και όλοι του έδωσαν την προσοχή τους. «Ο Άρχοντας Νόντερ είναι εδώ.»

«Να περάσει, ασφαλώς.»

Περίμεναν, όρθιοι, και ο Έπαρχος της Γέμρηλ δεν άργησε να εμφανιστεί, ντυμένος με την αρματωσιά του και ξαναμμένος από τη μάχη. Πλάι του βάδιζε η Σαντάνρα, η οποία ακόμα έσταζε νερό και τα κοντά, μαύρα της μαλλιά ήταν μουσκεμένα. Φορούσε ένα ζευγάρι μπότες που έμοιαζαν πολύ μεγάλες για τα πόδια της, καθώς και παντελόνι και τουνίκα τα οποία ήταν επίσης μεγάλα. Πρέπει να είχε ντυθεί γρήγορα, για να παρουσιαστεί στο παλάτι.

«Άρχοντα Νόντερ, καλωσορίσατε. Περάστε,» είπε ο Νάρφαν, κι αντάλλαξε μια χειραψία με τον Άρχοντα της Γέμρηλ, συστήνοντας τις δύο του συζύγους. Ο Νόντερ πρέπει να γνώριζε για τη διγαμία του Έπαρχου της Σάργκμον, γιατί δε φάνηκε να εκπλήσσεται. Σύστησε την κόρη του στον Νάρφαν και, ύστερα, κάθισε στο τραπέζι, όπου οι υπηρέτες έδωσαν σ'εκείνον και τη Σαντάνρα κούπες με κρασί και γλυκίσματα.

«Μόλις έλεγα στον Πρίγκιπα Ζάρναβ πόσο με εντυπωσίασε η είσοδός σας. Η πυρπόληση των σκαφών του αποκλεισμού ήταν κάτι που, οφείλω να ομολογήσω, δεν το περίμενα.»

«Ούτε κι ο εχθρός το περίμενε, Άρχοντά μου,» είπε ο Άντολβαρ· «γιαυτό το σχέδιο λειτούργησε. Και ήταν εξολοκλήρου ιδέα της Αρχόντισσας Σαντάνρα.»

Η Σαντάνρα κατέβασε το βλέμμα της, καθώς άπαντες στράφηκαν να την κοιτάξουν. Ύστερα, το ύψωσε πάλι, αλλά ατενίζοντας αποκλειστικά και μόνο τον ιερέα του Άνκαραζ.

«Αρχόντισσά μου,» είπε ο Νάρφαν, «δηλώνω θαυμαστής σας.» Ύψωσε την κούπα του. «Στην Αρχόντισσα Σαντάνρα και στην πυρπόληση των πλοίων του εχθρού!»

Οι υπόλοιποι ύψωσαν τις δικές τους κούπες και επανέλαβαν την πρόποση. Τσούγκρισαν και ήπιαν.

«Και όχι μόνον αυτό, Άρχοντά μου,» πρόσθεσε ο Άντολβαρ. «Η Αρχόντισσα Σαντάνρα δεν συνέλαβε μόνο το σχέδιο, αλλά το εκτέλεσε κιόλας. Έβαλε η ίδια φωτιά στα πλοία.»

Τα εντυπωσιασμένα μάτια του Νάρφαν περιεργάστηκαν την κόρη του Νόντερ, η οποία απέφυγε το βλέμμα του. «Οι θεοί σας έχουν προικίσει με πολλά ταλέντα, Αρχόντισσά μου.»

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, σταθερά. Και κοίταξε πάλι τον Άντολβαρ· τα μάτια της τον ρωτούσαν κάτι, μα ο Ρόλμαρ δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς. Ο ιερέας ένευσε μονάχα –ένα ανεπαίσθητο κούνημα του κεφαλιού.

Ο Νάρφαν είπε στον Νόντερ: «Πιστεύετε ότι έχετε φέρει αρκετές δυνάμεις στη Σάργκμον, ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε έξοδο και να διαλύσουμε την πολιορκία;»

«Μα, αυτό ήταν το σχέδιο μας εξαρχής: να ενώσουμε τους στρατούς μας για να κάνουμε έξοδο. Και, όσους μαχητές κι αν χάσαμε κατά την απόβαση, πιστεύω ότι το σύνολο των δυνάμεών μας θα εξακολουθεί νάναι ικανό να τα βάλει με τον εχθρό και να νικήσει.»

«Και μην ξεχνάμε και τις απώλειες που δέχτηκε ο εχθρός,» τόνισε ο Άντολβαρ. «Με τη βοήθεια του Άνκαραζ –ο οποίος, μέχρι στιγμής, μας έχει δείξει, πέραν πάσης αμφιβολίας, ότι μας ευνοεί–, θα επικρατήσουμε.»

«Πότε προτείνετε, λοιπόν, να γίνει η έξοδος; Αύριο;» ρώτησε ο Νάρφαν.

Ο Νόντερ ένευσε. «Ναι· νομίζω πως όσο πιο γρήγορα επιτεθούμε, τόσο το καλύτερο. Τι λέτε κι εσείς, Σεβασμιότατε;»

«Συμφωνώ,» είπε ο Άντολβαρ. «Έχουμε πιάσει τον εχθρό απροετοίμαστο· ας μην του δώσουμε χρόνο να προετοιμαστεί. Αν και, βέβαια, θα έχει μαντέψει τι σκοπεύουμε να κάνουμε...»

«Κι είναι αρνητικό αυτό;»

«Πάντοτε είναι αρνητικό ο αντίπαλος να έχει μαντέψει την κίνησή σου. Ορισμένες φορές, όμως, δεν μπορείς να το αποφύγεις, δυστυχώς· γιατί εκείνο που σε συμφέρει περισσότερο είναι το προφανές.»

«Σωστά...» μουρμούρισε ο Νάρφαν, μοιάζοντας σκεπτικός. Μετά, είπε, με δυνατότερη φωνή: «Πρέπει, λοιπόν, να οργανώσουμε την έξοδο, αν δεν είστε πολύ κουρασμένοι.» Έκανε νόημα σ'έναν υπηρέτη, κι εκείνος τού έφερε ένα μεγάλο, τυλιγμένο χαρτί, το οποίο ο Νάρφαν ξετύλιξε και άπλωσε στη μέση του τραπεζιού, αποκαλύπτοντας τον χάρτη της Σάργκμον που ήταν σχεδιασμένος επάνω του.

«Δεν έχουμε την πολυτέλεια να είμαστε κουρασμένοι τώρα, Άρχοντά μου,» είπε ο Ζάρναβ. «Όμως, τουλάχιστον, θα αισθανόμασταν πιο άνετα χωρίς τις πανοπλίες μας.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Νάρφαν. Και προς μια υπηρέτρια: «Οδηγήστε τους φιλοξενούμενούς μου στα καλύτερα δωμάτια του παλατιού. Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ μπορεί να μείνει στα δικά μου διαμερίσματα, αν το επιθυμεί.»

«Ευχαριστώ, Άρχοντά μου, αλλά δε χρειάζεται.»

«Όπως επιθυμείτε, Υψηλότητε.»

Όλοι όσοι κάθονταν γύρω απ'το τραπέζι άρχισαν να σηκώνονται, και ο Ρόλμαρ άκουσε τον Νάρφαν να λέει στον υπηρέτη που του είχε φέρει το χάρτη: «Φωνάξτε και το γιο μου· σίγουρα, θα θέλει να είναι παρών σ'αυτό το συμβούλιο.»

Η Σαντάνρα έβγαλε τα ρούχα που είχε φορέσει πρόχειρα –μετά από απαίτηση του πατέρα της (ο οποίος πρόσταξε μια πολεμίστρια να γδυθεί, προκειμένου να ντυθεί η κόρη του)– και έβαλε το φόρεμα που της έφεραν οι υπηρέτες του Άρχοντα Νάρφαν, το οποίο ήταν μπλε και μακρύ, με στενή λαιμόκοψη και εφαρμοστά μανίκια. Επίσης, φόρεσε τα δερμάτινα σανδάλια που της έδωσαν μαζί με το φόρεμα. Και τώρα αισθανόταν έτοιμη να πάει να μιλήσει στον Άντολβαρ. Όχι πως και πριν δεν αισθανόταν έτοιμη, αλλά το θεώρησε σωστό να είναι πιο ευπρεπώς ντυμένη όταν θα επισκεπτόταν τον ιερέα. Ντρεπόταν να παρουσιαστεί μπροστά του μ'εκείνα τα ηλιθία ρούχα. Ούτε προηγουμένως θα τα φορούσε, αν δεν είχε επιμείνει ο πατέρας της. Πιο καλά να έμπαινε στο παλάτι όπως ήταν, με το μαύρο στηθόδεσμο και την περισκελίδα της, ξυπόλυτη και στάζοντας νερά, και με τη ζώνη της στη μέση, η οποία ήταν γεμάτη στιλέτα. Έτσι, τουλάχιστον, δε θα φαινόταν γελοία· και, κυρίως, δε θα την έβλεπε ο Άντολβαρ να φαίνεται γελοία.

Βγήκε απ'το δωμάτιό της και, διασχίζοντας τον πέτρινο διάδρομο (από ένα παράθυρο μπορούσε να κοιτάξει δυτικά, τους καταπέλτες που χτυπούσαν τα τείχη της Σάργκμον, και ν'ακούσει το βρόντο που έκαναν τα μεγάλα λίθινα βλήματα), έφτασε μπροστά στην πόρτα του ιερέα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και χτύπησε.

Ανκαραζ, Άρχοντά μου, σκέφτηκε, καθώς περίμενε (στιγμές που της φάνηκαν μια αιωνιότητα), τι σήμαινε εκείνο το νεύμα του, στο τραπέζι; Σήμαινε πως είμαι τώρα άξια να γίνω ιερομαχήτριά σου;

Η πόρτα άνοιξε, παρουσιάζοντας τον Άντολβαρ, ο οποίος είχε βγάλει την πανοπλία του και φορούσε απλά ρούχα: έναν γκριζο χιτώνα και μια φαρδιά ζώνη. Στο στήρνο του δεν ήταν κεντημένο το σύμβολο του Πολέμαρχου, γιατί την ενδυμασία του πρέπει να του την είχαν φέρει κι εκείνου οι παλατιανοί υπηρέτες.

«Πέρασε, Σαντάνρα,» της είπε, παραμερίζοντας από το κατώφλι.

Εκείνη μπήκε στο δωμάτιο, ακούγοντας τον ιερέα να κλείνει την πόρτα πίσω της. Ο χώρος ήταν μισοσκοτεινός, καθώς φωτιζόταν μονάχα από μια αδύναμη λάμπα και τα πατζούρια του παραθύρου ήταν σφαιλισμένα, ώστε να μη μπαίνει η αστροφεγγιά. Ωστόσο, η Σαντάνρα μπορούσε να διακρίνει ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι, μια ντουλάπα—

«Γιατί ήρθες να με επισκεφτείς;» ρώτησε ο Άντολβαρ πίσω της.

Τα δάχτυλά της μπλέχτηκαν αναμεταξύ τους. *Πραγματικά, δεν ξέρεις; Δεν κατάλαβε; Ή, μήπως, κάνει πως δεν κατάλαβε;* Ναι, αυτό πρέπει να ήταν. Ο ιερέας έκανε πως δεν είχε καταλάβει. Ήθελε να τη βάλει να το πει: να τη βάλει να μιλήσει. Η Σαντάνρα έσμιξε τα χείλη, και στράφηκε να τον ατενίσει καταπρόσωπο. Η όψη του ήταν υπομονετική, το ίδιο και τα μάτια του.

Το βλέμμα της γλίστρησε στο στήρνο του και, ύστερα, στο πέτρινο πάτωμα. Η Σαντάνρα γονάτισε στο ένα πόδι, ακουμπώντας τα χέρια της στο λυγισμένο της γόνατο. «Σεβασμιότατε, πρέπει να μάθω... αν τώρα θα μπορούσα να γίνω... ιερομαχήτρια του Κυρίου μας.»

Το χέρι του Άντολβαρ χάιδεψε τα βρεγμένα κοντά μαλλιά της. «Είσαι ήδη, Σαντάνρα. Είσαι ιερομαχήτρια. Σήκω.»

Δάκρυα ανάβλυσαν από τα μάτια της και κύλησαν στα μάγουλά της. Πήρε το χέρι του μέσα στα δικά της και το φίλησε. «Σεβασμιότατε... ευχαριστώ!» είπε, πνιχτά.

«Σήκω,» επανέλαβε ο Άντολβαρ, ήπια, «και μη μ'ευχαριστείς. Δε σ'έκανα εγώ εκείνο που είσαι. Ο Κύριός μας του Πολέμου σε έκανε. Σε αγαπάει, Σαντάνρα.»

Η ιερομαχήτρια (*ιερομαχήτρια!... ιερομαχήτρια!... ιερομαχήτρια!...*) ορθώθηκε μπροστά στον ιερέα και σκούπισε τα δάκρυά της, με

την ανάστροφη του χεριού της. Ήθελε να πει κάτι, μα δεν ήξερε τι· τα είχε χαμένα.

«Πάμε,» της είπε ο Άντολβαρ, παίρνοντας το χέρι της. «Πάμε στο πολεμικό συμβούλιο του Άρχοντα Νάρφαν.»

Κεφάλαιο 49

Ο Τρίτος Καβαλάρης

Το συμβούλιο δεν κράτησε πολύ· ουσιαστικά, ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, ο Άρχοντας Νάρφαν, και ο Άρχοντας Νόντερ αποφάσισαν πώς να διαιρέσουν τις δυνάμεις τους στην έξοδο από τη Σάργκμον: πόσοι μαχητές θα έβγαιναν από τη βόρεια, την ανατολική, και τη δυτική πύλη της πόλης και σε τι σχηματισμούς. Επίσης, πόσοι τοξότες και βαλλιστροφόροι θα έμεναν στις επάλξεις, για να τους καλύπτουν. Από τις πύλες του λιμανιού δε θα έβγαινε κανένας, γιατί το κύριο μέρος των δυνάμεων του εχθρού ήταν παρατεταγμένο στο ημικύκλιο ανατολικά-βόρεια-δυτικά της Σάργκμον, κι αν η πολιορκία διαλυόταν από εκεί, τότε η νίκη θα ήταν εξασφαλισμένη· οι εναπομείναντες μαχητές του Τυράννου θα παραδίδονταν ή θα έφευγαν μέσω θαλάσσης.

Κατά τη διάρκεια του συμβουλίου, ήρθαν νέα από τις επάλξεις, ότι όλοι οι στρατιώτες του Άρχοντα Νόντερ και του Πρίγκιπα Ζάρναβ βρίσκονταν πλέον ασφαλείς μέσα στα τείχη της πόλης. Ύστερα από λίγο, έφτασε και η αναφορά με τις απώλειες, την οποία έφερε η Στρατηγός Μίρνιθα, και τα πράγματα αποδείχτηκαν καλύτερα απ'ό,τι τα υπολόγιζε ο Ζάρναβ· δεν είχαν χάσει πολλούς μαχητές κατά την είσοδό τους στη Σάργκμον. Ωστόσο, ο Άρχοντας Νόντερ είπε ότι η κατάσταση θα μπορούσε να ήταν και καλύτερη. Ο Άντολβαρ, όμως, του τόνισε πως όφειλε να έχει περισσότερη πίστη στον Πολέμαρχο, και όλα θα πήγαιναν κατ'ευχήν· ήδη ο Άνκαραζ τούς ευνοούσε. Ο Ρόλμαρ παρακολουθούσε το συμβούλιο χωρίς να μιλά· δεν αισθανόταν πως είχε κάτι σημαντικό να προσθέσει, και δεν ήταν βέβαιος πως οι υπόλοιποι ήθελαν και τόσο ν'ακούσουν τη γνώμη του. Άλλωστε, ήταν όλοι τους πολύ πιο έμπειροι στον πόλεμο από εκείνον· ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση τού έδιναν.

Ο γιος του Νάρφαν (που ο ίδιος ο Έπαρχος της Σάργκμον είχε προστάξει να τον φωνάξουν, για να παραβρεθεί στο συμβούλιο) ονομαζόταν Πέλμιρ, και ήταν ένας ψηλός νέος, που πρέπει να βρισκόταν στην ηλικία του Ρόλμαρ. Ωστόσο, έμοιαζε να γνωρίζει περισσότερα

για τακτικές μάχης από τον ακρίτη και κατείχε τη θέση του Αρχιστράτηγου της Σάργκμον. Αλλά ο Ρόλμαρ αναρωτιόταν αν ο Πέλμιρ ήξερε και να ξιφομαχεί το ίδιο καλά μ'εκείνον. *Σίγουρα, δεν είχε τον Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ για να του μάθει πώς να πολεμά σώμα με σώμα*— Όμως, γιατί ήθελε να συγκρίνει τον εαυτό του με τον γιο του Άρχοντα Νάρφαν; Πιθανώς επειδή αισθανόταν λιγάκι εκτός κλίματος σε τούτο το συμβούλιο, και δεν έβλεπε κανέναν άλλο που να είναι τόσο εκτός κλίματος... με την εξαίρεση, ίσως, της Σαντάνρα, η οποία δε μιλούσε. Αλλά η Σαντάνρα ήταν, έτσι κι αλλιώς, πάντοτε σιωπηλή... Επιπλέον, τώρα ο Ρόλμαρ νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια μεγάλη ικανοποίηση στην έκφραση του προσώπου της και στη γυαλάδα των ματιών της, σαν κάτι εξαιρετικά καλό να της είχε συμβεί.

Οι δύο σύζυγοι του Άρχοντα Νάρφαν δεν παρευρίσκονταν στο συμβούλιο· γύρω από το τραπέζι κάθονταν ο Έπαρχος της Σάργκμον, ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, ο Υποστράτηγος Δάνσαρ (που είχε παρυσιαστεί λίγο πριν αρχίσει το συμβούλιο, ελαφριά τραυματισμένος στον αριστερό ώμο), ο Ιερέας Άντολβαρ, η Στρατηγός Μίρνιθα (η οποία ήρθε στη μέση της συζήτησης), ο Άρχοντας Νόντερ, η Σαντάνρα, ο Πέλμιρ, και ο Ρόλμαρ. Η Ναύαρχος Βανράθιν είχε, δυστυχώς, σκοτωθεί· είχε την ατυχία να βρίσκεται μέσα στο μοναδικό σκάφος που ο εχθρός κατάφερε να βουλιάξει.

Όταν το συμβούλιο τελείωσε, οι παρευρισκόμενοι σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και πήγαν στα δωμάτια τους, για να κοιμηθούν μερικές ώρες, προτού γίνει η έξοδος. Εν τω μεταξύ, είχαν δοθεί διαταγές στους πολεμιστές του στρατεύματος, να λάβουν τις κατάλληλες θέσεις μέσα στην πόλη και να ξεκουραστούν όσο μπορούσαν, ώστε να είναι φρέσκοι όταν θα πραγματοποιείτο η επίθεση.

Ο Ρόλμαρ ήθελε να κάνει ένα μπάνιο, μα αισθανόταν πολύ εξουθενωμένος για να γδυθεί και να μπει στο λουτρό. Έβγαλε τις μπότες του και ξάπλωσε στο κρεβάτι ντυμένος, αγκαλιάζοντας ένα μεγάλο, μαλακό μαξιλάρι και γυρίζοντας στο πλάι. Περίμενε ότι ο ύπνος θα τον έπαιρνε αμέσως, ύστερα από τέτοια κούραση, αλλά έκανε λάθος· η υπερένταση ήταν, τελικά, μεγαλύτερη από την κούρασή του, και ο νους του δεν ησύχαζε. Έβλεπε εικόνες βίας και αίματος, ξανά και ξανά, μέσα στο κεφάλι του, ενώ στ'αφτιά του αντηχούσαν οι κραυ-

γές της μάχης (κραυγές πόνου, μάνητας, νίκης, οργής)... και στο υπόβαθρο βροντούσαν οι καταπέλτες του εχθρού πάνω στα τείχη της Σάργκμον –ένας τραχύς θόρυβος που δεν προερχόταν από τη μνήμη του ακρίτη του Ράλτον, αλλά από τον άνεμο που έφτανε στο παράθυρό του.

Ο Ρόλμαρ γύρισε από την άλλη, παρασέρνοντας το μαξιλάρι μαζί του. Οι εμπειρίες του από την πρόσφατη μάχη στριφογύριζαν και στριφογύριζαν και στριφογύριζαν εντός του. Δε θα τον άφηναν να ησυχάσει, αν δεν τις έδιωχνε, έτσι έψαξε για άλλες εικόνες και άλλους ήχους που βρίσκονταν αποθηκευμένοι στα υπόγεια του λαβυρινθώδους πύργου που ήταν το μυαλό του. Η Λιόλα ξεκλείδωσε μια πόρτα των υπογείων, γλίστρησε μέσα σ'έναν ημιφωτισμένο, στενό διάδρομο, και συνάντησε τον Ρόλμαρ σε μια μεγάλη αίθουσα.

Πόσες ημέρες είχε να τη δει; Παραπάνω από ένα μήνα. Και του είχε λείψει, πολύ. Την ήθελε κοντά του τώρα, να μπλέξει τα δάχτυλά του στα σγουρά, ξανθά της μαλλιά, να χαϊδέψει το λείο, μαλακό δέρμα της πλάτης της, να φιλήσει τα στήθη της, ν'ακούσει τη μελωδική της φωνή... Γιατί νόμιζε ότι όλα τούτα τα παρατηρούσε περισσότερο τώρα, που η Λιόλα δεν ήταν δίπλα του; Μα το Μαύρο Άνεμο, δε θα κατάφερνε να κοιμηθεί ούτε μισή ώρα απόψε!

Γύρισε απ'την άλλη, πετώντας το μεγάλο μαξιλάρι στο πλάι... και, παραδόξως, ο ύπνος τον πήρε.

Το πρωί, τον ξύπνησε ένας υπηρέτης του Άρχοντα Νάρφαν, χτυπώντας την πόρτα του και λέγοντάς του πως είχε έρθει η ώρα της επίθεσης. Ο Ρόλμαρ σηκώθηκε, πλύθηκε βιαστικά, και φόρεσε την αρματωσιά του. Και, για πρώτη φορά, σκέφτηκε ότι μπορεί να σκοτωνόταν και να μην ξανάβλεπε τη Λιόλα· να σκοτωνόταν ενώ είχε παραπάνω από ένα μήνα να την κοιτάξει, να την κρατήσει στην αγκαλιά του, να τη φιλήσει. Δεν έπρεπε να σκοτωθεί, λοιπόν· δεν έπρεπε να σκοτωθεί, ακόμα κι αν ήταν να πουλήσει την ψυχή του στον Άνκαραζ, βάζοντάς τη σ'ένα ασημένιο κουτί και προσφέροντάς την στο Θεό του Αίματος.

Βγήκε από το δωμάτιό του και πήγε στην αίθουσα του θρόνου, ντυμένος με αλυσιδωτή αρματωσιά και μανδύα. Το κράνος του το κρατούσε παραμάσκαλα και στο αριστερό του χέρι ήταν δεμένη η ασπίδα του. Στο κέντρο της αίθουσας στέκονταν, παρόμοια οπλισμένοι,

οι Άρχοντες Νάρφαν και Νόντερ, η Αρχόντισσα Σαντάνρα, ο Ιερέας Άντολβαρ, και οι Αρχόντισσες Τιρνίθα και Ρανέλη, οι οποίες φορούσαν ελαφρύτερες αρματωσιές, αλλά και μόνο η παρουσία τους εξέπληξε τον Ρόλμαρ· δεν του είχαν δώσει την εντύπωση πολεμιστριών. *Και ίσως να μην είναι πολεμίστριες, ίσως να έρχονται αποκλειστικά για λόγους παρουσίας...* Ο στρατός αλλιώς ενθαρρύνεται, όταν βλέπει τους άρχοντές του στη μάχη, κοντά του. *Βέβαια, ίσως να έχουν και άλλους λόγους, που δεν μπορώ να μαντέψω...*

«Ο Υποστράτηγος Δάνσαρ και η Στρατηγός Μίρνιθα έχουν ήδη λάβει τις θέσεις τους, όπως επίσης κι ο Άρχοντας Πέλμιρ,» του είπε ο Ζάρναβ, αφού τον καλημέρισε. «Εσύ, Ρόλμαρ, θα πας στο φουσατό που θα βγει από την ανατολική πύλη και θα περιμένεις το σύνθημα.»

Ο ακρίτης ένευσε. «Δεν το έχω ξεχάσει, Πρίγκιπά μου.»

«Καλώς,» είπε ο Ζάρναβ. «Η Στρατηγός Μίρνιθα κι ο Υποστράτηγος Δάνσαρ θα είναι μαζί σου.»

Ούτε αυτό το έχω ξεχάσει, θείε! σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, ενοχλημένος. Τι τον περνούσε –για βλάκα; Ή νόμιζε πως κοιμόταν κατά τη διάρκεια του συμβουλίου, απλά και μόνο επειδή δε μιλούσε; Ωστόσο, ένευσε πάλι.

«Καλή τύχη, λοιπόν,» του ευχήθηκε ο Ζάρναβ.

«Ο Άνκαραζ μαζί σου,» πρόσθεσε ο Άντολβαρ.

«Ευχαριστώ, Σεβασμιότατε,» αποκρίθηκε ο Ρόλμαρ, και το εννοούσε. Ετούτη τη φορά, δεν αισθανόταν να έχει καμία διάθεση να απαρνηθεί τον Πολέμαρχο. Ήθελε να βγει απ’αυτή τη μάχη ζωντανός (*νικητής!*) και να ξαναδεί τη Λιόλα... και τον Βάνμιρ, και τον μικρό Άσιλθαρ... Ήθελε να κάθονται κάποια μέρα όλοι μαζί και να τους τα λέει και να γελάνε.

Χαιρετώντας στρατιωτικά, γύρισε και έφυγε από την αίθουσα του θρόνου, δίχως άλλη κουβέντα.

Τα βήματά του, σύντομα, χάθηκαν μέσα στον διάδρομο, και ο Πρίγκιπας Ζάρναβ είπε στους υπόλοιπους: «Ωρα να πάρουμε κι εμείς τις θέσεις μας.»

Ο Άρχοντας Νάρφαν ένευσε, κι ύστερα έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στις συζύγους του, που και των δύο τα πρόσωπα έμοιαζαν ανέκφραστα, επιτακτικά ατσαλωμένα. Ο Έπαρχος της Σάργκμον αναστέναξε, εσωτερικά. Θα προτιμούσε να μην υπήρχε αυτή η αντιζηλία μεταξύ

τους. Τις λάτρευε και τις δύο· δε χρειαζόταν να έρθουν σε τούτη τη μάχη, για να του αποδείξουν ποια τον αγαπούσε περισσότερο.

«Ο Άνκαραζ μάς παρατηρεί,» είπε ο Άντολβαρ. «Αν φανούμε αντάξιοι των προσδοκιών του, θα μας δώσει τη νίκη. Πολεμήστε δίχως φόβο!»

Η όψη της Σαντάνρα φεγγοβολούσε, καθώς η ιερομαχήτρια ατένιζε τον ιερέα, καθώς άκουγε τα λόγια του. Ο Άρχοντας Νόντερ ένιωθε τρομαγμένος που έβλεπε την κόρη του έτσι· νόμιζε ότι δεν την ήξερε, ότι τη γνώριζε ξανά από την αρχή. «Πάμε,» είπε, ξερά, και βάδισε προς τον διάδρομο που είχε ακολουθήσει κι ο Ρόλμαρ.

Έτσι, εγκατέλειψαν το παλάτι. Ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, ο Άρχοντας Νάρφαν (και οι σύζυγοί του), και ο Αρχιστράτηγος Πέλμιρ θα ηγούνταν του φουσάτου που θα έβγαινε από τη βόρεια πύλη της Σάργκμον. Ο Άρχοντας Νόντερ, η Ιερομαχήτρια Σαντάνρα, και ο Ιερέας Άντολβαρ, θα ηγούνταν του φουσάτου που θα έβγαινε από τη δυτική πύλη. Και η Στρατηγός Μίρνιθα, ο Υποστράτηγος Δάνσαρ, και ο Άρχοντας Ρόλμαρ θα ηγούνταν του φουσάτου που θα έβγαινε από την ανατολική πύλη.

Ο Ρόλμαρ τρόχασε ως την ανατολική μεριά της πόλης, και συνάντησε τον Δάνσαρ και τη Μίρνιθα, οι οποίοι ήταν επίσης έφιπποι και βρίσκονταν πλάι στην κλειστή πύλη, ενώ σειρές στρατιωτών ήταν παρατεταγμένες στον μεγάλο δρόμο πίσω τους, καθώς και σε κάθετους δρόμους, ώστε να μπορούν να βγουν από τη Σάργκμον όσο το δυνατόν ταχύτερα και με το σωστό σχηματισμό.

«Χαίρετε, Άρχοντά μου,» είπε η Μίρνιθα, βλέποντας τον Ρόλμαρ να ζυγώνει και χαμογελώντας συγκρατημένα. Τον συμπαθούσε η Στρατηγός· ο ακρίτης το είχε παρατηρήσει, σχεδόν όλες τις φορές που την είχε συναντήσει. Δε θα το θεωρούσε απίθανο, ή τραβηγμένο, να έλεγε πως τον κοίταζε ακόμα και ερωτικά· κι αν η Λιόλα δεν ήταν τόσο έντονα στο μυαλό του ετούτες τις ημέρες, ίσως να είχε αποπειραθεί να ανακαλύψει τις διαθέσεις της Μίρνιθα, η οποία δεν ήταν απωθητική, παρά την πρόσφατη ουλή στο μέτωπό της. Ωστόσο, ο Ρόλμαρ δε νόμιζε ότι μπορούσε να πλαγιάσει μ' άλλη γυναίκα,

όσο γνώριζε πως η Λιόλα βρισκόταν στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, περιμένοντας την επιστροφή του.

Και ίσως έπρεπε να είχα επιστρέψει νωρίτερα· ίσως δεν έπρεπε να είχα μείνει άλλο εδώ, αφότου έμαθα πως τα πράγματα στο Νόρβηλ έστρωσαν, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ, ενώ ο Δάνσαρ τον χαιρετούσε μ'ένα κοφτό νεύμα κι ένα σιγανό μούγκρισμα. Ο Υποστράτηγος ήταν φανερό πως, σ'αντίθεση με τη Μίρνιθα, δεν τον συμπαθούσε στο ελάχιστο· μάλλον, τον θεωρούσε «παρείσακτο Νορβήλιο» –ή, τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση έδινε στον Ρόλμαρ.

«Όλα εντάξει, Στρατηγέ;»

Η Μίρνιθα ένευσε. «Ναι, όλα εντάξει, Άρχοντά μου. Περιμένουμε το σύνθημα.»

Και το σύνθημα δεν άργησε ν'ακουστεί. Δώδεκα δυνατές σάλπιγγες ήχησαν μέσα στο ανήλιαγο πρωινό, από τους ψηλούς πύργους του παλατιού του Άρχοντα Νάρφαν, και οι πύλες της Σάργκμον άρχισαν να σηκώνονται, κροταλίζοντας τις αλυσίδες τους.

Ο Ρόλμαρ φόρεσε το κράνος του, τράβηξε το σπαθί του, και κράτησε τα γκέμια του αλόγου του σφιχτά στο αριστερό, γαντοφορεμένο του χέρι, όπου ήταν δεμένη και η ασπίδα του.

Η πύλη σηκώθηκε μπροστά του και πέρα απ'αυτήν, έξω από την εμβέλεια των καταπελτών στα τείχη, ατένισε το στρατόπεδο του εχθρού. Οι στρατιώτες εκεί, έχοντας αντιληφτεί τι συνέβαινε, ετοιμάζονταν να αμυνθούν.

«*Επίθεση!*» πρόσταξε η Στρατηγός Μίρνιθα, δείχνοντας με το ξίφος της, και το φουσάτο της ανατολικής πύλης εφόρμησε, βγαίνοντας από τη Σάργκμον και χιμώντας καταπάνω στον εχθρό.

Ο Ρόλμαρ ακολούθησε τη Στρατηγό και κάλπασε μέσα σε μια ίλη όπου δεκάδες άλλοι ιππείς κάλπαζαν γύρω του και τρομερό σύννεφο σκόνης είχε σηκωθεί. Εμπρός του βρισκόταν μια άλλη ίλη· *δεν είμαστε στην πρώτη γραμμή*, παρατήρησε, υψώνοντας την ασπίδα του και το σπαθί του.

Η προπορευόμενη ίλη συγκρούστηκε με τον εχθρό, χτυπώντας γρήγορα και βίαια και, μετά, κάνοντας στροφή στ'αριστερά, αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο για τον Ρόλμαρ, τη Μίρνιθα, και τους δικούς τους ιππείς.

«*Ράλτον! Ράλτον! Ράααααλτοοοοον!*» κραύγασε ο ακρίτης, πέφτοντας πάνω στους ήδη χτυπημένους μαχητές του Τυράννου, σπαθίζοντας έναν καταπρόσωπο, ποδοπατώντας έναν άλλο, σπαθίζοντας έναν τρίτο—

«Στρίψατε δεξιά!» άκουσε τη Μίρνιθα να φωνάζει μέσα στη σκόνη και στο μακελειό. «Στρίψατε δεξιά!» Τη φωνή της μιμήθηκαν κι άλλοι διοικητές, από ίλες που βρίσκονταν εκατέρωθεν ή πλησίον αυτής του Ρόλμαρ.

Και όλοι μαζί έστριψαν δεξιά... ανοίγοντας το δρόμο για το πεζικό, που ερχόταν κραυγάζοντας. Ο Ρόλμαρ κοίταξε πίσω του, καθώς απομακρυνόταν και είδε πως η σύγκρουση ήταν τιτάνια· ποτέ ξανά δεν είχε δει κάτι τέτοιο. Χιλιάδες άνθρωποι εφομούσαν πάνω σε χιλιάδες ανθρώπους. Η κλαγγή των όπλων και οι φωνές απειλούσαν να τον κουφάνουν.

Το ιππικό της Μίρνιθα, έχοντας ολοκληρώσει τον κύκλο της επίθεσής του, παρατάχθηκε μερικές δεκάδες μέτρα ανατολικά της πύλης, κοιτάζοντας προς τη μάχη που διαδραματιζόταν στο στρατόπεδο του εχθρού.

Η Στρατηγός ύψωσε το σπαθί της και φώναξε: «Πλευρική έφοδος!»

Οι ίλες χωρίστηκαν, αρχίζοντας να καλπάζουν. Ο Ρόλμαρ και η Στρατηγός πήγαν απ'τη νότια μεριά του εχθρικού καταυλισμού, απ'τη νότια μεριά της σύγκρουσης (που ήταν ένα συνονθύλευμα από καπνό, ανθρώπινες φιγούρες, και ξαφνικές λάμπεις μετάλλου), και επιτέθηκαν, τσακίζοντας σκηνές στο πέρασμά τους και ποδοπατώντας πεζούς. Το ξίφος του ακρίτη έβγαλε το μάτι κάποιου, έσχισε τον θώρακα κάποιου άλλου...

«*ΕΠΙΘΕΣΗ! ΚΑΤΑΚΟΨΤΕ ΤΟΥΣ! ΣΤ'ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ!*» γκάριξε μια δυνατή, αντρική φωνή, και ο Ρόλμαρ στράφηκε, για να δει, μέσα στο μακελειό και τη σκόνη, έναν έφιππο πολεμιστή να έρχεται, ακολουθούμενος από εκατοντάδες ιππείς. Πάνω από την πανοπλία του, ο άντρας φορούσε ένα λευκό χιτώνιο με το ακτινοβόλο ξίφος —το σύμβολο του Άνκαραζ— κεντημένο στο ύφασμά του. Ιερέας, ή ιερομαχητής.

Οι καβαλάρηδες του εχθρού χίμησαν στους καβαλάρηδες της Στρατηγού Μίρνιθα, πλαγιοκοπώντας τους. Ο Ρόλμαρ απέκρουσε έναν

αλυσιδωτό κεφαλοθραύστη πάνω στην ασπίδα του (NTANK! ήχησε η ατσάλινη, αγκαθωτή σφαίρα, που ήταν ικανή να του τσακίσει το κρανίο μ'ένα χτύπημα, είτε φορούσε κράνος είτε όχι) και σπάθισε τον χειριστή του επικίνδυνου όπλου, πετυχαίνοντάς τον στο γόνατο και ξεσελώνοντάς τον. Ο άντρας έπεσε, με μια οργισμένη κραυγή, κι ο ακρίτης τον ποδοπάτησε.

«Χα!» αντήχησε μια φωνή κοντά του και, στρέφοντας το βλέμμα, ο Ρόλμαρ είδε τον ιερέα, ή ιερομαχητή, που είχε αντικρίσει και πριν. «Ας μάθουμε ποιον ευνοεί περισσότερο σήμερα ο Άρχων της Μάχης, πολεμιστή –εσένα ή εμένα!» φώναξε ο καβαλάρης, και κάλπασε εναντίον του, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το ξίφος του.

Ο Ρόλμαρ απέκρουσε, και πρόλαβε ν'ανταποδώσει τη σπαθιά, προτού ο εχθρός περάσει από δίπλα του. Ο άντρας σταμάτησε το χτύπημα, με μια γρήγορη κίνηση της ασπίδας του.

«Ποιος είσαι, πολεμιστή;» ρώτησε, στρέφοντας το άλογό του. «Είσαι ιερομαχητής του Κυρίου μας;»

Ο Ρόλμαρ κοίταξε τον άντρα προσεκτικά, μα δεν μπόρεσε να διακρίνει και πολλά μέσα απ'το κράνος του, εκτός από δύο φλογισμένα γαλανά μάτια. Γύρω από τον ακρίτη και τον αντίμαχό του, οι καβαλάρηδες είχαν εμπλακεί σε φρενήρη μάχη· άλογα χρεμέτιζαν, όπλα συγκρούονταν, άνθρωποι ούρλιαζαν, και σκόνη υψωνόταν παντού.

«Είμαι ο Άρχοντας Ρόλμαρ, του Ράλτον, και δεν είμαι ιερομαχητής.»

«Μάχεσαι καλά, ωστόσο, Άρχοντα Ρόλμαρ. Εγώ είμαι ο Ιερομαχητής Ζάρναβ, και το θεωρώ τιμή μου που σ'αντιμετωπίζω. Αλλά τώρα –ας κρίνει τα υπόλοιπα ο Άνκαρaaaaaaaaζ!» Το όνομα του Πολέμαρχου μετατράπηκε σε πολεμική κραυγή στα χείλη του ιππέα, καθώς εφορούσε κατά του Ρόλμαρ.

Ο ακρίτης απέκρουσε το ξίφος του και τον σπάθισε· η λεπίδα γλίστρησε πάνω στην πανοπλία του ιερομαχητή, δίχως να προκαλέσει ζημιά. Ο Ρόλμαρ έκανε τ'άλογό του κύκλο, για να ξαναεπιτεθεί. Μια έφιππη πολεμίστρια κάλπασε εναντίον του, προτού εκείνος προλάβει να φτάσει πάλι τον Ζάρναβ. Το ξίφος της άστραψε· ο ακρίτης τ'απέφυγε και τη χτύπησε στο στήθος, πετώντας την απ'τη σέλα.

Έπειτα, εφόρμησε στον ιερομαχητή, προσποιούμενος ψηλή σπαθιά, αλλά σπαθίζοντας χαμηλά, προς την κοιλιά του Ζάρναβ. Ο ά-

ντρας απέκρουσε, με τον προφυλακτήρα της λαβής του ξίφους του... και δεν πρόλαβε ν' ανταποδώσει το χτύπημα.

Ή, τελικά, αποδεικνύομαι ταχύτερος στα μάτια του Άνκαραζ, ή ο αντίπαλός μου με δοκιμάζει, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ· και θύμωσε με τον εαυτό του, που είχε αρχίσει να υπολογίζει τον Πολέμαρχο στις σκέψεις του.

Έκανε μικρότερο κύκλο, αυτή τη φορά, προτού επιτεθεί. Το σπαθί του συνάντησε την ασπίδα του Ζάρναβ. Και το σπαθί του Ζάρναβ συνάντησε τη δική του ασπίδα.

Ο ιερομαχητής τον ακολούθησε τώρα καθώς απομακρυνόταν. Ο Ρόλμαρ σταμάτησε τ' αλόγό του, τραβώντας τα γκέμια, κι απέκρουσε ξανά το λεπίδι του Ζάρναβ.

Η Τηλεμεταφορά. Ίσως να μου φανεί χρήσιμη, σκέφτηκε, προσπαθώντας να απεμπλακεί απ' τον αντίπαλό του.

Κάλπασε κοντά σε δύο δικούς του ιππείς, και ο Ζάρναβ αναγκάστηκε να τους αντιμετωπίσει. Τους σκότωσε με σχετική ευκολία, παρατήρησε ο Ρόλμαρ. *Κι εγώ, όμως, θα μπορούσα να το είχα κάνει, πράγμα που δείχνει πως είναι, τουλάχιστον, ίσος μου· ίσως και καλύτερος από εμένα.*

Σηκώθηκε όρθιος πάνω στη σέλα του, πατώντας γερά στους αναβατήρες, και εστίασε το βλέμμα του δίπλα στον ιερομαχητή. Επικαλέστηκε την Ταχύτητα, και την *κράτησε*. Αισθάνθηκε κάθε σημείο του σώματός του να τσιτώνεται. Ολοένα και περισσότερο.

Ξαφνικά, οι ιαχές ακούγονταν από κάποιον πολύ, πολύ μακρινό τόπο... και ο Ρόλμαρ, τότε, ελευθέρωσε τη συσσωρευμένη ενέργεια.

–Τηλεμεταφορά!

Το πεδίο της μάχης θρυμματίστηκε, κι ένας πανίσχυρος άνεμος παρέσυρε τα κομμάτια του... αναμιγνύοντάς τα—

...Το Κοσμικό Χρώμα...

...Ταξιδεύω διαμέσου του *Τίποτα* και του *Παντός*...

...Το σύμπαν αναδημιουργήθηκε από τα θραύσματά του—

Ο Ρόλμαρ σπάθισε πλάγια, πετυχαίνοντας τον Ιερομαχητή Ζάρναβ στα δεξιά πλευρά.

Το κρανοφόρο κεφάλι του άντρα στράφηκε στο μέρος του. Τα γαλανά του μάτια τον κοίταξαν έκπληκτα· το στόμα του άνοιξε, και έφυτσε αίμα, που κύλησε στο γενειοφόρο του σαγόνι.

Ο Ρόλμαρ τράβηξε πίσω το ξίφος του, και ο ιερομαχητής σωριάστηκε από τ'άλογό του.

Ένα δυνατό γέλιο αντήχησε, κι ένας χτύπος από τύμπανο – Τύμπανο του Πολέμου· ο ακρίτης δεν ήταν σίγουρος πώς το ήξερε, αλλά το ήξερε (έτσι ακριβώς, με κεφαλαία, σαν να ήταν κάτι εξαιρετικά σημαντικό, κάτι *ιδιαιτέρο*, όπως η Ταχύτητα ή η Τηλεμεταφορά). Οι ήχοι τον παραξένεψαν, καθώς έμοιαζαν σχεδόν... εξωπραγματικοί.

Γύρισε να κοιτάξει προς τα εκεί απ'όπου τους είχε ακούσει –και είδε μια πολεμίστρια να τον σημαδεύει, κρατώντας βαλλίστρα. Εκατέρωθέν της στέκονταν δύο άντρες οι οποίοι όπλιζαν τις δικές τους βαλλίστρες.

Ο Ρόλμαρ ύψωσε την ασπίδα του, αποκρούοντας το βέλος.

Το παράξενο γέλιο και ο χτύπος του τυμπάνου τον είχαν σώσει.

Εστίασε το βλέμμα του ανάμεσα από τους βαλλιστροφόρους, καθώς οι δύο άντρες ύψωναν τα τηλέμαχα όπλα τους και η γυναίκα όπλιζε το δικό της.

Επικαλέστηκε την Ταχύτητα, και έτρεξε. Δεν τηλεμεταφέρθηκε, γιατί δεν ήταν βέβαιος ότι, κατά πρώτον, θα *προλάβαινε* να το κάνει προτού του ρίξουν και, κατά δεύτερον, ότι θα *άντεχε*, εφόσον μόλις πριν από μερικές στιγμές είχε ήδη χρησιμοποιήσει την Τηλεμεταφορά.

Οι βαλλιστροφόροι τα έχασαν από την ξαφνική κίνηση του ακρίτη, κι αυτό ήταν αρκετό για τον Ρόλμαρ: Βρισκόμενος πίσω τους, σπάθισε τον έναν στο κεφάλι, σωριάζοντάς τον αιμόφυρτο και μισοαναισθητοποιημένο στο έδαφος. Ο άλλος στράφηκε, υψώνοντας το όπλο του στο επίπεδο του ώμου· μα δεν πρόφτασε να βάλει: Ο Ρόλμαρ χτύπησε τη βαλλίστρα του, σπάζοντάς την και πετώντας την απ'τα χέρια του.

Η γυναίκα είχε πετάξει τη δική της βαλλίστρα και τραβήξει ένα κοντόσπαθο: έτσι, τώρα επιτέθηκε καρφωτά στον ακρίτη, γρυλίζοντας. Ο Ρόλμαρ απέκρουσε τη λεπίδα της πάνω στην ασπίδα του, και έμπηξε το ξίφος του στην κοιλιά της. Η πολεμίστρια διπλώθηκε, κρατώντας το τραύμα της· ο Άρχοντας του Ράλτον τράβηξε το σπαθί του πίσω, αφήνοντάς τη να σωριαστεί. Παραμέρισε το κοντόσπαθο του

τελευταίου βαλλιστροφόρου και τον χτύπησε καταπρόσωπο, με την ασπίδα του, βγάζοντάς τον εκτός μάχης.

–Καλπασμός.

Ο Ρόλμαρ είδε έναν ιππέα να έρχεται καταπάνω του. Ύψωσε την ασπίδα του κι απέκρουσε, αλλά παραπάτησε από την ορμή· σκόνηταψε πάνω στη νεκρή πολεμίστρια και έπεσε.

Μα το Μαύρο Άνεμο!...

Καλπασμός, πάλι. Άλλος ένας ιππέας ερχόταν.

Ο Ρόλμαρ προσπάθησε να σηκωθεί, γρήγορα, τρίζοντας τα δόντια. Με τις άκριες των ματιών του, είδε τους καβαλάρηδες να εφορμούν από αντίθετες μεριές, ενώ εκείνος ήταν ακόμα γονατισμένος στο ένα γόνατο. *Η ασπίδα μου θα αποκρούσει τον έναν, το σπαθί μου τον άλλο...*

Ο εξ αριστερών έφτασε· το λεπίδι του σφύριξε στον αέρα... και χτύπησε στην ασπίδα του Ρόλμαρ. Ο ακρίτης –εξακολουθώντας να βρίσκεται στο ένα γόνατο– πάτησε γερά στο έδαφος, για να διατηρήσει την ισορροπία του.

Ο εκ δεξιών έφτασε αμέσως μετά· το σπαθί του συγκρούστηκε με το σπαθί του Ρόλμαρ... και το δεύτερο έσπασε. Το ξίφος του εχθρού πέρασε και χτύπησε το πλάι του κεφαλιού του ακρίτη. Κοπάνησε, δυνατά, πάνω στο κράνος του κι εκείνος ζαλίστηκε. Ακούμπησε την ασπίδα του στο χώμα, προσπαθώντας να στηριχτεί και να σηκωθεί, μα δεν τα κατάφερε· βλέποντας χρώματα εμπρός του, παραπάτησε...

Ήταν αίμα αυτό που γευόταν στο στόμα του;

Και τι ήταν αυτός ο ήχος; Καλπασμός, από διαφορετική κατεύθυνση; Τρίτος ιππέας;

...Λιόλα...

Ο Ρόλμαρ έκανε να στραφεί απότομα για ν'αντιμετωπίσει τον καινούργιο εχθρό. Αλλά η όρασή του ήταν θολωμένη· δεν έβλεπε τίποτα, παρά μονάχα σκιές, και τώρα εξαφανίζονταν κι αυτές· βούλιαζαν μέσα στην πανδαισία των δαιμονισμένων χρωμάτων...

Ο Ρόλμαρ του Ράλτον σκόνηταψε κάπου –δεν κατάλαβε πού– και έπεσε, μπρούμυτα, χάνοντας τις αισθήσεις του.

Ο τρίτος καβαλάρης έφτασε...

Κεφάλαιο 50

Ο Μαύρος Ύπνος

Η Έλμας είχε χωριστεί σε δύο στρατόπεδα: το στρατόπεδο του Άρχοντα Άξαδορ (ο οποίος είχε αναλάβει την αρχηγεία του στρατού μετά από το θάνατο του Βασιληά Σάρναλ, και ορισμένοι ψιθύριζαν ότι σκόπευε να γίνει ο επόμενος Βασιληάς του Ένρεβηλ), στην ανατολική όχθη του ποταμού, και το στρατόπεδο του Μαύρου Πρίγκιπα, στη δυτική όχθη. Και των δύο οι δυνάμεις ήταν τραυματισμένες, σαν κτήνη που είχαν πολεμήσει άγρια, δαγκώνοντας και γρατσουνίζοντας το ένα τ' άλλο· και τώρα, ξεθεωμένα από τη φρενήρη πάλη τους, έπρεπε να ξεκουράσουν τα μυώδη σώματά τους... ενώ ο διαβολικός τους νους εξακολουθούσε να δουλεύει και να σχεδιάζει την επόμενη τους κίνηση.

Ο Άρχοντας Άξαδορ –τον οποίο πλέον ορισμένοι αποκαλούσαν «ο Υπόγειος Βασιληάς» ή «ο Σκοτεινός Βασιληάς», επειδή είχε κατακτήσει την ανατολική μεριά της Έλμας μέσω των υπόγειων περασμάτων– το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να τιμωρήσει τις προδοτριες του Σάρναλ όπως τους άξιζε. Την Ιέρεια Ρικέλθη την παλούκωσε σε μια πλατεία της βορειοανατολικής μεριάς της Έλμας, και τη Θορκάνη την έδωσε ως πόρνη στο στράτευμά του, να τη χρησιμοποιήσουν όπως ήθελαν.

Αλλά δεν προχώρησε σε επίθεση κατά του Βασιληά Ήλμον. Είχε αποφασίσει να περιμένει, ζητώντας ενισχύσεις από τους συμμάχους του Βασιληά Σάρναλ σ'όλο το ανατολικό Ένρεβηλ, γιατί γνώριζε πως μόνο με τις δικές του δυνάμεις δε θα κατόρθωνε να αποτινάξει τον Μαύρο Πρίγκιπα από το άλλο μισό της πόλης. Ακόμα κι οι ιερείς του Άνκαραζ που βρίσκονταν πιο κοντά του –ο Ιερέας Έρναμερ και η Ιέρεια Ωίνα– συμφωνούσαν με τούτο: το στράτευμα έπρεπε να ισχυροποιηθεί, προκειμένου να κατατροπώσει τον εχθρό. Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν πως ο Σάρναλ είχε καλέσει όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις του, όταν εκστράτευσε κατά του Μαύρου Πρίγκιπα, στέλνοντας τις μισές στην Έλμας και τις υπόλοιπες στη Σάργκμον, τις δύο πόλεις που θεωρούσε κλειδιά για την κατάκτηση του Ένρεβηλ.

Έτσι, τώρα δεν είχαν μείνει πολλοί μαχητές για να στρατολογήσει ο Άξαδορ· έπρεπε να περιμένει, ή να αυξήσει τις αμοιβές, ώστε να προσελκύσει περισσότερο κόσμο, μισθοφόρους από μέσα αλλά και έξω απ' το Βασίλειο.

Νιώθοντας λοιπόν παγιδευμένος, ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ συμβουλευτήκε τον Σάβελαν. Συζήτησε μαζί του ένα απόγευμα, ρωτώντας τον πώς πρότεινε να κινηθούν, ή αν είχε κάποιο σχέδιο στο μυαλό του, ώστε να διαλύσουν τις δυνάμεις στη δυτική όχθη. Το Αφτί, όμως, τον απογοήτευσε, αποκρινόμενο πως το μόνο που θα προκαλούσε σύγχυση στον εχθρό ήταν ο θάνατος του Μαύρου Πρίγκιπα· αλλά δεν ήταν πλέον εύκολο να βρει και να σκοτώσει τον Ήλμον, γιατί δεν ήξερε καν πού έμενε· και, φυσικά, όπου κι αν έμενε, εκείνος δεν είχε πρόσβαση εκεί. Οπότε, το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν για την ώρα, πρότεινε ο Σάβελαν, ήταν να περιμένουν, παρακολουθώντας.

Δηλαδή, είπε κι αυτός στον Άξαδορ να αφήσει τον χρόνο να κυλήσει. Ο χρόνος, όμως, καθώς κυλούσε, δε συνωμοτούσε υπέρ του Άρχοντα της Λάρμαρηλ, μα υπέρ του Μαύρου Πρίγκιπα. Και ο Ήλμον, που το ήξερε αυτό, είχε προστάξει τις δυνάμεις του να μην προβούν σε καμία κίνηση κατά του εχθρού, παρά να ισχυροποιήσουν, όσο το δυνατόν περισσότερο, την άμυνά τους. *Γιατί οι δράκαρχοι πρέπει, λογικά, να βρίσκονται κοντά πλέον*, σκεφτόταν ο νέος Βασιληάς του Ένρεβηλ: κι έστειλε έναν ταχυπομπό, για να πάει να μάθει. Μετά από δύο ημέρες, ο ταχυπομπός επέστρεψε, αναφέροντας ότι οι δράκαρχοι ήταν στη Φίρθμας και, σύντομα, θα έφταναν στην Έλμας. Επίσης, η Βασίλισσα Θάρνιν ρωτούσε αν ο Βασιληάς είχε ανάγκη από ενισχύσεις· υπήρχαν ακόμα πέντε χιλιάδες στρατιώτες στην πρωτεύουσα. «Όχι,» αποκρίθηκε ο Ήλμον στον ταχυπομπό. «Πες στη Μεγαλειοτάτη ότι οι μόνες ενισχύσεις που χρειαζόμαστε είναι ο Δρακοβασιληάς Κέλσοναρ και οι δράκαρχοί του.» Ένα σχέδιο δράσης είχε ήδη αρχίσει να διαμορφώνεται στο νου του Μαύρου Πρίγκιπα, και ο Ήλμον σκεφτόταν ότι αυτό, μάλλον, θα ήταν το τέλος του Άρχοντα Άξαδορ και όλων των υποστηρικτών του νεκρού Τυράννου.

Των υποστηρικτών του, τουλάχιστον, που βρίσκονταν στην ανατολική όχθη της Έλμας· γιατί ο νέος Βασιληάς του Ένρεβηλ, ύστερα

από την αναφορά του κατασκόπου του, Σάρναλ, γνώριζε πως και στη δυτική όχθη υπήρχαν υποστηρικτές του Τυράννου, αλλά ήταν κρυμμένοι στα υπόγεια του Ναού του Βάνραλ, όπου νόμιζαν πως το ιερό τους άσυλο θα τους έσωζε από την οργή του Μαύρου Πρίγκιπα. *Λαθεύουν, όμως, σκέφτηκε ο Ήλμον, συγκεντρώνοντας τους αρχηγούς του στρατού του, για να τους μιλήσει για το συγκεκριμένο θέμα. Τίποτα δεν μπορεί να σώσει τους ανακριτές του Τυράννου από την οργή του Μαύρου Πρίγκιπα. Αν κάνουμε πίσω τώρα, θα είναι σα να κοροϊδεύουμε όλη την Επανάσταση.* Και πρόσταξε να γίνει εισβολή στο Ναό του Βάνραλ –και από το μυστικό πέρασμα που είχε χρησιμοποιήσει ο Σάρναλ, για να δραπετεύσει, και από την κύρια είσοδο– και να αιχμαλωτιστούν οι ανακριτές και η Αρχιέρεια Μιάρβη.

Ο Ιερέας Χάρναλιρ ανέλαβε –μετά χαράς– την επιχείρηση, ύστερα από άρνηση του Στρατηγού Άσθαν. «Δεν μπορώ, Βασιλιά μου,» δήλωσε ο Άσθαν· «δεν μπορώ να καταπατήσω το άσυλο ενός ναού.»

«Εγώ δεν έχω τέτοιες προκαταλήψεις!» είπε ο Χάρναλιρ, μ'ένα κοφτό γέλιο, κι ανέλαβε εκείνος. Συγκέντρωσε εκατό στρατιώτες και τους χώρισε σε δύο ομάδες, μ'έναν ιερομαχητή επικεφαλής της καθεμίας. Η πρώτη ομάδα θα εισέβαλε από το μυστικό πέρασμα του Ναού, κι η δεύτερη από την κεντρική είσοδο.

Η δουλειά αποδείχτηκε σύντομη, και δεν υπήρξε ουσιαστική αντίσταση· δεν μπορούσε να υπάρξει. Οι ιερείς του Βάνραλ δεν είχαν πολεμιστές, για να αντιταχθούν στις δυνάμεις του Χάρναλιρ· έτσι, μονάχα οι ανακριτές αντιστάθηκαν, γνωρίζοντας πως, αν τους έπιαναν, θα είχαν μαύρη μοίρα. Οι μαχητές, όμως, που είχε στείλει ο Μαύρος Πρίγκιπας εύκολα τους κατατρόπωσαν, σκοτώνοντας τους μισούς κι αφοπλίζοντας τους υπόλοιπους, τους οποίους και συνέλαβαν. Επίσης, συνέλαβαν και την Αρχιέρεια Μιάρβη, και έθεσαν προσωρινή στρατιωτική φρουρά στο Ναό.

Οι ανακριτές καταδικάστηκαν, με συνοπτικές διαδικασίες, και ο Ήλμον δήλωσε ότι θα τους κρεμούσε –ύστερα από μαστίγωμα και σύντομο δημόσιο λιθοβολισμό– στο κέντρο της Κάτω Αγοράς, όπου μπορούσε να συγκεντρωθεί κόσμος για να δει το τέλος τους.

Με την Αρχιέρεια, ωστόσο, τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά για τον Μαύρο Πρίγκιπα. Δεν μπορούσε να την καταδικάσει κι αυτήν με

συνολτικές διαδικασίες, ούτε νόμιζε πως θα τον έκανε πιο δημοφιλή ένας απαγχονισμός της, ύστερα από δημόσιο εξευτελισμό. Η Μιάρβη μπορεί να ήταν προδότρια –ναι, ήταν *αναμφίβολα* προδότρια, εφόσον είχε παραμείνει πιστή στον Τύραννο, όταν εκείνος είχε χάσει το θρόνο του και η Θάρνιν βασίλευε στο Ένρεβηλ–, μα ήταν, συγχρόνως, και ένα σύμβολο θρησκευτικής εξουσίας μέσα στην Έλμας. Ήταν η γυναίκα που έφερνε την Ιερή Ευλογία του Βάνραλ στον κόσμο. Έτσι, ο Ήλμον αποφάσισε πως δε θα τη σκότωνε, ούτε θα τη φυλάκιζε· όμως της είπε ότι ο Ναός της θα βρισκόταν υπό στενή φρουρηση στο μέλλον· «κι αν παρατηρήσω πως εξακολουθείτε να συνωμοτείτε με εχθρικές προς το Θρόνο δυνάμεις, η κρίση μου θα πάψει να λαμβάνει υπόψη της την ιερότητά σας.» Η Μιάρβη υποσχέθηκε ότι κάτι τέτοιο δε θα ξανασυνέβαινε, και δήλωσε πως είχε συμβεί μόνο και μόνο επειδή φοβόταν και δεν ήξερε ποιος, τελικά, θα επικρατούσε. «Αν ο Τύραννος επέστρεφε, Βασιλιά μου, έτρεμα στη σκέψη τού τι μπορεί να συνέβαινε στο Ναό μου, όταν μάθαινε ότι είχα υποστηρίξει εσάς.»

Ο Ήλμον δεν την πίστευε, αλλά δεν το είπε. *Το μέλλον θα μας αποκαλύψει τις προθέσεις σου, Αρχιέρεια. Τώρα που σ'έχουμε μάθει, δεν πρόκειται να σ'αφήσουμε από τα μάτια μας...*

Οι δράκαρχοι του Νόρβηλ έφτασαν, καβαλώντας (αυτοί και οι δράκοι τους) μόνιππα άρματα μάχης και έχοντας τριάντα πάνοπλους ιππείς για φρουρούς τους. Όταν οι στρατιώτες της δυτικής πύλης τούς είδαν, τρόμαξαν από την εμφάνισή τους και ειδοποίησαν αμέσως τον Βασιλιά Ήλμον, ο οποίος πρόσταξε να τους υποδεχτούν και να τους οδηγήσουν στην Κάτω Αγορά της Έλμας.

Έτσι, οδηγήθηκαν σε μια πλατεία της Κάτω Αγοράς, όπου τους περίμεναν ο Μαύρος Πρίγκιπας, ο Στρατηγός Άσθαν, η Αρχόντισσα Κερλάνα και ο σύζυγός της, Έρκβερ, ο Ιερέας Χάρναλιρ, και μερικοί άλλοι στρατιωτικοί διοικητές. Οι δράκαρχοι ήταν όλοι ντυμένοι με φολιδωτές αρματωσιές (εκτός από έναν, ιδιαίτερα σωματώδη, που τον έντυνε αλυσιδωτή πανοπλία) και κράνη που έμοιαζαν με κεφαλές δράκων. Από πάνω, φορούσαν λευκούς χιτώνες με πορφυρή δρακοκεφαλή κεντημένη στο στήθος, καθώς και πορφυρούς μανδύες

με λευκή δρακοκεφαλή κεντημένη στην πλάτη. Ένας ανάμεσά τους είχε αργυρή κορόνα περασμένη στο κεφάλι, πάνω απ'το κράνος του, η οποία ήταν λαξευμένη έτσι ώστε να απεικονίζει πολλούς δράκους μπλεγμένους αναμεταξύ τους· ο ένας απ'αυτούς τους δράκους ύψωνε το λαιμό του, ξεχωρίζοντας από το πλήθος και κρατώντας στα δόντια του ένα αστραφτερό ρουμπίνι.

Ο δράκαρχος με την κορόνα κατέβηκε πρώτος από το άρμα του, σφίγγοντας στη δεξιά, γαντοφορεμένη του γροθιά τα λουριά του δράκου του. Κανείς δε μιλούσε στην πλατεία· όλοι παρακολουθούσαν άφωνοι. Εξάλλου, οι περισσότεροι δεν είχαν ξαναδεί πραγματικούς δράκους. Και πολλοί παρατήρησαν πως τα τρομερά ερπετά δεν ήταν όπως είχαν ακούσει: δεν ήταν ούτε ιδιαίτερα μεγαλόσωμα, ούτε πετούσαν, ούτε βρυχιόνταν τόσο δυνατά που να σε κουφαίνουν, ούτε ουρές φωτιάς και σύννεφα καπνού γλιστρούσαν συνεχώς από το στόμα τους, ούτε δηλητηρίαζαν το έδαφος στο πέρασμά τους, ούτε η όψη τους σε τύφλωνε...

Οι άλλοι δράκαρχοι κατέβηκαν από τα άρματά τους και στάθηκαν γύρω από τον άντρα με το στέμμα, που δεν μπορεί να ήταν παρά ένας—

«Καλωσορίσατε, Δρακοβασιλιά Κέλσονα», είπε, επίσημα, ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Είμαι ο Βασιλιάς Ήλμον, αδελφός του Πρίγκιπα Ζάρναβ και θεός της Βασίλισσας Λιόλα, του Νόρβηλ.»

«Χαίρετε, Βασιλιά Ήλμον,» αποκρίθηκε ο Κέλσονα, με βραχνή φωνή, μέσα απ'το σκοτεινό κράνος του. Οι υπόλοιποι δράκαρχοι είχαν τώρα βγάλει τα δικά τους κράνη, αλλά εκείνος όχι.

«Από εδώ, η Αρχόντισσα Κερλάνα...» άρχισε ο Ήλμον, και σύστησε όλους όσους βρίσκονταν κοντά του, οι οποίοι, ο καθένας με τη σειρά του, χαιρέτησαν τον Δρακοβασιλιά και τους δράκαρχους.

Ο Κέλσονα σύστησε τους δικούς του. «Από εδώ, ο Δρακαδελφός Χάφναρ και η Σρ'άερ,» είπε, δείχνοντας κόσμια έναν άντρα με μαύρη, δερμάτινη μάσκα, ο οποίος κρατούσε τα λουριά μιας δράκαινας στο δεξί χέρι. «Από εδώ, ο Δρακαδελφός Πάρνορ και ο Σρ'έεεν,» συνέχισε ο Κέλσονα, δείχνοντας έναν λιγνό άντρα με μαύρα, μακριά μαλλιά, που το δεξί του χέρι έλειπε και στο αριστερό φορούσε ένα γάντι το οποίο δεν μπορούσες να μην προσέξεις, καθώς ήταν καλυμ-

μένο με μετάξι και είχε σίδερα στις φάλαγγες. Πλάι του, φυσικά, βρισκόταν ο δράκος του.

«Από εδώ, η Δρακαδελφή Φερλιάλα και η *Σί'ερν*.» Τώρα, έδειξε μια ξανθομαλλούσα γυναίκα με ασημένια μάσκα στην αριστερή μεριά του προσώπου της. «Από εδώ, ο Δρακαδελφός Νίσαρελ και ο *Κρ'άασκ*.» Αυτός ο δράκαρχος δε φαινόταν να έχει κάποια δυσμορφία, όπως τους υπόλοιπους· ήταν εκείνος που φορούσε την αλυσιδωτή αρματωσιά, και είχε σώμα ψηλό και μυώδες. Τα μαλλιά του ήταν κοντά και ξανθά, και το πρόσωπό του όμορφο.

«Κι από εδώ, ο *Σ'άρν*,» είπε ο Κέλσοναρ, αναφερόμενος στον δράκο του.

«Χαιρόμαστε που σας γνωρίζουμε, Δρακοντικές Μεγαλειότητες,» είπε ο Ήλμον. «Παρακαλώ, ακολουθήστε μας. Θα σας οδηγήσουμε στο χώρο διαμονής σας. Οι υπεείς σας, ασφαλώς, θα φιλοξενηθούν στο στρατώνα.»

«Κατανοητό,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ. «Οδηγήστε μας, λοιπόν, Βασιληά Ήλμον.»

Ο Σάβελαν καθόταν στην κορυφή ενός ψηλού πύργου του παλατιού της Έλμας και παρακολουθούσε, έχοντας στο δεξί του μάτι ένα τηλεσκόπιο. Είδε μια μεγάλη συνοδεία να μπαίνει από τη δυτική πύλη της πόλης: μια συνοδεία που απαρτιζόταν από πάνοπλους υπεείς (καμία τριανταριά από δαύτους) και πέντε άρματα. Επάνω σε κάθε άρμα στεκόταν ένας πολεμιστής, με πανοπλία και μανδύα, καθώς και ένα... ένα *ερπετό* που ο Σάβελαν δεν είχε ξαναντικρίσει στη ζωή του, μα του έφερνε πολλά στο μυαλό, ιστορίες και φήμες. Ήταν γνωστό πως στο Νόρβηλ υπήρχε ένα ειδικό τάγμα στην υπηρεσία του Οίκου των Γάθνιν: οι δράκαρχοι, οι οποίοι είχαν δαμάσει δράκους και τους χρησιμοποιούσαν στη μάχη. Και ο Σάβελαν ήταν βέβαιος πως τώρα κατασκόπευε ακριβώς αυτούς τους δράκαρχους. Δεν μπορεί να ήταν άλλοι.

Παρατήρησε ότι ο ένας τους φορούσε μια αργυρή κορόνα με ρουμπίνι στο κεφάλι, η οποία αστραποβολούσε κάτω απ'το φως του ανήλιαγου ουρανού. Αυτός πρέπει να ήταν ο αρχηγός τους...

Ο Σάβελαν συνέχισε να παρακολουθεί την πορεία των δράκαρχων. Τους είδε να πηγαίνουν στην Κάτω Αγορά της Έλμας, περνώντας ανάμεσα από πλήθη που τους παρακολουθούσαν (στρατιώτες και πολίτες) και φτάνοντας σε μια πλατεία, όπου καμια δεκαριά άνθρωποι τούς περίμεναν. Ανάμεσά τους ήταν ο μισητός Μαύρος Πρίγκιπας, ο τρισκατάρατος Στρατηγός Άσθαν, η Αρχόντισσα Κερλάνα, και ο Άρχοντας Έρκβερ. Ο δράκαρχος με το αργυρό στέμμα κατέβηκε πρώτος από το άρμα του, και οι άλλοι τον μιμήθηκαν. Ο Βασιλιάς Ήλμον κι αυτός ο... ο Βασιλιάς των Δράκων, ό,τι κι αν ήταν, αντάλλαξαν μερικές κουβέντες και, έπειτα, ο Μαύρος Πρίγκιπας κι οι δικοί του άρχισαν να οδηγούν τους δράκαρχους μέσα στην Έλμας. Διέσχισαν την πόλη νοτιοανατολικά κι έφτασαν σ'ένα μέρος που ο Σάβελαν γνώριζε. Το πανδοχείο «Ο Λαιμός της Δορκάδας», το οποίο βρισκόταν γύρω στα εκατό μέτρα απόσταση από τις νοτιοδυτικές αποβάθρες της Έλμας: ένα διώροφο, πέτρινο οικοδόμημα, πασίγνωστο ανάμεσα στους ταξιδευτές του ποταμού Λάηνηλ, για τις καλές υπηρεσίες που προσέφερε.

Τώρα, όμως, συλλογίστηκε ο Σάβελαν, μάλλον δεν προσφέρει πλέον υπηρεσίες σε ταξιδιώτες, αλλά στον Μαύρο Πρίγκιπα...

Κατέβασε το τηλεσκόπιο απ'το δεξί του μάτι κι έσμιξε τα χείλη, σκεπτικός. *Οι δράκαρχοι του Νόρβηλ στο Ένρεβηλ... Αυτό είναι πρόβλημα. Λένε ότι οι δράκοι τους μπορούν να εξαπολύσουν φωτιά απ'το στόμα, κι αν ετούτο αληθεύει (που, κατά πάσα πιθανότητα, αληθεύει), τότε δεν έχουμε τακτικές για να τους αντιμετωπίσουμε. Ο στρατός μας δεν είναι έτοιμος για κάτι τέτοιο.*

Ο Σάβελαν κατέβηκε, βιαστικά, τις σκάλες του πύργου και πήγε στην αίθουσα του θρόνου. «Πού είναι ο Άρχοντας Άξαδορ;» ρώτησε τους φρουρούς.

«Παίρνει το μεσημεριανό του,» του είπε ο Ιερέας Έρναμερ, ο οποίος έτυχε να βρίσκεται εκεί, αργοβαδίζοντας, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

«Ειδοποιήστε τον, τότε,» πρόσταξε ο Σάβελαν τούς φρουρούς. «Ειδοποιήστε τον αμέσως ότι θέλω να του μιλήσω για κάτι που δεν μπορεί να περιμένει.»

«Να ζητήσουμε από τον Άρχοντα να έρθει εκείνος εδώ;» απόρησε ένας στρατιώτης.

Ο Σάβελαν τούς καταράστηκε, κάτω απ' την ανάσα του, και έφυγε, κατευθυνόμενος στα ενδότερα του παλατιού και στα διαμερίσματα του Άξαδορ. Οι φύλακες της σκάλας έκαναν να τον εμποδίσουν, αλλά εκείνος παραμέρισε τα δόρατά τους. «Δε βλέπετε ποιος είμαι, ηλίθιοι;» τους γρύλισε. Ανέβηκε τα σκαλοπάτια δύο-δύο και έφτασε επάνω, στα διαμερίσματα του Άρχοντα της Λάρμαρηλ.

Σήκωσε τη γροθιά του και χτύπησε, δυνατά. «Άρχοντα Άξαδορ! Πρέπει να σου μιλήσω.»

Η πόρτα άνοιξε, παρουσιάζοντας την εύσωμη φιγούρα του Άξαδορ. «Τι συμβαίνει, Σάβελαν; Γιατί τόσο φασαρία;»

«Η φασαρία θα χειροτερέψει. Πολύ περισσότερο απ' όσο φαντάζεσαι. Να περάσω;»

Ο Άξαδορ παραμέρισε, αφήνοντας το Αφτί να μπει. Ο Σάβελαν είδε ότι ένα τραπέζι ήταν στρωμένο και το φαγητό μισοτελειωμένο· ο Άρχοντας, όντως, έτρωγε, όπως είχε πει ο Ιερέας Έρναμερ.

«Οι δράκαρχοι του Νόρβηλ είναι εδώ.»

Τα μάτια του Άξαδορ στένεψαν. «Οι δράκαρχοι του Νόρβηλ;...»

«Ναι, δεν έχεις ξανακούσει για τους δράκαρχους;»

Εκείνος ένευσε. «Φυσικά και έχω ξανακούσει. Ωστόσο, δεν ήξερα αν ακόμα υπάρχουν. Νόμιζα ότι είχαν διαλυθεί, ως τάγμα, μετά από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ.»

«Γιατί να έχουν διαλυθεί;» είπε ο Σάβελαν. «Όταν έχεις ένα πανίσχυρο όπλο στη διάθεσή σου, δεν το διαλύεις· ο Βασιλιάς Άργκελ δεν ήταν χαζός.»

«Και τώρα, οι δράκαρχοι βρίσκονται εδώ;» Ο Άξαδορ έμοιαζε να μη θέλει να το πιστέψει.

Ο Σάβελαν ένευσε. «Πέντε απ' αυτούς. Τους είδα» –ύψωσε το τηλεσκόπιο στο χέρι του– «να περνάνε τη δυτική πύλη, να πηγαίνουν στην Κάτω Αγορά, και να συναντούν το Μαύρο Πρίγκιπα.»

«Γαμώ τα Κέρατα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ...!» καταράστηκε ο Άξαδορ. «Είναι οι δράκοι τους τόσο μεγάλοι όσο λένε; Είναι ιπτάμενοι;»

«Όχι. Όπως πρέπει κανείς να περιμένει, οι φήμες δεν είναι τίποτα παραπάνω από φήμες. Οι δράκοι έχουν το μέγεθος...» Ο Σάβελαν ανασήκωσε τους ώμους. «...μεγάλων σκύλων, και δεν διαθέτουν φτερά, απ' ό,τι είδα. Ωστόσο, οι ιστορίες που λένε ότι φτύνουν φωτιά δε νομίζω να είναι ψεύτικες.»

Ο Άξαδορ ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Μα, Άρχοντά μου, αν δεν πετάνε και φωτιά, τότε τι χρησιμότητα μπορεί να έχουν μόνο πέντε απ'αυτούς;»

«Σωστά...» Ο Άξαδορ κάθισε στο τραπέζι και ήπια μια γουλιά απ'το κρασί του. «Σωστά... Θα αποτελέσουν πρόβλημα, σίγουρα,» είπε. «Μεγάλο πρόβλημα.»

«Το δίχως άλλο,» συμφώνησε ο Σάβελαν, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο και πλάνοντας τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη.

«Υπάρχει κάποιος τρόπος να τους εξουδετερώσουμε, προτού μας επιτεθούν;»

«Υπάρχει. Αλλά δε θα είναι εύκολο. Ο Μαύρος Πρίγκιπας, αναμφίβολα, θα φυλάει καλά το καινούργιο του χαρτί... γιατί αυτό το χαρτί μπορεί να νικήσει το παιχνίδι.»

«Δε μ'απασχολεί η ευκολία ή η δυσκολία του πράγματος,» είπε ο Άξαδορ. «Θέλω να βγάλεις τους δράκαρχους από τη μέση –μ'όποιον τρόπο μπορείς.»

Μέσα στη νύχτα, ο Σάβελαν στάθηκε στην όχθη του ποταμού Λάηνηλ, μερικές δεκάδες μέτρα βόρεια από τις νοτιοανατολικές αποβάθρες της πόλης. Ήταν τυλιγμένος σε μαύρη κάπα και φορούσε κουκούλα στο κεφάλι: είχε γίνει ένα με το σκοτάδι, καθώς βρισκόταν μέσα στο στενό σοκάκι και παρατηρούσε. Λίγο παραδίπλα, στέκονταν δύο φρουροί, κοντά σ'ένα μαγκάλι –στρατιώτες της δικής του πλευράς, στρατιώτες του Άρχοντα Άξαδορ–, και κανένας τους δεν τον είχε αντιληφτεί. Βέβαια, η δουλειά τους ήταν να προσέχουν μήπως κάποιος έρθει από την άλλη μεριά... αλλά, και πάλι, ο σκοπός δεν οφείλει να είναι γενικά προσεκτικός; σκεφτόταν ο Σάβελαν. Άλλωστε, ο κίνδυνος μπορεί να παρουσιαστεί από παντού· ο εχθρός πιθανώς να έχει κάποιον με το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς... *όπως εμένα.*

Το Αφτί επικαλέστηκε την ισχύ της Ταχύτητας και την άφησε να πλημμυρίσει το σώμα του, να το διατρέξει απ'άκρη σ'άκρη σαν αόρατη, αθόρυβη αστραπή, να το τοιτώσει, να κάνει τα νεύρα του τεντωμένα σαν λεπτά κορδόνια... ενώ επικέντρωνε το βλέμμα του σ'ένα σκοτεινό σημείο της αντίπερα όχθης του ποταμού.

Όταν η στιγμή ήταν κατάλληλη (πράγμα το οποίο απλά *ένιωθε*), ελευθέρωσε την ενέργεια και τηλεμεταφέρθηκε. Ο κόσμος διαλύθηκε γύρω του...

...και αναδημιουργήθηκε.

Τώρα βρισκόταν εκεί όπου είχε εσπασμένη τη ματιά του, στο σκοτάδι. Οι φρουροί του Μαύρου Πρίγκιπα –που, επίσης, στέκονταν κοντά σ'ένα αναμμένο μαγκάλι– δεν τον είχαν πάρει είδηση, και ούτε αντιλήφθηκαν τίποτα καθώς ο Σάβελαν απομακρύνθηκε, βαδίζοντας μέσα στη δυτική Έλμας.

Πλησίασε το πανδοχείο «*Ο Λαϊμός της Δορκάδας*» και σταμάτησε σε απόσταση ασφαλείας, για να το ερευνήσει με το βλέμμα. Στον δευτερό του όροφο τα φώτα ήταν αναμμένα· στον πρώτο, ο Σάβελαν μόνο σκοτάδι μπορούσε να δει από τα παράθυρα. *Αρα, στον δεύτερο όροφο βρίσκονται...*

Στην είσοδο του πανδοχείου στέκονταν δύο φρουροί. Και πόσοι στις άλλες μεριές του;... Ο Σάβελαν έκανε τον γύρο και είδε ότι ακόμα δύο φρουροί στέκονταν στην πίσω πόρτα, και τέσσερις περιπολούσαν εκεί κοντά, διαγράφοντας την περίμετρο, όχι μόνο του *Λαϊμού της Δορκάδας*, αλλά και άλλων δύο οικοδομημάτων. Φυσικά, κανένας δεν πρόσεξε το Αφτί.

Ο Σάβελαν κρύφτηκε κοντά στη δυτική μεριά του πανδοχείου, περίμενε η τετραμελής περιπολία να περάσει, και μετά, ζύγωσε τον τοίχο. Στριφογύρισε ένα κομμάτι σχοινί, με το δεξί του χέρι, και ο γάντζος που ήταν δεμένος στην άκρη του γυάλισε, προς στιγμή, στο φως των άστρων. Έπειτα, ο Σάβελαν εκτόξευσε το σχοινί κάθετα, και τ'άφησε να τυλιχτεί γύρω από την πέτρινη καμινάδα.

Το δοκίμασε, τραβώντας το... *Εντάξει· έχει γαντζωθεί καλά*. Πιάστηκε κι άρχισε ν'ανεβαίνει. Άφησε πίσω του το ισόγειο, πέρασε ανάμεσα από δύο κλειστά παράθυρα του πρώτου ορόφου, και έφτασε στον δεύτερο, βρισκόμενος πάλι ανάμεσα σε δύο παράθυρα. Το ένα ήταν κλειστό (αλλά φως φαινόταν να έρχεται ανάμεσα από τα ξύλινα πατζούρια του), το άλλο ανοιχτό. Ο Σάβελαν κοίταξε μέσα, επιφυλακτικά... και είδε ότι το δωμάτιο ήταν άδειο από ανθρώπους ή δράκους. Η λάμπα, ωστόσο, που βρισκόταν σ'ένα σκαμνί πλάι στο κρεβάτι, ήταν αναμμένη. Είχε βγει ο ένοικος, για κάποια δουλειά;

Όπως κι αν ήταν, ο Σάβελαν παραμέρισε το τζάμι του παραθύρου και μπήκε.

Αφουγκράστηκε: Κανένας θόρυβος· ησυχία παντού.

Βάδισε ως την πόρτα και τη μισάνοιξε. Ο διάδρομος ήταν άδειος, όπως το δωμάτιο. Ο Σάβελαν τράβηξε ένα φιαλίδιο μέσα από την κάπα του, καθώς και ένα λεπτό βέλος. Έμπηξε το βέλος στον ελαστικό φελλό του φιαλιδίου και πότισε τη λεπίδα του με το θανατηφόρο δηλητήριο που ονομάζεται Μαύρος Ύπνος. Επανέλαβε τη διαδικασία με άλλο ένα βέλος. Ύστερα, έβαλε το φιαλίδιο στη ζώνη του και τράβηξε μια οπλισμένη χειροβαλλίστρα· πέρασε το ένα δηλητηριασμένο βέλος στη χορδή της και την απασφάλισε.

Κρατώντας την σε ετοιμότητα εμπρός του, βάδισε προς μια από τις πόρτες του διαδρόμου, αλαφροπατώντας. Έπιασε το πόμολο και δοκίμασε να δει αν ήταν κλειδωμένα. Δεν ήταν. Μισάνοιξε και κοίταξε μέσα... για ν'ατενίσει άλλο ένα άδειο δωμάτιο, όπου υπήρχε μονάχα μια αναμμένη λάμπα σ'ένα ξύλινο σκαμνί πλάι στο κρεβάτι.

Δε χρειάστηκε και πολύ για να περάσει η σκέψη απ'το μυαλό του: *Παγίδα! Όλα τούτα φώναζαν Παγίδα!*

Το Αφτί βγήκε απ'το δωμάτιο, καθώς νόμισε πως άκουσε βήματα από έξω.

«Καλησπέρα, Σάβελαν,» είπε μια γνώριμη φωνή.

Ο Σάβελαν στράφηκε, πατώντας τη σκανδάλη της χειροβαλλίστρας του. Ήταν, όμως, πολύ αργά: το εχθρικό βέλος είχε ήδη εκτοξευτεί από μια μεγαλύτερη βαλλίστρα, και τον πέτυχε στον δεξή μηρό, διαπερνώντας τον πέρα για πέρα και κάνοντάς τον να παραπατήσει και να πέσει, με μια κραυγή. Το δικό του, δηλητηριασμένο βέλος πέτυχε το ταβάνι του πανδοχείου.

Στη σκάλα, που οδηγούσε στην οροφή του *Λαιμού της Δορκάδας* αλλά και στον πρώτο όροφο, στεκόταν ο Σάρναλ, με το πρόσωπό του σημαδεμένο από το βραστό νερό των ανακριτών κάτω απ'το Ναό, και με μια άδεια βαλλίστρα στα χέρια.

Ο Σάβελαν γρύλισε, προσπαθώντας ν'ανασηκωθεί και τραβώντας ένα ξιφίδιο από τη μπότα του. «*Δαιμονισμένε μπάσταρδε!*»

Ο Σάρναλ ύψωσε τη χρησιμοποιημένη του βαλλίστρα, για ν'αποκρούσει τη λεπίδα του Αφτιού, που ήρθε στροβιλιζόμενη προς το μέρος του. Το ξιφίδιο καρφώθηκε πάνω στο τηλέμαχο όπλο. Ο

Ο Σάβελαν αισθάνθηκε τον πνεύμονά του να τρυπιέται, αισθάνθηκε αίμα να έρχεται στο λαιμό του, στο στόμα του, στη μύτη του. Ήταν νεκρός, και το ήξερε· δεν υπήρχε σωτηρία για εκείνον πλέον· *αλλά, τουλάχιστον—*

Μ'ένα απότομο τίναγμα του δεξιού του χεριού, τρύπησε τον Σάρναλ στον αριστερό πήχη, στέλνοντας τον Μαύρο Ύπνο στο αίμα του.

«*Καληνύχτα!*» έκρωξε, πνιχτά, ο Σάβελαν, και έπεσε στο ξύλινο δάπεδο.

Κεφάλαιο 51

Απώλειες

Καλπασμός...

Οι οπλές του αλόγου χτυπούν δυνατά πάνω στο χώμα... και μετά, ο ήχος ξεμακραίνει· χάνεται.

Καλπασμός...

Κι άλλες οπλές που χτυπούν δυνατά πάνω στο χώμα... και μετά, ο ήχος ξεμακραίνει· χάνεται.

Κραυγές και ιαχές πνίγουν τα πάντα. Γιατί τρέμει ο ουρανός; Και ποιος είναι αυτός ο άντρας που κάθεται στο θρόνο και κοιτάζει, με αίμα να ρέει από την αιχμή του ξίφους του;

Δροσιά—

Ξαφνική δροσιά.

Αισθάνθηκε το πρόσωπό του να δροσίζεται, και τα μάτια του τρεμόπαιξαν· άνοιξαν και κοίταξαν το σηματοδεδεμένο πρόσωπο της Στρατηγού Μίρνιθα, η οποία κρατούσε στο χέρι της ένα μουσκεμένο πανί.

«Άρχοντά μου,» είπε, σε χαιρετισμό, καθώς ένα βαθύ χαμόγελο σχηματιζόταν στα χείλη της.

Ο Ρόλμαρ ύψωσε το χέρι του κι άγγιξε τη δεξιά μεριά του κεφαλιού του. Μόρφασε απ'τον πόνο. Δεν ήταν τραύμα, αλλά, σίγουρα, ήταν ένα πολύ μεγάλο πρήξιμο.

«Πού είμαι;» ρώτησε, νιώθοντας το λαιμό του ξερό. «Τι έγινε στη μάχη;» Έγλειψε τα χείλη του κι ανακάλυψε ότι ήταν σκισμένα· πρέπει να τα είχε δαγκώσει, όταν δέχτηκε το χτύπημα στο κεφάλι.

«Νικήσαμε,» αποκρίθηκε η Μίρνιθα, αφήνοντας το βρεγμένο πανί στο κομοδίνο, πλάι στο κρεβάτι. «Και τώρα, είστε στο παλάτι του Άρχοντα Νάρφαν, στο δωμάτιό σας.»

Ο Ρόλμαρ ανασηκώθηκε, ακουμπώντας την πλάτη του στο μαξιλάρι. «Είναι όλοι καλά; Σκοτώθηκε κανένας; Είχαμε πολλές απώλειες;»

«Θα πρότεινα να μη σηκωθείτε, Άρχοντά μου,» είπε η Μίρνιθα. «Καλύτερα να ξεκουραστείτε για σήμερα.»

«Θα το ξεπεράσω.» Ο Ρόλμαρ πήρε καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού, παραμερίζοντας τα σκεπάσματα, κι ακούμπησε το σαγόνι του στα χέρια. Ζαλιζόταν, που να πάρει ο Μαύρος Άνεμος! Μούγκρισε.

Η Μίρνιθα ορθώθηκε κι έβαλε το χέρι της στον ώμο του. «Ξαπλώστε.»

«Όχι,» είπε, μουδιασμένα, ο Ρόλμαρ. «Πες μου τι έγινε στη μάχη. Είναι ο Πρίγκιπας Ζάρναβ καλά; Ο Άρχοντας Νόντερ; Ο Άρχοντας Νάρφαν;»

«Κανένας δε σκοτώθηκε.» Η Μίρνιθα κάθισε πλάι του. «Ωστόσο, οι πιο πολλοί τραυματίστηκαν, λιγότερο ή περισσότερο. Ο Πρίγκιπας ήταν από τους τυχερούς· απ'όσο ξέρω δεν έπαθε τίποτα, πέραν από μερικούς μώλωπες και γρατσουνιές.»

«Εσύ;» Ο Ρόλμαρ γύρισε να την κοιτάξει –και, για μια στιγμή, ολάκερο το δωμάτιο ταλαντεύτηκε. «Εσύ τραυματίστηκες;»

«Τίποτα το σπουδαίο.» Τα ρούχα της πρέπει να κάλυπταν τον τραυματισμό της, γιατί δε φαινόταν καμία πληγή επάνω της. «Ωστόσο, γενικά, είχαμε μεγάλες απώλειες, Άρχοντά μου. Ο στρατός του Τυράννου ηττήθηκε, φυσικά, όπως σας είπα, όμως μας δάγκωσε γερά προτού πεθάνει. Ο μισός μας στρατός –και ίσως παραπάνω· δεν έχουν υπολογιστεί ακόμα με ακρίβεια οι απώλειες– καταστράφηκε. Αλλά ξαπλώστε τώρα, καλύτερα. Θέλετε να σας φέρω κάτι να πείτε ή να φάτε;»

Ο Ρόλμαρ αναστέναξε και ξάπλωσε. «Ναι,» είπε.

Η Μίρνιθα σηκώθηκε. «Θα το κανονίσω. Επίσης,» πρόσθεσε, «ο Πρίγκιπας Ζάρναβ μού ζήτησε να τον ειδοποιήσω μόλις ξυπνήσετε, γιατί θέλει να σας δει.»

Ο Ρόλμαρ ένευσε.

Η Μίρνιθα έφυγε από το δωμάτιο.

Ωραία, σκέφτηκε ο ακρίτης. Η μάχη στη Σάργκμον τελείωσε. Μπορεί οι απώλειες να ήταν μεγάλες, όπως είχε πει η Στρατηγός, μα ο Ρόλμαρ αισθανόταν ανακουφισμένος. Αισθανόταν ανακουφισμένος που ο πόλεμος όδευε προς τη λήξη του. Αν κι ο Βασιλιάς Ήλμον έχει νικήσει στην Έλμας, τότε αυτό ήταν. Ο Τύραννος ηττήθηκε, και μπορούμε να επιστρέψουμε σπίτι.

Στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων. Στη Λιόλα. Ο Ρόλμαρ ήθελε τόσο πολύ να τη δει, και, όταν εκείνος ο τρίτος καβαλάρης ερχόταν προς το μέρος του, είχε φοβηθεί ότι δε θα την ξανάβλεπε ποτέ.

Αλήθεια, ποιος ήταν, τελικά, ο τρίτος καβαλάρης; αναρωτήθηκε. Δεν μπορεί να ήταν εχθρός. Αν ήταν εχθρός, θα με είχε σκοτώσει· αποκλείεται κάποιος να προλάβαινε να με σώσει· βρισκόταν πολύ κοντά.

Μήπως ο τρίτος καβαλάρης ήταν η Στρατηγός Μίρνιθα; Ο Ρόλμαρ μειδίασε. Ναι, δε θα το θεωρούσε απίθανο. Άλλωστε, η Μίρνιθα δε βρισκόταν μακριά· στην ίδια ιλη μ' εκείνον μαχόταν.

Η πόρτα χτύπησε. «Ρόλμαρ;»

«Πέρασε, θείε.»

Ο Ζάρναβ άνοιξε και μπήκε, κλείνοντας πίσω του. Ήταν ντυμένος μ' ένα αργυρόχρωμο, μεταξωτό πουκάμισο κι ένα μαύρο παντελόνι. Τα μανίκια του φούσκωναν, σαν να είχαν συμπιεσμένο αέρα μέσα τους. Ένα πλατύ χαμόγελο υπήρχε στο πρόσωπό του. «Γεια σου, Ρόλμαρ. Πώς είσαι;»

«Καλύτερα απ' ό,τι φαίνεται να πιστεύετε όλοι.» *Το χειρότερο είναι το γεγονός ότι ζαλίζομαι.*

«Καλό αυτό,» είπε ο Ζάρναβ, πλησιάζοντας και καθίζοντας στο πλάι του κρεβατιού του. «Η Λιόλα θα χαρεί πολύ.»

«Πότε φεύγουμε;» ρώτησε ο Ρόλμαρ.

Ο Ζάρναβ γέλασε. «Βιάζεσαι, ε; Το ίδιο κι εγώ. Δε μ' αρέσει αυτή η χώρα. Δεν ξέρω γιατί· απλά, έχει κάτι άσχημο επάνω της, το οποίο δυσκολεύομαι να καθορίσω.»

«Ναι, ξέρω τι εννοείς.»

«Θέλω να γυρίσω πίσω, στο Νόρβηλ... στην Έριγκ. Εκεί, ο τόπος με αγκαλιάζει· εδώ, με κλοτσά.»

«Ίσως, βέβαια, να φταίει κι ο πόλεμος για όλα τούτα –για την εντύπωση που μας δίνεται για το Ένρεβηλ–, η διαμάχη του αδελφού σου με τον Τύραννο.»

«Ναι, ίσως. Αλλά δεν το νομίζω. Δε νομίζω ότι είναι μόνο αυτό. Πιστεύεις ότι τα πράγματα θα ηρεμήσουν στο Ένρεβηλ, τώρα που νικήσαμε;»

«Περίμενε, θείε· δεν το ξέρεις ότι νικήσαμε ακόμα. Ξέρεις μονάχα ότι διώξαμε τις δυνάμεις του Τυράννου από τη Σάργκμον· δε γνωρίζεις τι γίνεται στην Έλμας.»

«Ναι, σωστά,» αναστέναξε ο Ζάρναβ. «Είναι κι η Έλμας. Πάντως, όπως και νάχει, ακόμα κι αν νικήσουμε τελικά τον Τύραννο, δεν πιστεύω ότι το Ένρεβηλ θα γαληνέψει. Έχει περάσει από πολλά ετούτη η χώρα, και τα κατάλοιπα αυτών των πολλών τώρα θ' αρχίσουν να φαίνονται και να επιδρούν.»

Η πόρτα χτύπησε. «Το φαγητό σας, Άρχοντά μου.»

«Περάστε,» είπε ο Ρόλμαρ, και μια παχουλή, μεσήλικη υπηρέτρια μπήκε, κρατώντας έναν δίσκο στα χέρια.

«Πού θέλετε να τον αφήσω, Άρχοντά μου;»

«Εδώ.» Ο Ρόλμαρ τέντωσε τα δικά του χέρια.

Η υπηρέτρια πλησίασε και του έδωσε τον δίσκο, επάνω στον οποίο υπήρχε αχνιστή σουπα, ψητά παιδάκια, ένα μήλο, μια μεγάλη κούπα μπίρα, μια καράφα νερό, και ένα κρυστάλλινο ποτήρι.

«Αν θέλετε κάτι άλλο, ειδοποιήστε μας,» του είπε, και έφυγε απ' το δωμάτιο, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Τι ημέρα είναι, θείε;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, ανακατεύοντας τη σουπα με το κουτάλι και δοκιμάζοντας.

«Η ίδια ημέρα που έγινε η επίθεση. Απόγευμα, όμως. Συνήλθες σχετικά γρήγορα· ο θεραπευτής έλεγε ότι μπορεί να σηκωνόσουν ακόμα και μεθαύριο. Για μια στιγμή, τρόμαξα πως ίσως να έπεφτες πάλι σε κώμα...»

«Άστο,» είπε ο Ρόλμαρ, «δε θέλω να το θυμάμαι. Πες μου πώς είναι οι άλλοι. Ο Άρχοντας Νόντερ. Η Σαντάνρα.»

«Ο Νόντερ τραυματίστηκε· άσχημα, θα έλεγα. Χτυπήθηκε στο στήθος από έναν εχθρό, και θ' αργήσει να συνέλθει. Ένα πλοίο τον έχει πάρει, για να τον μεταφέρει στη Γέμρηλ. Η Σαντάνρα δέχτηκε ένα τραύμα στον μηρό, αλλά δεν είναι κάτι το σπουδαίο· θα κουτσαίνει για μερικές ημέρες, όμως γρήγορα θα της περάσει.»

«Ο Ιερέας Άντολβαρ;»

«Αλώβητος. Ο Άνκαραζ τον αγαπά!» Το τελευταίο ο Ζάρναβ το είπε με σχετικά κωμικό τρόπο, κι ο Ρόλμαρ γέλασε κοφτά.

«Ο Υποστράτηγος Δάνσαρ;»

«Σκοτώθηκε, δυστυχώς.»

«Σκοτώθηκε; Δε μου το είπε αυτό η Μίρνιθα. Πώς συνέβη;»

«Ένα βέλος τον βρήκε στην πλάτη, άκουσα,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ.

«Ο Άρχοντας Νάρφαν κι η οικογένειά του;»

«Ο Νάρφαν τραυματίστηκε στ'αριστερό χέρι και το κόκαλο έσπασε, αλλά θα δέσει καλά, μετά από κάποιο καιρό, σύμφωνα με τους θεραπευτές. Η Τιρνίθα χτύπησε στο μάτι, και ίσως να το χάσει, στο τέλος, πράγμα το οποίο δεν είναι ακόμα βέβαιο. Η Ρανέλη δέχτηκε ένα άσχημο τραύμα στη λεκάνη· οι θεραπευτές ανησυχούν πολύ γι'αυτήν. Ο Πέλμιρ τη γλίτωσε χωρίς καμία σπουδαία πληγή· στον ώμο, νομίζω, χτυπήθηκε, ξόφалτσα.»

Ο Ρόλμαρ αναστέναξε. «Όσο τ'ακούω αυτά, αναρωτιέμαι αν, τελικά, κερδίσαμε τη μάχη ή όχι...»

«Έτσι είναι ο πόλεμος, Ρόλμαρ,» είπε ο Ζάρναβ. «Γιαυτό απεχθάνομαι τον Άνκαραζ και τους ιερείς του.» Ο Πρίγκιπας κοίταξε, για λίγο, έξω απ'το μισάνοιχτο παράθυρο, σαν να σκεφτόταν πόσο πολύ τους μισούσε.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Ρόλμαρ, για να σπάσει τη σιωπή που είχε, ξαφνικά, απλωθεί βαριά στο δωμάτιο και αισθανόταν να τον πνίγει. «Θα επιστρέψουμε στη Φίρθμας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Μ'όσο στρατό μάς έχει απομείνει... που δεν είναι και πολύς.»

«Ξεκινάμε αύριο;»

«Ναι. Καλύτερα, λοιπόν, να ξεκουραστούμε σήμερα όσο μπορούμε.»

«Οι δυνάμεις του Τυράννου,» ρώτησε ο Ρόλμαρ, «εξολοθρεύτηκαν ολοσχερώς, ή υποχώρησαν;»

«Σπάνια ένα στράτευμα εξολοθρεύεται ολοσχερώς,» είπε ο Ζάρναβ, «εκτός αν είναι παγιδευμένο.»

«Επομένως, αν υποχώρησαν, δεν υπάρχει κίνδυνος να επιστρέψουν, όταν έχουμε φύγει;» Παρότι ο Ρόλμαρ ήθελε να πάει πίσω στο Νόρβηλ και να ξεμπερδεύει, μια για πάντα, με τούτη την καταραμένη χώρα που ονομαζόταν Ένρεβηλ, δεν ήθελε ν'αφήσει τις δουλειές του εδώ μισοτελειωμένες. Αφού είχαν έρθει για να κατατροπώσουν τον Τύραννο, έπρεπε να φύγουν όταν ο Τύραννος ήταν ηττημένος.

«Είναι πολύ αποδυναμωμένοι,» εξήγησε ο Ζάρναβ, «και δε στήνεις πολιορκία όταν είσαι αποδυναμωμένος και κατώτερος αριθμητικά από τον εχθρό σου. Επιπλέον, αν ο Ήλμον έχει νικήσει στην Έλμας, και έχει σκοτώσει ή αιχμαλωτίσει τον Σάρναλ, τότε δεν τίθεται θέμα επιστροφής κανενός στρατού· το Ένρεβηλ θα είναι δικό μας.

»Πάντως, για καλό και για κακό,» πρόσθεσε, «σκοπεύω ν'αφήσω μερικές από τις δυνάμεις μας εδώ, στη Σάργκμον, μήπως κι ο Άρχοντας Νάρφαν τις χρειαστεί. Αν και, προσωπικά, το αμφιβάλλω.»

«Μάλιστα...» μουρμούρισε ο Ρόλμαρ, τελειώνοντας ένα από τα ψητά παϊδάκια του. Ήταν εξαιρετικά μαγειρεμένα. «Ας γυρίσουμε, λοιπόν, στη Φίρθμας, ελπίζοντας πως ο αδελφός σου έχει κατατροπώσει τον Τύραννο στην Έλμας.»

Ο Ζάρναβ ένευσε. «Ναι, αυτό είναι, ίσως, το σημαντικότερο απ'όλα.»

Κεφάλαιο 52

Κηδεία

Ο Μαύρος Πρίγκιπας ανέβηκε τη σκάλα, περνώντας ανάμεσα από τους δράκαρχους Χάφναρ και Πάρνορ, που στέκονταν εκατέρωθεν του κεφαλόσκαλου, και κοιτάζοντας τους δύο άντρες οι οποίοι κείτονταν στο δάπεδο του διαδρόμου, ο ένας πλάι στον άλλο. Κοντά τους βρίσκονταν μερικοί στρατιώτες και ο Στρατηγός Άσθαν.

«Είναι νεκροί;» ρώτησε ο Ήλμον, πλησιάζοντας. «Κι οι δύο;»

«Φοβάμαι πως ναι, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Άσθαν, μ'ένα κοφτό νεύμα. Το πρόσωπό του ήταν λυπημένο και τα μάτια του μελαγχολικά. Μπορεί να είχε, κατά περίπτωση, διαπληκτιστεί με τον Σάρναλ (ειδικά όταν ο κατάσκοπος είχε μπλέξει τη Λερβάρη στις βρομοδουλειές του!), μα τον θεωρούσε σύντροφο και συμπολεμιστή· και, κατά βάθος, τον είχε συμπαθήσει. *Επιπλέον, σκέφτηκε, όταν ξέφυγε από τα υπόγεια του Ναού του Βάνραλ, ήταν σαν να ξέφυγε από τα νύχια του θανάτου· δεν ήταν σωστό να πεθάνει τώρα!* Ή, μήπως, ήταν; Μήπως ο Σάρναλ χρωστούσε στον θάνατο;

Ο Ήλμον, σαν να δυσπιστούσε τα λόγια του Άσθαν, γονάτισε πλάι στον κατάσκοπό του και του άγγιξε το λαιμό. «Ναι, είναι νεκρός...» είπε, αχρείαστα. «Νεκρός...» Αναστέναξε και ορθώθηκε.

«Η λεπίδα του Σάβελαν ήταν δηλητηριασμένη,» εξήγησε ο Άσθαν.

«Χίλιες κατάρες στην ψυχή του,» μούγκρισε ο Ήλμον, «σε όποιου θεού το βασίλειο κι αν έχει ταξιδέψει αυτή –αν και θα στοιχημάτιζα στο βασίλειο του Σάλ'γκρεμ'ρωθ.» Στράφηκε στους στρατιώτες. «Ετοιμάστε μια θανατική πυρά για τον Σάρναλ. Και φέρτε την Αρχιέρεια Μιάρβη να κάνει την τελετή.»

«Τώρα, Βασιληά μου; Μέσα στη νύχτα;»

«Ναι. Και παλουκώστε το πτώμα του Σάβελαν στις όχθες του ποταμού, κοντά στη δυτική γέφυρα της Σιθ-Έλμας. Θέλω ο Άρχοντας Άξαδορ να μπορεί να το δει.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο άντρας, και οι στρατιώτες πήραν τους δύο νεκρούς, κατεβάζοντάς τους από τη σκάλα.

«Δεν τα είχε υπολογίσει καλά,» είπε ο Ήλμον στον Άσθαν. «Μου είχε πει ότι η παγίδα θα λειτουργούσε τέλεια.»

«Λειτουργήσε τέλεια, Βασιλιά μου: ο Σάβελαν είναι νεκρός.»

«Και οι απώλειες σημαντικές. Δεν υπάρχουν πολλοί κατάσκοποι σαν τον Σάρναλ. Δεν ήθελα να τον χάσω.»

«Η αλήθεια είναι πως ούτε κι εγώ. Ο θάνατός του με λυπεί.»

Ο Ήλμον ένευσε. «Κι εμένα. Αλλά αύριο» –ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Άσθαν, καθώς άρχισαν να βαδίζουν προς τη σκάλα– «θα πάρουμε εκδίκηση, Στρατηγέ. Εκδίκηση για το θάνατο του Σάρναλ και για όλους τους άλλους θανάτους που έχει προκαλέσει ο Άρχοντας Άξαδορ. Θα τον μάθω, τον μπάσταρδο, ότι στην ιστορία του Ένρεβηλ δεν υπάρχει χώρος για δεύτερο Τύραννο.»

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε ο Άσθαν, τι θα λένε για εμάς, ύστερα από κάποιο καιρό. Μήπως θα μας αποκαλούν κι εμάς «τυράννους»;

Κατέβηκαν τη σκάλα και έφτασαν στο ισόγειο του Λαιμού της Δορκάδας, ακούγοντας τον Χάφναρ και τον Πάρνορ να τους ακολουθούν, μαζί με τους δράκους τους. Οι ουρές των ερπετών έκαναν έναν χαρακτηριστικό ήχο, καθώς σέρνονταν πάνω στο ξύλο.

Στην τραπεζαρία, ο Μαύρος Πρίγκιπας συνάντησε τους υπόλοιπους δράκαρχους, που ο καθένας καθόταν σε ξεχωριστό τραπέζι, με το δράκο του. «Βασιλιά Ήλμον,» ρώτησε ο Κέλσοναρ (που τώρα είχε βγάλει την πανοπλία του και φορούσε μαύρο χιτώνα και κουκούλα, η οποία έκρυβε πλήρως το πρόσωπό του), «η επίθεση θ'αρχίσει αύριο το πρωί, όπως είχαμε κανονίσει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, σταματώντας μπροστά στο τραπέζι όπου καθόταν ο Δρακοβασιλιάς. Ο δράκος του Κέλσοναρ, ο Σ'άαρν, βρισκόταν κάτω απ'το τραπέζι, και τα μάτια του ατένιζαν έντονα τον Μαύρο Πρίγκιπα, σαν να τον ζύγιαζαν, σαν προσπαθούσαν να υπολογίσουν τι άνθρωπος ήταν. «Ο Στρατηγός Άσθαν θα σας οδηγήσει στην είσοδο των υπογείων κι από εκεί θα προχωρήσετε.»

Ο Κέλσοναρ ένευσε.

«Καλή σας νύχτα,» τους χαιρέτησε όλους ο Ήλμον. «Δε θα ζυγώσουν απόψε άλλοι δολοφόνοι στα κρεβάτια σας.» Άνοιξε την πόρτα του πανδοχείου, κι εκείνος κι ο Άσθαν βγήκαν.

«Θα έρθεις στην κηδεία;» ρώτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, καθώς βάδιζαν στους σκοτεινούς, πλακόστρωτους δρόμους της Έλμας.

«Ασφαλώς, Βασιληά μου.»

«Ωραία· θα σε δω εκεί,» είπε ο Ήλμον και, χτυπώντας τον συντροφικά στον ώμο, έστριψε, κατευθυνόμενος στο σπίτι που του είχε παραχωρήσει ένας αρκετά πλούσιος έμπορος.

Ο Άσθαν διέσχισε τους δρόμους μόνος του, πηγαίνοντας σ'ένα άλλο σπίτι, το οποίο του είχε παραχωρήσει ένας πολίτης της Έλμας. Όταν έφτασε κοντά στην εξώπορτα, ο φρουρός που στεκόταν εκεί τον χαιρέτησε στρατιωτικά. Ο Στρατηγός ανέβηκε τα δύο πέτρινα σκαλάκια και άνοιξε την πόρτα με τον μεγάλο χαλκά, για να μπει στο μικρό καθιστικό.

Η Λερβάρη ήταν στο δωμάτιό της και ίσως να κοιμόταν, τέτοια ώρα, μα ο Άσθαν σκέφτηκε ότι, μάλλον, θα ήθελε να μάθει για το θάνατο του Σάρναλ· και μπορεί να ήθελε να έρθει και στην κηδεία του. Ζύγωσε την πόρτα της και χτύπησε, λέγοντας τ'όνομά της. Άκουσε το κρεβάτι να τρίζει και βήματα να έρχονται.

Άνοιξε την πόρτα, προτού προλάβει να το κάνει εκείνη. Η Λερβάρη στεκόταν στη μέση του δωματίου, ντυμένη με το λευκό νυχτικό της· τα ξανθά της μαλλιά ήταν αχτένιστα, αλλά δε φαινόταν αγουροξυπνημένη. *Ωραία, δεν την ξύπνησα. Αλλά...*

«Πάλι τα ίδια θα λέμε;» της είπε, μπαίνοντας. «Ένα πέρασε φτάνει.» Η Λερβάρη, ακόμα και τώρα που ήταν τραυματισμένη, είχε την κακιά συνήθεια να σηκώνεται από το κρεβάτι για να του ανοίξει, όταν εκείνος της χτυπούσε την πόρτα. Την πρώτη φορά, μάλιστα, είχε έρθει σχεδόν παραπατώντας, από τον πόνο που της προκαλούσε η πληγή της.

Η Λερβάρη κάθισε στο κρεβάτι, χαμογελώντας αθώα. «Είμαι καλύτερα τώρα. Πολύ καλύτερα. Έχουν περάσει πέντε μέρες από τότε που χτυπήθηκα.»

«Πέντε μέρες,» είπε ο Άσθαν, «δεν είναι πολλές για ένα τέτοιο τραύμα.»

«Οι θεραπευτές είπαν ότι δεν έχω εσωτερική αιμορραγία.»

«Αν είχες εσωτερική αιμορραγία, χαζή, δε θα ήσουν εδώ τώρα.» Ο Στρατηγός έσκυψε και τη φίλησε, πεταχτά, στα χείλη.

Τα χέρια της γαντζώθηκαν στα ρούχα του και τον τράβηξαν κοντά της. «Μη φεύγεις.»

Ο Άσθαν κάθισε πλάι της, ακουμπώντας το ένα του χέρι στο κρεβάτι. «Ήρθα να σου φέρω δυσάρεστα νέα...»

«Τι νέα;» Η Λερβάρη τον κοίταξε καταπρόσωπο. «Εισέβαλε ο εχθρός στη-;»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Άσθαν, «όχι. Ο Σάρναλ είχε ένα σχέδιο, για να παγιδέψει και να σκοτώσει τον Σάβελαν. Τώρα που ήρθαν οι δράκαρχοι, ήταν σίγουρος ότι το Αφτί θα τους έβλεπε και θα ερχόταν για να τους δολοφονήσει. Και, πράγματι, έτσι έγινε: ο Σάβελαν ήρθε (χρησιμοποιώντας την Τηλεμεταφορά, υποθέτω) και μπήκε στο πανδοχείο όπου διαμένουν οι δράκαρχοι-»

«Κι η παγίδα δε δούλεψε;» τον διέκοψε, ανυπόμονα, η Λερβάρη.

«Η παγίδα δούλεψε. Ο Σάβελαν είναι νεκρός, αλλά το ίδιο είναι κι ο Σάρναλ. Προτού το Αφτί πεθάνει, τον κάρφωσε μ'ένα δηλητηριασμένο βέλος.»

«Ω θεοί...» έκανε η Λερβάρη, κατεβάζοντας το βλέμμα. Αισθάνθηκε, ξαφνικά, ένα πολύ μεγάλο κενό εντός της. Κι ετούτο δεν οφειλόταν μόνο στο γεγονός ότι ο Σάρναλ τής είχε σώσει τη ζωή, καθώς έφευγαν απ'το παλάτι της Αρχόντισσας Κερλάνα. Όχι, για την ακρίβεια, δεν οφειλόταν καθόλου σ'αυτό· οφειλόταν, καθαρά και μόνο, στη συνειδητοποίηση της απουσίας του. Ο Σάρναλ δεν ήταν πλέον εδώ. Δεν ήταν πλέον μαζί τους. Όσο ζούσε, η Λερβάρη τον αντιλαμβανόταν σαν μια σταθερή δύναμη που απλά *υπάρχει* και σε βοηθάει, όπως οι θεοί. Και μάλιστα, ύστερα από τη διαφυγή του απ'τα υπόγεια του Ναού, ο Σάρναλ τής έδινε την εντύπωση πως ήταν αθάνατος. Τίποτα δεν μπορούσε να τον σκοτώσει, τίποτα δεν μπορούσε να τον φυλακίσει.

Τώρα, όμως, ήταν νεκρός.

«Ω θεοί...»

«Ναι,» είπε ο Άσθαν, «κι εγώ αυτό σκέφτηκα: *Ω θεοί...* Σου μοιάζει απίστευτο, έτσι;»

Η Λερβάρη ένευσε, και τον αγκάλιασε. «Να προσέχεις, Άσθαν. Να προσέχεις.»

«Μην ανησυχείς,» χαμογέλασε εκείνος, ακουμπώντας το πρόσωπό του στο πλάι του λαιμού τους, εκεί όπου η Λερβάρη μπορούσε να *αισθανθεί* το χαμόγελό του πάνω στο δέρμα της, «δε θα πεθάνω. Εδώ θα είμαι, για πολύ, πολύ καιρό ακόμα.»

Η Λερβάρη πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στις παλάμες της και τον φίλησε, βαθιά. «Έλα,» του ψιθύρισε στ'αφτί· «είμαι καλά τώρα. Σφίξε με.»

Το ένα χέρι του Άσθαν είχε πάει στον μηρό της, παραμερίζοντας το λευκό της νυχτικό, και τ'άλλο ήταν τυλιγμένο γύρω απ'τους ώμους της· και, ναι, ήθελε να τη σφίξει ακόμα περισσότερο στην αγκαλιά του, ήθελε να– «Θα γίνει η κηδεία,» της είπε. «Η κηδεία του Σάρ-ναλ.»

«Πότε;»

«Σε λίγο, και λέω να πάω.»

«Θα έρθω κι εγώ,» είπε η Λερβάρη. «Αλλ'αυτό δε σημαίνει ότι δεν προλαβαίνουμε να κάνουμε τίποτα, ως τότε,» χαμογέλασε πονηρά, και τον φίλησε πάλι, μπλέκοντας τα δάχτυλά της μέσα στα μαλλιά του.

Ναι, έχει δίκιο, σκέφτηκε ο Άσθαν, παρασυρόμενος από το λείο της δέρμα, την γλυκιά της οσμή, τη ζεστή της ανάσα στο πρόσωπό του. *Έχει δίκιο.* Σήκωσε το νυχτικό της, περνώντας το πάνω απ'το κεφάλι της και ρίχνοντάς το στο πλάι, ενώ εκείνη ξεκούμπωνε την αγκράφα του μανδύα του και τα κουμπιά του πουκάμισού του. Ο Άσθαν άγγιξε τις σφιγμένες της θηλές, με τους αντίχειρές του, ακούγοντάς τη να βγάζει ένα μουγκρητό ευχαρίστησης· έχωσε το πρόσωπό του στα στήθη της, φιλώντας την παθιασμένα, καθώς εκείνη κατέβαζε το πουκάμισό του από τους ώμους του.

Η Λερβάρη τον ώθησε να ξαπλώσει, διατρέχοντας τις παλάμες της στο στέρνο και στην κοιλιά του, και έλυσε την περισκελίδα της, όσο εκείνος έλυνε τη ζώνη του. Ύστερα, τα χέρια της ήταν στο παντελόνι του, ξεκουμπώνοντας τα κουμπιά εκεί, με μια απότομη κίνηση, και τραβώντας το κάτω. Η Λερβάρη έσκυψε και, κάνοντας τα μαλλιά της στο πλάι, έσυρε τη γλώσσα της πάνω στο ορθωμένο του μόριο. Ο Άσθαν έβγαλε ένα μακρόσυρτο *Aaaa*, καθώς τα δάχτυλά του γαντζώνονταν στους ώμους της, περνούσαν κάτω απ'τις μασκάλες της, και την τραβούσαν επάνω και κοντά του. Η Λερβάρη τον καβάλησε και, μετά από ένα τέντωμα της πλάτης κι ένα συγκρατημένο βογκητό, λύγισε για να τον φιλήσει. Τώρα, τα χέρια του διέτρεχαν όλο της το σώμα, από το λαιμό ως τους μηρούς, προσπαθώντας μόνο ν'αποφεύγουν τους επιδέσμους στα τραυματισμένα της πλευρά.

Ο έρωτάς τους δεν άργησε να φτάσει στην κορύφωσή του και, έπειτα, έμειναν κι οι δύο αμίλητοι για κάποια ώρα, αγκαλιάζοντας ο ένας τον άλλο και λαγοκοιμώμενοι, περιμένοντας τη γλυκιά φωτιά να περάσει, να σβήσει με το πάσο της. Είχαν σχεδόν ξεχάσει την κηδεία.

Μέχρι που η Λερβάρη τη θυμήθηκε, και το ψιθύρισε στον Άσθαν. «Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «πρέπει να ετοιμαστούμε.»

Σηκώθηκαν, και ο Στρατηγός, κουμπώνοντας το παντελόνι του και παίρνοντας τον μανδύα και το πουκάμισό του στο χέρι, πήγε στο δωμάτιό του, για να φορέσει επίσημα ρούχα. Στο δικό της δωμάτιο, η Λερβάρη έκανε το ίδιο· φόρεσε τα καλύτερα ρούχα που είχε (τα οποία, δυστυχώς, δεν της φαίνονταν και τόσο καλά για την περίπτωση –*αλλά καλά είναι για σένα!* μάλωσε τον εαυτό της. *Νομίζεις ότι, ξαφνικά, έγινες η Αρχόντισσα Κερλάνα, επειδή μένεις στο ίδιο σπίτι με το Στρατηγό Άσθαν;*), έβαψε το πρόσωπό της, και χτένισε τα μαλλιά της.

«Δεσποσύνη μου,» της είπε ο Άσθαν, συναντώντας την στο καθιστικό, «είστε ένα ποίημα!»

Η Λερβάρη γέλασε, κοκκινίζοντας. Ζύγωσε και τον φίλησε στο μάγουλο.

«Λέω γελοία πράγματα κάτι τέτοιες ώρες, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Άσθαν, πιάνοντάς την αγκαζέ και βαδίζοντας προς την εξώπορτα.

«Θεοί,» είπε η Λερβάρη, «γιαυτό σε λατρεύω. Και όχι μόνο γιαυτό.»

Ο Άσθαν άνοιξε την πόρτα και βγήκαν από το σπίτι. Ο στρατιώτης που στεκόταν απέξω χαιρέτησε πάλι.

«Πού θα γίνει η κηδεία;» ρώτησε η Λερβάρη, καθώς βάδιζαν.

«Στο Ναό του Βάνραλ, υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Στρατηγός. Και δεν έπεσε έξω. Όταν έφτασαν στο Ναό, είδαν ότι ήδη πολύς κόσμος ήταν συγκεντρωμένος γύρω από το περιστύλιο, ανάμεσά τους και ο Βασιλιάς Ήλμον, στεκόμενος πρώτος-πρώτος. Η Αρχόντισσα Κερλάνα και ο Άρχοντας Έρκβερ, φυσικά, δεν έλειπαν, ούτε και η Στρατηγός Βασθέφιν, η οποία δεν ήξερε καλά τον Σάρναλ, μα είχε ακούσει πολλά γι'αυτόν. Ακόμα και οι δράκαρχοι ήταν εδώ. Ωστόσο, ο Άσθαν δεν είδε πουθενά τον Χάρναλιρ, ή κανέναν άλλο ιερέα του Άνκαραζ. Μάλλον, δεν καταδέχονταν να παρευρεθούν σε μια τελετή

των ιερέων του Βάνραλ. *Καλύτερα*, σκέφτηκε ο Στρατηγός. *Η νύχτα θα είναι πιο ήσυχη χωρίς αυτούς.*

Στο κέντρο του περιστυλίου, που σχημάτιζε αυλή μπροστά από το Ναό, βρισκόταν η σορός του Σάρναλ, ξαπλωμένη επάνω σ'έναν πέτρινο βωμό και σκεπασμένη με εύφλεκτα άνθη· μονάχα το πρόσωπο του εκλιπόντος κατασκόπου διακρινόταν καθαρά ανάμεσά τους. Τα μάτια του ήταν κλειστά και η όψη του ανέκφραστη· ο Άσθαν, όμως, νόμιζε πως μπορούσε να τον δει ικανοποιημένο που είχε κατατροπώσει τον εχθρό του, τον Σάβελαν.

Η Αρχιέρεια Μιάρβη στεκόταν πάνω απ'το κεφάλι του νεκρού, και ορισμένοι άλλοι ιερείς βρίσκονταν συγκεντρωμένοι γύρω του. Η τελετή είχε αρχίσει, και ο Άσθαν κι η Λερβάρη μπορούσαν ν'ακούσουν τους ιερωμένους να επικαλούνται τα ονόματα του Βέσιλεθ και του Βίσιλοθ, των Αρχαγγέλων του Βάνραλ που ήταν Φύλακες των Νεκρών και οδηγούσαν τις ψυχές στον Επουράνιο Άρχοντα και στο Περιλαμπές του Βασιλείου.

Ο Άσθαν δεν ήταν ποτέ του άνθρωπος των ιεροτελεστιών. Τις περισσότερες φορές, έβρισκε ότι έτσι όπως έφελναν οι ιερείς τον μπέρδευε, όπως επίσης τον μπέρδευε και η αρχαϊκή γλώσσα που χρησιμοποιούσαν. Ωστόσο, πάντοτε παρευρισκόταν στις τελετές όπου έπρεπε να παρευρεθεί, γιατί ήταν θέμα τύπων και ευγένειας.

Η Λερβάρη είχε παρόμοιο πρόβλημα: κι εκείνη δεν πολυκαταλάβαινε αυτά που έλεγαν οι ιερείς (για την ακρίβεια, δεν καταλάβαινε σχεδόν τίποτα από την αρχαϊκή τους γλώσσα, και πολλές φορές αναρωτιόταν γιατί έφελναν σ'αυτήν και όχι στη γλώσσα που κατανοεί άνετα όλος ο κόσμος) και δεν μπορούσε να παρακολουθήσει· ωστόσο, της άρεσε η *ατμόσφαιρα* των ιεροτελεστιών και η *φантаχτερότητά* τους (που δεν ήξερε αν υπήρχε τέτοια λέξη). Ήταν απόλαυση να τις βλέπει, όπως απόλαυση είναι και ένας θίασος.

Οι ιερείς του Βάνραλ τελείωσαν με το πρώτο μέρος της κηδείας και ένας απ'αυτούς πήρε τον σβηστό δαυλό ο οποίος στηριζόταν στον βωμό και τον άναψε από το αργυρό μαγκάλι παραδίπλα. Τον ύψωσε στον αέρα, ενώ όλοι έφελναν, και, ύστερα, ακούμπησε τη φωτιά του στα εύφλεκτα άνθη που σκέπαζαν τον Σάρναλ. Η πυρά αμέσως φούντωσε, τυλίγοντας τη σορό του κατασκόπου. Ο ψαλμός των ιερέων χαμήλωσε σε τόνο, έγινε σχεδόν ένα μουρμουρητό, το οποίο, όμως, ο

αέρας έμοιαζε να μεταφέρει παντού γύρω από το περιστύλιο, μέσα στην ήσυχη νύχτα. Στο τέλος, οι ιερωμένοι έπαψαν τις ψαλμωδίες και περίμεναν, σιωπηλά, την πυρά να ολοκληρώσει τη δουλειά της και να στείλει τον Σάρναλ στην αγκαλιά του Επουράνιου Άρχοντα.

Η Λερβάρη, όμως, αναρωτήθηκε αν ο Σάρναλ θα ήθελε να πάει εκεί. Δε θα του ταίριαζε πιο πολύ το βασίλειο του Σνάρκαλ του Πολυμήχανου; *Ναι, μάλλον, σκέφτηκε· μάλλον, αυτό θα του ταίριαζε περισσότερο.* Και ίσως να είχε πάει στον Σνάρκαλ, ό,τι κι αν έκαναν οι ιερείς του Βάνραλ, όσο κι αν προσεύχονταν στον Κύριό τους. Ποιος ξέρει, εξάλλου, πώς ενεργούν οι θεοί; Η Λερβάρη αμφέβαλλε αν ένας θεός σαν τον Βάνραλ επιθυμούσε έναν θνητό σαν τον Σάρναλ στο βασίλειό του. Αλλά κάπου εδώ σταμάτησε να τα σκέφτεται τούτα, φοβούμενη ότι μπορεί οι σκέψεις της να αποτελούσαν ύβρη.

Η πυρά καταβρόχθισε το νεκρό σώμα του Σάρναλ και στον βωμό δεν έμειναν παρά λαμπυρίζουσες στάχτες. Οι ιερείς είπαν μια τελευταία προσευχή και, έπειτα, καληνύχτισαν όλους τους παρευρισκόμενους, στο Ιερό Όνομα του Επουράνιου Άρχοντα.

Ο Βασιληά Ήλμον ξεχώρισε από το πλήθος και ζύγωσε το βωμό. «Αρχιέρεια Μιάρβη, θα επιθυμούσα να έχω τις στάχτες του, όταν κρυώσουν και τις συλλέξετε στην τεφροδόχη.»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνη, κλίνοντας το κεφάλι.

«Σας ευχαριστώ για ετούτη τη νυχτερινή ιεροτελεστία,» είπε ο Ήλμον, κλίνοντας κι εκείνος το κεφάλι. Ύστερα, στράφηκε και απομακρύνθηκε από τον βωμό, πλησιάζοντας την Αρχόντισσα Κερλάνα και τον Άρχοντα Έρκβερ.

Ο κόσμος γύρω από το περιστύλιο είχε αρχίσει να διαλύεται, σιωπηλά.

Ο Άσθαν και η Λερβάρη έφυγαν, πηγαίνοντας προς το σπίτι τους.

Πολλά αργά βήματα αντήχησαν μέσα στους δρόμους της δυτικής Έλμας, εκείνο το βράδυ.

Κεφάλαιο 53

Μπροστά από το Θρόνο της Έλμας

Οι δράκαρχοι συνάντησαν τον Άσθαν στην Κάτω Αγορά, περνώντας ανάμεσα από τους παρατεταγμένους στρατιώτες που βρίσκονταν γύρω από τον Στρατηγό. Οι δράκοι τους έριχναν πλάγιες ματιές στους πολεμιστές και τις πολεμίστριες, πολλοί απ'τους όποιους έμοιαζαν να αισθάνονται άβολα που είχαν τα φλογοβόλα ερπετά κοντά τους· τα μάτια τους ή κοιτάζαν καλά-καλά τους δράκους ή απέφευγαν να τους κοιτάξουν, και τα χείλη τους ήταν σφιγμένα.

«Δρακοβασιληά Κέλσοναρ,» είπε ο Άσθαν, «καλημέρα.» Ήταν ντυμένος με την αρματωσιά του και κρατούσε το κράνος του παραμάσκαλα. «Άρχοντές μου,» χαιρέτησε τους υπόλοιπους δράκαρχους, κλίνοντας ελαφρώς το κεφάλι. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε την επίθεση;»

«Γι'αυτό είμαστε εδώ, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ. Η βραχνή φωνή που βγήκε μέσα απ'το κράνος του έκανε τις τρίχες του Άσθαν να σηκωθούν, γιατί, έτσι όπως το πρόσωπο του Δρακοβασιληά ήταν κρυμμένο στη σκιά, σ'έκανε ν'αναρωτιέσαι αν, τελικά, ήταν άνθρωπος ή... κάτι άλλο. Εν μέρει, η φωνή του Κέλσοναρ θύμιζε στον Στρατηγό τη φωνή του Χάρναλιρ, μα αυτή του δράκαρχου ήταν πολύ, πολύ πιο τραχιά και... και *περίεργη*· δεν μπορούσε να το ορίσει καλύτερα. Ήταν *περίεργη*, σαν ένα ερπετό να σέρνει το φοιλιωτό σώμα του επάνω σε σκληρές πέτρες.

«Καλώς,» είπε ο Άσθαν. «Ακολουθήστε με.» Άρχισε να προχωρά, φορώντας το κράνος του και κάνοντας νόημα στους μαχητές του. Οι δράκαρχοι βάδισαν γύρω του, πάνοπλοι και τραβώντας τους δράκους τους μαζί τους· ο Στρατηγός ένιωθε να βρίσκεται προφυλαγμένος πίσω από μια πανίσχυρη ασπίδα: μια ασπίδα με νύχια και με δόντια, και φλογερή ανάσα.

«Εδώ είναι το άνοιγμα,» τους είπε, όταν, λίγο παρακάτω, έφτασαν στη σχάρα του υπονόμου. «Μπορούν οι δράκοι σας να κατεβούν τη σκάλα;»

Ο Κέλσοναρ γέλασε, σαν είχε ακούσει κάποιο αστείο. «Ας το δοκιμάσουμε, Στρατηγέ.» Και ώθησε τον Σ'άαρν προς το άνοιγμα. Το ερπετό γάντζωσε τα νυχάτα πόδια του στα σιδερένια σκαλιά και κατέβηκε στον υπόνομο.

Φωνές ανησυχίας ακούστηκαν από τους στρατιώτες κάτω. Ο δράκος σύριξε, βγάζοντας ένα μακρόσυρτο *σ'αααααααααρν*, που θύμιζε τ'όνομά του.

«Δεν υπάρχει κίνδυνος!» φώναξε ο Άσθαν στους μαχητές του, καθώς ο Κέλσοναρ κατέβαινε τη σκάλα. «Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος!»

Ο Δρακοβασιλιάς έφτασε κάτω κι έπιασε τον Σ'άαρν απ'τα δερμάτινά του λουριά, χαϊδεύοντάς του το κεφάλι, με τ'άλλο χέρι. «Από πού θα επιτεθούμε;» ρώτησε τους στρατιώτες.

«Από εκεί, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ένας άντρας, δείχνοντας το άνοιγμα της σήραγγας, λίγο παραπέρα, το οποίο φρουρούσαν μαχητές με ασπίδες και δόρατα, και πιο πίσω τους βρίσκονταν παρατεταγμένοι βαλλιστροφόροι.

«Θα πρέπει να φύγετε απ'τη μέση, γιατί θα μας είστε εμπόδιο,» είπε ο Κέλσοναρ, καθώς ο Άσθαν κατέβαινε στον υπόνομο. «Μονάχα μερικούς ασπιδοφόρους θα χρειαστούμε μαζί μας· οι υπόλοιποι θ'ακολουθήσετε *αφότου* έχουμε καθαρίσει το δρόμο για σας.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου,» είπε ο στρατιώτης, και μετά, έριξε ένα βλέμμα στον Άσθαν· ένα βλέμμα που έλεγε: *Συγνώμη, Στρατηγέ, αν πήρα πρωτοβουλία που δεν έπρεπε.*

Αλλά εκείνος κατένευσε. «Τα πράγματα θα γίνουν όπως θέλουν οι δράκαρχοι. Ο Βασιλιάς Ήλμον συμφωνεί.»

Οι δράκαρχοι κατέβηκαν στον υπόνομο, ένας-ένας, μαζί με τους δράκους τους, και, όταν ήταν όλοι κάτω, ο Άσθαν ρώτησε τους μαχητές του αν πλησίαζε ο εχθρός. Εκείνοι αποκρίθηκαν πως, όχι, ο εχθρός δεν πλησίαζε· ήταν οχυρωμένος, όπως και πριν, μερικές δεκάδες μέτρα απόσταση μέσα στη σήραγγα, καλυμμένος πίσω από ασπίδες και έχοντας τις βαλλίστρες του έτοιμες.

«Παραμερίστε,» είπε ο Κέλσοναρ, βαδίζοντας προς το άνοιγμα. «Μόνο ένας ασπιδοφόρος μαζί μου.»

«Κι άλλος ένας για μένα,» πρόσθεσε ο Χάφναρ, πηγαίνοντας πλάι στο Δρακοβασιλιά, καθώς οι στρατιώτες απομακρύνονταν από εμπρός τους.

Ο Άσθαν έκανε νόημα σε δύο να πάνε κοντά στους δράκαρχους, ως ασπιδοφόροι, και ο Κέλσοναρ κι ο Χάφναρ μπήκαν στη σήραγγα, βαδίζοντας σταθερά. Οι άλλοι τρεις δράκαρχοι –ο Πάρνορ, η Φερλιάλα, και ο Νίσαρελ– τούς ακολούθησαν.

Οι εχθροί έβαλαν εναντίον τους, αλλά τα βέλη καρφώθηκαν επάνω στις μεγάλες ασπίδες των προπορευόμενων στρατιωτών.

«*Τώρα!*» σφύριξε ο Κέλσοναρ και καβάλησε τον *Σ'άρν*, αρπάζοντάς τον από τα κέρατα.

Ο Χάφναρ έκανε το ίδιο με τη *Σρ'άρ*, και, καθώς οι δύο προπορευόμενοι ασπιδοφόροι παραμέρισαν, κολλώντας στις πλευρές της σήραγγας, όλο το υπόγειο πέρασμα γέμισε φωτιά.

Ο Άσθαν, που στεκόταν πίσω απ'τους δράκαρχους, είδε το σκοτεινό μέρος να φωτίζεται από δυνατές φλόγες, και άκουσε ένα μουγκρητό που έμοιαζε να προέρχεται από τα τρίςβαθα της Κουαλανάρα, λες κι ο Γίγαντας, το γνωστό ηφαιστειο του Ένρεβηλ, είχε ξαφνικά εκραγεί. Μετά, ακολούθησαν οι κραυγές και τα ουρλιαχτά των εχθρών, που οι ασπίδες τους αδυνατούσαν να τους προστατέψουν από το ανελέητο κύμα θερμότητας το οποίο τους τύλιξε.

Αμέσως τράπηκαν σε φυγή, αφήνοντας πίσω τους κουφάρια και διαλυμένα όπλα και πανοπλίες.

Ο Κέλσοναρ και ο Χάφναρ παραμέρισαν, για να πάρουν τη θέση τους η Φερλιάλα και ο Νίσαρελ και να προχωρήσουν.

«Όταν φτάσετε στην πρώτη διακλάδωση, περιμένετε,» τους φώναξε ο Άσθαν. «Μη βιαστείτε να συνεχίσετε.» *Θεοί!* σκέφτηκε, καθώς ακολουθούσε τους δράκαρχους, περνώντας πάνω από ένα κατακαμένο πτώμα. *Τι θανατηφόρο όπλο που έχει στη διάθεσή του το Νόρβηλ. Τι θανατηφόρο όπλο...* Πίσω του, μπορούσε ν'ακούσει τους στρατιώτες του να έρχονται, μουρμουρίζοντας αναμεταξύ τους.

«Επίθεση!» πρόσταξε ο Μαύρος Πρίγκιπας, και η επίθεση στη δυτική γέφυρα της Σιθ-Έλμας ξεκίνησε. Οι καταπέλτες του άρχισαν να χτυπούν τους μαχητές του Άρχοντα Άξαδορ που βρίσκονταν στη νή-

σο, και οι στρατιώτες του εφόρμησαν, για να συναντήσουν σθεναρή αντίσταση.

Ο ίδιος καθόταν επάνω στο μαύρο άλογό του και κοιτάζε. Ο Ιερέας Χάρναλιρ και η Στρατηγός Βασθέφιν βρισκόταν δίπλα του, έφιπποι επίσης. *Τώρα, σκέφτηκε ο Ήλμιον, όλα εξαρτώνται από τον Στρατηγό Άσθαν, γι'ακόμα μια φορά.* Η επίθεση ήταν επικεντρωμένη αποκλειστικά και μόνο στη Σιθ-Έλμας, καθώς ο Μαύρος Πρίγκιπας είχε στο μυαλό του ότι οι δράκαρχοι θα έρχονταν από κάτω, για να χτυπήσουν την άμυνα του Άρχοντα Άξαδορ στο νησί. Δεν είχε προστάξει τους στρατιώτες του να μπουν σε βάρκες και να προσπαθήσουν να διασχίσουν τον ποταμό Λάηνηλ, ώστε να φτάσουν στην αντίπερα όχθη. Αυτό, σκεφτόταν, απλά θα αποπροσανατόλιζε την επίθεση, και ο Ήλμιον ήθελε τους μαχητές του εστιασμένους· ήθελε το φουσάτο του να περάσει, σαν μια καλοακονισμένη λόγχη, μέσα από την πανοπλία του Άρχοντα Άξαδορ και να καρφωθεί στην καρδιά του.

Οι δράκαρχοι έφτασαν στην πρώτη διακλάδωση χωρίς δυσκολία. Ο εχθρός απλά *σκορπιζόταν* μπροστά τους, όπως τα ξερόκλαδα σκορπίζονται μπροστά στον άγριο άνεμο. Οι μαχητές του Άρχοντα Άξαδορ δεν είχαν τρόπο ν'αντιμετωπίσουν τις πεινασμένες φλόγες που εκτοξεύονταν από τα στόματα των δράκων και έκαναν τα μάτια τους να τυφλώνονται, τη σάρκα τους να καίγεται και να καρβουνιάζει, τα ρούχα τους να πυρπολούνται, και τα όπλα και τις πανοπλίες τους να υπερθερμαίνονται και να σπάζουν ή να λιώνουν.

«Σταματήστε!» φώναξε ο Άσθαν, μέσα στον καπνό που είχε σηκωθεί. «Σταματήστε! Μην προχωρείτε άλλο!»

«Τι επιθυμείς, Στρατηγέ;» ρώτησε ο Κέλσοναρ, κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο του. Οι φλόγες, που χόρευαν στα πυρπολημένα ρούχα και σώματα, έκαναν τα μάτια του Δρακοβασιλιά να γυαλίζουν στο εσωτερικό του κράνους του, με ένα έντονο καστανό χρώμα: ένα τόσο έντονο καστανό χρώμα, που θύμιζε κόκκινο. Και ο Άσθαν αναρωτήθηκε, άθελά του: *Μήπως δεν είναι άνθρωπος, τελικά; Μήπως είναι κάτι ανάμεσα σε άνθρωπο και ερπετό;* Έδωξε τις ανόητες σκέψεις απ'το μυαλό του.

«Τρεις από εσάς,» είπε, «θα μείνετε μαζί μου, και θα συνεχίσουμε ευθεία, για να φτάσουμε στο παλάτι—» Έβηξε απ'τον καπνό. *Κατάρες! Θα πνιγούμε σε τούτο το διαολεμένο μέρος!* «Οι άλλοι δύο θα πάτε αριστερά, για να βγείτε στη Σιθ-Έλμας, μαζί με αρκετούς στρατιώτες, και να χτυπήσετε τις δυνάμεις του εχθρού εκεί.»

«Θα πάω στη Σιθ-Έλμας,» δήλωσε η Φερλιάλα.

«Κι εγώ,» είπε ο Πάρνορ.

«Καλώς,» είπε ο Άσθαν. Και στράφηκε σ'έναν διοικητή του, ο οποίος βάδιζε πίσω του. «Θ'αναλάβεις την αρχηγεία του φουσάτου που θ'ανεβεί στο νησί.»

«Μάλιστα, Στρατηγέ.»

«Άρχοντά μου!» Ο στρατιώτης μπήκε, αλαφιασμένος, στην αίθουσα του θρόνου. «Δράκοι! Στα υπόγεια περάσματα. Δράκοι! Μας χτυπούν με φωτιά!»

Ο Άξαδορ σηκώθηκε απ'τη θέση του. *Γιατί, Σάβελαν; Γιατί με απογοήτευες έτσι;* Όταν είχε ξυπνήσει, με την αυγή, τον είχαν ειδοποιήσει ότι ο Μαύρος Πρίγκιπας είχε παλουκώσει κάποιον στην όχθη του ποταμού, κοντά στη δυτική γέφυρα· οπότε, ο Άξαδορ είχε βγει σ'ένα μπαλκόνι και, κρατώντας ένα τηλεσκόπιο μπροστά στο δεξί του μάτι, είχε κοιτάξει... για να δει τον Σάβελαν, ανασκολοπισμένο. Αυτό σήμαινε, πέραν πάσης αμφιβολίας, πως το Αφτί είχε αποτύχει στην αποστολή του· ωστόσο, ο Άξαδορ διατηρούσε εντός του μια ελπίδα, ότι, προτού πεθάνει, ο Σάβελαν είχε καταφέρει να δολοφονήσει τους δράκαρχους.

Προφανώς, έκανε λάθος.

«Σκοτώστε τους,» είπε.

«Μα, Άρχοντά μου,» έκανε ο στρατιώτης, «δεν... αυτό δεν γίνεται! Δεν μπορούμε να τους πλησιάσουμε. Πετάνε φωτιά!»

Ο Άξαδορ στράφηκε στον Ιερέα Έρναμερ και την Ιέρεια Ωίνα, οι οποίοι δε στέκονταν μακριά. Κανένας, όμως, από τους δύο δε μίλησε. «Τι σας λέει ο Κύριός σας;» τους ρώτησε.

«Ο Πολέμαρχος είναι σιωπηλός,» αποκρίθηκε, γαλήνια, ο Έρναμερ.

Σιωπηλός; γρύλισε εντός του ο Άξαδορ. Σιωπηλός; Τώρα είναι σιωπηλός; Τώρα που χρειάζομαι τη βοήθειά του;

Τους έστρεψε την πλάτη και είπε στο στρατιώτη: «Υποχωρήστε από τα περάσματα. Προφανώς, δεν μπορείτε να τους πολεμήσετε εκεί.» *Πρέπει να βρούμε άλλο τρόπο για να τους ξεκάνουμε...*

Ο Ήλμον είδε φωτιές από τη Σιθ-Έλμας. Φωτιές και αναταραχή πίσω από τις πρώτες γραμμές του εχθρού. «Οι δράκαρχοι έφτασαν,» είπε· και, σπιρουνίζοντας το μαύρο του άλογο, κάλπασε. «Οι δράκαρχοι έφτασαν!» φώναξε, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του και κατευθυνόμενος προς τη δυτική γέφυρα, όπου οι πολεμιστές του μάχονταν με τους πολεμιστές του Άξαδορ. Ο Χάρναλιρ και η Βασθέφιν τον ακολούθησαν, καθώς και αρκετοί καβαλάρηδες.

Ο Ήλμον σπάθισε τον πρώτο άντρα που συνάντησε, στέλνοντάς τον μέσα στον ποταμό, και παρατήρησε ότι η άμυνα των αντιπάλων του είχε ήδη αρχίσει να διαλύεται. «Οι δράκαρχοι έφτασαν!» φώναξε πάλι. «Έφοδος! Έφοδος!» δείχνοντας με το αιματοβαμμένο του ξίφος και ωθώντας τους στρατιώτες του μπροστά.

Η γραμμή των εχθρών έσπασε και οι πολεμιστές του Μαύρου Πρίγκιπα πέρασαν. Ο Ήλμον και οι καβαλάρηδες του ακολούθησαν, βλέποντας ότι η λαβυρινθώδης Σιθ-Έλμας είχε μετατραπεί σε μια κόλαση αίματος και φωτιάς. Συμπλοκές διαδραματίζονταν παντού: στους στενούς δρόμους, στις πέτρινες οροφές, σε εξώστες, πάνω σε μικρές γέφυρες, μέσα σε οικοδομήματα. Οι στρατιώτες του Στρατηγού Άσθαν είχαν έρθει από τις υπόγειες σήραγγες. Η ισορροπία είχε χαλάσει· η ζυγαριά είχε γείρει υπέρ του Μαύρου Πρίγκιπα. Οι τελευταίες δυνάμεις του Τυράννου του Ένρεβηλ θα διώχονταν από την Έλμας, και ακόμα κι η σκιά της βασιλείας του Σάρναλ θα έσβηνε.

«Μην παίρνετε αιχμαλώτους!» φώναξε ο Ήλμον. «Μην παίρνετε αιχμαλώτους! Κανένας εχθρός δε θα μείνει πάνω στη Σιθ-Έλμας! Κανένας εχθρός!»

Στον ποταμό Λάηνηλ δεκάδες κουφάρια έπλεαν, και δεκάδες ακόμα έπεφταν στην αγκαλιά του, καθώς η μάχη συνεχιζόταν.

Ο Άσθαν, ο Κέλσοναρ, ο Χάφναρ, και ο Νίσαρελ δε συνάντησαν καμία αντίσταση, καθώς προχωρούσαν πιο μέσα στις σήραγγες.

«Δε μ'αρέσει αυτό,» είπε ο τελευταίος. «Για να έχουν υποχωρήσει από εδώ, σημαίνει ότι έχουν βρει καλύτερο σημείο για να στήσουν την άμυνά τους.»

«'Η τρομοκρατήθηκαν τόσο πολύ που απλά υποχώρησαν,» αντιγύρισε ο Κέλσοναρ.

«Όχι,» είπε ο Άσθαν. «Ο Άρχοντας Νίσαρελ έχει δίκιο, Μεγαλειότητε. Καλύτερα να είμαστε επιφυλακτικοί. Ούτε κι εμένα μ'αρέσει αυτή η έλλειψη αντίστασης...»

Είχαν στρίψει στη δεύτερη διακλάδωση και κατευθύνονταν προς την τρίτη. Ο Αξαδορ θα μας περιμένει μέσα στο παλάτι, σκέφτηκε ο Άσθαν. Εκεί θα μας πολεμήσει. Εκεί που μπορεί να μας χτυπήσει από διάφορες μεριές. Το ξέρει ότι εδώ κάτω δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπίσει τη φωτιά των δράκων· αλλά επάνω... επάνω υπάρχουν τόσα δωμάτια και διάδρομοι και γωνίες και παράθυρα και πόρτες. Θέτοντας βαλλιστροφόρους σε διάφορα μέρη, μπορεί να σκοτώσει ακόμα και τους δράκαρχους. Από την άλλη, βέβαια, δεν είναι σίγουρο ότι έτσι θα νικήσει· αλλά, βγάζοντας το ισχυρότερό μας όπλο εκτός μάχης, οι πιθανότητάς του εναντίον μας θα αυξηθούν...

Τι μπορούσαν να κάνουν, λοιπόν, για να χαλάσουν το σχέδιό του;

«Σταματήστε,» είπε ο Άσθαν, καθώς έφτασαν στην τελευταία διακλάδωση. «Δε θα πάμε στο παλάτι.»

«Γιατί, Στρατηγέ;» απόρησε ο Κέλσοναρ.

Ο Άσθαν τού εξήγησε το σκεπτικό του, και μετά, είπε: «Θα πάμε από εδώ,» δείχνοντας τη σήραγγα στα δεξιά. «Θα βγούμε στη βορειοανατολική μεριά της πόλης.»

«Έτσι, όμως,» είπε ο Νίσαρελ, «θ'αφήσουμε τα υπόγεια περάσματα ακάλυπτα, κι ο εχθρός ίσως τα χρησιμοποιήσει για ν'αποδράσει, όταν, τελικά, επιτεθούμε στο παλάτι από επάνω.»

Ο Άσθαν φάνηκε προβληματισμένος.

«Μπορούμε να τα κλείσουμε, δρακαδελφέ,» τόνισε ο Χάφναρ. «Να τα κάνουμε να καταρρεύσουν. Δε θυμάσαι τι είχαμε κάνει στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων;»

Ο Νίσαρελ ένευσε. «Η σκέψη σου δεν είναι άσχημη.»
«Τι εννοείτε, ακριβώς;» ρώτησε ο Άσθαν.
Οι δράκαρχοι τού απάντησαν.

Η Σιθ-Έλμας κατελήφθη γρήγορα, και οι δυνάμεις του Μαύρου Πρίγκιπα προχώρησαν στην ανατολική όχθη της Έλμας, μαζί με τους δράκαρχους Φερλιάλα και Πάρνορ.

«Οι στρατιώτες του Άξαδορ υποχωρούν στο παλάτι,» παρατήρησε η Βασθέφιν, πλησιάζοντας τον Ήλμον επάνω στο άλογό της. «Αλλά μέσα δε φαίνεται να γίνονται συμπλοκές...»

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας τούς δράκαρχους.
«Δε συνέχισε κανονικά ο Στρατηγός Άσθαν;»

«Κανονικά συνέχισε, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε ο Πάρνορ.

«Αν του συνέβη κάτι,» πρόσθεσε η Φερλιάλα, «πρέπει να του συνέβη καθοδόν. Ίσως ο Άρχοντας Άξαδορ να ισχυροποιήσει την άμυνά του, με κάποιο τρόπο...»

«Τι τρόπο; Νόμιζα ότι δεν είχε τρόπο ν'αντιμετωπίσει τη δρακοφωτιά εκεί κάτω, στα υπόγεια!» είπε ο Ήλμον, πιο απότομα απ'ό,τι ήθελε. Τα νεύρα του ήταν τσιτωμένα από τη μάχη, κι επιπλέον, τον θύμωνε το γεγονός ότι μπορεί η επίθεσή του να συναντούσε εμπόδιο, τώρα που όλα έμοιαζαν να πηγαίνουν τόσο καλά.

«Υπό φυσιολογικές συνθήκες,» είπε η Φερλιάλα, «δεν υπάρχει τρόπος. Ή, τουλάχιστον, δεν μπορώ εγώ να σκεφτώ κάποιον τρόπο, Βασιλιά μου. Ωστόσο...»

«Ωστόσο, ποτέ δεν ξέρεις τι σχέδιο μπορεί να εκπονήσει ο εχθρός σου,» είπε η Βασθέφιν, και η Φερλιάλα κατένευσε.

«Όπως και νάχει, πρέπει να περικυκλώσουμε το παλάτι,» είπε ο Ήλμον. «Ας μην καθυστερούμε.»

Οι δυνάμεις του είχαν αρχίσει να μοιράζονται γύρω από το παλάτι της Έλμας (το οποίο δεν είχε εξωτερικό κήπο, και ήταν καλά προστατευμένο πίσω από ψηλά και χοντρά τείχη), όταν ο Στρατηγός Άσθαν, ο Δρακοβασιλιάς Κέλσοναρ, και οι δράκαρχοι Χάφναρ και Νίσαρελ ήρθαν από τα βόρεια της πόλης, μαζί με τους μαχητές τους. Ο Ήλμον ενημερώθηκε για την άφιξή τους πολύ πριν τον πλησιάσουν οι ίδιοι.

Όταν ο Άσθαν βρέθηκε κοντά του, ο Μαύρος Πρίγκιπας αφίππευσε και ρώτησε: «Τι συμβαίνει, Στρατηγέ; Πώς βρεθήκατε εδώ; Γιατί δεν επιτεθήκατε από τα υπόγεια, όπως είχαμε σχεδιάσει;»

«Με συγχωρείτε για την ξαφνική αλλαγή, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε ο Άσθαν. «Ήταν όλη δική μου πρωτοβουλία. Όταν είδαμε ότι οι σήραγγες άδειασαν από στρατιώτες, σκεφτήκαμε ότι ο Άρχοντας Άξαδορ σκόπευε να μας αντιμετωπίσει στο παλάτι: σκόπευε να σκοτώσει τους δράκαρχους εκεί όπου το πεδίο της μάχης τον ευνοεί περισσότερο. Μερικοί βαλλιστροφόροι, τοποθετημένοι στις σωστές θέσεις, θα μπορούσαν εύκολα να κάνουν τη δουλειά του. Κι έτσι, αποφάσισα πως δεν άξιζε να το ρισκοκινδυνέψουμε. Ακολουθήσαμε το άλλο πέρασμα και βγήκαμε στη βορειοανατολική μεριά της Έλμας, αφού οι δράκαρχοι ανατίναξαν την οροφή του περάσματος που οδηγεί έξω απ' το παλάτι, ώστε να μη μπορεί ο Άξαδορ να διαφύγει από εκεί.»

«Ο παγιδευμένος σκύλος είναι κι ο πιο επικίνδυνος, Στρατηγέ,» τόνισε ο Χάρναλιρ.

«Μάλιστα...» είπε ο Ήλμον, σκεπτικός. «Φαίνεται, λοιπόν, πως τώρα δεν έχουμε άλλη επιλογή απ' το να πολιορκήσουμε το παλάτι.» Δεν είπε αν συμφωνούσε ή όχι με την απόφαση του Στρατηγού· ο Άσθαν, όμως, αν έκρινε απ' την έκφραση του Μαύρου Πρίγκιπα, μπορούσε να δει ότι δεν πρέπει να συμφωνούσε απόλυτα. Ή, τουλάχιστον, είχε σίγουρα τους ενδοιασμούς του.

Ο Ήλμον στράφηκε σ' έναν απ' τους διοικητές του και πρόσταξε να συγκεντρωθούν όλες οι πολιορκητικές τους μηχανές εδώ. Καθώς περίμεναν, οι μαχητές του Άξαδορ, που ήταν κλεισμένοι μέσα στο παλάτι, άρχισαν να τους χτυπούν με τόξα και βαλλίστρες. Ο Μαύρος Πρίγκιπας και οι υπόλοιποι αρχηγοί του στρατεύματος καλύφθηκαν μέσα σ' ένα εγκαταλειμμένο κατάστημα ρούχων της Οδού Γεφυρών, ενώ οι δικοί τους μαχητές ανταπέδιδαν τις ριπές. Οι δράκοι των δράκαρχων γρύλιζαν και σύριζαν, αγριεμένα, σα να βιάζονταν να πυρπολήσουν τους εχθρούς τους.

Υπομονή, σκέφτηκε ο Άσθαν, λοξοκοιτάζοντάς τους. Σύντομα, θα έρθει η σειρά σας.

«Αν ο Άρχοντας Άξαδορ είναι λογικός, θα παραδοθεί, Βασιλιά μου,» είπε, ατενίζοντας το παλάτι από τα χαραγμένα πατζούρια ενός

παραθύρου. «Τι μπορεί να ελπίζει πλέον; Είναι κλεισμένος εκεί μέσα και τον έχουμε περιτριγυρίσει από παντού. Ουσιαστικά, έπρεπε να είχε υποχωρήσει από την ανατολική πύλη της πόλης, προτού φτάσουμε ως εδώ.»

«Ίσως περιμένει τους δράκαρχους να του επιτεθούν από τα υπόγεια, ώστε να τους εξοντώσει και, μετά, να φύγει χρησιμοποιώντας τη σήραγγα,» είπε ο Ήλμον.

«Δεν αποκλείεται. Αλλά ως τώρα δε θα έχει καταλάβει ότι δεν θα γίνει η επίθεση από τα υπόγεια;»

«Ακόμα κι αν το έχει καταλάβει, είναι πια πολύ αργά για να κάνει κάτι.»

Αυτό είν'αλήθεια, σκέφτηκε ο Άσθαν. «Άρα, λογικά, πρέπει να παραδοθεί.»

«Ο Άρχοντας Άξαδορ δε μου φαίνεται από τους ανθρώπους που παραδίδονται, Στρατηγέ...»

«Ναι,» συμφώνησε ο Χάρναλιρ. «Είναι πολύ πιστός στον Άρχοντα της Μάχης. Θα τον τιμήσει ως το τέλος.»

Κι άλλος τρελός, δηλαδή, συλλογίστηκε ο Άσθαν.

Μετά από κάμποση ώρα, κι ενώ η μεσημεριανή ζέστη γλιστρούσε μέσα στις αρματωσιές πολιορκητών και πολιορκούμενων, μια πολεμίστρια μπήκε στο εγκαταλειμμένο κατάστημα, προσπαθώντας να αγνοήσει τους δράκους που έστρεψαν τα βλέμματά τους επάνω της. «Βασιληά μου,» είπε. «Οι πολιορκητικές μηχανές είναι όλες εδώ. Ορισμένες χτυπούν ήδη το παλάτι, όπως θα μπορείτε και μόνος σας να δείτε.»

Πράγματι, μεγάλα λίθινα βλήματα εκτοξεύονταν καταπάνω στα τείχη του παλατιού, προκαλώντας δυνατούς κρότους.

«Φέρτε τον πολιορκητικό κριό και ρίξτε την πρώτη πύλη,» είπε ο Ήλμον, ατενίζοντας έξω από το παράθυρο. Η πρώτη πύλη δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια καγκελόπορτα, η οποία, αναμφίβολα, θα έπεφτε ύστερα από δυο-τρία χτυπήματα –ή ίσως να έπεφτε κι από το πρώτο χτύπημα. «Αλλά, όταν την έχετε ρίξει, μην πάμε για τη δεύτερη. Επιτεθείτε στους στρατώνες, δεξιά κι αριστερά. Είμαι βέβαιος ότι ο Άρχοντας Άξαδορ θα έχει στρατιώτες του εκεί, έτοιμους να σας χτυπήσουν εκατέρωθεν.»

«Ὡς προστάξετε, Μεγαλειότατε,» εἶπε ἡ πολεμίστρια, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση και φεύγοντας.

Καλασμός ακούστηκε πάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου, κοντά στο κατάστημα, και, κοιτάζοντας προς τα δυτικά της Οδοῦ Γεφυρών, ο Ἡλμον εἶδε δύο γνώριμους ιπτεῖς να ἔρχονται.

Ἡ Ἀρχόντισσα Κερλάνα κι ο Ἀρχοντας Ἐρκβερ ἀφίπτευσαν και πήγαν στο οικοδόμημα όπου βρίσκονταν ο Μαῦρος Πρίγκιπας και οι υπόλοιποι. Ἦταν κι οι δυο τους ντυμένοι για μάχη.

«Ἐμαθα πως το παλάτι δεν πάρθηκε τόσο γρήγορα ὅσο σχεδιάζαμε,» εἶπε ἡ Κερλάνα.

«Ναι,» ἀποκρίθηκε ο Ἡλμον· «τα πράγματα μπλέχτηκαν στην πορεία. Ὡστόσο, ἔχουμε την κατάσταση υπό ἔλεγχο, Ἀρχόντισσά μου. Ἡ πόλη σας θα εἶναι σύντομα ξανά δική σας.»

«Ἡ ὁ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀπ'αυτὴν...» Οι καταστροφές που εἶχαν προκληθεῖ ἦταν τεράστιες· θα χρειάζονταν χρόνια, προτού ἡ Ἐλμας ὀρθοποθήσῃ. Ἀλλά θα τα κατάφερνε· ο Ἡλμον ἦταν σίγουρος ὅτι θα τα κατάφερνε. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στην Ἀρχόντισσα Κερλάνα... σε ὁ,τι ἀφορούσε αὐτό το συγκεκριμένο πράγμα, τουλάχιστον.

Ὁ Ἀσθαν εἶδε ἀπὸ το παράθυρο τους στρατιῶτες να φέρνουν τον πολιορκητικό κριό και, ἐνῶ οι τοξότες τοὺς κάλυπταν, να τον σπρώχνουν καταπάνω στην πρώτη πύλη του παλατιοῦ. Ἡ σύγκρουση της σιδερένιας κεφαλῆς του πολιορκητικοῦ μηχανήματος με τα κάγκελα παρήγαγε ἓναν ἦχο που διαπέρασε τ'αφτιά του Στρατηγοῦ σαν καρφί. Ἀλλά ἡ καγκελόπορτα ἀντέξε, και οι πολιορκούμενοι προσπάθησαν να επιταχύνουν τις ριπές τους. Οι τοξότες του Μαῦρου Πρίγκιπα, ὁμως, δεν τους ἀφησαν· τους τόξευαν συνεχόμενα, ἔχοντας τρία βέλη συγχρόνως στον αέρα κι ἀναγκάζοντάς τους να μένουν περισσότερο καλυμμένοι πίσω ἀπὸ τις ἐπάλξεις ἀπ'ὁ,τι προλάβαιναν να βάλλουν.

Ὁ κριός ξαναχτύπησε την πύλη, και ο διαπεραστικός θόρυβος ἀντήχησε πάλι. Μέταλλο πάνω σε μέταλλο. Ἐνα ΝΤΙΙΙΙΙΙΙΝ που τρυπούσε το κρανίο και το μυαλό.

Ἀλλά, αὐτὴ τη φορά, ἡ καγκελόπορτα σωριάστηκε πάνω στο πλακόστρωτο, και οι μαχητές του Μαῦρου Πρίγκιπα εἰσέβαλαν, ἐπιτιθέμενοι δεξιά κι ἀριστερά, στους στρατώνες, ὅπως ἐκεῖνος τους εἶχε προστάξει. Ἰαχές ἀκούστηκαν, και ο Ἀσθαν σκέφτηκε: Ὁ Ἡλμον εἶχε

δίκιο: όντως, μας περίμεναν. Άραγε, ο Άξαδορ πιστεύει, πραγματικά, ότι μπορεί ακόμα να νικήσει;

Ο Χάρναλιρ έδεσε την ασπίδα του στ'αριστερό χέρι και τράβηξε το σπαθί του. «Ήρθε η ώρα να τιμήσουμε τον Άρχοντα της Μάχης,» είπε, και βγήκε από το κατάστημα, ανοίγοντας την πόρτα με το πόδι.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν, φτάνοντας έξω από τη σπασμένη πρώτη πύλη του παλατιού.

«Οδηγήστε τον κριό προς τη δεύτερη πύλη, σιγά-σιγά,» είπε ο Ήλμον στους χειριστές του μηχανήματος.

«Μά'στα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ένας σωματώδης άντρας, και άρχισαν να σπρώχνουν τον κριό ανάμεσα από τους στρατώνες του παλατιού. Οι μεγάλοι τροχοί του έτριζαν πάνω στο πλακόστρωτο και η σιδερένια του κεφαλή έκανε πέρα-δώθε, απειλητικά, σαν να προετοιμαζόταν για τις κουτουλιές που σκόπευε να δώσει στην πύλη αντίκρυ της.

Ο Ήλμον κοίταξε γύρω του και είδε ότι η αντίσταση των εχθρών δεν ήταν μεγάλη. Οι στρατιώτες του δε φαινόταν να έχουν πρόβλημα να διαλύσουν την ενέδρα που τους είχε στήσει ο Άξαδορ. Μάλλον, ο Άρχοντας της Λάρμαρηλ υπολόγιζε στον αιφνιδιασμό· υπολόγιζε ότι οι αντίπαλοί του θα πήγαιναν κατευθείαν για τη δεύτερη πύλη κι έτσι θα πιάνονταν απροετοίμαστοι.

Ο Ήλμον έκανε νόημα στους δράκαρχους να πλησιάσουν. «Θα σας χρειαστώ και πάλι, μόλις εισβάλουμε,» τους είπε. «Μείνετε κοντά μου, όμως. Δε θέλω να έχω απώλειες ανάμεσά σας.»

«Ούτε κι εμείς θα το επιθυμούσαμε αυτό, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ. Ο Ήλμον νόμιζε πως υπήρχε ειρωνεία στη βραχνή του φωνή, αλλά την αγνόησε.

Ο κριός έδωσε το πρώτο χτύπημα στη δεύτερη πύλη του παλατιού, η οποία ήταν από συμπαγές σίδερο και δε θα έπεφτε τόσο εύκολα όσο η πρώτη. Ασπιδοφόροι προστάτευαν τους χειριστές του πολιορκητικού μηχανήματος από τους πολιορκούμενους που τους τόξευαν από πάνω. Ωστόσο, ένα βέλος πέρασε και μια δυνατή κραυγή πόνου ακούστηκε.

Ο κριός έδωσε το δεύτερο χτύπημα, και το τρίτο, και το τέταρτο... Κι άλλες κραυγές ακούστηκαν, αλλά αμυδρά, καθώς πνίγονταν μέσα στους δυνατούς κρότους.

«Βασιλιά μου!» Ένας στρατιώτης ζύγωσε τον Ήλμον, τρέχοντας. «Μόνο δύο άντρες μείναν στο κριάρι. Δε μπορούν να το χειριστούν αποτελεσματικά.»

«Πηγαίνετε, λοιπόν, κι εσείς να βοηθήσετε!» μούγκρισε εκείνος. «Τι έρχεστε να με ρωτήσετε –το αυτονόητο;»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε!» αποκρίθηκε ο στρατιώτης, κι έφυγε πάραυτα.

Ο Ήλμον είδε μερικούς πολεμιστές να πετάνε τις ασπίδες και τα δόρατά τους και να πηγαίνουν στον πολιορκητικό κριό, παίρνοντας τις θέσεις των νεκρών και συνεχίζοντας τα χτυπήματα στην πύλη, η οποία πλέον όχι μόνο τρανταζόταν φανερά, μα, με κάθε καινούργιο κοπάνισμα, έμοιαζε έτοιμη να πέσει.

Δεν έπεφτε, όμως.

«Όταν φτιάχνате αυτή την καταραμένη πόρτα, Αρχόντισσα Κερλάνα, τι είχατε στο μυαλό σας;» είπε ο Ήλμον, κοιτάζοντας την Έπαρχο της Έλμας πάνω απ'τον ώμο του.

Εκείνη μειδίασε. «Μα, ακριβώς ετούτη την κατάσταση, Βασιλιά μου,» αστειεύτηκε. Και μετά, είπε: «Η αλήθεια είναι πως δεν την έφτιαξα εγώ τη συγκεκριμένη πύλη. Είναι πολύ παλιά, όπως και οι σήραγγες.»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την πρότασή της και η πύλη σωριάστηκε, μ'έναν κρότο που αντήχησε σ'ολάκερο το παλάτι και στους δρόμους γύρω του. Σκόνη σηκώθηκε, και οι πολιορκούμενοι έβαλαν από το εσωτερικό, κατακλύζοντας τους πολιορκητές με βέλη.

«Η στιγμή που περιμένατε,» είπε ο Ήλμον στον Κέλσοναρ. «Κάψτε τους.»

Με την προστασία μερικών ασπιδοφόρων, οι δράκαρχοι πλησίασαν, καβάλησαν τους δράκους τους, και εξαπέλυσαν φωτιά καταπάνω στους εχθρούς, κάνοντάς τους να υποχωρήσουν άτακτα... όσοι απ'αυτούς δεν χτυπιόνταν στο πάτωμα, προσπαθώντας να σβήσουν τις φλόγες από το σώμα και τα ρούχα τους, και όσοι δεν ήταν νεκροί, με το κεφάλι ή τα σπλάχνα τους καρβουνιασμένα.

«Βασιλιά μου,» ζήτησε η Αρχόντισσα Κερλάνα, «πείτε σ'αυτούς τους τρελούς να μην πυρπολήσουν ολόκληρο το παλάτι μου!»

Ο Ήλμον βάδισε προς την πύλη, μαζί με τον Άσθαν, τη Βασθέφιν, και τους υπόλοιπους, ενώ οι στρατιώτες του εισέβαλλαν. «Μπορείτε

να τους το πείτε η ίδια, Αρχόντισσά μου. Για την ώρα, πάντως, δε νομίζω ότι θα χρειαστούν άλλες φωτιές, έτσι κι αλλιώς,» πρόσθεσε, παρατηρώντας πως δεν είχε μείνει κανένας από τους αντιπάλους· όσοι δεν ήταν νεκροί είχαν υποχωρήσει.

Η Κερλάνα κοίταξε τις ταπετσαρίες, τα χαλιά, και τα έπιπλα που φλέγονταν. «Σβήστε τα!» πρόσταξε έναν διοικητή. «Σβήστε τα! Μην αφήσετε όλο το παλάτι να πυρποληθεί, ηλίθιοι! Μα τον Βάνραλ, σβήστε τα!»

«Κάντε όπως σας λέει,» είπε ο Ήλμον, κι οι στρατιώτες του υπάκουσαν. Προς τους δράκαρχους: «Περιμένετε· μην προχωρήσετε.» Προς τον Άσθαν και τη Βασθέφιν: «Σαρώστε το παλάτι, από πάνω ως κάτω· κι οι δυο το γνωρίζετε καλά. Όσοι στρατιώτες δεν παραδοθούν, σκοτώστε τους. Όσοι παραδοθούν, πάρτε τους αιχμαλώτους. Αυτή τη φορά, *παίρνουμε* αιχμαλώτους.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» είπαν οι δύο Στρατηγοί, ο ένας κατόπιν της άλλης, και ανέλαβαν δράση αμέσως.

«Χάρναλιρ, έλα μαζί μου,» πρόσταξε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Κι εσείς το ίδιο, Δρακοβασίληά Κέλσοναρ. Έχω την αίσθηση ότι ο Άρχοντας Άξαδορ μάς περιμένει στην αίθουσα του θρόνου, κι εκεί θα πάμε.»

«Θα έρθω κι εγώ,» δήλωσε η Κερλάνα, και ο Έρκβερ έγνεψε καταφατικά.

«Όχι,» είπε ο Ήλμον. «Εσείς θα μείνετε εδώ. *Εμένα* περιμένει ο Άξαδορ. Κι επιπλέον, απλά θα μου είστε εμπόδιο. Με τους δράκαρχους και τους πολεμιστές μου, έχω ό,τι χρειάζομαι για να τον αντιμετωπίσω.»

Η Κερλάνα δίστασε για μια στιγμή, όμως μετά ένευσε, και ο Έρκβερ δεν έφερε αντίρρηση.

«Συγκέντρωσε μερικούς ιερομαχητές, προτού ξεκινήσουμε,» είπε ο Ήλμον στον Χάρναλιρ.

Η δίφυλλη πόρτα της αίθουσας ήταν σφαιρισμένη, αλλά ο Χάρναλ και ο Πάρνορ την ανατίναξαν, χτυπώντας τη με δρακοφωτιά, που την έβγαλε απ'τους μεντεσέδες της κι εκτόξευσε τα φλεγόμενα θραύσματά της μέσα στο μεγάλο δωμάτιο...

...το οποίο ήταν γεμάτο με βαλλιστροφόρους, που έβαλαν καταπάνω στους δράκαρχους. Οι ασπιδοφόροι πετάχτηκαν μπροστά τους, για να τους προστατέψουν, αλλά τα βέλη ήταν πάρα πολλά κι έρχονταν από εξίσου πολλές κατευθύνσεις: ένα πέτυχε τον Σρ'έεεν στα πλευρά, ένα άλλο καρφώθηκε στο πόδι ενός ασπιδοφόρου, ένα τρίτο πέρασε ξυστά από το κρανοφόρο κεφάλι του Χάφναρ, ένα τέταρτο πέτυχε τον άλλο ασπιδοφόρο στο γοφό, κάνοντάς τον να παραπατήσει και να πέσει.

«ΕΦΟΔΟΣ!» γκάριξε ο Χάρναλιρ. «Στ'όνομα του Άρχοντα της Μάχης!» Κι εκείνος και οι ιερομαχητές του χίμησαν μες στην αίθουσα, ενώ οι βαλλιστροφόροι υποχωρούσαν και άλλοι πολεμιστές τούς αντικαθιστούσαν –πολεμιστές που στέκονταν πίσω τους κατά την εκτόξευση των βελών. Πολλοί απ'αυτούς ήταν ιερομαχητές, παρατήρησε ο Ήλμον. *Ιερομαχητές του Άνκαραζ εναντίον ιερομαχητών του Άνκαραζ*, σκέφτηκε. *Μου φαντάζει παράξενο... αλλά δε θάπρεπε*. Θυμήθηκε τα λόγια που κάποτε, στη Φίρθμας, είχε πει ο Άντολβαρ: «Οι θρησκείες δεν είναι με κανένα καθεστώς, όπως γνωρίζετε. Αν νομίζετε ότι πρέπει να μας κατηγορήσετε επειδή 'συμμαχούμε' με εσάς και με τον Τύραννο ταυτοχρόνως, τότε θα πρέπει να κατηγορήσετε και τους ιερείς του Βάνραλ για το ίδιο ακριβώς έγκλημα... όπως επίσης και τους ιερείς κάθε άλλης θρησκείας...»

«Οι ανόητοι!» γρύλισε ο Κέλσοναρ, πλάι στον Ήλμον. «Δεν έπρεπε να επιτεθούν. Τώρα, δεν μπορούμε να ρίξουμε δρακοφωτιά χωρίς να κάψουμε κι αυτούς.»

«Μη ρίξετε, τότε,» του είπε ο νέος Βασιλιάς του Ένρεβηλ, καθώς έμπαινε στην αίθουσα, με το ξίφος του γυμνολέπιδο και την ασπίδα του (πάνω στην οποία ήταν ζωγραφισμένο το σύμβολό του: το μαύρο ρόδο, τυλιγμένο σπειροειδώς γύρω από τη λεπίδα ενός ξιφιδίου) έτοιμη στ'αριστερό του χέρι.

«Μαύρε Πρίγκιπα!» φώναξε ο Άξαδορ. «Έλα να μ'αντιμετωπίσεις επιτέλους πρόσωπο με πρόσωπο, Μαύρε Πρίγκιπα!»

Ο Ήλμον στράφηκε, βλέποντας τον Άρχοντα της Λάρμαρην να σκοτώνει έναν πολεμιστή και να περνά πάνω απ'το κουφάρι του. «Άξαδορ!» είπε, πλησιάζοντάς τον. «Ως το τέλος, παραμένεις πιστός στον αφέντη σου...»

«Ήταν παραπάνω από ‘αφέντης μου’,» αποκρίθηκε ο Άξαδορ, χιμώντας καταπάνω στον Μαύρο Πρίγκιπα και διαγράφοντας ένα λοξό ημικύκλιο, με το ξίφος του, «παραπάνω από Βασιληάς μου.» Ο Ήλμον απέκρουσε το χτύπημα πάνω στην ασπίδα του, και το μαύρο ρόδο εκεί χαράχτηκε. «Ήταν συμπολεμιστής μου και φίλος μου.

»Πήγαινε πίσω στο Νόρβηλ απ’όπου ήρθες!» γρύλισε ο Άξαδορ, πισωπατώντας κι αποκρούοντας το σπαθί του αντιπάλου του πάνω στη δική του ασπίδα.

«Λίγο αργά δεν είναι τώρα γι’αυτό;» είπε ο Ήλμον. «Είμαι πολλά χρόνια εδώ, και οι κόποι μου μόλις έχουν αρχίσει να καρποφορούν.» Σπάθισε.

Ο Άξαδορ απέκρουσε και πισωπάτησε πάλι.

Περιμένει να κάνω κάποιο λάθος... σκέφτηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας. Το ξέρει ότι είναι χαμένος, αλλά θέλει, τουλάχιστον, να με σκοτώσει. Γι’ακόμα μία φορά, όμως, ο χρόνος μετρά υπέρ μου. Δε θα έπρεπε να βιάζομαι.

«Δε χρειάζεται πια να προσπαθήσω και πολύ. Φτάνει να περιμένω!»

Τα μάτια του Άξαδορ γυάλισαν, καθώς κατάλαβε τι υπονοούσε ο Ήλμον. Ανέβηκε στα σκαλοπάτια του Θρόνου της Έλμας και κοίταξε πώς πήγαινε η συμπλοκή μέσα στην αίθουσα· κι αυτό που είδε δεν πρέπει να του άρεσε, γιατί το βλέμμα του καρφώθηκε ξανά στον Μαύρο Πρίγκιπα, με φλογερό μίσος.

Ο Ήλμον παρέμεινε στη θέση του. *Άσε αυτόν να κινηθεί. Ο χρόνος μετρά υπέρ σου.*

«Γιατί δεν παραδίνεσαι, Άξαδορ; Είναι αδύνατον να νικήσεις. Δε βλέπεις τους δράκαρχους που έχουν μαζευτεί στην αίθουσα; Θα σε κάψουν ζωντανό!»

«Οι καταραμένοι σου *δράκαρχοι!*» γρύλισε ο Άξαδορ, τρίζοντας τα δόντια. «Οι καταραμένοι σου *δράκαρχοι!* Αν ο Σάβελαν τούς είχε σκοτώσει—!»

«Δεν τους σκότωσε, όμως. Απέτυχε. Κι ένας καλός μου υπηρέτης πλήρωσε ακριβά για την αποτυχία του—»

Ο Άξαδορ πήδησε από τα σκαλοπάτια του θρόνου, κραυγάζοντας τ’όνομα του Άνκαραζ και σπαθίζοντας κατά του Ήλμον. Ο Μαύρος Πρίγκιπας απέκρουσε, και παραπάτησε από την ορμή του χτυπήμα-

τος, μα δεν έπεσε. Επιτέθηκε αμέσως, και βρήκε τον αντίπαλό του στα πλευρά, σπάζοντας την πανοπλία του και τραυματίζοντάς τον—

Ξαφνικά, είδε, με την άκρια του ματιού του, κάποιον άλλο να του ορμά· και, στρεφόμενος, αντίκρισε μια γυναίκα, ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά και μαύρο χιτώνιο, πάνω στο οποίο ήταν κεντημένο το σύμβολο του Άνκαραζ. Στα χέρια της κρατούσε ένα μακρύ δόρυ. Ο Ήλμον έκανε ένα βήμα στο πλάι και ύψωσε την ασπίδα του. Τ'όπλο την τρύπησε και πέρασε πλάι απ'τη μέση του για μερικά εκατοστά.

Κραυγάζοντας εξαγριωμένος, ο Μαύρος Πρίγκιπας σπάθισε τη γυναίκα στο λαιμό, και η Ιέρεια Ωίνα σωριάστηκε στο δάπεδο της αίθουσας, για να πεθάνει μετά από μερικές στιγμές ακατάσχετης αιμορραγίας.

Ο Άξαδορ, όμως, είχε συνέλθει και του επιτέθηκε ξανά παρά το τραύμα στα πλευρά του. Τώρα οι επιθέσεις του έμοιαζαν εσπευσμένες, καθώς ο Ήλμον τις απέκρουε πάνω στην ασπίδα του, όπου ήταν καρφωμένο το δόρυ της γυναίκας που του είχε επιτεθεί. Ο Μαύρος Πρίγκιπας δεν ήξερε ποια ήταν, αλλά υπέθετε ότι πρέπει να ήταν ή ιέρεια ή ιερομαχήτρια του Άνκαραζ.

Κι αφού έχουμε που έχουμε το όπλο της, ας το χρησιμοποιήσουμε...

Απέκρουσε την επόμενη επίθεση του Άξαδορ με το σπαθί του, και, κινώντας επιδέξια την ασπίδα του, έμπλεξε το δόρυ που ήταν καρφωμένο εκεί στα πόδια του αντιπάλου του. Εκείνος σωριάστηκε, γρυλίζοντας μια κατάρα. Έβαλε τον αγκώνα του κάτω και προσπάθησε ν'ανασηκωθεί, αλλά ο Ήλμον τον σπάθισε στο στήθος, κάνοντας την πλάτη του να κοπανήσει στο πάτωμα και αίμα να βάψει όλο το μπροστινό μέρος της αρματωσιάς του.

«Ο Άνκαραζ σ'ευνοεί περισσότερο, Μαύρε Πρίγκιπα!» έκρωξε ο Άξαδορ, καθώς κειτόταν ανάσκελα. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο Ήλμον, θέτοντας την αιχμή του ξίφους του κάτω απ'το κράνος του αντιπάλου του και πιέζοντας το λαιμό του, όχι όμως αρκετά για να τον τρυπήσει.

«Θα συναντηθούμε στις Αιώνιες Στρατιές, ίσως...» είπε ο Άξαδορ.

Και ο Ήλμον τον αποτελείωσε.

Ο Μαύρος Πρίγκιπας πήρε το βλέμμα του από τον νεκρό Άρχοντα της Λάρμαρηλ και στράφηκε, για να κοιτάξει πώς πήγαινε η μάχη. Οι δράκαρχοι είχαν εμπλακεί, παρότι τους είχε ζητήσει να μην το κάνουν, και η παράταξή του νικούσε. Αρκετά σημεία του δωματίου είχαν αρπάξει φωτιά: ένα χαλί καιγόταν, καθώς επίσης κι ένα τραπέζι. Μερικοί τοίχοι είχαν μαυρίσει, και μερικές κολόνες.

«Αρκετά!» φώναξε ο Ήλμον, ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια του βάθρου και στεκόμενος μπροστά στο Θρόνο της Έλμας. «Αρκετά! Πολεμιστές του Άξαδορ, ο Άρχοντάς σας είναι νεκρός! Παραδοθείτε! Παραδοθείτε, χωρίς κανένα κόστος για σας!»

Κι εκείνοι έπαψαν να πολεμάνε, κι άρχισαν ένας-ένας να ρίχνουν τα όπλα τους στο πέτρινο πάτωμα. Μονάχα δύο άντρες εξακολούθησαν να μονομαχούν: ο Χάρναλιρ και ένας άλλος, μελαχρινός και γενοιοφόρος, ο οποίος έφερε το σύμβολο του Άνκαραζ στο χιτώνιό του.

«Ιερέα Χάρναλιρ!» φώναξε ο Ήλμον. «Δεν με άκουσες; Κι εσύ, όποιος κι αν είσαι! Σταματήστε τώρα, αλλιώς θα προστάξω τους δράκαρχους να σας κάψουν και τους δύο!»

Οι άντρες έπαψαν να μονομαχούν κι απομακρύνθηκαν λίγο ο ένας απ'τον άλλο. Ο άγνωστος στράφηκε στον Μαύρο Πρίγκιπα, και είπε: «Είμαι ο Ιερέας Έρναμερ, του Άνκαραζ, κι ετούτη η μονομαχία δεν μπορεί να λήξει παρά όταν ένας από τους δυο μας είναι νεκρός, Μεγαλειότατε. Προκάλεσα τον Ιερέα Χάρναλιρ σε Ιερό Αγώνα ενώπιον του Πολέμαρχου.»

«Έτσι είναι, Βασιλιά μου,» συμφώνησε ο Χάρναλιρ. «Πρέπει να συνεχίσουμε.»

Ανάθεμα το κεφάλι σας! σκέφτηκε ο Ήλμον. *Η μάχη τελείωσε!* «Όπως επιθυμείτε,» είπε. Θηκάρωσε το σπαθί του και κάθισε στο θρόνο. «Οι υπόλοιποι, πάρτε τους αιχμαλώτους και φύγετε από την αίθουσα. Εκτός από τους δράκαρχους. Επίσης, σβήστε τις φωτιές – μην καθυστερείτε.» Έβγαλε το κράνος του και τ'άφησε να πέσει παρδίπλα, στα σκαλιά του βάθρου.

Ο Χάρναλιρ κι ο Έρναμερ συνέχισαν τη μονομαχία τους, ενώ οι άλλοι πολεμιστές έσβηναν τις φλόγες και αποχωρούσαν από την αίθουσα. Ευτυχώς, η φωτιά δεν είχε προλάβει να φουντώσει τόσο ώστε να γίνει ανεξέλεγκτη.

Ο Ήλμον και οι δράκαρχοι έμειναν να παρακολουθούν τον «Ιερό Αγώνα» των δύο πιστών του Άνκαραζ. Και η ώρα περνούσε, ενώ οι δύο άντρες έμοιαζαν ακούραστοι στη μονομαχία τους, σαν ο ίδιος ο Άρχοντας της Μάχης να έδινε δύναμη στα σώματά τους. Ο Μαύρος Πρίγκιπας θα ορκιζόταν πως τα χτυπήματά τους δεν ήταν τώρα πιο αργά απ'ό,τι ήταν στην αρχή.

Ο Στρατηγός Άσθαν, η Αρχόντισσα Κερλάνα, και ο Άρχοντας Έρ-κβερ μπήκαν στην αίθουσα, και παρέμειναν στο κατώφλι, παρακολουθώντας κι εκείνοι τη μονομαχία, με απορία στα μάτια.

Τελικά, ο Χάρναλιρ τραυματίστηκε στο στήθος, και ο Έρναμερ τον σώριασε, ανάσκελα, στο δάπεδο και, με μια γρήγορη κίνηση, του πάτησε τον καρπό του δεξιού χεριού, ακινητοποιώντας το ξίφος του.

Έπειτα, ύψωσε την αιματοβαμμένη του λεπίδα... και την κατέβασε—

—για να συναντήσει το σπαθί του Μαύρου Πρίγκιπα, με μια δυνατή κλαγγή.

«Όχι,» είπε ο Ήλμον, «δε θα τον σκοτώσεις. Είναι συμπολεμιστής μου εδώ και χρόνια. Αν θέλεις να συνεχίσεις αυτή τη μονομαχία, θα μονομαχήσεις μ'ένα, ιερέα· ή και με τους δυο μας, συγχρόνως, αν το προτιμάς.»

«Κι αν ο Βασιλιάς μου πολεμήσει, θα πολεμήσω κι εγώ,» δήλωσε ο Άσθαν, ξεσπαθώνοντας και πλησιάζοντας.

Ο Έρναμερ κοίταξε τον Ήλμον για αρκετή ώρα, δίχως να μιλά, και μετά, έστρεψε το βλέμμα του στον Άσθαν, κοιτάζοντάς τον κι αυτόν γι'άλλο τόσο. Εν τω μεταξύ, τα ξίφη του ιερέα και του Βασιλιά του Ένρεβηλ παρέμεναν διασταυρωμένα πάνω απ'το κεφάλι του Χάρναλιρ, ο οποίος βαριανάσαινε, αιμόφυρτος.

«Πολύ καλά, Μαύρε Πρίγκιπα,» είπε ο Έρναμερ, τραβώντας το σπαθί του πίσω και οπισθοχωρώντας μερικά βήματα. «Ο Κύριός μου λέει ότι ετούτη η μονομαχία έλαβε τέλος.» Θηκάρωσε, κι άφησε το χέρι του ακουμπισμένο στο μανίκι του ξίφους του, καθώς υποκλινόταν ενώπιον του Ήλμον. «Είμαι δικός σου από εδώ και στο εξής. Κέρδισες ετούτο τον πόλεμο με το σπαθί σου και με τη χάρη του Άνκαραζ, κι έχεις το δικαίωμα να ορίζεις το Βασίλειό σου.»

Ο Ήλμον θηκάρωσε το ξίφος του και γονάτισε πλάι στον Χάρναλιρ. «Πώς είσαι, φίλε μου;»

Εκείνος χαμογέλασε μέσα απ'το κράνος του. «Δεν πεθαίνω. Το ξέρω ότι δεν πεθαίνω,» είπε. Και μετά: «Με συγχωρείς, Ήλμιον. Με συγχωρείς...»

«Για τι;»

«Επειδή, κάποτε, αμφισβήτησα την αφοσίωσή σου στους συντρόφους σου. Ο Άνκαραζ φαίνεται πως δε θα πάψει ποτέ να με διδάσκει...»

Κεφάλαιο 54

Οι Φλέβες Μέσα στους Καθρέφτες

Η Καπετάνισσα Φυρλάμιν είχε ακούσει για το νησί Τάμαροκ, μα δεν ήξερε αν ήταν μύθος ή πραγματικότητα· κι αν ήταν πραγματικότητα, δεν το είχε δει ποτέ της. Σύμφωνα μ'ό,τι ήξερε γι'αυτό, δεν βρισκόταν μακριά από τις ακτές του Ένρεβηλ, αλλά ήταν μπλεγμένο κάπου στο βάθος της Ουράς, μιας μεγάλης σειράς από έρημα ξερονήσια (έρημα εκτός από μερικούς πειρατές που σύχναζαν εκεί, δηλαδή), με πολύ επικίνδυνους υφάλους κοντά τους. Το Τάμαροκ φημολογείτο ότι ήταν το πιο δύσκολο νησί να πλησιάσει κανείς· φημολογείτο ότι ήταν αδύνατον να πας εκεί χωρίς να τσακίσεις το σκαρί σου. Μονάχα μία συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων γνώριζε πώς να πλησιάζει το νησί: οι δολοφόνοι του Νησιώτη. Ο Νησιώτης είχε ακούσει η Φυρλάμιν ήταν ο απόλυτος άρχοντας του Τάμαροκ, και είχε στη δούλεψή του μια οργάνωση φονιάδων, τους οποίους ο ίδιος εκπαίδευε και οι οποίοι πληρώνονταν αφάνταστα καλά για τις υπηρεσίες τους· η δουλειά τους ήταν να σκοτώνουν βασιλιάδες και άρχοντες. Βέβαια, όλα τούτα μπορεί να μην αλήθευαν· μπορεί να ήταν μόνο διαδώσεις για άλλο ένα «παράξενο, μυστηριώδες, μαγικό νησί» (και φαίνεται πως υπήρχαν πάρα πολλά τέτοια νησιά στη θάλασσα Νερεν'γκέρ). Έτσι, τουλάχιστον, πίστευε η Φυρλάμιν παλιότερα. Τώρα, όμως, που είχε μέσα στο πλοίο της αυτόν τον αλλόκοτο άνθρωπο, αυτόν που ισχυριζόταν ότι ήταν η ενσάρκωση του Άνκαραζ, η Καπετάνισσα δεν μπορούσε πλέον να θεωρεί το Τάμαροκ μονάχα έναν μύθο.

«Γιατί πηγαίνουμε εκεί, Άρχοντά μου;» τον είχε ρωτήσει, καθώς ξεκίνησαν, φεύγοντας από το λιμάνι της Βέρλεχ.

«*ΓΙΑΤΙ ΕΧΩ ΜΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ: ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ,*» της αποκρίθηκε ο Κάφελ/Άνκαραζ, και δεν της ξαναμίλησε, πηγαίνοντας να σταθεί στην πλώρη του *Πολεμιστή*, με την κάπα του να κυματίζει από τον άνεμο που έμοιαζε ο ίδιος να επικαλείται από κάποιο εξώκοσμο βασίλειο δαιμόνων. Κι αυτός ο άνεμος ήταν που τώρα ωθούσε το πλοίο, σπρώχνοντάς το να σχίζει τα κύματα της θά-

λασσας Νερεν'γκέρ και να κατευθύνεται νότια. Τα ουρλιαχτά των νεκρών αντηχούσαν γύρω του, και όσοι ναυτικοί έτυχε να το δουν από απόσταση διέγραφαν ιερά σύμβολα του Τάρχεμοθ στον αέρα, περνώντας το για πλοίο-φάντασμα, καράβι που είχε αναδυθεί από τα ανήλιαγα βάθη των ωκεανών του Θαλασσοκράτορα, για να κυνηγήσει τους ζωντανούς.

Οι εννέα Ταγμένοι του Άνκαραζ στέκονταν γύρω από τον Κάφελ, ατάραχοι, σαν να μην επηρεάζονταν καθόλου από τα κύματα κι από το πάνω-κάτω πάνω-κάτω του *Πολεμιστή*. Η Ζιάλα, όμως, επηρεαζόταν. Ετούτο ήταν το πρώτο της ταξίδι στη θάλασσα, κι αισθανόταν τα σωθικά της να έχουν αναποδογυρίσει και να έρχονται στο στόμα της. Κρεμασμένη από την κουπαστή, ξέρασε, μέχρι που νόμιζε ότι τα ίδια της τα έντερα θα πετάγονταν έξω.

«Είσαι καλά, κοπελιά;» τη ρώτησε ένας ναύτης, τυλίγοντάς το χέρι του γύρω απ'τους ώμους της και οδηγώντας την κοντά στο κεντρικό κατάρτι του σκάφους. «Έλα να κάτσεις εδώ, να συνέλθεις.» Η Ζιάλα τον ακολούθησε και κάθισε, πολύ ζαλισμένη για να φέρει αντίρρηση. Υπήρχε ένα βοτάνι για τη ναυτία· η Ιέρεια Ριλάνα τους το είχε μάθει, στον Ναό της Βιρκάνθα· μα η Ζιάλα δεν το είχε τώρα μαζί της, και καταράστηκε τον εαυτό της, σιωπηλά, για την απερισκεψία της. *Αφού το ήξερα ότι θα ταξιδεύαμε σε θάλασσα!...*

Κατά το μεσημέρι, ο *Πολεμιστής* πλησίασε την Ουρά, και αρκετά από τα ξερονήσια φάνηκαν καθαρά από το κατάστρωμά του. *Θεοί*, σκέφτηκε η Ζιάλα, ατενίζοντάς τα, από τη θέση της κοντά στο κεντρικό κατάρτι, *δε φαίνεται να υπάρχει ούτε ένα δέντρο επάνω τους. Ούτε ένα δέντρο! Μονάχα πέτρες, κι άλλες πέτρες, κι άλλες πέτρες.* Πολλές απ'αυτές, μάλιστα, έκαναν παράξενους σχηματισμούς, παρατήρησε η Ζιάλα, καθώς το πλοίο τους ζύγωνε· παράξενους σχηματισμούς, λες και κάποιος γλύπτης να τις είχε δουλέψει. Μάλλον, όμως, ο μόνος γλύπτης που τις είχε δουλέψει ήταν ο Τάρχεμοθ.

Ο *Πολεμιστής* μπήκε στο επικίνδυνο σύμπλεγμα των νησιών, και έπλευσε ανάμεσα στους υφάλους και στις βραχώδεις ακτές. Η Καπετάνισσα Φυρλάμιν κοιτούσε από την πρύμνη, με το πρόσωπό της χλομό και τις γροθιές της σφιγμένες στην κουπαστή. Αν αυτός ο περίεργος, τρομακτικός άντρας έκανε ένα λάθος, με τον καταραμένο του άνεμο, το πλοίο της θα σμπαρالياζόταν.

«Τουλάχιστο, δε χρειάζεται ν' ανησυχούμε για τσοι πειρατές, Καπ' τάνισσα,» της είπε ο τιμονιέρης. «Ποιος απ' αυτούς θα μας πλησιάσουνε τώρα;» Μειδίασε, προσπαθώντας να ελαφρύνει το κλίμα, μα δεν κατάφερε και πολλά. Η Φυρλάμιν ένιωθε μια σκοτεινή μέγ- γενη να κλείνει γύρω της.

Έφτασε το βράδυ, κι ακόμα συνέχιζαν να διασχίζουν τα νησιά της Ουράς, χωρίς να σταματήσουν και χωρίς, ευτυχώς, να χτυπήσουν το σκάφος τους πουθενά. Σε κάποια στιγμή, είδαν ένα πλοίο αραγμένο σ' ένα από τα ξερονήσια και ανθρώπους επάνω στα βράχια, κοντά του. Πειρατές, αναμφίβολα. Πειρατές οι οποίοι, όπως είχε προβλέψει ο τιμονιέρης, δεν τους πλησίασαν· ο δαιμονικός άνεμος τούς είχε τρομάξει. Μάλλον, νόμισαν κι αυτοί ότι επρόκειτο για πλοίο-φάντασμα, ή, αν όχι για πλοίο-φάντασμα, τότε το πέρασαν για κάτι το υπερφυσικό, σίγουρα: για καράβι που ανήκε σε κάποιον δαίμονα του Τάρχεμοθ, ή στον ίδιο τον Άρχοντα των Βυθών.

Ο Άνκαραζ ήταν, όμως, ο αφέντης σ' ετούτο το σκάφος, όχι ο Τάρχεμοθ.

«Είναι τρελός!» ψιθύρισε η Φυρλάμιν. «Συνεχίζει να ταξιδεύει μέσα στη νύχτα!» Η Ουρά ήταν δέκα φορές πιο δύσκολη στο σκοτάδι· οι ύφαλοί της ήταν σπαθιά, έτοιμα να ξεκοιλιάσουν τα πλοία.

Ο *Πολεμιστής*, όμως, απέφευγε τις λεπίδες τους, και οι νεκροί ούρλιαζαν θριαμβευτικά γύρω του και φούσκωναν τα πανιά του. Ο Βασιληάς Δάφροκ, ο Κυανός Στρατηλάτης, οδηγούσε τους μαχητές του, γ' ακόμα μια φορά, στη μάχη. Σε μια μάχη που θα σημάδευε την Ιστορία της Κουαλανάρα, αν και ελάχιστοι κοινοί άνθρωποι θα μάθαιναν γ' αυτήν.

Το πλοίο δε σταμάτησε να πλέει καθόλου, το βράδυ, κοροϊδεύοντας τις παγίδες της Ουράς, κάνοντας τους φόβους των ναυτικών να μοιάζουν γελοίοι· και, καθώς η αυγή ήρθε, καθώς φως άρχισε να διαχέεται από τον ανήλιαγο ουρανό όπως διαχέεται μέσα από έναν κρύσταλλο, ο *Πολεμιστής* ζύγωσε το Τάμαροκ: ένα νησί γεμάτο πέτρες, σαν τα υπόλοιπα εδώ γύρω, αλλά περιτριγυρισμένο από πάμπολλες μικρές νησίδες και υφάλους, που σχημάτιζαν έναν προστατευτικό λαβύρινθο γύρω του. Στο κέντρο του νησιού, οι επιβάτες του πλοίου της Φυρλάμιν μπορούσαν να δουν έναν πύργο –ένα οχυρό– να ορθώνεται.

Σαν το Μαύρο Φρούριο! σκέφτηκε η Ζιάλα, κοιτάζοντάς το, καθώς στεκόταν πλάι στο κεντρικό κατάρτι του *Πολεμιστή*. *Σαν το Μαύρο Φρούριο είναι. Μόνο που τούτο δεν είναι μαύρο, αλλά γκρίζο. Χτισμένο από γκρίζα πέτρα. Από πέτρα που, μάλλον, βρήκε ο Νησιώτης εδώ, σ' αυτά τα ξερονήσια.*

Ο Κάφελ ύψωσε το γαντοφορεμένο του χέρι στον αέρα, και το αργυρό του σπαθί άστραψε, μοιάζοντας με πλάσμα ζωντανό μέσα στη γροθιά του. Τα πνεύματα των νεκρών ούρλιαζαν και ούρλιαζαν και ούρλιαζαν γύρω από τον *Πολεμιστή*. Πλησίαζαν το στόχο τους: το μέρος όπου τα οδηγούσε ο Κυανός Στρατηλάτης.

Και τότε, το φως άναψε. Ένα πανίσχυρο φως στην κορυφή του γκρίζου φρουρίου: ένα εκτυφλωτικό, κόκκινο φως, που θα μπορούσες να το μπερδέψεις με τον ήλιο, θα μπορούσες να πιστέψεις ότι ο ήλιος είχε επιστρέψει στην Κουαλανάρα, ανατέλλοντας από το Νότο.

Μαζί με το φως, η φωνή αντήχησε: *ΖΥΓΩΣΕ, ΑΝΚΑΡΑΖ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΚΑΙ ΘΑ ΣΤΕΙΛΩ ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ!*

Οι ναύτες του *Πολεμιστή* έπεσαν στο κατάστρωμα, τρέμοντας και μουρμουρίζοντας προσευχές, δαγκώνοντας τα χείλη και τη γλώσσα τους από τον πανικό τους. Η Φυρλάμιν στεκόταν στην πρύμνη, αγκαλιωμένη, με τις γροθιές της γαντζωμένες στην κουπαστή. Το πρόσωπο και τα χέρια της είχαν ασπρίσει τόσο που μοιάζανε μαρμάρινα.

«*ΤΩΡΑ, ΝΟΥΤΚΑΛΙ, ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΤΙΠΟΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΑΠ' ΤΟ ΝΑ ΑΦΑΝΙΣΩ ΤΟ ΑΧΡΗΣΤΟ ΤΟΜΑΡΙ ΣΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ!*» αντιγύρισε η τριπλή φωνή του Κάφελ, με την ίδια ένταση, και το αργυρό του ξίφος παρέμεινε υψωμένο.

ΘΥΜΑΣΑΙ ΠΩΣ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΑΝΛΑΓΚΘ, Σ' ΕΔΙΩΞΕ ΣΑΝ ΔΑΡΜΕΝΟ ΣΚΥΛΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΛΙΘΙΝΟ ΘΡΟΝΟ; Η ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΔΩ, ΑΝΚΑΡΑΖ! ΙΔΙΑ! Το φως επάνω στο γκρίζο φρούριο (που τώρα ήταν λουσμένο από την πορφυρή ακτινοβολία και μόνο γκρίζο δεν έμοιαζε) δυνάμωσε περισσότερο· η Ζιάλα σκέπασε τα μάτια της, αλλά οι Ταγμένοι κι ο Κάφελ

φαίνονταν να μπορούν να το αντικρίσουν, δίχως πρόβλημα. *Ἡ ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ!*

Μια παχιά δέσμη φωτός –φωτός τόσο δυνατού που ήταν σαν φωτιά– εκτοξεύτηκε από την κορυφή του φρουρίου, στοχεύοντας τον *Πολεμιστή*, ερχόμενη καταπάνω στο πλοίο με μεγάλη ταχύτητα. Ουρλιαχτά ακούστηκαν, όχι από τα πνεύματα των νεκρών, αλλά από τους ζωντανούς: τους ναύτες και την Καπετάνισσα Φυρλάμιν.

Το αργυρό ξίφος, όμως, *προσέγκυσε* την ακτίνα και την *απορρόφησε*, εξαφανίζοντάς την. «*ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΝΟΥΤΚΑΛΙ;*» κραύγασε η τριπλή φωνή, γελώντας. «*ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ;*»

Ο *Πολεμιστής* συνέχιζε να ζυγώνει το Τάμαροκ. Δεν βρισκόταν μακριά από τις ακτές του πλέον. Οι νεκροί καθοδηγούσαν το σκάφος μέσα στον λαβύρινθο των βραχονησίδων και των υφάλων, μην αφήνοντάς το να χτυπήσει πουθενά.

ΑΦΟΥ ΤΟ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ, ΑΝΚΑΡΑΖ, ΘΑ ΣΟΥ ΔΕΙΞΩ ΤΑ ΟΡΙΑ Ε-ΤΟΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΒΙΡΘΗΛΩΝ! ούρλιαξε, εξαγριωμένα, ο Νουτκάλι. *ΘΑ ΣΟΥ ΔΕΙΞΩ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ!*

Το φως επάνω στο φρούριο άναψε τόσο δυνατά, που τώρα πρέπει όντως να ήταν φωτιά, ή τουλάχιστον τόσο καυτό και έντονο όσο ο ήλιος. Ένας εκκωφαντικός ήχος, σαν ξαφνικά ο ίδιος ο ουρανός, η θάλασσα, και η γη να εισέπνευσαν, ακούστηκε, και μετά, ακόμα μία διάπυρη δέσμη βλήθηκε καταπάνω στον *Πολεμιστή*, πυρπολώντας τον αέρα, καθώς ερχόταν καταπάνω στο σκάφος, αφήνοντας πίσω της σχισίματα στην πραγματικότητα της Κουαλανάρα: μαύρες τρύπες οι οποίες αμέσως έκλειναν, καθώς ο κόσμος ανέπλαθε τον εαυτό του, όπως κάθε έμβιος οργανισμός που προσπαθεί να αυτοθεραπευτεί.

Ο Κάφελ πάτησε γερά επάνω στο κατάστρωμα και κράτησε το αργυρό του σπαθί εμπρός του, σαν ασπίδα. Και η λεπίδα, για μια στιγμή, φάνηκε να είναι αρκετά πλατιά ώστε να μπορεί ν'αποκρούσει τη θανατηφόρα ακτίνα του Νουτκάλι.

Και την απέκρουσε.

Το φως ήταν εκτυφλωτικό· ακόμα κι οι Ταγμένοι έκλεισαν τα μάτια τους.

Το θερμό κύμα που εκτοξεύτηκε ήταν πανίσχυρο· ακόμα κι οι Ταγμένοι έπεσαν στα γόνατα, ενώ μερικοί ναύτες πετάχτηκαν έξω από

το πλοίο. Η Ζιάλα κρατιόταν από το κατάρτι, δαγκώνοντας τα χείλη της, καθώς ένωθε τη θερμότητα να τη βάλλει. Μπορούσε να καταλάβει ότι το δέρμα της δεν καιγόταν, αλλά βρισκόταν στα *πρόθυρα* τού να καεί. Αν το θερμό κύμα ήταν λίγο ισχυρότερο....

Ο Κάφελ κραύγασε, λες και πονούσε, και η κραυγή του σκέπασε κάθε άλλο ήχο στον *Πολεμιστή*.

Η ακτίνα είχε εξαφανιστεί... ή όχι ακριβώς.

Ο Άνκαραζ κρατούσε πάλι το σπαθί του ψηλά πάνω απ'το κεφάλι του, μα δεν ήταν πλέον αργυρό· είχε πάρει το κατακόκκινο χρώμα της ακτίνας, και φαινόταν να πάλλεται από εσωτερική ενέργεια που μόλις και μετά βίας μπορούσε να συγκρατήσει.

«*ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΟΥ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩ ΚΑΤΙ, ΝΟΥΤΚΑΛΙ!*» βρυχήθηκε η τριπλή φωνή. Ο Κάφελ διέγραψε ένα γρήγορα ημικύκλιο με το σπαθί του, και, καθώς το διέγραφε, η διάπυρη δέσμη φωτός εκτοξεύτηκε προς το νησί και το γκρίζο οχυρό.

Ο Νουτκάλι ούρλιαξε, μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη σταματήσει.

Η έκρηξη τράνταξε το νησί, τη θάλασσα, και τον ουρανό. Μαύρες τρύπες παρουσιάστηκαν σε πολλά τυχαία σημεία και έκλεισαν βιαστικά, σαν να μπορούσαν να φέρουν τη συντέλεια, έτσι κι έμεναν ανοιχτές για παραπάνω από μερικά δευτερόλεπτα.

Η Ζιάλα, ανοίγοντας τα μάτια της, είδε καπνούς από το φρούριο του Νησιώτη, καθώς ο *Πολεμιστής* έφτανε σε μια ακτή του Τάμαροκ όπου ήταν αραγμένα κι άλλα πλοία –τα πλοία των Λεπιδοφόρων Γεράκων.

Ο Κάφελ/Άνκαραζ περπάτησε –επάνω στον αέρα, ως συνήθως– από το κατάστρωμα στις πέτρες του νησιού, και οι Ταγμένοι του τον ακολούθησαν, χωρίς καθυστέρηση. Η Ζιάλα έκανε το ίδιο, αν κι ένωθε τρομοκρατημένη.

Το γκρίζο φρούριο δεν ήταν τώρα μακριά τους. Εμπρός τους απλωνόταν μια μικρή, άγονη πεδιάδα και, μετά, ορθωνόταν αυτό, με την πλάτη του ακουμπισμένη σε μια πλαγιά. Οι γκρίζες του πέτρες είχαν μαυρίσει και σ'ορισμένα σημεία είχαν πέσει, δημιουργώντας ανοίγματα επάνω του. Στην κορυφή του βρισκόταν κάτι που γυάλιζε στο φως του ανήλιαγου ουρανού: κάτι μεταλλικό. Το μηχανήμα, μάλλον,

το οποίο δημιουργούσε εκείνο το φως. Το μηχανήμα των Βιρθήλων, που είχε αναφέρει ο Νουτκάλι.

Ο Άνκαραζ βάδισε προς το φρούριο, και οι μαχητές του τον ακολούθησαν.

«*ΝΟΥΤΚΑΛΙ!*» φώναξε. «*ΒΓΕΣ ΕΞΩ!*»

Καμία απάντηση, όμως, δεν ήρθε αυτή τη φορά.

«*ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ,*» είπε ο Κάφελ, χωρίς να φωνάζει τώρα. «*ΘΑ ΕΡΘΩ ΕΓΩ ΜΕΣΑ, ΕΤΣΙ ΚΙ ΑΛΛΙΩΣ.*»

Πλησίασε την πύλη του φρουρίου, η οποία ήταν ψηλή, διπλή, και ατσάλινη. Και μαυρισμένη από το χτύπημα της διάπυρης ακτίνας. Επίσης, ένα σημείο του τοίχου δίπλα της είχε ραγίσει βαθιά, κι ένας μεγάλος μεντεσές είχε χαλαρώσει.

Ο Κάφελ έδειξε την είσοδο, με το αργυρό του ξίφος. «*ΝΗΣΙΩΤΗ! ΦΕΡΕ ΜΟΥ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΣΑΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ! ΠΑΡΑΔΩΣΕ ΜΟΥ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΣΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΣΟΥ ΔΕΙΞΩ ΕΛΕΟΣ!*»

Ο δαιμονικός άνεμος ούρλιαξε, μανιασμένα, και χτύπησε τη διπλή πόρτα, σπάζοντάς την, πετώντας την μέσα στο φρούριο, σαν η γροθιά ενός γίγαντα να την είχε κοπανήσει. Ο τοίχος που ήταν ραγισμένος θρυμματίστηκε, εκτοξεύοντας πέτρες και χώματα.

«Σκοτώστε τους!» ακούστηκε μια δυνατή φωνή μέσα από τον καπνό που είχε σηκωθεί, και η Ζιάλα είδε μαύρες σιλουέτες να έρχονται καταπάνω τους, από το εσωτερικό του φρουρίου, κρατώντας δύο ξίφη η καθεμία.

Ο Κάφελ πέρασε το κατώφλι, και ο άνεμος τον ακολούθησε... κάνοντας τους Λεπιδοφόρους Γέρακες να σωριαστούν, κραυγάζοντας από βαθύ ψυχικό πόνο, καθώς τα πνεύματα των νεκρών επιτίθονταν στους νεκραδελφούς τους, κατασφάζοντάς τους, εξολοθρεύοντάς τους ολοσχερώς.

Οι Ταγμένοι ακολούθησαν, επιτιθέμενοι στους δολοφόνους, σκοτώνοντάς τους όσο ήταν ζαλισμένοι από το χτύπημα του Κυρίου τους. Η Ζιάλα έμεινε στο κατώφλι, βγάζοντας το τόξο της από την πλάτη και περνώντας, με τρεμάμενα χέρια, ένα βέλος στη χορδή. *Πού να ρίξω, όμως; Και τι νόημα έχει, αν θα ρίξω εγώ ή όχι; Μεγάλη Βιρκάνθα, δώσε μου δύναμη!*

«*ΑΝΟΗΤΕ ΝΗΣΙΩΤΗ!*» φώναξε ο Κάφελ. «*ΝΟΜΙΖΕΣ ΟΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΤΑ ΒΑΛΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΟΥ; ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ,*

ΑΦΡΟΝΑ!» Και, με τούτα τα λόγια, χίμησε πάνω στους Λεπιδοφόρους Γέρακες, καθώς ο πυκνός καπνός είχε αρχίσει να καθαρίζει από τον άνεμο των πνευμάτων. Το αργυρό του ξίφος κινήθηκε σαν φίδι ανάμεσα στους εχθρούς του, μοιάζοντας άλλοτε μεγαλύτερο άλλοτε μικρότερο, ένα πλάσμα ζωντανό και τετραπέρατο. Κατέκοπτε τον έναν δολοφόνο κατόπιν του άλλου, παίρνοντας κεφάλια και σχίζοντας σώματα στα δύο, κάθετα ή οριζόντια. Ο Κάφελ τώρα ήταν περισσότερο μια ανεμοθύελλα πολέμου παρά άνθρωπος.

Και οι Ταγμένοι του δεν πήγαιναν πίσω. Ούτε εκείνοι έμοιαζαν μ'άνθρώπους, παρατήρησε η Ζιάλα, βλέποντάς τους να σκοτώνουν τους εχθρούς τους μέσα στη μεγάλη αίθουσα που είχε αποκαλυφτεί. Μια αίθουσα γεμάτη σωριασμένες κολόνες και σπασίματα στους τοίχους, μια αίθουσα που στο πέρας της υπήρχε μια ψηλή σκάλα, κι επάνω στη σκάλα στεκόταν ένας άντρας. Πανύψηλος και σωματώδης. *Σαν τέρας είναι!* σκέφτηκε η Ζιάλα και, μετά, συνειδητοποίησε ότι ήταν Ρογκάνος. Φορούσε έναν μακρύ, σκούρο-μπλε χιτώνα και είχε μακριά, λευκά μαλλιά και γενειάδα. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα μεγάλο ξίφος, και η ζώνη του ήταν γεμάτη ξιφίδια.

Ο Νησιώτης. Αυτός πρέπει νάναι ο Νησιώτης.

«Σκοτώστε τους!» φώναζε. «Σκοτώστε τους! Είστε περισσότεροι! Εκατοντάδες φορές περισσότεροι! Σκοτώστε τους!» Και, συνεχώς, Λεπιδοφόροι Γέρακες έβγαιναν από διάφορα ανοίγματα της μεγάλης αίθουσας, για να επιτεθούν στον Άνκαραζ και τους Ταγμένους του, και να κατακοπούν από μια θύελλα θανάτου. Το αίμα τους είχε βάψει κόκκινο ακόμα και το ταβάνι. Τα κουφάρια τους είχαν αρχίσει να σχηματίζουν λόφους, πάνω στους οποίους ο Κάφελ βάδιζε... και τώρα, ορισμένα απ'τα κουφάρια φαίνονταν να σηκώνονται (!) για να τον υπηρετήσουν, για να επιτεθούν στους Γέρακες.

Ο Νουτκάλι, όμως, πού είναι; αναρωτήθηκε η Ζιάλα. *Πού είναι ο Νουτκάλι;* Ο Ράζλερ δε φαινόταν πουθενά. Κρυβόταν; Είχε φύγει απ'το φρούριο; Είχε φύγει απ'το νησί; *Ήρθαμε ως εδώ δίχως λόγο; Αποτύχαμε;*

Τέντωσε το τόξο της και σημάδεψε τον Νησιώτη. Ο Ρογκάνος την πρόσεξε, αλλά τότε ήταν πολύ αργά: η βολή της είχε ήδη εξαπολυθεί.

«ΑΑΑΑααααρρρ!» κραύγασε, γονατίζοντας και κρατώντας το βέλος που είχε μπηχτεί στα πλευρά του. «Σκοτώστε την τοξότρια!» ούρλιαξε, δείχνοντάς την. «Σκοτώστε την τοξότρια!»

Σκατά! σκέφτηκε η Ζιάλα, πσιωπατώντας, καθώς περνούσε άλλο ένα βέλος στη χορδή του τόξου της. *Τι τόθελα τούτο;* Όμως, μετά, είδε ότι οι Λεπιδοφόροι Γέρακες δεν μπορούσαν να την πλησιάσουν· η επίθεση του Κάφελ και των Ταγμένων τούς απορροφούσε πλήρως.

Η Ζιάλα σημάδεψε πάλι τον Νησιώτη και έβαλε, πετυχαίνοντάς τον στο στέρνο, προτού εκείνος προλάβει να σηκωθεί και να απομακρυνθεί. Σωριάστηκε εκεί, στην κορυφή της πέτρινης σκάλας, μάλλον νεκρός...

Σε λίγο, η επίθεση των Γεράκων καταλάγιασε. Αφότου είχαν συγκεντρωθεί πάνω από εκατό (σύμφωνα με τους υπολογισμούς της Ζιάλα) κουφάρια στην αίθουσα, καταλάγιασε. Και ο Κάφελ/Άνκαραζ βάδισε προς μία από τις εξόδους.

«ΝΟΥΤΚΑΛΙ, ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ! ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ!»

Οι Ταγμένοι τον ακολούθησαν, και το ίδιο κι η Ζιάλα, έχοντας ένα βέλος περασμένο στη χορδή του τόξου της, έτοιμη να ρίξει.

Διέσχισαν πέτρινους διαδρόμους και δωμάτια. Υπήρχαν έπιπλα και ταπετσαρίες και πίνακες και αγάλματα στα μέρη απ'όπου περνούσαν, καθώς και ζημιές στους τοίχους από το χτύπημα της διάπυρης ακτίνας, μα η Ζιάλα δεν είχε χρόνο να παρατηρήσει τίποτα από αυτά. Εκείνη κι οι σύντροφοί της, ουσιαστικά, έτρεχαν, ενώ ο αρχηγός τους έσπαζε –μέσω του πνευματικού ανέμου– τη μια πόρτα κατόπιν της άλλης... ώσπου, τελικά, βγήκαν από την πίσω μεριά του φρουρίου, στην πετρώδη πλαγιά, εκεί όπου άρχιζε ένα στριφτό μονοπάτι, το οποίο οδηγούσε επάνω, προς ένα σημείο με ψηλούς ογκόλιθους.

Στο μονοπάτι, έτρεχε μια άλλη φιγούρα, μόνη της και ντυμένη με μαύρη κάπα και κουκούλα. Στην αγκαλιά της κρατούσε ένα αντικείμενο, τυλιγμένο με ύφασμα. Ένα αντικείμενο που πρέπει να ήταν αρκετά βαρύ, γιατί έμοιαζε να καθυστερεί τη φιγούρα.

«ΝΟΥΤΚΑΛΙ!» φώναξε ο Κάφελ, αρχίζοντας κι εκείνος ν'ανεβαίνει το μονοπάτι, με γρήγορα βήματα, περπατώντας πάνω στον αέρα. Αν και ο Ράζλερ βρισκόταν πολύ κοντά στο σημείο με τους ψηλούς ογκόλιθους, ο Άρχων του Πολέμου φαινόταν ότι, μάλλον, θα τον προ-

λάβαινε προτού φτάσει εκεί. Και οι Ταγμένοι ακολουθούσαν, μαζί με τη Ζιάλα.

«*Ανκαραζ!*» Ο Νουτκάλι στράφηκε, και η κουκούλα του έφυγε, παρասυρόμενη από τον δυνατό άνεμο των νεκρών· το μαυρόδερμο, καραφλό κεφάλι του αποκαλύφτηκε. «*Ανκαραζ! Θυμάσαι τι συνέβη με τη δύστυχη τη Λιάμνερ Κρωθ;*» φώναξε ο Ράζερ, κι απόθεσε στο έδαφος το αντικείμενο που κρατούσε, τραβώντας από πάνω του το ύφασμα. «Δεν μπορεί να μην το άκουσες!» Ένα διαβολικό μειδίαμα υπήρχε στο πρόσωπο του και τα μάτια του γυάλιζαν. Το αντικείμενο που είχε αποκαλυφτεί ήταν φτιαγμένο από μέταλλο και καθρέφτες, και μέσα στο κρύσταλλο των καθρεφτών γραμμές μπορούσαν να διακριθούν, πορφυρές γραμμές, σαν φλέβες. Στο κατώτερο σημείο του, το μηχανήμα είχε μεγάλα νύχια, σηκωμένα πάνω απ'το έδαφος, έτοιμα να το καρφώσουν. «Τα κατασκευάσματα των Βιρθήλων είναι υπέροχα, Άρχοντα του Πολέμου! Υπέροχα! Χα-χα-χα-χα! Υπέροχα!» Έσκυψε πάνω απ'το μηχανήμα, σαν για να του ψιθυρίσει κάτι.

«*OXI!*» κραύγασε ο Κάφελ, επιταχύνοντας το βάδισμά του. «*OOO-XIII!*»

Ο Νουτκάλι ψιθύρισε ό,τι είχε να ψιθυρίσει, και τα νύχια του μηχανήματος μπήχτηκαν στο έδαφος. Οι φλέβες μέσα στους καθρέφτες φούσκωσαν, και συνέχισαν να φουσκώνουν. Ένα διαπεραστικό σύριγμα αντήχησε παντού, καλύπτοντας τα ουρλιαχτά των νεκρών.

«*OXI!*»

«Α-χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Νουτκάλι, ρίχνοντας το κεφάλι πίσω. «Αντίο, Άνκαραζ, Θεέ του Πολέμου!» είπε και, στρεφόμενος, έτρεξε προς το σημείο με τους ψηλούς ογκόλιθους, το οποίο ήταν Αρχετοπικό Επίκεντρο. «Αντίο! Χα-χα-χα-χα!»

Ο Κάφελ πλησίασε το μηχανήμα και στάθηκε εμπρός του, ενώ οι φλέβες φούσκωναν και φούσκωναν και φούσκωναν, κοκκινίζοντας τους καθρέφτες. «*OXI!*» φώναξε πάλι, μοιάζοντας να μην ξέρει τι να κάνει.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ζιάλα τους Ταγμένους. «Τι συμβαίνει, μα τους θεούς; Τι συμβαίνει;»

«Δεν ξέρω,» της αποκρίθηκε η Σαριάλη.

«ΚΑΛΑ ΕΙΜΑΙ,» τους είπε, ξέπνοα, ο Άνκαραζ, υψώνοντας το κανονικό του χέρι και κάνοντάς τους νόημα να μην πλησιάσουν περισσότερο. «ΚΑΛΑ ΕΙΜΑΙ. ΑΛΛΑ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ ΝΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΩ ΠΟΛΛΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΟΥ, ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΩ ΕΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ...» Ορθώθηκε, αργά, και ο άνεμος στα πόδια του τον σήκωσε πάλι λίγο πιο πάνω απ'το έδαφος.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Ζιάλα. «Τι πράγμα ήταν;»

«ΚΑΤΙ ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ,» είπε ο Κάφελ. «ΤΟΣΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΟΣΟ ΚΑΙ Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ. ΕΛΑΤΕ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΜΟΥ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΑΚΟΜΑ. ΑΛΛΑ ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Ο ΡΑΖΛΕΡ· ΚΑΘΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΑ ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΟΥ, ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑ, ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ, ΚΑΙ ΕΙΔΑ ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΑΡΧΕΤΟΠΟ ΓΛΙΣΤΡΗΣΕ.» Ξεκίνησε να βαδίζει προς τους ογκόλιθους.

«Αρχέτοπο, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Έσριλαν, καθώς οι Ταγμένοι και η Ζιάλα ακολουθούσαν.

«ΝΑΙ,» απάντησε ο Άνκαραζ, «ΑΡΧΕΤΟΠΟ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΑΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΞΑΝΑΒΡΕΘΕΙ ΣΕ ΑΡΧΕΤΟΠΟ, ΑΛΛΑ ΜΗ ΣΑΣ ΤΡΟΜΑΖΕΙ ΤΟΥΤΟ. ΘΑ ΣΑΣ ΟΔΗΓΗΣΩ, ΚΑΙ ΘΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΟΥΜΕ!»

Όταν έφτασαν μπροστά στους ογκόλιθους, οι οποίοι σχημάτιζαν διόδους και περάσματα ανάμεσά τους, ο Κάφελ είπε: «ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΤΕ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΡΧΕΤΟΠΙΚΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ. ΑΠΟ ΕΔΩ, ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΒΡΕΘΕΙ ΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΑΡΧΕΤΟΠΟΥΣ. ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΔΩΜΑΤΙΟ ΓΕΜΑΤΟ ΠΟΡΤΕΣ. ΜΙΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΑΠΟ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΠΟΡΤΕΣ ΒΓΑΖΕΙ Σ'ΕΝΑΝ ΑΡΧΕΤΟΠΟ Ο ΟΠΟΙΟΣ, ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ, ΒΓΑΖΕΙ ΓΡΗΓΟΡΑ ΣΤΗ ΦΕΝ ΕΝ ΡΩΘ· ΕΤΣΙ Ο ΝΗΣΙΩΤΗΣ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΚΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΕΝΟΙΚΗΜΕΝΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΤΟΥ.»

«Και γιατί υπηρετούσε τον Νουτκάλι;» ρώτησε η Ζιάλα.

«ΓΙΑΤΙ Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ ΤΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΔΕΙΞΕ ΕΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ. Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ, ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ, ΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ. ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΑΣ ΜΗ ΧΑΝΟΥΜΕ ΑΛΛΟ ΧΡΟΝΟ. Ο ΡΑΖΛΕΡ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ,» είπε ο Άνκαραζ, και μπήκε στους Αρχέτοπους, για να καταδιώξει τον εχθρό του.

Κεφάλαιο 55

Η Επιστροφή των Νικητών

Φαίνεται πως μας περιμένουν,» είπε ο Ρόλμαρ. Στη νότια πύλη της Φίρθμας, τη λεγόμενη Πύλη της Θάλασσας, κόσμος ήταν συγκεντρωμένος, μέσα στο απόγευμα, ζητωκραυγάζοντας τον στρατό που πλησίαζε και κουνώντας αναμμένους δαυλούς και λευκά μαντήλια στον αέρα. Συγχρόνως, κάποιοι έλαιζαν μουσική, με φλάουτα και τύμπανα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, χαμογελώντας, «έτσι φαίνεται.»

Οι δύο άντρες ίππευαν στην αρχή του στρατεύματος που επέστρεφε από τη Σάργκμον. Δεξιά τους βρισκόταν ένας έφιππος σημαioφόρος ο οποίος κρατούσε ψηλά τη νέα σημαία του Ένρεβηλ. Αριστερά τους ήταν άλλος ένας.

Το πλήθος τούς επευφημούσε, καθώς ζύγωναν την πύλη, και ο Ρόλμαρ κι ο Ζάρναβ ύψωσαν τα χέρια τους, για να χαιρετίσουν. *Τι αντιπροσωπεύουμε απόψε, άραγε;* αναρωτήθηκε ο ακρίτης. *Την απελευθέρωση του Ένρεβηλ από τον Τύραννο; Τη νίκη του Μαύρου Πρίγκιπα κατά του Βασιλιά Σάρναλ; Την καινούργια εξουσία του Οίκου των Γάθνιν επάνω σε τούτο το Βασίλειο;*

Τα λευκά μαντήλια χόρευαν ανάμεσα στις φλόγες των δαυλών· χόρευαν έναν γρήγορο χορό που, για κάποιο λόγο, αποτυπώθηκε στο μυαλό του Ρόλμαρ. Ίσως επειδή δε γνώριζε για το συγκεκριμένο έθιμο. Δεν ήξερε ότι οι Ενρεβήλιοι έτσι χαιρετούν τους νικητές που έρχονται από τον πόλεμο.

Το φουσάτο μπήκε στη Φίρθμας, και ο δρόμος που άρχισε να διασχίζει ήταν το ίδιο κοσμοπλημμυρισμένος όπως και η πύλη. Οι Ενρεβήλιοι στέκονταν δεξιά κι αριστερά και ζητωκραύγαζαν, κουνώντας λευκά μαντήλια ανάμεσα σε φλόγες δαυλών. Λευκά μαντήλια ανάμεσα σε φλόγες... λευκό ανάμεσα σε κόκκινο...

Ο Ρόλμαρ πήρε το βλέμμα του από εκεί (το θέαμα είχε σχεδόν κοντέψει να τον υπνωτίσει!) και το έστρεψε μπροστά. Στο τέλος του δρόμου, είδε μια ομάδα από καβαλάρηδες να περιμένει. Ήταν όλοι

τους ντυμένοι με χρυσοστόλιστες πανοπλίες, χρυσά κράνη, και αλίκους μανδύες. Πάνω από τις αρματωσιές τους φορούσαν κοντούς, μαύρους χιτώνες, όπου το έμβλημα του Ένρεβηλ ήταν κεντημένο με αργυρή κλωστή.

«Καλησπέρα, Άρχοντές μου,» είπε ένας από τους ιππείς —ένας καστανός, γενειοφόρος άντρας—, όταν ο Ρόλμαρ και ο Ζάρναβ έφτασαν κοντά τους. «Η Βασίλισσα Θάρνιν επιθυμεί να μας ακολουθήσετε στο παλάτι.»

«Το παλάτι;» έκανε ο ακρίτης, απορημένος. «Νόμιζα ότι επισκευαζόταν.»

«Όχι πλέον, Άρχοντά μου. Τώρα έχει επισκευαστεί. Παρακαλώ, ελάτε μαζί μας.»

Ο Ρόλμαρ και ο Ζάρναβ ακολούθησαν τους καβαλάρηδες, οι οποίοι τους οδήγησαν στην καγκελωτή πύλη του καμένου κήπου του παλατιού και συνέχισαν να τους οδηγούν επάνω, ακολουθώντας το μονοπάτι που σκαρφάλωνε το λόφο σπειροειδώς, προς τη βασιλική οικία. Καθώς ανέβαιναν, ο Ρόλμαρ παρατήρησε ότι ο κήπος είχε καθαριστεί από τις στάχτες και καινούργια φυτά είχαν φυτευτεί, τα οποία ήταν ακόμα μικρά, μα, με την ανάλογη φροντίδα, δε θ'αργούσαν να μεγαλώσουν. Βέβαια, μέχρι να γίνει ο κήπος όπως ήταν, θα χρειάζονταν χρόνια, υπέθετε ο ακρίτης. Πόσο γρήγορα μπορεί κάτι να καταστραφεί, αλλά πόσο καιρό θέλει για να δημιουργηθεί... Γιατί η δημιουργία είναι δυσκολότερη από την καταστροφή;

Ο πόλεμος με άλλαξε, σκέφτηκε ο Ρόλμαρ. Νομίζω ότι εκτιμώ τη ζωή περισσότερο.

Και δεν μπορούσε να πάψει ν'αναρωτιέται τι θα γινόταν με τη θρησκεία του Άνκαραζ. Διότι ο Άνκαραζ ήταν η καταστροφή. Η καταστροφή της ανθρώπινης ζωής και, κατ'επέκταση, όσων δημιουργεί ο άνθρωπος με τη ζωή του. *Ο πόλεμος είναι καταλύτης, για να πέσει ένας τύραννος και ν'αλλάξει μια εξουσία· αλλά δεν είναι καλός σύντροφος. Δεν είναι καθόλου καλός σύντροφος...*

Στην πύλη του παλατιού, στρατιώτες ήταν συγκεντρωμένοι, και τους χαιρέτησαν, χτυπώντας τα δόρατά τους επάνω στις ασπίδες τους. Ο Ρόλμαρ και ο Ζάρναβ αφίππευσαν, και ένας υπηρέτης τους οδήγησε στο εσωτερικό του παλατιού και στην αίθουσα του θρόνου: ένα δωμάτιο που, παρότι αντικειμενικά μεγάλο, δεν είχε ούτε το ένα

δέκατο του μεγέθους της Αίθουσας του Ουρανολίθινου Θρόνου. Ήταν, όμως, φανταχτερά στολισμένο, με χαλιά, ταπετσαρίες, αγάλματα, και πίνακες. Από τις κολώνες του κρέμονταν λάμπες κι από την οροφή του πολύφωτα. Δύο τραπέζια ήταν στρωμένα με φαγητά, και δεκάδες άνθρωποι –στρατιωτικοί, ευγενείς, και ιερείς– στέκονταν γύρω τους. Μόλις είδαν τον Ρόλμαρ και τον Ζάρναβ να μπαίνουν, ύψωσαν τις κούπες τους και τους χαιρέτισαν.

Στο πέρας της αίθουσας, βρισκόταν ο Βασάλτινος Θρόνος και μπροστά του στεκόταν η Βασίλισσα Θάρνιν, ντυμένη μ'ένα μακρύ, λευκό φόρεμα με χρυσαφένιες ραφές στο πλατύ ντεκολτέ, στα μανίκια, και στην άκρη της φούστας. Πάνω στο μελαχρινό της κεφάλι άστραφτε το χρυσό Στέμμα του Ένρεβηλ. Ο Βασιλιάς Ήλμον βρισκόταν πλάι της, φορώντας μαύρη τουνίκα, μαύρο παντελόνι, και μαύρες μπότες, όπως άρμοζε στον Μαύρο Πρίγκιπα της Επανάστασης. Στο στήθος της τουνίκας του ήταν ραμμένο, με ασημιά κλωστή, το έμβλημά του (το οποίο ήταν τώρα και το διεθνές έμβλημα του Ένρεβηλ): το ρόδο που τυλίγεται γύρω από τη λεπίδα ενός ξιφιδίου. Το διάδημα του Ήλμον ήταν μικρότερο από την κορόνα της Θάρνιν και αργυρό, λαξευμένο σαν μπλεγμένα μεταξύ τους τριαντάφυλλα.

«Καλωσορίσατε!» είπε η Βασίλισσα του Ένρεβηλ, κατεβαίνοντας από το βάθρο της, για να χαιρετήσει δια χειραψίας τον Πρίγκιπα Ζάρναβ και τον Άρχοντα Ρόλμαρ, οι οποίοι είχαν ως τώρα προχωρήσει μέχρι τη μέση της αίθουσας. «Καλωσορίσατε!»

Ο Ήλμον, βαδίζοντας πλάι στη Θάρνιν, χαιρέτησε κι εκείνος τον αδελφό του και τον ακρίτη του Ράλτον. «Καλωσόρισες, Ζάρναβ. Ρόλμαρ.»

«Οι δράκαρχοι, βλέπω, έφτασαν πάνω στην ώρα,» είπε ο Ζάρναβ, όταν τελείωσαν οι χαιρετούρες. Το βλέμμα του είχε πάει στους πέντε ανθρώπους και τους πέντε δράκους που κάθονταν στην κορυφή του ενός από τα δύο τραπέζια της αίθουσας.

«Ναι,» ένευσε ο Ήλμον, «και η βοήθειά τους αποδείχτηκε ζωτικής σημασίας. Δίχως αυτούς, δεν ξέρω αν θα είχαμε νικήσει ή αν ακόμα θα βρισκόμασταν στην Έλμας, ταμπουρωμένοι στη δυτική όχθη του ποταμού Λάηνηλ.»

«Ο ταχυπομπός σας μας ανέφερε, Βασιληά μου, ότι νικήσατε, αλλά δε μας εξήγησε τι ακριβώς έγινε,» είπε ο Ρόλμαρ. «Θα ήταν δύσκολη μάχη, υποθέτω.»

«Κανονικά, δεν έπρεπε να είναι, όμως τα πράγματα ήρθαν λιγάκι... περίεργα. Αλλά θα σας τα διηγηθώ σε λίγο. Οι υπηρέτες μου θα σας οδηγήσουν τώρα στα δωμάτιά σας, να λυθείτε και να ετοιμαστείτε, και μετά θα σας φέρουν πάλι εδώ, για ν'αρχίσει το γλέντι.»

«Θέλεις να πεις, αδελφέ, πως όλα αυτά τα φαγητά που μου έχουν σπάσει τη μύτη είναι ανέγγιχτα, περιμένοντας τη δική μας άφιξη;» έκανε ο Ζάρναβ, υψώνοντας τα φρύδια του, κωμικά.

Ο Ήλμον και η Θάρνιν γέλασαν. «Ναι, αυτό θέλω να υπονοήσω,» αποκρίθηκε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Ουσιαστικά, προσπαθώ να σας πω ευγενικά να τσακιστείτε και να ετοιμαστείτε, ώστε να φάμε, επιτέλους!»

«Δε θα σας καθυστερήσουμε άλλο,» είπε ο Ζάρναβ, γελώντας. Υποκλίθηκε, μ'ένα φανταχτερό τίναγμα του μανδύα του, και στράφηκε, βαδίζοντας προς την έξοδο της αίθουσας.

Ο Ρόλμαρ τον ακολούθησε, χαμογελώντας.

Ο Ήλμον αναστέναξε, ικανοποιημένα, βλέποντάς τους να βγαίνουν απ'το μεγάλο δωμάτιο, μαζί μ'έναν από τους υπηρέτες του.

«Ήλμον,» είπε η Θάρνιν, «γιατί ο Ιερέας Άντολβαρ δεν ήταν μαζί τους;»

«Έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κανονικά, έπρεπε να είναι. Ο ταχυπομπός που έστειλαν είπε ότι ο Υποστράτηγος Δάνσαρ σκοτώθηκε, αλλά όχι και ο Άντολβαρ...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Θα τους ρωτήσουμε, μετά.»

«Βασίλισσα Θάρνιν,» είπε μια βραχνή φωνή, «Βασιληά Ήλμον. Μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, για λίγο;» Άκουσαν κάποιον να ζυγώνει από δίπλα τους, καθώς και κάτι να σέρνεται.

Γυρίζοντας, είδαν (όπως το περίμεναν) τον Δρακοβασιληά Κέλσοναρ, ντυμένο με την επίσημη ενδυμασία των δράκαρχων (λευκός χιτώνας με πορφυρή κεφαλή δράκου κεντημένη στο στήθος και στην πλάτη, και πορφυρός μανδύας με λευκή κεφαλή δράκου κεντημένη στην πλάτη) και φορώντας κουκούλα που σκίαζε το πρόσωπό του. Στο κεφάλι του γυάλιζε το Στέμμα των Δράκων. Πλάι του ήταν, ως συνήθως, ο Σ'άαρν.

«Ασφαλώς, Δρακοντική Μεγαλειότητα,» αποκρίθηκε ο Ήλμον. «Ελάτε.» Και βάδισε προς την κορυφή του άλλου τραπεζιού –του τραπεζιού όπου δεν κάθονταν οι δράκαρχοι. Ο Κέλσοναρ και η Θάρνιν τον ακολούθησαν.

«Καθίστε.» Ο Μαύρος Πρίγκιπας έδειξε τη θέση δίπλα στον Στρατηγό Άσθαν.

«Είπα, Βασιλιά Ήλμον, ότι θα προτιμούσα να συζητήσουμε *ιδιαιτέρως*,» τόνισε ο Κέλσοναρ.

«Εμπιστεύομαι απόλυτα τον Στρατηγό Άσθαν,» αποκρίθηκε ο Ήλμον, «όπως επίσης και τη μελλοντική του σύζυγο.»

Η Λερβάρη, που καθόταν πλάι στον Άσθαν, κοκκίνισε. Ο Στρατηγός της είχε προτείνει γάμο, όταν έφτασαν στη Φίρθμας, επιστρέφοντας από την Έλμας. Της το είχε *προτείνει!*

Προτείνει...

«Λερβάρη,» είχε πει, παίρνοντας το χέρι της μέσα στα δικά του, ενώ βρίσκονταν ξαπλωμένοι στο δωμάτιό του στο παλάτι, «θα ήθελες να με παντρευτείς;» Δες και υπήρχε περίπτωση να *μην* ήθελε.

Φυσικά! είχε σκεφτεί η Λερβάρη. *Φυσικά και θέλω! Το θέλω τόσο πολύ!* Μα δεν είχε μιλήσει, γιατί αισθανόταν κατακεραυνωμένη. Κι επίσης, φοβόταν ότι ίσως ο Άσθαν να της έκανε απλά ένα αστείο... αν και δεν ήταν άνθρωπος που έκανε αστεία, γενικά.

«Θα το ήθελες;» την είχε ξαναρωτήσει. Και τότε, παρατηρώντας πέρα από κάθε σκιά αμφιβολίας ότι δεν της έκανε πλάκα, είχε καταφέρει ν'αποκριθεί –*Ναι, ναι, ναι, ναι!*–, αγκαλιάζοντάς τον και γεμίζοντας το πρόσωπό του με φιλιά. Ο Άσθαν είχε γελάσει και, μετά, είχαν κάνει έρωτα.

Ακόμα, όμως, η Λερβάρη δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι, σύντομα, θα γινόταν σύζυγός του, κι όποτε κάποιος το ανέφερε, ντρεπόταν. Ήθελε να κρυφτεί κάπου, να ξεφύγει από το βλέμμα του.

Αλλά, επί του παρόντος, ούτε ο Δρακοβασιλιάς Κέλσοναρ ούτε ο Μαύρος Πρίγκιπας έμοιαζαν να ενδιαφέρονται και πολύ για την πρώην-υπηρέτρια και μέλλουσα σύζυγο του Στρατηγού Άσθαν. Ο Ήλμον την είχε αναφέρει όπως θα ανέφερε καθετί γνωστό, δεδομένο, και αδιάφορο.

«Έστω,» συναινέσε ο Κέλσοναρ, και πήρε θέση πλάι τον Άσθαν. Ο Σ'άαρν ακούμπησε το κεφάλι του στον βραχίονα της καρέκλας του αφέντη του.

Ο Ήλμον κάθισε κοντά στον Δρακοβασιληά, ενώ η Θάρνιν πήρε θέση αντίκρυ του.

Η Λερβάρη ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρασί, προσπαθώντας να αγνοήσει το γεγονός ότι βρισκόταν δίπλα στα σημαντικότερα πρόσωπα του Βασιλείου. *Δεν ακούω! προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της. Ό,τι κι αν λένε, εγώ δεν το ακούω!*

«Μιλήστε μας, Δρακοβασιληά Κέλσοναρ,» είπε η Θάρνιν.

«Θα ήθελα, προτού φύγω από το Ένρεβηλ, να γνωρίζω, Βασίλισσά μου, ποια είναι η θέση σας απέναντι στους δράκαρχους. Είστε υπέρ του τάγματός μας;»

«Φυσικά και είμαστε υπέρ. Μας βοηθήσατε να αντιμετωπίσουμε τις δυνάμεις του Άρχοντα Άξαδορ στην Έλμας.»

«Τι εννοείτε ακριβώς, Δρακοντικέ Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Ήλμον, προτού ο δράκαρχος προλάβει να μιλήσει. Τα φρύδια του Μαύρου Πρίγκιπα ήταν σμιγμένα, και τα μάτια του παρατηρούσαν τα σκοτεινά βάθη της κουκούλας του Κέλσοναρ, ψάχνοντας –αλλά μη βρίσκοντας– το πρόσωπό του. *Θέλεις κάτι από εμάς, Δρακοβασιληά; Κι αν ναι, τι;*

«Το Τάγμα των Δράκαρχων, σύντομα, θ'αλλάξει. Θα επιστρέψει στις παλιές του ημέρες: στις ένδοξές του ημέρες. Τα τελευταία χρόνια είχε παρακμάσει, αλλά τώρα θα ακμάσει ξανά.»

Τα τελευταία χρόνια; σκέφτηκε ο Ήλμον. *Εγώ πάντα παρακμασμένους σας θυμάμαι.*

«Θα φροντίσω, προσωπικά, να ακμάσει ξανά, Βασιληά Ήλμον. Και θα ήθελα να γνωρίζω αν θα μας υποστηρίξετε.»

«Πώς θα μπορούσαμε να σας υποστηρίξουμε;» ρώτησε ο Μαύρος Πρίγκιπας, θέλοντας να μάθει πού το πήγαινε ο Δρακοβασιληάς του Νόρβηλ. «Δεν υπάρχουν δράκοι στο Ένρεβηλ. Ή, μήπως, γνωρίζετε κάποιο μέρος όπου υπάρχουν;»

«Όχι, σύμφωνα μ'όσα ξέρω, δεν υπάρχουν δράκοι στο Ένρεβηλ. Ωστόσο, οι δράκοι στο Δρακοδάσος του Νόρβηλ είναι υπεραρκετοί, τολμώ να πω.»

«Τότε, τι θέλετε από εμάς;» Η ερώτηση του Ήλμον ήταν τώρα ευθεία.

«Θέλω να ξέρω ότι έχουμε μια θέση στο παλάτι σας· ότι, αν το επιθυμούμε, μπορούμε να στείλουμε έναν άνθρωπό μας εδώ, ως αντιπρόσωπο.»

«Πρώτη φορά ακούω οι δράκαρχοι να έχουν ‘αντιπρόσωπο’...»

«Θα συμβούν πολλά πράγματα που δεν έχετε ξανακούσει, Βασιληά μου, σας διαβεβαιώνω,» είπε ο Κέλσοναρ.

«Και τι θα κάνει αυτός ο αντιπρόσωπος;» ρώτησε η Θάρνιν.

«Θα προασπίζεται τα συμφέροντά μας στο Ένρεβηλ. Θα μιλά μαζί σας εκ μέρους μας.»

«Έχετε συγκεκριμένο άνθρωπο στο νου σας;»

«Όχι ακόμα, αλλά θα βρω κάποιον έμπιστο. Αν, φυσικά, επιθυμείτε κι εσείς την παρουσία του στο παλάτι σας...»

Η Θάρνιν κοίταξε τον Ήλμον, κι εκείνος είδε αμηχανία στα μάτια της, σαν να μην ήταν βέβαιη πώς έπρεπε να απαντήσει. Ο Μαύρος Πρίγκιπας κατένευσε, αδιόρατα, προς το μέρος της, έτσι ώστε μονάχα εκείνη να μπορέσει να δει το νεύμα του. Δεν ήθελε να διαδοθούν φήμες ότι αυτός την καθοδηγούσε. Ήδη κυκλοφορούσαν αρκετές τέτοιες, και ο Ήλμον ήξερε ότι, μελλοντικά, θα προκαλούσαν προβλήματα –μικρά, ήλπιζε, όχι μεγάλα.

«Την επιθυμούμε, Δρακοντική Μεγαλειότητα,» είπε η Θάρνιν. «Δε βλέπω το λόγο γιατί να μην την επιθυμούμε. Ούτως ή άλλως, σκοπός μας είναι η σύσφιξη των σχέσεων των δύο βασιλείων μας, του Νόρβηλ και του Ένρεβηλ.»

«Χαίρομαι που το ακούω αυτό, Βασίλισσα Θάρνιν,» αποκρίθηκε ο Κέλσοναρ. «Χαίρομαι πολύ που το ακούω. Και τώρα, αν μου επιτρέψετε,» είπε ενώ σηκωνόταν, «θα επιστρέψω στους δράκαρχούς μου.»

«Ασφαλώς.»

Ο Δρακοβασιληάς απομακρύνθηκε από το τραπέζι τους.

«Παράξενος άνθρωπος, Βασιληά μου...» σχολίασε ο Άσθαν.

Ο Ήλμον ένευσε. «Αναμφίβολα, Στρατηγέ. Ποια είναι η γνώμη σου γι'αυτόν;»

«Η γνώμη μου;» Ο Άσθαν αχνομειδίασε. «Ακούγοντάς σας να το ρωτάτε τούτο, νομίζω ότι είμαστε ξανά πίσω στο χρόνο, τότε που

διώξαμε τον Τύραννο από το παλάτι και ζητούσατε τη γνώμη μου για τους διάφορους ιθύνοντες της Φίρθμας...»

«Λοιπόν;» Ο Ήλμον ύψωσε ένα του φρύδι.

Ο Άσθαν αναστέναξε. «Πραγματικά, δεν ξέρω. Μου δίνει, πάντως, την εντύπωση ραδιούργου ανθρώπου. Μεγαλομανούς, ίσως.»

«Η εντύπωσή σου, Στρατηγέ, μοιάζει με τη δική μου. Θα πρέπει να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά για τον Δρακοβασιληά Κέλσονα, μου φαίνεται...» Και ρώτησε: «Θα επιστρέψεις στη Νουάλβορ τώρα, έτσι δεν είναι;»

Ο Άσθαν ξαφνιάστηκε από την μη-αναμενόμενη ερώτηση. «Ναι, ασφαλώς. Εκτός αν επιθυμείτε κι άλλο την παρουσία μου εδώ.»

«Για την ακρίβεια,» είπε ο Ήλμον, «επιθυμώ την παρουσία σου στη Νουάλβορ πολύ περισσότερο απ'ό,τι εδώ.»

Ο Άσθαν συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

«Στρατηγέ, θέλω, όσο μπορείς, να έχεις το νου σου στον Κέλσονα και στους δράκαρχους: κι αν κάνουν κάτι που θεωρήσεις... ύποπτο, στείλε έναν ταχυπομπό στη Φίρθμας, για να με ενημερώσεις.»

«Βασιληά μου, θέλετε να κάνω πάλι τον κατάσκοπο για εσάς...»

«Μόνο αν το θέλεις κι εσύ, Στρατηγέ. Η αποστολή σου στο Ένρεβηλ τελείωσε, και τώρα δεν υπόκεισαι στη δική μου εξουσία, αλλά στην εξουσία της Βασίλισσας Λιόλα του Νόρβηλ. Τι λες, λοιπόν;»

Ο Άσθαν τον κοίταξε ανέκφραστα, για μερικές στιγμές. Ύστερα, μειδίασε λεπτά. «Θα κάνω τον κατάσκοπο,» δήλωσε.

Ο Ήλμον τού έδωσε το χέρι, κι αντάλλαξαν μια θερμή χειραψία.

Όταν ο Ρόλμαρ και ο Ζάρναβ επέστρεψαν, πλυμένοι, καλοντυμένοι, ξυρισμένοι, και καλοχτενισμένοι, βρήκαν τον Μαύρο Πρίγκιπα, τη Βασίλισσα Θάρνιν, και τον Στρατηγό Άσθαν να μιλούν για τους ευγενείς του Ένρεβηλ: και πιο συγκεκριμένα, για τον Οίκο των Σίντρακμεθ, τους συγγενείς της Θάρνιν. Συζητούσαν για το ποιοι απ'αυτούς μπορεί να εναντιώνονταν στη νέα Βασίλισσα και πώς οι υπόλοιποι θα αντιδρούσαν. Όμως, καθώς ο Άρχοντας του Ράλτον και ο Πρίγκιπας του Νόρβηλ πλησίασαν και κάθισαν, η συζήτηση άλλαξε.

«Πού βρίσκεται ο Ιερέας Άντολβαρ;» ρώτησε η Θάρνιν.

«Έμεινε στο Νότο,» αποκρίθηκε ο Ζάρναβ. «Μας είπε ότι έχει κάποιες δουλειές εκεί, σχετικές με το λειτούργημά του.»

»Αλήθεια, Βασίλισσά μου, τι θα κάνετε με τη θρησκεία του Άνκα-
ραζ, τώρα που ο πόλεμος τελείωσε; Θα εξακολουθήσει να είναι νόμι-
μη στο Ένρεβηλ;» Έριξε μια ματιά στον Ιερέα Χάρναλιρ, ο οποίος
καθόταν αρκετά πιο πέρα στο τραπέζι, ανάμεσα σε μερικούς ιερο-
μαχητές και ιερείς. *Αποκλείεται ν'ακούει τι λέμε*, σκέφτηκε ο Ζάρ-
ναβ, αν και συνέχιζε να είναι ανήσυχος. «Καταλαβαίνετε ότι αυτό θα
δυσανεστήσει υπερβολικά όλα τα βασίλεια των Ωθράγκος...»

«Το καταλαβαίνω πολύ καλά,» αποκρίθηκε η Θάρνιν. «Και οφεί-
λουμε, όντως, να σκεφτούμε το ζήτημα. Ωστόσο δε θα ήθελα κι άλ-
λες εσωτερικές αναταραχές στο Ένρεβηλ.»

Ο Ζάρναβ κοίταξε τον Ήλμον, περιμένοντας μια απάντηση και
απ'αυτόν.

«Δε γίνεται να απαγορέψουμε τη θρησκεία του Άνκαραζ επάνω
που τη νομιμοποιήσαμε, αδελφέ,» είπε ο Μαύρος Πρίγκιπας. «Νομί-
ζω ότι τούτο είναι ευνόητο.»

«Προετοιμάζεις κι άλλους πολέμους;» αντιγύρισε ο Ζάρναβ, πιο
απότομα απ'ό,τι ήθελε.

«Φυσικά και όχι! Όμως πρέπει να καταλάβεις –και πρέπει να κά-
νεις και τη Λιόλα να καταλάβει, αν χρειαστεί– ότι *δεν γίνεται να α-*
παγορέψουμε τη θρησκεία του Άνκαραζ τώρα. Όπως ξέρεις, θα υ-
πάρξουν αντιδράσεις σχετικά με τη βασιλεία της Θάρνιν. Θα υπάρ-
ξουν άνθρωποι –ευγενείς του Οίκου των Σίντρακμεθ που είχαν ε-
γκαταλείψει το Ένρεβηλ, ή που κρύβονταν από τον Τύραννο, ή που
είχαν συμμαχήσει, έστω τυπικά, μ'αυτόν– οι οποίοι θα εναντιωθούν
στη νέα εξουσία, θέλοντας *εκείνοι να είναι μονάρχες ετούτου του*
τόπου. Και πολλοί απ'αυτούς ίσως νάναι πρόθυμοι ακόμα και να πυ-
ροδοτήσουν έναν εμφύλιο πόλεμο. Φαντάσου τι θα γίνει, λοιπόν, έ-
τσι και απαγορέψουμε τη θρησκεία του Άνκαραζ...»

Ο Ζάρναβ αναστέναξε. «Θ'αρχίσουν οι ιερείς του Πολέμαρχου να
δολοπλοκούν με τους ευγενείς που θέλουν να σας ρίξουν.»

«Έτσι ακριβώς.»

«Εντάξει,» είπε ο Ζάρναβ, «καταλαβαίνω την κατάσταση. Αλλά δε
μου αρέσει που η θρησκεία του Άνκαραζ είναι νόμιμη σ'ένα βασίλειο
κυβερνούμενο από ένα μέλος της οικογένειάς μας...»

Ο Ήλμον ανασήκωσε τους ώμους. «Πολλά δε μας αρέσουν, αδελφέ, αλλά είμαστε υποχρεωμένοι να τα ανεχόμαστε, για διάφορους λόγους.»

Βιβλίο Δέκατο-Τέταρτο
Η Καρδιά του Κόσμου

Κεφάλαιο 1

Έρευνα

Μετά την κηδεία του Βασιληά Άργκελ, ο Βάνμιρ ασχολήθηκε αποκλειστικά με τις έρευνές του στη βιβλιοθήκη του Παλατιού των Δεκαεννέα Πύργων, προσπαθώντας να καταλάβει πώς μπορούσε να κλείσει την πύλη στην καταραμένη ήπειρο Οντον'γκόκι, καθώς και τι συνέβαινε με τον Οφθαλμό-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα και τους Έξωθεν. Για τους Ράζερ δεν μπορούσε, προς το παρόν, να κάνει τίποτα· περίμενε τη Ρικνάβαθ να τους εντοπίσει, αλωνίζοντας την Κουαλανάρα σε πνευματική μορφή. Αν και η αλήθεια ήταν πως, ορισμένες φορές (πολλές φορές, για την ακρίβεια), θα επιθυμούσε να την είχε κοντά του. Γιατί, κοιτάζοντας ακόμα και μέσα απ'τα ισχυρότερα τηλεσκόπια των παλατιανών αστρονόμων, δεν μπορούσε να διακρίνει καμία λεπτομέρεια της Δίνης –όπως είχε ονομάσει το παράξενο άστρο που είχε εμφανιστεί στον βορειοανατολικό ουρανό, ύστερα από την εξαφάνιση του ήλιου. Η Ρικνάβαθ, όμως, είχε καταφέρει να φτάσει ως τη Δίνη και να κοιτάξει στο εσωτερικό της, να δει τον Οφθαλμό –ή, μάλλον, το πλάσμα στο οποίο ανήκε ο Οφθαλμός– και τους Έξωθεν: ανθρώπινες μορφές που κρέμονταν ανάμεσα σε κάτοπτρα, σ'έναν μεγάλο χώρο.

Κάτοπτρα... σκεφτόταν ο Βάνμιρ, κάνοντας πέρα-δώθε μέσα στο ψηλότερο δωμάτιο του ψηλότερου πύργου του παλατιού, ο οποίος ονομαζόταν Πύργος των Άστρων και χρησίμευε ως αστεροσκοπείο. *Χρησιμοποιούν αυτά τα κάτοπτρα για να έρχονται στην Κουαλανάρα. Στέλνουν εδώ τις αντανakλάσεις τους...* πράγμα το οποίο, επίσης, η Ρικνάβαθ είχε ανακαλύψει.

Η Ρικνάβαθ ήταν πολύτιμη για τις έρευνές του, να πάρει ο Μαύρος Άνεμος! Κι όμως, τώρα δεν μπορούσε να την έχει εδώ. Έπρεπε να του βρει τους δαιμονισμένους Ράζερ... και μετά, ο Βάνμιρ έπρεπε να τους σκοτώσει.

Τόσα προβλήματα... Τόσα προβλήματα, κι ακόμα δεν έχουμε λύσει παρά ένα!

Μονάχα ο Φανλαγκόθ ήταν νεκρός. Και έπρεπε να πεθάνουν κι ο Νουτκάλι κι ο Λιζναγκάρ. Επίσης, ο Βάνμιρ έπρεπε να κλείσει την πύλη στην Οντον'γκόκι και, ύστερα, να ελευθερώσει τη Ρικνάβαθ από τα χέρια των Μετουσιωμένων, γιατί ήταν βέβαιος πλέον ότι δε θα την άφηναν οικειοθελώς.

Και, φυσικά, ήταν και οι Έξωθεν. Οι Έξωθεν κι ο Οφθαλμός, οι οποίοι σχετίζονταν άμεσα με την πύλη στην Οντον'γκόκι: Χάρη στις δικές τους κοσμικές μηχανορραφίες είχε δημιουργηθεί το επικίνδυνο άνοιγμα, επιτρέποντας πρόσβαση στην Πρωτοπλασματική Μάζα και σπάζοντας την κανονική χρονική ροή στη συγκεκριμένη ήπειρο.

Ο Οφθαλμός και οι Έξωθεν είναι το πρώτο πρόβλημα που πρέπει να λύσουμε· το πρώτο πρόβλημα μετά από τους Ράτζλερ, που πάντα προηγούνται. Γιατί, αν δεν κατανοήσουμε τον Οφθαλμό (όσο μπορούμε, τουλάχιστον), κι αν δεν βρούμε τρόπο να τον πολεμήσουμε, δε θα καταφέρουμε και να πλησιάσουμε την πύλη στην Οντον'γκόκι...

Ο Έζβαρ, ο Ερμηίτης του Δρακοδάσους, βρισκόταν στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων εκείνες τις ημέρες, έτσι ο Βάνμιρ τού μίλησε, αναλυτικά, για όλα τούτα τα θέματα, θέλοντας να τον συμβουλευτεί και ζητώντας τη βοήθειά του.

«Τι έχεις βρει ως τώρα;» τον ρώτησε ο Έζβαρ, καθισμένος σε μια πολυθρόνα του δωματίου του ακρίτη (το οποίο ήταν γεμάτο από στοίβες τόμων, παρμένων από τον Πύργο της Γνώσης) και ανακατεύοντας το τσάι του, μ'ένα κουταλάκι.

«Ουσιαστικά, τίποτα,» είπε ο Βάνμιρ, αργοβαδίζοντας, με τα χέρια πιασμένα πίσω απ'την πλάτη. «Όλα τα βιβλία του παλατιού που έχω κοιτάξει μοιάζουν άχρηστα. Δεν αναφέρονται στον Οφθαλμό ή στους Έξωθεν. Και,» σταμάτησε να περπατά, κοιτάζοντας ευθεία τον Έζβαρ, «δε σου λέω να μιλούσαν συγκεκριμένα γι'αυτούς, γιατί καταλαβαίνω ότι πρόκειται για μια πολύ ιδιαίτερη περίπτωση – μια περίπτωση που, ίσως, συμβαίνει πρώτη φορά στην Ιστορία της Κουαλανάρα. Ωστόσο, δε βρίσκω ούτε κάτι παρεμφερές, Έζβαρ! Κάτι σχετικό με καθρέφτες και τη μεταφορά πρόσωπων μέσω αυτών. Τη μεταφορά των σκιών τους, δηλαδή, επειδή οι Έξωθεν είναι σκιές ή κάτι τέτοιο. Σκιές, βέβαια, πολύ, πολύ επικίνδυνες.»

«Χμμ...» Ο Έξβαρ ήπιε μια γουλιά από το τσάι του. «Πρέπει να πάμε να βρούμε τον δαιμονολόγο Ερφάνιρ και τον Γκρίζο Σκύλο. Έχουν εμβαθύνει σε διάφορα τέτοια θέματα.»

«Εσύ δεν ξέρεις κάτι να μου πεις;»

«Δυστυχώς, όχι,» είπε ο Έξβαρ, ανακατεύοντας το τσάι του με το κουταλάκι. «Αλλά θα μείνω και θα σου προσφέρω ό,τι βοήθεια δύναμαι στην έρευνά σου. Καλύτερα να ψάχνουν δύο μυαλά παρά ένα, δε νομίζεις;»

«Ούτε συζήτηση. Το δικό μου μυαλό κοντεύει να πιάσει φωτιά.»

Τον Ερφάνιρ και τον Γκρίζο Σκύλο δε δυσκολεύτηκαν να τους βρουν. Ο πρώτος έμενε ανατολικά της Πύλης του Γλάρου, πλάι στο εσωτερικό τείχος της Νουάλβορ, από τη βόρεια μεριά. Ο δεύτερος κατοικούσε στη Δυτική Περιφέρεια, σ'ένα σχετικά απλό αλλά περιποιημένο σπίτι. Ο Βάνμιρ μίλησε και στους δύο για την κατάσταση, και ρώτησε αν είχαν κάποιο στοιχείο να του δώσουν: οτιδήποτε χρήσιμο για να συνεχίσει.

«Πρώτη φορά μού λένε για τέτοια πράγματα,» είπε ο Ερφάνιρ, με τη χαρακτηριστικά χαμηλή του φωνή, που έπρεπε να *αφουγκράζεσαι* για να τον ακούσεις. «Δε μπορώ να βοηθήσω άμεσα, αλλά θα βοηθήσω όπως μπορώ—»

«Με βοήθησες παλιότερα,» του θύμισε ο Βάνμιρ. «Όταν ο Άνκαραζ είχε καταλάβει τη Ρικνάβαθ.»

«Δεν είναι το ίδιο, όμως!» τόνισε ο Ερφάνιρ, κουνώντας το μακρύ, κοκαλιάρικο δάχτυλό του. «Δεν είναι καθόλου το ίδιο. Αλλά θα έρθω μαζί σου, στο παλάτι, αν μου το επιτρέπεις, για να βοηθήσω στην έρευνά σου.»

Ο Βάνμιρ αναστέναξε εσωτερικά, αλλά είπε: «Θα το επιθυμούσα πολύ αυτό.»

Η απάντηση του Γκρίζου Σκύλου ήταν παρόμοια. «Λυπάμαι, φίλε μου,» αποκρίθηκε, «μα δεν έχω κανένα στοιχείο να σου δώσω. Μιλάμε, αυτή τη στιγμή, για μια τελείως αλλόκοτη κατάσταση. Όμως μπορώ να σε βοηθήσω στην έρευνά σου στη βιβλιοθήκη του παλατιού, αν θες.»

Ο Βάνμιρ δέχτηκε και τη δική του βοήθεια. *Δε βλέπτε, συλλογίστηκε. Τώρα, τέσσερα μυαλά θ'ασχολούνται μετούτη την έρευνα. Δε βλέπτε καθόλου.*

Είχαν πάει στον Γκριζο Σκύλο ακριβώς μετά από την επίσκεψή τους στον Ερφάνιρ, έχοντας υποσχεθεί στο δαιμονολόγο ότι, κατά την επιστροφή τους στο παλάτι, θα περνούσαν από το σπίτι του να τον παραλάβουν, οπότε έπρεπε να είναι έτοιμος. Εκείνος είχε συμφωνήσει· έτσι, τώρα ο Βάνμιρ ρώτησε τον Γκριζο Σκύλο αν θα ερχόταν αμέσως μαζί τους, γιατί όφειλαν να γυρίσουν στους Δεκαεννέα Πύργους σχετικά σύντομα.

«Πόσο βιάζεστε, φίλε μου;» είπε ο μυστικιστής.

«Όχι πάρα πολύ,» αποκρίθηκε ο Έζβαρ. «Έχουμε, όμως, ζητήσει από κάποιον να μας περιμένει. Κάποιον που θα πάρουμε επίσης μαζί μας.»

Ο Γκριζος Σκύλος, που ήξερε τον ερημίτη από παλιά, ύψωσε ερωτηματικά ένα από τα φουντωτά, γκριζα φρύδια του. «Ποιον, φίλε μου;»

«Τον Ερφάνιρ.»

«Αχά!» Ο Σκύλος γέλασε. «Το περίμενα, να σου πω την αλήθεια. Το περίμενα ότι θα πηγαίνατε να κελαηδήσετε τα ίδια και σε δαύτον. Τι σας είπε; Τίποτα ενδιαφέρον; Αυτός τα ξέρει καλύτερα από μένα, κάτι τέτοια.»

«Δυστυχώς, όμως,» αποκρίθηκε ο Έζβαρ, «δε μας έδωσε καμία χρήσιμη πληροφορία. Ωστόσο, προθυμοποιήθηκε κι εκείνος νάρθει μαζί μας, στο παλάτι.»

«Α, μάλιστα,» είπε ο Γκριζος Σκύλος. «Για να μην ξέρει κι ο Ερφάνιρ, σημαίνει ότι η υπόθεση είναι, όντως, πάρα, πάρα πολύ περίεργη. Περιμένετε εδώ, φίλε μου· έρχομαι αμέσως. Κάτι βασικά πραγματάκια θέλω μόνο να μαζέψω.» Κι αφήνοντάς τους στο καθιστικό του σπιτιού του, μπήκε σε μια πόρτα.

Ο Βάνμιρ πλησίασε έναν πίνακα, καθώς περίμεναν. Τον κοίταξε προσεκτικά, προσπαθώντας να καταλάβει τι ακριβώς έδειχνε, μα δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να καταφέρει να βγάλει νόημα. «Τι είν'αυτό;» ρώτησε τον Έζβαρ.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Καλύτερα να ρωτήσεις το Σκύλο.»

«Ποιο είναι το πραγματικό του όνομα;»

«Του Γκριζου Σκύλου; Δεν ξέρω. Όλοι 'Γκριζο Σκύλο' τον φωνάζουν, λόγω της φάτσας του.»

Ο Βάνμιρ μειδίασε. Ναι, η αλήθεια ήταν πως, κοιτάζοντας τον συγκεκριμένο μυστικιστή, ένας σκύλος ερχόταν στο μυαλό σου: ένας γκριζος σκύλος. Είχε άγριο, σκληρό πρόσωπο και μακριά, γκριζα μαλλιά και μούσια. Και τα μάτια του δε βελτιώναν την κατάσταση, καθώς ήταν διαπεραστικά και εχθρικά, θα μπορούσε να πει κανείς. Ωστόσο, όταν του μιλούσες, έβλεπες ότι ήταν πολύ φιλικός και ευγενικός άνθρωπος.

Ο Βάνμιρ έστρεψε πάλι την προσοχή του στον παράξενο πίνακα, προσπαθώντας να τον αποκωδικοποιήσει.

Ο Γκριζος Σκύλος βγήκε από την πόρτα που είχε μπει. Ήταν τώρα ντυμένος με διαφορετικά ρούχα (όταν τους είχε υποδεχτεί, φορούσε μια κίτρινη ρόμπα): λευκό, δαντελωτό πουκάμισο, γκριζο παντελόνι, γυριστές μπότες, και φαρδιά ζώνη. Στους ώμους του έπεφτε μια γκριζα κάπα και στο κεφάλι του ήταν ένα πλατύγυρο, πράσινο καπέλο, με καφετιά ταινία γύρω από την κορυφή. Στο χέρι του κρατούσε ένα μακρύ, ξύλινο μαστούνι, και στην πλάτη του ήταν ένας παραγμισμένος πέτσινος σάκος.

«Δε θα πάμε ταξίδι,» του είπε ο Βάνμιρ. «Ως το παλάτι θα πάμε.»

«Ποτέ δεν ξέρεις, φίλε μου, πού μπορεί η έρευνά μας να μας οδηγήσει,» αποκρίθηκε ο Γκριζος Σκύλος. «Καλύτερα κάποιος να είναι έτοιμος για όλα, ε;»

«Εντάξει,» είπε ο Βάνμιρ. «Πάμε.»

Βγήκαν απ'το σπίτι του Γκριζου Σκύλου κι άρχισαν να βαδίζουν στις άθλιες γειτονιές της Δυτικής Περιφέρειας, η οποία τώρα ήταν λιγότερο επικίνδυνη απ'ό,τι άλλοτε. Ύστερα από τα γεγονότα με την Αδελφότητα της Ελευθερίας και τον Αρχιερέα του Σάλ'γκρεμ'ρωθ, πολὺς κόσμος είχε σκοτωθεί και η φρούρηση σε τούτα τα μέρη ήταν καλύτερη· έτσι, οι εγκληματίες είχαν, για την ώρα, λουφάξει. Περισσότερο κοίταζαν και ελάχιστα ενοχλούσαν.

Ωστόσο, ο Βάνμιρ είχε την αίσθηση ότι κάποιοι τους παρακολουθούσαν με εχθρικές διαθέσεις. Νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κινήσεις, με την άκρια του δεξιού του ματιού, μέσα σε στενά σοκάκια και κάτω από σκοτεινές καμάρες.

Ένας σκύλος με δαγκωμένο αφτί απομακρύνθηκε από μια γωνία, τρέχοντας και γαβγίζοντας φοβισμένα. *Κάτι βρίσκεται εκεί*, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Κάτι.*

«Έζβαρ;»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο ερημίτης, στενεύοντας τα μάτια.

«Οι Απρόσωποι.»

«Έτσι φαντάζομαι.» Ο Έζβαρ ακούμπησε το χέρι του στη λαβή του ξίφους που κρεμόταν από τη ζώνη του.

«Οι Έξωθεν;» ρώτησε ο Γκριζος Σκύλος, και το δικό του χέρι σφίχτηκε φανερά πάνω στο ξύλινό του μπαστούνι. «Είναι κοντά;»

«Δίπλα μας,» απάντησε ο Βάνμιρ. Το βλέμμα του πήγε στη γέφυρα αντίκρυ τους –την Πάνω Γέφυρα, όπως ονομαζόταν– και αναρωτήθηκε αν θα προλάβαιναν να φτάσουν εκεί, ή αν οι Απρόσωποι θα τους επιτίθονταν νωρίτερα.

«Αυτό δεν είναι καλό μέρος για να τους αντιμετωπίσουμε,» είπε ο Γκριζος Σκύλος.

«Ποιο;»

«Η Πάνω Γέφυρα. Γλιστρά σα διάολ–»

Διέκοψε τα λόγια του, γιατί κάτι –κάτι μαύρο και ακαθορίστου μορφής, το οποίο ξεγελούσε το μάτι ακόμα και τώρα, μέρα-μεσημέρι– όρμησε από τα δεξιά τους.

Ο Βάνμιρ τράβηξε το σπαθί του και διέγραψε ένα ξαφνικό ημικύκλιο. Ο Έξωθεν πετάχτηκε πίσω, σφυρίζοντας αγριεμένα.

«Τρέξτε! Τρέξτε· θα σας προλάβω!» φώναξε ο ακρίτης.

Ο Γκριζος Σκύλος δίστασε, αλλά ο Έζβαρ τον τράβηξε απ'τον ώμο. «Θα μας προλάβει,» του είπε. «Άκουσέ τον.» Και έτρεξαν.

Ο Βάνμιρ παρατήρησε ότι ίσως να είχε κάνει λάθος που έδιωξε τους συντρόφους του, γιατί νόμιζε ότι, ετούτη τη φορά, ο Έξωθεν εμπρός του ήταν λίγο πιο γρήγορος απ'ό,τι τις προηγούμενες. Βέβαια, δεν ήταν τόσο γρήγορος όσο οι Έξωθεν μέσα στους Αρχέτοπους –αν ήταν τόσο γρήγορος, θα ήμουν χαμένος από χέρι–, μα και πάλι η επικινδυνότητα του αλλόκοτου πλάσματος ήταν αυξημένη, ακόμα και για έναν επιδέξιο πολεμιστή σαν τον Βάνμιρ. Μάλλον, έφταιγε το γεγονός ότι η Κουαλανάρα αποκτούσε ολοένα και περισσότερες ιδιότητες Αρχέτοπου... πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να βιαστώ να σταματήσω τους Μετουσιωμένους, σκέφτηκε ο ακρίτης, αποκρούοντας ένα μακρύ μέλος του εχθρού του, το οποίο έμοιαζε με πλοκάμι που είχε νύχι στο τέλος–

—ένα πλοκάμι που, μετά, εξαφανίστηκε· χάθηκε μες στο υπόλοιπο, άμορφο σώμα του Απρόσωπου.

Ο Βάνμιρ, προσπαθώντας να μην κοιτάζει το επικίνδυνο πρόσωπο του πλάσματος, σπάθισε. Εκείνο απέφυγε το χτύπημά του... και ο ακρίτης είδε άλλον έναν Έξωθεν να έρχεται. Ήταν οι δύο καταραμένοι που τον είχαν ακολουθήσει από τις Νήσους Λάβηθ ως εδώ, στη Νουάλβορ. *Έπρεπε νάχα πάρει καθρέφτη μαζί μου, και θα τους έστελνα πίσω στον Οφθαλμό τους!*

Έχω γίνει απρόσεκτος!

Οπισθοχώρησε, κρατώντας το ξίφος του με τα δύο χέρια και προσέχοντας να μην ατενίζει τα πρόσωπα των εχθρών του. *Δε νομίζω ότι μπορώ να σας αντιμετωπίσω και τους δύο, δέκα χιλιάδες κατάρες επάνω σας...* Με την άκρια του ματιά του, κοίταξε προς τη γέφυρα και παρατήρησε ότι ο Γκριζος Σκύλος και ο Έζβαρ είχαν φτάσει και τη διέσχιζαν, χωρίς να τρέχουν, λόγω της ολισθηρότητας της.

Ο δρόμος στον οποίο βρισκόταν ο Βάνμιρ είχε αδειάσει από ανθρώπους. Μόλις οι κάτοικοι της Δυτικής Περιφέρειας είδαν τους αλλόκοτους Έξωθεν, το έβαλαν στα πόδια. Και δε φαινόταν πουθενά η φρουρά.

Οι Απρόσωποι έκαναν να κυκλώσουν τον Βάνμιρ, και να του επιτεθούν από διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο ακρίτης το περίμενε αυτό και, έχοντας εστιάσει το βλέμμα του στο στενορύμι ανάμεσα σε δύο χτίρια, τηλεμεταφέρθηκε εκεί.

Οι Έξωθεν φάνηκαν αποπροσανατολισμένοι για λίγο, και ο Βάνμιρ, χρησιμοποιώντας την Ταχύτητα, έτρεξε καταπάνω τους, σπαθίζοντας τον έναν και στέλνοντας το γαλάζιο αίμα του να εκτοξευτεί στον αέρα, όπου και έμεινε, σαν σαπουνόφουσκες, τοιτσιρίζοντας και σκάζοντας. Το πλάσμα, όμως, δεν ήταν νεκρό. Ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να διακρίνει πού ακριβώς το είχε τραυματίσει, πάντως δεν επρόκειτο για ζωτικό σημείο.

Οι Απρόσωποι χίμησαν καταπάνω του. Εκείνος στράφηκε κι έτρεξε —με την Ταχύτητα— από την άλλη μεριά, μην πλησιάζοντας τη γέφυρα αλλά φτάνοντας στις όχθες του ποταμού Σάλερεκ.

Οι Έξωθεν πλησίαζαν. *Έχουν γίνει πιο γρήγοροι*, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, κοιτάζοντάς τους, στιγμιαία, πάνω απ'τον ώμο του. *Ναι, πολύ πιο γρήγοροι*. Μετά, εστίασε το βλέμμα του στην αντίπερα όχθη και,

καθώς οι Απρόσωποι τον έφταναν, υψώνοντας τα όπλα τους (όποια κι αν ήταν αυτά) για να τον κατακόψουν, εκείνος εξαφανίστηκε...

...και εμφανίστηκε στην άλλη μεριά του ποταμού.

Λαχανιασμένος από τη χρήση της Τηλεμεταφοράς, ο Βάνμιρ ζύγωσε την ανατολική άκρη της Πάνω Γέφυρας, όπου έφταναν ο Έζβαρ κι ο Γκριζος Σκύλος. Συγχρόνως, το βλέμμα του ήταν στην αντικρινή όχθη του Σάλερεκ και στους Απρόσωπους· και, προς έκπληξή του, είδε πως οι Έξωθεν δεν προσπάθησαν να τον ακολουθήσουν, παρά στράφηκαν και έφυγαν. *Δεν αισθάνονται ακόμα αρκετά δυνατοί. Μου επιτίθενται μόνο όταν μπορούν να με αιφνιδιάσουν, και δεν το ριψοκινδυνεύουν να τους ορμήσει η φρουρά.*

Πάντως, μεγάλη απερισκεψία μου που δεν πήρα καθρέφτη μαζί μου. Δε θα επαναληφτεί.

«Ελάτε,» είπε στον Έζβαρ και στον Γκριζο Σκύλο. «Πάμε στο σπίτι του Ερφάνιρ, γρήγορα.»

«Πώς βρέθηκες εδώ, φίλε μου;» ρώτησε ο Γκριζος Σκύλος, καθώς άρχισαν να βαδίζουν προς την αγορά της Νουάλβορ. «Τι έκανες; Πήδησες πάνω απ'τον ποταμό;»

«Ο Βάνμιρ κατέχει το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς,» είπε ο Έζβαρ.

«Έτσι εξηγείται, λοιπόν...»

«Έπρεπε να είχαμε πάρει καθρέφτη μαζί μας, Έζβαρ,» είπε ο Βάνμιρ. «Δεν μπορώ να το πιστέψω πως φάνηκα τόσο ηλίθιος...!» έτριξε τα δόντια.

«Θα το έχουμε υπόψη για την επόμενη μας έξοδο.»

Διέσχισαν τη μισή αγορά και ακολούθησαν την Οδό Κάρων· έφτασαν στην Πύλη του Γλάρου και έστριψαν αριστερά, για να πλησιάσουν την οικία του Ερφάνιρ, κοντά στο εσωτερικό τείχος της πόλης.

Ο δαιμονολόγος τούς περίμενε, όπως τους είχε υποσχεθεί. Ήταν ντυμένος μ'έναν μαύρο, μακρύ χιτώνα και φορούσε κουκούλα στο κεφάλι. Στον ώμο του ήταν ριγμένος ένας δερμάτινος σάκος.

«Τι θέλει αυτός εδώ;» ρώτησε, αντικρίζοντας τον Γκριζο Σκύλο.

«Χαίρομαι κι εγώ που σε βλέπω, φίλε μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Έχουμε καιρό να τα πούμε.»

«Ευτυχώς,» είπε ο Ερφάνιρ. «Αλλά τώρα φαίνεται πως δε θα γλιτώσουμε ο ένας από την παρουσία του άλλου. Έρχεσαι στο παλάτι, να υποθέσω;»

Ο Γκριζος Σκύλος ένευσε. «Το όλο πρόβλημα, πιστεύω, είναι πολύ σημαντικό. Δεν μπορώ να το αγνοήσω.»

«Παραδόξως, συμφωνούμε,» παραδέχτηκε ο Ερφάνιρ.

Η συνεργασία αποδείχτηκε ευχάριστη για τον Βάνμιρ, γιατί, πέρα από τα θέματα που αφορούσαν άμεσα την έρευνά τους, είχε την ευκαιρία να συζητήσει και διάφορα άλλα μυστικιστικά θέματα με τον Ερφάνιρ, τον Γκριζο Σκύλο, και τον Έζβαρ: διάφορα *ενδιαφέροντα* θέματα. Βέβαια, λόγω του ότι βιάζονταν, δεν κάθισαν να εμβαθύνουν επάνω σε τίποτα· ως επί το πλείστον, τον περισσότερό τους καιρό τον περνούσαν διαβάζοντας τα πιο παράξενα βιβλία του Πύργου της Γνώσης.

Ο Βάνμιρ έδειξε στους άλλους μυστικιστές το Μάτι του Κυκλώνα – το κοντό, λευκό ραβδί του Φανλαγκόθ, το οποίο είχε, κάποτε, φυλακίσει την ψυχή του Ρόλμαρ– και τους ρώτησε μήπως μπορούσαν να καταλάβουν πώς ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθεί. Εκείνοι ασχολήθηκαν με το επικίνδυνο αντικείμενο όσο προλάβαιναν, μα κανένας τους δεν είχε βρει τη λύση («Απαιτείται μια ανώτερη μορφή αντίληψης από τη δική μας, για τη χρήση του ραβδιού,» είπε μόνο ο Γκριζος Σκύλος) όταν η Ρικνάβαθ επέστρεψε...

Ο Βάνμιρ στεκόταν στην κορυφή του Πύργου των Άστρων, έξω, στον καθαρό αέρα, και κοίταζε τον ουρανό με ένα τηλεσκόπιο. Ο Γκριζος Σκύλος καθόταν παραδίπλα, σε μια ξύλινη καρέκλα, μ'ένα μεγάλο, παλιό τόμο στα χέρια· τα μαλλιά του ανακατευόνταν απ'τον αέρα.

—*Βάνμιρ!*—αντήχησε η φωνή της Καρμώζ μέσα στη νύχτα. Ο Γκριζος Σκύλος τινάχτηκε, αιφνιδιασμένος.

Ο ακρίτης πήρε το μάτι του από το τηλεσκόπιο, αφήνοντας το ερευνητικό όργανο επάνω στο τρίποδο που είχε στήσει. «Ρικνάβαθ. Βρήκες κάτι σημαντικό;» Νόμιζε ότι μπορούσε να το καταλάβει απ'τη φωνή της. *Ναι, πρέπει να βρήκε κάτι σημαντικό. Πρέπει.*

—*Είδα τον Άνκαραζ. Την καινούργια ενσάρκωση του Άνκαραζ—*

«Μα το Μαύρο Άνεμο! Μόνο αυτό μας χρειαζόταν τώρα...»

—*Ο Πολέμαρχος είναι στη Φεν εν Ρωθ. Έχει μπει μέσα σ'έναν παράξενο, μονόχειρα άντρα, και έχει πάρει όλα τα πνεύματα του κατα-*

ραμένον τόπου μαζί του. Τα είδα, Βάνμυρ: τα είδα να τον ακολουθούν. Η Φεν εν Ρωθ δεν είναι πια στοιχειωμένη—

«Αυτό που λες είναι πολύ σοβαρό,» είπε ο Γκριζος Σκύλος. «Είσαι βέβαιη;»

—Ποιος είναι αυτός, Βάνμυρ;—

«Ένας φίλος. Με βοηθάει στην έρευνά μου για τους Έξωθεν. Πες μου, όμως, κι άλλα για τον Άνκαραζ. Πώς κατάλαβες ότι γινόταν αυτό και τον παρακολούθησες; Και τι θα γίνει τώρα; Πού πηγαίνει;»

—Τον παρακολούθησα επειδή το αισθάνθηκα, Βάνμυρ. Αισθάνθηκα την αναταραχή στη Φεν εν Ρωθ· τα πνεύματα των νεκρών ήταν πολύ, πολύ ανήσυχα. Και τώρα, έχουν ελευθερωθεί από τα δεσμά τους· η χώρα δεν είναι πια στοιχειωμένη. Ο Άνκαραζ έχει πάρει μαζί του τους νεκρούς. Έχει έναν στρατό από πνεύματα!—

«Και πού πηγαίνει μ'αυτό το στρατό;»

—Νότια. Έτσι λέει, τουλάχιστον. Νότια, για να πολεμήσει τους Ράζλερ—

«Τι; Για να πολεμήσει τους Ράζλερ;»

—Ναι, Βάνμυρ. Ο Άνκαραζ ανέκαθεν ήταν εναντίον τους. Δε θυμάσαι;—

Ο Βάνμυρ ένευσε. «Το θυμάμαι. Αλλά....» Κούνησε το κεφάλι.

Ο Γκριζος Σκύλος έτριψε τα γένια του. «Ίσως να βρήκαμε έναν πολύ ισχυρό σύμμαχο· τι λες κι εσύ, φίλε μου;»

«Είναι πιθανό. Αν και δε νομίζω ότι ο Άνκαραζ μπορεί να θεωρηθεί 'σύμμαχος' κανενός.»

«Αν κάνει τη δουλειά μας, αν κυνηγήσει τους Ράζλερ, εμένα δε με πειράζει καθόλου.»

«Ούτε εμένα,» παραδέχτηκε ο Βάνμυρ. «Να τον παρακολουθήσεις, Ρικνάβαθ, να δεις πού πηγαίνει και τι κάνει.»

—Φυσικά—είπε εκείνη—Ωστόσο, δε θα πλησιάσω πολύ, γιατί φοβάμαι μη με καταλάβει. Μόλις έχω μάθει περισσότερα, θα έρθω να σας ενημερώσω—

«Καλή τύχη.»

Η Ρικνάβαθ έφυγε· ο Βάνμυρ αισθάνθηκε την παρουσία της να αποχωρεί.

«Νομίζω,» είπε ο Γκριζος Σκύλος, «πως ήρθε η ώρα για μια σύντομη σύσκεψη.»

«Ναι, το ίδιο πιστεύω κι εγώ.»

Ο Βάνμιρ, ο Γκριζος Σκύλος, ο Ερφάνιρ, ο Έζβαρ, και η Βασίλισσα Λιόλα (που κάθε άλλο παρά άσχετη ήταν από μυστικιστικά ζητήματα) συγκεντρώθηκαν στο ανώτερο δωμάτιο του Πύργου των Άστρων και κάθισαν γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι, γεμάτο αστρικού χάρτες και διαγράμματα. Ο Άρχοντας του Ράλτον ανέφερε στους υπόλοιπους όσα του είχε πει η Ρικνάβαθ. Η Λιόλα ρίγησε και μόνο που άκουσε ότι ο Άνκαραζ είχε επιστρέψει· οι εμπειρίες της από τον Θεό του Αίματος ήταν άσχημες.

Ωστόσο, είπε: «Ο Γκριζος Σκύλος έχει δίκιο: ο Πολέμαρχος είναι τώρα σύμμαχός μας, δεδομένης της κατάστασης.»

«Συμφωνώ, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Έζβαρ. «Αλλά δεν μπορώ παρά ν'αναρωτιέμαι τι είναι εκείνο που του έχει δώσει τόσο δύναμη. Όπως είναι γνωστό, ο Άνκαραζ αντλεί τη δύναμή του από ένα πράγμα: τον πόλεμο, τις αιματοχυσίες. Πού γίνεται πόλεμος, αυτή την περίοδο;»

«Στο Ένρεβηλ...» είπε η Λιόλα, μ'ένα σκοτεινό ύφος στο πρόσωπό της. «Είναι πολύ πιθανό να γίνεται στο Ένρεβηλ.»

«Δεν έχουμε κάποια πληροφορία;» ρώτησε ο Βάνμιρ, καταρώμενος τον εαυτό του που δεν είχε στη Ρικνάβαθ να πάει να κοιτάξει.

«Ο θεός μου, ο Πρίγκιπας Ζάρναβ, έχει φύγει, για να ταξιδέψει στη Φίρθμας,» είπε η Λιόλα, «και να μάθει τι συμβαίνει εκεί. Υποθέτω πως, σύντομα, θα έχουμε νέα του.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ερφάνιρ. «Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που μας απασχολεί. Εννοώ, σχετικά με την έρευνά μας για τους Έξωθεν, Μεγαλειοτάτη,» πρόσθεσε, βιαστικά.

«Η οποία πώς πηγαίνει;»

«Άσχημα, οφείλω να πω. Δεν έχουμε ακόμα καταφέρει να καταλάβουμε με τι τρόπο έρχονται οι Έξωθεν στον κόσμο μας.»

«Και, μάλλον, αυτό είναι βασικό, προκειμένου να κλείσουμε την πύλη στην Οντον'γκόκι,» πρόσθεσε ο Βάνμιρ.

«Γιατί;» ρώτησε η Λιόλα.

«Διότι ο Οφθαλμός προστατεύει την πύλη, απ'ό,τι έχω καταλάβει. Όταν η Ρικνάβαθ πλησίασε εκεί, επιχείρησε να τη βλάψει.»

«Μάλιστα... Το μπλέξιμο είναι εξαιρετικά μεγάλο, παρατηρώ.»

«Πιο μεγάλο απ'ό,τι πίστευα, ίσως,» είπε ο Βάνμιρ. «Και πέραν τούτου, για να κλείσουμε την πύλη, θα χρειαστούμε, υποθέτω, τον ουρανόλιθο. Αλλά δεν ξέρουμε κανέναν που να έχει τη δύναμη να τον *χρησιμοποιήσει*. Εκτός από τους Ράζλερ· αυτούς, όμως, εννοείται ότι δεν μπορούμε να τους εμπιστευτούμε.»

«Επιπλέον,» τόνισε ο Έζβαρ, «ακόμα κι αν *μπορούσαμε* να τους εμπιστευτούμε, τώρα που ο Άνκαραζ τούς κυνηγά, θα είναι δύσκολο να κάνουμε τέτοιες συμφωνίες μαζί τους.»

«Αποκλείεται να δέχονταν να κάνουν συμφωνία μ'εμάς, έτσι κι αλλιώς,» είπε ο Ερφάνιρ· η χαμηλή του φωνή ίσα που ακούστηκε μέσα στο δωμάτιο.

«Όπως και νάχει, αν θέλετε τη βοήθειά μου για οτιδήποτε, μη διστάσετε να τη ζητήσετε,» προθυμοποιήθηκε η Λιόλα, καθώς σηκώνονταν από τη θέση της (και μαζί της σηκώνονταν, από ευγένεια, και οι υπόλοιποι). «Μπορώ να σας βοηθήσω ακόμα και στη βιβλιοθήκη.»

Οι μυστικιστές αλληλοκοιτάχτηκαν, και ο Έζβαρ είπε: «Γιατί όχι; Αν η Μεγαλειότητάς Σας το επιθυμεί, γιατί όχι;»

«Πολύ καλά,» αποκρίθηκε η Λιόλα. «Θα τα πούμε αύριο, λοιπόν, στον Πύργο της Γνώσης.» Βάδισε προς την έξοδο του δωματίου και βγήκε.

«Πρέπει να πηγαίνω κι εγώ,» είπε ο Έζβαρ, όταν τα βήματα της Βασίλισσας χάθηκαν. «Η Αρχόντισσα Ρικέλθη φεύγει για την Έριγκ, με την αυγή, και θέλω να τη δω απόψε.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Κι εμείς σε λίγο θα πέσουμε για ύπνο, υποθέτω. Έτσι κι αλλιώς, δε φαίνεται να βρίσκουμε τίποτα, όσο κι αν ψάχνουμε.»

Ο Έζβαρ σηκώθηκε από τη θέση του κι έσφιξε τον ώμο του ακρίτη. «Μην απογοητεύεσαι από τώρα, Βάνμιρ. Είναι πολύ νωρίς.»

«Δεν είναι πολύ νωρίς,» αναστέναξε εκείνος. «Ο χρόνος μετρά εναντίον μας, και το ξέρεις. Όσο οι μέρες περνάνε, ο κόσμος μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε Αρχέτοπο.» Είχαν κάνει μερικούς γρήγορους (και υποθετικούς, κατά κύριο λόγο) υπολογισμούς οι τέσσερις τους, και είχαν βρει πως η Κουαλανάρα θα μεταλλάσσονταν πλήρως σε Αρχέτοπο μέσα σε μισό έτος. Και, βέβαια, καθώς αυτή η ολοκλήρωση θα πλησίαζε, οι άνθρωποι επάνω στον κόσμο θα

εξαφανίζονταν με αυξητικά μεγαλύτερους ρυθμούς· οι Αρχέτοποι θα τους «καταβρόχθιζαν».

«Υπάρχει χρόνος,» τόνισε ο Έζβαρ· «μην απελτίζεσαι. Κι επίσης, όπως βλέπεις, η εμφάνιση του Άνκαραζ είναι, ουσιαστικά, ένα απρόσμενο γεγονός που μας ευνοεί. Τώρα, ένα από τα προβλήματά μας μισολύθηκε, ή ίσως και να λύθηκε εντελώς: η εύρεση και η δολοφονία των Ράζερ.»

«Έχεις τόσο μεγάλη εμπιστοσύνη στον Θεό του Αίματος, Έζβαρ;»

«Ναι,» ένευσε ο ερημίτης. «Στη συγκεκριμένη περίπτωση, του έχω εμπιστοσύνη. Γιατί μας έχει ήδη αποδείξει ότι τρέφει πανίσχυρο μίσος για τους Ράζερ κι επιθυμεί μόνο την εξόντωσή τους.»

«Ελπίζω να έχεις δίκιο,» είπε ο Βάνμιρ, και ο Έζβαρ έφυγε από το δωμάτιο στην κορυφή του Πύργου των Άστρων.

«Τι κάνουμε τώρα, λοιπόν;» ρώτησε ο Γκρίζος Σκύλος, γεμίζοντας την πίπα του με καπνό κι ανάβοντάς την.

«Εγώ λέω να συνεχίσουμε την έρευνά μας,» πρότεινε ο Ερφάνιρ. «Ο ύπνος δε μας ταυριάζει.»

«Σωστή παρατήρηση,» μούγκρισε ο Σκύλος, λοξοκοιτάζοντάς τον.

Κεφάλαιο 2

Ταξίδι

Τελικά, ο δαιμονολόγος Ερφάνιρ βρήκε κάτι. Όχι τίποτα το σπουδαίο, αλλά ήταν *κάτι*. Συγκέντρωσε τους υπόλοιπους (ανάμεσα στους οποίους ήταν και η Βασίλισσα Λιόλα) σ'έναν σκονισμένο όροφο του Πύργου της Γνώσης και κράτησε ένα κλειστό βιβλίο εμπρός του, με τα δύο χέρια. «Εδώ μέσα,» είπε, με τη χαμηλή του φωνή, η οποία έμοιαζε, για κάποιο λόγο, να ταιριάζει στο γεμάτο με βιβλία και σκιές δωμάτιο, «αναφέρονται διάφοροι τρελοί που προσπαθούσαν να ταξιδέψουν σε άλλους κόσμους, ή να ανακαλύψουν αν όντως υπάρχουν άλλοι κόσμοι. Ορισμένοι ήταν απλά αυτό: τρελοί. Οι υπόλοιποι ήταν μισότρελοι και έκαναν πειραματισμούς. Οι πειραματισμοί άλλοι ήταν επιτυχείς άλλοι όχι, και τέλος πάντων κάποια πράγματα ίσως να εξαρτώνται κι απ'αυτόν που θα τα δει—»

«Πού θες να καταλήξεις, φίλε μου;» ρώτησε ο Γκριζος Σκύλος, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του κι ακουμπώντας τον ώμο του στο ξύλινο πλαίσιο της πόρτας.

Ο Ερφάνιρ τον κάρφωσε μ'ένα άγριο βλέμμα. «Θα το εκτιμούσα ιδιαιτέρως αν δεν με διέκοπτες!» Η χαμηλή του φωνή δυνάμωσε, όσο μπορούσε να δυναμώσει.

Ο Έζβαρ καθάρισε το λαιμό του.

«Παρακαλώ, κύριε Ερφάνιρ, συνεχίστε,» είπε η Λιόλα, καθισμένη σε μια καρέκλα, με τα πόδια της σταυρωμένα και τα δάχτυλα των χεριών της ενωμένα επάνω στο δεξί της γόνατο.

«Υπάρχει, λοιπόν, όπως έλεγα, ένας συγκεκριμένος πειραματιστής εδώ μέσα» —ο Ερφάνιρ χτύπησε το εξώφυλλο του βιβλίου, με την παλάμη του— «ο οποίος μας ενδιαφέρει. Ένας άνθρωπος που πίστευε, πριν από τριακόσια χρόνια, ότι μπορεί κανείς να στείλει την... *προβολή* του, όπως την ονομάζει... σε άλλους κόσμους. Μέσω ορθά τοποθετημένων κατόπτρων.»

Τα φρύδια του Βάνμιρ ορθώθηκαν. «Ερφάνιρ! Αυτός είναι!» είπε, ενθουσιωδώς. «Αυτός είναι ο άνθρωπός μας! Τι άλλο γράφει το βι-

βλίο; Δίνει πιο συγκεκριμένες πληροφορίες;» Είχε ήδη πλησιάσει τον δαιμονολόγο και πιάσει την άκρη του δερματόδετου τόμου, έτοιμος να τον τραβήξει.

Ο Ερφάνιρ, όμως, του έκοψε τη φόρα. «Όχι, δε δίνει πιο συγκεκριμένες πληροφορίες. Μονάχα αναφέρει τον συγκεκριμένο μυστικιστή, ο οποίος ονομάζεται Πέλρεναβ ο Μουγκός.»

«Δε γράφει ποιες μεθόδους χρησιμοποιούσε; Τίποτα;» ρώτησε ο Βάνμιρ, που ο ενθουσιασμός του είχε μετατραπεί σε απογοήτευση, πράγμα φανερό από την όψη του.

«Όχι. Το μόνο που λέει— και μπορείς να το δεις κι εσύ, αν θες...» Ο Ερφάνιρ άνοιξε το βιβλίο σ'ένα συγκεκριμένο σημείο, όπου είχε βάλει έναν κεντητό σελιδοδείκτη. «Το μόνο που λέει είναι ότι τοποθετούσε κάτοπτρα σε συγκεκριμένες θέσεις. Δεν εξηγεί ούτε καν ποιες θέσεις είναι αυτές. Πάντως, αναφέρει κάτι άλλο που *μπορεί* να μας φανεί χρήσιμο: ότι ο Πέλρεναβ έζησε στη Νέλβορ. Εκεί δούλεψε, εκεί πειραματίστηκε, εκεί έγραψε.»

«Δηλαδή, ίσως βρούμε στη Νέλβορ περισσότερα γι'αυτόν;»

«Ναι.»

«Τότε, γιατί ακόμα καθόμαστε εδώ;» είπε ο Βάνμιρ. «Ώρα να φεύγουμε.»

«Μη βιάζεσαι,» τον διέκοψε ο Έζβαρ. «Είναι σίγουρο ότι στη Νέλβορ θα βρούμε κάτι, ή άδικο θα κάνουμε το ταξίδι;»

Ο Ερφάνιρ ακούμπησε τον τόμο που κρατούσε επάνω σ'ένα γραφείο γεμάτο βιβλία. «Στη Νέλβορ υπάρχει βιβλιοθήκη. Η Νελβόρια Βιβλιοθήκη.»

«Λες να μην την ξέρει ο Έζβαρ τη Νελβόρια Βιβλιοθήκη, φίλε μου;» είπε ο Γκρίζος Σκύλος. «Το θέμα είναι αν, όντως, έχουν συγγράμματα αυτού του μυστικιστή εκεί.»

«Για να τον λένε 'ο Μουγκός', αυτό σημαίνει ότι έγραψε περισσότερο απ'ό,τι μίλησε,» υπέθεσε η Λιόλα.

Ο Έζβαρ μειδίασε.

«Τι λέει στο βιβλίο σου, φίλε μου;» ρώτησε ο Γκρίζος Σκύλος τον Ερφάνιρ. «Λέει ότι ο φίλος μας ήταν πραγματικά μουγκός, ή απλά έτσι τον ονόμαζαν για κάποιο λόγο;»

«Δε λέει τίποτα συγκεκριμένο, πέραν από το παρωνύμιό του. Και επιμένω ότι πρέπει να πάμε στη Νέλβορ, προκειμένου να μάθουμε περισσότερα.»

«Κι εγώ,» συμφώνησε ο Βάνμιρ. «Έτσι κι αλλιώς, εδώ δε φαίνεται να καταφέρνουμε τίποτα.»

«Σ' αυτό δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο Έζβαρ. «Έχουμε γυρίσει τον Πύργο της Γνώσης ανάποδα και το μόνο χρήσιμο που έχουμε ως τώρα βρει είναι τούτη η αναφορά...» Κοίταξε το βιβλίο που ο Ερφάνιρ είχε ακουμπήσει στο γραφείο.

«Ας μην το σκεφτόμαστε άλλο,» είπε ο Βάνμιρ. «Πάμε. Ήδη το καθυστερούμε.»

Ο Έζβαρ ένευσε. «Εντάξει, ας ξεκινήσουμε.»

Ο Γκριζος Σκύλος ένευσε, επίσης. «Σας το είπα ότι, στο τέλος, όλο και κάπου θα ταξιδεύαμε, δε σας το είπα;» Τους έκλεισε το μάτι.

«Τι θέλετε να σας ετοιμάσω;» ρώτησε η Λιόλα, καθώς σηκωνόταν από τη θέση της. «Κάποια στρατιωτική συνοδεία; Ή θα πάτε με πλοίο;»

«Όχι πλοίο,» αποκρίθηκε ο Γκριζος Σκύλος, με μια σχεδόν τρομοκρατημένη όψη στο πρόσωπό του. «Με το συμπάθιο, αλλά απεχθάνομαι τα πλοία, Μεγαλειοτάτη. Καλύτερα να πάμε από ξηράς.»

«Από ξηράς θ' αργήσουμε περισσότερο,» είπε ο Βάνμιρ. «Θα πρέπει να κάνουμε τον κύκλο των βάλτων Όρντλαχ. Εγώ λέω με πλοίο, καλύτερα.»

«Θες να με ξετινάξεις μια ώρα αρχύτερα;» μούγκρισε ο Σκύλος.

«Δεν υπάρχει χρόνος. Στην τελική, εσύ, άμα θέλεις, έλα από ξηράς κι εμείς θα πάμε με πλοίο.»

«Εντάξει,» είπε ο Έζβαρ. «Εγώ κι ο Γκριζος Σκύλος θα πάμε από τους βάλτους Όρντλαχ. Εσύ, Βάνμιρ, κι ο Ερφάνιρ θα πάτε από θαλάσσης. Σύμφωνα;»

Του Βάνμιρ δεν του άρεσε και τόσο η ιδέα ότι θα έχανε δύο μέλη από την ομάδα έρευνάς του, όμως κατένευσε, μη θέλοντας να φανεί αγενής προς τον Σκύλο, ο οποίος είχε προθυμοποιηθεί να τους βοηθήσει αφιλοκερδώς. Αλλά, όταν έχουμε εμείς φτάσει στη Νέλβορ, εσείς θα απέχετε ακόμα δυο-τρεις μέρες, σκέφτηκε. Δυο-τρεις μέρες, κατά τις οποίες θα μπορούσαμε να ψάχνουμε όλοι μαζί!...

«Ωραία,» είπε η Λιόλα. «Θα φροντίσω τα πάντα να είναι έτοιμα για εσάς μέχρι το πρωί.» Τώρα ήταν απόγευμα.

Την επομένη, ο Γκριζος Σκύλος και ο Έζβαρ έφυγαν από τη βόρεια πύλη της Νουάλβορ, επάνω σε άλογα και με δύο σωματοφύλακες της Βασίλισσας μαζί τους.

Για τον Βάνμιρ και τον Ερφάνιρ ετοιμάστηκε η *Χρυσαλλίδα*, το ένα από δύο πλοία που είχαν χρησιμοποιηθεί και για την αποστολή στη Λιάμνερ-Κρωθ, όταν είχαν πάει για να κλείσουν την Πληγή που είχε δημιουργήσει ο Νουτκάλι στο σώμα της εν λόγω ηπείρου. Το άλλο πλοίο ήταν ο *Ταχύπλους* και είχε βυθιστεί, όταν, κατά την επιστροφή, τους επιτέθηκαν οι Λεπιδοφόροι Γέρακες. Καπετάνιος του *Ταχύπλου* ήταν ο Σέλερναβ, στον οποίο τώρα είχε δοθεί η *Χρυσαλλίδα*, αφού η δική της Καπετάνισσα, η Τάηλιν, ήταν νεκρή (είχε κι αυτή χαθεί στη ναυμαχία με τους Γέρακες).

«Άρχοντα Βάνμιρ, πώς είστε;» ρώτησε ο Καπετάν Σέλερναβ, βλέποντας τον ακρίτη ν'ανεβαίνει στο κατάστρωμα, μαζί με τον Ερφάνιρ.

«Καλά, Καπετάνιε. Καλή σου ημέρα.»

Ο Σέλερναβ ανασήκωσε το ναυτικό του καπέλο, χαμογελώντας.

Η Λιόλα, που είχε έρθει στο πλοίο πριν απ'αυτούς, πλησίασε τον Βάνμιρ και τον φίλησε στο μάγουλο. «Καλό ταξίδι,» είπε. «Και να προσέχεις.»

«Με ξέρεις εμένα, Λιόλα: *πάντοτε* είμαι προσεκτικός.»

Η Βασίλισσα γέλασε. «Ελπίζω αυτή να ήταν μια προσπάθεια αυτοσαρκασμού από μέρους σου!»

«Πάνω-κάτω...»

«Για να είμαι σίγουρη, όμως...» Η Λιόλα στράφηκε κι έκανε νόημα σε κάποιους να πλησιάσουν: δύο άντρες που στέκονταν στην πλώρη και που, καθώς άρχισαν να βαδίζουν προς το μέρος του Βάνμιρ, εκείνος τους αναγνώρισε.

Ο Μάηραν, και ο Ζάνμελ.

«Άρχοντά μου,» είπε ο πρώτος, κλίνοντας το ξανθό του κεφάλι σε χαιρετισμό.

«Καλημέρα,» είπε απλά ο δεύτερος.

Ο Μάηραν ήταν ντυμένος με φολιδωτή αρματωσιά και κάπα. Στην πλάτη του ήταν δεμένη μια ασπίδα, κι από τη ζώνη του κρέμονταν το σπαθί του και το κράνος του. Ο Ζάνμελ φορούσε δερμάτινη ενδυμασία και κάπα, και στη δική του ζώνη ήταν περασμένα ένα σπαθί κι ένα ξιφίδιο. Από τις μπότες του προεξείχαν οι λαβές άλλων δύο ξιφιδίων.

Ο Βάνμιρ γέλασε. «Αυτή είναι μια ευχάριστη έκπληξη. Έχω να σας δω μέρες, και τους δύο.»

«Από τότε που κλειδώθηκες στον Πύργο της Γνώσης,» είπε ο Ζάνμελ. «Από τότε που τελείωσε η διαμάχη με την Αδελφότητα της Ελευθερίας, δηλαδή.»

«Εσύ τι κάνεις τώρα; Δουλεύεις για τη Βασίλισσα;»

«Ακριβώς.» Ο Ζάνμελ υποκλίθηκε σαν αυλικός. «Και το δυσκολότερο στη δουλειά μου είναι, οφείλω να παραδεχτώ, οι υποκλίσεις κι όλη αυτή η ιστορία με τους ‘καλούς τρόπους’.»

«Τι κάνει η Αϊλρέη;»

«Δε βρίσκεται στην πόλη τώρα. Ταξιδεύει νότια, στη Λιάμνερ-Κρωθ.»

«Βάνμιρ,» είπε η Λιόλα, «όταν φτάσετε στη Νέλβορ, πέρνα απ’το παλάτι, σε παρακαλώ, να δεις πώς είναι η Μιάνη. Μετά από το θάνατο του πατέρα της, εκείνη ανέλαβε την εξουσία σ’αυτά τα μέρη, ως νέα Έπαρχος της Νέλβορ, και θέλω να μάθω αν όλα πηγαίνουν καλά, γιατί...» Έσμιξε τα χείλη. «Γιατί έχω κάποιες υποψίες για τις λεγόμενες ‘Παλαιές Οικογένειες’. Έχεις ακούσει καθόλου γι’αυτές;»

«Όχι.»

«Είναι παλιοί ευγενείς της Νέλβορ. Και είναι, γενικά, παράξενοι, πολύ παράξενοι, σχετικά με το ποιος τους διοικεί.»

«Καταλαβαίνω.»

«Μην το ξεχάσεις να επισκεφτείς τη Μιάνη.»

«Δε θα το ξεχάσω, Λιόλα· σ’το υπόσχομαι.» Αλλά σκέφτηκε: *Δε μας έφταναν όλα, τώρα έχουμε κι αυτό να κάνουμε...*

«Καλό ταξίδι, λοιπόν, για δεύτερη φορά,» είπε η Βασίλισσα. Τον φίλησε στο άλλο μάγουλο και κατέβηκε απ’το πλοίο, βαδίζοντας επάνω στην ξύλινη ράμπα, με τον πορφυρό της μανδύα ν’ανεμίζει.

«Μάλιστα!» είπε, εύθυμα, ο Καπετάν Σέλερναβ. «Θα κάνουμε τη θυσία απόπλου, όπως αρμόζει, Άρχοντά μου, και φύγαμε.»

Ο Βάνμιρ ένευσε, και είδε τη Ναυτιέρεια Τεβέλα να παρουσιάζεται πίσω από ένα κατάρτι. Η φιγούρα της ήταν εντυπωσιακή, όπως πάντα –ψηλή, λεπτή, με μακριά ως τη μέση, μαύρα μαλλιά και όμορφο σώμα, που τα μέλη του ξεπρόβαλλαν από διάφορα σχισίματα της ενδυμασίας της–, όμως ο ακρίτης δε χαιρόταν που την αντίκριζε. Τη θυμόταν από το ταξίδι τους στη Λιάμινερ-Κρωθ· θυμόταν πόσο η ναυτιέρεια δεν συμπαθούσε εκείνον και τη Ρικνάβαθ (για λόγους που ο Βάνμιρ ποτέ δεν κατάφερε να καταλάβει) και πόσο άθλια, γενικότερα, ήταν, χώνοντας τη μύτη της όπου έβρισκε και ρωτώντας, ρωτώντας, ρωτώντας... Αποκρουστική!

Τέλος πάντων... Η Νέλβορ δεν ήταν μακριά. Μπορούσε να την αγνοήσει, μέχρι να φτάσουν.

Και πράγματι, τις δύο ημέρες που κράτησε το ταξίδι τους δεν ήταν δύσκολο να αγνοήσει τη Ναυτιέρεια Τεβέλα. Συζητούσε με τον Ερφάνιρ σχετικά με το αν τα πλοία ήταν ζωντανά. Οι τριγμοί των ξύλων και οι κίνησή τους, έλεγε ο Βάνμιρ, του έδιναν την εντύπωση ζωής. Ο δαιμονολόγος, όμως, διαφωνούσε: υποστήριζε ότι δεν είναι δυνατόν ένα πλοίο να είναι ζωντανό, εκτός αν κατέχεται από κάποιο δαιμονικό πνεύμα, κι αυτή είναι μια πολύ, πολύ σπάνια περίπτωση. Τότε, ο Βάνμιρ χρησιμοποιούσε άλλα επιχειρήματα, διότι ήταν πεπεισμένος για τη ζωή των πλεούμενων. Μήπως ο Τάρχεμοθ ήταν που τους πρόσφερε μέρος της ζωτικής του ενέργειας; Ο Ερφάνιρ, όμως, κουνούσε το κεφάλι και έλεγε τα δικά του.

Το σίγουρο, πάντως, ήταν ότι δε βαρέθηκαν καθόλου σ'όλη τη διάρκεια του ταξιδιού. Και, επειδή οι ημέρες ήταν καλές και εκείνοι έπλεαν παράκτια, μπορούσαν να κάθονται άνετα στην πλώρη και να κουβεντιάζουν με τις ώρες. Ο Μάηραν τούς άκουγε και χασμουριόταν: και, στο τέλος, τον έπαιρνε ο ύπνος. Ο Ζάνμελ στεκόταν σιωπηλός στην άκρη του καταστρώματος, ακουμπώντας τα χέρια του στην κουπαστή, μοιάζοντας να ονειρεύεται όρθιος. Η Ναυτιέρεια Τεβέλα, συνεχώς, ερχόταν και του μιλούσε, αλλά εκείνος δεν της έδινε περισσότερη σημασία απ'ό,τι θα έδινε κανείς σε μια ενοχλητική μύγα που ζουζουνίζει γύρω από τ'αφτιά του.

Η *Χρυσαλλίδα* μπήκε στο λιμάνι της Νέλβορ το πρωί της τρίτης ημέρας, και αγκυροβόλησε πλάι σε μια αποβάθρα.

«Πόσο καιρό θα μείνετε, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Καπετάν Σέλερναβ. «Όχι πως προσπαθώ να σας πέσω, 'σφαλώς! Μείνετε όσο επιθυμείτε. Απλώς για να ξέρω στο περίπου...»

«Γύρω στις πέντε ημέρες να υπολογίζεις,» είπε ο Βάνμιρ, «ή και περισσότερο.»

«Έγινε. Καλή διαμονή!» αποκρίθηκε ο Σέλερναβ, σφίγγοντάς του το χέρι.

Ο Βάνμιρ, ο Ερφάνιρ, ο Μάηραν, και ο Ζάνμελ κατέβηκαν από το κατάρωμα της *Χρυσαλλίδας*, διασχίζοντας την αποβάθρα και μπαίνοντας στους δρόμους του λιμανιού της Νέλβορ.

«Θα πάω στο παλάτι,» είπε ο ακρίτης στον δαιμονολόγο, «για να επισκεφτώ την Αρχόντισσα Μιάνη, όπως υποσχέθηκα στη Λιόλα. Θα πρότεινα εσύ να πας στη βιβλιοθήκη και ν'αρχίσεις την έρευνα. Δε θ'αργήσω να έρθω.»

Ο Ερφάνιρ κατένευσε και είπε κάτι, με τη χαμηλή του φωνή, το οποίο ο Βάνμιρ δεν κατάλαβε μέσα στη βαβούρα του κόσμου.

«Θα είναι δύσκολο να βρω τη βιβλιοθήκη; Πού είναι;»

Ο Ερφάνιρ πάλι είπε κάτι που δεν ακούστηκε.

Ο Βάνμιρ έσκυψε κοντά του. «Ξαναπές το, αν έχεις την καλοσύνη.»

«Κουφός είσαι; Σου λέω ότι δεν είναι δύσκολο να βρεις τη βιβλιοθήκη. Λίγο πιο πάνω είναι, κοντά στην κεντρική αγορά. Όποιον Νελβόριο κι αν ρωτήσεις θα σου πει πού να πας.»

«Εντάξει.» Στράφηκε στους άλλους του συντρόφους. «Ζάνμελ, θα συνοδέψεις τον κύριο Ερφάνιρ;»

«Ευχαρίστως.»

«Μάηραν, θα έρθεις μαζί μου, στο παλάτι.»

«Όπως επιθυμείτε, Άρχοντά μου.»

Βάδιζαν σε έναν κεντρικό δρόμο της Νέλβορ, ο οποίος ήταν γεμάτος κόσμο και οχλοβοή· και, λίγο παρακάτω, ο Ερφάνιρ είπε κάτι το οποίο ο Βάνμιρ, γι'ακόμα μία φορά, δεν κατάφερε ν'ακούσει.

«Τι;» ρώτησε, λυγίζοντας προς τον δαιμονολόγο.

«Λέω: εδώ πρέπει να χωρίσουμε! Εσείς πηγαίνετε ευθεία,» έδειξε, «εμείς στρίβουμε αριστερά. Είσαι κουφός, τελικά, ε;»

Μα τον Μαύρο Άνεμο, θα τον σκοτώσω! μούγκρισε, εσωτερικά, ο Βάνμιρ. Θα τον ποτίσω φίλτρο κερατοφυΐας! Δεν είπε τίποτα, όμως. Απλά, συνέχισε να προχωρά μαζί με τον Μάηραν, ενώ ο Ερφάνιρ και ο Ζάνμελ έστριβαν αριστερά. Η μαυροντυμένη, κουκουλοφόρος φιγούρα του δαιμονολόγου έμοιαζε μικροσκοπική πλάι στη φιγούρα του δολοφόνου· και ο τελευταίος δεν ήταν κανένας εξαιρετικά σωματώδης άντρας, αλλά ο Ερφάνιρ ήταν οστεώδης και λεπτοκαμωμένος. Βέβαια, ήταν και μιας κάποιας ηλικίας...

Όταν ο Βάνμιρ και ο Μάηραν άφησαν την αγορά πίσω τους, ο κόσμος και η οχλοβοή ελαττώθηκαν. Εδώ ήταν οι καλύτερες συνοικίες της Νέλβορ, και γύρω από τους διαβάτες υπήρχαν κήποι, με όμορφα αγάλματα και λαξευτά φανάρια, τα οποία τώρα, λόγω της ώρας, ήταν σβηστά.

Ο Βάνμιρ πρόσεξε ότι παντού υπήρχε μια γλίτσα που δεν πρέπει να ήταν εύκολο να φύγει. Όταν την είχε προσέξει στις προηγούμενες συνοικίες, υπέθεσε ότι, μάλλον, οφειλόταν στην έλλειψη καθαριότητας της πόλης. Τώρα, όμως, που την έβλεπε και σ'ετούτη την ομολογουμένως πλούσια συνοικία, συμπέρανε πως επρόκειτο για κάτι το *μόνιμο*: κάτι που δεν μπορούσε να καθαριστεί. *Κατά πάσα πιθανότητα, οφείλεται στους βάλτους Όρντλαχ, σκέφτηκε, οι οποίοι είναι δίπλα στη Νέλβορ. Αλλά, από την άλλη, ποιος ξέρει; ίσως να είναι τίποτ'άλλο... τίποτα πολύ πιο υποχθόνιο και διαβολικό...* Ό,τι κι αν ήταν, πάντως, ετούτο τον καιρό δεν είχε χρόνο να το ερευνήσει.

«Μας κοιτάζουν καλά-καλά, Άρχοντά μου,» είπε ο Μάηραν. «Μας παρακολουθούν από παντού—»

«Οι Έξωθεν;» Ο Βάνμιρ κοίταξε γύρω, ψάχνοντας.

«Όχι. Φύλακες σπιτιών, φρουροί της πόλης, ευγενείς... Σ'ετούτο το μέρος πρέπει να μένουν οι Παλαιές Οικογένειες, και μάλλον τους έχουμε τραβήξει την προσοχή.»

«Αγνόησέ τους· θα φύγουν,» είπε ο Βάνμιρ.

Ο Μάηραν μόρφασε, σα να μη συμφωνούσε, και παρέμεινε παρατηρητικός.

Εκεί όπου τελείωνε η πλούσια συνοικία, εκεί βρισκόταν η πύλη του κήπου του παλατιού. Και δύο φρουροί στέκονταν εκατέρωθέν της, φέροντας ασπίδες και δόρατα, και ντυμένοι με αλυσιδωτές αρματωσιές και κράνη δίχως προσωπίδα.

«Καλημέρα,» είπε ο Βάνμιρ. «Είμαι ο Άρχοντας Βάνμιρ, από το Ράλτον, κι έρχομαι να επισκεφτώ την Έπαρχο Μιάνη, εκ μέρους της Βασίλισσας Λιόλα.»

Ο ένας φρουρός συνοφρυώθηκε. «Ράλτον; Τι είν'αυτός;»

«Ακριτικό φρούριο, βλάκα!» είπε απότομα ο Μάηραν. «Είναι τούτος τρόπος για ν'απευθύνεσαι στον Άρχοντα Βάνμιρ;»

Ο φρουρός ξεροκατάπιε· η όψη του ξανθομάλλη πολεμιστή πρέπει να τον είχε τρομάξει. «Με συγχωρείτε, δεν ήξερα...» Εκείνος και ο συνάδελφός του άνοιξαν την πύλη, επιτρέποντάς τους να περάσουν.

«Μιλήστε στους φύλακες της κεντρικής εισόδου,» είπε ο δεύτερος φρουρός, δείχνοντας στο βάθος ενός λιθόστρωτου μονοπατιού.

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, και προχώρησαν.

Όταν έφτασαν μπροστά στους φύλακες της κεντρικής εισόδου, έναν μεσήλικα άντρα και μια νεαρή γυναίκα, τους είπαν ποιοι ήταν και τι ζητούσαν. Εκείνοι αλληλοκοιτάχτηκαν μονάχα για μια στιγμή και, ύστερα, η γυναίκα αποκρίθηκε στον Βάνμιρ: «Περιμένετε λίγο, Άρχοντά μου· θα επιστρέψω αμέσως.» Και έφυγε, βαδίζοντας στο εσωτερικό του παλατιού.

Ο ακρίτης την έχασε από τα μάτια του, αλλά έκανε όπως του ζήτησε: περίμενε, σιωπηλός. Ο άλλος φρουρός —ο μεσήλικας άντρας— τον κοίταζε, διαρκώς, από πάνω ως κάτω, σαν να έψαχνε κάτι επάνω του. Ο Βάνμιρ το έβρισκε αυτό εξαιρετικά εκνευριστικό, μα δεν διαμαρτυρήθηκε. Ο Μάηραν στεκόταν στωικός πλάι του, ως συνήθως.

Όταν η γυναίκα επέστρεψε, είπε: «Άρχοντά μου, η Αρχόντισσα Μιάνη σάς παρακαλεί να με ακολουθήσετε.»

Ο Βάνμιρ ένευσε, και άφησε την πολεμίστρια να οδηγήσει εκείνον και τον Μάηραν μέσα στους στολισμένους διαδρόμους του παλατιού. Τελικά, η γυναίκα άνοιξε μια ξύλινη πόρτα και παραμέρισε, επιτρέποντάς τους να μπουν σ'ένα μικρό καθιστικό με τζάκι και υαλόφρακτο τοίχο που έβλεπε στον κήπο. Στο κέντρο του δωματίου, στεκόταν η Μιάνη, κόρη της Πριγκίπισσας Νιρκένα και του Έπαρχου Κάβμαρ (ή, μάλλον, της Πριγκίπισσας Νιρκένα και του αδελφού της, Βασιλιά Άργκελ· αλλά ο Βάνμιρ δεν το ήξερε αυτό, φυσικά· ήταν ένα από εκείνα τα μυστικά που κανείς κρατά με τη ζωή του). Φορούσε ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα, και τα μακριά, μαύρα της μαλλιά ήταν πλεγμένα σε μια περίτεχνη κοτσίδα πίσω απ'το κεφάλι

της. Στη μέση της τυλιγόταν μια χρυσή, αλυσιδωτή ζώνη, από την οποία κρεμόταν ένα θηκαρωμένο ξιφίδιο με ρουμπίνι στο πέρας της λαβής.

«Άρχοντα Βάνμιρ,» είπε η Μιάνη, «καλωσορίσατε στο παλάτι μου. Δεν το ήξερα πως βρισκόσασταν στην πόλη...»

«Μόλις έφτασα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Και ήρθα εδώ μετά από αίτημα της Βασίλισσας Λιόλα, διότι βρίσκομαι στη Νέλβορ για άλλη δουλειά.» Ανασήκωσε τα χέρια, νιώθοντας κάπως αμήχανα. Δεν ήξερε τη Μιάνη και τόσο καλά· ο αδελφός του, Ρόλμαρ, την ήξερε καλύτερα. Αλλά, από την άλλη, ο Ρόλμαρ δεν είχε πρόβλημα με κανέναν· έμοιαζε να τα πηγαίνει μια χαρά με όλους. Ήταν πάντοτε ο κοινωνικότερος της οικογένειας –και, γενικά, η οικογένεια του Άρχοντα-Φύλακα Άραντιρ του Ράλτον δεν είχε στο Βασίλειο τη φήμη κοινωνικής οικογένειας.

«Καθίστε,» τους πρότεινε η Μιάνη, δείχνοντας τον καναπέ. «Καθίστε, παρακαλώ.» Στράφηκε σε μια γυναίκα που ο Βάνμιρ δεν είχε προσέξει πριν, γιατί στεκόταν στη γωνία. «Κυδαίρα, φέρε κάτι στον Άρχοντα Βάνμιρ και τον σύντροφό του– *Μάηραν*, αν δεν κάνω λάθος...;» Ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά, κοιτάζοντας τον ξανθομάλη πολεμιστή, που είχε καθίσει στον καναπέ, μαζί με τον Βάνμιρ.

«Δεν κάνετε, Αρχόντισσά μου.»

Η Κυδαίρα βγήκε απ'το δωμάτιο.

Η Μιάνη κάθισε σε μια πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι (που ήταν σβηστό, καθότι η ανοιξιάτικη ημέρα ήταν γλυκιά), σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο. «Τι μήνυμα, λοιπόν, επιθυμεί να μου μεταφέρετε η καλή μου ξαδέλφη Λιόλα;»

«Κανένα συγκεκριμένο μήνυμα, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Θέλει να μάθει πώς είστε. Πώς τα πηγαίνετε εδώ, στη Νέλβορ.»

«Μάλιστα,» είπε η Μιάνη, «καταλαβαίνω...» Φάνηκε σκεπτική. Το βλέμμα της επικεντρώθηκε στο κοντό, ξύλινο τραπεζάκι που βρισκόταν μπροστά στον Βάνμιρ και τον Μάηραν.

«Τι θα επιθυμούσατε να της πούμε, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Τι ακριβώς σας ζήτησε; Σας ζήτησε να με ρωτήσετε μόνο πώς είμαι; Τίποτα πιο συγκεκριμένο;»

«Μίλησε για τις Πα–»

«Μιάνη! Έχεις επισκέπτες;»

Η πόρτα είχε ανοίξει και στο κατώφλι της στεκόταν ένας νεαρός, με μακριά, καστανά μαλλιά και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο. Τα μάτια του έλαμπαν κι έμοιαζαν να είναι περισσότερο εστιασμένα στη Μιάνη, παρά στους δύο «επισκέπτες», όπως τους είχε αποκαλέσει. Ο Βάνμιρ παραδεχόταν ότι, γενικά, δεν ήταν ειδήμων στα ερωτικά ζητήματα –δεν ήταν ούτε καν αρχάριος· αυτά ήταν η ειδικότητα του Ρόλμαρ–, αλλά θα *ορκιζόταν* πως ο νεαρός που στεκόταν τώρα αντίκρυ του ήταν απίστευτα και αθεράπευτα ερωτευμένος με την Έπαρχο της Νέλβορ. Απλά φαινόταν. Δεν ήξερε πώς, αλλά *φαινόταν*.

«Χάρνεν,» είπε η Μιάνη, καθώς σηκωνόταν από τη θέση της κι ένα συγκρατημένο χαμόγελο σχηματιζόταν στο πρόσωπό της. «Να σου γνωρίσω τον Άρχοντα Βάνμιρ του Ράλτον και τον σωματοφύλακά του, Μήηραν.»

«Πώς είστε, Άρχοντά μου;» είπε ο νεαρός.

«Κι από εδώ, Βάνμιρ, είναι ο Χάρνεν ε'Ατραντ.»

«Χαίρω πολύ,» είπε ο ακρίτης, καθώς εκείνος και ο Μήηραν είχαν σηκωθεί. *Τι παράξενο όνομα. Ακούγεται παλιό, πολύ παλιό.*

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε ο Χάρνεν.

«Ο Άρχοντας Βάνμιρ,» είπε η Μιάνη, «έχει έρθει για μια προσωπική του δουλειά στη Νέλβορ και, παρεμπιπτόντως, πέρασε κι απ'το παλάτι, για να μιλήσουμε. Ιδιαιτέρως.»

«Α...» Ο Χάρνεν φάνηκε έκπληκτος. «Με συγχωρείς, Μιάνη–» άρχισε, βιαστικά.

«Δεν πειράζει. Κι επιπλέον, δε θ'αργήσουμε, πιστεύω.» Η Μιάνη φίλησε την άκρη του στόματός του, κι εκείνος κοκκίνισε.

«Χάρηκα και πάλι για τη γνωριμία, Άρχοντα Βάνμιρ,» είπε, και έφυγε από το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα.

Η Μιάνη τράβηξε τον σύρτη και επέστρεψε στην πολυθρόνα της. Στον Βάνμιρ δεν έμοιαζε τόσο ερωτοχτυπημένη με τον νεαρό, όσο εκείνος φαινόταν ερωτοχτυπημένος μαζί της. Βέβαια, ίσως και να έκανε λάθος. Ο Ρόλμαρ θα μπορούσε να διακρίνει την αλήθεια...

«Τι σας είπε η Λιόλα;» ρώτησε η Αρχόντισσα της Νέλβορ.

«Μας είπε ότι την ενδιαφέρει να μάθει πώς τα πηγαίνετε με τις Παλαιές Οικογένειες–»

Η πόρτα χτύπησε, και η φωνή της Κυδαίρα ακούστηκε: «Αρχόντισσά μου; Έχετε κλειδώσει;»

Η Μιάνη αναποδογύρισε τα μάτια, αναστενάζοντας. Σηκώθηκε και τράβηξε τον σύρτη, ανοίγοντας κι αφήνοντας την Κυδαίρα να μπει. Η υπηρέτρια, που κρατούσε έναν ασημένιο δίσκο, κοίταξε την Αρχόντισσά της παραξενεμένη. «Συμβαίνει κάτι, κυρία;»

«Όχι. Απλά, ήθελα να μιλήσω ιδιαιτέρως με τον Άρχοντα Βάνμιρ.»

Η Κυδαίρα άφησε τον δίσκο στο τραπεζάκι, μπροστά στον ακρίτη και τον ξανθομάλλη πολεμιστή, και έφυγε.

Στον δίσκο, ο Βάνμιρ είδε ότι ήταν δύο ποτήρια γεμάτα νερό και δύο πιατάκια με γλυκό νεράντζι.

Η Μιάνη τράβηξε πάλι τον σύρτη και κάθισε. «Για τις Παλαιές Οικογένειες θέλει να μάθει, λοιπόν, η Λιόλα... Πώς τα πηγαίνω με τις Παλαιές Οικογένειες.»

«Έτσι μου είπε.» Ο Βάνμιρ σήκωσε το πιατάκι με το νεράντζι και έφαγε μια μπουκιά.

«Τίποτ'άλλο;»

«Όχι· μόνο αυτό. Πάντως, απ'ό,τι κατάλαβα, Αρχόντισσά μου, επιθυμεί κυρίως να μάθει αν είστε καλά, και αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα με τη διοίκηση της Επαρχίας σας.»

«Θα μείνετε για καιρό εδώ;» ρώτησε η Μιάνη.

Ο Βάνμιρ ήπια μια μεγάλη γουλιά νερό. «Τουλάχιστον πέντε ημέρες, Αρχόντισσά μου.»

«Επομένως, δε βιάζεστε να σας δώσω απάντηση για τη Βασίλισσα. Θα γράψω μια επιστολή και θα σας την παραδώσω προτού φύγετε.»

«Όπως θέλετε.»

«Θα ήταν, επίσης, ευχαρίστησή μου να σας φιλοξενήσω στο παλάτι. Εκτός αν έχετε κανονίσει κάτι άλλο...»

«Δεν έχουμε κανονίσει κάτι άλλο,» είπε ο Βάνμιρ, «αλλά... δεν είμαστε μόνο εμείς.»

«Πόσοι άλλοι είναι μαζί σας;»

«Προς το παρόν, άλλοι δύο. Αλλά, μέσα σε δυο-τρεις ημέρες, θα έρθουν και τέσσερις ακόμα.»

«Οκτώ άτομα, δηλαδή;»

Ο Βάνμιρ ένευσε.

Η Μιάνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Είστε φιλοξενούμενοί μου, για όσο μένετε στη Νέλβορ.»

«Ευχαριστούμε, Αρχόντισσά μου.»

«Τι δουλειά έχετε εδώ, αν επιτρέπεται;»

«Θα σας εξηγήσω όταν έχω το χρόνο,» υποσχέθηκε ο Βάνμιρ. «Για την ώρα, η αλήθεια είναι πως βιάζομαι. Πάντως, μη νομίζετε πως η δουλειά μας είναι τίποτα το σπουδαίο— Δηλαδή, είναι κάτι το σπουδαίο: κάτι το, πραγματικά, πολύ σπουδαίο. Μα δε θα προκληθεί καμια αναστάτωση στη Νέλβορ, σας διαβεβαιώνω—»

«Δεν ήθελα να υπονοήσω ότι θα προκαλέσετε αναστάτωση, Άρχοντα Βάνμιρ.»

«Η δουλειά μας είναι μια αναλυτική έρευνα στη Νελβόρια Βιβλιοθήκη.»

«Μάλιστα,» είπε η Μιάνη, κοιτάζοντάς τον μ'ένα βλέμμα που έλεγε καθαρά ότι, έτσι κι αλλιώς, τον θεωρούσε περιέργο, οπότε τίποτα δε θα την εντυπωσίαζε.

Ο Βάνμιρ ήπιε άλλη μια μεγάλη γουλιά νερό, σχεδόν τελειώνοντας το ποτήρι. Κόλλα ήταν αυτό το χλιοκαταραμένο νεράντζι! «Όπως σας είπα, Αρχόντισσά μου, βιαζόμαστε· επομένως, τώρα θα πρέπει να πηγαίνουμε.» Σηκώθηκε από τη θέση του, και ο Μάηραν τον μιμήθηκε.

Η Μιάνη σηκώθηκε επίσης. «Όταν επιστρέψετε, θα υπάρχουν δωμάτια στον ξενώνα έτοιμα για εσάς. Τέσσερις είστε, αυτή τη στιγμή, έτσι;»

«Ναι,» ένευσε ο Βάνμιρ.

«Θα τα ξαναπούμε σύντομα, λοιπόν.»

Κεφάλαιο 3

Η Νελβόρια Βιβλιοθήκη

Ο Βάνμιρ έφυγε από το παλάτι της Νέλβορ, μη νιώθοντας και τόσο καλά για τη φιλοξενία που είχε προτείνει η Αρχόντισσα Μιάνη σ'εκείνον και τους συντρόφους του. Δεν ήξερε γιατί, μα είχε την εντύπωση πως, κατά κάποιο τρόπο, τον περιόριζε. 'Η... 'Ηταν γελοίο, φυσικά, αλλά, επίσης, είχε την εντύπωση πως η Μιάνη τούς πρότεινε φιλοξενία επειδή επιθυμούσε να παρακολουθεί τις κινήσεις τους...

Ηρέμησε, Βάνμιρ, είπε στον εαυτό του. Δεν σε κυνηγάνε οι πάντες. Μόνο οι Έξωθεν. Οι Έξωθεν κι ο Οφθαλμός-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα. Και φαίνεται πως ίσως να σ'έχουν κάνει λιγάκι παρανοϊκό...

Εκείνος και ο Μάηραν διέσχισαν την πλούσια συνοικία και, ακολουθώντας τον κεντρικό δρόμο, έφτασαν στην αγορά και—

Ο Βάνμιρ σταμάτησε να βαδίζει. «Εδώ δε χωρίσαμε με τον Ερφάνιρ;»

«Έτσι νομίζω κι εγώ, Άρχοντά μου.»

«Τότε, μάλλον έτσι είναι.» Ο Βάνμιρ έστριψε προς τα εκεί όπου είχε στρίψει κι ο δαιμονολόγος.

«Μάηραν, είναι μεσημέρι;» ρώτησε, καθώς περνούσαν ανάμεσα από τα καταστήματα της αγοράς και ένας σκύλος γάβγιζε από ένα σοκάκι στα δεξιά τους.

«Η κοιλιά μου μου λέει πως ναι.»

«Κι η δική μου επίσης. Γιαυτό σε ρώτησα, εξάλλου.»

«Σκέφτεστε να πάμε κάπου να φάμε;»

«Ίσως, μετά...» Ο Βάνμιρ πλησίασε το παράθυρο ενός φούρνου και κοίταξε μέσα, τη φουρνάρισσα και τους βοηθούς της. «Με συγχωρείτε,» είπε. «Ξέρετε πού είναι η βιβλιοθήκη;»

«Παρακάτω,» αποκρίθηκε η γυναίκα, δείχνοντας προς τη μεριά όπου ο ακρίτης κι ο πολεμιστής του κατευθύνονταν. «Θα τη βρείτε μπροστά σας. Είναι μια μεγάλη πόρτα με σκαλίσματα γύρω της. Κι από πάνω έχει και πινακίδα.»

Ο Βάνμιρ κι ο Μάηραν συνέχισαν το δρόμο τους και, πράγματι, δεν άργησαν να φτάσουν μπροστά σε μια ψηλή, δίφυλλη πόρτα, που στην πέτρα του πλαισίου της μορφές λουλουδιών ήταν λαξεμένες. Από πάνω της, σε μια άλλη πέτρινη πλάκα, ήταν χαραγμένες οι λέξεις: ΝΕΛΒΟΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. Το ένα της φύλλο ήταν ανοιχτό και μέσα φαίνονταν ράφια με βιβλία, καθώς και κρυστάλλινα παράθυρα που άφηναν το φως να πέφτει άπλετο και ενισχυμένο στο εσωτερικό του οικοδομήματος.

Ο Βάνμιρ μπήκε και είδε ότι δίπλα από την πόρτα βρισκόταν ένα γραφείο κι ένας υπάλληλος ήταν καθισμένος εκεί, ντυμένος με γκριζο πουκάμισο. Ήταν καραφλός και είχε μυτερό γένι. Τα στενά, παρατηρητικά του μάτια περιεργάστηκαν τον ακρίτη και τον πολεμιστή του.

«Θα μπορούσα να σας βοηθήσω, κύριοι;»

«Ψάχνω έναν φίλο μου,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Πρέπει να ήρθε εδώ πριν από εμένα. Είναι περίπου τόσο ψηλός.» Έδειξε, με το χέρι του. «Ντυμένος ταξιδιωτικά. Και μιλάει πολύ χαμηλά.»

Αυτό το τελευταίο ήταν που έκανε, μάλλον, τον υπάλληλο να καταλάβει. «Από εκεί τον είδα να πηγαίνει,» είπε, δείχνοντας το διάδρομο που σχηματιζόταν ανάμεσα σε δύο σειρές από ράφια. «Είναι μαζί μ'έναν άλλο κύριο.» Κι από τον τρόπο που είπε αυτό το κύριο φαινόταν ότι δεν πρέπει να είχε και τόσο καλή άποψη για τον Ζάνμελ. Κατά πάσα πιθανότητα, δεν του άρεσε να βάζει στη βιβλιοθήκη ανθρώπους που κουβαλούσαν όπλα. *Γιαυτό κοιτάει κι εμάς με μισό μάτι*, συμπέρανε ο Βάνμιρ.

«Ευχαριστούμε,» είπε ο ακρίτης και τον προσπέρασε, βαδίζοντας προς τα εκεί όπου του είχε δείξει. Ο Μάηραν, φυσικά, ακολούθησε.

Ο Βάνμιρ έσκυψε κάτω από ένα ράφι που έγερνε λιγάκι στ'αριστερά (σκεπτόμενος: *Κοίτα πού πήγανε να βάλουν οι άνθρωποι τα βιβλία τους! Δεν έχουν άλλο μέρος;*) και μπήκε στον διάδρομο που ανοιγόταν ανάμεσα από τους εκατοντάδες τόμους και τις περγαμηνές. Κάπου στη μέση του διαδρόμου στέκονταν ο Ερφάνιρ κι ο Ζάνμελ. Ο πρώτος είχε στα χέρια του ένα βιβλίο και διάβαζε· ο δεύτερος είχε τα δικά του χέρια σταυρωμένα μπροστά του και κοιτάζε τριγύρω. Αμέσως, πρόσεξε τον Βάνμιρ και τον Μάηραν.

«Καλώς τους,» είπε, καθώς ζύγωναν. «Αργήσατε.»

«Κάναμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε,» αποκρίθηκε ο Βάνμυρ. «Το παλάτι δεν είναι δίπλα, και έπρεπε να μιλήσουμε λίγο και με την Αρχόντισσα Μιάνη.»

Ο Ζάνμελ ένευσε, σα να έλεγε *Κατανοητό*.

«Βρήκες τίποτα;» ρώτησε ο Βάνμυρ τον Ερφάνιρ.

«Αυτά όλα» –ο δαιμονολόγος κούνησε το χέρι του μπροστά από δύο ράφια: τουλάχιστον είκοσι βιβλία, συνολικά– «είναι συγγράμματα του Πέλρεναβ.»

«Κάμποσα,» παρατήρησε ο Βάνμυρ. «Αν ήταν μουγκός, μάλλον ό,τι ήθελε να πει το έγραφε...»

«Υπάρχουν κι άλλοι που δεν ήταν μουγκοί αλλά έχουν γράψει περισσότερα. Επιπλέον, δεν είμαι βέβαιος, τελικά, για το αν ήταν μουγκός ή όχι. Ίσως απλά να μη μιλούσε πολύ, γιαυτό να τον λέγανε 'Ο Μουγκός'.»

«Για το θέμα μας βρήκες τίποτα;»

«Όχι ακόμα. Δεν έχει γράψει μόνο για άλλους κόσμους και για καθρέφτες, Βάνμυρ. Φυσιοδίφης ήταν ο άνθρωπος. Εδώ, ας πούμε,» ανασήκωσε το βιβλίο που κρατούσε, «μιλάει για ένα είδος σαύρας το οποίο, οφείλω να πω, δε γνώριζα ότι υπάρχει. Βέβαια, εγώ δεν είμαι φυσιοδίφης...»

«Δεν έχουν τίτλους τα συγγράμματά του;» απόρησε ο Βάνμυρ. «Γιατί δεν πηγαίνεις σ'εκείνα που μας ενδιαφέρουν;» Τράβηξε έναν τυχαίο τόμο από το ράφι, κι επάνω στο εξώφυλλό του είδε μονάχα μια χρονολογία. Συνοφρυώθηκε. «Τι... τι είναι αυτό;»

«Αυτό,» είπε ο Ερφάνιρ, «είναι το πρόβλημα. Τα βιβλία του Πέλρεναβ δεν έχουν τίτλους. Έχουν μόνο χρονολογίες, και είναι σαν ημερολόγιο της ζωής του. Των ερευνών που έκανε κατά τη διάρκεια της ζωής του, τουλάχιστον. Και δεν έζησε λίγο. Γύρω στα ογδόντα πέθανε, νομίζω.»

«Σκατά...» μουρμούρισε ο Βάνμυρ, επιστρέφοντας τον τόμο εκεί όπου τον είχε πάρει.

«Συμφωνώ,» είπε ο Ερφάνιρ. «Μην απελπίζεσαι, όμως· δε θ'αργήσουμε να βρούμε αυτό που θέλουμε. Κατά πάσα πιθανότητα, μάλιστα, θα το βρούμε προτού έρθουν ο Έζβαρ κι ο Γκριζος Σκύλος. Αλλά, επειδή είναι μεσημέρι τώρα, δεν πάμε να τσιμπήσουμε τίποτα; Και επιστρέφουμε αργότερα.»

Ο Βάνμιρ κατένευσε, και έφυγαν από τη Νελβόρια Βιβλιοθήκη. Πήγαν σε μια ταβέρνα εκεί κοντά και παράγγειλαν ένα χορταστικό γεύμα, συνοδευόμενο από μπίρα. Ο ακρίτης πληροφόρησε τον δαιμονολόγο και τον δολοφόνο ότι η Αρχόντισσα Μιάνη είχε προθυμοποιηθεί να τους φιλοξενήσει, για όσο θα διαρκούσε η έρευνά τους εδώ. Ο Ερφάνιρ είπε κάτι που δεν άκουσε κανένας, καθώς η χαμηλή του φωνή χάθηκε μέσα στη μουσική του λαγούτου και του αυλού δύο πλανόδιων τροβαδούρων οι οποίοι είχαν σταματήσει στην ταβέρνα για να κερδίσουν ένα πιάτο δωρεάν φαγητό και μερικά νομίσματα. Ο Μάηραν τούς έριξε ένα κορονίδιο στο καπέλο που είχαν αναποδογυρισμένο στα πόδια τους. Ο ένας απ'αυτούς ένευσε προς τη μεριά του ξανθομάλλη πολεμιστή: *Ευχαριστώ, ταξιδιώτη.*

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, κάθισαν για μερική ώρα ακόμα στην ταβέρνα, και ο Βάνμιρ μίλησε στον Ερφάνιρ για τη γλίτσα που μαζευόταν στους δρόμους της Νέλβορ. Πού οφειλόταν αυτό το φαινόμενο; Στους βάλτους μάλλον, απάντησε ο δαιμονολόγος, καπνίζοντας ήρεμα την πίπα του. (Ο ακρίτης είχε, φυσικά, καθίσει πλάι του, για να μπορεί ν'ακούει τι του έλεγε.) Αποκλείεται, δηλαδή, να ήταν κάτι άλλο; ρώτησε ο Βάνμιρ, τονίζοντας ότι αυτή η γλίτσα τού είχε κάνει πολύ εντύπωση και πίστευε πως επρόκειτο για κάτι άξιο μελέτης –όταν, βέβαια, είχαν τελειώσει με τις παρούσες δουλειές τους, οι οποίες ήταν, αναμφίβολα, σημαντικότερες. Ο Ερφάνιρ αποκρίθηκε μονάχα μ'ένα απλό «Ίσως», μοιάζοντας κουρασμένος να διαφωνήσει με τον ακρίτη.

Επιστρέφοντας στη βιβλιοθήκη, είδαν ότι ο υπάλληλος είχε αλλάξει. Τώρα, ένας νεαρός ήταν καθισμένος πίσω απ'το γραφείο της εισόδου, ο οποίος τους χαιρέτησε ευγενικά και τους ρώτησε αν ήθελαν κάτι συγκεκριμένο. Μπορούσε, κάπως, να τους βοηθήσει;

«Φυσιολογικότερος απ'τον προηγούμενο,» μουρμούρισε ο Ερφάνιρ, και ο Βάνμιρ ήταν βέβαιος ότι μονάχα εκείνος, που στεκόταν ακριβώς δίπλα στο δαιμονολόγο, είχε καταφέρει να τον ακούσει.

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο ακρίτης στον νεαρό, «αλλά ξέρουμε ακριβώς τι ζητάμε.»

Μπήκαν στον διάδρομο όπου είχαν πάει και πριν, και συνέχισαν την έρευνά τους, διαβάζοντας τα συγγράμματα του Πέλρεναβ του Μουγκού. Ο Βάνμιρ παρατήρησε πολλά σημεία που του φάνηκαν

ενδιαφέροντα και άξια περαιτέρω ενασχόλησης, μα δεν είχε τώρα χρόνο για τέτοια· έπρεπε να βρει το κομμάτι όπου τα βιβλία μιλούσαν για τους καθρέφτες και τα ταξίδια σε άλλους κόσμους. Ο Ζάνμελ, εν τω μεταξύ, έκανε βόλτες ανάμεσα στα ράφια της βιβλιοθήκης, και ο Μάηραν έπιασε κουβέντα με τον νεαρό υπάλληλο στο γραφείο.

Όταν σκοτεινίασε, τα βλέφαρα του Βάνμιρ και του Ερφάνιρ είχαν αρχίσει να βαραίνουν, και οι δύο μυστικιστές αποφάσισαν πως καλύτερα να έφευγαν και να επέστρεφαν πάλι το πρωί. Ο Ζάνμελ κι ο Μάηραν τούς ακολούθησαν έξω από τη βιβλιοθήκη.

«Μόλις που ο Λάρκαν σκεφτόταν να σας ζητήσει να φύγετε, γιατί έπρεπε να κλείσει,» είπε ο ξανθομάλλης πολεμιστής.

«Ποιος είναι ο Λάρκαν; Ο νεαρός στο γραφείο;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

Ο Μάηραν ένευσε. «Ναι. Και η βιβλιοθήκη δε μένει ανοιχτή το βράδυ.»

«Και να έμενε, τα βιβλία δεν τα κλέβουνε,» είπε ο Ερφάνιρ. Παρά τη χαμηλή του φωνή, ακουγόταν αρκετά καθαρά, γιατί δεν είχε πολύ κόσμο σ'ετούτο το δρόμο τώρα. «Οι *συνηθισμένοι* κλέφτες, τουλάχιστον. Δεν μπορείς να τα πουλήσεις τόσο ακριβά όσο τα κοσμήματα, ή τα υφάσματα, ή τα πετράδια, παρά μονάχα αν ξέρεις τους κατάλληλους ανθρώπους οι οποίοι θα πληρώσουν καλά. Κι αυτοί οι άνθρωποι (ένας απ'τους οποίους είμαι κι εγώ, οφείλω να ομολογήσω) θα προσπαθήσουν να τα πάρουν από σένα φτηνότερα, ειδικά άμα δουν ότι είσαι σχεδόν αγράμματος και δεν ξέρεις τι έχεις στα χέρια σου.»

«Το έχεις κάνει κι εσύ αυτό, Ερφάνιρ;» ρώτησε ο Ζάνμελ.

«Ποιο; Ν'αγοράσω βιβλίο από λωποδύτες φτηνότερα από την κανονική του αξία;»

Ο δολοφόνος ένευσε.

«Φυσικά και τόχω κάνει! Χαζός είμαι;» Ανασήκωσε τους ώμους. «Στην τελική, κλέφτης είναι. Τι να σκεφτώ; Μην τον *κλέψω*;»

Βγήκαν από τον σχετικά έρημο δρόμο και μπήκαν στην κεντρική οδό που διέσχιζε την αγορά. Εδώ, υπήρχε πιο πολύς κόσμος, όμως και πάλι σαφώς λιγότερος απ'ό,τι το πρωί. Επιπλέον, τα περισσότερα καταστήματα ήταν κλειστά και οι περισσότεροι πλανόδιοι έμποροι είχαν μαζέψει τις σκηνές τους.

Η ησυχία κυριαρχούσε.

Και όχι μόνο η φυσιολογική, συνηθισμένη ησυχία.

Η αρχετοπική σιγαλιά που πλανιόταν στην πόλη (και σ'όλη την Κουαλανάρα) έμοιαζε να επικαλύπτει κάθε άλλη ησυχία, αλλά και να βρίσκεται πίσω από κάθε θόρυβο. Και έκανε τις τρίχες του Βάνμιρ να ορθώνονται. *Ο κόσμος μας αποκτά ολοένα και πιο πολλές ιδιότητες Αρχέτοπου. Και τι τρομακτικό που είναι αυτό. Τι τρομακτικό που είναι... ειδικά αν έχεις επισκεφτεί τους Αρχέτοπους. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν τι σημαίνει ετούτη η αφύσικη σιγαλιά, μα, αν ήξεραν, θα έπρεπε να έχουν αρχίσει να θρηνούν. Το τέλος του κόσμου, αν έρθει, δε θα έρθει με καμία τεράστια έκρηξη, ούτε με κανέναν τυφώνα ή σεισμό· όχι, η Κουαλανάρα δε θα τελειώσει φανταχτερά. Θα σβήσει, αργά-αργά κι αθόρυβα, όπως μια γριά που πεθαίνει ήσυχα στο κρεβάτι της.*

Άφησαν πίσω τους την αγορά και μπήκαν στη συνοικία των πλουσίων, πριν από το παλάτι. Οι δρόμοι εδώ ήταν σαφώς πιο ήσυχοι, καθώς ελάχιστοι άνθρωποι τούς διέσχιζαν. Ωστόσο, υπήρχε θόρυβος, ερχόμενος από διάφορες οικίες, όπου συγκεντρώσεις ή γλέντια πρέπει να γίνονταν.

«Τα μάτια ετούτου του μέρους είναι γερακίσια,» σχολίασε ο Ζάνμελ.

Ο Μάηραν ένευσε.

«Μας παρακολουθούν πάλι;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Δε νομίζω ότι παρακολουθούν, συγκεκριμένα, εμάς,» είπε ο Ζάνμελ. «Θέλουν απλά να ξέρουν ποιος περνά από δώ, κι εμείς, μάλλον, τους έχουμε κινήσει την περιέργεια.»

«Αυτή ακριβώς την εντύπωση μου έδωσαν κι εμένα, το πρωί,» συμφώνησε ο Μάηραν.

«Οι Παλαιές Οικογένειες πάντα είναι επιφυλακτικές,» είπε ο Ερφάνιρ, αλλά δε σχολίασε περαιτέρω το θέμα.

Στο παλάτι, τους περίμεναν. Όταν ο Βάνμιρ είπε το όνομά του στους φρουρούς της πύλης του κήπου, τους άφησαν να περάσουν, και φώναξαν δύο υπηρέτες, για να τους οδηγήσουν στα δωμάτιά τους, στον ξενώνα. Τη Μιάνη δεν τη συνάντησαν, αλλά ο ακρίτης δεν είχε κανένα παράπονο επ'αυτού. Έτσι κι αλλιώς, και να την έβλεπε, τι θα της έλεγε τώρα; Ο Ρόλμαρ, βέβαια, όλο και κάτι θα έ-

βρισκε να της πει· έτσι ήταν εκείνος. Αλλά ο Βάνμιρ, όχι, δεν μπορούσε να σκεφτεί το παραμικρό, πέραν από *Καληνύχτα*.

Το δωμάτιο στο οποίο τον είχαν οδηγήσει οι υπηρέτες ήταν μετρίου μεγέθους και βολικό. Είχε τζάκι κι ένα αρκετά μεγάλο, μονό κρεβάτι. Το νερό στο λουτρό ήταν έτοιμο και αρωματισμένο, κι ένα μικρό γεύμα ήταν στρωμένο στο τραπέζι.

Τέλεια, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Τέλεια. Τι άλλο να ζητήσει κανείς;* Γδύθηκε και πήγε στο μπάνιο.

Μέσα στη σιωπηλή νύχτα, οι δύο Έξωθεν διέσχιζαν τους δρόμους της αγοράς της Νέλβορ, βαδίζοντας σαν σκιές, σαν παιχνιδίσματα του φωτός, σαν αντικατοπτρισμοί. Αν κάποιος τύχαινε να τους δει, θα τους περνούσε για πλάσματα της φαντασίας του, ή απλά για κάποιους αλήτες.

Οι Απρόσωποι, όμως, ήξεραν πού πήγαιναν και είχαν συγκεκριμένο σκοπό. Ο ένας κρατούσε στα χέρια του (ή, μήπως, ήταν πλοκάμια;) μια φιάλη κι ο άλλος είχε κρυμμένους μέσα στις σκιές της μορφής του δύο δαυλούς.

Έφτασαν μπροστά από την είσοδο της Νελβόριας Βιβλιοθήκης και, κοιτάζοντας γύρω τους, βεβαιώθηκαν πως ο δρόμος ήταν έρημος. Εκείνος που κρατούσε τη φιάλη την άνοιξε και πέταξε λάδι επάνω στη μεγάλη πόρτα. Ο άλλος άναψε έναν δαυλό κι έβαλε φωτιά στο ξύλο. Ύστερα, όταν οι φλόγες είχαν τραφεί κάμποσο, κλότσησε την πόρτα, ανοίγοντάς την διάπλατα. Η βιβλιοθήκη παρουσιάστηκε, φωτιζόμενη από τη φωτιά κι από την αστροφεγγιά που έμπαινε απ'τα κρυστάλλινά της παράθυρα, ενισχυμένη.

Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από ένα παράθυρο: «Τι κάνετε εκεί; Παλιοαλήτες! Διαβόλοι!»

Οι Έξωθεν την αγνόησαν. Ο ένας έριξε τη φιάλη στο εσωτερικό της βιβλιοθήκης, σπάζοντάς την και πιτσιλώντας το μέρος με λάδι. Ο άλλος πέταξε τον δαυλό που είχε ήδη αναμμένο, και η φωτιά φούντωσε μ'ένα δυνατό *ΒΒΟΥΦ!*

Φασαρία είχε αρχίσει ν'ακούγεται από τα γύρω σπίτια. Οι Έξωθεν, όμως, δεν πτοούνταν. Και έκαναν ν'ανάψουν τον δεύτερό τους δαυ-

λό, όταν μια φωνή αντήχησε πίσω τους: «Τι κάνετ' εκεί, ρε λεχρίτες; Δρόμο! Σπάστε απο δώ χάμω, γαμώ τις μάνες σας!»

Οι Απρόσωποι γύρισαν, για να δουν δύο άντρες να τους αντικρίζουν. Ο ένας βαστούσε ένα βαρύ μπαστούνι στα χέρια, ο άλλος ένα τσεκούρι. Αλλά κι οι δύο φάνηκαν να τρομάζουν, μόλις είδαν τις μορφές των Έξωθεν· ή, μάλλον, μόλις δεν είδαν τις μορφές τους. Όταν οι κακοποιοί ήταν στραμμένοι στη βιβλιοθήκη, οι Νελβόριοι νόμιζαν πως φορούσαν μαύρες κάπες και πως οι μορφές τους διαστρεβλώνονταν απ'το σκοτάδι της νύχτας κι απ'τις χορεύουσες σκιές που είχε δημιουργήσει η φωτιά. Τώρα, όμως, διαπίστωσαν ότι δεν ήταν καθόλου έτσι. Οι άνθρωποι που είχαν μπροστά τους δεν ήταν άνθρωποι. Ήταν δαίμονες!

«Φωνάξτε έναν ιερέα!» ούρλιαξε μια γυναίκα. «Έναν ιερέα!»

Ο Έξωθεν άναψε το δαυλό του και τον κράτησε σαν όπλο, ενώ κάποιoi έτρεχαν, βγαίνοντας από σπίτια.

Ο ένας από τους δύο άντρες που είχαν σταθεί αντίκρυ στους Απρόσωπους ύψωσε το τσεκούρι του και το εκτόξευσε, κραυγάζοντας: «*Δρόμο, καταραμένοι κερατάδες του Σάλ'γκρεμ'ρωθ!*»

Η λεπίδα έκανε δυο περιστροφές στον αέρα... και αστόχησε τους Έξωθεν, περνώντας ανάμεσά τους. Ένα αλλόκοτο γέλιο ακούστηκε να βγαίνει από τα δύο πλάσματα, σαν να ερχόταν από το βάθος ενός στριφτού, πήλινου αγωγού.

—...*χΟ-χΟ-χΟ-χΟ-χΟ-χΟ...*—

Ο Έξωθεν που βαστούσε το δαυλό γύρισε (ή απλά έκανε το χέρι του πίσω;) και τον πέταξε μέσα στη βιβλιοθήκη, πιο βαθιά απ'ό,τι τον προηγούμενο. Το εσωτερικό του οικοδομήματος έμοιαζε τώρα με τον φούρνο της φουρνάρισσας παρακάτω, όταν αυτός ήταν αναμμένος.

Μποτοφορεμένα πόδια αντήχησαν επάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου, συνοδευόμενα από το κουδούνισμα πανοπλιών.

«Παραμερίστε!» φώναξε ένας απ'τους φρουρούς στους δύο άντρες (αυτόν με το μπαστούνι κι αυτόν που είχε εκτοξεύσει το τσεκούρι), κι εκείνοι δεν έφεραν αντίρρηση. Έκαναν χώρο στους στρατιώτες να περάσουν.

Δύο βαλλιστροφόροι έπεσαν στο ένα γόνατο, ύψωσαν τις βαλλίστρες τους στο επίπεδο του ώμου, και έριξαν στους Απρόσωπους. Το πρώτο βέλος αστόχησε τελείως· το δεύτερο χτύπησε το ένα από τα

δύο πλάσματα, και γαλάζια σφαιρίδια πετάχτηκαν στον αέρα, τσιτσιρίζοντας και σβήνοντας το ένα κατόπιν του άλλου.

«*Τι σκατά είν'αυτά;*» φώναξε μια φρουρός. Και ύστερα, ο ένας από τους Έξωθεν τής χίμησε, πλησιάζοντάς την κι αναγκάζοντάς την να κοιτάξει το ανύπαρκτο πρόσωπό του. Η γυναίκα ούρλιαξε και σωριάστηκε στο πλακόστρωτο, κουλουριασμένη.

«Δαιμόνια είναι!» έκρωξε ο άντρας με το μαστούνι.

Ένας φρουρός επιχείρησε να χτυπήσει έναν Έξωθεν με το δόρυ του, αλλά αστόχησε, σαν να είχε προσπαθήσει να λογχίσει τον μαύρο μανδύα ενός θαυματοποιού· και μετά, ο Απρόσωπος διαπέρασε το στέρνο του, σχίζοντας την αρματωσιά του. Ο άντρας κραύγασε, άναρθρα, και πέθανε.

—*η ΒιΒλΙοΘήΚη Θα ΚαΕί! ΦύΓεΤε ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ!*—είπε ο Έξωθεν.

«Καλέστε ενισχύσεις!» πρόσταξε ένας φρουρός.

Οι Έξωθεν επιτέθηκαν, και μακελειό αρχίνισε. Οι πολίτες της Νέλβορ ούρλιαζαν, τρομοκρατημένοι, καθώς έβλεπαν το αίμα και τα κουφάρια που απλώνονταν στο δρόμο της γειτονιάς τους. Ορισμένοι, όμως, βγήκαν για να βοηθήσουν, και τραυματίστηκαν κι αυτοί, ή σκοτώθηκαν, ή τρελάθηκαν από τις ανύπαρκτες όψεις των Απρόσωπων.

«Έναν ιερέα! Έναν ιερέα! Φερτ' έναν ιερέα! Ω θεοί! είναι δαίμονες!»

Οι ενισχύσεις δεν άργησαν να φτάσουν· η Νέλβορ –ευτυχώς για τους κατοίκους της– ήταν μια από τις καλύτερα φρουρούμενες πόλεις του Νόρβηλ.

«Σκοτώστε τους, τους μπάσταρδους! Σκοτώστε τους!» γκάριξε ένας διοικητής, στέλνοντας τους πολεμιστές του στη μάχη. «Κωλολεχρίτες! θα το μετανιώσετε που πατήσατε το πόδι σας εδώ, του Σάλ'γκρεμ'ρωθ αποβράσματα!»

Οι αντίπαλοι ήταν τώρα πάρα πολλοί, ακόμα και για τους Έξωθεν. Ο ένας Απρόσωπος είχε τραυματιστεί από το βέλος, στην αρχή, και ύστερα, είχε ξανατραυματιστεί μέσα στη μάχη· ο άλλος είχε, επίσης, δεχτεί ένα τραύμα. Κανένας, φυσικά, από τους Νελβόριους δεν μπορούσε να καταλάβει πού ακριβώς είχαν πληγωθεί, μα έβλεπαν τα γαλανά, συρίζοντα σφαιρίδια που πετάγονταν και ήξεραν ότι αυτό

σήμαινε κάτι κακό για τους εχθρούς τους. Οι Έξωθεν, πάντως, πρέπει να ήταν πλέον εξουθενωμένοι από τη σύγκρουση, πρέπει να νόμιζαν ότι ήταν ανέφικτο να νικήσουν· έτσι υποχώρησαν, γλιστρώντας μέσα σ' ένα σκοτεινό στενορύμι.

«Πίσω τους!» φώναξε ο διοικητής. «Πίσω τους!»

Μα δεν κατάφεραν να τους ακολουθήσουν. Οι δαίμονες, σύντομα, χάθηκαν μες στη νύχτα.

«Σβήστε τη φωτιά!» ούρλιαξε ένας πολίτης. «Σβήστε τη φωτιά! Θα καούμε όλοι! Τα σπίτια μας!»

Κεφάλαιο 4 Ανακάλυψη, Μέθοδος, και Πηγή Ενέργειας

Τ*ι συνέβη εδώ;* σκέφτηκε, έκπληκτος, ο Βάνμιρ. Εκείνος, ο Ερφάνιρ, ο Ζάνμελ, και ο Μάηραν στέκονταν μπροστά από την κατεστραμμένη είσοδο της Νελβόριας Βιβλιοθήκης, κοιτάζοντας τους ανθρώπους στο εσωτερικό να καθαρίζουν το μέρος. Τρεις γυναίκες κρατούσαν σκούπες και μάζευαν τα συντρίμια, ενώ ο υπάλληλος με την καράφλα και το μούσι επέβλεπε. Επίσης, κι ο νεαρός υπάλληλος ήταν εκεί, βοηθώντας με το συμμάζεμα. *Τι στο Μαύρο Άνεμο συνέβη εδώ;*

«Πυρκαγιά,» είπε ο Μάηραν. «Κάποιος προσπάθησε να κάψει το μέρος.»

«Άμα τα βιβλία του Πέλρεναβ καταστράφηκαν—!» μούγκρισε ο Βάνμιρ, κάτω απ'την ανάσα του, περνώντας το κατώφλι της σπασμένης εισόδου.

«Είμαστε κλειστά, κύριε!» του είπε ο γενειοφόρος υπάλληλος. «Δε βλέπετε τι έχει γίνει; Σας παρακαλώ, περάστε άλλη ώρα.»

«Έχουμε επείγουσα δουλειά,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, αγνοώντας τον και μπαίνοντας στη βιβλιοθήκη. «Δεν μπορούμε να περιμένουμε—»

«Δε μ'ακούσατε τι είπα; Θέλετε να φωνάξουμε τη φρουρά;» Ο υπάλληλος δυνάμωσε τη φωνή του, βάζοντας τα χέρια του στη μέση κι αγριοκοιτάζοντας τον ακρίτη.

Ο Ερφάνιρ έκανε να πει κάτι, αλλά τα λόγια του χάθηκαν μες στην απότομη απάντηση του Βάνμιρ: «Τη φρουρά; Θα μου πεις εμένα ότι θα καλέσεις τη φρουρά; Έχω την άδεια της Αρχόντισσας Μιάνης να έρθω εδώ!»

Ο υπάλληλος συνοφρυώθηκε. «Της Αρχόντισσας Μιάνης; Εσείς δεν ήσασταν που είχατε έρθει και χτες;»

«Ναι.»

«Δεν το αναφέρατε, τότε.»

«Δεν υπήρξε λόγος.»

«Και γιατί να σας πιστέψω τώρα;»

«Γιατί όχι; Θες να πάμε στο παλάτι, να το λύσουμε το ζήτημα;»

Ο υπάλληλος, μάλλον, δεν είχε καμία τέτοια όρεξη. «Καλά. Ρίξτε μια ματιά και τελειώνετε. Και μη μπλεχτείτε στα πόδια των ανθρώπων που καθαρίζουν.»

«Τι συνέβη;» τον ρώτησε ο Βάνμιρ. «Ποιος προσπάθησε να βάλει φωτιά;»

«Δεν ξέρω. Κάποιοι αλήτες.»

«Δαίμονες ήταν, κύριε!» πετάχτηκε μία από τις γυναίκες, σταματώντας να σκουπίζει κι ακουμπώντας το χέρι της στην κορυφή του σκουπόξυλου.

«Δαίμονες;» έκανε ο Βάνμιρ, στρεφόμενος να την κοιτάξει.

«Αμέ, τους είδα. Μαύροι σαν τη νύχτα ήντουσαν, και είχανε νύχια και πλοκάμια. Σκοτωθήκανε ένα σωρό φρουροί, για να τους διώξουμε. Κι όσοι τους κοιτάξανε από πολύ κοντά... *τρελαθήκανε*. Ορισμένοι 'κόμα ουρλιάζουνε.»

Ο Βάνμιρ κι οι σύντροφοί του αλληλοκοιτάχτηκαν. Καταλάβαιναν όλοι ποιοι ήταν αυτοί οι «δαίμονες» που ανέφερε η γυναίκα.

«Γνωρίζουν, λοιπόν, πού είμαστε...» είπε ο Ερφάνιρ.

«Και θα ξαναπροσπαθήσουν να μας προκαλέσουν προβλήματα,» πρόσθεσε ο Ζάνμελ.

«Αν δεν το έχουν καταφέρει ήδη,» τόνισε ο Βάνμιρ, και πήγε προς τα ράφια όπου βρίσκονταν τα βιβλία του Πέλρεναβ του Μουγκού. Τα θραύσματα και οι στάχτες έτριζαν κάτω απ' τις μπότες του, και γύρω του μπορούσε να δει φλογοφαγώμενα ξύλα και κατεστραμμένους τόμους και περγαμηνές, ανοιχτές σελίδες όπου μονάχα μια μαυρίλα φαινόταν, ή μια μαυρίλα με ελάχιστα δυσδιάκριτα γράμματα επάνω. Αν και τα συγγράμματα του Πέλρεναβ είχαν καεί έτσι....

Ευτυχώς, όμως, η φωτιά δεν είχε φτάσει μέχρι εκεί. Οι Νελβόριοι την είχαν προλάβει, προτού επεκταθεί στο βάθος της βιβλιοθήκης. *Άθικτα!* σκέφτηκε ο Βάνμιρ, νιώθοντας ένα βάρος να φεύγει απ' το στήρνο του κι ένα σφιχτό μεταλλικό κράνος να ελευθερώνει το κεφάλι του. *Άθικτα!* Τράβηξε έναν τόμο και κοίταξε μέσα, ξεφυλλίζοντάς τον. Ναι, δεν είχαν πάθει τίποτα! Τίποτα!

«Είμαστε τυχεροί, φαίνεται,» παρατήρησε ο Ερφάνιρ, πλάι του.

«Καλύτερα να τα πάρουμε μαζί μας, όλα,» είπε ο Βάνμιρ, ανοίγοντας το σάκο του και κάνοντας να βάλει μέσα το βιβλίο που κρατούσε.

Ο δαιμονολόγος τού έπιασε τον καρπό, με το λεπτό, κοκαλιάρικο του χέρι. «Δε νομίζω ότι ο βιβλιοθηκάριος θα συμφωνήσει.»

«Τι μας νοιάζει αν συμφωνήσει ή όχι; Άμα μας φέρει αντίρρηση, θα τον πάμε στο παλάτι και θα—»

«—χάσουμε χρόνο,» τον διέκοψε ο Ερφάνιρ. «Ας κοιτάξουμε, επομένως, τώρα τα βιβλία και μετά βλέπουμε τι θα κάνουμε.»

Ο Βάνμιρ ένευσε, βλέποντας ότι ο δαιμονολόγος μιλούσε λογικά. Επέστρεψε τον τόμο που κρατούσε στο σημείο απ'όπου τον είχε τραβήξει. «Ζάνμελ, Μάηραν,» είπε. «Όσο εμείς θα συνεχίζουμε την έρευνά μας εδώ, να έχετε το νου σας μήπως πλησιάσουν οι Απρόσωποι.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο δολοφόνος. «Ίσως ακόμα και τώρα να μας παρακολουθούν.»

«Δε θα μου φαινόταν καθόλου παράξενο,» του είπε ο Ερφάνιρ.

Ο Ζάνμελ και ο Μάηραν διέσχισαν τον στενό διάδρομο ανάμεσα στα ράφια και έφυγαν από τη βιβλιοθήκη. Ο Βάνμιρ και ο Ερφάνιρ έπιασαν δουλειά, ενώ άκουγαν τις γυναίκες και τον νεαρό υπάλληλο να καθαρίζουν το μέρος. Συγχρόνως, ο μεγαλύτερος υπάλληλος γκρίνιαζε για χίλιους και δύο λόγους.

Κατά το μεσημέρι, ο Ζάνμελ επέστρεψε και πλησίασε τον ακρίτη και τον δαιμονολόγο.

«Τίποτα σημαντικό;» ρώτησε ο δεύτερος.

«Είδαμε τους Απρόσωπους.»

Ο Βάνμιρ αμέσως σήκωσε το κεφάλι του απ'το βιβλίο που διάβαζε.

«Αλλά τίποτα περισσότερο απ'αυτό,» συνέχισε ο Ζάνμελ. «Δε μας επιτέθηκαν, ούτε εμείς επιτεθήκαμε σ'εκείνους. Μόλις πρόσεξαν ότι τους κοιτούσαμε, έφυγαν.»

«Εντάξει,» είπε ο Βάνμιρ. «Να είστε σε επιφυλακή.»

«Γιαυτό βρισκόμαστε εδώ. Θα συνεχίσετε την έρευνα, ή θα πάμε κάπου για φαγητό;»

«Νομίζω ότι καλύτερα είναι να ψάξουμε όσο περισσότερο μπορούμε, προτού συμβεί πάλι κάτι απρόοπτο. Γιατί ίσως αυτή τη φορά οι

Έξωθεν να καταφέρουν να καταστρέψουν τις πληροφορίες που θέλουμε.»

Ο Ερφάνιρ κατένευσε. «Θα μείνουμε κάποια ώρα ακόμα,» είπε στον Ζάνμελ. «Όταν είναι να φύγουμε, θα σας ειδοποιήσουμε.»

Ο δολοφόνος έφυγε από τη βιβλιοθήκη.

Οι γυναίκες που σκούπιζαν δεν ήταν πια εδώ. Είχαν καθαρίσει κάμποσο το χώρο και είχαν πάει στα σπίτια τους· το ίδιο κι ο νεαρός υπάλληλος. Μόνο ο γενειοφόρος παρέμενε, βηματίζοντας ανάμεσα στα ράφια και σιγομουρμουρίζοντας. Κοίταζε τις ζημιές που είχαν προκληθεί και καταριόταν τους αλήτες που είχαν έρθει να πυρπολήσουν το μέρος. Η πόρτα είχε καταστραφεί τελείως· δεν μπορούσε πλέον να κλείσει και θα έπρεπε να αντικατασταθεί. Κάποιος πρέπει να την είχε χτυπήσει με τσεκούρι (ή παρόμοιο εργαλείο) αφότου είχε πιάσει φωτιά, υπέθετε ο υπάλληλος. Το γραφείο του είχε καεί ολοσχερώς, όπως επίσης κι όλοι οι κατάλογοι που βρίσκονταν εκεί και οι σημειώσεις. Από αύριο θα έπρεπε να πιάσει δουλειά: ν' αρχίσει να κάνει νέους καταλόγους για τα βιβλία... και το *απεχθανόταν* αυτό. Το βαριόταν απίστευτα. *Θα βάλω τον μικρό να τα κάνει, σκεφτόταν, βαδίζοντας πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε. Ναι, θα βάλω τον μικρό...* Αλλά πάλι δεν ήταν σίγουρος. Δεν μπορούσε να τον εμπιστευτεί. Το αγόρι είχε το μυαλό του πάνω απ' το κεφάλι του· θα έπεφτε σε λάθη. Αναστέναξε, συμπεραίνοντας πως η δουλειά έπρεπε να γίνει από εκείνον.

Σταμάτησε να βηματίζει κι έτριψε, με τη σόλα του παπουτσιού του, μια μαυρισμένη πλάκα. *Ωραία τις καθάρισαν, οι κουτσομπόλες!* Η μαυρίλα έμοιαζε να έχει ποτίσει την πέτρα. Θα χρειαζόταν κι άλλο καθάρισμα, για να φύγει.

Και θα πρέπει να πάρουμε και καινούργια ράφια, σκέφτηκε ο υπάλληλος, κοιτάζοντας τριγύρω. *Για να τα βάλουμε εκεί... κι εκεί... κι εκεί...*

Αλλά η πόρτα ήταν το σημαντικότερο για τώρα. Δε θα προλάβαιναν, βέβαια, να τους φτιάξουν μια καινούργια ως το βράδυ, μα ο γενειοφόρος υπάλληλος ήξερε πως έπρεπε, κάπως, να προστατευτεί η βιβλιοθήκη, όταν η νύχτα έπεφτε. Δεν μπορεί να έμενε ανοιχτή, ώστε να έχει πρόσβαση ο κάθε αλήτης. Εξάλλου, πιθανώς οι λεχρίτες

που είχαν προσπαθεί να την κάψουν να ξανάρχονταν –που η Βιρκάνθα να τους μάραινε τα χέρια και να τους τύφλωνε τα μάτια!

Ο υπάλληλος δεν είχε πιστέψει, ούτε για μια στιγμή, ότι επρόκειτο για δαίμονες, φυσικά. Αυτά τα έλεγε ο κόσμος, που είχε τρομοκρατηθεί, έτσι όπως τους είχε δει μες στη νύχτα, κουκουλοφόρους και με κάπες και όπλα. Κάποιες φορές, οι συμπολίτες του ήταν τόσο αφελής όσο ο μικρός–

«*Το βρήκα!*»

Ο υπάλληλος αναπήδησε, τρομαγμένος από την ξαφνική φωνή.

Και ο Βάνμιρ αναπήδησε επίσης. Δε θα το περίμενε ποτέ ότι ο Ερφάνιρ ο δαιμονολόγος ήταν δυνατόν να φωνάζει τόσο δυνατά...

«Τι είναι;» τον ρώτησε.

«Βρήκα το κομμάτι που μας ενδιαφέρει.» Τώρα, η φωνή του ήταν πάλι φυσιολογική (φυσιολογική για τον *Ερφάνιρ*, δηλαδή), και τεντώθηκε, για να φέρει το βιβλίο που κρατούσε μπροστά στον Βάνμιρ. «Εδώ είναι. Εδώ.» Έδειξε τη δεξιά σελίδα. «Από εδώ αρχίζει, τουλάχιστον. Μιλάει για τους καθρέφτες.»

Ο ακρίτης γέλασε, ευχαριστημένος. «Θαυμάσια! Το παίρνουμε και φεύγουμε–»

«Ποιο πράγμα παίρνετε;»

Ο Βάνμιρ κι ο Ερφάνιρ στράφηκαν, για να δουν τον γενειοφόρο υπάλληλο να στέκεται στο πέρας του διαδρόμου των ραφιών και να τους κοιτάζει.

«Αυτό το βιβλίο,» αποκρίθηκε ο ακρίτης, τραβώντας το απ'τα χέρια του δαιμονολόγου και υψώνοντάς το.

«Τα βιβλία δεν δίνονται στον καθένα, κύριε. Με συγχωρείτε, αλλά, αν θέλετε κάτι, θα πρέπει να κρατήσετε σημειώσεις.»

«Σου είπα ότι βρισκόμαστε εδώ μετά από άδεια της Αρχόντισσας Μιάνης–»

«Θα ήθελα πολύ να τη δω αυτή την άδεια, κύριε. *Εγγράφως*»

«Αν τον σκοτώσω,» μουρμούρισε ο Βάνμιρ στον Ερφάνιρ, «λες η Μιάνη να θυμώσει πολύ;»

«Πιστεύω πως ναι.»

«Εντάξει,» είπε ο ακρίτης στον υπάλληλο. «Θα σου φέρω την άδεια που ζητάς: *εγγράφως*.» Προς τον Ερφάνιρ: «Μείνε εδώ, να φυλάς το βιβλίο. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί όσο θα λείπω.»

Βάδισε κατά μήκος του διαδρόμου και πέρασε πλάι απ'τον γενειοφόρο υπάλληλο, ο οποίος είχε τα χέρια του σταυρωμένα και τον κοίταζε συνοφρυωμένος.

Βγήκε από τη βιβλιοθήκη και είδε τον Μάηραν και τον Ζάνμελ να βρίσκονται απέξω. Ο ξανθομάλλης πολεμιστής στεκόταν σαν φρουρός πλάι στην είσοδο· ο δολοφόνος ήταν καθισμένος σε μια πεζούλα κι έτρωγε ένα καρβέλι ψωμί (το οποίο πρέπει να είχε αγοράσει από τη φουρνάρισσα, λίγο πιο κάτω).

«Πού πηγαίνετε, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Μάηραν.

«Στο παλάτι, να πάρω μια άδεια από τη Μιάνη. Να έχετε το νου σας, όσο θα λείπω.»

«Δε θέλετε να έρθω μαζί σας;»

«Όχι,» είπε ο Βάνμιρ, που δεν είχε πάψει καθόλου να βαδίζει και είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά από τον Μάηραν.

Ο Βάνμιρ βάδιζε στους δρόμους της Νέλβορ σαν σίφουννας· χωρίς να χρησιμοποιεί την Ταχύτητα, βέβαια, αλλά και πάλι σαν σίφουννας. Έμοιαζε να προχωρά και να μη βλέπει γύρω του. Οι γροθιές του ήταν σφιγμένες και το βλέμμα του εστιασμένο ευθεία μπροστά. Η κάπα του ανέμιζε πίσω του.

Πέρασε από την αγορά, σπρώχνοντας κόσμο· διέσχισε την πλούσια συνοικία, με τα τακούνια των μποτών του ν'αντηχούν στο πλακόστρωτο, και με διάφορα περίεργα βλέμματα καρφωμένα επάνω του (τα οποία ο ίδιος ούτε που πρόσεξε)· και έφτασε στην πύλη του κήπου του παλατιού, όπου οι φρουροί τον άφησαν να μπει στην αρχοντική οικία.

Ο Βάνμιρ ζήτησε αμέσως να δει την Έπαρχο Μιάνη. «Και γρήγορα!» είπε στον υπηρέτη. «Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου!»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Ο άντρας έφυγε, βιαστικά, σχεδόν τρέχοντας.

«Συνέβη κάτι άσχημο, Άρχοντα Βάνμιρ;»

Ο Βάνμιρ στράφηκε, ξαφνιασμένος, για να δει τον Χάρνεν να στέκεται μερικά μέτρα μακριά του, με τον δεξή του ώμο ακουμπισμένο στο πλαίσιο μιας πόρτας. Ο νεαρός ήταν ντυμένος με αστραφτερό, αργυροκέντητο πουκάμισο και μαύρο παντελόνι. Τα καστανά, μα-

κριά του μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα και έπεφταν γυαλιστερά στους ώμους του.

«Δεν ακούσατε; Η βιβλιοθήκη πήρε φωτιά, το βράδυ.»

«Φωτιά;» έκανε ο Χάρνεν, έκπληκτος.

Ωραία πληροφόρηση έχει τούτο το καταραμένο παλάτι! σκέφτηκε ο Βάνμιρ. «Ναι, και φοβάμαι ότι μπορεί να ξανασυμβεί.»

«Δεν έχει καεί ολοσχερώς, δηλαδή;»

«Όχι.»

«Ποιοι το έκαναν;»

«Κάποιοι...» Τι να του έλεγε τώρα; Να καθόταν να του εξηγήσει τι ήταν οι Έξωθεν; «Κάποιοι κακοποιοί.»

«Τους συνέλαβαν;»

«Φοβάμαι πως όχι. Γιαυτό κιόλας ίσως ξανασυμβεί το περιστατικό.»

«Έχετε κάποια πληροφορία, Άρχοντά μου;»

«Όχι ακριβώς,» είπε ο Βάνμιρ.

«Τότε, γιατ—;»

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται, βιαστικά, από έναν διάδρομο, και η Μιάνη παρουσιάστηκε, φορώντας καφετί, δερμάτινο φόρεμα με κοντά μανίκια και έχοντας τα μαύρα της μαλλιά δεμένα αλογοουρά πίσω της. Ο Χάρνεν, πάραυτα, φάνηκε να της δίνει την απόλυτη προσοχή του, σαν ο Βάνμιρ να είχε εξαφανιστεί από το δωμάτιο μέσα σ'ένα θεατρinίστικο σύννεφο καπνού.

«Αρχόντισσά μου,» είπε αμέσως ο ακρίτης, «πρέπει να πάρω οπωσδήποτε ένα βιβλίο από τη Νελβόρια Βιβλιοθήκη. Είναι, πραγματικά, θέμα ζωής και θανάτου. Αλλά χρειάζομαι την άδειά σας. Δεν μου το δίνουν αλλιώς.»

Η Μιάνη τον κοίταξε παραξενεμένα, σαν να μην είχε προλάβει να χωνέψει όλα όσα της είπε. «Για ποιο λόγο το θέλεις αυτό το βιβλίο;»

«Μιάνη, το ξέρεις ότι χτες βράδυ πυρπόλησαν τη βιβλιοθήκη;» είπε ο Χάρνεν.

Εκείνη στράφηκε να τον κοιτάξει, βλεφαρίζοντας. «Την πυρπόλησαν;» Στράφηκε πάλι στον Βάνμιρ. «Μπορείτε να μου εξηγήσετε τι ακριβώς συμβαίνει; Αργά και καθαρά;»

«Για να σας εξηγήσω, Αρχόντισσά μου, θα μας πάρει πάρα πολλή ώρα—»

«Έχω χρόνο.»

«Δεν έχω εγώ.»

«Άρχοντά Βάνμιρ,» είπε η Μιάνη, συνοφρυωμένη, «το ξέρω ότι η Βασίλισσα Λιόλα σ'αγαπά και σε σέβεται, και το ξέρω ότι έχεις βοηθήσει το Βασίλειο σε κάποια πολύ σημαντικά ζητήματα. Αλλά εδώ είναι η πόλη μου, και θέλω να ξέρω τι συμβαίνει προτού δώσω σε κάποιον την άδεια να κάνει το οτιδήποτε, μα τον Βάνραλ!»

Ο Βάνμιρ αναστέναξε. «Εντάξει,» συγκατένευσε. «Θα εξηγήσω, όσο καλύτερα μπορώ.»

«Ας καθίσουμε. Και, σε παρακαλώ, να μου μιλάς στον ενικό.»

Η Μιάνη τούς οδήγησε σ'ένα καθιστικό, όπου και πήραν θέσεις γύρω από το ξύλινο τραπέζι που βρισκόταν κοντά στο παράθυρο.

Ο Βάνμιρ μίλησε στην Έπαρχο της Νέλβορ για τον Οφθαλμό και για τους Έξωθεν, και της είπε ότι αυτοί –οι Έξωθεν, οι Απρόσωποι– ήταν που έβαλαν φωτιά στη βιβλιοθήκη, για να τον αποτρέψουν απ'το να βρει το βιβλίο που ήθελε. Δεν τα κατάφεραν, όμως. Η φρουρά της Νέλβορ τούς εμπόδισε· δεν τους άφησε να ολοκληρώσουν τη δουλειά τους. Και ο Βάνμιρ («ή, μάλλον, όλη η Κουαλανάρα, Αρχόντισσά μου, όχι μόνο εγώ») ήταν αρκετά τυχερός ώστε το σύγγραμμα που ήθελε να μην καεί.

«Και τι σύγγραμμα είναι αυτό;»

«Ένα βιβλίο του Πέλρεναβ του Μουγκού, το οποίο περιγράφει πώς μπορεί κανείς να ταξιδέψει σε άλλους κόσμους, μέσω καθρεφτών.»

Ο Χάρνεν κοίταζε τον Βάνμιρ με γουρλωμένα μάτια, από τότε που είχε αρχίσει ο ακρίτης να εξηγεί. Αυτά που άκουγε τον είχαν παραξενέψει τόσο που έμοιαζε να έχει ξεχάσει ακόμα και τη Μιάνη.

«Δε νομίζω ότι έχω καταλάβει πλήρως όλα όσα μας λες–» είπε η Έπαρχος.

«Αρχόντισσά μου, δεν χρειάζεται να τα έχ–»

«–αλλά θα σου δώσω την άδεια να πάρεις το βιβλίο που ζητάς.»

«Ευχαριστώ,» είπε ο Βάνμιρ, κλίνοντας το κεφάλι.

Η Μιάνη πρόσταξε να της φέρουν χαρτί και μελάνι.

«Εδώ είναι!» Ο Βάνμιρ κράτησε το χαρτί μπροστά στο πρόσωπο του υπάλληλου της βιβλιοθήκης.

Εκείνος το πήρε από το χέρι του και το κοίταξε. «Εντάξει,» είπε, ουδέτερα, σαν το ζήτημα να μην τον ενδιέφερε και τόσο, «μπορείτε να πάρετε το βιβλίο.»

Μας έβαλες σ'όλο αυτό το μπελά, για να μας πεις μετά «Ντάξει, πάρτε το και δρόμο»; μούγκρισε από μέσα του ο Βάνμυρ. Αλλά δεν είπε τίποτα· στράφηκε και βάδισε προς τον διάδρομο που σχηματιζόταν ανάμεσα στα ράφια.

Ο Ερφάνιρ τον άκουσε να έρχεται και γύρισε να τον κοιτάξει. «Λέει υπέροχα πράγματα εδώ μέσα,» τον πληροφορήσε. Στα χέρια του κρατούσε το βιβλίο του Πέλρεναβ. «Θα ενθουσιαστείς.»

«Εξηγεί πώς μπορούμε να ταξιδέψουμε σε άλλους κόσμους; Ο Πέλρεναβ το είχε καταφέρει;»

«Εμ, όχι ακριβώς...»

«Τι εννοείς, 'όχι ακριβώς';»

«Θα διαβάσεις και μόνος σου.» Έκλεισε το βιβλίο. «Πήρες την άδεια της Μιάνης;»

Ο Βάνμυρ ένευσε. «Πάμε.»

«Πού; Στο παλάτι;»

«Ναι, νομίζω θα ήταν καλή ιδέα να πάμε εκεί. Θα είμαστε πιο ασφαλείς από τους Απρόσωπους.»

Βγήκαν από τη βιβλιοθήκη, και ο Βάνμυρ ρώτησε τον Ζάνμελ και τον Μάηραν που στέκονταν απέξω: «Κανένα σημάδι των Έξωθεν;»

«Κανένα, μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε ο δεύτερος.

«Ωραία. Κι ελπίζω να μας δουν να φεύγουμε, για ν'αφήσουν τη βιβλιοθήκη ήσυχη.» Προτού αποχωρήσουν, όμως, ο Βάνμυρ φώναξε στον γενειοφόρο υπάλληλο: «Να πεις στη φρουρά να το φυλάει το μέρος, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει ξανά.»

«Μην ανησυχείτε, κύριε· ξέρουμε τη δουλειά μας.»

«Σ'ευχαριστώ κι εγώ,» μουρμούρισε ο ακρίτης, αποχωρώντας.

Επέστρεψαν στο παλάτι και πήγαν στον ξενώνα, παραγγέλλοντας φαγητό από τους υπηρέτες. Ο Ερφάνιρ έδωσε το βιβλίο στον Βάνμυρ, για να το μελετήσει, κι εκείνος άρχισε να το διαβάζει καθώς έτρωγε κοκκινιστό κοτόπουλο και έπινε λευκό κρασί. Από τις σελίδες του –τις σελίδες που μιλούσαν για το θέμα το οποίο τον ενδιέφερε– κατάλαβε πως ο Πέλρεναβ είχε σκεφτεί ότι, τοποθετώντας δώδεκα καθρέφτες σε συγκεκριμένες θέσεις (τις είχε σημειωμένες τις θέσεις,

σε σχεδιάγραμμα) και αντλώντας ισχύ από μια πηγή ενέργειας, μπορούσες να μεταφερθείς σε άλλους κόσμους, αν είχες το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς.

Της Τηλεμεταφοράς, ε; σκέφτηκε ο Βάνμυρ, πίνοντας μια κοφτή γουλιά κρασί. *Πολύ, πολύ ενδιαφέρον...*

Οι καθρέφτες ήταν εύκολο να φτιαχτούν· ο Πέλρεναβ είχε βάλει μάστορες να τους φτιάξουν: και είχε πληρώσει αδρά, φυσικά, γιατί ήθελε να είναι οι καλύτεροι δυνατοί καθρέφτες. Για πηγή ενέργειας είχε χρησιμοποιήσει τα Ανοιγματα Χάσβρηλ, τα οποία εδώ δεν εξηγούσε τι ήταν και, έτσι όπως τα ανέφερε, έδινε στον Βάνμυρ την εντύπωση πως, ό,τι κι αν ήταν, πρέπει να ήταν γνωστά εκείνη την εποχή. Για το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς, ο Πέλρεναβ δεν έλεγε τίποτα, πέραν του ότι επιχείρησε ο ίδιος να μεταφερθεί σε άλλο κόσμο· οπότε, ο ακρίτης υπέθεσε πως ο γράφων, προφανώς, κατείχε την Τηλεμεταφορά (πράγμα το οποίο δεν ανέφερε σε προηγούμενα σημεία του έργου του, πάντως).

Ωστόσο, ο Πέλρεναβ είχε αποτύχει. Δεν είχε καταφέρει να μεταφερθεί πουθενά. Είχε στήσει τους καθρέφτες όπως νόμιζε, είχε αντλήσει την ισχύ από τα Ανοιγματα Χάσβρηλ (ό,τι είδους ισχύς κι αν ήταν αυτή), είχε επικαλεστεί την Τηλεμεταφορά (και εξηγούσε παρακάτω πώς ακριβώς την είχε επικαλεστεί, γιατί υπήρχε ειδικός τρόπος), και είχε εστιάσει την προσοχή του σε ένα συγκεκριμένο άστρο. Αλλά τίποτα δεν είχε συμβεί, εκτός απ'το να εξουθενωθεί ο ίδιος, ψυχικά και σωματικά (και να νιώθει άρρωστος για κανένα δεκαήμερο), να σπάσουν οι καθρέφτες σε αμέτρητα θραύσματα, και η ενέργεια των Ανοιγμάτων να προκαλέσει έναν σύντομο σεισμό. Τι είχε πάει στραβά; Ο Πέλρεναβ δεν μπορούσε να καταλάβει.

Σκατά, σκέφτηκε ο Βάνμυρ. *Σκατά*. Και γύρισε σελίδα, για να δει τον «ειδικό τρόπο επίκλησης της Τηλεμεταφοράς», τον οποίο ο Μουγκός ονόμαζε *Τεχνική Εξωκοσμικής Τηλεμεταφοράς*. Εκεί, έγραφε πως ο χρήστης του Χαρίσματος έπρεπε να επικαλεστεί την Ταχύτητα όπως την επικαλείτο όταν ήθελε να Τηλεμεταφερθεί. Αλλά δεν έπρεπε να την ελευθερώσει μόλις ένιωθε τα νεύρα του να τσιτώνονται· έπρεπε να συνεχίσει να την κρατά μέσα του, ενώ, συγχρόνως, αντλούσε ολόένα και περισσότερη κι ενώ είχε το βλέμμα του εστιασμένο στο άστρο όπου επιθυμούσε να μεταφερθεί. Έπρεπε να

την αφήσει να τον φορτίσει τόσο ώστε να αντανάκλαστεί στους καθρέφτες (όπως χαρακτηριστικά έγραφε ο Πέλρεναβ) και να έρθει σε σύγκρουση με την ισχύ των Ανοιγμάτων. Τότε, αυτή η σύγκρουση θα έσπρωχνε τον χρήστη της Τηλεμεταφοράς επάνω και έξω απ'την Κουαλανάρα, όχι ως ύλη, αλλά ως σκιά, ως αντανάκλαση. Και έτσι θα παρουσιαζόταν στον άλλο κόσμο.

(Ακριβώς όπως παρουσιάζονται και οι Έξωθεν, δηλαδή. Απορώ πώς ήξερε τόσα πολλά, εκείνη την εποχή. Του είχε τύχει κάτι παρόμοιο, όπως σε μας; Αν ναι, δεν αναφέρει τίποτα...)

Το σώμα του χρήστη θα έμενε στην Κουαλανάρα, αλλά δε θα φαινόταν καθαρά· μάλλον, θα ήταν θολό, από τη συσσωρευμένη ενέργεια της Ταχύτητας. Η επιστροφή του κοσμοταξιδιώτη ήταν μια άλλη υπόθεση. Ο Πέλρεναβ δεν ήταν βέβαιος ότι ο ίδιος ο ταξιδιώτης θα μπορούσε να επιστρέψει με τη θέλησή του, όμως έκανε τρεις υποθέσεις: Πρώτον, ο ταξιδιώτης θα επέστρεφε όταν το σώμα του, μην μπορώντας πλέον ν'αντέξει άλλο την ενέργεια του Χαρίσματος, κατέρρεε· δεύτερον, ο ταξιδιώτης θα επέστρεφε αν οι καθρέφτες έφευγαν απ'τις σωστές τους θέσεις, ή αν έσπαγαν· τρίτον, ο ταξιδιώτης θα επέστρεφε αν η πηγή ενέργειας εξαντλείτο, πράγμα απίθανο για τα Ανοίγματα Χάσβρηλ.

(Τι ήταν, τέλος πάντων, αυτά τα Ανοίγματα;)

Βέβαια, τίποτα από όλα τούτα δεν ήταν δοκιμασμένο, έτσι μπορεί να μην ίσχυαν. Μπορεί να οδηγούσαν τον κοσμοταξιδιώτη στον θάνατο, αντί στην επιστροφή στην Κουαλανάρα. Ο Πέλρεναβ, πάντως, θεωρούσε ασφαλέστερη την πρώτη μέθοδο: να αφήσει, δηλαδή, κανείς το σώμα του να εξαντληθεί από την ενέργεια του Χαρίσματος.

Και τι θα γινόταν αν κάποιος επιχειρούσε να αγγίξει, να σπρώξει, ή να χτυπήσει τον ταξιδιώτη, όσο εκείνος βρισκόταν φορτισμένος και ανάμεσα στους καθρέφτες; Αυτό ο Πέλρεναβ δεν μπορούσε να το απαντήσει, όμως δεν πρότεινε σε κανέναν να το δοκιμάσει. Μάλλον, ήταν επικίνδυνο, και για τον ταξιδιώτη και για εκείνον που θα προσπαθούσε να τον παρενοχλήσει.

Ο Βάνμιρ εξεπλάγη με το πόσες πληροφορίες ήταν δυνατόν κανείς να συγκεντρώσει μέσα σε λίγες σελίδες. Και, μάλιστα, σημαντικές πληροφορίες. Έκλεισε το βιβλίο και συνέχισε το φαγητό του, ενώ

σκεφτόταν πώς μπορούσαν να γίνουν πραγματικότητα τα όσα είχε διαβάσει.

Άνθρωπο με το Χάρισμα της Τηλεμεταφοράς έχουμε: εμένα. Καθρέφτες μπορούμε να φτιάξουμε –τους καλύτερους στο Βασίλειο. Το άστρο που θέλουμε να ταξιδεύουμε ξέρουμε ποιο είναι. Αλλά δεν έχουμε ιδέα πού βρίσκονται αυτά τα Ανοίγματα Χάσβρηλ... ή, τουλάχιστον, εγώ δεν έχω ιδέα. Και πέραν τούτου, δεν γνωρίζουμε γιατί απέτυχε η προσπάθεια τηλεμεταφοράς του Πέλρεναβ. Σίγουρα, έκανε κάποιον λάθος υπολογισμό, αλλά πού ακριβώς έγινε αυτό το λάθος;...

Όταν έφαγε, πήρε το βιβλίο στο χέρι και πήγε στο δωμάτιο του Ερφάνιρ. Χτύπησε την πόρτα, με τις φάλαγγες των δαχτύλων, και ο δαιμονολόγος απάντησε, λέγοντάς του να περάσει· η φωνή του ίσα που ακούστηκε. Ο Βάνμιρ μπήκε και τον βρήκε να κάθεται σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας.

«Το διάβασες,» είπε ο Ερφάνιρ. Δεν ήταν ερώτηση.

«Τι είναι τα Ανοίγματα Χάσβρηλ;»

«Κάθισε.» Ο δαιμονολόγος έδειξε μια καρέκλα, αντίκρυ του. Ο Βάνμιρ υπάκουσε. «Δεν ξέρω ακριβώς τι ήταν τα Ανοίγματα· πάντως, σίγουρα, επρόκειτο για κάποια πηγή ενέργειας που προερχόταν μέσα από την ίδια την Κουαλανάρα. Ο Έζβαρ, νομίζω, έχει ασχοληθεί περισσότερο μαζί τους.»

«Υπάρχουν ακόμα, δηλαδή; Πού βρίσκονται;»

«Στα βουνά βορειοανατολικά της Μπένριγκ. Ωστόσο, είναι ανενεργά πλέον· δεν παράγουν κανενός είδους ενέργεια.»

«Είναι βέβαιο;»

Ο Ερφάνιρ ένευσε. «Αν παρήγαγαν ακόμα ενέργεια, θα τα χρησιμοποιούσαν και σήμερα, πράγμα το οποίο δεν ισχύει.»

«Τότε, ο Έζβαρ γιατί έχει ασχοληθεί μαζί τους;»

«Ο Έζβαρ είναι περίεργος. Έχει ψάξει τα πάντα στη νιότη του.»

«Αν, όμως, υπάρχει έστω και μια πιθανότητα να λειτουργούν ακόμα;... Αν υπάρχει έστω και μια πιθανότητα να μπορούμε να αντλήσουμε λίγη ενέργεια από εκεί;...»

Ο δαιμονολόγος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν το νομίζω.»

«Μα, δεν έχουμε άλλη πηγή ενέργειας, Ερφάνιρ! Πώς θα εφαρμόσουμε αυτά που γράφει ο Πέλρεναβ;»

«Κατά πρώτον, έχουμε άλλη πηγή ενέργειας: τον ουρανόλιθο—»

«Κανείς μας δεν μπορεί να τον χρησιμοποιήσει!»

«Άλλο αυτό. Κατά δεύτερον, ακόμα κι αν καταφέρουμε να τον χρησιμοποιήσουμε και να αντλήσουμε την ενέργειά του, δεν διάβασες ότι, βάσει της ίδιας του της μεθόδου, ο Πέλρεναβ απέτυχε;»

«Το διάβασα...»

«Τι σε κάνει, λοιπόν, να πιστεύεις ότι εμείς θα επιτύχουμε;»

«Δεν ξέρω, Ερφάνιρ, αλλά πρέπει να προσπαθήσουμε, δεν πρέπει;»

Ο δαιμονολόγος φάνηκε να δυσανασχετεί. «Μου μοιάζει επικίνδυνο αυτό το πείραμα. Ας σκεφτούμε, όμως, λίγο, Βάνμιρ: Για ποιο λόγο μπορεί ο Πέλρεναβ να απέτυχε;»

Όντως, για ποιο λόγο; «Ίσως να έβαλε τους καθρέφτες σε λάθος θέσεις.»

«Το αποκλείω.»

«Ίσως ολόκληρη η μέθοδός του να είναι ελαττωματική.» *Πράγμα το οποίο μακάρι να μην ισχύει, γιατί έτσι γυρίζουμε στην αρχή πάλι,* σκέφτηκε απογοητευμένα ο Βάνμιρ.

«Ίσως... ή ίσως ένα μέρος της να είναι ελαττωματικό. Ίσως ο Πέλρεναβ να μην είχε υπολογίσει κάτι. Γιατί, σε γενικές γραμμές, μου φαίνεται ότι θα μπορούσε να λειτουργήσει, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουμε. Και μιλάω για τους Έξωθεν τώρα. Απ'ό,τι μας έχει πει η Ρικνάβαθ, οι Απρόσωποι είναι αντικατοπτρισμοί, σωστά; Οι ψυχές τους δεν βρίσκονται εδώ, στην Κουαλανάρα. Ούτε τα πραγματικά τους σώματα.»

Ο Βάνμιρ ένευσε.

«Κι επάνω, στο άστρο που αποκαλείς Δίνη, η Ρικνάβαθ είδε καθρέφτες τοποθετημένους με συγκεκριμένο τρόπο, καθώς κι ανθρώπους ανάμεσά τους.»

Ο Βάνμιρ ένευσε πάλι.

«Επομένως, αυτά που γράφει εδώ πέρα ο Πέλρεναβ έχουν κάποια λογική. Ωστόσο, κάπου υπάρχει σφάλμα. Και νομίζω πως ίσως να έχω καταλάβει πού...» Ο Ερφάνιρ έπαψε να μιλά, καπνίζοντας σκεπτικά την πίπα του και δημιουργώντας ένα σύννεφο καπνού πάνω απ'το μικρό του κεφάλι.

«Πού;» τον πίεσε ο Βάνμιρ.

«Οι Έξωθεν... πού πρωτοεμφανίστηκαν; Στους Αρχέτοπους δεν πρωτοεμφανίστηκαν;»

«Ναι.»

«Γιατί εκεί;»

«Ποιος ξέρει; Δεν μπορούσαν, πάντως, να παρουσιαστούν στην... στην κανονική Κουαλανάρα.»

«Και τώρα,» είπε ο Ερφάνιρ, «που η Κουαλανάρα μετατρέπεται ολόκληρη σε Αρχέτοπο;»

«Τώρα μπορούν και έρχονται, αλλά κινούνται πιο αργά, όπως σου έχω ξαναπεί. Δεν είναι τόσο επικίνδυνοι όσο είναι στους αληθινούς Αρχέτοπους.»

«Μάλιστα... Λοιπόν, άκου τη θεωρία μου, Βάνμιρ του Ράλτον: Οι Αρχέτοποι είναι στερεοποιημένα χωροχρονικά σημεία της Πρωτοπλασματικής Μάζας, σωστά; *Κρυσταλλοποιημένα* σημεία, ας πούμε.»

Ο Βάνμιρ ένευσε.

«Ωραία. Επομένως, ένας αντικατοπτρισμός δεν είναι λογικό να μπορεί να φτάσει ευκολότερα σ'αυτά τα κρυσταλλοποιημένα, σταθερά σημεία, παρά στην υπόλοιπη μάζα που μεταβάλλεται συνεχώς;»

«Χμμ,» έκανε ο Βάνμιρ. «Ναι, είναι λογικό. Και εξηγεί και το γιατί οι Έξωθεν μπορούν και κινούνται μόνο μέσα σε Αρχέτοπους. Αλλά αυτό δε λύνει το πρόβλημά μας με τη μέθοδο του Πέλρεναβ.»

«Ίσως και να το λύνει. Ίσως *αυτό* να ήταν το λάθος του.»

«Εννοείς...» Ο Βάνμιρ στένεψε τα μάτια. «Εννοείς ότι έπρεπε να εφαρμόσει τη μέθοδό του μέσα σε Αρχέτοπο, προκειμένου να επιτύχει;»

«Ναι. Αφού κάποιος που έρχεται από έξω μπορεί να παρουσιαστεί μόνο μέσα σε Αρχέτοπο, γιατί να μην ισχύει και το αντίστροφο; Γιατί κάποιος που θέλει να φύγει *προς* τα έξω να μην πρέπει, επίσης, να είναι μέσα σε Αρχέτοπο κατά την προσπάθειά του αυτή; Η Πρωτοπλασματική Μάζα είναι ασταθής και πιθανώς να εμποδίζει τη μεταφορά, αλλά οι Αρχέτοποι είναι σταθεροί: το καθρέφτισμα περνά πολύ ευκολότερα.»

«Ερφάνιρ...» Ο Βάνμιρ σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Ερφάνιρ, πρέπει να έχεις δίκιο!» αναφώνησε. «Πρέπει να έχεις δίκιο!»

«Κάθισε,» τον προέτρεψε ο δαιμονολόγος.

Ο Βάνμιρ κάθισε. «Έχω, όμως, μια απορία,» είπε, καθώς το ξανασκεφτόταν. «Οι Έξωθεν... οι άνθρωποι του άλλου κόσμου, τέλος πάντων, οι οποίοι έρχονται εδώ ως Έξωθεν... βρίσκονται σε Αρχέτοπο;»

«Δεν ξέρεις αν στον κόσμο τους υπάρχουν Αρχέτοποι. Μπορεί ο κόσμος τους να λειτουργεί διαφορετικά από τον δικό μας. Και, κατ'αρχήν, σύμφωνα μ'όσα ξέρουμε μέχρι στιγμής, ο Οφθαλμός – που είναι ένας απ'αυτούς– έχει τη δύναμη να προβλέπει το μέλλον, σωστά;» Ο Βάνμιρ ένευσε. «Τούτο πιθανώς να σημαίνει πως οι χρόνοι των κόσμων μας είναι διαφορετικής ταχύτητας. Ο ένας κινείται πιο γρήγορα από τον άλλο.»

«Ο δικός τους...»

«Όχι,» είπε ο Ερφάνιρ, «ο δικός μας.»

«Μα, αυτοί βλέπουν πιο μπροστά–»

Ο δαιμονολόγος κούνησε το κεφάλι. «Το σκέφτεσαι ανάποδα. Σκέψου το έτσι: Αυτοί μας κοιτάζουν από επάνω, με κάποιο τρόπο. Και είναι σταθεροί. *Εμείς* κυλάμε γρηγορότερα. Έτσι, βλέπουν πιο μπροστά μέσα στον δικό μας κόσμο. Ωστόσο, αμφιβάλλω ότι μπορούν να δουν λεπτομέρειες...»

«Τι εννοείς;»

«Αμφιβάλλω ότι μπορούν, ας πούμε, να δουν εμάς εδώ μέσα, στο παλάτι της Νέλβορ. Κι αμφιβάλλω ότι μπορούν να δουν τι θα κάνουμε μερικές μέρες μετά. Όμως το μέλλον ύστερα από εκατό, ή και πολύ περισσότερα, χρόνια είναι ορατό γι'αυτούς.»

«Σωστά... γιατί, αν γνώριζαν από πριν όλες μας τις κινήσεις, η κατάσταση θα ήταν όπως με τον Φανλαγκόθ, και οι Έξωθεν δε θα χρειαζόταν να μας παρακολουθούν· θα ήξεραν, εκ των προτέρων, τι θα κάνουμε, και θα μας περίμεναν στο τέλος του δρόμου.»

«Ακριβώς. Οι Ράζερ και ο Οφθαλμός βλέπουν κι οι δύο το μέλλον, αλλά με τελείως διαφορετικό τρόπο και με τελείως διαφορετική *προοπτική*. Οι μεν κοιτάζουν πιο κοντά και με περισσότερη ακρίβεια· ο δε κοιτάζει πιο μακριά, αλλά χωρίς ακρίβεια, ακόμα κι αν το προσπαθήσει.»

«Μάλιστα,» είπε ο Βάνμιρ. «Αλλά ας επιστρέψουμε στη μέθοδο του Πέλρεναβ...»

«Φυσικά.»

«Αν υποθέσουμε ότι έχουμε δίκιο για τους Αρχέτοπους, δε μας λείπει παρά ένα πράγμα: η πηγή ενέργειας.»

«Έχουμε τον ουρανόλιθο.»

«Τότε, πρέπει να βρούμε τρόπο να τον χρησιμοποιήσουμε.»

Ο Ερφάνιρ δε μίλησε, καπνίζοντας την πίπα του.

«Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να επιστρέψουμε στη Νουάλβορ,» είπε ο Βάνμιρ.

«Ο Έζβαρ κι ο Γκριζος Σκύλος δεν έχουν έρθει ακόμα.»

«Δε γίνεται να τους περιμένουμε να έρθουν. Ας ξεκινήσουμε για την πρωτεύουσα και θα τους συναντήσουμε στο δρόμο.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να επιστρέψουμε από ξηράς;»

Ο Βάνμιρ ανασήκωσε τους ώμους. «Δε βλέπω να υπάρχει καλύτερη λύση.»

«Ας ειδοποιήσουμε, λοιπόν, τον Καπετάνιο Σέλερναβ για την αναχώρησή μας, κι ας ζητήσουμε άλογα από την Αρχόντισσα Μιάνη. Θα μας τα δώσει, υποθέτω...» Σήκωσε, όμως, το φρύδι του ερωτηματικά.

«Δε νομίζω να μας αρνηθεί τέσσερα άλογα,» είπε ο Βάνμιρ. «Της έχω εξηγήσει πόσο σημαντική είναι η αποστολή μας.»

Την επομένη, έφυγαν από την ανατολική πύλη της Νέλβορ, καλπάζοντας επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά που περνούσε βόρεια των βάλτων Όρντλαχ. Μετά από μία ημέρα, συνάντησαν τον Έζβαρ και τον Γκριζο Σκύλο, όπως είχαν υπολογίσει, και κατευθύνθηκαν όλοι μαζί προς τη Νουάλβορ. Καθώς ταξίδευαν, ο Βάνμιρ και ο Ερφάνιρ είπαν στους δύο άλλους μυστικιστές τα συμπεράσματά τους.

«Έχεις πάει στα Ανοίγματα Χάσβρηλ;» ρώτησε ο ακρίτης τον Έζβαρ, όταν είχαν σταματήσει για μεσημέρι.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Βρίσκονται στα βουνά βορειοανατολικά της Μπένριγκ, αλλά δεν είναι πλέον ενεργά. Πρόκειται για έξι κρατήρες, από τους οποίους υποτίθεται ότι, παλιά, προερχόταν κάποιου είδους ενέργεια. Η ενέργεια αυτή κάποτε εξαντλήθηκε, για τον άλφα ή βήτα λόγο· κανείς δεν ξέρει γιατί ακριβώς. Πάντως, όσο

τα Ανοίγματα βρίσκονταν εν ενεργεία, είχαν χρησιμοποιηθεί για διάφορα πειράματα.»

«Και δε λειτουργούν τώρα; Είσαι βέβαιος, Έζβαρ;»

«Ναι. Είναι τελείως άχρηστα.»

«Επομένως, πάλι επιστρέφουμε στον ουρανόλιθο,» κατέληξε ο Ερφάνιρ.

«Τον οποίο δεν έχουμε τρόπο να χειριστούμε...» είπε ο Έζβαρ.

Συνέχισαν να συζητάνε για το θέμα, ενώ ταξίδευαν. Διέσχισαν τις περιοχές κοντά στους βάλτους Όρντλαχ, πέρασαν πάνω από τη γέφυρα του ποταμού Σάλερεκ, βρέθηκαν στη διακλάδωση της μεγάλης δημοσίας, και την ακολούθησαν νότια, προς τη Νουάλβορ. Δεν έφτασαν, όμως, σε καμία λύση σχετικά με το πρόβλημά τους.

«Για να χρησιμοποιηθεί ο ουρανόλιθος,» είπε ο Γκριζος Σκύλος, καθώς είχαν κατασκηνώσει, μισή μέρα δρόμο από την πρωτεύουσα, για να περάσουν τη νύχτα, «χρειάζεται μια ανώτερη μορφή αντίληψης από τη δική μας. Όπως και για να χρησιμοποιηθεί το Μάτι του Κυκλώνα.»

«Αν είναι έτσι, τότε είμαστε σε αδιέξοδο,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, «γιατί δε φαίνεται να έχουμε άλλη μορφή ενέργειας διαθέσιμη.»

«Ίσως και να έχουμε, αλλά να μην έχει περάσει ακόμα από το νου μας.»

Δυστυχώς, ούτε εκείνο το βράδυ πέρασε απ'το νου τους. Κοιμήθηκαν, ενώ οι φρουροί τους φυλούσαν σκοπιές, και το πρωί συνέχισαν το δρόμο για τη Νουάλβορ. Το μεσημέρι, έφτασαν και πήγαν στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, όπου η Λιόλα ειδοποιήθηκε αμέσως για την παρουσία τους και πήγε να επισκεφτεί τον Βάνμιρ στο δωμάτιό του, στον Πύργο των Ξένων.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο ακρίτης, που είχε αρχίσει να γδύνεται, για να κάνει μπάνιο και να διώξει από πάνω του τη σκόνη και τον ιδρώτα του δρόμου.

«Εγώ.»

«Πέρασε, Λιόλα.»

Η Βασίλισσα άνοιξε και μπήκε, βρίσκοντας τον Βάνμιρ να στέκεται μπροστά στον καθρέφτη, γυμνό από τη μέση και πάνω. «Σε ψάχνει η Ρικνάβαθ,» είπε.

«Η Ρικνάβαθ;»

«Ναι. Ήταν εδώ χτες βράδυ. Δε σε βρήκε και με ρώτησε πού είχες πάει. Της απάντησα, 'Στη Νέλβορ'. Αλλά ούτε εκεί σε βρήκε.»

«Φυσικό είναι! ήμασταν στο δρόμο. Αλλά ο Καπετάνιος Σέλερναβ έπρεπε να είχε επιστρέψει. Δε σου είπε ότι γυρίζαμε;»

«Ο Σέλερναβ δεν έχει επιστρέψει ακόμα...» είπε η Λιόλα, και μια έκφραση ανησυχίας πέρασε απ'το πρόσωπό της.

«Πρέπει κάτι να του συνέβη στη θάλασσα.»

«Θα στείλω ανθρώπους να ερευνήσουν.»

«Ναι,» ένευσε ο Βάνμιρ. Και ρώτησε: «Τι ήθελε να μου πει η Ρικνάβαθ;»

«Δεν ξέρω. Πάντως, έχω την αίσθηση ότι ήταν κάτι σημαντικό.

»Εσείς τι βρήκατε στη Νέλβορ;»

«Θα σου πω σε λίγο, μόλις κάνω ένα μπάνιο.»

«Εντάξει. Θα φροντίσω να σταλούν κάποιοι για να ερευνήσουν την υπόθεση του Σέλερναβ, και θα ξανάρθω,» είπε η Λιόλα, και έφυγε από το δωμάτιο.

Ο Βάνμιρ πήγε στο λουτρό και πλύθηκε, με το νερό που του είχαν ετοιμάσει οι υπηρέτες. Μετά, τυλιγμένος σε μια λευκή ρόμπα, βγήκε και κάθισε να φάει, ανακαλύπτοντας ότι ήταν πολύ πεινασμένος.

Η πόρτα δεν άργησε να ξαναχτυπήσει και ήταν, φυσικά, η Λιόλα. Ο Βάνμιρ τής είπε να περάσει κι εκείνη κάθισε αντίκρυ του στο τραπέζι, γεμίζοντας ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό της και προτρέποντάς τον να της μιλήσει για όσα είχαν συμβεί στη Νέλβορ. Ο ακρίτης τής τα είπε όλα, χωρίς ν'αφήσει απέξω καμία λεπτομέρεια, και της έδωσε και την επιστολή της Μιάνης. Η Λιόλα την άνοιξε και τη διάβασε, κι αν έκρινε ο Βάνμιρ από την έκφρασή της, φάνηκε ευχαριστημένη με την απάντηση της ξαδέλφης της.

«Το βιβλίο του Πέλρεναβ το έχεις μαζί σου;» ρώτησε, μετά, η Βασίλισσα.

«Ναι. Στο σάκο.» Τον έδειξε, με μια κίνηση του κεφαλιού.

Η Λιόλα σηκώθηκε, άνοιξε τον σάκο, πήρε από μέσα τον παλιό τόμο, κι επέστρεψε στη θέση της. «Εδώ γράφει αυτά που μου είπες;» ρώτησε, πιάνοντας ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά της τον πάνινο σελιδοδείκτη που προξείχε από το βιβλίο.

«Ναι.»

Η Λιόλα άνοιξε τον τόμο κι άρχισε να διαβάζει.

—*Βάνμιρ!*—αντήχησε, ξαφνικά, μια αιθέρια αλλά γνώριμη φωνή, διακόπτοντας τη Βασίλισσα από την ανάγνωσή της και αιφνιδιάζοντάς τους και τους δύο.

«Γεια σου, Ρικνάβαθ,» είπε ο Βάνμιρ.

—*Πού ήσουν; Έφαγα τον κόσμο για να σε βρω! Νόμιζα ότι ήσουν στη Νέλβορ. Έτσι μου είπε η Λιόλα—*

«Στη Νέλβορ ήμουν. Αλλά, όταν άρχισες να με ψάχνεις, είχα σχεδόν επιστρέψει στη Νουάλβορ. Αν ερχόσουν μια μέρα μετά, θα με είχες βρει εδώ, όπως και με βρήκες. Τι θέλεις να μου πεις;»

—*Ο Ανκαράζ, Βάνμιρ, είναι στη Νίζβερ. Μαζί μ'όλα τα πνεύματα της Φεν εν Ρωθ. Και όχι μόνο αυτό, αλλά συγκεντρώνει πολεμιστές από εκεί. Παλαίμαχους της Φεν εν Ρωθ, για να τον βοηθήσουν στον αγώνα του. Σκοπεύει να ταξιδέψει νότια, για να αντιμετωπίσει κάποιον από τους Ράζλερ—*

«Δεν είπε ποιον;»

—*Όχι. Εσείς γιατί πήγατε στη Νέλβορ;—*

«Για να συγκεντρώσουμε μερικές πληροφορίες,» είπε ο Βάνμιρ, και τις εξήγησε τι είχαν βρει. «Όπως βλέπεις έχουμε τα πάντα που χρειαζόμαστε, εκτός από μια πηγή ενέργειας.»

—*Η Βασίλισσα Νίθρα ίσως να μπορεί να σας βοηθήσει—* αποκρίθηκε η Ρικνάβαθ, ύστερα από μερικές στιγμές σιγής.

«Η Βασίλισσα Νίθρα;» έκανε η Λιόλα.

«Ναι,» είπε ο Βάνμιρ, συνειδητοποιώντας ότι πολύ πιθανόν η Ρικνάβαθ να είχε δίκιο· πολύ πιθανόν να τους είχε βρει τη λύση στο πρόβλημά τους. *Αναρωτιέμαι αν, μάλιστα, έχουμε κάνει την ίδια σκέψη.* «Και, μάλλον, είναι η ίδια Νίθρα που είχε έρθει εδώ.»

«Είναι, ή δεν είναι;»

«Είναι, κατά πάσα πιθανότητα. Η μόνη τους διαφορά είναι πως αυτή η Νίθρα που είδε η Ρικνάβαθ έχει κόκκινα μαλλιά, ενώ αυτή που είχαμε δει εμείς είχε μαύρα.»

—*Όποια κι αν είναι, Βάνμιρ, ίσως να μπορεί να σε βοηθήσει. Έχει πρωτόγνωρα Χαρίσματα. Διαλύει πύλες με τη φωνή της!—*

«Μύθος,» είπε η Λιόλα, δυσπιστώντας.

—*Όχι, δεν το νομίζω. Τα Χαρίσματα της είναι αληθινά. Γιατί, λοιπόν, να μην μπορεί να προστάξει και τον ουρανόλιθο, όπως προστάζει κάθε άλλο πράγμα;—*

Ναι, συλλογίστηκε ο Βάνμιρ· όντως, κάναμε την ίδια σκέψη, Ρικνάβαθ.

«Τι ακριβώς εννοείς, ‘προστάζει κάθε άλλο πράγμα’;» ρώτησε η Λιόλα.

—Το προστάζει, κανονικά, με τη φωνή της. Λένε πως είναι Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ—

«Παράξενο...»

«Όχι και τόσο, Λιόλα,» διαφώνησε ο Βάνμιρ. «Ο Φανλαγκόθ είναι μπλεγμένος σ’αυτή την υπόθεση.»

«Ο Φανλαγκόθ; Πώς;»

Ο Βάνμιρ θυμήθηκε αυτά που του είχε πει ο Ράζερ, μια νύχτα στους βάλτους Βένεβριαμ. Ορισμένα από τα λόγια του μάντη πέρασαν σαν ξαφνικές αστραπές από το νου του: *Η Νίθρα έχει αίμα πολύ αρχαίων φυλών εντός της. — Δεν είχε ξυπνήσει μέσα της ούτε η Ματιά, ούτε η Προσταγή, ούτε το Κοσμικό Κέλευσμα. Απόψε, όμως, ξύπνησαν! — Πλησίασε το άνοιγμα του Νουτκάλι.*

Εξήγησε στη Λιόλα πώς είχαν τα πράγματα, και μετά, ρώτησε: «ΡΙκνάβαθ, πού βρίσκεται η Νίθρα, αυτή τη στιγμή; Στην πρωτεύουσα του Νούφρεκ;»

—Μπορώ να πάω να κοιτάξω—

«Πήγαινε.»

Η Καρμώζ έφυγε.

«Δηλαδή,» είπε η Λιόλα, «η Νίθρα δουλεύει για τον Φανλαγκόθ...»

«Δεν ξέρω αν ακριβώς δουλεύει γι’αυτόν. Ίσως έμμεσα, μόνο...»

«Τότε, δεν μπορούμε να την εμπιστευτούμε.»

«Πιστεύεις ότι είναι τόσο πιστή σ’εκείνον;»

«Γιατί όχι;»

«Γιατί, κατ’αρχήν, ο συγκεκριμένος Ράζερ είναι νεκρός,» είπε ο Βάνμιρ, «πράγμα το οποίο, αν δεν γνωρίζει, σκοπεύω να την πληροφορήσω.»

«Και λες να χαρεί, αν μάθει ότι σκότωσες τον αφέντη της;»

«Δεν νο—» Κούνησε το κεφάλι του. «Λιόλα, πρέπει να προσπαθήσω να της μιλήσω, όπως και νάχει. Είναι η μόνη που ίσως να μπορεί να χρησιμοποιήσει τον ουρανόλιθο. Και, ό,τι κι αν σκέφτεται, δεν πιστεύω ότι θα θέλει ν’αφήσει την Κουαλανάρα να μετατραπεί σε Αρ-

χέτοπο. Κι εκείνη θα καταστραφεί από κάτι τέτοιο –εκείνη κι όλο της το Βασίλειο!»

Η Λιόλα έκλεισε το βιβλίο και τ'άφησε πάνω στο τραπέζι. «Ναι...» είπε, σκεπτικά. «Ναι... Έτσι όπως το λες, λογικό ακούγεται. Αλλά και πάλι... πώς να...;» Αναστέναξε. «Το αφήνω σ'εσένα το θέμα, Βάνμιρ. Σ'εσένα, στον Έζβαρ, στον Ερφάνιρ, και στον Γκρίζο Σκύλο. Αν κρίνετε ότι πρέπει να μιλήσετε στη Νίθρα, τότε μιλήστε της. Εγώ θα σας εφοδιάσω με ό,τι χρειάζεστε για το ταξίδι.»

Η Ρικνάβαθ άργησε να επιστρέψει. Επέστρεψε κατά το βράδυ, όταν ο Βάνμιρ βρισκόταν στον Πύργο των Αστρων, μαζί με τον Ερφάνιρ, τον Έζβαρ, και τον Γκρίζο Σκύλο, και συζητούσαν για τις τελευταίες τους ανακαλύψεις, συμπεριλαμβανομένης και της μεταμόρφωσης της Νίθρα.

—*Δεν είναι στην πρωτεύουσα του Νούφρεκ, Βάνμιρ*—Η ξαφνική παρουσία της Καρμώζ έκανε τα κεριά του δωματίου να τρεμοπαίξουν, σαν να είχε περάσει ένα ρεύμα αέρα—*Γίνεται πόλεμος στο Βασίλειό της... ή, μάλλον, είναι πολύ πιθανό ότι, σύντομα, θα αρχίσει πόλεμος*—

«Και πού είναι η Νίθρα; Δεν μπορεί να λείπει έναν τέτοιο καιρό!» είπε ο Βάνμιρ.

—*Δε λείπει. Προελαύνει, μαζί με το στρατό της. Πηγαίνει δυτικά, σε μια οχυρωμένη πόλη στα σύνορα του Νούφρεκ, όπου ένας άλλος στρατός είναι συγκεντρωμένος πίσω από τα τείχη της και πίσω από τον ποταμό: ένας στρατός που για έμβλημά του έχει ένα γυναικείο χέρι κι ένα στέμμα*—

«Ένα γυναικείο χέρι κι ένα στέμμα;...» είπε ο Ερφάνιρ, και έστρεψε το βλέμμα του στον Γκρίζο Σκύλο. «Το αναγνωρίζεις;»

«Δεν ξέρω από μνήμης όλα τα σύμβολα στη Λιάμνερ-Κρωθ,» αντιγύρισε εκείνος.

«Αν, όμως, αυτό το συγκεκριμένο σύμβολο είναι σημαντικό, δε θα δυσκολευτούμε να το βρούμε στον Πύργο της Γνώσης,» είπε ο Έζβαρ, και σηκώθηκε από τη θέση του. «Θα πάω να φέρω ένα βιβλίο που έχω δει, με τα σημαντικότερα εμβλήματα στη Λιάμνερ-Κρωθ: οικόσημα, εθνόσημα, και τα λοιπά.» Οι άλλοι ένευσαν, και ο Ερημίτης του Δρακοδάσους έφυγε.

«Ο στρατός της Νίθρα τι σύμβολο έχει στη σημαία του;»

—Έναν αετό που κρατά στα νύχια του μια κορόνα—

«Αυτό είναι το εθνόσημο του Νούφρεκ,» είπε ο Γκριζος Σκύλος.

«Αναμενόμενο, άλλωστε...» μουρμούρισε ο Ερφάνιρ.

«Εκτός αν η Νίθρα είχε αλλάξει τη σημαία,» τόνισε ο Βάνμιρ. «Ρικνάβαθ, η Βασίλισσα σίγουρα είναι μαζί μ'αυτό το στρατό;»

—Ναι, Βάνμιρ, την είδα πάνω στ'άλογό της—

Σε λίγο, ο Έζβαρ επέστρεψε, μ'ένα βιβλίο στο χέρι, και είπε: «Ρικνάβαθ, μήπως ήταν αυτό το σύμβολο που είδες;» Άνοιξε τον τόμο επάνω στο τραπέζι και έδειξε.

—Ναι, ακριβώς—

«Το εθνόσημο του Άνφρακ,» είπε ο Έζβαρ στους υπόλοιπους. «Το Άνφρακ, λοιπόν, φαίνεται πως κάνει επίθεση στο Νούφρεκ.»

Ο Βάνμιρ καταράστηκε τον Μαύρο Άνεμο, κάτω απ'την ανάσα του. «Ό,τι μας χρειαζόταν τώρα...!»

«Τι θα κάνουμε;» έθεσε το ερώτημα ο Γκριζος Σκύλος.

«Λέω να περιμένουμε λίγο,» πρότεινε ο Έζβαρ. «Να δούμε τι θα γίνει, όταν ο στρατός της Νίθρα φτάσει σ'αυτή την οχυρωμένη πόλη.»

«Και μετά;»

«Μετά, βλέποντας και κάνοντας. Κατά πάσα πιθανότητα, θα πρέπει να ταξιδέψουμε στη Λιάμνερ-Κρωθ, ακόμα κι αν γίνεται πόλεμος εκεί.»

Τις επόμενες ημέρες, η Ρικνάβαθ ταξίδευε στο Νούφρεκ και επέστρεφε για να τους λέει τι συνέβαινε. Τους πληροφόρησε ότι η Βασίλισσα Νίθρα μίλησε με τον Βασιλιά Σίλγκερομ του Άνφρακ, έξω από τη Σάλγκρινεβ, αλλά δεν κατάφεραν να φτάσουν σε κάποια συμφωνία. Έτσι, το άλλο πρωί η πολιορκία άρχισε, και η Νίθρα κομμάτιασε την ανατολική πύλη της πόλης, με μία λέξη. *Θρυμματίσου!* πρόσταξε, με καθαρή, δυνατή φωνή, και η πύλη θρυμματίστηκε.

(«Το Κοσμικό Κέλευσμα...» είπε ο Γκριζος Σκύλος, «αυτό πρέπει να είναι. Αυτό που ίσως να μπορεί να ενεργοποιήσει και τον ουρανόλιθο...»)

Αλλά ο στρατός της Βασίλισσας του Νούφρεκ δεν έκανε έφοδο ακόμα. Συνέχισε την πολιορκία. Και η Νίθρα και μερικοί υπήκοοί της έφυγαν από το στρατόπεδο και κατευθύνθηκαν βόρεια, για να ελέγξουν μία σήραγγα, η οποία περνούσε κάτω από τον ποταμό Τάρφαν

και την οποία χρησιμοποιούσαν οι δυνάμεις του Άνφρακ για να εισβάλλουν. Οι στρατιώτες έλεγαν ότι η συγκεκριμένη σήραγγα ήταν στοιχειωμένη. Στην πραγματικότητα, όμως, απλά βρισκόταν πολύ κοντά στους Αρχέτοπους.

—*Βρίσκεται κοντά στον Αρχέτοπο των Βιρθήλων*—εξήγησε η Ρικνάβαθ—*Και η Νίθρα πλησίασε και τους είδε, μέσα από τις ομίχλες. Η Ματιά της την οδήγησε—*

Έπειτα, η Βασίλισσα του Νούφρεκ προσπάθησε να κλείσει το άνοιγμα της σήραγγας, μα δεν τα κατάφερε. Οι Αρχέτοποι εμπόδισαν τη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος.

«Κακό αυτό,» είπε ο Γκριζος Σκύλος. «Αν οι Αρχέτοποι δεν την αφήνουν να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις της, τότε πώς θα προστάξει τον ουρανόλιθο; Μην ξεχνάμε ότι, σύμφωνα με τα συμπεράσματά μας, πρέπει να βρισκόμαστε μέσα στους Αρχέτοπους, προκειμένου να μεταφερθούμε στον άλλο κόσμο.»

«Ο ουρανόλιθος δεν είναι ακριβώς μέρος της Κουαλανάρα,» αποκρίθηκε ο Ερφάνρι. «Ίσως να μπορεί να δεχτεί το πρόσταγμα του Κοσμικού Κελεύσματος, ακόμα και μέσα στους Αρχέτοπους. Οι ίδιοι οι Αρχέτοποι αντιστέκονται στη Νίθρα γιατί απλά δεν είναι εύπλαστοι, όπως η υπόλοιπη Κουαλανάρα· είναι στερεοποιημένα χωροχρονικά σημεία.»

«Μακάρι να ισχύει αυτό...» είπε ο Σκύλος, συλλογισμένα.

«Εσύ τι λες, Έζβαρ;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Θα ανακαλύψουμε την αλήθεια όταν το δοκιμάσουμε.»

Η Νίθρα επέστρεψε στο στρατόπεδό της (συνέχισε να διηγείται η Ρικνάβαθ) και άρχισε να κάνει σχέδια, μαζί με τους στρατιωτικούς αρχηγούς της, για τη μάχη που θα επακολουθούσε. Γιατί, όταν πήγε στη σήραγγα, είδε τους στρατιώτες του εχθρού συγκεντρωμένους στην αντίπερα όχθη, έτοιμους να περάσουν τον Τάρφαν υπογείως και να έρθουν, για να επιτεθούν στο στράτευμά της από τα βόρεια.

Το επόμενο μεσημέρι, η σύγκρουση πραγματοποιήθηκε, και τίποτα δεν πήγε σύμφωνα με το σχέδιο. Και οι δύο στρατοί κατακομματιάστηκαν, και οι απώλειες ήταν τεράστιες. Όταν ήρθε το πρωί, το πεδίο μπροστά από τη Σάλγκρινεβ ήταν διάσπαρτο με κουφάρια και σπασμένα όπλα, και ποτισμένο με αίμα. Η Νίθρα, ευτυχώς, ήταν ζω-

ντανή και τώρα είχε φύγει, κατευθυνόμενη ανατολικά, προς την πρωτεύουσά της.

«Νομίζω,» είπε ο Βάνμιν, «πως ήρθε η ώρα κι εμείς να φύγουμε.»

Κεφάλαιο 5

Το Τριαντάφυλλο

Στο κέντρο του μεγάλου δωματίου βρισκόταν ένα λουτρό. Τριγύρω υπήρχαν τέσσερις κολόνες με αναρριχόμενα φυτά, καθώς και έξι ανάκλιντρα, όλα τους άδεια. Μονάχα ένας άνθρωπος ήταν στον χώρο: μια γυναίκα, μέσα στο λουτρό, με τα χέρια της ακουμπισμένα στο μαρμάρινο πλαίσιο του και τα στήθη της μισοκρυμμένα στο νερό. Τα πορφυρά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της και τα μάτια της κλειστά. Το πρόσωπό της υποδήλωνε κούραση, κούραση και θλίψη.

Η Βασίλισσα Νίθρα αναστέναξε. Το δροσερό νερό δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να της φτιάξει τη διάθεση. Αισθανόταν μελαγχολική, από τότε που είχε επιστρέψει. Όχι. Από τότε που είχε τελειώσει η μάχη έξω από τη Σάλγκρινεβ. Από τότε που είχε γίνει αυτή η *καταστροφή*. Τόσοι άνθρωποι νεκροί...

Δεν το είχα σχεδιάσει αυτό. Δεν το ήθελα. Όλα πήγαν τόσο στραβά... τόσο στραβά...

Μακάρι να υπήρχε κάτι για να της πάρει το νου από τούτες τις σκέψεις. Κάτι να την αποσπάσει. Ένωθε παγιδευμένη. Παγιδευμένη. Άραγε, έτσι αισθανόταν και η Καλβάρθα, η ξαδέλφη της, όταν βασίλευε στο Νούφρεκ;

Γίνομαι σαν την Καλβάρθα;

Κούνησε το κεφάλι της, ανοίγοντας τα μάτια. Όχι. Όχι, δεν μπορούσε να γίνει σαν την Καλβάρθα. Δεν έπρεπε. Πήρε λίγο νερό στις χούφτες της και το έριξε στο πρόσωπό της.

Παράτα την Καλβάρθα! πρόσταξε τον εαυτό της, ευχόμενη να είχε τη δύναμη να χρησιμοποιήσει την Προσταγή επάνω της: να διατάξει τις σκέψεις της να πάνουν να πηγαίνουν εκεί όπου δεν ήθελε. *Τι σχέση έχεις εσύ μαζί της; Πέραν του ότι είστε συγγενείς, καμία απολύτως. Καμία απολύτως, Νίθρα. Καμία απολύτως.*

Τι θα έκανε η Καλβάρθα σε μια τέτοια περίπτωση, όταν το Άνφρακ εκστράτευε εναντίον της; Η Νίθρα γέλασε. Ούτε που ήθελε να το διανοείται. Αλλά, μάλλον, η απάντηση ήταν *τίποτα*. Η Καλβάρθα δε

θα έκανε τίποτα· οι άλλοι θα τα έκαναν όλα γι'αυτήν. Όποιος τύχαινε να έχει τα ηνία του Νούφρεκ εκείνη την περίοδο. Και, συγχρόνως, διάφοροι θα έβρισκαν την ευκαιρία να την κατηγορήσουν για ανικανότητα και να προσπαθήσουν να την εκθρονίσουν. Ναι, η Νίθρα τα ήξερε πολύ καλά αυτά. Εξάλλου, ετούτος δεν ήταν ο λόγος που όλα πήγαιναν στραβά στο Βασίλειο; Ετούτος δεν ήταν ο λόγος που ο Νουτκάλι είχε μπορέσει να εκμεταλλευτεί την κατάσταση; *Ετούτος δεν ήταν ο λόγος που εγώ αποφάσισα να διώξω την Καλβάρθα απ'το Θρόνο του Αετού;*

Ναι, αυτός ήταν ο λόγος, φυσικά.

Και τώρα, που έχω το θρόνο;... Τώρα που τον έχω;...

Αναστέναξε πάλι. *Τώρα που τον έχω, πρέπει να τον κρατήσω, και να πολεμήσω για το Νούφρεκ. Όσο κι αν το απογοήτευσα, πρέπει να συνεχίσω ν'αγωνίζομαι γι'αυτό. Κι έχω ακόμα πολύ αγώνα μπροστά μου. Μεγάλη Θεά, βοήθησέ με· έχω ακόμα πολύ αγώνα.*

Και μοιάζει δύσκολος. Τόσο δύσκολος...

Ακούμπησε πάλι τα χέρια της στο μαρμάρινο πλαίσιο του λουτρού κι έκλεισε τα μάτια.

Είχε επιστρέψει στην Έρλεν εδώ και τέσσερις ημέρες, κι όμως, δεν μπορούσε να βάλει σ'εφαρμογή κανένα από τα μελλοντικά της σχέδια. Ένωθε εξαντλημένη. Και ο Άλαντμιν δεν την παρότρυνε. Δεν την παρότρυνε να κάνει τίποτα. Ενώ έπρεπε. Έπρεπε να της πει: «Τι κάθесαι; Κάνε κάτι! Κάνε ό,τι θα έκανε μια Βασίλισσα! Μη γίνεσαι σαν την Καλβάρθα.» Αλλά, όχι, δεν της έλεγε τέτοια ο Άλαντμιν...

Όταν την είδε, πρέπει να τρόμαξε...

Η Νίθρα νόμιζε ότι μπορούσε πάλι ν'ακούσει τη φωνή του.

«...Νίθρα,» της είχε πει, όταν εκείνη τον συνάντησε στην αίθουσα του θρόνου. «Νίθρα... Μοιάζεις να γέρασες ένα χρόνο... Τι συνέβη;» Τα νέα για την καταστροφή στη Σάλγκρινεβ δεν είχαν ακόμα φτάσει στην πρωτεύουσα.

«Έλα. Θα σου πω,» του αποκρίθηκε η Νίθρα. Και, χωρίς να μιλήσει σε κανέναν άλλο μέσα στην αίθουσα, πήρε τον Άλαντμιν από εκεί και πήγαν στο γραφείο του.

«Τι;» τη ρώτησε εκείνος. «Τι συνέβη;»

Η Νίθρα τον αγκάλιασε, σφιχτά, κι ο Άλαντμιν τύλιξε τα χέρια του γύρω της. «Τι;» την ξαναρώτησε, φιλώντας τον κρόταφό της. «Πόσο άσχημα εξελίχτηκαν τα πράγματα;»

Όμως η Νίθρα, και πάλι, δεν απάντησε. Βρισκόμενη τόσο κοντά του, αντιλήφτηκε, ξαφνικά, πόσο πολύ τον είχε πεθυμήσει. Ύστερα από τη φρίκη και το θάνατο που είχε αντικρίσει έξω από τη Σάλγκρινεβ, μια δυνατή επιθυμία για ζωή είχε γεννηθεί εντός της. Μια επιθυμία να κάνει τον Άλαντμιν δικό της *τώρα*, γι'ακόμα μια φορά. Τα δάχτυλά της γαντζώθηκαν στα μαλλιά του, τα χείλη της κόλλησαν πάνω στα χείλη του, η γλώσσα της συνάντησε τη δική του γλώσσα...

Η Νίθρα δεν είχε προλάβει να πάει στα διαμερίσματά της και να πλυθεί, να διώξει από πάνω της τη σκόνη του δρόμου· δεν είχε ούτε καν αλλάξει ρούχα. Αλλά δεν την ενδιέφερε· δεν πέρασε καθόλου απ'το μυαλό της. Ο Άλαντμιν δεν της είχε αρνηθεί ποτέ τον ερωτά του. Ποτέ. Και ακόμα κι αν εκείνη είχε κυλιστεί στη λάσπη χοιροστασίου, ήταν σίγουρη ότι πάλι δε θα της έλεγε όχι. Ποτέ.

Και ούτε τώρα της αρνήθηκε. Έκαναν έρωτα επάνω στο χαλί, έντονα και γρήγορα, σαν να κρεμόταν η ζωή τους από αυτό.

Μετά, καθώς ήταν ξαπλωμένοι πλάι στο τζάκι του γραφείου, η Νίθρα είπε: «Καταστροφή. Όλα κατέληξαν σε καταστροφή...» Και διηγήθηκε στον Άλαντμιν όσα είχαν συμβεί.

«Δεν έφταιγες εσύ,» της είπε εκείνος, διατρέχοντας το χέρι του στο γυμνό της σώμα, από τον ώμο ως τον μηρό. «Δεν—»

Η Νίθρα ακούμπησε το δικό της χέρι στα χείλη του. «Μπορούσα να είχα κάνει κάτι... κάτι καλύτερο.»

Ο Άλαντμιν φίλησε τα δάχτυλά της, δίχως ν'αποκριθεί.

«Τι έγινε εδώ, όσο έλειπα;» τον ρώτησε εκείνη. «Τίποτα σημαντικό;»

«Ευτυχώς, όχι. Τίποτα σημαντικό. Ησυχία... αν και, αρχικά, φοβόμουν ότι θα γίνονταν πολλές καταχθόνιες κινήσεις.»

«Μαθαίνω και κάτι καλό, λοιπόν,» είπε η Νίθρα, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του και κλείνοντας τα μάτια.

Ο Άλαντμιν έμεινε σιωπηλός, έτσι εκείνη συνέχισε, μετά από λίγο: «Έχω ένα σχέδιο, για να νικήσουμε τον Σίλγκερομ. Ένα πολύ καλό σχέδιο, νομίζω.»

«Πες μου...» Τα χείλη του ήταν μέσα στα μαλλιά της. Η γλώσσα του άγγιξε το αφτί της· η Νίθρα αισθάνθηκε ένα γλυκό ρίγος να τη διαπερνά.

Του είπε. Του μίλησε για τα ανοιχτά σύνορα του Άνφρακ και του εξήγησε πώς μπορούσαν να τα χρησιμοποιήσουν, για να χτυπήσουν τον Βασιληά Σίλγκερομ.

«Και καλύτερα να ξεκινήσουμε το συντομότερο δυνατό.»

«Θα στείλω κατασκόπους μου να ανιχνεύσουν το έδαφος,» πρότεινε ο Άλαντμιν.

«Σκεφτόμουν να πάω η ίδια.»

«Μη βιάζεσαι. Καλύτερα να μάθουμε, πρώτα, τι ψιθυρίζεται στις σκιές, προτού βαδίσουμε στο φως.»

Αυτή ήταν η άποψη του Άλαντμιν, και η Νίθρα είχε συμφωνήσει. Είχε συμφωνήσει να περιμένει, μέχρι να συγκεντρώσουν περισσότερες πληροφορίες, και, μετά, να ταξιδέψει στα βασίλεια που συνόρευαν με το Άνφρακ.

Και τέσσερις ημέρες τώρα, σκέφτηκε, δεν κάνω τίποτα. Αναστέναξε μέσα στο λουτρό και άνοιξε τα μάτια. Τίποτα απολύτως. Κάθομαι κι αποβλακώνομαι. Την περισσότερη ώρα της την περνούσε στο μπάνιο ή στο κρεβάτι, μόνη ή με τον Άλαντμιν. Ήταν παράξενο. Σαν ο οργανισμός της να αρνιόταν να λειτουργήσει όπως τον ήθελε. Σαν η καταστροφή μπροστά από τη Σάλγκρινεβ να είχε απορροφήσει κάτι ζωτικό από μέσα της: κάτι που χρειαζόταν ν'αναπληρώσει, προτού συνεχίσει.

Κουρασμένη είμαι· αυτό είν'ολο. Και γιατί να μην ξεκουραστώ; Πού είναι το κακό, μα τη Μεγάλη Θεά; Εξάλλου, κανένας από τους κατασκόπους του Άλαντμιν δεν έχει ακόμα γυρίσει. Όταν γυρίσει, τότε θα πράξω όπως οφείλω.

Έλυσε τα μαλλιά της και βούτηξε στο νερό, για να δροσίσει το κεφάλι της. Κολύμπησε υποβρυχίως και, όταν τα πνευμόνια της απαιτούσαν να πάρουν αέρα, ξαναβγήκε στην επιφάνεια...

...για να δει ότι δεν ήταν πια μόνη στο δωμάτιο.

Ο Άλαντμιν στεκόταν στην άκρη του λουτρού. «Σε ζητάνε,» της είπε. Φορούσε ένα λευκό, φαρδύ πουκάμισο, ένα πράσινο, εφαρμοστό παντελόνι, και ψηλές, δερμάτινες μπότες. Στους ώμους του έπεφτε ένας λεπτός, κοντός, γαλανός μανδύας με πορφυρό σιρίτι.

Η Νίθρα αναρωτήθηκε πώς θα ήταν αν το πουκάμισο κολλούσε επάνω του... και μειδίασε διαβολικά. Απλώνοντας το χέρι της προς το μέρος του, του έκανε νόημα να πλησιάσει, Προστάζοντας: «Έλα στο νερό, αγάπη μου!»

Ο Άλαντμιν βούτηξε.

Η Νίθρα γέλασε, σαν κοριτσάκι που είχε μόλις κάνει μια χαριτωμένη σκανταλιά.

Ο Άλαντμιν ξεπρόβαλε απ'το νερό, χαμογελώντας. «Είσαι *απαράδεκτη!*» φώναξε. Αλλά, στην πραγματικότητα, χαιρόταν που είχε φύγει αυτή η θλιμμένη όψη από το πρόσωπό της. Αυτή η θλιμμένη όψη την οποία έβλεπε πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό. Η Νίθρα σπάνια πλέον χαμογελούσε. Τα χείλη της ήταν περισσότερο κάτω παρά επάνω.

Τώρα τον ζύγωσε, για να περάσει τα χέρια της γύρω απ'τους ώμους του και να τον φιλήσει. «Ποιος με ζητά;» ρώτησε.

Ο Άλαντμιν ένιωσε τον εαυτό του να αντιδρά αμέσως στην αίσθηση του γυμνού της σώματος επάνω στο δικό του. Τα δάχτυλά του έσφιζαν τους μηρούς της, αλλά προσπάθησε να μην παρασυρθεί περισσότερο. «Κάποιοι από το Βασίλειο Νόρβηλ, της Βάλγκριθμωρ. Ένας Άρχοντας Βάνμιν του Ράλτον, ο οποίος υποστηρίζει ότι τον ξέρεις.»

«Βάνμιν;...» Ο Άλαντμιν αισθάνθηκε τη Νίθρα να μουδιάσει μέσα στην αγκαλιά του. «Βάνμιν του Ράλτον;»

«Ναι.»

«Είναι και κανένας άλλος μαζί του; Ποιοι άλλοι είναι μαζί του;»

«Είναι... κάποιοι. Δεν ξέρω τα ονόματά τους. Κάποιοι άντρες.»

Είναι κι ο Ρόλμαρ μαζί; σκέφτηκε η Νίθρα. *Είναι κι ο Ρόλμαρ;*

«Τον ξέρεις, τελικά, έτσι;»

«Φυσικά και τον ξέρω. Δε θυμάσαι τι σου είχα πει; Στο Ράλτον με έγκρυσαν, όταν ο Σάβμιν με κυνηγούσε.»

«Ναι, σωστά. Το είχα ξεχάσει, για να είμαι ειλικρινής,» παραδέχτηκε ο Άλαντμιν.

«Σου είπε ο Βάνμιν τι με θέλει;»

«Όχι ακριβώς. Πάντως, είπε ότι είναι πάρα πολύ επείγον. Είπε ότι το ζήτημα αφορά όλη την Κουαλανάρα, και ότι μόνο εσύ μπορείς να τους βοηθήσεις. Πράγματα τα οποία μου φάνηκαν παράξενα... κι

αυτός, ο ίδιος ο Βάνμιρ, μου φάνηκε παράξενος, επίσης. Όμως νομίζω ότι μιλούσε σοβαρά, Νίθρα. Απολύτως σοβαρά.»

«Τότε,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Νούφρεκ, «ας μην τον αφήσουμε άλλο να περιμένει.»

Ο Καπετάν Σέλερναβ είχε τύχει σε καταιγίδα, ερχόμενος από τη Νέλβορ, και η *Χρυσαλλίδα* είχε πέσει σ'ένα βραχώδες σημείο, στις ακτές των βάλτων Όρντλαχ, τσακίζοντας το σκαρί της. Ευτυχώς, πέραν από υλικές ζημιές, δεν είχαν υπάρξει ανθρώπινες απώλειες, και οι απεσταλμένοι της Βασίλισσας Λιόλα είχαν εντοπίσει εύκολα τα συντρίμια και είχαν διασώσει το πλήρωμα.

Ωστόσο, η *Χρυσαλλίδα* θα αργούσε να επιδιορθωθεί, και ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να περιμένει. Έτσι, η Λιόλα του είχε δώσει ένα άλλο σκάφος, και εκείνος, ο Ερφάνιρ, ο Έζβαρ, ο Γκρίζος Σκύλος, ο Μάηραν, και ο Ζάνμελ είχαν ξεκινήσει για τη Λιάμνερ-Κρωθ και το Νούφρεκ. Στο ταξίδι τους, αν και περίμεναν προβλήματα από τους Έξωθεν, και ήταν κατάλληλα προετοιμασμένοι γι'αυτά (με καθρέφτες), δεν συνάντησαν κανένα... και τώρα στέκονταν στην αίθουσα του θρόνου του παλατιού της Έρλεν, έχοντας ζητήσει να μιλήσουν επείγοντως στη Βασίλισσα Νίθρα.

«Σίγουρα ειδοποιήθηκε η Βασίλισσα;» ρώτησε ο Βάνμιρ τον άντρα που τους είχε υποδεχτεί, ο οποίος δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από εκείνον και είχε συστηθεί ως Κένκορ, αδελφός της Νίθρα.

Ο Έζβαρ, που ήξερε Ρουζβάνικα, μετέφρασε τα λόγια του ακρίτη, ο οποίος είχε μιλήσει στη Γλώσσα των Ωθράγκος.

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου,» είπε ο Κένκορ. «Καθίστε, όμως, εν τω μεταξύ μη στέκεστε.»

Ο Έζβαρ μετέφρασε στον Βάνμιρ τα λόγια του Πρίγκιπα. Έκανε τον διερμηνέα από τότε που είχαν έρθει στην Έρλεν.

«Πρέπει να μας πιστέψετε, Υψηλότατε,» είπε ο ακρίτης, «ότι το θέμα για το οποίο ήρθαμε να της μιλήσουμε είναι *εξαιρετικά* σημαντικό. Και δεν το ισχυριζόμαστε αυτό μόνο και μόνο για να δούμε τη Βασίλισσα. Είναι, όντως, αλήθεια.» (*Μα το Μαύρο Άνεμο, γιατί μου φαίνεται ότι έχω αρχίσει να μιλάω σαν τον Ρόλμαρ;*)

«Μα, δε νομίζουμε ότι λέτε ψέματα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Κένκορ. «Ωστόσο, γιατί να στέκεστε; Παρακαλώ, καθίστε.» Ο ίδιος ήταν όρθιος, μπροστά από το βάθρο του Θρόνου του Αετού –ένα κάθισμα με λαξευτά φτερά στην πλάτη.

Αφού ο Έζβαρ μετέφρασε τα λόγια του Πρίγκιπα, είπε στον Βάνμιρ, αγγιζοντάς τον στον ώμο: «Ας κάνουμε όπως προτείνει. Ας καθίσουμε.»

Ο ακρίτης ένευσε, και πήραν θέση γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι, κοντά σ'ένα παράθυρο. Υπηρέτες πλησίασαν, για να τους φέρουν γλυκίσματα και ποτά, ενώ ένας γελωτοποιός έπαιζε πέντε πολύχρωμα σφαιρίδια στον αέρα, διαγράφοντας κύκλους και γελώντας σαν ηλίθιος.

Ο Βάνμιρ δοκίμασε ένα από τα ποτά που τους είχαν φέρει και το βρήκε πολύ παράξενο. Δεν είχε ποτέ ξανά γευτεί κάτι τέτοιο. Ήταν γλυκό και δυνατό. Αυτά τα πράγματα έπιναν το μεσημέρι οι Ρουζβάνοι;

Άφησε το ποτό και, παίρνοντας ένα κουλουράκι, το δάγκωσε. Καλύτερο. Συνέχισε να το μασουλά, ενώ περιεργαζόταν, με το βλέμμα του, την αίθουσα του θρόνου και τους ανθρώπους που βρίσκονταν εκεί. Την προσοχή του τράβηξε ιδιαίτερα μια γυναίκα με μακριά, μαύρα μαλλιά και εντυπωσιακό, λευκό δέρμα, η οποία συνεχώς μιλούσε με τον Πρίγκιπα Κένκορ... και η οποία μας ρίχνει λοξές ματιές. Γιατί; Τι σκέφτεται για εμάς; Το βλέμμα του Βάνμιρ διασταυρώθηκε μια-δυο φορές με το δικό της, και τη δεύτερη φορά η γυναίκα χαμογέλασε και ύψωσε το ποτήρι της προς το μέρος του, σε χαιρετισμό. Μήπως ήταν κι αυτή συγγενής της Βασιλίσσας; αναρωτήθηκε ο ακρίτης, αλλά δεν πλησίασε, για να τη ρωτήσει ή να της μιλήσει.

Η Νίθρα μπήκε από την κεντρική είσοδο της αίθουσας, μαζί με τον Άλαντιν. Ήταν ντυμένη μ'ένα δαντελωτό, μαύρο φόρεμα, στενό στο στήθος και στη μέση, και φαρδύ στα χέρια και στη φούστα. Η ζώνη της ήταν χρυσή, όπως και τα περικάρπια και το περιδέραιό της. Τα πορφυρά της μαλλιά κρατιόταν πίσω από μια μελανή, ξύλινη χτένα, και γυάλιζαν, βρεγμένα ακόμα καθώς ήταν.

Ο Βάνμιρ αμέσως την αναγνώρισε, παρότι ήταν πολύ διαφορετική από τότε που είχε επισκεφτεί το Ράλτον. Τον μελαχρινό άντρα πλάι της, φυσικά, δεν τον ήξερε.

Σηκώθηκε από τη θέση του στο τραπέζι και βάδισε προς το κέντρο της αίθουσας. «Βασίλισσα Νίθρα,» είπε στα Ωθράγκικα, «ξανασυναντιόμαστε...»

Η Νίθρα έριξε μια γρήγορη ματιά στους υπόλοιπους Ωθράγκους που είχαν έρθει στο παλάτι της και –με ανακούφιση, όφειλε να παραδεχτεί– ανακάλυψε ότι κανένας τους δεν ήταν ο Ρόλμαρ.

«Βάνμιρ του Ράλτον,» αποκρίθηκε, κι εκείνη στα Ωθράγκικα. «Καλωσόρισες.» Τον πλησίασε, δίνοντάς του το χέρι της και ανταλλάσσοντας μια σύντομη χειραψία μαζί του. «Πώς είναι ο αδελφός σου; Πώς είναι ο Ρόλμαρ;»

«Καλά, Μεγαλειοτάτη. Καλά. Ανησύχησε, όταν σας απήγαγαν από το λιμάνι της Νουάλβορ...»

«Το φαντάστηκα. Και σκεφτόμουν να περάσω, κάποια στιγμή, από το Νόρβηλ, για να τον ευχαριστήσω για ό,τι έκανε για μένα. Ωστόσο, τα προβλήματά μου μ'έχουν κρατήσει εδώ, μέχρι στιγμής. Γιατί, όμως, δεν ήρθε μαζί σας;»

«Ο Ρόλμαρ δε βρίσκεται στο Νόρβηλ τώρα. Κι επιπλέον, εμείς ήρθαμε να σας επισκεφτούμε για έναν πολύ σημαντικό και συγκεκριμένο λόγο.»

«Μίλα μου στον ενικό, Βάνμιρ,» τον προέτρεψε η Νίθρα. «Τουλάχιστον όταν είμαστε μεταξύ μας.»

Ο Άλαντμιν έσκυψε και της ψιθύρισε στίφατι: «Δεν καταλαβαίνω τη Γλώσσα των Ωθράγκους τόσο καλά όσο εσύ, Νίθρα.» Είχε πιάσει μονάχα μερικά σκόρπια κομμάτια της συζήτησης ανάμεσα στη Βασίλισσα και τον Άρχοντα του Ράλτον.

«Θα σου πω μετά,» αποκρίθηκε εκείνη (στα Ρουζβάνικα). Μετά, στράφηκε πάλι στον Βάνμιρ και ρώτησε (στα Ωθράγκικα): «Ποιος είναι, λοιπόν, ο λόγος που ήρθες να με δεις;»

«Να καθίσουμε; Είναι πολλά που πρέπει να σου εξηγήσω.»

«Φυσικά.»

Η Νίθρα και ο Άλαντμιν ακολούθησαν τον ακρίτη στο τραπέζι, γύρω απ'το οποίο οι υπόλοιποι πέντε Ωθράγκους στέκονταν όρθιοι. Ο Βάνμιρ τούς σύστησε, έναν-έναν: Έζβαρ, πολυγνώστης και μελετητής· Ερφάνιρ, δαιμονολόγος και μυστικιστής· Γκριζος Σκύλος (κι εδώ ο ακρίτης ένιωσε αμήχανα που δεν ήξερε το πραγματικό όνομα του Σκύλου· δεν ήταν κι ό,τι πιο ευγενικό να συστήνεις στη Βασίλισ-

σα κάποιον με το παρωνύμιό του), μάγος και σοφός· Ζάνμελ και Μάηραν, έμπιστοι πολεμιστές του Βασιλείου Νόρβηλ κι οι δυο τους.

Η Νίθρα τούς χαιρέτησε, ενώ εκείνοι έκαναν σύντομες υποκλίσεις. Ύστερα, σύστησε τον Άλαντμιν ως Αρχικατάσκοπο του Νούφρεκ.

Όταν οι συστάσεις τελείωσαν, κάθισαν όλοι γύρω απ'το τραπέζι· κι αφού οι υπηρέτες έφεραν κι άλλα γλυκά και ποτά, και ο γελωτοποιός αποχώρησε κατόπιν προσταγής της Βασίλισσας, ο Βάνμιρ είπε στη Νίθρα: «Πρέπει να σε προειδοποιήσω ότι θ'ακούσεις παράξενα πράγματα. Αρχικά, ίσως να μη με πιστέψεις. Αλλά μη βιαστείς να με κρίνεις, γιατί δε λέω ψέματα, Βασίλισσα Νίθρα· σ'τ'ορκίζομαι. Κι επιπλέον, νομίζω πως κι εσύ πρέπει να έχεις δει κάποια πολύ παράξενα πράγματα τους τελευταίους μήνες. Έχω άδικο;»

«Όχι, δεν έχεις άδικο.»

«Γνωρίζω για τον Φανλαγκόθ και για τη διαμάχη του με τον Νουτκάλι,» την πληροφόρησε ο Βάνμιρ.

Η Νίθρα ένευσε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει. *Ο Φανλαγκόθ...* σκέφτηκε. *Πού βρίσκεται αυτός;* Είχε πλέον εξαφανιστεί. Η Βασίλισσα νόμιζε πως είχε ν'ακούσει τη φωνή του από τότε που τη βοήθησε ν'αντιμετωπίσει τους Λεπιδοφόρους Γέρακες, στα δάση των Λυκολατρών.

«Όπως θα είδες, ο ήλιος χάθηκε...» είπε ο Βάνμιρ.

Η Νίθρα μειδίασε. «Είναι δύσκολο να μην το προσέξεις αυτό.»

«Γνωρίζω γιατί χάθηκε.»

Η Νίθρα ύψωσε ένα της φρύδι, ερωτηματικά. Αυτό ήταν *πραγματικά* ενδιαφέρον! «Συνέχισε, Βάνμιρ. Συνέχισε.»

Και ο ακρίτης τής μίλησε για όλα όσα είχαν συμβεί. Της είπε για τους Ράζερ, για τον ουρανόλιθο, για το άνοιγμα στους βάλτους Βένεβριαμ, για τους Αρχέτοπους και τους κατοίκους των Αρχέτοπων («Ναι, τον ξέρω τον Αετό, Βάνμιρ,» χαμογέλασε η Νίθρα. «Θα σου πω μετά πώς τον ξέρω.»), για τους Έξωθεν και τον Οφθαλμό, για τους Βιρθήλους, για τους Μετουσιωμένους, για την αποστολή που είχε τώρα ο ίδιος αναλάβει, για το θάνατο του Φανλαγκόθ, για την ενσάρκωση του Άνκαραζ στη Φεν εν Ρωθ και για την επίθεσή του στο Τάμαροκ (η Ρικνάβαθ τούς είχε ενημερώσει γι'αυτό, καθώς έπλεαν προς Λιάμνερ-Κρωθ), για τις ανακαλύψεις σχετικά με τα κάτοπτρα... και, τέλος, της είπε το λόγο για τον οποίο τη χρειάζονταν.

«Όταν ταξιδεύαμε στους βάλτους Βενέβριαμ, Νίθρα, ο Φανλαγκόθ μου είχε μιλήσει για σένα. Μου είχε πει για το δευτερογενές αίμα που ξύπνησε μέσα σου, και για τα Χαρίσματά σου. Και νομίζω ότι ίσως να είσαι η μόνη που μπορεί να χρησιμοποιήσει τον ουρανόλιθο, προστάζοντάς τον με το Κοσμικό Κέλευσμα.»

Έξω απ'το παλάτι, είχε έρθει το απόγευμα. Ο Βάνμιρ ήπια μια μεγάλη γουλιά νερό, για να υγράνει το στόμα του.

Η Νίθρα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, συλλογισμένη. Ωστόσο, δεν άργησε ν'απαντήσει. «Θα σας βοηθήσω,» είπε, γιατί αντιλαμβανόταν πόσο δύσκολη ήταν η κατάσταση. *Είμαι η μόνη τους ελπίδα. Και ίσως, μάλιστα, να είμαι η μόνη ελπίδα της Κουαλανάρα.* «Αλλά πρέπει να μου δείξετε... Πώς θα χρησιμοποιήσω αυτόν τον ουρανόλιθο;»

«Δεν ξέρουμε, Βασίλισσά μου,» είπε ο Έζβαρ. «Όμως μπορείτε να κάνετε μια δοκιμή.» Έσκυψε και πήρε απ'τον σάκο του ένα κομμάτι γαλαζόγκριζης πέτρας, ακουμπώντας το στο τραπέζι.

Η Νίθρα κοίταξε τον ουρανόλιθο διστακτικά. «Κι αν κάνω κάποιο λάθος;...»

«Διαθέτουμε αρκετό ουρανόλιθο μαζί μας, μη φοβάστε. Έχουμε σπάσει ολόκληρο τον Ουρανολίθινο Θρόνο για τούτη τη δουλειά. Ευτυχώς, η Βασίλισσα Λιόλα φάνηκε λογική και μας το επέτρεψε, αν και ξέρει πως θα έχει προβλήματα με το ιερατείο του Βάνραλ, ύστερα από αυτή της την ενέργεια.»

«Δεν εννοώ ότι ίσως να καταναλώσω όλο το υλικό, κύριε Έζβαρ. Εννοώ ότι ίσως να προκαλέσω κάποιο κακό, αθέλητα...»

«Χωρίς δοκιμή, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, όμως.»

«Εντάξει...» Η Νίθρα ορθώθηκε και πήρε στα χέρια της το πέτρινο θραύσμα. Ήταν τραχύ στην αφή και σκληρό. Και μέσα του –και, μέσα του– η Ματιά της διέκρινε κάτι να κινείται: μια παλλόμενη, παγιδευμένη ισχύ. Τρομακτικό. Ήταν τρομακτικό...

Η Νίθρα έγλειψε τα χείλη της και ρώτησε: «Τι να το προστάξω;» Κοίταξε μια τον Έζβαρ μια τον Βάνμιρ.

Οι πάντες ήταν τώρα καθηλωμένοι στις θέσεις τους. Ο Άλαντμιν ατένιζε τη Βασίλισσά του με κάποιο φόβο στα μάτια. Δεν εμπιστευόταν ούτε αυτούς τους Ωθράγκος ούτε το παράξενο υλικό τους.

«Ό,τι θέλετε,» αποκρίθηκε ο Έζβαρ στη Νίθρα. «Προστάξτε το να μετατρέψει ετούτο εδώ το ποτήρι σε τριαντάφυλλο.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Λογικά, ο ουρανόλιθος μπορεί να το κάνει.»

Η Νίθρα κοίταξε το ποτήρι μπροστά στον ερημίτη, και μετά κοίταξε την πέτρα στα χέρια της. *Δεν πρέπει να προστάξω αυτήν, σκέφτηκε. Δεν πρέπει να προστάξω την πέτρα, αλλά εκείνο που κρύβεται μέσα της.*

Εντάξει... Ήρεμα. Δοκίμασέ το.

Καθάρισε το λαιμό της και, με σταθερή φωνή, Κέλευσε τον ουρανόλιθο (στα Ρουζβάνικα): «*Μετάρρεψε το ποτήρι που βλέπω σε τριαντάφυλλο!*» Έφερε ένα τριαντάφυλλο στο νου της –ένα τριαντάφυλλο που, κάποτε, της είχε δώσει ο Άλαντμιν· ήταν το πρώτο δώρο που της είχε κάνει.

Ο ουρανόλιθος γυάλισε στα χέρια της, τυλίχτηκε σε γαλαζόγκριζη ακτινοβολία...

Τα μάτια της Νίθρα διαστάλθηκαν, αντικρίζοντάς τον. Αλλά δεν τον άφησε, παρότι, ξαφνικά, ένας τρόμος την κατέλαβε, ότι μπορεί να είχε κάνει κάποιο τραγικό λάθος.

...η ακτινοβολία δυνάμωσε, και τώρα δεν υπήρχε μόνο γύρω από το πέτρωμα, αλλά και γύρω από το ποτήρι... το ποτήρι που δεν έμοιαζε πλέον να είναι ποτήρι. Η μορφή του άλλαξε, σαν μια πολύ έντονη φλόγα να βρισκόταν από κάτω του και να έλιωνε το γυαλί.

Το σχήμα και η υφή του αλλοιώθηκαν, και αλλοιώθηκαν, και αλλοιώθηκαν... ώσπου δεν ήταν πια ποτήρι. Ήταν τριαντάφυλλο, και η γαλαζόγκριζη ακτινοβολία δεν το τύλιγε· ούτε αυτό ούτε τον ουρανόλιθο.

Ο Άλαντμιν το κοίταζε χάσκοντας.

Η Νίθρα άφησε το πέτρωμα στο τραπέζι και κάθισε, νιώθοντας ζαλισμένη από τη χρήση του Κοσμικού Κελεύσματος.

«Έπιασε!» φώναξε ο Βάνμιν, όταν το μυαλό του χώνεψε αυτό που είχε μόλις συμβεί. «Έπιασε! Έπιασε!»

Οι φρουροί της αίθουσας, που δεν καταλάβαιναν τη γλώσσα στην οποία μιλούσε, θορυβήθηκαν, βλέποντάς τον να σηκώνεται από τη θέση του και να υψώνει τα χέρια στον αέρα.

Η Νίθρα τούς έκανε νόημα να ηρεμήσουν. Όλα ήταν καλά.

Ο Έζβαρ έπιασε τον Βάνμιρ από το μανίκι, ωθώντας τον να καθίσει, και ο ακρίτης υπάκουσε. Το πρόσωπό του είχε φωτιστεί από ένα πλατύ χαμόγελο και τα μάτια του γυάλιζαν, σαν να είχε δει το μεγαλύτερο θαύμα στο σύμπαν.

Πήρε το τριαντάφυλλο στα χέρια του και το περιεργάστηκε. «Τέλειο...!» είπε. «Είναι τέλειο.» Ύψωσε το βλέμμα του στην πορφυρομάλλα Ρουζβάνη. «Βασίλισσα Νίθρα, είσαι ο άνθρωπός μας. Μόνο εσύ μπορείς να μας βοηθήσεις, και μόλις το απέδειξες.»

Κεφάλαιο 6

Η Πεινασμένη Σφαίρα

Ο Άνκαραζ και οι Ταγμένοι του πέρασαν ανάμεσα από τους ογκόλιθους, και η Ζιάλα τούς ακολούθησε... νιώθοντας το περιβάλλον να υφίσταται μια δυνατή αλλαγή. Η σιγαλιά που τύλιγε τον κόσμο είχε ισχυροποιηθεί. Μια απόλυτη γαλήνη επικρατούσε παντού, μια ηρεμία...

«ΑΠΟ ΕΔΩ,» είπε ο Κάφελ, και μπήκαν σε μια δίοδο που σχημάτιζαν οι ογκώδεις, ψηλές πέτρες.

Το πέρασμα ήταν μακρύ και στενό, και η Ζιάλα δεν μπορούσε να δει το τέλος του, καθώς τρεις από τους Ταγμένους και ο Κάφελ βρίσκονταν μπροστά της. Ωστόσο, όταν βγήκαν από τη δίοδο, παρατήρησε ότι είχαν βρεθεί σ'ένα λίθινο μέρος, που στο πάτωμά του πλανιόταν αραιή ομίχλη και η οροφή του ήταν *χαμένη* στην ομίχλη.

«Εδώ είναι ο Νουτκάλι;» ρώτησε, περνώντας ένα βέλος στο τόξο της. Ο πνευματικός στρατός του Άνκαραζ τής έμοιαζε τώρα πιο ήσυχος: σαν οι ψυχές των νεκρών να μην έκαναν τόσο θόρυβο όσο πριν· τα ουρλιαχτά τους αντηχούσαν πνιχτά, υπόκωφα.

«ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ,» αποκρίθηκε η τριπλή φωνή. Και φώναξε: «*ΝΟΥΤΚΑΛΙ!*»

ΝΟΥΤΚΑΛΙ!... απάντησε η ηχώ. *Νουτκάλι... Νουτκάλι... Νουτκάλι... κάλι... κάλι...* Το μέρος πρέπει να ήταν γεμάτο με περάσματα, συμπίερανε η Ζιάλα, και διέκρινε δύο στα δεξιά και δύο στ'αριστερά.

«Αρχέτοπος είναι ετούτος;» ρώτησε. «Μένει κανείς εδώ;»

Ο Κάφελ δεν αποκρίθηκε. Βάδισε προς ένα απ'τα ανοίγματα –ένα στα δεξιά–, με την κάπα του ν'ανεμίζει από τον αέρα των πνευμάτων και τα πόδια του να μην ακουμπούν στο πάτωμα. Το αργυρό του ξίφος γυάλιζε μέσα στο μαύρο χέρι του.

Οι Ταγμένοι ακολούθησαν τον Κύριό τους, σαν σμήνος αγριων πτηνών που ακολουθούσαν το πτηνό-αρχηγό. Η Ζιάλα βάδισε ανάμεσά τους, εξακολουθώντας να έχει το βέλος περασμένο στο τόξο της και νιώθοντας ένα ρίγος να τη διαπερνά. Υπήρχε κάτι σ'ετούτο το μέρος που την τρώαζε...

Από μακριά νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει μικρούς γδούπους και τριγμούς. Τι έκανε αυτούς τους θορύβους που έσπαγαν τόσο έντονα την αφύσικη σιγαλιά;

Ο Κάφελ οδήγησε τους συντρόφους του μέσα σ'έναν λαβύρινθο πέτρινων περασμάτων και δωματίων, όπου η οροφή ήταν πάντοτε χαμένη στην ομίχλη και κανένας άνθρωπος –κανένα ζωντανό πλάσμα– δε φαινόταν τριγύρω. Μονάχα, σε μερικά σημεία, υπήρχαν μηχανήματα, και η Ζιάλα διαπίστωσε ότι αυτά ήταν που έκαναν τους θορύβους: τους γδούπους και τους τριγμούς. Μεγάλοι τροχαλίες που περιστρέφονταν, καθώς αλυσίδες τούς τραβούσαν· μακριές, βελονοειδείς μηχανές που χτυπούσαν συνεχόμενα άμορφες, ακίνητες μάζες από κάτι που έμοιαζε με λάσπη· σιδερένιες πλάκες που συγκρούονταν η μία με την άλλη, παράγοντας σπίθες· κουτιά, φτιαγμένα από διάφορα μέταλλα και ενωμένα με μακριά καλώδια, τα οποία παρήγαγαν ένα υπόκωφο ξξξξξ-ζζζζζτ. Πάντως, όλα τούτα έδιναν στη Ζιάλα την εντύπωση (και, πραγματικά, δεν ήξερε γιατί της έδιναν αυτή την εντύπωση) ότι, κατά κάποιο τρόπο, δεν λειτουργούσαν σωστά, ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί τους, ότι ή ήταν χαλασμένα ή φτιαγμένα με τον λάθος τρόπο για το μέρος όπου βρίσκονταν...

«*Ανκαραζ!*» Η φωνή του Νουτκάλι τούς έκανε όλους να σταματήσουν. «*Έλα εδώ, Ανκαραζ! Εδώ! Σε περιμένω!*»

Ο Κάφελ έστριψε δεξιά, σ'έναν διάδρομο.

«*Άρχοντά μου,*» είπε ο Έσριλαν, «μπορεί να είναι παγίδα!»

«*ΠΑΓΙΔΑ ΕΙΝΑΙ,*» αποκρίθηκε εκείνος. «*ΑΛΛΑ ΔΕ ΘΑ ΜΕ ΕΜΠΟΔΙΣΕΙ.*»

Μεγάλη Βιρκάνθα! σκέφτηκε η Ζιάλα. *Μας οδηγεί στο στόμα του δράκου!*

Ο διάδρομος κατέληξε σ'ένα δωμάτιο το οποίο περιείχε τα περισσότερα μηχανήματα που είχαν συναντήσει μέχρι στιγμής. Όμως από ανθρώπους ήταν άδειο. Ούτε εδώ φαινόταν κανένας.

Πού βρίσκεται ο Νουτκάλι; αναρωτήθηκε η Ζιάλα. *Είναι κρυμμένος;* Ο Κάφελ, όμως, δε σταμάτησε· συνέχισε να βαδίζει, περνώντας τους μέσα από τον λαβύρινθο των μηχανημάτων, πολλά από τα οποία ήταν επικίνδυνα αν τα πλησίαζες πολύ.

«*Έλα, Ανκαραζ! Σε περιμένω!*» αντήχησε η φωνή του Ράζλερ, και η Ζιάλα δεν μπορούσε να καταλάβει από πού ακριβώς ερχόταν, σαν οι

μηχανές να δημιουργούσαν μια παράξενη ηχώ εδώ μέσα, η οποία γινόταν ακόμα πιο παράξενη από την αφύσικη σιγαλιά.

Ο Κάφελ δεν απάντησε στον εχθρό του.

Διέσχισαν τον λαβύρινθο των μηχανημάτων και έφτασαν μπροστά σε μια μεγάλη αίθουσα, η οποία, σε αντίθεση με τους άλλους χώρους εδώ, είχε οροφή. Αλλά και η οροφή και το πάτωμά της ήταν ένας τεράστιος καθρέφτης. Στο πέρας της, εκεί όπου ο καθρέφτης-πάτωμα τελείωνε, στεκόταν ο Νουτκάλι, επάνω σ'ένα πέτρινο βάθρο, και γύρω του ήταν καμια ντουζίνα άντρες με βαλλίστρες, οι οποίοι είχαν γκρίζο δέρμα. Η Ζιάλα δεν είχε ποτέ ξανά δει αυτή τη φυλή, ούτε είχε ακούσει γι'αυτήν.

Ο Κάφελ/Άνκαραζ γέλασε. «*ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΤΟΥΤΟΙ ΟΙ ΚΑΚΟΜΟΙΡΙΑΣΜΕΝΟΙ ΒΙΡΘΗΛΟΙ ΘΑ ΣΕ ΣΩΣΟΥΝ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ, ΝΟΥΤΚΑΛΙ;*»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ράζερ. «Αλλά θα ήθελα να σε πληροφορήσω, θεέ των Ωθράγκος, πως τα κάτοπτρα αποκτούν πολύ *ιδιαίτερες* ιδιότητες μέσα στους Αρχέτοπους. Και, παρότι τα περισσότερα τεχνουργήματα των Βιρθήλων δεν λειτουργούν εδώ, δεν έχω μονάχα αυτά στη διάθεσή μου.» Έβγαλε από μια τσέπη του χιτώνα του ένα μικρό αντικείμενο, το οποίο κράτησε στη δεξιά του γροθιά. Ήταν μια σφαίρα, καφέ χρώματος, η οποία αναδευόταν σαν να είχε ζωή. «Ετούτο το έπλασα στην Οντον'γκόκι,» δήλωσε ο Νουτκάλι, και πέταξε τη σφαίρα στον καθρέφτη-πάτωμα. Αυτή χτύπησε εκεί και εκτοξεύτηκε, με δύναμη, επάνω, για να χτυπήσει στον καθρέφτη-οροφή, και μετά πάλι στον καθρέφτη-πάτωμα, και στον καθρέφτη-οροφή, και στον καθρέφτη-πάτωμα... ενώ πίσω της άφηνε ημιδιαφανείς ουρές του εαυτού της, οι οποίες αργούσαν να σβήσουν.

«*ΔΕΝ ΗΡΘΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ!*» γρύλισε ο Κάφελ/Άνκαραζ, και σπάθισε μια από τις ουρές της σφαίρας που βρισκόταν πιο κοντά του. Το αργυρό του ξίφος αμέσως πήρε ένα καφέ χρώμα, σαν να μολύνθηκε, και ο Πολέμαρχος πετάχτηκε πίσω, με μια κραυγή.

«Πώς σου φαίνεται το *παιχνίδι* μου, Άνκαραζ;» γέλασε ο Νουτκάλι, από την αντικρινή μεριά της αίθουσας. «Ο μικρός μου, σφαιρικός φίλος είναι πολύ πεινασμένος, και απορροφά ζωτική ενέργεια, κάθε είδους.»

Πίσω τους, η Ζιάλα άκουσε τον θόρυβο των μηχανών να δυναμώνει, σαν πολλές αλυσίδες να τραβιόνταν μαζί και γρήγορα. Στράφηκε, για να κοιτάξει, και είδε μεγάλες τροχαλίες να κυλάνε και να τους κλείνουν το δρόμο της επιστροφής.

«Θα το αναλάβω εγώ, Άρχοντά μου,» είπε ένας από τους Ταγμένους. Ύψωσε τον πέλεκυ του και τον κατέβασε πάνω στον καθρέφτη-πάτωμα.

Αλλά αυτός δεν έσπασε. Η λεπίδα του τσεκουριού φάνηκε να κολλά στην επιφάνειά του, και ο πολεμιστής άρχισε να ουρλιάζει, μην μπορώντας να απομακρυνθεί. Η μορφή του άστραψε, για μερικές στιγμές, και ύστερα τα κόκαλά του σωριάστηκαν εκεί όπου πριν από λίγο στεκόταν. Η σάρκα του είχε γίνει στάχτη.

«Σας το είπα!» φώναξε ο Νουτκάλι, χαμογελώντας. «Στους Αρχέτοπους, τα κάτοπτρα έχουν *ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ* ιδιότητες. Μια απ'αυτές είναι και η μεταφορά αρνητικής ενέργειας. Ο σφαιρικός μου φίλος φορτίζει τους καθρέφτες και οι καθρέφτες φορτίζουν εκείνον. Δεν είναι υπέροχη η φύση;» Ο Ράζλερ γέλασε.

«*ΜΗΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ,*» είπε ο Κάφελ/Άνκαραζ στους συντρόφους του.

«Φυσικά,» φώναξε ο Νουτκάλι, απ'την αντικρινή μεριά. «Μείνετε εκεί όσο θέλετε. Σαν στο σπίτι σας!...» Και στράφηκε, φεύγοντας από μια έξοδο πίσω του. Οι Βιρθήλοι τον ακολούθησαν. Μια σιδερένια πόρτα έκλεισε και αμπαρώθηκε.

Ο Κάφελ στάθηκε μπροστά από τους καθρέφτες του πατώματος και της οροφής, κοιτάζοντας την καφετιά σφαίρα, η οποία πηδούσε πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, ασταμάτητα, αφήνοντας πίσω της τις ουρές της.

Τι θα κάνει τώρα; αναρωτήθηκε η Ζιάλα. Τι θα κάνει; Δεν μπορεί ο Νουτκάλι να κατάφερε να παγιδέψει τον ίδιο τον Θεό του Πολέμου! Είναι αδύνατον! Ο Άνκαραζ πρέπει να μπορεί να βρει τη λύση...

Πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, πάνω-κάτω χοροπηδούσε η σφαίρα, χτυπώντας μια στον έναν καθρέφτη μια στον άλλο, διασχίζοντας την αίθουσα απ'άκρη σ'άκρη, ξανά και ξανά, γεμίζοντάς την με τις ουρές της: μυριάδες επικίνδυνες κορδέλες.

Τα πνεύματα των νεκρών ούρλιαξαν, δυνατά, και η Ζιάλα τα είδε να πυκνώνουν γύρω από τον Κάφελ, δημιουργώντας ένα κέλυφος.

Όταν το κέλυφος είχε ολοκληρωθεί, ο Πολέμαρχος περίμενε τη σφαίρα να έρθει κοντά του...

Πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, πάνω-κάτω—

Η σφαίρα ήταν εδώ! και ο Άνκαραζ άπλωσε το αριστερό του χέρι και την άρπαξε, ενώ το αργυρό του ξίφος τη διαπερνούσε.

Ένα δαιμονικό τσύριγμα αντήχησε στον Αρχέτοπο. Ένα τσύριγμα που πρέπει να προερχόταν από τη σφαίρα. Τελικά, ήταν όντως ζωντανή! Η Ζιάλα άφησε το τόξο της να πέσει και έκλεισε τ'αφτιά της.

Τα πνεύματα των νεκρών ούρλιαζαν, επίσης. Η σφαίρα, μάλλον, τα έκανε να πονάνε.

Οι σκιές στο πρόσωπο του Κάφελ τρεμόπαιζαν, έντονα.

Η σφαίρα τσύριζε και παλλόταν, μα ο Πολέμαρχος δεν την άφηνε. Και το αργυρό του ξίφος άστραφτε. Την έκαιγε.

Τι προσπαθεί να κάνει; Τι; σκέφτηκε η Ζιάλα, μισοκλείνοντας τα μάτια της, για να τα προστατέψει από την ακτινοβολία.

«ΩΣΤΕ ΠΕΙΝΑΣ!» άκουσε την τριπλή φωνή να λέει μέσα από τα τσυρίγματα της σφαίρας και τα ουρλιαχτά των πνευμάτων. «ΦΑΕ, ΛΟΙΠΟΝ! ΦΑΕ! ΦΑΕ, ΩΣΠΟΥΝΑ ΧΟΡΤΑΣΕΙΣ!»

Μεγάλη Βιρκάνθα! συλλογίστηκε η Ζιάλα. *Την ταΐζει! Την ταΐζει με την ίδια του τη ζωή... Όχι! Κάφελ, μην το κάνεις αυτό! Δεν κινήθηκε, όμως. Δεν έκανε καμία κίνηση για να τον σταματήσει. Ήξερε ότι ο Άνκαραζ δε θα την άφηνε· τα πνεύματα του δαιμονικού ανέμου δε θα την άφηναν.*

Τα τσυρίγματα της σφαίρας δυνάμωσαν κι άλλο, και η Ζιάλα έπεσε στα γόνατα και διπλώθηκε, προσπαθώντας, πάση θυσία, να εμποδίσει τον ήχο: να τον εμποδίσει απ'το να διεισδύσει στο κεφάλι της, στο μυαλό της. Δεν κοίταζε τους Ταγμένους, μα ήταν βέβαιη πως κι εκείνοι στην ίδια κατάσταση πρέπει να βρίσκονταν. Δεν μπορεί ν'άντεχαν αυτό το διαολεμένο πράγμα!

Η Ζιάλα αισθάνθηκε αίμα να τρέχει από τη μύτη της, και το είδε να στάζει στο δάπεδο μπροστά της, να σχηματίζει μια μικρή, πορφυρή λίμνη. Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα, και...

...και τώρα, νόμιζε ότι ένα *τρίξιμο* αντηχούσε από εντός της. Το ίδιο της το κρανίο έτριζε. Το τσύριγμα θα τη σκότωνε!

ΟΧΙ! ούρλιαξε (ή πίστευε πως ούρλιαξε). **ΟΧΙ! ΚΑΦΕΛ, ΣΤΑΜΑΤΑ! ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΣΤΑΜΑΤΑ!**

Ένας κρότος—

...και ησυχία...

Είμαι ζωντανή... διαπίστωσε η Ζιάλα, ύστερα από μερικές ανάσες. Παρότι τ'αφτιά της βούιζαν ακόμα από τη δαιμονισμένη τουρίδα της σφαίρας, νόμιζε πως η σιγή ήταν εκκωφαντική. *Ζωντανή...*

Ο Κάφελ;

Παίρνοντας τα χέρια της από τ'αφτιά της, ύψωσε το βλέμμα και κοίταξε. Ο Πολέμαρχος στεκόταν όρθιος, μα οι ώμοι του ήταν πεσμένοι, κι οι σκιές στο πρόσωπό του πάλλονταν· το αργυρό του ξίφος είχε χάσει τη γυαλάδα του: έμοιαζε σκουριασμένο, πολυχρησιμοποιημένο. Ο αέρας που σήκωνε την κάπα του δεν ήταν τόσο δυνατός όσο πριν. Και τα πόδια του... τα πόδια του ακουμπούσαν στο πάτωμα! Η Ζιάλα δεν ήξερε γιατί, μα ετούτο της έκανε περισσότερη εντύπωση απ'όλα.

«Κύριέ μου...» ψέλλισε ο Έσριλαν, ζυγώνοντάς τον.

Η σφαίρα είχε εξαφανιστεί· δεν χοροπηδούσε πλέον ανάμεσα στους καθρέφτες. Οι ουρές της είχαν χαθεί, επίσης.

«...*Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΜΕ ΕΞΟΥΘΕΝΩΣΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΥ ΒΗΜΑ...*» είπε ο Άνκαραζ, με βαριά φωνή, που εξακολουθούσε να είναι τριπλή, μα φαινόταν πως ήταν και κουρασμένη, πολύ, πολύ κουρασμένη. «*ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΡΕΙ ΟΤΙ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΕΤΟΠΟΥΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΩ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΟΥ... ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ, ΝΟΜΙΖΕΙ ΟΤΙ ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΤΟΣΟ ΑΝΙΣΧΥΡΟΣ, ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ... ΑΛΛΑ ΑΥΤΟ ΔΕ ΘΑ ΣΥΜΒΕΙ!*» δυνάμωσε η φωνή. «*ΕΓΩ ΘΑ ΕΙΜΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ!*» Και, στρεφόμενος στους καθρέφτες, σπάθισε το πάτωμα, θρυμματίζοντάς το και φανερώνοντας τις πέτρινες πλάκες από κάτω.

Ύστερα, σπάθισε την οροφή, και διαλύθηκε κι αυτός ο καθρέφτης, ρίχνοντας τα θραύσματά του στο δάπεδο. Από πίσω του, αποκαλύφθηκαν οι ομίχλες που υπήρχαν και στα άλλα δωμάτια.

«*ΕΛΑΤΕ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΜΟΥ,*» είπε ο Άνκαραζ. «*Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΝΤΑ.*» Και, περπατώντας επάνω στα γυάλινα θρύψαλα (*Εξακολουθεί ν'ακουμπά στο πάτωμα*, παρατήρησε η Ζιάλα· *δεν αιωρείται πλέον*), ζύγωσε τη σιδερένια πόρτα. Έστειλε τον πνευματικό άνεμο εναντίον της και έσπασε τους μεντεσέδες, σωριάζοντάς την.

Η Ζιάλα μάζεψε το τόξο της από κάτω και τον ακολούθησε, μαζί με τους Ταγμένους.

Κεφάλαιο 7

Οι Θεοί Χωρατεύουν

Η Νίθρα αισθανόταν ζαλισμένη, όχι λόγω της χρήσης του Κοσμικού Κελεύσματος, αλλά λόγω της συζήτησής της με τον Βάνμυρ και την ομάδα του. Δε θεωρούσε, ασφαλώς, ότι οι Ωθράγκος την είχαν ζαλίσει επιτηδες· απλά, ήταν τόσα πολλά αυτά τα οποία της είχαν διηγηθεί και εξηγήσει που το μυαλό της έμοιαζε να μην τα χωράει. Έμοιαζε έτοιμο να σπάσει.

Μπήκε, παραπατώντας, στα διαμερίσματά της και κάθισε στον καναπέ. Τράβηξε τη χτένα απ'τα μαλλιά της και την πέταξε στο τραπέζι παραδίπλα.

Ο Άλαντμιν έκλεισε την πόρτα και βημάτισε, για να σταθεί μπροστά της. «Δε νομίζω ότι αυτή είναι και τόσο καλή ιδέα,» είπε, δυσανασχετώντας.

Η Νίθρα πέρασε τα δάχτυλά της μέσα στα πορφυρά της μαλλιά, τινάζοντάς τα. «Ποια απ'όλες;»

«Να πας μαζί τους, στους Αρχέτοπους, και να τους βοηθήσεις να κάνουν ό,τι είναι να κάνουν. Δεν κατάλαβα κι ακριβώς τι θέλουν από εσένα, έτσι όπως μιλούσατε στη Γλώσσα των Ωθράγκος...»

«Δε γίνεται να μην τους βοηθήσω, Άλαντμιν. Πρέπει. Έχουν όλα σχέση με την εξαφάνιση του ήλιου, η οποία είναι πολύ πιο επικίνδυνη απ'ό,τι πιστευα. Έλα, κάθισε· θα σου εξηγήσω.»

Ο Άλαντμιν πήρε θέση πλάι της, και η Νίθρα τού είπε όσα της είχε πει ο Βάνμυρ. Ανακάλυψε ότι, μιλώντας γι'αυτά, το κεφάλι της άρχισε, σταδιακά, να είναι καλύτερα, σαν τώρα να μπορούσε να χωρέσει τις πληροφορίες πιο εύκολα, σαν να τις είχε διαμορφώσει έτσι ώστε να μην πιάνουν τόσο χώρο.

«Αν σου προτείνω να έρθω μαζί σου, θα συμφωνήσεις;» ρώτησε ο Άλαντμιν. Η νύχτα είχε πλέον πέσει, και μερικά νυχτοπούλια ακούγονταν να κρώζουν έξω απ'το παράθυρο.

«Φυσικά και όχι. Ποιος θα φροντίζει για το Νούφρεκ, όσο θα λείπω;» Η Νίθρα ήταν τώρα ξαπλωμένη στον καναπέ, έχοντας βγάλει

τα παπούτσια της κι έχοντας ακουμπισμένο το κεφάλι της στα γόνατα του Άλαντμιν.

«Δεν είναι καλή ιδέα να φύγεις, πάντως... Εξακολουθώ να το πιστεύω. Ειδικά τώρα, που έχει γίνει ό,τι έχει γίνει στη Σάλγκρινεβ...»

«Το ξέρω, αγάπη μου,» είπε η Νίθρα. «Αλλά τι να κάνω; Μπορώ να αγνοήσω αυτό που μου ζητά ο Βάνμιν; Δεν μπορώ... Δεν είναι, εξάλλου, κάτι που ζητά για τον εαυτό του—»

«Ναι, το καταλαβαίνω. Δε λέω τ'αντίθετο.» Αναστέναξε, και ρώτησε: «Πότε είπατε ότι θα φύγετε;»

«Αύριο το πρωί.»

Ο Άλαντμιν δεν είπε τίποτα· χάιδεψε μόνο την αριστερή μεριά του προσώπου της και έσκυψε, για να τη φιλήσει.

«Μη με κοιτάς έτσι,» ζήτησε η Νίθρα.

«Πώς 'έτσι';»

«Σα να με βλέπεις για τελευταία φορά.»

Η Νίθρα ξύπνησε με την αυγή. Δε χρειάστηκε κανένας να την ειδοποιήσει· ήταν σαν μια φωνή να μίλησε μέσα της και να της είπε: *Ξύπνα, Βασίλισσα. Ήρθε η ώρα για το σημαντικότερο πράγμα που θα κάνεις στη ζωή σου.* Ίσως να ήταν η φωνή της ίδιας της Λιάμνερ Κρωθ· ίσως όχι...

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, χωρίς να ξυπνήσει τον Άλαντμιν, πλύθηκε, και ντύθηκε με ταξιδιωτικά ρούχα: δερμάτινο παντελόνι, ψηλές μπότες, χοντρό πουκάμισο, αμάνικο πανωφόρι, και κάπα. Τα μαλλιά της τα έδεσε κότσο, και στη ζώνη της πέρασε ένα στολισμένο ξιφίδιο.

Ο Άλαντμιν ακόμα δεν είχε ξυπνήσει. Κοιμόταν μπρούμυτα, μοιάζοντας να μην έχει καταλάβει τίποτα. Η Νίθρα χαμογέλασε. Πλησίασε, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, και έσκυψε, για να του δαγκώσει τ'αφτί.

Τώρα, ξύπνησε. Τα βλέφαρά του άνοιξαν και γύρισε ανάσκελα, για να την κοιτάξει... και να δει πως ήταν ντυμένη, έτοιμη για ταξίδι. «Τι ώρα είναι;» ρώτησε.

«Ωρα να φύγω,» είπε η Νίθρα, και έσκυψε πάλι αυτή τη φορά για να τον αγκαλιάσει.

Ο Άλαντμιν τύλιξε τα χέρια του γύρω της, σφιγγοντάς την επάνω του και τρίβοντάς της την πλάτη. «Να προσέχεις. Σ'αγαπώ,» της ψιθύρισε.

Η εξώπορτα των διαμερισμάτων χτύπησε, και ακούστηκε ν'ανοίγει. «Μεγαλειοτάτη;» Μια γυναικεία φωνή.

«Της είπα να με ξυπνήσει, αν δεν έχω σηκωθεί,» εξήγησε η Νίθρα στον Άλαντμιν. Τον φίλησε στο στόμα, και είπε: «Σ'αγαπώ κι εγώ.»

Η πόρτα του υπνοδωματίου χτύπησε. «Βασίλισσά μου;»

«Έρχομαι!» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Είμαι έτοιμη. Μπορείς να πας κάτω και να πεις στον Άρχοντα Βάνμιρ ότι είμαι έτοιμη, αν είναι εκεί και με περιμένει.»

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου.» Η υπηρέτρια ακούστηκε να φεύγει.

Η Νίθρα σηκώθηκε απ'την άκρη του κρεβατιού και έστειλε ένα φιλή στον Άλαντμιν. «Δε θα προλάβω να σου λείψω,» του είπε. Πήγε στην πόρτα του υπνοδωματίου, την άνοιξε, και βγήκε, χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Ο Βάνμιρ και οι υπόλοιποι Ωθράγκος την περίμεναν στην αίθουσα του θρόνου, κι έκαναν μια σύντομη υπόκληση μπροστά της, καθώς την είδαν να μπαίνει.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε η Νίθρα. «Είστε έτοιμοι; Μπορούμε να ξεκινήσουμε;»

«Ναι,» είπε ο Βάνμιρ.

Πήραν άλογα από τους στάβλους του παλατιού και βγήκαν από τη δυτική πύλη της Έρλεν, με τη συνοδεία πενήντα έφιππων φρουρών.

«Δεν μπορούμε να τους έχουμε αυτούς μαζί μας μέσα στους Αρχέτοπους,» είπε ο Βάνμιρ στη Νίθρα, καθώς τρόχαζαν πάνω στη μεγάλη δημοσιά. «Περισσότερο εμπόδιο θα μας είναι, παρά βοήθεια.»

«Δε σκόπευα να τους πάρω μέσα στους Αρχέτοπους,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όταν φτάσουμε στη Βόλγκρεν, θα τους προστάξω να με περιμένουν εκεί, μέχρι να επιστρέψω.»

«Θα βρούμε εύκολα αρχετοπική πύλη σ'αυτά τα δάση;»

«Σ'το είπα και χτες: τα δάση της Βόλγκρεν είναι γεμάτα με αρχετοπικές πύλες, και μπορώ να τις εντοπίζω με τη Ματιά μου.»

«Πώς φαίνονται;» θέλησε να μάθει ο Βάνμιρ.

«Τι εννοείς;»

«Θέλω να πω: όταν κοιτάς μια αρχετοπική πύλη, τι βλέπεις;»

«Ένα μέρος πιο φωτεινό.»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. «Όπως όταν είσαι μες στους Αρχέτοπους; Σκοτεινά και φωτεινά μονοπάτια;»

«Ακριβώς.»

Ο Βάνμιρ αναστέναξε. Θα ήθελε πολύ να είχε κι εκείνος αυτή τη Ματιά. Σίγουρα, θα ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρον. Αναρωτήθηκε αν μπορούσε κάπως να την αποκτήσει... Ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο; Ή έπρεπε να την έχεις στο αίμα σου, όπως η Νίθρα;

«Να σας ρωτήσω κάτι;» είπε η Βασίλισσα του Νούφρεκ στους Ω-θράγκος, όταν κατασκήνωσαν, το μεσημέρι, για να φάνε και να ξεκουραστούν.

«Ελεύθερα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Έζβαρ.

«Μη με λέτε ‘Μεγαλειοτάτη’, παρακαλώ. Ούτε ‘Βασίλισσά μου’. Ούτε να μου μιλάμε στον πληθυντικό. Είμαι απλά σύντροφός σας σε τούτη την αποστολή.»

Ο Έζβαρ ένευσε. «Πολύ καλά. Τι θέλεις να ρωτήσεις, Νίθρα;»

«Το Κοσμικό Κέλευσμα δε λειτουργεί μέσα στους Αρχέτοπους. Γιατί πιστεύετε ότι θα λειτουργήσει τώρα;»

Ο Ερφάνιρ μίλησε, και η Νίθρα τεντώθηκε, για να μπορέσει ν’ακούσει τη χαμηλή του φωνή: «Οι Αρχέτοποι σε εμποδίζουν από το να τους μεταβάλλεις, γιατί είναι κρυσταλλοποιημένα χωροχρονικά σημεία. Ο ουρανόλιθος δεν αποτελεί μέρος των Αρχέτοπων. Έτσι, το Κοσμικό Κέλευσμα υποθέτουμε ότι θα *μπορεί* να τον προστάξει.»

«Κι αν, τελικά, δεν μπορεί;»

«Αν δεν μπορεί, τότε... θα πρέπει να βρούμε άλλη λύση,» είπε ο Ερφάνιρ, και η όψη του σκοτείνιασε. Γιατί, αν όντως το Κοσμικό Κέλευσμα δεν λειτουργούσε, τα πράγματα θα δυσκόλευαν πολύ, μα πάρα πολύ· και όλοι τους το ήξεραν.

Το απόγευμα της δεύτερης ημέρας του ταξιδιού τους, πέρασαν τη γέφυρα του Δασοπόταμου και έφτασαν στη Βόλγκρεν, την Πόλη των Μύθων. Η Αρχόντισσα Ομάλθα τούς υποδέχτηκε στο Ανάκτορο του Αρχέγονου Σεληνόφωτος και ετοίμασε ένα μεγάλο γεύμα προς τιμή τους.

«Δε γνωρίζαμε ότι ερχόσασταν, Βασίλισσά μου,» είπε στη Νίθρα, «αλλιώς θα είχαμε κάνει και τις απαραίτητες προετοιμασίες.»

«Δεν υπήρχε λόγος να σας βάλω σε διαδικασία. Είμαι περαστική από εδώ, και αύριο πρέπει να φύγω,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς έτρωγαν σε μια μεγάλη αίθουσα του παλατιού. «Έχω μια πολύ σημαντική δουλειά στα δάση της Βόλγκρεν.»

Η Ομάλθα ρώτησε τι δουλειά ήταν αυτή και αν μπορούσε, με κάποιο τρόπο, να βοηθήσει. Η Νίθρα –που δεν είχε διάθεση να εξηγήσει όλα όσα της είχε πει ο Βάνμιρ, και που δεν το έβρισκε κι απαραίτητο να το κάνει– απάντησε ότι η δουλειά ήταν προσωπική, και η Έπαρχος μπορούσε να τη βοηθήσει φιλοξενώντας τους πενήντα μαχητές της, τους οποίους εκείνη δεν είχε τη δυνατότητα να πάρει μαζί της εκεί όπου θα πήγαινε. Η Ομάλθα είπε ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα να φιλοξενήσει τους φρουρούς της Βασίλισσάς της, αλλά κοίταξε τη Νίθρα με περιέργεια. Εκείνη, θέλοντας ν'αλλάξει τη συζήτηση, ρώτησε πού ήταν η Πάρνα. Γιατί δεν την έβλεπε εδώ; Είχε πάει για κυνήγι, εξήγησε η Ομάλθα, κι όταν πηγαίνει για κυνήγι, μπορεί να λείψει και μέρες ολόκληρες. *Ναι, φαντάζομαι...* σκέφτηκε η Νίθρα.

Ο Βάνμιρ δεν καταλάβαινε τίποτα απ'όσα συζητούσε η Βασίλισσα του Νούφρεκ με την Έπαρχο της Βόλγκρεν, γιατί μιλούσαν στη Γλώσσα των Ρουζβάνων, την οποία δεν ήξερε. Έτσι, το μυαλό του περιστρεφόταν γύρω από διάφορα θέματα, και κατέληξε στο Μάτι του Κυκλώνα. Προτού φύγει από το Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων, για να ταξιδέψει στη Λιάμνερ-Κρωθ, είχε βάλει το επικίνδυνο σκήπτρο στο σάκο του, σκεπτόμενος ότι η Νίθρα, αν μπορούσε να κάνει τον ουρανόλιθο να λειτουργήσει, ίσως να μπορούσε να κάνει το ίδιο και μ'αυτό. Μέχρι στιγμής, ο Βάνμιρ είχε ξεχάσει να της μιλήσει για το Μάτι του Κυκλώνα, όμως, τώρα που το ξαναθυμήθηκε, η ιδέα σφηνώθηκε στο μυαλό του και δεν μπορούσε να φύγει. Αποφάσισε πως θα μιλούσε στη Βασίλισσα του Νούφρεκ για το παράξενο όπλο απόψε κιόλας.

Έτσι, όταν όλοι αποσύρθηκαν στα δωμάτια που η Αρχόντισσα Ομάλθα τούς παραχώρησε, ο Βάνμιρ βγήκε απ'το δικό του και πήγε σ'αυτό της Νίθρα, χτυπώντας την πόρτα και ρωτώντας αν θα μπορούσε να περάσει.

«Πέρασε, Βάνμιρ,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα, και ο Ωθράγκος μπήκε, κλείνοντας πίσω του.

«Ελπίζω να μην ενοχλώ,» είπε.

Η Νίθρα καθόταν μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο του δωματίου, κοιτάζοντας έξω, το σκοτεινό δάσος, στα βόρεια. Ήταν ντυμένη με μια μαύρη ρόμπα, χαλαρά δεμένη επάνω της. Τα πορφυρά της μαλλιά έπεφταν λυτά στους ώμους της. Στο δεξί χέρι κρατούσε ένα ποτήρι κρασί. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο.

«Καθόλου,» αποκρίθηκε, ανασηκώνοντας τους ώμους. «Θέλεις κάτι να μου πεις;»

«Έχω εδώ ένα σκήπτρο.» Ο Βάνμιρ βάδισε προς το μέρος της, υψώνοντας το Μάτι του Κυκλώνα, με το ένα χέρι. «Αλλά δεν είναι ένα οποιοδήποτε σκήπτρο...»

Η Νίθρα σήκωσε το δεξί της φρύδι, ερωτηματικά.

«Σου έχω πει τι έκανε ο Φανλαγκόθ στον αδελφό μου, όταν είχαν μια σχετική... αντιπαλότητα στη Νουάλβορ;»

«Όχι, δε νομίζω.»

Ο Βάνμιρ πήρε καρέκλα, κάθισε αντίκρυ της, και της μίλησε για το περιστατικό. «Κι αυτό είναι το όπλο που χρησιμοποίησε για να τον στείλει στο γκρίζο κενό,» τελείωσε, υψώνοντας πάλι το Μάτι του Κυκλώνα. «Το πρόβλημα είναι ότι εμείς δεν μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε.»

«Και σκέφτεστε ότι ίσως εγώ να μπορώ; Με το Κοσμικό Κέλευσμα;»

Ο Βάνμιρ ένευσε.

Η Νίθρα άφησε το ποτήρι της στο περβάζι του παραθύρου και τένωσε το δεξί της χέρι προς τον Ωθράγκος. Εκείνος της έδωσε το Μάτι του Κυκλώνα και η Βασίλισσα το έφερε κοντά της, βαστώντας το τώρα με τα δύο χέρια. Το σκήπτρο ήταν ολόλευκο και στην κορυφή του υπήρχε ένας γυαλιστερός λίθος, τον οποίο η Νίθρα δεν αναγνώριζε (δεν ήταν ούτε διαμάντι, ούτε τοπάζι, ούτε σμαράγδι, ούτε οτιδήποτε άλλο είχε δει ποτέ της), αλλά νόμιζε ότι η Ματιά της μπορούσε να διακρίνει κάτι εντός του. Κάτι το ασυνήθιστο.

Εστίασε τις δυνάμεις της, κοιτάζοντάς τον πιο προσεκτικά. Και τώρα, η Ματιά είδε καθαρά τι βρισκόταν μέσα του. Ένα ατελείωτο γκρίζο κενό, που, όμως, έδινε την αίσθηση στη Νίθρα ότι δεν ήταν στο εσωτερικό του λίθου. Ναι, σίγουρα, δεν ήταν στο εσωτερικό του... *Ο λίθος είναι σαν παράθυρο, σκέφτηκε η Βασίλισσα. Κοιτάζω*

μέσα του και βλέπω κάπου αλλού, σε κάποιο άλλο μέρος. Σ' αυτό το γκρίζο κενό...

Έπαψε ν'ατενίζει το Μάτι του Κυκλώνα· έστρεψε πάλι το βλέμμα της στον Βάνμιρ.

«Τι είδες;» τη ρώτησε εκείνος, που είχε καταλάβει ότι κάτι συνέβη. Για μια στιγμή, είχε νομίσει ότι η Νίθρα κοιμήθηκε με τα μάτια ανοιχτά. *Και τι δε θάδινά για να είχα κι εγώ το Χάρισμα της Ματιάς!...* συλλογίστηκε.

«Ο λίθος είναι παράθυρο,» εξήγησε η Βασίλισσα. «Ένα παράθυρο που βλέπει στο γκρίζο κενό. Στο μέρος όπου ο Φανλαγκόθ έστειλε την ψυχή του Ρόλμαρ.»

«Τι μέρος είναι αυτό;»

«Δεν ξέρω. Πού να ξέρω;»

«Μπορείς, όμως, να χρησιμοποιήσεις το Μάτι του Κυκλώνα, αν χρειαστεί;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

Η Νίθρα κράτησε το σκήπτρο με το ένα χέρι, υψώνοντάς το. Ο λίθος στην κορυφή του γυάλισε στο φως των κεριών του δωματίου. «Ίσως... Ίσως και να μπορώ. Αν το πρόσταζα, με το Κοσμικό Κέλευσμα, να στείλει κάποιον στο γκρίζο κενό, υποθέτω πως θα το έκανε. Όμως,» κατέβασε το Μάτι, «σε ποιον θα πρότεινες να το δοκιμάσω, Βάνμιρ;»

«Καλή ερώτηση... Κράτησέ το, πάντως. Κι αν βρεθούμε σε κίνδυνο, μπορεί να σου φανεί χρήσιμο.» Σηκώθηκε απ' την καρέκλα του.

«Όχι,» είπε η Νίθρα, καθώς σηκωνόταν κι εκείνη. «Κράτησέ το εσύ.» Το έτεινε προς το μέρος του.

Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι. «Στα χέρια μου είναι άχρηστο. Εσύ έχεις τη δυνατότητα να το χρησιμοποιήσεις.»

«Δεν είναι, όμως, δικό μου.» *Και δε θέλω να έχω κοντά μου ένα αντικείμενο που μπορεί να μου κλέψει την ψυχή, πρόσθεσε νοερά...* και μετά, αντιλήφτηκε ότι η σκέψη της ήταν κάπως δειλή.

«Κράτα το,» επέμεινε ο Βάνμιρ. «Δε με πειράζει.»

Η Νίθρα κατέβασε το Μάτι του Κυκλώνα. «Εντάξει,» είπε, σμίγοντας τα χείλη, «θα το κρατήσω. Καληνύχτα, Βάνμιρ.»

«Καληνύχτα.» Ο Ωθράγκος έφυγε απ' το δωμάτιο.

Η Νίθρα αναστέναξε κι άφησε το λευκό σκήπτρο επάνω στο γραφείο. «Υπέροχα...» μονολόγησε, σκεπτόμενη ότι, ακόμα κι αν βρι-

σκονταν σε κίνδυνο, μάλλον δε θα τολμούσε να χρησιμοποιήσει ένα τόσο επικίνδυνο όπλο όσο αυτό. Ποιος ξέρει τι παρενέργειες μπορεί να είχε; Και τι θα γινόταν αν αστοχούσε και έστελνε στο γκρίζο κενό κάποιον που δεν ήθελε να στείλει εκεί;

Το επόμενο πρωί, βγήκαν από τη δυτική πύλη της Βόλγκρεν, χωρίς τους πενήντα φρουρούς της Νίθρα, και τρόχασαν επάνω στη δημοσιά, που δεξιά κι αριστερά της απλώνονταν δάση.

«Πού θα στρίψουμε;» ρώτησε ο Βάνμυρ τη Νίθρα.

«Λίγο παρακάτω. Όσο πιο κοντά βρίσκεται κανείς σε πολιτισμένα μέρη, τόσο μικρότερη πιθανότητα υπάρχει να βρει αρχαιοποική πύλη.»

«Γιατί συμβαίνει αυτό;»

«Δεν ξέρω. Πάντως, η μοναδική αρχαιοποική πύλη που έχω συναντήσει σε πολιτισμένο μέρος είναι αυτή στην Άζλεντεν, όπου μπήκα όταν με κυνηγούσαν οι Δεπιδοφόροι Γέρακες του Νουτκάλι.»

«Κάποιοι έρχονται,» προειδοποίησε ο Μάηραν. «Καβαλάρηδες.»

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της μπροστά και είδε ότι ο ξανθομάλης Ωθράγκος είχε δίκιο: μια συνοδεία από έφιππους πλησίαζε. Ένας έφερε το λάβαρο του Νούφρεκ, κι ένας άλλος ήταν ο Φένταρ. Η Νίθρα χαμογέλασε.

«Δεν υπάρχει λόγος γ' ανησυχία,» είπε. «Άνθρωποι μου είναι. Ας τους συναντήσουμε!»

Επιτάχυναν, καλπάζοντας επάνω στο λιθόστρωτο δρόμο. Οι οπλές των αλόγων τους αντηχούσαν δυνατά. Διέσχισαν έτσι αρκετές εκατοντάδες μέτρα και, όταν δεν βρίσκονταν πια μακριά από την έφιππη ομάδα, τράβηξαν τα γκέμια των ζώων τους, σταματώντας τα.

«Χαίρε, Φένταρ!» φώναξε η Νίθρα, υψώνοντας το χέρι της.

Εκείνος πλησίασε, αφήνοντας τη συνοδεία του (η οποία είχε, επίσης, σταματήσει) λίγο πιο πίσω. «Βασίλισσά μου! Τι κάνεις εδώ;»

«Έχω αναλάβει μια πολύ σημαντική δουλειά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Τι γίνεται στη Σάλγκρινεβ;»

«Για εκεί κατευθύνεσαι;»

«Όχι. Σου είπα, έχω μια πολύ σημαντική δουλειά.»

«Νόμιζα ότι η δουλειά σου θα σχετιζόταν με τη Σάλγκρινεβ...»

Η Νίθρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι· είναι ακόμα πιο σημαντική.»

Ο Φένταρ την κοίταξε συνοφρυωμένος, με την απορία έκδηλη στο πρόσωπό του.

«Τι συμβαίνει στη Σάλγκρινεβ;» τον ξαναρώτησε εκείνη.

«Τίποτα παραπάνω από μερικές αψιμαχίες. Οι Ανφρακιανοί ακόμα κρατάνε την πόλη, φυσικά.»

«Και γιατί επιστρέφεις στην Έρλεν;»

«Για να σου δώσω αναλυτική αναφορά, Βασίλισσά μου,» είπε ο Φένταρ. «Επίσης, πιστεύω πως θα ήθελες να μάθεις ότι ο Διοικητής Αίθριν είναι ζωντανός.»

Η Νίθρα χαμογέλασε. «Αυτά είναι, πράγματι, καλά νέα.»

«Τραυματίστηκε στη μάχη, αλλά δε σκοτώθηκε.»

«Βαριά τα τραύματά του;»

«Έχασε το αριστερό του χέρι.»

Το χαμόγελο έσβησε απ'τα χείλη της Νίθρα. «Λυπάμαι...» Αισθανόταν ότι είχε, γι'ακόμα μια φορά, απογοητεύσει τους υπηκόους της.

«Δεν είναι δικό σου το φταίξιμο.»

«Όχι απόλυτα, ίσως.»

«Τέλος πάντων,» άλλαξε θέμα ο Φένταρ, μη θέλοντας να εμπλακεί σε μια κουβέντα που ήξερε ότι μόνο θα τη στεναχωρούσε, «εσύ πού πηγαίνεις;»

«Θα σου πω. Αλλά, κατ'αρχήν, να σε συστήσω στους συμπατριώτες σου...»

«Συμπατριώτες;» Ο Φένταρ κοίταξε τους συντρόφους της Νίθρα.

«Από εδώ,» είπε εκείνη, «ο Φένταρ, Αρχιστράτηγος του Νούφρεκ, και Ωθράγκος σαν εσάς.» Μετά, σύστησε τους υπόλοιπους, με τη σειρά που τους είχε στο μυαλό της: πρώτα τον Βάνμιρ, μετά τον Έζβαρ, μετά τον Ερφάνιρ, μετά τον Γκρίζο Σκύλο, μετά τον Μάηραν, και τέλος, τον Ζάνμελ. Όταν, όμως, έφτασε εκεί, παρατήρησε πως ήδη ο Ζάνμελ και ο Φένταρ αλληλοκοιτάζονταν, και μάλιστα πολύ έντονα.

«Γνωρίζετε;» ρώτησε ο Βάνμιρ, που είχε, επίσης, προσέξει το βλέμμα τους.

«Ίσως και να γνωρίζομαστε...» είπε ο Ζάνμελ, αφιππεύοντας. «Ίσως και να γνωρίζομαστε...»

Ο Φένταρ αφίππευσε επίσης, και ζύγωσαν ο ένας τον άλλο. «Από πού είσαι, Ζάνμελ;» ρώτησε, με σχεδόν τρεμάμενη φωνή. «Ποιοι ήταν οι γονείς σου; Είναι ζωντανοί;»

Ο δολοφόνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι· σκοτώθηκαν στους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ. Και το ίδιο κι ο αδελφός μου, που ονομαζόταν Φένταρ. Ή έτσι νόμιζα, τουλάχιστον...»

Ο Φένταρ δάγκωσε το χείλος του. *Αυτός είναι!* σκέφτηκε. *Αυτός είναι!* *Ο Ζάνμελ!* *Αυτός είναι!* Ωστόσο δε μίλησε, φοβούμενος ότι ίσως να έκανε λάθος... να έκανε λάθος και ν'απογοητευόταν, όπως είχε απογοητευτεί τόσες άλλες φορές.

«Γνωρίζεις τον Ράνιρ, στον *Χαριτωμένο Χορευτή*;» ρώτησε ο δολοφόνος.

«Αν τον γνωρίζω λέει...»

«Μου είπε για σένα. Μου είπε ότι με ψάχνεις. Για χρόνια.»

«Ναι,» ένευσε ο Φένταρ, «εσύ είσαι. Εσύ.» Και τον αγκάλιασε, σφικτά, νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπό του.

Ο Ζάνμελ τού ανταπέδωσε το αγκάλιασμα, μειδιώντας. «Ήμουν σίγουρος ότι είχες σκοτωθεί... μέχρι που ο Ράνιρ μού είπε ότι είσαι ζωντανός και με ψάχνεις. Μου είπε ότι σου μοιάζω, κι έτσι σκέφτηκε ότι μπορεί να είμαστε συγγενείς.» Άφησε τον Φένταρ από την αγκαλιά του και τον κράτησε απ'τους ώμους, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο. «Κι απ'ό,τι βλέπω, έχει δίκιο: πρέπει, όντως, να μοιάζουμε.»

Ο Φένταρ γέλασε. «Μα τ'Αριστερό Μάτι του Σνάρκαλ, δεν το πιστεύω...! Δεν το πιστεύω...! Να σ'αναζητώ τόσα χρόνια και να σε βρίσκω έτσι, τυχαία, στο δρόμο... Δεν το πιστεύω, Ζάνμελ. Οι θεοί πρέπει να θέλουν να μου κάνουν πλάκα, οι καταραμένοι μπάσταρδοι. Πρέπει να θέλουν να μου κάνουν πλάκα!»

«Οι θεοί, αδελφέ, είναι γνωστοί χωρατατζήδες.»

Κεφάλαιο 8

Οι Καθρέφτες και η Δίνη

Η Νίθρα τούς οδήγησε μέσα στα δάση, βόρεια της δημοσιάς, και οι σκιές από τους κορμούς, τα κλαδιά, και τις φυλλωσιές τούς τύλιξαν. Η σιγαλιά ήταν τρομακτική. Η Νίθρα αναρωτήθηκε τι είχαν γίνει οι Λυκολάτρες. Υπήρχαν ακόμα, ή τους είχε καταβροχθίσει όλους ο Αρχέτοπος στον οποίο μεταμορφωνόταν ο κόσμος;

Ολόκληρη η Κουαλανάρα θα γίνει Αρχέτοπος, και θα πεθάνουμε στον ύπνο μας, δίχως να το αντιληφτούμε... Όσο το σκεφτόταν, τόσο μεγαλύτερη σημασία αποκτούσε στο μυαλό της η αποστολή τους να σταματήσουν αυτό το εφιαλτικό πράγμα που συνέβαινε. Και τόσο πιο πολύ χαιρόταν που είχε έρθει κι ο Φένταρ μαζί...

Αρχικά, η Νίθρα είχε προσπαθήσει να τον διώξει, λέγοντάς του ότι πήγαινε σε μια συγκεκριμένη δουλειά στους Αρχέτοπους και καλύτερα εκείνος να μην ερχόταν. Ο Φένταρ, όμως, είχε επιμείνει. «Δεν είναι η πρώτη φορά που μπαίνω στους Αρχέτοπους, Νίθρα!» είχε πει. «Ξέρω τι είναι. Κι αφού εσύ πηγαίνεις εκεί, θα έρθω. Περάσαμε τόσα μαζί· δε θα σ'εγκαταλείψω τώρα, ό,τι δουλειά κι αν είναι αυτή που έχεις. Κι επιπλέον, επιτέλους, βρήκα τον Ζάνμελ, και θέλω να είμαι με τον αδελφό μου.»

«Εντάξει,» είχε, τελικά, συμφωνήσει η Νίθρα. «Αλλά να διώξεις τη συνοδεία σου. Πες τους να επιστρέψουν στη Σάλγκρινεβ.»

Ο Φένταρ συμφώνησε κι έτσι τώρα ήταν μαζί τους, καθώς διέσχιζαν τα δάση της Βόλγκρεν. Δεν ήξερε ακριβώς τι γινόταν, η Νίθρα δεν του είχε ακόμα εξηγήσει την αποστολή τους, μα δεν τον ενδιέφερε: ό,τι κι αν ήταν, δε θα τους εγκατέλειπε. Ειδικά τώρα που είχε βρει τον Ζάνμελ. Είχε τόσα πολλά να του πει και τόσα να τον ρωτήσει. Ωστόσο, για την ώρα, κρατούσε το στόμα του κλειστό, γιατί μπορούσε να καταλάβει ότι η Βασίλισσα του Νούφρεκ κάτι έψαχνε, με τη Ματιά της, και δεν ήθελε να την ενοχλήσει. Αφού όλοι στην ομάδα ήταν σιωπηλοί, αποφάσισε ν'ακολουθήσει το παράδειγμά τους.

«Εδώ είναι,» είπε η Νίθρα, και κατέβηκε απ' το άλογό της.

«Πού;» ρώτησε ο Βάνμιρ, ο οποίος δεν μπορούσε να δει τίποτα το ιδιαίτερο... αν και ευχόταν να *μπορούσε* ευχόταν να είχε τη Ματιά.

Η Νίθρα ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας ανάμεσα σε δύο χοντρόκορμα, γηραιά δέντρα. «Το φωτεινό μονοπάτι.» Πήρε τ'άλογό της από τα χαλινάρια και βάδισε προς τα εκεί.

Οι υπόλοιποι ξεκαβαλίκεψαν και την ακολούθησαν.

Το περιβάλλον έγινε, σταδιακά, ολοένα και πιο γαλήνιο γύρω τους, ενώ η εκκωφαντική σιγαλιά απλωνόταν και απλωνόταν και απλωνόταν, μέχρι που νόμιζαν ότι τους ενοχλούσε, βαθιά μέσα στο κεφάλι τους. Είχαν μπει στους Αρχέτοπους.

«Πώς σας φαίνεται το μέρος εδώ;» ρώτησε η Νίθρα, κοιτάζοντας πάνω απ' τον ώμο της τον Βάνμιρ και τους άλλους μυστικιστές. «Είναι εντάξει γι' αυτό που θέλουμε να κάνουμε;»

Ο ακρίτης ύψωσε το βλέμμα του στον ανήλιαγο ουρανό. «Πρέπει να φαίνεται η Δίνη... αλλά δεν τη βλέπω.»

Ο Έζβαρ, ο Ερφάνιρ, και ο Γκριζος Σκύλος ύψωσαν, επίσης, τα βλέμματά τους. «Ναι, έχεις δίκιο,» είπε ο πρώτος. «Ας προχωρήσουμε κι άλλο. Κι ας έχουμε το νου μας.»

«Σκεφτήκατε ότι ίσως να *μην* φαίνεται μέσα στους Αρχέτοπους;» ρώτησε η Νίθρα, καθώς συνέχιζαν.

«Όχι,» είπε ο Ερφάνιρ· η χαμηλή του φωνή ακουγόταν καθαρά μέσα στη σιγαλιά. «Ο κόσμος μας μετατρέπεται σε Αρχέτοπο και η Δίνη φαίνεται στον ουρανό. Άρα, γιατί να μη φαίνεται κι εδώ;»

Η απάντησή του ήταν καλή, έπρεπε να παραδεχτεί η Νίθρα. Ωστόσο, εξακολουθούσε να έχει τους ενδιασμούς της. «Θέλετε να πάμε βαθύτερα;» τους ρώτησε, παρατηρώντας ότι ένα μονοπάτι σ' αριστερά της οδηγούσε σ' ένα μέρος πιο φωτεινό.

«Πάμε,» είπε ο Έζβαρ. «Υποθέτω πως, όσο πιο βαθιά είμαστε, τόσο ευκολότερα θα μπορέσει να τηλεμεταφερθεί ο Βάνμιρ.»

Η Νίθρα έστριψε και οι άλλοι την ακολούθησαν. Διέσχισαν το μονοπάτι που ανοιγόταν ανάμεσα στις φυλλωσιές και τους κορμούς και βγήκαν σε μια ανοιχτή πεδιάδα, γεμάτη ψηλά χόρτα, τα οποία έμοιαζαν ψεύτικα, έτσι ακίνητα όπως ήταν. Δε φυσούσε ο παραμικρός άνεμος. Στον ορίζοντα φαινόταν ένα ψηλό βουνό... και στον ουρανό ο Βάνμιρ είδε τη Δίνη.

Ύψωσε το χέρι του και την έδειξε. «Εκεί!»

Ο Έζβαρ, που την είχε δει επίσης, ένευσε. «Ναι. Ετούτο, μάλλον, είναι καλό σημείο για ν'αρχίσουμε.» Στράφηκε στον Μάηραν και στον Ζάνμελ. «Λύστε τους καθρέφτες από τ'άλογα.»

Ο δύο άντρες υπάκουσαν, ξεφορτώνοντας τα κάτοπτρα και στήνοντας τα όρθια ανάμεσα στα χόρτα. Το καθένα ήταν τόσο ψηλό όσο ο Βάνμιρ, και το αρχετοπικό φως αντανακλάτο επάνω του.

«Τι γίνεται;» ρώτησε ο Φένταρ, που έμοιαζε να τα έχει χαμένα. «Δεν καταλαβαίνω...»

«Είναι πολλά που πρέπει να σου εξηγήσουμε,» του είπε η Νίθρα. «Για την ώρα, όμως...» Έδειξε στον ουρανό, τη Δίνη. «Το βλέπεις αυτό το άστρο;»

Ο Φένταρ ένευσε. «Ναι.»

«Ο Βάνμιρ θα τηλεμεταφερθεί εκεί. Κι εγώ θα τον βοηθήσω.»

Ο Φένταρ κοίταξε μια τη Νίθρα μια τον Βάνμιρ, και μια όλους τους υπόλοιπους. Τους κοίταξε σαν να είχαν τρελαθεί.

«Θα καταλάβεις,» του είπε η Βασίλισσα. «Μετά, θα σου εξηγήσουμε. Τώρα, δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα.»

Ο Βάνμιρ έβαλε τους δώδεκα καθρέφτες στις θέσεις που υποδεικνυε το σύγγραμμα του Πέλρεναβ, και ο Έζβαρ, ο Ερφάνιρ, κι ο Γκρίζος Σκύλος έλεγξαν, μία φορά ο καθένας, αν οι θέσεις ήταν σωστές. Ο δαιμονολόγος έκανε μια μικρή διόρθωση, με την οποία όλοι τους συμφώνησαν. Οι καθρέφτες τώρα σχημάτιζαν ένα νοητό δωδεκάγωνο μέσα στην πεδιάδα με τα ψηλά χόρτα.

Ο Γκρίζος Σκύλος τράβηξε από το σάκο της σέλας του ένα μεταλλικό σύρμα (το οποίο είχαν κατασκευάσει στη Νουάλβορ, όπως και τα κάτοπτρα, άλλωστε) και το πέρασε γύρω από τις βάσεις των καθρεφτών, σε συγκεκριμένες εγχοπές που υπήρχαν εκεί. Μετά, ο Έζβαρ πήρε ένα αρκετά μεγάλο, σφαιρικό κομμάτι ουρανόλιθου και το κράτησε, με τα δύο χέρια, εμπρός του. Ο Γκρίζος Σκύλος ακούμπησε τα δύο πέρατα του μεταλλικού σύρματος στο πέτρωμα, και ο Ερφάνιρ έριξε μια κολλητική ουσία επάνω τους, έτσι ώστε σύρμα και ουρανόλιθος να ενωθούν.

«Νίθρα,» είπε ο Έζβαρ, στρεφόμενος στη Βασίλισσα του Νούφρεκ και τείνοντας το ουρανολίθινο κομμάτι προς το μέρος της.

Εκείνη ζύγωσε και το κράτησε, με τα δύο χέρια, όπως είχε κάνει κι ο ερημίτης. Ήταν πολύ βαρύ για να το κρατήσει με το ένα.

«Βάνμιρ,» είπε ο Ερφάνιρ, «η Ρικνάβαθ μάς ανέφερε ότι υπάρχουν καθρέφτες εκεί πάνω.» Έδειξε τη Δίνη, με το βλέμμα του.

«Οι καθρέφτες που στέλνουν εδώ τους Έξωθεν...»

«Ακριβώς. Αλλά μην ξεχνάς πως, επίσης, οι καθρέφτες *ξαποστέλνουν* τους Έξωθεν. Κι όταν είσαι στον άλλο κόσμο, τότε *εσύ* θα είσαι Έξωθεν. Με καταλαβαίνεις;»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Μου λες, εν ολίγοις, να προσέχω τους καθρέφτες που υπάρχουν εκεί...»

«Ναι,» είπε ο Ερφάνιρ. «Μην τους κοιτάς κατευθείαν. Χτύπα τους από τα πλάγια, και προσπάθησε να προκαλέσεις όσο περισσότερη ζημιά μπορείς.»

—*Και να προσέχεις, Βάνμιρ*—Κανείς δεν είχε αντιληφτεί την παρουσία της Ρικνάβαθ, μέχρι που μίλησε.

Το χέρι του Φένταρ πήγε στη λαβή του ξίφους· αλλά ο Ζάνμελ ακούμπησε το δικό του χέρι στον ώμο του αδελφού του και κούνησε το κεφάλι. «Φίλη είναι,» τον διαβεβαίωσε.

Ο Βάνμιρ έβγαλε την κάπα του και την άφησε πάνω στη σέλα του αλόγου του. Πήρε δύο ξιφίδια από το σάκο του και τα πέρασε στη ζώνη του, όπου ήταν περασμένο και το σπαθί του. Ύστερα, πήρε άλλα δύο ξιφίδια (τα τελευταία που είχε μαζί του) και τα θηκάρωσε στις μπότες του. «Είμαι έτοιμος, υποθέτω...» είπε, κι έστρεψε το βλέμμα του στο δωδεκάγωνο των καθρεφτών.

Νόμιζε πως, όταν ερχόταν επτέλους αυτή η στιγμή, θα τον ενθουσίαζε, όμως τώρα διαπίστωσε ότι δεν ήταν έτσι. Δεν τον ενθουσίαζε. Τον τρώμαζε. Τον έκανε να νιώθει αβέβαιος και ευάλωτος. Θα έβαζε τον εαυτό του σε μια διαδικασία την οποία γνώριζε μεν πώς να αρχίσει, μα δεν γνώριζε πώς να σταματήσει. Ή, τουλάχιστον, δεν ήταν σίγουρος πώς να τη σταματήσει. Επιπλέον, ακόμα κι η αρχή δεν ήταν δοκιμασμένη· ίσως εκείνος να ήταν ο πρώτος άνθρωπος στην Κουαλανάρα που θα δοκίμαζε κάτι τέτοιο: ο πρώτος άνθρωπος στην Κουαλανάρα που θα ταξίδευε σ'άλλο κόσμο.

Αυτό το τελευταίο του άρεσε, και του έδωσε λίγο θάρρος. Πάντα ήθελε να είναι ο πρώτος που κάνει κάτι, ο πρώτος που βρίσκει κάτι...

Και, πέρα απ' όλα τούτα, αν δεν ταξίδευε στον άλλο κόσμο, τότε εκείνος κι οι σύντροφοί του δε θα μπορούσαν να κλείσουν την πύλη στην Οντον'γκόκι· ο Οφθαλμός θα τους εμπόδιζε. Κι αν δεν μπορούσαν να κλείσουν την πύλη στην Οντον'γκόκι, η απειλή των μεταλλαγμένων της εν λόγω ηπείρου δε θα έπαυε ποτέ—

Ο Βάνμιρ έπαψε να σκέφτεται. *Οι σκέψεις δε με βοηθάνε τώρα. Ό,τι ήταν να σκεφτώ το έχω σκεφτεί. Τώρα πρέπει να δράσω· οι συλλογισμοί μου μονάχα με παρακωλύουν, και τίποτ' άλλο.*

Βάδισε, αποφασιστικά, προς το δωδεκάγωνο των καθρεφτών, πέρασε ανάμεσα από δύο απ' τα μεγάλα κάτοπτρα (προσέχοντας να μη σκοντάψει στο μεταλλικό σύρμα), και στάθηκε στο κέντρο του σχηματισμού, υψώνοντας τη ματιά του στον ουρανό. Στη Δίνη. Στον Οφθαλμό-Έξω-Από-Την-Κουαλανάρα.

«Νίθρα,» είπε ο Έζβαρ, «δώσε του ενέργεια.»

Η υφή του ουρανόλιθου ήταν τραχιά και σκληρή κάτω από τα δάχτυλα και της παλάμες της Βασίλισσας του Νούφρεκ· στο βάθος του πέτρινου κομματιού, όμως, η Ματιά της έβλεπε κάτι να κινείται: μια ρέουσα δύναμη, σαν βελούδο, η οποία παλλόταν μέσα στη φυλακή της. Η ισχύς του ουρανόλιθου.

Την έχω προστάξει ήδη μία φορά· δε θα είναι δύσκολο να την ξαναπροστάξω. Απλά διαδικαστικό.

Καθάρισε το λαιμό της και επικαλέστηκε το Κοσμικό Κέλευσμα, ατενίζοντας στα βάθη του ουρανόλιθινου θραύσματος που κρατούσε. «Φόρτισε,» το διέταξε, «τους καθρέφτες. Και μη σταματήσεις να τους φορτίζεις.»

Το πέτρινο κομμάτι γυάλισε με γαλαζόγκριζο φως, και η ισχύς του διέρρευσε από το εσωτερικό του και έτρεξε πάνω στα δύο μεταλλικά σύρματα που ο Ερφάνιρ είχε κολλήσει στην επιφάνειά του. Ένα ρεύμα γαλαζόγκριζης ενέργειας κύλησε προς τα δεξιά κι ένα άλλο προς τ'αριστερά, φορτίζοντας τους καθρέφτες έναν-έναν, κάνοντάς τους κι αυτούς να αστράψουν με γαλαζόγκριζο φως.

Η Νίθρα συνέχισε να κρατά το ουρανόλιθινο θραύσμα. Φοβόταν να το αφήσει. Φοβόταν πως ίσως κάτι κακό να συνέβαινε, αν το άφηνε. Αλλά, συγχρόνως, αισθανόταν ότι η επίδραση του Κοσμικού Κελεύσματος δεν είχε περάσει: ότι δεν είχαν όλα τελειώσει με την προστα-

γή που έδωσε: ότι η προσταγή της δινόταν ξανά και ξανά και ξανά, καθώς ο ουρανόλιθος φόρτιζε τους καθρέφτες.

...Και μη σταματήσεις να τους φορτίζεις...

Τα λόγια της αντήχησαν μέσα στο κεφάλι της.

...Και μη σταματήσεις να τους φορτίζεις...

Κατάλαβε πως είχε κάνει κάτι που δεν είχε ξανακάνει ποτέ της, με το Κοσμικό Κέλευσμα: είχε δώσει μια διαταγή που διαρκούσε. Και, όσο η διαταγή αυτή βρισκόταν εν ενεργεία, τόσο εκείνη αισθανόταν το Χάρισμα να την εξουθενώνει, σωματικά και ψυχικά. Έτσι, δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί ποιος θα εξαντλείτο πρώτος –εκείνη ή το ουρανολίθινο θραύσμα στα χέρια της;

Ο Βάνμιρ, που βρισκόταν στο κέντρο του σχηματισμού των δώδεκα καθρεφτών, δεν πήρε το βλέμμα του από τη Δίνη, όταν άκουσε τη Νίθρα να Κελεύει τα κάτοπτρα και όταν τα είδε, με τις άκριες των ματιών του, να φορτίζονται και να λούζουν τα πάντα με γαλαζόγκριζη ακτινοβολία. *Τώρα ήρθε η ώρα για την Τηλεμεταφορά*, σκέφτηκε, κι επικαλέστηκε το Χάρισμά της Ταχύτητας, αφήνοντας την ισχύ του να τον γεμίσει, αφήνοντας κάθε νεύρο του σώματός του να τσιπωθεί... Η ενέργεια παλλόταν και αναδευόταν μέσα του, αλλά εκείνος δεν την ελευθέρωνε, ενώ, συγχρόνως, τραβούσε κι άλλη, κι άλλη, κι άλλη (όπως έλεγε ο Πέλρεναβ στο σύγγραμμά του). Η τηλεμεταφορά στον άλλο κόσμο θα γινόταν από μόνη της, όταν η κινητική ενέργεια που είχε συγκεντρώσει ερχόταν σε σύγκρουση με την ισχύ που φόρτιζε τους καθρέφτες.

Ο Βάνμιρ συνέχισε να έχει το βλέμμα του καρφωμένο στη Δίνη. Το σώμα του δεν μπορούσε πλέον να το αισθανθεί.

Ο Έζβαρ και οι υπόλοιποι, που βρίσκονταν έξω από το δωδεκάγωνο των καθρεφτών, είδαν, αρχικά, τον Βάνμιρ να στέκεται ακίνητος και, μετά, να γίνεται θολός, ολοένα και πιο θολός, σαν το έδαφος από κάτω του να σειόταν και να τον ανάγκαζε να τρανταχτεί, γρήγορα και βίαια. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, το έδαφος ήταν σταθερό και το περιβάλλον ήσυχο, ήρεμο, αρχετοπικό· αλλά ο Βάνμιρ συνέχιζε να τραντάζεται, από μια εσωτερική δύναμη, από τη δύναμη της Ταχύτητας των Ωθράγκος. Και έγινε ακόμα πιο θολός, τόσο που πλέον ήταν δύσκολο να τον ξεχωρίσεις μέσα στη γαλαζόγκριζη ακτινοβολία των καθρεφτών.

Μετά, χάθηκε εντελώς. Έγινε αόρατος.

–Και ξαφνικά, ξανά ορατός! Αλλά τώρα ήταν ένας ζωντανός δαυλός. Άστραφτε, μ'ένα δυνατό, λευκό φως... το οποίο φούντωσε, και χτύπησε πάνω στα κάτοπτρα–

Οι πάντες έκλεισαν τα μάτια τους.

Η Νίθρα (έχοντας κι εκείνη, φυσικά, κλείσει τα μάτια) έτριξε τα δόντια και κράτησε σφιχτά τον ουρανόλιθο μέσα στα χέρια της, φοβούμενη μην της φύγει.

Ο Βάνμυρ αισθάνθηκε κάτι να τον σηκώνει, γρήγορα, απ'το έδαφος και να τον εκτοξεύει προς τον ουρανό, προς τη Δίνη... όπου είχε το βλέμμα του καρφωμένο και δε νόμιζε ότι μπορούσε να το πάρει πλέον από εκεί, ακόμα κι αν ήθελε. Επίσης, τα βλέφαρά του δεν πρέπει να ανοιγόκλειναν· έτσι πίστευε, τουλάχιστον.

Η Ρικνάβαθ είχε δει τους καθρέφτες να φωτίζονται από τη γαλαζόγκριξη ουρανόλιθινη ισχύ και, μετά, είχε δει τον Βάνμυρ να γίνεται θολός, να χάνεται, και να επανεμφανίζεται ολόλαμπρος, σαν μια πανίσχυρη φλόγα, ένα κατάλευκο φως... το οποίο ήρθε σε σύγκρουση με την ακτινοβολία των καθρεφτών, και τότε, ο Ωθράγκος πέταξε προς τη Δίνη. Καθώς πετούσε, όμως, δε φαινόταν η μορφή του. Έμοιαζε περισσότερο με μια στήλη φωτός, που έφευγε από το κέντρο του δωδεκάγωνου των καθρεφτών και κατευθυνόταν προς το απόμακρο άστρο.

Η Ρικνάβαθ τον ακολούθησε, κι αναγκάστηκε να πιεστεί για να τον προλάβει. Ο Βάνμυρ κινιόταν πιο γρήγορα από εκείνη (!), η οποία κινιόταν με την ταχύτητα της σκέψης.

Η Καρμώζ είδε το άνοιγμα στον ουρανό σαν λευκή, υγρή, περιστρεφόμενη σήραγγα, και στο πέρας του αντίκρισε τον Οφθαλμό να τους κοιτάζει.

Ο Βάνμυρ είδε ακριβώς το ίδιο πράγμα και σκέφτηκε, καθώς περνούσε μέσα στη Δίνη: *Ναι, όλα είναι όπως μου τα περιέγραψε η Ρικνάβαθ!* Τώρα που μεταφερόταν, δεν είχε χρόνο να φοβηθεί. Όλα συνέβαιναν τόσο, μα τόσο, γρήγορα. Και, ουσιαστικά, αυτή του η σκέψη (*Ναι, όλα είναι όπως μου τα περιέγραψε η Ρικνάβαθ!*) ήταν η μόνη που πρόλαβε να κάνει. Τα πάντα –η ανύψωσή του από το δω-

δεκάγωνο των καθρεφτών, η πορεία του στον ουρανό, η διέλευσή του μέσα από τη Δίνη— είχαν περάσει σε δευτερόλεπτα. Ίσως, στο ανοιγόκλεισμα του ματιού...

...και τώρα, ο Βάνμιρ βρισκόταν σε μια μεγάλη αίθουσα, καμωμένη από γκρίζες πέτρες και στρογγυλή, η οποία φωτιζόταν από λάμπες γαλάζιου φωτός που ο Ωθράγκος δεν είχε ξαναδεί ποτέ στη ζωή του. Στους τοίχους της καθρέφτες ήταν κρεμασμένοι (προσπάθησε να μην κοιτάξει κατευθείαν κανέναν τους), και ανάμεσά τους αιωρούνταν —μέσω μιας σχεδόν αόρατης, κιτρινωπής ισχύος που τις περιέβαλλε— ανθρώπινες μορφές, γυναικείες και αντρικές, ολόγυμνες. Οι Έξωθεν. Οι Απρόσωποι.

Αλλά εκείνο που τράβηξε περισσότερο την προσοχή του Βάνμιρ δεν ήταν αυτοί. Ήταν η γυναίκα που στεκόταν μπροστά του και που, βλέποντάς τον ξαφνικά να παρουσιάζεται (τουλάχιστον, ο Ωθράγκος έτσι υπέθετε ότι τον είδε: να παρουσιάζεται από το πουθενά), οπισθοχώρησε, με μια ταραγμένη όψη στο πρόσωπό της.

Ήταν ψηλή και λιγνή, με μακριά, λεία, ξανθά μαλλιά. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της, όμως, ήταν ασυνήθιστα για τον Βάνμιρ. Δεν ήταν ούτε Ωθράγκικα, ούτε Ρουζβάνικα, ούτε Ρογκάνικα, ούτε Μιρλίμια. Ήταν απλά *παράξενα*: πρωτόφанта. Πράγμα φυσικό, αφού ο ακρίτης είχε φτάσει σε άλλο κόσμο· δεν βρισκόταν πλέον στην Κουαλανάρα.

Το πρόσωπο της γυναίκας ήταν στρογγυλωπό· τα χείλη της μικρά, με στρογγυλές άκριες· τα μάτια της περισσότερο μυτερά στην επάνω και στην κάτω μεριά τους, παρά στα πλάγια· και τα αφτιά της μικροσκοπικά, χωρίς λοβούς.

Φορούσε ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, το οποίο έμοιαζε στον Βάνμιρ πολύ συνηθισμένο για να είναι το ένδυμα μιας αλλοκοσμικής γυναίκας. Φαίνεται, τελικά, πως όπου κι αν ταξιδέψει κανείς, σ'όποιον κόσμο κι αν ταξιδέψει, οι άνθρωποι πάντα θα είναι άνθρωποι, ό,τι μορφή κι αν έχουν.

Η γυναίκα είπε κάτι σε μια άγνωστη γλώσσα, το οποίο έμοιαζε με βρισιά, και συνέχισε να οπισθοχωρεί. Τριγύρω, εκτός από τους αιωρούμενους ανθρώπους και τα κάτοπτρα, ο Βάνμιρ είδε ότι υπήρχαν πάγκοι, βιβλία, και διάφορα μηχανικά όργανα. Επίσης, σύρματα

(σαν αυτό του Γκριζου Σκύλου) συνέδεαν πολλά πράγματα εδώ μέσα.

«Εσύ είσαι ο Οφθαλμός;» είπε ο ακρίτης, τραβώντας το ξίφος του.

Η γυναίκα άρπαξε ένα κράνος από έναν πάγκο και το φόρεσε. Δεν ήταν μεγάλο, ούτε χοντρό, και, σίγουρα, δεν μπορούσε να προστατέψει κάποιον στη μάχη. Κάλυπτε μόνο το επάνω μέρος του κεφαλιού και διέθετε τέσσερις μεταλλικές προεξοχές που αγκάλιαζαν το υπόλοιπο κεφάλι. Η μία απ'αυτές τις προεξοχές κατέληγε στο στόμα της γυναίκας, οι άλλες δύο στ'αφτιά της, και η τρίτη στον αυχένα. Ο Βάνμιρ είχε παρατηρήσει ότι και οι αιωρούμενοι φορούσαν παρόμοια κράνη.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η γυναίκα, και τώρα ο ακρίτης μπορούσε να την καταλάβει.

«Ο Βάνμιρ του Ράλτον,» αποκρίθηκε εκείνος, ζυγώνοντας, με προσοχή, τη μάγισσα. (Πρέπει, αναμφίβολα, να ήταν μάγισσα, για να κάνει όλα όσα έκανε...) «Εσύ είσαι ο Οφθαλμός; Ο Οφθαλμός που κατέστρεψε την ήπειρο Οντον'γκόκι;»

Η έκφραση στο πρόσωπό της επιβεβαίωσε τα λόγια του. Ναι, αυτή ήταν ο Οφθαλμός. Αυτή είχε προκαλέσει την καταστροφή της Οντον'γκόκι, γιατί ήθελε τους Αρχέτοπους: τους πολύτιμους λίθους στην καρδιά της Κουαλανάρα.

Μετά, ο Βάνμιρ παρατήρησε ότι η γυναίκα δεν κοίταζε ακριβώς αυτόν, αλλά προσπαθούσε να κοιτάξει πίσω του—

Αμέσως στράφηκε, για να δει μια *μάζα*: μια άμορφη μάζα, η οποία ήταν περίπου σφαιρική και αιωρείτο πάνω από ένα ξύλινο τραπεζάκι. Σε μέγεθος δεν ήταν μεγαλύτερη από τον κορμό του Βάνμιρ. Γύρω της, υπήρχε ένας μεταλλικός δακτύλιος, γεμάτος σκαλίσματα και λίθους που γυάλιζαν. Σ'ένα σημείο του υπήρχε ένας κρίκος, ο οποίος ήταν αρκετά μεγάλος και περιείχε κάτι που έμοιαζε με μεγεθυντικό κρύσταλλο. Ο Βάνμιρ τον κοίταξε—

Ένας άνθρωπος —ποιας φυλής; Ωθράγκος δεν έμοιαζε; ή μήπως ήταν Ρουζβάνος;— περπατούσε στο δρόμο μιας πόλης. Στην πλάτη του ήταν ένας μεγάλος σάκος. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα μακρύ ξίφος, καμωμένο από ένα παράξενο πορφυρίζον μέταλλο—

*—Βάνμιρ! Πρόσεχε!—*Η φωνή της Ρικνάβαθ.

Ο ακρίτης στράφηκε, για να δει τη γυναίκα με το μαύρο φόρεμα να κρατά έναν δόρυ υψωμένο πάνω απ'τον ώμο της: ένα κοντό δόρυ, λιγότερο από μισό μέτρο σε μήκος, που στο πέρας του είχε μια αιχμή η οποία φεγγαβολούσε, σαν να ήταν φορτισμένη με φεγγαρόφωτο.

Η γυναίκα εκτόξευε το όπλο της καταπάνω στον Βάνμιρ. Εκείνος έκανε στο πλάι, την τελευταία στιγμή, και τ'απέφυγε.

Το φορτισμένο δόρυ πέτυχε τη μάζα πίσω απ'τον ακρίτη (τη μάζα που εκείνος υποπτευόταν ότι ήταν μια αναπαράσταση της Πρωτοπλασματικής Μάζας της Κουαλανάρα) και καρφώθηκε εκεί, απλώνοντας το φεγγαρόφωτό του γύρω από το σημείο που είχε χτυπήσει.

«Όχι!» τσύριξε η γυναίκα. «Όχι!»

Αν καταστραφεί, δε θα μπορώ να επιστρέψω στον κόσμο μου! σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Ή ίσως και να μπορούσε· αλλά το ριψοκινδυνεύεις; Άρπαξε το δόρυ και, ξεκαρφώνοντάς το από τη μάζα, το πέταξε παραδίπλα.

Η γυναίκα είχε ήδη στραφεί και έτρεχε προς μια κλειστή πόρτα.

«Όχι,» φώναξε ο Βάνμιρ, «δε θα μου ξεφύγεις έτσι εύκολα, μάγισσα!» Και την κυνήγησε.

Το δυνατό φως του Βάνμιρ είχε εξαφανιστεί· τώρα, μόνο το γαλαζόγκριζο φως των καθρεφτών παρέμενε, το φως του ουρανόλιθου. Η Νίθρα εξακολουθούσε να κρατά το πέτρινο κομμάτι στα χέρια της, κι εξακολουθούσε να νιώθει το σώμα και το πνεύμα της να εξαντλούνται από τη διαρκή προσταγή που είχε δώσει με το Κοσμικό Κέλευσμα. Τα γόνατά της ήδη έτρεμαν.

Οι υπόλοιποι παρακολουθούσαν, αμίλητοι. Ο Μάηραν προσπαθούσε να ηρεμήσει τα άλογα, που χρεμέτιζαν ανήσυχα.

Και μετά, ο Φένταρ είπε: «Κάποιοι έρχονται.» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει στον ορίζοντα δύο φιγούρες.

Η Νίθρα έστρεψε τη Ματιά της, για να δει, και διαπίστωσε πως οι άνθρωποι που πλησίαζαν δεν φαίνονταν καθαρά. Ήταν, κατά κάποιον τρόπο, θολοί... ή, μάλλον, όχι· όχι θολοί. Άμορφοι. Τη μια έμοιαζαν με δίποδα, την άλλη με τετράποδα· τη μια έδειχναν να έχουν δύο χέρια, την άλλη τρία ή τέσσερα...

Αυτοί πρέπει να είναι... Αυτοί...

«Οι Έξωθεν,» είπε στους συντρόφους της. «Οι Έξωθεν.»

«Ετοιμάστε τις ειδικές σας ασπίδες!» είπε ο Ερφάνιρ.

Ο Ζάνμελ, ο Μάηραν, και ο Γκριζος Σκύλος έδεσαν στα χέρια τους ασπίδες που διέθεταν καθρέφτες επάνω. Τις είχαν ετοιμάσει στη Νουάλβορ, ακριβώς για την περίπτωση που θα τους επιτίθονταν οι Απρόσωποι.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Φένταρ. «Σε τι μπορούν να μας βοηθήσουν αυτά τα κάτοπτρα;»

Ο Έζβαρ τού έδωσε την ασπίδα-καθρέφτη του Βάνμιρ. «Πάρτην. Οι εχθροί μας είναι πανίσχυροι εδώ, στους Αρχέτοπους, αλλά φοβούνται την αντανάκλασή τους.»

«Τι;» απόρησε ο Φένταρ. «Γιατί;»

«Μη ρωτάς πολλά.» Ο Έζβαρ πίεσε την ασπίδα πάνω στο στέρνο του πολεμιστή, κι εκείνος την πήρε και την έδεσε στο χέρι του. «Επίσης, πρόσεχε να μην κοιτάξεις το πρόσωπό τους· μπορεί να τρελαθείς. Έχε το νου σου.»

«Κι άλλοι δύο!» φώναξε ο Μάηραν, δείχνοντας, με το σπαθί του, δύο Έξωθεν, οι οποίοι έρχονταν από την αντίθετη μεριά του ορίζοντα.

«Υπέροχα...» μούγκρισε ο Έζβαρ, παίρνοντας το τόξο του στα χέρια και περνώντας ένα βέλος στη χορδή.

«Προστατέψτε τη Νίθρα και τον σχηματισμό των καθρεφτών, πάση θυσία!» φώναξε ο Ερφάνιρ, όσο πιο δυνατά τού επέτρεπε η ασθενική του φωνή.

Ο Βάνμιρ κυνήγησε τη μάγισσα, και σπάθισε εναντίον της. Εκείνη, όμως, πετάχτηκε στο πλάι κι απέφυγε τη σπαθιά του, με εξαιρετική ταχύτητα. Ήταν πολύ γρήγορη... *ή εγώ είμαι αργός, σε τούτο τον κόσμο.* Μάλλον, ο ακρίτης δεν ήταν όπως τους Απρόσωπους, που ήταν ιδιαίτερα γρήγοροι μέσα στους Αρχέτοπους. Άλλος κόσμος, άλλοι νόμοι...

Το σπαθί του, αντί για τη γυναίκα, είχε χτυπήσει τη μεταλλική πόρτα προς την οποία εκείνη έτρεχε. Ο Βάνμιρ δεν είχε πετύχει το στόχο του, αλλά, τουλάχιστον, είχε καταφέρει να τον απωθήσει απ'τον προορισμό του. Η μάγισσα είχε αναγκαστεί να τιναχτεί παραδίπλα,

κι έτσι δεν μπορούσε πλέον να βγει από την πόρτα, μπροστά από την οποία τώρα στεκόταν ο ακρίτης.

Η γυναίκα υποχώρησε προς το κέντρο του δωματίου, κοιτάζοντας ολόγυρα, ψάχνοντας, μάλλον, για κάποιο όπλο.

Ξαφνικά, τα μάτια της στένεψαν. «*Βαϊζ'κέλ'φιξ!*» σφύριξε, και ύψωσε τα χέρια της εμπρός της, με τα δάχτυλα τσακισμένα, σαν ανάμεσα τους να κρατούσε μια σφαίρα. Ένα ακατανόητο μουρμουρητό άρχισε να βγαίνει απ'τα χείλη της.

—*Βάααανμμμμμ!*—αντήχησε η κραυγή της Ρικνάβαθ—*Εμπόδισέ την, Βάνμιρ! Εμπόδισέ την!*—Ένας δυνατός άνεμος είχε σηκωθεί στο δωμάτιο, ανατρέποντας μικρά έπιπλα, βιβλία, και δοχεία, και παρασέρνοντας χαρτιά και σκόνες—*Αααααααα! Αααααααααααααα!*—Οι φωνές της φανέρωναν απόγνωση.

«*Ράααααλτοοοοοοον!*» Ο ακρίτης χίμησε καταπάνω στη μάγισσα, διαγράφοντας ένα ημικύκλιο με το ξίφος του.

Η γυναίκα απέφυγε πάλι την επίθεσή του και η λεπίδα καρφώθηκε σ'ένα γραφείο. Ωστόσο, τα χέρια της δεν ήταν πλέον υψωμένα εμπρός της και δε μουρμούριζε. Η Ρικνάβαθ είχε ελευθερωθεί και ούρλιαζε, εξαγριωμένη, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης και χαρτιών γύρω από τη μάγισσα. Εκείνη το αγνόησε και, ξεθηκαρώνοντας ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη της, σπάθισε τον Βάνμιρ στα πλευρά, καθώς αυτός τραβούσε τη λεπίδα του από το ξύλο του γραφείου.

Ο ακρίτης αισθάνθηκε ένα φλογερό κέντρισμα σε κάποιο βαθύ σημείο εντός του, και είδε κάτι να πετάγεται απ'το σώμα του: γαλάζια σφαιρίδια, τα οποία τσιτσιρίζαν.

Θεοί! Είμαι, όντως, σαν τους Έξωθεν... Αλλά, αν είναι έτσι, τότε γιατί η μάγισσα δε σηκώνει κάποιον καθρέφτη, για να μ'αντιμετωπίσει; Δεν καταλαβαίνω... Δεν ισχύει αυτό σε τούτο τον κόσμο;

Στρέφοντας το σπαθί του, της επιτέθηκε, κι εκείνη απέκρουσε τη λεπίδα, με το ξιφίδιό της.

Ναι, σίγουρα, είμαι πιο αργός εδώ. Πρέπει, όμως, να τη σκοτώσω. Αυτή είναι ο Οφθαλμός.

Οι Έξωθεν μπήκαν μέσα στο πεδίο βολής του, και ο Έζβαρ άρχισε να ρίχνει βέλη καταπάνω τους. Βέλη που αστοχούσαν, έτσι γρήγορα και ακανόνιστα που κινούνταν οι Απρόσωποι.

Και μετά, έφτασαν. Ήρθαν κοντά τους και επιτέθηκαν, σαν αιμοβόρα αιλουροειδή. Ο Ζάνμελ έφερε τον καθρέφτη του μπροστά στον έναν απ' αυτούς, κι ο Έξωθεν πετάχτηκε πίσω, ουρλιάζοντας. Ο Μάηραν έκανε το ίδιο, ενώ συγχρόνως σπάθιζε. Ο Φένταρ μιμήθηκε τους συντρόφους του, βλέποντας ότι αυτή η τακτική λειτουργούσε. «Τι διάολοι είναι τούτοι;» φώναξε. «Δεν μπορείς να τους δεις!» Το σπαθί του σφύριξε δίπλα απ' το κεφάλι (;) ενός Απρόσωπου. «Άνκα-ραζ, δώσε δύναμη στο ξίφος μου!»

«Φένταρ!» φώναξε η Νίθρα, βλέποντας έναν απ' τους Έξωθεν να τη ζυγώνει, με τρομερή ταχύτητα. «Φένταρ!»

Ο Γκρίζος Σκύλος ήρθε να την υπερασπιστεί, υψώνοντας τον καθρέφτη του. Ο Απρόσωπος, όμως, απέφυγε το κάτοπτρο και, χτυπώντας τον μυστικιστή στα πόδια, τον σώριασε.

Μεγάλη Θεά! σκέφτηκε, πανικόβλητα, η Νίθρα, νιώθοντας κρύος ιδρώτας να την έχει λούσει.

«Διώξτο απο δώ! Διώξτο!» Κέλευσε τον ουρανόλιθο, στρέφοντας το πέτρωμα προς το μέρος του Απρόσωπου.

Ο Έξωθεν ούρλιαξε, καθώς η μορφή του άρχισε να διαλύεται, σαν ένα πανί που το σκίζεις. Μετατρέπóταν σε πολλά, μικρά κομμάτια, τα οποία εξαφανίζονταν το ένα κατόπιν του άλλου· ο ίδιος ο αέρας έμοιαζε να τα καταπίνει.

Ο ουρανόλιθος είχε ήδη μικρύνει στα χέρια της Νίθρα από τότε που τον πρόσταξε να φορτίσει τους καθρέφτες, αλλά, ύστερα κι από ετούτη την προσταγή κατά του Απρόσωπου, το πέτρωμα μίκρυνε ακόμα περισσότερο. Και η Βασίλισσα του Νούφρεκ αισθάνθηκε το Κοσμικό Κέλευσμα να τη χτυπά κατακέφαλα. Έχασε την ισορροπία της κι έπεσε στα γόνατα, βογκώντας.

Ωστόσο, εξακολούθησε να βαστά τον ουρανόλιθο, σφίγγοντας τα δόντια και παλεύοντας να διώξει τον πόνο που σφυροκοπούσε το κρανίο της.

«Δες μέσα στα μάτια μου, Κουαλανάριε,» είπε η γυναίκα, με μια γλυκιά, σχεδόν υπνωτική φωνή. «Δες μέσα στα μάτια μου.» Η λεπίδα της συνέχιζε να είναι διασταυρωμένη μ'αυτή του ακρίτη, και ο Βάνμιρ, αθέλγητά του, ατένισε τα μάτια της... γαλανά και καθαρά, με σπίθες βαθιά στο εσωτερικό τους, δύο πολύ ζωντανές σπίθες: δύο φωτιές. «Δες με ποια έρχεσαι να τα βάλεις!» Οι φλόγες μετατράπηκαν σε κεφάλια... κεφάλια δράκου: μονάχα με τέτοια μπορούσε να τα παρομοιάσει ο Βάνμιρ, αν και ήξερε πως δεν ήταν ακριβώς κεφάλια δράκου. Καθώς τα κοίταζε, πάντως, ένιωσε έναν ανείπωτο τρόμο να τον γεμίζει, κι έχασε την αίσθηση του σώματός του. Στ'αφτιά του ήρθε το γέλιο της μάγισσας... και η φωνή της Ρικνάβαθ—

—*BANMIP! BANMIP! BANMIP!*—

—η οποία αντηχούσε σαν από πολύ μακριά, κι ο ακρίτης ήταν πολύ μουδιασμένος για ν'αντιδράσει.

Αλλά, τότε, ακούστηκε το ουρλιαχτό: ένα διαπεραστικό, σπαραχτικό ουρλιαχτό, που του τρύπησε το κεφάλι... κι έκανε τη μάγισσα να τρομάξει, κι έτσι να πάρει το βλέμμα της απ'το δικό του.

Ο Βάνμιρ βλεφάρισε και διαπίστωσε ότι ήταν πεσμένος στο πάτωμα (!), ανάσκελα, ενώ η γυναίκα στεκόταν από πάνω του και τώρα είχε στρέψει το κεφάλι της στ'αριστερά. Ο ακρίτης ακολούθησε το βλέμμα της και είδε ότι ένας από τους αιωρούμενους ανθρώπους — ένας άντρας— είχε σωριαστεί και ούρλιαζε, διπλωμένος. Τι του είχε συμβεί;

—*Βάνμιρ! Σήκω!*—Η Ρικνάβαθ.

Η μάγισσα γρύλισε μια κατάρα και στράφηκε πάλι στον Βάνμιρ, με τα μάτια της έτοιμα να συναντήσουν τα δικά του. Εκείνος έκλεισε τα βλέφαρα και σπάθισε εναντίον της. Αισθάνθηκε το σπαθί του να συναντά το ξιφίδιό της —*χίλιες κατάρες επάνω της!* Ύψωσε το δεξί του πόδι, για να την κλοτσήσει, και κατάλαβε ότι χτύπησε κάτι μαλακό. Άκουσε τη γυναίκα να βογκά και να σωριάζεται. Το όπλο της κουδούνισε στο πέτρινο πάτωμα.

Ο Βάνμιρ άνοιξε τα μάτια και σηκώθηκε στο ένα γόνατο. Η μάγισσα ήταν πεσμένη παραδίπλα και προσπαθούσε κι εκείνη να σηκωθεί· με το ένα χέρι κρατούσε την κοιλιά της, ενώ άπλωνε τ'άλλο για να πιάσει το ξιφίδιο που της είχε φύγει.

Το σπαθί του ακρίτη την πέτυχε στον ώμο, και η γυναίκα ούρλιαξε, καθώς σωριαζόταν ξανά. Το αίμα της ήταν το ίδιο κόκκινο όπως και κάθε άλλου ανθρώπου που είχε δει ο Βάνμιρ στην Κουαλανάρα.

—Ο άλλος!—

Ο Άρχοντας του Ράλτον ορθώθηκε, για να δει τον Έξωθεν —που δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας γυμνός άντρας— να έχει υψωμένο ένα δόρυ, με το δεξί χέρι: ένα μικρό δόρυ, σαν αυτό που είχε προηγουμένως εκτοξεύσει η μάγισσα.

«Θα πεθάνεις, κι όλα εκεί θα τελειώσουν!» σφύριξε ο Έξωθεν. «Ααααργκχ!...» γρύλισε, καθώς η Ρικνάβαθ έστειλε σκόνες και χαρτιά στο πρόσωπό του. Το δόρυ βλήθηκε, αλλά αστόχησε τον Βάνμιρ, ο οποίος δε χρειάστηκε να κάνει καμία ιδιαίτερη κίνηση για να το αποφύγει. Πίσω του έγινε μια έκρηξη φωτός, και μερικά δοχεία και ξύλα ακούστηκαν να σπάζουν.

«Κρατήστε τους πίσω!» φώναζε ο Έζβαρ, ρίχνοντας το ένα βέλος κατόπιν του άλλου. «Κρατήστε τους πίσω!»

Ο Ζάνμελ, ο Μάηραν, και ο Φένταρ έκαναν καλή δουλειά με τους καθρέφτες και τα σπαθιά τους. Ωστόσο, οι Έξωθεν έμοιαζαν ακούραστοι. Ακούραστοι και πολύ, πολύ γρήγοροι. Είχαν ήδη τραυματίσει τον Μάηραν στα πλευρά, αλλά εκείνος συνέχιζε να μάχεται, τρίζοντας τα δόντια και με τα μάτια του ν'αστράφτουν.

Ο Γκρίζος Σκύλος είχε πάει δίπλα στη Νίθρα και την είχε βοηθήσει να σηκωθεί, ενώ, συγχρόνως, κρατούσε έτοιμη την ασπίδα του, σε περίπτωση που κάποιος Έξωθεν ζύγωνε.

Ξαφνικά, ένας καθρέφτης ακούστηκε να σπάει. Ο καθρέφτης του Μάηραν. Ένας από τους Απρόσωπους είχε, κάπως, καταφέρει να φτάσει κοντά και να τον χτυπήσει. Ο Ξανθομάλλης Ωθράγκος γρύλισε, σπαθίζοντας τον εχθρό του, αλλά εκείνος απέφυγε εύκολα το χτύπημα, και θα λιάνιζε τον Μάηραν αν ο Φένταρ δεν πεταγόταν στη μέση, υψώνοντας την ασπίδα-καθρέφτη του κι απομακρύνοντας τον Έξωθεν.

Ο Ερφάνιρ φώναξε κάτι που κανένας δεν άκουσε. Ο δαιμονολόγος το κατάλαβε αυτό και έτρεξε κοντά στον Έζβαρ, πιάνοντας τον

απ'τον ώμο και λέγοντας: «Κι άλλοι! Έρχονται κι άλλοι!» Έδειξε τρεις Απρόσωπους.

«Ω θεοί...!» ξεφύσησε ο Ερημίτης του Δρακοδάσους. «Τι κάνει ο Βάνμιρ εκεί πάνω; Τι κάνει εκεί πάνω;»

Η μάγισσα πιάστηκε από την άκρη ενός μηχανήματος που ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να κατονομάσει και ορθώθηκε. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στον ακρίτη, κι εκείνος αναρωτιόταν τι έβλεπε η γυναίκα όταν τον κοίταζε. Έβλεπε μια σκιερή, άμορφη φιγούρα, όπως φαίνονταν οι Απρόσωποι στην Κουαλανάρα; Ή έβλεπε κάτι άλλο, τελείως διαφορετικό;

«Αν δε φύγεις *τώρα*,» απείλησε η μάγισσα, «θα σε σκοτώσω!»

—*Δε μπορεί να σε σκοτώσει*—είπε η Ρικνάβαθ—*Προσπαθεί να σε τρομάξει. Σκότωσέ την, να τελειώνει αυτή η ιστορία!*—

«Εσένα, *Βαϊζκέλ'φιξ*,» γρύλισε η μάγισσα, «θα σε περιποιηθώ με-τά!»

«Δε θα κάνεις τίποτα,» είπε ο Βάνμιρ. «Όποια κι αν είσαι, οι μέρες σου τελείωσαν.» Κι όρμησε καταπάνω της—

Αλλά σταμάτησε, γιατί ο άντρας που του είχε πετάξει το δόρυ τώρα του χιμούσε, προσπαθώντας να πέσει επάνω του και να τον σωριάσει. Οι κινήσεις του, όμως, ήταν αργές· η ξαφνική του πτώση από το σημείο που αιωρείτο πρέπει να τον είχε ζαλίσει. Ο Βάνμιρ τον σπάθισε, πετυχαίνοντας τον στο λαιμό και στέλνοντάς τον στο πάτωμα, για να πεθάνει.

«*Τελείωσαν, μάγισσα!*» φώναξε ο ακρίτης.

Η γυναίκα άγγιξε, με το δεξί της χέρι, ένα περικάρπιο που φορούσε στο αριστερό· ή, πιο συγκεκριμένα, έναν λίθο που γυάλιζε πάνω στο περικάρπιο. Και ένα φως την τύλιξε: ένα κέλυφος πράσινου φωτός.

Ο Βάνμιρ τη σπάθισε, και το ξίφος του χτύπησε στην ενεργειακή της ασπίδα, πετώντας σπίθες τριγύρω. Η μάγισσα ύψωσε τα χέρια της, τσακίζοντας τα δάχτυλα κι αρχίζοντας να μουρμουρίζει.

Η Ρικνάβαθ ούρλιαξε, και ο άνεμος μέσα στο δωμάτιο δυνάμωσε.

«Όσο και να φωνάζεις, είσαι δική μου!» είπε η μάγισσα.

Τι στο Μαύρο Άνεμο κάνουμε τώρα; σκέφτηκε ο Βάνμιρ. Και μετά, άρχισε να σπάει τους καθρέφτες, με γρήγορες σπαθιές. Οι αιωρού-

μενοι σωριάζονταν, κραυγάζοντας και κρατώντας το κεφάλι τους, και ο ακρίτης τούς σκότωνε, προτού προλάβουν να συνέλθουν· η λεπίδα του τους έσχιζε τη σάρκα, και τους τσάκισε τα κόκαλα, και τους τρυπούσε τα ζωτικά όργανα.

Το ουρλιαχτό της Ρικνάβαθ γέμιζε το κεφάλι του.

Ο ένας κατόπιν του άλλου, οι Έξωθεν άρχισαν να εξαφανίζονται. Τα σώματά τους έχαναν την πυκνότητά τους, γίνονταν διαφανείς σκιές, και χάνονταν, σαν ποτέ να μην είχαν υπάρξει.

«Ο Βάνμιρ...» είπε ο Έζβαρ, ανακουφισμένος. «Ο Βάνμιρ τούς σκοτώνει.»

Ύστερα, κοίταξε τη Νίθρα και είδε ότι το ουρανολίθινο θραύσμα στα χέρια της είχε συρρικνωθεί πολύ· ήταν μικρότερο από το μισό του αρχικού του μεγέθους.

Ο Μάηραν κάθισε στα χόρτα, βογκώντας και βαριανασαίνοντας. Ο Φένταρ κάρφωσε το σπαθί του στο χώμα και στηρίχτηκε στη λαβή, για να πάρει μερικές ανάσες. Ο Ζάνμελ έμεινε ακίνητος, παρατηρώντας τον ορίζοντα, σαν να μπορούσε να δει κι άλλους εχθρούς να έρχονται. Ο Γκρίζος Σκύλος έσκυψε, για να εξετάσει το τραύμα στο δεξί του πόδι. Ο Ερφάνιρ στεκόταν αμίλητος, μοιάζοντας με σκιά – με Απρόσωπο– κι ο ίδιος, έτσι όπως ήταν τυλιγμένος στο μαύρο του χιτώνα και κουκουλοφορεμένος.

Ο Έζβαρ πέρασε το τόξο του στην πλάτη.

«Ρικνάβαθ, είσαι εδώ;» ρώτησε. Μα δεν πήρε απάντηση.

«Όσους καθρέφτες κι αν σπάσεις, δεν μπορείς να σώσεις τον κόσμο σου από τη μοίρα του!» είπε η γυναίκα, όταν ο Βάνμιρ είχε διαλύσει όλα τα κάτοπτρα και σκοτώσει όλους τους αιωρούμενους ανθρώπους. Μονάχα τη μάγισσα αδυνατούσε να χτυπήσει, καθώς αυτό το καταραμένο ενεργειακό κέλυφος την τύλιγε.

Η Ρικνάβαθ εξακολουθούσε να ουρλιάζει, και τώρα ο Βάνμιρ έβλεπε κάτι σαν πορφυρό φως να συγκεντρώνεται ανάμεσα στα χέρια της μάγισσας, σχηματίζοντας τη σφαίρα που έμοιαζαν να κρατάνε.

—Βάνμιρ! Κάνε κάτι! Σκότωσέ την!—

Προσπαθεί να παγιδέψει τη Ρικνάβαθ, σκέφτηκε ο ακρίτης. Αναρωτιέμαι τι αξία έχει γι'αυτήν η ψυχή της... Επιτέθηκε πάλι στη μάγισσα, και το σπαθί του συγκρούστηκε με το πεδίο.

Τότε, παρατήρησε ότι ο λίθος στο περικάρπιό της είχε αρχίσει να συρρικνώνεται... αλλά, μέχρι να εξαντληθεί και να χαθεί η ενεργειακή ασπίδα, η Ρικνάβαθ θα έχει φυλακιστεί.

Μια πιθανή λύση πέρασε απ'το νου του: Ίσως η ασπίδα να εμποδίζει μόνο μέταλλα! Άρπαξε ένα μικρό, ξύλινο τραπέζι και επιχείρησε να χτυπήσει τη μάγισσα μ'αυτό. Το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο, και ο ακρίτης είδε ένα ειρωνικό χαμόγελο να σχηματίζεται στα χείλη της γυναίκας.

Χίλιες κατάρες επάνω της! Χίλιες κατάρες επάνω της!

Ο Βάνμιρ κοίταξε γύρω-γύρω στο δωμάτιο, ψάχνοντας για μια άλλη λύση. Πώς μπορούσε να διαπεράσει την ασπίδα; Πώς; Πώς;

Άρπαξε ένα δοχείο. Το άνοιξε και πέταξε το υγρό του καταπάνω στη μάγισσα.

Η ασπίδα λειτούργησε όπως και πριν, εμποδίζοντάς το.

Ο Βάνμιρ καταράστηκε

Η Ρικνάβαθ τώρα ούρλιαζε δυνατότερα. Η πορφυρά σφαίρα είχε σχεδόν ολοκληρωθεί μέσα στα χέρια της γυναίκας.

«Ακόμα κι αν τη φυλακίσεις, μετά τίποτα δε σε γλιτώνει!» γρύλισε ο Βάνμιρ. «Θα σε παλουκώσω, μάγισσα! Θα σε γδάρω ζωντανή!»

—Βάαααανμμμμμ!—

Να πάρει ο Μαύρος Άνεμος!

Άνεμος;... Άνεμος;

Άνεμος!

Μήπως ο αέρας μπορούσε να διαπεράσει την ασπίδα;

Ο Βάνμιρ έπιασε μερικά χαρτιά από κάτω και, πηγαίνοντας πλάι στη μάγισσα, άρχισε να τα κουνά μπροστά στο πρόσωπό της, στέλνοντας σκόνες στα μάτια και στη μύτη της. Εκείνη βλεφάρισε έντονα και έβηξε. Η πορφυρή σφαίρα τρεμόπαιξε μέσα στα χέρια της.

(Δύο πράγματα πέρασαν σαν αστραπή απ'το μυαλό του Άρχοντα του Ράλτον. Πρώτον: φυσικά και ο αέρας διαπερνούσε την ασπίδα· πώς αλλιώς θα ανέπνεε η γυναίκα; Δεύτερον: η ασπίδα δεν μπορούσε να σταματήσει τους μικροσκοπικούς κόκκους της σκόνης.)

—Βάνμιρ!—

Η μάγισσα προσπάθησε ν'απομακρυνθεί, πισωπατώντας, ενώ, συγχρόνως, συνέχιζε να μουρμουρίζει υπόκωφα και να κρατά τα χέρια της υψωμένα εμπρός της.

Ο Βάνμιρ την ακολούθησε, πιάνοντας κι άλλα χαρτιά και κουνώντας τα μπροστά στο πρόσωπό της.

«Φύγε!» του γρύλισε εκείνη. «Δε θα καταφέρεις τίποτα έτσι!»

Δε σταμάτησε, όμως, να οπισθοχωρεί. Και, μάλιστα, χωρίς να κοιτάζει πού πήγαινε. Τα μάτια της ήταν εστιασμένα στην πορφυρή σφαίρα που σχηματιζόταν ανάμεσα στα λεπτά της δάχτυλα.

Ο Βάνμιρ κλότσησε ένα σκαμνί, στέλνοντάς το πίσω απ'τα πόδια της. Η ασπίδα της χτύπησε επάνω και σπίθες πετάχτηκαν· η γυναίκα έχασε την ισορροπία της και έπεσε, ουρλιάζοντας. Η πορφυρή σφαίρα διαλύθηκε απ'τα χέρια της.

—Είμαι ελεύθερη!—φώναξε η Ρικνάβαθ.

«Ωραία...» είπε ο Βάνμιρ, κοιτάζοντας τη μάγισσα που ορθωνόταν. «Αλλά πώς θα τη σκοτώσουμε τώρα αυτήν;»

«Δεν μπορείτε να με σκοτώσετε! Δεν μπορείτε να μ'αγγίξετε!» τούριξε εκείνη, αλλά ο ακρίτης διέκρινε πανικό στη φωνή της. Και είδε ότι τα μάτια της πήγαιναν πάλι προς τη μεταλλική πόρτα, που πρέπει να ήταν και η μοναδική έξοδος στο δωμάτιο.

Επίσης, παρατήρησε και κάτι άλλο: τα πόδια της μάγισσας πατούσαν στο δάπεδο· η ενεργειακή ασπίδα δεν την κάλυπτε από κάτω.

Σε τι, όμως, μπορεί να με ωφελήσει αυτό;

Η γυναίκα έτρεξε προς την πόρτα. Ο Βάνμιρ έτρεξε πίσω της, και την πρόλαβε, φτάνοντας εκεί πριν απ'αυτήν.

«Δε φεύγεις από δώ,» της είπε. «Όταν ο λίθος στο περικάρπιό σου εξαντληθεί, θα πρέπει να μ'αντιμετωπίσεις. Κι απ'ό,τι βλέπω, δεν έχει μείνει και πολύς από δαύτον...» Πράγμα το οποίο ήταν αλήθεια: ούτε το ένα τέταρτο από το αρχικό του πάχος δεν είχε απομείνει. Σύντομα, η ενεργειακή ασπίδα θα διαλυόταν.

Η μάγισσα όρμησε καταπάνω στον Βάνμιρ, προσπαθώντας να τον σπρώξει, να τον βγάλει απ'τη μέση, για να φύγει. Δεν μπορούσε να τον χτυπήσει με τις γροθιές της ή με κάποιο όπλο, γιατί η ασπίδα δεν ήταν μόνο εμπόδιο για τους εχθρούς της, αλλά και για εκείνη την ίδια.

Ο Βάνμιρ τής αντιστάθηκε και, καθότι δυνατότερος απ' αυτήν, την έσπρωξε πίσω, σωριάζοντάς την ανάσκελα. Τώρα, ο πανικός ήταν έκδηλος στην όψη της. Σηκώθηκε, γρήγορα, κι έτρεξε σε μια μακρινή γωνιά του δωματίου.

«Μπορούμε να κάνουμε κάποια συμφωνία, άμα θέλεις!» είπε. «Μπορούμε να—»

«Δεν κάνω συμφωνίες με κανέναν πλέον,» τη διέκοψε ο Βάνμιρ, ενθυμούμενος τη συμφωνία του με τον Φανλαγκόθ.

«Δεν ξέρεις τι χάνεις!» φώναξε η μάγισσα.

Μετά, η ασπίδα της εξαφανίστηκε, και ο ακρίτης ήρθε κοντά της, με το ξίφος του υψωμένο. Εκείνη άρπαξε ένα σκαμνί και απέκρουσε το χτύπημά του. Σίγουρα, δεν ήταν ανεκπαιδευτη στον πόλεμο, παρατήρησε ο Βάνμιρ. Σίγουρα.

Το σκαμνί έσπασε, καθώς συνάντησε τη λεπίδα, και η μάγισσα βάδισε στο πλάι, βαριανασαίνοντας, περισσότερο από πανικό παρά από κόπωση.

«Σε παρακαλώ!» είπε. «Υπόσχομαι ν' αφήσω τον κόσμο σου ήσυχο. Το υπόσχομαι!»

—*Μην την πιστεύεις!*—προειδοποίησε η Ρικνάβαθ.

«Λέω την αλήθεια!» επέμεινε η μάγισσα. «Το όνομά μου είναι Ελσύρναπ, Βάνμιρ του Ράλτον, και τ' ορκίζομαι στα Ονόματα των Πέντε!»

«Δεν έχω ιδέα ποιοι είναι αυτοί οι Πέντε, και δε μ' ενδιαφέρει. Γιατί να σε πιστέψω;» Ζύγωσε, με το σπαθί του υψωμένο.

«Μπορώ και επηρεάζω τον κόσμο σου μέσω αυτού του ομοιώματός του.» Η Ελσύρναπ έδειξε την αιωρούμενη σφαιρική μάζα. «Αλλά θα το διαλύσω το ομοίωμα· σ' το υπόσχ—»

—*Και πώς θα επιστρέψουμε, τότε;*—έθεσε το ερώτημα η Ρικνάβαθ—*Μην την πιστεύεις, Βάνμιρ! Θέλει να μας παγιδέψει εδώ! Θέλει να κερδίσει κάτι απ' όλα τούτα!*—

«Βούλωστο!» ούρλιαξε η Ελσύρναπ. Και ήταν το τελευταίο ουρλιαχτό που έβγαλε, γιατί, μετά, το ξίφος του Βάνμιρ κατέβηκε, και το κεφάλι της χωρίστηκε απ' τους ώμους της.

Κεφάλαιο 9

Ένα Αβέβαιο Σχέδιο Δράσης· Νέα από τους Αρχέτοπους

Η Ρικνάβαθ βούτηξε μέσα στον μεγεθυντικό κρύσταλλο του ομοιώματος της Πρωτοπλασματικής Μάζας και διέσχισε τη λευκή, περιστρεφόμενη σήραγγα, για να βγει από την άλλη της μεριά, στον ουρανό της Κουαλανάρα, και να κατευθυνθεί στους Αρχέτοπους, εκεί όπου βρίσκονταν οι σύντροφοι του Βάνμιρ, κοντά στο δωδεκάγωνο των καθρεφτών.

Η Νίθρα ήταν γονατισμένη στο ένα γόνατο και είχε τα μάτια κλειστά. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν σφιγμένα, και ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπό της. Στα χέρια της κρατούσε το ουρανόλιθινο κομμάτι, το οποίο είχε μικρύνει στο ένα τέταρτο του αρχικού του μεγέθους. Πλάι της, στο έδαφος, ήταν ένα άλλο ουρανόλιθινο θραύσμα, συνδεδεμένο με το πρώτο μέσω ενός μεταλλικού σύρματος. Γαλαζόγκριζη ισχύς έφευγε απ'το πρώτο πέτρινο κομμάτι, περνούσε από το σύρμα, πήγαινε στο δεύτερο (αυτό που βρισκόταν στα χέρια της Νίθρα), και κατέληγε στους καθρέφτες. *Η ενέργεια του ουρανόλιθου, σκέφτηκε η Ρικνάβαθ, πρέπει να άρχισε να τους τελειώνει, και, μη θέλοντας να διακόψουν τη μεταφορά του Βάνμιρ, ενίσχυσαν τη διαδικασία μ'ακόμα ένα ουρανόλιθινο θραύσμα.*

—*Έξβαρ!*—

Άπαντες κοίταξαν τριγύρω, ακούγοντας τη φωνή της ν'αντηχεί στον γαλήνιο αέρα του Αρχέτοπου.

«Πού ήσουν, Ρικνάβαθ;» ρώτησε ο ερημίτης. «Πού είχες πάει;»

—*Επάνω ήμουν. Με τον Βάνμιρ. Και ήρθα να σας πω ότι πρέπει να σταματήσετε να διοχετεύετε ενέργεια. Πρέπει να τον αφήσετε να κατεβεί—*

Η Νίθρα άκουσε τα λόγια της Ρικνάβαθ και ρώτησε: «Είσαι σίγουρη ότι θέλει να κατεβεί;»

—*Ναι—*

Η Νίθρα έγλειψε τα ξεραμένα της χείλη, και Κέλευσε τον ουρανό-λιθο: «*Σταμάτησε να φορτίζεις τους καθρέφτες. Σταμάτησε.*»

Η γαλαζόγκριζη ισχύς έπαψε να διαρρέει από τα θραύσματα. Τα κάτοπτρα σταμάτησαν να εκπέμπουν γαλαζόγκριζο φως, και η στήλη λευκού φωτός που φαινόταν να ενώνει το κέντρο του σχηματισμού των καθρεφτών με τη Δίνη μειώθηκε σε ύψος, κατεβαίνοντας απ'τον ουρανό. Έπαψε να μικραίνει όταν έφτασε να έχει το ύψος του Βάνμιρ, και πήρε τη μορφή του. Το φως έσβησε, σταδιακά, αλλά ο ακρίτης δε φαινόταν· ήταν αόρατος, όπως στην αρχή. Μετά, έγινε θολός· και μετά, ευδιάκριτος.

Οπότε κατέρρευσε, ανάσκελα, στο χορτάρι.

Ο Έζβαρ και οι υπόλοιποι αλληλοκοιτάχτηκαν, για μια στιγμή· κι ύστερα, έτρεξαν κοντά στον Βάνμιρ, περνώντας ανάμεσα απ'τους καθρέφτες. Η Νίθρα ήταν πολύ εξουθενωμένη για να σηκωθεί, έτσι κάθισε στο χορτάρι. Ο Φένταρ στάθηκε πλάι της.

«Βάνμιρ!» Ο Έζβαρ γονάτισε στο ένα γόνατο, δίπλα στον ακρίτη. «Μ'ακούς, Βάνμιρ;»

Τα βλέφαρα του Βάνμιρ τρεμόπαιξαν, και άνοιξαν λίγο, για να κοιτάξουν το πρόσωπο του ερημίτη. «Έζβαρ... τι έχεις;» είπε, μουδιασμένα. «Φαίνεσαι... θολός.»

Ο Έζβαρ μειδίασε. «Μπορείς να σηκωθείς;»

«Δεν ξέρω... Σηκωμένος δεν είμαι;... Τι εννοείς;...»

«Τι συνέβη στον άλλο κόσμο, Βάνμιρ;» ρώτησε ο Ερφάνιρ.

«...Ο Οφθαλμός,» μουρμούρισε εκείνος, «δεν υπάρχει πια... Τον σκότωσα.»

Ο Έζβαρ ορθώθηκε. «Εντάξει,» είπε. «Αφήστε τον να ξεκουραστεί.»

«Γνωρίζεις, βέβαια, πόσο επικίνδυνο είναι να ξεκουράζεσαι μέσα στους Αρχέτοπους...» του είπε ο Γκριζος Σκύλος.

«Ναι. Επομένως, καλύτερα να βγούμε από εδώ και να ξεκουραστούμε έξω. Δεν είναι μόνο ο Βάνμιρ που χρειάζεται ανάπαυση.» Στράφηκε στη Νίθρα. «Μπορείς να μας βγάλεις από τους Αρχέτοπους;»

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Πολύ εύκολα.» Έδωσε το χέρι της στον Φένταρ κι ο Ωθράγκος τη βοήθησε να σταθεί στα μπιτοφορεμένα της πόδια. Τα γόνατά της έτρεμαν, αλλά προσπάθησε να μην πέσει.

«Φορτώστε τους καθρέφτες στα άλογα,» είπε ο Έζβαρ στον Ζάνμελ και στον Μάηραν. «Και φορτώστε και τον Βάνμιρ, επίσης. Δε νομίζω ότι θα μπορέσει να σηκωθεί.»

Ο Φένταρ βοήθησε τη Νίθρα ν'ανεβεί στο δικό της άλογο, κι εκείνη ακούμπησε τα χέρια της στη λαβή της σέλας, νιώθοντας να ζαλίζεται. Το Κοσμικό Κέλευσμα την είχε εξουθενώσει.

Ο Μάηραν και ο Ζάνμελ φόρτωσαν τους καθρέφτες στα άλογα και, τέλος, φόρτωσαν και τον Βάνμιρ σ'ένα απ'αυτά, δένοντάς τον επάνω στη σέλα, για να μην πέσει. Ο ακρίτης έμοιαζε με υπνοβάτη: άνθρωπο που βρίσκεται μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας.

«Αν θυμάμαι καλά, από εδώ ήρθαμε,» είπε ο Έζβαρ, δείχνοντας το σκοτεινό μονοπάτι που οδηγούσε μέσα στο δάσος.

«Ναι,» αποκρίθηκε, βραχνά, η Νίθρα. «Από εκεί.»

Πήραν τ'άλογά τους από τα γκέμια και προχώρησαν, ακολουθώντας το σκοτεινό μονοπάτι και βγαίνοντας στο δάσος.

«Δεξιά, τώρα,» είπε η Βασίλισσα του Νούφρεκ και έστριψαν, συνεχίζοντας. «Όλο ευθεία. Βλέπετε το σκοτεινό μονοπάτι μπροστά μας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έζβαρ.

Σε λίγο, ήταν έξω απ'τους Αρχέτοπους και στα δάση της Βόλγκρεν. Ο Μάηραν έλυσε τον Βάνμιρ από τη σέλα και τον κατέβασε απ'το άλογο, βάζοντάς τον να ξαπλώσει κάτω από ένα δέντρο, για να ξεκουραστεί. Ο ακρίτης, που ήδη βρισκόταν στα πρόθυρα του ύπνου, δεν άργησε να κοιμηθεί.

Η Νίθρα αφίππευσε και κάθισε κι εκείνη κάτω από ένα δέντρο, όχι πολύ μακριά απ'τον Βάνμιρ. Έβγαλε τις μπότες της, τυλίχτηκε στην κάπα της, και έπεσε στην αγκαλιά του ύπνου.

Εν τω μεταξύ, ο Ζάνμελ έβγαλε απ'το σάκο του κάτι ξύλα που είχαν μαζί τους και άναψε φωτιά, γύρω απ'την οποία κάθισαν ο Έζβαρ, ο Ερφάνιρ, κι ο Γκριζος Σκύλος, για να συζητήσουν σχετικά με τα πρόσφατα γεγονότα. Ο Μάηραν κάθισε κοντά στον Βάνμιρ, καρφώνοντας το ξίφος του στο έδαφος. Ο Φένταρ ζύγωσε τον Ζάνμελ, κι άρχισε να του μιλά για τα όσα είχε περάσει μέχρι να τον βρει. Επίσης, τον ρώτησε τι έκανε εκείνος όλ'αυτά τα χρόνια.

Η Ρικνάβαθ περιφερόταν πάνω απ'την κατασκήνωσή τους, βουβά. Κανένας δεν της μιλούσε, έτσι δεν αισθανόταν κι εκείνη την ανάγκη

να μιλήσει σε κανέναν. Μονάχα στον Βάνμιρ ήθελε να μιλήσει, αλλά ο Βάνμιρ κοιμόταν σαν νεκρός. Η Ρικνάβαθ τον πλησίασε, και αιωρήθηκε από πάνω του, κοιτάζοντας το πρόσωπό του. Προσπάθησε να τον φιλήσει μαλακά στα χείλη, μα, όπως το περίμενε, ανακάλυψε ότι δεν μπορούσε. Πάντοτε υπήρχε κάποιο εμπόδιο για εκείνη...

Αναρωτήθηκε αν ο Βάνμιρ αισθανόταν την παρουσία της, καθώς κοιμόταν. Καταλάβαινε, άραγε, ότι η Ρικνάβαθ ήταν πλάι του; Καταλάβαινε ότι τον αγκάλιαζε, ή ότι θα τον αγκάλιαζε, αν είχε σώμα;

Αναστέναξε. (Πώς ήταν δυνατόν ν'αναστενάζει, όταν δεν είχε σώμα; Η ιδέα της πρέπει να ήταν.) Μάλλον όχι. Μάλλον, ο Βάνμιρ δεν καταλάβαινε τίποτα...

Η Ρικνάβαθ βούτηξε μέσα του, και είδε ζωτικά όργανα και κόκαλα. Είδε την καρδιά του να χτυπά, ρυθμικά, κάτω απ'το στήθος του. Πήγε ακόμα πιο βαθιά εντός του και βρέθηκε στο βασίλειο της ψυχής, όπου υπήρχε εκείνος ο κύκλος που υπάρχει σε κάθε άνθρωπο: ο κύκλος που είναι φορτισμένος με κοσμική δύναμη και βρίσκεται στη μέση ενός αχανούς, σκοτεινού κενού, το οποίο κάπου-κάπου φωτίζεται από ξαφνικές αστραπές και αργοκίνητες λωρίδες ιριδίζοντος φωτός. Στο σώμα της Ρικνάβαθ, αυτός ο κύκλος ήταν οκτάγωνο – ένα οκτάγωνο που τώρα είχαν καταλάβει οι Μετουσιωμένοι, για να μετατρέψουν την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο. Αλλά εκείνη ήταν η μόνη με οκτάγωνο στο βασίλειο της ψυχής. Δεν είχε δει κανέναν άλλο άνθρωπο να είναι έτσι.

Πλησίασε την ψυχή του Βάνμιρ, τον κύκλο με την κοσμική ισχύ, κι αισθάνθηκε θερμότητα. Παρότι δεν είχε σώμα, αισθάνθηκε θερμότητα. Αλλά ίσως αυτό να μην ήταν τόσο παράξενο. *Η ψυχή μου είναι που περιφέρεται στην Κουαλανάρα: και δεν είναι λογικό η μία ψυχή να μπορεί να αισθανθεί την άλλη;* Πλησίασε ακόμα περισσότερο, και το φως της ψυχής του Βάνμιρ την τύλιξε. Βρέθηκε σε μια σήραγγα – μια στροβιλιζόμενη σήραγγα, σαν τη Δίνη, αλλά πολύχρωμη – και τη διέσχισε ως το πέρας της, για να φτάσει σ'ένα μέρος θολό αλλά πραγματικό. Σ'ένα δωμάτιο που έμοιαζε με το δωμάτιο του Βάνμιρ στο Κάστρο Ράλτον, μα δεν ήταν ακριβώς αυτό· είχε διαφορές. Η Ρικνάβαθ δεν μπορούσε να καταλάβει τι διαφορές είχε – ίσως να ήταν τόσο μικρές που δεν τις πρόσεχε –, όμως υπήρχαν· το ήξερε: κάπως, το ήξερε.

Ο Βάνμιρ καθόταν σε μια πολυθρόνα, μπροστά στο τζάκι, και κάπνιζε την πίπα του. Έστρεψε το βλέμμα του στη Ρικνάβαθ και την ατένισε. Είπε τ'όνομά της.

Με βλέπει! σκέφτηκε εκείνη. *Με βλέπει! Αλλά πώς; Έχω σώμα;* Κοίταξε τον εαυτό της και διαπίστωσε ότι, όντως, είχε σώμα και φορούσε ένα ελαφρύ, λευκό φόρεμα. Η φωτιά του τζακιού την έκανε να ζεσταίνεται αφόρητα εδώ, στα νότια μέρη της Βάλγκριθμωρ, όπου το κλίμα ήταν τόσο θερμό για μία Καρμώζ.

«Μπορούμε να σβήσουμε το τζάκι;» ρώτησε, πλησιάζοντάς τον. «Έχω ψηθεί!»

«Μα, κάνει κρύο,» είπε ο Βάνμιρ. «Απέξω φυσάει.» Κοίταξε το παράθυρο, το οποίο έτριζε από τον αέρα.

«Υπόσχομαι πως δε θα κρυώνεις.» Η Ρικνάβαθ έβαλε τα χέρια της μέσα στις φλόγες του τζακιού κι εκείνες έσβησαν. Μονάχα μερικά μισοκαμμένα ξύλα έμειναν στη θέση τους.

«Πώς το έκανες αυτό;» απόρησε ο Βάνμιρ.

Η Ρικνάβαθ μειδίασε και κάθισε στα γόνατά του, περνώντας το ένα της χέρι στους ώμους του. Πήρε την πίπα απ'τα δάχτυλά του και ρούφηξε καπνό, τον οποίο έβγαλε, αργά, απ'τα χείλη. «Δεν ξέρω.»

«Έλα τώρα, Ρικνάβαθ! Μη μου λες ψέματα. Πρέπει να μου πεις πώς το έκανες!»

Η Ρικνάβαθ γέλασε. «Δεν – ξέρω.» Πέταξε την πίπα παραδίπλα και, παίρνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της, κόλλησε τα χείλη της πάνω στα χείλη του. Τον ήθελε τόσο πολύ... και ήταν βέβαιη ότι τίποτα το κακό δε θα συνέβαινε εδώ. Τίποτα που είχε συμβεί στους υπόλοιπους εραστές της.

Ο Βάνμιρ έλυσε το λευκό της φόρεμα και την παρέσυρε στο κρεβάτι, όπου έκαναν έρωτα για πολλή ώρα, ενώ το παράθυρο του δωματίου έτριζε από τον αέρα. Ήταν σαν όνειρο και, όταν τελείωσαν, η Ρικνάβαθ ήξερε πως δεν ήταν τίποτα *περισσότερο* από όνειρο. Αλλά δεν ήθελε να φύγει από εδώ. Της άρεσε. Ήταν τώρα ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι, τεντώνοντας τα χέρια της πάνω απ'το κεφάλι και σπρώχνοντας τα σεντόνια με τα πόδια της, ενώ ο Βάνμιρ βρισκόταν πλάι της, στηρίζοντας το κεφάλι του στον αγκώνα και λέγοντάς της διάφορες ανοησίες που την έκαναν να γελάει. Επίσης, τη ρωτούσε πώς είχε καταφέρει, τέλος πάντων, να σβήσει τη φωτιά! Θα

σου πω, τον πείραζε η Ρικνάβαθ, αν μου κάνεις πάλι αυτό και εκείνο... Αλλά, όταν της έκανε αυτό ή εκείνο, γελούσε και του έλεγε ότι, πραγματικά, δεν ήξερε πώς είχε καταφέρει να σβήσει τη φωτιά. *Τσως να είμαι πολύ ψυχρή και οι φωτιές να σβήνουν όταν τις πλησιάζω. Νομίζεις ότι έχω δίκιο; Νομίζεις ότι έτσι είναι; Είμαι πολύ ψυχρή;* Συνέχιζε να γελά, καθώς τον αγκάλιαζε και τον φιλούσε, τον φιλούσε, τον φιλούσε...

Ξαφνικά, το δωμάτιο –ολάκερο το Κάστρο Ράλτον– άρχισε να τραντάζεται, βίαια, σαν να είχε πιάσει δυνατός σεισμός. Η Ρικνάβαθ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, τρομαγμένη. *Τι συμβαίνει, Βάνμυρ; Τι συμβαίνει;*

Τίποτα! Ο Βάνμυρ γελούσε. Τίποτα!

Το παράθυρο έσπασε και ο αέρας εισέβαλε στο δωμάτιο, αρπάζοντας τη Ρικνάβαθ και τραβώντας την έξω...

...έξω από το σώμα της.

Ο Βάνμυρ ξύπνησε, νιώθοντας μουδιασμένος. Το αντρικό του μόριο ήταν τεντωμένο και σκληρό. Ανασηκώθηκε, παραμερίζοντας την κουβέρτα με την οποία τον είχαν σκεπάσει. Είδε ότι πρέπει να ήταν αυγή, αν έκρινε από το φωτισμό, και βρισκόταν σε κάποιο δάσος. Δύο φωτιές ήταν αναμμένες, και οι σύντροφοί του κοιμόνταν γύρω τους: όλοι, εκτός από δύο. Ο Έζβαρ και ο Φένταρ φυλούσαν σκοπιά. Ο πρώτος βηματίζε, καπνίζοντας την πίπα του, και ο δεύτερος ήταν καθισμένος σ'έναν βράχο, έχοντας το σπαθί του καρφωμένο στο χώμα και τα χέρια του ακουμπισμένα στη λαβή.

Ο Βάνμυρ θυμόταν ότι έβλεπε κάποιο όνειρο, προτού ξυπνήσει: και στο όνειρό του πρέπει να ήταν πίσω, στο Ράλτον, αλλά μαζί του ήταν και η Ρικνάβαθ... η οποία είχε σβήσει τη φωτιά του τζακιού, με κάποιο μαγικό τρόπο που αρνιόταν να του αποκαλύψει. Και μετά, είχαν κάνει έρωτα, αλλά πάλι αρνιόταν να του πει πώς είχε σβήσει τη φωτιά. Παράξενο όνειρο, και δε θυμόταν πού ακριβώς είχε τελειώσει.

«Βάνμυρ,» είπε ο Έζβαρ. «Κοιμάσαι μια μέρα ολόκληρη.»

«Ναι;» Έτριψε τα μάτια του. «Πού είμαστε;»

«Στα δάση της Βόλγκρεν. Και η Ρικνάβαθ έχει πάλι χαθεί· δεν ξέρω πού έχει πάει.»

—Εδώ είμαι—

«Τώρα ήρθες, θες να πεις. Χτες, που σε έφαγνα, δεν απαντούσες.»

—Εμ, ναι... Είχα πάει να δω τι γίνεται στο Νούφρεκ—Η Ρικνάβαθ δεν είχε καταλάβει πώς πέρασε η ώρα, από τότε που εισέβαλε στο όνειρο του Βάνμιρ. Θα πρέπει να το έχω υπόψη μου αυτό, σκέφτηκε, και να το προσέχω—Τι με ήθελες, Έζβαρ;—

«Ήθελα να μας πεις τι συνέβη στον άλλο κόσμο. Αλλά τώρα που ξύπνησε ο Βάνμιρ, μπορεί να μας τα πει κι εκείνος.»

—Όπως επιθυμείς...—

Ο Έζβαρ ξύπνησε τους υπόλοιπους, έναν-έναν.

«Τι είναι;» ρώτησε η Νίθρα, όταν ο ερημίτης την κούνησε απ'τον ώμο.

«Ο Βάνμιρ συνήλθε,» αποκρίθηκε εκείνος, και πήγε στον επόμενο.

Η Βασίλισσα του Νούφρεκ ανασηκώθηκε και κοίταξε τους συντρόφους της. Ο Βάνμιρ είχε, όντως, σηκωθεί. Καιρός ήταν. Εκείνη είχε ξυπνήσει από χτες το απόγευμα, και ήθελε να μάθει τι είχε συμβεί στον άλλο κόσμο, αλλά, βλέποντας ότι ο ακρίτης κοιμόταν μέχρι το βράδυ, είχε ξαναπέσει για ύπνο.

Όταν όλοι τους σηκώθηκαν, κάθισαν γύρω από τις φωτιές. Ο Έζβαρ τούς έψησε τσάι και τους το έδωσε μέσα σε αχνιστές κούπες. Ο Βάνμιρ ήπιε δυο γουλιές και, μετά, τους διηγήθηκε όλα όσα είχαν διαδραματιστεί στην άλλη μεριά της Δίνης.

«Τα καταφέραμε, επομένως,» είπε ο Μάηραν. «Ο Οφθαλμός δεν υπάρχει πλέον;»

Ο Βάνμιρ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Όχι, δεν υπάρχει πλέον.»

«Η δουλειά μας, όμως, δεν έχει τελειώσει,» είπε ο Ερφάνιρ.

«Ναι,» συμφώνησε ο Βάνμιρ· «για την ακρίβεια, τώρα αρχίζει. Τώρα πρέπει να κλείσουμε την πύλη στην Οντον'γκόκι.»

«Πώς θα την πλησιάσουμε, φίλε μου;» έθεσε το ερώτημα ο Γκριζος Σκύλος. «Ρικνάβαθ, είσαι εδώ;»

—Ναι—

«Όταν πήγες στην Οντον'γκόκι, είδες κανένα... μονοπάτι; Κανέναν δρόμο που μπορούμε ν'ακολουθήσουμε, για να φτάσουμε στην πύλη;»

—*Όχι. Και δε νομίζω ότι είναι δυνατόν κάποιος να φτάσει εκεί περπατώντας. Ίσως ακόμα και πετώντας να είναι αδύνατον—*

«Έχεις κάτι να προτείνεις;» τη ρώτησε ο Ερφάνιρ.

—*Ίσως. Θέλετε να το ακούσετε;—*

«Ασφαλώς και θέλουμε.»

—*Το λογικότερο, κατ'εμέ, είναι να χρησιμοποιήσετε τους Αρχέτοπους για να φτάσετε στον προορισμό σας. Οι Αρχέτοποι είναι πολυδιάστατοι και περίπλοκοι, και εκτείνονται κάτω —αν το κάτω είναι η σωστή λέξη— απ'όλη την Κουαλανάρα—*

«Υπάρχει, όμως, άνοιγμα που να βγάζει κοντά στην πύλη;» είπε ο Βάνμιρ. «Δε θυμάσαι τι μας είχε πει ο Σάηρεντιλ; Ότι η Πρωτοπλασματική Μάζα καταστρέφει τους Αρχέτοπους;»

—*Το θυμάμαι, Βάνμιρ. Και, όχι, δεν υπάρχει άνοιγμα που να βγάζει κοντά στην πύλη. Όμως σκεφτόμουν...—*

Σιγή απλώθηκε γύρω απ'τις φωτιές, καθώς άπαντες περίμεναν τη Ρικνάβαθ να συνεχίσει.

—*Σκεφτόμουν ότι ίσως είναι δυνατόν εσείς να δημιουργήσετε ένα άνοιγμα, με τη δύναμη του ουρανόλιθου—*

«Μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο;» ύψωσε τα φρύδια ο Γκριζος Σκύλος.

—*Νομίζω πως ναι. Γιατί όχι;—*

«Θα είναι, σίγουρα, δύσκολο να... τρυπήσουμε τους Αρχέτοπους, Ρικνάβαθ,» είπε η Νίθρα.

—*Μπορεί. Αλλά πώς αλλιώς σκοπεύετε να φτάσετε στην πύλη; Είναι αδύνατον να ταξιδέψετε διαμέσου της Οντον'γκόκι. Δε θα επιβιώσετε—*

«Η Ρικνάβαθ έχει δίκιο,» είπε ο Βάνμιρ. «Ο τρόπος που προτείνει είναι καλός, νομίζω. Ή, τουλάχιστον, είναι κάτι που αξίζει να προσπαθήσουμε.»

«Έχω μια απορία, όμως, φίλε μου,» είπε ο Γκριζος Σκύλος. «Ήπιε μια γουλιά απ'το τσάι του. «Σε ποιον Αρχέτοπο θα πρέπει να δημιουργήσουμε αυτό το άνοιγμα, για να φτάσουμε στην πύλη; Αναμφίβολα, δεν μπορείς να φτάσεις εκεί από οποιονδήποτε Αρχέτοπο... έτσι δεν είναι, Ρικνάβαθ;»

—Ναι. Αλλά μην ανησυχείτε γι' αυτό. Θα σας οδηγήσω εγώ στο σωστό μέρος. Και θα σας δείξω πού πρέπει να δημιουργήσετε το άνοιγμα—

«Νίθρα,» ρώτησε ο Έζβαρ, «πιστεύεις ότι θα μπορείς να τα καταφέρεις;»

«Δεν ξέρω.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Ούτε για τους καθρέφτες ή μουν σίγουρη, αλλά τα κατάφερα. Δεν έχω ποτέ ξανά στη ζωή μου δοκιμάσει κάτι παρόμοιο, όπως όλοι γνωρίζετε...»

«Ρικνάβαθ,» είπε ο Βάνμιρ, «εσύ έχεις ξαναχρησιμοποιήσει τον ουρανόλιθο. Τι λες: η Νίθρα θα μπορεί να δημιουργήσει το άνοιγμα;»

—Δεν είμαι βέβαιη, Βάνμιρ, αλλά νομίζω πως ναι. Με τον ουρανόλιθο μπορείς να κάνεις τα πάντα, έτσι δεν είναι;—

«Ανάλογα με τις δυνάμεις σου, υποθέτω,» τόνισε ο Έζβαρ. «Κι ανάλογα με την ποσότητα ουρανόλιθου που έχεις στη διάθεσή σου.»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Βάνμιρ, «είναι το μόνο σχέδιο που έχουμε. Και νομίζω ότι έχει πιθανότητες επιτυχίας.»

«Κι εγώ έτσι πιστεύω.» Ο Ερφάνιρ έριξε ένα μικρό ξύλο στη φωτιά.

«Νίθρα,» Ο Βάνμιρ κοίταξε τη Βασίλισσα του Νούφρεκ. «Θα το προσπαθήσεις;»

«Γι' αυτό είμαι εδώ: για να σας βοηθήσω.»

«Εντάξει,» είπε ο Έζβαρ, «ας το δοκιμάσουμε.»

Ο Γκριζος Σκύλος ένευσε, τελειώνοντας το τσάι του.

«Ρικνάβαθ,» ρώτησε ο Έζβαρ, «είναι μακριά ο Αρχέτοπος που πρέπει να φτάσουμε;»

—Πάω να κοιτάξω και επιστρέφω—

Ήταν βράδυ όταν επέστρεψε.

«Τι σε καθυστέρησε τόσο;» ρώτησε ο Γκριζος Σκύλος.

«Ο χρόνος κυλά διαφορετικά μέσα στους Αρχέτοπους,» του θύμισε ο Έζβαρ.

Ήταν όλοι τους πάλι καθισμένοι γύρω από δύο φωτιές και έτρωγαν βραδινό: ένα ζαρκάδι που είχε σκοτώσει ο Φένταρ.

«Πόσο μακριά είναι ο Αρχέτοπος, λοιπόν;» θέλησε να μάθει ο Βάνμιρ.

—Αρκετά μακριά, τολμώ να πω. Αλλά θα σας οδηγήσω και δε θα δυσκολευτείτε να φτάσετε. Όμως, εκτός απ' αυτό, έχω και κάτι άλλο να σας πω: κάτι που μόλις τώρα ανακάλυψα...—

«Συνέχισε,» την παρότρυνε ο Βάνμυρ.

—Ο Λιζναγκάρ βρίσκεται στους Αρχέτοπους—

«Ο πατέρας του Φανλαγκόθ και του Νουτκάλι;» πετάχτηκε ο Βάνμυρ.

—Ναι, αυτός· δεν μπορεί να είναι άλλος. Και δεν είναι μόνος του: έχει πίσω του έναν ολόκληρο στρατό από τερατουργήματα, τα οποία, υποθέτω, έφερε από την Οντονγκόκι. Επίσης, μαζί του βαδίζει κάποιος... κάποιος που είμαι βέβαιη ότι δεν είναι κάτοικος της Οντονγκόκι. Μη ρωτάς πώς το ξέρω αυτό· απλά το ξέρω: το αισθάνομαι. Πρόκειται για ένα γιγαντώσωμο, ανθρωπόμορφο πλάσμα, με κέρατα στο κεφάλι, το οποίο φαίνεται να οδηγεί τον Λιζναγκάρ—

«Να τον οδηγήι πού;» ρώτησε ο Βάνμυρ.

—Στους Μετουσιωμένους, νομίζω, γιατί έχει στον ώμο του το Νάνο—

«Ποιον Νάνο;»

—Αυτόν που γνωρίσαμε κι εμείς. Τον υπηρέτη των Μετουσιωμένων—

Ο Βάνμυρ συνοφρυώθηκε. «Για έναν και μόνο λόγο μπορεί ο Λιζναγκάρ να πηγαίνει στους Μετουσιωμένους: Έμαθε τι προσπαθούν να κάνουν και θέλει να τους σταματήσει.»

«Πώς το έμαθε, όμως;» απόρησε ο Έζβαρ. «Οι Ράζλερ έχουν χάσει τις μαντικές τους ικανότητες.»

«Αυτό δεν είναι σημαντικό για την ώρα. Το σημαντικό είναι ότι ίσως... ίσως να μας φανεί χρήσιμος, και ο Λιζναγκάρ και ο στρατός του, όταν είναι να τα βάλουμε με τους Μετουσιωμένους.»

«Ναι, δεν αποκλείεται,» συμφώνησε ο Έζβαρ. «Ωστόσο, μην ξεχνάς ότι και αυτός ο Ράζλερ πρέπει να πεθάνει.»

«Είναι δύσκολο να το ξεχάσω.

»Ρικνάβαθ, με τον Νουτκάλι τι γίνεται;»

—Ο Άνκαραζ ακόμα τον κυνηγούσε, την τελευταία φορά που κοίταξα—

«Ας μη χάνουμε άλλο χρόνο,» είπε ο Ερφάνιρ. «Πάμε να κλείσουμε την πύλη στην Οντον'γκόκι, ώστε να μπορούμε να ασχοληθούμε με τα υπόλοιπα.»

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Ναι. Δε θα ήθελα να δω τον Λιζναγκάρ να σκοτώνει τους Μετουσιωμένους και να μένει στην Κουαλανάρα ως απόλυτος μονάρχης.» Σηκώθηκε από την πέτρα όπου καθόταν.

Κεφάλαιο 10

Τα Πλοκάμια

Η Νίθρα τούς έβαλε μέσα στους Αρχέτοπους και, όταν βρίσκονταν εκεί, η Ρικνάβαθ άρχισε να τους καθοδηγεί. Η Καρμώζ, όμως, δεν μπορούσε να δει εύκολα τα σκοτεινά ή τα φωτεινά μονοπάτια, καθότι δεν τις χρειαζόνταν· μπορούσε να περάσει από τον έναν Αρχέτοπο στον άλλο όπως μπορούσε να περάσει και μέσα από έναν τοίχο. Οι υπόλοιποι δεν είχαν αυτή την ικανότητα, έτσι η Νίθρα έπρεπε πάλι να βρίσκει το δρόμο, καθώς η Ματιά της παρατηρούσε εύκολα τις διόδους.

Ταξίδεψαν μέσα στους Αρχέτοπους ενώ ο χρόνος έμοιαζε να μην κυλά. Μονάχα τα γαλήνια τοπία άλλαζαν, το ένα κατόπιν του άλλου...

Ένα πυκνό δάσος, πνιγμένο στις φυλλωσιές και στους κορμούς... ένας βάλτος με κολλώδες στάσιμο νερό... ένα δάσος με αραιά δέντρα... μια ξερή πεδιάδα κάτω από έναν λαμπερό, ανήλιαγο ουρανό... μια χιονισμένη οροσειρά—

Η Νίθρα σταμάτησε. «Δείτε!» είπε, δείχνοντας κάτω από μια πλαγιά.

Οι υπόλοιποι συγκεντρώθηκαν γύρω της και έστρεψαν το βλέμμα τους, για να δουν έναν στρατό να διασχίζει ένα χιονισμένο μονοπάτι των βουνών: έναν στρατό μακρύ σαν μαύρο φίδι και αποτελούμενο, όχι από ανθρώπους, αλλά από πλάσματα που έμοιαζαν να έχουν βγει από εφιάλτη: πλάσματα με στραβούς κορμούς, αφύσικα ψηλά ή κοντά πόδια, λαιμούς που φαίνονταν σπασμένοι μα δεν ήταν, χέρια με πέντε κλειδώσεις, δερμάτινα ή πουπουλένια φτερά, φοιιδωτές ουρές, σκελετωμένα σώματα, φυτικά σώματα (δέντρα που περπατούσαν!), μεταλλικά σώματα, πέτρινα σώματα, ενεργειακά σώματα (ζωντανό φεγγαρόφωτο, ζωντανές αστραπές, ζωντανές φλόγες)... Και στην αρχή αυτής της αποτρόπαιης παρέλασης βρισκόταν ένας ψηλός άντρας, καθισμένος σε γαλανόμαυρο άλογο με έξι πόδια, ουρά φιδιού, πουπουλένια φτερά, και κέρατο στο μέτωπο, η χ αίτη του οποίου ήταν από αστραπή και φωτιά. Ο άντρας είχε χρυσαφένιες

φτερούγες στην πλάτη και φορούσε μελανόχρωμη πανοπλία, η οποία φαινόταν να είναι ένα με το δέρμα του. Από τη μέση του κρεμόταν ένα μεγάλο ξίφος, που αργυρά πλοκάμια ανασάλευαν στον προφυλακτήρα της λαβής του.

Δίπλα στον άντρα βάδιζε –δεν ήπνευε– ένα άλλο πλάσμα, το οποίο, κατά κάποιο τρόπο, ήταν *τελείως* διαφορετικό από όλα τα υπόλοιπα μέσα στο στρατό, παρότι, με μια γρήγορη, επιπόλαιη ματιά, θα μπορούσε κανείς να πει ότι έμοιαζε μ'αυτά. Το πλάσμα ήταν δίποδο και ανθρωποειδές, και είχε κεφάλι μεγάλο και κερασφόρο. Το δέρμα του ήταν καλυμμένο από γυαλιστερές (αλλά τραχιές· φαίνονταν από μακριά ότι, σίγουρα, ήταν τραχιές) μαύρες τρίχες. Στον ώμο του καθόταν ο Νάνος, και στο αριστερό του χέρι κρατούσε δύο κομμάτια πέτρας... γαλαζόγκριζης πέτρας: ουρανολίθινα θραύσματα. Και, ναι, η χούφτα του ήταν τόσο μεγάλη ώστε να τα χωρά, άνετα, και τα δύο. Στο ύψος το πλάσμα έφτανε τον έφιππο άντρα πλάι του και τον ξεπερνούσε. Ήταν γιγαντόσωμο και τρομακτικό, κι ανέδιδε μια αύρα δύναμης και κυριαρχίας, που σ'έκανε να τρέμεις όταν το κοίταζες.

—*Ο στρατός του Λιζναγκάρ...*—είπε η Ρικνάβαθ—*Ο Ράζλερ είναι ο υπέας στην αρχή—*

«Ναι, αυτό το καταλάβαμε,» αποκρίθηκε η Νίθρα. «Ο άλλος, όμως, ποιος είναι;»

Ένα φτερούγισμα ακούστηκε από πάνω τους, και ένα πουλί προσγειώθηκε σ'έναν βράχο κοντά τους.

—*Καλωσορίσατε, πουλάκια μου*—τους χαιρέτησε, κλείνοντάς τους το μάτι.

«Αετέ...» είπε ο Βάνμιρ. «Τι συμβαίνει εδώ; Τι συμβαίνει στους Αρχέτοπους;»

—*Ο Λιζναγκάρ εισέβαλε, όπως θα μπορείς να δεις και μόνος σου, ξυπνοπούλι μου. Και ο Φεν'τρουτάκ Μαρ τον οδηγεί—*

«Ο Φεν'τρουτάκ Μαρ; Μιλάς γι'αυτό το κτήνος με τα κέρατα;»

—*Ναι, αυτό το κτήνος με τα κέρατα*—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

«Πού βρήκε τα ουρανολίθινα θραύσματα;»

—*Μάντεψε—*

«Ο Νάνος τού τα έδωσε.»

—Είσαι κοντά, αλλά δεν το πέτυχες. Ο Φεν'τρούτακ τα έκλεψε απ'το Νάνο. Γιατί ο Νάνος —το άθλιο υποκείμενο!— είχε πάει να τον επισκεφτεί στη φυλακή του. Είχε πάει να μιλήσει με το κεφάλι του—

«Το κεφάλι του;» τον διέκοψε ο Βάνμιρ.

—Ο Φεν'τρούτακ ήταν διαμελισμένος και τα μέλη του δεμένα με αλυσίδες. Φυσικά, δεν ήταν νεκρός. Και ο Νάνος είχε πάει να τον συμβουλευτεί· είχε πάει να τον ρωτήσει, εικάζω, πώς να χρησιμοποιήσει τον ουρανόλιθο, προκειμένου να γίνει κι εκείνος Μετουσιωμένος. Αλλά διάφορα απρόοπτα συνέβησαν...—

«Γιατί αυτός ο Φεν'τρούτακ Μαρ να ξέρει πώς μπορεί κάποιος να γίνει Μετουσιωμένος;» απόρησε ο Βάνμιρ.

—Διότι, ξυπνοπούλι μου, είναι παλιός εχθρός των Μετουσιωμένων, και η δύναμη του δεν απέχει πολύ από τη δική τους. Για να φανταστείς πόσο παλιός είναι ο Φεν'τρούτακ, μάθε πως, όταν εκείνος βασίλευε, εγώ δεν υπήρχα καν—

«Καταλαβαίνω.»

Ο Αετός του έκλεισε το μάτι.

«Και τι θα γίνει τώρα;» ρώτησε ο Μάηραν. «Πού πηγαίνει αυτός ο στρατός; Πηγαίνει να πολεμήσει τους Μετουσιωμένους;»

—Αργείς, αλλά τα πιάνεις—Ο Αετός του έκλεισε το μάτι—Οι Έξωθεν μεσολάβησαν, για να γνωρίσει ο Λιζναγκάρ τον Φεν'τρούτακ Μαρ και να εκστρατεύσουν μαζί κατά των Μετουσιωμένων. Όμως, πριν από όχι πολύ ώρα, παρατήρησα πως και οι δύο Έξωθεν που βρίσκονταν σ'ετούτο το στρατό εξαφανίστηκαν, περιέργως...—

Ο Βάνμιρ μειδίασε. «Όχι και τόσο 'περιέργως', Αετέ.»

—Μπα;... Είναι παράνομο να γνωρίζεις κάτι που δεν το γνωρίζω εγώ, Βάνμιρ των Ωθράγκος. Πες μου—

«Δε συνεχίζουμε το ταξίδι μας; Και τα λέτε στο δρόμο,» πρότεινε ο Ερφάνιρ.

—Πολύ περίεργος δεν είσαι εσύ;—είπε ο Αετός, στρέφοντας το βλέμμα του στον δαιμονολόγο.

«Ο Ερφάνιρ έχει δίκιο,» είπε ο Βάνμιρ. «Καλύτερα να μην καθυστερούμε. Θα σ'τα εξηγήσω όλα στο δρόμο, Αετέ.»

—Έχει καλώς. Πού πηγαίνετε;—

«Θα δεις.»

»Ρικνάβαθ, προς τα πού τώρα;»

—*Συνεχίστε ευθεία, προς εκείνη την πλαγιά με τα έλατα—*

Ο Βάνμιρ και οι σύντροφοί του προχώρησαν, αγνοώντας τον στρατό τεράτων που προέλαυνε από κάτω τους, στο πέρασμα των βουνών. Ο ακρίτης άρχισε να διηγείται στον Αετό τα όσα είχαν συμβεί με τον Οφθαλμό και τους Έξωθεν, και κατέληξε ότι τώρα πήγαιναν να κλείσουν την πύλη στην Οντον'γκόκι.

—*Αισθάνομαι χαζός—* παραδέχτηκε το πουλί—*κι αυτό συμβαίνει σπάνια—* Έκλεισε το μάτι—*Φαίνεται ότι τα έχετε σκεφτεί όλα, Βάνμιρ των Ωθράγκος. Ελπίζω να έχετε κατά νου κι ένα αποτελεσματικό σχέδιο, για να πολεμήσουμε τον Λιζναγκάρ και τον Φεν'τρούτακ Μαρ—*

Διέσχιζαν μια αμμώδη έρημο τώρα και σκαρφάζωναν επάνω σ'έναν αμμόλοφο, αγκομαχώντας σχεδόν όσο και τα άλογά τους. Ο ανήλιαγος ουρανός τούς χτυπούσε στο κεφάλι και στους ώμους με διάπυρες λόγχες.

«Δεν ξέρω αν πρέπει να τους πολεμήσουμε, Αετέ. Ή, τουλάχιστον, αν πρέπει να τους πολεμήσουμε αμέσως,» είπε ο Βάνμιρ. «Οι Μετουσιωμένοι θέλουν να καταστρέψουν την Κουαλανάρα. Θέλουν να τη μετατρέψουν ολόκληρη σε Αρχέτοπο.»

—*Εσύ δεν τους το ζήτησες;—*

«Όχι, φυσικά! Η συμφωνία μας ήταν ότι θα κρατήσουν την Κουαλανάρα σε αρχετοπική κατάσταση μέχρι να σκοτώσω τους Ράζλερ και να κλείσω την πύλη στην Οντον'γκόκι.»

—*Και τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θα αθετήσουν τη συμφωνία σας;—*

«Έλα τώρα, Αετέ! Τους εμπιστεύεσαι;» απόρησε ο Βάνμιρ, καθώς έφταναν στην κορυφή του αμμόλοφου κι άρχιζαν να τον κατεβαίνουν. Οι μπότες τους γλιστρούσαν επάνω στην πλαγιά του. «Πιστεύεις ότι θα πάσουν να μεταμορφώνουν την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο, τώρα που, επιτέλους, μπορούν να καταφέρουν εκείνο που πάντα ήθελαν;»

Ο Αετός έμεινε σιωπηλός. Μονάχα το φτεροκόπημά του αντηχούσε στην έρημο.

Και ο Βάνμιρ ξαναρώτησε: «Τους εμπιστεύεσαι;»

—*Κραααα!—*

«Να υποθέσω πως αυτό σημαίνει 'όχι';»

—Μην κάνεις το ξυπνοπούλι μ'έμένα, Βάνμιρ των Ωθράγκος!—Ο Αετός του έκλεισε το μάτι—Και, όχι, φοβάμαι πως δεν τους εμπιστεύομαι...—

«Βλέπεις; Είναι το ίδιο ύπουλοι, το ίδιο προδοτικοί, όπως ο υπηρέτης τους, ο Νάνος.»

—Τι σκέφτεσαι, λοιπόν, να κάνεις; Να συμμαχήσεις με τους Ράζλερ; Κρααα κι αλίμονο!—

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. Είχαν κατεβεί την πλάγια του αμμόλοφου και συνέχιζαν να βαδίζουν σε στρωτό έδαφος. «Σκέφτομαι να τους αφήσω ν'αλληλοσκοτωθούν.»

—Και τι θα γίνει άμα ο Λιζναγκάρ νικήσει, ξυπνοπούλι μου; Τι θα γίνει άμα ο Λιζναγκάρ και ο Φεν'τρούτακ Μαρ νικήσουν; Άσε με να σου πω εγώ τι θα γίνει! Πρώτον, η Ρικνάβαθ θα πεθάνει. Δεύτερον, οι Ράζλερ θα συνεχίσουν να αποτελούν πληγή για την Κουαλανάρα. Τρίτον, ο Φεν'τρούτακ θα βασιλέψει στους Αρχέτοπους. Κρααα κι αλίμονο!—

«Η κατάσταση είναι σκατένια, το παραδέχομαι,» είπε ο Βάνμιρ. «Αλλά, έχοντας στη διάθεσή μας τον ουρανόλιθο, πιστεύω πως κάτι θα καταφέρουμε να κάνουμε...»

Ο Αετός γαντζώθηκε στον δεξή ώμο του ακρίτη και έστρεψε το βλέμμα του, για να τον κοιτάξει στο πρόσωπο—Θες να γίνεις λίγο πιο αναλυτικός;—

«Μακάρι να μπορούσα. Σου είπα: δεν έχω κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο.»

—Η κατάσταση είναι σκατένια, πράγματι. Κραααα!—

Η Ρικνάβαθ μίλησε—Τώρα πρέπει να βγείτε από...—Είδε ότι δεν υπήρχε κάποιο ευδιάκριτο σημάδι—Νίθρα, πού βλέπεις έξοδο;—

«Πουθενά εδώ κοντά,» απάντησε η Ρουζβάνη.

—Δεν είναι δυνατόν—

—Πού θέλετε να πάτε, ξυπνοπούλια μου;—

—Σε μια βραχώδη έρημο, παραδίπλα—

—Αχά. Ελάτε μαζί μου—Ο Αετός πέταξε από τον ώμο του Βάνμιρ κι άρχισε να φτεροκοπά.

Τον ακολούθησαν, κι έφτασαν σε μια σειρά από ψηλούς αμμόλοφους, που περάσματα σχηματίζονταν ανάμεσά τους.

—Εδώ είμαστε, αγαπητοί μου—

«Ναι,» είπε η Νίθρα. «Βλέπω το φωτεινό μονοπάτι.» Βάδισε πρώτη και, σε λίγο, βγήκαν από την άλλη μεριά των αμμόλοφων.

Τώρα, βρίσκονταν σε μια έρημο γεμάτη πέτρες και ραγισμένη γη. Ένα φαράγγι ανοιγόταν στα δεξιά τους και ψηλά, όρθια βράχια φαίνονταν ευθεία μπροστά.

—*Εδώ θα πρέπει να δημιουργήσετε το άνοιγμα*—είπε η Ρικνάβαθ—*Δηλαδή, όχι ακριβώς εδώ, αλλά σ'ετούτο τον Αρχέτοπο. Προχωρήστε. Έχετε κάποιο δρόμο ακόμα—*

«Ποια είναι η δική σου γνώμη, Αετέ;» ρώτησε ο Έζβαρ, καθώς συνέχιζαν. «Θα μπορέσουμε να φτιάξουμε αυτή τη δίοδο, μέσω του ουρανόλιθου;»

—*Θέλω να πιστεύω πως ναι. Μη νομίζετε ότι ξέρω κι εγώ πολλά περισσότερα από εσάς, σχετικά με τον ουρανόλιθο. Δεν πέφτουν κάθε μέρα τέτοια πράγματα στην Κουαλανάρα—*

«Από πού ήρθε;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Γνωρίζεις;»

—*Δύο πιθανές εξηγήσεις υπάρχουν: ή ήρθε από άλλο κόσμο, ή είναι απόκομμα της Πρωτοπλασματικής Μάζας —κάποια παρενέργεια στην αδιάκοπή της ανάπλαση—*

Μετά από λίγο, η Ρικνάβαθ είπε—*Βρίσκεστε σε καλό σημείο. Ακριβώς «κάτω» από την πύλη στην Οντον'γκόκι—*

Σταμάτησαν να βαδίζουν.

«Νίθρα, είσαι έτοιμη;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Θα μπορούσα και να μην είμαι; Δώστε μου ένα απ'τα κομμάτια.» Άπλωσε τα χέρια της.

Ο Βάνμιρ έβγαλε από το σάκο της σέλας του ένα ουρανολίθινο θραύσμα και της το έδωσε. Η Νίθρα το κράτησε ανάμεσα στις παλάμες της κι έστρεψε τη ματιά της στον φωτεινό ουρανό, που έκανε τα μάτια της να πονάνε.

«Ρικνάβαθ;» είπε.

—*Ναι;—*

«Προς τα εκεί πρέπει να κοιτάζω; Προς τα επάνω;»

—*Όχι. Προς τα κάτω—*

«Γιατί;»

—*Γιατί, όπως σας είπα, οι Αρχέτοποι είναι πολυδιάστατοι και περίπλοκοι. Δεν εξηγούνται με την κοινή λογική—*

«Εντάξει.» Η Νίθρα ατένισε το ξερό έδαφος μπροστά στα μπουτοφορεμένα πόδια της. «Κοιτάζω καλά τώρα;»

—Ναι—

Έγλειψε τα χείλη της και έστρεψε τη Ματιά της στον ουρανόλιθο: στα βάθη του ουρανόλιθου, εκεί όπου παλλόταν η ενέργειά του, η πανίσχυρη δύναμη που μπορούσε ν'αλλάζει τον κόσμο.

Αλλά τι πρέπει τώρα να τον προστάξω; Άνοιξε ένα πέρασμα μπροστά μου; Ή, Άνοιξε ένα πέρασμα που βγάζει στην Οντονόγκοκι; Για κάποιο λόγο σκεφτόταν ότι αυτό δε θα έπανε.

«Τι είναι, Νίθρα;» ρώτησε ο Έζβαρ, αγγίζοντας τον ώμο της. «Γιατί διστάζεις;»

Εκείνη έσμιξε τα χείλη. *Γιατί δεν ξέρω τι προσταγή να δώσω στον ουρανόλιθο. Αν είχα, όμως, τουλάχιστον μια εικόνα του τοπίου στην άλλη μεριά...* «Ρικνάβαθ; Πώς είναι η περιοχή όπου βρίσκεται η πύλη; Αν μπορούσα κάπως να τη φανταστώ, νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα. Αν μπορούσα κάπως να τη δω, θα ήταν ακόμα καλύτερα...»

—Να τη δεις, ε;—

Η Νίθρα ένευσε, αμίλητα.

Η Ρικνάβαθ έμεινε, επίσης, σιωπηλή για κάποια ώρα· και μετά, είπε—*Ίσως να μπορώ να σ'τη δείξω. Κλείσε τα μάτια σου, Νίθρα, και μη φοβηθείς αν νιώσεις κάτι παράξενο. Κατέβασε τα χέρια και χαλάρωσε—*

Η Νίθρα υπάκουσε, χωρίς ν'αφήσει το ουρανολίθινο θραύσμα.

Η Ρικνάβαθ βούτηξε μέσα της· πέρασε από ζωτικά όργανα, ιστούς, και κόκαλα και έφτασε στο βασίλειο της ψυχής και στο στρογγυλό σχήμα που ήταν γεμάτο κοσμική ισχύ. Έφερε στο μυαλό της την εικόνα της πύλης και του δάσους των κεράτων, και εισέβαλε στο στρογγυλό σχήμα, προσπαθώντας να μεταφέρει αυτή την εικόνα στη Ρουζβάνη.

Η Νίθρα αισθάνθηκε μια φλόγα βαθιά εντός της, μια ξαφνική φλόγα, και στο μυαλό της παρουσιάστηκε ένα τρομακτικό θέαμα. Είδε ένα δάσος από γκριζοπόρφυρα κέρατα, που δε φύτρωναν μόνο από τη γη, αλλά και το ένα μέσα από το άλλο, σαν να επρόκειτο για ζωντανούς οργανισμούς. Και στο κέντρο αυτού του εφιαλτικού δάσους, η Νίθρα είδε ένα άνοιγμα διαμορφωμένο από πλοκάμια, τα οποία επίσης φύτρωναν από τη γη και το ένα μέσα από το άλλο· ορισμένα,

δε, φύτρωναν και από τα κέρατα. Μέσα στο άνοιγμα, περιστρεφόταν μια μαύρη δίνη, διακοπτόμενη από ποικιλόχρωμες ασυνέχειες. Έμοιαζε με παχύρρευστο υγρό, το οποίο δεν έμενε μονάχα εκεί, αλλά διέρρεε και έξω από το άνοιγμα, ποτίζοντας το έδαφος και τον αέρα.

Η Νίθρα ατένιζε την αιτία που είχε μεταλλάξει την ήπειρο Οντον'γκόκι—

Το όραμα χάθηκε.

—Άνοιξε τα μάτια σου—

Τα άνοιξε.

—Τι είδες;—

Της είπε.

—Αυτό είναι—αποκρίθηκε η Ρικνάβαθ—Αυτή είναι η πύλη και το δάσος με τα κέρατα—

Η Νίθρα πήρε μια βαθιά ανάσα και έκλεισε πάλι τα μάτια. Ύψωσε τον ουρανόλιθο εμπρός της, σφίγγοντάς τον ανάμεσα στα χέρια της. «Δημιούργησε μία δίοδο,» τον Κέλευσε, «η οποία οδηγεί στο μέρος που έχω στο μυαλό μου.»

Οι άλλοι είδαν το πέτρινο κομμάτι να φωτίζεται από γαλαζογκριζή ακτινοβολία, και το έδαφος ν'ανοίγει μπροστά από τη Βασίλισσα του Νούφρεκ, όχι απότομα αλλά απαλά, σαν μια κουρτίνα που παραμερίζεται. Και, όσο το έδαφος άνοιγε, τόσο το θραύσμα στα χέρια της Νίθρα μικραίνει, ώσπου δεν έμεινε τίποτα απ'αυτό παρά σκόνη.

Η Ρουζβάνη άνοιξε τα μάτια της και είδε τι είχε δημιουργήσει. Μια κάθετη σήραγγα στο έδαφος, που, καθώς την κοιτούσες, είχες την αίσθηση πως δε θα πέσεις, αν την πλησιάσεις, αλλά θα βαδίσεις κανονικά κατά μήκος της. Τα τοιχώματά της ήταν πέτρινα, έχοντας το ίδιο χρώμα με τις πέτρες της ερήμου, και στο τέλος της φαινόταν ένας ουρανός κι ένας πράσινος, εξαγώνος ήλιος.

Η Νίθρα πήρε μια βαθιά ανάσα, γιατί αισθανόταν το Κοσμικό Κέλευσμα να την πνίγει, να κλείνει τα πνευμόνια της. Η βαθιά ανάσα, όμως, δεν τη βοήθησε· άρχισε να βήχει, σπασμωδικά, ενώ ένιωθε να ζαλίζεται και το κεφάλι της να πονά.

Ο Φένταρ τύλιξε τα χέρια του γύρω της, για να τη στηρίξει. «Νίθρα!»

«Το πέρασμα κλείνει!» τους προειδοποίησε ο Γκριζος Σκύλος. «Βισστείτε!»

«Πάμε!» είπε ο Βάνμιρ, κι έτρεξε μέσα, χωρίς να σκοντάψει ή να πέσει. Οι άλλοι τον είδαν απλά να αλλάζει κατεύθυνση, σαν να μην πήγαινε κάτω, αλλά να έστριβε σε μια γωνία.

Ο Φένταρ πήρε τη Νίθρα στα χέρια και τον ακολούθησε. Οι υπόλοιποι πήραν τα άλογα από τα γκέμια και τα τράβηξαν μέσα, με το ζόρι, γιατί τα ζώα δίσταζαν να μπουν στη σήραγγα· μάλλον, νόμιζαν ότι θα πέσουν.

Ο Αετός, φυσικά, δεν τους ακολούθησε· οι κάτοικοι των Αρχέτοπων δεν μπορούσαν να φύγουν από τους Αρχέτοπους χωρίς να καταστραφούν, και πόσο μάλλον να πάνε σ'ένα μέρος σαν την ήπειρο Οντον'γκόκι.

Όταν ο Βάνμιρ και οι σύντροφοί του βγήκαν από την άλλη μεριά, το πέρασμα ήταν ακόμα ανοιχτό. Δεν πρέπει, τελικά, να έκλεινε τόσο γρήγορα όσο τους είχε φανεί στην αρχή. Αλλά—

«Η Μάζα!» είπε ο ακρίτης. «Προσπαθεί να εισβάλει στους Αρχέτοπους!» Έδειξε την έξοδο του περάσματος, γύρω από την οποία μια επίμονη, μαύρη λάσπη είχε συγκεντρωθεί και σάλευε έντονα.

«Θα το δούμε μετά αυτό,» είπε ο Ερφάνιρ, στρέφοντας τη ματιά του στα πλοκάμια που σχημάτιζαν την πύλη.

Πάνω από τους συντρόφους υπήρχαν τρεις ήλιοι: ένας πράσινος και εξαγώνος, ένας μαύρος και στρογγυλός, και ένας ασημένιος και κυβικός.

—Αυτό είναι το άνοιγμα—είπε η Ρικνάβαθ—Νίθρα, πρέπει να το σφραγίσεις—

«Άφησέ με,» ζήτησε η Νίθρα από τον Φένταρ, κι εκείνος την έβαλε να σταθεί στα πόδια της.

«Αισθάνεσαι καλά;»

Όχι, σκέφτηκε η Νίθρα. «Αρκετά καλά για να κάνω εκείνο που πρέπει να κάνω.» Και προς τον Βάνμιρ: «Δώστε μου άλλο ένα κομμάτι ουρανολίθου.» Έβηξε, και πήρε ακόμα μια βαθιά ανάσα. Τα πνευμόνια της εξακολουθούσαν να είναι μισόκλειστα και, φυσικά, η ζάλη δεν της είχε περάσει, ούτε ο πονοκέφαλος.

Ο Έζβαρ έβγαλε ένα ουρανολίθινο θραύσμα απ'το σάκο της σέλας του και της το έδωσε. Το άλογό του χρεμέτιζε δυνατά και σκιρτούσε

φοβισμένα· ο ερημίτης το κρατούσε γερά από τα γκέμια, για να μην του φύγει.

Επάνω στα κέρατα και στα πλοκάμια, μάτια άνοιξαν. <<ΕΣΥ!... ΗΡΘΕΣ ΠΑΛΙ ΔΕ ΜΕ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕΣ>> αντήχησε μια φωνή που έμοιαζε να προέρχεται από παντού.

—Σ’το είπα ότι θα επέστρεφα—αποκρίθηκε η Ρικνάβαθ—Είμαστε εδώ για να σε ελευθερώσουμε. Και ο Οφθαλμός τώρα δεν μπορεί να μας σταματήσει—

<<ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΔΕΝ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ... ΣΑΝ ΝΑ ΧΑΘΗΚΕ>>

—Φροντίσαμε εμείς γι’αυτό—

Ένα γέλιο αντήχησε. <<ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ!>>

Η Ρικνάβαθ θα χαμογελούσε, αν είχε σώμα. Αλλά και χωρίς σώμα πάλι αισθάνθηκε να χαμογελά.

«Ν’αρχίσω;» ρώτησε η Νίθρα, εξακολουθώντας ν’αναπνέει με δύναμη, προσπαθώντας να κάνει τα πνευμόνια της να λειτουργήσουν κανονικά.

—Ναι—

Έσφιξε το ουρανολίθινο θραύσμα μέσα στα χέρια της και, εστιάζοντας το βλέμμα της στην πύλη, Κέλευσε: «Κλείσε την. Σφράγισέ την για πάντα!»

Γαλαζόγκριζη ακτινοβολία έλουσε το πέτρωμα, και η Νίθρα αισθάνθηκε την εκδίκηση του Κοσμικού Κελεύσματος να στρέφεται εναντίον της: Ένα αόρατο μαστίγιο τη χτύπησε στην πίσω μεριά του κεφαλιού, κάνοντάς τη να παραπατήσει· ο ουρανολίθος τής γλίστρησε. Ο Φένταρ την έπιασε στα δυνατά του χέρια. Εκείνη άρχισε πάλι να βήχει· και μετά, παραμερίζοντας τον Ωθράγκος, διπλώθηκε ξερνώντας.

Ο Βάνμιρ κοίταζε μια την πύλη μια τη Νίθρα, και αναρωτιόταν γιατί δεν είχε γίνει τίποτα. Γιατί δεν είχε κλείσει το άνοιγμα που έδινε πρόσβαση στην Πρωτοπλασματική Μάζα;

«Έξβαρ...» ψέλλισε. «Τι... τι...;»

Ο ερημίτης κούνησε το κεφάλι, δείχνοντας άγνοια.

«Ερφάνιρ;» Ο Βάνμιρ έστρεψε το βλέμμα του στο δαιμονολόγο, αλλά και εκείνος και ο Γκριζος Σκύλος έμοιαζαν απορημένοι.

«Μάλλον, η προσταγή ήταν λάθος, φίλε μου,» είπε ο τελευταίος, με φωνή που ακουγόταν ξερή.

«'Η ο ουρανόλιθος δεν ήταν αρκετός,» πρόσθεσε ο Έζβαρ.

«Όχι, δεν το νομίζω. Δες: το κομμάτι δεν έχει καταναλωθεί. Κάποιο λάθος έγινε εξαρχής. Η διαδικασία του κλεισίματος της πύλης δεν άρχισε καν.»

«Ρικνάβαθ,» είπε ο Βάνμιρ, «τι νομίζεις;»

Προτού, όμως, προλάβει η Καρμώζ ν'απαντήσει, ο Ζάνμελ έδειξε στον ορίζοντα. «Κοιτάξτε!»

Ένα πελώριο, φτερωτό πλάσμα ερχόταν προς το μέρος τους. Ήταν τόσο μεγάλο που κανείς τους δεν είχε δει ποτέ κάτι παρόμοιο σε μέγεθος. Διέθετε τρεις μακρείς λαιμούς, που στο τέλος του καθενός φύτρωνε, όχι κεφάλι, αλλά ένα στριφτό κέρατο. Στα πλευρά του υπήρχαν τέσσερα φτερά, χωρισμένα σε δύο ζευγάρια· το κάθε ζευγάρι είχε ένα πουνπουλένιο φτερό κι ένα δερμάτινο. Το υπόλοιπο σώμα του τέρατος ήταν ογκώδες και γεμάτο με αποκρουστικές αποφύσεις: πλοκάμια, χέρια, κεφάλια, και άλλα ακατονόμαστα πράγματα.

Ο ήχος του φτεροκοπήματός του ήταν σαν τις βροντές της καταιγίδας.

«Θεοί!» αναφώνησε ο Μάηραν.

«Δεν είναι κοντά,» είπε ο Ζάνμελ. «Απλά είναι τόσο *τεράστιο* που το βλέπουμε καθαρά. Αλλά ό,τι είναι να κάνετε κάντε το γρήγορα, γιατί...» Έριξε μια ματιά στη δίοδο που είχαν ανοίξει στους Αρχέτοπους. «Γιατί, εκτός του ότι αυτό το θηρίο μάς πλησιάζει, το πέρασμα κλείνει.» Είχε συρρικνωθεί στο μισό του πλάτους.

—*Τι αισθάνθηκες;*—ρώτησε η Ρικνάβαθ τα μάτια των πλοκαμιών και των κεράτων—*Τι πήγε στραβά; Γιατί δεν έκλεισε η πύλη;*—

<<ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ... ΔΕΝ ΚΛΕΙΝΕΙ>>

«Τι εννοείς, δεν κλείνει;» φώναξε ο Βάνμιρ. *Φτάσαμε ως εδώ, για να μάθουμε τώρα ότι «δεν κλείνει»;* συλλογίστηκε, εξαγριωμένος και γεμάτος τρόμο, συγχρόνως.

<<ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΖΩΝΤΑΝΟ>>

«Δηλαδή;»

«Βάνμιρ,» είπε ο Ερφάνιρ, στεκόμενος κοντά στον ακρίτη, για να ακούγεται η χαμηλή του φωνή, «ίσως νάναι τα πλοκάμια που δημιουργούν την πύλη.»

«Νίθρα.» Ο Βάνμιρ στράφηκε, για να δει τη Ρουζβάνη να στέκεται πάλι, με τη βοήθεια του Φένταρ. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα και το πρόσωπό της χλομό. «Μπορεί να πρέπει να προστάξεις τα πλοκάμια να πεθάνουν.»

«...Να πεθάνουν;» είπε εκείνη. «Μα... το Κοσμικό Κέλευσμα... Δεν μπορείς να προστάξεις κάποιον να πεθάνει, με το Κοσμικό Κέλευσμα. Δε νομίζω ότι μπορείς.»

«Δε θα τα προστάξεις να πεθάνουν,» εξήγησε ο Ερφάνιρ. «Θα προστάξεις τον ουρανόλιθο να τα σκοτώσει.»

Η Νίθρα πήρε ακόμα μια βαθιά ανάσα, κλείνοντας τα βλέφαρά της. «Εντάξει,» είπε, «θα το δοκιμάσω.»

Ο Βάνμιρ σήκωσε το ουρανολίθινο θραύσμα που της είχε πέσει και της το έδωσε. Εκείνη το κράτησε με τα δύο χέρια και εστίασε τη ματιά της στα πλοκάμια. Έγλειψε τα χείλη της και καθάρισε το λαιμό της. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Και Κέλευσε την ισχύ μέσα στο πέτρωμα που βαστούσε: «*Σκότωσε τα πλοκάμια! Σκότωσε όλα τα πλοκάμια! Πάρτους τη ζωή!*»

Ο ουρανόλιθος άστραψε με γαλαζόγκριζη ακτινοβολία. Η Νίθρα έτριξε τα δόντια της από τον πόνο που της προκάλεσε το Κοσμικό Κέλευσμα, κι αν ο Φένταρ δεν την υποβάσταζε, θα είχε ξαναπέσει.

Τα πλοκάμια φάνηκαν να ζαρώνουν, να χάνουν τη δύναμή τους, ενώ σπαραχτικές κραυγές αντηχούσαν. Μετά, το ένα κατόπιν του άλλου, άρχισαν να σωριάζονται, άψυχα, στο έδαφος. Και τότε, ο Βάνμιρ και οι υπόλοιποι είδαν τι συνέβαινε: Τα πλοκάμια είχαν σκίσει την ίδια την πραγματικότητα της Κουαλανάρα, και την κρατούσαν ανοιχτή, επιτρέποντας έτσι στην Πρωτοπλασματική Μάζα να εισβάλλει. Τώρα, όμως, καθώς πέθαιναν, ελευθέρωναν τον ιστό της πραγματικότητας κι αυτή έκλεινε, απαγορεύοντας την είσοδο στη Μάζα, διατηρώντας το χώρο και το χρόνο στη φυσιολογική τους κατάσταση.

Η ήπειρος Οντον'γκόκι έπαψε να μεταλλάσσεται, και οι τρεις ήλιοι χάθηκαν από τον ουρανό, σαν να κρύφτηκαν πίσω από ένα πέπλο.

Το πελώριο φτερωτό πλάσμα, όμως, δεν είχε εξαφανιστεί, και εξακολουθούσε να έρχεται προς το μέρος του Βάνμιρ και των συντρόφων του. Τώρα, είχε φτάσει τόσο κοντά που τους έκρυβε τον μισό

ορίζοντα, και ο χτύπος των φτερών του έστελνε σκόνη στα μάτια τους.

«*Τρέξτε!*» κραύγασε ο ακρίτης, πιάνοντας τ'άλογο του από τα ηνία και τραβώντας το. «Πίσω στους Αρχέτοπους, όσο η δίοδος παραμένει ανοιχτή!»

Κεφάλαιο 11

Αρχετοπικά Συναπαντήματα

Η δίοδος είχε σχεδόν κλείσει όταν βρέθηκαν στον ξερό, πετρώδη Αρχέτοπο. Ο Ζάνμελ, που ακολουθούσε τελευταίος, ίσα που πρόλαβε να περάσει, προτού το άνοιγμα γίνει τόσο μικρό ώστε να τον κλείσει μέσα.

Ο Φένταρ άφησε τη Νίθρα να καθίσει κάτω από έναν μεγάλο βράχο. Ήταν εξουθενωμένη όσο μπορεί να είναι εξουθενωμένος ένας άνθρωπος. Το δέρμα της κάτωχρο, τα μάτια της κατακόκκινα, η αναπνοή της κουρασμένη (τα πνευμόνια της πάλι νόμιζε ότι είχαν κλείσει), το βήμα της ασταθές (όταν τα γόνατά της μπορούσαν να τη στηρίξουν), και τα χέρια της τρεμάμενα.

Ο Βάνμιρ στάθηκε μπροστά απ'το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει ο ουρανόλιθος στο έδαφος του Αρχέτοπου, και το κοίταζε ώσπου αυτό έκλεισε. *Αν κάποιος παγιδευόταν εκεί μέσα, τι θα πάθαινε, άραγε; αναρωτήθηκε. Θα σκοτωνόταν, ή θα του συνέβαινε τίποτε άλλο, χειρότερο;*

Έστρεψε το βλέμμα του στους συντρόφους του, οι οποίοι είχαν άπαντες συγκεντρωθεί γύρω από την κατάκοπη Νίθρα. Ο Έζβαρ είχε γονατίσει πλάι της και πήγαινε να της δώσει ένα φλασκί (με νερό, υπέθετε ο Βάνμιρ)· εκείνη, όμως, το απομάκρυνε με το χέρι της, ψιθυρίζοντας κάτι.

«Πού είναι ο Αετός;» ρώτησε ο Μάηραν, κοιτάζοντας τον ουρανό και τις κορυφές των ψηλών βράχων του ερημότοπου.

«Πρέπει να έφυγε,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, που ούτε εκείνος μπορούσε να τον δει πουθενά.

«Καλύτερα να βγούμε απ'τους Αρχέτοπους,» είπε ο Έζβαρ, που είχε σηκωθεί απ'το πλευρό της Νίθρα. «Χρειαζόμαστε όλοι ξεκούραση.»

«Κι ο στρατός του Λιζναγκάρ;» έθεσε το ερώτημα ο Βάνμιρ.

«Όπως γνωρίζεις, ο χρόνος κυλά πιο αργά μέσα στους περισσότερους Αρχέτοπους. Όταν εδώ έχουν περάσει τρεις ώρες, στην έξω

Κουαλανάρα ίσως να έχει περάσει μια μέρα. Μπορούμε άνετα να βγούμε, να ξεκουραστούμε, και να επιστρέψουμε.»

Ο Βάνμιρ το σκέφτηκε. Έριξε μια ματιά στη Νίθρα, που βρισκόταν ακόμα καθισμένη κάτω απ'το βράχο, εξαντλημένη. Ένευσε. «Ναι, μάλλον αυτό είναι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε.» *Εξάλλου, χωρίς τη Νίθρα, δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τον ουρανόλιθο, και χωρίς τον ουρανόλιθο δεν μπορούμε να τα βάλουμε με το στρατό του Λιζναγκάρ.*

«Ρικνάβαθ,» ρώτησε, «είσαι εδώ;»

—Ναι, Βάνμιρ, εδώ είμαι—

«Θέλουμε να βγούμε απ'τους Αρχέτοπους. Είμαστε μακριά από... από την επιφάνεια της Κουαλανάρα;»

—Όχι ιδιαίτερα. Δε νομίζω να δυσκολευτείτε να βγείτε, αν η Νίθρα σάς οδηγήσει μέσα από τα σκοτεινά μονοπάτια—

Ο Βάνμιρ έστρεψε το βλέμμα του πάλι στην κατάκοπη Ρουζβάνη. Εκείνη πιάστηκε απ'το χέρι του Φένταρ και σηκώθηκε. «Θα σας οδηγήσω,» είπε, με ξερή, σπασμένη φωνή.

Ο Βάνμιρ ένευσε.

Ο Φένταρ βοήθησε τη Νίθρα ν'ανεβεί στο άλογό της.

Ο Άνκαραζ και οι Ταγμένοι του έπεσαν σαν θύελλα θανάτου επάνω στους Βιρθήλους, γεμίζοντας τα περάσματα της ομιχλώδους κατοικίας τους με πτώματα, κομμένα μέλη, και αίμα. Η Ζιάλα ακολουθούσε, νιώθοντας φρίκη. Όχι, σκεφτόταν κάθε τόσο, όχι. Δεν είναι ο Κάφελ που προκαλεί όλη αυτή την καταστροφή. Δεν είναι ο Κάφελ. Πρέπει να τον ελευθερώσω απ'τα δεσμά του Άνκαραζ. Αλλά ήξερε πως, για την ώρα, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, παρά να καταπίνει χολή και να προσπαθεί να μην ξεράσει από τα αποτρόπαια θεάματα που αντίκριζε.

«ΘΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΤΕ ΠΟΥ ΚΡΥΨΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΡΑΖ-ΛΕΡ!» φώναζε ο Πολέμαρχος, σκοτώνοντας, ενώ ο άνεμος των πνευμάτων ούρλιαζε γύρω του. «ΘΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΤΕ ΠΙΚΡΑ!»

Πού ήταν, όμως, ο Νουτκάλι; Η Ζιάλα δεν τον έβλεπε να βγαίνει να αντιμετωπίσει τον Άνκαραζ και τους Ταγμένους του. Δεν τον έβλεπε καν να προσπαθεί να τους αποφύγει. Είναι σαν να έχει ήδη εγκατα-

λείπει αυτού το μέρος, αφήνοντας τους Βιρθήλους να πεθάνουν για χάρη του... Η Ζιάλα αισθάνθηκε μια λύπη για την παράξενη γκριζό-δερμη φυλή, παρότι γνώριζε πως οι Βιρθήλοι θα τη σκότωναν μετά χαράς, αν μπορούσαν.

Ο Κάφελ σταμάτησε, τελικά, μπροστά σε μια σκάλα, αφού εκείνος και οι Ταγμένοι είχαν αδειάσει μια ολόκληρη αίθουσα από αντιπάλους. Αίματα και σκορπισμένα κομμάτια σάρκας και κόκαλου είχαν πεταχτεί επάνω στα διάφορα μηχανήματα.

«Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ ΕΧΕΙ ΦΥΓΕΙ,» είπε η τριπλή φωνή. «ΑΛΛΑ ΘΑ ΤΟΝ ΒΡΩ. ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΝΙΩΣΩ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ, ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΕΔΩ ΜΕΣΑ, ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΕΤΟΠΟΥΣ.» Άρχισε ν'ανεβαίνει την πέτρινη σκάλα.

Και γιατί σκότωσες τόσους Βιρθήλους; σκέφτηκε η Ζιάλα. Αφού ήξερες ότι ο Νουτκάλι είχε φύγει, γιατί δεν τον ακολούθησες αμέσως; Ίσως να τους έχεις σκοτώσει όλους· δεν πρέπει να είναι και πολλοί από δαύτους. Αισθανόταν αηδιασμένη. Κατάπιε πάλι χολή, και ανέβηκε κι εκείνη την πέτρινη σκάλα, πίσω από τον Κάφελ και τους Ταγμένους.

Σύντομα, βρίσκονταν έξω από τις περιοχές των Βιρθήλων, σε άλλο Αρχέτοπο.

Ο Νουτκάλι βάδιζε κουρασμένα μέσα στο χιόνι, με τον μαύρο του χιτώνα να σέρνεται πίσω του και την κουκούλα του στο κεφάλι, να σκιάζει το πρόσωπό του. Είχε κάνει ό,τι μπορούσε για ν'αποδυναμώσει τον Άνκαραζ, αλλά ο καταραμένος θεός των Ωθράγκος βρισκόταν ακόμα στο κατόπι του. Ο Νουτκάλι είχε ακούσει τις κραυγές των Βιρθήλων, καθώς ο Πολέμαρχος τούς έσφαζε, τον έναν μετά τον άλλο. Δεν αποκλείεται να τους είχε ως τώρα σκοτώσει όλους. Και θα πέθαιναν όπως κάθε άλλο πλάσμα, γιατί δεν ήταν κα-νονικοί κάτοικοι των Αρχέτοπων. Μονάχα η Βασίλισσα μπορεί να ζούσε—

Αλλά ό,τι κι αν συνέβαινε στους Βιρθήλους, δεν έπρεπε πλέον να απασχολεί εκείνον. Ο γκριζόδερμος λαός τον είχε υπηρετήσει καλά, όσο τον είχε υπηρετήσει. Τώρα, πρέπει να βρω άλλο τρόπο για να εξασθενίσω τον Άνκαραζ. Πρέπει να βρω άλλο τρόπο...

Το πρόβλημα ήταν ότι ο Νουτκάλι καταλάβαινε πως τα κόλπα του του είχαν τελειώσει. Δεν είχε άλλα χαρτιά κρυμμένα στο μανίκι του, για να χρησιμοποιήσει εναντίον του θεού των Ωθράγκος. Και, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, η έξω Κουαλανάρα ήταν τόσο επικίνδυνη γι'αυτόν όσο οι Αρχέτοποι. Τι να έκανε; Να επέστρεφε στην Οντον'γκόκι; Εκεί, μάλλον, η Πρωτοπλασματική Μάζα θα εξακολουθούσε να επηρεάζει την ήπειρο. Δεν μπορεί αυτή η διαβολεμένη αλλαγή να είχε επηρεάσει ακόμα και την Οντον'γκόκι. Ήταν αδύνατον!

Οι σκέψεις του διακόπηκαν από έναν θόρυβο. Ή, μάλλον, πολλούς θορύβους. Πολλά βήματα. Σαν ένας στρατός να προέλαυνε.

Ένας στρατός μέσα στους Αρχέτοπους; Καλό κι ετούτο! Απ'όσο ήξερε ο Νουτκάλι, οι Αρχέτοποι δεν κατοικούνταν παρά από ελάχιστα πλάσματα: πλάσματα που αποκλείεται –υπέθετε– να ξεπερνούσαν τα εκατό.

Κι όμως, τα βήματα που άκουγε προέρχονταν από χιλιάδες πόδια. Και πολλά απ'αυτά ήταν *βαριά* βήματα, σαν γίγαντες να περπατούσαν. Γίγαντες που ο Νουτκάλι είχε δει μονάχα στην Οντον'γκόκι...

Συνοφρυώθηκε μέσα στη σκιά της κουκούλας του, παραξενεμένος, και βάδισε βιαστικά, σκαρφαλώνοντας μια πλαγιά και κοιτάζοντας κάτω... κάτω... κάτω...

Σ'ένα χαμήλωμα των βουνών, αντίκρισε ένα στράτευμα να προελαύνει Ένα ολόκληρο στράτευμα! Εδώ, μέσα στους Αρχέτοπους! Και τα πλάσματα που βρίσκονταν μέσα του δεν ήταν ανθρώπινα... Ήταν... *Αυτά τα πλάσματα μπορούν να έρχονται μόνο από την Οντον'γκόκι!*

Η Οντον'γκόκι έκανε εισβολή στους Αρχέτοπους;... Τι αλλόκοτο. Γιατί; Ποιος ο λόγος;

—*Κρααα, Νουτκάλι! Κρααααα!*—

Ο Νουτκάλι ύψωσε το βλέμμα του και είδε τον Αετό να κάνει κύκλους στον ουρανό. Το τρισκατάρατο πτηνό!

—*Τι κοιτάς, Νουτκάλι; Τι κοιτάς;*—

«Κατέβα εδώ και θα σου πω!»

—*Χο-χο-χο-ΧΟ! Εξυπνάδες!*—Ο Αετός γαντζώθηκε στο ψηλότερο κλαδί ενός άφυλλου δέντρου—*Καλύτερα να διατηρούμε τις αποστάσεις μας, αγαπητέ*—Του έκλεισε το μάτι.

«Όπως επιθυμείς,» είπε ο Νουτκάλι. «Δεν τρελαίνομαι για την παρέα σου.»

—Πού πηγαίνεις;—Ο Αετός έγειρε το κεφάλι, παρατηρώντας τον.

Γιατί αυτή η συγκεκριμένη ερώτηση, Αετέ; σκέφτηκε ο Νουτκάλι. Και γιατί φαίνεται να δείχνεις τόσο ενδιαφέρον; Τι ξέρεις για το στρατό που βαδίζει από κάτω μας;

«Λέω να πλησιάσω αυτούς εκεί.» Ο Νουτκάλι έκανε μια (εσκεμμένα) αδιάφορη χειρονομία προς το φουσατό που πρέπει να είχε έρθει από την Οντονόγκκι. «Να πω ένα γεια.»

—Τι σε κρατά, λοιπόν;—

Το έχεις καταλάβει ότι δεν ξέρω, έτσι δεν είναι; Το έχεις καταλάβει ότι δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό το στρατό... «Ένα πτηνό που αποφάσισε να μου μιλήσει μες στα χιονισμένα βουνά.»

—Αααα, μάλιστα... Να μη σε καθυστερώ, επομένως. Όταν σε είδα να κοιτάξεις κάτω, πίστευα προς στιγμή ότι θα ήθελες κάποιες διευκρινίσεις σχετικά με το τι συμβαίνει. Αλλά, απ' όσα λες, αντιλήφτηκα ότι είσαι γνώστης των πραγμάτων...—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

Θα σε μαθήσω άλλη φορά, Αετέ, σκέφτηκε ο Νουτκάλι, κι άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά. «Αντίο.»

Έφτασε κάτω και ακολούθησε ένα μονοπάτι που πίστευε ότι θα τον έβγαζε, τελικά, κοντά στο προελαύνον στράτευμα. Ο Αετός, παρατήρησε, συνέχιζε να κάνει κύκλους από πάνω του. *Παρακολουθεί το στρατό, έτσι με είδε κι εμένα. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.* Ο Νουτκάλι το σιχαινόταν —το απεχθανόταν απόλυτα— να μην ξέρει τι συνέβαινε. Ύστερα από τόσο καιρό που γνώριζε τα πάντα μέσω της Πρωτοπλασματικής Μάζας, είχε βρεθεί ξαφνικά στο σκοτάδι. Και ήταν ένα σκοτάδι που τον καταπίεζε, τον μελαγχολούσε, γιατί δεν μπορούσε να δει φως στο βάθος του...

Βρέθηκε μπροστά σε μια πλαγιά κι έπαψε να βαδίζει. Τα βράχια ήταν απότομα και χιονισμένα: γλιστερά.

—Θέλεις καμία βοήθεια, Νουτκάλι;—έκρωξε ο Αετός από ψηλά.

Ο Ράζλερ άρπαξε μια πέτρα και την εκτόξευσε καταπάνω του. Το πτηνό την απέφυγε, γελώντας.

Ο Νουτκάλι παρατήρησε ότι υπήρχαν μέρη επάνω στην πλαγιά απ' όπου θα μπορούσε να κρατηθεί, έτσι ξεκίνησε την κατάβαση. Η οποία δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολη γι' αυτόν: Με την εξαφάνιση του

ήλιου, είχε χάσει τις μαντικές του δυνάμεις, μα το σώμα του εξακολουθούσε να είναι δυνατότερο από οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου. Έφτασε κάτω και, ακολουθώντας τον ήχο των βημάτων του στρατεύματος, συνέχισε την πορεία του. Δεν άργησε να βρεθεί σ'ένα σημείο λίγο πιο ψηλά από το επίπεδο εδάφους όπου προέλαυνε το φουσάτο.

Και η υποψία του επιβεβαιώθηκε. Αυτά τα πλάσματα ήταν, όντως, από την Οντον'γκόκι, και ο άντρας που προπορευόταν, έφιππος και πάνοπλος, ήταν ο πατέρας του. Πλάι του βάδιζε ένα γιγαντόσωμο, ανθρωπόμορφο πλάσμα με κερασφόρο κεφάλι, το οποίο ο Νουτκάλι μπορούσε να καταλάβει –μπορούσε να το νιώσει, εντός του– ότι δεν ήταν γέννημα της μεταλλαγμένης Οντον'γκόκι, και στον ώμο του καθόταν ένας νάνος. Ο Νουτκάλι αναρωτήθηκε αν αυτός ήταν ο Νάνος, ο γνωστός υπηρέτης των Μετουσιωμένων.

Ο Λιζναγκάρ ύψωσε το χέρι του, κάνοντας νόημα στο στράτευμα να σταματήσει. Ηλεκτρόπτερα φτερούγισαν από την αρχή του φουσάτου ως το τέλος του, μεταφέροντας τη διαταγή του σε όλους.

«Τι συμβαίνει, Λιζναγκάρ;» ρώτησε το γιγαντόσωμο, κερασφόρο πλάσμα.

«Αισθάνομαι μια παρουσία... μια παλιά, γνώριμη παρουσία.» Ο Ράζλερ κοίταξε τριγύρω, και το βλέμμα του εστιάστηκε στον γιο του, που τον κοίταζε από ψηλά.

«Νουτκάλι!»

«Γεια σου, πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνος, χωρίς να κινηθεί και χωρίς να βγάλει την κουκούλα του. «Πώς από τούτα τα μέρη; Νόμιζα ότι μόνο εγώ από την οικογένεια ασχολούμαι με τους Αρχέτοπους.»

Τώρα, όλα τα κεφάλια ήταν στραμμένα στο μέρος του: τα πλάσματα της Οντον'γκόκι τον παρατηρούσαν.

«Ναι, και θα έπρεπε να μας είχες ειδοποιήσει!» φώναξε ο Λιζναγκάρ. «Αυτό είναι κάτι που μας ενώνει όλους. Πάντοτε σε είχα για ανόητο ταραχοποιό, Νουτκάλι, αλλά δεν περίμενα ότι η σαχλότητά σου θα έφτανε σε τέτοιο σημείο, γιε μου!»

«Σ'ευχαριστώ, πατέρα. Με τιμάς. Όμως φοβάμαι πως, δυστυχώς, δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάς...»

«Μιλάω για τους Μετουσιωμένους και την ηλιακή εξαφάνιση!»

«Τι σχέση έχουν οι Μετουσιωμένοι με την ηλιακή εξαφάνιση;»

«Δεν ξέρεις, λοιπόν;»

Ο Νουτκάλι ύψωσε τα χέρια του. «Για να βλέπεις...»

«Οι Μετουσιωμένοι ευθύνονται για την εξαφάνιση του ήλιου,» εξήγησε ο Λιζναγκάρ. «Προσπαθούν να μετατρέψουν ολόκληρη την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο.»

«Πώς;»

«Μέσω της Ρικνάβαθ των Καρμώζ.»

Ο Νουτκάλι κατέβηκε από τη μικρή πλαγιά όπου βρισκόταν, πλησιάζοντας τον πατέρα του και το γιγαντόσωμο, κερασφόρο πλάσμα.

«Πώς το ξέρεις;»

«Μου το είπε ο Οφθαλμός.»

«Ο Οφθαλμός;»

«Μια οντότητα που παρουσιάστηκε μέσα στη Θύρα, στο Δάσος των Κεράτων. Έχει υπηρέτες του εδώ, στους Αρχέτοπους, Νουτκάλι: τους λένε Έξωθεν ή Απρόσωπους. Και δύο απ'αυτούς βρίσκονταν μαζί μας, μέχρι που...»

«Μέχρι που;»

«Μέχρι που εξαφανίστηκαν, δίχως φανερή αιτία.»

«Ίσως αυτός ο Οφθαλμός να προσπαθεί να σε παραπλανήσει, πατέρα,» είπε ο Νουτκάλι.

«Δεν το νομίζω. Κι επιπλέον, δεν έχω κάποιο καλύτερο σχέδιο στο μυαλό μου. Αν όντως οι Μετουσιωμένοι ευθύνονται για τη μεταμόρφωση της Κουαλανάρα, πρέπει πάση θυσία να τους σταματήσουμε.»

«Θα ήθελα να μου εξηγήσεις περισσότερο την κατάσταση.»

«Έλα μαζί μας,» είπε ο Λιζναγκάρ, κι έκανε νόημα στο στρατό του να ξεκινήσει να προελαύνει ξανά.

Ο Νουτκάλι βάδισε πλάι στο άλογο του πατέρα του. «Σ'ακούω, λοιπόν.»

Η Νίθρα τούς έβγαλε από τους Αρχέτοπους, σε μια έρημη αμμουδερή παραλία, που κάτω απ'την άμμο της ξεπρόβαλλαν κόκαλα διαφόρων μεγεθών. Ορισμένα απ'αυτά, μάλιστα, ήταν ψηλότερα από οποιοδήποτε μέλος της ομάδας.

Ο Βάνμιρ φοβήθηκε ότι είχαν έρθει στην Οντον'γκόκι, και το είπε.

Ο Έζβαρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν το νομίζω. Εκεί τώρα υποπτεύομαι ότι θα υπάρχουν πολύ πιο αλλόκοτα πράγματα από μερικά μεγάλα κόκαλα.»

«Ρικνάβαθ, πού είμαστε;» ρώτησε ο Βάνμιρ, ενώ κοιτούσε τη θάλασσα, που τα κύματά της έσκαγαν στην απέραντη ακτή.

—*Περίμενε να κοιτάξω—*

«Όπου κι αν είμαστε, πιστεύω ότι μπορούμε άνετα να ξεκουραστούμε,» είπε ο Φένταρ, βοηθώντας τη Νίθρα να κατεβεί απ'το άλογο της και να καθίσει στην αμμουδιά.

Ο Μάηραν και ο Ζάνμελ έδεσαν τα υπόλοιπα άλογα σε κάτι πελώρια, κυρτά κόκαλα που πρέπει, κάποτε, να ήταν τα πλευρά κάποιου γιγάντιου πλάσματος.

«Δε φαίνεται κανένας άνθρωπος εδώ κοντά,» παρατήρησε ο Γκριζος Σκύλος, έχοντας ανεβεί σ'έναν βράχο και κοιτάζοντας ολόγυρα μέσα στο απογευματινό φως του ανήλιαγου ουρανού. «Ούτε καμία πόλη ή οικισμός.»

«Ερημιά...» μουρμούρισε ο Βάνμιρ, και ρίγησε, διαπιστώνοντας ότι ο αέρας εδώ πέρα ήταν ψυχρός. Πρέπει να βρίσκονταν κάπου βόρεια. *Λες να είμαστε στην Αυτοκρατορία των Καρμών;*

Σα ν'άκουσε τη σκέψη του, η Ρικνάβαθ επέστρεψε, λέγοντας—*Στη Μιρλίμη είστε—*

«Στη Μιρλίμη;» έκανε ο Βάνμιρ. «Πώς το κατάλαβες;»

—*Όταν υψώνομαι στον ουρανό, Βάνμιρ, βλέπω όλες τις ηπείρους να απλώνονται από κάτω μου. Απλό είναι—*

«Πού ακριβώς στη Μιρλίμη είμαστε, Ρικνάβαθ;» ρώτησε ο Έζβαρ.

—*Στη βορειοανατολική μεριά της—*

«Υπάρχει καμια πόλη ή οικισμός εδώ κοντά;»

—*Δεν πρόσεξα τίποτα τέτοιο. Θέλετε να πάω να κοιτάξω πιο προσεκτικά;—*

«Δε νομίζω ότι υπάρχει λόγος,» είπε ο Έζβαρ. «Μόνο να ξεκουραστούμε θέλουμε, και μετά θα μπορούμε πάλι στους Αρχέτοπους.»

«Ας ανάψουμε καμια φωτιά,» πρότεινε ο Φένταρ, βαδίζοντας προς κάτι δέντρα που φαίνονταν στο βάθος της παραλίας.

Ο Ζάνμελ τον ακολούθησε.

Ο Κάφελ/Άνκαραζ τούς οδηγούσε μέσα σ'ένα σιωπηλό δάσος των Αρχέτοπων. Μετά, τους πέρασε από μια πεδιάδα. Μετά, από μια έρημο. Και μετά, μπήκαν σε μια άλλη πεδιάδα, αυτή με πάρα πολύ ψηλό χορτάρι, που έφτανε ως τους ώμους της Ζιάλα...

...η οποία είχε, συνεχώς, την εντύπωση ότι τους παρακολουθούσαν, ότι—

«Κάτι βρίσκεται κοντά μας. Κάτι είναι κοντά μας, Κάφελ. Το ξέρω.» Η φωνή της ακουγόταν ταραγμένη.

«ΚΙ ΕΓΩ ΤΟ ΞΕΡΩ,» απάντησε η τριπλή φωνή. «ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΕΤΟΠΩΝ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ: ΑΝ ΤΟΛΜΗΣΕΙ ΝΑ ΜΠΕΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΜΑΣ, ΘΑ ΥΠΟΣΤΕΙ ΤΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ...»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του, και το ψηλό χορτάρι παραμερίστηκε, για να πεταχτεί κάτι μπροστά στον Άνκαραζ και τους Ταγμένους του.

Τα μάτια της Ζιάλα γούρλωσαν, παρατηρώντας το πλάσμα. *Μα τους θεούς, τι είναι τούτο;* Της έμοιαζε ότι είχε βγει από παραμύθι. Και μέσα σ'ένα παραμύθι ίσως να είχε ενδιαφέρον ν'ακούσεις γι'αυτό, αλλά στην πραγματικότητα σε τρομοκρατούσε.

Το πλάσμα ήταν από τη μέση και πάνω άντρας, με σφριγηλούς μύες και κεφάλι με μακριά, μελαχρινή χαίτη που έπεφτε, αχτένιστα, στην πλάτη του· κι από τη μέση και κάτω ήταν γάτα: μεγάλη γάτα που είχε χρυσαφί τρίχωμα και μαύρες κηλίδες. Η ουρά της μαστίγωνε τον αέρα, πέρα-δώθε πέρα-δώθε. Στα ανθρώπινα χέρια του πλάσματος υπήρχε ένα μακρύ ξίφος.

«Ποιοι είστε;» γρύλισε.

«ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΙ...» απάντησε η τριπλή φωνή. «ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΥΜΕ ΤΟΝ ΝΟΥΤΚΑΙ ΤΟΝ ΡΑΖΛΕΡ.»

Η Ζιάλα κοίταξε τα πόδια του Κάφελ, που εξακολουθούσαν να πατάνε στη γη (δεν αιωρούνταν ποτέ πλέον), και αναρωτήθηκε αν ο Άνκαραζ ήταν αρκετά δυνατός για να τα βάλει μ'αυτό το πλάσμα. Ο Άρχων της Μάχης είχε χάσει πολλές από τις δυνάμεις του, και ο παράξενος κάτοικος των Αρχέτοπων έμοιαζε κάθε άλλο παρά ανίσχυρος. *Ίσως, βέβαια, να κάνω και λάθος. Ίσως να μην είναι τίποτα παρ'άνω από τους Βιρθήλους για τον Άνκαραζ...*

«Δε ρώτησα, τι κάνετε εδώ. Ρώτησα, ποιοι είστε. Και δεν έλαβα απάντηση.»

«ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΙ.»

«Δεν είμαι κουφός. Αλλά αυτό δεν είναι απάντηση.»

«ΔΕΝ ΕΧΩ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΑΝΟΗΣΙΕΣ!» φώναξε ο Άνκαραζ. «ΟΣΟ ΚΑΘΟΜΑΙ ΚΑΙ ΜΙΛΩ ΜΑΖΙ ΣΟΥ, Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕΤΑΙ. ΕΙΣΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΡΑΖΛΕΡ, ΚΑΤΟΙΚΕ ΤΩΝ ΑΡΧΕΤΟΠΩΝ;»

«Όχι.»

«ΤΟΤΕ, ΑΣΕ ΜΕ ΝΑ ΠΕΡΑΣΩ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ!»

Το πλάσμα στένεψε τα μάτια του, παρατηρώντας τις παλλόμενες σκιές στο πρόσωπο του Κάφελ. Ύστερα, έδωσε έναν σάλτο, με τα δυνατά του πόδια, και χάθηκε μες στο ψηλό χορτάρι.

Όταν ο Άνκαραζ και οι Ταγμένοι του έφταναν στο τέλος της πεδιάδας, ξαναπαρουσιάστηκε.

«ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΠΑΛΙ;»

«Να έρθω μαζί σας.»

«ΓΙΑΤΙ;»

«Γιατί απεχθάνομαι τους Ράζλερ, όπως κι όλοι οι κάτοικοι των Αρχέτοπων. Οι ανοησίες τους στην Οντον'γκόκι καταστρέφουν τα βασίλειά μας.»

«ΕΛΑ, ΛΟΙΠΟΝ. ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ;»

«Νάραλχηρ.»

«ΚΑΛΩΣ ΣΕ ΒΡΗΚΑΜΕ, ΣΥΜΠΟΛΕΜΙΣΤΗ ΝΑΡΑΛΧΗΡ,» είπε η τριπλή φωνή, καθώς έβγαιναν από την πεδιάδα και περνούσαν σ'ένα ορεινό τοπίο. «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΑΝΚΑΡΑΖ, ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΩΘΡΑΓΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ.»

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Άνκαραζ.»

Κεφάλαιο 12

Πάνω από τα Πεινασμένα Στόματα

Ο Βάνμιρ είχε ξυπνήσει με την αυγή και παρατηρούσε τα γιγάντια κόκαλα, βαδίζοντας πάνω στην άμμο της παραλίας, ξυπόλυτος.

«Από τι είναι, Έζβαρ;» ρώτησε τον ερημίτη, που καθόταν πλάι σε μια φωτιά, φτιάχνοντας τη χορδή του τόξου του.

«Κόκαλα είναι· τι εννοείς, από τι είναι;»

Άλλος ένας άνθρωπος ήταν ξύπνιος στον καταυλισμό, κι αυτός ήταν ο Ζάνμελ, ο οποίος στεκόταν επάνω σ'έναν ψηλό αμμόλοφο, κάνοντας εξάσκηση με τα όπλα του. Καθώς κινούνταν, οι λεπίδες των σπαθιών και των ξιφιδίων του γυάλιζαν στο πρωινό φως του ανήλιαγου ουρανού, σαν άστρα που λάμπουν και μετά χάνονται, για να ξαναλάμπουν σε λίγο.

Ο Βάνμιρ, που στεκόταν μπροστά από ένα απ'τα τεράστια οστά και είχε την πλάτη του στραμμένη στον Έζβαρ, είπε: «Εννοώ, σε τι ζώα μπορεί να ανήκαν. Τι ζώα ήρθαν να πεθάνουν σε τούτη την παραλία;»

«Ψάρια, ίσως.»

«Ναι, έχω διαβάσει ότι υπάρχουν και τεράστια ψάρια. Βέβαια, δεν έχω δει ποτέ κανένα, παρά μόνο σε εικόνες. Λες, λοιπόν, ότι είναι ψαροκόκαλα, ε;» Ο Βάνμιρ άγγιξε το λείο οστό εμπρός του.

«Δεν αποκλείεται,» είπε ο Έζβαρ.

Ο Βάνμιρ βάδισε ανάμεσα στα οστά που πρέπει να αποτελούσαν τον θώρακα ενός από τα μυστηριώδη γιγάντια πλάσματα. Ήταν σαν να είχε μπει σ'ένα κλουβί, και η αίσθηση ήταν υπέροχη: για μια στιγμή, νόμισε ότι είχε γίνει ένα με το αρχαίο ζώο, ότι είχε εισχωρήσει στο σώμα του και στην ψυχή του...

—Βάνμιρ!—

Ο ακρίτης στάθηκε. «Ρικνάβαθ. Είσαι εδώ.»

—Δεν έφυγα—

«Α.»

—Αισθάνομαι κάτι. Γύρω σου—

«Γύρω μου; Τι;» Ο Βάνμιρ κοίταξε πάνω απ'τον δεξή του ώμου και, μετά, πάνω απ'τον αριστερό· μα δεν είδε τίποτα... εκτός από πελώρια οστά.

—*Μια δύναμη... Νομίζω ότι έχεις ξυπνήσει κάτι...*—

Ο Βάνμιρ κοντοκάθισε, αγγίζοντας την άμμο, με τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού, και κρατώντας την ανάσα του. Προσπάθησε ν'αφουγκραστεί... ν'αφουγκραστεί και να εστιάσει τις αισθήσεις του γύρω του. Υπήρχε, όντως, κάτι; Γιαυτό είχε πιστέψει, για λίγο, ότι είχε γίνει ένα με το αρχαίο πλάσμα; Γιαυτό είχε πιστέψει ότι είχε εισχωρήσει στο σώμα του και στην ψυχή του; Τα μάτια του στένεψαν. *Εδώ είσαι, μεγάλο θηρίο; Εδώ είσαι; Με βλέπεις; Με νιώθεις;*

Άκουσε ένα δυνατό κύμα να σκάει στην ακτή, και ύψωσε το βλέμμα του, για να δει μια ολόκληρη ορδή από πελώρια πλάσματα να έρχονται, κολυμπώντας. Τα μεγάλα τους κεφάλια έβγαιναν μέσα από τα αφρισμένα κύματα, στηριζόμενα σε χοντρούς λαιμούς· τα δερμάτινά τους πτερύγια μαστίγωναν το νερό, μαζί με τις πλατιές τους ουρές. Τα μάτια τους στραφτάλιζαν, υπέροχα και μαγευτικά. Ο Βάνμιρ ένιωσε τον εαυτό του να χαμογελά, παρότι ήξερε ότι, κανονικά, τρόμος θα έπρεπε να τον είχε κυριέψει στη θέα αυτών των θαλάσσιων θηρίων.

Γιγάντια νύχια μπήχτηκαν στην άμμο της ακτής, και τα πλάσματα τράβηξαν τα σώματά τους στην ξηρά. Είχαν τέσσερα δυνατά, μυώδη πόδια και, υπό φυσιολογικές συνθήκες, θα έπρεπε να μπορούν άνετα να περπατήσουν. Τώρα, όμως, *σέρνονταν*. Κουρασμένα. Εξαντλημένα. Κατάκοπα.

Ετοιμοθάνατα.

Είχαν έρθει εδώ για να πεθάνουν.

Ξάπλωσαν στην άμμο, και έκαναν έρωτα ανάμεσα κι επάνω στις θίνες, που εκείνη την εποχή ήταν είκοσι φορές περισσότερες και ψηλότερες απ'ό,τι σήμερα. Οι κραυγές του οργασμού τους αντήχησαν στην έρημη ακτή. Και μετά, τα πελώρια θηρία ξεψύχησαν, το ένα κατόπιν του άλλου, χωρίς άλλη φασαρία.

Οι σάρκες τους έλιωσαν, με τον καιρό, αλλά τα οστά τους παρέμειναν...

Ο Βάνμιρ βλεφάρισε, κι ανέπνευσε.

Η θάλασσα ήταν άδεια. Τα αδύναμα κύματα έγλειφαν την άμμο της παραλίας.

—*Τι ήταν, Βάνμιρ;*—Νόμιζε ότι η φωνή της Ρικνάβαθ βρισκόταν πολύ κοντά στ'αφτί του—*Τι είδες;*—

Ο ακρίτη ορθώθηκε, αφήνοντας την άμμο να κυλήσει ανάμεσα από τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού. «Τίποτα...» ψιθύρισε, νιώθοντας ότι αυτό που είχε δει ήταν κάτι εμπιστευτικό: κάτι που τα πελώρια πλάσμα δε θα ήθελαν να διαδώσει. «Τίποτα...»

Βγήκε από το κλουβί των οστών και ζύγωσε τον Έζβαρ. Την ίδια στιγμή, ο Ζάνμελ κατέβαινε απ'τον αμμόλοφο και, φτάνοντας κι εκείνος κοντά τους, είπε: «Δεν ξυπνάμε τους άλλους; Ακόμα κι η Νίθρα πρέπει νάχει ξεκουραστεί πια.»

Ο Έζβαρ ένευσε και σηκώθηκε από τη θέση του.

Σε λίγο, όλη η ομάδα ήταν όρθια.

Ο Γκριζος Σκύλος τεντώθηκε, έτριψε τα μούσια του, και είπε: «Είδα ένα παράξενο όνειρο...» Και το βλέμμα του στράφηκε στα γιγάντια κόκαλα που ξεπρόβαλλαν από την άμμο.

Ο Βάνμιρ μειδίασε. «Ίσως να ήταν ίδιο με το δικό μου, τότε.»

Ο Γκριζος Σκύλος ένευσε, αργά. «Ναι, φίλε μου, ίσως.»

«Αφήστε τα όνειρα κατά μέρος,» είπε ο Ερφάνιρ, με την αδύναμη φωνή του. «Νίθρα, είσαι έτοιμη να μας οδηγήσεις στους Αρχέτοπους;»

Η Ρουζβάνη χτένιζε τα πορφυρά της μαλλιά, με μια ξύλινη χτένα. «Ναι,» αποκρίθηκε, «έτοιμη είμαι.»

«Αν αισθάνεσαι άσχημα,» είπε ο Έζβαρ, «μπορούμε να ξεκουραστούμε κι άλλο. Ο χρόνος στους Αρχέτοπους κινείται αργά.»

Η Νίθρα έβαλε τη χτένα της στο σάκο κι έδεσε τα μαλλιά της αλογοουρά. «Όχι. Πραγματικά, είμαι έτοιμη.»

«Εντάξει,» είπε ο Βάνμιρ. «Τότε, να πηγαίνουμε.»

«Πού κατευθυνόμαστε τώρα;» ρώτησε ο Μάηραν. «Στους Μετουσιωμένους; Στην Καρδιά του Κόσμου;»

«Ναι. Γιατί εκεί θα συναντήσουμε και τον Λιζναγκάρ.»

«Κι ο Νουτκάλι;» έθεσε το ερώτημα ο Έζβαρ. «Τι θα γίνει με τον Νουτκάλι;

»Ρικνάβαθ;»

—Δεν έχω κοιτάξει ακόμα. Όμως υποθέτω ότι ο Άνκαραζ θα τον προλάβει, στο τέλος. Αν θέλετε, πάντως, μπορώ να κοιτάξω τώρα...—

«Όχι,» είπε ο Βάνμιρ. «Τώρα, θα ήταν καλύτερα να μας οδηγήσεις στην Καρδιά του Κόσμου.»

Ο Έζβαρ κατένευσε, και το ίδιο κι ο Γκριζος Σκύλος κι ο Ερφάνιρ.

«Πώς θα τους αντιμετωπίσουμε, όταν τους συναντήσουμε;» ρώτησε ο Μάηραν.

«Τους Μετουσιωμένους;» είπε ο Βάνμιρ.

«Και τους Μετουσιωμένους και τους Ράζλερ.»

Ο Βάνμιρ έστρεψε το βλέμμα του στη Νίθρα. «Με τον ουρανόλιθο. Και με το Μάτι του Κυκλώνα.»

«Με το Μάτι του Κυκλώνα;» εξεπλάγη ο Γκριζος Σκύλος.

«Ίσως να μπορώ να το χρησιμοποιήσω, με το Κοσμικό Κέλευσμα,» εξήγησε η Νίθρα. «Αλλά θα προτιμούσα να μην το επιχειρήσω, αν υπάρχει άλλη οδός.»

«Χμ, ναι,» συμφώνησε ο Σκύλος, μοιάζοντας να καταλαβαίνει τους φόβους της.

Η Νίθρα τούς οδήγησε μέσα στους Αρχέτοπους και άρχισαν πάλι να ταξιδεύουν, ενώ η εκκωφαντική σιγαλιά απλωνόταν γύρω τους. Η Ρικνάβαθ αιωρείτο κοντά τους, δίνοντάς τους κατευθύνσεις, σχετικά με το αν πήγαιναν καλά για την Καρδιά του Κόσμου, ή αν είχαν παραστρατήσει.

—Ν'ακολουθείς πάντα τα φωτεινά μονοπάτια—είπε η Καρμώζ στη Ρουζβάνη—*Η Καρδιά του Κόσμου βρίσκεται βαθιά, πολύ βαθιά. Είναι, θα έλεγε κανείς, το κέντρο της Κουαλανάρα—*

Πέρασαν από ερήμους, από δάση, από βάλτους, από βουνά (χιονισμένα και μη), από πεδιάδες. Πέρασαν από σκοτεινότερα και φωτεινότερα τοπία. Πέρασαν από τοπία μαγευτικά κι από τοπία τρομακτικά. Και δε συνάντησαν κανέναν κάτοικο των Αρχέτοπων, πράγμα που παραξένευε τον Βάνμιρ. Πού είχαν πάει όλοι τους; Ετοιμάζονταν, μήπως, να αντιμετωπίσουν το στρατό του Λιζναγκάρ;

Τελικά, βρέθηκαν σ'ένα ορεινό, δενδρώδες μέρος με βαθείς λάκκους, τους οποίους έπρεπε να αποφεύγουν καθώς προχωρούσαν. Και τότε ήταν που η Ρικνάβαθ είπε—*Πλησιάζετε στην Καρδιά του Κόσμου. Ο Λιζναγκάρ δεν είναι μακριά σας. Αλλά ακόμα πιο κοντά είναι ο Άνκαραζ και οι Ταγμένοι του—*

«Ο Άνκαραζ;» έκανε ο Έζβαρ.

—Ναι—

«Και πού είναι ο Νουτκάλι; Είναι νεκρός;»

—Όχι. Είναι μαζί με τον πατέρα του—

«Κακό αυτό. Θα έχουμε ν'αντιμετωπίσουμε δύο Ράζλερ...»

—Και ο Φεν'τρούτακ Μαρ έχει δύο ουρανολίθινα θραύσματα μαζί του· μην το ξεχνάτε. Θέλετε να σας πω τι προτείνω;—

«Σ'ακούμε, Ρικνάβαθ,» είπε ο Βάνμιρ.

—Συμμαχήστε με τον Άνκαραζ—

Ο Βάνμιρ ένευσε. «Αυτό σκέφτηκα κι εγώ ότι θα έλεγες.» Στράφηκε στον Ερημίτη του Δρακοδάσους. «Έζβαρ;»

«Πρέπει να συμφωνήσω.»

«Ερφάνιρ;»

«Κι εγώ.»

«Σκύλε;»

«Παρομοίως.»

«Υπάρχει κάποιος που να διαφωνεί;» ρώτησε ο Βάνμιρ. «Νίθρα;»

Η Ρουζβάνη κούνησε το πορφυρό της κεφάλι. «Δε διαφωνώ, Βάνμιρ. Εξάλλου, δεν ξέρω και πολλά γι'αυτό το θεό σας, τον Άνκαραζ. Για την ακρίβεια, δεν ξέρω τίποτα πέρα απ'όσα μου έχει πει ο Φένταρ.» Έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στον Αρχιστράτηγο του Βασιλείου της, ο οποίος έμοιαζε ταραγμένος στην ιδέα ότι θα συναντούσε το θεό του· ωστόσο, παρέμενε σιωπηλός.

«Ρικνάβαθ,» είπε ο Βάνμιρ, «προς τα πού είναι ο Άνκαραζ;»

—Στ'αριστερά σας, σ'έναν Αρχέτοπο γεμάτο γήινες γέφυρες και έλη—

«Τι εννοείς, 'γήινες γέφυρες';»

—Θα δείτε—

«Νίθρα, βλέπεις καμία είσοδο στ'αριστερά;»

«Όχι.»

«Πού βλέπεις είσοδο;»

«Εδώ γύρω, πουθενά.» Η Νίθρα ερευνήσε το τοπίο, με τη Ματιά της. «Πουθενά.»

«Πώς θα συναντήσουμε τον Άνκαραζ, τότε, Ρικνάβαθ;»

—Δεν ξέρω, Βάνμιρ. Σας έχω πει: δεν μπορώ να δω τις εισόδους που ακολουθείτε. Όχι όσο βρίσκομαι σ' αυτή τη μορφή που βρίσκομαι—

«Ωραία,» αναστέναξε ο Βάνμιρ. «Ας αρχίσουμε να κινούμαστε αριστερά, επομένως, και βλέπουμε.»

«Ναι,» συμφώνησε η Νίθρα και βάδισε πρώτη, τραβώντας το αλόγο της από τα γκέμια και οδηγώντας το ανάμεσα από δύο μεγάλους λάκκους. Καθώς τους κοίταζε, αναρωτήθηκε τι μπορεί να τους είχε ανοίξει. Σίγουρα, δεν πρέπει να ήταν φυσικοί· κάτι πρέπει να είχε πέσει από ψηλά και να τους είχε δημιουργήσει. Κάτι σαν τον ουρανόλιθο, ίσως;

«Ακόμα δε βλέπεις είσοδο;» τη ρώτησε ο Βάνμιρ, ύστερα από κάποια ώρα.

«Όχι,» είπε η Νίθρα. Μετά από λίγο, όμως, είδε ένα μονοπάτι ανάμεσα στα δέντρα, το οποίο ήταν σκοτεινό κι επομένως έβγαζε σε ρηχότερο Αρχέτοπο. Θα μπορούσε να οδηγεί εκεί όπου έλεγε η Ρικνάβαθ... ή όχι.

Ωστόσο, η Νίθρα το έδειξε στους συντρόφους της. Εξάλλου, δεν είχαν και πουθενά αλλού να πάνε.

«Εκεί.»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε, βλέποντας τη Ρουζβάνη να δείχνει αριστερά: δηλαδή, προς την κατεύθυνση απ' την οποία είχαν εξαρχής έρθει. «Δεν μπορεί να είναι αυτό...» μουρμούρισε. Και πιο δυνατά: «Ρικνάβαθ;»

—Καλά πάτε, Βάνμιρ. Από εκεί βγαίνετε στο μέρος που σας είπα, αν περάσετε και μέσα από έναν άλλο Αρχέτοπο—

Η Νίθρα κοίταξε ερωτηματικά τον Βάνμιρ. Εκείνος κατένευσε. «Δε φαίνεται να υπάρχει άλλος δρόμος.»

Η Ρουζβάνη προπορεύτηκε πάλι, οδηγώντας τους μέσα στο σκοτεινό μονοπάτι που σχηματιζόταν ανάμεσα σε ψηλά δέντρα με χοντρούς κορμούς και πυκνές φυλλωσιές. Στο τέλος του, είδαν ένα πετρώδες μέρος ν' απλώνεται εμπρός τους, γεμάτο χαράδρες και λοφοκορφές, από εκεί όπου στέκονταν ως τα πέρατα του ορίζοντα.

«Δε μοιάζει και πολύ φιλικός τόπος...» μούγκρισε ο Βάνμιρ, κάτω απ' την ανάσα του. «Ρικνάβαθ, σίγουρα πάμε καλά;»

—*Ναι. Ο Αρχέτοπος με τις γέφυρες και τους βάλτους τώρα είναι στα δεξιά σας—*

«Ο Άνκαραζ είναι ακόμα εκεί;» ρώτησε ο Βάνμιρ, καθώς έστριβαν μέσα σε μια χαράδρα και κατευθύνονταν προς ένα σημείο της το οποίο φαινόταν αρκετά βατό για να το ανεβούν.

Η Καρμώζ δεν απάντησε αμέσως· μάλλον, πήγε να κοιτάξει και επέστρεψε—*Ναι, ακόμα εκεί είναι. Πιστεύω θα τον προλάβετε, αν βιαστείτε—*τους είπε, όταν εκείνοι έβγαιναν από τη χαράδρα, τραβώντας τα άλογά τους πίσω τους.

«Νίθρα, βλέπεις καμία έξοδο;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Ναι,» είπε ο Ρουζβάνη. «Αυτήν.» Ύψωσε το χέρι της και έδειξε έναν λόφο, αρκετά μακριά τους.

«Βλέπεις ως εκεί;» απόρησε ο Ζάνμελ.

«Ναι. Εξάλλου, οι είσοδοι των Αρχέτοπων είναι πολύ ευδιάκριτες,» αποκρίθηκε η Νίθρα, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Μετά από αρκετή ώρα δύσκολου ταξιδιού μέσα σε τούτα τα κακοτράχαλα μέρη, έφτασαν στην πλαγιά του λόφου που είχε δείξει η Ρουζβάνη, και η Ρικνάβαθ είπε—*Βιαστείτε! Ο Άνκαραζ νομίζω ότι πλησιάζει μια έξοδο—*

«Πες του να περιμένει!» πρότεινε ο Βάνμιρ. «Πες του να περιμένει!» Τώρα, μπορούσε κι εκείνος να δει το μονοπάτι για το οποίο είχε μιλήσει η Νίθρα. Ήταν μια σπηλιά στην πλαγιά του λόφου: μια σπηλιά που το εσωτερικό της έμοιαζε πιο φωτεινό από τον υπόλοιπο Αρχέτοπο.

—*Όχι, Βάνμιρ. Άστο καλύτερα. Όχι—*

«Ρικνάβαθ, ο Άνκαραζ είναι η μόνη μας ελπίδα να πολεμήσουμε τους Ράζερ! Εσύ, εξάλλου, δεν είπες να συμμαχήσουμε μαζί του;»

—*Δεν μπορώ να μιλήσω με τον Άνκαραζ! Έχεις ξεχάσει τι συνέβη στο Νόρβηλ μ'εμένα κι αυτόν;—*

«Όχι,» τη διέκοψε ο Βάνμιρ, «δεν το έχω ξεχάσει. Αλλά τώρα ΠΡΕΠΕΙ να του μιλήσεις! Αν τον χάσουμε, μετά μπορεί να—»

Αισθάνθηκε την παρουσία της Ρικνάβαθ να φεύγει.

«Πλησιάζουμε,» ενημέρωσε ο Νάραλχηρ.

Διέσχιζαν μια γήινη γέφυρα που έδινε στη Ζιάλα την εντύπωση ότι ήταν φυσικής κατασκευής, σαν να είχε δημιουργηθεί ύστερα από έναν μεγάλο σεισμό. Από κάτω τους έλη απλώνονταν, με νερά ακίνητα και γαλήνια, όπως καθετί άλλο μέσα στους Αρχέτοπους. Ωστόσο, αυτά τα συγκεκριμένα νερά, σίγουρα, θα σε κατάπιναν αν έπεφτες στα... στα στόματά τους· η Ζιάλα θα ορκιζόταν ότι οι βάλτοι είχαν στόματα, όσο παράλογο κι αν ακουγόταν ετούτο.

Εκτός από τη γέφυρα όπου βάδιζαν τώρα ο Άνκαραζ και οι Ταγμένοι του, υπήρχαν κι άλλες γέφυρες πάνω από τα έλη. Γήινες κι αυτές, φτιαγμένες από πέτρα και χώμα, και μοιάζοντας φυσικές, όχι καμωμένες από ανθρώπινο χέρι. Ήταν τόσες πολλές που φαίνονταν σαν λαβύρινθος.

«*ΜΑΣ ΕΠΙΕΣ ΟΤΙ ΑΥΤΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΣΥΝΤΟΜΟΤΕΡΟΣ ΔΡΟΜΟΣ...*» Το βλέμμα του Κάφελ ατένισε διαπεραστικά τον Νάραλχηρ.

Ο κάτοικος των Αρχέτοπων στένεψε τα μάτια κι έβγαλε ένα γατίσιο γρύλισμα. «*Είναι ο συντομότερος δρόμος, θεέ των Ωθράγκος. Ο χρόνος εδώ κυλά γρηγορότερα απ'ό,τι στα μέρη όπου προελαύνει ο στρατός των Ράζερ.*»

Λίγο αφότου είχαν συναντήσει τον Νάραλχηρ στην πεδιάδα με τα ψηλά χόρτα, ο Άνκαραζ/Κάφελ τούς είχε οδηγήσει σ'έναν βραχώδες τόπο, απ'όπου μπόρεσαν ν'ατενίσουν ένα φουσάτο να διασχίζει ένα πέρασμα περιτριγυρισμένο από ογκόλιθους.

«*ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ, ΚΙ ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ,*» είχε πει, τότε, η τριπλή φωνή.

«Κι οι δυο τους;» ρώτησε ο Νάραλχηρ.

«*ΚΙ ΟΙ ΔΥΟ ΡΑΖΕΡ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΩ. ΚΑΙ Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ ΚΑΙ Ο ΛΙΖΝΑΓΚΑΡ. ΒΑΔΙΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΟΣ.*»

Η Ζιάλα δεν μπορούσε να δει ποιοι βάδιζαν στην αρχή του στρατεύματος· δεν μπορούσε να διακρίνει, γιατί βρισκονταν πολύ μακριά της. Ωστόσο, εκείνο που *μπορούσε* να δει ήταν ότι το φουσάτο δεν απαρτιζόταν από ανθρώπους. Απαρτιζόταν από τέρατα: μορφές βγαλμένες από επιφάνεια, άλλες ψηλότερες άλλες κοντύτερες, άλλες με φτερούγες άλλες χωρίς, άλλες που κινούνταν αργά κι άλλες που τινάζονταν γρήγορα απο δώ κι απο κεί, άλλες που διέθεταν κανονικό σώμα κι άλλες που ήταν από ζωντανή φωτιά ή αστραπή...

«Πώς βρέθηκαν αυτοί στους Αρχέτοπους;» σφύριξε ο Νάραλχηρ.

—*Μπήκαν όταν εσύ κοιμόσουν! Κραaaa!*—

Άπαντες στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν έναν αετό που καθόταν πάνω στο κλαρί ενός δέντρου. Το πτηνό έκανε εντύπωση στη Ζιάλα, γιατί δεν είχε δει κανένα άλλο ζώο εδώ, στους Αρχέτοπους. Το ακόμα πιο παράξενο, βέβαια, ήταν —ή θα έπρεπε να ήταν, τουλάχιστον— ότι το πουλί μιλούσε. Όμως, για κάποιο λόγο (ίσως επειδή είχε πια δει πολλά, πάρα πολλά, στη ζωή της), αυτό δεν την εξέπληττε...

«Τι εννοείς;» ρώτησε Νάραλχηρ.

«*ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ;*» απαίτησε ο Άνκαραζ, μισοϋψώνοντας το αργυρό του ξίφος.

—Εσύ ποιος είσαι;—αντιγύρισε το πτηνό.

«Αυτό το ενοχλητικό πουλί λέγεται 'ο Αετός',» πληροφόρησε τον Κάφελ ο Νάραλχηρ, προτού προλάβει εκείνος ν'αποκριθεί. «Κι από δώ, Αετέ, είναι ο Άνκαραζ, θεός των Ωθράγκος και Αρχών της Μάχης.»

—Ο Άνκαραζ... Μάλιστα. Έχω ακούσει για σένα, Πολέμαρχε... αν και δεν έχω ιδιαίτερες σχέσεις με τους Ωθράγκος· αγαπώ περισσότερο τους Ρουζβάνους, τολμώ να πω. Η Λιάμνερ Κρωθ είναι προσωπική μου φίλη—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

«*ΔΕ Μ'ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΙΕΣ ΣΟΥ. ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΑΠΟ ΕΜΑΣ;*»

—Το θέμα είναι εσείς τι θέλετε εδώ—

«Ο Άνκαραζ, Αετέ,» είπε ο Νάραλχηρ, «έχει έρθει για να κυνηγήσει τους Ράζλερ.»

—Χμμμ!... Μας χρειάζεται ένας σύμμαχος. Ειδικά όταν κατακλυζόμαστε από μπουμπούνες που δεν μαθαίνουν τι συμβαίνει, χαμένοι στο ψηλό τους χόρτο—Ο Αετός έκλεισε το μάτι στον Νάραλχηρ, ο οποίος τον αγριοκοίταξε.

«Τι εννοείς;»

—Εννοώ ότι έπρεπε ήδη να είχες μάθει πως συγκεντρωνόμαστε έξω από τα μέρη των Μετουσιωμένων, για ν'αντιμετωπίσουμε το στρατό από την Οντον'γκόκι—

«*ΠΟΣΟΙ ΕΙΣΤΕ;*» ρώτησε ο Άνκαραζ.

—Όχι πολλοί, δυστυχώς. Εσύ κι οι σύντροφοί σου για πόσους κάνετε;—

«*ΓΙΑ ΠΟΛΛΟΥΣ.*»

—Χο-χο-χο! Έξυπνο. Και μετρίοφρον—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι—Αλλά μπορείτε ν'αντιμετωπίσετε αυτό το στρατό, ή όχι;—Τέντωσε τη φτερούγα του προς το φουσατό.

Ο Άνκαραζ έστρεψε το βλέμμα του εκεί, σαν να ήθελε να υπολογίσει το στράτευμα, αριθμητικά και σε δύναμη. «ΟΧΙ,» είπε απλά, «ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ. ΕΣΕΙΣ ΤΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΕΧΕΤΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ;»

—Μικρές, οφείλω να ομολογήσω—

«ΤΟΤΕ, ΙΣΩΣ ΘΑ ΗΤΑΝ ΦΡΟΝΙΜΟ ΝΑ ΣΥΝΔΥΑΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΑΣ.»

—Τολμώ να πω πως έχεις δίκιο. Θα σας συναντήσω μπροστά απ'τα μέρη των Μετουσιωμένων—Ατένισε, αυστηρά, τον Νάραλχηρ—Ακούς, μπουμπουνοκέφαλε; Έξω – από – τα – μέρη—

«Σ'άκουσα, Αετέ!» του γρύλισε εκείνος.

—των – Μετουσιωμένων. Κραααα! Σας χαιρετώ, για τώρα—Φτερουγίζοντας, ο Αετός έφυγε από το κλαδί και πέταξε προς το προελαύνον στράτευμα των Ράζλερ.

«Ακολουθήστε με,» είπε ο Νάραλχηρ στον Άνκαραζ και τους Ταγμένους του. «Ξέρω έναν σύντομο δρόμο.»

Και τους είχε φέρει εδώ, σε τούτο τον Αρχέτοπο με τις γήινες γέφυρες και τα έλη.

«Στο τέλος αυτής της γέφυρας, πρέπει, λογικά, να συναντήσουμε τους υπόλοιπους,» έλεγε ο Νάραλχηρ τώρα. «Εκτός αν ο Αετός μάς είχε αερολογίες,» πρόσθεσε, μ'ένα θυμωμένο γρύλισμα. «Το οποίο δε θα απέκλειε καθόλου.»

Η Ζιάλα κοίταξε το τέλος της γέφυρας, αλλά δεν είδε κανέναν εκεί, παρά μονάχα ένα δάσος, πυκνό και σκοτεινό και γαλήνιο. Ούτε ένα φύλλο δεν κουνιόταν, ούτε μια σκιά. Επομένως, ή αυτός ο Αετός, όντως, μας είχε ψέματα, ή οι κάτοικοι των Αρχέτοπων είναι κρυμμένοι...

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» είπε, ξαφνικά, ο Κάφελ, και σταμάτησαν να βαδίζουν.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Νάραλχηρ, κοιτάζοντας τριγύρω και μυρίζοντας τον αέρα. «Συμβαίνει κάτι;»

—Άνκαραζ!—Μια γυναικεία φωνή αντήχησε.

«ΕΣΥ!» Οι σκιές στο πρόσωπο του Κάφελ πάλλονταν γρήγορα· τα μάτια του γυάλιζαν, οργισμένα. «ΣΕ ΘΥΜΑΣΑΙ, ΑΠΟΜΑΚΡΑ... ΘΥΜΑΜΑΙ

ΟΤΙ, ΚΑΠΟΤΕ, ΗΣΟΥΝ ΕΓΩ...» Το αργυρό του ξίφος άστραψε, δυνατά, στο χέρι του, και υψώθηκε.

Η Ρικνάβαθ φοβήθηκε, γιατί νόμιζε ότι το όπλο είχε τη δυνατότητα να τη χτυπήσει, ακόμα και σ'ετούτη την άυλη κατάσταση όπου βρισκόταν. Απομακρύνθηκε απ'τον Άνκαραζ, χωρίς νάναι βέβαιη ότι αυτό θα την έσωζε. Το όπλο έμοιαζε με ξίφος, μα της έδινε την εντύπωση ότι, στην πραγματικότητα, δεν ήταν...

—Δεν έρχομαι ως εχθρός—τόνισε—Έρχομαι ως αγγελιαφόρος. Σε παρακαλώ, άκουσέ με—

«ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΠΕΙΣ;»

—Έχω να πω ότι πρέπει να περιμένεις. Κάποιοι θέλουν να σε συναντήσουν εδώ, για να συμμαχήσουν μαζί σου. Ξέρουν ότι κυνηγάς τούς Ράζλερ. Το ίδιο κάνουν κι αυτοί. Αλλά, αν φύγεις τώρα από ετούτο τον Αρχέτοπο, δε θα σε προλάβουν—

«ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΑΝΑΦΕΡΕΣΑΙ;»

—Θυμάσαι τον Βάνμιρ του Ράλτον;—

«ΙΣΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΘΥΜΑΜΑΙ...»

—Ο Βάνμιρ είναι ένας από αυτούς. Και έχουν μαζί τους κομμάτια ουρανόλιθου, τα οποία σίγουρα θα αποτελέσουν χρήσιμο όπλο εναντίον του στρατού των Ράζλερ—

Ο Άνκαραζ φάνηκε να το σκέφτεται. Η ακτινοβολία του αργυρού του ξίφους δεν ήταν πλέον τόσο δυνατή. Κι ακόμα κι ο άνεμος των πνευμάτων γύρω του έμοιαζε να κάνει λιγότερο θόρυβο.

«ΚΑΛΩΣ,» είπε ο Άρχων της Μάχης, «ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΩ.»

Μπήκαν στη σπηλιά και βάδισαν ανάμεσα σε σταλαγμίτες και σταλακτίτες που φωσφόριζαν, φωτίζοντας το μέρος με μια αιφνιδιαστικά δυνατή ακτινοβολία. Ή, μήπως, δεν ήταν οι σταλαγμίτες και οι σταλακτίτες που το φώτιζαν; Δεν μπορούσες να διακρίνεις ακριβώς αν ήταν, τελικά, αυτοί ή αν το φως προερχόταν από το περιβάλλον γενικότερα.

Η Νίθρα προπορευόταν, κρατώντας τα χαλινάρια του αλόγου της γερά μέσα στη γαντοφορεμένη της γροθιά. Ο Βάνμιρ βάδιζε πλάι της, τραβώντας κι εκείνος το αλογό του, και οι υπόλοιποι έρχονταν πίσω τους. Σύντομα, βγήκαν από τη σπηλιά και βρέθηκαν σ'ένα ξερό

κομμάτι γης, μπροστά από το οποίο ξεκινούσε ένα βαλτώδες μέρος, που το διέσχιζαν γέφυρες από πέτρα και χώμα. Γέφυρες που έμοιαζαν –όσο παράδοξο κι αν φαινόταν– να είναι φυσικά κατασκευάσματα και να σχηματίζουν κάτι σαν πλέγμα, σαν λαβύρινθο ίσως.

Πού είναι ο Άνκαραζ; αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ, μην μπορώντας να δει κανένα ζωντανό πλάσμα. «Νίθρα...;»

Η Ρουζβάνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, ούτε εγώ τους βλέπω,» αποκρίθηκε, καταλαβαίνοντας τι ήθελε να τη ρωτήσει. Ανέβηκε στη γέφυρα που ήταν εμπρός τους, και ο ακρίτης κι οι υπόλοιποι την ακολούθησαν.

—*Ελάτε*—ακούστηκε η φωνή της Ρικνάβαθ—*Ελάτε, σας περιμένουν*—

«Πού βρίσκονται;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

—*Θα σας οδηγήσω*—

Και τους οδήγησε, από τη μια γήινη γέφυρα στην άλλη, και στην άλλη, και στην άλλη, ενώ τα έλη απλώνονταν από κάτω τους, επικίνδυνα και... *Ζωντανά!* παρατήρησε η Νίθρα. *Είναι ζωντανά!* Η Ματιά της έβλεπε ότι, στην πραγματικότητα, δεν ήταν βάλτοι, αλλά *πλάσματα*, έτοιμα να καταπιούν όποιον τύχαινε να πέσει από τις γέφυρες· και, σίγουρα, πρέπει να ήταν πολύ πεινασμένα. Άλλωστε, ποιος τριγύριζε στους Αρχέτοπους; Κι απ'όσους τριγύριζαν, ποιος έπεφτε; Τα πλάσματα –ό,τι κι αν ήταν– πρέπει να είχαν να φάνε για αιώνες, για χιλιετίες. Ίσως και παραπάνω. Της θύμιζαν τα λασπόζωα των βάλτων Βενέβριαμ, αλλά ήταν, αναμφίβολα, μακράν πιο επικίνδυνα από αυτά: και της προκαλούσαν έναν φόβο που αδυνατούσε να εξηγήσει. Έναν φόβο τον οποίο ο Βάνμιρ (που προχωρούσε πλάι της) δε φαινόταν να μοιράζεται. Και η Νίθρα υπέθετε πως ούτε κανένας άλλος τον μοιραζόταν. Γιατί μονάχα εκείνη είχε τη Ματιά, και μονάχα εκείνη διέκρινε τα πλάσματα που κρύβονταν μέσα στα έλη –ή, μάλλον, που ήταν τα ίδια τα έλη.

Ο φόβος της να μη γλιστρήσει και πέσει ήταν τέτοιος που την έκανε να έχει διαρκώς το βλέμμα της στραμμένο κάτω, έτσι δεν ήταν εκείνη που παρατήρησε πρώτη ότι κάποιοι τους περίμεναν στο τέλος μιας γέφυρας. Ο Βάνμιρ τούς είδε πρώτος.

«Ρικνάβαθ, αυτοί είναι;» ρώτησε ο ακρίτης.

—*Ναι*—

Η Νίθρα, τότε, ύψωσε τα μάτια της και τους αντίκρισε κι εκείνη. Ήταν μια ομάδα έντεκα ανθρώπων... ή, μάλλον, δέκα ανθρώπων, γιατί το ένα πλάσμα δεν ήταν ακριβώς άνθρωπος, παρά μονάχα από τη μέση κι επάνω· από τη μέση και κάτω ήταν τίγρης, σαν αυτές που υπάρχουν στη Νότια Λιάμενερ-Κρωθ. Πλάι σ' αυτό το πλάσμα –που, αναμφίβολα, ήταν κάτοικος των Αρχέτοπων– στεκόταν κάποιος που... Τα μάτια της Νίθρα γούρλωσαν, καθώς η Ματιά εστιάστηκε επάνω του. Η ομάδα ίσως, τελικά, να αποτελείτο από εννέα ανθρώπους, αποφάσισε η Ρουζβάνη, γιατί κι ετούτος δεν ήταν περισσότερο άνθρωπος από τον προηγούμενο. Η Νίθρα μπορούσε να δει πνεύματα να είναι συγκεντρωμένα γύρω του και να κυκλώνουν προστατευτικά αυτόν και όλους τους υπόλοιπους: πνεύματα που κραύγαζαν και ούρλιαζαν και αναδεύονταν, προκαλώντας έναν υπερφυσικό άνεμο, ο οποίος φάνταζε ακόμα πιο παράξενος εδώ, στους γαλήνιους Αρχέτοπους. Το πρόσωπο του αφέντη των πνευμάτων ήταν δυσδιάκριτο, καθώς τρεις σκιές το κάλυπταν, σαν διαφανείς μάσκες. Το δεξί του χέρι ήταν μαύρο και στη γροθιά του βαστούσε ένα αργυρό ξίφος, φορτισμένο με τρομερή δύναμη. Η Νίθρα, όμως, καταλάβαινε ότι ήταν κάτι περισσότερο από ένα σπαθί, κάτι πολύ περισσότερο... αλλά δεν μπορούσε να ξέρει τι ακριβώς ήταν: ίσως να επρόκειτο για την ίδια τη ζωτική –ή καταστρεπτική– ενέργεια αυτού του πλάσματος, που, αναμφίβολα, ήταν η ενσάρκωση του Άνκαραζ.

Η γήινη γέφυρα είχε μεγάλο μήκος και, καθώς ο Βάνμιρ, η Νίθρα, και οι άλλοι τη διέσχιζαν, διαπίστωσαν ότι ο πνευματικός άνεμος του Πολέμαρχου ερχόταν ολοένα και δυνατότερος σ' άφτια τους. Η γαλήνη των Αρχέτοπων έμοιαζε να προσπαθεί να τον πνίξει, μα να μην τα καταφέρνει.

Όταν έφτασαν περίπου στα μέσα της γέφυρας, η ενσάρκωση του Άνκαραζ μίλησε, με φωνή που ηχούσε δυνατή και τριπλή: «*BANMIP TOY PAΛTON, EANAΣYNANTIOMASTE!*»

«Υπό διαφορετικές συνθήκες, Άνκαραζ,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, κάνοντας νόημα στην ομάδα του να σταματήσει.

«*ΞΕΡΕΙΣ,*» είπε ο Πολέμαρχος, «*ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΛΙΓΟΙ –ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ– ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΑΩ ΚΑΚΙΑ. ΕΙΜΑΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΣΥΜΠΑΘΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥΣ. ΑΛΛΑ ΕΣΥ, BANMIP,*

ΕΙΣΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΗΘΕΛΑ, ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΣ, ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΩ.»

Τα πνεύματα άρχισαν να ουρλιάζουν δυνατότερα, και ο Βάνμιρ, για μια στιγμή, φοβήθηκε ότι ο Άνκαραζ τούς είχε στήσει παγίδα, ότι τους είχε φέρει εδώ για να τους σκοτώσει. Μετά, όμως, σκέφτηκε: *Όχι, δεν μπορεί. Δεν μπορεί νάναι τόσο ηλίθιος, τώρα που τα πράγματα είναι τόσο κρίσιμα...*

Με την άκρια του ματιού του, είδε τη Νίθρα ν'αγγίζει το Μάτι του Κυκλώνα, που ήταν περασμένο στη ζώνη της. Μάλλον, κι εκείνη είχε ανησυχήσει. Αλλά, *αν ο ίδιος ο Θεός του Αίματος αποφασίσει να μας επιτεθεί, αμφιβάλλω ότι αυτό το μαραφέτι θα μας γλιτώσει...*

«Θα αντιλαμβάνεσαι, Άνκαραζ,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του να μην τρέμει, «ότι η τωρινή κατάσταση δεν μας αφήνει χώρο για... προσωπικές διαμάχες.» *Να πάρει ο Μαύρος Άνεμος, έπρεπε να είχα τον Ρόλμαρ μαζί μου! Αυτός τα λέει καλύτερα από μένα: πολύ, πολύ, πολύ καλύτερα...*

«*ΝΑΙ. ΕΚΕΙ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΚΑΤΑΛΗΩ, ΕΧΘΙΣΤΕ ΒΑΝΜΙΡ,*» είπε η τριπλή φωνή, και το ουρλιαχτό των πνευμάτων έχασε τη δύναμή του, αλλά, ασφαλώς, δεν έπαψε.

Αν ναι, τότε, μα το Μαύρο Άνεμο, είχες καταφέρει για λίγο να με κοροϊδέψεις, σκέφτηκε ο Βάνμιρ. *Τα είχες καταφέρει τόσο καλά που μου έκοψες το αίμα.*

«Είμαστε, λοιπόν, σύμμαχοι κατά των Ράζλερ;»

«*ΕΙΜΑΣΤΕ,*» είπε ο Πολέμαρχος. «*ΑΛΛΑ, ΜΟΛΙΣ ΚΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΑΖΛΕΡ ΕΧΕΙ ΠΕΘΑΝΕΙ, ΤΟΤΕ... ΘΑ ΛΥΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΑΣ, ΒΑΝΜΙΡ ΤΟΥ ΡΑΛΤΟΝ.*»

Σκατά... «Δεν ξέρεις, λοιπόν, για τους Μετουσιωμένους και την εξάφανιση του ήλιου...»

«*ΤΙ ΠΡΑΓΜΑ;*» Υπήρχε έκπληξη στην τριπλή φωνή.

«Δεν ξέρεις, όντως.»

«*ΘΑ ΗΘΕΛΑ, ΟΜΩΣ, ΠΟΛΥ ΝΑ ΜΑΘΩ.*» Η τρομακτική ενσάρκωση του Άνκαραζ βάδισε προς την ομάδα του Βάνμιρ. Οι Ταγμένοι και η Ζιάλα ακολούθησαν τον Πολέμαρχο. Η τελευταία δάγκωνε, επίμονα, το κάτω της χέιλος, ενώ σκεφτόταν: *Εχθρός του. Εχθρός του. Αυτός ο Βάνμιρ είναι εχθρός του. Κι ένας εχθρός του Άνκαραζ ίσως μπορούσε να γίνει δικό της φίλος και να τη βοηθήσει να γλιτώσει τον Κάφελ*

από τα νύχια του Άρχοντα της Μάχης, όταν όλη ετούτη η δύσκολη κατάσταση είχε τελειώσει...

Καθώς η ενσάρκωση του Άνκαραζ ζύγωνε, η Νίθρα έσφιξε το Μάτι του Κυκλώνα μέσα στη γροθιά της και ψιθύρισε στον Βάνμιρ: «Δώσε μου ένα ουρανολίθινο θραύσμα.»

«Άστο,» της αποκρίθηκε εκείνος. «Άς μη νομίσει ότι σκεφτόμαστε να του επιτεθούμε. Είναι πολύ επικίνδυνος.»

«Ναι, το έχω αντιληφτεί!» *Κι αυτό που βρίσκεται από κάτω μας δε με καθησυχάζει καθόλου...* συλλογίστηκε, ρίχνοντας μια ματιά στον ζωντανό βάλτο.

Η ενσάρκωση του Άνκαραζ στάθηκε αντίκρυ τους, με τον άνθρωπο-τίγρη να βρίσκεται στα δεξιά της. *Τι κάνει ένας κάτοικος των Αρχέτοπων μαζί με τον Πολέμαρχο;* αναρωτήθηκε ο Βάνμιρ. *Δεν μπορεί να είναι πολεμιστής του.*

«ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΜΟΥ ΠΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ, ΒΑΝΜΙΡ ΤΟΥ ΡΑΛΤΟΝ;»

«Οι Μετουσιωμένοι εξαφάνισαν τον ήλιο, επειδή εγώ τους το ζήτησα,» άρχισε ο ακρίτης, και εξήγησε όλα τα υπόλοιπα εν συντομία.

«*ΠΩΣ ΤΟΛΜΟΥΝ!*» φώναξε ο Άνκαραζ, εξαγριωμένος, όταν άκουσε ότι οι Μετουσιωμένοι σχεδίαζαν να μετατρέψουν ολόκληρη την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο, χρησιμοποιώντας την κρυμμένη δύναμη της Ρικνάβαθ. *«ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΟΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΘΑ ΤΟ ΜΑΘΕΙ; ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ; ΕΙΝΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ!»*

«Τι πάει να πει αυτό, Άνκαραζ;» ρώτησε ο άνθρωπος-τίγρη. «Δεν είσαι πλέον στο πλευρό μας;»

Το αριστερό χέρι του Πολέμαρχου άρπαξε τον κάτοικο των Αρχέτοπων από το λαιμό, και το δεξί του έβαλε την αιχμή του αργυρού του ξίφους στο πλάι του κεφαλιού του ανθρώπου-τίγρη. *«ΤΟ ΗΞΕΡΕΣ ΑΥΤΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ; ΤΟ ΗΞΕΡΕ ΚΙ Ο ΑΕΤΟΣ;»*

«Όχι!» έκρωξε εκείνος, προσπαθώντας μάταια να ξεγαντζώσει τα δάχτυλα του Άνκαραζ από το λαιμό του. *«Δεν ήξερα τίποτα!»*

«Ποιος είναι αυτός, Άνκαραζ;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«ΜΑΣ ΕΙΠΕ ΠΩΣ ΤΟΝ ΛΕΝΕ ΝΑΡΑΛΧΗΡ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΝΑ ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ. ΑΛΛΑ ΔΕ ΘΑ ΜΕ ΣΤΕΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΠΕΤΑΞΩ Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΖΕΙ ΕΚΕΙ ΚΑΤΩ!» Ο Άν-

καραζ σήκωσε τον Νάραλχηρ στον αέρα, κρατώντας τον πάνω από τον πεινασμένο βάλτο, ο οποίος τώρα άρχισε ν'αναδεύεται, πράγμα που εύκολα παρατήρησαν όλοι, χωρίς να χρειάζεται να έχουν τη Ματιά. Η Ζιάλα αισθάνθηκε το στομάχι της ν'αναποδογυρίζει – *Θεοί! Τι είναι εκεί; Τι είναι εκεί;* –, αλλά προσπάθησε να μην ξεράσει.

«*Άνκαραζ!*» έκρωξε ο Νάραλχηρ. «*Όχι! Οι Ράζλερ—!*»

«*ΜΟΥ ΜΙΛΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ, ΟΤΑΝ ΕΣΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΣΟΥ ΕΙΣΤΕ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ;*» γρύλισε η τριπλή φωνή.

«Μια στιγμή, Άνκαραζ. Περίμενε,» είπε ο Βάνμιρ. «Οι υπόλοιποι κάτοικοι των Αρχέτοπων δεν ήξεραν τίποτα για τα σχέδια των Μετουσιωμένων. Και, μάλιστα, πολλοί απ'αυτούς δεν τους εμπιστευό-νται καν.»

«*Όντως!*» έκρωξε ο Νάραλχηρ. «*Όντως, έτσι είναι!*» Τα πιγρίσια πόδια του κλοτσούσαν τον αέρα. Τα πνεύματα των νεκρών ούρλια-ζαν, εξαγριωμένα.

«Κι επιπλέον,» πρόσθεσε ο Βάνμιρ, «οι Ράζλερ εξακολουθούν να αποτελούν απειλή.»

Ο Άνκαραζ άφησε τον Νάραλχηρ επάνω στη γέφυρα· εκείνος έβη-ξε, τρίβοντας το λαιμό του.

«*ΤΩΡΑ, ΟΜΩΣ, ΜΑΣ ΣΥΜΦΕΡΕΙ ΟΙ ΡΑΖΛΕΡ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥ-ΣΙΩΜΕΝΟΥΣ. ΜΑΣ ΣΥΜΦΕΡΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ. ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ, ΟΤΑΝ Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ ΚΑΙ Ο ΛΙΖΝΑΓΚΑΡ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΔΥΝΑ-ΜΩΜΕΝΟΙ, ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΟΥΜΕ ΕΥΚΟΛΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΤΡΟΠΩΣΟΥΜΕ.*»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Βάνμιρ. «Όμως υπάρχει ένα πρόβλη-μα.»

«*Τι ΠΡΟΒΛΗΜΑ;*»

«Υποπτεύομαι ότι θα σκοτώσουν και τη Ρικνάβαθ.»

«*ΑΥΤΟ, ΜΑΛΛΟΝ, ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, ΕΧΘΙΣΤΕ ΒΑΝΜΙΡ, ΟΧΙ ΔΙΚΟ ΜΟΥ.*»

Χίλιες κατάρες επάνω σου, Άνκαραζ! «Αν θέλεις τη βοήθειά μου και των συντρόφων μου, θα πρέπει να παίξεις το δικό μου παιχνίδι!» είπε, ξαφνικά εξοργισμένος, ο ακρίτης.

Το ξίφος στο χέρι του Πολέμαρχου άστραψε και οι σκιές στο πρό-σωπό του άρχισαν να πάλλονται με φρενήρη ρυθμό. Τα μάτια του

ήταν φωτιές. «ΔΕΝ ΠΑΙΖΩ ΚΑΝΕΝΟΣ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ, ΒΑΝΜΙΡ ΤΟΥ ΡΑΛΤΟΝ!» αντήχησε η φωνή του.

Η Νίθρα είχε ήδη τραβήξει το Μάτι του Κυκλώνα από τη μέση της κι ετοιμαζόταν να το χρησιμοποιήσει, όταν ο Έζβαρ (που στεκόταν πίσω της) παρενέβη, λέγοντας: «Τι θα κερδίσεις σκοτώνοντάς μας, Άνκαραζ; Τίποτα! Θα πετάξουμε τα ουρανολίθινα θραύσματα στο βάλτο, προτού προλάβεις να τα πάρεις στην κατοχή σου! Και τότε, δε θα νικήσεις τους Ράζλερ.»

«ΕΤΣΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ;»

«Αν δεν χρειαζόσουν τη βοήθειά μας, δε θα είχες σταματήσει για να μιλήσεις μαζί μας.»

«ΚΑΘΕ ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΗ,» είπε η τριπλή φωνή, «ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΚΑΝΩ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ. Ή ΕΙΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΟΥ Ή ΕΙΣΤΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΟΥ!»

«Είμαστε, αναμφίβολα, μαζί σου σ'ετούτο τον αγώνα,» αποκρίθηκε ο Έζβαρ. «Ωστόσο, δεν θέλουμε η Ρικνάβαθ να πεθάνει στα χέρια των Ράζλερ. Κι αυτό δεν είναι ανάγκη ν'αλλάξει πολλά πράγματα στα σχέδιά μας.»

«ΤΙ ΕΝΝΟΕΙΣ;»

«Πιστεύω ότι μπορούμε ν'ακολουθήσουμε το στρατό τους και να τους χτυπήσουμε όταν έχουν φτάσει στους Μετουσιωμένους. Έτσι, ενώ θα είναι κι οι δύο παρατάξεις μπλεγμένες σε μάχη, θα μπορέσουμε και να τους κατατροπώσουμε ευκολότερα και να σώσουμε και τη Ρικνάβαθ. Τι νομίζεις, λοιπόν; Είμαστε μαζί σου, Άνκαραζ, ή είμαστε εναντίον σου;»

Καλά τα λες, Έζβαρ, πολύ καλά, παρατήρησε ο Βάνμιρ· τόσο καλά όσο κι ο Ρόλμαρ.

Η Νίθρα σκέφτηκε: Σχεδόν σαν Ομιλητής τα λέει ο Έζβαρ, σχεδόν σαν Ομιλητής. Μα θα είναι αυτό αρκετό, για να μεταστρέψει ετούτο το πλάσμα; Η ενσάρκωση του Πολέμαρχου δεν της έδινε την εντύπωση συζητήσιμης οντότητας, και ήξερε πως, όταν ο άλλος δεν είναι συζητήσιμος, η Πειθώ αποτυχαίνει κατευθείαν.

Ο Έζβαρ, ωστόσο, δεν είχε χρησιμοποιήσει Πειθώ· είχε απλά μιλήσει. Και ο Άνκαραζ φάνηκε να συλλογίζεται τα λόγια του· οι σκιές στο πρόσωπό του πάλλονταν, αλλά το ξίφος του δεν άστραφτε επικίνδυνα, όπως πριν.

«ΕΝΤΑΣΕΙ,» είπε. «*Η ΡΙΚΝΑΒΑΘ, ΚΑΠΟΤΕ, ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕ ΚΑΛΑ ΟΣΟ ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕ, ΚΑΙ ΠΙΘΑΝΩΣ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΝΑ ΜΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ. ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΕΧΩ ΚΡΑΤΗΣΕΙ ΚΑΚΙΑ...*» Το απόκοσμο βλέμμα του –που έμοιαζε με το βλέμμα τριών οντοτήτων– εστιάστηκε, προς στιγμή, στον Βάνμιρ, κι ο ακρίτης αισθάνθηκε έναν παγερό τρόπο να τον διατρέχει, παραλύοντας το σώμα και το νου του.

Κεφάλαιο 13

Ο Στρατός της Οντον'γκόκι

Κατέβηκαν από την πέτρινη γέφυρα και ακολούθησαν ένα φωτεινό μονοπάτι του δάσους, το οποίο τους οδήγησε σ'ένα τοπίο δενδρώδες αλλά όχι πυκνό σε βλάστηση. Ένα τοπίο που ο Βάνμιρ αναγνώριζε, κυρίως, από τη γαλανόχρωμη οροσειρά που μπορούσε να δει στον ορίζοντα, πίσω απ'τις ομίχλες.

Είχαν φτάσει κοντά στους τόπους των Μετουσιωμένων. Και οι κάτοικοι των Αρχέτοπων βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εδώ, αριθμώντας πάνω από είκοσι: δηλαδή, ελάχιστοι, αν σκεφτόταν κανείς το φουσάτο που είχαν έρθει ν'αντιμετωπίσουν. Όσο δυνατοί κι αν ήταν, όσο *αθάνατοι* κι αν ήταν, σίγουρα δε θα κατάφερναν να κατατροπώσουν τους χιλιάδες τερατόμορφους μαχητές του Λιζναγκάρ. Ο Βάνμιρ είδε την Έχιδνα ανάμεσα στους κατοίκους των Αρχέτοπων, και τον Σάηρεντιλ και τη Μελανόπτερη. Τους υπόλοιπους δεν τους αναγνώριζε· πάντως, όλοι τους έμοιαζαν με πλάσματα βγαλμένα από τους μύθους της Κουαλανάρα.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Νίθρα. «Τους πλησιάζουμε;»

«Έχω την αίσθηση ότι δε θα συμφωνήσουν με το σχέδιό μας,» είπε ο Έξβαρ. «Δε θα συμφωνήσουν ν'αφήσουν το στρατό της Οντον'γκόκι να εισβάλει στο λημέρι των Μετουσιωμένων.»

«*ΚΑΙ ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ;*» έθεσε το ερώτημα ο Άνκαραζ. «*ΔΙΧΩΣ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΑΣ, ΤΙΠΟΤΑ.*»

«Ορισμένοι μάς έχουν προσέξει,» τους προειδοποίησε η Νίθρα. «Μας κοιτάζουν.»

«Πρέπει ν'άκουσαν τον άνεμό σου,» είπε ο Βάνμιρ στον Άνκαραζ.

Η Μελανόπτερη πλησίασε, φτερουγίζοντας· και μαζί της ήρθε κι άλλο ένα μεγάλο πτηνό, λίγο μικρότερο από εκείνη αλλά με πολύχρωμα πουπουλένια φτερά· το κεφάλι του ήταν λιγνό και όμορφο, και διέθετε ένα φανταχτερό λοφίο.

—*Ποιοι είστε;*—σφύριξε η Μελανόπτερη.

«Δε μ'αναγνωρίζεις;» τη ρώτησε ο Βάνμιρ.

—*Εσένα σ'αναγνωρίζω, αλλά όχι και τους υπόλοιπους...*—

Το πολύχρωμο πτηνό τέντωσε το λαιμό του, κοιτάζοντας τον Κάφελ ερευνητικά, με τα πράσινά του μάτια. «Τι είσαι;» ρώτησε ευθέως, και η φωνή του ακούστηκε ανθρώπινη, κανονική, όχι όπως της Μελανόπτερης ή του Αετού, που δεν ήξερες ακριβώς αν τα λόγια τους αντηχούσαν μέσα στο κεφάλι σου ή αν έβγαιναν απ'το στόμα τους. Στην περίπτωση του συγκεκριμένου πτηνού, τα λόγια του έβγαιναν σίγουρα από το στόμα του, ξεκάθαρα και με εύχητη άρθρωση.

«*ΕΝΑΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΣΑΣ ΕΙΜΑΙ: ΑΥΤΟ ΕΙΜΑΙ.*»

«Ο Άνκαραζ είναι θεός των Ωθράγκος,» δήλωσε ο Νάραλχηρ, «και ήρθε για να πολεμήσει τους Ράζερ.»

«Όπως και όλοι μας,» πρόσθεσε ο Βάνμιρ. «Έχουμε μαζί μας το μοναδικό όπλο που μπορεί να τους νικήσει, και έχουμε τη δύναμη να το χρησιμοποιήσουμε.»

—*Ποιο όπλο είναι αυτό, Βάνμιρ των Ωθράγκος;*—ρώτησε η Μελανόπτερη.

«Ο ουρανόλιθος.»

«Ωραία, τότε,» είπε το πολύχρωμο πτηνό. «Χρειαζόμαστε συμμάχους με ένα τέτοιο όπλο. Ειδικά αν έχουν τη δύναμη να το χρησιμοποιήσουν. Ίσως να είστε οι μόνοι που μπορούν να μας γλιτώσουν από τους μεταλλαγμένους της Οντον'γκόκι.»

«*ΝΑΙ,*» είπε ο Άνκαραζ, «*ΣΙΓΟΥΡΑ ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΜΟΝΗ ΣΑΣ ΣΩΤΗΡΙΑ. ΑΛΛΑ, ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΣΑΣ ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ, ΠΡΕΠΕΙ Ν'ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΣΧΕΔΙΟ.*»

«Δεν το κατάλαβα αυτό...» Τα καταπράσινα μάτια του πτηνού στένεψαν. «Σε τι σχέδιο αναφέρεσαι, Άνκαραζ, θεέ των Ωθράγκος;»

«*ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ, ΚΑΤΑ ΠΡΩΤΟΝ; ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΟΝΟΜΑ;*»

«Ονομάζομαι Σάν'τεκ Θναγ, που σε μια αρχαία γλώσσα της Κουαλανάρα σημαίνει 'Αυτός με τα Πολύχρωμα Φτερά'. Τώρα, το σχέδιό σας, αν έχετε την καλοσύνη...»

—*Ναι*—είπε η Μελανόπτερη—*θέλουμε πολύ ν'ακούσουμε αυτό το σχέδιο...*—Υπήρχε κάτι το απειλητικό στη φωνή της. Υποπτευόταν ότι θα τους πρότειναν κάτι άσχημο.

«*ΘΑ ΑΦΗΣΕΤΕ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΤΟΥ ΛΙΖΝΑΓΚΑΡ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΜΕΤΑ, ΘΑ ΤΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ.*»

«Δεν καταλαβαίνω!» είπε ο Σάν'τεκ Θναγ. «Ποιος ο λόγος;»

«Ο ΛΟΓΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΟΣ: ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΡΑΖΛΕΡ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ.»

Ο Σάν'τεκ Θναγ έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα και φτερούγισε δυνατά, τεντώνοντας τα νυχάτα πόδια του και παίρνοντας πολεμική στάση.

—Είστε τρελοί!—σφύριξε η Μελανόπτερη.

«Οι Μετουσιωμένοι προσπαθούν να μετατρέψουν ολόκληρη την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο,» της είπε ο Βάνμιρ. «Δεν σκοπεύουν να ελευθερώσουν τη Ρικνάβαθ, όταν οι Ράζλερ είναι νεκροί.»

—Πώς το ξέρεις;—

«Αυτό είναι που πάντοτε ήθελαν, Μελανόπτερη! Εσύ τους εμπιστεύεσαι; Εγώ δεν τους εμπιστεύομαι! Ούτε κι ο Αετός τούς εμπιστεύεται.»

—Ο Αετός! Τι ξέρει ο Αετός; Αυτός ο γέρο-μπάσταρδος τούς υποπτεύεται όλους!—

«Σ'ετούτη την περίπτωση, έχει δίκιο.»

«Όχι!» φώναξε ο Σάν'τεκ Θναγ, με την καθαρή, δυνατή του φωνή. «Όχι! Δε θα μας βάλετε να προδώσουμε τους Μετουσιωμένους! Θα τους υπερασπιστούμε εναντίον των εκτρομάτων της Οντον'γκόκι, ως το τέλος. Και δεν έχω τίποτ'άλλο να πω μαζί σας!» Έκανε μια ευέλικτη στροφή στον αέρα —κατά την οποία τα πολύχρωμα φτερά του ήταν, πραγματικά, μαγευτικό θέαμα— και πέταξε προς τους υπόλοιπους κατοίκους των Αρχέτοπων.

Την ίδια στιγμή, κατέφτανε ο Αετός, κρώζοντας δυνατά—Οι Ράζλερ ζυγώνουν! Οι Ράζλερ ζυγώνουν!—

Μετά, είδε τον Βάνμιρ και τους άλλους, καθώς και τη Μελανόπτερη από πάνω τους, και τους πλησίασε—Φτάσατε—είπε—Πώς πήγαν τα πράγματα στην Οντον'γκόκι;—

«Όπως έπρεπε να πάνε,» αποκρίθηκε ο Βάνμιρ. «Η καταραμένη ήπειρος δεν είναι πλέον έρμαιο της Πρωτοπλασματικής Μάζας.»

—Μάλιστα. Καλό αυτό. Ελπίζω τώρα να έχετε τρόπο ν'αντιμετωπίσουμε και το στρατό των Ράζλερ—Τους έκλεισε το μάτι.

«ΤΡΟΠΟ ΕΧΟΥΜΕ,» είπε ο Άνκαραζ, «ΑΛΛΑ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΣΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΔΙΑΦΩΝΟΥΝ.»

—Οι φίλοι μου;—Έριξε ένα βλέμμα στη Μελανόπτερη, που πετούσε παραδίπλα—*Η Μελανόπτερη δεν είναι φίλη μου. Μιλήστε ελεύθερα!*—Τους έκλεισε το μάτι.

Η Μελανόπτερη σφύριξε απειλητικά προς το μέρος του—*Ξέρεις τι προτείνουν; Ν'αφήσουμε τους Ράζλερ να περάσουν! Θέλουν να σκοτώσουν τους Μετουσιωμένους!*—

«Αετέ, τα συζητήσαμε και πριν,» είπε ο Βάνμιρ. «Οι Μετουσιωμένοι δε σκοπεύουν να ελευθερώσουν τη Ρικνάβαθ. Ούτε την Κουαλανάρα.»

—Δεν το ξέρεις αυτό!—επέμεινε η Μελανόπτερη.

Ο Αετός κάθισε στον ώμο του Βάνμιρ—*Δε θάναι εύκολο, ξυπνοπούλι μου, να μας πείσεις ότι πρέπει να επιτρέψουμε στο στρατό του Λιζναγκάρ να περάσει!*—

«ΑΝΟΗΤΟΙ!» γρύλισε ο Άνκαραζ. «ΔΕ ΒΛΕΠΕΤΕ ΟΤΙ ΘΑ ΗΤΤΗΘΕΙΤΕ ΧΩΡΙΣ ΕΜΑΣ;»

—Τότε, βοηθήστε μας να νικήσουμε—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι.

«ΑΥΤΟ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ, ΗΛΙΘΙΟ ΠΤΗΝΟ, ΑΛΛΑ ΔΕ ΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΣ ΑΦΗΣΕΤΕ!»

—Η λύση σας δεν είναι αποδεκτή, θεέ των Ωθράγκος—

Καλπασμός ήχησε, κι όλοι στράφηκαν για να δουν έναν ιπλέα να έρχεται, καβαλώντας ένα κατάλευκο άτι και φορώντας αστραφτερή πανοπλία που κάλυπτε κάθε μέρος του σώματός του. Στο αριστερό του χέρι ήταν δεμένη μια μεγάλη, εξίσου αστραφτερή ασπίδα.

«Χαίρετε,» είπε, φτάνοντας κοντά τους και τραβώντας τα ηνία του αλόγου του. «Είμαι ο Λευκός Ιππότης και θα επιθυμούσα να μάθω τη δουλειά σας σε τούτους τους τόπους.»

«Ιππότης;» έκανε ο Βάνμιρ, συνοφρυωμένος. «Καρμώζ είσαι;»

«Όχι, κύριε, δεν είμαι Καρμώζ. Προς τι η ερώτησής σας;» είπε ο Λευκός Ιππότης μέσα απ'το κλειστό του κράνος.

«Ρωτάω γιατί αυτή τη λέξη —*ιππότης*— δεν την έχω ξανακούσει παρά μόνο από μια Καρμώζ.»

«Κατάγομαι από μίαν ευγενεστέρα εποχή, κύριε. Και, όπως είπον, θα επιθυμούσα να μάθω τη δουλειά σας σε τούτους τους τόπους.»

—*Κόψε τις αηδίες, Ιππότη—έκρωξε ο Αετός—Είμαι σίγουρος πως ο κουτσομπόλης ο Σάν'τεκ Θναγ σάς τα είπε όλα, χαρτί και καλαμάρι. Κρααα! Τον είδα που σας πλησίαζε, όταν εγώ ερχόμουνα!*—

«Εντάξει, λοιπόν, αγενές πτηνό, γνωρίζω πώς έχει η κατάσταση! Αλλά ήρθα να τ'ακούσω και με τα ίδια μου τ'αφτιά. Σκοπεύουν, πράγματι, ετούτοι οι νεόφερτοι να στραφούν κατά των Υψίστων Αρχόντων; Και επεχείρησαν όντως να μας παρασύρουν, ώστε να προδόσομεν τους Κυρίους μας;»

«ΠΟΥ ΤΟΝ ΒΡΗΚΑΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΠΑΝΟ;» μούγκρισε ο Άνκαραζ.

—Χο-χο-χο-ΧΟ!—έκανε ο Αετός—Κι εγώ, κάπου-κάπου, αναρωτιέμαι—Του έκλεισε το μάτι.

«Κύριοι,» είπε ο Λευκός Ιπλότης, «γι'αυτή την προσβολή θα όφειλα, υπό κανονικάς συνθήκας, να σας προκαλέσω σε—»

«ΟΙ ΡΑΖΛΕΡ!» φώναξε κάποιος από τους κατοίκους των Αρχέτοπων: κάποιος με ιδιαίτερα δυνατή φωνή, η οποία αντήχησε (ή έτσι φάνηκε) από τη μια άκρη του ορίζοντα ως την άλλη.

Ο Βάνμυρ στράφηκε και είδε τον στρατό της Οντον'γκόκι να ξεπροβάλλει από ένα ύψωμα και να προελαύνει προς τους συγκεντρωμένους υπερασπιστές των Μετουσιωμένων.

«ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΠΟΛΥ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ Ν'ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΤΕ,» είπε ο Άνκαραζ στον Αετό. «ΚΑΝΤΕ ΟΠΩΣ ΣΑΣ ΔΕΜΕ ΚΑΙ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΤΕ Σ'ΕΤΟΥΤΗ ΤΗ ΜΑΧΗ.»

—Κανένas μας δε θα δεχτεί την πρότασή σου—δήλωσε η Μελανόπτερη—Δεν γίνεται—Και μ'ετούτα τα λόγια απομακρύνθηκε, φτερουγίζοντας.

«Συμφωνώ απολύτως!» είπε ο Λευκός Ιπλότης, κι απομακρύνθηκε κι εκείνος επάνω στο άλογό του.

«Αετέ—» άρχισε ο Βάνμυρ, αλλά το πουλί τον διέκοψε:

—Λυπάμαι. Το βλέπεις ότι δεν μπορεί να γίνει κάτι—Πέταξε απ'τον ώμο του, φεύγοντας.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Μάηραν, ατενίζοντας το φουσατό της Οντον'γκόκι να σταματά καμια εκατοστή μέτρα απόσταση από τους συγκεντρωμένους κατοίκους των Αρχέτοπων.

«Ας τους βοηθήσουμε,» πρότεινε η Νίθρα.

«ΠΟΙΟΥΣ ΑΠ'ΤΟΥΣ ΔΥΟ;» έθεσε το ερώτημα ο Άνκαραζ.

«Δεν μπορεί να σκέφτεσαι να βοηθήσεις τους Ράζλερ!»

Ο Πολέμαρχος, όμως, δεν απάντησε, γιατί τότε ο Λιζναγκάρ, που βρισκόταν έφιππος στην αρχή του στρατεύματός του, φώναξε στους κατοίκους των Αρχέτοπων: «Παραμερίστε κι αφήστε μας να περά-

σουμε! Δεν μπορείτε να μας εμποδίσετε, αλλά, αν το επιχειρήσετε, δε θα μείνει κανένας από εσάς!»

Εκείνοι δεν αποκρίθηκαν, όμως δεν παραμέρισαν κιόλας.

«Αν είναι να κάνουμε κάτι, πρέπει να το κάνουμε τώρα,» είπε ο Μάηραν.

«*Επίθεση!*» πρόσταξε ο Λιζναγκάρ, και το στράτευμα της Οντον'γκόκι εφόρμησε καταπάνω στους κατοίκους των Αρχέτοπων.

Ο Νάραλχηρ άφησε το πλευρό του Άνκαραζ κι έτρεξε να βοηθήσει τα πλάσματα του είδους του, κάνοντας μεγάλα γατίσια άλματα και τραβώντας το σπαθί του.

«Έχοντας να διαλέξουμε ανάμεσα στους Ράζερ και στους κατοίκους των Αρχέτοπων, νομίζω ότι δεν υπάρχει ουσιαστικά επιλογή,» είπε ο Βάνμιρ, και κοίταξε τη Νίθρα.

Εκείνη ένευσε. «Ας κάνουμε κάτι,» είπε, και τράβηξε ένα ουρανολίθινο κομμάτι από το σάκο της σέλας του ακρίτη.

«*ΕΝΤΑΞΕΙ,*» αποφάσισε ο Άνκαραζ, «*ΗΡΘΑ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΩ ΤΟΝ ΝΟΥΤΚΑΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΙΖΝΑΓΚΑΡ, ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ ΚΑΝΩ. Ή, ΜΑΛΛΟΝ, ΑΥΤΟΥΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΛΑΒΕΤΕ ΕΣΕΙΣ· ΕΓΩ ΘΑ ΑΝΑΛΑΒΩ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΤΟΥΣ.*»

«Πολύ καλή ιδέα,» συμφώνησε ο Βάνμιρ.

«*ΔΩΣΤΕ ΜΟΥ ΤΑ ΟΥΡΑΝΟΛΙΘΙΝΑ ΘΡΑΥΣΜΑΤΑ.*»

Ο Έζβαρ τράβηξε δύο κομμάτια, κρατώντας ένα σε κάθε χέρι. «Πόσα θέλεις;»

«*ΑΥΤΑ ΤΑ ΔΥΟ, ΠΙΣΤΕΥΩ, ΘΑ ΦΤΑΣΟΥΝ ΓΙΑ ΑΡΧΗ. ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ ΟΤΙ, ΜΕΤΑ, ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ... ΕΚΤΟΣ ΑΝ, ΟΝΤΩΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΝ ΤΗ ΡΙΚΝΑΒΑΘ.*»

—Αμφιβάλλω ότι θα με ελευθερώσουν—είπε η Καρμώζ.

Ο Άνκαραζ τέντωσε το αργυρό του σπαθί, φέρνοντάς το σε επαφή με το ένα ουρανολίθινο θραύσμα που κρατούσε ο Έζβαρ. Η λεπίδα φάνηκε να λιώνει και να γίνεται ένα με το πέτρωμα, το οποίο μίκρυνε, μίκρυνε, μίκρυνε... και ο Πολέμαρχος φορτίστηκε από την ισχύ του· μια γαλαζόγκριξη ακτινοβολία τον τύλιξε, λάμποντας ολοένα και περισσότερο. Τελικά, το ουρανολίθινο κομμάτι εξαφανίστηκε, και ο Άνκαραζ έμπηξε το ξίφος του στο άλλο, απορροφώντας το κι αυτό, αντλώντας την κοσμική του δύναμη. Ο Έζβαρ έκλεισε τα μάτι-

α, μην μπορώντας να κοιτάζει τη λαμπρότητα του Πολέμαρχου από τόσο κοντά.

Θεοί! σκέφτηκε η Ζιάλα. Ο Άνκαραζ ίσως να μπορεί ν'αντέξει όλη αυτή την ενέργεια, αλλά ο Κάφελ; Ο Κάφελ; Τι θ'απογίνει το σώμα του; Θα είναι ζωντανός μετά από τούτο;

Ο στρατός της Οντον'γκόκι είχε τώρα εμπλακεί σε μάχη με τους λιγοστούς υπερασπιστές των Αρχέτοπων και κραυγές αντηχούσαν παντού.

—*Κραaaa! Κραaaa!*—φώναζε ο Αετός, πετώντας ανάμεσα από δύο ηλεκτρόπτερα και χτυπώντας το ένα, με τα νύχια του—*Ηλίθιοι Ράζλερ! Νομίζατε ότι θα είναι τόσο εύκολο να περάσετε από εμάς!*—

Αλλά, αναμφίβολα, αυτός κι οι δικοί του ήταν καταδικασμένοι. Ο Βάνμιρ το έβλεπε, και δεν ήθελε να πιστέψει ότι ο Αετός ήταν τόσο ανόητος ώστε να μη μπορεί να το παρατηρήσει κι εκείνος. Τα πλάσματα της Οντον'γκόκι ήταν χιλιάδες· θα τους κατέκλυζαν και θα τους ποδοπατούσαν. Και το ποδοπατούσαν δεν ήταν μεταφορικό: Ο ακρίτης είδε τον Σάηρεντιλ να αποφεύγει τα πόδια ενός γιγαντιαίου δέντρου και να το σπαθίζει, προσπαθώντας να κόψει τον κορμό του και αποτυχαίνοντας.

«*ΕΙΜΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ,*» δήλωσε ο Άνκαραζ, με την τριπλή του φωνή ν'αντηχεί δυνατότερα από πριν. «*ΕΛΑΤΕ, ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΜΟΥ!*» είπε στους Ταγμένους του. «*ΕΤΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΗΡΘΑΜΕ!*» Και έτρεξε προς το φουσάτο των Ράζλερ, μοιάζοντας περισσότερο με μια γαλαζόγκριζη δύναμη, παρά με άνθρωπο. Εκείνο που ξεχώριζε περισσότερο από το σώμα του ήταν το αργυρό σπαθί του και το μαύρο χέρι του.

Οι Ταγμένοι τον ακολούθησαν, κραυγάζοντας. Όλοι, εκτός από τη Ζιάλα, η οποία έβγαλε το τόξο της από την πλάτη και πέρασε ένα βέλος στη χορδή, κοιτάζοντας τη μάχη αβέβαια.

«Εσύ δεν πηγαίνεις μαζί τους;» τη ρώτησε ο Φένταρ, παραξενεμένος.

Εκείνη έγλειψε τα χείλη, νευρικά. «Όχι... Δεν είμαι ακριβώς μαζί τους, γενικά... Όχι ακριβώς.»

Ο Άνκαραζ χίμησε στο γιγαντιαίο δέντρο που αντιμετώπιζε ο Σάηρεντιλ και, με μια σπαθιά, του έκοψε και τα δύο πόδια, σωριάζοντάς το και, μετά, καρφώνοντάς το στο στήθος. Ο γίγαντας έσκουζε και

χτυπιόταν, μα τίποτα δεν μπορούσε να τον σώσει από τη μάνητα του Πολέμαρχου. Και ύστερα, ο Άνκαραζ χίμησε στους άλλους, περνώντας ανάμεσά τους σαν θύελλα. Ο πνευματικός του άνεμος ούρλιαζε και το αργυρό του ξίφος κατέκοπτε ό,τι συναντούσε. Οι Ταγμένοι τον ακολουθούσαν, μοιάζοντας να παίρνουν δύναμη από την παρουσία του, μοιάζοντας ισοδύναμοι των τερατουργημάτων της Οντον'γκόκι. Ίσως ένα μέρος της ουρανολίθινης ισχύος να είχε περάσει και μέσα τους.

«Νίθρα, πάμε,» είπε ο Βάνμιρ, ανεβαίνοντας στ'άλογό του. «Πρέπει να βρούμε τον Νουτκάλι και τον Λιζναγκάρ μέσα σ'αυτό το χάος. Πρέπει να βεβαιωθούμε ότι θα πεθάνουν.»

Η Ρουζβάνη πήρε έναν σάκο γεμάτο ουρανόλιθους κι ανέβηκε στο δικό της άλογο. «Ναι,» συμφώνησε, «πάμε.»

Ο Φένταρ ήρθε πλάι της, έφιππος κι εκείνος, ενώ ο Μάηραν κι ο Ζάνμελ ζύγωσαν τον Βάνμιρ.

«Εσείς μείνετε πίσω,» είπε ο ακρίτης στον Έζβαρ, τον Ερφάνιρ, και το Γκριζο Σκύλο και σπιρουνίσσε το άλογό του, κάνοντάς το να ξεκινήσει.

Κάλπασε, ενώ η Νίθρα και οι υπόλοιποι τον ακολουθούσαν.

«Ράααααααλτοοοοοοοοοοον!» Τραβώντας το ξίφος του, σπάθισε ένα πλάσμα της Οντον'γκόκι που δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια μάζα πλοκαμιών. Το τέρας πετάχτηκε στο πλάι, καθώς μαύρο αίμα εκτοξευόταν από πάνω του. Ο Βάνμιντ δεν κάθισε να δει αν το είχε σκοτώσει· δεν τον ενδιέφερε. Ο Νουτκάλι κι ο Λιζναγκάρ ήταν ο στόχος του.

«Νίθρα, τους βλέπεις;» ρώτησε.

Η Ρουζβάνη κοίταξε γύρω-γύρω, χρησιμοποιώντας τη Ματιά της, για να τους εντοπίσει μες στο χαλασμό. «Ναι!» είπε. «Εκ-!»

Προτού προλάβει να τελειώσει τα λόγια της, τέσσερα αλλόκοτα όντα τούς περιτριγύρισαν και τους επιτέθηκαν. Είχαν λεπτά σώματα και τέσσερα μακριά μέλη, που έμοιαζαν συγχρόνως με πόδια και με χέρια. Τα κεφάλια τους ήταν μικρά και στρογγυλά. Το ένα από τα πλάσματα είχε πυκνό τρίχωμα, τα άλλα δύο ήταν άτριχα, και το τελευταίο διέθετε φολίδες. Σε ύψος ξεπερνούσαν τα άλογα, όταν ορθώνονταν στα μακριά τους μέλη.

«Αααρ!» Ο Φένταρ σπάθισε ένα από τα άτριχα στην κλείδωση, τσακίζοντάς του το κόκαλο και κάνοντας το πλάσμα να βγάλει ένα διαπεραστικό σύριγμα.

Ο Βάνμιρ απέκρουσε τα νύχια του τριχωτού τέρατος, με το ξίφος του, και ο Μάηραν το σπάθισε στον ώμο, εκτοξεύοντας αίμα που πιτσίλισε το πρόσωπο του ακρίτη.

«Μακριά!» Πρόσταξε η Νίθρα. «Μακριά!» Αλλά τα τέρατα δε φαινόταν να επηρεάζονται από την Προσταγή. Η Ρουζβάνη καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της και τράβηξε το Μάτι του Κυκλώνα, σε περίπτωση που ήταν απαραίτητο να το χρησιμοποιήσει.

Ο Βάνμιρ κάρφωσε το τραυματισμένο τέρας στο στέρνο και, ύστερα, τράβηξε τη λεπίδα του πίσω, αφήνοντας το να σωριαστεί ανάσκελα, κλοτσώντας τον αέρα με τα μακριά του μέλη.

Ο Ζάνμελ είχε τυφλώσει το φολιδωτό πλάσμα, εκτοξεύοντας ένα ξιφίδιο πάνω στα μάτια του, και τώρα απέφευγε τα δύο μπροστινά μέλη ενός άτριχου εκτρώματος, για να το σπαθίσει στο λαιμό και να του κόψει το μικρό του κεφάλι.

Ο Φένταρ, εν τω μεταξύ, αποτελείωνε τον δικό του αντίπαλο, με μερικές καλοζυγιασμένες σπαθιές. Το τυφλό φολιδωτό πλάσμα, όμως, κάπως είχε αντιληφτεί τη θέση του και ζύγωσε, για να τον χτυπήσει στην πλάτη... αλλά εκείνο ήταν που, τελικά, χτυπήθηκε. Ο Φένταρ άκουσε γρυλίσματα πίσω του και στράφηκε, για να δει το τέρας να σφαδάζει, μ'ένα βέλος καρφωμένο στη ράχη. Τότε, άλλο ένα βέλος το πέτυχε, κι ο Ωθράγκος παρατήρησε ότι τον είχε βοηθήσει η κοπέλα με το τόξο, εκείνη που βρισκόταν στην ομάδα του Άνκαραζ αλλά δεν είχε επιτεθεί μαζί με τους υπόλοιπους μαχητές του. *Δεν ξέρω ούτε τ'όνομά της...* σκέφτηκε ο Φένταρ.

«Πού είναι οι Ράζερ, Νίθρα;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«Εκεί. Ελάτε.» Η Ρουζβάνη άρχισε να οδηγεί τ'άλογό της μέσα από τη μάχη. «Ελάτε, και μη σταματάτε!»

Την ακολούθησαν, περιστοιχίζοντάς την και σπαθίζοντας ό,τι ζύγωνε, χωρίς όμως να μένουν πίσω για να το αντιμετωπίσουν, σε περίπτωση που δεν το σκότωναν με το πρώτο χτύπημα.

Ο Λιζναγκάρ, καθισμένος στο άλογό του, στράφηκε για να τους ατενίσει να έρχονται. Οι χρυσαφένιες του φτερούγες χτύπησαν τον

αέρα μερικές φορές. Στο δεξί του χέρι κρατούσε το μεγάλο του ξίφος με τα αργυρά πλοκάμια στον προφυλακτήρα της λαβής.

«Επιτίθεστε σ'εμένα, ανόητοι;» τους φώναξε. «Οι Μετουσιωμένοι θα παγώσουν τον κόσμο σας, κι εσείς επιτίθεστε σ'εμένα;»

Η Νίθρα σταμάτησε το άλογό της και βάστηξε ένα κομμάτι ουρανόλιθου, με τα δύο χέρια.

Το εξάποδο άλογο του Λιζναγκάρ φτεροκόπησε, σηκώνοντας χώμα και χρεμετίζοντας, και υψώθηκε στον αέρα.

Η Νίθρα επικαλέστηκε τη δύναμη του Κοσμικού Κελεύσματος και είπε: «Σκότ-!»

Μια μαύρη φιγούρα πέρασε δίπλα από το άλογο του Βάνμιρ κι έπεσε πάνω στ'άλογό της, αρπάζοντάς το από τα χαλινάρια και τραβώντας το, βίαια. Το ζώο χλιμίντρισε, αγριεμένα, και η Νίθρα δεν κατάφερε να ολοκληρώσει τα λόγια της. Ο ουρανόλιθος τής έπεσε και τα γαντοφορεμένα της χέρια γαντζώθηκαν στη χαίτη του αλόγου, για να μη φύγει από τη σέλα.

Η μαύρη φιγούρα άρπαξε το θραύσμα από κάτω, και τότε όλοι είδαν πως ήταν ο Νουτκάλι.

«Οχι!» φώναξε ο Βάνμιρ. «Πάρτε του τον ουρανόλιθο!» Κατέβασε το σπαθί του καταπάνω στον Ράζλερ, ο οποίος τ'απέκρουσε, με το πέτρωμα που κρατούσε.

Ο Φένταρ έκανε κύκλο, για να έρθει από την άλλη μεριά του Νουτκάλι. Το ουρανόλιθινο θραύσμα, όμως, είχε ήδη αρχίσει να φωτίζει στα χέρια του.

Ο Μάηραν φώναξε, δείχνοντας στον αέρα πάνω απ'τον Φένταρ: «Πίσω σου!»

Το εξάποδο άλογο του Λιζναγκάρ πετούσε και πλησίαζε, για να κλοτσήσει τον Αρχιστράτηγο του Νούφρεκ κατακέφαλα.

Ένα ξιφίδιο περιστράφηκε στον αέρα, χτυπώντας το τερατώδες ζώο στο δεξί μάτι και τυφλώνοντάς το. Το άλογο χρεμέτισε πονεμένα και ο Λιζναγκάρ γρύλισε, κρατώντας με δύναμη τα χαλινάρια του.

Ο Ζάνμελ τράβηξε ένα ακόμα ξιφίδιο από τη ζώνη του.

Εν τω μεταξύ, ο Βάνμιρ πήδησε απ'τη σέλα του, πέφτοντας πάνω στον Νουτκάλι και σωριάζοντάς τον στο έδαφος, αποτρέποντάς τον απ'το να χρησιμοποιήσει τον ουρανόλιθο.

«Ο αδελφός μου σε συμπαθούσε, Βάνμιρ των Ωθράγκος,» γρύλισε ο Ράζλερ, καθώς πάλευαν. «Και, ως συνήθως, έκανε λάθος!» Άρπαξε τον ακρίτη απ'το λαιμό, σφίγγοντάς τον με δάχτυλα που ο Βάνμιρ δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από πάνω του, όσο κι αν τα τραβούσε. Ο Νουτκάλι ήταν το ίδιο δυνατός με τον Φανλαγκόθ: δέκα φορές δυνατότερος από έναν κανονικό άνθρωπο.

Η Νίθρα τράβηξε ένα άλλο ουρανολίθινο κομμάτι και, επικαλούμενη το Κοσμικό Κέλευσμα, πρόσταξε τη φυλακισμένη ισχύ εντός του: «*Σκότωσε το Νουτκάλι! Πάρτου τη ζωή! Τώρα!*»

Το θραύσμα άστραψε, με γαλαζόγκριζη ακτινοβολία, και ο Νουτκάλι ελευθέρωσε το λαιμό του Βάνμιρ, ουρλιάζοντας. Τα δάχτυλά του έσχισαν τον μελανό χιτώνα του και άρχισαν να γδέρνουν το στήθος του, σαν να προσπαθούν να βγάλουν κάτι που βρισκόταν εκεί μέσα και τον βασάνιζε. Αίμα άρχισε να τρέχει πάνω στη μαύρη του σάρκα.

Ο Ζάνμελ εξαπέλυσε το ξιφίδιό του, βλέποντας το άλογο του Λιζναγκάρ να πετά πάνω απ'τον Φένταρ και να πηγαίνει για τη Νίθρα. Ο Ράζλερ, όμως, είχε τώρα αντιληφτεί την επίθεση του δολοφόνου, και απέκρουσε το στροβιλιζόμενο λεπίδι: ή, μάλλον, τα αργυρά πλοκάμια του ξίφους του –που ήταν, πέρα από κάθε αμφιβολία, ζωντανά– το απέκρουσαν, αρπάζοντάς το ανάμεσά τους.

Το εξάποδο άλογο κλότσησε, και το ένα απ'τα μπροστίνα του πόδια βρήκε τη Νίθρα στο πλάι του κεφαλιού, στέλνοντάς την κάτω απ'το δικό της άλογο και κάνοντας το ουρανολίθινο θραύσμα να φύγει απ'τα χέρια της και να πάψει να γυαλίζει.

Ο Νουτκάλι σταμάτησε να σπαρταρά, βαριανασαίνοντας, καθώς βρισκόταν ανάσκελα, με το χιτώνα του κουρελιασμένο και το στήθος του τραυματισμένο από τα ίδια του τα χέρια.

Το πρόσωπο της Νίθρα ήταν γεμάτο αίμα. Η Ρουζβάνη έκανε ν'ανασηκωθεί, αλλά δεν τα κατάφερε, κι όλοι την είδαν να σωριάζεται, με τα μάτια κλειστά.

«Για να δούμε *ΤΩΡΑ* πόσο γενναίοι είστε!» φώναξε ο Λιζναγκάρ, γελώντας.

Ο Βάνμιρ, όμως, δεν έχασε χρόνο: μόλις είδε ότι ο Νουτκάλι έπαψε να χτυπιέται σαν το ψάρι έξω απ'το νερό, τράβηξε ένα ξιφίδιό του και το έμπηξε στα σωθικά του Ράζλερ.

«ΑΑΑΑΑαααααργκχχχ!...» ούρλιαξε εκείνος, προσπαθώντας να στηριχτεί στους αγκώνες του και να σηκωθεί. Όπως κι ο Φανλαγκόθ, διέθετε υπεράνθρωπη αντοχή.

Ο Μάηραν είχε ήδη πηδήσει από τη σελά του αλόγου του και, ζυγώνοντας γρήγορα, σπάθισε τον Νουτκάλι κατακέφαλα, τσακίζοντας το κρανίο του κι εκτοξεύοντας μυαλά και αίματα τριγύρω.

«Νίθρα!» Ο Φένταρ κατέβηκε απ'το δικό του άλογο και γονάτισε πλάι στη Ρουζβάνη, παίρνοντάς τη στα χέρια του και ανασηκώνοντάς την απ'το έδαφος. «Νίθρα!»

Ο Λιζναγκάρ πέταξε από πάνω τους, υψώνοντας το ξίφος του.

«Μείνε πίσω, Ράζλερ!» του φώναξε ο Ζάνμελ, υψώνοντας δύο ξιφίδια (τα τελευταία του), ένα σε κάθε χέρι. «Μείνε πίσω!»

«Ρίξε ό,τι έχεις να ρίξεις, δολοφόνε, να μάθουμε τι αξίζουν οι απειλές σου!» αντιγύρισε ο Λιζναγκάρ.

«Φένταρ...» ψιθύρισε, αδύναμα, η Νίθρα. «Τον ουρανόλιθο...»

«Όχι· είσαι πολ-»

«Τον ουρανόλιθο, Φένταρ!» έτριξε τα δόντια της. «Τον ουρανόλιθο!»

Ο Ζάνμελ εκτοξεύεσαι το ένα του ξιφίδιο, και τα πλοκάμια του σπαθιού του Λιζναγκάρ το άρπαξαν στον αέρα.

«Χα-χα-χα-χα! Ξαναπροσπάθησε, δολοφόνε!» τον προκάλεσε ο Ράζλερ. «Αλλά αυτή είναι η τελευταία σου βολή... και μετά, έρχομαι.»

Ο Φένταρ έπιασε το ουρανόλιθινο θραύσμα από δίπλα και το έδωσε στη Νίθρα.

Ο Λιζναγκάρ το είδε αυτό, κι άρχισε να κατεβαίνει.

Ο Ζάνμελ εκτόξευσε το ξιφίδιό του-

-τα αργυρά πλοκάμια το έπιασαν.

Η Νίθρα κράτησε τον ουρανόλιθο, Κελεύοντάς τον: «Θεράπευσέ με... θεράπευσέ με...!» Και η γαλαζόγκριζη ακτινοβολία που βγήκε από το πέτρωμα την τύλιξε.

Ο Λιζναγκάρ κατήλθε, κραυγάζοντας και υψώνοντας το σπαθί του. Ο Φένταρ απέκρουσε το χτύπημα του Ράζλερ επάνω στην ασπίδα του, και σπάθισε το εξαίοδο άλογό του, τραυματίζοντάς το στο λαιμό. Το ζώο χρεμέτισε και αφήνιασε, καθώς το αίμα του πεταγόταν σαν πίδακας· η λεπίδα του Ωθράγκος πρέπει να είχε πετύχει κάποια

βασική αρτηρία. Ο Λιζναγκάρ προσπάθησε να κρατηθεί πάνω στη σέλα, μα δεν τα κατάφερε και σωριάστηκε στο έδαφος. Το σπαθί του, ωστόσο, δεν του έφυγε απ'το χέρι, ούτε φάνηκε και πολύ ζαλισμένος. Αμέσως, άρχισε να σηκώνεται.

Τ'άλογό του προσγειώθηκε, τρέκλισε μερικά βήματα, και έπεσε μπρούμυτα, λίγα μέτρα απόσταση από εκείνον.

Ο Φένταρ ζύγωσε τον Λιζναγκάρ.

«Όχι, Φένταρ!» είπε η Νίθρα. «Μείνε μακριά του!» Ελάχιστος ουρανόλιθος είχε απομείνει στα χέρια της, καθώς ορθωνόταν. Αλλά το τραύμα στο κεφάλι της είχε θεραπευτεί πλήρως.

Ο Λιζναγκάρ χτύπησε τις χρυσαφένιες του φτερούγες και υψώθηκε στον αέρα.

Ο Βάνμιρ, που τον κοίταζε από όχι πολύ μακριά, αναρωτήθηκε αν θα κατάφερνε να τηλεμεταφερθεί σε τέτοιο σημείο ώστε να πέσει επάνω του και να τον τραβήξει κάτω. Αλλά, προτού αποφασίσει αν έπρεπε να δράσει έτσι, ο Αετός κατέφτασε, πετώντας γρήγορα και χτυπώντας το κεφάλι του Ράζλερ, με τα γαμψά του νύχια. Εκείνος γρύλισε κι έκανε να σπαθίσει το πουλί, αστοχώντας.

Τότε, επιτέθηκε η Μελανόπτερη, τυλίγοντας την ουρά της γύρω από τον Λιζναγκάρ, δαγκώνοντάς τον, και μπήγοντας τα νύχια της μέσα στην αρματωσιά του, ενώ, συγχρόνως, τον τραβούσε κάτω. Προσπαθούσε να κάνει εκείνο που σκεφτόταν να κάνει κι ο Βάνμιρ: να ρίξει τον Ράζλερ στο έδαφος.

Κραυγάζοντας εξαγριωμένα, ο Λιζναγκάρ έπεσε μαζί της. Το σπαθί του είχε χωθεί στα πλευρά της, αλλά η Μελανόπτερη δεν τον άφηνε.

Ο Φένταρ, ο Μάηραν, ο Βάνμιρ, και ο Ζάνμελ μαζεύτηκαν γύρω από τον πεσμένο Ράζλερ, σπαθίζοντάς τον ξανά και ξανά και ξανά, ενώ εκείνος πάλευε και προσπαθούσε μάταια να σηκωθεί. Στο τέλος, οι κραυγές του και οι κινήσεις του έπαψαν· δεν ήταν πλέον παρά ένα ακόμα αιμόφυρτο κουφάρι στο έδαφος ετούτου του Αρχέτοπου.

Η Μελανόπτερη σύρθηκε, φεύγοντας από πάνω του. Τράβηξε το μεγάλο του ξίφος απ'τα πλευρά της και αναστέναξε, πονεμένα.

«Μπορώ να σε θεραπεύσω,» της είπε η Νίθρα.

—Όχι—σφύριξε εκείνη—*Σύντομα, θα είμαι καλά*—Η ερπετίσια της μουσούδα χαμογέλασε—*Δεν είναι τόσο εύκολο να πεθάνουμε εμείς, οι κάτοικοι των Αρχέτοπων...*—

Ο Αετός κατέβηκε, καθίζοντας στον ώμο της Νίθρα—*Κραααα, Βασίλισσα του Νούφρεκ!*—φώναξε—*Νίκη! Νίκη! Κραααα!*—

Η Ρουζβάνη μειδίασε, παρά την εξουθένωση που αισθανόταν.

«Αετέ...!» αντήχησε μια φωνή. «*ΑΕΤΕ!*...»

Στράφηκαν, για να δουν ποιος είχε μιλήσει, κι ατένισαν σε αρκετή απόσταση τον Λευκό Ιππότη. Ο πάνοπλος άντρας ήταν γονατισμένος στο ένα γόνατο και στηριζόταν στο σπαθί του. Η αρματωσιά του ήταν καταχτυπημένη και βαμμένη με αίμα. Αίμα, επίσης, έτρεχε από τις άκριες του κράνους του. Το άλογό του ήταν κοντά του, κουτσαίνοντας, το ίδιο τραυματισμένο μ'εκείνον.

«Αετέ!» ξαναφώναξε ο Ιππότης.

Ο Αετός πέταξε από τον ώμο της Νίθρα και τον πλησίασε. Οι άλλοι ακολούθησαν· εκτός από τη Μελανόπτερη, που ήταν πολύ χάλια για να σηκωθεί.

«Ο Φεν'τρούτακ Μαρ!» έκρωξε ο Λευκός Ιππότης. «Προσπάθησα να τον εμποδίσω, μα δεν τα κατάφερα... Έχει το Νάνο και τους ουρανόλιθους, και πηγαίνει στους Μετουσιωμένους...» Αγκομαχούσε· τα τραύματά του πρέπει να ήταν σοβαρά και επώδυνα.

Κεφάλαιο 14

Στην Καρδιά του Κόσμου

Ω όχι!—έκρωξε ο Αετός—Ω όχι! Πώς θα τον ακολουθήσουμε τώρα;—

Ο Βάνμιρ νόμιζε πως ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε το πουλί σε πραγματική απόγνωση. «Μπορεί, όντως, ο Φεν'τρούτακ Μαρ να σκοτώσει τους Μετουσιωμένους; Μόνος του;»

—Ίσως—αποκρίθηκε ο Αετός—Ίσως. Μην ξεχνάς πως έχει μαζί του και τον ουρανόλιθο, και μην ξεχνάς πως οι Μετουσιωμένοι είναι απασχολημένοι με τη Ρικνάβαθ—

«Και γιατί δεν μπορούμε να τον ακολουθήσουμε;» απόρησε ο Ζάνμελ.

—Γιατί μόνο ο Νάνος ξέρει το δρόμο για τα μέρη των Μετουσιωμένων—

«Κι εσύ δεν μπορείς να πετάξεις και να τον δεις, ώστε να μας οδηγήσεις;»

—Όχι, δε γίνεται αυτό, ανόητε Ωθράγκος! Δε γίνεται αυτό!—

Ο Βάνμιρ άκουσε βήματα πίσω του και στράφηκε, για να δει μια κοπέλα να τον πλησιάζει. Ήταν εκείνη που βρισκόταν μαζί με τους μαχητές του Άνκαραζ μα δεν τους είχε ακολουθήσει στη μάχη.

«Μπορώ να σου μιλήσω;» του είπε, βιαστικά.

Η ερώτηση φάνηκε παράξενη στον Βάνμιρ. Τι μπορεί να είχε να του πει; Δεν την είχε ξαναδεί ποτέ του, σωστά; Ωστόσο, ένευσε, προτρέποντάς την να συνεχίσει. Με την άκρια του ματιού του, είδε πως και ο Έζβαρ, ο Ερφάνιρ, κι ο Γκρίζος Σκύλος πλησίαζαν· αλλά η κοπέλα είχε έρθει πιο γρήγορα απ'αυτούς.

«Ο Άνκαραζ είπε πως είσαι εχθρός του. Είναι αλήθεια;»

Ο Βάνμιρ συνοφρυώθηκε. «Τι σχέση έχει αυτό;»

«Έχει... έχει σχέση. Γιατί χρειάζομαι τη βοήθειά σου, αν όντως ισχύει, και αν μπορείς να με βοηθήσεις...» Η κοπέλα έριξε μια ματιά πίσω της, και ο Βάνμιρ, ακολουθώντας το βλέμμα της, είδε τον Άνκαραζ και τους Ταγμένους του να μάχονται, μαζί με τους κατοίκους

των Αρχέτοπων, ενάντια στους τελευταίους πολεμιστές της Οντον'γκόκι, γεμίζοντας το μέρος με τερατόμορφα κουφάρια.

«Να σε βοηθήσω... πώς;»

«Ο άνθρωπος που βλέπεις,» είπε ο κοπέλα, στρέφοντας πάλι το βλέμμα της στον Βάνμιρ, «δεν είναι ο Άνκαραζ. Το σώμα του, δηλαδή, δεν είναι του Άνκαραζ. Αλλά ο Άνκαραζ το έχει καταλάβει. Το σώμα ανήκει στον Κάφελ, και μέσα του τώρα βρίσκονται δύο πνεύματα: το πνεύμα του Άνκαραζ, όπως σου είπα, και το πνεύμα του Βασιληά Δάφροκ, του Κυανού Στρατηλάτη, ενός μεγάλου πολεμιστή από τους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ, ο οποίος, αυτή τη στιγμή, ελέγχει το στρατό των πνευμάτων... γιατί, ξέρεις, ο Άνκαραζ άδειασε όλη τη Φεν εν Ρωθ από τους νεκρούς· πήρε πνεύμα—»

«Ναι, το ξέρω,» τη διέκοψε ο Βάνμιρ.

«Το ξέρεις; Πώς;» Η κοπέλα τώρα φάνηκε να παίρνει ανάσα· πριν μιλούσε αρπαχτά, δίχως ν'αναπνέει. Προφανώς, ήθελε να πει ό,τι είχε να πει προτού ο Άνκαραζ τελειώσει με το στρατό από την Οντον'γκόκι και πλησιάσει.

«Τι σημασία έχει;»

«Σωστά, δεν έχει σημασία. Εκείνο που έχει σημασία είναι αν θα με βοηθήσεις.»

«Να σε βοηθήσω σε τι;»

«Να ελευθερώσω τον Κάφελ από τα πνεύματα που τον διακατέχουν. Σε παρακαλώ, αν μπορείς να κάνεις κάτι....»

Ο Βάνμιρ κοίταξε τη Νίθρα, η οποία παρακολουθούσε, επίσης, την κουβέντα.

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;» ρώτησε η Βασίλισσα του Νούφρεκ την κοπέλα με το τόξο.

«Ζιάλα.»

Ο Βάνμιρ είπε στη Νίθρα: «Μπορείς να χρησιμοποιήσεις τον ουρανόλιθο, για να διώξεις τον Άνκαραζ;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ίσως. Αλλά τώρα δε νομίζω ότι αυτό μάς συμφέρει. Δε θα τον χρειαστούμε, αν είναι να αντιμετωπίσουμε τους Μετουσιωμένους;»

Ο Αετός κάθισε στον ώμο της—*Δε θα προλάβετε να τους αντιμετωπίσετε, έτσι όπως πάει το πράγμα*—Της έκλεισε το μάτι—Ο

Φεν'τρου'τακ θα φτάσει πρώτος. Και ουαί κι αλίμονο αν τους σκοτώσει και πάρει τη θέση τους!—

Η Νίθρα στράφηκε, για να κοιτάξει πίσω της, ενώ ο Έζβαρ, ο Ερφάνιρ, και ο Γκριζος Σκύλος ζύγωναν. Η Ματιά της κοίταξε πέρα απ'τον Λευκό Ιππότη, ο οποίος ήταν καθισμένος με την πλάτη σ'ένα δέντρο· κοιτάξε ανάμεσα από τους κορμούς και τις φυλλωσιές της αραιής βλάστησης, και η Νίθρα νόμισε πως μπόρεσε να διακρίνει κάτι...

Ναι, σκέφτηκε. Αν υπάρχει κάποιο μονοπάτι που αυτός ο Νάνος μπορεί να δει, γιατί να μην μπορώ να το δω κι εγώ;

Έκανε μερικά βήματα, ζυγώνοντας τον Ιππότη και προσπερνώντας τον. Ο Αετός, που βρισκόταν ακόμα γαντζωμένος στον ώμο της, έγγειρε το κεφάλι του, για να κοιτάξει με περιέργεια το πρόσωπό της. Το βλέμμα της Νίθρα, όμως, παρέμεινε εστιασμένο μπροστά.

Η Βασίλισσα του Νούφρεκ επικέντρωσε όλες της τις δυνάμεις στη Ματιά. Επικαλέστηκε την πλήρη ισχύ του Χαρίσματος... και το μονοπάτι έγινε πιο ευδιάκριτο. Ναι, τώρα μπορούσε να το ακολουθήσει αν ήθελε. Το έβλεπε στην ίδια τη βλάστηση του τόπου, και ήταν πολύ, πολύ δύσκολα να το ξεχωρίσει, γιατί δεν ήταν ευθύγραμμο, αλλά ελισσόταν οφιοειδώς. Το χορτάρι λύγιζε, σημαδεύοντάς το, και οι κορμοί των δέντρων βοηθούσαν στην αναγνώρισή του, σαν στήλες φωτός που ορθώνονται δεξιά κι αριστερά ενός δρόμου για να τον βλέπει κανείς μες στη νύχτα.

Η Νίθρα βλεφάρισε, και το παράξενο μονοπάτι χάθηκε.

*—Βασίλισσα του Νούφρεκ;—*είπε ο Αετός.

«Τον είδα...» μουρμούρισε εκείνη. «Είδα το δρόμο που οδηγεί στους Μετουσιωμένους.»

*—Κραααα!—*Ο Αετός άπλωσε τις φτερούγες του, τυλίγοντας το πορφυρό της κεφάλι με τη μία απ'αυτές, σαν να ήθελε να την αγκαλιάσει—*Ας μη χασομεράμε, τότε! Βάνμιρ! Άκουσες; Άκουσες;—*

«Το άκουσα,» αποκρίθηκε ο ακρίτης, που στεκόταν πίσω από τη Νίθρα, έχοντας καταλάβει ότι εκείνη χρησιμοποιούσε τη Ματιά της.

—Πάμε! Νίθρα, οδήγησέ μας!—

Ο Βάνμιρ κοίταξε από την άλλη, εκεί όπου ο Άνκαραζ αντιμετώπιζε τους τελευταίους μαχητές του στρατού της Οντον'γκόκι. «Περίμενε,

Αετέ. Δε θα ήθελα να πάω εκεί χωρίς τον Πολέμαρχο στο πλευρό μου.»

—Κραααα! Κοκορόμναλε! Δεν καταλαβαίνεις πόσο σημαντική είναι η κατάσταση!—

«Δε νομίζω ότι ο Άνκαραζ θα μας καθυστερήσει...» είπε ο Βάνμιρ· και, πράγματι, ο Θεός του Αίματος κατέκοπτε τον έναν εχθρό κατόπιν του άλλου. Η ουρανολίθινη ακτινοβολία είχε πλέον καταλαγιάσει γύρω του και η μορφή του ήταν πιο ευδιάκριτη. Μπορούσες να δεις ότι ήταν ένας άνθρωπος εκεί, όχι μια άμορφη γαλαζόγκριζη δύναμη. Το αργυρό του σπαθί, ωστόσο, έδινε στον Βάνμιρ την εντύπωση ότι κινείτο το ίδιο γρήγορα με πριν, και σκότωνε το ίδιο αποτελεσματικά. Οι Ταγμένοι του, που αρχικά αριθμούσαν οκτώ στο σύνολό τους, τώρα ήταν έξι· δύο πρέπει να είχαν σκοτωθεί στη μάχη. Από τους κατοίκους των Αρχέτοπων δεν στέκονταν και πολλοί όρθιοι· αλλά ο Βάνμιρ αμφέβαλλε αν έστω κι ένας απ'αυτούς ήταν νεκρός. Δεν πέθαιναν εύκολα.

Τα πλάσματα της Οντον'γκόκι υποχωρούσαν προς όλες τις κατευθύνσεις, προσπαθώντας να γλιτώσουν τη ζωή τους, αφού έβλεπαν πως έχαναν τη μάχη κατά του θεού των Ωθράγκος. *Οι Αρχέτοποι θα τα αφομοιώσουν*, σκέφτηκε ο Βάνμιρ, *όταν σταματήσουν για να ξεκουραστούν. Θα τα καταπιούν, όπως καταπίνουν όλους όσους κοιμούνται εδώ. Κι όσα δεν καταβροχθιστούν, οι κάτοικοι των Αρχέτοπων, αργά ή γρήγορα, θα τα αναλάβουν.*

Ο Άνκαραζ, έχοντας σκοτώσει όσους στέκονταν για να του εναντιωθούν, έπαψε να μάχεται. Το αργυρό του σπαθί εξακολουθούσε να είναι αστραφτερό μέσα στο μαύρο του χέρι· η λεπίδα δεν έμοιαζε να έχει λερωθεί από το αίμα των χιλιάδων αντιπάλων που είχε σκοτώσει, ούτε έμοιαζε να έχει στομώσει. Οι Ταγμένοι του, όμως, ήταν βουτηγμένοι στο αίμα, από την κορφή ως τις μπότες, και τώρα που η μάχη είχε τελειώσει, φαίνονταν όλοι τους κατάκοποι, εξουθενωμένοι. Η πολεμική τους μάνητα είχε περάσει σαν βίαιο κύμα από μέσα τους, αντλώντας ό,τι είχαν να δώσουν κι εγκαταλείποντάς τους στο έλεος της φυσιολογικής, ανθρώπινης τους αντοχής. Ο ένας μετά τον άλλο, βρήκαν ένα σημείο για να καθίσουν, ή να ξαπλώσουν, και κανένας δεν ήταν πρόθυμος να σηκωθεί.

Ο Κάφελ, όμως, δεν κάθισε, παρά βάδισε προς τη Ζιάλα, τον Βάνμιρ, και τους υπόλοιπους.

«Ο ΛΙΖΝΑΓΚΑΡ,» είπε, «Ο ΝΟΥΤΚΑΛΙ,» παρατηρώντας τα πτώματα των δύο Ράζλερ. «ΝΕΚΡΟΙ, ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ.»

—Ο Φεν'τρούτακ Μαρ, όμως, ζει!—έκρωξε ο Αετός—*Βιαστείτε! Βιαστείτε!*—

«ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ,» δήλωσε ο Άνκα-ραζ.

«Έχει πάει στα μέρη των Μετουσιωμένων,» του εξήγησε ο Βάνμιρ.

—*Βιαστείτε! Βιαστείτε!*—έκρωξε πάλι ο Αετός, κάνοντας κύκλους πάνω απ'τα κεφάλια τους—*Νίθρα, οδήγησέ τους!*—

Η Ρουζβάνη κατένευσε και επικαλέστηκε τη δύναμη της Ματιάς. Το μονοπάτι έγινε ξεκάθαρο εμπρός της, και, παίρνοντας τ'άλογό της από τα γκέμια, άρχισε να το ακολουθεί, ενώ οι υπόλοιποι ακολουθούσαν εκείνη.

Ομίχλη άρχισε να συγκεντρώνεται γύρω από τους συντρόφους, ομίχλη η οποία γινόταν ολοένα και πιο πυκνή, μα δεν έκρυβε τον δρόμο σε κανένα σημείο, και τώρα η Νίθρα δε χρειαζόταν να καταβάλλει τόση μεγάλη προσπάθεια για να τον βλέπει. Η ίδια η καταχνιά την οδηγούσε, καθώς φαινόταν να ρέει προς την κατεύθυνση του μονοπατιού, να *λιώνει* προς τα εκεί· και, όταν η Ρουζβάνη βάδιζε προς εκείνη τη μεριά, τότε η ομίχλη ανοιγόταν. Έμοιαζε με οφθαλμαπάτη που, όταν βρίσκεσαι αρκετά κοντά της, παρατηρείς ότι, τελικά, δεν είναι κάτι το υπαρκτό και καταλαβαίνεις ότι πριν είχες κάνει λάθος. Η Νίθρα δεν προσπάθησε να κατανοήσει τον μηχανισμό με τον οποίο λειτουργούσε ετούτο το μέρος (αν, όντως, υπήρχε κάποιος μηχανισμός που ο νους της *μπορούσε* να κατανοήσει)· απλά, συνέχιζε ν'ακολουθεί το μονοπάτι, να δει πού θα οδηγούσε αυτήν και τους συντρόφους της.

Και τους οδήγησε μπροστά σε μια πέτρινη, κατασκότεινη σήραγγα.

«Από εδώ,» είπε η Ρουζβάνη. «Από εδώ πρέπει να περάσουμε. Ανάψτε κάποιο φως.»

Ο Μάηραν άναψε έναν δαυλό και της τον έδωσε. Η Νίθρα τον κράτησε στο δεξί χέρι και μπήκε στη σκοτεινή σήραγγα, όπου το μονοπάτι ήταν διακριτό στο ίδιο το χώμα, αν και τώρα η Ρουζβάνη έπρεπε να καταβάλει κάποια προσπάθεια για να το βλέπει.

Η σήραγγα, σύντομα, τελείωσε και βγήκαν σ'ένα πυκνόφυλλο δάσος, που ήταν, αναμφίβολα, το πιο γαλήνιο μέρος των Αρχέτοπων όπου είχαν περάσει. Ήταν η Καρδιά του Κόσμου. Και τα πάντα λούζονταν από μια ακτινοβολία: μια ακτινοβολία η οποία προερχόταν από το αιωρούμενο σώμα της Ρικνάβαθ. Η Καρμώζ ήταν ολόγυμνη, με τα χέρια της απλωμένα δεξιά κι αριστερά και τα πόδια της ενωμένα, όπως την τελευταία φορά που την είχε δει ο Βάνμιρ. Τα μαύρα της μαλλιά φούσκωναν, σαν στέμμα, γύρω απ'το κεφάλι της.

Η Ρικνάβαθ αισθάνθηκε ένα ρίγος, καθώς ατένιζε το ίδιο της το σώμα, που οι Μετουσιωμένοι εκμεταλλεύονταν, προκειμένου να κάνουν την Κουαλανάρα δική τους. Κάποτε, είχε διεισδύσει στο σώμα της και, φτάνοντας στο μέρος που αποκαλούσε «βασίλειο της ψυχής», τους είχε δει να βρίσκονται μέσα στο οκτάγωνό της, που στους άλλους ανθρώπους ήταν κύκλος. Να βρίσκονται μέσα στο οκτάγωνό της και να το *χρησιμοποιούν* κάπως, ώστε να επηρεάσουν ολόκληρο τον κόσμο. Το εσωτερικό του έλαμπε από το φως τους, και από τις γωνίες του ακτίνες εκτοξεύονταν, κάνοντάς το να μοιάζει με άστρο.

«Αφέντη!» τσύριξε ο Νάνος, που στεκόταν πλάι στον κορμό ενός δέντρου. Είχε υψώσει το χέρι του και έδειχνε τον Βάνμιρ και τους υπόλοιπους, ατενίζοντάς τους με γουρλωμένα μάτια.

Ο Φεν'τρούτακ Μαρ έστρεψε το κερασφόρο του κεφάλι. Μέσα στη δεξιά του χούφτα έλαμπαν τα δύο ουρανολίθινα θραύσματα που κρατούσε, λούζοντάς τον με τη γαλαζόγκριζη ακτινοβολία τους και κάνοντας τη γιγάντια μορφή του να φαντάζει ακόμα πιο τρομακτική.

«Τι!» μούγκρισε. «Πώς βρεθήκατε εδώ;»

—*Εκπληξη, κόπανε!*—αποκρίθηκε ο Αετός, κλείνοντάς του το μάτι, καθώς καθόταν στον ώμο της Νίθρα.

«Ααργκ! Αετέ, ετούτη τη φορά, θα σου ξεριζώσω τις φτερούγες και θα σ'τις δώσω να τις φας!» γρύλισε ο Φεν'τρούτακ.

—*Τα ξυπνοπούλια εκεί μέσα δε σ'έχουν πάρει πρέφα, ε;*—Ο Αετός ατένισε το αιωρούμενο σώμα της Ρικνάβαθ—*Πολύ αφοσιωμένα στη δουλειά τους αυτά τα πλάσματα, βρε αδελφέ...*—

«Αν ήρθες εδώ για να με σταματήσεις, ατύχησες,» του είπε ο Φεν'τρούτακ. «Δε νομίζω πως οι συμπολεμιστές σου θα αποδειχτούν αρκετοί.» Τα μάτια του είχαν στενέψει, καθώς κοίταζαν τη Νίθρα, τον Βάνμιρ, και τους άλλους, έναν προς έναν. Στο τέλος, το βλέμμα

του εστίαστηκε στον Κάφελ. «Εκτός ίσως από αυτόν... Ο Άνκαραζ, ο θεός των Ωθράγκος, ο Άρχων της Μάχης, αν δεν κάνω λάθος.»

«ΔΕΝ ΕΧΩ ΠΟΛΕΜΟ ΜΑΖΙ ΣΟΥ, ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ. ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΣΟΥ;»

«Το σχέδιο είναι απλό: Θα φυλακίσω τους Μετουσιωμένους και θα πάρω τη θέση τους. Επίσης, θα τους κάνω να υποφέρουν όπως εκείνοι έκαναν εμένα να υποφέρω.»

—Κραααα!—

«ΚΑΙ ΤΙ ΣΚΟΠΕΥΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ Μ'ΑΥΤΟ;» Ο Άνκαραζ έδειξε το σώμα της Ρικνάβαθ, με το αριστερό του χέρι.

«Αυτό,» είπε ο Φεν'τρούτακ Μαρ, «θα είναι η φυλακή τους, θεέ των Ωθράγκος.»

«ΔΕΝ ΣΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ.»

«Θα με καταλάβεις.» Τα ουρανόλιθινα θραύσματα άρχισαν να φωτίζουν δυνατότερα μέσα στο χέρι του. Η γαλαζόγκριζη ακτινοβολία είχε σχεδόν κρύψει τη μορφή του.

—Σταματήστε τον, ανόητοι! Σταματήστε τον! Σταματήστε τον!—

«Κλείσε το καταραμένο ράμφος σου, Αετέ!» είπε ο Φεν'τρούτακ. «Κανένας δε σου δίνει σημασία εδώ.» Γέλασε, και ύψωσε τα ουρανόλιθινα θραύσματα που κρατούσε στο δεξί του χέρι. Το κερασφόφορο του κεφάλι στράφηκε προς το αιωρούμενο σώμα της Ρικνάβαθ.

—Άνκαραζ, κάνε κάτι, κοκορόμυαλε! Κάνε κάτι!—

Ο Πολέμαρχος, όμως, δεν κινήθηκε, καθώς η γαλαζόγκριζη ακτινοβολία που είχε τυλίξει τον Φεν'τρούτακ Μαρ έφευγε απ'αυτόν, σε μορφή κωνικού κύματος, και έλουζε το σώμα της Ρικνάβαθ, σχηματίζοντας ένα δίκτυ γύρω του και τραβώντας το κάτω, στο έδαφος.

Ένα εκκωφαντικό ουρλιαχτό αντήχησε. Και μετά, άλλο ένα. Κι άλλο ένα. Τρία εκκωφαντικά ουρλιαχτά.

Οι Μετουσιωμένοι είχαν καταλάβει τι είχε συμβεί. Είχαν καταλάβει πως είχαν φυλακιστεί.

Ο Φεν'τρούτακ Μαρ γέλασε και ζύγωσε το πεσμένο σώμα της Ρικνάβαθ. «Πώς αισθάνεστε εκεί μέσα; Όλα καλά;»

«ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ!» αντήχησε μια φωνή, βγαίνοντας από το μισάνοιχτο στόμα της Καρμώζ. «ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ! ΤΡΙΣΑΘΛΙΕ, ΕΛΕΕΙΝΕ ΜΠΑ-

ΣΤΑΡΔΕ! ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΜΑΣ, ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΓΥ'ΑΥΤΟ! ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ ΜΑΣ, *ΤΩΡΑ!*»

Ο Φεν'τρούτακ γέλασε πάλι. «Όχι,» είπε, εὐθύμα, «μ'αρέσετε καλύτερα εκεί μέσα. Είστε σαν τρία επικίνδυνα σκυλιά στο κλουβί τους. Υπέροχο θέαμα, οφείλω να ομολογήσω!»

Τα ουρλιαχτά των Μετουσιωμένων αντήχησαν ξανά, δυνατότερα από πριν.

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χαχαχαχαχαχα!» Ο Φεν'τρούτακ έμοιαζε να το απολαμβάνει απεριόριστα· το κερασφόρο κεφάλι του ανεβοκατέβαινε, σπασμωδικά.

—*Βάνμιρ*—είπε η Ρικνάβαθ—*δεν άλλαξε τίποτα. Οι Μετουσιωμένοι εξακολουθούν να βρίσκονται μέσα μου. Εξακολουθούν να μπορούν να μετατρέψουν την Κουαλανάρα σε Αρχέτοπο!*—

«*ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ!*» φώναξε ο Άνκαραζ. «*ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΥΤΗ Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΑΣ, ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ!*»

Το κερασφόρο κεφάλι γύρισε, και τα μάτια του γιγαντόσωμου πλάσματος ατένισαν τις τρεις παλλόμενες σκιές στο πρόσωπο του Κάφελ. «Συμφωνία; Δε θυμάμαι να κάναμε καμία *συμφωνία*.»

«*ΔΕ ΘΕΛΩ ΝΑ ΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΥΣ,*» δήλωσε ο Άνκαραζ· «*ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΡΙΚΝΑΒΑΘ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΨΟΥΝ ΝΑ ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΗΝ ΚΟΥΑΛΑΝΑΡΑ ΣΕ ΑΡΧΕΤΟΠΟ!*»

«Δε σε ρώτησα τι θέλεις, θεέ των Ωθράγκος.»

«ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΜΑΣ,» φώναξαν κι οι τρεις Μετουσιωμένοι, σαν να είχαν μία φωνή, «*ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ ΔΩΣΟΥΜΕ Ο,ΤΙ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ!*»

«Γιατί να σας πιστέψουμε;» ρώτησε ο Βάνμιρ.

«*ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΣ, ΩΘΡΑΓΚΟΣ! ΤΟΛΜΑΣ ΝΑ ΥΠΟΝΟΕΙΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΚΡΑΤΑΜΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΜΑΣ;*» Οι φωνές τους έβγαιναν μπερδεμένα απ'το σώμα της Ρικνάβαθ.

«Μη σκούζετε,» τους είπε ο Φεν'τρούτακ, «γιατί, έτσι κι αλλιώς, κανένας δεν πρόκειται να σας ελευθερώσει. Σας το εγγυώμαι.»

«*ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ,*» γρύλισε ο Άνκαραζ, «*ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΛΛΑ ΟΙ ΜΕΤΟΥΣΙΩΜΕΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ!*»

«Όχι. Σκοπεύω να τους αφήσω εκεί. Πήρα την απόφασή μου, ως Ύψιστος Άρχων των Αρχέτοπων. Μπορείτε να πηγαίνετε.» Στη δεξιά του γροθιά υπήρχε ακόμα ένα ουρανόλιθινο κομμάτι (είχε χρησιμο-

ποιήσει, φαίνεται, μόνο το ένα από τα δύο για να παγιδέψει τους Μετουσιωμένους), το οποίο τώρα άρχισε να φωτίζει.

«ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΜΕ ΠΟΥΘΕΝΑ!» είπε ο Άνκαραζ, και όρμησε καταπάνω του.

«Τότε, ευχαρίστως θα σας εξολοθρεύσω!» αντιγύρισε ο Φεν'τρούτακ Μαρ. Απέφυγε το αργυρό ξίφος του Πολέμαρχου (κάτι που κανείς μέχρι τώρα δεν είχε κάνει) και τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, με την αριστερή του γροθιά, εξακολουθώντας να κρατά το ουρανόλιθινο θραύσμα στη δεξιά κι εξακολουθώντας να το χρησιμοποιεί.

Ο Άνκαραζ εκτοξεύτηκε όπισθεν και σωριάστηκε στο έδαφος.

«Μείνε πίσω, θεέ των Ωθράγκος! Σε προειδοποιώ!» φώναξε ο Φεν'τρούτακ. Η ουρανόλιθινη ακτινοβολία τον έλουσε, κρύβοντας τη μορφή του μέσα σε γαλαζόγκριζο φως.

—*Προσπαθεί να γίνει σαν τους Μετουσιωμένους!*—έκρωξε ο Αετός.

Η Νίθρα πήρε ένα ουρανόλιθινο θραύσμα στα χέρια της. «Τι πρέπει να κάνω; Μπορώ να τον σκοτώσω;»

—*Προσπάθησε!*—

«Άνκαραζ!» Ο Βάνμιρ είχε πιάσει ένα άλλο ουρανόλιθινο θραύσμα, και το πέταξε στον Θεό του Αίματος.

Εκείνος το άρπαξε, με το αριστερό του χέρι, καθώς ορθωνόταν, και τυλίχτηκε σε γαλαζόγκριζη ακτινοβολία, όπως ο Φεν'τρούτακ Μαρ. Ωστόσο, δεν περίμενε να απορροφήσει όλη την ενέργεια: εφόρμησε, αμέσως, καταπάνω στον κερασφόρο εχθρό του.

«*Μείνε πίσω, Άνκαραζ!*» φώναξε εκείνος.

Οι ακτινοβολίες αναμίχθηκαν και ήταν πλέον δύσκολο να ξεχωρίσεις τον Πολέμαρχο από τον Φεν'τρούτακ, καθώς μάχονταν.

Η Νίθρα εστίασε τη Ματιά της επάνω τους, προσπαθώντας να τους διακρίνει... και είδε τον Άνκαραζ να σπαθίζει, με το αργυρό του ξίφος, και τον κερασφόρο εχθρό του ν'αποφεύγει τα χτυπήματα και να επιχειρεί να τον χτυπήσει κι εκείνος, αποτυχαίνοντας· ο Άνκαραζ γινόταν ολοένα και ταχύτερος, καθώς απορροφούσε την ενέργεια του ουρανόλιθου. Ο Φεν'τρούτακ Μαρ, από την άλλη, άρχιζε να χάνεται· η σάρκα του έμοιαζε να γίνεται διαφανής. Μετατρεπόταν σε Μετουσιωμένο... ενώ, συγχρόνως, αντιμετώπιζε έναν θεό!

Και τι μπορώ να κάνω εγώ, σε μια τέτοια περίπτωση; σκέφτηκε η Νίθρα. Ας μάθουμε... Κρατώντας το ουρανόλιθινο θραύσμα ανάμεσα στα χέρια της, Κέλευσε την ισχύ εντός του: «Σκότωσε τον Φεν'τρούτακ Μαρ! Πάρτου τη ζωή! Τώρα!»

Το πέτρωμα έλαμψε, και ο Φεν'τρούτακ παραπάτησε, καταλαβαίνοντας ότι κάτι συνέβαινε. Η Νίθρα τον είδε να τρίζει τα δόντια, και είδε το ξίφος του Άνκαραζ να τον πετυχαίνει και να τον σωριάζει. Το κερασφόρο πλάσμα βρυχήθηκε, καθώς ο ουρανόλιθος έφευγε απ'το χέρι του, μισοτελειωμένος, και η μεταμόρφωσή του σε Μετουσιωμένο σταματούσε. Στο στήθος του υπήρχε ένα μεγάλο τραύμα, εκεί όπου τον είχε πετύχει το σπαθί του Πολέμαρχου.

Ο Άνκαραζ είχε τώρα απορροφήσει ολόκληρο το δικό του ουρανόλιθινο θραύσμα, και στάθηκε πάνω απ'τον Φεν'τρούτακ Μαρ, υψώνοντας το αργυρό του όπλο, ενώ εκείνος σφάδαζε, προσπαθώντας ν'αντισταθεί στη δύναμη που είχε εξαπολύσει η Νίθρα: τη δύναμη που του έκλεβε τη ζωή.

Το ξίφος του Άνκαραζ κατέβηκε—

—αστοχώντας. Ο Φεν'τρούτακ είχε, κάπως, προλάβει να κάνει στο πλάι.

Άρπαξε το γόνατο του Πολέμαρχου και τον έσπρωξε, με μια δυνατή κραυγή, σωριάζοντάς τον.

Η Νίθρα είδε την ακτινοβολία του ουρανόλιθινου θραύσματος στα χέρια της να σβήνει. *Μεγάλη Θεά! Ο Φεν'τρούτακ είχε αντισταθεί στη δύναμη του ουρανόλιθου (!) και ορθωνόταν, ζυγώνοντας τον Άνκαραζ, αρπάζοντάς τον από την κάπα του και εκτοξεύοντάς τον παραδίπλα, όπου εκείνος σωριάστηκε κι έμεινε ακίνητος.*

Κάφελ! σκέφτηκε η Ζιάλα, βλέποντάς το αυτό. *Κάφελ!* Κι έκανε να τρέξει προς το μέρος του. Ο Βάνμιρ, όμως, την άρπαξε απ'τον ώμο, τραβώντας την πίσω. «Όχι! Θα σκοτωθείς!»

Ο Φεν'τρούτακ στράφηκε στη Νίθρα, που κρατούσε το μισοτελειωμένο ουρανόλιθινο κομμάτι. «Εσύ...!» είπε. «Τι είσαι;»

Μεγάλη Θεά! Η Νίθρα άφησε το θραύσμα να πέσει και τράβηξε το Μάτι του Κυκλώνα από τη ζώνη της.

—*Αστην ήσυχη, Φεν'τρούτακ Μαρ! Αστην ήσυχη!*—Ο Αετός έπεσε πάνω του, καθώς εκείνος ερχόταν προς τη Ρουζβάνη. Το ράμφος και τα νύχια του επιχείρησαν να του ξεσχίσουν το πρόσωπο, να του βγά-

λουν τα μάτια· ο Φεν'τρούτακ, όμως, γρονθοκόπησε τον Αετό, ρίχνοντάς τον στο έδαφος, αιμόφυρτο.

«Στείλτον στο γκρίζο κενό!» Κέλευσε η Νίθρα, τεντώνοντας το Μάτι του Κυκλώνα προς τον Φεν'τρούτακ.

Εκείνος έμεινε για λίγο ακίνητος, παραξενεμένος.

Ο λίθος στην κορυφή του λευκού σκήπτρου γυάλισε στιγμιαία, μα τίποτα δε συνέβη.

Ο Βάνμιρ έπεσε πάνω στη Νίθρα, αγκαλιάζοντας την και εστιάζοντάς το βλέμμα του πέρα.

Ο Φεν'τρούτακ έκανε ένα τεράστιο άλμα, για να τους φτάσει.

Ο Βάνμιρ τηλεμεταφέρθηκε, παίρνοντας τη Ρουζβάνη μαζί του.

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡΡ!» βρυχήθηκε, εξαγριωμένος, ο Φεν'τρούτακ, καθώς τους έβλεπε να εξαφανίζονται μπροστά στα μάτια του.

Η Νίθρα είδε τον κόσμο να κομματιάζεται γύρω της και ένα ακατονόμαστο χρώμα να απλώνεται παντού. Μια στιγμιαία αιωνιότητα πέρασε και, ύστερα, ο κόσμος ανασχηματίστηκε· αλλά η Ρουζβάνη τώρα βρισκόταν αλλού, μακριά από τον Φεν'τρούτακ. Αισθάνθηκε το στομάχι της να έχει αναποδογυρίσει από την ξαφνική μεταφορά, και το κεφάλι της να ζαλίζεται και να πονά –αν κι αυτό το τελευταίο ίσως να οφειλόταν και στη συνεχή χρήση των Χαρισμάτων της. Όπως και νάταν, όμως, δεν μπορούσε να στέκεται ευθυτενής. Το Μάτι του Κυκλώνα τής έπεσε, και τα χέρια της έσφιξαν την κοιλιά της, καθώς διπλωνόταν. Τα δόντια της δάγκωσαν τα χείλη της, ματώνοντάς τα.

Ο Βάνμιρ, που είχε τηλεμεταφερθεί μαζί με τη Νίθρα, κοίταξε πέρα, βλέποντας τους συντρόφους του να σκορπίζονται μπροστά στον Φεν'τρούτακ Μαρ και τ'άλογά τους να αφηνιάζουν και να τρέχουν απο δώ κι απο κεί. Ουρλιάζοντας, ο κερασφόρος κάτοικος των Αρχέτοπων γρονθοκόπησε ένα από τα ζώα στο κεφάλι, τσακίζοντάς του το κρανίο και σκοτώνοντάς το.

Ο Αρχοντας του Ράλτον τράβηξε ένα ουρανολίθινο θραύσμα απ'το σάκο του. «Νίθρα...» είπε. «Νίθρα.»

«Τι;» Η Ρουζβάνη πιάστηκε απ'τον ώμο του, προσπαθώντας να ορθωθεί.

«Χρησιμοποίησε τον ουρανόλιθο, για να διαλύσεις το δίχτυ γύρω απ'το σώμα της Ρικνάβαθ και να ελευθερώσεις τους Μετουσιωμένους. Αυτοί μπορούν να νικήσουν τον–»

Το βλέμμα του Φεν'τρούτακ Μαρ στράφηκε στο μέρος τους. «Θα σας μάθω να παίζετε μαζί μου!» βρυχήθηκε, και το χέρι του πήγε στο σάκο του αλόγου που είχε σκοτώσει: στο σάκο που ήταν γεμάτος με ουρανόλιθινα θραύσματα.

«Τώρα, Νίθρα! Τώρα!» είπε ο Βάνμιρ.

Η Νίθρα πήρε στα χέρια της το κομμάτι ουρανόλιθου που της έδωσε και, επικαλούμενη το Κοσμικό Κέλευσμα, πρόσταξε: «*Διάλυσε το δίχτυ! Διάλυσε το δίχτυ!*»

Την ίδια στιγμή, ο Βάνμιρ έβλεπε, με τις άκριες των ματιών του, τον Άνκαραζ να ορθώνεται και το αργυρό του σπαθί ν'αστράφτει στο μαύρο του χέρι. Και μόνο που είχε χάσει για λίγο τις αισθήσεις του ήταν αξιοπερίεργο, έκρινε ο ακρίτης. Ωστόσο, ακόμα κι ο Πολέμαρχος ήταν, τελικά, αμφίβολο αν μπορούσε να νικήσει τον Φεν'τρούτακ Μαρ.

Ο ουρανόλιθος έλαμψε στα χέρια της Νίθρα, και το δίχτυ γύρω από το σώμα της Ρικνάβαθ τραντάχτηκε και θρυμματίστηκε. Τα κομμάτια του πετάχτηκαν τριγύρω, σαν σπίθες γαλαζόγκριζης φωτιάς, και το ίδιο γρήγορα έσβησαν.

Οι Μετουσιωμένοι βγήκαν από το σώμα της Καρμώζ: ένα πανίσχυρο φως που διαιρέθηκε σε τρεις ιπτάμενες παρουσίες.

«ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ!» φώναξαν, περιστοιχίζοντας τον κερασφόρο εχθρό τους. «ΦΕΝ'ΤΡΟΥΤΑΚ ΜΑΡ, ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙΣ!»

«Όχι!» κραύγασε εκείνος, και τα ουρανόλιθινα θραύσματα που είχε αρπάξει άστραψαν μέσα στις χούφτες του. «*Τώρα, θα σας αφανίσω και τους τρεις!*»

«Ρικνάβαθ!» φώναξε ο Βάνμιρ. «Πάρε το σώμα σου, Ρικνάβαθ!» Και είδε το γυμνό σώμα της Καρμώζ να σηκώνεται και να κοιτά γύρω, βλεφαρίζοντας. Αμέσως έτρεξε κοντά της και, βγάζοντας την κάπα του, την τύλιξε μ'αυτήν. «Ρικνάβαθ... Ρικνάβαθ... Είσαι καλά;»

Εκείνη ένευσε. «Το στόμα μου... είναι ξερό,» άρθρωσε, με δυσκολία. «Τα μάτια μου...»

Διάπυρες λόγχες από γαλαζόγκριζη φωτιά είχαν ανάψει στα χέρια του Φεν'τρούτακ Μαρ, καθώς μαχόταν με τους Μετουσιωμένους. Ο Αρχέτοπος αντηχούσε από τις κραυγές και τα ουρλιαχτά τους.

«Ελάτε!» φώναξε η Νίθρα στους συντρόφους της. «Ελάτε, αποδώ!» Η Ματιά της ήταν εστιασμένη σ'ένα μονοπάτι που διέκρινε πο-

λύ καθαρά· δεν ήταν σαν το προηγούμενο: ήταν σαν τα κανονικά μονοπάτια των Αρχέτοπων. Και ήταν σκοτεινό: οδηγούσε σε ρηχότερο μέρος (όπως ήταν αναμενόμενο, άλλωστε, γιατί δεν πρέπει να υπήρχε και βαθύτερο μέρος από την Καρδιά του Κόσμου).

Ο Βάνμιρ ζύγωσε τον Αετό, που κειτόταν αιμόφυρτος στο έδαφος.

—*Άφησέ με, ανόητε Ωθράγκος! Πήγαινε! Φύγε!*—έκρωξε, πονεμένα, το πτηνό.

Ο Άρχοντας του Ράλτον το πήρε στην αγκαλιά του και, μαζί με τη Ρικνάβαθ, έτρεξε προς τα εκεί όπου βρισκόταν η Νίθρα.

—*Κοκορόμναλε!*—

Οι Μετουσιωμένοι και ο Φεν'τρουτάκ Μαρ εξακολουθούσαν να μάχονται, καθώς ο Βάνμιρ, η Νίθρα, η Ρικνάβαθ, ο Κάφελ/Ανκαραζ, η Ζιάλα, και οι υπόλοιποι έφευγαν από την Καρδιά του Κόσμου, ακολουθώντας το σκοτεινό μονοπάτι.

Κεφάλαιο 15

Ο Χρόνος Επιστρέφει

Βάνμιρ, θα με βοηθήσετε;» ψιθύρισε η Ζιάλα, πιάνοντας τον πήχη του και τον πήχη της Νίθρα. «Θα με βοηθήσετε να διώξω τις άλλες παρουσίες από το σώμα του Κάφελ;»

Σαν να το άκουσε αυτό, ο Άνκαραζ γύρισε. Το πρόσωπό του με τις τρεις παλλόμενες σκιές ατένισε τον Άρχοντα του Ράλτον, τη Βασίλισσα του Νούφρεκ, τη Ρικνάβαθ, και τη Ζιάλα, που βάδιζαν ο ένας κοντά στον άλλο.

Οι σύντροφοι είχαν μόλις βγει από την Καρδιά του Κόσμου και βρίσκονταν μέσα σ'έναν δασώδη Αρχέτοπο. Ο Έζβαρ, ο Ερφάνιρ, ο Γκρίζος Σκύλος, ο Μάηραν, ο Ζάνμελ, και ο Φένταρ κατάλαβαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και σταμάτησαν να προχωρούν, καθώς το ίδιο έκαναν κι οι υπόλοιποι.

Η Νίθρα έστρεψε το βλέμμα της στο ουρανόλιθινο κομμάτι που κρατούσε, κοιτάζοντας την παλλόμενη ισχύ εντός του. «Διώξε,» Κέλευσε, «τον Άνκαραζ από το σώμα του Κάφελ!»

Η ενσάρκωση του Πολέμαρχου οπισθοχώρησε, καθώς μια γαλαζόγκριζη ακτινοβολία την τύλιξε. Το αργυρό της ξίφος υψώθηκε προστατευτικά εμπρός της, σαν να μπορούσε να απομακρύνει την ουρανόλιθινη ισχύ. Δεν μπορούσε, όμως. Ο Άνκαραζ είχε χάσει μεγάλο μέρος της δύναμής του, ύστερα από όσα είχε περάσει στους Αρχέτοπους· και τη δύναμή του, εδώ, δεν ήταν εφικτό να την αναπληρώσει: δεν ερχόταν σε άμεση επαφή με τους πιστούς του, όπως στην έξω Κουαλανάρα. Αλλά, ακόμα κι αν ερχόταν, ο πόλεμος στο Ένρεβηλ είχε πλέον λήξει. Και ο Άνκαραζ δεν ήταν τόσο ισχυρός όσο πριν.

Με μια τριπλή κραυγή, το σώμα του Κάφελ σωριάστηκε, και η μία από τις τρεις σκιές χάθηκε απ'το πρόσωπό του. Το αργυρό του σπαθί μίκρυνε και εξαφανίστηκε, και το μαύρο του χέρι διαλύθηκε, σαν καπνός που τον φυσά ξαφνικός άνεμος.

Το ουρανόλιθινο θραύσμα μετατράπηκε σε γαλαζόγκριζη σκόνη ανάμεσα στα δάχτυλα της Νίθρα, η οποία βαριανάσαινε, νιώθοντας το πρόσωπο και τα μαλλιά της να κολλάνε απ'τον ιδρώτα. Χρειαζό-

ταν ξεκούραση, αλλά η δουλειά δεν είχε ακόμα τελειώσει. *Ετούτο είναι το τελευταίο βήμα. Πρέπει να είναι το τελευταίο βήμα, αλλιώς δε θ'αντέξω...*

«Πώς τη λένε την άλλη παρουσία μέσα του;» ρώτησε, με ξερή φωνή, τη Ζιάλα.

«Δάφροκ,» αποκρίθηκε εκείνη. «Βασιληάς Δάφροκ.»

«Βάνμιρ,» είπε η Νίθρα, «άλλο ένα κομμάτι.»

«Δεν έχω άλλο επάνω μου. Τα υπόλοιπα ήταν στο άλογό μου.»

Η Ζιάλα τον κοίταξε με μια έκφραση τρόμου στο πρόσωπό της.

Ο Κάφελ/Δάφροκ μούγκρισε, καθώς βρισκόταν ανάσκελα, και προσπάθησε να σηκωθεί, ενώ τα πνεύματα των νεκρών ούρλιαζαν λυσσασμένα γύρω του. Έκανε να τεντώσει το χέρι του, για να πιαστεί απ'τον κορμό ενός δέντρου, και τότε διαπίστωσε ότι ήταν κομμένο. Η κραυγή του αντήχησε πεντακάθαρη μέσα στον Αρχέτοπο.

Ο Ερφάνιρ ζύγωσε τη Νίθρα, με γρήγορα βήματα. «Έχω εγώ,» είπε, βγάζοντας ένα ουρανόλιθινο θραύσμα απ'το σάκο του και δίνοντάς της το.

Η Ρουζβάνη το πήρε, γρήγορα, στα χέρια της και Κέλευσε την ισχύ εντός του: «*Διώξε τον Βασιληά Δάφροκ από το σώμα του Κάφελ!*»

Άλλη μια κραυγή αντήχησε στον Αρχέτοπο, δυνατότερη από την προηγούμενη, καθώς γαλαζόγκριζη ακτινοβολία έλουζε, γι'ακόμα μια φορά, το σώμα του Κάφελ.

Η τελευταία σκιά έφυγε από το πρόσωπό του, και τα χαρακτηριστικά του –που φανέρωναν οδύνη και ανείπωτη ταλαιπωρία– έγιναν ευδιάκριτα. Ο άνεμος των πνευμάτων διαλύθηκε, σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ. Η γαλήνη του Αρχέτοπου ήταν τώρα ακόμα ισχυρότερη.

Ο Κάφελ σωριάστηκε, κι έμεινε ακίνητος. Η Ζιάλα τον πλησίασε και γονάτισε πλάι του, παρατηρώντας ότι τα μάτια του ήταν κλειστά κι ανησυχώντας ότι μπορεί να είχε πεθάνει. Όταν, όμως, πήρε το κεφάλι του στην αγκαλιά της, διαπίστωσε ότι ανέπνεε, και τότε μπόρεσε ν'αναπνεύσει κι εκείνη. Ήταν ζωντανός. Και ο Άνκαραζ δεν τον διακατείχε πλέον. Ούτε κανένα άλλο μοχθηρό πνεύμα. *Ω Μεγάλη Βιρκάνθα, σ'ευχαριστώ!*

«Σηκώστε τον,» είπε ο Βάνμιρ στον Μάηραν. Ο Ξανθομάλλης πολεμιστής ένευσε και πήρε τον Κάφελ στα χέρια.

«Αετέ, μπορείς να μας οδηγήσεις εμάς στο Νόρβηλ και τη Νίθρα και τον Φένταρ στο Νούφρεκ;» ρώτησε ο Έζβαρ.

—*Ναι*—αποκρίθηκε εκείνος, που ήδη έμοιαζε να είναι σε λίγο καλύτερη κατάσταση από πριν. Οι θεραπευτικές ιδιότητες των Αρχέτοπων δρούσαν γρήγορα επάνω του.

Έτσι, ξεκίνησαν να βαδίζουν μέσα σε σκοτεινά μονοπάτια, υπό την καθοδήγηση του Αετού. Ο Μάηραν εξακολουθούσε να μεταφέρει τον Κάφελ, ο οποίος ήταν αναίσθητος, ενώ η Ζιάλα βάδιζε κοντά του, έχοντας το βλέμμα της συνεχώς στο πρόσωπο του αγαπημένου της. Ο Ζάνμελ βάδισε στ'αριστερά της ομάδας και ο Φένταρ στα δεξιά, και ήταν κι οι δυο τους παρατηρητικοί, μήπως κανένας κίνδυνος ζυγώσει. Ο Βάνμιρ είχε το δεξί του χέρι περασμένο γύρω από τους ώμους της Ρικνάβαθ, νιώθοντας ευτυχισμένος που την ξανάβλεπε καλά και σε κανονική μορφή· κι εκείνη έμοιαζε να αισθάνεται το ίδιο, καθώς είχε το δικό της χέρι τυλιγμένο γύρω από τη μέση του και, συχνά-πυκνά, φιλούσε το μάγουλό του, χωρίς να μιλά. Η Νίθρα βάδιζε παραπατώντας και ο Έζβαρ τη στήριζε, ενώ συζητούσε με τον Ερφάνιρ και τον Γκριζο Σκύλο τα όσα είχαν συμβεί.

«Τι νομίζεις, Αετέ, ότι θα γίνει τώρα;» ρώτησε ο δαιμονολόγος. «Ποιος θα νικήσει; Ο Φεν'τρουτάκ Μαρ ή οι Μετουσιωμένοι; Ποιος θα είναι ο επόμενος Άρχοντας των Αρχέτοπων;»

—*Αυτό θα το δούμε. Θα το δούμε. Κραααα!*—αποκρίθηκε το πουλί, που είχε πλέον θεραπευτεί και πετούσε από πάνω τους, κάνοντας μικρούς κύκλους.

«Το Μάτι του Κυκλώνα γιατί δε λειτούργησε;» θέλησε να μάθει ο Γκριζος Σκύλος, στρέφοντας το βλέμμα του στην κατάκοπη Νίθρα. «Τι πήγε στραβά;»

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνη. «Νομίζω ότι δεν κατάλαβε τη διαταγή μου.» Καθάρισε το λαιμό της, που τον αισθανόταν γεμάτο από φανταστικό χνούδι. «Νομίζω ότι δεν ήταν σωστό που το πρόσταξα να τον στείλει στο 'γκρίζο κενό'. Μάλλον, υπάρχει κάποια σωστή ονομασία γι'αυτό το γκριζο κενό: κάποια ονομασία που το Μάτι την καταλαβαίνει. Αλλά δεν μπορώ να υποθέσω ποια είναι.

»Πάντως, όπως και νάχει, δε θέλω να το κρατήσω αυτό.» Τράβηξε από τη ζώνη της το Μάτι του Κυκλώνα και το έδωσε στον Έζβαρ. «Πάρτε το.»

Ο ερημίτης ένευσε και το πέρασε στη δική του ζώνη.

Ο Αετός τούς οδήγησε, τελικά, μπροστά σ'ένα σκοτεινό μονοπάτι ενός πυκνού δάσους—*Από εδώ βγαίνετε στα δάση της Βόλγκρεν*—

«Εδώ, λοιπόν, χωρίζουμε,» είπε η Νίθρα. «Ή, μήπως, όχι; Θέλετε να έρθετε στο Νούφρεκ; Μπορώ να σας φιλοξενήσω στο παλάτι της Έρλεν, για να ξεκουραστείτε. Εκτός αν βιάζεστε να πάτε στο Νόρβηλ.»

Ο Βάνμιρ έριξε μια ματιά στους συντρόφους του. «Βιαζόμαστε;»

«Όχι ιδιαίτερα, νομίζω,» είπε ο Έζβαρ. «Τώρα όλα έχουν τελειώσει.»

«Κι εγώ θα ήθελα να μείνω λίγο με τον αδελφό μου,» δήλωσε ο Ζάνμελ, κι ο Φένταρ χαμογέλασε.

Από τους υπόλοιπους, κανένας δεν έφερε αντίρρηση. Ούτε καν η Ζιάλα, γιατί σκεφτόταν πως στο παλάτι της η Νίθρα, σίγουρα, θα είχε καλούς θεραπευτές, οι οποίοι θα βοηθούσαν τον Κάφελ, σε περίπτωση που το χρειαζόταν.

«Εντάξει, τότε,» είπε ο Βάνμιρ. «Θα έρθουμε στην Έρλεν, Βασίλισσα Νίθρα. Αλλά έχω μια απορία πρώτα...» Στράφηκε στον Αετό, που είχε καθίσει στον ώμο της Μονάρχισσας του Νούφρεκ. «Με τον Νάνο τι θα γίνει τώρα; Εξαφανίστηκε, αφότου ειδοποίησε τον Φεν'τρούτακ Μαρ για τον ερχομό μας.»

—*Τον Νάνο θα τον φροντίσουν οι αφέντες του, αν νικήσουν*—

«Κι αν δεν νικήσουν;»

—*Τότε, έκανε την καλή ο κοντός*—Ο Αετός τού έκλεισε το μάτι—*Μέχρι που να πέσει στα νύχια μου, φυσικά...*—

«Μάλιστα. Και κάτι ακόμα, Αετέ, προτού φύγουμε...»

—*Τι;*—

«Μπορείς να οδηγήσεις τους πολεμιστές του Άνκαραζ έξω απ'τους Αρχέτοπους; Μας βοήθησαν να αντιμετωπίσουμε τα πλάσματα της Οντον'γκόκι και δε νομίζω ότι θα ήταν δίκαιο να τους αφήσουμε εδώ, να καταβροχθιστούν.»

Ο Αετός κούνησε το κεφάλι του καταφατικά—*Κανένα πρόβλημα*—

«Σ'ευχαριστούμε για όλα.»

—*Εγώ σας ευχαριστώ*—Ο Αετός χτύπησε τις φτερούγες του και υψώθηκε πάνω απ'τα κεφάλια τους, κάνοντας έναν κύκλο στον αέρα.

«Θα ξαναπεράσουμε από τους Αρχέτοπους,» του φώναξε ο Έζβαρ, «για να μάθουμε τι έγινε με τον Φεν'τρούτακ και τους Μετουσιωμένους!»

—*Θα σας περιμένω*—αποκρίθηκε ο Αετός, φεύγοντας.

Οι σύντροφοι ακολούθησαν το σκοτεινό μονοπάτι μπροστά τους και βγήκαν στα δάση της Βόλγκρεν, για να βρουν τον ήλιο της Κουαλανάρα υψωμένο στον ουρανό, φωτεινό και πολύ, πολύ *υπαρκτό*. Όλοι γέλασαν, κοιτάζοντάς τον.

Και, σύντομα, διαπίστωσαν πως δεν είχε επιστρέψει μονάχα ο ήλιος, αλλά και ο ίδιος ο χρόνος είχε γυρίσει πίσω. Ήταν πάλι χειμώνας. Όταν οι Μετουσιωμένοι είχαν χρησιμοποιήσει τη Ρικνάβαθ, είχαν, κατά κάποιο τρόπο, παγώσει το χρόνο. Είχαν βγάλει την Κουαλανάρα από το φυσιολογικό της χρονικό συνεχές και την είχαν μεταφέρει σε άλλο, όπου σταδιακά θα μετατρεπόταν ολόκληρη σε Αρχέτοπο. Τώρα, όμως, τα πάντα είχαν διορθωθεί· ο κόσμος είχε επανέλθει στη συνηθισμένη χρονική του τροχιά και ο ήλιος είχε επιστρέψει στον ουρανό. Όπως επίσης και το φεγγάρι και όλοι οι γνωστοί αστερισμοί. Η Δίνη δε φαινόταν πλέον, ούτε καν τα βράδια. Ο Βάνμιρ, όμως, είχε το φόβο ότι το παράξενο άστρο βρισκόταν ακόμα εκεί· γιατί, φεύγοντας από τον κόσμο του Οφθαλμού, δεν είχαν καταστρέψει και το ομοίωμα της Κουαλανάρα· αν το κατέστρεφαν δε θα κατάφερναν να φύγουν. Ωστόσο, με τη μάγισσα Ελσύρναπ νεκρή, ο Βάνμιρ ευχόταν να μην υπήρχαν και πολλοί άλλοι στον κόσμο της που να μπορούσαν να στήσουν μια παρόμοια συμπαντική σκευωρία για να κλέψουν τους Αρχέτοπους, τα διαμάντια στην καρδιά της Κουαλανάρα.

Η Νίθρα φιλοξένησε τους συντρόφους της στο παλάτι της Έρλέν, για αρκετές ημέρες, και ύστερα οι Ωθράγκος επιβίβαστηκαν στο πλοίο τους και αναχώρησαν για το Νόρβηλ. Ο μόνος Ωθράγκος που έμεινε στο Νούφρεκ ήταν, φυσικά, ο Φένταρ, ο οποίος, παρότι είχε χαρεί πολύ που βρήκε τον αδελφό του, δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τη Βασίλισσα του· όχι μετά από όσα είχαν περάσει μαζί, και όχι σε μια τέτοια δύσκολη περίοδο του Βασιλείου της.

Όταν ο Βάνμιρ και οι υπόλοιποι επέστρεψαν στη Νουάλβορ, είδαν ότι ο Ρόλμαρ και ο Πρίγκιπας Ζάρναβ είχαν γυρίσει από το Ένρεβηλ, και έμαθαν ότι ο πόλεμος στο γειτονικό Βασίλειο είχε τελειώσει.

Ο Πρίγκιπας Ήλμον τώρα διοικούσε εκεί, μαζί με τη Βασίλισσα Θάρνιν. Ο Τύραννος είχε ηττηθεί και η χώρα ήταν ελεύθερη από την κυριαρχία του. Μονάχα ένα πρόβλημα υπήρχε: ότι ο Ήλμον, προκειμένου να νικήσει, είχε νομιμοποιήσει τη θρησκεία του Άνκαραζ, κι αυτό, έκρινε η Λιόλα, θα προκαλούσε δυσκολίες στο μέλλον. Ήδη τα νέα είχαν ταξιδέψει σ' όλη τη Βάλγκριθμωρ και το ιερατείο του Βάνραλ ήταν πολύ αναστατωμένο. Και στο Νόρβηλ, ειδικότερα, δεν ήταν αναστατωμένο μόνο γι' αυτόν το λόγο, αλλά και για την καταστροφή του Ουρανολίθινου Θρόνου. Όσο κι αν τους είχε μιλήσει η Λιόλα, ό,τι εξηγήσεις κι αν τους είχε δώσει, δεν ήθελαν να καταλάβουν.

«Το ιερατείο του Βάνραλ δεν υποστηρίζει πλέον τον Οίκο των Γάθνιν. Θα πρέπει αυτό να το έχουμε υπόψη μας,» προειδοποίησε η Βασίλισσα τους συγγενείς της.

Ο Κάφελ ήταν σώος και αβλαβής, ύστερα από τις τελευταίες του περιπέτειες. Αν εξαιρέσει κανείς το γεγονός ότι το δεξί του χέρι έλειπε, το σώμα του δεν είχε υποστεί καμία ζημιά· η δύναμη του Άνκαραζ και του Βασιλιά Δάφροκ το είχαν προστατέψει από κάθε κακό. Ωστόσο, το μυαλό του υπέφερε· δεν μπορούσε να ησυχάσει από τα όσα ήξερε. Από τις εικόνες και τις αναμνήσεις που έρχονταν απρόσκλητες: εικόνες και αναμνήσεις που δεν ήταν δικές του, αλλά του Δάφροκ ή του Άνκαραζ. Σκηνές από μάχες, σχέδια, προσευχές, κραυγές, κλαγγή, ιαχές, καλπασμός... Δεν υπήρχε βράδυ που να μην ξυπνά από εφιάλτες.

Η Ζιάλα συζήτησε με τον Έζβαρ, τον Ερφάνιρ, και τον Γκρίζο Σκύλο, ρωτώντας μήπως υπήρχε κάποια θεραπεία για τον αγαπημένο της. Τους είπε για τα βότανα που η ίδια ήξερε και ζήτησε και τη δική τους συμβουλή. Τελικά, έφτιαξαν ένα φάρμακο και το έδωσαν στον Κάφελ, μα δε φαινόταν να τον βοηθά και πολύ· η ταραχή παρέμενε στο μυαλό του, τόσο έντονη όσο και πριν.

«Ο χρόνος,» είπε ο Έζβαρ, «μονάχα ο χρόνος μπορεί να τον βοηθήσει. Πρέπει να το πολεμήσει μόνος του. Να μάθει να ζει με τα όσα υπάρχουν τώρα μέσα του. Δε νομίζω πως γίνεται αλλιώς.»

«Και καλύτερα να βρει κάτι για ν' απασχολεί το μυαλό του,» πρόσθεσε ο Γκρίζος Σκύλος. «Κάτι που να τον ενδιαφέρει και να παίρνει τις σκέψεις του από τις ξένες αναμνήσεις.»

«Πάντως, δαιμονισμένος δεν είναι πλέον,» είπε ο Ερφάνιρ· «αυτό είναι βέβαιο.»

Έτσι, η Ζιάλα και ο Κάφελ πήγαν στη Μπένριγκ, για να συνεχίσει ο δεύτερος την παλιά του δουλειά, ως έμπορος. Εκεί παντρεύτηκαν κιόλας σ'έναν τοπικό ναό της Βιρκάνθα. Εξάλλου, η παλιά ερωμένη του Κάφελ, η Ορίαναλ, είχε βρει καινούργιο εραστή, όπως φάνηκε· οπότε, κι εκείνος έπαψε να αισθάνεται στο ελάχιστο ένοχος για τη σχέση του με τη Ζιάλα.

Η Ρικνάβαθ ρώτησε τον Βάνμιρ, μερικές ημέρες αφότου επέστρεψαν στη Νουάλβορ: «Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω τον ουρανόλιθο, μια τελευταία φορά;»

«Δε μας έχει μείνει και πολύς,» αποκρίθηκε ο ακρίτης, «αλλά, ναι, φυσικά και θα μπορούσες, Ρικνάβαθ.» Άνοιξε το μπαούλο όπου είχαν κλειδωμένα τα ελάχιστα εναπομείναντα θραύσματα και, βγάζοντας ένα, της το έδωσε. «Τι το θέλεις;»

«Θέλω να προσπαθήσω να...» *Να γίνω κανονική: σαν όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους,* σκέφτηκε η Ρικνάβαθ· αλλά είπε: «Να κάνω κάτι.» Και τράβηξε τη δύναμη του ουρανόλιθου εντός της, διαλύοντας το κομμάτι που βρισκόταν στα χέρια της. Η ισχύς τη φόρτισε, και η Ρικνάβαθ επιχείρησε να βγάλει το πνεύμα της από το σώμα της—

Ναι! τα κατάφερε ευκολότερα απ'ό,τι νόμιζε. *Ίσως να έχω συνηθίσει κιόλας. Ίσως να έχω συνηθίσει να ταξιδεύω με το πνεύμα και μόνο.* Έστρεψε το βλέμμα της στο σώμα της και είδε ότι είχε καταρρεύσει στα χέρια του Βάνμιρ, ο οποίος το κρατούσε και έλεγε το όνομά της.

«Ρικνάβαθ! Είσαι καλά; Ρικνάβαθ!»

Διατηρώντας ακόμα αρκετή ουρανόλιθινη ενέργεια, η Ρικνάβαθ εισέβαλε στο εσωτερικό του σώματός της, βαθιά, βαθιά, βαθιά, στο βασίλειο της ψυχής και στο παράξενο οκτάγωνο, που τώρα ήταν άδαιο, καθώς το πνεύμα της είχε βγει. Το μόνο που το ξεχώριζε μέσα στο μαύρο κενό ήταν το γεγονός ότι το περίγραμμά του έμοιαζε να ασημίζει.

Η Ρικνάβαθ συγκέντρωσε όλη την ουρανόλιθινη ισχύ που της είχε απομείνει (η οποία κάθε άλλο παρά λίγη ήταν) και την εστίασε επάνω στο οκτάγωνο, και γύρω του, στις γωνίες... *λειαίνοντάς τες, προ-*

σπαθώντας να τις εξαφανίσει, προσπαθώντας να κάνει το σχήμα κυκλικό. Δεν ήξερε πόσος χρόνος πέρασε –ίσως μονάχα μερικά λεπτά, ίσως ώρες ολόκληρες, ίσως μέρες–, αλλά στο τέλος, καθώς η δύναμη του ουρανόλιθου εξαντλείτο, είδε το όνειρό της να πραγματοποιείται: είδε το οκτάγωνο να μετατρέπεται σε κύκλο. Και τότε, νιώθοντας ενθουσιασμένη και ευχαριστημένη, άφησε το πνεύμα της να εισχωρήσει στον κύκλο αυτό και να κατοικήσει.

Τα μάτια της άνοιξαν και είδε τον Βάνμιρ να στέκεται από πάνω της, ενώ εκείνη ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι του δωματίου. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό και ιδρώτας υπήρχε στο μέτωπό του.

Η Ρικνάβαθ ανασηκώθηκε, γελώντας. «Τα κατάφερα! Τα κατάφερα! Τα κατάφερα!» Και δεν νόμιζε απλά ότι τα είχε καταφέρει· το ήξερε. Αισθανόταν τη διαφορά μέσα της. Αισθανόταν ότι ο εαυτός της είχε λειανθεί, και δεν ήταν πλέον ανοιχτός σε κοσμικές ενέργειες. Δε θα μπορούσε ποτέ ξανά να κάνει μαντείες, αλλά ούτε θα άκουγε το κάλεσμα διάφορων υπερφυσικών όντων... ούτε θα τη βάραινε η κατάρρα που τη βάραινε κάθε φορά που έκανε έρωτα. «Τα κατάφερα, Βάνμιρ! Τα κατάφερα!» συνέχιζε να γελά.

Εκείνος συνοφρυώθηκε. «Τι κατάφερες, Ρικνάβαθ; Ξέρεις πόση ώρα είσαι αναίσθητη; Ένας θεραπευτής ήρθε και σε κοίταξε και είπε ότι δεν ξέρει τι έχεις. Φοβήθηκα ότι σου συνέβη αυτό που είχε συμβεί και στον Ρόλμαρ.»

«Όχι, όχι, όχι!» είπε η Ρικνάβαθ, χαμογελώντας. «Δε μου συνέβη αυτό. Θεράπευσα τον εαυτό μου, Βάνμιρ. Η ψυχή μου δεν είναι πια οκτάγωνη. Δεν είμαι πια καταραμένη!»

Ο Βάνμιρ κάθισε πλάι της. «Είσαι σίγουρη; Πώς το ξέρεις; Τι έκανες;»

Η Ρικνάβαθ τύλιξε τα χέρια της γύρω του. «Θα σου εξηγήσω.»

Και του εξήγησε. Για ημέρες τού εξηγούσε, ενώ οι δυο τους ήταν κλεισμένοι στο δωμάτιό τους στον Πύργο των Ξένων. Παραλίγο να ξεχάσουν την ημερομηνία που θα γινόταν ο γάμος της Λιόλα και του Ρόλμαρ. Ευτυχώς, όμως, ακόμα κι αν ήθελαν να την ξεχάσουν, στο παλάτι υπήρχαν αρκετοί που ήταν πρόθυμοι να τους τη θυμίσουν. Έτσι, ο Βάνμιρ παρευρέθηκε στο γάμο του δίδυμου αδελφού του με τη Βασίλισσα Λιόλα ε Γάθινν: και στο εξής θα έπρεπε να μάθει να

τον σκέφτεται ως *Βασιλιά* Ρόλμαρ, το οποίο του φαινόταν απλά περιέργο και τον έκανε να γελάει.

«Αυτό σημαίνει ότι θα κληρονομήσεις το Κάστρο Ράλτον!» του είπε η Ρικνάβαθ, εκείνο το βράδυ, στο δωμάτιό τους.

«Ναι, έτσι είναι. Και καλύτερα. Ο Ρόλμαρ ποτέ δεν το ήθελε· δεν του άρεσαν οι Στέπες. Πάντα του άρεσαν οι μεγάλες πόλεις, τα παλάτια, ο κόσμος, και η πολιτική. Θα είναι ευτυχισμένος εδώ. Αν ήμασταν στο Ράλτον, εγώ ποτέ δε θα αποδεχόμουν την κληρονομιά· θα την έδινα σ'εκείνον, και θα ήταν δυστυχισμένος.»

«Ωραία,» είπε η Ρικνάβαθ. «Θα πάμε, λοιπόν, τώρα στο Ράλτον, που θα έχει και πιο δροσιά από εδώ;» Ήταν άνοιξη, και έκανε πολλή ζέστη στη Νουάλβορ για μία Καρμώζ.

Ο Βάνμιρ γέλασε, και της υποσχέθηκε πως θα έφευγαν σύντομα, μαζί με τον πατέρα του.

Εν τω μεταξύ, στο Ένρεβηλ, ο Βασιλιάς Ήλμον και η Βασίλισσα Θάρνιν προσπαθούσαν να διοικήσουν το Βασίλειο που είχαν κερδίσει, πράγμα το οποίο βρήκαν τόσο δύσκολο όσο περίμεναν. Τώρα που ο Τύραννος είχε πεθάνει και οι έμπιστοί του είχαν ηττηθεί, όλοι όσοι εποφθαλμιούσαν το Βασάλτινο Θρόνο είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τη Φίρθμας. Ορισμένοι συγγενείς της Θάρνιν, μάλιστα, εξόριστοι μέχρι στιγμής, είχαν επιστρέψει και απαιτούσαν να τους παραδοθεί η εξουσία, όπως όριζε ο νόμος περί διαδοχής βάσει της ηλικίας. Η Θάρνιν, φυσικά, δεν το δέχτηκε, ούτε κι ο Ήλμον, ο οποίος δήλωσε πως όποιος ήθελε να εκθρονίσει τη σύζυγό του θα είχε να κάνει μ'ολόκληρο το Νόρβηλ. Τότε, οι κατηγορίες σχετικά με τη νομιμοποίηση της θρησκείας του Άνκαραζ εντάθηκαν, και πολλοί ευγενείς άρχισαν να μηχανορραφούν μαζί με το ιερατείο του Βάνραλ, αλλά και αναμεταξύ τους. Άλλοι πάλι συντάχθηκαν με ιερείς του Άνκαραζ οι οποίοι τους υποσχέθηκαν να τους βοηθήσουν αν σκόπευαν να υποκινήσουν έναν εμφύλιο πόλεμο κατά του Μαύρου Πρίγκιπα και της Βασίλισσας Θάρνιν, που δεν ήταν παρά η μαριονέτα του.

Ευτυχώς για τον Ήλμον ε Γάθνιν, Πρίγκιπα του Νόρβηλ και Βασιλιά του Ένρεβηλ, οι νεκρομάντες του Μαύρου Φρουρίου έπαψαν να του αρνούνται τους δολοφόνους τους· κι έτσι, εκείνος εξαπέλυσε μια σειρά από υποχθόνιες επιθέσεις κατά των εχθρών του, προσπαθώντας να κόψει τα επικινδυνότερα κεφάλια και να τρομοκρατήσει

τους υπόλοιπους. Συγχρόνως, αντάμειβε πλουσιοπάροχα όποιους είχαν συνταχθεί μαζί του, και επεδίωξε συμφέρουσες εμπορικές συμφωνίες με το Σάρενθαλ, αλλά και το Άρβενθλον.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, το Ένρεβηλ δε βρήκε ησυχία, όμως ο εμφύλιος πόλεμος αποφεύχθηκε.

Ο Δρακοβασιλιάς Κέλσοναρ έστειλε έναν αντιπρόσωπό του στη Φίρθμας, όπως είχε υποσχεθεί, και όχι μόνον αυτό, αλλά έκανε γεννικότερα προσπάθειες να δώσει κύρος και δύναμη στο τάγμα των δράκαρχων: κύρος και δύναμη που διέθετε παλιά μα είχε, τελευταία, χάσει. Οι προσπάθειές του δεν πήγαν χαμένες: ολοένα και πιο πολλοί άρχισαν να εξερευνούν το Δρακοδάσος και να επιχειρούν να πιάσουν δράκους, για να γίνουν μέλη των δράκαρχων της Νουάλβορ. Οι περισσότεροι απ' αυτούς το μόνο που κατόρθωσαν να βρουν ήταν ένας οδυνηρός θάνατος. Αλλά ορισμένοι τα κατάφεραν να πιάσουν δράκους και να τους δαμάσουν. Και ο αριθμός των δράκαρχων μεγάλωσε. Ο Κέλσοναρ έστειλε αντιπροσώπους του σε διάφορες πόλεις και βασιλεία, και πρόσφερε τις υπηρεσίες των δράκαρχων μισθοφορικά, ζητώντας μεγάλες αμοιβές, γιατί πουθενά αλλού στην Κουαλανάρα δεν υπήρχε ένα όπλο σαν αυτούς. Η Λιόλα δεν έφερε αντίρρηση σε τούτο, αλλά απαίτησε οι δράκαρχοι να εξακολουθήσουν να βρίσκονται υπό την κυριαρχία του Νόρβηλ: κι αυτό σήμαινε πως, όποτε ο Θρόνος ζητούσε τις υπηρεσίες τους, όφειλαν να τις προσφέρουν αμέσως. Ο Κέλσοναρ δε διαφώνησε. Εξάλλου, οι όροι της Βασίλισσας δεν τον εμπόδιζαν απ' το να πετύχει εκείνο που ήθελε: να αυξήσει τα μέλη των δράκαρχων και να γεμίσει τον πύργο τους με χρυσάφι, ενώ η επιρροή τους θα απλωνόταν παντού. Το γεγονός ότι είχε την υποστήριξη της Βασίλισσας του Νόρβηλ, και τη συμμαχία της, απλά του έδινε περισσότερη δύναμη.

Η Φεν εν Ρωθ είχε πάψει πια να είναι στοιχειωμένη, μετά από το πέραςμα του Άνκαραζ, πράγμα το οποίο γρήγορα μαθεύτηκε, και όλα τα βασίλεια της Βάλγκριθμωρ άρχισαν να επεκτείνουν τα σύνορά τους προς τα εκεί. Ωστόσο, κανείς δεν ήταν πρόθυμος να αρχίσει τους παλιούς πολέμους, έτσι όσες συγκρούσεις έγιναν έμειναν μόνο σε τοπικό επίπεδο και δεν εξαπλώθηκαν. Ο κίνδυνος, βέβαια, για καινούργιους Πολέμους της Φεν εν Ρωθ κάθε άλλο παρά είχε εξαλειφτεί, και οι ιερείς του Άνκαραζ προετοιμάζονταν.

Οι νεκρενοικημένοι δολοφόνοι έγιναν πιο σπάνιοι και πιο ακριβοπληρωμένοι, τώρα που δεν υπήρχε πλέον Φεν εν Ρωθ για να εκπαιδεύονται καινούργιοι. Όσους πλήρωσε ο Ήλμον του κόστισαν πανάκριβα· ωστόσο, δεν έμεινε δυσανεστήμενος από την απόδοσή τους.

Και καθώς αυτά συνέβαιναν στη Βάλγκριθμωρ, η Βασίλισσα Νίθρα του Νούφρεκ έβαζε σε εφαρμογή το σχέδιό της, στη Λιάμνερ-Κρωθ. Σύναιψε συμμαχίες με το Κάρνακ, το Ερνέφηκ, και ακόμα και τη Χρ'νταλ και χτύπησε το Άνφρακ από κάθε μεριά, υποχρεώνοντας τον Βασιλιά Σίλγκερομ να συνθηκολογήσει και όχι μόνο να υποχωρήσει από τη Σάλγκρινεβ, αλλά να αυτοεξοριστεί, εκείνος και η οικογένειά του, και να παραδώσει το Βασίλειό του στη Νίθρα. Αυτό ήταν και το πρώτο βήμα για τη δημιουργία της καινούργιας Αυτοκρατορίας της Λιάμνερ-Κρωθ: η πτώση του μεγάλου και ισχυρού Άνφρακ στα χέρια του πολύ μικρότερου Νούφρεκ.

Το ιερατείο της Μεγάλης Μητέρας αναγκάστηκε να αποδεχτεί τη Νίθρα ως Εκλεκτή της Λιάμνερ Κρωθ, ύστερα από τα κατορθώματά της και βλέποντας τα Χαρίσματα που είχε υπό τον έλεγχό της. Αυτό δε σήμαινε, βέβαια, πως δεν υπήρχαν ιέρειες που την εχθρεύονταν – ακόμα και η Μητριάρχης την εχθρευόταν, η Νίθρα ήταν σίγουρη–, αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για να την καταστρέψουν, αφού θεωρείτο Ιερό Πρόσωπο.

Και καθώς τα χρόνια διαδέχονταν το ένα το άλλο, η Αυτοκρατορία της Εκλεκτής (όπως ονομάστηκε από τους ιστορικούς) μεγάλωσε. Μετά από το Άνφρακ, το Ερνέφηκ δέχτηκε, σχεδόν άνευ όρων, να γίνει «Βασίλειο Υπό την Προστασία της Εκλεκτής»· γιατί, τότε, δεν αποκαλούσαν ακόμα *Αυτοκρατορία* το επεκταμένο Βασίλειο της Νίθρα. Πρώτο το αποκάλεσε έτσι το Κάρνακ, όταν η Βασίλισσα του Νούφρεκ ζήτησε κι από αυτό να μπει υπό την προστασία της. Οι Καρνάκιοι, φυσικά, αρνήθηκαν την πρότασή της. Μπορεί να ήταν Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς, είπαν, αλλά δε θα την αποδέχονταν ως μονάρχισσά τους· είχαν δικό τους μονάρχη.

«Βιάζεσαι,» προειδοποίησε ο Άλαντμιν τη Νίθρα. «Το Κάρνακ είναι μεγάλο και εμπορικό έθνος· δε θα παραδοθεί όπως το Ερνέφηκ. Καλύτερα να στρέψεις τη ματιά σου στη Χρ'νταλ, αν πρέπει να τη στρέψεις κάπου.»

Αλλά, εκείνη την περίοδο, η Νίθρα είχε τυφλωθεί από τα κατορθώματά της και νόμιζε ότι όλος ο κόσμος βρισκόταν στην παλάμη του χεριού της· φτάνει να έκλινει τα δάχτυλά της και κάθε αντίσταση θα εκμηδενιζόταν. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Το Κάρνακ θα γίνει δικό μου.»

Κι έτσι ο πόλεμος άρχισε, και κράτησε πέντε χρόνια. Πέντε αιματοβαμμένα χρόνια, τα οποία οι ιερείς του Άνκαραζ θα γιόρταζαν, αν ο θεός τους είχε δύναμη εδώ, στη Λιάμνερ-Κρωθ. Αλλά δεν είχε. Εδώ είχε δύναμη μονάχα η Μεγάλη Μητέρα και οι ιερείές της. Η Βασίλισσα του Πολέμου (η πιο αιμοσταγής έκφανση της Λιάμνερ Κρωθ) ξύπνησε και σήμανε το κάλεσμα της μάχης, ζητώντας από τους πάντες επάνω στην ήπειρο ν'αγωνιστούν. Και, όταν ο πόλεμος έληξε και η σκόνη της μάχης καθάρισε, όταν η γη είχε πει αρκετό αίμα, το Κάρνακ πέρασε στα χέρια της Νίθρα και η Αυτοκρατορία της Εκλεκτής γεννήθηκε, για να θυμηθεί η Λιάμνερ-Κρωθ το μεγαλείο της παλιάς της Αυτοκρατορίας: της Αυτοκρατορίας που, κάποτε, ο Νουτκάλι ήθελε να αναδημιουργήσει, μα απέτυχε.

Η Χρ'νταλ και οι υπόλοιπες νότες χώρες δεν μπήκαν ποτέ επίσημα στην Αυτοκρατορία της Εκλεκτής, αλλά δήλωσαν πως βρίσκονταν σε διαρκή συμμαχία μαζί της. Και η Νίθρα ήταν ευχαριστημένη έτσι· δεν ήθελε άλλους πολέμους. Νόμιζε ότι θα κατακτούσε το Κάρνακ γρήγορα και σχετικά αναίμακτα, μα η πραγματικότητα, γι'ακόμα μια φορά, την είχε ξεγελάσει, όπως και τότε, στη Σάλγκρινεβ, και ο κόσμος είχε μετατραπεί σ'ένα αλλόφρων λουτρό αίματος. Έτσι, τώρα το μόνο που επιθυμούσε ήταν ν'αφήσει την ήπειρό της να επουλώσει τις πληγές που είχαν προκληθεί. Πληγές όχι και τόσο διαφορετικές από εκείνη που είχε ανοίξει ο Νουτκάλι στο σώμα της Θεάς, στους βάλτους Βενέβριαμ.

Όσον αφορά τους Λυκολάτρες, η Νίθρα τήρησε τη συμφωνία που είχε κάνει με την Πάρνα. Προτού καν εκστρατεύσει κατά του Κάρνακ, επέτρεψε τη δημιουργία ενός κρυφού Ναού του Λύκου μέσα στην Έρλεν, και απαίτησε κι οι Λυκολάτρες να κρατήσουν το δικό τους μέρος της συμφωνίας: να ενεργήσουν ως κατάσκοποι και δολοφόνοι της στα μελλοντικά της σχέδια. Εκείνοι, κολακευμένοι από την κίνησή της, δεν της το αρνήθηκαν, και η βοήθειά τους φάνηκε πολύτιμη σ'όλους τους πολέμους και τις εκστρατείες της. Η θρησκεία τους εξαπλώθηκε, κατά τη βασιλεία της Νίθρα, και σε ορισμένα μι-

κρά κι ασήμαντα μέρη της Λιάμνερ-Κρωθ, μάλιστα, έγινε επίσημη. Την Αυτοκράτειρα, φυσικά, κανείς δεν μπορούσε να την κατηγορήσει γι' αυτό, επειδή ήταν Εκλεκτή της Μεγάλης Θεάς και δεν μπορεί εκείνη να ήταν που βοηθούσε τους Λυκολάτρες· μάλλον, έφταιγαν οι πόλεμοι κι οι συνεχείς αναταραχές που είχαν δώσει δύναμη στους ακόλουθους του Ακατονόμαστου. Ωστόσο, πάντοτε υπήρχαν άτομα που προσπαθούσαν να την υπονομεύσουν, κι αυτοί, όταν ψιθύριζαν και συνωμοτούσαν, μιλούσαν για κρυφές συμφωνίες που είχε κάνει η Αυτοκράτειρα με τις σκοτεινές δυνάμεις.

Η Νίθρα Ορκίστηκε στον Άλαντμιν όταν το Άνφρακ είχε γίνει δικό της, γιατί ήταν φανερό πως, με την εξάπλωση του βασιλείου της, θα χρειαζόταν επίσημους διαδόχους. Η πρώτη της γέννα κατέληξε σε αποβολή, ενώ το δεύτερό της παιδί γεννήθηκε νεκρό και λίγο έλειψε να πεθάνει κι εκείνη. Τότε, κατάλαβε ότι και για τις δύο περιπτώσεις πρέπει να έφταιγε το γεγονός πως, κατά την εγκυμοσύνη της, είχε χρησιμοποιήσει επανειλημμένως το Κοσμικό Κέλευσμα. Την επόμενη φορά, δεν το χρησιμοποίησε καθόλου, ούτε αυτό ούτε κανένα άλλο της Χάρισμα, και ο πρώτος της γιος γεννήθηκε: ένα αγόρι με τα μυστηριώδη μάτια της και τα μαύρα μαλλιά του Άλαντμιν. Τον ονόμασε Δόλβερν, για να τιμήσει τον Πρίγκιπα που είχε σκοτωθεί στους βάλτους Βενέβριαμ.

Πολλά χρόνια μετά και ύστερα από το θάνατο της μητέρας του, ο Αυτοκράτορας Δόλβερν θα είχε να αντιμετωπίσει άσχημες καταστάσεις μέσα στην Αυτοκρατορία του, η οποία θα είχε αρχίσει να αποσυντίθεται, αφού ο συνδετικός της κρίκος –η Εκλεκτή της Μεγάλης Μητέρας– δεν υπήρχε πλέον.

Όμως, πολύ προτού γεννηθεί καν ο Δόλβερν και ακόμα πιο νότια από τη Λιάμνερ-Κρωθ, σε μια άλλη ήπειρο, την Οντον'γκόκι, ένας ανηλεής πόλεμος είχε ξεσπάσει. Όταν η πύλη έκλεισε και η Πρωτοπλασματική Μάζα έπαψε να έχει πρόσβαση, η ήπειρος βρέθηκε γεμάτη με διαφόρων ειδών πλάσματα, πολλά από τα οποία δεν μπορούσαν καν να ζήσουν υπό φυσιολογικές συνθήκες, και κανένα από τα οποία δεν μπορούσε να ζήσει μαζί με τα υπόλοιπα. Το χάος που ακολούθησε δε θα ήταν δυνατόν περιγραφεί από κανέναν ιστορικό ή χρονικογράφο. Ούτε καν από έναν ποιητή. Ήταν το χάος όπου βρίσκεται ο κόσμος προτού επέλθει τάξη. Ήταν το χάος της απόλυτης

παραφροσύνης. Και, όταν τελείωσε, οι νικητές ξεκίνησαν να οικοδομούν τον πολιτισμό τους από το μηδέν. Πρωτόγονοι που δε θυμόνταν τίποτα για το πώς έφτασαν εδώ όπου είχαν φτάσει. Έπρεπε μονάχα να επιβιώσουν, και σκόπευαν να το κάνουν.

Μετά την επιστροφή του απ'τη Λιάμνερ-Κρωθ, ο Έζβαρ έμεινε για λίγο στο Παλάτι των Δεκαεννέα Πύργων (αρκετά για να δει το γάμο της Λιόλα και του Ρόλμαρ, και αρκετά για να μάθει πως η Ρικνάβαθ θεραπεύτηκε από την αλλόκοτη ασθένειά της) και, ύστερα, πήγε στο Δρακοδάσος. Όταν ήταν εκεί, ακολούθησε ένα φωτεινό μονοπάτι και βάδισε μέσα στους Αρχέτοπους, ψάχνοντας για τον Αετό, ο οποίος τον συνάντησε κοντά σ'ένα γκρεμό, καθισμένος στην κορφή ενός βράχου.

—*Πώς είσαι, Έζβαρ;*—ρώτησε—*Όλα εντάξει στην έξω Κουαλανάρα;*—

«Ναι, μέχρι στιγμής...»

—*Έτσι είναι πάντα: μέχρι στιγμής. Μέχρι στιγμής*—Του έκλεισε το μάτι.

«Με τον Φεν'τρούτακ τι έγινε, Αετέ; Αυτό ήρθα να μάθω.»

—*Νίκησε. Τους σκότωσε και τους τρεις. Τους εξαφάνισε, με τον ουρανόλιθο, και πήρε τη θέση τους*—

«Θες να πεις πως...;»

—*Ναι: τώρα ο Φεν'τρούτακ Μαρ είναι ο Άρχοντας των Αρχέτοπων και ο Κάτοικος της Καρδιάς του Κόσμου. Αλλά η εμφάνισή του έχει αλλάξει, λόγω της μετουσίωσης*—

«Μάλιστα...» είπε ο Έζβαρ. «Λυπάμαι γι'αυτή την τροπή των πραγμάτων.»

—*Μη λυπάσαι*—αποκρίθηκε ο Αετός—*ίσως έτσι νάναι καλύτερα...*—

Ο Έζβαρ συνοφρυώθηκε.

—*Ναι, καλά άκουσες, ξυπνοπούλι μου. Ίσως να τους άξιζε να πεθάνουν. Εξάλλου, ποιος μας λέει ότι ήταν καλύτεροι απ'τον Φεν'τρούτακ Μαρ; Αυτό δε μένει παρά να το ανακαλύψουμε, έτσι;*—Του έκλεισε το μάτι—*Επιπλέον, οι Μετουσιωμένοι ποτέ δεν μπλέκονταν και τόσο με τις δουλειές των υπόλοιπων κατοίκων των Αρχέτο-*

πων, και δε νομίζω πως κι ο καινούργιος Μετουσιωμένος θα είναι πολύ διαφορετικός—

«Δεν είσαι απεγνωσμένος, λοιπόν,» είπε ο Έζβαρ. «Θετικό αυτό. Γιατί, όταν ο Φεν'τρούτακ Μαρ είχε εισβάλει στα μέρη τους, έμοιαζες ν' ανησυχείς πολύ.»

—Φυσικό ήταν. Δεν ήξερα τι μπορεί να συνέβαινε. Εμείς, οι κάτοικοι των Αρχέτοπων, δεν αρεσκομάστε στην αλλαγή, Έζβαρ· δεν το ξέρεις αυτό;—

«Ναι, σωστά,» αποκρίθηκε ο ερημίτης, κουνώντας το κεφάλι καταφατικά. «Τέλος πάντων, Αετέ, σ' αφήνω τώρα. Κι ελπίζω να μπορέσω να βρω το δρόμο απ' τον οποίο ήρθα...» πρόσθεσε, κοιτάζοντας πίσω του.

—Μη φοβάσαι—είπε ο Αετός, φτερουγίζοντας για να γαντζωθεί στον ώμο του—Θα σε οδηγήσω—

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ ΤΩΝ ΡΑΖΛΕΡ